PLATONIS OPERA
GRAECE

RECENSVIT ET ADNOTATIONE CRITICA

INSTRVXIT

CAR. ERN. CHRISTOPH. SCHNEIDER

LITT. ANT. PROF. VRATISL.

VOLUMEN PRIMUM

CIVITATIS LIB. I.—IIII. CONTINENS

LIPSIAE

SVMPTIBVS ET TYPIS B. G. TEVBNERI

MDCCCXXX.

PRAEFATIO EDITORIS.

Quum omnium, qui scripta veterum edenda suscipiunt, duplex sit officium, ut ea quam emendatissima et quatenus potest genuina exhibeant, et ut sensum eorum, verborum significationem, rerum indolem recludant, vel magnitudo negotii vel aetatis, cui suam quisque operam destinant, ratio efficere solet, ut divisione officii facta alii criticorum, alii interpretum partes sibi eligant. Etenim qui viris scribunt, fere explicatione, qui adolescentibus, critica *disputatione supersedere posse* existimant: utrique officio simul satisfacturis pauci sunt scriptores, quin plus laboris, quam cuius plerique patientes sint, imponant. Sed quicquid de aliis statuatur, Platonem nemo, qui librorum eius multitudinem, argumentum, dicendi genus consideraverit, inter eos referre dubitabit, in quibus edendis qui totum recipiant, audaciae potius, quam qui dimidium, inertiae accusandi videantur. Itaque ne nobis quidem criticam Platoni operam dicantibus, interpretationem perpetuam et uberiorem omittentibus verendum est, ne desidiae crimen incurramus: multo magis timemus, ne actum agere, et ea parte, quae paene deserta iaceat, neglecta alteram satis iam excultam laborioso forsitan, sed nihilo minus supervacuo tentamine recolere arguamur. Ac fuit antea tempus, quum nos quoque dubitationibus de huius contextu scriptoris saepe multum-

que agitatis finem impositum et si minus omnia, tamen longe plurima et gravissima in perpetuum constituta speraremus; talis ante hos tredecim annos prodire coeperat ex Immanuelis Bekkeri, professoris Berolinensis, recensione. Qui quum a. MDCCCXI. Parisiis magnum codicum numerum contulisset eorumque indicem in fronte primi voluminis posuisset, ceterum de ratione, quam iisset in recensendo, praefatus nihil esset, sane debebat omnia secundum optimos libros exhibuisse videri. Ergo laetandum erat, quod corruptis integritatem, obscuris lucem, asperis laevorem codices redhibuissent, quod coniecturas virorum doctorum vulgata lectione non temere offensorum confirmassent, in primis quod Platonem tandem aliquando Atticum nobis et Atticistarum praeceptis obsequentem reddidissent. Tot internis bonis commendatum librum, etiamsi extrinsecus parum splenderet et parum modesto pretio veniret, tamen omnibus harum litterarum amantibus gratissimum esse necesse erat. Interim Bekkerus Parisiensibus libris, quorum auctoritate contextum refinxisset, alios addere cupiens, ut adnotationem criticam, quam post Graecum exemplum sua volumina habituram promisisset, locupletiorem faceret, quum Graeca edita essent, iter in Italiam et Britanniam suscepit, Romae a. MDCCCXVII. et XVIII. multos codices excussit, in Britannia Clarkianum, cuius cognoscendi caussa Oxonium adierat, a Gaisfordio collatum inveniens eius lectiones prelo iam paratas ab illo repetere potius, quam ipse excerpere constituit. Septimus annus erat, quod Graeca volumina divendebantur, quum commentaria critica publico desiderio satisfactura prodierunt. Statim primo adspectu magna nos spe deiectos intelligebamus. Ingenti numero variarum lectionum nihil usquam additum erat, quod receptarum rationem redderet. Hanc

igitur provinciam integram relictam a Bekkero tamen aliquando subeundam alicui videbamus. Nam ut omnes mutationes in melius factae essent, optari fortasse poterat, ut vero omnes ab omnibus probarentur, solis codicum siglis effici non poterat. Accedebat quod reliquorum subsidiorum, quae alii comparassent, nullam fere mentionem factam animadvertebamus. Scilicet quid Aldus ediderit, quid Basileenses, non ostendit, Stephani lectionem, quem satis constat multa e coniectura mutavisse, et ne hanc quidem ubique commemorat, codices ab aliis collatos, scholia, grammaticos, alios scriptores perraro adhibet. Et tamen omnes testes in unum congregari plurimum referre eorum videbatur, qui verum a falso dignoscere vellent. Vt enim multa sunt, quae nullo negotio vera vel falsa esse intelligantur, ita haud pauca reperiuntur, quae, quum interiore veritatis nota careant et per se spectata pari iure probari improbarique possint, non aliter nisi secundum testes diiudicari debeant. Eos porro non numerandos, sed ponderandos, suum pretium cuique statuendum, gravioribus, etsi pauciores sint, obsequendum esse omnes consentiunt; qui vero graviores et fide digniores sint, eo certius existimari poterit, quo plures quoque accuratius et per omnia vel levissima explorati fuerint. Ita enim facilius quod librariorum vel negligentiae acceptum referendum est vel curiositati ab eo, quod fideliter secundum exemplar propositum repraesentant, distinguitur, quo discrimine omnis familiarum et recensionum cognitio ad criticam longe gravissima nititur. Multum igitur critico Platonis editori futuro in hac quoque parte Bekkerum reliqui fecisse protinus apparebat. Iam vero contextum eius cum eius codicibus conferentes plurima sane inveniebamus ad eorum fidem emendata et extra dubitationem constituta,

sed illam integritatem, perspicuitatem, elegantiam, aequabilitatem, quae adeo nos ceperat, quam maxime codicibus deberi speraveramus, magnam partem editoris quadam non audacia, quod coniecturis indulsisset, id enim modeste fecit, sed arte effectam deprehendebamus. Quemadmodum Zeuxis fertur deam picturus quinque inspexisse virgines et quod in quaque laudatissimum esset in illam unam contulisse, ita Bekkerus, ut Platonem quam formosissimum exhiberet, multis inspectis codicibus quod quisque maxime placens obtulisset, recepit, in hoc tamen dissimilis, quod, quum ille nudas spectasset, hic adsciticio nonnunquam ornatu imponi sibi passus est. Quam vere haec a nobis dicta sint, periti comparatione nostrae et Bekkerianae recensionis facta indicabunt, id vero iam nunc consentientes eos habere speramus, quatenus eclectico esse critico liceat. Nam genuina, quam quaerimus, lectio res est in facto posita eodemque modo, quo aliae res factae, erui ex monumentis fide dignis debet. Monumenta nostra codices sunt, qui quum omnes ex communi fonte derivati sint, variis de caussis varie corrupti et inter ipsos et ab archetypo multis modis discrepant, nec facile unus hodie ab omni labe immunis reperietur. Corruptelarum autem, ut supra significavimus, duplex genus est, alterum per errorem et insciis scribis subortarum, alterum, quod consulto et emendandi caussa factas mutationes continet. Vtriusque generis contagio plerosque omnes affecit, sed unus esse solet magis, quam ceteri, vel ab utroque vel ab altero damnosiore purus. Eum et qui ex eo ducti videntur reliquis anteponimus, eius auctoritatem, dum linguae leges vel usu vel ratione stabilitae sinunt, sequimur, ad alios tum demum respicimus, quum soloecam orationem vel sententiam absurdam habere ille videtur,

atque horum rursus meliores, hoc est, ab interpelatione et ab erroribus liberiores ceteris praeferimus. Hoc fundamento posito scriptoris debemus usum et consuetudinem dicendi indagare inventamque ad iudicium de locis dubiis adhibere, minime vero aliunde petita de consuetudine eius opinione ad infringendam optimi codicis auctoritatem abuti. Talis enim opinio si praeconcepta vel ex specie quadam internae probabilitatis ducta est, veluti quum scriptorem Atticum statuunt non alias verborum formas, nisi quae in ore multorum essent, ponere potuisse, et qua semel et iterum usus sit, eadem tertium quartumque uti debuisse, quid levius, quam quod fieri potuit continuo factum sumere ob id ipsum, quod facultate non careat, testimoniis, quae contra factum ostendunt, fidem negare? Sin grammaticorum auctoritate nititur Platonem, Thucydidem, alios hoc usurpasse, illo abstinuisse testantium, nonne haec ipsa auctoritas codicibus nititur? Antiquioribus scilicet, quam nostris: num etiam melioribus, num diligentius inspectis, num ita et tot cum aliis collatis? Denique dissidentes inter se novimus grammaticos, eamque rem non minus codicum dissidio effectam, quam caussam dissidii exstitisse: num nostris libris, quorum indolem exploratam probatamque habeamus, plus, quam illorum incognitis tribuere dubitabimus? Haec nobiscum reputantes quum inter Platonis codices a Bekkero collatos unum videremus non solum reliquis praestare, sed etiam talem esse, quem tuto sequi in plerisque liceret, Bekkerum mirabamur saepiuscule eum deseruisse et ex inferioris infimaeque notae libris lectiones speciosas, quae paullo acrius intentum fallere non potuissent, recepisse, atque eorum saltem dialogorum, quos ille contineret, recensionem aliter instituendam fuisse sentiebamus; in re-

liquis autem, licet neque Bekkero duces idoneos neque ducibus Bekkerum defuisse appareret, tamen, quia unum optimum et qui praestantia Parisiensem aequaret, in facienda recensione cognitum nondum habuisset, magis etiam varia fide egisse videbatur. Sic quum multa eum et plura, quam priores editores omnes, ad emendandam lectionem Platonis contulisse et egregie omnino meritum de eo scriptore esse agnosceremus, tamen in eius contextu nequaquam acquiescendum, sed subsidiis ab eo coactis et quantum posset adauctis ad novam recensionem utendum statuebamus. Cuius rei necessitas interim quotannis magis urgere coeperat. Septennium illud inter contextus et commentariorum Bekkeri divulgationem interiectum, quo optima quaeque de restituto Platone sperabantur, duas inchoari viderat eius operum editiones, unam Friderici Astii, professoris Landshutani, nunc Monacensis, qui Graeca ad optimorum librorum fidem recensuisse in titulo demonstrabat, alteram a Godofredo Stallbaumio, magistro Lipsiensi, ad fidem codicum Florentinorum, Parisiensium, Vindobonensium aliorumque recognitum contextum Graecum et separatis voluminibus digestas illorum codicum varias lectiones exhibentem. Duram uterque subierat conditionem, sed aliquanto duriorem Astius, qui codicibus destitutus nescio quibus auxiliis, ubi sequendus, ubi deserendus esset Bekkerus, discernendum sibi sumpsisset. Aldum prae ceteris secutum esse in praefatione profitetur, miro consilio, quod quomodo in aliis partibus tenuerit, non quaesivimus, in Civitate quidem non tenuit, sed invitus an volens lectore saepe non monito novas lectiones a Bekkero prolatas recepit eiusque vestigia omnino multo magis, quam Aldi, pressit. Itaque contextum exhibuit partim genuinum, partim spurium, quem veremur ut adnotationibus, quas

promittere pergit, unquam satis explanare possit. Multo meliore conditione Stallbaumius usus est Weigelii, bibliopolae Lipsiensis, opera magno variarum lectionum apparatu instructus, quas respiciens non solum coniecturis an codicum auctoritati obtemperasset Bekkerus, plurimis locis diiudicare, sed etiam de indole et numero librorum, quos ille secutus videretur, probabiliter statuere posset. Eidem Clarkianum, cuius lectiones a Gaisfordio anno ante quam ipse Platonem edere coepisset, publici iuris factae erant, et in quibusdam dialogis (Euthyphrone, Apologia, Critone, Phaedone, Amatoribus, Theaeteto, Gorgia, Menone, Alcibiadis, Symposio, Hippia maiore, Menexeno, Phaedro) ipsos Bekkeri codices aliquot praestantiores (Paris. B. Vatic. A. Venet. CD. Vindob. AB.) a Bastio collatos, denique in variarum lectionum voluminibus perficiendis universas Bekkeri copias tum annum iam veneuntes adhibere licuerat. His rebus adiutus in recensendo contextu aut suos codices, suum iudicium sequi, Bekkeri editionem tamquam aliam quamlibet ab homine docto non sine codicum auxilio factam respicere, aut, si forte virium suarum, otii, bibliopolae ratione habita molestius id vel tardius negotium fore vidisset, libere se Bekkeri asseclam gerere, deinde in variis lectionibus concessa iamiam accuratius et certius omnia cognoscendi potestate uti poterat. Vtrumvis eligeret, res sic erat comparata, ut et invidia careret et ad ingenii doctrinaeque laudem consequendam materiam haud vilem offerret, sed prius maiorem dignitatem, posterius hoc incommodi habiturum videri debebat, quod patefactis aliquando codicum lectionibus omnibus fieri non posset, quin receptarum nonnullarum poenitentia sequeretur et retractationis parum grata necessitas aut patrocinium cum desperatione suscipiendum. Itaque elegit prius, quan-

tum quidem ex titulo supra significato et ex eis, quae ipse in praefatione primi variarum lectionum voluminis de hac re exposuit, colligere licet; quae quoniam iudicaturi interest perspecta habere, ipsa verba apponere placuit. Postquam enim de criticae artis subsidiis, hoc est, de codicibus editionibusque, quibus usus sit, pauca omnino narravit, p. V. quo modo sit usus, dicit. „Ac summa quidem lex quam ipse mihi praescripseram haec erat, ut quam maxima possem cum diligentia sequerer veterum monumentorum auctoritatem nihilque temere novarem. Quam quum in prioribus libris ita observassem, ut quid alii egissent plane nihil curarem; mox I. Bekkeri editione collata intellexi, virum egregium ita versatum esse, ut quas suis opibus fretus in ordinem recepisset lectiones, eae maximam partem meorum librorum suffragiis confirmarentur. Itaque ne actum agerem atque ingrato corrigendi labore quantum possem supersederem, huius auctoritatem ita secutus sum, ut nonnisi codicibus iubentibus vel aliis rationibus postulantibus ab eo discederem. Quod quidem in aliis libris frequentius, rarius in aliis factum esse non fugiet eos, qui aliam codicum indolem ac virtutem in aliis operibus esse cognoverint.“ His verbis ab initio Bekkeri recensionem non aspexisse, deinde vero eam secundum libros suos certasque rationes correctam fundum suae fecisse profitetur. Quum igitur, ut exemplo res illustretur, ad Euthyphr. p. 11. E. διδάξαις „cum Bekkero, quamvis libris omnibus repugnantibus“ scripsisse ostendit, se docet ipsum illam emendationem invenisse inventaque Bekkerum eadem usum deprehendisse; contra Civ. I. p. 327. E. verbum ἔφη inter ἀκουσομένων et οὕτω a Bekkero insertum tenens idque Florentini U. „auctoritate confirmari“ dicens inter octo codices, quorum lectionibus utebatur, Florentino U. tantam se auctorita-

tem tribuisse demonstrat, ut unum illum ad retinendam Bekkeri lectionem plus, quam reliquos septem ad damnandam valere censeret, sed ib. p. 331. C. *αὐτὸ φήσομεν εἶναι* cum Bekkero scribens et in Paris. K. Flor. ABCTUV. *εἶναι αὐτὸ φήσομεν* legi referens Florentini U. momentum quamvis sex aliorum accessione auctum non sufficere sibi visum declarat ad reiiciendam illius lectionem, quam scilicet ratio non magis, quam priori loco verbum *ἔφη*, damnaret, in eiusque locum Florentinum R. evehit. Similiter reliquos deinceps codices suos vel singulos vel binos pluresve in eis, quae adiaphora putaret, cum Bekkero facientes sequitur, ab eo dissentientes contemnit, universos vero praeferre Bekkero saepius, quam postponere solet. Quarum rerum omnium exempla qui requirit, non ita pauca in adnotatione nostra inveniet. Itaque manifestum est rationem, quam ipse in posterioribus libris recensendis differentem a prioribus inisse fatetur, paullo magis ab illa diversam et talem fuisse, ut conditionem eius minus bonam, quam res pateretur, redderet. Qui si omnibus in locis, quibus codices eum meliores a Bekkero discedere iuberent, et rerum verborumque indoles non obstaret, discessionem ita fecisset, quemadmodum verbis supra appositis ostendit, in adnotatione nihil nisi ipsos codices, quibus obtemperasset, quorum praestantiam severo examine cognovisset, enumerare, neque aliam rationem, si nollet vel non posset, reddere debuisset. Sed quum Bekkeri auctoritatem re vera pluris, quam suos libros, fecisset, non horum caussa desertam a se Stephani lectionem dicere neque tam sui iuris criticum agere, quam temeritatis notam vitare debebat, quam toties meruit, quoties sine ratione secutus est Bekkerum. Contextum ipsum qualem secundum haec evadere necesse fuerit, obscurum non est: maximam partem

Bekkerianum, in quibusdam meliorem, ubi falsis, deteriorem, ubi veris lectionibus a Bekkero editis assensum codices Florentini negassent. Minime enim ubique eis codicibus usus est, quorum quamvis concordans testimonium veritatem praestet. In Politia unus est isque initio secundi libri deficiens, qui prope ab optimi dignitate absit, Florentinus B. cuius virtutem non satis cognitam habuit; reliqui, etsi diversas familias sequuntur, tamen raro pluris, quam accessionis instar habendi sunt; id quod ipse intellexisse et hanc quoque ob caussam Bekkerum ducem sumpsisse eiusque rei significationem in fine loci ex praefatione excerpti dedisse videtur; neque vero ideo reprehendendus est: illud apparet, contextum eius per se nullam habere posse auctoritatem, sed omnibus in partibus auxilium a codicibus Bekkerianis exspectare; quod quum in variis lectionibus fere nusquam neque praestitum demonstraverit neque negatum confessus sit, ne eas quidem sine Bekkeri commentariis magnam utilitatem praebere posse intelligitur. Nam ceterarum virtutum, quae criticam adnotationem decent, exigua in eis et oppido rara vestigia exstant. Tantum igitur aberat, ut Bekkeri, nedum Stallbaumii opera hoc Iani templum clausum videretur, ut novae recensionis necessitatem una cum facultate per eos allatam esse appareret. Quorum enim auxiliorum parte tantum utrique uti licuisset, ea si cuncta adhiberentur, haud pauca aliter et rectius, quam ab illis, administrari, alia, quae ipsi probabiliter constituissent, firmiora reddi posse, simul rerum omnium ad criticam pertinentium, quae multis saepe et diversis ex locis petendae essent, collectionem desiderari necesse erat. Hinc consilium mihi huius editionis exstitit; cuius formam et descriptionem quum ante biennium in publicum emisissem, variis hominum studiis

res excepta est. Inventi sunt, qui iniuriam parari quererentur Bekkerianae et Stallbaumianae editionis redemptoribus, ad quos ex venditione reliquorum exemplarium fructus minus uberes deinceps redundaturi essent; contra erant, qui consilium neque improbum neque sine ratione susceptum dicerent; nequaquam enim reprehendi posse, qui bonis communi usui expositis ad melius efficiendum utatur, Bekkerum vero et Stallbaumium in exponendis administrandisque eis, quae collegissent, sic esse versatos, ut ipsi instruere potius, quam deterrere futurum Platonis editorem voluisse viderentur. Nunc alii iudicent, utrum recte an secus fecerim, qui horum vocibus confirmatus illorum querelas contemnens in proposito perstiterim.

Quod autem primum locum Civitati tribui, certa (nam iterum fatendum) disponendorum secundum temporis aliamve rationem Platonis scriptorum norma destitutus partim ideo feci, quod *hos libros* magis, quam alios, ad edendum paratos haberem, partim ipsorum praestantiae concedendum videbatur. Quam plene exponere ab huius consilio editionis abhorret; sed duo haud exiguum ad laudem momentum habentia, argumenti tractationem dico et partium dispositionem, ne nobis quidem plane silentio praeterire licet. Exorsus enim scriptor ab iustitiae natura et effectis quaerendis, postquam vulgares eis de rebus opiniones redarguit, rem publicam informat, quippe in qua ut maiore, quum iustitiae et ipsa particeps sit, maiorem eam et magis conspicuam inesse conveniat, atque hoc artificio *mores optimos et optimum rei publicae statum*, quemadmodum Cicero Tuscul. II. 12. dicit, uno opere complexus ethicen simul ac politicen perfectam exhibet. Cui coniunctioni significandae etiam titulum operis accommodavit et πολι-

τείαν inscripsit, quo nomine tum singularis hominis et mentis humanae, ut ex libri noni fine clarissime apparet, tum rei publicae et plurium societatis legibus contentae statum indicaret. Atque eam ob caussam non *rem publicam* neque *de re publica*, sed *civitatem* Latine dicendam existimavi. Sed pulcherrimum illud et summi philosophi ingenio dignum argumentum quum libero et fortuito magis, quam meditato colloquio explicandum statuisset, descriptionem mentis humanae atque rei publicae et eorum, quae ad utrumque pertinerent, ita inter se implicari oportebat, ut artificiosae rerum coniunctionis specie remota et colloquentium libertate servata tamen nihil non suo loco positum, nihil, quod necessarium esset, non tractatum ei, qui singula et totum diligentius consideraret, posset videri. Quod quomodo effectum sit, singulis locis demonstrare difficilius scilicet, quam argumentorum summas conficere, verum haud paullo idem utilius eius maxime negotium est, qui iunioribus commentandam Civitatem suscipiat. Quod nostra interest, etiam totius operis in decem libros factam divisionem, quam Schleiermacherus in prooemio ad vernaculam interpretationem p. 4. ab ipso Platone profectam negat, specie potius, quam re ipsa, non ex interiore sententiarum comparatione, sed ad externam partium aequabilitatem institutam esse ex illa consideratione intelligetur. Quamquam externam quoque aeqabilitatem, modo ne continua et sine articulis cohaerentia diffringerentur, equidem suffecisse Platoni existimo, ut tres maiores partes, quarum initia ipse Schleiermacherus in secundi, quinti et octavi libri initium incidere agnovit, in ternas minores amplitudine primo seu prooemio ferme aequales distribueret. Neque enim ideo, quod uno tenore habiti primum, deinde insequenti die narrati sermones illi fue-

re, scriptos quoque et legendos sine distinctione irrequieto quasi flumine decurrere oportebat, sed incisionibus quibusdam et pausa danda lectoribus et articulatim compositi operis compages veluti simulacro repraesentanda erat, quae si eisdem locis omnibus factae viderentur, quibus rerum ac sententiarum membra contexta essent, fieri non potuisset, quin species illa liberioris sermonis, quem ipse Socrates L. III. p. 394. D. ob vagum incessum vento similem dicit, continuo evanesceret atque omnia praedisposita a Socrate apparerent. Cur igitur quod utiliter et apte factum est, quodque omnium codicum et reliquorum testimoniorum consensus ab ipso Platone factum arguit, ad alium auctorem referamus? praesertim quum librarios et bibliothecas, quorum gratia Schleiermacherus factam divisionem suspicatur, iuvare ea nihil potuerit. Sed aliter ab initio distributum atque institutum hoc opus fuisse necesse est, si fides habenda eis, qui Gellio N. A. L. XIIII. c. 3. teste motus quosdam tacitos et occultos simultatis aemulationisque mutuae non afuisse a Platone et Xenophonte putantes „id etiam esse non sincerae neque amicae voluntatis indicium crediderunt, quod Xenophon incluto illi operi Platonis, quod de optimo statu rei publicae civitatisque administrandae scriptum est, lectis ex eo duobus fere libris, qui primi in vulgus exierant, opposuit contra conscripsitque diversum regiae administrationis genus, quod *παιδείας Κύρου* inscriptum est. Eo facto scriptoque eius usque adeo permotum esse Platonem ferunt, ut quodam in libro mentione Cyri regis habita retractandi levandique eius operis gratia virum quidem Cyrum gnavum et strenuum fuisse dixerit, *παιδείας δ' οὐκ ὀρθῶς ἧφθαι τὸ παράπαν.* Haec enim verba sunt de Cyro Platonis.“ (Leg. L. III. p. 694. C.) Nam eius, quae hodie exstat, Civitatis neque primos duos neque alios

ullos (ipsos enim Gellius non definit) binos libros separatim edi unquam potuisse nemo, qui vel clausulas et initia eorum obiter inspexerit, inficias ibit. Platonem vero per omne vitae tempus ornandis refingendisque dialogis suis operam dedisse quum omnino probabile, tum a Dionysio Halicarnasseo memoriae proditum est: ὁ δὲ Πλάτων τοὺς ἑαυτοῦ διαλόγους κτενίζων καὶ βοστρυχίζων καὶ πάντα τρόπον ἀναπλέκων οὐ διέλιπεν ὀγδοήκοντα γεγονὼς ἔτη. Πᾶσι γὰρ δήπου τοῖς φιλολόγοις γνώριμα τὰ περὶ τῆς φιλοπονίας τἀνδρὸς ἱστορούμενα, τά τε ἄλλα καὶ δὴ καὶ τὰ περὶ τὴν δέλτον, ἥν τελευτήσαντος αὐτοῦ λέγουσιν εὑρεθῆναι ποικίλως μετακειμένην τὴν ἀρχὴν τῆς Πολιτείας ἔχουσαν τήνδε· κατέβην χθὲς εἰς Πειραιᾶ μετὰ Γλαύκωνος, τοῦ Ἀρίστωνος. (de comp. p. 406. Schaef.) Qui quum Civitatem nominatim in eis libris referat, qui emendatricem auctoris manum in extremo vitae curriculo experti sint, quod idem ex Euphorione et Panaetio Diogenes Laërtius III. 37. et nulla auctoritate praescripta ut certum Quintilianus I. O. VIII. 6, 64. narrant, Gellianae traditionis fides per se aestimari, haec autem, quae superest, Civitas secundis curis elaborata videri potest. Qua de re pluribus dicendi locus erit in praefatione ad Timaeum.

Hoc tale igitur opus non immerito, ut nobis quidem videtur, in fronte collocatum qua ratione tractandum putaverim, ex supra dictis omnino intelligi potest. In contextu recensendo familiam eam, quam ducit Par. A, ubicunque fieri poterat, secutus in adnotatione omnem lectionis varietatem vel a me ipso in codicibus editionibusque et in aliorum scriptorum monumentis inventam vel ab aliis prolatam significavi.

Ipse codices contuli quinque; unum Raudnicii, oppido Bohemiae ad Albim sito, in bibliotheca ducis Lob- Lob.

coviciani asservatum, membraneum, voluminis maximi, foliorum DCXXXXV. quorum paginae bipartitae XXXV. versus habent. *Albini* εἰσαγωγὴν excipiunt Euthyphro, Apologia, Crito, Phaedo, Cratylus, Theaetetus, Sophista, Politicus, Parmenides, Philebus, Symposium, Phaedrus, Alcibiades, Charmides, Protagoras, Gorgias, Meno, Hippias maior, Hippias minor, Io, Euthydemus, Lysis, Laches, Theages, Amatores, Hipparchus, Menexenus, Clitophon, Civitas, Timaeus, Timaeus Locrus. In marginibus scholia sunt ab eadem manu, quae totum librum quamquam post Clitophontem nonnihil mutata exaravit, perscripta, cum Ruhnkenianis et Bekkerianis plerumque conspirantia, sed initio libri Civitatis tertii fere deficientia et in fine demum Timaei Locri redeuntia. Aetatem libri elegantissime et diligenter confecti pro certo definire non possum, sed seculo XIIII. recentior non videtur. In Italia olim a Boleslavio de gente Lobcovicia Hassensteiniano, anno MDX. mortuo, magna pecunia redemptus fertur. Sed qui Cornario ab eiusdem gentis viro nobilissimo Sebastiano Hassistenio commodatus fuerat Platonis codex manu scriptus, ab hoc diversum fuisse lectionum a Cornario memoratarum diversitas evincit. Nostro usi sunt in Lysiae amatorio ex Phaedro separatim edendo Haenischius, in Symposio Rückertus et in paucis Timaei locis Lindavius, cuius gratia satis diligentem eius dialogi collationem fecerat Dobrovscius. Ego primum Phaedrum a. MDCCCXXIII. deinde reliqua vere superioris anni in habitatione Casparis Bauschekii, bibliothecae Raudniciensi tum praefecti, senis ad extremam usque aetatem doctrinae studio et ingenii comitate excellentis, contuli et in quibusdam dialogis praestantissimum, in multis bonum, in nullo contemnendum deprehendi. Cui in Civitate familiae ad-

numerandus sit, quisque per se videt. Reliqui quatuor Vindobonenses sunt in bibliotheca Caesarea repositi mihique superiori aestate benigne a custodibus doctissimis, Kopitario et Eichenfeldio, oblati, tres Nesselio numeris I. LXXXVIIII. CVIIII. inscripti, quartus a Kollario in supplementis LV. numeratus. Nam quintum, Kollarii LIIII. de quo Bastius exposuit in praefatione libelli *Kritischer Versuch über den Text des Platonischen Gastmahls* p. XIII. sqq. cuius mentionem L. III. p. 386. C. feci, quia cum Lobcovicensi tantum non in omnibus consentire videbatur, non ultra verba *καλῶς λέγειν* L. I. p. 331. E. et ab initio libri tertii usque ad verba *Ὀρθῶς, ἔφη.* p. 388. A. contuli. Quibus in locis omnia, quae aliter in eo scripta inveni, hic apposui.

Vind. LIIII.

L. I.

p. 327. B *ἀπῆμεν*] Ita Vind. *ἀπῆμεν* Lob.
C *Ἦ καὶ*] Ita Lob. *ἦ καὶ* V.
328. A *ἔσται πρὸς ἑσπέραν*] *π. ἑ. ἔ.* V. ut L. sed ille sup. *β΄ α΄*
ποιήσουσιν] Ita V. *ποιήσασιν* L.
B *Ἤιμεν*] *ἤιμεν* L. *ἤϊμεν* cum *ει* super *ϊ* V.
Χαλκηδόνιον] *καρχηδόνιον* L. V. sed hic *λ* super *ρ* habet.
D *ἦμεν*] Ita V. *ἤμεν* L.
329. B *οἱ ἄλλοι*] Ita V. — L. *οἱ* int. vers. habet.
C *ἀσμεναίτατα*] In L. super antepenultima *εστα*, in V. *ἑσταε* legitur.
γίγνεται] *γίνεται*, sup. *γ*, V.

p. 329. D *ἐστὶν*] *ἔστιν* L.
330. B *πλείω*] *πλείωι* L.
C *οἱ ἄλλοι*] *οἱ* om. L.
331. A *γηροτρόφος*] *γηροτρόφον* cum *σ* super *ν* L. *γηροτρόφος* cum *ον* super *ος* V.
D *χρὴ Σιμωνίδῃ*] Ita V. a m. s.

L. III.

p. 386. B *ἐν αὐτῷ*] *ἐν αὐ.* L.
δουλείας] *δειλείας* L. *δειλίας* V.
οὔτ' ἀληθῆ] *οὔτε ἀ.* V.
C *παρ' ἀκλήρῳ*] *παρακλήρῳ* V. *παρακλήρωι* L.
πᾶσιν] *πᾶσι* L.
D *γοόωσα*] *γοῶσα* V.
387. D *τεθνάναι*] *τεθνᾶναι* L.

Omnino rerum externarum, formae, ambitus, materiae, manus, delectus et ordinis dialogorum, scholiorum tan-

ta inter utrumque similitudo intercedit, ut, nisi Vind. indivisis paginis et in Clitophonte, Civitate et Timaeo haud dubie ab alia eaque recentiore manu scriptus paulloque minus eleganter habitus et in fine uno, ut videtur, folio truncatus esset, permutari cum Lob. posset. Sed praeter hunc quatuor, ut dixi, in illa bibliotheca codices sunt Civitatem continentes, ex quibus eum, quem littera F notavi, Kollario LV. chartaceum, quadratum, Gorgiam, Menonem, Hippiam maiorem et minorem, Menexenum, Ionem, Clitophontem, Civitatem (fol. LXXXI.–CCX.) Timaeum, Critiam, Minoëm et Gregorii Naz. novem epitaphia in Basilium cum commentario Nicetae exhibentem, a Francisco Barbaro Veneto a. MCCCCXX. possessum ipse usque ad L. II. p. 379. B. contuli; reliquas eius lectiones humanitati Endlicheri, iuvenis ornatissimi, debeo. Is, qui a Nesselio I. numeratus, a me littera E. insignitus est, chartaceus, formae maximae, foliorum CLVI. nihil praeter decem Civitatis libros continet cum Ficini interpretatione trium priorum librorum in margine adscripta, sed a L. II. p. 379. B. *τοῦτο. ὁ δέ γε* usque ad L. III. p. 399. B. *τούτων πράξαντα* deficiente. Fuit I. Sambuci. In spiritibus et accentibus saepe peccat, quarum rerum nullam fere in eo rationem habui. Nesselii LXXXVIIII. nobis Vind. D. item chartaceus formae maximae est. In eo sunt Euthyphro, Apologia, Crito, Phaedo, Cratylus, Theaetetus, Phaedrus, Menexenus, Civitatis libri quinque priores, tum ab alia manu Geminus Rhodius et Elementa astronomiae. „Augerius de Busbecke comparavit Constantinopoli." Lectiones eius in quatuor prioribus dialogis, in Menexeno et in Phaedro a Bastio excerptas dedit Stallbaumius, apud quem Vind. 4. nominatur. Reliquus est Nesselii CVIIII. nobis Vind. B. dictus, chartaceus formae quadratae.

Vind. F.

Vind. E.

Vind. D.

Vind. B.

Continet Apologiam, Critonem, Phaedonem, Axiochum, Alcyonem, Menexenum, Phaedrum, Gorgiam, Civitatem (fol. CXVII.–CCXII.) Timaeum Locrum, Xenophontis Symposium, Platonis epistolas X. et definitiones, excerpta e Diogene Laërtio, Lysidis Pythagorei epistolam ad Hipparchum, Chrysostomi orationes XVII. orat. de regno et tyrannide, Philocteten. Platonica omnia Parisiis contulit Bekkerus, qui eum littera Φ designavit, Apologiam, Critonem, Phaedonem, Gorgiam, Menexenum et Phaedrum Bastius apud Stallbaumium, cui Vind. 6. dicitur. Ex eius libri collatione denuo cum Platonis contextu, qualem Astius in prima editione dedit, cuius editionis in marginem varias lectiones a Bekkero ex eodem libro allatas conieceramus, instituta didicimus Bekkerum nonnulla perperam significasse, multa neglexisse atque haud pauca eorum, quae postea in Italicis codicibus, praecipue in Vat. M. reperta notavit, eodem prorsus modo in Vind. B. scripta silentio praetermisisse eaque re differentiam horum librorum, quae parva est, ut magna interdum et mira videatur, effecisse. Quod quum ad iudicium de commentariis Bekkeri faciendum alicuius momenti sit, indicem lectionum ab eo omissarum hic subiecimus eorumque librorum, ex quibus easdem vel eodem pertinentes attulit, significationem addidimus.

L. I.

p. 328. C (p. 5. ed. Bekk. vers. 19) *εἰς τὸν Πειραιᾶ*] *τὸν om.* (Vat. BM.)

E (6, 10) *ποία*] *ποῖα*

p. 329. A (6, 16) *συνερχόμεθα*] *συν* — a m. s. (Vat. BM.)

B (7, 2) *τοῦ γήρως*] *ἐκ τ. γ.* sed *ἐκ* a m. s.

p. 329. E (8, 11) *μέντοι γε*] *γε* int. vers. habet. (Vat. M.)

p. 330. A (8, 17) *πάνυ*] *οὐ πάνυ* priori int. vers. adscripto. (Amb. C. Ang. B.)

C (9, 14) *ᾗπερ*] *ἥπερ* (*ἥπερ* Par. ADK. Vat. M. et a m. pr. B.)

(9, 15) *ξυγγενέσθαι*] *συγγ.*

p. 330. E (10, 9) ἑαυτοῦ] αὐτοῦ (Vat. M.)

p. 331. C (11, 17) πάντα ἐθέλων] ἐ. π. (Vat. BM.)

D (11, 19) λάβῃ] λάβοι a m. pr.

(11, 20) ὑπολαβὼν] ὑ. οὖν (Vat. M.)

E (12, 10) ὁ ἀνήρ] ὁ om. (— Vat. B. — M.)

p. 332. A (12, 15) ἐστι τοῦτο] τοῦτ' ἐστὶν, non τοῦτό ἐστιν, ut Bekkerus dicit.

B (13, 3) ἀποδιδούς] ἀπο- int. vers.

(13, 7) παρά γε] παρά τε

(13, 8) ὡς ἔοικεν] om. (Vat. M.)

C (13, 10) φαίνεται] ἔοικεν

p. 333. C (15, 9) τότε δ'] τ. δὲ

p. 334. B (16, 22) κεκάσθαι] κεκᾶσθαι

(17, 4) οὐκέτ'] οὐκέτι

D (17, 16) τοὺς δὲ] non τοὺς δ'

p. 335. A (18, 14) ἔοικε, τούτῳ] ἔοικεν τ.

(18, 18) τὸν δὲ ἐχθρὸν] τὸν δ' ἐ. (Amb. C. Ang. B. Vat. M.)

B (19, 2) ὁντινοῦν] ὁντιναοῦν

E (20, 11) Μαχούμεθα] μαχώμεθα (Vat. M.)

(20, 18) ἤ τιν'] ἤ τινα

p. 336. A (20, 15) οὔ] οὔ a m. pr.

(20, 17) τοὺς δ' ἐχθροὺς] τοὺς δὲ ἐ.

(20, 19) Ἰσμηνίου] ὑσμηνίου

D (21, 17) ἐρεῖς] ἐρῇς a m. s.

E (22, 5) οἷός τ'] οἷός τε

(22, 14) οἷόν γε σὺ] οἷόν γε σὺ a m. s.

p. 337. B (23, 3) ἐρεῖς] ἐρῇς a m. s.

(23, 5) οὐκ ἀποδέξομαι] οὐκ int. vers. habet.

(23, 7) οὕτω πυνθανομένῳ] οὕτως π.

E (24, 13) ἔπειτα] ἔπειτ'

p. 338. A (25, 3) τελευτῶν] τελευτὼν

B (25, 5) καὶ τούτων] κ. τούτω (Vat. BM. Ang. B.)

C (25, 14) ξυμφέρον.] συμφ.

D (26, 3) οἶσθα] οἶσθ' (Amb. C. Ang. B. Vat. M.)

E (26, 9) οὕτω. θέμεναι] οὕτως. θ.

(26, 12) τοῦτ' οὖν] τοῦτο οὖν

p. 339. B (27, 8) δίκαιον φῂς] non φ. δ.

E (28, 8) φῇς] φῂς

(28, 10) ξυμβαίνειν] συμβ. (Amb. C.)

(28, 11) τοὐναντίον] τὸ ἐναντίον

p. 340. A (28, 13) Δί'] δία

C (29, 16) Ἥκιστά γε] non ἥ. γ'

E (30, 14) οὖν] ἦν (Vat. M.)

(ib.) νῦν δή] νῦν δὲ a m. pr. (Vat. M.)

p. 341. A (30, 17) τοῦτο] τούτω a m. pr. (Vat. M.)

(30, 21) γάρ μ'] γάρ με

(31, 2) λάθοις] λάθῃς

C (31, 17) τῷ ὄντι] τῷ ὄντι a m. s.

E (32, 14) ξυμφέροντα] συμφ.

p. 342. A (32, 16) Τί δὲ δή;] δή om. non δὲ
(ib.) αὐτὴ] αὕτη (Ven. B. Amb. C. Vat. M.)
(32, 17) τις] om. (Vat. M.)
(32, 20) ξυμφέρον] συμφ.
(32, 21) ἔνι] ἔστι (Vat. M.)
(32, 22) ξυμφέρον] συμφ.
(33, 1-3) καὶ τῇ — σκέψεται B] om. (Ven. C. Par. DK. Vat. M.)
B (33, 4) πονηρίαν] π. ἐπὶ
(33, 9) ἐστί] ἐστιν
C (33, 18) ἐπιστήμη γε] γε ἐπ. (Vat. M.)
(33, 19) οὐδ'] οὐδὲ
D (33, 20) τελευτῶν] τελευτὼν
(33, 22) Ἄλλο τι οὖν] ἄλλ' ὁτιοῦν
E (34, 10) οὐδ' ἄλλος] οὐδὲ ἄ.
p. 344. A (36, 20) κατὰ σμικρὸν] κατὰ μ.
(36, 21) ἴδια καὶ δημόσια] ἰδία κ. δημοσία
C (37, 9) αὐτὸν] αὐτῶν a m. pr. (Vat. M.)
D (38, 1) ἐδεόμην τε] τε om. (Vat. M.)
p. 345. A (38, 11) εὐεργετήσῃς] εὐεργετήσαις a m. pr.
(38, 12) τό γε] τόγ'
(38, 13) οὐδ' οὐδὲ
D (39, 13) μέλει] μέλλει
(39, 14) ἐκπορίζει] ἐκπορίζεται (addita a m. a. syllaba ται)
(39, 15) ὥστε] ὥστ' (Ang. B. Vat. M.)
(39, 17) οὕτω] οὔτε (Vat. M.)
p. 345. E (39, 22) ἔφη] ἔφην a m. s.
p. 346. A (40, 9) τινα] om. (Vat. M.)
E (41, 18) οὐδὲ ἀρχὴ] non οὐδ' ἀ.
p. 347. A (42, 7) ἔοικε, μισθὸν] ἔοικεν μ.
C (42, 21) προσεῖναι] εἶναι (Vat. BM.)
p. 348. A (44, 10) τἀγαθὰ] τὰ ἀ.
C (44, 20) αὐτοῖν] ultima correcta. (αὐτὴν Vat. M.)
(ib.) κακίαν] ἀδικίαν, sed in ἀδι correctus.
(45, 3) ἦ δ' ὅς.] non om.
D (45, 7) εἶναι] om. (Vat. BM.)
(45, 9) ἑαυτοὺς] ἑαυτοῖς (Par. DK. Mon. B.)
(ib.) βαλλάντια] alterum λ int. vers. a m. a. (βαλάντια Ven. B. Par. K.)
E (45, 12) ἔφην] int. vers. (om. Vat. B.)
p. 349. B (46, 15) ἡγοῖτο δίκαιον] δίκαιον non om.
(ib.) ἡγοῖτο δίκαιον;] δίκαιον om. (Vat. M.)
E (47, 15. 16) Τὸν — ἄφρονα] φημί: int. vers. a m. a.
p. 350. A (48, 2) ἄν τι] ἀντὶ
B (48, 12) ἐθελήσει] ἐθελήσεις (Vat. BM.)
C (48, 18) ἀνομοίου] ἀ. οὖ

p. 350. D (49, 11) ἤ οὐ] ἤ οὐ
(ib.) μέμνησαι] μ. ἔφη cum ν super η (μ. ἔφη Vat. M.)
E (49, 19) Δία] δι' (Amb. C. Vat. M.)
p. 351. A (50, 5) ἔφην] non ἔφη (ἔφην Amb. C. Mon. B. Ang. B.)
B (50, 14) ἔφην] ἔφη (Par. DK. Vat. M.)
C (51, 4) πρᾶξαι] πράξαι a m. s.
p. 352. A (52, 3) οὕτως;] οὕτω.
E (53, 13) τοῦτο ἂν] τοῦτ' ἂν (Vat. M.)
p. 353. B (54, 12) οὕτως; Οὕτως] οὕτω; οὕτω
(54, 14) αὑτῶν] ἑαυτῶν (Vat. M.)
D (55, 6) ἐκείνου] ἐκείνης
E (55, 14) συνεχωρήσαμεν] non ξυν.
p. 354. A (56, 3) εἱστιάσθω] εἱ — a m. s.
(56, 6) εἱστίαμαι] ἑστίαμαι (Vat. M.)
B (56, 10) ποτ' ἐστὶν] ποτέ ἐστι

L. II.

p. 357. C (58, 3) Τί δέ] τί δ' (Amb. C. Vat. HM.)
D (58, 12) ἔφην] — ν int. vers. a m. s. (ἔφη V
(58, 13) ἔφη] — η cum litura (ἔφην Vat. M.)
p. 358. A (58, 17) μισθῶν] μ. θ' (Vat. B. — M.)
B (59, 1) ταὐτὰ] ταῦτα (Vat. B. Par. K.)
(59, 3) ἐμοὶ δ'] ἐμοὶ δὲ
(59, 8) ἐπαναντιώσομαι] ἐπὰν ἀναντιώσωμαι (ἐπὰν ἀναντιώσομαι Vat. M.)
p. 358. D (59, 19) ἂν σοῦ] ἂν σου
p. 359. C (61, 11) τὸν δίκαιον] τὸ δ. (Vat. H.)
(61, 15) φασι] post προγόνῳ (Vat. M.)
p. 360. B (63, 1) μείνειεν] μείνοιεν
C (63, 5) ἀποκτιννύναι] ἀποκτιννῦναι (ἀποκτινῦναι Vat. B.)
(63, 11) οἷός τ'] οἷός τε
E (64, 2) κρῖναι] κρίναι
(ib.) τίς] τί (Par. DK. Vat. M.)
p. 361. B (64, 20) ἀνδρείαν] ἀνδρίαν
C (65, 9) ἵν'] ἵνα
(65, 11) ἀλλ'] ἀλλὰ
D (65, 17) μάλιστ'] μάλιστα
E (66, 2) τελευτῶν] τελευτὰν
p. 363. A (68, 2) λέγουσι] λέγουσιν
B (68, 7) μέσσας] μέσας
(68, 8) μαλλοῖς] μαλοῖς (Ven. B.)
(68, 9) παραπλήσια] παραπλησίως (Vat. M.)
C (68, 15) τἀγαθὰ] ἀγαθὰ (Vat. M.)
E (69, 7) λέγουσιν] om.
p. 364. B (70, 3) τοῖς δὲ] τοῖς δ' (Amb. C. Ang. B. Vat. HM.)
C (70, 6) αὑτοῦ] ἑαυτοῦ
(70, 7) τιν'] τινα

(ib.) πημῆναι] ποι μεῖναι (Vat. M.)

p. 364. D (70, 15) ἱδρῶτα] ἱδρῶτας (Vat. M.)

E (71, 1) παρατρωπῶσ'] παρατροπῶσ' (Vat. M.)

(71, 3) ὅμαδον] ὁμαδὸν (Par. D. Vat. M.)

p. 365. A (71, 12) λεγόμενα] λέγομεν cum α super ν

B (71, 18) αὑτὸν] ἑαυτὸν (Vat. M.)

E (73, 3) οὖν] οὐ (Vat. M.)

p. 366. B (73, 13) ταῦθ'] ταῦτα

(73, 16) παρ'] non παρὰ (Amb. C. Ang. B. Vat. HM.)

C (74, 2) δ' ἔγνωκεν] δὲ ἔ.

E (74, 14) εἶναι] non *om.*

(74, 18) δ' ἑκάτερον] δὲ ἑκ.

(74, 20) πώποτε] πώποτ' (Amb. C. Vat. M.)

p. 367. E (76, 18) ἀεὶ] αἰεὶ

p. 368. C (77, 15) κακηγορουμένῃ] κατηγ. (Vat. M.)

(ib.) μὴ] int. vers. a m. s. (*om.* Vat. M. et a m. pr. B.)

(77, 19) τί τ'] τί τέ

p. 369. D (79, 20) ἄλλο τι] ἀλλ' ὅτι

E (80, 5) ἅπασι] *om.* (Vat. M.)

p. 370. E (81, 19) ἵνα] ἕνα, sup. ἵνα

p. 371. A (82, 12) δὴ] δεῖ (Ang. B. Vat. M.)

(ib.) γεωργῶν τε] τε *om.*

B (83, 1) φκίσαμεν] φκήσαμεν (Ven. B. Par. K. Mon. B. Vat. M.)

p. 371. C (83, 8) ἀλλ' εἰσὶν] ἀλλὰ εἰ.

D (83, 16) ἐμποιεῖ] cum litura post ει (ἐμποιεῖν Vat. M.)

(83, 17) πρᾶσιν] πράσιν (Mon. B.)

E (83, 21) ὦσι] ὦσιν

(84, 6) ὥστ'] ὥστε

p. 372. B (84, 21) φύλλα] φῦλλα

(84, 22) ἐστρωμένων] ἐστρωμμένων

p. 373. A (86, 7) κλῖναι] non κλίναι (κλῖναι Vat. H.)

(86, 11) τὰ ἀναγκαῖα] τἀν. (Ven. B. Mon. B. Ang. B. Vat. HM.)

B (86, 15) αὖ τὴν] αὐτὴν (Vat. M.)

E (87, 19) λέγωμεν] λέγομεν cum ω super ο (λέγομεν Vat. HM. et a m. pr. Mon. B.)

p. 374 B (88, 12) Ἦ] ἦ

D (89, 6) ὁπλιτικῆς] ὁπλητικῆς

p. 375. A (90, 9) ἄλλο] ἀλλ'

C (90, 19) ἄλλους] in m.

(ib.) ἀλλ'] ἀλλὰ

D (91, 9) φύσεις] non τοιαῦται φύσεις (τοιαῦται *om.* — Vat. B. — M.)

p. 376. A (92, 2) προπεπονθώς] προπεπονθός (Vat. M.)

C (92, 20) ἀρά] ἄρα

D (93, 5) Δία] δι' (Amb. C. Ang. B. Vat. HM.)

(93, 7) τυγχάνει] τυγχάνοι

(ib.) οὖν] οὖ (Amb. C. Vat. HM.)

E (93, 12) μουσική] μουσικῇ

(93, 16) *Παιδευτίον δ'*] *π. δὲ*
p. 377. A (93, 17) *πρότερον δ'*] *π. δὲ*
(94, 3) *οἶσθα*] *οἶσθ'* (Amb. C. Ang. B. Vat. HM.)
C (94, 16) *παισὶ*] *παισὶν*
E (95, 13) *ὁ εἰπὼν*] *ὃ εἰ.* (Vat. M.)
p. 378. B (96, 1) *λεκτέοι γ'*] *λ. γε*
(96, 3) *ποιοῖ*] non *ποιῇ*
(96, 6) *Δία*] *δι'* (Amb. C. Vat. HM.)
(ib.) *οὐδ'*] *οὐδὲ*
D (97, 2) *οὔτ' ἄνευ*] *οὔτε ἄ.*
p. 379. C (98, 14) *οὔτ' ἄλλον*] *οὔτε ἄ.*
p. 380. C (100, 3) *οὐθ' ὅσια*] *οὔτε ὅ.*
(100, 4) *ξύμφωνα*] *συμφ.*
D (100, 14) *δ' ἡμᾶς*] *δὲ ἡ.*
E (101, 2) *οὐ τὸ*] *οὐ τὸ*
p. 381. B (101, 13) *ἥκιστα ἂν*] *ἥκιστ' ἂν* (Ang. B.)
(101, 14) *ἴσχοι*] *ἴσχῃ*
(ib.) *ἄρα*] *ἄρα* et saepe.
C (102, 5) *αὐτοῦ*] *ἑαυτοῦ* (Vat. M.)
p. 382. A (103, 4) *μισοῦσι*] non *μισοῦσιν*
B (103, 11) *ἥκιστ' ἂν*] non *ἥκιστα ἂν* (*ἥκιστ' ἂν* Amb. C. Ang. B. Vat. HM.)
E (104, 14) *ἄρ'*] *ἄρα*
p. 383. A (105, 8) *οὐδ' Αἰσχύλον*] *οὐδὲ αἰ.*
(105, 9) *αὐτῆς*] *αὐτοῖς* (Amb. C. Vat. M.)
B (105, 12) *Ξύμπαντά τ'*] *ξύμπαντ'* (Vat. M.)

L. III.

p. 386. A (107, 3) *τοῖς θεούς*] *τοὺς θ.* (Amb. C. Vat. M.)
(107, 4) *οἶμαί γ'*] *οἶμαί γε*
(107, 6) *ἄρ' οὐ*] *ἄρα οὐ*
B (108, 3. 4) *οὔτ' — οὔτ'*] *οὔτε — οὔτε*
C (108, 7) *κ' ἐπάρουρος*] *κε πάρουρος*
(108, 8) *παρ' ἀκλήρῳ*] *παρακλήρῳ* (Vat. M.)
D (108, 17) *πεπνῦσθαι*] *πέπνυσθαι*
p. 387. D (110, 1) *ὁ ἐπιεικής*] *ὁ* om. (Amb. C. Vat. M.)
(110, 2) *τεθνάναι*] *τεθνᾶναι*
(110, 3) *ὑπέρ γ'*] *ὑπέρ γε*
E (110, 7) *ἄρα*] *ἄρ'* (Amb. C. Ang. B. Vat. HM.)
(110, 12) *γυναιξὶ δ'*] *γ. δὲ*
p. 388. A (110, 19) *ἀλύοντ'*] *ἀλύοντα*
C (111, 15) *αἶ αἶ*] non *αἶ αἶ*, ut Bekkerus ait.
D (111, 17) *τοιαῦθ'*] *τοιαῦτα*
(111, 18) *μή*] *δή* a m. pr. (Vat. M. et a m. pr. B.)
p. 389. D (113, 10) *ἔασι*] *ἔασιν*
p. 390. A (114, 8) *σωφροσύνην*] *σωφροσύνη* (Vat. M.)
C (115, 4) *οὐδὲ ὅτε*] non *οὐδ' ὅτε*
(115, 6) *οὐδ' Ἄρεως*] *οὐδὲ ἄ.*
(115, 7) *Δία*] *δι'* (Amb. C. Vat. HM.)

p. 390. E (115, 16) ἀστέον] αἰστέον (ἀειστέον Vat. M.)
p. 391. A (116, 2) Οὔκουν] οὐκοῦν
(116, 5) κατὰ] κατ' (Ang. B. Vat. M.)
(116, 8) ἂν τισαίμην] ι in syllaba τι a m. s. (ἀντησαίμην Vat. M.)
C (116, 18) Χείρωνι] χείρονι (Vat. H.)
(116, 19) αὐτῷ] ἑαυτῷ (Ang. B. Vat. M.)
D (117, 4) τολμῆσαι] τολμήσαι
(117, 8) μηδὲ] μὴ δ' (μηδ' Vat. M.)
p. 392. C (119, 1) ἐγῷμαι] ἐγὼ οἶμαι
D (119, 7) Ἆρα] ἄρ'
p. 393. D (121, 3) δὲ ἄνευ] δ' ἄνευ (Vat. M.)
E (121, 12) μετὰ] μετ'
p. 394. A (121, 15) δ' ἐκ] δὲ ἐκ
B (122, 6) οἷός τ'] οἷός τε
p. 395. C (124, 13) ἵνα μὴ] ἵν'
p. 396. A (125, 10) οἶμαι δ'] οἶ. δὲ
(125, 11) οὐδ'] οὐδὲ
(125, 13) δ' οὐδὲν] δὲ οὐδὲν
B (125, 19) θάλατταν] θάλασσαν (Amb. C. Vat. HM.)
(126, 1) ἄρ'] ἄρα
D (126, 18) αὐτὸν] ἑαυτὸν
p. 397. C (128, 8) ξυγκεραννύντες] συγκ.
E (129, 3) οὕτως] οὕτω
p. 398. A (129, 10) τε] τ' (Ang. B. Vat. M.)
(ib.) μύρον] μῦρον
p. 399. C (132, 3) λίπε] non λεῖπε
(132, 6) φαίνεται] φαίνονται (Vat. M.)
D (132, 7) πηκτίδων] πυκτίδων (Par. DK. Mon. B. Vat. M.)
E (132, 18) Δί'] δία
p. 400. A (133, 8) τρία ἄττα] τριάττα (τρί' ἄ. Ang. B. Vat. HM.)
B (133, 13) ἀνελευθερίας] ἂν ἐλ. a m. pr. (Par. K. Vat. M.)
C (134, 3) αὐτοὺς] αὐτοῦ (Vat. B. — M.)
(134, 6) ἢ] non ἦ
(134, 8) ἀῤῥύθμῳ] ἀρύθμῳ
D (134, 16) τἄλλα] τὰ ἄλλα
p. 401. B (135, 17. 18) μήτε — μήτε — μήτε] μήτ' ter (μήτ' — μήτ' Ang. B. Vat. M. quos etiam tertio loco μήτ' exhibere Bekkerus significare videtur v. 17. et 18. μήτ' eos exhibere significans. Est enim tertium in v. 18.)
C (136, 4) αὐτῶν] ἑαυτῶν (Vat. M.)
D (136, 10) λανθάνῃ] λανθάνει (Vat. M.)
E (136, 18) αὖ τῶν] αὐτῶν
p. 402. A (137, 2) τὰ δ'] τὰ δὲ
(137, 10) οὔτ' — οὔτ'] οὔτε — οὔτε
C (137, 19) ἀνδρείας] ἀνδρίας
E (138, 17) ἤ γε] εἴ γε (Ang. B. Vat. M.)

p. 403. B (139, 13) τούτων] τούτω (Vat. BM.)
C (139, 19) γυμναστικῇ] ultima a m. s. (γυμναστικοὶ Vat. M.)
D (140, 1) ᾗ] ἡ
(140, 7) ἡμεῖς δὲ] bis.
E (140, 14) προσήκουσ'] προσήκουσα
p. 404. A (140, 18) μεγάλα] μέγα
B (141, 10) ἑστιάσεσιν] ἑστιάσεσι
C (141, 12) ἑφθοῖς] ἐφθοῖς
(141, 13) μάλιστα] μάλιστ' (Amb. C. Ang. B. Vat. HM.)
(141, 18) ὀρθῶς γ'] ὀ. γε
D (142, 3) εὐπαθείας] εὐπειθείας a m. pr.
p. 405. C (143, 15) ἀλλὰ δι'] ἀλλ' (δι' om. Vat. M.)
D (143, 19) μάλ'] μάλα
(144, 1) ὡς οἶμαι] om. (Par. DK. Mon. B. Vat. M.)
p. 406. A (144, 7) οὕτως] τῷ οὕτως (Vat. M.)
B (144, 15) οὔτε] οὔτ' (Vat. M.)
C (144, 21) οὐδὲ] οὐδ' (Vat. M.)
p. 407. A (146, 3) Οὔκουν] οὐκοῦν
(146, 5) δέ γ'] δέ γε
(146, 7. 8) καὶ — μελετῶντι B] om. (Vat. BM.)
B (146, 11) Δία] δι' (Ang. B. Vat. HM.)
E (147, 15) ᾗ] ἡ
p. 408. B (148, 2) κἂν] καὶ
C (148, 14) εἰ δ'] εἰ δὲ
D (149, 4) πρὸς τῷ] π. τὸ (Vat. BM.)
p. 409. A (149, 18) κρινεῖν] κρίνειν (Par. DK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Vat. H.)
D (150, 17) σοφώτερος] ἀσοφώτερος (Vat. M.)
E (151, 4) ἐμοὶ] μοὶ
p. 410. B (151, 21) Ἆρ' οὖν] non ἆρ' οὖν (Mon. B.)
p. 411. A (153, 3) Οὐκοῦν] om.
B (153, 14) ἐὰν] ἂν
(153, 17) σμικρῶν] σμικροῦ a m. pr.
C (153, 18) θυμοειδοῦς] θυμοειδῶν (Ven. B. Amb. C. Vat. M.)
(153, 20) γυμναστικῇ] γυμναστική
D (154, 6) μετίσχον] μετέχον a m. s. (μετέσχον Vat. M.)
p. 412. A (155, 14) γ'] om.
C (155, 16) δῆλον.] om. (Ang. B. Vat. M.)
(155, 19) Νῦν δ'] νῦν δὲ
(ib.) αὐτοὺς ἀρίστους δεῖ εἶναι] αὐ. δ. ἀ. ε. cum litteris β α γ super tribus posterioribus vocabulis. (ἀρ. δ. αὐ. εἶ. Mon. B.)
D (156, 6) ἄρ'] ἄρα
p. 413. A (156, 18) πᾶσα] om. (Vat. BM.)
B (157, 5) ἢ γοητευθέντες] καὶ γ.
(157, 7) κλαπέντας] κλαπέντες
(157, 12) τοῦτ'] τοῦτο
E (158, 9) δυσγοήτευτος καὶ] καὶ om. (Ven. C. Par. K. et a m. pr. D. Mon. B. Vat. M.)
(158, 11) εὔρυθμόν] εὔρρυθμόν

p. 414. B (159, 2) τῶν τε] τῶν τ' (Ang. B.)
D (159, 21) ἡμεῖς αὐτοὺς] αὐτοὺς om. (Vat. M.)
p. 415. B (160, 21) παραγγέλλει] παραγγέλει
E (161, 20) μάλιστ'] μάλιστα
(162, 5) δ' ἐγὼ] δὲ ἐγὼ
p. 416. B (162, 18) ἔγωγ'] ἔγωγε
D (163, 13) πολέμου] om. Vat. M.
p. 417. A (164, 3) ἰέναι] om.
B (164, 8) τῶν ἄλλων] om.
(164, 11) δεδιότες] ε primae syllabae a m. s.

L. IIII.

p. 420. A (166, 3) ὥστε] ὥστ' (Ang. B. Vat. M.)
C (166, 17) κρῖναι] κρίναι
(166, 21) εἰ] om. (Amb. C. Vat. BM.)
p. 421. A (168, 3) ἄρδην πόλιν] π. ἄ. (Vat. B. Amb. C.)
(168, 5) εἰ μὲν] μὲν punctis circumscriptum.
B (168, 9) λέγοι] ο ultimae a m. s.
C (168, 20) λέγειν; Τί μάλιστα;] λέγειν τί. μάλιστα
p. 422. B (170, 3) ἄρ'] ἄρα
C (170, 15) Ἔγωγ'] ἔγωγε
D (171, 3) ἐὰν εἰς] εἰ a m. pr.
E (171, 12) τούτων δ'] τ. δὲ
p. 423. A (171, 13) ἐὰν μὲν] ἐὰν μὴ (Vat. M.)
(171, 15) ξυμμάχοις] ξυμμάχους a m. pr.
(171, 16) ἀεὶ] non αἰεὶ
(171, 20) οὔτ' ἐν] οὔτε ἐν
p. 423. B (172, 7) αὔξειν] αὐξεῖν (αὐξεῖν Vat. M.)
D (172, 22) Οὔ τοι] οὔ τοι
p. 424. B (173, 17) Εἰκός γ'] εἰκός γε
C (174, 6. 7) δεῖ δ'] δεῖ δὲ
E (175, 4) τοιούτων] τούτων (Vat. M.)
p. 425. D (176, 13) ἢ ὅσα] καὶ ὅ.
E (176, 21) τοιούτους] βελτίστους
(177, 1) ὑπὸ ἀκολασίας] ὑπ' ἀκ. (Vat. M.)
p. 426. A (177, 5) ἐλπίζοντες] ἐλπίζοντας (Vat. M.)
D (178, 8) γ' ὅσοι] γε ὅ.
(178, 12) ὅτι τετράπηχυς] ultimam prioris vocabuli syllabam a m. s. int. vers. habet.
p. 427. A (178, 20) ποιοῦσιν] ποιοῦσι a m. pr.
E (180, 9) ὑμᾶς] ἡμᾶς
(180, 10) οὕτως. Ἐλπίζω] οὕτω. ἐ.
p. 428. A (180, 17) αὐτῶν ἐν] αὐτὸ ἐν cum ῶν super ὸ
C (181, 13) ἐπιστήμην] a m. s.
(181, 16) ἡντινοῦν] ἡντιναοῦν
(181, 19) τισι] τινι (Vat. M.)
(181, 20) ἢ] ᾗ (ἡ Amb. C. Ang. B.)
D (182, 5) ὠνομάζομεν] ὀνομάζομεν (Amb. C. Vat. HM.)

p. 429. A (182, 21) αὐτή] αὕτη (Par. K. Vat. M.)
(183, 1) δι' ὅ] διὸ...
B (183, 3) εἴποι] εἴπη
(183, 7) τοίαν — τοίαν] non τοιὰν — τοιὰν
p. 430. B (185, 8) καλεῖν] καλήν (Vat. M.)
p. 431. B (187, 1) ἀκόλαστον] οὐκ ἀκ. (Vat. M.)
(187, 3) ἐνόν] ἓν ὄν (Vat. M.)
D (187, 18) Ἔγωγ'] ἔγωγε
E (188, 3) ῆ] ἡ
(188, 5) ἐνεῖναι] ἐν — int. vers.
p. 432. B (189, 2) τοῦτ'] non τοῦτο (Amb. C. Ang. B. Vat. HM.)
p. 433. A (190, 12) πεφυκυῖα] ἄν, non om. (Vat. M.)
B (190, 19) λέγ'] λέγε
C (191, 4) κρῖναι] κρίναι
D (191, 17) μάλα] μάλ' (Vat. M.)
p. 434. A (192, 7) μεταλαμβάνοντες] μέτρα λαμβάνοντες
(192, 8) τἀλλήλων] εἰ ἀλλήλων vel tale quid.
B (192, 17) ἐπιχειρῇ] ἐπιχειρεῖ
C (193, 6) ἑαυτοῦ] αὐτοῦ
D (193, 13) νῦν δ'] ν. δὲ
p. 435. C (194, 20) εἶτε] εἶτ' (Ang. B. Vat. M.)
D (195, 2) ἀκριβῶς] ἀκριβὲς (Vat. M.)
E (195, 14) πόλεσι γεγονέναι] non πόλεσιν ἐγγεγονέναι (— Vat. B. — M.)
(195, 17) μάλιστ'] μάλιστα
p. 436. A (195, 19) κατὰ] κατ'
(195, 20) μάλα] μάλ' (Vat. M.)
(196, 2) ἄλλο] ἄλλως a m. pr. ἄλλω a m. s.
(196, 8) θυμούμεθα] post ἡμῖν (Vat. BM.)
(ib.) ἄλλῳ] om. (Vat. BM.)
p. 437. B (198, 4) ἀπωθεῖσθαι] ἀποθεῖσθαι
C (198, 12) ῆ] ἡ
D (198, 22) ἐστὶ] ἐστιν
p. 438. A (199, 15) ἐπιθυμοῦσιν] ἐπιθυμοῦσι
C (200, 7) βραδύτερα] βραδ — a m. s. (βαρύτερα Vat. M.)
D (201, 1) ποιῶν] ποίων
(ib.) ποιὰ ἄττα] ποῖ-άττα
E (201, 6) ποιὰ] ποία
p. 439. A (201, 15) ἀλλ' αὐτοῦ] ἀλλὰ τοῦ (Vat. M.)
(201, 18) τούτου] τοῦτο
D (202, 19) ἀλόγιστόν τε] ἀλόγιστόν τι (Vat. M.)
p. 440. D (204, 15) ἔοικε] om. (Vat. M.)
(ib.) ᾧ] a m. pr. — ὃ a m. s.
p. 441. B (205, 15) δὲ ἐν] δ' ἐν (Vat. M.)
C (206, 5) δ' ἐν] δὲ ἐν
E (207, 2) κρᾶσις] κράσις
p. 442. E (208, 20) τίν'] τινά.
p. 443. A (209, 2) Οὐδέν'] οὐδὲν
(209, 5) ἄπιστος ῆ] ἄ. ἡ (ἄ. ἦι Par. A. Ven. C.)
B (209, 13) Δία] δι' (Vat. M.)
D (210, 5) ἑαυτοῦ] αὐτοῦ
(210, 11) ἄλλα ἄττα] ἀλλάττα (ἄλλ' ἄττα Ang. B. Vat. M.)

p. 444. A (211, 4) *Διαού*] *δι' οὗ* (*δι' οὐ* Ang. B. Vat. M.)

p. 444. C (211, 19) *τε*] int. vers.
E (212, 12) *οὕτως*.] *οὕτω*.
(212, 13) *δὲ*] *δ'*

Ad haec addenda sunt quae volens Bekkerus neglexit an tacuit, quorum habita in nostro indice ratio non est, duo vel plura vocabula ut unum scripta, pleraque in marginibus posita, secundae personae in *η* terminatae, spiritus pronominum *αὐτοῦ* et *αὑτοῦ*, tum quae in adnotatione ad L. II. p. 366. A. 370. C. D. 376. C. 382. B. 383. B. III. 398. D. 399. C. E. 402. D. 404. A. 411. D. E. 412. A. 416. B. C. IIII. 420. A. 422. E. 425. A. 427. E. 428. C. 429. A. 433. C. 434. A. 435. A. 436. B. 437. D. 438. D. 439. E. 440. C. 441. A. C. 442. D. 445. C. vel falso relata vel omissa ab eo ostendimus, quae cuncta Parisienses libros, hoc est, eos, secundum quos recensionem fecit, ne nimis accurate perspectos credamus, prohibent. Profecto optandum est, ut omnibus deinceps, quam nobis nunc uni licuit, aliquando adhibeatur retractatio. Quorum qui Civitatem habent, sex numero sunt praeter Vind. B. a Bekkero excussi. Primus est optimus ille Regius A. quem Bekkerus eadem littera notatum in indice codicum primo volumini Platonis praeposito sic descripsit: „(A) 1807 (olim 94 et 2087) membranaceus, forma maxima, foliis 344, paginis bipartitis, scholiis minuto quodam uncialium genere scriptis. Continet Clitophontem, de re publica libros decem, Timaeum, Critiam, Minoem, Leges, Epinomidem, Epistolas, Definitiones, De iusto et De virtute dialogos, Demodocum, Sisyphum, Halcyonem, Eryxiam, Axiochum. Scriptus est seculo decimo ineunte. *ὠρθώθη ἡ βίβλος αὕτη ὑπὸ κωνσταντίνου μητροπολίτου ἱερᾶς πόλεως, τοῦ καὶ ὠνησαμένου.*" Consentiunt his ea, quae in codicum manu scriptorum bibliothecae Regiae catalogo, T. II. p. 405. leguntur, ubi olim Mediceus fuisse, episto-

Par. A.

las duodecim continere, ad calcem manu valde antiqua *Hunc librum correxit Constantinus Hierapoleos Metropolita, qui et mercatus est* annotatum habere, denique seculo X. ineunte exaratus videri dicitur. Sed in comm. crit. Vol. I. p. VIIII. Bekkerus de codice Clarkiano verba faciens monet: „scriptus ille a. 896. unde patet Parisiensem primum (A) qui omnes habet altioris vetustatis notas, perperam in catalogo Paris. ad decimum seculum referri. conf. Bast. ad Corinth. p. 81.“ Ibi Bastius Ruhnkenii apographum scholiorum ex illo codice transscriptum multis locis vitiosum, codicem ipsum seculi noni esse pronuntiat. Idem comm. pal. p. 727. sq. de compendio quodam praepositionis πρὸς disputans „In Scholiasta“ inquit „Platon. p. 168. legebatur ξήκει pro προσήκει. v. *Append.* p. 44. Integrum Scholiastae locum tab. II. num. 2. ex egregio Codice 1807. repraesentavi. In altero exemplo, item e Cod. 1807. sumto, (tab. II. num. 3.) prima manus scripsit voces βοτάνης ὄνομα ποιᾶς: altera manus adiunxit haec, βαρύνεται δὲ, ἐπειδὴ κύριον· ὅτε δὲ προσηγορικὸν, ὀξύνεται. Quaenam sit haec altera manus, discas ex nota in fine Codicis addita: Ὠρθώθη ἡ βίβλος αὕτη ὑπὸ Κωνσταντίνου Μητροπολίτου Ἱεραπόλεως, τοῦ καὶ ὠνησαμένου.“ Denique Faehsius in praefatione sylloges variarum lect. Paris. p. XXV. haec refert: „Cod. MDCCCVII. membranaceus, optimae notae elegantissime et summa aequalitate atque constantia a prima ad extremam usque literam exaratus, seculi forte IX aut X, cum notis haud ita multis. Is continet libros de Rep. omnes, de Legg. omnes, Tim. Atl. Min. Epin. Epistolas XII, Defin. Axioch. Eryx. Sisyph. Clitophontem. Singula folia binas habent columnas. Codex lectu haud est facilis; iota nunquam subscriptum sed adscriptum in fine. Nomina loquentium non sunt addita,

sed signa ⨯ et ∾ nec id ubique. Voces plerumque continuo sunt scriptae, ν ἐφ. plerumque additum et sequente consonante vel medio in contextu. Nullae fere interpunctionis notae.“ Ipsae lectiones a Faehsio prolatae tam paucae sunt, ut vix mentione dignae, nedum cum Bekkeri collatione comparandae videantur. Sed tamen ex eis, quae de littera ν omnino et L. I. p. 351. C. et IIII. 443. B. de margine memoravit, neque huius ubique rationem a Bekkero habitam neque omnia orthographica ab eo notata esse intelligitur. Secundum locum Bekkerus Vaticano B. tribuit ab ipso littera Θ significato et primi Vol. p. XII. post Vaticanum A. (Δ) membraneum formae maximae ita descripto: „(Θ) 226. Eiusdem codicis volumen alterum (Πλάτωνος βιβλίον δεύτερον), ff. 422. Continet Theagem, Charmidem, Lachetem, Lysidem, Euthydemum, Protagoram, Timaeum, Hippiam utrumque, Ionem, Menexenum, De iusto et De virtute dialogos, Demodocum, Sisyphum, Alcyonem, Eryxiam, Axiochum, Clitophontem, de Re publica libros. Caret scholiis.“ Tertius est Venetus B. a Bekkero littera Ξ notatus p. XIII. „(Ξ) 184 membr., f. max., ff. 404. quinquagenorum versuum. Continet post Alcinoum dialogos praeter Eryxiam omnes, epistolas, definitiones, Timaeum Locrum, Πλουτάρχου περὶ τῆς ἐν τῷ Τιμαίῳ ψυχογονίας. κτῆμα Βησσαρίωνος καρδηνάλεως τοῦ τῶν τούσκλων.“ De eo Morellius ad Morgensternium (symbolis Dorpatenis I. p. 261.) a. MDCCLXXXXVI. mense Febr. ita scripsit: „„N. 184. membr. in fol. sec. XV. manu Ioannis Rhosi Presbyteri Cretensis, Bessarionis Cardinalis iussu scriptus, continet Platonis opera omnia cum scholiis.“ Ea in Civitate non ultra initium libri tertii procedere in descriptione codicis 187. demonstrat, quem ipsum nondum collatum membraneum, quadratum, sec.

Vat. B.

Ven. B.

XV. scriptum Platonis Politiam cum scholiis perpaucis et quaedam eiusdem alia continere docet. Ibidem quartum commemorat non magis a quoquam collatum, absque numero post impressum indicem bibliothecae Marcianae additum, membraneum, forma maxima sec. XII. scriptum, inter alia Platonica Civitatem cum scholiis continentem, sed inde a libro tertio usque ad ultimum manu sec. XV. exaratum. Is haud dubie idem est, quem Bekkerus comm. crit. praef. p. VIIII. littera *t* notatum descripsit. Sequitur Venetus C. Bekkeri *Π*, de quo p. XIII. haec habet: „(*Π*) 185 membr., f. max., ff. 340. Continet Timaeum Locrum (et eum quidem a recentiori manu), Euthyphronem, Apologiam, Critonem, Phaedonem, Cratylum, Theaetetum, Sophistam, Politicum, Parmenidem, Philebum, Convivium, Phaedrum, Alcibiadem primum et secundum, Hipparchum, Amatores, Clitophontem, de Re publica libros.“ Desinit L. X. p. 612. E. Morellius l. c. „N. 185. membr. in fol. sec. XII. Platonis opera quaedam et de Rep. cum scholiis perpaucis. Libros de rep. contulit Car. Nürnbergerus, a quo Astius paucas lectiones accepit.“ Sane paucae sunt istae lectiones et tamen bis in his quatuor Civitatis libris II. p. 370. C. et III. p. 398. C. Bekkerum negligentiae suspectum faciunt. Supersunt duo Regii, Bekkero et nobis litteris D et K signati. Prioris descriptio apud Bekkerum p. VIII. haec est: „(D) 1810. bomb., f. max., ff. 300. Continet Euthyphronem, Critonem, Apologiam, Phaedrum cum Hermiae, Parmenidem cum Procli commentariis, de re publica libros, Convivium. Fuit Francisci Asulani.“ Catalogus l. c. p. 406. insuper docet Hermiae commentariorum tres, Procli septem esse libros, post Convivium Lysidis Pythagorei epistolam ad Hipparchum, manu recentiore scriptam, post eam Anonymi paschalion legi; codicem

Ven. C.

Par. D.

ipsum, Fonteblandensem, situ corruptum nec lectu facilem, sub finem seculi XIII. exaratum videri. At Cousinio praef. ad Procli T. IIII. p. VIII. codex optimus duodecimi seculi audit. Magnam libri quarti partem (p. 429. C. — 442. D) nescio quid abstulit. De altero Bekkerus p. VIIII. haec ostendit: „(K) 1642 chart., f. max., ff. 277. Continet, inter Xenophontea quaedam et Mathematica, de re publica libros, Convivium, Minoem, Definitiones. Cf. Bipont. Vol. 7. p. 341." Scilicet Bipontini Platonis editores eundem codicem conferri iusserant collatique descriptionem cum Catalogo (p. 381.) consentientem, deinde ipsas lectiones a Stephano differentes exhibent p. 355. — 424. Quod ad codicem attinet, ab utrisque ad seculum XV. refertur, in Catalogo emptus a. MDCLXXXVIII. a Bipontinis eleganter et nitide scriptus egregieque servatus dicitur. Xenophontea, quae Platonicis praecedunt, Hellenica sunt et Apomnemoneumata et Agesilaus et Hiero, mathematica, quae sequuntur, Heronis stereometrica, quibus deinceps adiecta sunt Excerpta ex Aristotele de providentia divina, Ptolemaei tractatus de iudicandi facultate et de animi principatu, Eiusdem de orbium coelestium motu liber, *Περὶ προχείρων κανόνων* XXIII. capita, comparatio Alexandri et Caesaris ex Appiani Civilium libro secundo, Appiani Civilium liber IIII. Diodori Siculi locus de sepultura Alexandri, Manuelis Phile Ephesii iambi de Alexandro M. Eiusdem iambi in tabellam nuptias Alexandri pictas exhibentem (secundum Lucianum) denique Eiusdem, ut videtur, fragmentum de variis animalium generibus. De lectionis varietate, quam Bekkerus omnino locupletiorem, quam Bipontini, sed horum ratione non habita excerpsit, plenius nunc et certius coniunctis utrorumque commentariis constat, quum multa a Bipontinis omissa *secundum Bekkerum*, quaedam

Par. K.

ab hoc neglecta *secundum Bipontinos* in numerum relata sint, consensus autem utrorumque dubitationem nullam relinquat. Vltimus a Bekkero ad recensionem adhibitorum Monacensis est B. Bekkero q dictus, collatus Halis Saxonum a. MDCCCV. de quo p. XIIII. ita scribit: „(q) 324 chart., f. quadr. Continet de Re publica libros decem, Timaeum, Timaeum Locrum, Plethonis preces et hymnos.“ Pluribus eum descripsit Hardtius (in Aretini symbolarum T. IIII. a. MDCCCV. edito p. 583. sqq.) secundum quem numero est CCXXXVII. „chartaceus, charta tenui et laevigata, initialibus principalibus rubris, literis minutis et elegantibus, in quarto, cum notis marginalibus, constans foliis 294, possessus a Demetrio Rhaul graeco, item a Nic. Dorcaborico, ex libris P. Victorii, Saec. XV, bene conservatus et inscriptus.“ Initium faciunt Platonis Definitiones in membrana separata scriptae. Politia folia 5. — 204. implet. Reliqui quatuor Bekkeriani post Graecorum voluminum, ut supra significatum est, editionem ab editore collati et litteris t, v, m, r indicati sunt. Ex his primus est Ambrosianus C. referente in comm. crit. praef. p. V. Bekkero „(t) 90, membranaceus, f. max., et ipse recens.“ (sicut Ambros. C. quem valde recentem dixerat.) „insunt de Re publica libri decem.“ Eum Bekkerus tantum usque ad L. IIII. p. 439. E. contulit. Secundus Angelicus B. in bibliotheca Angelica Ord. Erem. S. P. Augustini Rom. „(v) C. 1. 7, f. max., foliis 380 membranaceis, 83 chartaceis, seculi 16. in primo folio principium est Gorgiae (*Πολέμου* — p. 4, 14 *ἐτύγχανεν ὤν*) : quod excipiunt Meno, Critias, Minos, Res publica, Hippiae. deinde, post folia vacua sex, alia manus, eaque peritior, Phaedrum scripsit et Leges et Alcibiadem secundum. sequuntur, in charta scripta, Albini *εἰσαγωγή*, Theonis *τῶν κατὰ τὸ μαθη-*

Mon. B.

Amb. C.

Ang. B.

ματικὸν χρησίμων εἰς τὴν πλάτωνος ἀνάγνωσιν, Alcinoi λόγος διδασκαλικὸς τῶν πλάτωνος δογμάτων, Plutarchi

Vat. H. περὶ μουσικῆς." Tertius Vaticanus H. secundum p. VIII. „(m) 61, bombyc. aut chart., f. quadr., ff. 188. insunt Aristophanis Nubes et Ranae, Pindari Olympionicae, Rei publicae libri novem, Gorgias fine truncatus." Deest Civitatis liber primus. Quartus duobus voluminibus con-

Vat. M. stat, Vaticanus M. secundum p. VIIII. „(r) 1029 *a* et *b*, membranacei, f. max., foliis bipartitis. horum alter (fol. 487) post Albini prooemium Euthyphronem habet et qui Euthyphronem sequi solent ad illa Ionis πολὺ διαφέρει ὦ (p. 196, 10), alter (ff. 517) incipit ab illis Σώκρατες πολὺ γὰρ. prioris folium 353 (ἔστι δὴ οὖν δεῦρο ὁ πᾶς ἥκων λόγος Phaedr. p. 46, 13) ab alia manu scriptum est." Praeter hos in Italia septem Politiam continentes codices vidit Bekkerus, Vrbinatem B. (f. comm. crit. praef. p. VIII.) Vaticanum L. (p.) p. VIIII. Venetum E. (t) de quo paullo ante dictum, et quatuor Florentinos A, B, R, C (x, *a*, *b*, *c*) p. VI. sed ad nullum eorum hos Civitatis libros exegit. Inter eos, quos Weigelius conferri iussit, quorum varietatem Stallbaumii editio exhibet, ad nostrum opus pertinent octo, omnes Florentini, a De Furia incredibili, ut in Var. Lect. T. IIII. praef. p. VI. Stallbaumius ait, diligentia excussi. Primus est

Flor. A. Florentinus A. (Stallbaumio a.) in bibliothecae Laurentianae pluteo LVIIII. primus, secundum Bandinium T. II. p. 485. sqq. bombycinus, formae maximae, foliis DXXXVIIII. seculi XIIII. Continet Diogenis Laërtii vitam Platonis, Albini introductionem, Theonis Smyrnaei librum de mathematicis ad Platonis lectionem utilibus, Alcinoi epitomen, Plutarchum de musica, tum Platonis Euthyphronem, Apologiam, Critonem, Phaedonem, Cratylum, Theaetetum, Sophistam, Politicum, Parmenidem,

Philebum, Convivium, Phaedrum, Pythagorae aurea carmina, Timaeum Locrum, Plutarchum de animae procreatione in Timaeo, Platonis Timaeum, Alcibiadas, Hipparchum, Amatores, Theagem, Charmidem, Lachetem, Lysidem, Euthydemum, Protagoram, Gorgiam, Menonem, Hippiam maiorem et minorem, Ionem, Menexenum, De iusto, De virtute, Demodocum, Sisyphum, Halcyonem, Eryxiam, Axiochum, Clitophontem, Civitatem, Critiam, Minoëm, Leges, Epinomidem, Epistolas, Definitiones. Scholia habet ab eadem manu characteribus minoribus exarata. Secundus est Florentinus B. (Stallbaumio b.) plut. LXXXV. 6. secundum Bandinium T. III. p. 251. sqq. membraneus, formae maximae, foliis CCXXXXIIII. seculi XII. Continet Euthyphronem cum undecim in Flor. A. sequentibus, Alcibiadas cum decem sequentibus, Ionem, Clitophontem, Timaeum, Hippiam utrumque, Menexenum, Civitatis librum primum et initium secundi (usque ad p. 358. E.) Cetera secundi libri recentissima et elegans manus exaravit. Scholia partim a recentiore manu habet, partim a vetustiore. Tertius est Florentinus C. (Stallbaumio c.) plut. LXXXV. 9. secundum Bandinium T. III. p. 257. sqq. membr. f. max. fol. CCCCXXXIIII. sec. XIII. Continet Pythagorae carmina aurea, Alcinoum, Theonem, Diogenis La. Platonem, Albinum, dialogos XII. in Flor. A. priores, Alcibiadas cum XXIII. in eodem sequentibus (etiam spuriis) et post Civitatem Timaeum Locrum, Plutarchum de animae procreatione in Timaeo, Timaeum, Critiam, Minoëm, Leges, Epinomidem, Epistolas, Definitiones, Aristidis orationes IIII. (Platonicam III. pro Quatuorviris, pro rhetorica, Vlyssis ad Achillem) Libanii orationem Achillis ad Vlyssem, Xenophontis Oeconomicum et Convivium. Platonicis dialogis scholia adscripta sunt multa. Quartus est Florentinus L. (Stallbaumio n.) plut. LXXXV. 14.

Flor. B.

Flor. C.

Flor. L.

secundum Bandinium T. III. p. 273. chartaceus, formae quadratae minoris, fol. CCCXXIIII. sec. XV. Continet Themistii paraphrasin in Aristotelem de physica auscultatione, Platonis Timaeum, Civitatis fragmentum (L. III. p. 400. C. usque ad IIII. 439. B.) Convivium, Alcibiadem secundum, Hipparchum, Amatores, Menonem. Liber multis in locis recentissima manu suppletus. Quintus est Florentinus R. (Stallbaumio x.) plut. LXXXV. 7. secundum Bandinium T. III. p. 254. membr. f. max. fol. CCXXIIII. sec. XV. Continet Gorgiam, Menonem, Hippiam utrumque, Menexenum, Ionem, Clitophontem, Civitatem, Timaeum, Critiam, Minoëm. Sextus est Florentinus T. (Stallbaumio α′.) plut. LXXX. 7. secundum Bandinium T. III. p. 185. membr. f. max. fol. CXXXXII. sec. XV. continens Civitatem et Parmenidem. Fuit Francisci Philelphi et scriptus videtur manu Theodori Gazae. Stallbaumius etiam Clitophontem, quem Bandinius in eo inesse non ostendit, ad eum collatum dicit praef. T. IIII. p. VIII. eiusque lectiones p. 496. sqq. refert. Septimus est Florentinus U. (Stallbaumio β′.) plut. LXXX. 19. secundum Bandinium T. III. p. 208. membr. f. quadr. fol. CCXXXXVII. sec. XII. Continet Civitatem, Timaeum, Synesii orationem de regno, sermones duo de providentia, Dionem, de insomniis, calvitii encomium, ad Paeonium. Octavus est Florentinus V. (Stallbaumio γ′.) numero 2758. olim Abbatiae Benedictinorum, nunc Laurentianus, membraneus, quadratus, nescio an idem, quem Montefalconius Diar. Ital. cap. XXV. p. 367. et Bibl. bibl. T. I. p. 415. E. membraneum seculi XIII. libros de Republica continentem significat. Reliqui sunt, quorum notitiam Creuzero debemus, Darmstadiensis et Palatinus pauca libri primi et secundi fragmenta exhibentes. Darmstadiensis chartaceus est seculi XV. et inter alia Platonica continet lo-

Flor. R.

Flor. T.

Flor. U.

Flor. V.

Darmst.

cum libri I. p. 328. D. ἀλλ' ἡμεῖς ἂν usque ad ξυμβαίνει p. 329. D. et libri II. p. 359. C. usque ad finem fabulae de annulo. Lectiones protulit Creuzerus in appendice ad Plotinum de pulchritudine p. 516. sq. Palatinus magna excerptorum ex variis scriptoribus multitudine insignis locum habet de annulo cum paucis Symposii in singulari folio scriptum. Codicem accuratius descripsit Creuzerus Melet. I. p. 98. sq. varietatem ad illum locum pertinentem p. 117. exhibuit. Pal.

Horum igitur codicum omnium, numero XXVI. lectiones omnes ita indicavi, ut quae silentio eorum, qui contulerunt, efficiantur, ex uncis circum codicum signa positis intelligi voluerim.

Codicis instar est Ficini interpretatio Latina. Ex ea igitur quae diversam a recepta lectionem arguere, praeterea pauca, quae notatu digna viderentur, sic excerpsi, quemadmodum in Bekkeri editione leguntur partim Florentinam, partim Venetam a. 1491. ut ipse in fine praefationis p. XIIII. demonstrat, secuti, sed in nonnullis etiam Veneta a. 1517. in quibusdam sua coniectura usi. Qualem in Civitate codicem versaverit Marsilius, quaerenti facile apparebit. Fic.

Editiones adhibui et per omnia ipse contuli primum principem, Aldinam, cuius titulus est: *"ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ.* OMNIA PLATONIS OPERA. ALDVS (delphinus in ancora) M. R. In fine partis posterioris p. 439. leguntur haec: *Ἐνετίῃσιν ἐτυπώθη παρὰ τοῖς περὶ τὸν Ἄλδον, παλαιοῖς τισι καὶ ἀξιοπίστοις κεχρημένον ἀντιγράφοις. χιλιοστῷ πεντακοσιοστῷ τρισκαιδεκάτῳ ἀπὸ τῆς θεογονίας ἐνιαυτῷ. Καθ' ὃν ἸΩΑΝΝΗΣ ΜΕΔΙΚΕΥΣ 'Ο ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ Καλοῦ πατρὸς καλὸς υἱός, τῆς ἄκρας δὴ καὶ παντοκρατορικῆς ἀρχιερατείας ἀξιωθεὶς ἐν ῥώμῃ, Λέων μετωνομάσθη δέκατος.* Ald.

ᾧ πᾶς ὁ χριστώνυμος λεὼς ἄνδρες, γυναῖκες, παῖδες, γέροντες βίον πολυετῆ καὶ πάντα συνεύχονται τἀγαθά. πάντες γὰρ ἐλπίζουσιν αὐτὸν, εἰρηνοποιὸν μὲν, καὶ πολέμων οἷς νῦν ἅπαντα πυρπολεῖται κατασβεστῆρα. τῆς δ' ἀληθινῆς παιδείας καὶ τῶν ἑλληνικῶν λόγων ἀνακαινιστὴν καὶ τῆς μὲν ἰταλίας νοσούσης καὶ στασιαζούσης ἰατρὸν αὐτῆς δὲ τῆς ἑλλάδος, πάλαι καταδεδουλωμένης. ἐλευθερωτὴν, καὶ ὅλως τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων εὐεργέτην ἔσεσθαι καὶ διορθωτήν. — — VENETIIS IN AEDIB. ALDI, ET ANDREAE SOCERI MENSE SEPTEMBRI. M. D. XIII. (Graeca etiam maiusculis litteris excusa in hac et in sequente editione apicibus suis inscripta sunt.) Tum Basileensem priorem: *ἍΠΑΝΤΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΜΕΘ' ὙΠΟΜΝΗΜΑΤΩΝ ΠΡΟΚΛΟΥ ΕἸΣ ΤΟΝ ΤΙΜΑΙΟΝ, ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ, ΘΗΣΑΥΡΟΥ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΜΕΓΙΣΤΟΥ.* PLATONIS OMNIA OPERA CVM COMMENTARIIS PROCLI IN Timaeum et Politica, thesauro veteris Philosophiae maximo. *Προστέθειται δὲ καὶ εἰς τὰ τοῦ Πλάτωνος ἅπαντα, γνώμων καὶ ὀνομάτων ἀξιομνημονεύτων, Ἔλεγχος.* Adiectus etiam est in Platonis omnia, sententiarum et verborum memorabilium, Index. BASILEAE APVD IOAN. VALDERVM, MENSE MARTIO, ANNO M. D. XXXIIII. Basileensem posteriorem: *ΑΠΑΝΤΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΑΛΑΙΟΤΑΤΑ ΑΡΧΕΤΥΠΑ ΜΕΤΑ ΠΑΣΗΣ ΑΚΡΙβείας ἐπανορθώμενα.* PLATONIS OMNIA OPERA, EX VETVSTISSIMORVM EXEMPLARIVM collatione multo nunc quam antea emendatiora. *Προσέτι καὶ εἰς τὰ τοῦ Πλάτωνος ἅπαντα, γνώμων τε καὶ ὀνομάτων ἀξιομνημονεύτων Ἔλεγχος.* Praeterea in Platonis omnia, sententiarum et verborum memorabilium INDEX. Cum Caes. Maiestatis gratia et privilegio. BASILEAE, APVD HENRICHVM

Bas. a.

Bas. b.

PETRI. In fine legitur: BASILEAE, PER HENRICHVM PETRVM, ANNO SALVTIS HVMANAE M. D. LVI. Mense Martio. Stephanianam: *ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.* PLATONIS Opera quae extant omnia. EX NOVA IOANNIS SERRANI INterpretatione, perpetuis eiusdem notis illustrata: quibus et methodus et doctrinae summa breviter et perspicue indicatur. EIVSDEM Annotationes in quosdam suae illius interpretationis locos. HENR. STEPHANI de quorundam locorum interpretatione iudicium, et multorum contextus Graeci emendatio. 1578. EXCVDEBAT HENR. STEPHANVS, CVM PRIVILEGIO CAES. MAIEST. Constat tribus tomis, quorum in secundo est Civitas. Horum quatuor librorum, quos *editos ante Astium* dico (nam Lugdunensis a. 1590. Francofurtanae a. 1602. Bipontinae a. 1785. utpote Stephanianam sine iudicio sequentium rationem nullam habui, Masseianam Cantabrigiae a. 1713. duobus voluminibus editam nondum vidi) varietatem exceptis aperte vitiosis interpunctionibus et Basileensium mendis quibusdam typographicis omnem exhibui. Astii editiones tres consului, primam Ienensem a. 1804: *ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑ* SIVE DE REPVBLICA LIBRI DECEM. EDIDIT D. FRIDERICVS ASTIVS. secundam Lipsiensem a. 1814: PLATONIS POLITIA SIVE DE RE PVBLICA LIBRI DECEM RECENSVIT ATQVE EXPLANAVIT F. A. tertiam item Lipsiensem a. 1822: PLATONIS QVAE EXSTANT OPERA. ACCEDVNT PLATONIS QVAE FERVNTVR SCRIPTA. AD OPTIMORVM LIBRORVM FIDEM RECENSVIT IN LINGVAM LATINAM CONVERTIT ANNOTATIONIBVS EXPLANAVIT INDICESQVE RERVM AC VERBORVM ACCVRATISSIMOS ADIECIT F. A. TOMVS QVARTVS POLITIAE LIB. I — VIII.

Steph.

CONTINENS. Primae repetitionem Ienae a. 1820. factam non inspexi neque ex tribus illis nisi potiora commemoravi. Inter secundam tertiamque Astii prodiit Bekkeriana: PLATONIS DIALOGI GRAECE ET LATINE EX RECENSIONE IMMANVELIS BEKKERI PARTIS TERTIAE VOLVMEN PRIMVM. BEROLINI IMPENSIS GE. REIMERI. 1817. Scilicet ordinem dialogorum Bekkerus eum instituit, qui placuit Schleiermachero, cuius etiam de genuinis ac spuriis decreta amplectitur omnia. Itaque primae eius partis volumen prius continet Phaedrum, Lysidem, Protagoram, Lachetem, Charmidem, Euthyphronem; posterius Parmenidem, Apologiam, Critonem, Ionem, Hippiam minorem, Hipparchum, Minoëm, Alcibiadem secundum; secundae primum Gorgiam, Theaetetum, Menonem, Euthydemum; secundum Cratylum, Sophistam, Politicum, Symposium; tertium Phaedonem, Philebum, Theagem, Amatores, Alcibiadem priorem, Menexenum, Hippiam maiorem, Clitophontem; tertiae primum Civitatem; secundum Timaeum, Critiam, Legum libros sex priores; tertium reliquos sex libros Legum, Epinomidem, Timaeum Locrum, Epistolas, Axiochum, De iusto, De virtute, Demodocum, Sisyphum, Eryxiam, Definitiones; pro spuriis habet atque *incerti auctoris* inscribit Ionem, Hippiam minorem, Hipparchum, Minoëm, Alcibiadem utrumque, Theagem, Amatores, Clitophontem, Epinomidem, Timaeum Locrum, Epistolas, Axiochum cum quinque sequentibus et Definitiones. De quibus rebus omnibus alio loco dicemus. Editionis Bekkerianae varietatem integram adnotavi, tantum commatum praetermissionem et vocabulorum divisionem et alia quaedam orthographica, quae infra attingam, omisi. Codicum a Bekkero collatorum varietatem petivi ex eius in Platonem a se editum commentariis criticis duobus

voluminibus Berolini 1823. apud Reimerum editis, quorum posteriori scholia ad codices Clark. Par. ABF. Ven. B. collata et indice nominum propriorum instructa adiecit. Denique Stallbaumii editionem contulimus: PLATONIS QVAE SVPERSVNT OPERA. TEXTVM AD FIDEM CODICVM FLORENTT. PARISS. VINDOBB. ALIORVMQVE RECOGNOVIT GODOFREDVS STALLBAVM PHILOSOPH. DOCTOR ET AA. LL. MAGISTER SCHOL. THOM. LIPS. COLL. III. TOMVS V. LIBROS DE REPVBLICA CONTINENS. LIPSIAE SVMTIBVS I. A. G. WEIGELII. 1823. et huius quoque varietatem integram apposuimus, Florentinorum autem codicum lectiones ex eius tomo XI. a. 1825. edito retulimus. Sed quae hoc ipso anno eiusdem Stallbaumii opera in Bibliotheca Graeca ab Iacobsio et Rostio instituta prodiit Politiae pars prior, confecta demum adnotatione nostra ad nos pervenit nullique nobis usui esse potuit.

Praeter codices et editiones scriptorum antiquorum, qui vel maiores huius operis partes excerpserunt vel particulas et dictiones sermoni vel sententiis auctoritatem Platonis vindicaturi laudaverunt, testimonia quotquot vel ab Astio, cuius utiliter plerumque in eis colligendis versata est industria, citata viderem vel ipse in eis potissimum libris, qui post Astii commentarium editi sunt, invenissem, ita adhibui, ut simul variarum lectionum in illorum codicibus scriptorum exstantium rationem haberem. Itaque Stobaeum non simpliciter, sed cum Trincavellianae a me ipso collatae et cum codicum a Gaisfordio excussorum varietate secundum repetitionem Lipsiensem laudavi, Eusebii editionem principem Rob. Stephani, Galeni tamen Kühnianam in plerisque solam secutus sum; Suidae Mediolanensi aegre carui ideoque

eum non ubique commemoravi. Eos vero locos posteriorum scriptorum, qui, quum ex Platone sumpti vel imitatione expressi viderentur, Platonis nomen adscriptum non haberent, consulto ut ad crisin, quam profitemur, minus utiles et necessario dubitationis aliquid relicturos praeterii.

Reliquum est, ut de rebus quibusdam grammaticis dicam, quae ne adnotationem iusto longiorem facerent, hic commodius tractari posse videbantur. Primum de plusquamperfecto activi constat grammaticos Atticis primam singularis in η terminatam tradidisse. Cf. Piersonus ad Moer. p. 173. Eam τῆς παλαιᾶς Ἀτθίδος consuetudinem dicit Choeroboscus in Bekkeri anecd. p. 1288, 3. Sed Platonem quoque illa terminatione usum esse codices (τὰς γραφὰς) antestatus affirmat Panaetius apud Eustathium in Odyss. T. II. p. 305, 34. Lips. quem locum Astius ad Civ. I. 328. C. adhibuit, ut recte ibi a se ἑωράκη scriptum demonstraret. Ego quid de eiusmodi crisi sentiam, supra ostendi; neque vero Bekkero, quum Phaedon. p. 60. D. (10, 1.) codicum omnium consensu firmum retinuisset ᾔδειν, Civitatis l. c. satis caussae fuisse censeo, ut ideo, quod Par. A. Ven. C. ἑωράκειν in ultima correcti exhiberent, formam Atticam in contextu poneret, nisi forte a manu prima eam scriptam fuisse clare viderat; quod si vidisset, haud dubie verbo demonstrasset, ut Symp. 199. A. 219. E. (420, 19. 461, 10.) de Coisliniano fecit. Sin igitur hoc tantum videbat, syllabam κειν corrigendo exstitisse, quidni antea vitiosum κην fuisse sumebat, quemadmodum altero Symposii loco et Euthyd. 302. A. (452, 14.) in Angelico C. est ᾔδην, et Civ. I. 329. B. in Vind. D. ἐπεπόνθην, et V. 472. A. in Flor. V. ἐδεδοίκην? Aut quum eosdem libros paullo post 336. D. ἑωράκειν non correctum habere neque 328. C. ab alia manu factam emendationem esse videret, quidni

librarios, postquam ἑωράκῃ scripsissent, ipsos perperam scriptum correxisse statuebat? Non magis ἐπεπόνθῃ 329. B. aut ἐδεδοίκῃ 472. A. aut ᾔδῃ Epist. I. 309. A. (395, 4.) propterea quod Par. A. Ven. C. duobus prioribus, tertio loco Par. A. Vat. C. communem formam item in ultima correctam habeat, poni debuisse existimo, nedum ξυνῄδῃ et ᾔδῃ Apol. 22. D. (100, 11. 12.) aut ἑωράκῃ Civ. 336. D. sine ulla auctoritate recepta probem. Quid quod Phaedon. 63. E. (16, 10.) ᾔδειν, quod in codicibus nostris omnibus est, tutius retineri, quam cum Photio in ᾔδῃ mutari putaverim. Nostri enim codices nobis potiores esse debent. Minus dubitationis eis locis relictum videtur, quibus codices optimi ει pro ειν habent, ut Crat. 384. B. ubi Clarkianus ἀκηκόει, Symp. 198. C. ubi idem cum Vind. A. ἐπεπόνθει, Euthyd. 292. E. ubi cum multis ἐνεπεπτώκει exhibet, et Bekkerus ἀκηκόῃ (4, 13.) ἐπεπόνθῃ (419, 16.) ἐνεπεπτώκῃ (435, 6.) edidit. Certe Symp. 217. C. (457, 2.) in Lob. Flor. B. et sex aliis exstans ἐγκεχειρήκει ex ἐγκεχειρήκῃ, et Prot. 335. D. (199, 1.) ἀνεστήκει a manu prima in Coisl. Par. B. ac sine mutatione in Lob. Vind. LIIII. perscriptum ex ἀνεστήκῃ depravatum esse optimorum Clark. et Vat. AB. haec ipsa exhibentium auctoritas persuadet. Neque Epist. VII. 345. D. (468, 7.) ἑωράκῃ reiicio, quum Vat. C. ἑωράκει et ἑωράκειν correctus exhibeat Par. A. Etiam ἀπολώλῃ et ὠφελήκῃ Apol. 31. D. (120, 1. 2.) et ἀποπεφεύγῃ ib. 36. A. (128, 12.) ex Clarkiano quamvis solo et ειν superscriptum habente, quum idem ειν in Ven. C. ab emendatione profectum sit, paene eodem iure recipi licuisse concedo, quo ἀφεστήκῃ Theaet. 208. E. (318, 17.) ex Ven. BD. Par. B. quum in Clark. ibi lacuna sit, in Lob. Ven. C. Par. F. Flor. I. ἀφεστήκει, in reliquis vel ἀφεστήκοι vel, quae vulgata

erat, *ἀφεστήκῃ* exstet, et sensus primam pariter ac tertiam personam admittat. Sed magis tutum videtur *ἐμεμαθήκη* Euthyphr. 14. C. (380, 3.) secundum Clark. et primam, ut Bekkero visum, Ven. C. manum, extra dubitationem positum *ᾔδη* Euthyd. 271. C. (394, 9.) secundum Clark. Vat. B. et Photium, ib. 302. A. (452, 14.) secundum Clark. Vat. B. Par. E. Lob. Vind. LIIII. Flor. B. Symp. 199. A. 219. E. secundum Clark. Vat. A. et primam Coisl. manum, Civ. I. 337. A. secundum Par. A. Ven. C. Vind. DF. Amb. C. Flor. ACV. denique Epist. VII. 338. B. (454, 9.) secundum Par. A. Vat. CG. Flor. ACMab.

Alterum huic cognatum est, quod de imperfecto verbi *εἶναι* grammatici commemorant, primam singularis apud veteres Atticos *ἦ* fuisse; qua de re in primis conferendus est Hermannus in praef. ad Oed. Tyr. p. VII. sqq. Eandem formam omnino Platoni usitatam dicit Choeroboscus apud Bekkerum anecd. p. 1379: *ἦ ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισιν·* (97.) *ἦ γὰρ ἐγὼ ξένος ἄνθρωπος. καὶ παρὰ Πλάτωνι ἡ χρῆσις εὕρηται.* certoque eam Platonis loco assignat scholion ad Hom. Il. V. 533. p. 165. sq. Bekk. *καὶ παρὰ Πλάτωνι, τῷ φιλοσόφῳ· οὐ γὰρ ἐγὼ ἐν δυνάμει ἦ τοῦ ῥαδίως.* ita enim scripsisse scholiasten, non, ut cum Villoisono edidit Bekkerus, *ἦν*, ipsum scholii argumentum docet. Qui locus haud dubie est Civ. I. 328. C: *εἰ μὲν γὰρ ἐγὼ ἔτι ἐν δυνάμει ἦν τοῦ ῥαδίως πορεύεσθαι πρὸς τὸ ἄστυ, οὐδὲν ἄν σε ἔδει δεῦρο ἰέναι.* ubi Bekkerus ex uno Ven. C. idem illud *ἦ* reposuit, Stallbaumius *ἦν* tenuit, „quandoquidem" ut in novissima editione dicit, „verisimilis est sententia Hermanni, qui *ἦν* pro imperfecto, *ἦ* pro aoristo habendum censuit." Hic primum non debebat *sententiam Hermanni* dicere, quam Hermannus ipse *suspicionem aliquam* dixit, rem Platonis maxime ob locos ali-

quot neutiquam certam posuit, deinde caussam demonstrare debebat, cur verisimilem diceret opinionem in grammaticorum silentio exiguam ab analogia, dubiam ab exemplis veri speciem habentem. Eo ipso loco, quo omnes codices XV. numero (Par. A. Coisl. Vat. BM. Ven. BCD. Ang. C. Vrb. BC. Lob. Flor. ABCT.) et Bas. b. ἦ exhibent (Ald. Bas. a. Steph. ἦς) de aoristo cogitari nequit. Is est Clitoph. 410. D. (473, 11.) *εἰ περὶ γυμναστικῆς προτετραμμένος ἦ τοῦ σώματος δεῖν μὴ ἀμελεῖν.* Haud multo minus certum imperfectum videtur Theaeteti initio: *Ἄρτι, ὦ Τερψίων, ἢ πάλαι ἐξ ἀγροῦ; Τερ. Ἐπιεικῶς πάλαι. καὶ σέ γε ἐζήτουν κατ' ἀγορὰν καὶ ἐθαύμαζον, ὅτι οὐχ οἷός τ' ἦ εὑρεῖν. Εὐ. Οὐ γὰρ ἦ κατὰ πόλιν.* Prius ἦ pro ἦν habet Vat. A. secundum Stallbaumium et a manu prima Clark. Coisl. Ven. A. Flor. A. eodemque ducit εἶ in Vind. A. Flor. I. Zittav. et a m. pr. in Lob. Ven. D. exaratum; posterius est in Vat. A. Par. BC. et a m. pr. in Clark. (de quo Bekkerus tacet) Coisl. Ven. A. Flor. A. Vind. A. Lob. Scilicet non aliquo tempore, sed eodem illo, quo quaesitus in urbe fuerit, in ea se fuisse negat. Huic loco similes sunt: Euthyd. 304. D. (458, 2.) *Ὦ Κρίτων, ἔφη, οὐδὲν ἀκροᾷ τῶνδε τῶν σοφῶν; Οὐ μὰ τὸν Δία, ἦν δ' ἐγώ· οὐ γὰρ οἷός τ' ἦ προσστὰς κατακούειν ὑπὸ τοῦ ὄχλου.* Ita Flor. B. Par. E. Ang. C. Vrb. B. et in margine Par. BC. Barber. Flor. A. εἶ Ven. D. Par. BC. Barb. Pal. B. Flor. M. ἦν cum reliquis correctus Coisl. Symp. 173. A. (370, 9.) *πρὸ τοῦ δὲ περιτρέχων ὅπῃ τύχοιμι καὶ οἰόμενός τι ποιεῖν ἀθλιώτερος ἦ ὁτουοῦν.* Ita Clark. Ang. A. et a m. pr. Coisl. Vat. A. ἢ Par. E. Ang. C. Vat. IM. Ven. E. Lob. Flor. BI. Ib. 174. E. (374, 6.) *ὡς καὶ χθὲς ζητῶν σε, ἵνα καλέσαιμι, οὐχ οἷός τ' ἦ ἰδεῖν.* Ita Ven. E. et a m. pr. Coisl. *om.* Clark. Vat. AI. Vind. A. Ang.

C. Flor. ABCI. Zittav. ην Lob. in litura a m. s. Ib. 221. A. (464, 6.) ἐνταῦθα δὴ καὶ κάλλιον ἐθεασάμην Σωκράτη, ἢ ἐν Ποτιδαίᾳ· αὐτὸς γὰρ ἧττον ἐν φόβῳ ἢ διὰ τὸ ἐφ' ἵππον εἶναι. Ita Clark. Vat. A. Flor. L. et a m. pr. Coisl. ἦ Ven. B. Amb. A. Ang. AC. Vat. IM. Lob. Phaedon. 61. B. (11, 1.) ἐννοήσας, ὅτι τὸν ποιητὴν δέοι, εἴπερ μέλλοι ποιητὴς εἶναι, ποιεῖν μύθους, ἀλλ' οὐ λόγους, καὶ αὐτὸς οὐκ ἦ μυθολογικὸς, διὰ ταῦτα δὴ οὓς προχείρους εἶχον καὶ ἠπιστάμην μύθους τοὺς Αἰσώπου, τούτους ἐποίησα, οἷς πρώτοις ἐνέτυχον. Ita Clark. Ven. A. Par. I. et a m. pr. Flor. B. In Clark. ν inter versus est. Ib. 98. B. (87, 12) καὶ οὐκ ἂν ἀπεδόμην πολλοῦ τὰς ἐλπίδας, ἀλλὰ πάνυ σπουδῇ λαβὼν τὰς βίβλους ὡς τάχιστα οἷός τ' ἦ ἀνεγίγνωσκον, ἵν' ὡς τάχιστα εἰδείην τὸ βέλτιστον καὶ τὸ χεῖρον. Ita Par. HI. et a m. pr. Clark. Coisl. Par. E. Flor. I. Ib. 99. A. (89, 3.) εἰ δέ τις λέγοι, ὅτι ἄνευ τοῦ τὰ τοιαῦτα ἔχειν καὶ ὀστᾶ καὶ νεῦρα καὶ ὅσα ἄλλα ἔχω, οὐκ ἂν οἷός τ' ἦ ποιεῖν τὰ δόξαντά μοι, ἀληθῆ ἂν λέγοι. Ita Ven. A. Par. I. et a m. pr. Coisl. Par. E. et, ut videtur, Flor. B. Denique Alcib. I. 113. B. (321, 1.) Σω. Οὐκοῦν ἄρτι διὰ παντὸς ἐγὼ μὲν ἦ ὁ ἐρωτῶν; Ἀλ. Ναί. Σω. Σὺ δὲ ὁ ἀποκρινόμενος; Ἀλ. Πάνυ γε. Σω. Τί οὖν; τὰ λεχθέντα πότερος ἡμῶν εἴρηκεν; Ita Vat. A. Ven. CD. Vind. A. sec. Bekk. Par. BC. Flor. ABCM. ἦ Vind. A. sec. Stallb. G(LIIII.)M. ἦ cum ἦν int. vers. Clark. *om.* Par. U. Mon. A. Lob. Aliis locis imperfectum si minus necessarium, at tamen aptius aoristo videtur; ut Gorg. p. 488. C. (90, 10.) Καλ. Ἀλλὰ ταῦτα ἔλεγον καὶ τότε καὶ νῦν λέγω. Σω. Πότερον δὲ τὸν αὐτὸν βελτίω καλεῖς σὺ καὶ κρείττω; οὐδὲ γάρ τοι τότε οἷός τ' ἦ μαθεῖν σου, τί ποτε λέγεις. Ita Vat. A. et, sup. ν, Par. W. et, addito a m. s. ν, Lob. ἤει Clark. εἶ Par. CI. Flor. ABCM. ἦν cum reliquis correcti Coisl.

Par. B. Theaet. 155. C. (203, 5.) ἢ ὅταν φῶμεν ἐμὲ τηλικόνδε ὄντα, μήτε αὐξηθέντα μήτε τοὐναντίον παθόντα, ἐν ἐνιαυτῷ σοῦ, τοῦ νέου, νῦν μὲν μείζω εἶναι, ὕστερον δὲ ἐλάττω, μηδὲν τοῦ ἐμοῦ ὄγκου ἀφαιρεθέντος, ἀλλὰ σοῦ αὐξηθέντος. εἰμὶ γὰρ δὴ ὕστερον ὃ πρότερον οὐκ ἦ, οὐ γενόμενος. Ita Vat. A. Ven. C. et a m. pr. Clark. Coisl. Vind. A. Par. B. Theag. 130. C. (279, 6.) Ἀλλὰ μὴν καὶ αὐτός γε, ἔφη, καταγελάστως ἔχω, ὦ Σώκρατες. Τί μάλιστα; ἔφην ἐγώ. Ὅτι, ἔφη, πρὶν μὲν ἐκπλεῖν ὁτῳοῦν ἀνθρώπων οἷός τ' ἦ διαλέγεσθαι καὶ μηδενὸς χείρων φαίνεσθαι ἐν τοῖς λόγοις, ὥστε καὶ ἐδίωκον τὰς συνουσίας τῶν χαριεστάτων ἀνθρώπων. Ita Par. E. Ang. A. et a m. pr. Coisl. Par. B. Civ. III. 394. B. Ὀρθότατα, ἔφην, ὑπέλαβες· καὶ οἶμαί σοι ἤδη δηλοῦν ὃ ἔμπροσθεν οὐχ οἷός τ' ἦ, ὅτι etc. Ita Ven. C. et a m. pr. Vind. D. εἶ Par. DK. sec. Bekk. Vat. H. εἴης Vind. E. Protag. 310. E. (152, 15.) ἔτι γὰρ παῖς ἦ, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπεδήμησεν. Ita cum codicibus plerisque Ald. Bas. a. Steph. ἦν Bas. b. cum Flor. B. Par. E. Vat. M. et a m. s. Coisl. Ven. D. „in Cl. nescio an primo scr. ἦν. Rasurae certe sunt vestigia — emendatio videtur facta a p. m.“ Gaisfordius. Quae quum ita sint, reliqui loci, in quibus Bekkerus ἦ reposuit, non quod aoristum excludunt, sed quod codices auctoritatem non sufficientem praebebant, mihi mutandi fuisse non videntur. Quorum unus est is, quem initio significavi, Civ. I. 328. C. in quo, si certo constaret scholii ad Iliadem auctorem esse Porphyrium, cuius ex scholiis MS. Brunckius in lex. Soph. v. ἦ eadem attulit, quae apud Villoisonum proxime ante locum Platonis leguntur, qua re adductus Hermannus etiam Platonis locum a Porphyrio citatum dixisse videtur, nostrorum codicum quamvis unum Ven. C. cum Bekkero sequi minus dubitassem:

nunc nescio, an recens istud additamentum eiusque accessio non tanti facienda sit. Alter est Theaet. 197. A. (292, 9.) *εἰ μέντοι ἦν ἀντιλογικός*. ubi unus Vat. A. *ἦ* habet. Tertius Hipp. min. 373. B. (219, 15.) *σοφὸς γὰρ ἂν ἦν καὶ δεινὸς κατὰ τὸν σὸν λόγον*. Ibi in uno Ven. D. a m. pr. erat *ἦ*. Epist. VII. 329. C. (437, 10.) *ἤμυνον μὲν οὖν καθόσον ἠδυνάμην, σμικρὰ δ' οἷός τ' ἦν*. Ita omnes; tantum Vat. C. *ἦι* superscripto *ν*. Eryx. 396. D. (551, 3.) *εἰ μὲν αὐτὸς οἷός τ' ἦν, φράσας ἂν ὑμῖν — ἔπαυσα τῆς διαφορᾶς*. *ἦι* Vat. C. et a m. pr. Par. A. Cratyl. 396. D. (31, 5.) *ἕωθεν γὰρ πολλὰ αὐτῷ συνῆν καὶ παρεῖχον τὰ ὦτα*. Ita etiam Bekkerus; sed in comm. *συνῇ* restituendum dicit, quod superscripto *ν* in Clarkiano legitur. Ego *συνῆν* adhuc tenendum censeo, quemadmodum Bekkerus uno, quod sciam, loco *ἦν* tenuit, Theag. 127. D. (273, 21.) *ὡς ἐγὼ ἂν μᾶλλον τὸν σὸν υἱὸν οἷός τε ἦν ὠφελῆσαι*. ubi nulla librorum est discrepantia.

Tertio loco dicendum est de pronomine *ὅτι*, quod quum ratio, ut ad I. 342. A. ostendi, eodem modo, quo *ὅστις* et *ἥτις* scribi iubeat, tamen et librarii et editores antiquiores, ut a coniunctione distinguerent, cum hypodiastole *ὅ,τι* scripserunt, recentiores vero, ut Bekkerus et Stallbaumius, pariter atque masculinum et femininum in duo vocabula diviserunt. Diastolen non inutiliter grammatici adhibuerunt, quia plurimum nonnunquam refert, utrum coniunctio sit, an pronomen, idque ipsum in dictionibus quibusdam, velut in *ὅτι μάλιστα*, ambiguum esse potest, cui ambiguitati tollendae ista sufficit. Sed ambiguitatis periculum tamen non solum editori, sed etiam lectori necessario subeundum neque vero ab hoc ita defendendum est, ut oculis obiiciatur aliquid, quod neque ore pronuntiari neque auribus percipi potuerit et

ab ipsis scriptoribus positum non fuisse videatur. Nam Graecos, quum loquebantur, non malus inter pronominis, quam inter coniunctionis syllabam priorem et posteriorem intervallum reliquisse epicum ὅττι docet, quo utramque orationis partem repraesentari constat. Nec mirum, quum re vera coniunctio pronomen esset, non aliter, quam Latinorum *quod* ab antiquioribus item perspicuitatis gratia *quòd* cum accentu scribi solitum et Germanorum *dass*, quod hodieque scribendo a pronomine distinguimus, loquendo pronomen esse declaramus. Iuncturam autem vocabulorum ὅς et τίς per omnia pronominis genera artiorem fuisse, quam quae aliis vocabulis cum encliticis intercedit, ex eo colligitur, quod Attici ὅτου et ὅτῳ et ἅττα dicebant, quae dividi pariter atque ὅττι recusant. His de caussis I. 828. E. et alibi pronomen ὅτι a coniunctione non distinxi.

Venio ad secundam personam medii et passivi in ει vel ῃ exeuntem, de qua re conferas Th. C. G. Schneideri Vimariensis libellum *de dialecto Sophoclis* p. 2. sqq. et quos ibi citavit, quibus addendus est Reisigius in praefatione ad Oed. Col. p. XXII. sqq. Qui quod p. XXIIII. scripsit: „Quo plura autem antiqua exemplaria sunt evoluta, eo magis perspectum est in aliis scriptoribus Atticis, in quibus ῃ forma vulgaris inveteraverat, quantopere antiquior illa oblitterata sit: velut in Platonis scriptis Bekkeri nostratis opera ad MSS. auctoritatem revocatis.“ eadem scilicet spe inductus scripsit, quam nos quoque commentariis Bekkeri nondum editis conceperamus, praesertim quum Bastius ad Gregor. p. 119. „ει pro ῃ in vetustissimis codicibus Platonis fere ubique“ reperiri testatus idque Buttmannus gramm. I. p. 355. ut schedarum Bekkerianarum αὐτόπτης confirmare visus esset. Nunc rem aliter habere videmus. Nullus inter omnes a Bek-

kero collatos codices ostenditur ubique terminationem Atticam exhibere; sed *Vaticanum A.* Bekkerus ad Theaet. 154. C. (201, 5.) et ad Alcib. I. 104. D. (301, 7.) ita solere, ad Crat. 392. A. (21, 12.) et ad Polit. 261. E. (255, 21.) nusquam aliter habere, denique ad Phileb. 12. A. (133, 6.) plerumque in η correctum esse testatur; de altero eius volumine (*Vat. B.*) ad Theag. 122. B. (261, 8.) idem, quod de priori ad Theaeteti l. c. praedicat; *Venetum C.* ad Euthyphr. 12. E. (376, 9.) plerumque, ad Polit. l. c. saepe a m. pr. ει habere, ad Theaet. Alc. I. et Philebi locos citatos eandem, quam Vat. A. rationem sequi ostendit; denique *Coislinianum* ad Polit. l. c. cum Ven. C. coniungit. Haec autem de Vat. AB. Ven. C. et Coisl. testimonia minime ad omnes, quos continent, dialogos, sed ad eos tantummodo, in quibus deposita sunt, pertinere partim ex repetita de Vat. A. et Ven. C. testificatione, partim ex Variis Lectionibus Stallbaumii colligitur, quae a Bastio satis diligenter, ut apparet, collatum Vat. A. in Euthyphrone, Apologia, Critone et Amatoribus ne uno quidem loco, contra in Theaeteto nullo non ει exhibentem sistunt. Atqui hanc ipsam in contrariis constantiam quis non suspectam habeat? quis a fideli archetypi repraesentatione potius, quam ab haeresi librariorum repetat? Non aliter de Ven. C. statuendum videtur, cui in aliis dialogis, ut in Euthyphrone, Apologia, Critone, Theaeteto ubique ει a m. pr. et a m. s. η, in aliis, velut in Civitate, nunc hoc, nunc illud exhibenti maiorem in his, quam in illis, fidem haberi necesse est. Pariter suspecti sunt *Par. W.* Gorgiae, in quo semper est ει, plerumque superscripto η, nec non ipse *Clarkianus*, cuius per omnes dialogos fere constans est Atticae formae observatio, superscripta in sex prioribus tantum non ubique communi, quam in posterioribus

omittere solet. Extant quidem in eo pauca quaedam alterius terminationis exempla, ut Gorg. 479. C. αἰσθάνηι, Phaedon. 92. B. etiam αἰσθάνῃ cum subscripto ι, Gorg. 470. A. μέμφηι, ib. 494. C. ἀπαισχυνῆι, sed secundo et tertio inscriptum est ει, quartum vero, quum ὅπως μὴ praecedat, librarius pro coniunctivo habuisse videtur, quemadmodum eiusdem Gorg. p. 510. A. pro διαπεράνῃς post ἵνα scripsit διαπερανῆι, quod eius fidem valde imminuit. Nihil his simile de optimo Par. A. proditum est, quem ubicunque Bekkerus ει pro vulgato ῃ praebentem demonstravit, id quod in hac Civitatis parte ter fecit (I. 337. C. ἀποκρινεῖ, 338. B. ψεύδει et εἴσει) eo minus dubitavi sequi, quo meliorem ei assertorem adesse videbam Flor. B. quem etiam solum secutus sum 349. A. (διανοεῖ) 351. C. (ἀποκρίνει) et comite Vind. D. 349. A. (μαντεύει) et deficiente Flor. B. III. 399. A. χρήσει ex Lob. Vind. D. Par. DK. Vat. M. Flor. AV. recepi; sed ἀκριβολογῇ I. 340. E. ἡγῇ 343. B. III. 386. A. 413. A. εἴσῃ III. 392. D. αἱρῇ 397. D. παραδέξῃ 399. D. ἀπολογήσῃ IIII. 419. A. χρήσῃ 423. A. 432. C. ἐπαινέσῃ 426. B. ἀποδέξῃ 430. C. ἐπιτεύξῃ 431. C. ἐνθυμῇ 440. D. secundum unum paucosve deteriorum librorum mutare ausus non sum. Scio Bekkeri silentio in hac re non multum tribuendum videri, quia, quum ubique ει in contextu posuerit, in commentariis tamen non amplius circiter CCXX. locis codicum vel codicis (saepe enim unus tantum est, quem designat) mentionem iniecit, saepe secundum etiam Clarkiani suffragium ut supervacaneum commemorare supersedit atque ad Phaedri p. 61, 19. „ἡγεῖ (vel ἡγῇ) τινὰ“ pro τ. ἡ. et ad Criton. 166, 16. „βιώσει (vel βιώσῃ) πάντας ἀνθρώπους“ pro π. ἀ. βιώσῃ in potioribus legi adnotavit; ex quo suspicari licet etiam in Par. A. aliquanto pluribus locis, quam quos ille

demonstraverit, Atticam formam exstare. Sed tamen in posterioribus Civitatis libris nonnunquam eius testimonio ad eam firmandam est usus, ut VI. 489. C. (284, 8.) ad ἁμαρτήσει et VII. 535. B. (364, 10.) ad διαστέλλει, aliisque locis eandem ex coniectura, ut credibile est, repositam in codicibus postea collatis a se repertam esse docuit, ut I. 340. E. (30, 8.) ἀκριβολογεῖ in Ang. B. Amb. C. ἀπολογήσει IIII. 419. A. (165, 2.) in Ang. B. ἐπαινέσει 426. B. (177, 17.) in Vat. H. ἀποδέξει 430. C. (185, 10.) in Ang. B. quibus profecto Parisiensis A. auctoritatem, si adesse scivisset, infideli silentio detracturus non fuisset. Librarios quidem constat ad formam communem inclinasse, atque II. 376. A. etiam κατόψῃ in Vind. D. IIII. 432. A. βούλῃ in Vind. B. scriptum videmus; nihilo tamen minus fuere, qui Atticam invito scriptori obtruderent. E. g. Polit. 259. E. (251, 5.) genuina scriptura est γνούσῃ δὲ λογιστικῇ τὴν ἐν τοῖς ἀριθμοῖς διαφορὰν μῶν τι πλέον ἔργον δώσομεν, ἢ τὰ γνωσθέντα κρῖναι; in qua quum γνούσῃ a quibusdam in γνώσῃ depravatum esset, quae lectio in margine Flor. AC. prostat, ab aliis in γνώσει mutatum est, quod uterque Flor. Par. C. et a m. s. B. et Bas. b. in contextu habent. Civ. III. 403. B. νομοθετήσεις detracto ς in Par. K. Ang. B. Flor. R. scriptum librarius Par. D. secundam medii ratus νομοθετήσει cum η super ει posuit. βούλῃ IIII. 430. C. quum coniunctivus sit, in βούλει mutatum est in Par. K. Lob. Flor. L. item Criton. 45. C. (148, 2.) in Par. CDEH. Flor. I. Vind. K. οἴῃ in οἴει ib. 49. A. (155, 19.) in Par. CDH. Lob. Flor. C. πείθῃ in πείθει Civ. III. 403. B. in Vind. E. Secundum haec mihi quemadmodum in aliis, velut in ξυν et συν, in hiatu et elisione, item in hac re Plato vulgarem Atticorum sermonem cum delectu, cuius tamen rationem perspicere nobis non semper liceat, imi-

tatus minimeque alterutri formae ex praeconcepta opinione quasi adstringendus videtur.

Sequitur, ut de formis ἔσω et εἴσω dicam, quarum prior a grammaticis, Apollonio de adverb. in Bekkeri anecd. 577, 24. et scholiasta Dionysii ib. 942, 33. ἀναλογώτερος perhibetur, usu vero in poësi potissimum seria recepta deprehenditur. Cf. Elmsleius ad Medeam p. 84. sq. ed. Lips. Eam a Bekkero Civ. II. 359. E. ex uno Par. D. in alterius locum substitutam eo minus probare possum, quod etiam Thucydides, qui fere semper ἐς pro εἰς usurpavit, qua de re conferendus est Poppo I. p. 212. 407. sqq. tamen I. 134. ἀπολαβόντες εἴσω dixit, Plato autem forma ἔσω non minus, quam Aristophanes, de quo Reisigius monuit Coniect. p. 317. abstinuisse omnino videtur. Certe Tim. 78. E. (115, 9.) ubi vulgo legitur ὁπόταν γὰρ ἔσω καὶ ἔξω τῆς ἀναπνοῆς ἰούσης, optimi libri et quos alibi sequitur Bekkerus, Par. AF. Vat. B. cum quinque aliis nec non Lob. Flor. BLU. εἴσω exhibent, quod quum in illa parte dialogi aliquoties de eadem re omnium consensu codicum vulgatum sit, restituendum censeo. Etiam ἐς, ut hoc statim addam, quod Helladio et Thoma auctoribus (cf. Koen. ad Gregor. p. 77.) Atticis in quibusdam dictionibus solenne fuit, in Platonis scriptis admodum rarum est, maxime in compositis. Eo pertinet ἐσαῦθις Gorgiae initio, perperam a Basileensibus et ab Heindorfio et Stallbaumio ob proxime sequens εἰσαῦθις in hoc ipsum mutatum, quum hoc potius, si opus sit, mutari in illud possit, quod fecit secundum Ven. BD. Vind. AK. Par. I. et Bodl. B. Bekkerus, et Epist. III. 317. A. (412, 2.) ubi Bekkerus nescio qua ratione ex Ven. B. Par. o. εἰσαῦθις recepit, quod in omnibus quinque Florentinis exstare dicitur; ἐσιόντος Tim. 58. E. (76, 20.) pro quo tamen Par. A. cum Flor. R. εἰ-

σιόντος exhibet; ἐσίοιμεν Prot. 314. C. (159, 18.) a Bekkero paucis tantum (Par. E. Vat. M. Lob.) repugnantibus restitutum; ἐσρεῖν Crat. 420. B. (78, 18.) sine varietate scriptum et in derivando nomine ἔρως necessarium, sicut ἐσρεῖ ib. A. (78, 15.) merito ex optimis libris a Bekkero revocatum, quum contra Phaedon. 112. A. C. D. (115, 13. 116, 3. 13.) ubi nulla notatio urget, recte in εἰσρεῖν omnes consentiant. Sed Prot. 315. C. (161, 14.) καὶ μὲν δὴ καὶ Τάνταλόν γε ἐσεῖδον unius Par. E. auctoritate vulgatum Bekkerus, ut par erat, in εἰσεῖδον mutavit et ἐσιέναι Symp. 175. C. (375, 10.) ab Ang. A. oblatum sprevit, minus probabiliter idem ἐσαύριον Criton. 43. D. (144, 19.) ex Ven. C. et Ang. A. eoque a m. s. correcto pro εἰσαύριον exhibens. Verum etiam simplex ἐς, licet aliquanto crebrius sit, in comparatione alterius paucis locis invenitur, quorum numerum parum nec ubique sufficiente codicum auctoritate amplificavit Bekkerus, Theaet. 163. B. (220, 9.) ex Par. EF. βλέποντες ἐς αὐτὰ recipiens, Gorg. 523. B. (164, 2.) ex Par. V. τελευτήσῃ ἐς μακάρων νήσους (εἰς μ. ν. Civ. VII. 540. B. omnes tenent), Alc. I. 109. D. (312, 17.) ex Par. U. φοιτῶν ἐς διδασκάλου, Symp. extr. ex Par. K. Vat. L. ἐλθόντα ἐς Λύκειον, Prot. 343. B. (213, 1.) ex Par. C. Barb. Ἀπόλλωνι ἐς τὸν νεών, Epist. VII. 347. B. (471, 11.) ex Par. b. δόξαντα ἐς τὴν ὑστεραίαν, denique Civ. III. 416. E. φοιτῶντας δὲ ἐς ξυσσίτια ex Vat. BM. quibus etsi Lob. Vind. D. Flor. L. accedunt, quum Vat. BM. Lob. Flor. L. eiusdem generis sint, et Vind. D. a compari Ven. C. cognatisque Par. DK. deseratur, vulgatam εἰς cum reliquarum familiarum codicibus in eisque praestantissimo Par. A. tenendam putavi. Nec desunt loci, quibus pro vulgato ἐς alterum restitui debuisse videatur, ut Tim. 82. B. (121, 16.) ὄντα εἰς ὕστερον secundum Par. ASY.

Vat. BM. Lob. Flor. BLU. et ib. 85. D. (128, 12.) *σαρκῶν εἰς τοῦτο τετηκυῖα* secundum Par. AFSY. Ven. BD. Vind. A. Lob. Flor. AMR. De aliis dubitari potest, utrum praeferendum fuerit, ut Prot. 321. A. (171, 18.) ubi *καὶ εἰς εὐνὰς ἰοῦσιν* cum editis ante Bekkerum exhibent Clark. a Bekkero omissus, Vat. B. Par. E. Barb. Pal. B. Flor. BM. *ἐς* cum reliquis scripsit Bekkerus, Phaedr. 267. A. (81, 12.) *Εὐηνὸν ἐς μέσον* cum Vat. A. Ven. C. Par. DGNP. Goth. Vind. DN. contra Clark. Coisl. Ven. ABD. Par. BCEFHOT. Amb. A. Pal. A. Lob. septem Florentinos, tres Vindob. et vulgatam, ib. 271. D. (90, 20.) *αἰτίαν ἐς τὰ τοιάδε* cum iisdem suis et duobus insuper Par. OT. Goth. Florentinisque duobus contra reliquos suos et Florentinos, omnes Vindob. Lob. et vulgatam, Parm. 162. B. (75, 18.) *μετεῖναι ἐς τὸ μὴ εἶναι* cum Vat. A. Ven. C. contra Clark. Coisl. et reliquos omnes, qui numero sunt XXII. ex quibus Lob. Flor. T. *ὡς* pro *εἰς* habent, Pol. 281. C. (298, 13.) *ἐσθῆτα ἐς τὴν καλλίστην* cum Ven. BD. Vind. A. contra XVI. reliquos, quorum in duobus Lob. Flor. I. *εἰσὶ* perperam a Stallbaumio praelatum exstat, Symp. 208. C. (439, 8.) *καὶ κλέος ἐς τὸν ἀεὶ χρόνον ἀθάνατον καταθέσθαι*, qui integer versus heroicus est, cum Vat. AL. Vind. A. Par. DK. Zittav. inter XXV. denique Tim. 41. E. (44, 11.) *ὡς ἐς ὄχημα* et Ep. VII. 326. C. (432, 7. non, ut Bekkerus significavit, 8.) *πάντα ἐς ὑπερβολάς* secundum unum Par. A. utrumque. Recte vero praelatum *ἐς* videtur Gorg. 526. C. (170, 3.) in verbis *καὶ ἐς μακάρων νήσους ἀπέπεμψε*, ubi vulgata *εἰς* in duobus Par. EF. et sex e septendecim Stallbaumianis est, Crat. 403. B. (44, 17.) *πάντα ἐς ταὐτόν τι συντείνειν*, quod ex XXV. soli Clark. Ven. B. non habent, Prot. 345. C. (217, 9.) in verbis Simonidae *κενεὰν ἐς ἄπρακτον* pro *εἰς*, quod in Ven. D.

Par. E. Barb. Vat. M. Lob. Vind. LIIII. Flor. B. legitur, Theag. 121. C. (260, 3.) *τεκμαίρομαι καὶ ἐς τἆλλα* secundum Clark. a Bekkero omissum, Coisl. Vat. BM. Ven. BD. Par. BC. Ang. A. Barb. Pal. B. Lob. Vind. LIIII. et quatuor Florentinos, uno contra Flor. I. et duobus Par. EF. *εἰς* praebentibus, denique Epist. VIII. 353. A. (483, 3.) *ὑμῶν ἐς ἀπορίαν ἐλθόντες* cum octo libris contra Par. e. et duos Florentinos; recte idem retentum Phaedr. 278. B. (104, 8.) in *καταβάντε* (vulgo erat *καταβάντες*) *ἐς τὸ Νυμφῶν νᾶμα*, quamvis Clark. Vat. A. Ven. CD. Par. DOP. Lob. Goth. alterum offerentibus; recte denique spretum Hipp. min. 364. C. (201, 16.) *τῶν ἐς Τροίαν ἀφικομένων* in uno Ang. B., Crat. 414. D. (67, 16.) *τις ἐς τὰ ὀνόματα* in Par. m., Alcib. I. 121. A. (339, 9.) *Εὐρυσάκους ἐς Δία* post *εἰς Περσέα* et *εἰς Εὐρυσάκη* in Ven. D., Menex. 234. B. (377, 16.) *ἀνεβάλοντο ἐς τὴν αὔριον* in Vind. B., Prot. 353. D. (232, 10.) *τούτων ἐς τὸ ὕστερον* in Pal. B., ib. 338. A. (203, 3.) *φεύγειν ἐς τὸ πέλαγος τῶν λόγων* et Leg. III. 683. C. (292, 1.) *ἐκ θερινῶν ἐς τὰ χειμερινὰ* et Tim. 36. B. (33, 16.) *κατέκαμψεν ἐς κύκλον* in Vat. M. repertum. Quamquam enim librarii in *εἰς* proniores erant, ut cernere licet Symp. 177. B. (379, 4.) ubi pro *ἅλες* in Par. DK. Vat. L. *ἀλλ' εἰς* legitur, tamen non deerant, quibus rarior et antiquior forma placeret. Itaque Axioch. 371. E. (516, 2.) pro *'Ερινύων ἐπ' ἔρεβος* Vind. quidem B. *'Ε. εἰς ἔ.* sed Par. Z. *'Ε. ἐς ἔρεβος* scripsit. Postremo commemoranda est felicissima Bekkeri coniectura, qua Theag. 125. A. (268, 6.) corruptam omnium librorum lectionem *ἔστιν οἷ ἂν αὐτὸν πέμποιμεν* sanavit *ἐς τίνος* pro *ἔστιν οἷ* reponens.

De crasi, quam L. II. p. 373. A. in verbis *τἀναγκαῖα* secundum quinque codices a Bekkero, quatuor a

Stallbaumio factam ego quamvis ad novem istos accedente quatuor meorum auctoritate admittendam non putaverim, post ea, quae adhuc de criticae exercendae ratione dicta sunt, non longa est disputatione opus. Platonem quum alia vocabula, de quibus alibi dicendum erit, tum articulum *τὰ* nunc cum sequenti nomine suo aliove vocabulo, quod vel nominis instar vel intime ei iunctum esset, commiscuisse, nunc crasin, quum fieri posset, neglexisse multis locis consentiens librorum lectio docet. Librarii vero, quamquam saepius factam a scriptore crasin resolvisse, quam neglectam ipsi fecisse videntur, tamen in hanc quoque partem interdum iusto curiosiores fuerunt. Testimonio est locus II. 368. A. ubi illato per interpolationem articulo *τὰ* inter *παῖδες* et *ἐκείνου*, quem Flor. RT. integrum exhibent, alii, ut Vind. EF. Amb. C. Ang. B. *τἀκείνου* scripserunt. Eodem haud dubie pertinet *τἀγαθὰ* Phaedr. 261. D. in Vind. B. Ven. D. pro *ἀγαθὰ* substitutum in verbis *καὶ ἐν δημηγορίᾳ δὴ τῇ πόλει δοκεῖν τὰ αὐτὰ τοτὲ μὲν ἀγαθὰ, τοτὲ δ' αὖ τἀναντία*; et fortasse *τ᾽Αναξαγόρου* (*βιβλία, τοῦ Κλαζομενίου, γέμει τούτων τῶν λόγων*) Apol. 26. D. quod post Wolfium et Beckium Bekkerus p. 109, 1. secundum Ven. C. Vind. B. Par. DST. in *τὰ 'Αναξαγόρου* mutavit. Iure igitur non solum alicuius ex deterioribus singulare suffragium, velut Vind. E. L. V. p. 455. E. *τἀναντία* pro *τὰ ἐναντία* exhibentis, aut plurium ex uno fonte ductorum consensio negligitur, e. g. I. 344. C. 346. E. ubi Vind. F. Ang. B. *τἄδικα* et *τἀλλότρια*, et IIII. 425. C. ubi idem Vind. et Flor. R. *τἀγοραῖα* habent, quorum auctoritas librorum alioquin haud spernendorum hic eo levior habenda, quo saepius soli contra optimos et crasin et elisionem faciunt, sed diversarum quoque familiarum codicibus in hac perinde ac reliquis

in rebus non aliter parere debemus, nisi vel optima accedat, vel inferioris generis omnes consentiant, ut V. 479. E. ubi pro τὰ αὐτὰ Vat. BHM. Ven. B. Ang. B. Lob. Vind. BDEF. Flor. ACV. ταὐτὰ praebent, vel internae probabilitatis momentum praegravet, ut Tim. 79. D. ubi Bekkerus 116, 13. τἀντὸς feliciter restituit pro πάντως. (πᾶν ζῷον αὐτοῦ τἀντὸς περὶ τὸ αἷμα καὶ τὰς φλέβας θερμότατα ἔχει, οἷον ἐν αὐτῷ πηγήν τινα ἐνοῦσαν πυρός.) Secundum haec aliquanto rarius in nostra recensione, quam in Bekkeriana crasin apparere necesse fuit.

Reliquum est, ut litterae ι infinitivis secundae coniugationis contractorum subscriptae, terminationi autem vocabulorum eorum, quae Eustathius δοτικοφανῆ appellans ι requirere tradit, qualia sunt πῇ, πολλαχῇ, πάντῃ, detractae rationem reddam. Infinitivos illos Herodiani aetate vulgo sine littera ι scribi consuevisse Wolfius Anal. T. I. p. 419. sqq. in disputatione contra eam instituta demonstravit. Nec desunt antiquiora etiam, ut credere licet, praetermissionis documenta in inscriptionibus Atticis a Boeckhio editis, p. 541. n. 989. b. versu 1. EAN et p. 549. n. 1030. v. 6. OPAN, omninoque probabiliter Wolfius „ultimis ante Lascarem seculis" adiiciendi morem magis communem fieri coepisse coniecit. Certe in Clarkiano codice Gaisfordius nunquam adscriptam testatur ad Euthyphr. p. 3. D. neque in Par. A. repertam notari memini, sed Parisiensem B. qui seculi XII. vel XIII. esse dicitur, Bekkerus ad Charm. 154. C. p. 305, 12. semper — ᾶιν exhibere refert atque in aliis aetate vel paribus huic vel paullo inferioribus subscriptam nonnunquam invenisse videtur, quippe qui ad Phaedr. 252. D. p. 52, 3. „ζῆν vel ζῇν" in Clark. Vat. A. Ven. AC. Par. DS. Pal. A. ad Euthyphr. 11. E. 373, 16. „δοκεῖς συντρυφᾶν" in aliis, „δοκεῖς ξυντρυφᾷν" in Huet.

Par. DS. et Wil Civ. I. 331. A. 10, 19. „κυβερνᾶν“ pro κυβερνᾷ in Ven. C. legi tradiderit, ex quo paullo post 332. A. 13, 1. χρυσίωι relatum similem huius atque Lobcovicensis librarii consuetudinem fuisse arguit, qui illud ι plerumque adscribens in quibusdam subscripto usus est, sed ad infinitivos nunquam adhibuit. Recte igitur Wolfius infinitivis additum ι novitium, omittendi morem a vetustate potiorem dicit. Tamen eadem vetustas Wolfio non magis, quam alii cuiquam, potuit persuadere, ut aut dativis litteram illam detraheret, quam Strabo suo tempore multos omittere in scribendo L. XIIII. p. 575. narrat, quam etiam epigramma illud, in quo EAN legitur, in ΠΡΩΤΩ v. 7. et in ΕΤΕΡΩ v. 9. omittit, aut coniunctivos sic scriberet, quemadmodum in altero v. 1. ΚΑΛΤΣΗΣ scribitur, aut prorsus subscriptione abstineret, quod unus omnium antiquissimus codex Dioscoridis Vindobonensis multis a me locis inspectus facit. Scilicet vetusta haec nihilo minus nova nec nisi veterum Atticorum oblitterata pronuntiatione per abusum recepta sunt. Quod quum de reliquis antiquiorum inscriptionum fide et grammaticorum auctoritate et analogia ac ratione satis constet, de infinitivis quaerendum est, utrum necessario littera ι caruisse, an sic ut dativi et aliae formae labente paullatim Graecitate eam amisisse et seculo XII. vel alio quocunque tempore iure quasi postliminio recepisse videantur. Sed longum est omnia, quae in utramque partem vel dicta sunt vel dici possunt, exponere, et ancipitem esse rem Bekkerus exemplo docuit, qui, quum in Platone ι retinuisset, postea Wolfii sententiam cum plerisque huius aetatis litterarum Graecarum magistris amplexus sit. Alteram rationem Schneiderus Vimariensis in praefatione ad Sophoclis Antigonen tueri contendit, cui ego licet argumenta, quibus

est usus, minime omnia concedam, tamen in re ipsa suffragor. Etenim universam verborum purorum, quae contracta dicuntur, indolem consideranti dubium esse non potest, quin ea novissimis genii illius, qui linguam Graecam procreavit, operibus adnumeranda sint. Nam et aoristo secundo carent et maxima parte anomaliae priorum periodorum figmentis propriae libera sunt. Itaque praesens et imperfectum ita comparata habent, ut verbi barytoni similitudinem in omnibus referant ex eoque efficta videantur. Id vero infinitivum apud Atticos in *ειν*, apud Dores in *εν* exeuntem habebat. Quare verba contracta hac quoque in parte utrosque secundum barytona declinasse et Atticos infinitivis diphthongi illius quantum posset impertivisse consentaneum est. Qui si in tertia coniugatione, quae verba in *όω* comprehendit, ab ea regula descivisse videntur, non idem in prima et secunda fecisse, sed ideo *χρυσοῦν*, *δηλοῦν* et similia dixisse censendi sunt, quod diphthongi in infinitivis barytonorum prior vocalis magis exaudiretur, quam posterior, et *ι* cum *ου* sociari pronuntiando non aeque posset atque cum *α* et *η*, quibus et ipsis nil nisi exilem et facile pereuntem sonum addidisse videtur. Eum vero nullum omnino esse potuisse, quia *verba* essent et *ν* sequeretur, quo commento nonnulli terminationem in *ᾶν* et *ῆν*, quam analogiae repugnare sentirent, explicare et necessariam demonstrare conati sunt, quis credat? Profecto non magis id credibile, quam alterum, quod iidem tradidisse dicuntur, infinitivos illos a tertia persona imperfecti originem ducere eamque ob rem littera *ι* carere. Quamquam aequius fuerit et canonem illum Theodosii et Herodiani, *ὅτι τὰ εἰς ν λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε ἔχει πρὸ τοῦ ν τὶ ἀνεκφώνητον*, et quod imperfecti mentionem iniecerunt, aliter interpretari. Nimirum usum

litterae ι in secundae coniugationis infinitivo ignorantes, quum nulla praeterea verbi forma esset, quae eam ante ν recipere posset, id, quod ipsa experientia monstraret, ita pronuntiabant, imperfectum autem non rationis loco, sed eo consilio adhibebant, ut communem contractorum declinationem magis perspicuam redderent. Qua in re quamvis fideliter illi antiquitatis παράδοσιν suis tradiderint, veram tradidisse non videntur.

Quod ad δοτικοφανῆ attinet, de quibus Buttmanni me sententiam probare in adnotatione ad I. 348. A. ostendi, ab initio, sive per omnes casus ut vera adiectiva flecti solita, sive, quod magis probo, ad modum et similitudinem adiectivorum conformata fuerint, haud dubie in ηι vel ῆι exierunt. Sed temporis progressu, quum etiam eorum nominum, quorum omnes in omnium ore casus essent, dativis littera ι iamiam detrahi inciperet, in illis vocabulis, quae tantum speciem dativi haberent, omnium primum oblitterari debuit. Id ipsum Platonis aetate fieri iam coeptum factumve fuisse licet certis testimoniis non constet, tamen qui in veris dativis non solum Straboni L. XIIII. l. c. subscribendae ι consuetudinem naturalem caussam nullam habere, sed etiam doctis Alexandrinis, quos Wolfius l. c. commemoravit, in σοφῷ, σοφίῃ, σοφίᾳ minus eam litteram, quam in κέρᾳ vel σέλᾳ, necessariam visam reputaverit, a vero non abhorrere intelliget.

Haec fere erant, quae praefationi destinata haberemus. Interim codicis Vind. F. iterum adhibendi facultatem nacti quum in ea parte, quam Endlicherus contulit, plurima ita, ut ab eius studio et diligentia exspectaveramus, recte animadversa, et tamen nonnulla omissa, quaedam perperam notata deprehendissemus, totum lo-

cum denuo contulimus et quae aliter scripta vidimus hic supplementi caussa consignavimus.

L. II.

p. 371. B μεταδώσουσιν ὤν] μεγάλωσ ουσιῶν
ἐργάζωνται] ἐργάσωνται
C τῆς αὐτοῦ] τ. αὐτου
D πρίασθαι. Αὕτη] πριᾶσθαι. αὐτὴ
E ἢ γάρ] ἦ γ. item 373. C. 379. B.
καὶ μισθωτοί] κ. οἱ μ.
Ἆρ' οὖν] ἄρ' οὖν item 374. E. 377. B.

p. 372. A σῖτόν] σίτον
B ἐπὶ στιβάδων] ἐπιστιβάδων
ἐστεφανωμένοι] ἐσταφανωμένοι
C ἑστιωμένους] ἑστιωμένουσ
ἄλας] ἅλλασ a m. pr. ἅλασ a m. s.
D ἐκγόνοις] ἐγγόνοισ
παραδώσουσι] ita, non παραδώσουσιν
ὑῶν] υἱῶν, non ἠῶν, quamquam υἱ ab ἠ discerni vix potest.
νομίζεται] huic int. vers. a m. pr. νενομήσηται superscriptum.
E ἐμφύονται] ἐμποιοῦνται, a m. s. ἐμφυοῦνται

p. 373. A κλῖναι] non κλίναι
τὸ πρῶτον] non τοπρῶτον
οὐκέτι] οὐκ ἔτι
τὰ ἀναγκαῖα] τἀναγκαῖα, non τ' ἀν.
B αὖ τὴν] αὐτὴν
ἡ ὑγιεινὴ] ἢ ὑγ.
ἕνεκά ἐστιν] ἕνεκα ἔστιν
σχήματά τε] τε in m. a m. pr.

p. 373. D Πολύ γε] πολλά γε, sup. υ a m. pr.
τότε] τότε,
λέγομεν] non λέγωμεν
αὖ τῆς] non αὕτης
E τὸ μετὰ] δὴ τὸ μ.
Ἔτι δὴ] ἔ. δὲ
οὔ τι] οὔτε

p. 374. A ἐξελθὸν] ἐξελθὼν ante emendationem
διαμαχεῖται] διαμάχεται
διαμάχεσθαι om. cum plerisque.
Οὐκ] οὐκ
ἀδύνατον] ἀδ. εἶναι
B πεφύκει] ἐπεφύκει
C ἀπεργάζεσθαι] ἀπεργάσεσθαι
ἢ] εἰ, non εἴ
ῥᾴδιον] ῥάδια
ἡντινοῦν] ἥντιν' οὖν
D οὐδὲ ἀθλητὴν] οὐδὲν ἀθ.
ἦν ἄξια] εἴη ἄ.
E οἷοί τ'] εἴητε

p. 375. A διωκάθειν] non διώκειν
δὲ εἶναι] δ' εἰ.
ἄρα] ἄρ' ἂν, non ἆρ' ἂν
B ἄφοβός τε] ἄ. τέ ἐστι
ἄλλοις] non ἀλλοτρίοις
C σφᾶς] σφὰσ
φθήσονται] a m. pr. φθίσονται a m. s.
πρᾳεῖα] πρᾳεία
τούτων] τ. γε

στέρηται] στερῆται
p. 375. D μέντ' ἂν] μὲν τ' ἂν
p. 376. A μὴν] μ. που
B Ἡ] ἡ
διακρίνει] διακρίνῃ
τὴν δὲ] τὴν δ'
φιλόσοφον] τὸ φιλ.
C φιλόσοφον] in m. a m. s. habet.
δεῖν] δεῖ
ὑπάρχοι] ὑπάρχῃ
παιδευθήσονται] syllabam θή a m. pr. superscriptam habet.
D Ἴθι οὖν] ἴ. δὴ
p. 377. A Οὐκοῦν] non οὐκ οὖν
B ὁτῳοῦν] ὅτῳ οὖν
Κομιδῇ] κομιδὴ
ἐπὶ τὸ πολὺ] non ἐπιτοπολὺ
τελεωθῶσιν] τελειωθῶσιν
ὁπωστιοῦν] ὅπωστιοῦν
ἔοικεν] non εἴοικεν
C ταὐτὸν δύνασθαι] ταὐτὸ δ.
D Ἔγωγε] ἔγωγ'
E ὁ εἰπὼν] ὁ om.
p. 378. A τοῦ Κρόνου] τοῦ om.
υἱέος] non υἱέως
εἰ ἦν] εἴη
οὕτω λέγεσθαι] οὕτως λ.
δὲ ἀνάγκη] δ' ἀν.
ἀλλά τι] ἄλλό τι a m. pr. ἄλλά τι a m. s.
θῦμα] θύμα
ὅτι ἐλαχίστοις] ὅτιλαχίστοισ
B μέγιστοι] οἱ μ.
οὐδ' αὐτῷ] οὐδὲ αὐ.
δοκεῖ] ita cum Ang. B. Vat. H. Flor. R.
οὐδὲ] οὔτε ut Euseb.
C ἀλλ' εἴ] ἀλλὰ εἴ
μέλλομεν] μέλλοιμεν
p. 378. D καὶ] a m. pr. int. vers.
υἱέος] non υἱέως
οὔτ' ἄνευ] οὔτε ἄ.
E κάλλιστα] ita in m. non κάλιστα
ἄττα ἐστὶ] ἄττα τ' ἔστι
μῦθοι] μύθοι (simili errore 377. C. καλὸν μύθον)
φαῖμεν] φαμὲν
p. 379. A Τοιοίδε] τοῖοι δέ ut Lob.
B κακὸν ποιεῖ] κακοποιεῖ
C γ'] non γὰρ
δὲ ἀναίτιος] δ' ἀν.
ἄττα] ἅττα
οὔτ' ἄλλον] οὔτε ἄ.
D δοιοὶ] δοιοί τε
ὅ γε] ὅδε, non ὅ δὲ
ᾧ δ' ἂν] ὧν δ' ἂν
τὸν δὲ] τόνδε ut Stallbaumius in prima ed.
p. 380. A ἰαμβεῖα] ἰάμβεια
B ὡς δὲ] ὡσ δ'
ἀλλ' εἰ] ἀλλ' ἀεὶ
ἐατέον] μὴ χωριστέον a m. pr. superscriptum.
φάναι] φᾶναι
C μήτε ἐν] μήτ' ἐν
αὐτοῖς] αὐ. item D τῆσ αὐτοῦ 381. C αὐτὸν bis
μὲν τοίνυν] μέντοι νῦν
μάλ'] μάλα
D ἆρα] ἄρα
δ' ἡμᾶς] δὲ ἡ.
αὐτοῦ] αὐ. sine emendatione.
ἐξίσταιτο] ἐξίστατο
E εἱλήσεων] ad hoc in m. a m. s. ἡλιοκαύσεων adscriptum.
p. 381. A ταράξειε] ταράξειεν
ἀλλοιώσειε] ἀλλοιώσειεν
ἥκιστα] ἥκιστ' item B.

p. 381. C Ὀρθότατα] ὀρθώτατα
δοκεῖ] δοκῇ
ὁπηοῦν] ὅπη οὖν
D ἐπιστρωφῶσι] ἐπιστροφῶσι
μηδὲ] μὴ δὲ ut solet. Sic paullo post μὴ δ' ἐν τραγ.
Πρωτέως] πρ. τε
ἀγείρουσαν] super hoc περιερχομένην
E δειλοτέρους] δειλοτέρωσ
p. 382. A μισοῦσι] non μισοῦσιν
B ἥκιστ' ἂν] non ἥκιστα ἂν
μάλιστα] μάλιστ'
Πολύ γε] π. γ'
ὀρθότατά γ'] ὀρθώτατά γε
ἄγνοια, ἡ τοῦ ἐψευσμένου] τοῦ ἐψ. ἄγ. ut Ang. B.
C ἆρ' οὐ πρός τε] ἄρα οὐ πρόσ γε
D ψευδὴς ἐν θεῷ] ἐν θ. ψ.
E ἆρ' ἔστιν] ἄρα ἔστιν (non ἐστὶν)
ἕνεκα] ἕνεκ'
καὶ οὔτε] καὶ οὔτ'
p. 383. A ἐπαινοῦντες ἄλλα] ἐ. ἀλλα
B ἐνδατεῖσθαι] cum litura inter ν et δ
Νόσων τ'] ν. τε
C θεῖοι] θεοὶ
τύπους] τ. τε
χρῴμην] αὐτοῖσ χ.
Subscriptio: δεύτερον

L. III.

Inscriptio: τρίτον
p. 386. A τοιαῦτ' ἄττα] τοιαῦτάττα ut Vind. B.
ἀλλήλων] in m. γρ ἄλλην
ποιησομένοις] ποιησαμένοισ οἷσ cum σο super σα
ἆρ' οὐ] ἄρα οὐ
ποιῆσαι] ποιήσει cum αι super ει
ἡγῇ] ἡγῆ cum ει super ῆ
p. 386. B ἔχοντα ἐν αὐτῷ] ἔχοντ' ἐν αὐ.
ὡς ἔοικεν] bis, sed alterum punctis circumscriptum habet.
οὕτω] οὕτωσ
ὡς οὔτ'] ὡσ οὔτε
C ἔσεσθαι] γενέσθαι, sup. ἢ ἔσεσθαι
κ'] ἢ καὶ idque int. vers.
παρ' ἀκλήρῳ] παρὰκλήρω, sup. ἤτοι πένητα μὴ ἔχοντα κλῆρον
καταφθιμένοισιν] καταφθινομένοισιν
D Ὦ] non ὢ
ἔνι] ἔτι, sup. ἔνι a m. pr.
ταὶ δὲ] τοὶ δὲ, in m. a m. pr. οἶω πεπνῦσθαι γρ ται δὲ
p. 387. A κατὰ χθονὸς] καταχθονὸσ
ἐπεί] ἐπήν
ἀποπέσῃσιν] ἀποπέσσησιν
ὁρμαθοῦ] ὀρμαθοῦ
B παραιτησόμεθα] sup. παρακαλέσομεν
δεινά τε καὶ φοβερὰ] δυνατὰ καὶ φ., vulgato in m. adscripto.
C ἄλλα ὅσα] ἀλλ' ὅσα ut Ang. B.
Τὸν δὲ] τὸν δ'
ποιητέον;] ita, cum signo interrogandi.
D ἐστι] non ἐστιν

τεθνάναι] τεθνᾶναι ante em.

p. 387. E ἄρα] ἄρ'
ἐξαιροῖμεν] ἐξαιροίμην
δ' ἀποδιδοῖμεν] δὲ ἀπ.

p. 388. A ἄλλοτ'] ἄλλοτε
θῖν'] θίν'
B κὰκ] κὰκ
οἷα] οἷα δ' (non δὲ)
μή τοι] μή τι
C Ὤμοι] ὤμοι
ὥστε] ὅσοι τε cum ὡσ super ὅσοι
φάναι] φᾶναι ante em.
ᾖ] ἤ
ὅτε μοι] ὅτ' ἐμοὶ
D σχολῇ] σχολὴ item 394.E.
ἔνιοι] ἐποίοι
ᾄδοι] ἄδοι cum η super δοι

p. 389. A ποιπνύοντα] sup. στένοντα διὰ τὸ χωλεύειν
Εἰ σὺ] Inter haec δὲ superscriptum.
ἐμὸν] ita, sup. τὸν λόγον
B δῆλον ὅτι] ita a m. pr. δηλονότι a m. s.
δὲ οὐχ] δ' οὐχ
προσήκει] προσῆκε
C τοιούτους] int. vers. a m. pr.
αὐτοῦ] αὐ. item 393. C. 409. B. αὐτοὺσ 396. A. αὐτῶν 401. C. αὐτῆσ 403. D. αὐτοῖσ 408. B αὐτῷ 409. C. D.
D δημιουργοὶ] ita, non δημουργοὶ
ἰητῆρα] a m. pr. ἰατῆρα a m. s.
ἆρα οὐ] ἄρα οὐ
δὲ ὡς] δ' ὡσ

ἀρχόντων] ἀνθρώπων, sup. ἀρχόντων

p. 390. B ἑαυτοῦ] αὐτοῦ
Δία] non δύα
ἐγρηγορὼς] ἐγρηγόρωσ
C καὶ λέγοντα] καὶ om.
οὐδὲ ὅτε] non οὐδ' ὅτε
E γε] τε
αὐτοῖς, ὅτι] αὐτοὺσ ὅτι
οὐδ' αὐτὸν] οὐδὲ αὐ.

p. 391. A κατὰ] κατ'
Ἦ σ'] ἦσ
B σῆμα, τὸ] σῶμα τοῦ cum η super ω
οὐδ' ἐάσομεν] οὐδὲ ἐ.
C μηδὲ — μηδ'] μὴ δὲ — μὴ δὲ
D ἁρπαγὰς] ἁρπαγὰσ
τολμῆσαι] τολμήσαι
προσαναγκάζωμεν] προσαναγκάζομεν
φάναι] φᾶναι
E πρόσθεν] non ἔμπροσθεν
ἐπεδείξαμεν] ἀπεδείξαμεν
καὶ post ἔπραττον] int. vers.

p. 392. A τὸ λοιπὸν] τολοιπὸν ex em.
B λανθάνῃ] λάθῃ
ἀπερεῖν] ἀπορεῖν
Οὐκοῦν] non οὐκ οὖν
C οἷόν ἐστι] οἷον ἔστι
D εἴσῃ] εἴσῃ etiam hic.
οὐ πάντα] Inter haec litura est.
Ἆρα] ἄρ'
E ἀπολῦσαι] ἀπολύσαι
δὲ, ἐπειδὴ] δ' ἐπ.

p. 393. A μετὰ ταῦτα] μεταταῦτα
B παθημάτων.] παθημάτων;

*****

p. 381. C Ὀρθότατα] ὀρθώτατα
δοκεῖ] δοκῇ
ὁπηοῦν] ὅπη οὖν
D ἐπιστρωφῶσι] ἐπιστροφῶσι
μηδὲ] μὴ δὲ ut solet. Sic paullo post μὴ δ' ἐν τραγ.
Πρωτέως] πρ. τε
ἀγείρουσαν] super hoc περιερχομένην
E δειλοτέρους] δειλοτέρωσ
p. 382. A μισοῦσι] non μισοῦσιν
B ἥκιστ' ἂν] non ἥκιστα ἂν
μάλιστα] μάλιστ'
Πολύ γε] π. γ'
ὀρθότατά γ'] ὀρθώτατά γε
ἄγνοια, ἡ τοῦ ἐψευσμένου] τοῦ ἐψ. ἄγ. ut Ang. B.
C ἆρ' οὐ πρός τε] ἄρα οὐ πρόσ γε
D ψευδὴς ἐν θεῷ] ἐν θ. ψ.
E ἆρ' ἔστιν] ἄρα ἔστιν (non ἐστὶν)
ἕνεκα] ἕνεκ'
καὶ οὔτε] καὶ οὔτ'
p. 383. A ἐπαινοῦντες ἄλλα] ἐ. ἄλλα
B ἐνδατεῖσθαι] cum litura inter ν et δ
Νόσων τ'] ν. τε
C θεῖοι] θεοὶ
τύπους] τ. τε
χρώμην] αὐτοῖσ χ.
Subscriptio: δεύτερον

L. III.

Inscriptio: τρίτον
p. 386. A τοιαῦτ' ἄττα] τοιαῦτάττα ut Vind. B.
ἀλλήλων] in m. γρ ἄλλην
ποιησομένοις] ποιησαμένοισ οἶσ cum σο super σα
ἆρ' οὐ] ἄρα οὐ
ποιῆσαι] ποιήσει cum αι super ει
ἡγῇ] ἡγῇ cum ει super ῃ
p. 386. B ἔχοντα ἐν αὑτῷ] ἔχοντ' ἐν αὐ.
ὡς ἔοικεν] bis, sed alterum punctis circumscriptum habet.
οὕτω] οὕτωσ
ὡς οὔτ'] ὡσ οὔτε
C ἔσεσθαι] γενέσθαι, sup. ἢ ἔσεσθαι
κ'] ἢ καὶ idque int. vers.
παρ' ἀκλήρῳ] παρὰκλήρω, sup. ἤτοι πένητα μὴ ἔχοντα κλῆρον
καταφθιμένοισιν] καταφθινομένοισιν
D Ὢ] non ὦ
ἔνι] ἔτι, sup. ἔνι a m. pr.
ταὶ δὲ] τοὶ δὲ, in m. a m. pr. οἶω πεπνῦσθαι γρ ται δὲ
p. 387. A κατὰ χθονὸς] καταχθονὸσ
ἐπεί] ἐπὴν
ἀποπέσῃσιν] ἀποπέσσησιν
ὁρμαθοῦ] ὀρμαθοῦ
B παραιτησόμεθα] sup. παρακαλέσομεν
δεινά τε καὶ φοβερὰ] δυνατὰ καὶ φ., vulgato in m. adscripto.
C ἄλλα ὅσα] ἀλλ' ὅσα ut Ang. B.
Τὸν δὲ] τὸν δ'
ποιητέον;] ita, cum signo interrogandi.
D ἐστι] non ἐστιν

τεθνάναι] τεθνᾶναι ante em.
p. 387. E ἄρα] ἄρ'
ἐξαιροῖμεν] ἐξαιροίμην
δ' ἀποδιδοῖμεν] δὲ ἀπ.
p. 388. A ἄλλοτ'] ἄλλοτε
θῖν'] θίν'
B κὰκ] κάκ
οἷα] οἷα δ' (non δὲ)
μή τοι] μή τι
C Ὤμοι] ὤμοι
ὥστε] ὅσοι τε cum ὧσ super ὅσοι
φάναι] φᾶναι ante em.
ᾗ] ῆ
ὅτε μοι] ὅτ' ἐμοὶ
D σχολῇ] σχολὴ item 394. E.
ἔπιοι] ἐποίοι
ᾠδοί] ἄδοι cum η super δοι
p. 389. A ποιπνύοντα] sup. στένοντα διὰ τὸ χωλεύειν
Εἰ σὺ] Inter haec δὲ superscriptum.
ἐμὸν] ita, sup. τὸν λόγον
B δῆλον ὅτι] ita a m. pr. δηλονότι a m. s.
δὲ οὐχ] δ' οὐχ
προσήκει] προσῆκε
C τοιούτους] int. vers. a m. pr.
αὐτοῦ] αὐ. item 393. C. 409. B. αὐτοὺσ 396. A. αὐτῶν 401. C. αὐτῆσ 403. D. αὐτοῖσ 408. B αὐτῷ 409. C. D.
D δημιουργοὶ] ita, non δημουργοὶ
ἰητῆρα] a m. pr. ἰατῆρα a m. s.
ἄρα οὐ] ἄρα οὐ
δὲ ὡς] δ' ὡσ

ἀρχόντων] ἀνθρώπων, sup. ἀρχόντων
p. 390. B ἑαυτοῦ] αὐτοῦ
Δία] non δύα
ἐγρηγορὼς] ἐγρηγόρωσ
C καὶ λέγοντα] καὶ om.
οὐδὲ ὅτε] non οὐδ' ὅτε
E γε] τε
αὐτοῖς, ὅτι] αὐτοὺσ ὅτι
οὐδ' αὐτὸν] οὐδὲ αὐ.
p. 391. A κατὰ] κατ'
Ἡ σ'] ῆσ
B σῆμα, τὸ] σῶμα τοῦ cum η super ῶ
οὐδ' ἐάσομεν] οὐδὲ ἐ.
C μηδὲ — μηδ'] μὴ δὲ — μὴ δὲ
D ἁρπαγὰς] ἁρπαγὰσ
τολμῆσαι] τολμήσαι
προσαναγκάζωμεν] προσαναγκάζομεν
φάναι] φᾶναι
E πρόσθεν] non ἔμπροσθεν
ἐπεδείξαμεν] ἀπεδείξαμεν
καὶ post ἔπραττον] int. vers.
p. 392. A τὸ λοιπὸν] τολοιπὸν ex em.
B λανθάνῃ] λάθῃ
ἀπερεῖν] ἀπορεῖν
Οὐκοῦν] non οὐκ οὖν
C οἷόν ἐστι] οἷον ἔστι
D εἴσῃ] εἴσῃ etiam hic.
οὐ πάντα] Inter haec litura est.
Ἆρα] ἆρ'
E ἀπολῦσαι] ἀπολύσαι
δὲ, ἐπειδὴ] δ' ἐπ.
p. 393. A μετὰ ταῦτα] μεταταῦτα
B παθημάτων.] παθημάτων;

*****

ἑκάστοτε] ἑκάστου τε, non ἑκάστου
γὰρ] γε, sup. γὰρ
p. 393. C προείπῃ] προσείπῃ
ἑαυτὸν] αὑτὸν
μιμεῖσθαί ἐστιν] μιμεῖσθαι ἔστιν
ἂν post πᾶσα] int. vers.
E αὐτοὺς σωθῆναι] Inter haec δὲ superscriptum.
λῦσαι] λύσαι
ἐπαρκέσοι] ἐπαρέσκει σοι, sup. κεσει σοι
δὲ ἐκέλευε] δ' ἐκ.
p. 394. A εἴ τι] εἴ τε
B ὅτι ἔστι] non ὅτε ἐστὶ
C εἴ μοι] η super οι scriptum.
D φέρῃ] φέρει
καλῶς] non κακῶς
p. 395. B κατακεκερματίσθαι] κατακεκερματεῖσθαι ut Ang. B.
ὥστ'] ὥστε
δεῖν εἶναι] δεῖ εἶ.
C ἐὰν] ἂν
τὰ δ'] τὰ δὲ
μηδ'] μὴ δὲ
D ἢ νέαν] ἢν ἐὰν, in m. γρ ἢ νέαν
ἢ πρεσβυτέραν] ἢ πρ.
E ἐχομένην] ἔχομεν ἢν ante em. — in m. a m. s. haec leguntur: ἐντεῦθεν ἠρξάμεθα τῆσ διορθώσεωσ ἀντιγράφου χωρὶσ καὶ μὴ ζήτει ταύτην τρίσ. (quinque postrema praestare non possum.)
ὡς ἔοικε] ὡσ ἔοικεν
ἢ καὶ νήφοντας] ἢ κ. ν.
p. 396. A δ' οὐδὲ] δὲ οὐ.
οὐδ' ἐν] οὐδὲ ἐν
δ' οὐδὲν] δὲ οὐ.
Τί δ'] τί δὲ
p. 396. B πάντα αὖ τὰ] π. αὖ τα
C αἰεὶ] ἀεὶ
διηγοῖτο] διηγοιεῖτο, ut videtur, a m. pr. διηγεῖτο, sup. οῖ, a m. s.
ὁ ante ἐναντίως] om.
Ὁ μὲν] ὃ μ. ante em.
ἐθελήσειν] ἐθελήσει item D.
D ἀπεικάζειν] — ν int. vers. a m. s.
κατὰ βραχὺ] καταβραχὺ
αὐτὸν] αὐ. ante em.
E ἀτιμάζων] non καὶ ἀτ.
παιδιᾶς] παιδείας
οἷα] οἷα addito int. versus a m. s. ν
δέ τι] δ' ἔτι ante em. (non δ' ἔστι)
ἔφη] ἔφην
p. 397. A ἃ νῦν δὴ] ἂν νῦν δὴ, a m. s. ἃ νύν δη cum hac declaratione in m: ἤτοι πρὸ ὥρασ· ὀξύνεται δὲ ἀντιδιαστελλόμενον τῷ ἁπλῷ νῦν.
ἀξόνων καὶ τροχιλίων] ἀ. τε καὶ τροχιλιῶν, ex em. imposito circumflexo et superscripto ἢ τροχιλίων
B δύο] δύ
λέξεως] Ante hoc δια int. vers. a m. s. additum.
γάρ ἐστιν] γάρ ἐστιν
τῷ ὀρθῶς] τὸ ὀ. ante em.
ὡσαύτως] ὡ. ἐν
C Κομιδῇ] κομιδὴ ante em.
Ἆρ' οὖν] ἄρ' οὖν item 398. C. (ante em.) 401.

D. 402. B. 403. C. 410. A.
ἐπιτυγχάνουσι] ἐπιτυγχάνουσιν ante em.
ἐξ ἀμφοτέρων] ἐξαμφ.
p. 397. D ἀκράτων] ἀκρατῶν
τὸν ἕτερον] τὸ ἕ. a m. pr.
οὗ] οὐ a m. pr.
αἱρῇ] αἱρεῖ a m. pr.
E διὰ ταῦτα] διαταῦτα
p. 398. A εἰ ἡμῖν] εἰ a m. pr. om.
προσκυνοῖμεν] προσκυνοῖ μὲν adscripto int. vers. a m. s. μεν
τε] τ' ut Lob. etc.
B κατ' ἀρχὰς] καταρχὰς
ἐπεχειροῦμεν] ἐπιχ. a m. pr.
διαπεπεράνθαι] διαπεράνθαι
C εὕροι] εὕρῃ, sup. a m. s. οι
λεκτέον non om.
γε] γ'
ἐν τῷ παρόντι] Super his a m. s. legitur κατατονῦν
ξυμβαλέσθαι, ποῖα] ξυμβάλλεσθαι ποῖ'
ὑποπτεύω μέντοι] ὑποπτεύομέν τοι a m. pr.
D θρήνων τε] θ. γε
E Τίνες] τινὲς
'Ιασεὶ] cum η super ι
αἵτινες] καὶ τοιαῦταί τινες a m. s.
χαλαραὶ] χαλεραὶ a m. pr.
p. 399. A φίλε] φίλ'
ἔφην] non ἔφη
B πείθοντός] γρ πεποιθότος in m.
ἄνθρωπον] a m. pr. ἀνθρώπων a m. s.
ἄλλῳ] ἄλλω cum ν int. vers. a m. s. addito
p. 399. C σωφρόνων] om.
ἤ δ'] ῆ δ'
Τριγώνων] Super γ a m. s. int. vers. β scriptum.
D πηκτίδων] πικτίδων, ex em. πυκτ.
καταδέξει] cum η super ει a m. s.
p. 400. A σὸν] σοῦ punctis circumscriptum. In m. σὸν a m. s. legitur.
τρία ἄττα ἐστὶν] τριάττα ἔστιν
λέγειν] λέγειν,
B δέ γε] δέ με ante em.
ἠρῷόν] ἥρωόν ante em.
C τισὶν] τοῖσιν cum ι super οι
ἢ σὺ] non ἢ σὺ
ἀῤῥύθμῳ] ἀρύθμω
D ἄῤῥυθμον] τὸ ἄρυθμον
λόγος] λόγους
E εὐηθείᾳ] εὐήθια
p. 401. A πᾶσα αὖ] γρ καὶ πᾶσα γ' ἡ τοιαύτη δημιουργία καὶ ἡ in m. a m. s.
ἔτι δὲ] ἔτι δ'
B τοῖς ποιηταῖς] τοῦ π.
μὴ οἷός τε] μηοῖος τε
C κατὰ σμικρὸν] καταμικρὸν
ἢ πρὸς ὄψιν] ἢ int. vers. habet.
ὑγίειαν] ὑγιείαν
D ἄγουσα] ἄγουσαν ante em.
τραφεῖεν] γραφεῖεν cum τ super γ
τροφῇ] τροφῆ
φέροντα] sup. a m. s. ρει τε

p. 401. E ὀρθῶς δὴ] ὀ.' δεῖ
p. 402. A νέος] νέοοσ
ἡ τροφή] ἢ τροφῆ
οὔτ' ἐν σμικρῷ] — τ' ἐν — int. vers.
B προὐθυμούμεθα] προθ.
εἰκόνας] Huic εἰ int. vers. a m. s. praescriptum.
οὖς φαμεν] Verbo ἕ int. vers. a m. s. praefixum.
C γνωρίζωμεν] γνωρίζομεν, ex em. γνωρίζοιμεν
ἔνεστιν] ἕν ἐστιν
αἰσθανώμεθα — ἀτιμάζωμεν] αἰσθανόμεθα — ἀτιμάζομεν ante em.
D ὅτου] cum ω super ου a m. s.
θεᾶσθαι] θεάσασθαι
ὅτι μάλιστα] non ὅτιμ. item 404. A. τι post μέντοι non om.
ὑπομείνειεν] ex em. Antea ὑπομείνη εἶεν videtur fuisse. γρ νειεν ἂν in m.
E συγχωρῶ] ξυγχ.
ἢ] ἡ ante em.
p. 403. B νομοθετήσεις] cum punctis circa extremam litteram
ὁμιλεῖν] ν int. vers. a m. s. adscriptum.
σπουδάζοι] σπουδάζει ante em.
C θρεπτέοι οἱ νεανίαι] — ον τοὺσ — ασ int. vers. a m. s. superscripta.
D ἢ] ἤ
τοῦτο] post αὐτοῦ, quemadmodum pro αὑτοῦ habet, sed int. vers. a m. s. α, alteri β impositum.
ἀρετῇ] ἀρετὴ ante em.
p. 404. A δεῖ] δὴ ante em.
B σίτων] σιτῶν ante em.
χειμώνων] τῶν χ.
ἀκροσφαλεῖς] ἀκροσφανεῖσ cum λ super ν. In m. γρ μὴ ἀκροσφαλῆς, ex em. — λεῖσ
ὑγίειαν] ὑγείαν ante em.
περὶ τὸν πόλεμον] Ad haec in m. a m. pr. adscriptum est ση· περὶ τροφῆσ στρατιωτῶν.
στρατείας] στρατίαισ, sup. ασ
ἰχθύσιν] ἰχθῦσιν
C Ἑλλησπόντῳ] alterum λ subscriptum habet.
ἑφθοῖς] ἑφθ. ante em.
D δοκῶ] cum εῖ super ῶ
κόρην] sup. a m. s. καρυκείαν
μελοποιίᾳ] μελλοπ.
E ἡ δ' ἁπλότης] ἡ δὲ ἁ.
ὑγίειαν] ὑγείαν
ἔφη] ἔφην
p. 405. A δικανική — ἰατρική] δικανικῆ — ἰατρικῆ
τεθράφθαι] a m. pr. τετρ. a m. s.
B Ἢ] ἢ
κατατρίβηται] κατατρίβητε cum αι super ε
πεισθῇ] πεισθῆ cum ναι int. vers. a m. s. addito
C αὑτῷ] αυτῷ
Οὐκ] om.
D μάλ'] μάλα
E ἐπικασθέντα] ἐπισκασθέντα ante em.

p. 406. A πῶμα] a m. pr. non πόμα
εἴ γ' ἐννοεῖς] εἴ γε νοεῖσ ante em.
πρὸ τοῦ] a m. pr. non προτοῦ
Ἡρόδικον] ἡρ. ante em. et iterum.
B Μακρὸν] μακρὰν, sup. a m. s. ὸν
ἰάσασθαι] ἴᾶσαι ante em.
οἷός τ' ἦν] οἷοσ τὴν ante em.
ἕξη] ἕξει, sup. a m. s. ἕξη
ἀφίκετο] ἀφήκετο ante em.
ἄρα] ἄρα
C ἐκγόνοις] ἐγγόνοισ
σχολὴ] σχολῆ ut D.
διὰ βίου] διαβίου
αἰσθανόμεθα] αἰσσθ.
E μετὰ ταῦτα] μετατ.
Ἄρ'] ἄρ'
p. 407. A Οὔκουν] οὐκοῦν
πῶς] ὅσ
φησὶ δεῖν] Inter haec ἡδὺ sup.
ἦ, ἀρετὴν] ἡ ἀρετὴ ante em.
B ἡ νοσοτροφία] non ἡ ν.
ὅς, σχεδὸν] non ὅς. Σχεδὸν
ἥ γε] Super ἥ a m. s. εἰ legitur.
C ἀεὶ] non αἰεὶ. et iterum.
διαστάσεις] a m. pr. διατάσεισ a m. s.
ἀσκεῖσθαι] ἀσκεῖται, ut Par. A. etc.
γιγνώσκοντα] γιν.
ἀποκεκριμένον] sup. νμ a m. pr.
D ὡς τὸ εἰκὸς] εἰσ τ. ε. ut Par. D. sed ὡσ int. vers. a m. s. sup.
p. 407. E λυσιτελῆ] λυσιτελεῖ, sup. η
δεικνύοιεν ἂν] In m. habet δεικ .... superscripto εν, cui rursus ποιοῖεν impositum.
ἢ οὐχ] ἢ om.
ἀγαθοὶ] ἀγαθῆ, sup. a m. s. οἱ
p. 408. A προσέταττον] προσέταττεν, sup. ον
ἰάσασθαι] ἰᾶσθαι
B κυκεῶνα πιόντες] κυκεῶν ἀπιόντεσ ante em.
τραγῳδοποιοί τε] τε om.
D οὓς] ex em. οἷσ, ut videtur, ante em.
ὅμοιον] ὁμοιοῦν cum ον super οι
πρὸς τῷ] π. τὸ
πλείστοις] πλεῖστοι ante em.
ὁμιλήσειαν] ὡμιλ.
E ψυχῇ] ψυχὴ
ᾗ] ἢ ante em. et paullo post.
ψυχῇ ψυχῆς] ψυχῆσ
p. 409. A κρινεῖν] a m. pr. κρίνειν a m. s.
B Τοιγάρτοι] τῷ τοι
D παράδειγμα] non παραδείγματα
αὐτὴν — αὐτῆς] αὐ. — αὐ. ante em.
p. 410. A ἣν δὴ] ἣν δεῖ ante em.
B Ὀρθότατα] ὀρθώτατα
καθιστάντες] καθιστᾶντεσ
C τὸ μέγιστον] Ante haec κατὰ a m. s. int. vers. habet.
αὐτὴν] cum ῃ super ην a m. s.

ἢ ὅσοι] ἢ αὖ ὥσι, sup. a m. s. ὅσοι
p. 410. D μαλακίας] λακίας, ex em. βλακείας
ἔφη] cum litura in fine
σκληρόν] σκληροί a m. pr.
χαλεπὸν γίγνοιτ'] χαλεποὶ γίγνοιντ' a m. pr.
p. 411. A Καὶ μάλα] in m. a m. pr.
διατελῇ] ex em. in ultima
B ἐμάλαξε] cum litura in fine
ἤδη non om. sed post τήκει, pro quo ante em. τήκῃ erat, habet, ut Ang. B.
C ἔμπλεοι] cum ω super οι, ut Ven. B.
αὐτοῦ] αὐ. ante em. ut 413. E.
μηδὲ] μήδε
D αὐτοῦ] sup. τῷ
οὔτε ζητήματος] non οὐ ζ.
E διαπράττεται] Huic integrum διαταράττεται superscriptum.
ἀῤῥυθμίας] ἀρυθ. altero ρ a m. s. superscripto
εἴη non om. sed int. vers. habet.
p. 412. A ἐκείνω] non ἐκεῖνο
κεραννύντα] κεραννῦντα
φαῖμεν] φαμὲν, sup. a m. s. φαῖμεν
τοῦ τοιούτου] non τοιούτου
B παιδείας τε] τε int. vers. habet.
δῆλα δὴ] δηλαδὴ
μετὰ τοῦτο] μεταχ.
p. 412. D οἴοιτο] οἴοιτο ἂ a m. pr. οἷόν τε a m. s.
E πρᾶξαι] πράξαι
p. 413. A ἀκουσίως] ἑκ. a m. pr.
ἡγῇ] ἡγεῖ, sup. a m. s. ῇ
B Οὐδὲ] non οὐδὲν
μὴν] μὲν
C ἢ non om. sed int. vers. a m. s. habet.
τοῦτο ante ὡς ποιητέον non om.
ἀεὶ δοκῶσι] a m. s. ἃ δ. a m. pr.
δὴ] δὲ, sup. a m. s. δὴ
τὸ τοιοῦτον] τὸ τοιοῦτο cum lit.
D ἢ γάρ] ἢ γ. ante em.
τούτοις] non τοῦ τοῖς
p. 414. A τελευτήσαντι] τελευτῶντι, sup. a m. s. altero
γέρα] δῶρα idque in m. a m. s.
B τῶν τε] τ. τ'
φιλίων] non φίλων
βουλήσονται] ante em. βουλήσωνται ex em.
νῦν δὴ] νύν δη ex em.
νῦν δὴ] δὴ νῦν, sup. a m. s. νύν δη
C ὀκνοῦντι] ὤκνουν τί, in m. a m. s. ὀκνοῦντι
D ὁποίᾳ] ποῖα, ex em. ποία
ἢ] καὶ
ἐτρέφομεν] ἐστρ. ante em.
αὐτοὺς] αὐ. ex em.
πλαττόμενοι] Huic int. vers. τε additum.
αὐτοὶ] αὐτοὺς ante em.
δημιουργουμένη] δημιουργοῦμένη, ex em. δημιουργούμενα
E δεῖ] a m. s. δὴ a m. pr.
Οὐκ] οὖκ a m. pr.
ἐτὸς] cum ω super ο

p. 415. A πλάττων] Ante hoc ὁ in m. additum.
ὅσοι δ'] ὅ. δὲ
γεννῷντο] γεννῶνται
B τἄλλα] τ' ἄλλα ex em.
ἐξ ἀλλήλων] ἐξαλ.
οὕτω] οὕτως ante em.
οὕτω] cum lit.
C ᾄσουσιν] fortasse ἥσουσιν
εἰς] ἢ εἰς
μῦθον] μύθον
D ἔπειτα οἷ τ'] ἔπειτά τ, οἱ
στρατοπεδεύσασθαι] στρατοπαιδ. item E. sed ibi correctum.
τούς τε] τούσ τ'
E δὲ] int. vers. a m. s.
χρὴ] cum lit.
στρατιωτικάς γε] ex em. a m. pr. Ante em. στρ. δὲ erat.
p. 416. B εἰσὶν] non εἰσί, sed int. vers. a m. s. καὶ additum.
ἄξιον, ὅτι δεῖ — ποτέ ἐστιν] ἄξιον ὅτι τέ ἐστιν, quorum duo posteriora a m. s. deleta, tum verba δεῖ et sqq. usque ad ἐστιν in m. addita sunt.
C πρὸς τὸ] non π. τῷ
παύσοι] παύσει
D κεκτημένον] κεκτημένοι cum lit.
ἂν] ὧν
μὴ] μοι, sup. a m. s. ή
οὐ] int. vers. a m. s.
εἴσεισι] εἴσισι ante em.
ὅσων] ὅσον, ex em. ὅσον
E αἰεὶ] ἀεὶ
ἔχουσι] cum lit.
ὅσια] ὅσιον ante em.
χρυσοῦ] χρυσίου, sup. a m. s. χρυσοῦ
κτήσει] κτῆσιν ante em.
p. 417. A οὐδ' ὑπὸ] οὐδὲ ὑ.
B δεδιότες] δεδειότεσ ante em.
αὐτοί] αὐτή ante em.
κατεσκευάσθαι] κατεσκευᾶσθαι ante em.
νομοθετήσωμεν] non νομοθετήσομεν
C Γλαύκων] γλαύκων. καὶ ὁ ἀδείμαντος ὑπολαβών:
Subscriptio: τρίτος:

L. IIII.

Inscriptio: τέταρτος:
p. 419. ἀπολογήσῃ] ἀπολογήσει, sup. η
ἐάν] ἂν
πάνυ τι] πάντῃ, in m. a m. s. ἢ μᾶλλον πάνυ τι
ὢν ἔστι] His a m. s. superscriptum ἔνεστι
ἄλλοι] non οἱ ἄλλοι
νῦν δὴ] δὴ int. vers. a m. s. additum.
p. 420. A καθῆσθαι] non κατῆσθαι
γε] γ'
οὐδ' ἀναλίσκειν] οὐδὰν ἀδικεῖν, sup. a m. s. vulgato
Ἀλλ'] ἀλλὰ
B φῄς; Ναί.] ἔφη. sup. a m. s. .... ναὶ
ἂν οὐδὲν] non tantum οὐδὲν
ὅτι μάλιστα] ὅτι μαλιστα
C σκεψόμεθα] σκεψώμεθα, sup. a m. s. o
ἀνδριάντας] σ a m. s. additum videtur.
ἐναληλιμμένοι] ita a m. s.

p. 420. D εἰ τὰ προσήκοντα] Post εἰ una littera deleta, post προσήκοντα comma additum.
ἐπιστάμεθα] — θα int. vers. a m. s. adiectum.
E εὐδαιμονῇ] Id a m. pr. superscriptum.
p. 421. A νευρορῤῥάφοι] Alterum ρ a m. s. additum.
καὶ αὖ] καὶ αὐ cum litura super ὐ
εἰ μὲν] non ἡμεῖς μὲν
B ὁ δ'] ὁ δὲ
ὅτι πλείστη] non ὁτιπλ.
D γίγνεσθαι] non γίν.
E οὗς] int. vers.
p. 422. A οἷα τ'] οἷά τε
B ῥᾳδίως μάχεσθαι] ῥ. μαχεῖσθαι
ἐξείη] ἐξήει ante em.
C ποιοῖ] ποιεῖ, addito int. vers. a m. s. ν
D αἱρήσεσθαι] αἱρήσεσθε, sup. a m. pr. αι
στερεοῖς τε] τε om.
συναθροισθῇ] ξυν.
E κατεσκευάζομεν] κατασκ.
πόλεις] πόλισ,
πολεμία] πολέμιαι
ἤ δὲ] ἤδὲ
p. 423. A ἐὰν] ἂν
ἀεὶ] non αἰεὶ
χρήσῃ] χρήσει, sup. a m. s. η
ὡς] int. vers. a m. s.
οὔτ'] οὔτε
B οὗτος] a m. s. οὕτωσ a m. pr.
καὶ κάλλιστος] non tantum κάλλ.
αὔξειν] αὐξειν
C προστάξομεν] ω a m. pr. superscriptum.
ἐν τῷ πρόσθεν] om.
p. 423. D δ' ἐβούλετο] δὲ βούλεται
ἀλλ' εἰς] ἀλλὰ εἰσ
ὠγαθὲ] ὦγάθὲ
E ἐὰν τὸ] ἂν τὸ
p. 424. A ὁρμήσῃ εὖ,] ὁρμήσῃ, εὖ
B διὰ βραχέων] διαβρ. ex em.
C μὴ πολλάκις] His int. vers. a m. s. εἰ praepositum.
οἴηται] οἴεται, sup. η, ut Vind. E.
E ἔχει;] non ἔχει.
ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχῆσ
παιδιᾶς] ita a m. s. παιδειᾶσ a m. pr.
p. 425. B μείνειε] μήνειε, ex em. μείνειε, cum litura in fine.
γοῦν] γ' οὖν
παιδείας] παιδειᾶσ, interposito ί inter ε et ι
C ὂν] additum ex em.
διὰ ταῦτα] διατ.
τὰ ἀγοραῖα] τἀγ.
D λήξεως] int. vers. a m. s.
ἢ καὶ] ἢ om.
ἄττα] ἅττα, ut 435. B.
E ἐάν] ἂν
p. 426. A ἀεὶ] non αἰεὶ
λέγοντα] int. vers. a m. s.
B ἔφην ἐγὼ] Super ἐγὼ a m. s. ἠγῇ scriptum.
τοιοῦτον] τοιοῦτο cum litura in fine. Item 429. E. 443. C.
ἐπαινέσῃ] ἐπαινέσει, sup. a m. s. η
C θεραπεύῃ] θεραπεύει, sup. a m. s. η
σφῶν] cum litura inter σ et φ
D θέλοντας] ἐθέλ.
ἀνδρείας] ἀνδρίασ cum

litura. Item 429. A. C. bis. 430. B. bis. C. 431. E. 433. D.
Ἔγωγε] *ἔγωγ'*
p. 426. E *αὐτοῦ*] *αὔτου* ante em. Item 430. E. bis. 431. A. 433. A. B. D. bis. 442. A. 443. D.
νῦν δὴ] *νύν δη* ex em. ut 428. D. 437. B.
p. 427. A *κακῶς*] *κακοῖσ*, sup. a m. s. *ῆι*
ἀνωφελῆ] sup. a m. s. — *λὲσ*
B *τε αὖ*] *τε om.*
C *ἐν μέσῳ*] *τῆσ ἐν μ.*
μὲν τοίνυν] *μέντοι νῦν*
D *ποθὲν*] *πόθεν*
ἴδωμεν] bis, sed alterum uncis inclusum.
ἐάν τε λανθάνῃ] *ἄν τε λ.*
E *σοι*] *σου*, sup. a m. s. *σοι*
μὴ οὐ βοηθεῖν] non *μὴ β.*
ξυλλαμβάνειν] Alterum *λ* a m. s. subscriptum.
ποιήσομεν] *ποιήσωμεν*
ἔφη] *γ' ἔφη*
p. 428. A *ἱκανῶς*] Ad hoc in m. a m. s. adscriptum est *ἀντὶ τοῦ ἀπέχρησεν ἂν ἡμῖν καὶ οὐκ ἂν ἐζητοῦμεν περαιτέρω*
τὰ τρία] *τὰ om.*
B *τῷ ὄντι*] *τωόντι* a m. s. ut 443. D.
δῆλον, ὅτι] non *δηλονότι*
C *τῶν ἐκ*] int. vers. In m. a m. s. *τὴν ὑπὲρ τῶν ἐκ τοῦ χαλκοῦ ἢ τὴν ὑπὲρ τῶν χαλκίνων* legitur.
ἡντινοῦν] *ἥντιν' οὖν* ante em.
γεωργική] ex em. *γεωργικῆ* ante em.
Τί δ'] *τί δὲ*
ἦ] *ἤ*
p. 428. D *αὐτῆς*] Ita a m. pr. *αὐ.* ex em.
αὐτὴν] *αὐ.* ante em.
ὠνομάζομεν]· *ὀνομ.*
Διὰ ταύτην] *διατ.*
p. 429. A *αὐτή*] *αὐτῆ*, ex em. *αὖ πῆ*
δι' ὃ] *διὸ* ante em.
B *προπολεμεῖ τε*] *προπολεμεῖται*, sup. a m. s. *ε*
εἷς] *εἰσ* a m. pr.
κύριοι] Super hoc *αἴτιοι* a m. s.
τοίαν — τοίαν] *τοιὰν — τοιὰν* ante em.
ἐν ἐκείνῳ] [*ἐν*] *ἐκεῖ*
τοιαύτην, ἢ] Super *ἢ* a m. s. *καθὸ*
C *Ποίαν δὴ*] *π. δὴ δὴ*
ἃ] Huic a m. s. *ἢ* sup.
οἷα] *οἷα* ex em.
τὸ ἕν τε] non *τῷ ἕν τε*
D *ἀλουργὰ*] *ἀλ.* a m. pr.
ὅτι μάλιστα] non *ὁτιμάλ.*
p. 430. A *ὅτι κάλλιστα*] nón *ὁτικάλλ.*
χαλεστραίου] non *χαλαστραίου*
B *τὴν δὴ*] non *τ. δὲ*
διὰ παντὸς] *διαπ.* Item 433. A.
τίθεμαι] *τίθημαι*
C *ἀποδέξῃ*] *ἀποδέξει* ante em.
ἐζητοῦμεν] *ζητοῦμεν*
D *ἔμοιγε*] *ἐμοίγε*
E *εἰ μὴ*] non *ἢν μὴ*
τὸ] *τῶ*, sup. *τὸ*
p. 431. A *ὁ αὐτὸς*] *κρείττων ὁ αὐ.*
τὸ κρείττω] Ita, sed cum litura post *τὸ*
ἐπαινεῖ] In fine a m. s. *ν* int. vers. adscriptum.
ἐν ὀνείδει] *ἐνὸν εἴδει*,

sup. a m. s. η — η super ει — ει
αὐτῆς] αὐ.
p. 431. C ἐπιτεύξῃ] ἐπιτεύξει, sup. a m. s. η
φῦσι] φύσιν
D δεῖ τινὰ] δή τινα
E ἄρτι, ὡς] ἀρτίως
p. 432. A ὀρθότατ'] ὀρθώτατ' a m. pr. ut 434. C.
B δι' ὃ] διὸ
τοῦτ' ἔστιν] τουτέστιν
C ὤφελον] ὄφελον ex em. in prima
πάνυ μοι] non tantum πάνυ
γοῦν] non γ' οὖν
ἰτέον] cum litura inter ι et τ
D οὐ πάνυ τι] τι om.
πρὸ ποδῶν] προποδῶν a m. pr.
ἄρ'] ἀρ'
E ἀπεβλέπομεν] ἀποβλ. cum a super ο
ἤ δὴ] ἤδη
p. 433. B ὧν] τῶν, sup. a m. s. ὧν
ἐγγενομένοις] non ἐγγενομένας
C παρέχειν] non παρέχει
ἐνῇ] ἐνῇ, sup. a m. s. ἐνὶ
ἀρχόντων] ἐν ἀρχῇ, ut Ang. B. sed addita int. vers. a m. s. praepositione et littera aliqua post ῇ deleta
δόξης — σωτηρία] Super ης a m. s. α, super ία σ habet.
ἐγγινομένη, non — μένε
ῇ] int. vers. a m. s.
D καὶ ἄρχοντι] bis, sed alterum cum uncis
Ἐνάμιλλον] ἐνάμιλλῶν
p. 433. E ἄρα] ἆρα, ut infra post ταύτῃ et 434. A.
οὑτινοσοῦν] οὐ. in m. a m. s. adscriptum.
τὰ ἀλλότρια] τ' ἀλλ.
καὶ ἑαυτοῦ] καὶ om.
ἂν ὁμολογοῖτο] ἀνομολογοῖτο, ex em. ἀνωμολογεῖτο
p. 434. A τἀλλήλων] τ' ἀλλ.
τἆλλα] τ' ἄλλα, ut 443. C.
C οἰκειοπραγία] οἰκιογραφία, sup. ει a m. s. super κι
D νῦν δ'] ν. δὲ
ἐκεῖνο] ἐκεῖ
ἐν] ἓν
p. 435. A ἢ] ῆ
C Πᾶσα] ᾶσα
εἴτε ἔχει] εἴτ' ἔ.
αὐτῇ] αὐ. ante em.
D ἡ ἐμὴ] ἡ om.
τῶν γε] γε om.
εἶπον] εἰπὲ
Ἀρ' οὖν] non ἄρ' οὖν
p. 436. A ὃ περὶ] τὸ π.
Τόδε] τότε
B κατὰ ταὐτὸν] καταταυτὸν a m. pr. καταταυτὰ vel — τὸ ex em.
εὑρίσκωμεν] εὑρίσκομεν a m. pr.
γιγνόμενα] non γιν.
C ἆρα δυνατόν] ἄρα δ.
λέγοι] non λέγει
D οὕτω; Οὕτω.] Vtrique ω a m. s. ε superscriptum.
καὶ εἰ] εἰ καὶ
οἵ γε] εἴγε, sup. a m. s. οἵ
ἑστᾶσί] ἕστασί ex em.
E φαῖμεν ἂν] φαμὲν ἂν
ἑστάναι] ἑστᾶναι
εὐθυωρίαν] ἐνθυωρ.
δεξιὰν — ἀριστερὰν] Ita

a m. pr. sed ex em. — ἁ — ἀ
ἡμᾶς τῶν] ἡ. τὸν a m. pr.
p. 437. A Οὔκουν] οὐκοῦν ante em.
ἐμέ γε] ἔμεγ', ex em. ἐμέ γ'
Ἆρ' οὖν] ἄρ' οὖν, ut 439. C. 441. E. 444. E.
B ποι] sup. η a m. s.
C ἢ προσάγεσθαι] Pro ἢ habet καὶ idque int. vers. a m. s.
καθόσον] καθ' ὅσον
αὐτὴν] αὐ.
ἐρωτῶντος] Huic ἐρῶντοσ a m. s. superscriptum.
ἐπορεγομένην] ἐπορεγόμην a m. pr.
μηδ'] μὴ δὲ
D ἐστὶ, πλέονος] ἔστι πλέονοσ (non πλεί.)
ἢ οὖ] πο, sup. του, in quibus prius σ et τ a m. s. sunt.
λέγομεν] λέγωμεν
ἐστὶ δίψα] non ἐστὶ: δίψα:
E οὐ πέφυκε] πέφ., deleto οὐ
p. 438. A θορυβήσῃ] θορυβήσει, sup. a m. s. η
σίτου — σίτου] σιτοῦ — σιτοῦ ante em.
ὅτου] Huic int. vers. a m. s. οὖν additum.
οὕτως] — σ int. vers.
δοκοῖ] σ in fine a m. s. additum.
B του] non om.
ποιὰ ἄττα] ποι' ἄττα, ex em. ποιάττα
αὐτοῦ] αὐ.
Ἆρ' οὖν] ἄρ' οὖν, ut 440. E.

p. 438. C ἐπιστήμη μὲν] ἐπιστήμεν, ex em. ἐπιστήμη
D οἰκίας] οἰκείασ ante em.
ποιά] ποῖά ante em.
οἷα] οἵα
αὐτὴ] αὕτη
φάθι] φᾶθι
E ποιὰ] ποῖα, ex em. ποι
οὔ τι] non οὔτοι
οἵων] οἷον
p. 439. A ὅπερ ἐστίν] ὅπερ ἔστιν
C Πότερον δὴ] non π. δὲ δὴ
οὐκ ἐνεῖναι] οὐκέτι εἶναι
Ἔμοιγε] ἔμοιγ'
D τὸ δὲ] τὸ δ'
E οὕτως] non οὕτω
ἂν εἴη] εἴη ἂν
τῷ] τῶ δ', ut Ang. B.
αἰσθόμενος] non αἰσθανόμενος
δημίῳ] δήμιῳ
p. 440. B αὐτῷ] αὐ. item 442. C.
αὐτὸν] Ad hoc in m. a m. s. τὸν θυμὸν adscriptum.
αἱροῦντος λόγου] αἱροῦντεσ (ante em. αἰρ.) λόγου cum οι super ου
φάναι] φᾶναι
γενομένου] ον super ου
αἰσθέσθαι] αἰσθεσθαι
δ' οὐδ' ἓν] δὲ οὐδενὶ
C ὃ λέγω] ὁ λέγων, ex em. ὃ ἔλεγον
ἡγῆται] ἡγεῖται ante em.
ζεῖ τε] ζητεῖ τε
D καὶ tantum post ὑπομένων, non etiam ante id habet.
νικᾷ] νεικᾶ ante em.
ἀλλ' εἰ] Inter haec οὖν a m. s. int. vers. legitur.
πρὸς τούτῳ καὶ τόδε ἐνθυμῇ] πρὸσ τοῦτο δε ἐνθυμῆ cum ι super δε et οῦ super ῆ

p. 441. A τοῦτό γε] τ. γ'
δ' ἔνιοι] δὲ ἔ.
B ἴδοι] εἴδοι ante em.
C δ' ἐν] δὲ ἐν
ἑκάστου] ω super ου a m. s.
γένη] γένει, sup. η a m. s.
ἣν σοφὴ] Inter haec ἡ int. vers. a m. s. legitur.
ὧς] non ὡς, incertum ab utra manu imposito accentu.
D οὕτω] οὕτωσ
ᾧπερ] ὥσπερ
πη] ut videtur, a m. pr. Certe πω est a m. s.
τοῦτο] τ. γε

p. 442. A παραμυθουμένη] καὶ π. non π. καὶ
οὐκ αὖ] non οὐ καὶ
C αὐτοῦ] non αὐ.
'Ορθῶς] ὀ. γε
δέ γε] δέ γ'
τ' ἐν] τε ἐν
ξυμφωνίᾳ τῇ] ξυμφωτῇ, a m. s. ξυμφωνία
D ὁμοδοξῶσι] non ὁμοδοξῶσιν
δίκαιός γε] δίκαιοσ ....
ἄλλο τι] ἀλλ' ὅτι ante em.
E εἰ δοκεῖ] εἰ (sup. a m. s. ἡ) δοκῇ (ex em. δοκεῖ)

p. 443. A δρᾶσαι] δράσαι ante em.
Οὐδέν'] οὐδὲν
ὁπωστιοῦν] ὅπωσ: τί γε οὖν
ᾗ] ἡ, ut Lob.
B ἐν αὐτῷ] ἐν αὐ. ante em.
τὰ αὑτοῦ] τὰ αὐ. ante em.
"Ετι] non τι
ὑποπτεῦσαι] ἑ super ὑ a m. s.

p. 443. C δι' ὃ] διὸ
D αὑτοῦ] αὐ.
αὑτῷ] αὐτῶ
ἄλλα ἄττα] ἄλλάττα
E ᾗ ἂν] ἢ ἂν a m. pr.
σώζῃ τε] σώζηται, sup. τὲ

p. 444. A ἄρα] non ἀρα
Δῆλον, ὅτι] δῆλον
B δεῖ] δή, sup. a m. s. εῖ
τοιαῦτ' ἄττα] τοιαῦτάττα
συλλήβδην] ξυλλ.
οὖν ταῦτα] Super αὖ a m. s. acutus, super τα item a m. s. η positum.
C ἡ ἀδικία] non tantum ἀδ.
δικαιοσύνη] ἡ δ.
δικαιοσύνην ἐμποιεῖ] cum litura post εῖ
D αὖ] ἂν
ὑγίειά] ὑγεία a m. pr.
E ἤδη, ὡς ἔοικεν] ὡσ ἔ. ἤ. ut Ang. B.

p. 445. A ταραττομένης] τ. τε
B δικαιοσύνην δὲ] δ. τε
C ἐμοὶ] ἔμοιγε
δ' ἐν] δὲ
ἄττα] ἅττα
Πῶς] ὧσ
D Λέγε] λέγ'
ἀριστοκρατία] ἀριστοκρατεία
E ἐγγενόμενος] ἐνγενόμενοι, ex em. ἓν γενόμενοι
ᾗ] ἤ, non ἦν
ἔφη.] ἔφη. ἀγαθὴν μὲν τοίνυν: sed tria posteriora deleta.

CORRIGENDA ET ADDENDA.

Praef. p. XII. v. 8 a f. lege aequabilitatem pro aeqabilitatem
XVII. 8 F. F
14 371 379
XX. a. 5 a f. οὐδ'] οὐδ'
XXI. a. 14 οὖτω οὖτω.
XXIII. a. 23 σύμφ. συμφ.
XXVI. a. 12 (Vat. M.) Vat. M.
XXXIII. 11 a f. B C
XXXXVI. 1 ἦν ην
p. 1. in inscriptione ΠΡΩΤΟΣ. ΠΡΩΤΟΣ
2. a. 5 a f. Hoeschelio Höschelio
3. b. penult. οὐ, οὐ
5. a. post v. 16 adde: *καθῆστο*] Pollux III. 89: *καὶ καθῆστο, ἀντὶ τοῦ ἐκάθητο, Πλάτων.* Sed etiam infra L. V. p. 449. B. et alibi *καθῆστο* apud Platonem legitur.
6. a. 13 post Stobaeus adde serm. CXIIII.
16 lege 519, pro 519.
9 a f. *ἀπομαραίνουσαι* *ἀπομαραίνουσι*
7. b. 17 a f. quo minus quominus
8. 1 γήρως · γηρως
11. 4 ἐνέγκοι, ἐνέγκοι
a. 1 Ang. Aug.
b. 6 a f. Ven. Vind.
12. b. 2 post excerpsit adde serm. LXXXXII.
3 lege B. pro B,
14. a. 18 adde: — Pollux II. 120: *καὶ ἀναλογίζεται, ὡς Πλάτων.*
16. 7 lege ἦν pro ην
pen. ἀποδιδόναι, ἀποδιδόναι
17. b. 6 Flor. Flor
18. b. 14 quo minus quominus
19. 8 ἦν ην
21. v. 1 κάμνοντας καμνοντας
2 νόσον νοσον
36. a. 8 a-besse ab-esse
39. a. 1 post M. excidit Ven. BC.
41. 1 lege τὸν pro τον
52. b. 20 οἰωνοί οἰωνὸν
6 a f. ἦν ην
54. a. 11 quum cum

p. 56. a. 2 Flor. U. delendum et infra v. 12. ad Vat. B. adiiciendum secundum ea, quae Stallbaumius in nova editione p. 56. ostendit.
10 lege pe-nultimae pro pen-ultimae
59. a. 9 a f. lucretur. lucretur,
60. 4 ζημιοῦται ζημιοῦνται
62. a. 2 ἤ η
63. a. 6 a f. πέποθεν πεποθεν
74. a. 8 a f. reliquis, reliquis
b. ult. pr. priore s.
75. a. 2 RTUV. R. TUV.
b. 8 post D excidit K
77. b. 5 lege arcessit pro accessit
79. a. 12 a f. inverteris, inverteris
b. 14 a f. post Οὕτως punctum inferius pone.
80. b. penult. adde: Imo fecit. Dixi ad L. IIII. p. 444. D.
81. a. 11 dele comma post ab.
85. b. 2 lege quam pro quem
87. 2 et b. 11 a f. divide με-τ' ἀλλήλων
88. 4 lege οὐχ pro οὐκ
b. 14 ἀποπλήρωσιν ἀποπλήρωσεν
89. a. 3 comprehendant comprehendat
b. 12 ἢ η
90. b. 18 intelliges. intelliges
91. b. post v. 9 adde: σμίλη] Pollux X. 141: τὰ δὲ σκυτοτόμου σκεύη τομεὺς ἐν Πλάτωνος Ἀλκιβιάδῃ εἰρημένος, καὶ σμίλη ἐν τῇ Πολιτείᾳ, καὶ καλάπους ἐν τῷ Συμποσίῳ.
92. a. 12 a f. lege nisi pro nisit
93. a. 7 ἔχει ἔχειν
94. a. 1 ἦν ην
96. a. 8 a f. Goettling. Göttling.
b. 20 post Vind. excidit D.
99. b. 16 adde: Recte Pollux II. 127: Πλάτων δὲ ἀπόῤῥησιν, τὴν ἀπαγόρευσιν.
101. a. 17 post Lob. excidit Vind.
post v. 29 adde: τε] τις Amb. C.
103. a. 2 lege Flor. pro Flor
104. a. 15 post Vind. adde B.
108. a. 16 a f. lege relinquit pro reliquit
110. b. 18 a f. alienis alicuis
112. 6 δ' transfer in v. 7.
113. a. 20 a f. lege scribendum pro scribendem
115. b. 13 quicquam quidquam
117. a. ult. ab ab.
b. 18 Foes. (T. Foes. T.
119. a. 16 a f. scholiasten scholiastem
121. 8 ad marginem pone D
122. b. penult. lege Nunc pro Nun
123. a. 14 a f. inter sed et nomen excidit novum
124. a. 22 a f. post BE. insere Vat.
126. a. 11 a f. lege iidem pro idem
127. a. 9 a f. adde: — Pollux II. 102: καὶ ἐξ ἑνὸς στόματος, Πλάτων που λέγει. Etiam Leg. I. 634. E.
128. b. 5 divide με-θ' ἡδονῶν
129. b. post v. 17 a f. adde: μαρτύρονται] Photius Porsoni: μαρ-

τύρωνται· ὅτ' ἂν ἀντὶ τοῦ μαρτυρίαι ἐπάγωνται ἢ παρέχωνται. Πολιτείας β'· τὸν Ὅμηρον μαρτύρωνται. Suidas utrobique μαρτύρονται et ὅταν et τοῦ τὴν μαρτυρίαν ἐπ. habet.

p. 132. a. 18 lege Flor. pro Flor
133. 1 πέρι περὶ
135. a. 15 a f. A. A,
138. b. 6 post Stallbaumius. adde: In nova ed. secundum omisit, quod verum videtur.
140. b. 18 adde: δὲ ἔγνωκεν Lob. Vind. BE. δ' ἔγνωμεν Vind. D.
144. a. 6 post Vind. F. adde: ipsum Fic.
3 a f. lege ἧττον pro ἥττον
145. a. 6 et 5 a f. dele.
148. b. 17 lege V. pro IIII.
151. v. 7 ἢ ἦν
152. b. post v. 6 a f. adde: οἰκοδόμος] Pollux VII. 117: Ἀριστοφάνης γὰρ ἐν Γηρυτάδῃ εἴρηκε τοὺς οἰκοδόμους, καὶ Πλάτων ἐν τῷ Πολιτείας δευτέρῳ. Cf. 370. D. E.
154. b. 14 a f. lege ἢ κεῖνα pro ἢ 'κεῖνα
13 a f. locis ocis
156. a. penult. ἄροτρον ἀρότρον
157. b. 11 F. T.
158. 1 χρῆσθαι χρησθαι
b. 6 esset esse
160. b. 1 σύμβ. συμβ.
161. b. 10 a f. ante M. excidit B
162. b. 10 lege littera pro litera
163. b. 6 Iacobsius Iocobsius
13 post Steph. insere et
21 Πλάτων δ'
166. a. post v. 6 adde: φλεγμαίνουσαν] Photius et Suidas: φλεγμαίνουσαν πόλιν· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἑλκῶν, τῶν διὰ φλεγμονὴν κινδυνευόντων ἐκρήσσειν.
15 post Astius adde in
11 a f. dele punctum post correxit
167. b. 11 a f. adde: Pollux VII. 182: ἐν μέντοι τοῖς ἄλλοις τεχνίταις ὁ Πλάτων ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς Πολιτείας καὶ τοὺς ἐργολάβους καταλέγει· ῥαψῳδοί, χορευταί, ὑποκριταί, ἐργολάβοι καὶ τὰ ὅμοια. (haec tria cod. ant. om.) νῦν μὲν οὖν τοὺς περὶ τὴν σκηνὴν λέγει ἐργολάβους.
172. 1 lege ἐφ' pro ἐφ
173. antepen. ἠράμεθα ἡράμεθα
a. 7 ante expressit insere non
177. b. post v. 12 adde: ὡς] οὐκ Stob. cod. A.
179. b. 16 lege φιλόσοφος pro φιλόσοφοι
182. a. 9 Ἀρ Ἀρ'
185. b. 12 a f. editis ditis
187. a. 20 a f. post BC. adde Lob.
188. a. 8 a f. lege Euthyphr. pro Euthyd.
b. 1 Graecum ο pro Latino pone.

p. 189. a. 2 post sqq. adde: cf. cum I. 588. sqq.
194. a. 17 post libro excidit vicesimo et
penult. lege hanc pro hunc
198. a. post v. 11 adde: ἥκιστα] ἥκιστ' Vind. F. Ang. B. Flor. R.
202. a. 18 a f. post κεκτῆσθαι in lemmate punctum inferius pone.
203. b. post v. ult. adde: πράττειν] *om.* Mon. B.
205. 4 lege ψεύδοιτο pro ψεύδοιτοι
b. 13 a f. dele comma post φαντασίας
207. a. 7 post Soph. adde p.
208. b. 15 post Ἄρτεμιν punctum fac inferius.
penult. lege κομίσειεν pro κομέσειεν
209. a. 5 libri, libri
211. 1 ὡς ως
214. b. ante v. penult. adde: διαγράφωμεν] Cf. Ruhnkenius ad Tim. p. 81. sq.
215. a. 6 a f. lege a. pro ab.
216. 5 οἴκτους, οἴκτους
a. 3 quam quem
217. b. ult. τῶν] τοὺς]
220. 1 γε τε
227. a. 13 a f. τοιαῦτα C] τοιαῦτα]
230. 6 μ', μ'
231. b. post v. 7 a f. adde: τεθραμμένος] Etymologicum, Suidas, Photius in τροφῇ: ἐν δὲ τρίτῳ (Suid. τῷ τρ.) Πολιτείας· καὶ (*om.* a m. pr. cod. Phot.) ὑπὸ τῷ σοφωτάτῳ Χείρωνι (Suid. et cod. Phot. χείρονι) τεθραμμένος· ἀντὶ τοῦ πεπαιδευμένος. Suidas et Photius addunt: ἵνα μὴ ἐναντιῶνται Ὁμήρῳ πεπαιδεῦσθαι λέγοντι τὸν Ἀχιλλέα παρὰ Χείρωνι, οὐχὶ τεθράφθαι.
235. 11 pro τὸ Vind. B. τὰ habet.
239. 7 lege ἀπαιτῶν, pro ἀπαιτῶν
240. b. 7 a f. Engelhardtus Engelhardius
241. penult. et b. 18 οὗ οὖ
b. 21 1178 1778
242. 2 λόγος, λόγος.
244. a. 6 quod ad quod
19 ἄλλον ἄλλον
246. 5 ἀφομοιοῦσθαι. ἀφομοιοῦσθαι
7 κἀγαθὸς κἀγαθὸς
249. 3 τροχιλίων, τροχιλίων
a. 12 a f. γε γ.
253. b. post v. 10 a f. adde: ἐρίῳ] Suidas et Photius: ἐρίῳ στέψαντες· ἀντὶ τοῦ στέμμα περιθέντες. Πλάτων Πολιτείας ι'.
257. b. 1 lege Φρύγιον pro Φρύγων
263. b. post v. 7 adde: καθαίρωμεν] Photius: καθαίρωμεν· ἀντὶ τοῦ διακαθαίρωμεν. Πολιτείας γ'.
265. b. 19 lege τε pro τ'
269. ult. κἀγαθὸς κἀγαθὸς
a. 7 a f. ed. et ed.
270. b. 17 διαισθάνεσθαι διαίσθάνεσθαι
271. b. 5 a f. dele punctum post πολύ]
274. 6 lege τετελεύτηκε. pro τετελεύτηκε;

p. 274. 8 lege δὴ pro δὲ

280. a. 12 a f. adde: — Photius et Suidas: σπουδάζω· — ἐπὶ δὲ τοῦ μὴ παιγνιωδῶς, ἀλλ' ἐσπουδασμένως, Πλάτων Πολιτείας γ'.

281. b. 9 lege etiam pro enim

19 Suidae Photium adde in omnibus consentientem.

284. a. 19 lege Hecamede pro Hecamedes

b. 18 L. R.

285. a. 6 D. E. D E.

288. a. 4 post οὕτως adde: ut L. IIII. p. 427. E.

6 lege de re pro re

292. b. litteram D a v. 9 ad v. 17 transfer.

293. a. 12 lege L. pro R.

13 vocabulo vacabulo

b. 11 est. est:

294. a. numerum 408 a v. 1 ad v. 19 transfer et primam adnotationem ad ἢ ante οὐχ ὁρᾷς p. 293. 6, secundam ad καὶ ib., tertiam ad ἀγαθοὶ ib. ult. pertinere scito.

21 lege μενελέω pro μενελέω.

8 a f. πάσσε. πάσσε,

b. 4 ὅτι ὅ τι

295. a. 4 αὖ. αὖ

300. a. 11 μή μὴ

302. a. 20 VIIII. VIII.

b. 19 a f. dele punctum post excrescit

303. b. 16 a f. ante πόλεε insere ταρίχει,

305. a. 23 lege τε pro τι

307. a. 19 dele comma post ἔμπλεῳ

308. b. 12 lege δέ pro δὲ

310. a. 16 a f. verborum erborum

311. 5 ἄρ' οὐ ἄρ'

b. 4 ταῦτα παῦτα

312. 1 Ἀνάγκη Αναγκη

315. b. 12 Amb. Amb

316. a. 4 dele πόνον Vind. E.

320. a. 11 lege μάλ' pro μαλ'

321. a. 3 ἔτως ἐτῶς

322. a. 17 dele punctum post confugientes

327. b. 1 lege παρασκευάσθαι pro παρασκεύασθαι

334. 5 ὀλίγους post τοιούτους positum est in Vind. B. ut ostendit Bekkerus.

335. 4 lege ἄθρει, pro ἄθρει

337. a. 12 ἐπέκεινα, ἐπέκεινα

338. b. 20 Memnonis Menonis

341. a. 16 Stallbaumius. Stallbaumius

345. a. 17 πολεμίαι πολέμιαι

346. a. 1 Lob. Lob

349. b. 17 351 p. 351

24 dubitatione dubitationi

350. 1 separa τοῦτο ab ἐπαινῇ

355. b. antep. lege R. pro A.

356. a. 16 a f. ὑπὸ υπὸ

b. post v. 13 adde: τῶν] ὑπὸ τῶν Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACR.

357. b. 18 lege quicunque pro quincunque

358. penult. τετράπηχύς τετραπηχύς

p. 361. a. 7 a f. lege sit ab pro ab
373. b. penult. πάν. πον
375. 6 ῆ ἤ
378. a. 17 qua quae
379. 1 ἐγὼ ἐγω
380. a. 20 adde: (Pro αὐτοῦ Vind. D. et a m. pr. F. Flor. L. Stob. Ald. Bas. ab. αὑτοῦ habent.)
387. a. 12 a f. lege γϱ γϱ.
b. ult. ὁμοδοξίαν. pro ὁμοδοξίαν
389. b. 15 a f. ed. ex ed.
391. b. 12 ῆ altero ἦν
395. b. 8 fertur fortur
399. b. 8 ἐγκλίνῃ ἐγκλίνῃ.
400. 6 ὁμολογήσαντες, ὁμολογήσαντες
a. 16 a f. differentiae differentias
401. a. 4 adde: nec non supra L. I. p. 345. A.
post v. 4 adde: ἔφη] *om.* Flor. T.
404. a. 19 lege additamenti pro addita menti
407. in inscriptione 438 439
b. 6 ita refinge: τινός;] τίνος. Ald. Bas. ab. τινός. Steph. et recentiores.
410. a. 11 lege impellit pro impellit.
415. b. 21 ζεῖ ξεῖ
417. a. pen. consuevisse onsuevisse
b. ult. τοῦ- τοῦ
419. a. ult. a verbo perpetere novus versus Ficino incipit.
420. b. 6 lege sc. pro Sc.
425. 3 τε τι
426. 6 δοκεῖν in Vind. B. simpliciter omissum, non δεῖν, ut Bekkerus ait, a m. s. pro eo positum est.
427. a. 16 lege iustitia pro iustia

ΠΛΑΤΩΝΟΣ
ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΓΛΑΥΚΩΝ ΠΟΛΕΜΑΡΧΟΣ
ΘΡΑΣΥΜΑΧΟΣ ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ
ΚΕΦΑΛΟΣ

ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

· Inscriptionem fecimus qualem et ipse facere potuisse et antiquissimorum codicum atque Aristotelis et Theophrasti auctoritas a Proclo *εἰς τὴν Πολιτείαν* p. 350. l. 8. sqq. ed. Basil. 1534. prodita commendare videretur. Nostrorum quidem codicum auctoritas ea in re minor est. Itaque Bekkerus de suis tacuit. Lobcovicensis praescriptum habet: *πλάτωνος πολιτειῶν. α΄.* et in margine: *τὰ τοῦ διαλόγου πρόσωπα. σωκράτης. γλαύκων. πολέμαρχος. ἀδείμαντος. κέφαλος.* Vindobonensis D: *πλάτωνος πολιτεῖαι. ἢ περὶ δικαίου. α.* in margine eadem, quae Lob. praeter extrema, quae sic exhibet: *ἀδείμαντος κεφάλου.* In Florentino A. haec leguntur: *πλάτωνος πολιτεῖαι· ἢ περὶ δικαίου: πρώτη. τὰ τοῦ διαλόγου πρόσωπα σωκράτης, γλαύκων, πολέμων, ἀδείμαντος, κέφαλος.* Eadem sunt in Vind. B. et Flor. C. nisi quod *λόγος πρῶτος* habent pro *πρώτη*, et quod Vind. B. iterum addit: *πολιτειῶν πλάτωνος λόγος πρῶτος.* Flor. R. et Vind. F: *πολιτείας πρῶτον.* Flor. T: *πλάτωνος πολιτειῶν ἢ περὶ δικαίου λόγος πρῶτος. σωκράτης, γλαύκων, πολέμαρχος, θρασύμαχος, ἀδείμαντος, κέφαλος.* Flor. U: *πλάτωνος πολιτειῶν πρώτη.* Flor. V: *πλάτωνος πολιτείας Α.* Aldina editio et Basileensis prior: *ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ, ΠΡΩΤΗ.* Basileensis posterior: *ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΔΙΚΑΙΟΥ ΠΡΩΤΟΣ. ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΓΛΑΥΚΩΝ ΠΟΛΕΜΑΡΧΟΣ ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ ΚΕΦΑΛΟΣ.* Stephaniana: *ΠΛΑΤΩΝΟΣ, ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ, Η, ΠΕΡΙ ΔΙΚΑΙΟΥ, Τῶν δέκα ὁ πρῶτος. — ΤΑ ΕΝ ΤΟΙΣ ΔΙΑΛΟΓΟΙΣ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ πρόσωπα, ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΓΛΑΥΚΩΝ, ΠΟΛΕΜΑΡΧΟΣ ΘΡΑΣΥΜΑΧΟΣ, ΑΔΕΙΜΑΝ*

Steph. T. II. 327 Κατέβην χθὲς εἰς Πειραιᾶ μετὰ Γλαύκωνος, τοῦ Ἀρίστωνος, προσευξόμενός τε τῇ θεῷ καὶ ἅμα τὴν ἑορτὴν βουλόμενος θεάσασθαι, τίνα τρόπον ποιήσουσιν ἅτε νῦν πρῶτον ἄγοντες. καλὴ μὲν οὖν μοι καὶ ἡ τῶν ἐπιχωρίων πομπὴ ἔδοξεν εἶναι· οὐ μέντοι ἧττον ἐφαίνετο πρέπειν ἣν οἱ Θρᾷκες ἔπεμπον. Προσευξάμενοι δὲ καὶ θεωρήσαντες ἀπῆμεν πρὸς τὸ ἄστυ. B Κατιδὼν οὖν πόῤῥωθεν ἡμᾶς οἴκαδε ὡρμημένους Πολέμαρχος, ὁ Κεφάλου, ἐκέλευσε δραμόντα τὸν παῖδα περιμεῖναί ἑ κελεῦσαι. καί μου ὄπισθεν ὁ παῖς λαβόμενος τοῦ ἱματίου Κελεύει ὑμᾶς, ἔφη, Πολέμαρχος περιμεῖναι. Καὶ ἐγὼ μετεστράφην τε καὶ Lugd. 409

ΤΟΣ, ΚΕΦΑΛΟΣ. Bekkerus ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ etc. ut nos praescripsit, sed pro λόγος πρῶτος posuit tantum Α. Quod in nonnullis codicibus additum est ἢ περὶ δικαίου, id mihi cum Diogene Laertio L. III. 57. Thrasyllo potius, quam cum Olympiodoro comment. in Alcib. p. 75. ed. Creuz. ipsi Platoni tribuendum videtur. De plurali Muretus: „Male vulgo πολιτειῶν. Hic enim una tantum, quae tamen recte dicitur πολιτεία πρώτη. Vt illa quae in libris νόμων, δευτέρα. et tertia in Critia. Atque inde error.“ Probabilius in margine Stephanus: „In Ald. Πολιτειῶν πρώτη, vel subaud. βίβλος, vel πολιτεία: quasi unusquisque etiam liber vocari possit πολιτεία.“

Πειραιᾶ] τὸν Πειρ. Demetrius de eloc. §. 21. et 205. primam hanc periodum laudans. Quatuor prima verba habet Suidas in χθές.

προσευξόμενός] προσευξάμενός Par. K. secundum Bekkerum; nam Bipontini tacent. Idem est in Vind. F. sed superscripto ο. Maximus Tyrius diss. XI. 8. p. 206. ed. Reisk. Σωκράτης εἰς Πειραιᾶ κατῄει προσευξόμενος τῇ θεῷ.

τε] Vind. D. tantum inter versus habet.

τῇ θεῷ] Si eandem veneraturus erat deam, cuius ἑορτὴν spectatum ibat, Bendin seu Artemin intelligi necesse est secundum ea, quae Thrasymachus p. 354. A. dicit: ταῦτα δή σοι, ὦ Σώκρατες, εἱστιάσθω ἐν τοῖς Βενδιδείοις. quae docent perperam in scholiis ad nostrum locum dici τὴν τῶν μικρῶν Παναθηναίων ἑορτὴν significari. Parva Panathenaea, ut in eisdem scholiis recte traditur, post Bendidea celebrabantur, die tertio, quod ex Timaei loco p. 26. E. colligitur. Atque Artemin dici statuit etiam Origenes contra Celsum L. VI. p. 277. ed. Spenc. ἀλλ' οἱ τοιαῦτα περὶ τοῦ πρώτου ἀγαθοῦ γράψαντες καταβαίνουσιν εἰς Πειραιέα προσευξόμενοι ὡς θεῷ τῇ Ἀρτέμιδι καὶ ὀψόμενοι τὴν ὑπὸ Ἰουδαίων (an χυδαίων? quod nomen recentioribus de vulgo imperito usitatum dicit Eustath. ad Il. T. I. p. 26, 29. ed. Lips. eaque significatione legitur apud Porphyr. de abstin. L. IIII. c. 18. p. 363. ed. Rhoer. et in scholiis ad huius Civitatis L. II. p. 364. B. sed acquiesco in ἰδιωτῶν, quod non ex coniectura, ut ait Ruhnkenius ad Timaeum p. 62. sed tamquam varia lectio ex Philocalia a Tarino non sine codicibus edita propositum est ab Höschelio ad Origenem) ἐπιτελουμένην πανήγυριν. eademque haud dubie paullo post dicitur ἡ θεός. p. 328. A. Alii Minervam intelligunt, quae vulgo

ἠρόμην, ὅπου αὐτὸς εἴη. Οὗτος, ἔφη, ὄπισθεν προσέρχεται· ἀλλὰ περιμένετε. Ἀλλὰ περιμενοῦμεν, ἦ δ' ὅς, ὁ Γλαύκων. Καὶ ὀλίγῳ ὕστερον ὅ τε Πολέμαρχος ἧκε C καὶ Ἀδείμαντος, ὁ τοῦ Γλαύκωνος ἀδελφὸς, καὶ Νικήρατος, ὁ Νικίου, καὶ ἄλλοι τινὲς, ὡς ἀπὸ τῆς πομπῆς. Ὁ οὖν Πολέμαρχος ἔφη· ὦ Σώκρατες, δοκεῖτέ μοι πρὸς ἄστυ ὡρμῆσθαι ὡς ἀπιόντες. Οὐ γὰρ κακῶς δοξάζεις, ἦν δ' ἐγώ. Ὁρᾷς οὖν ἡμᾶς, ἔφη, ὅσοι ἐσμέν; Πῶς γὰρ οὔ; Ἢ τοίνυν τούτων, ἔφη, κρείττους γένεσθε, ἢ μένετ' αὐτοῦ. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, ἔτι ἓν λείπεται, τὸ ἢν πείσωμεν ὑμᾶς, ὡς χρὴ ἡμᾶς ἀφεῖναι. Ἦ καὶ δύναισθ' ἂν, 410 ἦ δ' ὅς, πεῖσαι μὴ ἀκούοντας; Οὐδαμῶς, ἔφη ὁ Γλαύ-

ἡ θεὸς appellabatur; neque mihi videtur Socrates in ista Panathenaeorum propinquitate de Minerva veneranda cogitare non potuisse; sed quod simpliciter τὴν ἑορτὴν dicit, numina diversa statuere non sinit. Itaque Origenem sequor.

μοι] *om.* Par. K.

καὶ] non expressit Ficinus.

ἧττον] Ita Par. A. Lob. Vind. BDEF. Vat. BM. Ven. B. Mon. B. Amb. C. Ang. B. ἥττων Ald. Bas. ab. Steph. nec non Ven. C. Par. DK. et Florentini omnes, si recte silent Bipontini, Bekkerus et Stallbaumius. ἧττον scribendum esse viderat Muretus.

πρέπειν] πέμπειν Par. K.

δὲ] δὴ Amb. C. et, superscripto ὲ, Florent. T.

B Πολέμαρχος] ὁ δὲ Πολέμαρχος ἀδελφός ἐστι Λυσίου, οὗ μέμνηται ἐν τῇ Πολιτείᾳ ἐπιδιώκοντος τὸν Σωκράτην καὶ ἐπιθυμοῦντος ἀκοῦσαι αὐτοῦ. Hermias in comm. in Phaedrum p. 175. ed. Ast.

δραμόντα τὸν παῖδα] τ. π. δ. Vind. F. Flor. R.

ὑμᾶς] ἡμᾶς Vind. BE.

Καὶ ἐγὼ] καὶ γὰρ ἐγὼ Lob. Vind. B. Vat. M. Pro γὰρ Vind. B. in margine habet γοῦν.

ὄπισθεν] ὄπιθεν Bas. a.

Ἀλλὰ — Γλαύκων.] laudat Photius in ἦ δ' ὅς. ἀλλὰ — ὅς. Suidas in ἦ.

ἄλλοι] ἄλλοι πολλοὶ Vind. F. C Ang. B. Flor. R. *et alii complures* Ficinus.

ὡς] *om.* Ven. C. Par. DK. Flor. U.

ἄστυ] τὸ ἄστυ Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT.

ὡς ἀπιόντες] ante πρὸς collocata habent Amb. C. Ang. B. Flor. T. *Videmini, inquit, o Socrates, tamquam recedere velitis, ad urbem accedere.* Fic.

τοίνυν τούτων, ἔφη] τού. τοί. ἔ. Flor. B. τοί. ἔ. τού. Par. K. sec. Bekk. Vind. F. Ang. B. Flor. CR. ἔφη Ficinus non expressit.

γένεσθε] γενέσθαι Ven. C. et a m. pr. Par. D.

μένετ'] μένετε Vind. F. Flor. CR.

ἔτι] δ' ἔτι Vind. F.

ἓν λείπεται] ἐλλείπεται Par. A DK. sec. Bekk. Ven. C. Vind. DF. Flor. BV. ἓν ἐλλείπεται Flor. V. in margine. ἐλλείπετε Flor. AC. *Vnum hoc subticetis* Fic.

πείσωμεν] πείσομεν Flor. V. Bas. ab.

ὡς] εἰ Par. K.

ἡμᾶς] *om.* Vat. B. Vind. E. ὑμᾶς Vind. D. *vos videlicet permissuros abire nos, si persuaserimus dimittendos esse.* Fic.

Ἦ] ἢ Vind. F. Flor. AB.

δύναισθ'] δύνασθε Vind. D.

Οὐδαμῶς] μηδαμῶς, sup. οὐ Vind. D.

κων. Ὡς τοίνυν μὴ ἀκουσομένων, οὕτω διανοεῖσθε. Καὶ 328 ὁ Ἀδείμαντος Ἆρά γε, ἦ δ' ὅς, οὐδ' ἴστε, ὅτι λαμπὰς ἔσται πρὸς ἑσπέραν ἀφ' ἵππων τῇ θεῷ; Ἀφ' ἵππων; ἦν δ' ἐγώ· καινόν γε τοῦτο. λαμπάδια ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις ἁμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις; ἢ πῶς λέγεις; Οὕτως, ἔφη ὁ Πολέμαρχος· καὶ πρός γε παννυχίδα ποιήσουσιν, ἣν ἄξιον θεάσασθαι. ἐξαναστησόμεθα γὰρ μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ τὴν παννυχίδα θεασόμεθα καὶ ξυνεσόμεθά τε πολλοῖς τῶν νέων αὐτόθι καὶ διαλεξόμεθα. ἀλλὰ μένετε καὶ μὴ B ἄλλως ποιεῖτε. Καὶ ὁ Γλαύκων Ἔοικεν, ἔφη, μενετέον εἶναι. Ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἦν δ' ἐγώ, οὕτω χρὴ ποιεῖν. Ἦιμεν οὖν οἴκαδε εἰς τοῦ Πολεμάρχου καὶ Λυσίαν τε αὐτόθι

οὕτω] om. Vind. B. Vat. M. ἡμῶν οὕτω Vind. E. ἔφη, οὕτω Mon. B. Flor. U. Fic. Bekkerus, Stallbaumius; quibus id vel sedatiori exordii sermoni vel postposito οὕτω magis convenire visum videtur. Ego tutius putavi reliquos codices sequi, praesertim quum facilius interpolari, quam omitti verbum istud potuerit. Et illud *inquit*, quod vulgo legitur in Ficini interpretatione, non exstat in eius codice Vind. E.

διανοεῖσθε] διανοεῖσθαι Ang. B. Bas. ab.

Ἆρά] ἄρα Vind. F. Flor. ABR.

328 ἔσται πρὸς ἑσπέραν] π. ἑ. ἔ. Lob. Vind. B. Vat. M.

ἀφ' ἵππων τῇ θεῷ] τ. θ. ἀ. ἵ. Lob. Vat. BM. Vind. BE. Bekkerus. Sed quod Socrati novum videbatur, id non opus est ut statuamus etiam Adimanto verborum collocatione insigniendum visum esse. Neque trimetrum iambicum putamus offensionem habere. — ἀφίππων Vind. D. h. l. et iterum.

γε] δὲ Amb. C. δὲ Vind. F. Ang. B. Flor. R. et int. vers. A.

τοῦτο] δὲ τοῦτον Flor. T.

λαμπάδια] Harpocratio: λαμπάδιον, ἣν νῦν ἡμεῖς λαμπάδα καλοῦμεν, οὕτως ὠνόμαζον. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου καὶ Πλάτων ἐν πρώτῳ τῆς Πολιτείας. Photius: λαμπάδιον, ὃ νῦν λαμπάδα καλοῦσιν. οὕτω Δείναρχος καὶ Πλάτων.

Οὕτως, ἔφη ὁ Πολ.] οὕτως ἔφη. κρείττους οὖν γένεσθε ἢ μένετε αὐτοῦ. οὐκοῦν ἦν δ' ἐγὼ ὁ Πολ. Vind. F. Flor. ACR. quorum extremus decem media punctis notata habet. Ficinus: *Ita prorsus. quare aut, addidit, potentiores sitis necesse est, aut hic maneatis. His Polemarchus tradidit: Nocturna praeterea* etc.

παννυχίδα] παννχίδα Bas. b. et iterum.

ποιήσουσιν] ποιήσασιν Lob.

τε πολλοῖς] γε π. Amb. C. Flor. T. π. τε Lob. Vind. BE. Vat. BM.

καὶ διαλεξόμεθα] καὶ int. vers. Vind. D.

Ἦιμεν] ἤειμεν Vind. B. Par. DK. Mon. B. Vat. M. Flor. U. ἤιμεν Lob. ἤϊμεν Vind. E. B

Πολεμάρχου ἀδελφοὺς] ὅτι δὲ καὶ κύριον ὄνομα ὁ Πολέμαρχος τοῦ Λυσίου ἀδελφὸς, αὐτός τε ὁ Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Ἐρατοσθένους καὶ Πλάτων ἔν τε τῷ πρώτῳ τῆς Πολιτείας καὶ ἐν Φαίδρῳ φησίν. Harpocratio in Πολέμαρχος.

Θρασύμαχον] In Ang. B. hoc nomen ubique duplex μ habere

κατελάβομεν καὶ Εὐθύδημον, τοὺς τοῦ Πολεμάρχου ἀδελφούς, καὶ δὴ καὶ Θρασύμαχον, τὸν Χαλκηδόνιον, καὶ Χαρμαντίδην, τὸν Παιανιέα, καὶ Κλειτοφῶντα, τὸν Ἀριστωνύμου. Ἦν δ' ἔνδον καὶ ὁ πατὴρ, ὁ τοῦ Πολεμάρχου, Κέφαλος, καὶ μάλα πρεσβύτης μοι ἔδοξεν εἶναι· διὰ χρόνου γὰρ καὶ ἑωράκειν αὐτόν· καθῆστο δὲ ἐστεφανωμένος ἐπί τινος προσκεφαλαίου τε καὶ δίφρου· τεθυκὼς γὰρ ἐτύγχανεν ἐν τῇ αὐλῇ. ἐκαθεζόμεθα οὖν παρ' αὐτόν· ἔκειντο γὰρ δίφροι τινὲς αὐτόθι κύκλῳ. Εὐθὺς οὖν με ἰδὼν ὁ Κέφαλος ἠσπάζετό τε καὶ εἶπεν· ὦ Σώκρατες, οὐδὲ θαμίζεις ἡμῖν καταβαίνων εἰς τὸν Πειραιᾶ· χρῆν μέντοι. εἰ μὲν γὰρ ἐγὼ ἔτι ἐν δυνάμει ἦν τοῦ ῥᾳδίως πο- C

Bekkerus ad p. 354. A. testatur. De Vind. F. v. ad p. 344. D.

Χαλκηδόνιον] *καλχηδόνιον* Vat. B. Vind. E. *καρχηδόνιον* Lob. Ven. B. Vind. BF. Ang. B. Vat. M. Flor. ART. *καρχηδόνιον* Amb. C.

Χαρμαντίδην] *χαρματίδην* Lob. Vind. BE. Vat. BM. Ven. B. Flor. ABCV. *χαρμίδην* Amb. C. Flor. U. *Charmetidem* Fic.

πρεσβύτης μοι] *μ. π.* Flor. C.

C *γὰρ*] *om.* Ang. B.

ἑωράκειν] Ita omnes codices, sed Par. A. Ven. C. in ultima syllaba correcti. *ἑωράκη* Bekkerus. Ego sententiam tuli in praefatione.

ἐστεφανωμένος] *om.* Vind. E. *ἐστεφανομένος* Ald. Bas. a.

τε] *om.* Lob. Vind. BE. Vat. M.

γὰρ] *καὶ γὰρ* Amb. C. Flor. T.

ἐτύγχανεν] *ἐτύγχανε* Vind. E.

ἔκειντο — κύκλῳ] *plerisque sedibus in orbem dispositis* Fic.

ἠσπάζετό τε] *ἠ. με* Vind. E.

οὐδὲ] Corruptum visum hoc Stallbaumio et Astio, quorum alter *οὔτι* secundum Homericum *οὔτι θαμίζεις* scribendum censet, recte dissentiente Faesio (Symbolis philologis Helvetiorum Vol. I. p. 278.) et *οὔτι* initio orationis parum convenire intelligente; sed quos ipse ad tuendam codicum omnium lectionem *οὐδὲ* affert locos huius libri p. 342. C. et Homericum Il. V. 252. minus recte affert, quum uterque expressam antea habeat negationem, quae nostro loco suppleri debet, ut amice expostulabundus cum Socrate senex hoc dicere videatur: tu neque alia facis, quae debebas, neque nostram domum frequentas. Simili ellipsi nostrates: Du kommst *auch* nicht oft zu uns. Neque aliter fieri puto, ut *οὐδὲ* *ne quidem* significet.

θαμίζεις] *συχνάζεις* superpositum habent Flor. AC.

τὸν] *om.* Lob. Vind. BE. Vat. BM.

Πειραιᾶ] *πειρεᾶ* Flor. C.

χρῆν] *χρὴ* Amb. C. Flor. AC. *χρῆν* Vind. D. Simillimus huic Lachetis locus est p. 181. C. ubi Lysimachus senex Socrati: *χρῆν μὲν οὖν καὶ πρότερόν γε φοιτᾶν αὐτὸν παρ' ἡμᾶς καὶ οἰκείους ἡγεῖσθαι, ὥσπερ τὸ δίκαιον· νῦν δ' οὖν ἀπὸ τῆσδε τῆς ἡμέρας, ἐπειδὴ ἀνεγνωρίσαμεν ἀλλήλους, μὴ ἄλλως ποίει, ἀλλὰ σύνισθί τε καὶ γνώριζε καὶ ἡμᾶς καὶ τούσδε τοὺς νεωτέρους, ὅπως ἂν διασώζητε καὶ ὑμεῖς τὴν ἡμετέραν φιλίαν.*

ἦν] *ᾖ* Ven. C. Bekkerus. Conferatur praefatio.

ἐγὼ] int. vers. Vind. F.

ῥᾳδίως] *om.* Fic.

ρεύεσθαι πρὸς τὸ ἄστυ, οὐδὲν ἂν σε ἔδει δεῦρο ἰέναι,
D ἀλλ' ἡμεῖς ἂν παρὰ σὲ ἦμεν· νῦν δέ σε χρὴ πυκνότερον δεῦρο ἰέναι. ὡς εὖ ἴσθι, ὅτι ἔμοιγε ὅσον αἱ ἄλλαι αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναὶ ἀπομαραίνονται, τοσοῦτον αὔξονται αἱ περὶ τοὺς λόγους ἐπιθυμίαι τε καὶ ἡδοναί. μὴ οὖν ἄλλως ποίει, ἀλλὰ τοῖσδέ τε τοῖς νεανίαις ξύνισθι καὶ δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοίτα, ὡς παρὰ φίλους τε καὶ πάνυ οἰκείους. Καὶ μήν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Κέφαλε, χαίρω γε
E διαλεγόμενος τοῖς σφόδρα πρεσβύταις. δοκεῖ γάρ μοι χρῆναι παρ' αὐτῶν πυνθάνεσθαι, ὥσπερ τινὰ ὁδὸν προεληλυθότων, ἣν καὶ ἡμᾶς ἴσως δεήσει πορεύεσθαι, ποία τίς ἐστι, τραχεῖα καὶ χαλεπή, ἢ ῥᾳδία καὶ εὔπορος. καὶ

τὸ] *om.* Flor. V.
ἔδει] *om.* Vat. B.
D ἀλλ' — ἰέναι] *om.* Vind. BD. Ven. C. Par. DK. Vat. M.
παρὰ σὲ] παρά σε Steph.
νῦν — ἰέναι] *om.* Mon. B. Flor. U.
δέ σε] δὲ σὲ Stallbaumius; cui obstat πυκνότερον.
πυκνότερον] που πρότερον Ang. B.
ὡς εὖ — ξυμβαίνει 329. D] excerpsit Stobaeus p. 589. ed. Gesneri. Primam sententiam usque ad ἡδοναί exhibet Clemens Al. Strom. L. III. p. 519. 7. ed. Potteri et Theodoretus Therap. L. XII. p. 1023. ed. Schulz. qui ὡς ab altero in ὅτι mutatum omisit. Eandem sententiam Anaximeni tribuit Stobaeus p. 594: τοῖς γὰρ ἀστείοις πρεσβύταις ὅσον αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναὶ ἀπομαραίνονται, τοσοῦτον αἱ περὶ τοὺς λόγους ἐπιθυμίαι πάλιν αὔξονται.
ὅτι] ὅσον Vind. F. Flor. R.
ὅσον] *om.* Vind. F. Flor. R. Ang. B.
αἱ ἄλλαι] *om.* Fic.
ἀπομαραίνονται] ἀπομαραίνουσι Stobaei cod. A. apud Gaisfordium.
τε] *om.* Amb. C. Flor. ACV.
ἀλλὰ — φοίτα] habet Thomas Mag. in ἰών. p. 478.
τοῖσδέ τε] τοῖς δὲ Par. K. sec. Bip. In eodem Bekkerus τε omissum refert. τοῖς δέ τι Vind. F.
νεανίαις] νεανίσκοις Ven. C. Vind. DF. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. RTU. et int. vers. A. Nec aliter Stobaeus. Id ut valde seni aptius vulgato praetulerunt Bekkerus et Stallbaumius, nec ego improbo, sed codicum auctoritatem potiorem duco.
ξύνισθι] Eius loco lacuna est in Stobaei cod. A. σύνισθι Vind. D. ξίνιθι Vind. E. ξύνιθι Lob. Vat. BM. Vind. B. Flor. R. Thom. *una cum istis iuvenibus huc ad nos veni* Fic.
παρ'] πρὸς Vind. D.
πάνυ οἰκείους] ο. π. Vind. B.
γε] Ita Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U. cod. Ven. Astii gratia a Nürnbergero collatus (i. e. Ven. C.) et Stobaeus. τε Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT. Reliqui codices cum editis ante Astium omittunt γε, quod praegresso μὴν aegre desideratur. Ficinus: *valde quidem delector senilibus sermonibus.*
E χρῆναι] *om.* Stobaei ed. Trincavelli.
ἣν] ἣν Stob. Trinc.
δεήσει] δεήσῃ Stob. cod. A. ed. Trinc.
ποία] ποῖα Vind. BF. ὁποία Stob.
τραχεῖα] πότερον τρ. Mon. B. et πότερον int. vers. habet Flor. U.
εὔπορος] εὔκολος Vind. D. Darmstad. Hic desinit Stobaei cod. A.
ὅτι] ὅ,τι Bas. ab. Steph. ὅ τι

δὴ καὶ σοῦ ἡδέως ἂν πυθοίμην, ὅτι σοι φαίνεται τοῦτο, ἐπειδὴ ἐνταῦθα ἤδη εἶ τῆς ἡλικίας, ὃ δὴ ἐπὶ γήραος οὐδῷ φασὶν εἶναι οἱ ποιηταί, πότερον χαλεπὸν τοῦ βίου, ἢ πῶς σὺ αὐτὸ ἐξαγγέλλεις. Ἐγώ σοι, ἔφη, νὴ τὸν Δία ἐρῶ, ὦ Σώκρατες, οἷόν γ' ἐμοὶ φαίνεται. Πολλάκις γὰρ 329 συνερχόμεθά τινες εἰς ταὐτὸ παραπλησίαν ἡλικίαν ἔχοντες, διασώζοντες τὴν παλαιὰν παροιμίαν. οἱ οὖν πλεῖστοι ἡμῶν ὀλοφύρονται ξυνιόντες, τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες καὶ ἀναμιμνησκόμενοι περί τε τἀφροδίσια καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας καὶ ἄλλ' ἄττα, ἃ τῶν τοιούτων ἔχεται, καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστερημένοι καὶ τότε μὲν εὖ ζῶντες, νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες.

recentiores; qua de re dictum est in praefatione.

ἤδη] om. Lob. Vind. BE. Amb. C. Vat. M.

γήραος] γήρως Lob. Vat. BM. Vind. BE.

εἶναι] om. iidem.

τοῦ βίου] τὸ τοῦ βίου Vind. B. In Flor. T. idem τὸ, in Vind. F. Flor. ACR. ποῖον μέτρον ἡλικίας inter versus legitur. Genitivus refertur ad τοῦτο eodem modo, quo dicebant: τοῦτο θαυμάζω seu θαυμάσιον ἡγοῦμαι τοῦ βίου. Itaque veterem interpunctionem tenui. Bekkerus et Stallbaumius colon ante πότερον et post ἐξαγγέλλεις signum interrogandi posuerunt.

ἐξαγγέλλεις] ἐξαγγέλεις Vind. E. ἐρεῖς Vind. B.

ἐρῶ, ὦ Σώκρατες] ὦ σ. ἐ. Amb. C.

329 γ' ἐμοὶ] Ita Vat. B. Bekkerus. τέ μοι Stob. γέ μοι reliqui codices Platonis et Stobaei cod. N. et editiones omnes praeter Bekk. Sed οἷον non est tale, ut magis exprimi debuerit, quam pronomen, quemadmodum debuit σμικρὸν Menone p. 86. E. ἀλλὰ σμικρόν γέ μοι τῆς ἀρχῆς χάλασον. et ἀτεχνῶς Crat. p. 396. D. καὶ μὲν δή, ὦ Σώκρατες, ἀτεχνῶς γέ μοι δοκεῖς ὥσπερ οἱ ἐνθουσιῶντες ἐξαίφνης χρησμῳδεῖν. Sed ib. p. 404. E. recte, ut nostro loco, ex uno codice suo Bekkerus p. 48, 4. ἐγὼ πειράσομαι φράσαι ὅ γ' ἐμοὶ φαίνεται. et p. 417. D. (p. 73, 8.) ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖ. Cf. huius libri p. 352. D. L. II. p. 367. A.

συνερχόμεθα] ἐρχόμεθα Lob. Vat. B. Vind. E. et a m. pr. B. μοχόμεθα Vat. M. συνειχόμεθα Stob. cod. N. ed. Trinc.

παροιμίαν] ἐρημίαν Darmst. ἧλιξ ἥλικα τέρπει margo Flor. T. ἀεὶ κολοιὸς πὰρ κολοιὸν ἱζάνει margo Vind. F. et Florentinorum ACR. nisi quod in his παρὰ legitur. τὴν κολοιὸς ποτὶ κολοιὸν ἱζάνει margo Lob. et Vind. B.

ξυνιόντες] συν. Par. K. sec. Bip. Flor. U. Buttmannus gramm. P. I. p. 556. ξυνόντες scribendum censet, quia praeteriti significationem hoc participium non habeat. Sed hoc quidem loco nihil obstare videtur, quominus praesens significet.

τἀφροδίσια] τὰ ἀφρ. Vind. E. Stob.

πότους] π. τε Ven. C. Vind. DF. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ABCRTU. Stob. Stallbaumius.

ἄλλ' ἄττα] ἀλλ' ἅττα Vind. F. ἄλλα ἅττα Stob. ἄλλα ἄττα Vind. D. ἀλλάττα Lob. Vind. BE. ἀλλάττα Ald. Bas. ab.

ἔχεται] ἔχετε Ald. Bas. ab.

ἀπεστερημένοι] ἀποστερημένοι Stob. ed. Trinc. et Gesn. Gaisfordius tacito edidit ἀπεστ.

νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες] om. Stob.

B ἔνιοι δὲ καὶ τὰς τῶν οἰκείων προπηλακίσεις τοῦ γήρως ὀδύρονται καὶ ἐπὶ τούτῳ δὴ τὸ γῆρας ὑμνοῦσιν, ὅσων κακῶν σφίσιν αἴτιον. Ἐμοὶ δὲ δοκοῦσιν, ὦ Σώκρατες, οὗτοι οὐ τὸ αἴτιον αἰτιᾶσθαι. εἰ γὰρ ἦν τοῦτο αἴτιον, κἂν ἐγὼ τὰ αὐτὰ ταῦτα ἐπεπόνθειν ἕνεκά γε γήρως καὶ οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι ἐνταῦθα ἦλθον ἡλικίας. νῦν δ' ἔγωγε ἤδη ἐντετύχηκα οὐχ οὕτως ἔχουσι καὶ ἄλλοις, καὶ δὴ καὶ Σοφοκλεῖ ποτὲ, τῷ ποιητῇ, παρεγενόμην ἐρωτω-C μένῳ ὑπό τινος· Πῶς, ἔφη, ὦ Σοφόκλεις, ἔχεις πρὸς τἀφροδίσια; ἔτι οἷός τ' εἶ γυναικὶ συγγίγνεσθαι; καὶ ὃς Εὐφήμει, ἔφη, ὦ ἄνθρωπε· ἀσμεναίτατα μέντοι αὐτὸ

cod. N. ed. Trinc. νῦν δ' ο. ζ. Darmst.

B προπηλακίσεις τοῦ γήρως] πρ. ἐκ τ. γ. Flor. C. et a m. s. Vind. B. πρ. εἰς τ. γ. Lob. Vind. E. Vat. BM. Flor. ABV. Darmst. *convicia contumeliasque* Fic.

τούτῳ] τούτων Flor. R. τοῦτον Ang. B. Flor. T. τοῦτο Vind. D. Ven. B. Amb. C. Flor. AC. Stob. Ald. Bas. ab.

ὑμνοῦσιν] Timaeus lex. p. 262: ὑμνοῦσι λέγεται καὶ ἐξ ὀρθῆς λέξεως καὶ κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ ἐπαιτιῶνται, τὸ γῆρας, ὡς ἐν α' Πολιτικῶν. Scholiastes: ἀντὶ τοῦ ὀδύρονται, λοιδοροῦσι, μέμφονται, κατ' εὐφημισμόν. Eadem ad nostrum locum explicandum adhibent Suidas et Etymologus a Ruhnkenio ad Tim. laudati et Photius: ὑμνεῖν. ὀδύρεσθαι, μέμφεσθαι, λοιδορεῖν, κατ' εὐφημισμόν. ὡς ἐν α' Πολιτείας.

οὗτοι] int. vers. Vind. D. οἱ τοιοῦτοι Par. K. Flor. U. cuius margo vulgatum pro varia lectione exhibet.

αἴτιον] γῆρας idque int. vers. Vind. D.

τοῦτο] τοῦτ' Vind. D. Par. K. sec. Bip. Flor. V. Stallbaumius.

τὰ αὐτὰ] ταὐτὰ Vind. F. Ang. B. Stob. ed. Trinc. et Gesn. Gaisfordius tacito omisit. αὐτὰ Bas. a.

ἐπεπόνθειν] ἐπεπόνθην Vind. D. Reliqui omnes ἐπεπόνθειν, sed Par. A. Ven. C. ut p. 328. C. in ultima correcti. ἐπεπόνθη Bekkerus.

οἱ] int. vers. Lob. *om.* Flor. V.

δ'] δὲ Stob.

ἔγωγε] ἐγὼ Ven. B. Stob. Gesn. Ald. Bas. ab. Steph.

καὶ ἄλλοις] *etiam multos* Fic.

ποτὲ] *om.* Vind. E.

ἐρωτωμένῳ] ἐρωτώμενος Ven. C.

ἔφη, ὦ] ὁ Vind. E.

C τἀφροδίσια] τὰ ἀφρ. Stob.

τ'] τε Vind. F. Flor. ABCRTV. Stob.

γυναικὶ] γυναιξὶ Stob. *mulieribus* Fic.

συγγίγνεσθαι] συμμίγνυσθαι Lob. Vind. BE. Vat. BM. Par. DK. Mon. B. Flor. U. et a m. s. T. *admisceri* Fic. συγγίνεσθαι Vind. F. Flor. RV. Stob. Trinc. Gesn. Cf. ad γίγνεται D.

Εὐφήμει — ἀποφυγών.] Haec ut ἐν τῷ πρώτῳ τῆς Πολιτείας a se lecta recitat Clemens Al. Strom. L. III. p. 519. Eadem sine nomine auctoris profert Paedag. L. II. p. 227. Theodoretus autem Therap. L. XII. p. 1023. pro Cephali a Socrate interrogati responso ponit. Aliorum locos idem Sophoclis dictum commemorantium Astius comm. p. 331. collegit, quibus addatur Stobaeus serm. VI. p. 78.

ἔφη] *recte respondit* Fic.

ὦ] *om.* Clem. Theod.

ἀσμεναίτατα] Ita Flor. B. Lob. Ven. C. uterque cum altera lectione superposita, et hunc locum an-

ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφυγών. Εὖ οὖν μοι καὶ τότε ἔδοξεν ἐκεῖνος εἰπεῖν, καὶ νῦν οὐχ ἧττον. παντάπασι γὰρ τῶν γε τοιούτων ἐν τῷ γήρᾳ πολλὴ εἰρήνη γίγνεται καὶ ἐλευθερία. ἐπειδὰν γὰρ αἱ ἐπιθυμίαι παύσωνται κατατείνουσαι καὶ χαλάσωσι, παντάπασι τὸ τοῦ Σοφοκλέους γίγνεται· δεσποτῶν πάνυ D πολλῶν ἔστι καὶ μαινομένων ἀπηλλάχθαι. Ἀλλὰ καὶ τούτων πέρι καὶ τῶν γε πρὸς τοὺς οἰκείους μία τις αἰτία ἐστὶν, οὐ τὸ γῆρας, ὦ Σώκρατες, ἀλλ' ὁ τρόπος τῶν ἀνθρώπων. ἂν μὲν γὰρ κόσμιοι καὶ εὔκολοι ὦσι, καὶ τὸ γῆρας μετρίως ἐστὶν ἐπίπονον· εἰ δὲ μὴ, καὶ γῆρας, ὦ

testantes Etym. p. 31, 18. et Eustath. in Odyss. T. I. p. 92, 12. ed. Lips. Reliqui cum editis ante Astium ἀσμενέστατα. Codex Ottobon. Clementis Strom. ἀμενέστατα et in margine ἐμμένεστα. Olympiodorus in Alcib. p. 98. δηλοῖ γοῦν ἐν τῇ Πολιτείᾳ Σοφοκλῆς λέγων· ἀμενέστατα μέντοι διέφυγον αὐτά.

μέντοι αὐτὸ] μ. αὐτὰ Darmst. Clem. Paed. Theodoreti cod. Vrsini et ed. Sylb. *haec* Fic. μὲν τὰ τοιαῦτα Theodoreti editiones reliquae. „Pro αὐτὸ scribendum est αὐτὰ, ut referat τἀφροδίσια: vel αὐτὸ intelligendum, τὸ γυναικὶ συγγίγνεσθαι." Stephanus adnot. p. 19. Imo ut minus definitum et utrolibet referendum αὐτὸ etiam per se praestat.

λυττῶντά] λυττῶν Flor. B.

τινα] *om.* Clem. Paed.

ἀποφυγών] *om.* Clem. Paed. ἀποδράς Theo progymn. p. 11. ed. Camer. ubi pro chriae exemplo haec ex primo Politiae profert: Σοφοκλεῖ ποτὲ, τῷ ποιητῇ, προσελθών τις Πῶς, ἔφη, Σοφόκλεις, ἔχεις πρὸς τὰ ἀφροδίσια; Καὶ ὃς Εὐφήμει, ἔφη, ὦ ἄνθρωπε· ἀσμενέστατα μέντοι αὐτὰ ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποδράς. Et ἀποδρὰς probabat Hemsterhusius ad Luciani Contempl. T. III. p. 448. ed. Lehm. immerito, ut docuit Astius ad h. l.

τότε] τότ' Vind. D. Par. K. sec. Bip. Flor. U. Darmst.

ἔδοξεν ἐκεῖνος] ἐκ. ἔδ. Stob. ἔδ. ἐκεῖνο Vind. E. Vat. B. Par. K. Mon. B.

γε] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M. τε Stob. Trinc.

γίγνεται] γίν. Vind. EF. Stob. Trinc. Gesn. cum editis ante Astium.

γὰρ] *om.* Par. A. Vind. D. Flor. B. Darmst. Stob. Trinc. et a m. pr. Ven. C. In Vind. F. int. vers. est.

κατατείνουσαι] *om.* Mon. B. κατατίνουσαι Vind. E.

γίγνεται] Ita Par. A. qui nusquam aliter, ut Bekkerus ad h. l. testatur, cum Lob. Vat. B. Ven. C. Vind. BDEF. Par. D. Flor. R. Reliqui cum Stob. Trinc. Gesn. et editis ante Astium γίνεται. D

δεσποτῶν] καὶ δ. Amb. C. Flor. ACV.

ἔστι καὶ μαινομένων] κ. μ. ἐστὶν Par. K. (ἐστι Lob. Vind. DF. Ald. Bas. ab. ἐστὶ Vind. E. Steph.)

καὶ τούτων πέρι] τούτων περὶ Vind. E.

οὐ τὸ γῆρας, ὦ Σ.] ὦ Σ. οὐ τὸ γ. Vind. E.

ἂν] ἐὰν Stob.

κόσμιοι] ἀκόσμιοι Vind. E.

ἐστὶν] τι ἐ. Flor. AR. Vind. F. qui ἐστὶν int. vers. habet. ἐστὶ καὶ Darmst. ἔστιν Lob.

καὶ γῆρας] καὶ *om.* Darmst. Ad

Σώκρατες, καὶ νεότης χαλεπὴ τῷ τοιούτῳ ξυμβαίνει. Καὶ ἐγὼ ἀγασθεὶς αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα βουλόμενος ἔτι λέ-E γειν αὐτὸν ἐκίνουν καὶ εἶπον· ὦ Κέφαλε, οἶμαί σου τοὺς πολλούς, ὅταν ταῦτα λέγῃς, οὐκ ἀποδέχεσθαι, ἀλλ' ἡγεῖσθαί σε ῥαδίως τὸ γῆρας φέρειν οὐ διὰ τὸν τρόπον, ἀλλὰ διὰ τὸ πολλὴν οὐσίαν κεκτῆσθαι· τοῖς γὰρ πλουσίοις πολλὰ παραμύθιά φασιν εἶναι. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις· οὐ γὰρ ἀποδέχονται. καὶ λέγουσι μέν τι, οὐ μέντοι γε ὅσον οἴονται· ἀλλὰ τὸ τοῦ Θεμιστοκλέους εὖ ἔχει, ὃς τῷ Σεριφίῳ λοιδορουμένῳ καὶ λέγοντι, ὅτι οὐ δι' 330 αὐτόν, ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν εὐδοκιμοῖ, ἀπεκρίνατο, ὅτι

sententiam cf. Iuncus apud Stob. p. 597, 8.

χαλεπὴ] χαλεπὰ Vind. B. et int. vers. Par. K. sec. Bekk.

ξυμβαίνει] συμβ. Stob.

ἐγὼ] ἔγωγε Par. K. Mon. B. Flor. U.

E σου] Ita Lob. sed sup. ε. σε Vat. BM. Vind. BE. Amb. C. Flor. ACTV. σοῦ Steph.

τοὺς πολλοὺς — ἡγεῖσθαί σε] bis deinceps exhibet Vind. E.

ὅταν] ὃν Ang. B.

λέγῃς] λέγεις Ang. B.

ῥαδίως] ῥ. σε Ang. B. Flor. R. Vind. F. in quo proximum σε int. vers. additum est. In Vind. E. ῥαδίως post τὸ γῆρας legitur.

πολλὰ παραμύθιά φασιν] πολλὴ παραμυθία φ. Vat. B. Vind. E. πολλά φασι παραμύθια Ang. B. Flor. R. πολλά φασι παραμυθία Vind. F.

μέν τι, οὐ] om. Vind. E.

γε] om. Lob. Vat. M. Vind. E. et a m. pr. B.

οἴονται] οἷόν τε Amb. C. Flor. ACRTV. οἷον τε Vind. F. Ang. B. *quantum dici posset* Fic. Eodem modo depravatum verbum est Min. p. 321. E. in novem codicibus, Symp. p. 208. E. in duobus, Phaedone p. 116. E. in uno, et apud Proclum comm. in Alcib. T. II. p. 30. ed. Cousin. qui locus ad nostri similitudinem expressus est: καὶ λέγουσι μέντοι (recte Creuzerus μέν τι) διαιροῦντες εἰς ταῦτα τὸν διάλογον· οὐ μέντοι ὅσον γε οἷόν τε. Contra οἴονται perperam scriptum legitur pro οἷόν τε in quibusdam libris Parmen. p. 134. B. 144. B. Theaet. 179. E. Confer Muretum ad h. l. et nostram adnotationem ad L. II. p. 358. E.

ἀλλὰ τὸ τοῦ Θεμιστοκλέους] Origenes contra Celsum L. I. p. 23. ed. Spenc. Ὁ μὲν οὖν παρὰ τῷ Πλάτωνι Σερίφιος ὀνειδίζων τῷ Θεμιστοκλεῖ διαβοήτῳ γεγενημένῳ ἐπὶ τῇ στρατηγίᾳ ὡς οὐκ ἐκ τοῦ ἰδίου ἤθους τὸ ἔνδοξον ἀνειληφότι, ἀλλ' ἐκ τοῦ εὐτυχηκέναι πατρίδος τῆς ἐν ὅλῃ Ἑλλάδι ἐπισημοτάτης, ἀκήκοεν ὑπὸ εὐγνωμονοῦντος Θεμιστοκλέους καὶ ὁρῶντος, ὅτι συνεβάλετο αὐτῷ πρὸς τὸ ἔνδοξον καὶ ἡ πατρίς, ὅτι οὐκ ἂν ἐγὼ Σερίφιος ὢν οὕτως ἔνδοξος ἐγεγόνειν, οὔτε σὺ Ἀθηναῖος εὐτυχήσας γενέσθαι ἐγένου ἂν Θεμιστοκλῆς.

αὐτὸν] αὑτὸν Lob. Vind. BDF. Ald. Bas. ab.

330 εὐδοκιμοῖ] εὐδοκιμεῖ Lob. Vind. BEF. Amb. C. Ang. B. Vat. M. Flor. ACRTV. et cum vulg. int. vers. Par. K. εὐδοκίμει Vind. D.

οὔτ'] non legisse videtur Ficinus.

Σερίφιος] Cf. Herodot. L. VIII. c. 125. ibique Valck. Eiusdem numeri Siphnii sunt et Maronitae apud Hermogenem p. 7. ed. Laur.

οὔτ' ἂν αὐτὸς Σερίφιος ὢν ὀνομαστὸς ἐγένετο οὔτ' ἐκεῖνος Ἀθηναῖος. καὶ τοῖς δὴ μὴ πλουσίοις, χαλεπῶς δὲ τὸ γῆρας φέρουσιν εὖ ἔχει ὁ αὐτὸς λόγος, ὅτι οὔτ' ἂν ὁ ἐπιεικὴς πάνυ τι ῥᾳδίως γῆρας μετὰ πενίας ἐνέγκοι οὔθ' ὁ μὴ ἐπιεικὴς πλουτήσας εὔκολός ποτ' ἂν ἑαυτῷ γένοιτο. Πότερον δὲ, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ Κέφαλε, ὧν κέκτησαι τὰ πλέω παρέλαβες, ἢ ἐπεκτήσω; Ποῖ' ἐπεκτησάμην, ἔφη, ὦ Σώκρατες; μέσος τις γέγονα χρηματιστὴς τοῦ τε πάππου καὶ τοῦ πατρός. ὁ μὲν γὰρ πάππος τε καὶ ὁμώνυμος ἐμοὶ σχεδόν τι ὅσην ἐγὼ νῦν οὐσίαν κέκτημαι παραλαβὼν πολλάκις τοσαύτην ἐποίησε, Λυσανίας δὲ, ὁ πατὴρ, B

ὢν] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. CR.

ἐγένετο] γένοιτο Vind. B. Vat. M. et, superscriptis έ et ε, Lob.

ἔχει] ἔχοι Par. D. Mon. B. Flor. U.

πάνυ — ἐπιεικὴς] *om.* Ven. C. Vind. D. Par. K. et a m. pr. D. οὐ πάνυ etc. Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. ACR. Etiam Vind. B. οὐ ante πάνυ int. vers. habet.

τι] Ita Par. A. Lob. Vat. B. Vind. F. Ang. B. Flor. ABCRV. Reliqui et editi ante Bekkerum τοι, cui hic quidem non magis locus erat, quam Phaedonis initio: καὶ γὰρ οὔτε τῶν πολιτῶν Φλιασίων οὐδεὶς πάνυ τι ἐπιχωριάζει τὰ νῦν Ἀθήναζε, οὔτε τις ξένος ἀφῖκται χρόνου συχνοῦ ἐκεῖθεν. Cf. L. X. p. 595. C: οὐδὲ γάρ τοι αὐτὸς πάνυ τι ξυννοῶ, τί βούλεται εἶναι. De significatione nescio, an huiusmodi locos neglexerint, qui οὐ πάνυ sicut οὐ φάναι per conversionem dici statuunt; haec enim commodius ita intelliguntur, ut sonant.

ῥᾳδίως γῆρας] In Vind. E. ς adverbii deletum, in Vind. F. nomen int. vers. scriptum est.

μὴ ἐπιεικὴς] *om.* Mon. B.

πλουτήσας] πλουτίσας Vind. E.

εὔκολος] εὐκόλως Vind. D.

Πότερον] ἄρα superscriptum habet Vind. F.

πλέω] Ita secundum Par. A. Lob. Vat. BM. Vind. B. scripsi pro eo, quod in reliquis codicibus et in editis omnibus est, πλείω, non quod hoc deterius sit, sed quod ex sequentibus βραχεῖ γέ τινι πλείω originem ducere nec frustra dissentire optimus codex videtur. Eisdem de caussis Alcib. II. p. 148. B. recte praelatum πλέον a Bekkero p. 292, 13. censeo.

Ποῖ'] Ita Par. K. sec. Bekk. Vind. F. Ang. B. Flor. R. et a m. s. Ven. C. et Par. D. ποι cum lacuna post ι Vind. E. πῇ Vat. B. Flor. T. ut legendum coniecerat Heindorfius ad Euthyd. p. 365. ποῖ reliqui et Vat. B. int. vers. item Ald. Bas. ab. Steph. qui tamen pro puncto, quod priores post Σώκρατες habent, signum interrogandi fecit. *Nonnihil acquisivi* Fic. Ποῖ' cum interrogatione legendum esse viderat Astius et ante eum, Faesio teste, Hottingerus; sed quae utrique significata videtur indignatio aut irrisio similis illi, quam alibi istud ποῖος habere solet, eius hic nullum vestigium agnosco et ποῖα pro ὁποῖα accipio.

ἔφη] *om.* Amb. C. post Σώκρατες habent Vind. B. Vat. M. B

πάππος τε] τε *om.* Vind. B. a m. pr.

τι] τοι Vind. B. Vat. M.

νῦν] *om.* Amb. C.

οὐσίαν] οἰκίαν Lob. Vat. BM. Vind. B.

ἔτι ἐλάττω αὐτὴν ἐποίησε τῆς νῦν οὔσης· ἐγὼ δὲ ἀγαπῶ, ἐὰν μὴ ἐλάττω καταλίπω τούτοισιν, ἀλλὰ βραχεῖ γέ τινι πλείω, ἢ παρέλαβον. Οὗ τοι ἕνεκα ἠρόμην, ἦν δ' ἐγώ, C ὅτι μοι ἔδοξας οὐ σφόδρα ἀγαπᾶν τὰ χρήματα. τοῦτο δὲ 411 ποιοῦσιν ὡς τὸ πολὺ οἳ ἂν μὴ αὐτοὶ κτήσωνται· οἱ δὲ κτησάμενοι διπλῇ, ἢ οἱ ἄλλοι, ἀσπάζονται αὐτά. ὥσπερ γὰρ οἱ ποιηταὶ τὰ αὑτῶν ποιήματα καὶ οἱ πατέρες τοὺς παῖδας ἀγαπῶσι, ταύτῃ τε δὴ καὶ οἱ χρηματισάμενοι περὶ τὰ χρήματα σπουδάζουσιν, ὡς ἔργον ἑαυτῶν, καὶ κατὰ τὴν χρείαν, ᾗπερ οἱ ἄλλοι. χαλεποὶ οὖν καὶ ξυγγενέσθαι

αὐτὴν — ἐλάττω] *om.* Vind. E.

τῆς νῦν οὔσης] ante Λυσανίας posita habet Amb. C.

δὲ] δ' Vind. D. Par. K. sec. Bip. Flor. V.

καταλίπω] καταλείπω Vind. B. Vat. M.

τούτοισιν] τουτοισί Bekkerus; qui si codices idoneos protulisset, ut fecit in eadem re Gorg. p. 458. E. libenter secutus essem cum Stallbaumio, quia hanc formam saepe a librariis oblitteratam vel addito ἐφελκυστικῷ corruptam scio. Corruptelae exempla sunt Apol. p. 19. A. 26. B. E. 33. D. E. Gorg. 489. B. Theaet. 178. B. Crat. 396. D. Lach. 194. B. Euthyphr. 4. E. quibus locis omnibus codices interdum boni οὑτοσίν vel οὑτωσίν, atque haec probantibus etiam grammaticis quibusdam, vel τουτοισίν vitandi scilicet hiatus caussa exhibent. Sed nostro loco Bekkerus hoc tantum significat, Stephanum *cum plerisque* habere τούτοισιν. Quod quum certe non sit vitiosum, intactum relinquendum putavi. Sic infra p. 345. E. αὐτοῖσιν sine dissensione legitur, et p. 337. A. item praesentes demonstrans Thrasymachus non τουτοισί dicit, sed τούτοις.

γέ] σέ Ald. Bas. a. τέ Bas. b.

πλείω] πλείωι Lob.

ἢ] ὧν Amb. C. Ang. B. Flor. RT. Scilicet ambigue dicta videbantur ἐλάττω et πλείω, quae tamen potius ad οὐσίαν retulerim.

Οὗ τοι — Κέφαλε 331. C] Stobaeus excerpsit p. 512. Pro οὗ τοι, quod unus habet Flor. B, οὗτοι legitur in Par. ADK. Lob. Vat. M. et a m. pr. B. in Vind. BD. et int. vers. F. in Flor. AC. Stobaei cod. A. et ed. Trinc. τούτου τοι in Mon. B. Flor. U. τούτου in reliquis et int. vers. in Vind. B. atque in editis ante Bekkerum. In margine Vind. D. est: οὐ τούτου ἕνεκα ἴσως ἀλλ' ὅτι μοι ἔδοξας. Ficinus: *haec ego ideo interrogavi.* Verae lectioni Stallbaumius falsam addidit interpunctionem post ἠρόμην (pro quo Vind. E. ἠρώμην habet) interrogandi signum faciens. Genus loquendi illustravit Matthiae gramm. p. 806. ed. sec. etiam Platonis locis adhibitis, quibus hic addi poterat.

ἦν] int. vers. Vind. D.

μοι] μὴ Lob. Vind. B. Amb. C. Vat. M.

ὡς τὸ πολὺ] pro uno vocabulo C Vind. D. Steph. ὡς ἐπὶ πολὺ Vind. B. ὡς πολὺ Lob. Vat. M. et a m. pr. B. Stob. cod. A.

οἳ] ἢ Stob. cod. AB.

αὐτοὶ] σφόδρα Vind. B.

κτήσωνται] κτήσονται Flor. R.

οἱ ἄλλοι] οἱ *om.* Lob. Ven. C. Vind. BD. Par. DK. Mon. B. Vat. M. Flor. ABCTUV. Stob. Trinc.

αὑτῶν] αὐτῶν Lob. Vind. DF. Stob.

εἰσὶν, οὐδὲν ἐθέλοντες ἐπαινεῖν, ἀλλ' ἢ τὸν πλοῦτον. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Πάνυ μὲν οὖν, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλά D μοι ἔτι τοσόνδε εἰπέ· τί μέγιστον οἴει ἀγαθὸν ἀπολελαυκέναι τοῦ πολλὴν οὐσίαν κεκτῆσθαι; Ὅ, ἦ δ' ὅς, ἴσως οὐκ ἂν πολλοὺς πείσαιμι λέγων. εὖ γὰρ ἴσθι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὅτι, ἐπειδάν τις ἐγγὺς ᾖ τοῦ οἴεσθαι τελευτήσειν, εἰσέρχεται αὐτῷ δέος καὶ φροντὶς περὶ ὧν ἔμπροσθεν οὐκ εἰσῄει. οἵ τε γὰρ λεγόμενοι μῦθοι περὶ τῶν ἐν Ἅιδου, ὡς τὸν ἐνθάδε ἀδικήσαντα δεῖ ἐκεῖ διδόναι δίκην, καταγελώμενοι τέως, τότε δὴ στρέφουσιν αὐτοῦ E

τε] τοι Flor. T. δὲ Stob. cod. AB. *om.* Vind. E. Stobaei edd. γε Par. DK. Mon. B. Flor. U. ut legendum coniecerat Stephanus in margine. γε recepit Stallbaumius cum Astio, paullo post οὐ inserens cum eodem inter καὶ et κατά, quod ibi habent Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRTV. et a m. rec. Vat. B. et Stob. Gesn. in margine. Idem Ficinus expressit: *non ad usum necessitatemque.* Et vero requiritur negatio, si praecessit ταύτῃ γε. Sed ea ipsa neque a codicibus firma neque per se vera est et exspectationem frustratur, quam moverat διπλῇ. Itaque est abiicienda (neque Stephanus eam probabat) et simul τε retinendum, ταύτῃ autem ad ὥσπερ referendum: *partim ita, ut poëtae carmina sua — partim, ut reliqui, propter usum.* Quamquam ipsum ὥσπερ primum non aliter dictum videtur, nisi omnino comparationis gratia, quam deinde iterum refert καὶ ante οἱ χρηματισάμενοι (χρηματησάμενοι Vind. D.) ut in unam contractae duae sententiae sint: ὥσπερ οἱ ποιηταὶ — ἀγαπῶσιν, οὕτω καὶ οἱ χρηματισάμενοι περὶ τὰ χρήματα σπουδάζουσιν, et ᾗπερ οἱ ποιηταὶ — ἀγαπῶσι, ταύτῃ τε δὴ οἱ χρηματισάμενοι — σπουδάζουσι, καὶ κατὰ τὴν χρείαν, ᾗπερ οἱ ἄλλοι.

περὶ] *om.* Vind. F. Ang. B. Stob.

σπουδάζουσιν] σπουδάζουσι Stob.

ᾗπερ] ἧπερ Par. ADK. Lob. Vat. M. et a m. pr. B. ἥπερ Vind. B. ὥσπερ Stob. Gesn. in margine.

ξυγγενέσθαι] συγγ. Vind. B. Stob.

ἀλλ'] ἄλλο Flor. T. Stob.

ἔφη] *om.* Ven. B.

ἦν δ'] ἦν δὲ Vind. E. D

οἴει ἀγαθὸν] ἀ. ο. Lob. Vat. BM. Vind. BE. εἴη ἀ. Vind. F. Ang. B.

Ὅ] *om.* Stob. Trinc.

ἂν] ἂν ἄλλους γὰρ καὶ Stob. cod. AB. ἂν ἄλλους καὶ Stob. edd.

πολλοὺς πείσαιμι] πεί. πολ. Par. K.

ἔφη] post Σώκρ. Par. K. *om.* Vind. D.

ἐπειδάν — κυβερνᾷ 331. A] exhibet Iustinus Martyr paraen. ad Graec. p. 24. E. — 25. C. ed. Sylb.

ἐγγὺς] int. vers. Vind. F.

τελευτήσειν] τελευτήσην Vind. D.

εἰσέρχεται — φροντὶς] citat Priscianus L. XVIII. p. 198. ed. Krehl. ex primo Πολιτειῶν. Pro δέος Iustinus legit φόβος.

ἔμπροσθεν] ἐν τῷ πρόσθεν Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. RT. Stob. Iust. et a m. s. Vat. B. Flor. AC.

εἰσῄει] εἰσείη Stob. Trinc. εἰσείει Stob. Gesn.

περὶ τῶν] παρὰ τοῖς Stob. Trinc.

δεῖ] δέοι Iust.

τὴν ψυχήν, μὴ ἀληθεῖς ὦσι, καὶ αὐτὸς ἤτοι ὑπὸ τῆς τοῦ γήρως ἀσθενείας, ἢ καὶ ὥσπερ ἤδη ἐγγυτέρω ὢν τῶν ἐκεῖ μᾶλλόν τι καθορᾷ αὐτά. Ὑποψίας δ' οὖν καὶ δείματος μεστὸς γίγνεται καὶ ἀναλογίζεται ἤδη καὶ σκοπεῖ, εἴ τινά τι ἠδίκηκεν. Ὁ μὲν οὖν εὑρίσκων ἑαυτοῦ ἐν τῷ βίῳ πολλὰ ἀδικήματα καὶ ἐκ τῶν ὕπνων, ὥσπερ οἱ παῖδες, θαμὰ ἐγειρόμενος δειμαίνει καὶ ζῇ μετὰ κακῆς ἐλπίδος· 331 τῷ δὲ μηδὲν ἑαυτῷ ἄδικον ξυνειδότι ἡδεῖα ἐλπὶς ἀεὶ

E ἀληθεῖς] ἀληθῶς a m. s. Flor. A. ἀληθεὶς Vind. E.
ὦσι] om. Vind. E.
ἤδη] om. Iust.
ἐγγυτέρω] ἐγγυτέρῳ Ald. Bas. ab.
τι] om. Iust.
αὐτά.] αὐτὸ Vind. D. correctus.
δ' οὖν] οὖν Vind. DF. Amb. C. Ang. B. Flor. RT. Stob. edd. δὲ οὖν Stob. cod. AB. γοῦν Iust.
μεστὸς] φοβερὸς Vind. E.
γίγνεται] Ita Lob. Vind. BDEF. Flor. RTU. γίν. Stob. Iust. Ald. Bas. ab. Steph.
καὶ ἀν.—ἠδίκηκεν] om. Vind. B. Vat. M. In Vind. D. prius καὶ ante γίγνεται positum est.
ἤδη] om. Stob. cod. A. Trinc.
τι] om. Vind. D. Amb. C. τε Stob. cod. A.
ἠδίκηκεν] ἠδίκησεν Ven. C. Vind. D. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Iust.
οὖν] οὖν τις Iust.
ἑαυτοῦ] ἑαυτῷ Par. K. sec. Bekk. αὐτοῦ Lob. Vind. B. Vat. M. *eius* Fic.
καὶ ἐκ — Πίνδαρος λέγει] citat Nicephorus in scholiis ad Synesium de insomniis p. 408. A. B. ed. Petav.
δειμαίνει] ἀεὶ δ. Vind. F. Amb. C. Ang. B. αἰεὶ δ. Flor. RT. et a m. s. AC.
ἐλπίδος] τῆς ἐ. Iust.
331 ἑαυτῷ ἄδικον] ἄ. ἑ. Iust. ἐν αὐτῷ ἄδ. Ven. C.
ξυνειδότι] συν. Niceph.
ἡδεῖα] γλυκεῖα Iust.
ἀεὶ] αἰεὶ Vind. D.
καὶ] om. Fic. et delendum videbatur Hottingero, ut refert Faesius. Sed Cephalus non de senibus tantum loquitur, sed quicunque morti appropinquet, si nihil iniuste fecisse sibi conscius sit, dulcem eum spem habere ostendit, eandemque senectutis nutricem bonam appellat. Itaque necessarium est καὶ et significat idem, quod ἢ καί.
ὡς — γηροτρόφος] om. Amb. C. ὥσπερ — Vind. F. Ang. B. Flor. ACR. Stob. Iust.
τοι] om. Par. K. Mon. B. Flor. U. Stob. cod. A. Trinc.
εἶπεν] εἰπεῖν Iust.
ὅτι — γηροτρόφος] citat Nicephorus l. l.
δικαίως καὶ ὁσίως] ὁ. κ. δ. Iust.
τὸν] τὸ Ald. Bas. a.
διαγάγῃ] διαγάγοι Lob. Ven. B. Flor. T. Niceph. Ald. Bas. ab. διαγάγει Stob. Gesn.
γλυκεῖά — κυβερνᾷ] Haec quia cum superioribus coniuncta sunt neque secundum leges numeri a Cephalo pronuntiata videntur, sic scripsi, quemadmodum in veteribus editionibus scripta sunt. Astius cum Hermanno quatuor versiculos fecit, Bekkerus tres, Boeckhius duo. V. Pindar. Heyn. T. III. p. 81. Boeckh. T. IIII. p. 672. ἐλπὶς initium versus esse liquet: illud non liquet, utrum ultima vocabuli θνατῶν in arsi fuerit, quae Boeckhii ratio est, an in thesi. Non magis constat de carmine carminumve genere, ex quo haec sumpta sint. I. G. Schneiderus putabat ex Threnis; Nicephorus videtur in Nemeis invenisse vel quaesivisse, quum ad prima Pindari verba a Synesio prolata (ἄρα αὐ-

πάρεστι καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος, ὡς καὶ Πίνδαρος λέγει. χαριέντως γάρ τοι, ὦ Σώκρατες, τοῦτ' ἐκεῖνος εἶπεν, ὅτι, ὃς ἂν δικαίως καὶ ὁσίως τὸν βίον διαγάγῃ, γλυκεῖά οἱ καρδίαν ἀτάλλοισα γηροτρόφος συναορεῖ ἐλπὶς, ἃ μάλιστα θνατῶν πολύστροφον γνώμαν κυβερνᾷ. εὖ οὖν λέγει, θαυμαστῶς ὡς σφόδρα. πρὸς δὴ τοῦτ' ἔγωγε τίθημι τὴν τῶν χρημάτων κτῆσιν πλείστου ἀξίαν εἶναι, οὔ τι παντὶ B ἀνδρὶ, ἀλλὰ τῷ ἐπιεικεῖ. τὸ γὰρ μηδὲ ἄκοντά τινα ἐξα-

τῷ) haec adscripserit: ζήτει ἐν τοῖς ἀγῶσι τῶν νεμέων. Ita enim secundum codicem Rehdigeranum scribendum est pro vulgatis ζήτει ἐν τοῖς ἀγῶσι τῶν γενεῶν ἐλπίς, ex quibus ἐλπὶς in codice nostro super sequenti γλυκεῖα positum ab aliis ad priora relatum corruptelae occasionem dedit. Denique aliam loci Pindarici sententiam ostendit Plutarchus de tranq. an. p. 477. B. ed. Francof. virtutem dicens τὴν μνήμην habere ἡδίονα καὶ βεβαιοτέραν τῆς Πινδαρικῆς γηροτρόφου ἐλπίδος, quod dicere non debebat, si Pindarum de eo viro loqui statuebat, qui iuste sancteque vixisset. Neque Synesius de insomn. p. 149. A. prorsus cum Cephalo facit: ὥστε ἣν ὕμνησε τὴν ἐλπίδα ὁ Πίνδαρος, περὶ ἀνδρὸς λέγων εὐδαίμονος, ὅτι ἄρα αὐτῷ γλυκεῖα καρδίαν ἀτάλλοισα κουροτρόφος συναορεῖ ἐλπὶς, ἃ μ. θ. π. γ. κυβερνᾷ, φαίη τις ἂν οὐ περὶ τῆς ὕπαρ λέγεσθαι, τῆς ἀπατηλῆς, ἣν ἡμεῖς ἑαυτοῖς διαπλάττομεν, ἀλλ' ὅλον τοῦτο μικροῦ μέρους ἐνυπνίων ἔπαινος εἴρηται τῷ Πινδάρῳ. Hic vero pariter atque Plutarchus ex ipso Pindaro haurire potuit, quum Themistius or. VIII. p. 101. B. ed. Hard. nihil nisi Platonem referat, Pindarum ideo laudans, quod non omnibus prodesse vitae diuturnitatem iudicaverit, sed iustis: καὶ τούτοις ἐλπὶς γλυκεῖα συνδιαιτᾶται καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος παραπέμπουσα μετ' εὐφροσύνης εἰς τὸ τῆς φύσεως καταγώγιον.

οἱ] οἳ Stob. cod. B. *om.* Niceph. ed. (in cod. Rehd. non omissum est.)

καρδίαν] καρδία Stob. cod. B.

ἀτάλλοισα] ἀττάλοισα Par. DK. sec. Bekk. Flor. B. Nicephori cod. Rehd. ἀττάλουσα, subscriptis οι sub ου, Synesii cod. Rehd. ἀτάλλουσα Vind. F. Ang. B. Flor. ACR. et, superscriptis οι, V. ἀτιτάλλουσα Iust. ἀτιτάλλοισα Hermannus. ἀνατάλλοισα Stob. cod. AB. ἀτάλλοισα ἢ Ald. Bas. ab. Vulgatam firmat Olympiodorus in Alcib. p. 23. κἀκ τῶν ἐναντίων, inquiens, ὁ λυρικός· ἐλπὶς δ' ἀτάλλοισα καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος.

γηροτρόφος] γηροτρόφον, sup. ς, Lob. κουροτρόφος Synes. ad quod Nicephorus adscripsit: γρ. γηροτρόφος.

συναορεῖ] ξυναορεῖ Vind. B. Iust. Herm. ξυναγορεῖ Vind. E. συναωρεῖ Stob. cod. AB. συναωρὶ Stob. Trinc. συνακολουθεῖ συνήρμοσται int. vers. Flor. R.

γνώμαν] γνώμην Bas. ab.

κυβερνᾷ] κυβερνᾷν Ven. C.

οὖν] *om.* Flor. B.

δὴ] δὲ a m. s. Flor. A.

τοῦτ'] τοῦτο Stob. τούτων Vind. E. Bas. ab.

οὔ τι] Ita Par. A. Ven. C. Vind. DF. Flor. R. ὅτι Ang. B. ὅτι που Stob. Gesn. οὔτι που Stob. Trinc. Gaisf. οὔ τοι reliqui codices et editiones omnes; quae iusto vehementior negatio est in sententia obiter adiecta potius, quam ambitiose proposita.

ἐπιεικεῖ] ἐπ. καὶ κοσμίῳ Stob. B cod. AB. ed. Gaisf. *modesto et aequo* Fic.

μηδὲ] μὴ δὲ Lob. et Vind. BDEF. ut solent, Ald. Bas. ab.

πατῆσαι ἢ ψεύσασθαι, μηδ' αὖ ὀφείλοντα ἢ θεῷ θυσίας τινὰς, ἢ ἀνθρώπῳ χρήματα ἔπειτα ἐκεῖσε ἀπιέναι δεδιότα, μέγα μέρος εἰς τοῦτο ἡ τῶν χρημάτων κτῆσις συμβάλλεται. ἔχει δὲ καὶ ἄλλας χρείας πολλάς· ἀλλά γε ἓν ἀνθ' ἑνὸς οὐκ ἐλάχιστον ἔγωγε θείην ἂν εἰς τοῦτο ἀνδρὶ νοῦν ἔχοντι, ὦ Σώκρατες, πλοῦτον χρησιμώτατον εἶναι. Παγ- C καλῶς, ἦν δ' ἐγὼ, λέγεις, ὦ Κέφαλε· τοῦτο δ' αὐτὸ, τὴν δικαιοσύνην, πότερα τὴν ἀλήθειαν αὐτὸ φήσομεν εἶναι ἁπλῶς οὕτω καὶ τὸ ἀποδιδόναι, ἄν τίς τι παρά του λάβῃ, ἢ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἔστιν ἐνίοτε μὲν δικαίως, ἐνίοτε δὲ ἀδίκως ποιεῖν; οἷον τοιόνδε λέγω· πᾶς ἄν που εἴποι, εἴ τις λάβοι παρὰ φίλου ἀνδρὸς σωφρονοῦντος ὅπλα, εἰ μανεὶς ἀπαιτοῖ, ὅτι οὔτε χρὴ τὰ τοιαῦτα ἀποδιδόναι οὔτε δίκαιος ἂν εἴη ὁ ἀποδιδοὺς, οὐδ' αὖ πρὸς τὸν οὕτως

μηδ'] μή δ' (Lob. Vind.) Stob. Trinc. Gesn. Ald. μήδ' Bas. ab.

θεῷ] θεῶν Ven. C. Vind. D.

ἔπειτα — συμβάλλεται] citat Nicephorus l. l.

ἐκεῖσε ἀπιέναι] ἀ. ἐ. Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. ἀπιέναι (hoc *om.* cod. Rehd.) κακεῖσε φησὶν ἐς ᾅδου δηλαδὴ Niceph.

εἰς τοῦτο] *om.* Niceph. cod. Rehd.

ἡ τῶν] τῶν ἡ Bas. b.

πολλάς] τινάς Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ἀλλά γε ἓν] ἀλλὰ ἕν γε Stobaeus; quod Bremius apud Faesium praefert, quia ἀλλά γε a prosa oratione alienum sit. Eadem est Heindorfii opinio ad Phaedon. p. 133. Sed infra L. VIII. p. 543. C. Plato haud dubie scripsit ἀλλά γε ἐπειδὴ etc. ut vulgo legebatur, non Ἀλλ' ἄγε, quod Bekkerus dedit; et Phaedro p. 262. A. potuit scribere ἀλλά γε δὴ κατὰ σμικρὸν etc. quemadmodum idem Bekkerus pro ἀλλὰ δὴ κ. σ. exhibuit secundum optimos quosdam de suis, quibus accedit nostrorum Gothanus, Monacensis Astii, nonnulli apud Stallbaumium et Hermias. Etenim γε in his dictionibus concedit aliquatenus praecedentia, sed magis urget sequentia, quae verba sunt Hoogeveenii doctr. partic. p. 23. ed. Schütz. de loco Iliadis I. 82. disputantis, quae haud paullo rectius ad nostrum locum et ad duo reliquos adhiberi possunt.

Παγκάλως] παγκάλλως Stob. Trinc.

αὐτὸ φήσομεν εἶναι] ε. α. φ. Par. K. Mon. B. Flor. ABCTUV. φήσομεν Lob. Vind. B. Vat. M. et a m. pr. B. φ. εἶναι Vind. E. et a m. s. Vat. B. C

ἁπλῶς οὕτω] ἁ. οὕτως Lob. Vind. BDEF. Par. K. sec. Bip. οὕτως ἁ. Flor. U. si non erravit Stallbaumius, qui certe erravit in eo, quod Parisiensi libro eundem verborum ordinem tribuit.

τὸ] *om.* Vind. E.

παρά του] *om.* Vind. D. Fic. παρά του ταῦτα Vind. F. Flor. CR. (παρά που τ. quam Stallbaumius Florentinorum lectionem refert, vitiose expressum puto.)

ἢ καὶ αὐτὰ] bis deinceps habet Vind. E.

ταῦτα ἔστιν] ταῦτά ἐστιν Lob. Vind. BD. Ald. Bas. ab. ταῦτα *om.* Vind. E. et a m. pr. F.

τοιόνδε] δὲ Ven. C. Vind. D. δὴ Par. DK. Mon. B. Flor. U. τοιόνδε δὴ Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT. τοῖον δὲ, sup. δή, Vind. F.

ἔχοντα πάντα ἐθέλων τἀληθῆ λέγειν. Ὀρθῶς, ἔφη, λέ- D
γεις. Οὐκ ἄρα οὗτος ὅρος ἐστὶ δικαιοσύνης, ἀληθῆ τε λέγειν καὶ ἃ ἂν λάβῃ τις ἀποδιδόναι. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὑπολαβὼν ὁ Πολέμαρχος, εἴπερ γέ τι χρὴ Σιμωνίδῃ πείθεσθαι. Καὶ μέντοι, ἔφη ὁ Κέφαλος, καὶ παραδίδωμι ὑμῖν τὸν λόγον· δεῖ γάρ με ἤδη τῶν ἱερῶν ἐπιμεληθῆναι. Οὐκοῦν, ἔφην ἐγώ, ὁ Πολέμαρχος τῶν γε σῶν κληρονόμος; Πάνυ γε, ἦ δ' ὃς γελάσας, καὶ ἅμα ᾔει πρὸς τὰ ἱερά.

Λέγε δή, εἶπον ἐγώ, σύ, ὁ τοῦ λόγου κληρονόμος, E
τί φῂς τὸν Σιμωνίδην λέγοντα ὀρθῶς λέγειν περὶ δικαιοσύνης; Ὅτι, ἦ δ' ὅς, τὸ τὰ ὀφειλόμενα ἑκάστῳ ἀποδιδόναι δίκαιόν ἐστι· τοῦτο λέγων δοκεῖ ἔμοιγε καλῶς λέγειν. Ἀλλὰ μέντοι, ἦν δ' ἐγώ, Σιμωνίδῃ γε οὐ ῥᾴ-

κου] κοι Ven. C. Vind. D. Par. DK. Flor. U.

λάβοι] λάβῃ Lob. Vat. M. Bas. ab.

σωφρονοῦντος] καὶ σωφ. Vind. F. Ang. B. Flor. ACRT. sed in hoc καὶ punctis notatum est. ἀνδρὸς σωφ. Vind. D.

ἀπαιτοῖ] ἀπαιτεῖ Lob. Vind. B. Vat. M.

τοιαῦτα] αὐτὰ Lob. Vind. B. Vat. M. et a m. pr. B.

οὐδ'] ὅδ' Vind. B. Vat. M. Flor. T. ὁδ' Lob.

πάντα ἐθέλων] ἐ. π. Lob. Vind. BE. Vat. BM. ταῦτα λέγων Flor. T. In Vind. F. a m. pr. πάντα omissum et ἐθέλοντ' ἀλ. pro ἐθέλων τἀλ. scriptum est.

D οὗτος] οὕτως Vind. E.

ὅρος] om. a m. pr. Ven. B.

λάβῃ] λάβοι Lob. Ven. B. Par. K. et a m. pr. Vind. B. Ald. Bas. ab. Steph. quod quum neque ex alius cuiusdam mente et sententia dictum sit, neque id respiciatur, quod quis acceptum habere possit, sed quod habeat, recte mutavit Bekkerus.

ὑπολαβὼν] ὑ. οὖν Lob. Vind. B. Vat. M.

χρὴ Σιμωνίδῃ] Ita a m. s. Par. D. et Vat. B. χρήσιμον ἤδη Lob. Par. K. Vind. B. Vat. M. et a m. s. Ven. C. χρὴ σιμονίδη margo Vind. B. χρήσιμον ἴδη Vind. D.

ὁ] ὦ Ang. B.

παραδίδωμι ὑμῖν] π. ἡμῖν Flor AC. παραδίδομιν Vind. E.

ἔφην] ἔφη Lob. Vind. BDEF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Amb. C. Ang. B. (hic, ut Vind. F, post ἐγώ) Flor. ABCRTUV. Quam parum decenter hi Polemarchum loquentem faciant, nemo non intelligit.

Πάνυ γε] γε om. Mon. B.

ᾔει] εἰ, sup. ῃ, Vind. D. εἴει a m. pr. Vind. E.

τὰ ἱερά] τὸ ἱέναι Par. K. Mon. B. τὸ ἰέναι Vind. D.

E δή] δή μοι Vind. F. Flor. R.

εἶπον ἐγώ, σύ] σύ, εἶ. ἐ. Par. K.

φῂς] φῆς Vind. D.

τὸ] om. Flor. C. et a m. pr. Vind. F.

τοῦτο] atque haec Fic.

ἔμοιγε] Ita Par. A. Lob. Vat. BM. Vind. BE. ἐμοί γε Flor. B. μοί γε Flor. R. μοιγε Vind. F. Ang. B. ἐμοὶ reliqui cum editis ante Bekkerum. om. Fic.

καλῶς] καλὰ Par. DK. Vind. D.

γε] om. Lob. Vat. BM. Vind. B.

διον ἀπιστεῖν· σοφὸς γὰρ καὶ θεῖος ὁ ἀνήρ· τοῦτο μέντοι ὅτι ποτὲ λέγει, σὺ μὲν, ὦ Πολέμαρχε, ἴσως γιγνώσκεις, ἐγὼ δὲ ἀγνοῶ. δῆλον γὰρ, ὅτι οὐ τοῦτο λέγει, ὅπερ ἄρτι ἐλέγομεν, τό τινος παρακαταθεμένου τι ὁτῳοῦν 332 μὴ σωφρόνως ἀπαιτοῦντι ἀποδιδόναι· καίτοι γε ὀφειλόμενόν πού ἐστι τοῦτο, ὃ παρακατέθετο. ἦ γάρ; Ναί. Ἀποδοτέον δέ γε οὐδ' ὁπωστιοῦν τότε, ὁπότε τις μὴ σωφρόνως ἀπαιτοῖ; Ἀληθῆ, ἦ δ' ὅς. Ἄλλο δή τι, ἢ τὸ τοιοῦτον, ὡς ἔοικε, λέγει Σιμωνίδης τὸ τὰ ὀφειλόμενα δίκαιον εἶναι ἀποδιδόναι. Ἄλλο μέντοι, νὴ Δία, ἔφη· τοῖς γὰρ φίλοις οἴεται ὀφείλειν τοὺς φίλους ἀγαθὸν μέν τι δρᾶν, κακὸν δὲ μηδέν. Μανθάνω, ἦν δ' ἐγώ· ὅτι

γὰρ] *om.* Ven. C. Par. K. et a m. pr. D. int. vers. Vind. D.

ὁ ἀνήρ] ἀνὴρ Par. A. Lob. Vind. BDE. (Vind. F. ὁ int. vers. habet.) Vat. BM. Ven. BC. Amb. C. Flor. ABCT. Itaque Bekkerus, ut solet, ἀνήρ scripsit: Stallbaumius dubitat, an abiiciendus sit articulus, cuius in omissi ad casus obliquos exempla inciderit; interim conferri iubet Schaeferum melet. p. 4. Wyttenbachium ad Phaedonem p. 258. et Wolfium anal. litt. II. p. 458. Idem ad Phaedri locum p. 267. A. ubi codices omnes σοφὸς γὰρ ἀνήρ exhibent, optime de hac re disseruisse iudicat Astium in comm. ad Phaedrum p. 365. sq. qui nostro loco ὁ ἀνήρ legit eoque ad sententiam suam de discrimine dictionum σοφὸς ἀνήρ et σοφὸς ὁ ἀνήρ illustrandam utitur. Denique ad Phaedonem p. 98. B. (in dialogis Platonis selectis p. 152.) laudat Hermannum ad Soph. Oed. Col. 32. articulum abesse posse, ubi ἀνὴρ pro ἐκεῖνος positum sit, Reisigio concedentem. Rectius fecisset Stallbaumius, si exempla illa omissi ad casus obliquos articuli protulisset. Nam quae prolata sunt ab Heindorfio ad Phaedonem p. 182. ex Aristophanis Pluto 654. et Acharn. 429. ἄγοντες ἄνδρα τότε μὲν ἀθλιώτατον et οἶδ' ἄνδρα Μυσὸν Τήλεφον, in quo Heindorfius comma post ἄνδρα ponit, ea et Hermannus alienissima censet, nec non aliena putasse videtur Bekkerus ad Demosth. Olynth. I. p. 10. si tamen is non unum Demosthenem respexit, et profecto illud non efficiunt, ut nostro loco, si absit articulus, non hoc potius: *Simonides enim vir sapiens et divinus est*, quam id, quod debet: *is enim sapiens et divinus est*, significatum videatur. Nam ut possit ἀνὴρ pro ἐκεῖνος dici, in hac dictione tamen requiritur aliquid, quominus pro parte praedicati accipiatur. Itaque articulum necessarium puto; quem quum codices nec numero nec indole spernendi offerant, omnibus repugnandi et crasin per coniecturam inferendi caussa non est visa.

λέγει] λέγοι Ven. B. editi ante Astium.

γιγνώσκεις] γιν. Vind. D.

δὲ] δ' Vind. D.

ὅτι] ὡς Mon. B. Flor. U. *om.* Ven. C. Vind. D. Par. DK.

ὁτῳοῦν] ὁτονοῦν, sup. a m. s. ω, Vind. F.

ἀπαιτοῦντι] ἀπαιτοῦντος Mon. B.

ἐστι τοῦτο] τοῦτ' ἐστὶν Vind. 332 B. τοῦτό ἐστιν Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. ἔστι τ. Vind. D.

ἦ] ἡ Vind. D.

Ἀποδοτέον — τότε] *Reddendum autem: neque tamen tunc* Fic.

οὐ τὰ ὀφειλόμενα ἀποδίδωσιν ὃς ἂν τῳ χρυσίον ἀποδῷ παρακαταθεμένῳ, ἐάνπερ ἡ ἀπόδοσις καὶ ἡ λῆψις βλα- B βερὰ γίγνηται, φίλοι δὲ ὦσιν ὅ τε ἀπολαμβάνων καὶ ὁ ἀποδιδούς· οὐχ οὕτω λέγειν φῂς τὸν Σιμωνίδην; Πάνυ μὲν οὖν. Τί δέ; τοῖς ἐχθροῖς ἀποδοτέον ὅτι ἂν τύχῃ ὀφειλόμενον; Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη, ὅ γε ὀφείλεται αὐτοῖς. ὀφείλεται δὲ, οἶμαι, παρά γε τοῦ ἐχθροῦ τῷ ἐχθρῷ ὅπερ καὶ προσήκει, κακόν τι. Ἠινίξατο ἄρα, ἦν δ' ἐγὼ, ὡς ἔοικεν, ὁ Σιμωνίδης ποιητικῶς τὸ δίκαιον ὃ εἴη. διενοεῖτο μὲν γὰρ, ὡς φαίνεται, ὅτι τοῦτ' εἴη δί- C καιον, τὸ προσῆκον ἑκάστῳ ἀποδιδόναι, τοῦτο δὲ ὠνόμασεν ὀφειλόμενον. Ἀλλὰ τί οἴει; ἔφη. Πρὸς Διὸς, ἦν

δή τι] δή τοι Vind. B.

μέντοι] μέν τι Steph.

Δία] δι' Lob. Vind. E. Amb. C. Vat. M.

μέν τι] μέν τοι Vind. F. Bas. ab.

δρᾶν] δρᾶν Ald. Bas. ab. Vide praefationem.

ἦν δ' ἐγώ·] Recte Stallbaumius haec non commate, ut reliqui, sed maiore interpunctione a sequentibus distinxit. Socrates non hoc dicit intelligere, non debita reddi ab illo, sed ita interpretandum Simonidis dictum videri Polemarcho. Hoc vero ut magis appareat, etiam post ἀποδιδοὺς colon cum veteribus posui, ubi Stallbaumius cum Bekkero punctum habet inferius.

τῳ] τὸ Lob. Vind. BF. et a m. s. D. Amb. C. Ang. B. Vat. M. Flor. ACRTV. τῷ Bas. b.

χρυσίον] χρυσίῳ Ven. C.

B ἐάνπερ] ἄνπερ Vind. F. Flor. R.

βλαβερὰ] φανερὰ Vat. M. et, cum vulg. in margine, Vind. B.

γίγνηται] Ita Lob. Vind. BDEF. Par. K. sec. Bip. Flor. ABCRU. γίν. Ald. Bas. ab. Steph.

δὲ] δ' Vind. D.

ἀποδιδούς] ἀπο int. vers. Vind. B.

φῂς] φῆς Vind. DF.

Σιμωνίδην] Σιμονίδην Bas. b.

τύχῃ] τύχοι Lob. Vind. DE. Vat. B. Ven. B. Par. DK. Mon. B. Flor. UV. Ald. Bas. ab.

δὲ] δέ γε Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ABCRTUV. Stallbaumius. Ego propter sequens γε, pro quo Vind. B. τε habet, vulgatam lectionem retinui.

προσήκει, κακόν] κ. π. Vind. F.

ὡς ἔοικεν] om. Lob. Vind. B. Vat. M. Fic.

ποιητικῶς] ποιη.... Vind. E.

φαίνεται] ἔοικεν Lob. Vind. B. C

τὸ προσῆκον] τὸ, τὸ πρ. Par. K.

Ἀλλὰ τί οἴει; ἔφη. Πρὸς Διός, ἦν δ' ἐγώ, εἰ οὖν] Simonidei dicti interpretationem benignam a Socrate oblatam accipiens Polemarchus et nihil iam de Socratis assensu dubitans quaerit, quid ipsi videatur. Cui Socrates rem profecto nondum expeditam esse respondet. Hunc sensum non perspexit Ficinus: *verum quid putas ipsum dicturum, si* —. Etiam Stallbaumius locum manifesto corruptum statuit, quo nihil magis integrum. In Par. A. Vind. F. Amb. C. Flor. ACR. post ἔφη, quod ipsum Vind. D. omisit, legitur ὦ, in Ang. B. et in margine Flor. ACR. ὦ σώκρατες, quorum illud ita tantum tolerabile fit, si verba ἦν δ' ἐγὼ cum Amb. C. post ἤρετο collocantur.

δ' ἐγώ, εἰ οὖν τις αὐτὸν ἤρετο· ὦ Σιμωνίδη, ἡ τίσιν οὖν τί ἀποδιδοῦσα ὀφειλόμενον καὶ προσῆκον τέχνη ἰατρικὴ καλεῖται; τί ἂν οἴει ἡμῖν αὐτὸν ἀποκρίνασθαι; Δῆλον, ὅτι, ἔφη, ἡ σώμασι φάρμακά τε καὶ σιτία καὶ ποτά. Ἡ δὲ τίσι τί ἀποδιδοῦσα ὀφειλόμενον καὶ προσῆ- D κον τέχνη μαγειρικὴ καλεῖται; Ἡ τοῖς ὄψοις τὰ ἡδύσματα. Εἶεν· ἡ οὖν δὴ τίσι τί ἀποδιδοῦσα τέχνη δικαιοσύνη ἂν καλοῖτο; Εἰ μέν τι, ἔφη, δεῖ ἀκολουθεῖν, ὦ Σώκρατες, τοῖς ἔμπροσθεν εἰρημένοις, ἡ τοῖς φίλοις τε καὶ ἐχθροῖς ὠφελείας τε καὶ βλάβας ἀποδιδοῦσα. Τὸ 412 τοὺς φίλους ἄρα εὖ ποιεῖν καὶ τοὺς ἐχθροὺς κακῶς δι-

ἡ τίσιν] καὶ τ. Amb. C. ἢ τ. Vind. F.

ἀποδιδοῦσα ὀφειλόμενον] ἀποδιδοῦ ὀφειλόμενόν τε Vind. E.

τέχνη] Scilicet artis est, quid cuique conveniat, nosse et exhibere. Itaque Simonides, si conveniens intelligebat, iustitiam inter artes referebat; atque ex ea parte Socrates rem aggreditur. — Quae sequuntur ἰατρικὴ καλεῖται usque ad προσῆκον τέχνη om. Vind. D.

οἴει] εἴη a m. pr. Lob.

Δῆλον, ὅτι] δηλονότι Lob. Vind. BE. Cf. ad L. II. p. 372. C.

ποτά] Bekkerus in comm. crit. ad Protag. p. 158, 15. Vaticanum B. testatur πότα exhibere solere.

Ἡ δὲ τίσι — καλεῖται;] His Ficinus circumdedit haec: *Atque eodem pacto si idem percontetur — quid illi potissimum respondebit?* Pro τί Vind. E. Ald. Bas. ab. Steph. τὶ habent, ut supra Ald. Bas. a. post τίσιν οὖν, ubi in Lob. Vind. BDE. τι est. In Vind. E. ὀφειλόμενόν τε καὶ scriptum et in Amb. C. Flor. T. τέχνη non post προσῆκον, sed ante ὀφειλόμενον positum est.

Ἡ] ἢ Vind. F.

D ἡ οὖν] εἰ οὖν Ven. C.

τίσι τί] τίσι τὶ Ald. Steph. τίσι Bas. ab.

ἀποδιδοῦσα] ἀ. ὀφειλόμενον καὶ προσῆκον Vind. E.

μέν τι] μέν τοι Lob. Vind. BDE. Vat. BM. Par. D. Mon. B. Amb. C.

δεῖ] δεῖν Par. K. sec. Bekk.

ἔμπροσθεν εἰρημένοις] εἰρ. ἔμ. Par. K.

ἡ] ἢ Vind. EF.

ὠφελείας] ὠφελίας Ald. Bas. ab. Idem Vat. B. et Ven. BC. videntur habere secundum ea, quae Bekkerus in comm. ad Lys. p. 130, 8. Euthyphr. p. 377, 5. et Civ. p. 474, 4. adnotavit. Vtramque terminationem usitatam, sed alteram, in ια, vulgarem fuisse refert Etym. p. 462, 20. quam notationem ad posterius aevum pertinere existimo; nam Platonis aetate ὠφελία poëticum potius videtur fuisse, sed ita, ut a pedestri oratione non prorsus excluderetur. Ipse Plato, si codicum auctoritate, ut par est, censetur, nonnunquam eam terminationem admisisse iudicandus est, velut Lys. p. 214. E. 217. A. Charm. 165. C. 167. B. 171. D. 175. A. bis. Euthyd. 275. E. Nostro loco, etiamsi de Vaticano et Venetis certo constaret, reliquorum consensu ὠφελείας satis tutum esset.

βλάβας] βλάβης a m. s. Ven. C.

εὖ ποιεῖν] εὐποιεῖν Vind. E.

δικαιοσύνην] δικαιοσύνη Amb. C.

λέγει;] λέγει. Steph. Ac sane aliter hoc interrogat, quam e. g. quod sequitur, aut si diceret: ἆρ' οὖν τὸ etc. Sed tamen ita

καιοσύνην λέγει; Δοκεῖ μοι. Τίς οὖν δυνατώτατος κάμνοντας φίλους εὖ ποιεῖν καὶ ἐχθροὺς κακῶς πρὸς νόσον καὶ ὑγίειαν; Ἰατρός. Τίς δὲ πλέοντας πρὸς τὸν E τῆς θαλάττης κίνδυνον; Κυβερνήτης. Τί δέ; ὁ δίκαιος ἐν τίνι πράξει καὶ πρὸς τί ἔργον δυνατώτατος φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς βλάπτειν; Ἐν τῷ προσπολεμεῖν καὶ ξυμμαχεῖν, ἔμοιγε δοκεῖ. Εἶεν· μὴ κάμνουσί γε μήν, ὦ φίλε Πολέμαρχε, ἰατρὸς ἄχρηστος. Ἀληθῆ. Καὶ μὴ πλέουσι δὴ κυβερνήτης. Ναί. Ἆρα καὶ τοῖς μὴ πολεμοῦσιν ὁ δίκαιος ἄχρηστος; Οὐ πάνυ μοι δοκεῖ τοῦτο. Χρήσιμον ἄρα καὶ ἐν εἰρήνῃ δικαιοσύνη; Χρήσιμον. 333

loquitur, ut assensurusne alter an non sit, nescire videatur. Itaque cum Bekkero signum interrogandi restitui.

κάμνοντας] *φίλους κ.* Vind. E.

κακῶς] *om.* a m. pr. Mon. B. a. m. s. *βλάπτειν* pro eo habet.

ὑγίειαν] *ὑγιείαν* Vind. E. Par. DK. qui duo Symp. p. 188. A. eandem formam exhibent. Gravior dissensio librorum est Euthyphr. p. 13. D. ubi plurimi codices et optimi *ὑγιείας* scribi iubent. In Gorgia, Charmide, Symposio tuentur fere id, quod grammatici Atticis tribuunt, *τετρασύλλαβον*.

Τίς — Κυβερνήτης] in marg. Lob.

E *θαλάττης*] *θαλάσσης* Amb. C. qua forma Plato perpaucis locis usus videtur. Etiam Euthyd. p. 279. E. ubi Heindorfius propter Aelii Dionysii effatum *θαλάσσης* intactum reliquerat, codices *θαλάττης* confirmant. Sed Tim. p. 25. D. *θαλάσσης* mutandum non videtur.

Τί δέ; ὁ δίκαιος ἐν] *Τί δὲ ὁ δίκαιος, ἐν* Ald. Bas. ab. *Τί δὲ ὁ δίκαιος; ἐν* Steph. quod ferri potest. Sed alteram rationem, quam praeivit Bekkerus, illa suadent p. 333. A: *Τί δὲ δή; τὴν δικαιοσύνην* etc.

τίνι πράξει] *τῷ τι πράττειν* Amb. C. Ang. B. *τῷ τί πράττειν* Vind. F. (cum vulg. in m.) Flor. RT. et int. vers. AC.

προσπολεμεῖν] *προπολεμεῖν* Vind. F. Par. K. et a m. s. D. Mon. B. Flor. ACRU. Astius et Stallbaumius. Idem coniecerat Stephanus in margine. Sed adversandi significatio non minus apta, quam propugnandi.

καὶ ξυμμαχεῖν] *καὶ ἐν τῷ ξ.* Par. ADK. Ven. C. Vind. DF. Amb. C. Ang. B. Flor. T. et int. vers. AC. Bekkerus; in qua lectione *τὸ ξυμμαχεῖν* non secus ac *τὸ προσπολεμεῖν* speciem significare videtur, quum genus sit additumque ideo, ut *τὸ προσπολεμεῖν* accuratius definiatur. Itaque vulgatam cum Stallbaumio praestare censeo. *impugnando et propugnando* Fic.

δοκεῖ] *δοκεῖν* Vind. F. Amb. C. Ang. B.

Εἶεν] *om.* Mon. B. Amb. C. Fic.

μὴ κάμνουσι] *μὴ νοσοῦσι* sup. Vind. F.

γε] *om.* Vind. F. Ang. B.

ἄχρηστος.] *ἄχρηστος;* Ald. Bas. ab. Item paullo post cum Lob. *κυβερνήτης;* et cum eodem p. 333. A. *πρός γε καρποῦ κτῆσιν;* quo loco etiam Stallbaumius interrogationem facit, cui *γε* non minus, quam hic, refragari videtur.

δή] *δὲ* Amb. C.

Ἆρα] *ἄρα* Vind. DF.

δικαιοσύνη;] *δικαιοσύνη.* Steph. Huius loci eadem fere ratio est, quae superioris illius D: — *λέγει;*

δ' ἐγώ, εἰ οὖν τις αὐτὸν ἤρετο· ὦ Σιμωνίδη, ἡ τίσιν οὖν τί ἀποδιδοῦσα ὀφειλόμενον καὶ προσῆκον τέχνη ἰατρικὴ καλεῖται; τί ἂν οἴει ἡμῖν αὐτὸν ἀποκρίνασθαι; Δῆλον, ὅτι, ἔφη, ἡ σώμασι φάρμακά τε καὶ σιτία καὶ ποτά. Ἡ δὲ τίσι τί ἀποδιδοῦσα ὀφειλόμενον καὶ προσῆ-D κον τέχνη μαγειρικὴ καλεῖται; Ἡ τοῖς ὄψοις τὰ ἡδύσματα. Εἶεν· ἡ οὖν δὴ τίσι τί ἀποδιδοῦσα τέχνη δικαιοσύνη ἂν καλοῖτο; Εἰ μέν τι, ἔφη, δεῖ ἀκολουθεῖν, ὦ Σώκρατες, τοῖς ἔμπροσθεν εἰρημένοις, ἡ τοῖς φίλοις τε καὶ ἐχθροῖς ὠφελείας τε καὶ βλάβας ἀποδιδοῦσα. Τὸ 412 τοὺς φίλους ἄρα εὖ ποιεῖν καὶ τοὺς ἐχθροὺς κακῶς δι-

ἡ τίσιν] καὶ τ. Amb. C. ἢ τ. Vind. F.

ἀποδιδοῦσα ὀφειλόμενον] ἀποδιδοῦ ὀφειλόμενόν τε Vind. E.

τέχνη] Scilicet artis est, quid cuique conveniat, nosse et exhibere. Itaque Simonides, si conveniens intelligebat, iustitiam inter artes referebat; atque ex ea parte Socrates rem aggreditur. — Quae sequuntur ἰατρικὴ καλεῖται usque ad προσῆκον τέχνη om. Vind. D.

οἴει] εἴη a m. pr. Lob.

Δῆλον, ὅτι] δηλονότι Lob. Vind. BE. Cf. ad L. II. p. 372. C.

ποτά] Bekkerus in comm. crit. ad Protag. p. 158, 15. Vaticanum B. testatur πότα exhibere solere.

Ἡ δὲ τίσι — καλεῖται;] His Ficinus circumdedit haec: *Atque eodem pacto si idem percontetur — quid illi potissimum respondebit?* Pro τί Vind. E. Ald. Bas. ab. Steph. τὶ habent, ut supra Ald. Bas. a. post τίσιν οὖν, ubi in Lob. Vind. BDE. τι est. In Vind. E. ὀφειλόμενόν τε καὶ scriptum et in Amb. C. Flor. T. τέχνη non post προσῆκον, sed ante ὀφειλόμενον positum est.

Ἡ] ἢ Vind. F.

D ἡ οὖν] εἰ οὖν Ven. C.

τίσι τί] τίσι τὶ Ald. Steph. τίσι Bas. ab.

ἀποδιδοῦσα] ἀ. ὀφειλόμενον καὶ προσῆκον Vind. E.

μέν τι] μέν τοι Lob. Vind. BDE. Vat. BM. Par. D. Mon. B. Amb. C.

δεῖ] δεῖν Par. K. sec. Bekk.

ἔμπροσθεν εἰρημένοις] εἰρ. ἔμ. Par. K.

ἡ] ἢ Vind. EF.

ὠφελείας] ὠφελίας Ald. Bas. ab. Idem Vat. B. et Ven. BC. videntur habere secundum ea, quae Bekkerus in comm. ad Lys. p. 130, 8. Euthyphr. p. 377, 5. et Civ. p. 474, 4. adnotavit. Vtramque terminationem usitatam, sed alteram, in ία, vulgarem fuisse refert Etym. p. 462, 20. quam notationem ad posterius aevum pertinere existimo; nam Platonis aetate ὠφελία poëticum potius videtur fuisse, sed ita, ut a pedestri oratione non prorsus excluderetur. Ipse Plato, si codicum auctoritate, ut par est, censetur, nonnunquam eam terminationem admisisse iudicandus est, velut Lys. p. 214. E. 217. A. Charm. 165. C. 167. B. 171. D. 175. A. bis. Euthyd. 275. E. Nostro loco, etiamsi de Vaticano et Venetis certo constaret, reliquorum consensu ὠφελείας satis tutum esset.

βλάβας] βλάβης a m. s. Ven. C.

εὖ ποιεῖν] εὐποιεῖν Vind. E.

δικαιοσύνην] δικαιοσύνη Amb. C.

λέγει;] λέγει. Steph. Ac sane aliter hoc interrogat, quam e. g. quod sequitur, aut si diceret: ἆρ' οὖν τὸ etc. Sed tamen ita

καιοσύνην λέγει; Δοκεῖ μοι. Τίς οὖν δυνατώτατος κάμνοντας φίλους εὖ ποιεῖν καὶ ἐχθροὺς κακῶς πρὸς νόσον καὶ ὑγίειαν; Ἰατρός. Τίς δὲ πλέοντας πρὸς τὸν E τῆς θαλάττης κίνδυνον; Κυβερνήτης. Τί δέ; ὁ δίκαιος ἐν τίνι πράξει καὶ πρὸς τί ἔργον δυνατώτατος φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς βλάπτειν; Ἐν τῷ προσπολεμεῖν καὶ ξυμμαχεῖν, ἔμοιγε δοκεῖ. Εἶεν· μὴ κάμνουσί γε μήν, ὦ φίλε Πολέμαρχε, ἰατρὸς ἄχρηστος. Ἀληθῆ. Καὶ μὴ πλέουσι δὴ κυβερνήτης. Ναί. Ἆρα καὶ τοῖς μὴ πολεμοῦσιν ὁ δίκαιος ἄχρηστος; Οὐ πάνυ μοι δοκεῖ τοῦτο. Χρήσιμον ἄρα καὶ ἐν εἰρήνῃ δικαιοσύνη; Χρήσιμον. 333

loquitur, ut assensurusne alter an non sit, nescire videatur. Itaque cum Bekkero signum interrogandi restitui.

κάμνοντας] *φίλους κ.* Vind. E.

κακῶς] *om.* a m. pr. Mon. B. a. m. s. *βλάπτειν* pro eo habet.

ὑγίειαν] *ὑγιείαν* Vind. E. Par. DK. qui duo Symp. p. 188. A. eandem formam exhibent. Gravior dissensio librorum est Euthyphr. p. 13. D. ubi plurimi codices et optimi *ὑγιείας* scribi iubent. In Gorgia, Charmide, Symposio tuentur fere id, quod grammatici Atticis tribuunt, *τετρασύλλαβον*.

Τίς — Κυβερνήτης] in marg. Lob.

E *θαλάττης*] *θαλάσσης* Amb. C. qua forma Plato perpaucis locis usus videtur. Etiam Euthyd. p. 279. E. ubi Heindorfius propter Aelii Dionysii effatum *θαλάσσης* intactum reliquerat, codices *θαλάττης* confirmant. Sed Tim. p. 25. D. *θαλάσσης* mutandum non videtur.

Τί δέ; ὁ δίκαιος ἐν] *Τί δὲ ὁ δίκαιος, ἐν* Ald. Bas. ab. *Τί δὲ ὁ δίκαιος; ἐν* Steph. quod ferri potest. Sed alteram rationem, quam praeivit Bekkerus, illa suadent p. 333. A: *Τί δὲ δή; τὴν δικαιοσύνην* etc.

τίνι πράξει] *τῷ τι πράττειν* Amb. C. Ang. B. *τῷ τί πράττειν* Vind. F. (cum vulg. in m.) Flor. RT. et int. vers. AC.

προσπολεμεῖν] *προπολεμεῖν* Vind. F. Par. K. et a m. s. D. Mon. B. Flor. ACRU. Astius et Stallbaumius. Idem coniecerat Stephanus in margine. Sed adversandi significatio non minus apta, quam propugnandi.

καὶ ξυμμαχεῖν] *καὶ ἐν τῷ ξ.* Par. ADK. Ven. C. Vind. DF. Amb. C. Ang. B. Flor. T. et int. vers. AC. Bekkerus; in qua lectione *τὸ ξυμμαχεῖν* non secus ac *τὸ προσπολεμεῖν* speciem significare videtur, quum genus sit additumque ideo, ut *τὸ προσπολεμεῖν* accuratius definiatur. Itaque vulgatam cum Stallbaumio praestare censeo. *impugnando et propugnando* Fic.

δοκεῖ]. *δοκεῖν* Vind. F. Amb. C. Ang. B.

Εἶεν] *om.* Mon. B. Amb. C. Fic.

μὴ κάμνουσι] *μηνοσοῦσι* sup. Vind. F.

γε] *om.* Vind. F. Ang. B.

ἄχρηστος.] *ἄχρηστος;* Ald. Bas. ab. Item paullo post cum Lob. *κυβερνήτης;* et cum eodem p. 333. A. *πρός γε καρποῦ κτῆσιν;* quo loco etiam Stallbaumius interrogationem facit, cui *γε* non minus, quam hic, refragari videtur.

δή] *δὲ* Amb. C.

Ἆρα] *ἄρα* Vind. DF.

δικαιοσύνη;] *δικαιοσύνη.* Steph. Huius loci eadem fere ratio est, quae superioris illius D: — *λέγει;*

ῦ κτῆ-
ρός γε
ε. Τί
σιν ἐν
όλαια,
ἤ τι
γαθὸς
τευτι-
ν θέ-
ὸς τοῦ
ίαν ὁ
τερ ὁ
υρίου,
ὸς τὸ
θαι ἢ
ός. ἢ
τηγὸς,
ρίῳ ἢ

. Bekk.

ι Flor.
Negat
ο usum
scilicet
emen-

C

nd. E.
r. TU.
t Stall-
m non
Charm.
369. A.
don. p.
ός μὲν

. et a

d. BE.

F. et

b. δέῃ
nd. B.

τὴν ψυχὴν, μὴ ἀληθεῖς ὦσι, καὶ αὐτὸς ἤτοι ὑπὸ τῆς τοῦ γήρως ἀσθενείας, ἢ καὶ ὥσπερ ἤδη ἐγγυτέρω ὢν τῶν ἐκεῖ μᾶλλόν τι καθορᾷ αὐτά. Ὑποψίας δ' οὖν καὶ δείματος μεστὸς γίγνεται καὶ ἀναλογίζεται ἤδη καὶ σκοπεῖ, εἴ τινά τι ἠδίκηκεν. Ὁ μὲν οὖν εὑρίσκων ἑαυτοῦ ἐν τῷ βίῳ πολλὰ ἀδικήματα καὶ ἐκ τῶν ὕπνων, ὥσπερ οἱ παῖδες, θαμὰ ἐγειρόμενος δειμαίνει καὶ ζῇ μετὰ κακῆς ἐλπίδος· 331 τῷ δὲ μηδὲν ἑαυτῷ ἄδικον ξυνειδότι ἡδεῖα ἐλπὶς ἀεὶ

E ἀληθεῖς] ἀληθῶς a m. s. Flor. A. ἀληθεὶς Vind. E.
ὦσι] *om.* Vind. E.
ἤδη] *om.* Iust.
ἐγγυτέρω] ἐγγυτέρῳ Ald. Bas. ab.
τι] *om.* Iust.
αὐτά.] αὐτὸ Vind. D. correctus.
δ' οὖν] οὖν Vind. DF. Amb. C. Ang. B. Flor. RT. Stob. edd. δὲ οὖν Stob. cod. AB. γοῦν Iust.
μεστὸς] φοβερὸς Vind. E.
γίγνεται] Ita Lob. Vind. BDEF. Flor. RTU. γίν. Stob. Iust. Ald. Bas. ab. Steph.
καὶ ἀν. — ἠδίκηκεν] *om.* Vind. B. Vat. M. In Vind. D. prius καὶ ante γίγνεται positum est.
ἤδη] *om.* Stob. cod. A. Trinc.
τι] *om.* Vind. D. Amb. C. τε Stob. cod. A.
ἠδίκηκεν] ἠδίκησεν Ven. C. Vind. D. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Iust.
οὖν] οὖν τις Iust.
ἑαυτοῦ] ἑαυτῷ Par. K. sec. Bekk. αὐτοῦ Lob. Vind. B. Vat. M. *eius* Fic.
καὶ ἐκ — Πίνδαρος λέγει] citat Nicephorus in scholiis ad Synesium de insomniis p. 408. A. B. ed. Petav.
δειμαίνει] ἀεὶ δ. Vind. F. Amb. C. Ang. B. αἰεὶ δ. Flor. RT. et a m. s. AC.
ἐλπίδος] τῆς ἐ. Iust.
331 ἑαυτῷ ἄδικον] ἄ. ἑ. Iust. ἐν αὐτῷ ἄδ. Ven. C.
ξυνειδότι] συν. Niceph.
ἡδεῖα] γλυκεῖα Iust.
ἀεὶ] αἰεὶ Vind. D.
καὶ] *om.* Fic. et delendum videbatur Hottingero, ut refert Faesius. Sed Cephalus non de senibus tantum loquitur, sed quicunque morti appropinquet, si nihil iniuste fecisse sibi conscius sit, dulcem eum spem habere ostendit, eandemque senectutis nutricem bonam appellat. Itaque necessarium est καὶ et significat idem, quod ἢ καί.
ὡς — γηροτρόφος] *om.* Amb. C. ὥσπερ — Vind. F. Ang. B. Flor. ACR. Stob. Iust.
τοι] *om.* Par. K. Mon. B. Flor. U. Stob. cod. A. Trinc.
εἶπεν] εἰπεῖν Iust.
ὅτι — γηροτρόφος] citat Nicephorus l. l.
δικαίως καὶ ὁσίως] ὁ. κ. δ. Iust.
τὸν] τὸ Ald. Bas. a.
διαγάγῃ] διαγάγοι Lob. Ven. B. Flor. T. Niceph. Ald. Bas. ab. διαγάγει Stob. Gesn.
γλυκεῖά — κυβερνᾷ] Haec quia cum superioribus coniuncta sunt neque secundum leges numeri a Cephalo pronuntiata videntur, sic scripsi, quemadmodum in veteribus editionibus scripta sunt. Astius cum Hermanno quatuor versiculos fecit, Bekkerus tres, Boeckhius duo. V. Pindar. Heyn. T. III. p. 81. Boeckh. T. IIII. p. 672. ἐλπὶς initium versus esse liquet: illud non liquet, utrum ultima vocabuli θνατῶν in arsi fuerit, quae Boeckhii ratio est, an in thesi. Non magis constat de carmine carminumve genere, ex quo haec sumpta sint. I. G. Schneiderus putabat ex Threnis; Nicephorus videtur in Nemeis invenisse vel quaesivisse, quum ad prima Pindari verba a Synesio prolata (ἄρα αὐ-

πάρεστι καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος, ὡς καὶ Πίνδαρος λέγει. χαριέντως γάρ τοι, ὦ Σώκρατες, τοῦτ' ἐκεῖνος εἶπεν, ὅτι, ὃς ἂν δικαίως καὶ ὁσίως τὸν βίον διαγάγῃ, γλυκεῖά οἱ καρδίαν ἀτάλλοισα γηροτρόφος συναορεῖ ἐλπίς, ἃ μάλιστα θνατῶν πολύστροφον γνώμαν κυβερνᾷ. εὖ οὖν λέγει, θαυμαστῶς ὡς σφόδρα. πρὸς δὴ τοῦτ' ἔγωγε τίθημι τὴν τῶν χρημάτων κτῆσιν πλείστου ἀξίαν εἶναι, οὔ τι παντὶ B ἀνδρί, ἀλλὰ τῷ ἐπιεικεῖ. τὸ γὰρ μηδὲ ἄκοντά τινα ἐξα-

τῷ) haec adscripserit: ζήτει ἐν τοῖς ἀγῶσι τῶν νεμέων. Ita enim secundum codicem Rehdigeranum scribendum est pro vulgatis ζήτει ἐν τοῖς ἀγῶσι τῶν γενεῶν ἐλπίς, ex quibus ἐλπίς in codice nostro super sequenti γλυκεῖα positum ab aliis ad priora relatum corruptelae occasionem dedit. Denique aliam loci Pindarici sententiam ostendit Plutarchus de tranq. an. p. 477. B. ed. Francof. virtutem dicens τὴν μνήμην habere ἡδίονα καὶ βεβαιοτέραν τῆς Πινδαρικῆς γηροτρόφου ἐλπίδος, quod dicere non debebat, si Pindarum de eo viro loqui statuebat, qui iuste sancteque vixisset. Neque Synesius de insomn. p. 149. A. prorsus cum Cephalo facit: ὥστε ἣν ὑμνησε τὴν ἐλπίδα ὁ Πίνδαρος, περὶ ἀνδρὸς λέγων εὐδαίμονος, ὅτι ἄρα αὐτῷ γλυκεῖα καρδίαν ἀτάλλοισα κουροτρόφος συναορεῖ ἐλπίς, ἃ μ. θ. π. γ. κυβερνᾷ, φαίη τις ἂν οὐ περὶ τῆς ὕπαρ λέγεσθαι, τῆς ἀπατηλῆς, ἣν ἡμεῖς ἑαυτοῖς διαπλάττομεν, ἀλλ' ὅλον τοῦτο μικροῦ μέρους ἐνυπνίων ἔπαινος εἴρηται τῷ Πινδάρῳ. Hic vero pariter atque Plutarchus ex ipso Pindaro haurire potuit, quum Themistius or. VIII. p. 101. B. ed. Hard. nihil nisi Platonem referat, Pindarum ideo laudans, quod non omnibus prodesse vitae diuturnitatem iudicaverit, sed iustis: καὶ τούτοις ἐλπὶς γλυκεῖα συνδιαιτᾶται καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος παραπέμπουσα μετ' εὐφροσύνης εἰς τὸ τῆς φύσεως καταγώγιον.

οἱ] οἷ Stob. cod. B. *om.* Niceph. ed. (in cod. Rehd. non omissum est.)

καρδίαν] καρδία Stob. cod. B.

ἀτάλλοισα] ἀττάλοισα Par. DK. sec. Bekk. Flor. B. Nicephori cod. Rehd. ἀττάλουσα, subscriptis οι sub ου, Synesii cod. Rehd. ἀτάλλουσα Vind. F. Ang. B. Flor. ACR. et, superscriptis οι, V. ἀτιτάλλουσα Iust. ἀτιτάλλοισα Hermannus. ἀνατάλλοισα Stob. cod. AB. ἀτάλλοισα ἢ Ald. Bas. ab. Vulgatam firmat Olympiodorus in Alcib. p. 23. κἀκ τῶν ἐναντίων, inquiens, ὁ λυρικός· ἐλπὶς δ' ἀτάλλοισα καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος.

γηροτρόφος] γηροτρόφον, sup. ς, Lob. κουροτρόφος Synes. ad quod Nicephorus adscripsit: γρ. γηροτρόφος.

συναορεῖ] ξυναορεῖ Vind. B. Iust. Herm. ξυναγορεῖ Vind. E. συναωρεῖ Stob. cod. AB. συναωρὶ Stob. Trinc. συνακολουθεῖ συνήρμοσται int. vers. Flor. R.

γνώμαν] γνώμην Bas. ab.

κυβερνᾷ] κυβερνᾷν Ven. C.

οὖν] *om.* Flor. B.

δὴ] δὲ a m. s. Flor. A.

τοῦτ'] τοῦτο Stob. τούτων Vind. E. Bas. ab.

οὔ τι] Ita Par. A. Ven. C. Vind. DF. Flor. R. ὅτι Ang. B. ὅτι που Stob. Gesn. οὔτι που Stob. Trinc. Gaisf. οὔ τοι reliqui codices et editiones omnes; quae iusto vehementior negatio est in sententia obiter adiecta potius, quam ambitiose proposita.

ἐπιεικεῖ] ἐπ. καὶ κοσμίῳ Stob. B cod. AB. ed. Gaisf. *modesto et aequo* Fic.

μηδὲ] μὴ δὲ Lob. et Vind. BDEF. ut solent, Ald. Bas. ab.

κατῆσαι ἢ ψεύσασθαι, μηδ' αὖ ὀφείλοντα ἢ θεῷ θυσίας τινὰς, ἢ ἀνθρώπῳ χρήματα ἔπειτα ἐκεῖσε ἀπιέναι δεδιότα, μέγα μέρος εἰς τοῦτο ἡ τῶν χρημάτων κτῆσις συμβάλλεται. ἔχει δὲ καὶ ἄλλας χρείας πολλάς· ἀλλά γε ἓν ἀνθ' ἑνὸς οὐκ ἐλάχιστον ἔγωγε θείην ἂν εἰς τοῦτο ἀνδρὶ νοῦν ἔχοντι, ὦ Σώκρατες, πλοῦτον χρησιμώτατον εἶναι. Παγ-C κάλως, ἦν δ' ἐγὼ, λέγεις, ὦ Κέφαλε· τοῦτο δ' αὐτὸ, τὴν δικαιοσύνην, πότερα τὴν ἀλήθειαν αὐτὸ φήσομεν εἶναι ἁπλῶς οὕτω καὶ τὸ ἀποδιδόναι, ἄν τίς τι παρά του λάβῃ, ἢ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἔστιν ἐνίοτε μὲν δικαίως, ἐνίοτε δὲ ἀδίκως ποιεῖν; οἷον τοιόνδε λέγω· πᾶς ἄν που εἴποι, εἴ τις λάβοι παρὰ φίλου ἀνδρὸς σωφρονοῦντος ὅπλα, εἰ μανεὶς ἀπαιτοῖ, ὅτι οὔτε χρὴ τὰ τοιαῦτα ἀποδιδόναι οὔτε δίκαιος ἂν εἴη ὁ ἀποδιδοὺς, οὐδ' αὖ πρὸς τὸν οὕτως

μηδ'] *μὴ δ'* (Lob. Vind.) Stob. Trinc. Gesn. Ald. *μήδ'* Bas. ab.
θεῷ] *θεῶν* Ven. C. Vind. D.
ἔπειτα — συμβάλλεται] citat Nicephorus l. l.
ἐκεῖσε ἀπιέναι] *ἀ. ἐ.* Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. *ἀπιέναι* (hoc om. cod. Rehd.) *κἀκεῖσε φησὶν ἐς ᾅδου δηλαδὴ* Niceph.
εἰς τοῦτο] *om.* Niceph. cod. Rehd.
ἡ τῶν] *τῶν ἡ* Bas. b.
πολλάς] *τινάς* Par. DK. Mon. B. Flor. U.
ἀλλά γε ἓν] *ἀλλὰ ἕν γε* Stobaeus; quod Bremius apud Faesium praefert, quia *ἀλλά γε* a prosa oratione alienum sit. Eadem est Heindorfii opinio ad Phaedon. p. 133. Sed infra L. VIII. p. 543. C. Plato haud dubie scripsit *ἀλλά γε ἐπειδὴ* etc. ut vulgo legebatur, non *'Αλλ' ἄγε*, quod Bekkerus dedit; et Phaedro p. 262. A. potuit scribere *ἀλλά γε δὴ κατὰ σμικρὸν* etc. quemadmodum idem Bekkerus pro *ἀλλὰ δὴ κ. σ.* exhibuit secundum optimos quosdam de suis, quibus accedit nostrorum Gothanus, Monacensis Astii, nonnulli apud Stallbaumium et Hermias. Etenim *γε* in his dictionibus concedit aliquatenus praecedentia, sed magis urget sequentia, quae verba sunt Hoogeveenii doctr. partic. p. 23. ed. Schütz. de loco Iliadis I. 82. disputantis, quae haud paullo rectius ad nostrum locum et ad duo reliquos adhiberi possunt.

Παγκάλως] *παγκάλλως* Stob. Trinc.

αὐτὸ φήσομεν εἶναι] *ε. α. φ.* C Par. K. Mon. B. Flor. ABCTUV. *φήσομεν* Lob. Vind. B. Vat. M. et a m. pr. B. *φ. εἶναι* Vind. E. et a m. s. Vat. B.

ἁπλῶς οὕτω] *ἁ. οὕτως* Lob. Vind. BDEF. Par. K. sec. Bip. *οὕτως ἁ.* Flor. U. si non erravit Stallbaumius, qui certe erravit in eo, quod Parisiensi libro eundem verborum ordinem tribuit.

τὸ] *om.* Vind. E.

παρά του] *om.* Vind. D. Fic. *παρά του ταῦτα* Vind. F. Flor. CR. (*παρά που τ.* quam Stallbaumius Florentinorum lectionem refert, vitiose expressum puto.)

ἢ καὶ αὐτὰ] bis deinceps habet Vind. E.

ταῦτα ἔστιν] *ταῦτά ἐστιν* Lob. Vind. BD. Ald. Bas. ab. *ταῦτα* om. Vind. E. et a m. pr. F.

τοιόνδε] *δὲ* Ven. C. Vind. D. *δὴ* Par. DK. Mon. B. Flor. U. *τοιόνδε δὴ* Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT. *τοῖον δὲ*, sup. *δὴ*, Vind. F.

ἔχοντα πάντα ἐθέλων τἀληθῆ λέγειν. Ὀρθῶς, ἔφη, λέ- D
γεις. Οὐκ ἄρα οὗτος ὅρος ἐστὶ δικαιοσύνης, ἀληθῆ τε λέγειν καὶ ἃ ἂν λάβῃ τις ἀποδιδόναι. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὑπολαβὼν ὁ Πολέμαρχος, εἴπερ γέ τι χρὴ Σιμωνίδῃ πείθεσθαι. Καὶ μέντοι, ἔφη ὁ Κέφαλος, καὶ παραδίδωμι ὑμῖν τὸν λόγον· δεῖ γάρ με ἤδη τῶν ἱερῶν ἐπιμεληθῆναι. Οὐκοῦν, ἔφην ἐγώ, ὁ Πολέμαρχος τῶν γε σῶν κληρονόμος; Πάνυ γε, ἦ δ' ὅς γελάσας, καὶ ἅμα ᾔει πρὸς τὰ ἱερά.

Λέγε δή, εἶπον ἐγώ, σύ, ὁ τοῦ λόγου κληρονόμος, E
τί φῂς τὸν Σιμωνίδην λέγοντα ὀρθῶς λέγειν περὶ δικαιοσύνης; Ὅτι, ἦ δ' ὅς, τὸ τὰ ὀφειλόμενα ἑκάστῳ ἀποδιδόναι δίκαιόν ἐστι· τοῦτο λέγων δοκεῖ ἔμοιγε καλῶς λέγειν. Ἀλλὰ μέντοι, ἦν δ' ἐγώ, Σιμωνίδῃ γε οὐ ῥᾴ-

που] ποι Ven. C. Vind. D. Par. DK. Flor. U.

λάβοι] λάβῃ Lob. Vat. M. Bas. ab.

σωφρονοῦντος] καὶ σωφ. Vind. F. Ang. B. Flor. ACRT. sed in hoc καὶ punctis notatum est. ἀνδρὸς σωφ. Vind. D.

ἀπαιτοῖ] ἀπαιτεῖ Lob. Vind. B. Vat. M.

τοιαῦτα] αὐτὰ Lob. Vind. B. Vat. M. et a m. pr. B.

οὐδ'] ὅδ' Vind. B. Vat. M. Flor. T. ὁδ' Lob.

πάντα ἐθέλων] ἐ. π. Lob. Vind. BE. Vat. BM. ταῦτα λέγων Flor. T. In Vind. F. a m. pr. πάντα omissum et ἐθέλοντ' ἀλ. pro ἐθέλων τἀλ. scriptum est.

D οὗτος] οὕτως Vind. E.

ὅρος] om. a m. pr. Ven. B.

λάβῃ] λάβοι Lob. Ven. B. Par. K. et a m. pr. Vind. B. Ald. Bas. ab. Steph. quod quum neque ex alius cuiusdam mente et sententia dictum sit, neque id respiciatur, quod quis acceptum habere possit, sed quod habeat, recte mutavit Bekkerus.

ὑπολαβὼν] ὑ. οὖν Lob. Vind. B. Vat. M.

χρὴ Σιμωνίδῃ] Ita a m. s. Par. D. et Vat. B. χρήσιμον ἤδη Lob. Par. K. Vind. B. Vat. M. et a m. s. Ven. C. χρὴ σιμονίδη margo Vind. B. χρήσιμον ἴδη Vind. D.

ὁ] ὦ Ang. B.

παραδίδωμι ὑμῖν] π. ἡμῖν Flor AC. παραδίδομῖν Vind. E.

ἔφην] ἔφη Lob. Vind. BDEF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Amb. C. Ang. B. (hic, ut Vind. F, post ἐγὼ) Flor. ABCRTUV. Quam parum decenter hi Polemarchum loquentem faciant, nemo non intelligit.

Πάνυ γε] γε om. Mon. B.

ᾔει] εἰ, sup. ῃ, Vind. D. εἴει a m. pr. Vind. E.

τὰ ἱερά] τὸ ἰέναι Par. K. Mon. B. τὸ ἰέναι Vind. D.

E δή] δή μοι Vind. F. Flor. R.

εἶπον ἐγώ, σύ] σύ, εἶ. ἐ. Par. K.

φῂς] φῇς Vind. D.

τὸ] om. Flor. C. et a m. pr. Vind. F.

τοῦτο] atque haec Fic.

ἔμοιγε] Ita Par. A. Lob. Vat. BM. Vind. BE. ἐμοί γε Flor. B. μοί γε Flor. R. μοιγε Vind. F. Ang. B. ἐμοὶ reliqui cum editis ante Bekkerum. om. Fic.

καλῶς] καλὰ Par. DK. Vind. D.

γε] om. Lob. Vat. BM. Vind. B.

διον ἀπιστεῖν· σοφὸς γὰρ καὶ θεῖος ὁ ἀνήρ· τοῦτο μέντοι ὅτι ποτὲ λέγει, σὺ μὲν, ὦ Πολέμαρχε, ἴσως γιγνώσκεις, ἐγὼ δὲ ἀγνοῶ. δῆλον γὰρ, ὅτι οὐ τοῦτο λέγει, ὅπερ ἄρτι ἐλέγομεν, τό τινος παρακαταθεμένου τι ὁτῳοῦν 332 μὴ σωφρόνως ἀπαιτοῦντι ἀποδιδόναι· καίτοι γε ὀφειλόμενόν πού ἐστι τοῦτο, ὃ παρακατέθετο. ἦ γάρ; Ναί. Ἀποδοτέον δέ γε οὐδ' ὁπωστιοῦν τότε, ὁπότε τις μὴ σωφρόνως ἀπαιτοῖ; Ἀληθῆ, ἦ δ' ὅς. Ἄλλο δή τι, ἦ τὸ τοιοῦτον, ὡς ἔοικε, λέγει Σιμωνίδης τὸ τὰ ὀφειλόμενα δίκαιον εἶναι ἀποδιδόναι. Ἄλλο μέντοι, νὴ Δία, ἔφη· τοῖς γὰρ φίλοις οἴεται ὀφείλειν τοὺς φίλους ἀγαθὸν μέν τι δρᾶν, κακὸν δὲ μηδέν. Μανθάνω, ἦν δ' ἐγώ· ὅτι

γὰρ] *om.* Ven. C. Par. K. et a m. pr. D. int. vers. Vind. D.

ὁ ἀνήρ] *ἀνὴρ* Par. A. Lob. Vind. BDE. (Vind. F. *ὁ* int. vers. habet.) Vat. BM. Ven. BC. Amb. C. Flor. ABCT. Itaque Bekkerus, ut solet, *ἀνήρ* scripsit: Stallbaumius dubitat, an abiiciendus sit articulus, cuius in omissi ad casus obliquos exempla inciderit; interim conferri iubet Schaeferum melet. p. 4. Wyttenbachium ad Phaedonem p. 258. et Wolfium anal. litt. II. p. 458. Idem ad Phaedri locum p. 267. A. ubi codices omnes *σοφὸς γὰρ ἀνήρ* exhibent, optime de hac re disseruisse iudicat Astium in comm. ad Phaedrum p. 365. sq. qui nostro loco *ὁ ἀνήρ* legit eoque ad sententiam suam de discrimine dictionum *σοφὸς ἀνήρ* et *σοφὸς ὁ ἀνήρ* illustrandam utitur. Denique ad Phaedonem p. 98. B. (in dialogis Platonis selectis p. 152.) laudat Hermannum ad Soph. Oed. Col. 32. articulum abesse posse, ubi *ἀνήρ* pro *ἐκεῖνος* positum sit, Reisigio concedentem. Rectius fecisset Stallbaumius, si exempla illa omissi ad casus obliquos articuli protulisset. Nam quae prolata sunt ab Heindorfio ad Phaedonem p. 182. ex Aristophanis Pluto 654. et Acharn. 429. *ἄγοντες ἄνδρα τότε μὲν ἀθλιώτατον* et *οἶδ' ἄνδρα Μυσὸν Τήλεφον*, in quo Heindorfius comma post *ἄνδρα* ponit, ea et Hermannus alienissima censet, nec non aliena putasse videtur Bekkerus ad Demosth. Olynth. I. p. 10. si tamen is non unum Demosthenem respexit, et profecto illud non efficiunt, ut nostro loco, si absit articulus, non hoc potius: *Simonides enim vir sapiens et divinus est*, quam id, quod debet: *is enim sapiens et divinus est*, significatum videatur. Nam ut possit *ἀνὴρ* pro *ἐκεῖνος* dici, in hac dictione tamen requiritur aliquid, quominus pro parte praedicati accipiatur. Itaque articulum necessarium puto; quem quum codices nec numero nec indole spernendi offerant, omnibus repugnandi et crasin per coniecturam inferendi caussa non est visa.

λέγει] *λέγοι* Ven. B. editi ante Astium.

γιγνώσκεις] *γιν.* Vind. D.

δὲ] *δ'* Vind. D.

ὅτι] *ὡς* Mon. B. Flor. U. *om.* Ven. C. Vind. D. Par. DK.

ὁτῳοῦν] *ὁτονοῦν*, sup. a m. s. *ω*, Vind. F.

ἀπαιτοῦντι] *ἀπαιτοῦντος* Mon. B.

ἐστι τοῦτο] *τοῦτ' ἐστὶν* Vind. 332 B. *τοῦτό ἐστιν* Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. *ἔστι τ.* Vind. D.

ἦ] *ἢ* Vind. D.

Ἀποδοτέον — τότε] *Reddendum autem: neque tamen tunc* Fic.

οὐ τὰ ὀφειλόμενα ἀποδίδωσιν ὃς ἄν τῳ χρυσίον ἀποδῷ παρακαταθεμένῳ, ἐάνπερ ἡ ἀπόδοσις καὶ ἡ λῆψις βλα- B βερὰ γίγνηται, φίλοι δὲ ὦσιν ὅ τε ἀπολαμβάνων καὶ ὁ ἀποδιδούς· οὐχ οὕτω λέγειν φῂς τὸν Σιμωνίδην; Πάνυ μὲν οὖν. Τί δέ; τοῖς ἐχθροῖς ἀποδοτέον ὅτι ἂν τύχῃ ὀφειλόμενον; Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη, ὅ γε ὀφείλεται αὐτοῖς. ὀφείλεται δὲ, οἶμαι, παρά γε τοῦ ἐχθροῦ τῷ ἐχθρῷ ὅπερ καὶ προσήκει, κακόν τι. Ἠινίξατο ἄρα, ἦν δ' ἐγὼ, ὡς ἔοικεν, ὁ Σιμωνίδης ποιητικῶς τὸ δίκαιον ὃ εἴη. διενοεῖτο μὲν γὰρ, ὡς φαίνεται, ὅτι τοῦτ' εἴη δί- C καιον, τὸ προσῆκον ἑκάστῳ ἀποδιδόναι, τοῦτο δὲ ὠνόμασεν ὀφειλόμενον. Ἀλλὰ τί οἴει; ἔφη. Πρὸς Διὸς, ἦν

δή τι] δή τοι Vind. B.

μέντοι] μέν τι Steph.

Δία] δι' Lob. Vind. E. Amb. C. Vat. M.

μέν τι] μέν τοι Vind. F. Bas. ab.

δρᾷν] δρᾶν Ald. Bas. ab. Vide praefationem.

ἦν δ' ἐγώ·] Recte Stallbaumius haec non commate, ut reliqui, sed maiore interpunctione a sequentibus distinxit. Socrates non hoc dicit intelligere, non debita reddi ab illo, sed ita interpretandum Simonidis dictum videri Polemarcho. Hoc vero ut magis appareat, etiam post ἀποδιδοὺς colon cum veteribus posui, ubi Stallbaumius cum Bekkero punctum habet inferius.

τῳ] τὸ Lob. Vind. BF. et a m. s. D. Amb. C. Ang. B. Vat. M. Flor. ACRTV. τῷ Bas. b.

χρυσίον] χρυσίῳ Ven. C.

B ἐάνπερ] ἄνπερ Vind. F. Flor. R.

βλαβερὰ] φανερὰ Vat. M. et, cum vulg. in margine, Vind. B.

γίγνηται] Ita Lob. Vind. BDEF. Par. K. sec. Bip. Flor. ABCRU. γίν. Ald. Bas. ab. Steph.

δὲ] δ' Vind. D.

ἀποδιδούς] ἀπο int. vers. Vind. B.

φῂς] φῇς Vind. DF.

Σιμωνίδην] Σιμονίδην Bas. b.

τύχῃ] τύχοι Lob. Vind. DE. Vat. B. Ven. B. Par. DK. Mon. B. Flor. UV. Ald. Bas. ab.

δὲ] δέ γε Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ABCRTUV. Stallbaumius. Ego propter sequens γε, pro quo Vind. B. τε habet, vulgatam lectionem retinui.

προσήκει, κακόν] κ. π. Vind. F.

ὡς ἔοικεν] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M. Fic.

ποιητικῶς] ποιη.... Vind. E.

φαίνεται] ἔοικεν Lob. Vind. B. C

τὸ προσῆκον] τὸ, τὸ πρ. Par. K.

Ἀλλὰ τί οἴει; ἔφη. Πρὸς Διὸς, ἦν δ' ἐγὼ, εἰ οὖν] Simonidei dicti interpretationem benignam a Socrate oblatam accipiens Polemarchus et nihil iam de Socratis assensu dubitans quaerit, quid ipsi videatur. Cui Socrates rem profecto nondum expeditam esse respondet. Hunc sensum non perspexit Ficinus: *verum quid putas ipsum dicturum, si —.* Etiam Stallbaumius locum manifesto corruptum statuit, quo nihil magis integrum. In Par. A. Vind. F. Amb. C. Flor. ACR. post ἔφη, quod ipsum Vind. D. omisit, legitur ὦ, in Ang. B. et in margine Flor. ACR. ὦ σώκρατες, quorum illud ita tantum tolerabile fit, si verba ἦν δ' ἐγὼ cum Amb. C. post ἤρετο collocantur.

δ' ἐγώ, εἰ οὖν τις αὐτὸν ἤρετο· ὦ Σιμωνίδη, ἡ τίσιν οὖν τί ἀποδιδοῦσα ὀφειλόμενον καὶ προσῆκον τέχνη ἰατρικὴ καλεῖται; τί ἂν οἴει ἡμῖν αὐτὸν ἀποκρίνασθαι; Δῆλον, ὅτι, ἔφη, ἡ σώμασι φάρμακά τε καὶ σιτία καὶ ποτά. Ἡ δὲ τίσι τί ἀποδιδοῦσα ὀφειλόμενον καὶ προσῆ- D κον τέχνη μαγειρικὴ καλεῖται; Ἡ τοῖς ὄψοις τὰ ἡδύσματα. Εἶεν· ἡ οὖν δὴ τίσι τί ἀποδιδοῦσα τέχνη δικαιοσύνη ἂν καλοῖτο; Εἰ μέν τι, ἔφη, δεῖ ἀκολουθεῖν, ὦ Σώκρατες, τοῖς ἔμπροσθεν εἰρημένοις, ἡ τοῖς φίλοις τε καὶ ἐχθροῖς ὠφελείας τε καὶ βλάβας ἀποδιδοῦσα. Τὸ 412 τοὺς φίλους ἄρα εὖ ποιεῖν καὶ τοὺς ἐχθροὺς κακῶς δι-

ἡ τίσιν] καὶ τ. Amb. C. ἢ τ. Vind. F.

ἀποδιδοῦσα ὀφειλόμενον] ἀποδιδοῦ ὀφειλόμενόν τε Vind. E.

τέχνη] Scilicet artis est, quid cuique conveniat, nosse et exhibere. Itaque Simonides, si conveniens intelligebat, iustitiam inter artes referebat; atque ex ea parte Socrates rem aggreditur. — Quae sequuntur ἰατρικὴ καλεῖται usque ad προσῆκον τέχνη om. Vind. D.

οἴει] εἴη a m. pr. Lob.

Δῆλον, ὅτι] δηλονότι Lob. Vind. BE. Cf. ad L. II. p. 372. C.

ποτά] Bekkerus in comm. crit. ad Protag. p. 158, 15. Vaticanum B. testatur πότα exhibere solere.

Ἡ δὲ τίσι — καλεῖται;] His Ficinus circumdedit haec: *Atque eodem pacto si idem percontetur — quid illi potissimum respondebit?* Pro τί Vind. E. Ald. Bas. ab. Steph. τὶ habent, ut supra Ald. Bas. a. post τίσιν οὖν, ubi in Lob. Vind. BDE. τι est. In Vind. E. ὀφειλόμενόν τε καὶ scriptum et in Amb. C. Flor. T. τέχνη non post προσῆκον, sed ante ὀφειλόμενον positum est.

Ἡ] ἢ Vind. F.

D ἡ οὖν] εἰ οὖν Ven. C.

τίσι τί] τίσι τὶ Ald. Steph. τίσι Bas. ab.

ἀποδιδοῦσα] ἀ. ὀφειλόμενον καὶ προσῆκον Vind. E.

μέν τι] μέν τοι Lob. Vind. B DE. Vat. BM. Par. D. Mon. B. Amb. C.

δεῖ] δεῖν Par. K. sec. Bekk.

ἔμπροσθεν εἰρημένοις] εἰρ. ἐμ. Par. K.

ἡ] ἢ Vind. EF.

ὠφελείας] ὠφελίας Ald. Bas. ab. Idem Vat. B. et Ven. BC. videntur habere secundum ea, quae Bekkerus in comm. ad Lys. p. 130, 8. Euthyphr. p. 377, 5. et Civ. p. 474, 4. adnotavit. Vtramque terminationem usitatam, sed alteram, in ία, vulgarem fuisse refert Etym. p. 462, 20. quam notationem ad posterius aevum pertinere existimo; nam Platonis aetate ὠφελία poëticum potius videtur fuisse, sed ita, ut a pedestri oratione non prorsus excluderetur. Ipse Plato, si codicum auctoritate, ut par est, censetur, nonnunquam eam terminationem admisisse iudicandus est, velut Lys. p. 214. E. 217. A. Charm. 165. C. 167. B. 171. D. 175. A. bis. Euthyd. 275. E. Nostro loco, etiamsi de Vaticano et Venetis certo constaret, reliquorum consensu ὠφελείας satis tutum esset.

βλάβας] βλάβης a m. s. Ven. C.

εὖ ποιεῖν] εὐποιεῖν Vind. E.

δικαιοσύνην] δικαιοσύνη Amb. C.

λέγει;] λέγει. Steph. Ac sane aliter hoc interrogat, quam e. g. quod sequitur, aut si diceret: ἆρ' οὖν τὸ etc. Sed tamen ita

καιοσύνην λέγει; Δοκεῖ μοι. Τίς οὖν δυνατώτατος κάμνοντας φίλους εὖ ποιεῖν καὶ ἐχθροὺς κακῶς πρὸς νόσον καὶ ὑγίειαν; Ἰατρός. Τίς δὲ πλέοντας πρὸς τὸν E τῆς θαλάττης κίνδυνον; Κυβερνήτης. Τί δέ; ὁ δίκαιος ἐν τίνι πράξει καὶ πρὸς τί ἔργον δυνατώτατος φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς βλάπτειν; Ἐν τῷ προσπολεμεῖν καὶ ξυμμαχεῖν, ἔμοιγε δοκεῖ. Εἶεν· μὴ κάμνουσί γε μήν, ὦ φίλε Πολέμαρχε, ἰατρὸς ἄχρηστος. Ἀληθῆ. Καὶ μὴ πλέουσι δὴ κυβερνήτης. Ναί. Ἆρα καὶ τοῖς μὴ πολεμοῦσιν ὁ δίκαιος ἄχρηστος; Οὐ πάνυ μοι δοκεῖ τοῦτο. Χρήσιμον ἄρα καὶ ἐν εἰρήνῃ δικαιοσύνη; Χρήσιμον. 333

loquitur, ut assensurusne alter an non sit, nescire videatur. Itaque cum Bekkero signum interrogandi restitui.

κάμνοντας] *φίλους κ.* Vind. E.

κακῶς] *om.* a m. pr. Mon. B. a. m. s. *βλάπτειν* pro eo habet.

ὑγίειαν] *ὑγείαν* Vind. E. Par. DK. qui duo Symp. p. 188. A. eandem formam exhibent. Gravior dissensio librorum est Euthyphr. p. 13. D. ubi plurimi codices et optimi *ὑγείας* scribi iubent. In Gorgia, Charmide, Symposio tuentur fere id, quod grammatici Atticis tribuunt, *τετρασύλλαβον*.

Τίς — Κυβερνήτης] in marg. Lob.

E *θαλάττης*] *θαλάσσης* Amb. C. qua forma Plato perpaucis locis usus videtur. Etiam Euthyd. p. 279. E. ubi Heindorfius propter Aelii Dionysii effatum *θαλάσσης* intactum reliquerat, codices *θαλάττης* confirmant. Sed Tim. p. 25. D. *θαλάσσης* mutandum non videtur.

Τί δέ; ὁ δίκαιος ἐν] *Τί δὲ ὁ δίκαιος, ἐν* Ald. Bas. ab. *Τί δὲ ὁ δίκαιος; ἐν* Steph. quod ferri potest. Sed alteram rationem, quam praeivit Bekkerus, illa suadent p. 333. A: *Τί δὲ δή; τὴν δικαιοσύνην* etc.

τίνι πράξει] *τῷ τι πράττειν* Amb. C. Ang. B. *τῷ τί πράττειν* Vind. F. (cum vulg. in m.) Flor. RT. et int. vers. AC.

προσπολεμεῖν] *προπολεμεῖν* Vind. F. Par. K. et a m. s. D. Mon. B. Flor. ACRU. Astius et Stallbaumius. Idem coniecerat Stephanus in margine. Sed adversandi significatio non minus apta, quam propugnandi.

καὶ ξυμμαχεῖν] *καὶ ἐν τῷ ξ.* Par. ADK. Ven. C. Vind. DF. Amb. C. Ang. B. Flor. T. et int. vers. AC. Bekkerus; in qua lectione *τὸ ξυμμαχεῖν* non secus ac *τὸ προσπολεμεῖν* speciem significare videtur, quum genus sit additumque ideo, ut *τὸ προσπολεμεῖν* accuratius definiatur. Itaque vulgatam cum Stallbaumio praestare censeo. *impugnando et propugnando* Fic.

δοκεῖ] *δοκεῖν* Vind. F. Amb. C. Ang. B.

Εἶεν] *om.* Mon. B. Amb. C. Fic.

μὴ κάμνουσί] *μηνοσοῦσι* sup. Vind. F.

γε] *om.* Vind. F. Ang. B.

ἄχρηστος.] *ἄχρηστος;* Ald. Bas. ab. Item paullo post cum Lob. *κυβερνήτης;* et cum eodem p. 333. A. *πρός γε καρποῦ κτῆσιν;* quo loco etiam Stallbaumius interrogationem facit, cui *γε* non minus, quam hic, refragari videtur.

δὴ] *δὲ* Amb. C.

Ἆρα] *ἄρα* Vind. DF.

δικαιοσύνη;] *δικαιοσύνη.* Steph. Huius loci eadem fere ratio est, quae superioris illius D: — *λέγει;*

Καὶ γὰρ γεωργία· ἢ οὔ; Ναί. Πρός γε καρποῦ κτῆσιν. Ναί. Καὶ μὴν καὶ σκυτοτομική; Ναί. Πρός γε ὑποδημάτων ἄν, οἶμαι, φαίης κτῆσιν. Πάνυ γε. Τί δὲ δή; τὴν δικαιοσύνην πρὸς τίνος χρείαν ἢ κτῆσιν ἐν εἰρήνῃ φαίης ἂν χρήσιμον εἶναι; Πρὸς τὰ ξυμβόλαια, ὦ Σώκρατες. Ξυμβόλαια δὲ λέγεις κοινωνήματα, ἤ τι B *ἄλλο; Κοινωνήματα δῆτα. Ἆρ' οὖν ὁ δίκαιος ἀγαθὸς καὶ χρήσιμος κοινωνὸς εἰς πεττῶν θέσιν, ἢ ὁ πεττευτικός; Ὁ πεττευτικός. Ἀλλ' εἰς πλίνθων καὶ λίθων θέσιν ὁ δίκαιος χρησιμώτερός τε καὶ ἀμείνων κοινωνὸς τοῦ οἰκοδομικοῦ; Οὐδαμῶς. Ἀλλ' εἰς τίνα δὴ κοινωνίαν ὁ δίκαιος ἀμείνων κοινωνὸς τοῦ κιθαριστικοῦ, ὥσπερ ὁ κιθαριστικὸς τοῦ δικαίου εἰς κρουμάτων; Εἰς ἀργυρίου, ἔμοιγε δοκεῖ. Πλήν γ' ἴσως, ὦ Πολέμαρχε, πρὸς τὸ χρῆσθαι ἀργυρίῳ, ὅταν δέῃ ἀργυρίου κοινῇ πρίασθαι ἢ* C *ἀποδόσθαι ἵππον· τότε δ', ὡς ἐγὼ οἶμαι, ὁ ἱππικός. ἦ γάρ; Φαίνεται. Καὶ μὴν ὅταν γε πλοῖον, ὁ ναυπηγὸς, ἢ ὁ κυβερνήτης. Ἔοικεν. Ὅταν οὖν τί δέῃ ἀργυρίῳ ἢ*

333 *καρποῦ*] *καρπῶν* Amb. C. *καὶ ποῦ* Vind. E.
καὶ] *om.* Vind. D.
ἂν] *om.* Vind. BE. Vat. M.
οἶμαι, φαίης κτῆσιν] *φαίης*.... Vind. E.
πρὸς τίνος χρείαν ἢ κτῆσιν] *om.* Mon. B. (*χείαν* Bas. a.)
λέγεις] *λέγειν* Vind. E. *λέγει* Vind. F.
ἤ τι] *ἢ τὶ* Vind. D. Ald. Bas. ab. *ἢ τί* Steph. interrogandi signo post *κοινωνήματα* posito. Idem signum Stephanus paullo post ad *πεττῶν θέσιν* apposuit et ad *κιθαριστικοῦ*.
B *κιθαριστικοῦ*] Ita Lob. in penultima correctus. *κιθαριστοῦ* Flor. V. et a m. pr. Vind. E. *οἰκοδομικοῦ τε καὶ κιθαριστικοῦ* Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U. quae interpolatio fuit hominis paullo diligentioris subita citharistae commemoratione offensi et Socratem Platonicum ita solere ignorantis.
κρουμάτων] *κρουσμάτων* Mon. B. Flor. U.
τὸ] *τῷ* Amb. C.
δέῃ] *δὲ ἢ γρ.* Par. K. sec. Bekk.
κοινῇ] *om.* Fic.
ἢ] *καὶ* Vind. D.
ἀποδόσθαι] *ἀποδεδόσθαι* Flor. A. *ἀπόδοσθαι* Vind. D. Negat Muretus in vendendo equo usum esse pecuniae. Est vero; scilicet eius, quae impensa fuit in emendum alendumque.
C *ἵππον*] *ἵππων* Bas. b.
δ'] *δὲ* Lob. Vind. BEF.
ἐγὼ οἶμαι] *ἐγῷμαι* Vind. E. Par. K. sec. Bip. Mon. B. Flor. TU. (hi duo *ἐγῶμαι*) Bekkerus et Stallbaumius. Codices vulgatam non minus h. l. tuentur, quam Charm. p. 160. A. Hipp. min. p. 369. A. Symp. p. 175. B. Et Phaedon. p. 102. A. omnes necessario *ὡς μὲν ἐγὼ οἶμαι* retinent.
ὁ] *om.* Ang. B. Flor. R. et a m. pr. Vind. F.
ἦ] *ἢ* Vind. F.
Φαίνεται] *ναί* Lob. Vind. BE. Vat. BM. *om.* Mon. B.
Ὅταν] *ὅτι τ' ἂν* Vind. F. et int. vers. Flor. A.
τί δέῃ] *τι δ.* Ald. Bas. ab. *δέῃ* Vat. M. et a m. pr. B. Vind. B.

χρυσίῳ κοινῇ χρῆσθαι, ὁ δίκαιος χρησιμώτερος τῶν ἄλλων; Ὅταν παρακαταθέσθαι καὶ σῶν εἶναι, ὦ Σώκρατες. Οὐκοῦν λέγεις ὅταν μηδὲν δέῃ αὐτῷ χρῆσθαι, ἀλλὰ κεῖσθαι; Πάνυ γε. Ὅταν ἄρα ἄχρηστον ᾖ ἀργύριον, τότε χρήσιμος ἐπ' αὐτῷ ἡ δικαιοσύνη; Κινδυνεύει. Καὶ D ὅταν δὴ δρέπανον δέῃ φυλάττειν, ἡ δικαιοσύνη χρήσιμος καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ, ὅταν δὲ χρῆσθαι, ἡ ἀμπελουργική; Φαίνεται. Φήσεις δὲ καὶ ἀσπίδα καὶ λύραν ὅταν δέῃ φυλάττειν καὶ μηδὲν χρῆσθαι, χρήσιμον εἶναι τὴν δικαιοσύνην, ὅταν δὲ χρῆσθαι, τὴν ὁπλιτικὴν καὶ τὴν μουσικήν; Ἀνάγκη. Καὶ περὶ τἆλλα δὴ πάντα ἡ δικαιοσύνη ἑκάστου ἐν μὲν χρήσει ἄχρηστος, ἐν δὲ ἀχρηστίᾳ χρήσιμος; Κινδυνεύει. Οὐκ ἂν οὖν, ὦ φίλε, πάνυ γέ E τι σπουδαῖον εἴη ἡ δικαιοσύνη, εἰ πρὸς τὰ ἄχρηστα χρήσιμον ὂν τυγχάνει. Τόδε δὲ σκεψώμεθα· ἆρ' οὐχ ὁ πατάξαι δεινότατος ἐν μάχῃ εἴτε πυκτικῇ εἴτε τινὶ καὶ ἄλλῃ, οὗτος καὶ φυλάξασθαι; Πάνυ γε. Ἆρ' οὖν καὶ νόσον ὅστις δεινὸς φυλάξασθαι, καὶ λαθεῖν οὗτος δεινότατος

Lob. δέῃ τι Vind. E. et a m. s. Vat. B.
χρῆσθαι] χρήσασθαι Vind. D.
σῶν] σῶον margo Vind. B.
μηδὲν] μὴ Par. K. sec. Bekk.
δέῃ] δέοι Ven. B.
D δὴ] int. vers. Vind. F. δὲ Flor. A.
δέῃ] δέοι Par. A. Lob. Vat. B. Ven. BC. Vind. D.
ἰδίᾳ,] ἰδίᾳ; Steph. ἰδίᾳ· Bekkerus.
Φήσεις] φύσεις Bas. ab.
μηδὲν] μὴ Vind. D. Amb. C. Flor. ACTV. et a m. pr. Ven. C. In Vind. F. syllaba δὲν cum praecedente καὶ inter versus est.
δικαιοσύνην,] δικαιοσύνην; Steph.
καὶ τὴν μουσικήν] om. Vind. E.
τἆλλα] Ita solere Vaticanum M. Bekkerus ad Symp. p. 421, 18. testatur. τἄλλα Lob. τἄλλα Vind. BD. Steph. τὰ ἄλλα Vind. F. Flor. R.
δὴ] δὲ Ven. B.
ἑκάστου] ἢ ἑ. Vind. F. Ang. B. Flor. R.
ἀχρηστίᾳ] ἀχρηστίαν Πλάτων πρώτῳ Πολιτείας. Antiatt. Bekkeri anecd. p. 78, 13.
χρήσιμος;] χρήσιμος. Lob. Vind. D. et editi ante Astium.
E Οὐκ ἂν οὖν] Ita Ven. B. Flor. B. Bas. b. Bekkerus et Stallbaumius. οὐκοῦν Lob. Vind. BDEF. Flor. ACRTUV. Ald. Bas. a. οὔκουν reliqui codices Bekkeri et Steph.
πάνυ] Ante hoc Vind. D. οὐ int. vers. habet.
τι] τοι Vind. E.
εἴη] om. Vind. D. In Vind. F. cum litura legitur.
ὁ πατάξαι] ὁ πατάξας Par. K. (ὁ πατάξας sec. Bip.) ὁ πατάξει Bas. b.
δεινότατος] δυνατώτατος Ang. B. Flor. R.
μάχῃ] μάχαις Vat. B.
καὶ ἄλλῃ] καὶ om. Lob. Vind. BE. Vat. BM.
φυλάξασθαι] ὡς ὁμώνυμον ἐνταῦθα εἴληπται τὸ φυλάξασθαι int. vers. Vind. F.
Ἆρ'] ἆρ' Vind. F.
δεινὸς] om. Amb. C.
φυλάξασθαι, καὶ λαθεῖν οὗ-

334 ἐμποιῆσαι; Ἔμοιγε δοκεῖ. Ἀλλὰ μὴν στρατοπέδου γε ὁ αὐτὸς φύλαξ ἀγαθὸς, ὅσπερ καὶ τὰ τῶν πολεμίων κλέψαι καὶ βουλεύματα καὶ τὰς ἄλλας πράξεις. Πάνυ γε. Ὅτου τις ἄρα δεινὸς φύλαξ, τούτου καὶ φὼρ δεινός. Ἔοικεν. Εἰ ἄρα ὁ δίκαιος ἀργύριον δεινὸς φυλάττειν, καὶ κλέπτειν δεινός. Ὡς γοῦν ὁ λόγος, ἔφη, σημαίνει. Κλέπτης ἄρα τις ὁ δίκαιος, ὡς ἔοικεν, ἀναπέφανται. καὶ κινδυνεύεις παρ' Ὁμήρου μεμαθηκέναι αὐτό· καὶ γὰρ ἐκεῖνος τὸν τοῦ Ὀδυσσέως πρὸς μητρὸς πάππον Αὐτό-

τος δεινότατος ἐμποιῆσαι;] Editiones ante Bekkerianam: *φυλάξασθαι καὶ λαθεῖν, οὗτος δεινότατος καὶ ἐμποιῆσαι;* Sed alterum *καὶ om.* Par. A. Lob. Vind. BDEF. Vat. BM. Ven. B. et a m. pr. C. Amb. C. Ang. B. Flor. AB CU. Bekkerus hoc *καὶ* et interpunctionem vulgatam tenens pro *λαθεῖν* edidit *μὴ παθεῖν* secundum Mon. B. quo modo fere Ep. VII. p. 351. C. Dio dicitur *διευλαβούμενος μὴ παθεῖν*. Idem Stallbaumius in Flor. B. a m. s. scriptum recepit. Vulgatam tueri conati sunt Astius et Faesius, ille *νοσήσας* supplens, quo sensu Ficinus interpretatus est: *num igitur et morbum quicunque vitare et occultare poterit, idem et inferre valebit?* hic *νόσον* ad utrumque verbum referens; quorum alterum est a re alienissimum, quum is, qui in morbum inciderit, quantumvis eum subtrahere hominum oculis calleat, eo ipso, quod incidit, arte prohibendi caruisse statuendus sit, alterum inusitatam locutionem habet et repetitionem inutilem: quo vitio Bekkerianam quoque lectionem, quam Schleiermacherus sequitur, laborare manifestum est. Vtrique autem hoc praeterea incommodi haeret, quod Socrates iustitiam, si ars sit custodiendi, etiam furandi artem esse probaturus, postquam uno exemplo docuit facultati aliquid in aliis efficiendi coniunctam esse idem illud ab ipso artifice prohibendi facultatem, alterum addit, quod eam rem neque amplius illustret neque accuratius definiat, sed inversione tantum repetat prius, quum hoc potius firmandum esset, prohibendi facultatem coniunctam habere facultatem clam efficiendi, quo custodiendi ars simul furandi, non rapiendi aut vi auferendi ars esse significaretur. Tertium enim exemplum habet illud quidem oppositum custodiae furtum, sed haud minus recte rapinam aliamve violentam efficientiam haberet, nisi praecederet aliquid, quod clandestinam potius requireret. Tale vero est illud, quod codices ostendunt secundo exemplo Socratem significare voluisse, clam aliis morbum inferre callere, quicunque a se prohibere eum calleat. Itaque suspicor Platonem scripsisse: *καὶ λαθεῖν οὗτος δεινότατος ἐμποιήσας;* Nam *λαθεῖν ἐμποιῆσαι*, quamquam inferioris aevi exempla non desunt (*ἔλαθεν ἐμπεσεῖν* legitur in fabula Aesopica 146. ed. Fur. 46. ed. Cora. et *ἔλαθε διαῤῥῆξαι* in fab. 165. Cor. 23.) Attico scriptore dignum non magis mihi videtur, quam *φθάσεις τελευτῆσαι*, quod in Isocratis or. de pace legebatur, pro quo Bekkerus p. 205. §. 120. ex uno codice praestantissimo edidit *φθάσεις τελευτήσας*. Ad collocationem pronominis *οὗτος*, si cui propterea coniectura nostra minus probetur, conferat illa p. 345. B: *ἃ ἂν εἴπῃς, ἔμμενε τούτοις*. Simili modo supra p. 331. B. *εἰς τοῦτο* et p. 354. B. *οὕτω* positum est. Neque Phaedone p. 67. B. satis caussae erat, cur Bekkerus cum paucis

λυκον ἀγαπᾷ τε καὶ φησιν αὐτὸν πάντας ἀνθρώπους B κεκάσθαι κλεπτοσύνῃ θ' ὅρκῳ τε. ἔοικεν οὖν ἡ δικαιοσύνη καὶ κατὰ σὲ καὶ καθ' Ὅμηρον καὶ κατὰ Σιμωνίδην κλεπτική τις εἶναι, ἐπ' ὠφελείᾳ μέντοι τῶν φίλων καὶ ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἐχθρῶν. οὐχ οὕτως ἔλεγες; Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη· ἀλλ' οὐκέτ' οἶδα ἔγωγε, ὅτι ἔλεγον. τοῦτο μέντοι ἔμοιγε δοκεῖ ἔτι, ὠφελεῖν μὲν τοὺς φίλους ἡ δικαιοσύνη, βλάπτειν δὲ τοὺς ἐχθρούς. Φίλους δὲ λέγεις εἶναι πότερον τοὺς δοκοῦντας ἑκάστῳ χρηστοὺς εἶναι, ἢ C

quibusdam ἐκεῖ ἱκανῶς potius, quam ἱκανῶς ἐκεῖ cum reliquis scriberet. Quod Salvinio pro λαθεῖν reponendum videbatur ἀλθεῖν, id non solum Ionicum, sed etiam ineptum est. Mureti autem sententiae de eiiciendis verbis καὶ λαθεῖν codices refragantur et res ipsa.

334 ὅσπερ] ὥσπερ Amb. C. et a m. pr. Vat. B. Ald. Bas. ab.

κλέψαι] *furatur* Fic. Repetendum est ἀγαθός.

πράξεις.] πράξεις; Lob.

Πάνυ γε] int. vers. a m. s. Vind. F.

Ὅτον] ὅτι Vind. D.

δεινός.] δεινός; Lob.

ἀργύριον] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

σημαίνει] σημαίνειν Vind. D.

ὡς ἔοικεν] *om.* Fic.

ἀναπέφανται] ἀναπέφαταιAmb. C. ἀπέφανται Vind. E.

κινδυνεύεις] κινδυνεύει Vind. B. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ἐκεῖνος] ἐκεῖ Vind. E.

μητρὸς] πατρὸς Vind. E.

B ἀγαπᾷ] *admiratur* Fic. In eam sententiam Steinbrüchelius assentiente Faesio coniecerat ἄγαται, quod etiam Homeri verbis, quae Odyss. XVIIII. 395. leguntur, magis videtur convenire. Verumtamen delectationis quoque et amoris, qualem virtus excitare solet, vestigia sunt in descriptione poëtae, neque vero Socrates ex eis, quae profert, verbis Homeri amorem colligit, sed Homerum dicit et amare Autolycum et omnibus furandi iurandique arte praeferre, ex quo efficitur honestam ei atque amabilem istam artem videri.

πάντας] ὑπὲρ πάντας Lob. Vind. E. et, sup. εἰς, F. Ven. B. Amb. C. Ang. B. Flor. CRT. et a m. s. Vat. B. Ald. Bas. ab. Steph. εἰς π. Par. K. et a m. s. D. Mon. B. Flor. U. Receptam ab Astio primum, deinde a Bekkero et Stallbaumio lectionem obtulerat Astio ipsius Venetus.

κεκάσθαι] κεκρᾶσθαι Lob. Vat. B. et a m. s. Ven. C. et scholiastes Ruhnkenii, qui adscripsit: οἶμαι γράφεσθαι ὀφείλει ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους κεκάσθαι. Idem scholion est in margine Lob. sed — κεκᾶσθαι, atque eo modo scriptum est in Vind. BF. Ald. Bas. ab. quod an rectum sit, dubitat Astius. κεκράσθαι Vind. E.

καὶ κατὰ σὲ] *om.* Ven. B. a m. pr. et Ficinus. καὶ κατά σε Steph.

ὠφελείᾳ] ὠφελίᾳ Ald. Cf. ad p. 332. D.

Οὐ] οὗ Vind. BF.

Δί'] δία Vind. DE.

οὐκέτ'] οὐκέτι Lob. Vind. BF. οὐκ ἔτι Flor. BR. Vind. E.

ἔγωγε] ἐγὼ Ven. B.

μέντοι] *enim* Fic.

ὠφελεῖν] ὠφελεῖ Ven. C. Vind. D. Par. DK. sec. Bekk.

βλάπτειν] βλάπτει Ven. C. Vind. D. Par. DK.

τοὺς] δὲ Mon. B.

εἶναι πότερον] εἶναι *om.* Lob. C Vnd. BE. Vat. BM.

τοὺς ὄντας κἂν μὴ δοκῶσι, καὶ ἐχθροὺς ὡσαύτως; Εἰκὸς μέν, ἔφη, οὓς ἄν τις ἡγῆται χρηστούς, φιλεῖν, οὓς δ' ἂν πονηρούς, μισεῖν. Ἆρ' οὖν οὐχ ἁμαρτάνουσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ τοῦτο, ὥστε δοκεῖν αὐτοῖς πολλοὺς μὲν χρηστοὺς εἶναι μὴ ὄντας, πολλοὺς δὲ τοὐναντίον; Ἁμαρτάνουσι. Τούτοις ἄρα οἱ μὲν ἀγαθοὶ ἐχθροί, οἱ δὲ κακοὶ φίλοι; Πάνυ γε. Ἀλλ' ὅμως δίκαιον τότε τούτοις D τοὺς μὲν πονηροὺς ὠφελεῖν, τοὺς δὲ ἀγαθοὺς βλάπτειν; Φαίνεται. Ἀλλὰ μὴν οἵ γε ἀγαθοὶ δίκαιοί τε καὶ οἷοι μὴ ἀδικεῖν. Ἀληθῆ. Κατὰ δὴ τὸν σὸν λόγον τοὺς μηδὲν ἀδικοῦντας δίκαιον κακῶς ποιεῖν. Μηδαμῶς, ἔφη, ὦ Σώκρατες· πονηρὸς γὰρ ἔοικεν εἶναι ὁ λόγος. Τοὺς ἀδίκους ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, δίκαιον βλάπτειν, τοὺς δὲ δικαίους ὠφελεῖν; Οὗτος ἐκείνου καλλίων φαίνεται. Πολ-

δοκῶσι, καὶ] δοκῶσιν, omisso primum, deinde int. vers. adscripto καί, Vind. D. Etiam Ven. C. *om.* καί. Post δοκῶσι comma pro signo interrogandi, quod Stephanus intulit quodque etiam Lob. habet, reposui. Cf. ad p. 337. C.

ἡγῆται] ἡγεῖται Flor. R. Vind. D. et a m. pr. F.

Ἁμαρτάνουσι] Ἁμαρτάνουσιν Bekkerus.

Τούτοις] τούτους, sup. a m. s. οις, Vind. F.

κακοὶ] δίκαιοι Vind. E.

φίλοι;] Ita Lob. Vulgo φίλοι. et paullo post βλάπτειν. et ὠφελεῖν. quae idem liber et postremum etiam Vind. BDE. cum interrogatione exhibent. V. ad p. 332. D. et cf. illa D: κατὰ δὴ τὸν σὸν λόγον.

D τοὺς δὲ ἀγαθοὺς] Ita Lob. Vind. BEF. Flor. ABCRUV. Vulgo cum Vind. D. τοὺς δ' ἀγ. quod nullam offensionem habet; sed consensus ille codicum facit, ut Bekkerum nullam suorum rationem habuisse suspicer.

Ἀληθῆ] int. vers. Lob. In eodem post ἀδικεῖν signum interrogandi est.

δὴ] *vero* Fic.

μηδὲν] μὲν Par. K. μηδένα Vat. M.

ἔοικεν εἶναι] *om.* Fic. εἶναι *om.* Vind. D.

ἀδίκους] ἀδικοῦντας Ven. C. Vind. DF. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. RTU. et int. vers. AB. *eos qui iniuriantur* Fic.

φαίνεται] *om.* Fic.

Πολλοῖς] πολλοὺς a m. pr. Vind. F. et a m. s. Flor. A.

E αὐτοῖς] Ita etiam Vind. F. a m. pr. αὐτοί Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. U. et a m. s. Vind. F. Ald. Bas. ab. Steph. Verum coniecerat Bremius, e codicibus edidit Bekkerus. *mali enim quandoque amici adsunt* Fic.

αὐτὸ] αὐτοί Par. D. et sec. Bip. K. Mon. B. Flor. U. αὐτῷ Lob. Vind. B. Vat. M.

μάλα] μάλ' Vind. F. Ang. B. Flor. R.

κινδυνεύομεν] κινδυνεύει Lob. Vind. BE. Vat. BM.

ἐχθρὸν] τὸν ἐ. Vind. DF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT. Stallbaumius. Articulus non est necessarius. Leg. L. V. p. 735. B: διαλέξας τά τε ὑγιῆ καὶ τὰ μὴ καὶ τὰ γενναῖα καὶ ἀγεννῆ. Phileb. p. 13. B: τί οὖν δὴ ταὐτὸν ἐν ταῖς κακαῖς ὁμοίως καὶ ἐν ἀγα-

λοῖς ἄρα, ὦ Πολέμαρχε, ξυμβήσεται, ὅσοι διημαρτήκασι τῶν ἀνθρώπων, δίκαιον εἶναι τοὺς μὲν φίλους βλάπτειν· E πονηροὶ γὰρ αὐτοῖς εἰσί· τοὺς δ' ἐχθροὺς ὠφελεῖν· ἀγαθοὶ γάρ. καὶ οὕτως ἐροῦμεν αὐτὸ τοὐναντίον, ἢ τὸν Σιμωνίδην ἔφαμεν λέγειν. Καὶ μάλα, ἔφη, οὕτω ξυμβαίνει. ἀλλὰ μεταθώμεθα· κινδυνεύομεν γὰρ οὐκ ὀρθῶς τὸν φίλον καὶ ἐχθρὸν θέσθαι. Πῶς θέμενοι, ὦ Πολέμαρχε; Τὸν δοκοῦντα χρηστὸν, τοῦτον φίλον εἶναι. Νῦν δὲ πῶς, ἦν δ' ἐγὼ, μεταθώμεθα; Τὸν δοκοῦντά τε, ἦ δ' ὅς, καὶ τὸν ὄντα χρηστὸν φίλον· τὸν δὲ δοκοῦντα μὲν, ὄντα δὲ μὴ δοκεῖν, ἀλλὰ μὴ εἶναι φίλον· 335 καὶ περὶ τοῦ ἐχθροῦ δὲ ἡ αὐτὴ θέσις. Φίλος μὲν δὴ, ὡς ἔοικε, τούτῳ τῷ λόγῳ ὁ ἀγαθὸς ἔσται, ἐχθρὸς δὲ ὁ πονηρός. Ναί. Κελεύεις δὴ ἡμᾶς προσθεῖναι τῷ δικαίῳ,

θαῖς ἐνὸν πάσας ἡδονὰς ἀγαθὸν εἶναι προσαγορεύεις;

Τὸν δοκοῦντα χρηστὸν] *eum qui bonus et utilis* Fic.

τε] *om.* Vind. E.

τὸν ὄντα] Delent articulum Bremius et Faesius et in novissima editione Astius non sine specie veri. Sed tamen sicut dicere licet: οὐχ οὗτος, ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ χρηστός ἐστι, ita recte dici videtur: ἐκεῖνος ὁ δοκῶν τε καὶ ὁ ὢν χρηστὸς καλεῖται. Deinde aliquid tribuendum interpositis ἦ δ' ὅς, quae negligentiam repetendi, si est negligentia, saltem excusant. Denique confer illa p. 341. B: διόρισαι, ποτέρως λέγεις τὸν ἄρχοντά τε καὶ τὸν κρείττονα, τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ, ὃ νῦν δὴ ἔλεγες, οὗ τὸ ξυμφέρον κρείττονος ὄντος δίκαιον ἔσται τῷ ἥττονι ποιεῖν. Τὸν τῷ ἀκριβεστάτῳ, ἔφη, λόγῳ ἄρχοντα ὄντα. in quibus τὸν ante κρείττονα item offensioni fuit librario Angelico, sane minus iusta caussa, quum ibi vulgaris articuli usus videri possit; sed reliqua magis conveniunt ei rationi, quae nostro loco necessaria est, ut ὁ ἄρχων τε καὶ ὁ κρείττων dictus sit is, qui ἄρχων simul et κρείττων est. Cf. Pausan. L. I. c. 17, 2: ἡ Κενταύρων καὶ ἡ Λαπιθῶν μάχη.

θέσις] δὴ θ. Vind. D. 335

ἔοικε] ἔοικεν Vind. BF. Flor. R.

Κελεύεις δὴ] κ. δὲ Vind. E. Amb. C. Flor. AT.

προσθεῖναι τῷ δικαίῳ, ἢ] ἄλλο πρ. τ. δ. ἢ Ang. B. Flor. CR. Stallbaumius. προσθεῖναί τι τῷ δικαίῳ ἄλλως ἢ Stephanus in margine coniecit, aptiorem tamen hac quoque lectionem desiderans. Ficinus: *iubes nos addere iusto aliquid ad ea, quae dicebamus? dicebamus porro iustum esse* etc. Additamentum a Stallbaumio receptum inutile esse eiusque notionem verbo προσθεῖναι contineri intellexit Bremius et ἢ ad illam refert. Optime vero Astius in comm. ad h. l. et absolute positum esse verbum et significationem augendi habere animadvertit; quem miror sententiam postea mutavisse et ἢ cum Faesio delendum censuisse. προσθεῖναι τῷ δικαίῳ est definitionem iusti auctiorem reddere, cui ἢ haud aliter subiicitur, quam verbo διαφέρειν quum alibi, tum Phaedro p. 228. D: ἁπάντων, οἷς ἔφη διαφέρειν τὰ τοῦ ἐρῶντος, ἢ τὰ τοῦ μή.

ἢ ὡς τὸ πρῶτον ἐλέγομεν, λέγοντες δίκαιον εἶναι τὸν 413 μὲν φίλον εὖ ποιεῖν, τὸν δὲ ἐχθρὸν κακῶς· νῦν πρὸς τούτῳ ὧδε λέγειν, ὅτι ἔστι δίκαιον τὸν μὲν φίλον ἀγαθὸν ὄντα εὖ ποιεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν κακὸν ὄντα βλάπτειν;
B Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη· οὕτως ἄν μοι δοκεῖ καλῶς λέγεσθαι. Ἔστιν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, δικαίου ἀνδρὸς βλάπτειν καὶ ὁντινοῦν ἀνθρώπων; Καὶ πάνυ γε, ἔφη· τούς γε πονηρούς τε καὶ ἐχθροὺς δεῖ βλάπτειν. Βλαπτόμενοι δ' ἵπποι βελτίους, ἢ χείρους γίγνονται; Χείρους. Ἆρα εἰς τὴν τῶν κυνῶν ἀρετήν, ἢ εἰς τὴν τῶν ἵππων; Εἰς τὴν τῶν ἵππων. Ἆρ' οὖν καὶ κύνες βλαπτόμενοι χείρους γίγνονται εἰς τὴν τῶν κυνῶν, ἀλλ' οὐκ εἰς τὴν τῶν ἵππων ἀρετήν; Ἀνάγκη. Ἀνθρώπους δέ, ὦ ἑταῖρε, μὴ
C οὕτω φῶμεν βλαπτομένους εἰς τὴν ἀνθρωπείαν ἀρετὴν χείρους γίγνεσθαι; Πάνυ μὲν οὖν. Ἀλλ' ἡ δικαιοσύνη οὐκ ἀνθρωπεία ἀρετή; Καὶ τοῦτ' ἀνάγκη. Καὶ τοὺς

τὸ πρῶτον] τοπρῶτον Lob. Vind. B. Ald. Bas. ab.
φίλον] φ. εἶναι Ven. C. Vind. D.
δὲ] δ' Lob. Vind. BF. Amb. C. Ang. B. Vat. M. τὸ Bas. a.
κακῶς·] κακῶς; Steph. et sequentes editores. κακῶς, Ald. Bas. ab. In Amb. C. κακῶς· νῦν — τὸν δ' ἐχθρὸν om.
τούτῳ] τοῦτο Vind. F.
ἔστι] ἐστὶ Steph. Cum prioribus facit Lob. Flor. R. Vind. D. et F. in quo ὅτι ἔστι δίκαιον in m. a m. s. leguntur.
δίκαιον] δίκαιον Ang. B. Sic Bekkerus, qui aliud a vulgato discrepans et in illo codice repertum videtur scribere voluisse.
B δοκεῖ] δοκῇ Lob. Vind. BF. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Vat. M. Flor. RU. Steph. δοκοῖ Vind. E.
καλῶς] οὕτως a m. pr. Vind. F.
Ἔστιν ἄρα] ἔ. οὖν ἄ. Par. K. Mon. B. Flor. U. quod Osannus in auctario lex. Gr. p. 139. not. recipiendum statuit obiter.
ὁντινοῦν] ὁντιναοῦν Lob. Vind. B. Flor. T. ὅντινα οὖν Vind. E.
ἀνθρώπων] ἄνθρωπον Ven. B. γρ. margo Steph. τῶν ἀνθρώπων Amb. C. Flor. ACTV.
Καὶ] om. Amb. C.
γε] γ' Vind. E.
τούς γε] τούς τε Vind. F. Ang. B. Flor. R. In Vind. B. μὴν int. vers. additum.
τε] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.
δεῖ] δὴ Amb. C.
γίγνονται] Ita Lob. Vindobonenses et Florentini. γιν. Ald. Bas. ab. Steph.
Ἆρα] ἄρά γε Lob. Vind. BE. Vat. BM. ἄρα Vind. D.
ἀρετὴν] post ἵππων collocatum habent Par. DK. Mon. B. Flor. U. om. Vind. D.
ἢ εἰς — τῶν κυνῶν] om. Vind. D. et a m. pr. Ven. C. τὴν post ἢ εἰς om. Ven. B.
Ἆρ'] ἄρ' Ald. Bas. a.
καὶ κύνες] καὶ om. Mon. B. Ang. B. Flor. R.
C ἀδικωτέρους γίγνεσθαι] Ita Lob. Vindobonenses, Florentini et sec. Bip. Par. K. ἀδ. γιν. Ald. Bas. ab. Steph. Ceterum haec conclusio non omnino vera videtur.
Ἆρ'] ἄρ' Vind. F. Ald.
ἀμούσους — ἱππικῇ] om. Vind. D. et a m. pr. Ven. C. ἀμούσους Ficinus inepte reddidit *musicos*.
ἀφίππους] ἀφ' ἵππους Vind.

βλαπτομένους ἄρα, ὦ φίλε, τῶν ἀνθρώπων ἀνάγκη ἀδικωτέρους γίγνεσθαι. Ἔοικεν. Ἆρ' οὖν τῇ μουσικῇ οἱ μουσικοὶ ἀμούσους δύνανται ποιεῖν; Ἀδύνατον. Ἀλλὰ τῇ ἱππικῇ οἱ ἱππικοὶ ἀφίππους; Οὐκ ἔστιν. Ἀλλὰ τῇ δικαιοσύνῃ δὴ οἱ δίκαιοι ἀδίκους; ἢ καὶ ξυλλήβδην ἀρετῇ D *οἱ ἀγαθοὶ κακούς; Ἀλλὰ ἀδύνατον. Οὐ γὰρ θερμότητος, οἶμαι, ἔργον ψύχειν, ἀλλὰ τοῦ ἐναντίου. Ναί. Οὐδὲ ξηρότητος ὑγραίνειν, ἀλλὰ τοῦ ἐναντίου. Πάνυ γε. Οὐδὲ δὴ τοῦ ἀγαθοῦ βλάπτειν, ἀλλὰ τοῦ ἐναντίου. Φαίνεται. Ὁ δέ γε δίκαιος ἀγαθός; Πάνυ γε. Οὐκ ἄρα τοῦ δικαίου βλάπτειν ἔργον, ὦ Πολέμαρχε, οὔτε φίλον οὔτ' ἄλλον οὐδένα, ἀλλὰ τοῦ ἐναντίου, τοῦ ἀδίκου. Παντάπασί μοι δοκεῖς ἀληθῆ λέγειν, ἔφη, ὦ Σώ-* E *κρατες. Εἰ ἄρα τὰ ὀφειλόμενα ἑκάστῳ ἀποδιδόναι φησί τις δίκαιον εἶναι, τοῦτο δὲ δὴ νοεῖ αὐτῷ, τοῖς μὲν ἐχθροῖς βλάβην ὀφείλεσθαι παρὰ τοῦ δικαίου ἀνδρός, τοῖς δὲ*

E. Protag. p. 350. A: *τίνες δὲ ἀπὸ τῶν ἵππων πολεμεῖν θαῤῥαλέοι εἰσί; πότερον οἱ ἱππικοί, ἢ οἱ ἄφιπποι;* quem locum una cum hoc nostro protulit Stephanus in thesauro et vocem ipsam cum *ἀπόμουσος* comparavit. Scholion apud Bekkerum est: *ἀπείρως ἔχοντας ἱππικῆς.* (apud Ruhnk. *τῆς ἱπ.*)

δὴ] *δὲ* Par. K. sec. Bekk.

ξυλλήβδην] *συλλ.* Flor. U. *ξυλλύβδην* Vind. E.

D *οἱ ἀγαθοὶ*] *ἀγαθοῖς* Par. K.

Ἀλλὰ ἀδύνατον] *ἀλλ' ἀδ.* Vind. DF. Ang. B. Flor. RU. quod recepit Stallbaumius. Ficinus haec Socrati continuat.

Οὐ γὰρ etc.] Porphyrius de abstin. L. II. 41. ed. Rhoer. *οὐ γὰρ θερμότητος, ὥς φησι Πλάτων, τὸ ψύχειν, ἀλλὰ τοῦ ἐναντίου.* (*οὐδὲ ψυχρότητος τὸ θερμαίνειν, ἀλλὰ τοῦ ἐναντίου.* addit Eusebius praep. ev. L. IIII. p. 103. ed. R. Steph. Porphyrii locum laudans.) *οὕτως οὐδὲ τοῦ δικαίου τὸ βλάπτειν.* Eadem haec obversata videntur Proclo in Tim. p. 114, 23: *οὐ γὰρ πυρός, φησί, τὸ ψύχειν οὐδὲ χιόνος τὸ θερμαίνειν,* quamquam addit: *οὐδὲ τοῦ παναγάθου τὸ κακύνειν.*

τοῦ ἐναντίου] *τοὐναντίου* Amb. C. Flor. A.

Ναί] *om.* a m. pr. Vind. F.

ξηρότητος] *ξηρότης* Lob.

τοῦ ἐναντίου] *τοὐναντίου* Flor. A. Huic et proximo, quod sequitur, *ἐναντίου* signum interrogandi addit Lob.

Πάνυ γε — τοῦ ἐναντίου] Haec Ven. C. a m. s. in margine habet; Vind. D. pro eis tantum *τοῦ ἀδίκου* exhibet. In Flor. A. hic quoque *τοὐναντίου* scriptum est, nec aliter in Vind. E.

δέ γε] *δὲ* Lob. Vind. BE. Vat. M.

βλάπτειν ἔργον] *ἔ. β.* Lob. Vind. BE. Vat. BM. Ven. B. Flor. BTV. editi ante Bekkerum, qui recte *βλάπτειν* longius ab *οὔτε* etc. removit et tres conclusionis partes accuratius distinctas exhibuit.

οὔτ'] *οὔτε* Vind. F.

φησί] *φήσει* Lob. Vind. BE. Vat. BM. Ven. B. E

δίκαιον] *δίκαιος* Vind. E.

δὴ] *δεῖ* Vind. F. Ang. B. Flor. RT. et in m. V. *om.* Vind. E.

νοεῖ] *νοεῖν* Amb. C. Flor. ACRT. et in m. V. item superscripto a m. s. vulgato Vind. F.

αὐτῷ] *αὐτὸ* Par. K. sec. Bekk. Flor. A. *ἐν τῷ* Amb. C. et sup. a

φίλοις ὠφέλειαν, οὐκ ἦν σοφὸς ὁ ταῦτα εἰπών· οὐ γὰρ ἀληθῆ ἔλεγεν· οὐδαμοῦ γὰρ δίκαιον οὐδένα ἡμῖν ἐφάνη ὂν βλάπτειν. Συγχωρῶ, ἦ δ' ὅς. Μαχούμεθα ἄρα, ἦν δ' ἐγὼ, κοινῇ ἐγώ τε καὶ σὺ, ἐάν τις αὐτὸ φῇ ἢ Σιμωνίδην ἢ Βίαντα ἢ Πιττακὸν εἰρηκέναι, ἤ τιν' ἄλλον τῶν σοφῶν τε καὶ μακαρίων ἀνδρῶν. Ἔγωγ' οὖν, ἔφη, ἕτοιμός εἰμι κοινωνεῖν τῆς μάχης. Ἀλλ' οἶσθα, ἦν δ' ἐγὼ, 336 οὗ μοι δοκεῖ εἶναι τὸ ῥῆμα τὸ φάναι δίκαιον εἶναι τοὺς μὲν φίλους ὠφελεῖν, τοὺς δ' ἐχθροὺς βλάπτειν; Τίνος; ἔφη. Οἶμαι αὐτὸ Περιάνδρου εἶναι ἢ Περδίκκου ἢ Ξέρξου ἢ Ἰσμηνίου, τοῦ Θηβαίου, ἤ τινος ἄλλου μέγα οἰομένου δύνασθαι πλουσίου ἀνδρός. Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ· ἐπειδὴ δὲ οὐδὲ τοῦτο ἐφάνη

m. s. vulg. Vind. F. item Ang. B. Flor. RT. et in m. V. *om.* Flor. C.

ὠφέλειαν] ὠφελείαν, sup. ϊ, Vind. E.

ταῦτα] τοῦτο Ven. B. et editi ante Bekkerum.

ὂν] ὃν Vind. F.

Μαχούμεθα] μαχόμεθα Lob. μαχώμεθα Vind. B. Vat. M. μαχουμεθ' Par. K. sec. Bip.

ἄρα] ἄρ' Vind. D. Ang. B. ἀρα Vind. E. ἀρ' Par. K. sec. Bip. Flor. U. *om.* a m. pr. Vind. F.

ἦν δ' ἐγὼ, κοινῇ] post ἐγώ τε καὶ σὺ collocata habet Flor. T.

ἐάν] ἐᾶν Lob.

τιν'] τινα Vind. B.

ἄλλον] ἄλλων Vat. B. et a m. pr. Lob. et Vind. D.

ἀνδρῶν] ἀ. ἀλλ' οἷς Vind. D.

Ἔγωγ' οὖν] ἐγὼ γ' οὖν Vind. E. ἐγὼ γοῦν Vind. F. quemadmodum scripsit Bekkerus secundum Ang. B. et alios, quos nominare supersedit, quasi res certa et vulgata non ferenda esset. Aliter sentiebat Wolfius Apol. p. 20. C. ἔγωγ' οὖν intactum relinquens, ut par erat; nam ἐγὼ γοῦν, quod ibi quoque Bekkerus e duobus codicibus recepit, sensum illius loci pervertit, ut quilibet intelliget. Etiam Ione p. 530. C. ferri potest ἔμοιγ' οὖν, quemadmodum nostro loco ἔγωγ' οὖν debet, quum Polemarchus non possit hoc dicere: *ego certe paratus sum in pugnae societatem venire*, quasi dubitans de Socratis voluntate clare ab ipso testata, aut alios respiciens fortasse non paratos, de quibus cogitare eadem illa Socratis verba eum vetarent. Sed hoc vult: *ego haud minus, quam tu, pugnae particeps esse cupio, ut omnino vera praedicaveris de nostra utriusque voluntate.* Se igitur opponens Socrati dicit ἔγωγε, cui οὖν adiicit ad consensum suum declarandum. Particulam γε etiam aliis vocabulis haerentem a sequente οὖν nonnunquam separari docuit Schaeferus ad Dionysium p. 271. Sic Hipp. mai. p. 292. E: εὖ γ' οὖν οἶδα, ubi γοῦν exhibentes codices duos, quibus Lobcovicensis accedit, Bekkerus recte non secutus est. Polit. p. 257. D: τὸν μέν γε οὖν ὑμεῖς — ὅμοιον ἐμοὶ φαίνεσθαί φατε. Ib. p. 270. B: φαίνεταί γ' οὖν δὴ καὶ μάλα εἰκότως εἰρῆσθαι πάνθ' ὅσα διεληλύθας. quo tamen loco cod. Lob. φαίνεται γοῦν exhibet. Euthyd. p. 299. E: φασί γε οὖν, ὦ Εὐθύδημε, — τούτους εὐδαιμονεστάτους εἶναι.

ἔφη] *om.* Vind. D.

οὗ] οὔ Lob. et a m. pr. Vind. 336

ἡ δικαιοσύνη ὂν οὐδὲ τὸ δίκαιον, τί ἂν ἄλλο τις αὐτὸ φαίη εἶναι;

Καὶ ὁ Θρασύμαχος πολλάκις μὲν καὶ διαλεγομένων B ἡμῶν μεταξὺ ὥρμα ἀντιλαμβάνεσθαι τοῦ λόγου, ἔπειτα ὑπὸ τῶν παρακαθημένων διεκωλύετο, βουλομένων διακοῦσαι τὸν λόγον· ὡς δὲ διεπαυσάμεθα καὶ ἐγὼ ταῦτ' εἶπον, οὐκέτι ἡσυχίαν ἦγεν, ἀλλὰ συστρέψας ἑαυτὸν ὥσπερ θηρίον ἧκεν ἐφ' ἡμᾶς ὡς διαρπασόμενος. Καὶ ἐγώ τε καὶ ὁ Πολέμαρχος δείσαντες διεπτοήθημεν· ὁ δ' εἰς τὸ μέσον φθεγξάμενος Τίς, ἔφη, ὑμᾶς πάλαι φλυαρία ἔχει, C ὦ Σώκρατες; καὶ τί εὐηθίζεσθε πρὸς ἀλλήλους ὑποκατακλινόμενοι ὑμῖν αὐτοῖς; ἀλλ' εἴπερ ὡς ἀληθῶς βούλει εἰδέναι τὸ δίκαιον ὅτι ἔστι, μὴ μόνον ἐρώτα μηδὲ φιλο-

B. οὔ τινός Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. CR. et a m. s. A.

τὸ φάναι] τὸ φᾶναι Vind. DF. Vulgo ante haec comma ponunt, ut τὸ ῥῆμα subiectum sit, ineleganter iteratum illud verbis τὸ φάναι, pro quibus evitandae forsan tautologiae librarii Par. K. Mon. B. Flor U. scripserunt τὸ φάμενον. Nos sublato commate τὸ φάναι subiectum, τὸ ῥῆμα praedicatum fecimus, idque articulum habens, ut ne unum quoddam e multis, sed solenne ac velut perpetuum effatum significetur. Ficinus: *cuius mihi esse haec sententia videatur, qua iustum asseritur prodesse* etc.

δ'] δὲ Vind. B.

Περδίκκου] περδίκου Vind. E. Amb. C.

'Ισμηνίου] ὑσμηνίου Vind. B.

δύνασθαι] Comma, quod vulgo post δύνασθαι positum est, delevi, utpote non magis necessarium, quam si πλουσίου ἀνδρὸς unum vocabulum esset.

Εἶεν] *om.* Fic.

δὲ] δ' Par. K. sec. Bip. Flor. RU. *om.* Vind. E.

οὐδὲ] οὐ Vind. F. Par. D. et sec. Bip. K. Mon. B. Ang. B. Flor. RU. *om.* Ven. C. Vind. D.

τοῦτο] τοῦτ' Par. K. sec. Bip.

οὐδὲ] οὐ Vind. D.

ἂν] *om.* Ven. C. Vind. D. Par. D. Mon. B.

B μὲν] *om.* Lob. Vind. BE. Vat. M.

ἀντιλαμβάνεσθαι τοῦ λόγου] τ. λ. ἀ. Vind. D.

τὸν λόγον] τοῦ λόγου a m. s. Flor. T.

ταῦτ'] ταῦτα Flor. ACTUV.

συστρέψας] Demetrius de eloc. §. 8: ὥσπερ τὰ θηρία συστρέψαντα ἑαυτὰ μάχεται. Is non videtur de serpentibus cogitasse, ut Astius.

ὡς διαρπασόμενος] *om.* Vind. E. ὡς διαπρασόμενος Bas. b.

ὁ δ'] ὅδ' Lob. Vind. BDE.

τὸ] *om.* Flor. AC.

Τίς — ἔχει] τίς ἔχει ἡμᾶς ἔφη πάλαι φλυαρία Vind. B. ἡμᾶς habet etiam Bas. b. τίς ἔφη ὑ. π. ἔχει φλιαρία Vind. E.

C εὐηθίζεσθε] εὐηθίζεσθαι Par. K. sec. Bekk. Amb. C. et, sup. ε, Vind. E. ἐβυθίζεσθε Vind. D.

ὑποκατακλινόμενοι] ut Agathon Socrati Sympos. p. 201. B.

ὑμῖν] ἡμῖν Bas. b.

ἔστι] ἐστὶ editiones ante Bekkerianam.

τιμοῦ ἐλέγχων, ἐπειδάν τίς τι ἀποκρίνηται, ἐγνωκὼς τοῦτο, ὅτι ῥᾷον ἐρωτᾷν, ἢ ἀποκρίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀπόκριναι καὶ εἰπὲ, τί φῂς εἶναι τὸ δίκαιον. καὶ D ὅπως μοι μὴ ἐρεῖς, ὅτι τὸ δέον ἐστὶ, μηδ' ὅτι τὸ ὠφέλιμον, μηδ' ὅτι τὸ λυσιτελοῦν, μηδ' ὅτι τὸ κερδαλέον, μηδ' ὅτι τὸ ξυμφέρον· ἀλλὰ σαφῶς μοι καὶ ἀκριβῶς λέγε ὅτι ἂν λέγῃς· ὡς ἐγὼ οὐκ ἀποδέξομαι, ἐὰν ὕθλους τοιούτους λέγῃς. Καὶ ἐγὼ ἀκούσας ἐξεπλάγην καὶ προσβλέπων αὐτὸν ἐφοβούμην, καί μοι δοκῶ, εἰ μὴ πρότερος ἑωράκειν αὐτὸν, ἢ ἐκεῖνος ἐμὲ, ἄφωνος ἂν γενέσθαι. νῦν δὲ, ἡνίκα ὑπὸ τοῦ λόγου ἤρχετο ἐξαγριαίνεσθαι, E προσέβλεψα αὐτὸν πρότερος, ὥστε αὐτῷ οἷός τ' ἐγενό-

τι] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

ἀποκρίνεσθαι] ἀποκρίνασθαι Ven. B.

τὸ δίκαιον] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

μοι] *om.* Par. K. Mon. B. Ang. B. Flor. RU. int. vers. Vind. D.

D ἐρεῖς] ἐρῇς Vind. B. correctus et D.

δέον] δίκαιον Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U. Origenes contra Celsum L. I. p. 15: δοκεῖ δέ μοι καὶ παραπλήσιόν τι Κέλσος ποιεῖν τῷ Πλατωνικῷ Θρασυμάχῳ μὴ ἐπιτρέποντι ὡς βούλεται ἀποκρίνασθαι περὶ τῆς δικαιοσύνης Σωκράτει, ἀλλὰ λέγοντι· ὅρα, μὴ τὸ συμφέρον εἴπῃς εἶναι τὸ δίκαιον μηδὲ τὸ δέον μηδ' ἄλλο τι τῶν παραπλησίων.

ὠφέλιμον] συμφέρον Par. DK. Mon. B. Flor. U.

λυσιτελοῦν] συντελοῦν Vat. B. Vind. E.

κερδαλέον] κερδαλαῖον Vind. D.

μηδ' ὅτι τὸ ξυμφέρον] *om.* Par. K. sec. Bekk. Mon. B. Etiam in Flor. U. ξυμφέρον omissum esse refert Stallbaumius. — ξυμφέρον habent Lob. et Vindobonenses (ξυμφέρων Vind. E.) et ita Bekkerus scripsit secundum Par. A. Vat. BM. Ven. C. Amb. C. Ang. B. Reliqui codices eius cum Ald. Bas. ab. Steph. συμφέρον exhibent. Stallbaumius de suis tacens secutus est Bekkerum.

ὅτι] ὃ Ang. B.

λέγῃς] λέγεις Vind. E.

λέγῃς] μοι λ. Par. K. Mon. B.

πρότερος] πρότερον Flor. T. Respiciuntur haec in Geoponicis L. XV. c. 1, 8: ὁ λύκος προορῶν τὸν ἄνθρωπον ἀσθενέστερον αὐτὸν καὶ ἄφωνον ποιεῖ, ὡς ὁ Πλάτων ἐν ταῖς Πολιτείαις αὐτοῦ φησίν· ὀφθεὶς δὲ πρότερος ὁ λύκος αὐτὸς ἀσθενέστερος γίνεται.

ἑωράκειν] ἑωράκει, sup. ν, Vind. D. ἑωράκη Bekkerus, de codicibus hoc tantum narrans, plerosque cum Stephano habere ἑωράκειν.

ἐκεῖνος] κεῖνος Vind. F. Ang. B.

νῦν δὲ — αὐτὸν] laudat Priscianus L. XVIII. p. 252. ed. Krehl. ὑπὸ τοῦ λόγου omittens et pro ἤρχετο secundum Putschium legens ἀνήρξατο, secundum codicem vero Monacensem ειρξατο. Krehlius dedit ἤρξατο.

ἐξαγριαίνεσθαι] ἀγριαίνεσθαι Par. DK. Mon. B.

προσέβλεψα] προσέβλαψα Vind. E.

E τ'] τε Lob. Vind. BE.

ἀποκρίνασθαι] ἀποκρίνεσθαι Amb. C. Flor. TV. Steph.

ἴσθι] ἴστι Lob.

εἰ γὰρ] εἰ γάρ τι Vind. DF.

μην ἀποκρίνασθαι· καὶ εἶπον ὑποτρέμων· ὦ Θρασύμαχε, μὴ χαλεπὸς ἡμῖν ἴσθι. εἰ γὰρ ἐξαμαρτάνομεν ἐν τῇ τῶν λόγων σκέψει ἐγώ τε καὶ ὅδε, εὖ ἴσθι, ὅτι ἄκοντες ἁμαρτάνομεν. μὴ γὰρ δὴ οἴου, εἰ μὲν χρυσίον ἐζητοῦμεν, οὐκ ἄν ποτε ἡμᾶς ἑκόντας εἶναι ὑποκατακλίνεσθαι ἀλλήλοις ἐν τῇ ζητήσει καὶ διαφθείρειν τὴν εὕρεσιν αὐτοῦ, δικαιοσύνην δὲ ζητοῦντας, πρᾶγμα πολλῶν χρυσίων τιμιώτερον, ἔπειθ' οὕτως ἀνοήτως ὑπείκειν ἀλλήλοις καὶ οὐ σπουδάζειν ὅτι μάλιστα φανῆναι αὐτό. οἴου γε σύ, ὦ φίλε. ἀλλ', οἶμαι, οὐ δυνάμεθα. ἐλεεῖσθαι οὖν ἡμᾶς πολὺ μᾶλλον εἰκός ἐστί που ὑπὸ ὑμῶν, τῶν δεινῶν, ἢ 337 χαλεπαίνεσθαι. Καὶ ὃς ἀκούσας ἀνεκάγχασέ τε μάλα σαρ-

Par. K. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRTU.

ὅτι] *om.* Par. K. Mon. B. Flor. U.

οἴου] οἴου a m. rec. Amb. C.

ζητοῦντας] ζητοῦντες Lob. Vind. B. Vat. M.

ἀνοήτως] *om.* Amb. C. Flor. T. *ignave* Fic.

οὐ] μὴ Vind. D. correctus, Par. DK. Mon. B. Flor. U. quod sane usitatius et, quum falsam Thrasymachi opinionem Socrates hic coarguat, nescio an rectius esset.

σπουδάζειν] σπαδάζειν Amb. C.

ὅτι μάλιστα] ἔτι μ. Lob. Vind. B. Vat. M. ὅ ἐστι μ. a m. s. Flor. T. ὀτιμάλιστα Steph.

οἴου γε σύ] οἴου τε σὺ Par. A. Lob. Vind. DEF. et a m. pr. B. Vat. BM. Ven. C. Amb. C. Ang. B. Flor. ABCRTV. unde Bekkerus Platonis scripturam restituit. Nam quod antea legebatur, οἷόν γέ ἐστιν, quod praeter editiones unus Ven. B. habet, cum verbis ὦ φίλε recte consistere non posse iam Astius ostendit; reliquorum autem codicum lectiones ex illa originem ducere et auctoritate carere apparet. In Vind. B. a m. s. οἷόν γε σύ, in Vind. F. οἴου super οἷον legitur; Par. K. et Mon. B. habent μὴ οἴου σύ, Par. D. οἴου σύ, Flor. U. καὶ οἴου σύ. Qui si consentirent in μὴ οἴου σύ, aliquid dubitationis iniicerent: nunc unice verum videtur οἴου γε σύ, sc. ὅτι μάλιστα σπουδάζειν ἡμᾶς περὶ τὴν εὕρεσιν. γε, quod etiam Platonis librarii saepe cum τε permutarunt, vim auget exhortationis, ut in οἴεσθαί γε χρή. Ficinus: *ut non omni studio annitamur, quo ipsam plane comperiamus. Sed, ut puto, eam assequi non valemus.*

πολὺ μᾶλλον] post ὑμῶν ponit Flor. T.

ὑπὸ] ὑφ' Flor. T. Vind. E. 337

τῶν δεινῶν] *om.* Flor. T. τὰς ἡδονὰς Amb. C.

ἢ] *om.* Amb. C.

ἀνεκάγχασε] ἀνεκάκχασε Lob.

σαρδάνιον] Ita Par. A. Vat. B. Ven. C. et int. vers. B. σαρδώνιον Lob. Vind. BD. et a m. s. F. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. Mon. B. Ang. B. σαρδόνιον Ven. B. Amb. C. et a m. pr., ut videtur, Vind. F. Ald. Bas. ab. Steph. et de Florentinis tacens Stallbaumius. *valde sardonice* Fic. Ex his σαρδώνιον, quod in aliorum quoque scriptorum codicibus nonnullis, ut Plutarchi (T. II. p. 1097. F.) Luciani (T. VI. p. 173. 262. ed. Lehm.) Pausaniae (L. X. c. 17. extrem.) et in Timaei lexico legitur, a vero remotissimum et nulli ex omnibus, quas traditas accepimus, notationibus consentaneum est. A Σαρδὼν fieri Σαρδόνιος Siebelis ad Pausaniae l. c. observavit; non aliter debuit,

δάνιον καὶ εἶπεν· ὦ Ἡράκλεις, ἔφη, αὕτη ἐκείνη ἡ εἰωθυῖα εἰρωνεία Σωκράτους. καὶ ταῦτ' ἐγὼ ᾔδη τε καὶ τούτοις προὔλεγον, ὅτι σὺ ἀποκρίνασθαι μὲν οὐκ ἐθελήσοις, εἰρωνεύσοιο δὲ καὶ πάντα μᾶλλον ποιήσοις, ἢ ἀποκρίνοιο, εἴ τίς τί σε ἐρωτᾷ. Σοφὸς γὰρ εἶ, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Θρασύμαχε· εὖ οὖν ᾔδησθα, ὅτι, εἴ τινα ἔροιο, ὁπόσα

si e σαίρειν et δονεῖν, quae aliorum opinio erat, compositum fuit; neque vero a σαίρειν derivari illud potuit. Accedit, quod poëtarum quicunque eo usi reperiuntur, antepenultimam corripiunt. Itaque inter σαρδάνιον et Σαρδόνιον eligendum; quorum illud Homeri, hoc eorum, qui a Sardinia dictum tradunt, auctoritatem prae se fert. Homero Odyss. XX. 302. Vlysses pede bovis frustra petitus a Ctesippo θυμῷ σαρδάνιον μάλα τοῖον dicitur μειδῆσαι. Ita codex Harleianus et potiores, quos sequitur Eustathius. Wolfius edidit Σαρδάνιον. Alii legebant Σαρδόνιον, inter quos Pausaniam quoque referre debemus, quippe ab herba in Sardinia nascente, quae mortem cum risu efficiat, Homerum et posteros τὸν ἐπὶ οὐδενὶ ὑγιεῖ Σαρδόνιον γέλωτα dixisse tradentem. Qui si Σαρδάνιον scripsit, ut Bekkerus edidit, hoc pro gentili habuit, quod non est credibile. Sed Homerus neque Sardiniam nosse videtur, neque vero risus Vlyssis talis erat, ut ab herba aliave caussa de genere earum, quas ex Sardinia afferunt grammatici, oriundo similis dici posset: ridebat cum indignatione et perniciem non sibi praevidens, sed meditans inimico, quod σαρδάνιον dicit poëta a σαίρειν, σαρδάζειν, terminatione cognata, qua σκέπανον, στέγανον et alia cum verbis in άζω coniuncta dicuntur, interiecto ι ad similitudinem eorum, quae in άδιος terminantur, ut κρυπτάδιος. Testium instar habendi poëtae recentiores, Meleager epigr. 52. et anonymus adesp. 232. qui cum Homero σαρδάνιον, quam Σαρδόνιον dicere maluerunt. Sed aliquo post Homerum tempore Σαρδόνιον usu receptum fuisse necesse est, quum pleni sint grammatici explicationibus ad Homericam dictionem ineptis, quae fere omnes Sardiniam spectant et proverbium agnoscunt. Amplissimam earum syllogen habent scholia ad nostrum locum, quorum pars ad Σαρδόνιον pertinens ab auctore sylloges, qui σαρδάνιον legeret, ut aliena notatur his verbis: οὕτω δὲ Σαρδόνιος ἂν λέγοιτο καὶ οὐ σαρδάνιος. Atque hic Σαρδόνιος γέλως, sive ab herba vel consuetudine aliqua Sardorum dictus, sive temere ex diversa Homerici loci scriptura invectus fuerit, significationem nonnunquam habet valde discrepantem ab Homerica et eis tribuitur, qui in extremis versantes rident prae desperatione. Confer Plutarchi locum et epigrammata et Ciceronem Fam. L. VII. ep. 25. Quibus locis si codices in Σαρδόνιον consentirent, de distinguendo utroque res magis certa et significationi accommodanda scriptura videretur: nunc poëtae quidem ambo σαρδάνιον dixisse et Σαρδόνιον intellexisse videntur. Ad Platonem ut redeam, quum significatio h. l. haud dubie Homerica sit, et codex antiquissimus isque non solus σαρδάνιον habeat, et Σαρδόνιον γέλωτα iam illa aetate dictum esse pro certo poni non possit, σαρδάνιον cum Bekkero scribendum putavi.

ἔφη] *om.* Par. K. sec. Bip.

ἐκείνη] *om.* Vind. E. κείνη Par. ADK. sec. Bekk. qui si craseos signum haberent, sequendi viderentur. V. ad L. II. p. 370. A.

καὶ] *verum* Fic.

ἐστὶ τὰ δώδεκα, καὶ ἐρόμενος προείποις αὐτῷ· ὅπως μοι, B ὦ ἄνθρωπε, μὴ ἐρεῖς, ὅτι ἔστι τὰ δώδεκα δὶς ἕξ, μηδ' ὅτι τρὶς τέτταρα, μηδ' ὅτι ἑξάκις δύο, μηδ' ὅτι τετράκις τρία· ὡς οὐκ ἀποδέξομαί σου, ἐὰν τοιαῦτα φλυαρῇς· δῆλον, οἶμαι, σοὶ ἦν, ὅτι οὐδεὶς ἀποκρίνοιτο τῷ οὕτω πυνθανομένῳ. ἀλλ' εἴ σοι εἶπεν· ὦ Θρασύμαχε, πῶς

ᾔδη] Ita Par. A. Ven. C. Bekkerus et Stallbaumius. ἤδη Vind. DF. Amb. C. Flor. ACV. ᾔδειν reliqui et Ald. Bas. ab. Steph.

τούτοις] om. Fic.

ἀποκρίνασθαι] ἀποκρίνεσθαι Lob. Vind. BE. Vat. BM.

ἐθελήσοις] ἐθελήσεις Lob. Vind. BEF. Vat. BM. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT. et cum vulg. int. vers. Par. K.

εἰρωνεύσοιο] εἰρωνεύσοι Lob. εἰρωνεύσῃ Vind. B. Vat. M.

μᾶλλον] μάλα Par. D.

ποιήσοις] ποιήσεις Vind. BE. Vat. M.

ἀποκρίνοιο] ἀποκρίναιο Ven. C. Vind. D. et int. vers. F. Par. DK. Amb. C. Ang. B. Flor. R. cuius in margine est: ἄλλως· ἀποκρίνασθαι. ἀποκρινοῖο Bekkerus et Stallbaumius, quemadmodum desideraverat Bremius. Mihi enallage propter sequens ἐρωτᾷ tolerabilis videtur. Cf. ad p. 342. A.

τίς τί σε] τι τις σε Amb. C. τί τίς σε Flor. T. τις σε τι Ang. B. τις σε τί Flor. R. Vind. F. sed hic τί int. vers.

ἐρωτᾷ] ἔροιτο Amb. C. Ang. B. Flor. RT. et int. vers. AB.

ᾔδησθα] Ita etiam Vind. D. a m. pr. ᾔδεισθα Mon. B. Amb. C. Vind. E. Flor. ACTUV. et a m. s. Par. A. Idem, sed sup. vulg., Par. K. Ven. B. habent. οἶδησθα Vat. B. Vind. D. correctus et, sup. ᾔδεισθα, Lob. οἶδασθα Vind. B. Vat. M.

ὁπόσα] πόσα Flor. BT.

καὶ] om. Ang. B.

B αὐτῷ] om. Vind. D.

ἐρεῖς] ἐρῇς Vind. D. et correctus B.

ἔστι] ἐστὶ Steph.

μηδ'] μὴ δὲ Par. K. sec. Bip.

τέτταρα] τέσσαρα Par. K. sec. Bip. Amb. C. Flor. CTUV.

μηδ' ὅτι ἑξάκις δύο] om. Vind. B.

οὐκ] int. vers. Vind. B.

σου] σὺ Par. D. Ang. B. Flor. R. σου, sup. ε, Vind. F.

τοιαῦτα φλυαρῇς] ταῦτα φναρῇς Vind. D.

οἶμαι, σοὶ] οἶμαί σοι Bekkerus et Stallbaumius, omisso item ante οἶμαι commate. Sed est aliquid inter σοι omni sono carentem et illam, quae cum ictu pronuntiari debet, quod huic loco convenit. Ceterum si qui οἶμαί σοι scriberet, non magis absurde faceret, quam qui πάνυ γ', ἔφη et similia scribunt, quod omnes faciunt. Eadem, quae huius loci, aliorum ratio est, velut illius p. 337. E: πῶς γὰρ ἄν, ὦ βέλτιστε, τὶς ἀποκρίναιτο —;

ἀποκρίνοιτο] Stephanum cum plerisque ἀποκρίνοιτο habere dicens Bekkerus ἀποκρινοῖτο scripsit asseclasque nactus est Astium et Stallbaumium, qui de codicibus tacet. Praesens hoc videtur significare: *neminem sic interroganti respondere solere*. Itaque scripturam editionum omnium et codicum Lob. Vind. BDEF. tenui.

τῷ] om. Ang. B. Flor. T. et a m. pr. Vind. F.

οὕτω] οὕτως Lob. Vind. BEF.

εἶπεν] εἴπῃ Vind. F. Ang. B.

πῶς λέγεις; μὴ] Ita Bekkerus. πῶς λέγεις μὴ Ald. Bas. ab. Steph. quod vitium fraudi fuit Matthiaeo gramm. p. 1037. inf. Astius in prima et secunda editione πῶς λέγεις, μὴ scripserat, in tertia Bekkerum secutus est, ut Stallbaumius.

λέγεις; μὴ ἀποκρίνωμαι ὧν προεῖπες μηδέν; πότερον, ὦ θαυμάσιε, μηδ' εἰ τούτων τι τυγχάνει ὄν, ἀλλ' ἕτερον C εἴπω τι τοῦ ἀληθοῦς; ἢ πῶς λέγεις; τί ἂν αὐτῷ εἶπες πρὸς ταῦτα; Εἶεν, ἔφη· ὡς δὴ ὅμοιον τοῦτο ἐκείνῳ. Οὐδέν γε κωλύει, ἦν δ' ἐγώ. εἰ δ' οὖν καὶ μὴ ἔστιν ὅμοιον, φαίνεται δὲ τῷ ἐρωτηθέντι τοιοῦτον, ἧττόν τι 414 αὐτὸν οἴει ἀποκρινεῖσθαι τὸ φαινόμενον ἑαυτῷ, ἐάν τε ἡμεῖς ἀπαγορεύωμεν ἐάν τε μή; Ἄλλο τι οὖν, ἔφη, καὶ σὺ οὕτω ποιήσεις· ὧν ἐγὼ ἀπεῖπον, τούτων τι ἀποκρινεῖ; Οὐκ ἂν θαυμάσαιμι, ἦν δ' ἐγώ· εἴ μοι σκεψαμένῳ D οὕτω δόξειεν. Τί οὖν, ἔφη, ἂν ἐγὼ δείξω ἑτέραν ἀπό-

ἀποκρίνωμαι] ἀποκρίνομαι Vind. EF. Ang. B.

ὧν] ὦ Par. K. sec. Bekk.

τι] om. Ven. B. Vind. E. Flor. BCT. Ald. Bas. ab. Steph. Stallbaumius. Ficinus: *neque etiamsi horum aliquid est duodecim.* τι non adeo necessarium est, ut abesse non possit, sed a tot bonis codicibus oblatum respui non debet. Ad τυγχάνει non τὸ ἀληθὲς, ut Astius putabat, sed τὸ ἐρωτώμενον supplendum.

εἴπω] om. Flor. C.

C εἶπες] ἔφης Vind. B.

Εἶεν] om. Fic.

τοῦτο] τοῦτ' Vind. D. Flor. RU. Stallbaumius.

ἐκείνῳ.] ἐκείνῳ; Vind. D. Steph. *quam hoc illi simile?* Fic. Sed interrogationi nullus hic locus. Ironice affirmat, quasi dicat: *tu sic vera loqueris, ut scilicet hoc de numero duodenario simile est illi de iusto.* Confer ad L. II. p. 366. C. Eodem modo explicandae sunt dictiones Aeschyli et Platonis ab Astio commemoratae (Agam. 1623. ed. Blomf. Gorg. p. 468. E. 499. B.) qui dum eos reprehendit, quibus ὡς δὴ Latinis *quasi vero* respondere videatur, non intellexit *nimirum* et *scilicet*, quae ipse respondere statuit, eandem vim habere; in enarrandis autem τοῦτο ἐκείνῳ etiam longius a vero aberravit.

εἰ δ' οὖν καὶ μὴ] εἰ δ' οὐκ Lob. Vind. BE. Vat. BM. *quamvis enim simile non sit* Fic.

ἐρωτηθέντι] ἐρωτωμένῳ Vat. BM. Lob. Vind. BE. et int. vers. Flor. RT.

ἧττόν τι] ἧττον ὅτι Ven. C. Par. D. et a m. pr. Vind. D. ἧ. ἔτι a m. s.

ἀποκρινεῖσθαι] ἀποκρίνεσθαι Lob. Vind. BEF. Vat. BM. Ven. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ABC RTV. idque in Vind. B. Vat. M. post ἑαυτῷ reiectum.

Ἄλλο τι] ἀλλ' ὅτι Vind. E. Flor. ACR. ἀλλ' ὅτι Lob. ἄλλος τί Ang. B.

καὶ σὺ] κ. σ. οὖν Vind. F. Ang. B. Ante καὶ Vind. B. ἦ int. vers. habet.

ποιήσεις·] Vulgo ποιήσεις; quod mutavi, non quo οὕτω ad superiora spectare negem, sed quod pars potius interrogationis, quam integra interrogatio hic finem habet. Cf. p. 334. C: δοκῶσι.

τούτων] τούτω Vind. F. a m. pr.

ἀποκρινεῖ] Ita Ven. BC. Vind. D. Par. D. Flor. ABCRV. et a m. pr. Par. A. et Amb. C. ἀποκρίνῃ, sup. a m. s. νεῖ, Vind. F. ἀποκρινῇ Ald. Bas. ab. Steph. cum reliquis codicibus.

ἦν δ' ἐγώ·] ἦ δ' ἐ. a m. pr. Vind. F. Vulgo comma post haec positum, ut Socrates videri pos-

κρισιν παρὰ πάσας ταύτας περὶ δικαιοσύνης, βελτίω τούτων; τί ἀξιοῖς παθεῖν; Τί ἄλλο, ἦν δ' ἐγώ, ἢ ὅπερ προσήκει πάσχειν τῷ μὴ εἰδότι; προσήκει δέ που μαθεῖν παρὰ τοῦ εἰδότος. καὶ ἐγὼ οὖν τοῦτο ἀξιῶ παθεῖν. Ἡδὺς γὰρ εἶ, ἔφη. ἀλλὰ πρὸς τῷ μαθεῖν καὶ ἀπότισον ἀργύριον. Οὐκοῦν ἐπειδάν μοι γένηται, εἶπον. Ἀλλ' ἔστιν, ἔφη ὁ Γλαύκων· ἀλλ' ἕνεκα ἀργυρίου, ὦ Θρασύμαχε, λέγε· πάντες γὰρ ἡμεῖς Σωκράτει εἰσοίσομεν. Πάνυ γε, E οἶμαι, ἦ δ' ὅς· ἵνα Σωκράτης τὸ εἰωθὸς διαπράξηται· αὐτὸς μὲν μὴ ἀποκρίνηται, ἄλλου δ' ἀποκρινομένου λαμβάνῃ λόγον καὶ ἐλέγχῃ. Πῶς γὰρ ἄν, ἔφην ἐγώ, ὦ βέλ-

sit dicere se non miraturum, si re perpensa ita faciendum statuat. Dicit autem non miraturum, si istorum aliquid respondeat quamvis interdictus, si sua sententia ferat. Hoc magis perspicuum reddere volui.

δόξειεν] Ita Vind. DF. Flor. R. Bekkerus. δόξεις Ald. Bas. a. δόξειε Lob. Vind. BE. Bas. b. Steph. Stallbaumius. V. ad p. 340. D.

Τί οὖν, ἔφη, ἂν — δικαιοσύνης, βελτίω τούτων;] Sic commodius Bekkerus, quam priores: Τί οὖν; ἔφη, ἂν — δικαιοσύνης βελτίω τούτων,

D παρὰ πάσας] παραπάσας Ald. Bas. ab.

τί ἀξιοῖς] τί ἂν ἀξ. Vind. B. Vat. M.

Τί ἄλλο] τί δ' ἄλλο Vind. F. Ang. B.

Ἡδὺς] Cf. Timaei lex. et Ruhnk. p. 131. sq.

εἶ] om. Amb. C.

τῷ μαθεῖν] τὸ μ. Vind. EF. et a m. s. Flor. A. Idem coniectantem in adnotatione Stephanum refutavit Astius, ipse errans, ut mihi videtur, eo, quod quae proxime dicta a Socrate sunt, ironice dicta putat.

καὶ ἀπότισον] ἀ. κ. Vind. B.

ἕνεκα] ἕνεκ' Vind. D. ἕνεκά γε Ven. B. Bas. b. margo Steph. pro var. lect. γε dubitationem de aliis rebus, quae impedimento esse possent, iusto maiorem significaret.

Σωκράτει εἰσοίσομεν] Ficinus: E pro Socrate isto spondemus. Aliud legisse videtur.

οἶμαι] om. Vind. B. Vat. M. Comma ante hoc, quod deerat, Bekkerus posuit; alterum, quod vulgo post ὅς positum est, et tertium post διαπράξηται ego in colon mutavi.

ἵνα] Ad hoc in margine Vind. B. adnotatum est: ἐὰν μὴ γρ. Scilicet omisso οἶμαι corruptisque ἄλλου δ' in ἀλλ' οὐδ' et alterum ἄλλου post ἀποκρινομένου inserendum et ἵνα in ἐὰν μὴ mutandum videri poterat, ut sensus aliqui tamen exsisteret et Thrasymachus conditionem ferret, qua accepta paratus esset ad dicendum.

Σωκράτης] σωκράτει Lob. Vat. M.

ἄλλου δ'] ἀλλ' οὐδ' Lob. Vind. B. Vat. M.

ἀποκρινομένου] ἀπ. ἄλλου Vind. B.

λαμβάνῃ λόγον] λόγον λαμβάνειν· Πλάτων Πολιτείας πρώτῳ. Antiatt. Bekkeri anecd. p. 106, 17. In Lob. Vind. F. λαμβάνει legitur et ἐλέγχει.

βέλτιστε, τίς] βέλτιστέ τις Bekkerus et Stallbaumius. Cf. ad p. 337. B.

τιστε, τίς ἀποκρίναιτο πρῶτον μὲν μὴ εἰδὼς μηδὲ φάσκων εἰδέναι, ἔπειτα, εἴ τι καὶ οἴεται περὶ τούτων, ἀπειρημένον αὐτῷ εἴη, ὅπως μηδὲν ἐρεῖ ὧν ἡγεῖται, ὑπ' ἀνδρὸς οὐ φαύλου; ἀλλὰ σὲ δὴ μᾶλλον εἰκὸς λέγειν· σὺ 338 γὰρ δὴ φὴς εἰδέναι καὶ ἔχειν εἰπεῖν. μὴ οὖν ἄλλως ποίει, ἀλλ' ἐμοί τε χαρίζου ἀποκρινόμενος καὶ μὴ φθονήσῃς καὶ Γλαύκωνα τόνδε διδάξαι καὶ τοὺς ἄλλους.

Εἰπόντος δ' ἐμοῦ ταῦτα ὅ τε Γλαύκων καὶ οἱ ἄλλοι ἐδέοντο αὐτοῦ μὴ ἄλλως ποιεῖν. καὶ ὁ Θρασύμαχος φανερὸς μὲν ἦν ἐπιθυμῶν εἰπεῖν, ἵν' εὐδοκιμήσειεν, ἡγούμενος ἔχειν ἀπόκρισιν παγκάλην, προσεποιεῖτο δὲ φιλονεικεῖν πρὸς τὸ ἐμὲ εἶναι τὸν ἀποκρινόμενον· τελευτῶν

ἔπειτα — ἐρεῖ] laudat Thomas Mag. in μή. p. 618. ἔπειτ' etc. Vind. B.

εἴ τι καὶ] καὶ εἴ τι Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἀπειρημένον] εἰρημένον Flor. C. Stephanus in adnot. εἰ ante hoc inserendum, Bremius contra εἴη delendum putat, assentiente Faesio; qui si pro participiis optativos non cum particula εἰ, sed cum relativo ὅς supposuissent: ὅς πρῶτον μὲν μὴ εἰδείη μηδὲ φάσκοι εἰδέναι, minus, credo, offendissent in mutatione structurae pene legitima: ἔπειτα ἀπειρημένον αὐτῷ εἴη pro ἔπειτα ᾧ ἀπ. εἴη. Conferendi de ea sunt, quos laudavit Astius, qui rectius sensisse, quam dixisse de hoc loco videtur. Ceterum pro εἴη in editionibus Thomae legebatur εἶναι, quod Oudendorpius secundum codices correxit.

μηδὲν] μ. τούτων Thomas.

ἐρεῖ] ἐρῇ Vind. D.

ἡγεῖται] αἱρεῖται, sup. ἡγ, Vind. F.

δὴ] δεῖ Vind. F. Ang. B. om. Amb. C.

δὴ] om. Amb. C. et a m. pr. Vind. F.

338 καὶ ἔχειν εἰπεῖν] κ. ἔχεις εἰ. Vind. F. Par. K. sec. Bip. Flor. C. licetque tibi disscrere Fic.

μὴ οὖν ἄλλως ποίει, ἀλλ'] om. Fic.

ἐμοί τε] Ita Ven. C. Vind. DF. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ARTU. ἐμοὶ Vat. B. Vind. E. ἔμοιγε Lob. Vind. B. Flor. BCV. Ald. Bas. ab. Steph. Quid in Par. A. Ven. B. Vat. M. scriptum sit, Bekkerus non ostendit. Sed *sibi certe* aut *potissimum* ut gratificaretur Thrasymachus, Socrates postulare non poterat, neque opus est ad tuendum id, quod Bekkerus edidit, plurium librorum suffragio.

καὶ Γλαύκωνα] καὶ om. Ven. C. Vind. DF. Par. DK. Mon. B. Ang. B.

διδάξαι] δίδαξαι Vat. B.

δ' ἐμοῦ] Ita Ven. C. Vind. D. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. δέ μου Lob. Vind. BEF. codices Florentini et editi ante Astium. De reliquis Bekkeri incerta res.

ὁ Θρασύμαχος] ὁ om. a m. pr. Vind. F.

μὲν] om. Mon. B.

παγκάλην] παγκαλὴν Vind. E.

φιλονεικεῖν] φιλονικεῖν Amb. C. Bas. ab.

ἀποκρινόμενον] ἀποκρινούμενον Lob. Vat. B.

τελευτῶν] τελευτῶν Lob. Vind. B.

ξυνεχώρησε] Ita Par. A. Lob.

δὲ ξυνεχώρησε κἄπειτα Αὕτη δή, ἔφη, ἡ Σωκράτους σοφία, αὐτὸν μὲν μὴ ἐθέλειν διδάσκειν, παρὰ δὲ τῶν ἄλλων περιιόντα μανθάνειν καὶ τούτων μηδὲ χάριν ἀποδιδόναι. Ὅτι μέν, ἦν δ' ἐγώ, μανθάνω παρὰ τῶν ἄλλων, ἀληθῆ εἶπες, ὦ Θρασύμαχε· ὅτι δὲ οὔ με φῂς χάριν ἐκτίνειν, ψεύδει. ἐκτίνω γὰρ ὅσην δύναμαι· δύναμαι δὲ ἐπαινεῖν μόνον· χρήματα γὰρ οὐκ ἔχω. ὡς δὲ προθύμως τοῦτο δρῶ, ἐάν τίς μοι δοκῇ εὖ λέγειν, εὖ εἴσει αὐτίκα δὴ μάλα, ἐπειδὰν ἀποκρίνῃ· οἶμαι γάρ σε εὖ ἐρεῖν. Ἄκουε δή, ἦ δ' ὅς. φημὶ γὰρ ἐγὼ εἶναι τὸ δίκαιον οὐκ ἄλλο τι, ἢ τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον. ἀλλὰ τί οὐκ ἐπαινεῖς; ἀλλ' οὐκ ἐθελήσεις. Ἐὰν μάθω γε πρῶτον,

Vind. BF. Vat. BM. Amb. C. Ang. B. Flor. ABCRT. ξυνεχώρησεν Vind. DE. συνεχώρησε reliqui codices et Ald. Bas. ab. Steph.

B Αὕτη] αὐτὴ Vind. F.

ἡ Σωκράτους] ἡ om. Amb. C.

περιιόντα] om. Fic. προϊόντα Vind. D. περιόντα Vind. E.

τούτων] τούτῳ Lob. τούτω Vind. BE. Vat. BM. Ang. B. Flor. B. et int. vers. Flor. AC. Vind. F.

μηδὲ] μηδὲν int. vers. Flor. AC.

παρὰ τῶν ἄλλων] in m. Vind. F.

ψεύδει] Ita Par. A. a m. pr. Ven. C. Par. D. Flor. B. et int. vers. Vind. F. ψεύδῃι Lob. Flor. AT. ψεύδῃ reliqui codices Vindobonenses et Florentini cum Ald. Bas. ab. Steph. ψευδῆ aut ψεύδῃ scribendum iudicaverat Stephanus in margine, quem contra Astius substantivum ψεῦδος saepe adiectivo ἀληθὲς opponi docet. Imo ipsum adiectivum est Polit. p. 281. A: παράδοξόν τε καὶ ψεῦδος ὄνομα. et secundum codices Cratylo quoque p. 385. C: ἔστιν ἄρα ὄνομα ψεῦδος (vulgo ψευδὲς) καὶ ἀληθὲς λέγειν, εἴπερ καὶ λόγον. Sed ad pluralem nihil ex his efficitur, et si eo uti Platoni non minus licebat, quam Herodoto, cui L. II. c. 174. ψεύδεα μαντήϊα dicuntur, tamen ψεύδει tum sua vi, tum codicum auctoritate praestat. Ficinus: *procul est a vero.*

μόνον] om. Mon. B.

χρήματα] κτήματα, sup. χρή, Lob.

γὰρ] *vero* Fic.

ὡς δὲ] οὐδὲ vel ὡς οὐδὲ (id dubium reliquit Stallbaumius) Flor. AC.

ἐάν] ἂν Amb. C.

εἴσει] Ita Par. A. a m. pr. Ven. C. Flor. B. εἴσῃ (εἴσῃ Lob. Vind. BDEF.) reliqui et Ald. Bas. ab. Steph.

εὖ ἐρεῖν] εὑρεῖν Ven. C. Vind. D. Par. DK. Flor. A. C

τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον] Leg. L. IIII. p. 714. B: οὔτε γὰρ πρὸς τὸν πόλεμον οὔτε πρὸς ἀρετὴν ὅλην βλέπειν δεῖν φασὶ τοὺς νόμους, ἀλλ' ἥτις ἂν καθεστηκυῖα ᾖ πολιτεία, ταύτῃ ἰδεῖν (vulgo vitiose δεῖν) τὸ ξυμφέρον, ὅπως ἄρξει τε ἀεὶ καὶ μὴ καταλυθήσεται, καὶ τὸν φύσει ὅρον τοῦ δικαίου λέγεσθαι κάλλισθ' οὕτω. ΚΛ. Πῶς; ΑΘ. Ὅτι τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον ἐστί. Sed totus locus conferendus est, sicut Strabonis L. I. p. 28. ed. Tzsch. qui eandem definitionem commemorat. In Vind. B. est τὸ τοῦ κρ. συμφ.

ἐθελήσεις] ἐθελήσῃς Vind. D.

ἔφην, τί λέγεις· νῦν γὰρ οὔπω οἶδα. τὸ τοῦ κρείττονος φῂς ξυμφέρον δίκαιον εἶναι. καὶ τοῦτο, ὦ Θρασύμαχε, τί ποτε λέγεις; οὐ γάρ που τό γε τοιόνδε φῄς· εἰ Πουλυδάμας ἡμῶν κρείττων, ὁ παγκρατιαστής, καὶ αὐτῷ ξυμφέρει τὰ βόεια κρέα πρὸς τὸ σῶμα, τοῦτο τὸ σιτίον D εἶναι καὶ ἡμῖν, τοῖς ἥττοσιν ἐκείνου, ξυμφέρον ἅμα καὶ δίκαιον. Βδελυρὸς γὰρ εἶ, ἔφη, ὦ Σώκρατες, καὶ ταύτῃ ὑπολαμβάνεις, ᾗ ἂν κακουργήσαις μάλιστα τὸν λόγον. Οὐδαμῶς, ὦ ἄριστε, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλὰ σαφέστερον εἰπέ, τί λέγεις. Εἶτ' οὐκ οἶσθα, ἔφη, ὅτι τῶν πόλεων αἱ μὲν τυραννοῦνται, αἱ δὲ δημοκρατοῦνται, αἱ δὲ ἀριστοκρατοῦνται; Πῶς γὰρ οὔ; Οὐκοῦν τοῦτο κρατεῖ ἐν ἑκάστῃ πόλει, τὸ ἄρχον; Πάνυ γε. Τίθεται δέ γε τοὺς E νόμους ἑκάστη ἡ ἀρχὴ πρὸς τὸ αὑτῇ ξυμφέρον, δημοκρατία μὲν δημοκρατικούς, τυραννὶς δὲ τυραννικοὺς καὶ αἱ ἄλλαι οὕτω· θέμεναι δὲ ἀπέφηναν τοῦτο δίκαιον τοῖς

ἔφην] *om.* Vind. D.
νῦν γὰρ οὔπω] *nunc autem nondum* Fic.
φῂς] *om.* Lob. Vind. BE. Vat. BM. Flor. B.
ξυμφέρον] συμφ. Flor. ACTV. συφ. Vind. E.
καὶ] *om.* Amb. C. Ang. B. Vat. M.
λέγεις] λέγῃς Vind. D.
Πουλυδάμας] Ita Par. A. Vat. B. Ven. B. Flor. ACV. et a m. pr. Vind. F. πουλαδάμας Lob. (elato tamen paullulum super vicinas litteras υ) et a m. s. Ven. C. Πολυδάμας reliqui codices cum Ficino et editis. Sed Πουλ. reponendum Bekkerus in comm. ostendit, cui propter codices et Pausaniae auctoritatem L. VI. c. 5. et L. VII. c. 27, 2. ed. Sieb. obsecutus sum. Erat Scotussa, oppido Thessaliae, oriundus, cuius regionis haec dialectus fuerit. Plura de eo habet Pausanias, nonnulla scholiastes ad h. l. cui secundum Ruhnkenium Πολυδάμας, sed secundum Bekkerum Πουλ. audit. Scholion codicis Lob. item ut textus πουλαδάμας, sed superscriptis primae syllabae ο et secundae υ exhibet. Πολυδάμας dicitur Luciano T. IIII. p. 208. ed. Lehm. et aliis recentioribus.
κρείττων] κρόττων Lob.
ξυμφέρει] ξυμφέροι Vind. E. ξυμφέρει, sup. οι, Vat. B.
σῶμα] σ. εἶναι Amb. C. σ. εἶναι σιτίον Flor. T.
εἶναι] *om.* Flor. T.
D ἐκείνου] ἐ. ἐστι Flor. T.
οἶσθα] οἶσθ' Lob. Vind. BDEF. Amb. C. Ang. B. Vat. M. Flor. ACRTV. Stallbaumius.
αἱ δὲ ἀριστοκρατοῦνται] *om.* Vind. DE.
τοῦτο] τούτῳ Vind. E.
τὸ ἄρχον] τὸ ἄρχειν Vind. D. τῷ ἄρχον Bas. a.
γε τοὺς νόμους] τοὺς νόμους Lob. τοὺς λόγους Vind B. Vat. M.
E ἡ ἀρχὴ] ἀρχὴ Lob. Vind. BE. Vat. B. Par. DK. Mon. B. Flor. T. Articulus de certo quodam ac definito genere principatus, sc. de civili, sermonem esse significat. Sunt autem et alia genera. Itaque minus commode abesset.
πρὸς τὸ αὑτῇ ξυμφέρον] π. τ. αὐτῆι ξ. Lob. Eundem in spiritu errorem habent Vind. DF. *ad suam semper utilitatem* Fic.
δημοκρατικούς] δημοκρατικὴ Vind. E.

ἀρχομένοις εἶναι, τὸ σφίσι ξυμφέρον, καὶ τον τούτου ἐκβαίνοντα κολάζουσιν ὡς παρανομοῦντά τε καὶ ἀδικοῦντα. τοῦτ' οὖν ἐστὶν, ὦ βέλτιστε, ὃ λέγω, ἐν ἁπάσαις ταῖς πόλεσι ταὐτὸν εἶναι δίκαιον, τὸ τῆς καθεστηκυίας 339 ἀρχῆς ξυμφέρον. αὕτη δέ που κρατεῖ· ὥστε ξυμβαίνει τῷ ὀρθῶς λογιζομένῳ πανταχοῦ εἶναι τὸ αὐτὸ δίκαιον, τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον. Νῦν, ἦν δ' ἐγὼ, ἔμαθον ὃ λέγεις· εἰ δὲ ἀληθὲς, ἢ μὴ, πειράσομαι μαθεῖν. τὸ ξυμφέρον μὲν οὖν, ὦ Θρασύμαχε, καὶ σὺ ἀπεκρίνω δίκαιον εἶναι, καίτοι ἔμοιγε ἀπηγόρευες, ὅπως μὴ τοῦτο ἀποκρινοίμην· πρόσεστι δὲ δὴ αὐτόθι τὸ τοῦ κρείττο- B νος. Σμικρά γε ἴσως, ἔφη, προσθήκη. Οὔπω δῆλον οὐδ' εἰ μεγάλη· ἀλλ' ὅτι μὲν τοῦτο σκεπτέον, εἰ ἀληθῆ λέγεις, δῆλον. ἐπειδὴ γὰρ ξυμφέρον γέ τι εἶναι καὶ ἐγὼ ὁμολογῶ τὸ δίκαιον, σὺ δὲ προστίθης καὶ αὐτὸ φὴς εἶναι τὸ τοῦ κρείττονος, ἐγὼ δὲ ἀγνοῶ, σκεπτέον δή.

αἱ ἄλλαι] ἄλλαι Ven. C. Vind. D. Par. DK. editi ante Bekkerum. Bremius articulum desideraverat.

οὕτω] οὕτως Lob. Vind. BEF. Par. K. sec. Bip.

τοῖς ἀρχομένοις εἶναι] ε. τ. ἀ. Vind. B.

ξυμφέρον] συμφ. Flor. ABC.

τούτου] Sic ex Ven. (C.) Astius. τοῦτο Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. quod aeque bonum erat.

τοῦτ'] τοῦτο Lob. Vind. B.

ἐστὶν] om. Amb. C.

ὃ] ᾧ, sup. ὃ, Vat. B.

λέγω,] Bekkerus comma a Basileensibus et Stephano positum delens minus aptum sensum efficit hunc: *hoc igitur est, quod dico, quum in omnibus civitatibus idem esse iustum dico, scilicet id* etc. Hoc nondum dixerat, *in omnibus civitatibus*, sed nunc adiicit.

339 τῆς καθεστηκυίας ἀρχῆς] *illi principatui* Fic. Pro καθεστηκυίας Vind. D. οἰκίας et a m. pr. Ven. C. οἰκείας habet.

ξυμβαίνει] συμβ. Vind. E.

τὸ αὐτὸ] τὸ αὐτοῦ Flor. B. et super vulgata Vind. F.

ξυμφέρον] συμφ. Mon. B. Ald. Bas. ab. Steph.

Νῦν — κρείττονος] bis deinceps leguntur in Vind. E. (addito in fine ξυμφέρον)

ξυμφέρον μὲν] μὲν om. Lob. Vind. BE. Vat. M.

ἀπηγόρευες] ἀπηγόρευσεν Vind. D.

μὴ] μοι Ang. B.

δὴ] om. Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

κρείττονος] κρ. ξυμφέρον Lob. B Vind. BE. Vat. BM.

Σμικρά] μικρά Vind. E.

γε] δὲ Ang. B.

ἴσως, ἔφη] ἔ. ἴ. Par. K. Mon. B. Flor. U.

προσθήκη] *haec additio* Fic.

Οὔπω — μεγάλη] om. Vind. B.

μεγάλη] μέγα δὴ a m. pr. Vind. F. μεγάλη δὴ Ven. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT. et a m. s. Vind. F.

ἀλλ' ὅτι] ἄλλο τι Vind. F.

τοῦτο σκεπτέον] τοῦτο δῆλον. σκεπτέον δ' Vind. B.

δῆλον] om. Vind. B.

εἶναι καὶ ἐγὼ ὁμολογῶ] κ. ἐ. ὁ. εἶναι Vind. B. εἶναι ὁ. κ. ἐγὼ Mon. B. Flor. TU.

αὐτὸ] αὐτὸς Lob. Vat. M. Flor. ACV. αὐτὸς αὐτὸ Amb. C. Flor. R.

Σκόπει, ἔφη. Ταῦτ' ἔσται, ἦν δ' ἐγώ. καί μοι εἰπέ· οὐ καὶ πείθεσθαι μέντοι τοῖς ἄρχουσι δίκαιον φῄς εἶναι; C Ἔγωγε. Πότερον δὲ ἀναμάρτητοί εἰσιν οἱ ἄρχοντες ἐν ταῖς πόλεσιν ἑκάσταις, ἢ οἷοί τι καὶ ἁμαρτεῖν; Πάντως που, ἔφη, οἷοί τι καὶ ἁμαρτεῖν. Οὐκοῦν ἐπιχειροῦντες νόμους τιθέναι τοὺς μὲν ὀρθῶς τιθέασι, τοὺς δέ τινας οὐκ ὀρθῶς; Οἶμαι ἔγωγε. Τὸ δὲ ὀρθῶς ἆρα τὸ τὰ ξυμφέροντά ἐστι τίθεσθαι ἑαυτοῖς, τὸ δὲ μὴ ὀρθῶς ἀξύμφορα; ἢ πῶς λέγεις; Οὕτως. Ἃ δ' ἂν θῶνται, ποιητέον τοῖς ἀρχομένοις, καὶ τοῦτό ἐστι τὸ δίκαιον; Πῶς D γὰρ οὔ; Οὐ μόνον ἄρα δίκαιόν ἐστι κατὰ τὸν σὸν λόγον τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον ποιεῖν, ἀλλὰ καὶ τοὐ-

εἰπέ] εἶπεν Flor. V.

οὐ καὶ πείθεσθαι μέντοι] *parere* Fic. οὐκ ἐπίθεσθαι μὲν Vind. E. Etiam in Lob. Vind. B. Vat. BM. pro μέντοι legitur μέν. μέντοι necessitatem consequentiae significat.

δίκαιον φῄς] καὶ δίκ. φῄς Par. A. Eodem modo φῆις solere Parisiensem B. Bekkerus testatur ad Menonem p. 354, 14. et in posterioribus dialogis Clarkianum Gaisfordius ad Euthyphr. p. 3. E. et in Vind. D. hoc quoque loco est φῆς. φῄς δίκαιον Ven. B. Vat. M. editi ante Bekkerum.

C οἱ ἄρχοντες] *om.* Vind. E.

ταῖς πόλεσιν ἑκάσταις] πάσαις ταῖς πόλεσιν Vind. B. ἑκάσταις Vind. F. non habet nisi in margine.

οἷοί τι] οἷοί τε a m. s. Ven. C. Ald. Bas. ab. Steph. Confer Astii adnotationem.

οἷοί τι καὶ ἁμαρτεῖν] *om.* Ven. B. editi ante Bekkerum. οἷτι κ. ἁ. Vind. E. *errare interdum possunt* Fic.

τοὺς δὲ] ἐπὶ δέ Bas. a.

ἆρα] Ita Par. A. ἄρα reliqui cum editis ante Bekkerum, quibus etiam signum interrogandi post ἀξύμφορα deerat, ut Socrates hoc non interrogaret, sed tanquam necessarium poneret; quae ratio ad decipiendum Thrasymachum composita Socratem minus decet.

ξυμφέροντά] συμφ. Vind. E.

ἐστι] *om.* Vind. B. Ang. B. Flor. R. Pro eo Vind. F. ἐστιν habet post τίθεσθαι, sed punctis circumscriptum.

ἀξύμφορα] ἀξύμφορον Vind. B. Vat. M.

Οὐ] *om.* Vind. E. Ald. Bas. ab.

D ξυμφέρον] Ita Par. A. Lob. Vind. BDEF. Amb. C. Flor. ACRT. Bas. b. συμφ. reliqui codices et Ald. Bas. a. Steph.

τοὐναντίον] Hoc, ut praecedens ξυμφέρον, a ποιεῖν pendet, non adverbii vice fungitur, quemadmodum statuisse Bekkerus videtur, qui comma post id omiserit.

Τί λέγεις;] τί λέγεις σύ; codices omnes, uno excepto Par. A. idque recepit Bekkerus et Stallbaumius, inductus, ni fallor, sequentibus, quae Thrasymachus praevidere non poterat, Socrates cavillans conformare ita poterat, ut si alter quaesivisset: τί λέγεις σύ; quamquam non ita quaesiverat. Neque enim contemptum personae, sed nihil nisi admirationem rei cum indignatione coniunctam habere poterat interrogatio Thrasymachi ex suis ipsius verbis contrarium eius, quod dixerat, effici adeoque sibi tribui verbis κατὰ τὸν σὸν λόγον videntis. Itaque

ναντίον, τὸ μὴ ξυμφέρον. Τί λέγεις; ἔφη. Ἃ σὺ λέγεις, ἔμοιγε δοκῶ. σκοπῶμεν δὲ βέλτιον. οὐχ ὡμολόγηται τοὺς ἄρχοντας τοῖς ἀρχομένοις προστάττοντας ποιεῖν ἄττα ἐνίοτε διαμαρτάνειν τοῦ ἑαυτοῖς βελτίστου, ἃ δ' ἂν προστάττωσιν οἱ ἄρχοντες, δίκαιον εἶναι τοῖς ἀρχομένοις ποιεῖν; ταῦτ' οὐχ ὡμολόγηται; Οἶμαι ἔγωγε, ἔφη. Οἴου τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τὸ ἀξύμφορα ποιεῖν E τοῖς ἄρχουσί τε καὶ κρείττοσι δίκαιον εἶναι ὡμολογῆσθαί σοι, ὅταν οἱ μὲν ἄρχοντες ἄκοντες κακὰ αὐτοῖς προστάττωσι, τοῖς δὲ δίκαιον εἶναι φῇς ταῦτα ποιεῖν, ἃ ἐκεῖνοι προσέταξαν· ἆρα τότε, ὦ σοφώτατε Θρασύμαχε, οὐκ ἀναγκαῖον ξυμβαίνειν αὐτὸ οὑτωσί, δίκαιον εἶναι ποιεῖν

415

vulgatam praestantissimi codicis auctoritate restitui, quam Ficinus quoque expressit: *quid ais?*

δὲ] δὴ Par. AD. Lob. Vind. BDE. et int. vers. F. Ven. C. Vat. BM. Ang. B. Flor. ABCRV. editi ante Astium. δὲ, quod multo melius est, etiam Ficini interpretatio habet: *verum diligentius inquiramus.*

ἄττα] ἅττα Lob. Vind. BDEF. Ald. Bas. ab.

ἑαυτοῖς] αὐτοῖς Vind. F. Ang. B.

προστάττωσιν] προστάττουσιν Vind. F. Flor. R.

τοῖς ἀρχομένοις] τοὺς ἀρχομένους Flor. T.

ἔφη] ἔφην Vind. F.

Οἴου] Ita, sup. a m. s. οἷον, Vind. F.

E ἀξύμφορα] ἀξύμφορά τε Lob. Vind. B. Vat. M. ἀξύμφορόν τε Par. K. Hoc ortum ex γε videtur.

ὡμολογῆσθαί] ὁμολογεῖσθαί Vind. F. Ang. B. Flor. R. ὡμολογεῖσθαί Ald. Bas. ab.

ἄκοντες] om. h. l. Ven. B. et editi ante Bekkerum, et deinde habent προστάττωσιν ἄκοντες. Ficinus: *ea, quae sibi mala sunt, et inscitia imperant.*

αὐτοῖς] αὑτοῖς Lob. Vind. B DEF. et editiones ante Astium.

προστάττωσι] προστάττωσιν Vind. B. πράττωσι a m. pr. Vind. F.

φῇς] φὴς Vind. BDF. φῆς Ald. Bas. ab.

προσέταξαν·] Plenius hic interpungit Bekkerus. Sed ea, quae Socrates infert: ἆρα τότε etc. ita comparata sunt, ut pro apodosi haberi possent, si superiora sic esset orsus: Ὅταν γὰρ οἱ μὲν ἄρχοντες. Cui iuncturae significandae aptius videbatur colon. Quamquam in huiusmodi anacoluthis nulla interpunctio satisfacit.

ἆρα] ἄρα Vind. DF. Flor. AC. Ald. Bas. ab.

ἀναγκαῖον] ἀναναγκαῖον Flor. T.

ξυμβαίνειν] συμβαίνειν Lob. Vind. B. Flor. B. ξυμβαίνει Ang. B. συμβαίνει Vind. D. Amb. C.

οὑτωσί,] Hanc Aldinae et Basileensium distinctionem immerito reprehendit Stephanus et commate sublato post οὑτωσί, relicto autem altero post ποιεῖν, quod in eisdem editionibus erat, αὐτὸ tamquam obiectum ad ποιεῖν refert, quam subiectum esse debeat verbi ξυμβαίνειν et rem, de qua agitur, significet. Reprehensionem istam Astius probat verbis, re damnat, dum αὐτὸ cum τοὐναντίον coniungit eo sensu, quo p. 334. E. coniuncta leguntur, quod propter interiecta fieri non potest. Stallbaumius vero deterius secum pugnat comma illud in adnotatione improbans, quod secundum Bekkerum in textu posuit.

τοὐναντίον, ἢ ὃ σὺ λέγεις; τὸ γὰρ τοῦ κρείττονος ἀξύμ-
340 φορον δήπου προστάττεται τοῖς ἥττοσι ποιεῖν. Ναὶ μὰ Δί', ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὁ Πολέμαρχος, σαφέστατά γε. Ἐὰν σύ γ', ἔφη, αὐτῷ μαρτυρήσῃς, ὁ Κλειτοφῶν ὑπολαβών. Καὶ τί, ἔφη, δεῖται μάρτυρος; αὐτὸς γὰρ Θρασύμαχος ὁμολογεῖ τοὺς μὲν ἄρχοντας ἐνίοτε ἑαυτοῖς κακὰ προστάττειν, τοῖς δὲ ἀρχομένοις δίκαιον εἶναι ταῦτα ποιεῖν. Τὸ γὰρ τὰ κελευόμενα ποιεῖν, ὦ Πολέμαρχε, ὑπὸ τῶν ἀρχόντων δίκαιον εἶναι ἔθετο Θρασύμαχος. Καὶ γὰρ τὸ τοῦ κρείττονος, ὦ Κλειτοφῶν, συμφέρον δίκαιον
B εἶναι ἔθετο. ταῦτα δὲ ἀμφότερα θέμενος ὡμολόγησεν αὖ ἐνίοτε τοὺς κρείττους τὰ αὑτοῖς ἀξύμφορα κελεύειν τοὺς ἥττους τε καὶ ἀρχομένους ποιεῖν. ἐκ δὲ τούτων τῶν ὁμολογιῶν οὐδὲν μᾶλλον τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον δίκαιον ἂν εἴη, ἢ τὸ μὴ ξυμφέρον. Ἀλλ', ἔφη ὁ Κλειτοφῶν, τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον ἔλεγεν ὃ ἡγοῖτο ὁ

τοὐναντίον] τὸ ἐν. Vind. B.

ὃ] om. Flor. B.

δήπου προστάττεται] π. δ. Amb. C. Flor. T.

340 Δί'] δία Vind. B.

γ', ἔφη] γε ἔφη Vind. F. om. Vind. B. ἔφη Lob. Vind. E. Vat. BM.

ὁ Κλειτοφῶν] ὦ Κλ. Bas. ab. Ex hoc loco petitus videtur iste τὴν Θρασυμάχου συνουσίαν ὑπερεπαινῶν Clitophon dialogi cognominis initio. Olympiodorus vero, quem Creuzerus statuit comm. in Alcib. p. 105. huc respexisse scribentem: οὐδεὶς γὰρ ἀνθρώπων θέσει τὰ ἀγαθὰ ᾠήθη, εἰ μὴ μόνος Κλειτοφῶν ἐν τῇ Πολιτείᾳ, διὸ καὶ οὔτε ἠξίωσεν αὐτὸν ὀνομάσαι, ἀλλά φησιν· εἶπέ τις τῶν παρόντων, ὡς παρὰ τὴν κοινὴν ἔννοιαν εἰπόντος — aut valde aberravit memoria aut aliud nescio quid in animo habuit.

ἔφη] ἔφην a m. s. Mon. B.

γὰρ] om. Flor. V.

ἐνίοτε ἑαυτοῖς] ἑ. ἐ. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

προστάττειν] πράττειν Par. DK.

ἀρχομένοις] om. Vind. D. et a m. pr. F. et Ven. C.

δίκαιον — ἀρχόντων] bis deinceps ponit Vind. E.

ποιεῖν] om. Vind. D.

Τὸ γὰρ] Haec Clitophontis esse vidit Astius. In Ald. Bas. ab. Steph. non satis distincta a prioribus sunt. Ficinus recte.

εἶναι ἔθετο] ἔφη εἶναι Vind. B. Vat. M. ex glossemate.

Θρασύμαχος] ὁ Θρ. Ven. B. Par. DK. Mon. B. Flor. TU. editi ante Bekkerum. Neque vero dedecet personam Clitophontis hoc qualecunque venerationis signum, et facile excidere inter ο et Θ potuit.

συμφέρον] ξυμφ. Vind. BEF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT. Bekkerus (et Stallbaumius), qui fere nullum codicem ξ praebentem non sequi solet.

εἶναι ἔθετο] ἔ. εἶ. Vind. E.

B τοὺς κρείττους] in m. Lob.

αὑτοῖς] αὐτοῖς Lob. Vind. DF. Flor. R.

ἀξύμφορα] ἀσύμφ. a m. pr. Flor. AC. ξύμφορα Lob. Vind. B. Vat. M.

κρείττων αὐτῷ ξυμφέρειν· τοῦτο ποιητέον εἶναι τῷ ἥττονι· καὶ τὸ δίκαιον τοῦτο ἐτίθετο. Ἀλλ' οὐχ οὕτως, ἦ δ' ὅς, ὁ Πολέμαρχος, ἐλέγετο. Οὐδὲν, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ C Πολέμαρχε, διαφέρει· ἀλλ' εἰ νῦν οὕτω λέγει Θρασύμαχος, οὕτως αὐτοῦ ἀποδεχώμεθα. καί μοι εἰπὲ, ὦ Θρασύμαχε· τοῦτο ἦν ὃ ἐβούλου λέγειν τὸ δίκαιον, τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον δοκοῦν εἶναι τῷ κρείττονι, ἐάν τε ξυμφέρῃ ἐάν τε μή; οὕτω σε φῶμεν λέγειν; Ἥκιστά γε, ἔφη· ἀλλὰ κρείττω με οἴει καλεῖν τὸν ἐξαμαρτάνοντα, ὅταν ἐξαμαρτάνῃ; Ἔγωγε, εἶπον, ᾤμην σε τοῦτο λέγειν, ὅτε τοὺς ἄρχοντας ὡμολόγεις οὐκ ἀναμαρτήτους εἶναι, ἀλλά τι καὶ ἐξαμαρτάνειν. Συκοφάντης γὰρ εἶ, D ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐν τοῖς λόγοις· ἐπεὶ αὐτίκα ἰατρὸν καλεῖς σὺ τὸν ἐξαμαρτάνοντα περὶ τοὺς κάμνοντας κατ' αὐτὸ τοῦτο, ὃ ἐξαμαρτάνει, ἢ λογιστικὸν, ὃς ἂν ἐν λογισμῷ ἁμαρτάνῃ, τότε, ὅταν ἁμαρτάνῃ, κατὰ ταύτην

τοὺς ἥττους τε καὶ ἀρχομένους] *inferioribus* Fic.

ἐκ] ἐν Vind. E.

ξυμφέρον δίκαιον] συμφέρον Vind. E.

εἴη] ᾖ Vind. F. Ang. B.

ἢ] *om.* Flor. CR. et a m. pr. Vind. F.

τὸ μὴ ξυμφέρον] τοῦ μὴ ξυμφέροντος Amb. C. Flor. R.

ἡγοῖτο] Ita Par. A. Ang. B. Vind. D. Flor. RTU. et a m. pr. Ven. C. a m. s. Vind. F. ἡγεῖτο Lob. Vind. BE. et reliqui codices Florentini (nam de Bekkerianis incertum) cum editis ante Bekkerum, quod ferri non poterat.

αὐτῷ] αὐτῷ Flor. ABCV. Lob. αὐτὸ Vind. F. Amb. C. Ang. B.

ἥττονι·] ἥττονι, vulgo.

ὅς] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

C αὐτοῦ] *et nos* Fic.

ἀποδεχώμεθα] ἀποδεχόμεθα Lob. Vind. F. Amb. C. Ang. B. Vat. M. Bas. ab.

εἰπὲ] εἶπεν Flor. V.

ἦν] ἣν Bas. b. οὖν Amb. C.

ἐβούλου] ἐβούλετο, sup. ου, Vind. F.

ξυμφέρῃ] ξυμφέροι Lob.

οὕτω] οὕτως Vind. D.

Ἥκιστά γε] Ita Lob. Vind. B EF. Flor. ABCRTV. Ἥκιστά γ' Vind. D. cum editis. Cf. ad p. 334. D.

με] γε Vind. B. Vat. M.

τὸν] ν int. vers. Vind. D.

ὡμολόγεις] ὁμολογεῖς Flor. BV. et, superscripta vulgata, A.

εἶ] εἰ Bas. ab. D

ἰατρὸν] καὶ ἰ. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

περὶ τοὺς — ἐξαμαρτάνει] *om.* Lob. Vind. BE. Vat. BM. Comma, quod Bekkerus post κάμνοντας posuit, removi, quia τὸν ἐξαμαρτάνοντα omnino quidem ἰατρὸν appellari posse concedit, minime vero κατὰ τοῦτο, ὃ ἐξαμαρτάνει. Hoc igitur continuo addere debebat. Minus etiam placet quod idem in superioribus post ἐν τοῖς λόγοις comma fecit pro colo.

λογιστικὸν] λογικὸν a m. pr. Ven. B.

τότε] *om.* Mon. B. τότε δ' Vind. F. Ang. B. Flor. ACR.

ἁμαρτάνῃ] ῃ Vind. E.

τὴν ἁμαρτίαν; ἀλλ', οἶμαι, λέγομεν τῷ ῥήματι οὕτως, ὅτι ὁ ἰατρὸς ἐξήμαρτε, καὶ ὁ λογιστὴς ἐξήμαρτε, καὶ ὁ γραμματιστής· τὸ δ', οἶμαι, ἕκαστος τούτων καθόσον E τοῦτ' ἔστιν, ὃ προσαγορεύομεν αὐτὸν, οὐδέποτε ἁμαρτάνει. ὥστε κατὰ τὸν ἀκριβῆ λόγον, ἐπειδὴ καὶ σὺ ἀκριβολογῇ, οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν ἁμαρτάνει· ἐπιλιπούσης γὰρ ἐπιστήμης ὁ ἁμαρτάνων ἁμαρτάνει, ἐν ᾧ οὐκ ἔστι δημιουργός. ὥστε δημιουργὸς, ἢ σοφὸς, ἢ ἄρχων οὐδεὶς

ἁμαρτίαν] *ἁμαρτία· Πλάτων Πολιτείας πρώτῳ καὶ δευτέρῳ* (p. 342. B. L. II. p. 379. D.) *Ἡρόδοτος πρώτῳ καὶ τρίτῳ.* Antiatt. anecd. Bekk. p. 79, 7.

ἀλλ', οἶμαι,] Vulgo *ἀλλ' οἶμαι,* ut *ἀλλ'* ad *οἶμαι* potius, quam, quo debet, ad *λέγομεν* referatur. Sic infra E: *ἀλλὰ πᾶς γ' ἂν εἴποι*, nec aliter hoc *οἶμαι* dictum est, quam illud paullo post: *τὸ δ', οἶμαι, ἕκαστος.*

λέγομεν] *λέγοντι* Lob. Vind. B. Vat. M. Bekkerus in comm. se *λέγομεν μὲν* malle ostendit, quod non solum insuave est, sed etiam supervacaneum. Nam diversitas rei ipsius a verbis, quibus eloqui eam homines soleant, satis demonstratur addito illo *τῷ ῥήματι*, ut particula eandem diversitatem significante facile careamus. Debet autem aliis locis aliud *τῷ ῥήματι* oppositum cogitari, ut Gorgia p. 450. E: *οὐχ ὅτι τῷ ῥήματι οὕτως εἶπες*, ipsa Gorgiae sententia diversa ab ea, quae in verbis eius inesse videbatur; quem locum neque Heindorfius recte interpretatus est neque Astius, qui Heindorfium reprehendit in adnotatione ad nostrum.

ὁ ἰατρὸς ἐξήμαρτε] *ὁ om.* Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U. — *ἐξήμαρτεν* Flor. B. et fortasse Par. A. quem Faehsius in praefatione Sylloges variarum lectionum Parisiensium p. XXV. narrat *ν ἐφελκυστικὸν* plerumque habere etiam sequente consonante vel medio in contextu. Bekkerus autem anecd. p. 1401. ita loquitur, ut idem in omnibus omnium scriptorum Atticorum codicibus ubique reperisse videatur. Quod si verum esset, haud dubie, quum grammaticorum testimonia adsint nec ratio repugnet, ubique sic scribere deberemus. Sed res aliter habet. Fuit ista recentioris aevi consuetudo loquendi probata aliis, aliis improbata. Testis est idem ille Planudes (Bekkeri anecd. l. c.) qui *ν* in Atticorum scriptorum libris omnibus ubique exstare testatur. Itaque non mirum, si in quibusdam ad omnia additum conspicitur, in aliis ibi tantum, ubi hiatus evitandus esset, locum obtinuit. Vtrorumque fides ob ipsam constantiam suspecta, et plus tribuendum eis, qui mediam viam tenent. Vt enim poëtae metrum, ita scriptores suavitatem soni sequebantur. Quo magis dolendum est Bekkerum de suis codicibus neque hic neque alibi quicquam nisi fortuito, ut L. II. p. 363. B. significasse. Vni libro Florentino, quamvis bono et vetusto, non satis tutum videbatur obsequi, praesertim quum verbum periodum non claudat, cui loco *ν* etiam sequente consonante aptius.

καθόσον] *καθ' ὅσον* Vind. D. Bekkerus et Stallbaumius; qui ita ubique ediderunt.

τοῦτ' ἔστιν] *τοῦτ' ἐστὶν* Lob. Vind. BEF. *τουτέστιν* Ald. Bas. ab.

E *ἁμαρτάνει*] *ἁμαρτάνειν* Vind. F.

ἀκριβῆ] *om.* Lob. Vind. BE. Vat. BM. Flor. BV.

ἀκριβολογῇ] *ἀκριβολογεῖς* Flor. C. *ἀκριβολογεῖ* Vind. F. Ang. B.

ἁμαρτάνει τότε, ὅταν ἄρχων ᾖ. ἀλλὰ πᾶς γ' ἂν εἴποι, ὅτι ὁ ἰατρὸς ἥμαρτε, καὶ ὁ ἄρχων ἥμαρτε. τοιοῦτον οὖν δή σοι καὶ ἐμὲ ὑπόλαβε νῦν δὴ ἀποκρίνασθαι. τὸ δὲ ἀκριβέστατον ἐκεῖνο τυγχάνει ὄν, τὸν ἄρχοντα, καθόσον ἄρχων ἐστὶ, μὴ ἁμαρτάνειν, μὴ ἁμαρτάνοντα δὲ τὸ αὑ- 341 τῷ βέλτιστον τίθεσθαι, τοῦτο δὲ τῷ ἀρχομένῳ ποιητέον. ὥστε ὅπερ ἐξ ἀρχῆς ἔλεγον, δίκαιον λέγω, τὸ τοῦ κρείττονος ποιεῖν ξυμφέρον. Εἶεν, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ Θρασύμαχε·

Flor. R. et a m. pr. Amb. C. Bekkerus cum Stallbaumio, qui nusquam aliter scripsit. Conferatur praefatio.

ἁμαρτάνει] ἁμαρτάνῃ Vind. E.

ἐπιλιπούσης — δημιουργός.] laudat Stobaeus Ecl. P. II. p. 366. ed. Heeren. ἐπιλειπούσης Par. K. sec. Bekk. Vind. BDF. Amb. C. Ang. B. Vat. M. Flor. ACRTV. et a m. s. Par. A. Stallbaumius. Ficinus quoque: *deficiente scientia.* Sed huic tam accurate loqui non licebat. Scilicet peccantem non inter peccandum deficit scientia, ut hic peccare incipiat prius, quam prorsus illa abierit. Itaque aoristus non tantum propter codices retinendus est.

ὁ ἁμαρτάνων] deletum est in Stobaei cod. Augustano.

οὐκ ἔστι] ἐστι Stob.

ὥστε δημιουργὸς] *om.* Vind. B. Vat. M.

ἢ ἄρχων] Rursus inter artes referri incipit iustitia. Cf. p. 332. C.

ὅταν] ὅτε Lob. Vat. M.

ᾖ] εἰ Vat. M.

γ' ἂν] *om.* Mon. B.

ὅτι] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. B.

ὁ] *om.* Vind. D.

ἥμαρτε] ἥμαρτεν Flor. B.

καὶ — ἥμαρτε] *om.* Vind. D.

ὁ ἄρχων] ὁ *om.* a m. pr. Vat. B.

ἥμαρτε] ἥμαρτεν Flor. B.

τοιοῦτον] τὸ τοι. Lob. Vind. B. Vat. M.

οὖν] *om.* Par. K. Vind. E. et a m. pr. F. ἦν Lob. Vind. B. Vat. M.

σοι] σὺ Ang. B. Flor. R. σε Flor. U.

νῦν δὴ ἀποκρίνασθαι] *respondisse* Fic. Praeteritum tempus utique necessarium est. Itaque vulgatum ἀποκρίνεσθαι secundum Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. RTU. in ἀποκρίνασθαι mutavi, quod fecit etiam Stallbaumius, et γε, quod is intactum reliquit, in δὴ secundum Par. ADK. Ven. C. Vind. D. et a m. s. B. et Vat. M. et a m. pr. Vat. B. δὲ Lob. et a m. pr. Vat. M. et Vind. B. In Amb. C. est με et Vind. EF. Ang. B. Flor. R. habent tantum νῦν ἀποκρ. Bekkerus cum reliquis codicibus et editis νῦν γε ἀποκρίνεσθαι tenens linguae fortasse melius consuluit, quam Stallbaumius, sensui vero peius.

καθόσον] καθ' ὅσον Vind. DF.

αὑτῷ] αὑτῶι Lob. ἑτῷ Vind. E. 341

βέλτιστον] βέλτιον Vind. E.

τοῦτο] τούτωι Lob. τούτῳ Vat. M. et a m. pr. Vind. B. et, sup. vulg., Vind. F.

ὥστε ὅπερ etc.] h. e. *itaque idem, quod ab initio iustum esse dicebam, nunc quoque dico, scilicet facere id, quod potentiori conducat.* Bekkerus comma cum prioribus inter ὥστε et ὅπερ ponens et alterum post λέγω tollens ita interpretari videtur: *itaque, ut ab initio dicebam, iustum esse contendo facere id* etc. qua ratione Thrasymachus minus ambitiose constantiam suam ostentat.

ξυμφέρον] συμφ. Par. AD. Vind. D. Ven. C. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ACTV. Ald. Bas. ab. Steph. tacentibus de Par. K. Bipontinis.

Εἶεν] *om.* Fic.

δοκῶ σοι συκοφαντεῖν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Οἴει γάρ μ' ἐξ ἐπιβουλῆς ἐν τοῖς λόγοις κακουργοῦντά σε ἐρέσθαι ὡς ἠρόμην; Εὖ μὲν οὖν οἶδα, ἔφη· καὶ οὐδέν γέ σοι πλέον ἔσται· οὔτε γὰρ ἄν με λάθοις κακουργῶν οὔτε B μὴ λαθὼν βιάσασθαι τῷ λόγῳ δύναιο. Οὐδέ γ' ἂν ἐπιχειρήσαιμι, ἦν δ' ἐγώ, ὦ μακάριε. ἀλλ' ἵνα μὴ αὖθις ἡμῖν τοιοῦτον ἐγγένηται, διόρισαι, ποτέρως λέγεις τὸν ἄρχοντά τε καὶ τὸν κρείττονα, τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἢ

δοκῶ] δοκεῖ Bas. a.

σοι] *om.* Lob. Vind. BE. Vat. M.

μ'] με Lob. Vind. BDEF. Flor. RTU.

ἐν τοῖς λόγοις κακουργοῦντά σε] *rationem ut de pravo* Ficinus apud Bekkerum. Rectius in ed. Ven. a. 1517. *rationem ut depravem.* Sensum tamen nescio an non perspexerit. κακουργεῖν enim h. l. non ut p. 338. D. et Gorg. p. 483. A. ubi item additum est ἐν τοῖς λόγοις, ad dicta et sententias callida et captiosa disputatione vexandas et evertendas, sed ad personam et statum eius, contra quem disputatur, laedendum et affligendum spectare puto: *tibi ut noceam in disputatione.* Scilicet existimationis et pecuniae detrimentum facturus sibi videbatur sophista ideoque Socratem se, quamquam frustra, impugnare in sequentibus quoque criminatur.

ἐρέσθαι] Ita cum Stallbaumio Bekkerus secundum Par. K. de quo tamen Bipontini tacent, pro ἔρεσθαι, quod vulgatum erat, scripsit: de reliquis codicibus nihil significavit. Verum ut omnes cum Lob. Vind. BDF. et Florentinis ἔρεσθαι habeant, hoc quidem loco aoristus requiritur; atque ἐρέσθαι habet Vind. E. quamquam huius in accentibus nulla est auctoritas.

λάθοις] λάθῃς Lob. Vind. BE.

B μὴ λαθὼν] *cum lateant* (insidiae) Fic. Etiam Stephanus μὴ vitiosum et pro eo μὴν scribendum in margine ostendit. Sensus minime obscurus et a Faesio partim bene declaratus, sed ab Astio et Stallbaumio non intellectus, hic est: *neque enim latenter mihi nocere, neque, quae altera nocendi via est, si non latueris, vim inferre verbis poteris.* Similiter Thucydides L. II. c. 93: ἐπεὶ οὐδ' ἀπὸ τοῦ προφανοῦς τολμῆσαι ἂν καθ' ἡσυχίαν, οὐδ' εἰ διενοοῦντο, μὴ οὐκ ἂν προαισθέσθαι.

Οὐδέ γ'] οὐδέ τ' Amb. C. Ang. B. οὐδ' ἔτ' Vind. F. Flor. R.

ἦν δ'] οὐδ' Vat. B. Vind. E. ἦν Vind. D. *om.* Amb. C.

ἐγγένηται] γένηται Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τὸν κρείττονα] κρείττονα Ang. B. Cf. ad p. 334. E.

τὸν ὡς] ἢ τὸν ὡς Par. DK. sec. Bip. Mon. B. Flor. U. et a m. s. Ven. C.

τὸν] τόν, sup. ῶι, Lob.

ἀκριβεῖ] ἀκριβῆ, sup. εῖ, Lob. et Par. K. sec. Bip. τῷ ἀκριβεῖ Mon. B.

λόγῳ] λόγον, sup. ωι, Lob.

ὃ νῦν δὴ] sc. p. 340. E: κατὰ τὸν ἀκριβῆ λόγον. Faesius et ante eum Benedictus in coniecturis ad Platonis libros de republica (Lipsiae 1805.) p. 4. ὃν pro ὃ scribendum putant, quod nescias utrum ad λόγον, an ad ἄρχοντα referas. Idem Benedictus pro ἔπος coniiciens εἰωθὸς Stephanum quoque in thesauro offensum illo refert. Scilicet non intelligebat Stephanus, quo iure τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν interpretarentur *cum, qui vulgo sic dicitur:* hanc interpretationem exemplo carere putabat, et posse etiam locum imperfectum videri. Sed ἔπος in hac dictione, ut ῥῆ-

τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ, ὃ νῦν δὴ ἔλεγες, οὐ τὸ ξυμφέρον κρείττονος ὄντος δίκαιον ἔσται τῷ ἥττονι ποιεῖν. Τὸν τῷ ἀκριβεστάτῳ, ἔφη, λόγῳ ἄρχοντα ὄντα. πρὸς ταῦτα κακούργει καὶ συκοφάντει, εἴ τι δύνασαι· οὐδέν σου παρίεμαι. ἀλλ' οὐ μὴ οἷός τ' ἦς. Οἴει γὰρ ἄν με, εἶ- C πον, οὕτω μανῆναι, ὥστε ξυρεῖν ἐπιχειρεῖν λέοντα καὶ συκοφαντεῖν Θρασύμαχον; Νῦν γοῦν, ἔφη, ἐπεχείρησας οὐδὲν ὢν καὶ ταῦτα. Ἅδην, ἦν δ' ἐγώ, τῶν τοιούτων.

μα p. 340. D. loquendi genus significat minus accuratum et naturae rei vel sententiae eius, qui loquitur, non apprime respondens, et ὡς ἔπος εἰπεῖν eandem ubique vim habet: *quemadmodum verbum dici solet*, quod leve sua natura negotium est nec nimis urgendum. Talis autem inprimis vulgi sermo esse solet nec non eorum, qui breviter defungi volunt. Itaque nonnunquam reddi potest *ut vulgo dicunt*, nonnunquam, *ut breviter*, *uno verbo*, *dicam*, plerumque vero, *ut ita dicam*. Iam nostro loco nihil mutandum aut addendum esse apparet.

ἔλεγες] ἔλεγον Vind. E.

ὄντος] ὄντως, sup. a m. s. ος, Vind. F.

συκοφάντει] συμφάντει Bas. a. In Vind. E. κο int. vers. est.

οὐδέν σου παρίεμαι] *nulla in re abs te superor* Fic. Aliter et recte Phrynichus Bekkeri anecd. p. 53, 19: οὐδέν σου παρίεμαι: οὐδὲν παραιτοῦμαι, οὐδὲν ἀποτρέπομαι. Adde Timaeum Lex. p. 207. In Amb. C. est περίεμαι.

C ἦς] εἶς Vind. D.

ξυρεῖν] ξυῤῥεῖν Flor. B. De hoc proverbio conferenda est Astii adnotatio.

Νῦν] νοῦν Vind. E.

γοῦν] οὖν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἔφη] *om.* Ven. C. Vind. D. Par. K. Mon. B. Flor. V.

οὐδὲν ὢν καὶ ταῦτα] *cum tamen nihil assequi possis* Fic. Simili modo Astius et Matthiae gramm. p. 873. raro καὶ ταῦτα participio postponi dicens. Ego licet Aristidem orat. pro quat. vir. p. 504. T. II. p. 303. ed. Iebb. ita dixisse (Περικλέους δὲ οὐκ ἐφείσω τεθνηκότος καὶ ταῦτα) ab Hoogeveenio ad Vig. p. 177. (ed. Lips. 1802.) et doctr. part. p. 414. ed. Schütz. observatum sciam, tamen neque Aristidis locum vitio carere puto, neque ut Platonem ita locutum credam, adducor et ita potius interpretor: *quum etiam in his*, *quemadmodum in aliis*, *nihili sis*. οὐδὲν pretium, quod alicui statuendum sit, significat, ideoque recte additur καί, non οὐδέ. Quin etiam si scriptum legeremus καὶ ταῦτα οὐδὲν ὤν, nimis frigide isto sensu dictum et altero modo intelligendum putarem.

Ἅδην] Ita Par. A. Vat. B. Ven. C. Vind. DF. Ang. B. Flor. B. Bekkerus et Stallbaumius. ἄδην Lob. Flor. ACRTUV. ἄδδην Par. DK. Ven. B. Vind. BE. Mon. B. Amb. C. Vat. M. Ald. Bas. ab. Steph. Hoc Atticum non esse constat. Cf. Piersonum ad Moer. p. 90. Minus certa res est de spiritu, quem Bekkerus ut h. l. ita Euthyphr. p. 11. E. et Polit. p. 272. C. asperum fecit neque Stephanum et codicem Clarkianum lenem habere commemoravit, ut ne suorum quidem librorum ea in re ibi rationem habuisse et Aristarchi praeceptum in scholiis ad Il. V. 203. proditum pluris fecisse videatur. Nostro loco codices asperum praeferri iubent.

ἦν] *om.* Bas. b.

ἀλλ' εἰπέ μοι· ὁ τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ ἰατρὸς, ὃν ἄρτι ἔλεγες, πότερον χρηματιστής ἐστιν, ἢ τῶν καμνόντων θεραπευτής; καὶ λέγε τὸν τῷ ὄντι ἰατρὸν ὄντα. Τῶν καμνόντων, ἔφη, θεραπευτής. Τί δὲ κυβερνήτης; ὁ ὀρθῶς κυβερνήτης ναυτῶν ἄρχων ἐστὶν, ἢ ναύτης; Ναυ-D τῶν ἄρχων. Οὐδὲν, οἶμαι, τοῦτο ὑπολογιστέον, ὅτι πλεῖ ἐν τῇ νηΐ, οὐδ' ἔστι κλητέος ναύτης· οὐ γὰρ κατὰ τὸ πλεῖν κυβερνήτης καλεῖται, ἀλλὰ κατὰ τὴν τέχνην καὶ τὴν τῶν ναυτῶν ἀρχήν. Ἀληθῆ, ἔφη. Οὐκοῦν ἑκάστῳ τούτων ἔστι τι ξυμφέρον; Πάνυ γε. Οὐ καὶ ἡ τέχνη, ἦν δ' ἐγὼ, ἐπὶ τούτῳ πέφυκεν, ἐπὶ τῷ τὸ ξυμφέρον

ὃν] ὅ a m. pr. Par. D.

τῷ ὄντι] τωόντι Vind. D. et a m. s. B.

Τί δὲ] Τί δέ; Steph. posito deinde post κυβερνήτης commate pro signo interrogandi, quod ibi ponendum esse vidit Bekkerus. Stallbaumius iterum sibi repugnat, dum in textu Bekkerianam, ut par erat, distinctionem exhibet et in adnotatione scribit: „Τί δέ; κυβερνήτης ὁ ὀρ.] Ita cum Bekkero distinxi. Legebatur Τί δὲ κυβερνήτης; ὁ ὀρθῶς —"

ὁ ὀρθῶς] ὁ ὀρθὸς Ang. B. et a m. s., sed sup. ῶσ, Vind. F. ὀρθῶς Vat. B. Amb. C. Vind. E.

ναύτης] κυβερνήτης Vind. E.

D καὶ τὴν] καὶ Lob. Vind. BE. Vat. BM.

ἔστι] ἐστὶ Ald. Bas. ab. Steph.

Οὐ] οὗ Lob. Vat. M.

καὶ] *om.* Fic. Est vero necessarium. Sicuti persona medici, gubernatoris et omnium artificum aliquo modo coniuncta est cum utili, ita *etiam* id, quod ars in eis est, utili coniunctum est, sed diverso modo: persona recipit utile, ars praebet.

τῷ] *om.* a m. pr. Ven. B.

τὸ] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. Amb. C. Flor. AC.

ξυμφέρον] ξυμφέρων Vat. M.

ἐκπορίζειν] εὐπορίζειν Vind. E. Flor. AV.

Ἆρ' οὖν] ἆρα Vind. D.

ἑκάστῃ] ἑκάστη Ald. Bas. ab.

ἔστι] ἐστὶ Steph.

ἄλλο] ἄλλῳ Par. K. *Nunquid unicuique arti est aliquid aliud utile, quam ut sit quam maxime absoluta?* Fic. — Quae uncinis inclusa vides, e codice Mon. B. et margine Florentini U. accesserunt sensui perficiendo valde apposita. Nam quod ante Bekkerum vulgo legebatur ξυμφέρον ἄλλο, ἢ (pro ἢ Vind. D. habet καὶ) ὅτι μάλιστα (Steph. ὁτιμάλιστα) τελέαν εἶναι, neque verum est neque sequentibus accommodatum. Non verum; quia, si arti conducere dicatur hoc, ut quam maxime perfecta sit, nihil dicatur, quod ea proprium sibi neque commune cum aliis rebus habeat, velut cum ipso corpore, quod si quam maxime perfectum sit, non magis utile aliud quicquam recipiat. Non sequentibus accommodatum; quia interrogationem illam declaraturus Socrates vel id docere debebat, quid esset quam maxime perfecta ars, si forte hoc Thrasymachus non intellexisset, vel demonstrare, quicquid utile sit arti, ita utile esse, si perfectionem artis adiuvet: aliam uti-

ἑκάστῳ ζητεῖν τε καὶ ἐκπορίζειν; Ἐπὶ τούτῳ, ἔφη. Ἆρ' οὖν καὶ ἑκάστῃ τῶν τεχνῶν ἔστι τι ξυμφέρον ἄλλο [οὗ προσδεῖται], ἢ [ἐξαρκεῖ ἑκάστη αὐτὴ αὑτῇ, ὥστε] ὅτι μάλιστα τελέαν εἶναι; Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς; Ὥσπερ, ἔφην E ἐγὼ, εἴ με ἔροιο, εἰ ἐξαρκεῖ σώματι εἶναι σώματι, ἢ προσδεῖταί τινος, εἴποιμ' ἂν, ὅτι παντάπασι μὲν οὖν προσδεῖται· διὰ ταῦτα καὶ ἡ τέχνη ἐστὶν, ἡ ἰατρικὴ, νῦν εὑρημένη, ὅτι σῶμά ἐστι πονηρὸν καὶ οὐκ ἐξαρκεῖ αὐτῷ τοιούτῳ εἶναι· τούτῳ οὖν ὅπως ἐκπορίζῃ τὰ ξυμφέροντα, ἐπὶ τούτῳ παρεσκευάσθη ἡ τέχνη. ἦ ὀρθῶς σοι δοκῶ, ἔφην, ἂν εἰπεῖν οὕτω λέγων, ἢ οὔ; Ὀρθῶς, ἔφη. 342

litatem ei afferri non posse. Quorum neutrum facit, sed exempli loco interrogationem proponit cum ista nihil commune habentem et ad docendum adversarium omnino ineptam. Quam vere autem quamque apte omnia secundum codicem Monacensem dicta sint, pluribus exponere supervacaneum puto, quamvis Stallbaumius non omnibus partibus satisfacere sibi receptam a se Bekkeri scripturam et facile se assentiri Astio fatetur tale quid potius desideranti: *Ἆρ' οὖν — ἔστι τι ξυμφέρον; ἢ οὐδενὸς προσδεῖται ἄλλου πρὸς τὸ ὅτι μάλιστα τελέαν εἶναι*; quod cur praestaret, vellem docuisset. Itaque non magnopere reprehendimus Bekkerum, qui ista sine uncinis (ne a Stallbaumio quidem admotis) exhibuerit, et Platonem non solum potuisse, sed etiam debuisse vel haec ipsa vel consimilia scribere ultro concedimus; sed quia codicis Monacensis minime ea indoles est, ut magis integram et genuinam recensionem, quam reliqui omnes, repraesentare videatur, neque apparet, quo modo ex illis, si ea ita a Platone scripta essent, vulgata oriri potuerit, nullo homoeoteleuto aliave erroris ansa conspicua, in codice autem Florentino eadem verba in margine posita sunt, interpolationi ea hominis docti deberi, veram lectionem casu nostris libris omnibus vetustiore interisse arbitramur. Ceterum Bekkerus et Stallbaumius in textu *αὐτὴ ἑαυτῇ* posuerunt, in codice suo quisque *αὐτὴ αὑτῇ* scriptum perhibent.

τινος] *cuiuspiam alterius rei* E Fic.

ὅτι] *ὁτονοῦν* Vind. E.

διὰ ταῦτα] *διαταῦτα* Vind. DE. et a m. s. F. Ald. Bas. ab. *et propter hoc* Fic.

ἡ τέχνη] *τέχνη* Flor. T.

ἐστὶν] *ἐστὶ* Ald. Bas. ab.

ἡ ἰατρικὴ] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Ven. C. Mon. B. Flor. U. In reliquis codicibus et editis ante Bekkerum deest *ἡ*.

εὑρημένη] *ἐξευρημένη* a m. s. Ven. C.

καὶ οὐκ ἐξαρκεῖ αὐτῷ τοιούτῳ εἶναι] *neque sibi sufficit* Fic.

τούτῳ — ἐκπορίζῃ] int. vers. Vind. E.

ξυμφέροντα] *συμφ.* Vind. BE.

τούτῳ] *τοῦτο*, sup. vulg., Vind. F.

παρεσκευάσθη] *παρασκευάσθη* Bas. a.

ἦ] *ἢ* Lob. Vind. F.

λέγων] *λόγῳ* a m. pr. Ven. C. et, ut videtur, Vind. D.

Τί δὲ δή; αὐτὴ ἡ ἰατρική ἐστι πονηρὰ, ἢ ἄλλη τις τέχνη ἔσθ' ὅτι προσδεῖταί τινος ἀρετῆς, ὥσπερ ὀφθαλμοὶ ὄψεως καὶ ὦτα ἀκοῆς, καὶ διὰ ταῦτα ἐπ' αὐτοῖς δεῖ τινὸς τέχνης τῆς τὸ ξυμφέρον εἰς ταῦτα σκεψομένης τε καὶ ἐκποριζούσης; ἆρα καὶ ἐν αὐτῇ τῇ τέχνῃ ἔνι τις πονηρία, καὶ δεῖ ἑκάστῃ τέχνῃ ἄλλης τέχνης, ἥτις αὐτῇ τὸ ξυμφέρον σκέψεται, καὶ τῇ σκοπουμένῃ ἑτέρας αὖ τοιαύ- 416

342 *Τί δὲ*] Ita Vind. D. sed correctus in *l.* *τόδε* Par. DK. sec. Bekk. et a m. pr. Ven. C.

δή] *om.* Vind. B.

αὐτὴ] *αὕτη* Lob. Vind. BE. Ven. B. Amb. C. Vat. M. Flor. A BCTV.

ἡ ἰατρική] *ἡ om.* Vind. D. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. U. *ἠατρική* Vind. F.

τις τέχνη] *τις om.* Lob. Vind. B. Vat. M. *τις τέχνη; καὶ* coniicit in margine Stephanus.

ὅτι] *ὅ,τι* Steph. Est utique pronomen, sed non aliter scribendum, quam masculinum aut femininum.

ἀρετῆς,] *ἀρετῆς.* Ald. *ἀρετῆς;* Steph.

ἀκοῆς,] *ἀκοῆς.* Ald. Bas. ab. *ἀκοῆς;* Steph.

διὰ ταῦτα] *διὰ ταῦτ'* Vind. D. Par. K. sec. Bip. *διαταῦτα* Vind. F.

δεῖ] *δεῖται* Vind. D.

ξυμφέρον] *συμφ.* Vind. B.

εἰς ταῦτα] *εἰς αὐτὰ ταῦτα* Ven. C. Vind. DF. Par. DK. Mon. B. Flor. ACRTUV. Astius et Stallbaumius. *quae ad haec eadem conferant* Fic. quasi *εἰς τὰ αὐτὰ ταῦτα* legisset. Mihi *αὐτὰ* supervacaneum et e margine, quum ad explicandum vel emendandum *ταῦτα* adscriptum esset, in textum illatum videtur. *ταῦτα* ad *ὄψιν* et *ἀκοὴν* referendum esse facile intelligitur.

σκεψομένης] *σκεπτόμενος* Flor. B.

ἐκποριζούσης] *ἐκποριοούσης* Steph. et Flor. ACV. Certe nullam horum codicum a Stephano discrepantiam notavit Stallbaumius. *ἐκποριούσης* Mon. B. Flor. U. (hunc enim Stallbaumius videtur significare voluisse, non Flor. B. cuius signum hic et iterum inter testimonia lectionis nostrae posuit.) Bekkerus et Stallbaumius. Ficinus: *quae investiget praebeatque.* Et quis non mallet unum tempus seu praesens, seu futurum? Sed quia utrumvis per se bonum, nescio an iunctum utrumque debeat ferri. Equidem prorsus similem huic enallagen proferre non possum: tamen non alienum fuerit et superiora illa p. 337. A. et haec contulisse: Hom. Il. XI. 452: *οὐ μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἰωνὸν ὠμησταὶ ἐρύουσι.* Noster Civ. L. X. p. 604. A: *πότερον μᾶλλον αὐτὸν οἴει τῇ λύπῃ μαχεῖσθαί τε καὶ ἀντιτείνειν.* Aristot. Polit. VII. 12, 1: *περὶ δὲ τῆς πολιτείας αὐτῆς, ἐκ τίνων καὶ ἐκ ποίων δεῖ συνεστάναι τὴν μέλλουσαν ἔσεσθαι πόλιν μακαρίαν καὶ πολιτεύεσθαι καλῶς, λεκτέον.* Cui similia collegit Lobeckius ad Phryn. p. 747. ex quibus huc pertinet Thucyd. L. VI. c. 42: *ὥσπερ ἔμελλον ὁρμιεῖσθαι καὶ στρατοπεδεύεσθαι.* Altero modo Aeschylus Sept. 29: *λέγει μεγίστην προσβολὴν Ἀχαΐδα νυκτηγορεῖσθαι κἀπιβουλεύσειν πόλει.* et noster Civ. L. III. p. 408. C: *ἡμεῖς δὲ κατὰ τὰ προειρημένα οὐ πειθόμεθα αὐτοῖς ἀμφότερα, ἀλλ' εἰ μὲν θεοῦ ἦν, οὐκ ἦν, φήσομεν, αἰσχροκερδής.* Phaedone p. 116. E: *οὐδὲν γὰρ οἶμαι κερδαίνειν ὀλίγον ὕστερον πιὼν ἄλλο γε, ἢ γέλωτα ὀφλήσειν παρ' ἐμαυτῷ, γλιχόμενος*

της, καὶ τοῦτ' ἔστιν ἀπέραντον; ἢ αὐτὴ αὑτῇ τὸ ξυμφέρον σκέψεται; ἢ οὔτε αὑτῆς οὔτε ἄλλης προσδεῖται B ἐπὶ τὴν αὑτῆς πονηρίαν τὸ ξυμφέρον σκοπεῖν· οὔτε γὰρ πονηρία οὔτε ἁμαρτία οὐδεμία οὐδεμιᾷ τέχνῃ πάρεστιν, οὐδὲ προσήκει τέχνῃ ἄλλῳ τὸ ξυμφέρον ζητεῖν, ἢ ἐκείνῳ, οὗ τέχνη ἐστίν, αὐτὴ δὲ ἀβλαβὴς καὶ ἀκέραιός ἐστιν ὀρθὴ οὖσα, ἕωσπερ ἂν ᾖ ἑκάστη ἀκριβὴς ὅλη ἥπερ ἐστί;

τοῦ ζῆν καὶ φειδόμενος οὐδενὸς ἔτι ὄντος.

ἆρα] ἄρα Lob. Vind. DF.

ἔνι] ἔστι Lob. Vind. B. Vat. M. ἐστί Flor. C.

δεῖ] δὴ Vind. E. δεῖ ἀεὶ Par. A.

αὑτῇ] αὐτὴ Vind. F.

ξυμφέρον] συμφ. Vind. B.

σκέψεται,] σκέψεται; Steph. Quae sequuntur usque ad alterum σκέψεται ob homoeoteleuton exciderunt in Lob. Vind. BE. Vat. M.

καὶ τῇ σκοπουμένῃ ἑτέρας αὖ τοιαύτης] *et illa item alia indiget alia* Fic. καὶ τῇ σκοπουμένῃ οὔτε ἄλλης etc. omissis interpositis ἑτέρας αὖ usque ad αὑτῆς Ven. C. Vind. D. Par. DK. sec. Bekk. (secundum Bipontinos Par. K. verba καὶ τῇ σκοπουμένῃ bis habere videtur, hoc loco, et iterum post alterum σκέψεται, omissis ibi tribus tantum verbis ἢ οὔτε αὑτῆς.) Post τοιαύτης Stephanus signum interrogandi posuit.

τοῦτ' ἔστιν] τοῦτ' ἐστὶν Vind. DF. Bekkerus et Stallbaumius; non sine ratione, sed contra praeceptum grammaticorum, quod nec ipsum rationi repugnat.

αὐτὴ αὑτῇ] αὐτῇ αὕτη Amb. C. Ang. B. αὐτὴ αὕτη Vind. F.

ξυμφέρον] συμφ. Flor. U. Ald. Bas. ab.

B σκέψεται;] σκέψεται. Ald. σκ. καὶ τοῖς ἀρχομένοις Mon. B. Flor. U.

ἢ οὔτε αὑτῆς] *om.* Flor. U. cuius in margine est οὔτε αὑτῆς. Etiam Lob. Vind. BF. habent αὐτῆσ.

αὑτῆς] αὐτῆσ Lob. Vind. BF. αὐτὴν Ven. C. Vind. D. Par. DK.

τὸ] ἐπὶ τὸ Vind. B.

σκοπεῖν·] σκοπεῖν. Ald. Reliqui editores signum interrogandi fecerunt, quod ego in fine huius interrogationis post ἥπερ ἐστί feci, quo loco etiam Hottingero necessarium videbatur.

πονηρία οὔτε ἁμαρτία] πονηρίαι οὔτε ἁμαρτίαι Lob.

ἄλλῳ] ἀλλ' ὡς Flor. ACV. ἄλλο Vind. E.

ἐκείνῳ] κείνῳ Vind. F. ἐκεῖνο Vind. E.

οὗ] αὖ Flor. AC. et, sup. οὗ, V.

ἐστὶν] ἐστί Lob.

αὐτὴ] Ita Lob. Vind. B. Ven. B. Amb. C. Vat. M. Flor. ABCT. et a m. s. Mon. B. *ipsa* Fic. αὕτη reliqui codices cum editis usque ad Astium, qui Ficini auctoritate verum exhibuit.

ἀκέραιός ἐστιν ὀρθὴ οὖσα] *inviolata semper est* Fic. Non expressit conditionem verbis ὀρθὴ οὖσα significatam: *si vera suoque nomine digna ars est;* quo modo supra p. 341. C. ὁ ὀρθῶς κυβερνήτης dicebatur. — In Vind F. scriptum est ἔστιν.

ἕωσπερ ἂν ᾖ] ἕ. ἂν ἡ Lob. ἕως ἑσπέρα ἡ Flor. ACV. quorum ultimus int. vers. a m. s. ἢ ὡς ἡ σφαῖρα et in m. ἕωσπερ ἂν ᾖ ἑκάστη habet.

ἑκάστη] ἑκάστῃ Ald. Bas. ab.

ὅλη] *om.* Vind. D.

ἐστί;] ἐστιν. Vind. B. ἔστι. Bekkerus et Stallbaumius; cui non magis, imo minus hic locum esse puto, quam si quis medicus quaerenti, quaenam ipsius ars esset, responderet: ἰατρική ἐστι. Vere esse artem debere proximis verbis satis declaratum est, in quibus ἀκριβής, ut paullo ante ὀρθή,

καὶ σκόπει ἐκείνῳ τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ· οὕτως, ἢ ἄλλως ἔχει; Οὕτως, ἔφη, φαίνεται. Οὐκ ἄρα, ἦν δ' ἐγὼ, C ἰατρικὴ ἰατρικῇ τὸ ξυμφέρον σκοπεῖ, ἀλλὰ σώματι. Ναὶ, ἔφη. Οὐδὲ ἱππικὴ ἱππικῇ, ἀλλ' ἵπποις, οὐδὲ ἄλλη τέχνη οὐδεμία ἑαυτῇ, οὐδὲ γὰρ προσδεῖται, ἀλλ' ἐκείνῳ, οὗ τέχνη ἐστίν. Φαίνεται, ἔφη, οὕτως. Ἀλλὰ μὴν, ὦ Θρασύμαχε, ἄρχουσί γε αἱ τέχναι καὶ κρατοῦσιν ἐκείνου, οὗπέρ εἰσι τέχναι. Συνεχώρησεν ἐνταῦθα καὶ μάλα μόγις. Οὐκ ἄρα ἐπιστήμη γε οὐδεμία τὸ τοῦ κρείττονος ξυμ- D φέρον σκοπεῖ οὐδ' ἐπιτάττει, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἥττονός τε καὶ ἀρχομένου ὑπὸ ἑαυτῆς. Ξυνωμολόγησε μὲν καὶ ταῦτα τελευτῶν, ἐπεχείρει δὲ περὶ αὐτὰ μάχεσθαι. ἐπειδὴ δὲ ὡμολόγησεν, Ἄλλο τι οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, οὐδὲ ἰατρὸς οὐδεὶς, καθόσον ἰατρὸς, τὸ τῷ ἰατρῷ ξυμφέρον σκοπεῖ οὐδ' ἐπιτάττει, ἀλλὰ τὸ τῷ κάμνοντι; ὡμολόγηται γὰρ ὁ ἀκρι-

internam, ὅλη externam perfectionem nulla deficiente parte significat.

καὶ σκόπει ἐκείνῳ τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ·] *Tu igitur illi ratione sincera et exacta considera* Fic. Post λόγῳ vulgo comma est. In Vind. DF. legitur σκοπεῖ.

ἔχει;] ἔχει. Ald. Steph.

C ξυμφέρον] Ita Bekkerus quasi unius Vat. M. auctoritate, cum omnes editiones ξ. exhibeant cum Lob. Vind. BDEF. et quatuor Florentinis; συμφ. tamen est in Flor. ACV.

Οὐδὲ] οὐδ' Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἱππικὴ ἱππικῇ] ἱππικῇ ἱππικὴ Vind. D.

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F. Flor. R.

οὐδεμία] οὐδεμιᾷ Lob. Vind. E. Flor. B.

ἐστίν] Ita Bekkerus, non sine bonis codicibus, ut ex eo colligo, quod idem est in Flor. B. Itaque recepi. Erat ἐστί. Cf. ad p. 340. D.

ἔφη, οὕτως] οὕτως ἔφη Amb. C. Flor. ACTV.

γε] τε Vind. DF.

ἐπιστήμη γε] γε ἐπ. Lob. Vind. BE. Vat. M. ἐπιςήμη Vat. B. ἐπιστήμης γε Amb. C.

τοῦ κρείττονος] *om.* Vind. D.

σκοπεῖ οὐδ' ἐπιτάττει] σκοπεῖν οὐδὲ ἐπιτάττειν additis a m. s. ν. Vind. B. οὐδὲ habent etiam Lob. Vind. DE.

ἀλλὰ τὸ — οὐδ' ἐπιτάττει] *om.* Flor. C.

ὑπὸ ἑαυτῆς] ὑπὸ ἑαυτοῦ Par. D D K. ὑφ' ἑαυτῆς Flor. R. Stallbaumius.

Ξυνωμολόγησε μὲν] ξυνωμολογήσαμεν, adscripto ε ad α, Vind. F.

τελευτῶν] τελευτὼν Lob. Vind. B. Ald.

ἐπειδὴ δὲ etc.] *Tunc ego alia his addens, Nullus medicus, inquam, etc.* Fic.

Ἄλλο τι οὖν] ἀλλ' ὅτι οὖν Lob. ἄλλ' ὁτιοῦν Vind. B. ἄλλ' ὅτι οὖν Vind. D. ἀλλ' ὅτι οὖν Vind. E.

ἦν] δὴ ἦν Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. ART.

οὐδὲ] ὁ δὲ Ven. C. Vind. D. Par. D. et sec. Bip. K.

οὐδεὶς] *om.* Flor. T.

καθόσον] καθ' ὅσον Vind. D.

ἰατρὸς] ἰατρός ἐστι Amb. C.

τὸ τῷ — ἐπιτάττει] *medico*

βὴς ἰατρὸς σωμάτων εἶναι ἄρχων ἀλλ' οὐ χρηματιστής. ἢ οὐχ ὡμολόγηται; Ξυνέφη. Οὐκοῦν καὶ ὁ κυβερνήτης, ὁ ἀκριβής, ναυτῶν εἶναι ἄρχων ἀλλ' οὐ ναύτης; E Ὡμολόγηται. Οὐκ ἄρα ὅ γε τοιοῦτος κυβερνήτης τε καὶ ἄρχων τὸ τῷ κυβερνήτῃ ξυμφέρον σκέψεταί τε καὶ προστάξει, ἀλλὰ τὸ τῷ ναύτῃ τε καὶ ἀρχομένῳ. Ξυνέφησε μόγις. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Θρασύμαχε, οὐδὲ ἄλλος οὐδεὶς ἐν οὐδεμιᾷ ἀρχῇ, καθόσον ἄρχων ἐστὶ, τὸ αὐτῷ ξυμφέρον σκοπεῖ οὐδ' ἐπιτάττει, ἀλλὰ τὸ τῷ ἀρχομένῳ καὶ ᾧ ἂν αὐτὸς δημιουργῇ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο βλέπων καὶ τὸ ἐκείνῳ ξυμφέρον καὶ πρέπον καὶ λέγει ἃ λέγει καὶ ποιεῖ ἃ ποιεῖ ἅπαντα.

Ἐπειδὴ οὖν ἐνταῦθα ἦμεν τοῦ λόγου, καὶ πᾶσι καταφανὲς ἦν, ὅτι ὁ τοῦ δικαίου λόγος εἰς τοὐναντίον περιειστήκει, ὁ Θρασύμαχος ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνεσθαι Εἰπέ μοι, 343

conferre studet aut in eo aliquid praecipit Fic.

τὸ] int. vers. Vind. D. τὰ Vind. E.

κάμνοντι;] κάμνοντι. Ald. Bas. ab.

ἀλλ' — ἄρχων] om. Lob. Vind. B. Vat. M. In Vind. B. ναί. a m. s. post ἄρχων int. vers. insertum.

οὐ] οὐχὶ Amb. C. Flor. T.

ἢ] ᾗ Ald. Bas. ab. ἤ Steph. Correxit Astius.

ὁ κυβερνήτης, ὁ] κυβερνήτης Amb. C. Flor. T.

E ναύτης;] ναύτησ Vind. D.

καὶ] om. Vind. E.

ξυμφέρον] συμφ. Lob.

σκέψεταί τε] τε om. Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. TU. Ald. Bas. a.

προστάξει] πράξει Vat. B. Vind. E.

ἀρχομένῳ.] In Lob. signum interrog. est.

Ξυνέφησε] ξυνεφώνησε Vind. B. ξυνέφη Flor. T.

οὐδὲ] Ita Lob. Vind. BEF. Flor. ABCRTU. Vulgo et Vind. D. οὐδ'. Cf. ad p. 340. C.

ἐν οὐδεμιᾷ ἀρχῇ] *in aliquo principatu et facultate imperans* Fic.

καθόσον — ἐστὶ] καθ' ὅσον — ἐστι Vind. F.

τὸ] τῷ Vind. D.

αὐτῷ] αὐ. Lob. Vind. D.

καὶ ᾧ ἂν αὐτὸς δημιουργῇ] om. Fic. Pro ᾧ in Par. DK. sec. Bekk. Vind. E. et Mon. B. legitur ὃ, et in Vind F. Flor. R. δημιουργεῖ pro δημιουργῇ.

ἐκεῖνο βλέπων καὶ] om. Fic. Pro ἐκεῖνο Vind. D. ἐκείνῳ, Lob. Vat. BM. Vind. BE. ἐκεῖνον habent, quod Faesius et Bremius requirebant. Sed omnia illa: ἄλλῳ, ἐκείνῳ B. ἐκείνῳ, ἐκείνου, ἥττονος C. ἀρχομένου D. et haec proxima: τῷ ἀρχομένῳ καὶ ᾧ, et paullo post ἐκείνῳ, generis neutrius sunt. Neque video, quid Stallbaumium movere potuerit, ut καὶ cum Astio spurium putaret et uncinis includeret.

ἃ λέγει] om. Bekkeri typotheta et Stallbaumius. Vitium Bekkerus in comm. correxit, Stallbaumius tacuit.

ἃ ποιεῖ] om. Mon. B.

343 περιειστήκει] περιεστήκει Vind. D. Par. K. sec. Bekk. Flor. U.

ἀποκρίνεσθαι] ἀποκρίνασθαι Mon. B.

Εἰπέ μοι, ἔφη] bis deinceps habet Vind. D.

ἔφη, ὦ Σώκρατες, τίτθη σοι ἔστι; Τί δέ; ἦν δ' ἐγώ· οὐκ ἀποκρίνεσθαι χρῆν μᾶλλον, ἢ τοιαῦτα ἐρωτᾶν; Ὅτι τοί σε, ἔφη, κορυζῶντα περιορᾷ καὶ οὐκ ἀπομύττει δεόμενον, ὅς γε αὐτῇ οὐδὲ πρόβατα οὐδὲ ποιμένα γιγνώσκεις. Ὅτι δὴ τί μάλιστα; ἦν δ' ἐγώ. Ὅτι οἴει τοὺς B ποιμένας ἢ τοὺς βουκόλους τὸ τῶν προβάτων ἢ τὸ τῶν βοῶν ἀγαθὸν σκοπεῖν καὶ παχύνειν αὐτοὺς καὶ θεραπεύειν πρὸς ἄλλο τι βλέποντας, ἢ τὸ τῶν δεσποτῶν ἀγαθὸν καὶ τὸ αὐτῶν· καὶ δὴ καὶ τοὺς ἐν ταῖς πόλεσιν

τίτθη] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Mon. B. Vat. M. Flor. U. et pro v. l. Ven. C. Bekkerus et Stallbaumius, qui tamen in adnotatione *male* sic scribi pronuntiat et Thomam Mag. p. 846. conferri iubet, qui p. 848. praecipit: τίτθη λέγεται ἡ μαστὸν παρέχουσα. Itaque non *male*, sed *bene* videtur voluisse. τίτθῄ, superscripto penultimae ῄ, ultimae θη, Lob. τήθη Vat. B. τηθῄ Vind. EF. Ang. B. et scholiastes Bekkeri in lemmate. τιτθῄ Vind. B. τίθη Vind. D. τίθη Amb. C. τιθῄ Ven. BC. Ald. Bas. ab. Steph. scholiastes Ruhnkenii in lemmate et, si Stallbaumii silentium non fallit, Flor. ABCRTV. „τὴν θηλάζουσαν τιτθὴν sive τίτθην vocatam fuisse exploratissimum est.“ Valckenaer. ad Ammon. p. 130. ed. Lips. 1822. Subscribit Lobeckius ad Phryn. p. 134. et L. V. p. 460. D. codices Platonis omnes cum editis τίτθαις, unus Par. A. τιτθαῖς, quem Bekkerus ibi secutus est, exhibent.

ἔστι] ἐστί Steph. ἔστιν Bekkerus.

Τί δέ;] Τί δαί; Flor. T. Stallbaumius; quia cum affectu interrogetur. Qua ratione summum hoc efficitur, potuisse Platonem δαὶ ponere. V. ad L. II. p. 370. B.

οὐκ] *om.* Fic. et pro interrogatione affirmationem dedit.

χρῆν] Ita Lob. Vind. BEF. (hic superscripto ῄ) Par. A. Vat. BM. Ven. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ABCV. Bekkerus et Stallbaumius. *decebat* Fic. χρὴ reliqui codices et editi ante Bekkerum.

τοιαῦτα] *om.* Vind. D. τὰ τοι. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

Ὅτι τοί σε] ὅτοι σε, super τοι posito τι, Amb. C. ὅτι σε Flor. R. ὅτι τοίσ Vind. D. ὅτι τοῖσ σε a m. pr. Vind. F. ὅτι τοί σ' Flor. B. τοι simile est illi p. 330. B.

κορυζῶντα] Cf. Timaei lex. p. 164.

δεόμενον] σθόμενον a m. s. Vind. E.

ὅς γε αὐτῇ] ὅσγ' ἑαυτῆι Lob. αὐτῇ ὅςγε Amb. C. αὐτῆς ὅςγε Ang. B. Flor. RT. ὅς γε αὔτη Flor. ABC.

οὐδὲ πρόβατα] *om.* Vind. B. Vat. M.

ποιμένα] ποιμένας Ang. B. Flor. RT.

γιγνώσκεις] Ita Vind. BE. Flor. B. In Lob. alterum γ int. vers. γινώσκεις Vind. DF. Ald. Bas. ab. Steph. *qui neque pecudum neque pastoris cognoscis officium* Fic. neglecto αὐτῇ, cuius vim bene declaravit Astius: *ipsi nutrici Socratis insipientiam opprobrio esse.* Sed quod addit Astius: *quem ipsa ne hoc quidem docuit, quae sit pecudum et pastoris ratio*, pariter eum atque Ficinum de proverbiali huius dictionis sensu non cogitasse prodit. Quem Thrasymachus deinde ad propriam verborum significationem detorquet, haud aliter ac si quis nostratium hominem stultissimum aliquem ad numerum ternarium usque computare didicisse negans hanc rationem reddat, quod hoc et illud et istud, de quibus

ἄρχοντας, οἳ ὡς ἀληθῶς ἄρχουσιν, ἄλλως πως ἡγῇ διανοεῖσθαι πρὸς τοὺς ἀρχομένους, ἢ ὥσπερ ἄν τις πρὸς πρόβατα διατεθείη, καὶ ἄλλο τι σκοπεῖν αὐτοὺς διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας, ἢ τοῦτο, ὅθεν αὐτοὶ ὠφελήσονται. καὶ οὕτω πόῤῥω εἶ περί τε τοῦ δικαίου καὶ δικαιοσύνης καὶ C ἀδίκου τε καὶ ἀδικίας, ὥστε ἀγνοεῖς, ὅτι ἡ μὲν δικαιοσύνη καὶ τὸ δίκαιον ἀλλότριον ἀγαθὸν τῷ ὄντι, τοῦ κρείττονός τε καὶ ἄρχοντος ξυμφέρον, οἰκεία δὲ τοῦ πειθομένου τε καὶ ὑπηρετοῦντος βλάβη, ἡ δὲ ἀδικία τοὐ-

scilicet disputatum sit, tres diversas res esse non intelligat; quam proverbii interpretationem ad irrisionem compositam esse apparet. Itaque Galenus *καταγελάσας*, inquit, *Θρασύμαχος ποιμένων τε καὶ βουκόλων μνημονεύει τὸ ἑαυτοῖς συμφέρον, οὐ τὸ τοῖς προβάτοις τε καὶ βουσὶν ἐκποριζόντων*, de Hippocr. et Plat. decr. L. VIIII. c. 5. Vol. V. p. 750. ed. Kühn.

δή τί] *δή τοι* Vind. B. Vat. M. *δή τι* Lob. Vind. EF. Ald. Bas. ab. Steph. Haec verba usque ad *τοὺς βουκόλους om.* Amb. C.

B *τὸ τῶν βοῶν*] *τὸ om.* Lob. Vind. BD. Vat. M.

αὐτοὺς] *om.* Fic.

ἢ] *om.* Ang. B. et a m. s. deletum est in Vind. F.

καὶ τὸ] *καὶ οὐ τὸ* Flor. RT. Etiam Vind. F. *οὐ* habet, sed a m. s. int. vers.

αὐτῶν] *αὐτῶν* Lob. Vind. D.

οἳ] Ita Vind. D. sed correctus. *ἡ* Ven. C. *ἢ* Flor. B.

ἄλλως πως] *ἄ. πῶς* Lob. Vind. BD. Ald. Bas. ab. *ἄ. περ* Schol. Ruhnk. *οὐκ ἄ. πως* Ang. B. Flor. R. In Vind. F. *οὐκ* a m. s. int. vers. legitur.

ἡγῇ διανοεῖσθαι] *ἡγεῖ δ.* Bekkerus et Stallbaumius. *ἡγεῖσθαι διανοῇ* Vat. BM. Vind. BE. Lob. et pro v. l. Ven. C. Idem legit scholiastes Ruhnk. *ἡγεῖ διανοεῖσθαι* ut variam lectionem commemorans. Pro *διανοεῖσθαι* Faesius *διαπεῖσθαι* legendum coniicit. Sed *διανοεῖσθαι* ita fere dicitur Leg. L. I. p. 626. D: *αὐτῷ δὲ πρὸς αὑτὸν πότερον ὡς πολεμίῳ πρὸς πολέμιον διανοητέον;* nec multo aliter ib. p. 628. D: *ὡσαύτως δὲ καὶ πρὸς πόλεως εὐδαιμονίαν ἢ καὶ ἰδιώτου διανοούμενος οὕτω τις.*

πρὸς τοὺς ἀρχομένους] *om.* Lob. Vind. BE. Vat. B.

διὰ] *om.* Amb. C. Flor. T.

ἡμέρας] *δι' ἡμ.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ὅθεν] *ὅπερ* Lob. Vat. M. *ὅπως* Vind. B.

ὠφελήσονται] Ita Par. ADK. Ven. C. et a m. pr. B. Vind. F. Mon. B. Ang. B. Flor. U. Venetus Astii. *ὠφεληθήσονται* reliqui et editiones ante Astianam; quod non erat deterius.

εἶ] *εἰ* Bas. b.

ἀγνοεῖς] *ἀγνοεῖν* Vind. B. C

δικαιοσύνη] Ita Par. A. Ven. B. et a m. pr. C. Vind. D. et a m. pr. F. Flor. V. Reliqui et vulgo *δικαιοσύνη τε.* Mihi *τε*, quod Vind. F. quoque int. vers. a m. s. additum habet, supervacaneum h. l. et ex superioribus illatum videtur.

τῷ ὄντι] Ita a m. pr. Vind. B. sed a m. s. *τωόντι.*

κρείττονός τε καὶ ἄρχοντος ξυμφέρον] *κρείττονί τε καὶ ἄρχοντι ξυμφέροντος* Vind. B.

οἰκεία — βλάβη] *οἰκείαι — βλάβηι* Lob. Post haec plerique plenius interpungunt: mihi, ut Astio, comma sufficit.

ναντίον, καὶ ἄρχει τῶν ὡς ἀληθῶς εὐηθικῶν τε καὶ δικαίων, οἱ δ' ἀρχόμενοι ποιοῦσι τὸ ἐκείνου ξυμφέρον κρείττονος ὄντος, καὶ εὐδαίμονα ἐκεῖνον ποιοῦσιν ὑπηD ρετοῦντες αὐτῷ, ἑαυτοὺς δὲ οὐδ' ὁπωστιοῦν. Σκοπεῖσθαι δὲ, ὦ εὐηθέστατε Σώκρατες, οὑτωσὶ χρὴ, ὅτι δίκαιος ἀνὴρ ἀδίκου πανταχοῦ ἔλαττον ἔχει. πρῶτον μὲν ἐν τοῖς πρὸς ἀλλήλους ξυμβολαίοις, ὅπου ἂν ὁ τοιοῦτος τῷ τοιούτῳ κοινωνήσῃ, οὐδαμοῦ ἂν εὕροις ἐν τῇ διαλύσει τῆς κοινωνίας πλέον ἔχοντα τὸν δίκαιον τοῦ ἀδίκου, ἀλλ' ἔλαττον. ἔπειτα ἐν τοῖς πρὸς τὴν πόλιν, ὅταν τέ τινες εἰσφοραὶ ὦσιν, ὁ μὲν δίκαιος ἀπὸ τῶν ἴσων E πλέον εἰσφέρει, ὁ δ' ἔλαττον, ὅταν τε λήψεις, ὁ μὲν οὐδὲν, ὁ δὲ πολλὰ κερδαίνει. καὶ γὰρ ὅταν ἀρχήν τινα

καὶ ἄρχει] καὶ ἄρχειν Amb. C. Flor. AC. καὶ Ficinus non expressit, Astius ad δὲ ante ἀρχόμενοι referendum putat et τοὐναντίον pro adverbio habet. Eadem Bekkeri opinio esse videtur, quum comma post τοὐναντίον sustulerit. Ego τοὐναντίον breviter dictum arbitror pro οἰκεῖον ἀγαθὸν, ἀλλοτρίῳ δὲ βλάβη, ut καὶ nil nisi copula sit.

ὡς ἀληθῶς] om. Fic.

εὐηθικῶν] εὐηοίκων Vind. D.

οἱ δ'] οἱ δὲ Bas. ab.

κρείττονος ὄντος] om. Mon. B.

ποιοῦσιν] ποιοῦντες Ven. C. Vind. D. Par. DK.

δὲ οὐδ'] δ' οὐ δ' Par. K. sec. Bip.

D Σώκρατες] om. Vind. D. et a m. pr. Ven. C.

πανταχοῦ] παντελῶς Par. DK. Mon. B. Flor. U. et int. vers. Ven. C. *omnino* Fic.

πρῶτον] πρῶτα Vind. B.

ξυμβολαίοις] συμβ. Flor. ACV.

τῷ τοιούτῳ] τῶν τοιούτων cum vulgata in m. Flor. ACV.

εὕροις] εὕρῃς Lob. Par. K. Vat. M. εὗροι Amb. C. Flor. AC.

τὸν δίκαιον τοῦ ἀδίκου] τοῦ ἀδ. τὸν δίκ. Amb. C. Flor. ABCT.

τέ τινες] Ita Par. ADK. Ven. C. Vind. DF. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRU. In reliquis et in editis ante Bekkerum deest τε, quod Bremius recipiendum esse senserat.

ὁ δ'] ὅδ' Lob. Vind. BD. Ald. Bas. ab.

ἀρχήν τινα ἄρχῃ] τ. ἀρχὴν ἔχῃ Vind. E. E

καὶ εἰ] κεἰ Ven. B. κἀκεῖ Ald. Bas. ab. κἀκεῖ, εἰ Steph. *si* Fic.

ἀμέλειαν] ἀμελείας, sup. αν, Ven. B.

ἔχειν] ἔχει Flor. ACV.

ἀπέχθεσθαι] ἀπέχεσθαι Vind. EF. et a m. pr. hi quatuor: Vind. D. qui θ int. vers. habet, Vat. B. Ven. C. Amb. C. ἀπεχθάνεσθαι Par. K. Mon. B.

τοῖς τε] Ita etiam Venetus Astii. τοῖς Ven. C. Ald. Bas. a. Steph.

τούτων] om. Flor. B.

λέγω γὰρ] λ. δὲ Par. DK. sec. Bip. Mon. B. Flor. U. *dico autem* Fic.

ὅνπερ] ὅπερ Vind. E. Amb. C. Flor. AC. *quod et supra* Fic. cuius auctoritate Astius ὅπερ recepit, nullam in antecedentibus eiusmodi definitionem reperiri ostendens, cui respondeant verba τὸν μεγάλα δυνάμενον πλεονεκτεῖν, neque haec ipsa ut praedicatum iusti (imo iniusti) in praegressis legi; quocirca scribendum esse ὅπερ, quod respiciat non praedicatum in praegresso positum, sed enuntiationem antegressam, eamque

ἄρχῃ ἑκάτερος, τῷ μὲν δικαίῳ ὑπάρχει καὶ εἰ μηδεμία ἄλλη ζημία, τά γε οἰκεῖα δι' ἀμέλειαν μοχθηροτέρως ἔχειν, ἐκ δὲ τοῦ δημοσίου μηδὲν ὠφελεῖσθαι διὰ τὸ δίκαιον εἶναι, πρὸς δὲ τούτοις ἀπεχθέσθαι τοῖς τε οἰκείοις καὶ τοῖς γνωρίμοις, ὅταν μηδὲν ἐθέλῃ αὐτοῖς ὑπηρετεῖν παρὰ τὸ δίκαιον· τῷ δὲ ἀδίκῳ πάντα τούτων τἀναντία ὑπάρχει. λέγω γὰρ ὅνπερ νῦν δὴ ἔλεγον, τὸν μεγάλα 344 δυνάμενον πλεονεκτεῖν. τοῦτον οὖν σκόπει, εἴπερ βούλει κρίνειν, ὅσῳ μᾶλλον ξυμφέρει ἰδίᾳ αὐτῷ ἄδικον εἶναι, ἢ τὸ δίκαιον. πάντων δὲ ῥᾷστα μαθήσει, ἐὰν ἐπὶ τὴν τελεωτάτην ἀδικίαν ἔλθῃς, ἣ τὸν μὲν ἀδικήσαντα εὐδαιμονέστατον ποιεῖ, τοὺς δὲ ἀδικηθέντας καὶ ἀδικῆσαι οὐκ ἂν ἐθέλοντας ἀθλιωτάτους. ἔστι δὲ τοῦτο τυραννίς, ἣ

hanc esse: δίκαιος ἀνὴρ ἀδίκου πανταχοῦ ἔλαττον ἔχει, seu, ut paullo post illa Thrasymachus dixerit, οὐδαμοῦ ἂν εὕροις — πλέον ἔχοντα τὸν δίκαιον τοῦ ἀδίκου, et ad hoc spectare verba δυνάμενον πλεονεκτεῖν. quapropter interpositum esse ὅπερ νῦν δὴ ἔλεγον, *quod s. ut modo dicebam.* Haec Astius; qui quum intelligeret certam quandam viri iniusti formam animo comprehensam habuisse Thrasymachum, ad quam ea, quae adhuc dixisset, referri vellet, mirum est non intellexisse bene habere ὅνπερ, et Thrasymachum id, quod proxime dixisset de iniusto, de eodem illo dictum velle, quem in superioribus designasset. Stallbaumius autem ὅνπερ idoneo sensu carere dicit, ideoque se ὅπερ recepisse; cui operae non paruerunt.

νῦν δὴ] δ. ν. Flor. B.

τὸν μεγάλα δυνάμενον πλεονεκτεῖν] *ut prae ceteris ubique lucretur*, Fic.

344 οὖν] *om.* Par. K. Mon. B. Flor. U.

εἴπερ] ἥπερ Vind. E.

ὅσῳ] ὅσων Ang. B. ὅσον Vind. EF. Flor. B. πόσῳ Par. DK. Vind. D. Mon. B. Flor. U. (hunc enim tum hic tum paullo ante inter eos, qui οὖν omittant, significatum puto a Furia, non Flor. B. cuius Stallbaumius utrobique signum posuit: „Flor. B. et Paris. οὖν om. et πόσῳ μᾶλλον exhibent. Flor. B. ὅσον.")

αὐτῷ] *om.* Amb. C. αὐτὸν Par. DK. Mon. B. *sibi* Fic.

ἄδικον εἶναι, ἢ τὸ δίκαιον] τῶν ἀδίκων ἢ τῶν δικαίων Ang. B. τῶν ἀδίκων εἶναι ἢ τῶν δικαίων Vind. F. Flor. R. et int. vers. A. ἄδικον εἶναι ἢ δίκαιον Par. DK. Mon. B. Amb. C. Flor. TU. Astius et Stallbaumius. Etiam in Vind. B. articulus deletus est. Bremius in eandem sententiam τὸ ἄδικον εἶναι ἢ τὸ δίκαιον coniecit probante Faesio. Sed articulus ante ἄδικον non magis necessarius est, quam supervacaneus ante δίκαιον, quem sive illic addideris, sive hinc dempseris, hoc efficies, ut iustitia iniusto tribui videatur, quippe quae minus ei utilis, quam iniustitia, esse dicatur. Itaque nihil de vulgata mutandum et ad τὸ δίκαιον supplendum est εἶναι τῷ δικαίῳ.

μαθήσει] Ita Flor. B. μαθήσῃ Ald. Bas. ab. Steph. Lob. Vind. BDEF.

ἢ] ἢ Vind. E. Ald.

ἀδικῆσαι οὐκ ἂν] οὐκ ἂν ἀδ. Vind. B. Vat. M.

ἢ] ἢ Vind. EF.

οὐ κατὰ σμικρὸν τἀλλότρια καὶ λάθρα καὶ βίᾳ ἀφαιρεῖται, καὶ ἱερὰ καὶ ὅσια καὶ ἴδια καὶ δημόσια, ἀλλὰ ξυλ-
B λήβδην. ὧν ἐφ' ἑκάστῳ μέρει ὅταν τις ἀδικήσας μὴ λάθῃ, ζημιοῦνταί τε καὶ ὀνείδη ἔχει τὰ μέγιστα· καὶ γὰρ ἱερόσυλοι καὶ ἀνδραποδισταὶ καὶ τοιχωρύχοι καὶ ἀποστερηταὶ καὶ κλέπται οἱ κατὰ μέρη ἀδικοῦντες τῶν τοιούτων κακουργημάτων καλοῦνται. ἐπειδὰν δέ τις πρὸς τοῖς τῶν πολιτῶν χρήμασι καὶ αὐτοὺς ἀνδραποδισάμενος δουλώσηται, ἀντὶ τούτων τῶν αἰσχρῶν ὀνομάτων εὐδαίμονες καὶ μακάριοι κέκληνται οὐ μόνον ὑπὸ τῶν πολιτῶν,
C ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων, ὅσοι ἂν πύθωνται αὐτὸν τὴν ὅλην ἀδικίαν ἠδικηκότα· οὐ γὰρ τὸ ποιεῖν τὰ ἄδικα,

οὐ] οὔ. Vind. F.

σμικρὸν] μικ. Vind. B.

λάθρα] λάθρᾳ Bekkerus hic et ubique, de codicibus hic quidem tacens, sed ad Leg. L. VIII. p. 838. B. (94, 8.) monens in Par. A. Vat. C. semper legi λάθραι, quam constantiam nescio utrum in libris tantum Legum, an in omnibus, quos illi codices continent, observaverit. Sed reliquorum etiam h. l. partem ι habere credibile est secundum ea, quae Bastius tradidit comm. pal. p. 719. Quum origo et analogia dubia sit, et λάθρῃ in Homericis carminibus et quinquies in Herodoti codicibus legatur, λάθρα cum Lob. Vind. BDEF. tenendum putavi, sicut Bekkerus ζῶον tenuit, etsi Par. ABF. ζῶιον habere solent ipso teste ad Civ. L. VII. p. 515. A. (327, 4.) Pol. p. 263. C. (259, 4.) Gorg. p. 453. C. (17, 4.) et aliis perperam etiam in optimis codicibus ι adscriptum est.

καὶ βίᾳ] Haec Hottingerus post ξυλλήβδην collocanda putat, ut quemadmodum κατὰ σμικρὸν et ξυλλήβδην, ita λάθρα et βίᾳ sibi respondeant. Sed verbis καὶ λάθρα καὶ βίᾳ duplex privatarum iniuriarum ratio describitur, quae vel clam inferuntur vel vi; in tyrannum eiusmodi distinctio non cadit, neque opus erat, ut eis quicquam opponeretur. Hottingerus autem prius καὶ pro copula inter κατὰ σμικρὸν et λάθρα habuisse videtur, quum ad alterum referendum sit.

ἀφαιρεῖται] ὑφ. Vind. D.

ὅσια] Non recte Astius explicat. Vide scholia ad h. l. et Timaei lex. p. 196.

ἴδια καὶ δημόσια] ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ Vind. B.

B ὅταν] ὅτ' ἂν Vind. F.

ζημιοῦνταί τε] τε *om.* Par. K.

καὶ ἀνδραποδισταὶ] *om.* Fic.

τοιχωρύχοι] τυχωρ. Vind. D. γριχωρ. Vind. E.

οἱ κατὰ μέρη — καλοῦνται] *et omnino per singulas quasdam partes peccantes ab huiusmodi criminibus nominantur* Fic. Sed genitivus κακουργημάτων pendet a verbis κατὰ μέρη: *qui particulatim, hanc vel illam huiusmodi iniuriarum faciunt.* Scholiastes: τὸ ἑξῆς οὕτως· οἱ κατὰ μέρος τῶν τοιούτων κακουργημάτων ἀδικοῦντες.

ἀνδραποδισάμενος] ἀνδραποδησάμενος Vind. F.

εὐδαίμονες καὶ μακάριοι κέκληνται] εὐδαίμων καὶ μακάριος κέκληται a m. s. Vind. D.

C καὶ ὑπὸ] ὑπὸ *om.* Vind. F. Ang. B.

πύθωνται] πείθωνται Ang. B. Ald. Bas. ab.

αὐτὸν] αὐτῶν Lob. Vat. M.

ἀλλὰ τὸ πάσχειν φοβούμενοι ὀνειδίζουσιν οἱ ὀνειδίζοντες τὴν ἀδικίαν. Οὕτως, ὦ Σώκρατες, ἰσχυρότερον καὶ
417 ἐλευθεριώτερον καὶ δεσποτικώτερον ἀδικία δικαιοσύνης ἐστὶν ἱκανῶς γιγνομένη, καὶ ὅπερ ἐξ ἀρχῆς ἔλεγον, τὸ μὲν τοῦ κρείττονος ξυμφέρον τὸ δίκαιον τυγχάνει ὄν, τὸ δ' ἄδικον ἑαυτῷ λυσιτελοῦν τε καὶ ξυμφέρον.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Θρασύμαχος ἐν νῷ εἶχεν ἀπιέναι D ὥσπερ βαλανεὺς ἡμῶν καταντλήσας κατὰ τῶν ὤτων ἀθρόον καὶ πολὺν τὸν λόγον· οὐ μὴν εἴασάν γε αὐτὸν οἱ παρόντες, ἀλλ' ἠνάγκασαν ὑπομεῖναί τε καὶ παρασχεῖν τῶν εἰρημένων λόγον. καὶ δὴ ἔγωγε καὶ αὐτὸς πάνυ ἐδεόμην τε καὶ εἶπον· ὦ δαιμόνιε Θρασύμαχε, οἷον ἐμβαλὼν

et a m. pr. Vind. BD. *αὐτόνους* Ang. B. *αὐτοὺς* a m. s. Amb. C.

ἠδικηκότα] *ἠδικηκότας* a m. s. Amb. C. *πεποιηκότας* Ang. B. *πεποιηκότα* Vind. F.

τὰ ἄδικα] *τἄδικα* Vind. F. Ang. B.

οἱ ὀνειδίζοντες] *om.* Ang. B. *οἱ om.* Flor. R.

ἰσχυρότερον] *καὶ ἰσχ.* Vind. DF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRV. et a m. pr. Ven. C.

καὶ δεσποτικώτερον] *om.* Amb. C.

ἱκανῶς γιγνομένη] *ἱκ. γινομ.* Vind. E. Ficinus: *omnibus suis partibus absoluta.* Astius: *si sufficiens est, h. e. ita, ut esse debet, igitur perfecta atque absoluta.* Stallbaumius: *si idonea ratione exercetur.* De exercendae iniustitiae ratione verba ista dicta esse possunt, sed res ipsa, de qua agitur, quae sit natura, quae indoles iniustitiae, Astii seu Ficini interpretationem commendat, quae verbis non minus convenit. Scilicet *γίγνεσθαι* cum adverbio vel exsistere seu esse incipere, vel fieri aliquid seu aliquid esse incipere significat, ita ut adverbium modum et rationem incipiendi definiat, non id, quod quis esse incipit, quod adiectivo indicatur. Itaque *ἀδικία ἱκανῶς γιγνομένη* ea est, quae convenienter exsistit, quae ita in lucem prodit, ut debet. Debet autem integra et perfecta esse: talis igitur si prodit, *ἱκανῶς γίγνεται.* *ἱκανὴ γιγνομένη* ea esset, quae quum minus idonea et sufficiens fuisset, iamiam sufficere inciperet.

ἐξ ἀρχῆς] *ἐξαρχῆς* Vind. BF.

νῷ] *ῷ* Vind. F.

D *βαλανεὺς*] Moeris p. 92: *βαλανεύς· παρὰ Πλάτωνι καὶ Ἀριστοφάνῃ ἐν Πελαργοῖς.* quod tamen non immerito suspectum fuit Piersono et in addendis Ruhnkenio.

κατὰ] *om.* Flor. T. *ἐπὶ* Vind. D.

ὤτων] *νώτων* a m. s. Vind. D.

γε αὐτὸν] *αὐτόν γε* Vind. D.

τῶν εἰρημένων] *τὸν εἰρημένον* Vind. DF. Flor. AR.

τε] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

Θρασύμαχε] Vind. F. alterum *μ* inter versus et in sequentibus *μμ* in hoc nomine deinceps habet usque ad p. 350. B. ubi iterum *μ* superscriptum, deinde ib. C. simplex *μ* servatum, sed ib. D. *μμ* bis repetitum, postea vero non aliter, quam vulgo, exaratum est. Confer quae de Ang. B. ex Bekkeri comm. retulimus ad p. 328. B. Veram esse vulgatam quum ipsa nominis ratio, tum hoc epigramma docet, quod Chalcedone inscriptum eius sepulcro fuisse secundum Neoptolemum Parianum tradidit Athenaeus L. X. p. 454. F: *Τοὔνομα θῆτα, ῥῶ, ἄλφα, σὰν,*

λόγον ἐν νῷ ἔχεις ἀπιέναι, πρὶν διδάξαι ἱκανῶς ἢ μαθεῖν, εἴτε οὕτως εἴτε ἄλλως ἔχει. ἢ σμικρὸν οἴει ἐπιχει-
E ρεῖν πρᾶγμα διορίζεσθαι, ἀλλ' οὐ βίου διαγωγήν, ᾗ ἂν διαγόμενος ἕκαστος ἡμῶν λυσιτελεστάτην ζωὴν ζῴη; Ἐγὼ γὰρ οἶμαι, ἔφη ὁ Θρασύμαχος, τουτὶ ἄλλως ἔχειν. Ἔοικας, ἦν δ' ἐγώ· ἤτοι ἡμῶν γε οὐδὲν κήδεσθαι οὐδέ τι φροντίζειν, εἴτε χεῖρον εἴτε βέλτιον βιωσόμεθα ἀγνοοῦντες ὃ σὺ φῂς εἰδέναι. ἀλλ', ὠγαθέ, προθυμοῦ καὶ ἡμῖν
345 ἐνδείξασθαι· οὔτοι κακῶς σοι κείσεται ὅτι ἂν ἡμᾶς τοσούσδε ὄντας εὐεργετήσῃς. ἐγὼ γὰρ δή σοι λέγω τό γε ἐμόν, ὅτι οὐ πείθομαι οὐδ' οἶμαι ἀδικίαν δικαιοσύνης κερδαλεώτερον εἶναι, οὐδ' ἐὰν ἐᾷ τις αὐτὴν καὶ μὴ δια-

ὖ, μῦ, ἄλφα, χῖ, οὖ, σάν. Πατρὶς Χαλκηδών· η δὲ τέχνη σοφίη.

λόγον] τὸν λ. Vind. B.

νῷ] ᾧ a m. pr. Vind. DF.

ἔχει] ἔχοι Vind. D.

E ἀλλ' οὐ] ὅλον Amb. C. Ang. B. Flor. RT. et, sup. a m. s. ἄλλον, Vind. F. Ante haec pro commate Stephanus signum interrogandi posuit.

ζῴη] ζώῃ Ald. Bas. a. ζώη Bas. b. Steph.

ἄλλως] μὴ ἄ. Ang. B. Flor. R. et int. vers. a m. s. Vind. F.

ἔχειν.] ἔχει; Bas. b. atque interrogandi signum habent etiam Ald. Bas. a. et Ficinus: *an ego putem istud aliter se habere?* Est vero ironica affirmatio: *ego scilicet puto.*

ἤτοι] *Videris nempe nullam de nobis curam suscipere* Ficinus, ἤτοι cum ἔοικας construens, quum alteram partem inchoet enuntiationis disiunctivae, cuius prior e superioribus petenda est, ut Socrates hoc voluerit: ἔοικας ἤτοι οἴεσθαι τοῦτο ἄλλως ἔχειν, ἢ ἡμῶν γε etc. quod quo magis pateret, post ἦν δ' ἐγώ colon pro commate feci. Memorabilis autem hic locus eo est, quod non tantum poëtas ἤτοι postposuisse arguit contra, quam grammatici praecipiunt. V. Apollonium Bekkeri anecd. p. 486, 31. Thomamque Mag. in ἤτοι p. 427. quibus Pindari auctoritatem olim obiecit Antiatticista Bekkeri p. 99, 2. hunc Platonis locum nuper Boeckhius ad fragmenta Pindari p. 625. In Mon. B. Flor. U. pro ἤτοι legitur οὔτοι, fortasse grammaticorum gratia. Similiter L. III. p. 400. C. et L. IIII. p. 433. A. ἤτοι postpositum et a quibusdam in ἤ τι mutatum est. Quamquam non magis ibi, quam nostro loco, prius ἢ enuntiatum.

γε] *om.* Ven. B. Amb. C. Flor. BUV. editi ante Astium.

οὐδέ τι] οὐδ' ἔτι Flor. R. οὐδὲ Lob. Vind. BD. Amb. C. Vat. M. Flor. ACTV. et a m. pr. Ven. C. Stallbaumius.

ἀγνοοῦντες] Ita codices omnes. ἀγνοοῦντε editi ante Bekkerum, quod frustra tueri conatus est Astius. Pluralem requisiverant Salvinius et Bremius.

ὠγαθέ] ὦ ἀγαθὲ a m. pr. Vind. F. ὦ γαθὲ Ald. Bas. b. ὤγαθὲ Vind. DE. Bas. a. ὦ 'γαθὲ Lob. Steph. et reliqui, ut utrumque vocabulum suum in crasi accentum servet, quo facto crasis perfecta dici nequit. Quum vero ὦ per se consistere non magis possit, quam τοῦ aut τῷ, ὠγαθὲ non minus necessarium videtur, quam τἀνδρὸς et τἀνδρί.

κωλύῃ πράττειν ἃ βούλεται· ἀλλ', ὠγαθὲ, ἔστω μὲν ἄδικος, δυνάσθω δὲ ἀδικεῖν ἢ τῷ λανθάνειν ἢ τῷ διαμάχεσθαι, ὅμως ἐμέ γε οὐ πείθει, ὡς ἔστι τῆς δικαιοσύνης κερδαλεώτερον. ταῦτ' οὖν καὶ ἕτερος ἴσως τις ἡμῶν πέ- B πονθεν, οὐ μόνος ἐγώ. πεῖσον οὖν, ὦ μακάριε, ἱκανῶς ἡμᾶς, ὅτι οὐκ ὀρθῶς βουλευόμεθα δικαιοσύνην ἀδικίας περὶ πλείονος ποιούμενοι. Καὶ πῶς, ἔφη, σὲ πείσω; εἰ γὰρ οἷς νῦν δὴ ἔλεγον μὴ πέπεισαι, τί σοι ἔτι ποιήσω; ἢ εἰς τὴν ψυχὴν φέρων ἐνθῶ τὸν λόγον; Μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, μὴ σύ γε· ἀλλὰ πρῶτον μὲν ἃ ἂν εἴπῃς, ἔμμενε τούτοις, ἢ ἐὰν μετατιθῇ, φανερῶς μετατίθεσο καὶ ἡμᾶς μὴ ἐξαπάτα. νῦν δὲ ὁρᾷς, ὦ Θρασύμαχε (ἔτι γὰρ τὰ C

345 τοσούσδε ὄντας] τοσούσδε ὄντως Vat. B. τόσους δεόντως Vat. M. Lob. Vind. E.
εὐεργετήσῃς] εὐεργετήσεις Flor. B. Ald. Bas. ab. εὐεργετήσοις Vat. B. Vind. E. εὐεργετήσαις a m. pr. Vind B.
τό γε] τόγ' Lob. Vind. BDEF. Vat. M. τοίγ' Ang. B.
οὐδ'] οὐδὲ Lob. Vind. BDF. Par. K. sec. Bip.
ἐὰν] ἂν Flor. V. editi ante Bekkerum.
ὠγαθὲ] ὦ γαθὲ Ald. ὤγαθὲ Vind. DE. Bas. ab. ὦ 'γαθὲ Lob. Steph. et reliqui. *om.* Fic.
τῷ διαμάχεσθαι] τὸ δ. Vind. E.
ὅμως ἐμέ γε οὐ πείθει] *non tamen mihi suades* Fic. et πείθεις legitur in Vind. D. atque ita scribendum putant Benedictus, Bremius, Faesius. Quos contra Stallbaumius vulgatam tuetur cum Astio ἡ ἀδικία intelligens. Equidem τοῦτο, τὸ δύνασθαι ἀδικεῖν potius intellexerim, utpote proximum et ipsum illud, cui plurimum in praeferenda iniustitia tribuisset Thrasymachus.
B ἴσως τις] τ. ἴ. Par. K. Mon. B. Flor. U. ἴσθι τις Vind. D.
πέπονθεν] πέποθεν Vind. D. Ficinus: *qua quidem in sententia non ego tantum fortasse, sed alius aliquis nostrum est.* Videtur legisse πέποιθεν.
μόνος] μόνον a m. pr. Vind. D.
οὖν] *om.* Flor. V.
ποιούμενοι] „ἡγούμενοι, nisi fallor, Amb. C." Bekkerus.
πείσω] πείθω Vat. B. Vind. E.
νῦν δὴ] δ. ν. Vat. B. Vind. E.
μὴ] οὐ Lob. Vind. B.
σοι ἔτι] ἔ. σ. Amb. C. Flor. T.
ἢ] ἡ Stallbaumius cum Astio; quo opus non est. Interrogationi proximae negationem habenti altera haec item negans de more iungitur per ἤ.
φέρων ἐνθῶ] φέρω Vind. D.
τὸν] int. vers. Lob.
Δί'] δία Vind. F.
μὴ] οὐ Lob. Vind. B. Vat. M. οὐ μὴ Vat. B. Vind. E. μὴ οὐ Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U.
εἴπῃς] Ita Par. A. Ven. C. Amb. C. Ang. B. Flor. ABCTV. εἴποις reliqui cum editis ante Bekkerum.
ἔμμενε] ἔμμεναι Bas. a.
μετατιθῇ] μετατίθῃ Vind. DF. μετατίθει Par. K. μετατιθῇς Vind. B. Vat. M.
φανερῶς] *om.* Amb. C.
C νῦν δὲ ὁρᾷς — οἴει ἄρχειν E] laudat Eusebius praep. ev. L. XII. p. 360. ed. R. Steph. (p. 614. ed. Vig.)
ἔτι — ἐπισκεψώμεθα] Signa parentheseos cum Bas. ab. Steph. feci. In Ald. ante ἔτι signum interrogandi, post ἐπισκεψώμεθα comma est. Bekkerus et Stallbaumius utrobique comma habent.

ἔμπροσθεν ἐπισκεψώμεθα) ὅτι τὸν ὡς ἀληθῶς ἰατρὸν τὸ πρῶτον ὁριζόμενος τὸν ὡς ἀληθῶς ποιμένα οὐκέτι ᾤου δεῖν ὕστερον ἀκριβῶς φυλάξαι, ἀλλὰ ποιμαίνειν οἴει αὐτὸν τὰ πρόβατα, καθόσον ποιμήν ἐστιν, οὐ πρὸς τὸ τῶν προβάτων βέλτιστον βλέποντα, ἀλλ' ὥσπερ δαιτυμόνα D τινὰ καὶ μέλλοντα ἑστιάσεσθαι πρὸς τὴν εὐωχίαν, ἢ αὖ πρὸς τὸ ἀποδόσθαι, ὥσπερ χρηματιστὴν ἀλλ' οὐ ποιμένα. τῇ δὲ ποιμενικῇ οὐ δήπου ἄλλου του μέλει, ἢ ἐφ' ᾧ τέτακται, ὅπως τούτῳ τὸ βέλτιστον ἐκποριεῖ, ἐπεὶ τά γε αὑτῆς, ὥστε εἶναι βελτίστη, ἱκανῶς δήπου ἐκπε-

τὸν ὡς ἀληθῶς ἰατρὸν — φυλάξαι] Ficinus: *cum primo verum medicum definisses aegrotantium curatorem, deinde non ita sincere pastorem definiendum putasti, ut quatenus pastor est, dumtaxat custodiat.* Secundum haec Vigerus et de Geer in diatribe in politices Platonicae principia (Trai. ad Rh. 1810.) p. 155. post ὁριζόμενος inserenda putant τῶν καμνόντων θεραπευτήν. Quo additamento opus esse negat Stallbaumius, quum Ficinus sententiam, non verba, reddiderit, ut facere soleat saepenumero. Hic vero ne sententiam quidem reddidit. Nam τὸν ὡς ἀληθῶς ἰατρὸν ὁριζόμενος hic non est verum medicum hoc vel illo modo definiens, sed in definiendo medico eum respiciens, qui vere sit medicus, verum, non eum, quem vulgo dicunt, medicum definiens. Non magis assecutus est sensum verborum ἀκριβῶς φυλάξαι, quibus pastoris, non disputantis, officium contineri existimaverit. — τοπρῶτον ut unum vocabulum exhibent Lob. Vind. B. et Stephanus. Pro οὐκέτι, quod Vind. E. οὐκ ἔτι scribit, Vind. D. οὐκ legit. Post ποιμένα Bekkerus et Stallbaumius comma habent, quod typothetae tribuendum videtur, quamquam in Eusebio idem posuit R. Stephanus.

ποιμαίνειν] πιαίνειν Par. A. cum vulgata in margine, quod significavit Faehsius in sylloge. Bekkerus de margine tacet. πιαίνειν etiam in Eusebii codice repertum est a Vigero. παχύνειν Vind. F. (cum vulg. inter versus, sed utriusque infinitivi littera extrema superne imposita, ut nova varietas παχίνει et ποιμαίνει significata videatur.) Amb. C. Ang. B. Flor. RT. et int. vers. A. quod eodem ducit. Sed addita verba καθόσον ποιμήν ἐστιν circa universum pastoris negotium errantem a Socrate Thrasymachum notari docent.

οἴει αὐτὸν] αὐ. οἴ. Vind. B. αὐτὸν *om.* Vind. D.

τὸ τῶν] τὸ *om.* Mon. B. τῶν *om.* Vind. B. Vat. M.

ἑστιάσεσθαι] ἑστιάσασθαι Amb. C. Flor. TV. Eus. ἐσθιάσεσθαι Vind. D.

ἀποδόσθαι] ἀποδιδόσθαι Vat. D B. Vind. E. ἀπόδοσθαι Vind. D.

δὲ ποιμενικῇ] δὲ ποιμαντικῇ Vind. B. et, sup. vulg., Vat. M. ποιμενικῇ δ' Eus.

μέλει] μέλλει Vind. BD. Flor. ABCTV.

ἢ — ἐκποριεῖ] *quam ut id, quod custodit, se optime habeat* Fic.

τούτῳ] τούτου Lob. Vind. B. Vat. M. τοῦτο Vind. F. Amb. C. Ang. B.

ἐκποριεῖ] ἐκποριῇ Par. K. sec. Bekk. In Vind. F. η super εῖ a m. s. scriptum, in Vind. B. ται a m. s. additum est.

ἐπεὶ — εἶναι] *nam ipsi, quatenus vera pastoralis facultas est,*

πόρισται, ἕως γ' ἂν μηδὲν ἐνδέῃ τοῦ ποιμενικὴ εἶναι. οὕτω δὲ ᾤμην ἔγωγε νῦν δὴ ἀναγκαῖον εἶναι ἡμῖν ὁμολογεῖν πᾶσαν ἀρχὴν, καθόσον ἀρχὴ, μηδενὶ ἄλλῳ τὸ βέλτιστον σκοπεῖσθαι, ἢ ἐκείνῳ τῷ ἀρχομένῳ τε καὶ θεραπευομένῳ, ἔν τε πολιτικῇ καὶ ἰδιωτικῇ ἀρχῇ. σὺ δὲ E τοὺς ἄρχοντας ἐν ταῖς πόλεσι, τοὺς ἀληθῶς ἄρχοντας, ἑκόντας οἴει ἄρχειν; Μὰ Δί' οὐκ, ἔφη, ἀλλ' εὖ οἶδα. Τί δὲ, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ Θρασύμαχε; τὰς ἄλλας ἀρχὰς οὐκ ἐννοεῖς ὅτι οὐδεὶς ἐθέλει ἄρχειν ἑκὼν, ἀλλὰ μισθὸν αἰτοῦσιν, ὡς οὐχὶ αὐτοῖσιν ὠφέλειαν ἐσομένην ἐκ τοῦ ἄρ-

nihil deest, quo minus sufficiens sit et optima Fic.

αὑτῆς] ἑαυτῆς Lob. Vind. BE. Vat. BM. αὐτῆς editi ante Bekkerum; cuius varietatis neque Bekkerus neque Stallbaumius, qui et ipse αὐτῆς edidit, mentionem fecerunt. Et Bekkerus quidem spiritus tacite mutare solet. αὑτῆς necessarium est propter nominativum βελτίστη, pro quo duo tantum, Ang. B. et Vind. F. βελτίστην habent. τὰ accusativus est, pendens a medio ἐκπεπόρισται, non absolutus seu ad βελτίστη referendus, qua opinione ductus Bekkerus videtur comma ante ὥστε sustulisse, cui obstat huius ipsius particulae collocatio. Ceterum Lob. Vind. BDF. Vat. M. Ang. B. et Eus. ὥστ' habent.

γ' ἂν] δ' ἂν Vind. D. *om.* Eus.

οὕτω δὲ] οὔτε δὲ Lob. Vind. B. Vat. M. ὥστε δὴ Eus. οὕτω δὴ Vind. EF. Ang. B. Flor. R. Astius et Stallbaumius. *sic* Fic. δὲ non erat mutandum, quum explicationis, non confirmationis, caussa Socrates haec addat, quasi dicat: τοῦτο δὲ ἦν καθ' ὃ ᾤμην.

ἔγωγε] ἐγὼ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

νῦν δὴ] *om.* Fic. δὴ Amb. C. Flor. ABCV.

ἡμῖν] *om.* Flor. R.

καθόσον] καθ' ὅσον a m. pr. Vind. F.

ἀρχὴ] ἄρχει Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Ang. B. Flor. RU. et int. vers. Vind. F. Flor. AC. Bekkerus; non quo nesciret omitti posse ἐστὶ, quod praeter necessitatem inculcat Stallbaumius, qui ἀρχὴ tenuit, sed motus, opinor, sequentibus ἔν τε πολιτικῇ καὶ ἰδιωτικῇ ἀρχῇ, quae prius ἀρχὴν de persona potius, quam de munere intelligi iubent, quod facilius fit, si ἄρχει legitur. Tamen hoc ipsum librarios movisse videtur, ut negligentiam scriptoris corrigerent.

τε] *om.* Eus. E

καὶ ἰδιωτικῇ] *om.* Vind. E. καὶ καὶ ἰδ. Ald.

ἀρχῇ] Ita, sup. ἄρχει, Vind. F.

πόλεσι] πόλεσιν Lob.

ἀληθῶς] ὡς ἀλ. Ven. B. Lob. Vind. BF. Ang. B. Vat. M. Flor. CRTU. Ald. Bas. ab. Steph. Stallbaumius. Quum utrumque bonum sit et ὡς tam addendum, quam supervacaneum videri librariis potuerit, codicum auctoritatem secutus sum.

Μὰ Δί' οὐκ] μὰ δί' οὐκ οἴομαί γ' Amb. C. Flor. ACT. μὰ δί' οὐκ ἔγωγ' Vind. F. Ang. B. Flor. R. οὐκ sine accentu etiam Lob. Vind. BDE. Ald. Bas. ab. *nequaquam puto* Fic.

ἔφη] ἔφην a m. s. Vind. B.

ὦ Θρασύμαχε;] *om.* Fic. Vulgo signum interrogandi post Τί δὲ et post haec comma ponunt, ut allocutio initium faciat, quod minus concinnum videtur.

ὡς] *om.* Vind. D.

ὠφέλειαν ἐσομένην] ὠφελείας ἐσομένης Flor. RT. ὠφελίαν ἐσο-

346 χειν, ἀλλὰ τοῖς ἀρχομένοις; ἐπεὶ τοσόνδε εἰπέ· οὐχὶ ἑκάστην μέντοι φαμὲν ἑκάστοτε τῶν τεχνῶν τούτῳ ἑτέραν εἶναι, τῷ ἑτέραν τὴν δύναμιν ἔχειν; καὶ ὦ μακάριε, μὴ παρὰ δόξαν ἀποκρίνου, ἵνα τι καὶ περαίνωμεν. Ἀλλὰ τούτῳ, ἔφη, ἑτέρα. Οὐκοῦν καὶ ὠφέλειαν ἑκάστη ἰδίαν τινὰ ἡμῖν παρέχεται, ἀλλ' οὐ κοινήν, οἷον ἰατρικὴ μὲν ὑγίειαν, κυβερνητικὴ δὲ σωτηρίαν ἐν τῷ πλεῖν, καὶ αἱ ἄλλαι οὕτω; Πάνυ γε. Οὐκοῦν καὶ μισθωτικὴ μισθόν; B αὕτη γὰρ αὐτῆς ἡ δύναμις. ἢ τὴν ἰατρικὴν σὺ καὶ τὴν κυβερνητικὴν τὴν αὐτὴν καλεῖς; ἢ ἐάνπερ βούλῃ ἀκριβῶς διορίζειν, ὥσπερ ὑπέθου, οὐδέν τι μᾶλλον, ἐάν τις κυβερνῶν ὑγιὴς γίγνηται διὰ τὸ ξυμφέρον αὐτῷ πλεῖν ἐν τῇ θαλάττῃ, ἕνεκα τούτου καλεῖς μᾶλλον αὐτὴν ἰατρικήν; Οὐ δῆτα, ἔφη. Οὐδέ γ' οἶμαι τὴν μι-

μένην Lob. Flor. B. Cf. ad p. 332. D.

346 ἐπεὶ τοσόνδε] ἐπὶ τόσον δὲ Flor. B.

μέντοι] μὲν Vind. B. Vat. M.

ἑκάστοτε τῶν τεχνῶν τούτῳ] ἑκάστωτε τῶν τεχ. τούτων Vind. E.

ἑτέρα] ἑτέραν Par. DK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ART. Astius et Stallbaumius. *alteram* Fic. Accusativus minime displicet et mutationi quoque, ob interposita καὶ ὦ μακάριε — περαίνωμεν, obnoxius esse potuit. Sed utrumque de nominativo praedicandum, cui maius a codicibus praesidium adest.

ὠφέλειαν] ὠφελίαν Lob.

ἑκάστη] ἑ. τούτων Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. BU. editi ante Bekkerum. *unaquaeque* Fic.

τινὰ] om. Lob. Vind. BE. Vat. M.

ἀλλ' οὐ κοινήν,] int. vers. a m. s. Vind. F. ἀλλ' οὐ κοινήν; editi ante Bekkerum.

καὶ αἱ ἄλλαι] καὶ ἄλλαι Par. K. *aliaeque* Ficinus; qui non ubique huius vim articuli declaravit.

οὕτω;] οὕτω. editi ante Bekkerum; qui praeterea solus οὕτως scripsit, sine auctoritate; certe nullam protulit, quum alibi codices significare soleat ς in fine periodorum ante consonas adiectum habentes. Cf. quae de ν paragogico ad p. 340. D. dicta sunt.

B σὺ] σὺ δὲ Vat. B. Vind. E.

τὴν αὐτὴν] αὐτὴν Vind. E.

βούλῃ] βούλει Lob. Vind. E.

διορίζειν] διωρ. Vind. E.

οὐδέν] οὐδέ, addito int. vers. ν, Vind. E.

γίγνηται] γίν. Vind. F.

ξυμφέρον] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vind. BDE. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Flor. AC. et a m. pr. Ven. B. et a m. s. int. vers. Vind. F. ξυμφέρειν reliqui cum editis; quod quamvis optimum tenere non ausus sum adversus tot tamque bonos codices lectionem exhibentes, quae linguae rationi non repugnare videretur. Quemadmodum enim verba ξυμφέρον αὐτῷ πλεῖν omisso verbo substantivo non minus integram enuntiationem faciunt, quam ξυμφέρει αὐτῷ πλεῖν, sic horum quidem per articulum comprehensa in unam notionem sententia dictionem efficit τὸ ξυμφέρειν, illorum vero τὸ ξυμφέρον αὐτῷ πλεῖν. Et si genitivo absoluto haud dubie dicere licebat ξυμφέροντος αὐτῷ πλεῖν, etiam διὰ τὸ ξυμφέρον αὐτῷ πλεῖν et similia vitio caruise videntur, ut διὰ τὸ δέον αὐτῷ πλεῖν, διὰ τὸ ἐξὸν et

σθωτικὴν, ἐὰν ὑγιαίνῃ τις μισθαρνῶν. Οὐ δῆτα. Τί δέ; τὴν ἰατρικὴν μισθαρνητικὴν, ἐὰν ἰώμενός τις μισθαρνῇ; Οὐκ ἔφη. Οὐκοῦν τήν γε ὠφέλειαν ἑκάστης C τῆς τέχνης ἰδίαν ὡμολογήσαμεν εἶναι; Ἔστω, ἔφη. Ἥντινα ἄρα ὠφέλειαν κοινῇ ὠφελοῦνται πάντες οἱ δημιουργοὶ, δῆλον, ὅτι κοινῇ τινὶ τῷ αὐτῷ προσχρώμενοι ἀπ' ἐκείνου ὠφελοῦνται. Ἔοικεν, ἔφη. Φαμὲν δέ γε τὸ μισθὸν ἀρνυμένους ὠφελεῖσθαι τοὺς δημιουργοὺς ἀπὸ τοῦ προσχρῆσθαι τῇ μισθωτικῇ τέχνῃ γίγνεσθαι αὐτοῖς. Ξυνέφη μόγις. Οὐκ ἄρα ἀπὸ τῆς αὑτοῦ τέχνης ἑκάστῳ αὕτη ἡ ὠφέλειά ἐστιν, ἡ τοῦ μισθοῦ λῆ- D ψις, ἀλλ' εἰ δεῖ ἀκριβῶς σκοπεῖσθαι, ἡ μὲν ἰατρικὴ ὑγίειαν ποιεῖ, ἡ δὲ μισθαρνητικὴ μισθὸν, καὶ ἡ μὲν οἰκοδομικὴ οἰκίαν, ἡ δὲ μισθαρνητικὴ αὐτῇ ἑπομένη

quae sunt reliqua impersonalium participia.

πλεῖν] πλέων, sup. vulg., Ven. B. πλὴν Lob. Vat. M.

ἰατρικήν;] ἰατρικήν. Ald. Bas. ab.

Οὐδέ γ'] οὐ δὴ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τὴν ἰατρικὴν] τὴν *om.* Par. K.

μισθαρνητικὴν] μισθαρνικὴν Par. DK. sec. Bekk. Mon. B.

C *Οὐκ ἔφη*] οὔκ ἔφη Vind. F. οὐκ, ἔφη Bas. ab. Οὔκ, ἔφη Steph.

ὠφέλειαν] ὠφελίαν Lob. ὠφελείαν Ald. Bas. a.

τῆς τέχνης] τῆς *om.* Vat. B. Vind. E. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Flor. ACTU.

Ἥντινα] ἥν τιν' Vind. F. Ang. B. *Si quam* Fic.

ὠφέλειαν] ὠφελίαν Lob. ὠφελείαν Ald. Bas. ab.

δῆλον, ὅτι] δηλονότι Lob. Vind. BD. Flor. ABCUV.

κοινῇ τινὶ τῷ αὐτῷ] *communi quodam uno eodemque* Fic.

γε] *om.* Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

τὸ μισθὸν] Ita Par. A. Mon. B. τὸν reliqui cum editis ante Astium, qui ex coniectura dedit τὸ, quod Stephano quoque in adnotatione si minus necessarium, tamen melius est visum. τὸν ferri non potest.

γίγνεσθαι] προσγίγνεσθαι Ven. B. editi ante Bekkerum; perperam. Ad ipsos artifices alia nulla utilitas redundat.

Ξυνέφη μόγις.] *THR. Quid tum?* Fic.

ἄρα] ἄρ' Vind. F. Ang. B.

αὑτοῦ] αὐτοῦ Lob. Vind. BDF. Ald. Bas. ab.

D αὕτη] Ita Lob. Vind. BEF. Vat. B. Ven. B. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ABCRTV. αὐτὴ reliqui et editi ante Astium. *utilitas haec* Fic.

ὠφέλειά] ὠφελία Lob.

δεῖ] δ' εἰ Vind. E.

ὑγίειαν] Syllabam ει Vind. E. int. vers. habet.

μισθαρνητικὴ] μισθαρνικὴ Lob. Vind. E. Vat. B.

καὶ ἡ — μισθὸν] *om.* Amb. C. Vind. E.

οἰκοδομικὴ] Ita Par. ADK. Vind. DF. Ven. C. et a m. s. B. Mon. B. Ang. B. Flor. ABCRUV. οἰκοδομητικὴ reliqui cum editis ante Bekkerum; quod aeque consentaneum. Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 520. Sed p. 333. B. sine varietate legitur οἰκοδομικός.

αὐτῇ] αὕτη Lob. Vind. B. et int. vers. F. Ven. B. Ang. B. Vat. M. Flor. ACRV.

ἑπομένη] ἐπτοημένη Lob. Vind. B. Vat. M.

μισθὸν, καὶ αἱ ἄλλαι πᾶσαι οὕτω τὸ αὑτῆς ἑκάστη ἔργον ἐργάζεται καὶ ὠφελεῖ ἐκεῖνο, ἐφ' ᾧ τέτακται. ἐὰν δὲ μὴ μισθὸς αὐτῇ προσγίγνηται, ἔσθ' ὅτι ὠφελεῖται ὁ δημιουργὸς ἀπὸ τῆς τέχνης; Οὐ φαίνεται, ἔφη. Ἆρ'
E οὖν οὐδ' ὠφελεῖ τότε, ὅταν προῖκα ἐργάζηται; Οἶμαι ἔγωγε. Οὐκοῦν, ὦ Θρασύμαχε, τοῦτο ἤδη δῆλον, ὅτι οὐδεμία τέχνη οὐδὲ ἀρχὴ τὸ αὑτῇ ὠφέλιμον παρασκευάζει, ἀλλ', ὅπερ πάλαι ἐλέγομεν, τὸ τῷ ἀρχομένῳ καὶ παρασκευάζει καὶ ἐπιτάττει, τὸ ἐκείνου ξυμφέρον ἥττονος ὄντος σκοποῦσα, ἀλλ' οὐ τὸ τοῦ κρείττονος. διὰ δὴ ταῦτα ἔγωγε, ὦ φίλε Θρασύμαχε, καὶ ἄρτι ἔλεγον

καὶ αἱ ἄλλαι] *καὶ ἄλλαι* Flor. ACV.

οὕτω] *οὕτωσ* Lob. Vind. E.

αὑτῆς] *αὐ.* Lob. Vind. DF. Flor. B. *ἑαυ.* Amb. C. Flor. ACV.

ὠφελεῖ] *ὠφελοῖ* Bas. ab.

ὅτι] *ὅτε* Lob. Vind. B. Vat. M.

ὠφελεῖται] a. m. s. Mon. B.

Ἆρ'] *ἄρ'* Vind. DF. Ald. *Ἄρ'* Bas. a.

E *ἐργάζηται;*] *ἐργάζηται.* Ald. Bas. ab.

Οὐκοῦν — ἀρχῇ 347. A] laudat Eusebius praep. ev. L. XII. p. 342.

δῆλον, ὅτι] *δηλονότι* Vind. B.

οὐδὲ ἀρχὴ] Ita Lob. Vind. BEF. Flor. ABCRTV. Euseb. Stallbaumius. *οὐδ' ἀρχὴ* Vind. D. et reliquae editiones. V. ad p. 342. E.

αὑτῇ] *αὐτῇ* Vind. DF.

ἀλλ' — παρασκευάζει] *om.* Ven. C. Vind. D. Par. K. et a m. pr. D. Flor. U. *ἀλλ' ἐκεῖνο σκοπεῖ ἐφ' ᾧ τέτακται* Mon. B.

ἐλέγομεν] *λέγομεν* Flor. ACV. et a m. pr. Amb. C.

καὶ παρασκευάζει] *καὶ om.* Lob. Vind. B. Vat. M. *parat* Fic.

ἐπιτάττει τὸ] Inter haec Vind. D. *ἀλλὰ* superscriptum habet.

ξυμφέρον ἥττονος] *συμφέρον ἐλάττονος* Eus.

κρείττονος.] *κρείττονος;* Steph.

δὴ] *δὲ* Par. D.

τὰ ἀλλότρια] *τἀλλ.* Vind. F. Ang. B.

ἀνορθοῦντα] *ἐπανορθοῦντα* Eus. Recepit id Astius eo motus, quod Plato hoc ubique fere usurpet; quod absterrere eum debebat Leg. L. XI. p. 919, D: *Μαγνήτων, οὓς ὁ θεὸς ἀνορθῶν πάλιν κατοικίζει.* Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 250.

αἰτεῖν] *αἰτεῖ* Par. DK. sec. Bekk.

347 *οὐδέποτε αὑτῷ*] *ο. αὐτῶι* Lob. Vind. D. *ο. αὐτὸ*, superscriptis aspero et *ῶ*, Vind. F. *οὐδέποθ' ἑαυτῷ* Eus.

οὐδ' ἐπιτάττει] *om.* Lob. Vind. BE. (Vind. F. int. vers. habet.) Vat. BM. Ven. B. Amb. C. Flor. ABCV. Eus. editi ante Bekkerum. Ficinus: *nunquam in suum agit commodum, secundum ipsius artis imperium* (*οὐδέποτε — ἐπιτάττων*) item ignorans verba ista, quae salva concinnitate abesse non possunt. Sicut *πράττει* ad *ὁ μέλλων καλῶς τῇ τέχνῃ πράξειν*, ita *ἐπιτάττει* ad *κατὰ τὴν τέχνην ἐπιτάττων* refertur.

τὴν τέχνην] *τὴν om.* Eus.

ὧν] Ita Amb. C. Flor. ABCTV. Eus. et a m. pr. Vind. F. *ὧι* Par. A. Lob. *οὗ ὧν* Vind. E. Ven. B. Vulgo *οὗ*, consentientibus Vind. BD. duobus Florentinis et, quantum e silentio Bekkeri colligitur, reliquis septem eius codicibus. Ego pluralem secundum leviter corruptos Lob. et antiquissimum optimumque Par. A. praetuli, quia ci-

μηδένα ἐθέλειν ἑκόντα ἄρχειν καὶ τὰ ἀλλότρια κακὰ μεταχειρίζεσθαι ἀνορθοῦντα, ἀλλὰ μισθὸν αἰτεῖν, ὅτι ὁ μέλλων καλῶς τῇ τέχνῃ πράξειν οὐδέποτε αὑτῷ τὸ βέλτιστον 347
418 πράττει οὐδ' ἐπιτάττει κατὰ τὴν τέχνην ἐπιτάττων, ἀλλὰ τῷ ἀρχομένῳ· ὧν δὴ ἕνεκα, ὡς ἔοικε, μισθὸν δεῖν ὑπάρχειν τοῖς μέλλουσιν ἐθελήσειν ἄρχειν, ἢ ἀργύριον, ἢ τιμὴν, ἢ ζημίαν, ἐὰν μὴ ἄρχῃ. Πῶς τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες; ἔφη ὁ Γλαύκων. τοὺς μὲν γὰρ δύο μισθοὺς γιγνώσκω, τὴν δὲ ζημίαν ἥντινα λέγεις καὶ ὡς ἐν μισθοῦ μέρει εἴρηκας, οὐ ξυνῆκα. Τὸν τῶν βελτίστων ἄρα μισθὸν, ἔφην, οὐ ξυνίης, δι' ὃν ἄρχουσιν οἱ ἐπι- B

tius in singularem mutari, quam ex eo effingi a librariis hoc loco potuisse videbatur.

ὡς ἔοικε, μισθὸν] ὡς ἔοικεν μ. Vind. B. μ. ὡς ἔοικε Eus.

δεῖν] δεῖ Vind. E. Mon. B. Eus. Steph. In Vind. D. littera ν deleta, in Vind. F. int. vers. scripta est. *praemium ponendum est* Fic. Infinitivum Stallbaumius per anacoluthon positum putat, quale est Soph. p. 263. D: περὶ δὴ σοῦ λεγόμενα μέντοι θάτερα ὡς τὰ αὐτὰ καὶ μὴ ὄντα ὡς ὄντα παντάπασιν, ὡς ἔοικεν, ἡ τοιαύτη σύνθεσις ἔκ τε ῥημάτων γιγνομένη καὶ ὀνομάτων ὄντως τε καὶ ἀληθῶς γίγνεσθαι λόγος ψευδής. Similia sunt Polit. p. 283. E. Phileb. p. 20. D. Herodot. L. IIII. c. 5. et c. 76. L. V. c. 44. Sed hoc loco haud scio an rectius referatur ad illud ἔλεγον, a quo αἰτεῖν pendet, ut ὡς ἔοικε caussae verbis ὧν ἕνεκα significatae declarationem modestiorem reddat, necessitatem ipsam, quam δεῖν ostendit, non efficiat. Neque enim hoc videri dicit Socrates, μισθὸν δεῖν ὑπάρχειν, quippe quod certum et in experientia positum est, neque verborum ordo et indoles Stallbaumii explicationem adiuvant. Prius tamen ad hanc descendendum, quam δεῖν aut deserendum aut, quod alicui possit in mentem venire, pro δέον accipiendum puto.

ἐθελήσειν] θελ. Ang. B. In Vind. F. ἐ int. vers. est.

ἄρχῃ] ἄρχει Bas. ab. ἄρχωσι Amb. C. Steph. *nisi imperium capiant* Fic.

λέγεις καὶ ὡς] Vulgo post λέγεις comma ponunt, ut ὡς pro ὅπως accipere videantur, quemadmodum Ficinus interpretatus est: *et quomodo in mercedis parte ponas.* Mihi idem, quod ὥσπερ, *velut*, significare et ἥντινα etiam cum εἴρηκας construendum videtur.

οὐ ξυνῆκα.] οὐ ξυνῆκά πω. Par. DK. Mon. B. Flor. U. Bekkerus et Stallbaumius. *non novi* Fic. πω alienum ab hoc aoristo censeo, cui similis est L. VI. p. 497. C: οὐκ ἔγνως. Neque Socrates ita respondet. Accedit, quod in eisdem Bekkeri codicibus, qui πω habent, deinceps scriptum est τὸν βέλτιστον ἄρα, quod ortum videri potest postea, quam τὸν ante τῶν βελτίστων in πω abisset.

Τὸν] τοῦ Vind. D.

ἄρα] int. vers. Vind. F.

μισθὸν] μισθοῦ a m. s. Vind. D.

ξυνίης] ξυνιεῖσ Lob. ξυνιεῖς Par. AD. Vat. B. Ven. C. Vind. F. συνιεῖς, corr. συνίης, Vind. D. ξυνίεις Ven. B. et a m. pr. Flor. R. Bas. b. ξυνιεῖς multo etiam maiorem codicum auctoritatem habet Soph. p. 243. B. nec nullam ib. p. 238. E. Sed cf. Matthiae gramm. p. 394.

εικέστατοι, ὅταν ἐθέλωσιν ἄρχειν. ἢ οὐκ οἶσθα, ὅτι τὸ φιλότιμόν τε καὶ φιλάργυρον εἶναι ὄνειδος λέγεταί τε καὶ ἔστιν; Ἔγωγε, ἔφη. Διὰ ταῦτα τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, οὔτε χρημάτων ἕνεκα ἐθέλουσιν ἄρχειν οἱ ἀγαθοὶ οὔτε τιμῆς· οὔτε γὰρ φανερῶς πραττόμενοι τῆς ἀρχῆς ἕνεκα μισθὸν μισθωτοὶ βούλονται κεκλῆσθαι, οὔτε λάθρα αὐ-
C τοὶ ἐκ τῆς ἀρχῆς λαμβάνοντες κλέπται. οὐδ' αὖ τιμῆς ἕνεκα· οὐ γάρ εἰσι φιλότιμοι. δεῖ δὴ αὐτοῖς ἀνάγκην προσεῖναι καὶ ζημίαν, εἰ μέλλουσιν ἐθέλειν ἄρχειν. ὅθεν κινδυνεύει τὸ ἑκόντα ἐπὶ τὸ ἄρχειν ἰέναι ἀλλὰ μὴ

B *ἢ οὐκ οἶσθα*] Citatur hic locus a Stobaeo Serm. X. p. 133: *ἢ οὐκ οἶσθα, ὅτι φιλάργυρόν τε καὶ φιλότιμον εἶναι ὄνειδος λέγεταί τε καὶ ἐστίν;*

λέγεταί τε] *λ. τι* Vind. F. Ang. B.

ἔστιν] *ἐστὶν* Lob. Vind. B. et editi ante Bekkerum.

Ἔγωγε] *ἔγωγ'* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

Διὰ ταῦτα] *διαταῦτα* Lob. Vind. D. Ald. Bas. ab.

οὔτε γὰρ] *γὰρ om.* Flor. T. int. vers. Vind. E. Ante haec colon restitui, quod Bekkerus et Stallbaumius in punctum maius mutarunt. Nexus enim inter haec et proxima idem est, qui paullo post inter *οὐδ' αὖ τιμῆς ἕνεκα* et sequentia obtinet, quae iidem, quum antea commate distincta essent, colo distinxerunt. Caussam etenim utriusque negationis simul redditurus Socrates bipartitam instituit enuntiationem, cuius prior pars quum et ipsa bipartita facta esset, alteram deinde negationem denuo ponit et confirmat.

τῆς ἀρχῆς ἕνεκα μισθὸν] *ἕνεκα om.* Amb. C. *magistratus praemium* Fic.

κεκλῆσθαι] *κεκτῆσθαι* a m. pr. Lob.

λάθρα] *λάθρᾳ* Bekkerus. V. ad p. 344. A.

αὐτοὶ] *αὐτὸ* Ven. B. Par. K. sec. Bip. Bremius coniecit *αὐτόν*, quod miror etiam Faesio placuisse, postquam intellexisset *αὐτοὶ* significare posse *ipsi*, *sua sponte*. — Ficinus pronomen cum quatuor sequentibus verbis non expressit.

C *ἕνεκα*] *εἵνεκα* Ven. B.

δὴ] *δὲ* Par. A.

προσεῖναι] *εἶναι* Lob. Vind. BE. Vat. BM.

ἐθέλειν] *μὴ ἐθ.* Ang. B. Flor. R. In Vind. F. a m. s. praecedens *ν* erasum et *μὴ* superscriptum est.

ὅθεν — νενομίσθαι] Haec verba Bremius aut delenda aut ante proxima *δεῖ δὴ — ἄρχειν* collocanda censet, Stallbaumius tamquam „supposititia, ut quae orationis continuationem perturbent neque medelam admittant ullam" uncinis inclusit. Quae sana sunt, medelam utique non admittunt. Si quid ita comparatum est, ut boni ad suscipiendum compellendi sint necessitate, sequitur eos malos esse, qui sua sponte idem suscipiant. Quod autem mali faciunt, id turpe haberi consentaneum est. Recte igitur Socrates ab illa necessitate hanc opinionem repetit; neque vero supervacaneum erat communem hominum opinionem cum iudicio bonorum consentientem ostendisse.

ἀνάγκην περιμένειν] *ἀνάγκη περιμέν .... ἦν* Venetus Astii. *ἀνάγκῃ* Ald. Steph. *ἀνάγκη* Bas. ab.

νενομίσθαι] *νενόμισται* Flor. A. et a m. pr. Vind. F.

ἀνάγκην περιμένειν αἰσχρὸν νενομίσθαι. τῆς δὲ ζημίας μεγίστη τὸ ὑπὸ πονηροτέρου ἄρχεσθαι, ἐὰν μὴ αὐτὸς ἐθέλῃ ἄρχειν· ἣν δείσαντές μοι φαίνονται ἄρχειν, ὅταν ἄρχωσιν, οἱ ἐπιεικεῖς, καὶ τότε ἔρχονται ἐπὶ τὸ ἄρχειν οὐχ ὡς ἐπ' ἀγαθόν τι ἰόντες οὐδ' ὡς εὐπαθήσοντες ἐν αὐτῷ, ἀλλ' ὡς ἐπ' ἀναγκαῖον καὶ οὐκ ἔχοντες ἑαυτῶν βελτίοσιν ἐπιτρέψαι οὐδὲ ὁμοίοις. ἐπεὶ κινδυνεύει πόλις D ἀνδρῶν ἀγαθῶν εἰ γένοιτο, περιμάχητον ἂν εἶναι τὸ μὴ ἄρχειν ὥσπερ νῦν τὸ ἄρχειν, καὶ ἐνταῦθα ἂν καταφανὲς γενέσθαι, ὅτι τῷ ὄντι ἀληθινὸς ἄρχων οὐ πέφυ-

τῆς δὲ ζημίας] ζημία δὲ Flor. RT. ζημία instar collectivi est.

πονηροτέρου] πονηρότερον Flor. AC.

ὅταν — ἄρχειν] om. Vind. D.

ἐπιεικεῖς,] ἐπιεικεῖς· Ald. Bas. ab. Steph. ἐπιεικεῖς. Bekkerus et Stallbaumius.

εὐπαθήσοντες] εὖ παθήσοντες Steph. quod non prorsus reiicere videtur Matthiae gramm. p. 324. cl. cum p. 479. — Ad hunc locum pertinere puto glossam Antiatticistae Bekkeri anecd. p. 94, 28: εὐπαθεῖν τὸ ἡσθῆναι καὶ εὐπάθειαν τὴν ἡδονήν. Πλάτων Πολιτείας ἕκτῳ καὶ τετάρτῳ. Certe nunc neque in sexto neque in quarto libro εὐπαθεῖν aut εὐπάθεια legitur. Substantivum exstat L. III. p. 404. B.

D ἐπιτρέψαι] Ita etiam Venetus Astii. ἐπιτρέψαι τὴν ἀρχὴν Ven. B. Amb. C. Ang. B. editi ante Astium. *se committere* Fic. Originem glossematis prodit scholiastes: ἐπιτρέψαι: τὴν ἀρχὴν δηλονότι ἀναλαβέσθαι. Cf. Ast.

ὁμοίοις] ὁμοίους Ald.

ἐπεὶ] ἐπὶ, sup. ει, Vind. F.

κινδυνεύει πόλις] Vulgo comma interponunt, quod sustuli, quia verborum collocatio genus quoddam anacoluthi habet; cui alio modo succurrunt Flor. RT. κινδυνεύει πόλει exhibentes. κινδυνεύει πόλιν Vind. E.

ἀγαθῶν] om. Vat. B. Vind. E. et a m. pr. F.

ἂν εἶναι] εἶναι Lob. Vind. BE. Vat. BM. et a m. pr. Ven. B. ἂν εἶναι ἐν αὐτῇ Mon. B. Flor. U. *in ea — pugnaretur* Fic.

νῦν] νυνὶ Par. A. Bekkerus. Qui si unius codicis quamvis optimi gratia hic νυνὶ recipiendum statuit, mirum est Polit. p. 297. C. (333, 22.) in verbis τὸ νυνὶ γιγνόμενον ἁμάρτημα cum quinque suis νῦν scribere, quam vulgatum cum septem haud deterioribus retinere maluisse. Non rara est harum formarum in codicibus permutatio, et nonnunquam νυνί placuit librariis ubi non debebat; e. g. Crat. p. 428. D. καὶ δὴ καὶ νυνὶ ἡμεῖς ἴδωμεν, τί ἡμῖν εἴρηται in quatuor libris legitur, quorum tres praestantissimi sunt. Nostro loco igitur, quum reprehendi neutrum possit, νῦν tenendum putavi cum Stallbaumio.

ἐνταῦθα] ἐνταῦθ' Lob. Vind. EF. Ang. B. Vat. M. Flor. R. Stallbaumius.

τῷ ὄντι] ὁ τῷ ὄντι editi ante Bekkerum, cuius codices omnes cum Lob. et Vind. BDEF. (τωόντι Vind. DE. et a m. s. B.) articulum ὁ ignorant. Eundem omittens in textu Stallbaumius notam adiecit: „ante τῷ ὄντι Paris. (K.) articulum ὁ male omittit." ut iam ipso invito omissus in Florentinis omnibus legi videatur, quod non est credibile. Neque vero placet pleonasmus. ὁ τῷ ὄντι ἀληθινὸς, non comparandus illi Phaedone p. 66. C: ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι, aut Lach. p. 183. D: τοῦτον — ἐγὼ κάλλιον ἐθεασάμην ἐν τῇ ἀληθείᾳ ὡς ἀληθῶς ἐπιδεικνύμενον, quae

κε τὸ αὑτῷ ξυμφέρον σκοπεῖσθαι, ἀλλὰ τὸ τῷ ἀρχομένῳ, ὥστε πᾶς ἂν ὁ γιγνώσκων τὸ ὠφελεῖσθαι μᾶλλον ἕλοιτο ὑπ' ἄλλου, ἢ ἄλλον ὠφελῶν πράγματα ἔχειν. E Τοῦτο μὲν οὖν ἔγωγε οὐδαμῇ συγχωρῶ Θρασυμάχῳ, ὡς τὸ δίκαιόν ἐστι τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον. ἀλλὰ τοῦτο μὲν δὴ καὶ εἰσαῦθις σκεψόμεθα· πολὺ δέ μοι δοκεῖ μεῖζον εἶναι ὃ νῦν λέγει Θρασύμαχος τὸν τοῦ ἀδίκου βίον φάσκων εἶναι κρείττω, ἢ τὸν τοῦ δικαίου. σὺ οὖν ποτέρως, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Γλαύκων, αἱρεῖ; καὶ πότερον ὡς ἀληθεστέρως δοκεῖ σοι λέγεσθαι; Τὸν τοῦ δικαίου ἔγωγε, ἔφη, λυσιτελέστερον βίον εἶναι. Ἤκουσας, 348 ἦν δ' ἐγώ, ὅσα ἄρτι Θρασύμαχος ἀγαθὰ διῆλθε τῷ τοῦ

tria diversa composuit Heindorfius ad Phaedonis locum; et multo commodius τῷ ὄντι ad οὐ πέφυκε refertur. Articulum autem non desidero, quum quod de uno aliquo vero imperatore dicitur, de omnibus dicendum sit et ipsum verbum πέφυκε concreto magis conveniat, quam abstracto. Leg. L. V. p. 733. E: λέγωμεν δὴ σώφρονα βίον ἕνα εἶναι καὶ φρόνιμον ἕνα καὶ ἕνα τὸν ἀνδρεῖον, καὶ τὸν ὑγιεινὸν βίον ἕνα ταξώμεθα.

ξυμφέρον] Ita Lob. Vind. BDEF. Vat. BM. Ven. BC. Par. K. sec. Bekk. Amb. C. Ang. B. Florentini omnes. συμφ. Ald. Bas. ab. Steph.

ἀλλὰ — ὠφελεῖσθαι] om. Vind. E.

ὁ γιγνώσκων] Ita Lob. Vindobonenses et Florentini cum Bas. b. ὁ γιν. Ald. Bas. a. Steph. *qui non amens sit* Fic. Rectius *intelligens*. Leg. L. V. p. 733. E: σώφρονα μὲν οὖν βίον ὁ γιγνώσκων θήσει πρᾶον ἐπὶ πάντα, ubi Ficinus verbo tantundem detraxit, quantum nostro loco adiecit: *quisquis vitam noverit temperatam* etc.

οὐδαμῇ] οὐδαμοῦ Vind. B. Vat. M. οὐδαμῆ Steph.

E εἰσαῦθις] ἐσαῦθις Amb. C. Flor. CTV. ἐς αὖθις Vind. F. εἰ αὖθις, interposito a m. s. σ, Vind. D.

σκεψόμεθα] σκεψώμεθα Vind. F. Ang. B. Flor. AR. et a m. s. Ven. C. ἐπισκεψόμεθα Vind. D.

νῦν] νῦν δὴ Vind. E.

φάσκων εἶναι] ε. φ. Vind. E.

αἱρεῖ] Ita Flor. BV. et a m. pr. Vind. D. αἱρῇ Lob. Vind. B. et a m. s. D. Ald. Bas. ab. Steph. αἱρῆ Vind. EF.

ὡς] om. Vind. F. (cuius in margine a m. s. additum legitur.) Ang. B. Flor. R. Stallbaumius. Eiiciendum item censet Bremius ut ortum ex varia lectione πότερον et ποτέρως in ποτερονως conflata. Mihi ita explicandum videtur: πότερον δοκεῖ σοι οὕτω λέγεσθαι, ὥσπερ ὃ ἀληθεστέρως λέγεται, neque video, cur positivo potius, quam superlativo addi solitum ὡς huic simile dicamus. — Ficinus haec ita contraxit: *Tu itaque, o Glauco, utrum istorum tanquam verius eligis?*

ἀληθεστέρως] Antiatt. Bekk. anecd. p. 78, 23: ἀληθεστέρως· Πλάτων τρίτῳ Πολιτείας. In tertio non legitur.

ἔγωγε] ἔγωγ' Vind. D. Amb. C. Flor. ACV. Respondet priori interrogationi, non posteriori.

ἔφη] om. a m. pr. Vind. F.

Ἤκουσας] ἤκ. οὖν Vind. DF. Ang. B. Flor. RV.

ἀδίκου; Ἤκουσα, ἔφη, ἀλλ' οὐ πείθομαι. Βούλει οὖν αὐτὸν πείθωμεν, ἄν δυνώμεθά πῃ ἐξευρεῖν, ὡς οὐκ ἀληθῆ λέγει; Πῶς γὰρ οὐ βούλομαι; ἦ δ' ὅς. Ἂν μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ἀντικατατείναντες λέγωμεν αὐτῷ λόγον παρὰ λόγον, ὅσα αὖ ἀγαθὰ ἔχει τὸ δίκαιον εἶναι, καὶ αὖθις οὗτος, καὶ ἄλλον ἡμεῖς, ἀριθμεῖν δεήσει τἀγαθὰ καὶ μετρεῖν, ὅσα ἑκάτεροι ἐν ἑκατέρῳ λέγομεν, καὶ B ἤδη δικαστῶν τινῶν τῶν διακρινούντων δεησόμεθα· ἂν δὲ ὥσπερ ἄρτι ἀνομολογούμενοι πρὸς ἀλλήλους σκοπῶμεν, ἅμα αὐτοί τε δικασταὶ καὶ ῥήτορες ἐσόμεθα. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ὁποτέρως οὖν σοι, ἦν δ' ἐγώ, ἀρέσκει; Οὕτως, ἔφη. Ἴθι δή, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Θρασύμαχε,

348 τῷ] τὰ Amb. C. Ang. B. Flor. R. διῆλθε breviter dictum est pro διελθὼν ἔλεξεν εἶναι.

ἀδίκου] δικαίου a m. pr. Vind. D.

οὖν] om. Flor. A. Fic.

πῃ] πῇ Bekkerus et Stallbaumius hic et ubique. Cf. Buttmanni gramm. Vol. II. p. 284.

ἀντικατατείναντες] ἀντικατατίναντες Amb. C. κατατείναντες scholiastes cum hac explicatione: ἀντὶ τοῦ διεξελθόντες λόγον μακρόν, quam immerito reprehendit Astius. Fortasse ἀντὶ κατατείναντες perperam divisum invenerat scholiastes.

λέγωμεν] λέγομεν Vind. F.

αὐτῷ] αὐτόν Lob. Vind. BE. Vat. BM. Dativus pendet ab ἀντί.

παρὰ λόγον] παράλογον Ven. C. Par. D. et a m. pr. Vind. D. Ald. Bas. ab. Steph. qui separanda in margine monuit. (Ex Par. K. Bipontini nullam a Stephaniana discrepantiam attulerunt.) παραλόγον Vind. F.

καὶ ἄλλον ἡμεῖς,] καὶ ἄλλο ἤ. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U. καὶ ἄλλον ἡμῖν sublata interpunctione scribendum ostendit Stephanus in margine, non cogitans alteri Thrasymachi orationi alteram ab illis opponendam fuisse. Astius tamen in secunda editione non solum ἡμῖν scripsit, sed etiam καὶ eiecit infirma nisus Ficini auctoritate: *oportebit ut tertius aliquis enumeret* etc. In tertia vero et hoc et aliud coniecit, sed textum incorruptum reliquit.

τἀγαθὰ] τὰ ἀγ. Lob. Vind. B.

λέγομεν] *collegimus* Fic. B

ἤδη] ἤ, corr. ἤδη, Vind. F.

διακρινούντων] διακρινόντων Ang. B. Flor. R.

ἀνομολογούμενοι] scholiastes: ἀντὶ τοῦ ὁμολογοῦντες (secundum Ruhnkenium ἀνομολογοῦντες), quod falsum est. Praepositio reditum significat ad id, quod primo concessum deinde, quum conclusio fit, iterum proponitur ad concedendum, quo certius utrisque inter ipsos conveniat. Itaque nec praepositio supervacanea nec medium sua significatione destitutum est.

τε δικασταὶ] δικασταί τε Vind. F. Ang. B. Flor. R. quod fortasse alicui placebit. Sed oratores ipsi semper futuri erant, etiam si continuis orationibus res ageretur: indices vero non item. Itaque dicit: *simul et ipsi iudices, non aliis indigentes, et oratores erimus.*

Ὁποτέρως] ποτέρως, praescripto int. vers. ὁ, Vind. F.

οὖν σοι, ἦν δ' ἐγώ] ἦν δ' ἐ. οὖν σ. Par. K.

ἀπόκριναι ἡμῖν ἐξ ἀρχῆς· τὴν τελέαν ἀδικίαν τελέας οὔσης δικαιοσύνης λυσιτελεστέραν φῂς εἶναι; Πάνυ μὲν C οὖν καὶ φημί, ἔφη, καὶ δι' ἅ, εἴρηκα. Φέρε δή, τὸ τοιόνδε περὶ αὐτῶν πῶς λέγεις; τὸ μέν που ἀρετὴν αὐτοῖν καλεῖς, τὸ δὲ κακίαν; Πῶς γὰρ οὔ; Οὐκοῦν τὴν μὲν δικαιοσύνην ἀρετήν, τὴν δὲ ἀδικίαν κακίαν; Εἰκός γ', ἔφη, ὦ ἥδιστε, ἐπειδὴ καὶ λέγω ἀδικίαν μὲν λυσιτελεῖν, δικαιοσύνην δὲ οὔ. Ἀλλὰ τί μήν; Τοὐναντίον, D ἦ δ' ὅς. Ἦ τὴν δικαιοσύνην κακίαν; Οὔκ, ἀλλὰ πάνυ γενναίαν εὐήθειαν. Τὴν ἀδικίαν ἄρα κακοήθειαν καλεῖς; Οὔκ, ἀλλ' εὐβουλίαν, ἔφη. Ἦ καὶ φρόνιμοί σοι,

ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχῆς Vind. B. et, ut solet, Lob. item Par. K. sec. Bip.
τὴν] *om.* Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U.
τελέαν] τελείαν Vind. F. Flor. R. et int. vers. AC.
C αὐτοῖν] Ita Vind. B. sed in ultima correctus. αὐτὴν Lob. Vat. M. αὐτῶν, sup. ῆν, Flor. T.
κακίαν] ἀδικίαν Lob. Vind. E. et a m. s. B. Vat. M. et int. vers. Flor. T.
δικαιοσύνην ἀρετὴν] ἀ. δ. Vind. D. sed priori β, alteri α inscriptum.
Εἰκός γ'] οὐκοῦν a m. s. Vind. B. neque liquet, quid a m. pr. fuerit. εἰκὸς γὰρ Flor. ACV.
ἐπειδὴ] ἐπειδή γε Vind. F. Ang. B. Flor. ACRTV. Stallbaumius; quem sequerer, si per meliores liceret. Lob. habet ἐπειδή quasi ante encliticon.
δὲ οὔ] δ' οὔ Lob. Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Vat. M. Flor. ABCRTV. Stallbaumius, aliquanto maiore, sed ne hac quidem sufficiente auctoritate.
ἦ δ' ὅς. — κακίαν] *om.* Vat. M. ἦ δ' ὅς. omissis reliquis Vind. B.
Ἦ] ἢ Lob. Vind. F.
D πάνυ] π. μὲν Amb. C. Flor. T.
γενναίαν] γενναῖαν Bas. ab. Proclus comm. in Alcib. T. III. p. 207. ed. Cous. γεγόνασι δέ τινες καὶ ἔσονται Θρασύμαχοι καὶ Καλλικλεῖς καὶ ἄλλο πάμπολυ Κενταυρικὸν καὶ Σατυρικὸν γένος, οἵ φασι γενναίαν εὐήθειαν (sic legendum, non ἀλήθειαν, ut docuit etiam Creuzerus p. 323.) εἶναι τὴν δικαιοσύνην καὶ οὔτε τῶν καλῶν οὔτε τῶν φρονίμων ἐπιτηδευμάτων.
Ἦ] ἢ Vind. F. εἰ Vind. D.
ὦ Θρασύμαχε, δοκοῦσιν] δ. ὦ Θ. Lob. Vind. BE. Vat. BM.
εἶναι] *om.* iidem.
πόλεις τε] τε Ficinus aut non legit aut non intellexit: *Quicunque videlicet civitates iniuria afficere possunt et nationes sibi subiicere.*
ὑφ' ἑαυτοὺς] ὑφ' ἑαυτοῖς Vind. B. Par. DK. Mon. B. Flor. U. Astius et Stallbaumius. Dativus usitatior, sed accusativus verior nec inusitatus. Herodot. L. I. c. 201: ἐπεθύμησε Μασσαγέτας ὑπ' ἑωυτὸν ποιήσασθαι, ubi Wesselingius Gronovii gratia ἑωυτῷ, quod in Mediceo et Askewiano est, praetulit. Thucyd. L. IIII. c. 60: εἰκὸς — πλέονί ποτε στόλῳ ἐλθόντας αὐτοὺς τάδε πάντα πειράσασθαι ὑπὸ σφᾶς ποιεῖσθαι. Haec exempla citavit Lennepius ad Phalar. p. 242. A. quem Stallbaumius conferre nos iussit.
σὺ δὲ] σὺ τὸ Ald. Bas. ab.
τὰ βαλλάντια ἀποτέμνοντας λέγειν] *om.* Ang. B. βαλάντια exhibent Lob. Vind. DEF. et a m. s. B. (a m. s. alterum λ int. vers.

ὦ Θρασύμαχε, δοκοῦσιν εἶναι καὶ ἀγαθοὶ οἱ ἄδικοι; Οἵ γε τελέως, ἔφη, οἷοί τε ἀδικεῖν, πόλεις τε καὶ ἔθνη δυνάμενοι ἀνθρώπων ὑφ' ἑαυτοὺς ποιεῖσθαι. σὺ δὲ οἴει με ἴσως τοὺς τὰ βαλλάντια ἀποτέμνοντας λέγειν. λυσιτελεῖ μὲν οὖν, ἦ δ' ὅς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐάνπερ λανθάνῃ· ἔστι δὲ οὐκ ἄξια λόγου· ἀλλ' ἃ νῦν δὴ ἔλεγον. E Τοῦτο μέντοι, ἔφην, οὐκ ἀγνοῶ ὅτι βούλει λέγειν, ἀλλὰ τόδε ἐθαύμασα, εἰ ἐν ἀρετῆς καὶ σοφίας τίθης μέρει τὴν ἀδικίαν, τὴν δὲ δικαιοσύνην ἐν τοῖς ἐναντίοις. Ἀλλὰ πάνυ οὕτω τίθημι. Τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, ἤδη στερεώτερον, ὦ ἑταῖρε, καὶ οὐκέτι ῥᾷον

habet.) Ven. B. Par. K. sec. Bekk. Flor. R. TUV. Bas. ab. Astius; et *βαλάντιον* scribendum videtur secundum codices Gorg. p. 508. E. uti *βαλάντια* scribitur vulgo Symp. p. 190. E. *βαλαντιοτόμοι* infra L. VIII. p. 552. D. *βαλαντιοτομοῦσι* L. VIIII. p. 575. B. nec aliter Aristophanes, qui primam corripit. Sed *τὸ σὸν βαλλάντιον οἶδεν* Simonides epigr. LVII. 3. et *Φοίνικα, μεγάλου κύριον βαλλαντίου* Crito comicus apud Athen. L. IIII. p. 173. B. Etymon autem, ad quod provocat Astius (*βάλανος*), incertum est. Accedit, quod Thrasymachus loquitur, qui crassius amare poterat. — Pro *ἀποτέμνοντας* Ficinus *ἀποτεμόντας* videtur legisse: *qui loculos clanculum subripuerint.* Phrynichus Bekk. anecd. p. 30: *βαλαντιοτομεῖν: καὶ κατὰ διάλυσιν βαλάντια ἀποτεμεῖν.*

λυσιτελεῖ] *λυσιτελεῖν* Vind. F. Ang. B,

οὖν] om. Lob. Vind. BE. Vat. M.

ἀλλ' ἃ νῦν δὴ ἔλεγον] *ἀλλὰ ν. δ. ἔ.* Lob. Vind. E. et a m. pr. D. Ficinus: *immo quae paulo ante dicebam, plurimi facienda.* Extrema de suo addidit; sed quae Socrates dicit, *ἐκεῖνα λέγω* potius intelligendum, quam *ταῦτα ἄξια λόγου ἐστὶ* docent. Itaque pro commate ante haec colon posui.

E *μέντοι*] *μὲν οὖν* Par. K. sec. Bekk. (*οὖν* sec. Bip.) Mon. B. Flor. U. *μὲν* Ven. C. Vind. D. Par. D. Etiam Vind. F. *τοι* tantum int. vers. habet.

ἔφην] om. Vat. B. Vind. E. *ἔφη* Lob. Par. K. Vat. M. In Vind. B. *ν* int. vers. est.

ὅτι] *ὃ* Ven. C. Vind. D. et a m. pr. F. Par. D. Comma post *ἀγνοῶ* sustuli cum Bekkero, quia *τοῦτο* non ut deinde *τόδε* a proximo verbo (*ἀγνοῶ*), sed a remotiore (*λέγειν*) pendet: *hoc quid dicas, me non fugit.*

ἐθαύμασα] *ἐθαύμασαν* Vat. B.

τίθης] *τιθῆς* Vind. F.

πάνυ] *π. ἔφη* Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. ACR. *π. γε ἔφη* Flor. T.

Τοῦτο — ἀδικία δικαιοσύνης 354. A) excerpsit Stobaeus Serm. VIIII. p. 113. Sed codex A. Stobaei incipit p. 350. A: *Τί δέ; ὁ ἀνεπιστήμων.* Ad sensum huius loci explicandum non inepta sunt, quae habet Proclus in Tim. p. 344. l. 3. collata cum p. 343. l. 6. a f. Post *Τοῦτο* Vind. D. *δ'* infert et in sequentibus *στεραιότερον* exhibet.

ῥᾷον] *ῥάδιον* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stob. Bekkerus et Stallbaumius. *facile* Fic. Similiter Leg. L. VI. p. 757. B: *τὴν δὲ ἀληθεστάτην καὶ ἀρίστην ἰσότητα οὐκέτι ῥᾴδιον παντὶ ἰδεῖν.* Nihilominus nostro loco comparativus

ἔχειν ὅτι τις εἴπῃ. εἰ γὰρ λυσιτελεῖν μὲν τὴν ἀδικίαν ἐτίθεσο, κακίαν μέντοι ἢ αἰσχρὸν αὐτὸ ὡμολόγεις εἶναι ὥσπερ ἄλλοι τινὲς, εἴχομεν ἄν τι λέγειν κατὰ τὰ νομιζόμενα λέγοντες· νῦν δὲ δῆλος εἶ, ὅτι φήσεις αὐτὸ καὶ καλὸν καὶ
349 ἰσχυρὸν εἶναι καὶ τἆλλα αὐτῷ πάντα προσθήσεις, ἃ ἡμεῖς τῷ δικαίῳ προσετίθεμεν, ἐπειδή γε καὶ ἐν ἀρετῇ αὐτὸ καὶ σοφίᾳ ἐτόλμησας θεῖναι. Ἀληθέστατα, ἔφη, μαντεύει. Ἀλλ' οὐ μέντοι, ἦν δ' ἐγὼ, ἀποκνητέον γε τῷ λόγῳ ἐπεξελθεῖν σκοπούμενον, ἕως ἄν σε ὑπολαμβάνω λέγειν ἅπερ διανοεῖ. ἐμοὶ γὰρ δοκεῖς σὺ, ὦ Θρασύμαχε, ἀτεχνῶς νῦν οὐ σκώπτειν, ἀλλὰ τὰ δοκοῦντα περὶ τῆς ἀληθείας λέγειν. Τί δέ σοι, ἔφη, τοῦτο διαφέρει, εἴτε μοι

ferri potest. Nam quod eo adductum est, ut iam difficilius esse fatendum sit, id moderate loquens facilius iam factum esse negat, et *οὐκέτι ῥᾷον* re ipsa non differt ab *ἤδη χαλεπώτερον*.

ἔχειν] *ἔχει* Par. DK. sec. Bekk. Mon. B.

εἴπῃ] Ita Par. A. Ven. C. Vind. DF. Ang. B. Flor. ABCRV. Stob. Bekkerus et Stallbaumius. *εἴποι* reliqui cum editis ante Bekkerum; quod minus aptum est. Socrates habere negat, quod dicere debeat, non quod forte dicat aut possit velitve dicere.

λυσιτελεῖν] *λυσιτελῆ* Par. K. Mon. B. Flor. U.

ἢ] *εἰ* Par. D. *om.* Par. K.

αὐτὸ] *αὐτῷ* Par. DK. sec. Bekk. et a m. pr. Vind. D. *αὐτὴν* a m. s. Flor. T.

ὡμολόγεις] *ὁμολόγεις* Ald. Bas. a.

εἴχομεν] *ἔχομεν* Stob.

ἄν τι λέγειν] *ἀντιλέγειν* Vind. E. Par. K. sec. Bekk. Stob.

νῦν δὲ δῆλος] *δῆλο νῦν δὲ δὴ* Vind. E.

καὶ ἰσχυρὸν] *καὶ αἰσχρὸν* Stob. *καὶ om.* Vind. E.

πάντα] *om.* Amb. C.

349 *προσετίθεμεν*] *προστίθεμεν* Stobaei cod. N. ed. Trinc. Idem desiderat Faesius. *tribuimus* Fic. Imperfectum referri potest ad p. 348. C. ubi Socrates iustitiam virtutem esse significaverat; sed aptius videtur, si conatum indicat: *tributum ibamus*.

γε] *τε* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

αὐτὸ] *αὐτῷ* Flor. B. et a m. pr. Vind. D.

μαντεύει] Ita Flor. B. et a m. pr. Vind. D. *μαντεύῃ* Ald. Bas. ab. Steph. Stob. Lob. Vind BEF. et a m. s. D. — Quae sequuntur usque ad *Οὐδὲν, ἦν δ' ἐγὼ* (B) Stobaeus omisit.

γε] *om.* Mon. B. Flor. ACT. *τε* Vind. E.

διανοεῖ] Ita Flor. B. *διανοῇ* Ald. Bas. ab. Steph. Lob. Vind. BDEF.

ἀλλ' οὐ τὸν λόγον ἐλέγχεις] *cum rationem meam non confutes* Fic.

ἔτι πρὸς τούτοις] *om.* Stob. B

τοῦ δικαίου] *τοῦ om.* Stob. Gesn.

τί σοι] *σοι τι* Lob. Vind. BDE. Vat. BM.

πλέον ἔχειν] *ἔ. π.* Vind. B. *πλεῖον ἔ.* Par. A. Ven. B. Flor. BCV. Stob. editi ante Astium, qui e coniectura tacito *πλέον* scripsit; nam a Bipontinis de Par. K. nihil adnotatum est. Ceterum to-

δοκεῖ εἴτε μή, ἀλλ' οὐ τὸν λόγον ἐλέγχεις; Οὐδέν, ἦν B δ' ἐγώ. ἀλλὰ τόδε μοι πειρῶ ἔτι πρὸς τούτοις ἀποκρίνασθαι· ὁ δίκαιος τοῦ δικαίου δοκεῖ τί σοι ἂν ἐθέλειν πλέον ἔχειν; Οὐδαμῶς, ἔφη· οὐ γὰρ ἂν ἦν ἀστεῖος, ὥσπερ νῦν, καὶ εὐήθης. Τί δέ; τῆς δικαίας πράξεως; Οὐδὲ τῆς δικαίας, ἔφη. Τοῦ δὲ ἀδίκου πότερον ἀξιοῖ ἂν πλεονεκτεῖν καὶ ἡγοῖτο δίκαιον εἶναι, ἢ οὐκ ἂν ἡγοῖτο δίκαιον; Ἡγοῖτ' ἄν, ἦ δ' ὅς, καὶ ἀξιοῖ, ἀλλ' οὐκ 419 ἂν δύναιτο. Ἀλλ' οὐ τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, ἐρωτῶ, ἀλλ' εἰ τοῦ μὲν δικαίου μὴ ἀξιοῖ πλέον ἔχειν μηδὲ βούλεται C ὁ δίκαιος, τοῦ δὲ ἀδίκου. Ἀλλ' οὕτως, ἔφη, ἔχει. Τί δὲ δὴ ὁ ἄδικος; ἆρα ἀξιοῖ τοῦ δικαίου πλεονεκτεῖν καὶ

tum hunc locum bene explicuit Proclus comm. in Alcib. Vol. III. p. 208. ed. Cous. (Vol. I. p. 323. ed. Creuz.)

ἂν] om. Ven. B.

ἦν] om. Vind. D.

ἀστεῖος] Non optime scholiastes pro γελοιώδης hic positum dicit. Est civilis et humanus.

ὥσπερ νῦν] His in Vind. F. Flor. R. superscriptum est: εἰ καὶ εἰ τοῦτο συνεχώρουν, quod videtur ad οὐ γὰρ ἂν ἦν pertinere.

καὶ] om. Vind. E.

εὐήθης] εὖ ποιεῖν Vind. F. εὐποιεῖς, sup. πιεικῆς, Ang. B.

Τί δέ] τί δαί Stob.

Οὐδὲ τῆς δικαίας] Desideramus substantivum. Sed ita fere Leg. L. VI. p. 754. B: ἃ δὴ νῦν φημὶ Κνωσίοις διὰ τὴν ἐπιμέλειαν πρὸς τὴν νέαν πόλιν καὶ τῇ νέᾳ πρὸς Κνωσὸν ὑπάρχειν ἑτοίμως γεγονότα. In Vind. E. πράξεως — δικαίας bis deinceps leguntur.

Τοῦ] τούτου Amb. C.

ἀξιοῖ] ἀξιοίη Lob. Vind. BE. Vat. BM. Bekkerus; qui quum Euthyd. p. 280. B. pro ὠφελοίη contra omnes codices malebat ὠφελοῖ, alia re nulla moveri poterat, nisi quod paullo ante ter deinceps legerat ὠφελοῖ. Nostro vero loco item sequitur ἀξιοῖ. Non magis sibi constat, dum Theaet. p. 171. B. συγχωροίη ab eodem codice oblatum spernit, a quo uno idem Phaedone p. 88. A. accessit. Vtraque forma Atticis placuit. Itaque secundum codices h. l. tenendum est ἀξιοῖ.

πλεονεκτεῖν] πλέον ἔχειν Stob.

ἡγοῖτο] ἡγεῖτο Lob. Ven. B.

δίκαιον] om. Vat. B.

εἶναι — δίκαιον] om. Ang. B.

ἡγοῖτο] ἡγῇ τὸ Stobaei cod. B.

δίκαιον] om. Lob. Vind. BE. et a m. pr. F. Vat. M. Stobaei cod. N. ed. Trinc.

ἀλλ' οὐκ — ἀξιοῖ] om. Stobaei cod. B.

ἀλλ' εἰ] ἀλλὰ εἰ Stob.

βούλεται] βούλοιτο Ven. B. C (qui εται superscriptum habet.) editi ante Bekkerum.

τοῦ δὲ] τοῦδε Ald. Bas. ab.

ἔχει] ἔχειν Vat. B. Vind. E.

δὲ] δαὶ Stob.

ὁ] om. Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ἆρα] ἄρα Vind. DF. Flor. RU. Stob. Ald. Bas. ab. Faesius mavult ἆρ' ἄν, etiam hiatus caussa. Sed indicativus aptior neque hiatus offensioni est.

τῆς δικαίας πράξεως; Πῶς γὰρ οὐκ, ἔφη, ὅς γε πάντων πλέον ἔχειν ἀξιοῖ; Οὐκοῦν καὶ ἀδίκου ἀνθρώπου τε καὶ πράξεως ὁ ἄδικος πλεονεκτήσει καὶ ἁμιλλήσεται, ὡς ἁπάντων πλεῖστον αὐτὸς λάβῃ; Ἔστι ταῦτα. Ὧδε δὴ λέγωμεν, ἔφην· ὁ δίκαιος τοῦ μὲν ὁμοίου οὐ πλεονε-D κτεῖ, τοῦ δὲ ἀνομοίου, ὁ δὲ ἄδικος τοῦ τε ὁμοίου καὶ τοῦ ἀνομοίου; Ἄριστα, ἔφη, εἴρηκας. Ἔστι δέ γε, ἔφην, φρόνιμός τε καὶ ἀγαθὸς ὁ ἄδικος, ὁ δὲ δίκαιος οὐδέτερα. Καὶ τοῦτ', ἔφη, εὖ. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἔοικε τῷ φρονίμῳ καὶ τῷ ἀγαθῷ ὁ ἄδικος, ὁ δὲ δίκαιος οὐκ ἔοικε; Πῶς γὰρ οὐ μέλλει, ἔφη, ὁ τοιοῦτος ὢν

οὐκ] οὐχ Vind. BDEF. οὖ Stob. Trinc. οὐ Stob. Gesn. Signum interrogandi, quod erat hic positum, cum Bekkero post ἀξιοῖ collocavi, ubi in Ald. Bas. ab. punctum est. Stephanus utroque loco posuit, ne id quidem male.

πλέον ἔχειν] ἔ. π. Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. editi ante Bekkerum.

ἀδίκου] ἐκδίκου Stob. Trinc.

ἀνθρώπου τε] τε ἀνθ. Vind. BE. Vat. M. γε ἀνθ. τε Stob.

πλεονεκτήσει] πλεονέκτης, εἰ Stob. Trinc. πλεονεκτήσει τε Par. K. Mon. B. Flor. U. Astius.

καὶ — λάβῃ] *om.* Stob. Trinc.

ὡς] ὃς Vind. F.

ἁπάντων] ἂν πάντων Vind. F. Amb. C. Ang. B. ἂν ἁπ. Vind. E.

πλεῖστον αὐτὸς] αὐ. πλ. Vind. F. Ang. B.

λέγωμεν] Ita Par. ADK. Ven. C. Vind. DE. Mon. B. Vat. M. Stobaei cod. B. Bekkerus. λέγω μὲν Stob. Trinc. λέγομεν reliqui codices Bekkeri, Lob. Vind. BF. Stob. Gesn. Ald. Bas. ab. Steph. et Stallbaumius de Florentinis pariter atque de Bekkero tacens, ut omnes videantur idem habere. *dicimus* Fic. Id aptum esset, si sententia, de qua iam conventurum erat Socrati cum Thrasymacho, in superioribus minus perspicue declarata explicationem requireret et acciperet per ea, quae Socrates enuntiat, quibus commode praefaretur: *haec igitur nostra sententia est.* Sed quae sequuntur, formulam exhibent communem et generatim omnia complectentem, quae singulatim dicta fuerant; quam quum Socrates paullo post contra Thrasymachum conversurus esset, aequum erat antea eius arbitrio subiicere eumque vel adhortari ad probandum vel interrogare, an probet; quod utrumque coniunctivum requirebat. Magis autem aequum erat, si interrogaret. Itaque et λέγωμεν scripsi cum Bekkero et signum interrogationis cum eodem et Stallbaumio post ἀνομοίου posui, ubi antea punctum erat. In Lob. post ἔφην positum est.

ἔφην] ἔφη Stob.

τοῦ δὲ] τοῦδε Ald. Bas. a.

ἀνομοίου] ἀνομίου Vind. EF. item proxime sequens.

Ἔστι] ἔτι Vind. B. Vat. BM. D

ἔφην] ἔφη Amb. C. *om.* Stob. Trinc.

οὐδέτερα] οὐδ' ἕτερα Vind. D. οὐδ' ἑτέρα Stob. Trinc. Hoc quoque interrogantem faciunt Socratem editores novissimi cum Stobaeo, quod mihi ut ab ipso Thrasymacho positum rectius affirmare videtur.

εὖ] *om.* Ang. B.

ἦν δ'] ἦν δὲ Stob. Trinc.

τῷ ἀγαθῷ] τῷ *om.* Stob.

ἔοικε] ἔοικεν Bekkerus.

οὐ] οὖ. Stob. Trinc.

καὶ ἐοικέναι τοῖς τοιούτοις, ὁ δὲ μὴ μὴ ἐοικέναι; Καλῶς. τοιοῦτος ἄρα ἐστὶν ἑκάτερος αὐτῶν, οἷσπερ ἔοικεν; Ἀλλὰ τί μέλλει; ἔφη. Εἶεν, ὦ Θρασύμαχε· μουσικὸν δέ τινα λέγεις, ἕτερον δὲ ἄμουσον; Ἔγωγε. Πότερον φρόνιμον καὶ πότερον ἄφρονα; Τὸν μὲν μουσικὸν δήπου φρόνιμον, τὸν δὲ ἄμουσον ἄφρονα. Οὐκοῦν καὶ ἅπερ φρόνιμον, ἀγαθὸν, ἃ δὲ ἄφρονα, κακόν; Ναί. Τί δὲ ἰατρικόν; οὐχ οὕτως; Οὕτως. Δοκεῖ ἂν οὖν τίς σοι, ὦ ἄριστε, μουσικὸς ἀνὴρ ἁρμοττόμενος λύραν ἐθέλειν μουσικοῦ ἀνδρὸς ἐν τῇ ἐπιτάσει καὶ ἀνέσει τῶν χορδῶν πλεονεκτεῖν ἢ ἀξιοῦν πλέον ἔχειν; Οὐκ ἔμοιγε. Τί E

ὁ τοιοῦτος] ὁ *om.* Stob.

ὁ δὲ μὴ] ὁ δὲ Lob. Vind. BDEF. Ven. BC. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Vat. M. Venetus Astii, Flor. ABCUV. Stob. Ald. Bas. ab. Astius. In Ald. comma inter μὴ et ἐοικέναι, in Bas. a. inter δὲ et μὴ, in Bas. b. neutro loco est. Stephanus μὴ e coniectura addidisse videtur secundum ea, quae in adnotatione ad h. l. disputat. Ad quinque codices (Par. A. Vat. B. Amb. C. Flor. RT.) qui iam id exhibent, accedit Ficinus: *qui vero non talis.* Neque obscurum est, quanto et rectius adsit et facilius omitti a librariis potuerit, quam immitti.

ἐστὶν] *om.* Par. K. Mon. B. Flor. U. ἔστιν Vind. F.

οἷσπερ ἔοικεν;] *quales hi, quibus simile est* Fic. recte explicans paullo brevius dictum, nisi forte legerit οἷοι οἷσπερ. Confer p. 350. C: ὡμολογοῦμεν ᾧ γε ὅμοιος ἑκάτερος εἴη, τοιοῦτον καὶ ἑκάτερον εἶναι. quae si inverteris nostris gemina habebis. Adde Phaedon. p. 92. B: οὐ γὰρ δὴ ἁρμονία γέ σοι τοιοῦτόν ἐστιν ᾧ ἀπεικάζεις. cui loco Heindorfius nostrum adscripsit. Continetur autem hoc loco fundamentum totius ratiocinationis non sine calliditate quadam tectum, quae ne nimia et Socrate indigna esset, interrogationem feci, cuius signum in Stobaeo posuit Trincavellus. Vulgo punctum est.

μέλλει] μέλλω, sup. ἄλλο, Ang. B.

ὦ] ὁ Vind. E.

Τὸν μὲν — ἄφρονα.] *om.* Amb. C. Vat. M. Stobaei cod. B. Eorum loco Vind. B. int. vers. a m. s. φημί: habet. E

καὶ ἅπερ] Non omittendum censui καί, quod unus ex uno Par. A. exhibuit Bekkerus, expressum iam pridem vel desideratum a Ficino: *in eisdem et bonum.* Si synonyma essent φρόνιμος et ἀγαθὸς, accessio alterius praedicati significanda non fuisset verbo, utpote necessaria: nunc aegre ea significatione careremus. Pro ἅπερ Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Ang. B. ὅνπερ habent, et ὅν int. vers. super ἅ legitur in Vind. F.

φρόνιμον] φρόνιμα Stob. Trinc.

ἃ] ὃν Par. DK. Mon. B. Ang. B. et a m. s. int. vers. super ἃ Vind. F.

Ναί] *om.* Stob. Trinc.

δὲ] δαί Stob.

Οὕτως] Ita Lob. Vindobonenses, Florentini, Stobaeus, Bekkerus et Stallbaumius. Οὕτω. Ald. Bas. ab. Steph.

Δοκεῖ — ἄριστε] ἆρ' οὖν τίς σοι (σε Trinc.) ὦ ἄριστε δοκεῖ Stob. δοκῇ etc. Ven. B. δοκεῖ οὖν etc. omisso ἂν Lob. Vind. BE. Vat. M. Pro τίς σοι Vind. F. Ang. B. τίσοι, Amb. C. σοι τι habent.

ἀνὴρ] *om.* Stobaei cod. B. ed. Gesn.

πλέον] πλεῖον Stob.

350 δέ; ἀμούσου; Ἀνάγκη, ἔφη. Τί δὲ ἰατρικός; ἐν τῇ ἐδωδῇ ἢ πόσει ἐθέλειν ἄν τι ἰατρικοῦ πλεονεκτεῖν ἢ ἀνδρὸς ἢ πράγματος; Οὐ δῆτα. Μὴ ἰατρικοῦ δέ; Ναί. Περὶ πάσης δὲ ὅρα ἐπιστήμης τε καὶ ἀνεπιστημοσύνης, εἴ τίς σοι δοκεῖ ἐπιστήμων ὁστισοῦν πλείω ἂν ἐθέλειν αἱρεῖσθαι, ἢ ὅσα ἄλλος ἐπιστήμων, ἢ πράττειν ἢ λέγειν, καὶ οὐ ταὐτὰ τῷ ὁμοίῳ ἑαυτῷ εἰς τὴν αὐτὴν πρᾶξιν. Ἀλλ' ἴσως, ἔφη, ἀνάγκη τοῦτό γε οὕτως ἔχειν. Τί δὲ ὁ ἀνεπιστήμων; οὐχὶ ὁμοίως μὲν ἐπιστήμονος πλεονεκτήσειεν B ἄν, ὁμοίως δὲ ἀνεπιστήμονος; Ἴσως. Ὁ δὲ ἐπιστήμων σοφός; Φημί. Ὁ δὲ σοφὸς ἀγαθός; Φημί. Ὁ ἄρα ἀγα-

δέ;] δαί Stob. Interrogationis signum a Bekkero est. In Ald. Bas. ab. Steph. nulla distinctio erat.

Τί δὲ — δέ; Ναί.] om. Stob. Trinc.

ἰατρικός] ἰατρός Vind. F. Amb. C. Ang. B.

350 ἐν τῇ ἐδωδῇ ἢ πόσει] *in quantitate* Fic. ἐν τ. ἐ. ὁπόσῃ Amb. C. ἐν τ. ἐ. ἢ ὁπόσῃ Flor. ACV.

ἐθέλειν — πράγματος;] *dicesne plus assequi, quam aut medicus alter aut res ipsa cupit?* Fic. ἐθέλει etc. Par. DK. Mon. B. Flor. U. Pro ἄν τι Lob. Vind. BE. ἀντὶ habent, pro πλεονεκτεῖν Vind. D. a m. pr. πλεονεκτεῖ, et in Vind. B. prius ἢ omissum est.

δὲ ὅρα] δὲ ἄρα Par. K. δὴ ὅρα Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. RT. Stob. Astius et Stallbaumius. — Hermias in Phaedrum p. 183: πάλιν, ὡς ἐν Πολιτείᾳ εἶπεν, οὐδὲ ὁ ἐπιστήμων τοῦ ἐπιστήμονος πλέον ἔχει, οὐδὲ ὁ τέκτων τοῦ τέκτονος καθὸ τέκτων. (Ita Astius, prius οὐδὲ e coniectura inferens; quod quum etiam in codice Gothano omissum et ἔχειν pro ἔχει scriptum sit, hoc genuinum esse et inter εἶπεν et ὁ excidisse οὐ βούλεται suspicor. Sequuntur enim haec: ὁ δὲ ῥήτωρ τοῦ ῥήτορος βούλεται πλέον ἔχειν.)

τίς] τί Vind. D.

πλείω ἂν ἐθέλειν] π. ἂν ἐθέλοι Par. K. et a m. pr. D. ἂν ἐθέλοι, omisso πλείω, Stob. Trinc. ἐθέλειν πλείω ἂν Stob. Gesn. Gaisf. Optativus originem ducit ab errore alicuius, qui ὁστισοῦν relativum putaret.

ὅσα] ὅς Stob. Trinc.

ἄλλος] ἄλλως Lob. Vat. B.

πράττειν] πράττει Bas. b.

οὐ ταὐτὰ] οὐ ταῦτα Lob. Stob. Trinc. οὔτ' αὐτὰ Flor. V.

αὐτὴν] αὐ. ὁμοίαν Stobaei cod. N. ed. Trinc.

ἴσως] ἴσθι Ven. B.

τοῦτό γε] τοῦτο Vind. F. Ang. B. Flor. R. δὲ τοῦτο Par. K. cuius in margine sec. Bip. h. l. scriptum est κείμενον, quod editor Bipontinus p. 362. nescire, quo referat, fatetur; Astius supplementum orationis Platonicae putat: *hoc ita ponatur necesse est.* Sed eiusmodi supplementum non modo non necessarium, sed ne aptum quidem erat. κείμενον satis constat grammaticos lectionem dicere in codicibus repertam. Itaque is, qui in Par. K. hoc vocabulum adscripsit, vel ipsum illud δὲ τοῦτο in suo exemplari inventum a se testari vel aliam lectionem subiicere voluit, quod L. V. p. 453. D. librarium Vaticanum eodem vocabulo adhibito facere videmus, hic vero nescio qua re impeditus non fecit.

Τί δὲ ὁ ἀνεπιστήμων;] Stepha-

θός τε καὶ σοφὸς τοῦ μὲν ὁμοίου οὐκ ἐθελήσει πλεονεκτεῖν, τοῦ δὲ ἀνομοίου τε καὶ ἐναντίου. Ἔοικεν, ἔφη. Ὁ δὲ κακός τε καὶ ἀμαθὴς τοῦ τε ὁμοίου καὶ τοῦ ἐναντίου. Φαίνεται. Οὐκοῦν, ὦ Θρασύμαχε, ἦν δ' ἐγώ, ὁ ἄδικος ἡμῖν τοῦ ἀνομοίου τε καὶ ὁμοίου πλεονεκτεῖ; ἢ οὐχ οὕτως ἔλεγες; Ἔγωγε, ἔφη. Ὁ δέ γε δίκαιος τοῦ μὲν ὁμοίου οὐ πλεονεκτήσει, τοῦ δὲ ἀνομοίου; Ναί. C Ἔοικεν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ὁ μὲν δίκαιος τῷ σοφῷ καὶ ἀγαθῷ, ὁ δὲ ἄδικος τῷ κακῷ καὶ ἀμαθεῖ. Κινδυνεύει. Ἀλλὰ μὴν ὡμολογοῦμεν ᾧ γε ὅμοιος ἑκάτερος εἴη, τοιοῦτον καὶ ἑκάτερον εἶναι. Ὡμολογοῦμεν γάρ. Ὁ μὲν

nus post δὲ signum interrogandi fecit, quem Bekkerus et Stallbaumius secuti sunt. Mihi vero Socrates, postquam de universa scientia et inscientia quaerens, quae ratio scientis esset, exposuit, rectius ita continuare sermonem videtur: *quid vero insciens? quaenam huius ratio est?* Itaque signum illud post δὲ omisi cum Ald. Bas. ab., et transtuli post ἀνεπιστήμων. Pro δὲ Stobaei codex A. qui h. l. incipit, δ', Flor. R. et reliqui Stobaei codices editionesque δαί habent.

οὐχὶ] οὐχ Stob.

B ἄν, ὁμοίως] ἀνομοίως Stob.

δὲ ἀνεπιστήμονος] δ' ἐπιστήμονος Ang. B.

δὲ] δ' Vind. F.

Φημί.] *om.* Vind. B. ναί. Stob.

Ὁ δὲ — Φημί.] Haec Par. K. sec. Bip. in margine habet. Pro σοφὸς Vind. B. ἀνεπιστήμων exhibet.

ἐθελήσει] ἐθελήσεις Lob. Vind. BE. Vat. BM.

δὲ ἀνομοίου] δ' ἄν. Stob.

ἐναντίου.] ἐναντίου; Lob. Stob. Ald. Bas. ab.

Ἔοικεν, — Φαίνεται.] *om.* Amb. C. in margine habet Stobaei cod. A. Pro Ἔοικεν, ἔφη in Par. K. legitur φαίνεται.

κακός] ἄκακος Ven. C. Vind. D. αὖ κακός Par. K. Mon. B. κακός γε Ang. B.

τε ὁμοίου] ἀνομοίου Ven. C. Vind. D. Par. K. et a m. pr. D. γε ὁμοίου Vind. F.

ἐναντίου.] „ἀνομοίου Par. D. fortasse correctus." Bekkerus. ἐναντίου; Par. K. sec. Bip. Stob. Ald. Bas. ab.

Φαίνεται] ἔοικεν ἔφη Par. K.

ἄδικος ἡμῖν] ἀνόμοιος ἢ μὴν a m. pr. Stobaei cod. B. et ed. Trinc. ἄδικος a m. s. cod. B. Neque Ficinus ἡμῖν expressit.

πλεονεκτεῖ;] πλεονεκτεῖ. Ald. Bas. ab.

Ἔγωγε] οὕτως Vind. B.

δέ γε] δὲ Vind. E. Stob.

οὐ] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

ἀνομοίου] ἀνομοίου οὖ Vind. B. C

ἄρα] ἆρα Stob.

δίκαιος] Super hoc Vind. F. πλεονεκτεῖν scriptum habet, et super proximo ἄδικος: ἀπὸ κοινοῦ ὑπερέχειν.

σοφῷ — κακῷ] σοφῷ τε — κακῷ τε Stob.

ἀμαθεῖ.] ἀμαθεῖ; Stob. Trinc.

Κινδυνεύει] *om.* Amb. C.

ὡμολογοῦμεν] ὁμολογοῦμεν Ang. B. Vind. F. et a m. pr. Vat. B. et int. vers. Flor. A. et Stobaei cod. A. Trinc.

ᾧ γε] ὅ γε Stobaei cod. A. et a m. s. B. Trinc.

Ὡμολογοῦμεν] ὁμολογοῦμεν Stob. cod. A.

ἄρα δίκαιος ἡμῖν ἀναπέφανται ὢν ἀγαθός τε καὶ σοφὸς, ὁ δὲ ἄδικος ἀμαθής τε καὶ κακός.

Ὁ δὴ Θρασύμαχος ὡμολόγησε μὲν πάντα ταῦτα, D οὐχ ὡς ἐγὼ νῦν ῥᾳδίως λέγω, ἀλλ' ἑλκόμενος καὶ μόγις μετὰ ἱδρῶτος θαυμαστοῦ ὅσου, ἅτε καὶ θέρους ὄντος· τότε καὶ εἶδον ἐγὼ, πρότερον δὲ οὔπω, Θρασύμαχον ἐρυθριῶντα· ἐπειδὴ δὲ οὖν διωμολογησάμεθα τὴν δικαιοσύνην ἀρετὴν εἶναι καὶ σοφίαν, τὴν δὲ ἀδικίαν κακίαν τε καὶ ἀμαθίαν, Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ· τοῦτο μὲν ἡμῖν οὕτω κείσθω· ἔφαμεν δὲ δὴ καὶ ἰσχυρὸν εἶναι τὴν ἀδικίαν. ἢ οὐ μέμνησαι, ὦ Θρασύμαχε; Μέμνημαι, ἔφη· ἀλλ' ἔμοιγε οὐδὲ ἃ νῦν λέγεις ἀρέσκει, καὶ ἔχω περὶ

ἀναπέφανται] καὶ ἀν. Stob. cod. B. Trinc.

ὢν] *om.* Ven. B.

Ὁ δὴ — ἐρυθριῶντα] *om.* Stob. Pro δὴ legitur δὲ in Lob. Vind. BE. Vat. BM. Ven. B. Par. K. sec. Bekk. Amb. C. Flor. T.

πάντα ταῦτα] τ. π. Lob. Vind. BF. Amb. C. Ang. B. Vat. M. Flor. ACRTV.

οὐχ] *non tamen* Fic. Steinbrüchelius coniicit οὐχὶ δὲ, quod necessarium esset, vel potius οὐ δ', si haec, quae sequuntur, proximis illis de consensu Thrasymachi dictis opponere scriptor voluisset: *consensit quidem, sed non tam facile.* At videtur aliud in mente habuisse, quod illis opponeret, velut: *sed amplius colloqui noluit;* haec autem addidisse quasi in parenthesi ad describendam consensus illius rationem, denique quum paullo longior evasisset descriptio, denuo inchoasse orationem: ἐπειδὴ δὲ οὖν.

D μόγις] μόλις Vind. B.

ὄντος· τότε] ὄντος τότε, Bekkerus secundum Par. A. Vat. BM. Vind. B. Ven. B. Amb. C. Lob. Vind. E. oblitus, ut opinor, non multo ante gesta referre Socratem, ut facit in Symposio Alcibiades, qui p. 220. D. recte dicit: καὶ γὰρ θέρος τότε γε ἦν. sed postridie, quam habiti essent, sermones narrare, nec satis respiciens verba πρότερον δὲ οὔπω, quae merito urget Stallbaumius. Sed quod idem Bekkeri distinctioni repugnare dicit Aristidem et Synesium, qui locum hunc imitatione expresserint, neque Aristidis verba neque Synesii videtur legisse, quorum alter orat. secunda in Platonem T. II. p. 295. ed. Iebb. haec habet: μὴ Θρασύμαχον, τὸν μηδεπώποτε ἐρυθριάσαντα, alter encom. calv. p. 65. E. nil nisi Θρασύμαχον ἐρυθριῶντα dicit. Vtrumque locum indicaverat Astius. Ficinus: *erat quippe tunc aestas. et vidi ego tunc primum* etc. Ficinum secutus est Schleiermacherus.

ἐπειδὴ — κείσθω] iterum posuit Stobaeus serm. X. p. 183.

δὲ οὖν] δ' οὖν Stob. serm. VIIII. et secundum cod. A. serm. X. οὖν Par. K. sec. Bekk. Mon. B. Ang. B. Flor. TU. et Stob. serm. X. omisso δὲ, quod Stallbaumius retinendum putat, quia respondeat praegresso μέν. Cui ita assentior, ut esse haec illis opposita concedam. Sed aliam hic rationem inter μὲν et δὲ intercedere, quam quae vulgo obtinet, additum huic οὖν demonstrat, quod novae enuntiationis indicium est.

δὲ ἀδικίαν] δ' ἀδ. Stob. serm. VIIII.

κακίαν — ἀδικίαν] bis deinceps leguntur in Vind. F.

αὐτῶν λέγειν. εἰ οὖν λέγοιμι, εὖ οἶδ', ὅτι δημηγορεῖν ἄν E με φαίης. ἢ οὖν ἔα με εἰπεῖν ὅσα βούλομαι, ἢ εἰ βούλει ἐρωτᾶν, ἐρώτα, ἐγὼ δέ σοι, ὥσπερ ταῖς γραυσὶ, ταῖς τοὺς μύθους λεγούσαις, εἶεν ἐρῶ καὶ κατανεύσομαι καὶ ἀνανεύσομαι. Μηδαμῶς, ἦν δ' ἐγὼ, παρά γε τὴν σαυτοῦ δόξαν. Ὥστε σοι, ἔφη, ἀρέσκειν, ἐπειδήπερ οὐκ ἐᾷς λέγειν. καίτοι τί ἄλλο βούλει; Οὐδὲν, μὰ Δία, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλ' εἴπερ τοῦτο ποιήσεις, ποίει· ἐγὼ δὲ ἐρωτήσω. Ἐρώτα δή. Τοῦτο τοίνυν ἐρωτῶ, ὅπερ ἄρτι, ἵνα καὶ ἑξῆς διασκεψώμεθα τὸν λόγον, ὁποῖόν τι τυγ- 351 χάνει ὂν δικαιοσύνη πρὸς ἀδικίαν. ἐλέχθη γάρ που, ὅτι καὶ δυνατώτερον καὶ ἰσχυρότερον εἴη ἀδικία δικαιοσύνης.

Εἶεν] εἶα Mon. B. Ficinus, ut solet, omisit.

ἡμῖν] *om.* Ven. B. cum editis ante Astium. In Amb. C. Flor. BTV. post *πείσθω* positum est. De Par. K. Bipontini tacent.

δὴ] *om.* Amb. C.

ἰσχυρὸν] *ἰσχυρότερον* Stob. quod Astio sequentibus p. 351. A. (ὅτι καὶ δυνατώτερον καὶ ἰσχυρότερον εἴη ἀδικία δικαιοσύνης) quodammodo confirmari videtur. Magis videtur superioribus illis p. 344. C: *οὕτως, ὦ Σώκρατες, ἰσχυρότερον καὶ ἐλευθεριώτερον καὶ δεσποτικώτερον ἀδικία δικαιοσύνης ἐστίν.* Sed hoc loco extra comparationem robusta dicitur iniustitia.

ἢ] *ἡ* Lob. Vind. BE.

μέμνησαι] *μ. ἔφη* Lob. Vat. M. et Vind. B. in quo *ν* super ultimo *η* scriptum est. Stobaeus haec *ἢ οὐ μέμνησαι* usque ad *ἐπιθυμῶ* p. 351. A. omisit.

ἔμοιγε] *ἐμοὶ* Vind. E.

οὐδὲ] *οὐδ'* Vind. D.

εἰ οὖν] Steinbrüchelius malebat *εἰ δ' οὖν.* Sed sufficit externum, ut ita dicam, vinculum *οὖν*.

λέγοιμι] *λέγοι μοι* Flor. R.

οἶδ'] *οἶδα* Vind. F.

E *δημηγορεῖν*] *δημιουργεῖν* Ald. *δημιουργεῖν* Bas. ab. Steph. qui tamen in margine *δημηγορεῖν* secundum Aldi lectionem et Ficini interpretationem (*concionari*) scribendum ostendit.

φαίης] *φαίης* Ald. Bas. ab.

ἐρωτᾶν] *om.* Mon. B.

ἐρώτα] *om.* Vind. D.

ταῖς γραυσὶ] *καὶ γ.* Ven. B. cum editis ante Astium, cui praeivit Gesnerus ad Luciani catapl. nota prima. (T. III. p. 598. ed. Lehm.)

τοὺς] *om.* Ang. B. *τοῦ* Vind. E.

εἶεν ἐρῶ] *assentiar* Fic. *εἰς ἓν ἐρῶ* Vind. D. *ἐρῶ* Vind. B. Vat. M.

καὶ ἀνανεύσομαι] *om.* Lob. Vind. BE. Vat. M. *καὶ ἀνανεύσω* Amb. C. Flor. ACTV.

γε] *om.* Vind. D. et a m. pr. F.

σαυτοῦ] *σεαυτοῦ* Vind. F. Flor. R.

Ὥστε σοι — ἀρέσκειν] *Vt tibi in omnibus gratificer* Fic.

Δία] *δι'* Lob. Vind. BE. Amb. C. Vat. M. Flor. ACV. Ficinus: *Nihil per Iovem, si istud feceris, sed facito* etc. quasi *ἀλλὰ* non ante *εἴπερ*, sed ante *ποίει* legisset.

351 *ὁποῖον*] *ποῖον* Vind. D.

δικαιοσύνη] *ἡ δ.* Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ἐλέχθη] *ἐλείχθη* Ang. B. *ἐδείχθη* Vind. F. (sup. *λέ*) Amb. C. et a m. s. Flor. AR.

ὅτι καὶ] *καὶ ὅτι* Vind. F. Ang. B. Flor. R. *καὶ om.* Lob. Vind. BE. Vat. BM. Fic.

νῦν δέ γε, ἔφην, εἴπερ σοφία τε καὶ ἀρετή ἐστι δικαιοσύνη, ῥᾳδίως, οἶμαι, φανήσεται καὶ ἰσχυρότερον ἀδικίας, ἐπειδήπερ ἐστὶν ἀμαθία ἡ ἀδικία. οὐδεὶς ἂν ἔτι τοῦτο ἀγνοήσειεν. ἀλλ᾽ οὔ τι οὕτως ἁπλῶς, ὦ Θρασύμαχε, ἔγωγε ἐπιθυμῶ, ἀλλὰ τῇδέ πῃ σκέψασθαι· πόλιν B φαίης ἂν ἄδικον εἶναι καὶ ἄλλας πόλεις ἐπιχειρεῖν δουλοῦσθαι ἀδίκως καὶ καταδεδουλῶσθαι, πολλὰς δὲ καὶ ὑφ᾽ ἑαυτῇ ἔχειν δουλωσαμένην; Πῶς γὰρ οὔκ; ἔφη.

νῦν δέ γε, ἔφην, εἴπερ] Ita Bekkerus secundum Mon. B. Amb. C. Ang. B. quibus accedunt Vind. BF. Flor. RTU. in quibus omnibus legitur *ἔφην*. Reliqui codices cum editis ante Bekkerum habent *ἔφη*, ut haec Thrasymachus interposuisse dicatur: *Νῦν δέ γε.* tum Socrates: *Εἴπερ σοφία* etc. quod non immerito demiratur Schleiermacherus viris doctis tolerabile videri potuisse. Saltem interrogationis vel aposiopesis signum verbis illis, quae Thrasymachi putarent, apponere debebant, quemadmodum Ficinus sese expedivit: *TH. Nunc autem quid novi affers? SO. Si* etc. Sed vestigium verae lectionis etiam in Lob. et in Aldina superest, comma post *ἔφη* (et in Vind. D. *ἔφη εἴπερ* sine ulla interpunctione scriptum est) ex quo suspicari licet ab hac duntaxat parte codicum eorum quoque, qui *ἔφη* exhibent, in compluribus signum alterius interlocutoris abesse, quod in Lob. ne post *δικαιοσύνης* quidem apparet, qua de re Bekkerus et Stallbaumius tacent; quo magis credibile fit, id quod per se valde probabile est, *ἔφη* errori librariorum pervulgato deberi, non grammatico alicui, quae Stallbaumii opinio est, qui quum scriptum invenisset: *νῦν δέ γε, εἴπερ* etc. tria prima Thrasymachi verba esse existimans *ἔφη* adiecerit; qua ille opinione ductus Astiumque in novissima editione idem coniectantem nactus *ἔφη* uncinis inclusit, ceterum haec omnia, ut par erat, Socrati continuavit. Ego nullam caussam video, cur stultum potius grammaticum fingamus, quam librarios unam litterulam omisisse arbitremur. Nam quod Schleiermacherus *ἔφην* hoc loco positum se offendere demonstravit, equidem aliter sentio idque verbum non solum prius satis commode poni potuisse nego, sed etiam consulto, quum omitti potuisset, hic potissimum interiectum censeo, ut accedente pausa vis huius partis, quam *γε* quoque significat, augeretur. — Pro *γε* Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ABCV. *γ᾽* habent.

τε] *om.* Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ἐστι] *ἔστιν* Vind. F.

ἡ ἀδικία] *om.* Ang. B. *καὶ ἡ ἀδ.* Vind. F. *ἡ ἀδικία:* Vind. E.

οὐδεὶς] *καὶ οὐ.* Ang. B. *οὐ. γὰρ* Vind. B. Mon. B. Flor. U.

ἔτι τοῦτο ἀγνοήσειεν] *ἔτι ἀγν.* Mon. B. *τοῦτο ἀγν. ἔτι* Am. C. Flor. T. *ἔ. τ. ἀγνοήσειε* Vind. F.

οὔ τι] *ὅτι* Flor. AC. *ὄντι* Ald. Bas. a. *οὔτοι* Vind. BE. Par. K. Amb. C. Ang. B. Vat. M. Flor. RT.

ὦ Θρασύμαχε, ἔγωγε] *ἔγ. ὦ Θρ.* Vind. B.

τῇδέ πῃ σκέψασθαι] *τῇδ᾽ ἐπισκέψασθαι* Mon. B. Ang. B. *τί δ᾽ ἐπισκέψασθαι* Vind. F. *τῇδε ἐπισκέψασθαι πάλιν.* omisso *πόλιν*, Vind. D. *τῇδέ πῃ ἐπισκέψασθαι* Ven. C. Par. DK. (*τῇδε πῇ* Ven. C. Par. D.) Flor. RU. *τῇδέ πῃ σκέψασθαι χρή* Stob.

ἂν] *om.* Par. DK. sec. Bekk.

B *δουλοῦσθαι*] *βούλεσθαι* Stobaei cod. AN. Trinc.

καὶ καταδεδουλῶσθαι — δου-

καὶ τοῦτό γε ἡ ἀρίστη μάλιστα ποιήσει καὶ τελεώτατα οὖσα ἄδικος. Μανθάνω, ἔφην, ὅτι σὸς οὗτος ἦν ὁ λόγος. ἀλλὰ τόδε περὶ αὐτοῦ σκοπῶ· πότερον ἡ κρείττων γιγνομένη πόλις πόλεως ἄνευ δικαιοσύνης τὴν δύναμιν ταύτην ἕξει, ἢ ἀνάγκη αὐτῇ μετὰ δικαιοσύνης; Εἰ μὲν, ἔφη, ὡς σὺ ἄρτι ἔλεγες, ἔχει, ἡ δικαιοσύνη σοφία, μετὰ δικαιοσύνης· εἰ δ' ὡς ἐγὼ ἔλεγον, μετὰ ἀδικίας. Πάνυ ἄγαμαι, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ Θρασύμαχε, ὅτι οὐκ ἐπι- C

λωσαμένην] *om.* Stobaei cod. AN. Trinc. duo prima verba etiam Fic. quibus conatus effectum habuisse significatur, sicut reliquis id, quod effectionem sequitur. Pro καταδεδουλῶσθαι Flor. AC. καταδεδουλοῦσθαι habent, pro ὑφ' ἑαυτῇ Amb. C. ἐφ' ἑαυτῇ, Vind. F. et a m. pr. D. Ang. B. Flor. R. ὑφ' ἑαυτὴν, Vind. E. ὑφ' ἑαυτῆς, denique pro δουλωσαμένην Flor. ACV. δουλωσαμένη.

οὔκ;] οὐκ Vind. BDE.

καὶ τοῦτό γε — σκοπῶ] *om.* Stobaei cod. A. Trinc. Pro γε ἡ ἀρίστη Vind. F. γ' ἑκαρίστω habet.

τελεώτατα] τελεωτάτη Vind. B.

ἔφην] ἔφη Lob. Vind. B. Par. DK. Vat. M.

οὗτος ἦν] ἦν οὗ. Lob. Vind. BE. Vat. BM. Flor. B.

τόδε] τόγε Lob. et a m. pr. Vind. B. (a m. s. τοῦτό γε) Vat. BM. Amb. C. Flor. ABCTV.

περὶ αὐτοῦ] *circa ista* Fic.

πότερον] π. οὖν Stob.

τὴν] μὲν Stob. Gesn. et, ut videtur, cod. N.

ταύτην] *om.* Stob. cod. B. a m. pr. et ed. Trinc.

αὐτῇ] αὐτὴν Vind. D. et a m. s. F. Par. K. Mon. B. Ang. B. Flor. U. Stobaei cod. A. Trinc.

δικαιοσύνης;] δικαιοσύνης. Ald. Bas. ab.

Εἰ μὲν — δικαιοσύνης] *om.* Lob. Vind. BE. Vat. BM. in margine habet Stobaei cod. A.

ὡς σὺ ἄρτι ἔλεγες, ἔχει] ὃ σὺ ἄρτι ἔλεγες, ἔστιν Ven. B. cum editis ante Bekkerum. ὡς σὺ ἄρτι ἔλεγες, ἔστιν Mon. B. in ultimo verbo, quod a m. pr. ἔχει erat, correctus. Hanc lectionem, quem Ficinus quoque secutus videtur (*Si quidem, ut tu paulo ante dicebas, iustitia ipsa sapientia est*), Bekkerus et Stallbaumius non solum Stephanianae, unius tamen codicis boni auctoritate nixae, sed etiam illi, quam reliqui codices omnes tuentur: ὡς — ἔχει, praetulerunt. Habet illa quidem suam difficultatem, positam in coniuncta cum asyndeto ellipsi verbi substantivi, quod si additum esset post σοφία, neminem puto codicum lectionem non probaturum fuisse. Sic enim quum alibi, tum Leg. L. IIII. p. 708. B. epexegesis per asyndeton fit: οὐ τοίνυν εὔκολος ὁμοίως γίγνοιτ' ἂν ὁ κατοικισμὸς ταῖς πόλεσιν, ὅταν μὴ τὸν τῶν ἑσμῶν γίγνηται τρόπον, ἓν γένος ἀπὸ μιᾶς ἰὸν χώρας οἰκίζηται. Sed ellipsin illam, quam remoto asyndeto nemo improbaret, nunc quoque ferendam arbitror; ἔστιν autem etiam propterea displicet, quod maiorem vim habet, quam opposita εἰ δ' ὡς ἐγὼ ἔλεγον permittunt. — Pro ἔλεγες Vind. D. λέγεις, sed superscripto altero, habet.

σοφία] σοφίαν Amb. C. Ang. B. Flor. RT. Stob. Trinc. C

ἔλεγον] *om.* Stob. Fic.

μετὰ] μετ' Lob. Vind. EF. Flor. ABCTV. Stob. Stallbaumius.

Πάνυ ἄγαμαι] π. γε ἄ. Stob. *responsionibus tuis valde delector* Fic.

ὅτι οὐκ — καὶ λέγε] *om.* Stob. Trinc.

νεύεις μόνον καὶ ἀνανεύεις, ἀλλὰ καὶ ἀποκρίνει πάνυ καλῶς. Σοὶ γάρ, ἔφη, χαρίζομαι. Εὖ γε σὺ ποιῶν. ἀλλὰ δὴ καὶ τόδε μοι χάρισαι καὶ λέγε· δοκεῖς ἂν ἢ πόλιν ἢ στρατόπεδον ἢ λῃστὰς ἢ κλέπτας ἢ ἄλλο τι ἔθνος ὅσα κοινῇ ἐπί τι ἔρχεται ἀδίκως, πρᾶξαι ἄν τι D δύνασθαι, εἰ ἀδικοῖεν ἀλλήλους; Οὐ δῆτα, ἦ δ' ὅς. Τί δ' εἰ μὴ ἀδικοῖεν; οὐ μᾶλλον; Πάνυ γε. Στάσεις γάρ που, 420 ὦ Θρασύμαχε, ἥ γε ἀδικία καὶ μίση καὶ μάχας ἐν ἀλλήλοις παρέχει, ἡ δὲ δικαιοσύνη ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν. ἦ γάρ; Ἔστω, ἦ δ' ὅς, ἵνα σοι μὴ διαφέρωμαι. Ἀλλ' εὖ γε σὺ ποιῶν, ὦ ἄριστε. τόδε δέ μοι λέγε· ἆρα, εἰ τοῦτο ἔργον ἀδικίας, μῖσος ἐμποιεῖν ὅπου ἂν ἐνῇ, οὐ καὶ ἐν

ἀλλὰ καὶ] ἀλλ' a m. pr. Vind. F.
ἀποκρίνει] Ita Flor. B. ἀποκρίνῃ Lob. Vind. BDEF. ἀποκρίνῃ Stob. Ald. Bas. ab. Steph.
πάνυ] *om.* Lob. Vind. BE. Vat. BM.
σὺ] σοι Par. A. Flor. V. Secundum Faehsium Par. A. τοι et in margine vulgatam habet.
δοκεῖς ἂν] δοκοῖς ἂν Vind. BE. δοκεῖς ἂν οὖν Stobaei cod. A. Trinc. Huius loci explicatio bona superest in Procli orationibus de Platonis Politia habitis p. 353. ed. Basil. 1534.
ὅσα] int. vers. Vind. F.
κοινῇ] κενῇ, sup. οι, Vind. D. In eodem libro post hoc ante ἐπὶ aliquid deletum, in Vind. F. εἰ scriptum, sed punctis cancellatum est.
ἔρχεται] ἄρχεται Stobaei cod. A. et a m. s. B. In eiusdem ed. Gesn. et Gaisf. ut in Vind. B. minus apte comma post ἔρχεται, non post ἀδίκως situm est.
πρᾶξαι] πράξαι Vind. B. in accentu correctus. DE. πρᾶξιν Bas. ab.
εἰ ἀδικοῖεν] εἰ ἀδίκοιεν Stobaei cod. A. ἀδίκειεν B. εἰ ἀδικεῖν Trinc. ἢ ἀδικεῖν Gesn. (N.)
D δ'] δὲ Vind. E.
Στάσεις] στάσις Ven. C. Vind. D. Par. K. Stob. Trinc.
ἥ γε] ἡ Stobaei cod. A.
καὶ μίση] *om.* Vind. E. καὶ *om.* Ven. C. Fic.
καὶ μάχας] καὶ a m. pr. omissum est in Vind. D.
ἐν ἀλλήλοις] *om.* Fic. ἐν *om.* Amb. C. Flor. ACV.
ἦ γάρ — καί μοι λέγε 352. D] *om.* Stobaei cod. A. ἢ γὰρ etc. Vind. F.
ἵνα σοι μὴ — δέ μοι λέγε] *om.* Stob. Trinc. ἵνα μή σοι, sup. σοι μή, etc. Vind. D.
διαφέρωμαι] διαφέρωμεν Par. A. Flor. ABCV. *ne a te dissentiamus* Fic.
Ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F. Flor. R.
σὺ] εὖ, sup. a m. s. σοὶς Vind. F.
ὦ] *om.* Amb. C. Flor. T.
τόδε] *et hoc* Fic.
ἆρα] ἄρα Vind. F. Flor. R. Ald. Bas. ab.
μῖσος] μίσος Vind. BF.
ἐμποιεῖν] ἐμποιεῖ Stob. cod. B. ἐκποιεῖν Vind. E.
ὅπου ἂν ἐνῇ] ὁπόταν ἔνι Stob. Trinc. Eadem Stobaei editio et cod. N. verba sequentia usque ad οὐχ οὕτως; p. 352. A. omittunt.
οὐ καὶ] οὐκ Amb. C. Flor. R.
ἐν ἐλευθέροις] ἐν *om.* Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. U. Stob. editi ante Bekkerum.

ἐλευθέροις τε καὶ δούλοις ἐγγιγνομένη μισεῖν ποιήσει ἀλλήλους καὶ στασιάζειν καὶ ἀδυνάτους εἶναι κοινῇ μετ' E ἀλλήλων πράττειν; Πάνυ γε. Τί δὲ, ἂν ἐν δυοῖν ἐγγένηται; οὐ διοίσονται καὶ μισήσουσι καὶ ἐχθροὶ ἔσονται ἀλλήλοις τε καὶ τοῖς δικαίοις; Ἔσονται, ἔφη. Ἐὰν δὲ δὴ, ὦ θαυμάσιε, ἐν ἑνὶ ἐγγένηται ἀδικία, μῶν μὴ ἀπολεῖ τὴν αὑτῆς δύναμιν, ἢ οὐδὲν ἧττον ἕξει; Μηδὲν ἧττον ἐχέτω, ἔφη. Οὐκοῦν τοιάνδε τινὰ φαίνεται ἔχουσα τὴν δύναμιν, οἵαν ᾧ ἂν ἐγγένηται, εἴτε πόλει τινὶ εἴτε γένει εἴτε στρατοπέδῳ εἴτε ἄλλῳ ὁτῳοῦν, πρῶτον μὲν ἀδύνατον αὐτὸ ποιεῖν πράττειν μεθ' αὑτοῦ διὰ τὸ στα- 352 σιάζειν καὶ διαφέρεσθαι, ἔτι δ' ἐχθρὸν εἶναι ἑαυτῷ τε

ἐγγιγνομένη] Ita Lob. Vind. BDF. et omnes Flor. ἐγγιν. Vind. E. Stob. Ald. Bas. ab. Steph.

κοινῇ μετ' ἀλλήλων] *ex communi concordia* Fic.

E ἂν] ἐὰν Vind. D. Par. K. Flor. T. Vulgo signum interrogandi ante hoc, et post ἐγγένηται comma positum est, quorum ego sedem permutavi, quia hoc, quod duobus innata efficere dicitur iniustitia, secundum proxime dicta facile exspectari poterat; ut interrogationi τί δέ; quae paullo plus ponderis habet, locus hic non aptus videatur.

δυοῖν] δυεῖν Amb. C. Flor. ACV.

διοίσονται] διοίσουσι Lob. Vind. BE. Vat. BM. Flor. T.

μισήσουσι] μισοῦσι Flor. R.

ἀλλήλοις] ἀλλήλους Flor. R.

δὲ δὴ] δὲ om. Vind. D. et a m. pr. Ven. C.

μῶν] ἡμῶν Ang. B. — *nonne ipsius potentiam dissipabit* Fic.

ἀπολεῖ] ἀπόλει Vind. D. ἀπολλεῖ Vind. F. ἀπόλλει Par. K. sec. Bekk.

αὑτῆς] αὐ. Lob. Vind. DF. ἑαυ. Vind. E.

οὐδὲν ἧττον ἕξει] οὐ. ἡ. Ven. C. Vind. D. Par. DK. ἕ. οὐ. ἡ. Mon. B. Flor. R.

οἵαν] οἷα Amb. C. οἵᾳ Flor. T.

ᾧ] ὃ Flor. V.

ἐγγένηται] ἐγγίγνηται Vind. F. Ang. B. Flor. R.

στρατοπέδῳ] στρ. ἢ Lob. Vind. B. Vat. M.

ἄλλῳ] ἄ. τινὶ Vind. F. Ang. B.

352 αὐτὸ] αὐτὸν Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT.

ποιεῖν] ποιεῖ Lob. Vind. BEF. Par. A. Vat. BM. Ven. B. Amb. C. Ang. B. Flor. CR. Stob. Bas. ab. ποιεῖς Ald. ποιεῖ non nisi per durissimum et haud scio an vitiosum anacoluthon explicari posset, quum etiamsi οἷα praecederet, pro quo per attractionem ut L. III. p. 415. E. οἵαν positum est, infinitivus nihilo minus necessarius foret. Cf. Matthiae gramm. p. 896.

πράττειν μεθ' αὑτοῦ] π. μ. ἑαυ. Vind. EF. Ang. B. Flor. RT. Scholion illud, quo πράττειν ἀντὶ τοῦ μετὰ πίστεως καὶ ἀσφαλείας τι ποιεῖν positum dicitur, non ad hunc locum, ut Astius putavit, sed ad superius illud κοινῇ μετ' ἀλλήλων πράττειν pertinere Ruhnkenius et Bekkerus significarunt. Sed prorsus alienum ab hoc loco est, quod idem Astius adhibuit, nostrum *es mit einem halten*. μετὰ vulgarem significationem habet.

διαφέρεσθαι] διαφθείρεσθαι Flor. T.

ἐχθρὸν] ἐχθρῷ Par. K. Mon. B. Flor. U.

καὶ τῷ ἐναντίῳ παντὶ καὶ τῷ δικαίῳ. οὐχ οὕτως; Πάνυ γε. Καὶ ἐν ἑνὶ δή, οἶμαι, ἐνοῦσα ταῦτα πάντα ποιήσει, ἅπερ πέφυκεν ἐργάζεσθαι· πρῶτον μὲν ἀδύνατον αὐτὸν πράττειν ποιήσει στασιάζοντα καὶ οὐχ ὁμονοοῦντα αὐτὸν ἑαυτῷ, ἔπειτα ἐχθρὸν καὶ ἑαυτῷ καὶ τοῖς δικαίοις. ἦ γάρ; Ναί. Δίκαιοι δέ γ' εἰσίν, ὦ φίλε, καὶ οἱ θεοί; B Ἔστωσαν, ἔφη. Καὶ θεοῖς ἄρα ἐχθρὸς ἔσται ὁ ἄδικος, ὦ Θρασύμαχε, ὁ δὲ δίκαιος φίλος. Εὐωχοῦ τοῦ λόγου, ἔφη, θαῤῥῶν· οὐ γὰρ ἔγωγέ σοι ἐναντιώσομαι, ἵνα μὴ τοῖσδε ἀπέχθωμαι. Ἴθι δή, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τὰ λοιπά

τῷ ἐναντίῳ] τῷ om. Lob. Vind. BE. Vat. BM. τὸ ἐναντίον πᾶν est quodcunque locum adversarii obtinet, quod inimicum sibi iniustus habeat necesse est, etiamsi non iniustus sit. Quod autem iustum quoque inimicum habet, id per iniustitiam ipsam efficitur.

δικαίῳ.] δικαίῳ; editi post Stephanum.

οὕτως] οὕτω Vind. BD. Flor. T.

δή] δὲ a m. s. Flor. AC.

ἐνοῦσα] ἓν οὖσα Flor. B. et int. vers. Vind. F.

ταῦτα] ταὐτὰ Flor. T. ταὐτὰ ταῦτα Vind. F. Ang. B. Flor. R. *haec eadem* Fic.

πάντα] om. Vind. F. Ang. B. Flor. BR. Stob. cod. N. Trinc.

ποιήσει] γνοίης εἰ Stob. cod. N. Trinc.

ἅπερ] ἃ Vind. E.

αὐτὸν] αὐ. Vind. B.

πράττειν ποιήσει] ποι. πρ. Stob. cuius cod. N. ποιήσειν habet.

ὁμονοοῦντα] ὁμολογοῦντα Amb. C. Flor. T.

ἐχθρὸν] αἰσχρὸν Stob. Trinc.

ἑαυτῷ] ἑαυτὸν Par. K. Pro ἑαυτῷ καὶ τοῖς δικαίοις Vind. D. τοῖς δικ. κ. ἑ., sed primo β, ultimo α impositum habet.

δέ γ'] δέ om. Lob. Vind. BDF. Vat. M. et a m. pr. B. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. RU. γ' om. Vind. E.

B Καὶ] om. Fic.

θεοῖς] τοῖς θ. Amb. C.

ἔσται ὁ ἄδικος, ὦ Θρασύμαχε] ἐστιν ὁ etc. Par. DK. Mon. B. Flor. RU. ὁ ἄδ. ἔσται ὦ Θρ. Vind. B. Vat. M. ἔσται ὦ Θρ. ὁ ἄδ. Stob.

ἔγωγέ] ἐγώ Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ἀπέχθωμαι] θ int. vers. habet Vind. D.

δή] om. Vind.

μοι] με Stob. cod. N. Trinc. om. Fic.

ἑστιάσεως] ἐσθιάσεως Vind. D.

ἀποπλήρωσον] ἀποπληρώσων Stob. cod. N. Trinc. ἀποπλήρωσεν Steph.

ὅτι μὲν γὰρ etc.] Stephanus quum in margine ὅτι sibi suspectum demonstrasset, pro quo si aliud reponendum non sit, intelligendum videri φαίνονται μὲν γὰρ οἱ δίκαιοι ὅτι καὶ σοφώτεροι εἰσί, καὶ ἀμείνους etc. (atque ita Lob. Vind. E. et a m. s. B. comma inter δίκαιοι et φαίνονται habent) in supplemento adnotationis p. 76. magis consultum dicit φαίνεται legere, quod etiam Cornario ecl. p. 95. ed. Fisch. visum. Contra quos Astius anacoluthon statuit posteriore orationis parte ob interposita ἀλλὰ δὴ καὶ — πράττειν ἀδύνατοι omissa. Sensum esse: *iustos etiam sapientiores, meliores et in agendo valentiores esse, hoc diligentius perscrutari animus est.* Astium sequitur Stallbaumius et post οἷοί τε lineam mutatae structurae indicem exhibet. Ego non video caussam, cur non etiam ad λέγομεν pertinere vim con-

μοι τῆς ἑστιάσεως ἀποπλήρωσον ἀποκρινόμενος ὥσπερ καὶ νῦν. ὅτι μὲν γὰρ καὶ σοφώτεροι καὶ ἀμείνους καὶ δυνατώτεροι πράττειν οἱ δίκαιοι φαίνονται, οἱ δὲ ἄδικοι οὐδὲν πράττειν μετ' ἀλλήλων οἷοί τε, ἀλλὰ δὴ καὶ οὓς φαμεν ἐῤῥωμένως πώποτέ τι μετ' ἀλλήλων κοινῇ C πρᾶξαι ἀδίκους ὄντας, τοῦτο οὐ παντάπασιν ἀληθὲς λέγομεν, οὐ γὰρ ἂν ἀπείχοντο ἀλλήλων κομιδῇ ὄντες ἄδικοι, ἀλλὰ δῆλον, ὅτι ἐνῆν τις αὐτοῖς δικαιοσύνη, ἥ αὐτοὺς ἐποίει μή τοι καὶ ἀλλήλους γε καὶ ἐφ' οὓς ᾖσαν ἅμα ἀδικεῖν, δι' ἣν ἔπραξαν ἃ ἔπραξαν, ὥρμησαν δὲ

iunctionis ὅτι statuamus, ita ut haec omnia usque ad πράττειν ἀδύνατοι illud comprehendat, quod iam pro certo ponendum Socrates dicit, de quo iam satis sibi persuasum sit, ut longiori disputatione facile careat; illa vero, quae subiicit, ταῦτα μὲν οὖν ὅτι οὕτως ἔχει, nihil aliud nisi repetitionem habeant horum ὅτι μὲν γὰρ etc. qua perspicuitatis caussa utique opus erat. Sensum quidem non eum esse, quem Astius et Stallbaumius volunt, sed contrarium, extra dubitationem positum videtur. — Pro ἀμείνους καὶ δυνατώτεροι Vind. F. a m. pr. habebat ἀδυνατώτεροι. Idem in Vind. D. a m. pr. pro δυνατώτεροι legebatur.

οὐδὲν] οὐδὲ Amb. C.

οἷοί τε — μετ' ἀλλήλων] *om.* Vind. E. Amb. C.

ἀλλὰ δὴ] δὴ *om.* Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Stob. Trinc.

C ἐῤῥωμένως] ἐρρωμένους Ang. B. Flor. R. *validissime* Fic.

κοινῇ πρᾶξαι] πρ. κ. Flor. C. κ. πρᾶξαι Vind. DE. κοινῇ *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

ἀδίκους ὄντας] *qui omnino iniusti sunt* Fic.

ἀληθὲς] ἀληθῶς Vind. E.

λέγομεν] ἐλέγομεν Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. RTU. editi ante Bekkerum. Etiam Stobaeus et Ficinus (*haud omnino verum est*) praesens tuentur. Ceterum imperfecto non offendor, neque si retineatur, in superioribus ἔφαμεν cum Bremio requiro, sed variari potuisse orationem puto et ita continuari, ut si praecessisset εἴ τινας ἔφαμεν, cui mutationi verba interiecta cum praeterito πρᾶξαι idoneam excusationem praeberent. — Post λέγομεν quod vulgo erat colon, in comma mutavi, ut constructionis, quam explicui, ratio postulabat.

οὐ] ἡ Amb. C. η Flor. ACV.

ἂν] *om.* Vind. D. et a m. pr. Ven. C.

ἀλλήλων] τοῦ βλάπτειν ἀλλήλους Flor. R. Eadem verba cum repetitis praecedentibus οὐ γὰρ ἂν ἀπείχοντο in Vind. F. super ἀλλήλων scripta sunt.

κομιδῇ] *om.* Ang. B. κομιδῆ Lob. Vind. D. Stob. Gesn. Ald. Bas. ab. Steph.

ὄντες] ὄντας Vind. E.

δῆλον, ὅτι] δηλονότι Vind. B.

ἐνῆν] ἐστι Ang. B. ἔστι Flor. R. *esse* Fic.

μή τοι] μή τι Vat. B. (sup. ο.) Par. DK. Mon. B. Flor. TU. Stobaei cod. BN. ed. Gesn. editi ante Bekkerum. τοι magnitudinem cautionis indicat.

ἐφ' οὓς ᾖσαν] ἐφ' οὓς ἤασαν Vind. E. *alios* Fic.

ἅμα ἀδικεῖν] ἀδ. ἅ. Stobaeus; cuius in cod. B. vulgatus ordo a m. s. restitutus est.

ἃ ἔπραξαν] *om.* Stob. cod. N. Trinc.

δὲ] γὰρ Par. K.

ἐπὶ τὰ ἄδικα ἀδικίᾳ ἡμιμόχθηροι ὄντες, ἐπεὶ οἵ γε παμπόνηροι καὶ τελέως ἄδικοι τελέως εἰσὶ καὶ πράτ-
D τειν ἀδύνατοι· ταῦτα μὲν οὖν ὅτι οὕτως ἔχει μανθάνω, ἀλλ' οὐχ ὡς σὺ τὸ πρῶτον ἐτίθεσο· εἰ δὲ καὶ ἄμεινον ζῶσιν οἱ δίκαιοι τῶν ἀδίκων καὶ εὐδαιμονέστεροί εἰσιν, ὅπερ τὸ ὕστερον προὐθέμεθα σκέψασθαι, σκεπτέον. φαίνονται μὲν οὖν καὶ νῦν, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖ, ἐξ ὧν εἰρήκαμεν· ὅμως δ' ἔτι βέλτιον σκεπτέον. οὐ γὰρ περὶ τοῦ ἐπιτυχόντος ὁ λόγος, ἀλλὰ περὶ τοῦ ὅντινα τρόπον χρὴ ζῆν. Σκόπει δή, ἔφη. Σκο-

ἄδικοι τελέως] *om.* Stob. cod. N. et a m. pr. B. Trinc.
εἰσὶ καὶ πράττειν ἀδύνατοι] *ἀ. κ. π. εἰσίν* Vind. B. *ἀδύνατοι om.* Stob. cod. N. Trinc.
ταῦτα] *πάντα* Stob. cod. N. et a m. pr. B. Trinc.
D *ὅτι*] *om.* Vind. D. Par. DK.
ἔχει] *ἔχειν* Vind. D.
μανθάνω] *μανθάνεις δή* Mon. B. et a m. s. Flor. U.
ἀλλ' — ἐτίθεσο] *om.* Stob. cod. N. et a m. pr. B. Trinc.
σὺ] *σύ γε* Vind. B.
εἰ δὲ] *οἱ δὲ* Stob. cod. N. et a m. pr. B. Trinc.
προὐθέμεθα] p. 347. E.
φαίνονται — λέγε] *om.* Stob. cod. N. Trinc.
μὲν οὖν] *om.* Lob. Vind. BE. Vat. BM.
ὥς γ' ἐμοὶ] Ita Bekkerus secundum Amb. C. *ὥστε μοι* Vind. F. et a m. s. Flor. A. Reliqui codices et editi *ὥς γέ μοι*. Cf. ad p. 329. A.
δ' ἔτι] Ita pro vulgato *δέ τι* reponi iam Stephanus iusserat in margine, quem secuti sunt Astius, Bekkerus et Stallbaumius; atque ita scriptum est in Ven. B. Amb. C. Ang. B. Flor. TU. *δὲ ἔτι* Vind. F. *δὲ, τί* Vind. B.
βέλτιον] *βέλτιστον* Vind. F.
ζῆν] *ζῇν* Ald. Bas. ab. Vide praefationem.
δὴ] *δὲ* Ang. B. Flor. R.
Σκοπῶ] *Ecce considero* Fic.
μοι] *μοί γε* Amb. C.
εἶναι ἵππον] *ἵ. εἰ.* Amb. C. Flor. CT.

Ἆρα] *ἄρ'* Lob. Vind. BDE. Amb. C. Ang. B. Stob. *ἄρ'* Vind. F. E
τοῦτο] *τοῦτ'* Lob. Vind. B. Vat. M.
καὶ ἵππου] *καὶ om.* Vind. F. Ang. B.
ὁτουοῦν] *οὑτινοσοῦν* Vat. B. Vind. E.
ὃ] *ᾧ* Vind. F. Flor. R.
ἢ] *ἡ* Flor. V. *om.* Amb. C. Flor. AC.
μόνῳ ἐκείνῳ] *μόνον ἐκεῖνο* a m. s. Vind. D.
ποιῇ τις] *ποιεῖ τ.* Amb. C. *ποιοῖ τ.* Flor. T. *ποιητὴς* Lob.
ἔφη] *om.* Stob. cod. A. Trinc.
Ἀλλ' ὧδε·] *ἄλλο δὲ* Vind. DF. *Attende: sic forte intelliges* Fic.
ἔσθ'] *ἔστω·* Stob. Trinc.
ἂν] int. vers. Vind. D.
ὀφθαλμοῖς] *ὀφθαλμῷ*, sup. *οῖς*, Vind. F.
Τί δέ;] *τί δαί;* Flor. T. Stob.
ἀκούσαις] *ἀκοῦσαι* Par. K. sec. Bekk. *ἀκούσαι* Ang. B. *ἀκούσας* Stob. Trinc.
ἄλλῳ] *ἄλλοις* Stob. cod. A. Trinc.
ἂν ταῦτα τούτων φαμὲν] *ἂν φαμὲν ταῦ. τού.* Par. K. Mon. B. Flor. U. Stobaeus; cuius in cod. B. *ἂν* omissum est. *ἂν ταῦ. φαμὲν τού.* Flor. ABCRTV. *ἂν ταῦ. τού. φαῖμεν* Steph. Astius, Bekkerus, Stallbaumius. Indicativum secundum codices omnes tenendum putavi, quum particula *ἂν* ad *δικαίως* referri ita videatur, ut sensus sit: *οὐκοῦν, εἰ ταῦτα τούτων φαμὲν ἔργα εἶναι, δικαίως ἂν φαῖμεν;* de qua enal-

πῶ, ἦν δ' ἐγώ. καί μοι λέγε· δοκεῖ τί σοι εἶναι ἵππου ἔργον; Ἔμοιγε. Ἆρ' οὖν τοῦτο ἂν θείης καὶ ἵππου E καὶ ἄλλου ὁτουοῦν ἔργον, ὃ ἂν ἢ μόνῳ ἐκείνῳ ποιῇ τις ἢ ἄριστα; Οὐ μανθάνω, ἔφη. Ἀλλ' ὧδε· ἔσθ' ὅτῳ ἂν ἄλλῳ ἴδοις, ἢ ὀφθαλμοῖς; Οὐ δῆτα. Τί δέ; ἀκούσαις ἄλλῳ, ἢ ὠσίν; Οὐδαμῶς. Οὐκοῦν δικαίως ἂν ταῦτα τούτων φαμὲν ἔργα εἶναι; Πάνυ γε. Τί δέ; μαχαίρᾳ ἂν ἀμπέλου κλῆμα ἀποτέμοις καὶ σμίλῃ 353 καὶ ἄλλοις πολλοῖς; Πῶς γὰρ οὔ; Ἀλλ' οὐδενί γ' ἄν, οἶμαι, οὕτω καλῶς, ὡς δρεπάνῳ, τῷ ἐπὶ τούτῳ

lage modi conferendus est Matthiae gramm. p. 1015. sq. Similis bipartitae enuntiationis in simplicem contractio cum eadem particula participio iuncta et indicativo est Leg. L. IIII. p. 712. E: *ἐγὼ δὲ οὕτω νῦν ἐξαίφνης ἂν ἐρωτηθεὶς ὄντως, ὅπερ εἶπον, οὐκ ἔχω διορισάμενος εἰπεῖν, τίς τούτων ἐστὶ τῶν πολιτειῶν.* ubi et codicum consensus et verborum ratio quemlibet mutandi conatum reprimit. Durius, sed a codicibus firmissimum est Civ. L. X. p. 610. A: *ὀρθότατ' ἄν, ἔφη, λέγεις.*

ἔργα] *ἔργον*, sup. *α*, Vat. M.

Τί δέ;] *τί δαί;* Vind. B. Flor. R. Stob.

353 *ἂν ἀμπέλου*] *ἂν* cum Stallbaumio ex Flor. R. Ang. B. Vind. F. et Stobaei cod. A. et Trinc. recepi, quod Astius de coniectura fecit, Bekkerus in comm. item faciendum significavit. Reliqui codices et editiones Ald. Bas. ab. Steph. omittunt; neque sine Stobaeo recipere ausus essem, quum paullo ante haec *ἀκούσαις* ferendum fuerit; quamquam ibi facilius e proximis *ἂν* subaudiri, hic vero ante *ἀμπέλου* facillime omitti a librariis potuit. Tamen si omnes codices exceptis tribus istis, qui ex eodem fonte ducti et haud raro interpolati sunt, solum optativum praeberent, eum non secus, quam priorem *ἀκούσαις*, a praegresso *ἂν* tamquam affectum eoque referendum putarem, praesertim quum iterata quaestio *τί δέ;* ad pristinam nos cogitandi formam revocare videatur. Nunc ex diverso et incorrupto testium genere accedenti Stobaeo non vereor, ne nimis tribuerim. Solet enim Plato hoc *ἂν* non omittere. Eadem, quae huius loci, ratio est L. II. p. 382. D. Cf. Matthiae gramm. p. 980.

οὐδενί] *οὐδ' ἑνί* Vind. D.

γ' ἂν] *γὰρ* Flor. T.

οἶμαι, οὕτω καλῶς] *οἶ. κ. οὕτω* Vind. E. *οἶ. κ. οὕτως* Vat. B. *οὕτως οἶ. κ.* Vind. B. *οἶ. οὕτως κ.* Vind. F. Flor. R.

τούτῳ] *τοῦτο* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. BC. Amb. C. et a m. s. Mon. B. Venetus Astii, Astius et Bekkerus. Reliqui cum Stobaeo dativum habent, quem, quum in codicibus non satis momenti esset, ut magis proprium praetuli. Scilicet inter *ἐπί τι* et *ἐπί τινι ἐργασθὲν*, si utriusque casus ratio habetur, hoc discrimen videtur intercedere, ut illud id significet, quod ideo factum est, ut aliquid conficiatur, hoc, ita ut possit confici. Iam dativum saepe pro accusativo poni scio, e. g. p. 341. D. E. *ἡ τέχνη ἐπὶ τούτῳ πέφυκεν, ἐπὶ τούτῳ παρεσκευάσθη, ὅπως ἐκπορίζῃ*, *ut praebeat*, nec vicissim accusativo locum negaverim; sed tamen falcarius, si proprie loquimur, potius ita, ut possit vitis putari, quam ideo, ut putetur, opus facere dicendus est.

ἐργασθέντι. Ἀληθῆ. Ἆρ' οὖν οὐ τοῦτο τούτου ἔργον θήσομεν; Θήσομεν μὲν οὖν. Νῦν δή, οἶμαι, ἄμεινον ἂν μάθοις ὃ ἄρτι ἠρώτων πυνθανόμενος, εἰ οὐ τοῦτο ἑκάστου εἴη ἔργον, ὃ ἂν ἢ μόνον τι ἢ κάλλιστα τῶν ἄλλων ἀπεργάζηται. Ἀλλά, ἔφη, μανθάνω τε καί μοι B δοκεῖ τοῦτο ἑκάστου πράγματος ἔργον εἶναι. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ. οὐκοῦν καὶ ἀρετὴ δοκεῖ σοι εἶναι ἑκάστῳ, ᾧπερ καὶ ἔργον τι προστέτακται; ἴωμεν δὲ ἐπὶ τὰ αὐτὰ πάλιν.

ἐργασθέντι] εἰργασμένῳ Mon. B.
Ἀληθῆ] *om.* Ald. Steph. οὕτως Bas. a. *Est ut dicis* Fic.
τοῦτο τούτου] τού. τοῦ. Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. RT.
θήσομεν] *dicemus* Fic. nec aliter alterum interpretatus est, ut utrobique φήσομεν legisse videatur.
μὲν] *om.* Ven. BC. Vind. D. Par. DK. Stob. cod. A.
Νῦν δὴ — αὐτὰ πάλιν B] *om.* Stob. cod. A. Trinc.
ὃ] ὅτι Vind. D. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. U.
ἠρώτων] ἠρ· πρῶτον Flor. R. πρῶτον, praeposito int. vers. a m. s. ἠρώτων, Vind. F.
εἰ οὐ τοῦτο] εἰ τούτου Ang. B. et, cum vulg. in margine, Vind. F. Pro τοῦτο etiam Vind. D. correctus habet τούτου.
ἑκάστου] ἕκαστον Vind. D.
εἴη ἔργον — ἑκάστου] *om.* Vat. B. Vind. E.
ὃ ἂν ἢ — ἀπεργάζηται] ὃ ἂν ᾖ etc. Lob. *quod vel solo illo vel melius quam ceteris efficitur* Fic. Cornarius ecl. p. 95. τι in τις, Stephanus in supplemento adnotationis idem et praeterea μόνον in μόνῳ mutandum putant, quorum neutrum fieri possit, nisit aut μόνος scribatur, aut ad μόνῳ τις addatur ἐκείνῳ, ut verba eadem redeant, quae supra p. 352. E. posita sunt, quae Stephanus respiciebat. Necessitatem addendi ipse sensisse videtur, dum in fine adnotationis scribit: „Sed et ἐκείνῳ illic habemus post μόνῳ.“ μόνον τι nominativi sunt ad ἑκάστου referendi. Ficinus verum sensum altera loquendi forma expressit.

Ἀλλὰ] ἀλλ' Vind. F. Ang. B. Flor. R. Ἀλλ' Stallbaumius.
μανθάνω τε] μ. γε Par. DK. Mon. B. Flor. U. Stallbaumius.
εἶναι] εἴη Vind. E. B
δοκεῖ σοι] σ. δ. Vind. E.
ἑκάστῳ] ἑκάστου a m. s. Flor. C.
ᾧπερ] ὥσπερ Vind. D.
προστέτακται] Ita, sup. συντέτακται, Vind. F.
δὲ] *igitur* Fic.
φαμὲν] post ἔργον positum est in Lob. Vind. BE. Vat. BM. μὲν Stob. cod. A. Trinc.
ἔστιν ἔργον] ἔστι τί ἔ. Vind. F. ἐστί τι ἔ. Ang. B. ἔστι τι ἔ. Flor. R. Stob. Astius et Stallbaumius. *Oculorum dicimus esse opus aliquod?* Fic. qui propterea non magis τι legisse statuendus est hoc loco, quam paullo post in verbis *Τί δέ; ὤτων ἦν τι ἔργον;* idem non legisse, quia dixerit: *Et aurium opus?* — Pro ἔστιν Lob. Vind. BDE. Ald. Bas. ab. Steph. ἐστὶν habent.
Ἔστιν] ναὶ ἔστιν Ang. B. ναί Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. RU. In Vind. F. ναί superscriptum et ἔστιν punctis notatum est.
Ἆρ' οὖν — Ναί.] *om.* Vind. D. in margine a m. s. habet Ven. C. ἄρα οὖν etc. Vind. F. sed super ἄ circumflexo posito.
ἔστι;] ἔστιν; Bekkerus. ἐστι; Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab. Steph.
Τί δέ;] τί δαί; Flor. T. Stob. Trinc.
Τί δὲ] τί δαὶ Flor. T. τί δὴ Stob. (τιδὴ Trinc.)
πάντων] γ' ἂν καὶ Stob. cod. A. γὰρ Trinc. γὰρ καὶ rell.

ὀφθαλμῶν, φαμὲν, ἔστιν ἔργον; Ἔστιν. Ἆρ' οὖν καὶ ἀρετὴ ὀφθαλμῶν ἔστι; Καὶ ἀρετή. Τί δέ; ὤτων ἦν τι ἔργον; Ναί. Οὐκοῦν καὶ ἀρετή; Καὶ ἀρετή. Τί δὲ πάντων πέρι τῶν ἄλλων; οὐχ οὕτως; Οὕτως. Ἔχε δή. ἆρ' ἄν ποτε ὄμματα τὸ αὑτῶν ἔργον καλῶς ἀπεργάσαιντο μὴ ἔχοντα τὴν αὑτῶν οἰκείαν ἀρετήν, C ἀλλ' ἀντὶ τῆς ἀρετῆς κακίαν; Καὶ πῶς ἄν; ἔφη· τυφλότητα γὰρ ἴσως λέγεις ἀντὶ τῆς ὄψεως. Ἥτις,

πέρι] περὶ Vind. EF.
οὕτως;] Ita Vind. D. Par. K. sec. Bip. Stob. et editi post Stephanum. οὕτω; Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab. Steph.
Οὕτως. Ἔχε δή.] οὕτω: ἔ. δ. Lob. Vind. BEF. οὕτως ἔχειν δή. Stob. Formulam ἔχε δή, de qua conferendus est Heindorfius ad Gorg. p. 44. et ad Protag. p. 608. Ficinus h. l. omisit. In Vind. D. pro ea legitur ἔχῃ δέ.
ἆρ'] ἄρ' Vind. DF.
ἄν] οὖν Stob. cod. A.
τὸ αὑτῶν] τὸ αὐ. Lob. Vind. DF. Stob. Ald. Bas. ab. αὑτῶν τὸ Par. K.
ἔργον] ἔργων Bas. ab.
καλῶς ἀπεργάσαιντο] κ. ἀπεργάσονται Vat. B. Vind. E. κ. ἀπεργάσωνται Lob. Vat. M. ἀπεργάσωνται κ. Vind. B. κ. ἀπεργάσασθαι Vind. D. correctus. Hic unus locus est ex quatuor ab Heindorfio ad Cratylum p. 137. notatis, in quo Bekkerus pluralem verbi subiecto neutrius generis coniunctum reliquerit: in reliquis singularem exhibuit; et Leg. L. I. p. 634. E. et L. III. p. 683. B. res ipsa et codices iubebant; sed Crat. p. 425. A. (p. 137. ed. Heind.) ἐξ ὧν τά τε ὀνόματα καὶ τὰ ῥήματα συντίθενται omnium librorum uno Vat. E. non optimo excepto lectio est, quae etiam propterea retinenda videtur, quod multitudinem partium orationis (ex quibus μέγα ἤδη τι, inquit, καὶ καλὸν καὶ ὅλον συστήσομεν) magis significat. Similis ratio est Tim. p. 76. E: τῆς τῶν ὀνύχων χρείας ὅτι πολλὰ τῶν θρεμμάτων καὶ ἐπὶ πολλὰ δεήσοιντο ᾔδεσαν, quam paucorum, sed optimorum librorum Par. A. Ven. B. et aliorum quorundam consensu firmatam lectionem Bekkerus in δεήσοιτο mutavit. Item Phileb. p. 24. E: τὸ δὲ εἰσαῦθίς τε καὶ αὖθις ἴσως λεχθέντα τόν τε ἐρωτῶντα καὶ τὸν ἐρωτώμενον ἱκανῶς ἂν συμφωνοῦντας ἀποφήναιεν. ubi Bekkerus e coniectura scripsit ἀποφήνειεν. Fortasse etiam huius Civitatis L. II. p. 365. B: τὰ μὲν γὰρ λεγόμενα δικαίῳ μὲν ὄντι μοι, ἐὰν καὶ μὴ δοκῶ, ὄφελος οὐδέν φασιν εἶναι. Nostro loco nescio an pluralis a vetere loquendi more, hoc est, a rei natura, quod vere sunt plures oculi, magis, quam a synonymo ὀφθαλμοί repetendus sit. Certe hoc Stallbaumius imprudens scripsit: „Pluralem posuit ac si ante ὀφθαλμοί dixisset." Non videbat ἔχοντα? Sed sentiebat cum Hermanno ad Soph. El. v. 430. vel cum Poppone proleg. ad Thucyd. I. p. 97. pluralem ab Atticis ibi admissum statuente, ubi nomini neutrius generis aliud masculini facile cogitatione substituatur; quod mihi exigui momenti videtur. Cf. Thucyd. L. II. c. 8. et quos Xenophontis locos ipse Poppo ad Anab. L. I. c. 2, 23. citavit. Ex eodem vetustatis usu Attici vulgo εἶεν dicebant, in quo haesit Buttmannus gramm. I. p. 549.
αὑτῶν] ἑαυ. Lob. Vind. BE. Vat. M. αὐ. Vind. DF. Stob. Ald. Bas. ab.
γὰρ ἴσως] ἴ. γ. Stob. cod. N. C Trinc. Gesn.
Ἥτις] ἢ τίς Par. K. sec. Bekk.

ἦν δ' ἐγώ, αὐτῶν ἡ ἀρετή· οὐ γάρ πω τοῦτο ἐρωτῶ, ἀλλ' εἰ τῇ οἰκείᾳ μὲν ἀρετῇ τὸ αὐτῶν ἔργον εὖ ἐργάσεται τὰ ἐργαζόμενα, κακίᾳ δὲ κακῶς. Ἀληθὲς, ἔφη, τοῦτό γε λέγεις. Οὐκοῦν καὶ ὦτα στερόμενα τῆς αὐτῶν ἀρετῆς κακῶς τὸ αὐτῶν ἔργον ἀπεργάσεται; Πάνυ γε. Τίθεμεν οὖν καὶ D τἆλλα πάντα εἰς τὸν αὐτὸν λόγον; Ἔμοιγε δοκεῖ. Ἴθι δή, μετὰ ταῦτα τόδε σκέψαι· ψυχῆς ἔστι τι ἔργον, ὃ ἄλλῳ τῶν ὄντων οὐδ' ἂν ἑνὶ πράξαις; οἷον τὸ τοιόνδε· τὸ ἐπιμελεῖσθαι καὶ ἄρχειν καὶ βουλεύεσθαι καὶ τὰ τοι-

ην δ'] ἦν Stob. Trinc.

αὐτῶν] δ', sup. αὐτῶν, Stob. cod. A. *om.* cod. B. Trinc.

ἡ] *om.* Amb. C. Stob. Trinc.

πω] που Ven. B.

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. B. Stob. Gesn. Gaisf.

εἰ] *om.* Vind. B. Vat. M.

οἰκείᾳ μὲν] μ. οἰ. Stob. μὲν *om.* Trinc.

αὐτῶν] αὐ. Vind. BDF. Stob. Ald. Bas. ab.

τὰ ἐργαζόμενα] *om.* Fic. delebatque Steinbrüchelius propterea, quantum quidem ex Faesii disputatione colligitur, quod de oculis haec dicta putaret. Idem putat Faesius, sed additamentum tolerabile censet, quia caecitatis mentione iniecta oculis caecis opus facere nullo modo neque bene nec male valentibus opponi possint τὰ ἐργαζόμενα, opus facientes et bene vel male administrantes. Verum Socrates caecitatis mentionem a Thrasymacho factam non ideo reiicit, quod ipse non de caecis, sed de praeditis aliqua acie oculis loquatur, neque quod falsum, sed quod iusto plus responderit, eum reprehendit: se enim nunc non quaerere, quo nomine sit virtus oculorum appellanda; igitur ne vitii quidem nomine nunc opus esse, sed hoc sciscitari, an sua virtute, quocunque ea nomine veniat, opus suum bene effectura sit quaelibet res efficiens, vitio autem male. Quod quum omnino Thrasymachus ita se habere respondisset, alio deinde exemplo proposito idem de omnibus dicendum esse Socrates concludit. Hic quod exemplum aliud proponit, minime impedit, quominus eam rem, cuius illustrandae caussa proponit, iam omnino enuntiasse statuatur, quum praesertim deinde τίθεμεν dicat, non τιθῶμεν, et auribus ceterisque rebus singularibus ψυχὴν coniungat, ut omnino enuntiatam sententiam hoc uno loco nostro habeamus.

κακίᾳ] κακία Stob. Trinc. Bas. ab.

Ἀληθὲς] ἀληθῶς, sup. ἐς, Ven. B. ἀληθῆ Flor. T.

τοῦτό γε] *om.* Vind. B. γε *om.* Lob. Vind. F. Par. K. Mon. B. Ang. B. Amb. C. Vat. M. Flor. CRU. Stob. Trinc. Etiam Ficinus tantum: *Vera loqueris.*

ὦτα] τὰ Stob. cod. B. a m. pr. Trinc. τὰ ὦτα Flor. R.

στερόμενα] στερούμενα Ang. B. Flor. R.

αὐτῶν] ἑαυ. Vind. E. αὐ. Lob. Vind. DF. Stob. Ald. Bas. ab.

αὐτῶν] ἑαυ. Ang. B. ἑαυ. Vind. F. αὐ. Lob. Vind. D. *om.* Stob. cod. B. a m. pr. Trinc.

τἆλλα] τὰ ἄλλα Stob. τ' ἄλλα Vind. E.

αὐτὸν] α. τοῦτον Vind. F. D Amb. C. Ang. B. Flor. RT. et a m. s. AC. Stob.

μετὰ ταῦτα] μεταταῦτα Lob. Vind. BD. Ald. Bas. ab.

ἔστι τι] ἐστί τι Vind. F. Steph. ἔστι τί Vind. B. ἐστὶ τί Vind. D.

πράξαις] πράξαιο Lob. Vind. B. Vat. M.

αὗτα πάντα, ἔσθ' ὅτῳ ἄλλῳ, ἢ ψυχῇ, δικαίως ἂν αὐτὰ ἀποδοῖμεν καὶ φαῖμεν ἴδια ἐκείνου εἶναι; Οὐδενὶ ἄλλῳ. Τί δ' αὖ τὸ ζῆν; ψυχῆς φήσομεν ἔργον εἶναι; Μάλιστά γ', ἔφη. Οὐκοῦν καὶ ἀρετήν φαμέν τινα ψυχῆς εἶναι; Φαμέν. Ἆρ' οὖν ποτὲ, ὦ Θρασύμαχε, ψυχὴ τὰ αὑτῆς E **ἔργα εὖ ἀπεργάσεται στερομένη τῆς οἰκείας ἀρετῆς; ἢ ἀδύνατον; Ἀδύνατον. Ἀνάγκη ἄρα κακῇ ψυχῇ κακῶς ἄρχειν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, τῇ δὲ ἀγαθῇ πάντα ταῦτα εὖ πράττειν. Ἀνάγκη. Οὐκοῦν ἀρετήν γε συνεχωρήσαμεν**

τοιόνδε] *τοσόνδε* Stob. cod. B. a m. pr. Trinc.
τὸ] int. vers. Vind. F.
ἐπιμελεῖσθαι] Ita Stob. cod. AB. correcti et margo Gesn. *ἐμμελεῖσθαι* cod. B. a m. pr. Trinc. *ἐμμελῆσθαι* cod. N. Gesn.

βουλεύεσθαι] *τὸ βουλ.* Stob. sed cod. B. *om.* *τὸ* a m. pr.

τὰ τοιαῦτα πάντα] *τὰ om.* Ang. B. *πάντα om.* Mon. B. *alia generis eiusdem* Fic.
ἔσθ'] *ἔστιν* Stob.
ὅτῳ] *ὅτι* Vind. E.
ἢ ψυχῇ] *ἡ ψυχὴ* Stob. Trinc.
αὐτὰ] *om.* Vind. E. *ταῦτα* Vind. D.

ἀποδοῖμεν] *ἀποδιδοῖμεν* Ven. B. *ἀποδεῖμεν* Stob. cod. B.

φαῖμεν] *φαμὲν* Vind. F. Ang. B. Stob. Trinc.

ἴδια ἐκείνου] Ita cum Ald. Bas. a. Steph. Bekkerus; sed in comm. dicit *ἴδια* post *ἐκείνης* ponere Amb. C. et *ἐκείνου* a manu recenti scriptum esse in Par. D. Mon. B. Iam quum *ἐκείνης* etiam in Lob. Vind. BDEF. et in Par. K. testibus Bipontinis, et in omnibus Florentinis excepto T. (in ACV. ante *ἴδια*) et in Stob. cod. A. Trinc. et in Bas. b. exstet, Bekkerus quoque videtur id in suis omnibus invenisse. Neque si *ἔσθ' ὅτῳ* pro *οὐδενὶ* dictum sit, quae quidem sententia Socratis est, *ἐκείνης* ferri non possit. Attamen *ἐκείνου* tanto melius est, ut priusquam Par. A. Vat. B. et Venetos certo constet *ἐκείνης* habere, loco movendum non videatur. — In Stobaei cod. B. a m. pr. erat *ἰδία*, quod etiam in Vind. E. legitur.

Οὐδενὶ — εἶναι;] *om.* Amb. C.

αὖ τὸ] *αὐτὸ* Flor. R. *ἂν τὸ* Stob. cod. B. a m. pr. Trinc. *quid autem ipsum vivere?* Fic. qui saepe pro articulo pronomen *ipse* ponit.

ψυχῆς] *οὐ ψ.* Vind. F. Flor. ACR. Stob. Astius et Stallbaumius. *an non animae opus esse dicemus?* Fic. *οὐ* si in pluribus esset, libenter reciperem.

φήσομεν ἔργον] *ἔ. φ.* Vind. F. Ang. B. Stob.

Μάλιστά γ'] *μάλιστ' ἂν* Stob.
φαμέν τινα] *τ. φ.* Vind. E.
αὑτῆς] *αὐτὰ αὑτῆς* Mon. B. E *αὐ.* Lob. Vind. DF. Stob.
οἰκείας] *ἰδίας* Stob. cod. A.
ἀρετῆς;] *ἀρετῆς*, Stob. Gesn. Gaisf. Ald. *ἀρετῆς.* Bas. ab.
Ἀδύνατον] *om.* Stob. cod. B. a m. pr. Trinc.
κακῇ ψυχῇ] *ψ. κ.* Flor. T.
δὲ] int. vers. Vind. F.

πάντα ταῦτα] *τ. π.* Vind. B. Amb. C. Vat. M. Flor. ACTV.

ἀρετήν γε] *ἀ. τε* Vind. F. Ang. B. Flor. R. *ἀρετὴν μὲν* Stob. Astius et Stallbaumius.

συνεχωρήσαμεν] Ita Lob. Vind. BDEF. Florentini et Bas. b. *ξυν.* Stob. Ald. Bas. a. Steph. et posteriores.

ψυχῆς εἶναι δικαιοσύνην, κακίαν δὲ ἀδικίαν; Συνεχωρήσαμεν γάρ. Ἡ μὲν ἄρα δικαία ψυχὴ καὶ ὁ δίκαιος ἀνὴρ εὖ βιώσεται, κακῶς δὲ ὁ ἄδικος. Φαίνεται, ἔφη, 354 κατὰ τὸν σὸν λόγον. Ἀλλὰ μὴν ὅ γε εὖ ζῶν μακάριός τε καὶ εὐδαίμων, ὁ δὲ μὴ τἀναντία. Πῶς γὰρ οὔ; Ὁ μὲν δίκαιος ἄρα εὐδαίμων, ὁ δ' ἄδικος ἄθλιος. Ἔστωσαν, ἔφη. Ἀλλὰ μὴν ἄθλιόν γε εἶναι οὐ λυσιτελεῖ, εὐ- 421 δαίμονα δέ. Πῶς γὰρ οὔ; Οὐδέποτ' ἄρα, ὦ μακάριε Θρασύμαχε, λυσιτελέστερον ἀδικία δικαιοσύνης. Ταῦτα δή σοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, εἱστιάσθω ἐν τοῖς Βενδιδεί-

ἀδικίαν;] ἀδικίαν. Ald. Bas. ab.
Συνεχωρήσαμεν] ξυν. Stob.
ὁ ἄδικος.] ὁ ἄδικος; Stob. Gesn. Gaisf.
354 Πῶς γὰρ οὔ;] om. Ang. B.
Ὁ μὲν δίκαιος — Πῶς γὰρ οὔ;] in margine habet Vind. F.
ἄδικος] om. Stob. cod. B. a m. s. Trinc.
ἄθλιος] ἄθλιον Ald.
Ἔστωσαν] ἔστω Stob. sed cod. AB. a m. s. ἔστωσαν habent.
εἶναι οὐ λυσιτελεῖ] οὐ λ. ε. Stob.
Οὐδέποτ'] οὐδέποτε Stob.
ἄρα] om. Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U.
μακάριε] om. Stob. cod. N. et a m. pr. B. Trinc. Gesn.
ἔφη] om. Vind. E. Amb. C.
εἱστιάσθω] ἑστιάσθω Amb. C. ἱστιάσθω Vind. D. εἰστιάσθω Vind. B. correctus in prima syllaba.
Βενδιδείοις] βενδιδίοις (quemadmodum penultima legitur apud Timaeum lex. p. 62. Cf. Tzschuckius ad Strab. T. IIII. p. 189.) Lob. Vind. DE. Vat. B. Ven. C. Par. D. Flor. ACV. βενδικίοις, sup. a m. s. δεί, Vind. F. *in Dionysiis* Fic. Strabo L. X. p. 197. ed. Tzschuck. τῶν μὲν γὰρ Βενδιδείων Πλάτων μέμνηται. De accentu primitivi cf. Göttling. ad Theodos. p. 243. et Bekkeri anecd. p. 1343.
γε] om. Lob. Vind. BE. Vat. BM.
Θρασύμαχε] „θρασύμμαχε Ang. B. qui sic ubique.“ Bekkerus. Cf. ad p. 328. B.

ἐπειδὴ] ἐπειδή γε Par. K. Mon. B. Flor. U. Astius et Stallbaumius.
πρᾶος] πρᾷος Steph. ut ubique. *mitior* Fic.
μέντοι] μέν τι Mon. B.
γε] om. Flor. T.
εἱστίαμαι] ἑστίαμαι Lob. Vind. B. Vat. M. ἱστ. Vind. D.
ἀλλ' οὐ] ἀλλὰ a m. s. Vind. D. B
διὰ σέ] διά σε Steph.
λίχνοι] λύχνοι Ald. Bas. ab.
τοῦ] που Vind. D.
ἀεὶ] Aldi, Basileensium et Stephani lectionem αἰεὶ Stallbaumius secundum Flor. Bekkerus vero tacite in ἀεὶ mutavit. Ego licet Par. K. cum Stephano consentire ex Bipontinorum silentio et ex Vind. scriptura item αἰεὶ exhibentis colligam, et in Ven. BC. Vat. M. ipsum Bekkerum videam ad Phaedr. p. 6. l. 15. Parm. p. 68, 3. Symp. p. 429, 19. testari αἰεὶ plerumque et tantum non ubique legi, ut silens h. l. de codicibus suis significare videatur non omnes, sed nullum ἀεὶ habere, tamen, quum Lob. Vind. BEF. ἀεὶ exhibeant, id praeferendum putavi. — Ad hunc locum respiciens Themistius Or. XVIII. p. 220. B. ed. Hard. (quem Astius sicut Polybium L. III. c. 57, 7. haec imitatum ostendit) ita scribit: πάσχω οὖν ὥσπερ (puto ὅπερ) οἱ λίχνοι τῶν δαιτυμόνων, ἀπογεύομαι ἀεὶ τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἁρπάζων, ἐμπίπλαμαι δὲ οὐδενὸς ἱκανῶς.

οις. Ὑπὸ σοῦ γε, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Θρασύμαχε, ἐπειδή μοι πρᾶος ἐγένου καὶ χαλεπαίνων ἐπαύσω· οὐ μέντοι καλῶς γε εἱστίαμαι, δι' ἐμαυτόν, ἀλλ' οὐ διὰ σέ· ἀλλ' ὥσπερ B οἱ λίχνοι τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπογεύονται ἁρπάζοντες, πρὶν τοῦ προτέρου μετρίως ἀπολαῦσαι, καὶ ἐγώ μοι δοκῶ οὕτω, πρὶν ὃ τὸ πρῶτον ἐσκοποῦμεν εὑρεῖν, τὸ δίκαιον ὅτι ποτ' ἐστὶν, ἀφέμενος ἐκείνου ὁρμῆσαι ἐπὶ τὸ σκέψασθαι περὶ αὐτοῦ, εἴτε κακία ἐστὶ καὶ ἀμαθία, εἴτε σοφία καὶ ἀρετή· καὶ ἐμπεσόντος αὖ ὕστερον λόγου, ὅτι λυσιτελέστερον ἡ ἀδικία τῆς δικαιοσύνης, οὐκ ἀπεσχόμην

παραφερομένου] παραφερόμενοι Vind. D. in extrema littera correctus.

ἀπογεύονται] ἀπαγορεύονται Vind. D.

μετρίως] μετρίου Lob. Vat. M.

ἐγώ μοι] Ita Lob. Vind. BE. Vat. BM. Flor. V. Bekkerus et Stallbaumius. ἐγὼ οἶμαι Ang. B. Flor. RU. Venetus Astii. In Vind. F. ἐγωι...., sup. μαι, cui a m. s. οἱ praepositum est, in margine autem ἐγῶμαι legitur. ἐγῷμαι reliqui codices cum Ald. Bas. ab. Steph. *ita et ipse, ut mihi videor, — me contuli* Fic.

ὃ τὸ πρῶτον] ἢ τ. π. Par. K. ἢ ὃ τ. π. Mon. B. ὃ π. Flor. T. ὅτῳ π. Flor. AC. Lob. Vat. M. ὅπερ π. Vind. B. (τοπρῶτον Par. K. sec. Bip. Steph.)

ποτ'] ποτέ Lob. Vind. BE.

ἐστὶν] ἐστι Vind. B. ἔστιν Bekkerus et Stallbaumius. Sed huius loci non alia ratio est, quam illorum, quae paullo post dicuntur: ὁπότε γὰρ τὸ δίκαιον μὴ οἶδα ὅ ἐστι.

ἀφέμενος] καὶ ἀ. Vind. B.

ἐκείνου] om. Mon. B.

ὁρμῆσαι] Ita etiam Vind. F. a m. pr. ὥρμημαι Par. DK. Amb. C. Ang. B. Flor. RTU. et a m. s. Vind. F. ὁρμῆσθαι Mon. B.

αὐτοῦ] αὐτῆς Par. K. sec. Bip.

καὶ ἐμπεσόντος] καὶ om. Vind. B. καὶ ἐκπεσόντος Vind. E.

ἡ ἀδικία τῆς] ἀδικία Vind. B.

οὐκ ἀπεσχόμην — ἐκείνου] laudat Priscianus L. XVIII. p. 713. ed. Bas. 1554. hoc modo: „Illi ἀπέχομαι τούτου καὶ τοῦτο. Nos quoque *abstineo illius et illum, et illo*. Plato πολιτειῶν α. οὐκ ἀπεσχόμην (ἀπεσχόμαι Bas.) τὸ μὴ οὐκ ἐπὶ τοῦτο ἐλθεῖν ἀπ' ἐκείνου.“ Reliquarum editionum vitia commemorare nihil attinet, quorum partem indicavit Krehlius p. 195. Quod nostra interest, consentiunt omnes in τὸ μὴ, atque ita Priscianum legisse certum est, quum alterum exemplum item ex Platone petitum genitivum habeat, tertium autem nullum additum sit. Etiam Phaborinus p. 102. col. 2. ed. Venet. 1712. ἀπέχεσθαι interdum accusativo ab Atticis construi probaturus hunc locum citat: Πλάτων· οὐκ ἀπειχόμην τὸ μὴ διὰ τοῦτον ἐλθεῖν. Neque aliter in Platone legebatur ante Stephanum, qui ex codice, an e coniectura edidit τοῦ, quod a Matthiaeo gramm. p. 1049. sup. hunc locum citante sine nota receptum est et a Bekkero in Par. A. inventum videtur. Reliqui omnes τὸ habent, sed οὐκ omittit Flor. C. cum Phaborino et Prisciani editionibus nonnullis. τὸ μὴ οὐκ verum est, et illud pro accusativo haberi licet, sed non ita, ut Prisciano videbatur. τὸ μὴ οὐκ ἐλθεῖν significat effectum eius, quod verbis οὐκ ἀπεσχόμην inest, neque ab ὥστε ἐλθεῖν aliter differt, nisi forma loquendi, quae duplicem negationem pro simplici affirmatione habet; cuius formae caussa a priore

τὸ μὴ οὐκ ἐπὶ τοῦτο ἐλθεῖν ἀπ' ἐκείνου· ὥστε μοι
C νυνὶ γέγονεν ἐκ τοῦ διαλόγου μηδὲν εἰδέναι. ὁπότε γὰρ
τὸ δίκαιον μὴ οἶδα ὅ ἐστι, σχολῇ εἴσομαι, εἴτε ἀρετή
τις οὖσα τυγχάνει, εἴτε καὶ οὔ, καὶ πότερον ὁ ἔχων
αὐτὸ οὐκ εὐδαίμων ἐστὶν, ἢ εὐδαίμων.

negatione repetenda est. ἀπεσχόμην τὸ μὴ οὐκ ἐλθεῖν non magis Graecum esset, quam ἀπεσχόμην τοῦτο. — Pro ἐπὶ Vind. F. ἐστὶ, sup. a m. pr. πὶ, habet.

C ὅ ἐστι] ὅπερ ἐστὶ Flor. T.

σχολῇ] σχολὴ Vind. D.

τυγχάνει] In Flor. T. οι super ει scriptum est.

οὐκ] Lob. Vind. BK. Vat. BM. negationem non hoc loco, sed ante alterum εὐδαίμων habent. Ficinus quoque: *beatus sit vel non beatus.*

In Lob. subscriptum est τέλος. in Ald. Bas. ab. τέλος τοῦ Πολιτειῶν πρώτου.

ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Ἐγὼ μὲν οὖν ταῦτα εἰπὼν ᾤμην λόγου ἀπηλλάχθαι· 357 τὸ δ' ἦν ἄρα, ὡς ἔοικε, προοίμιον. Ὁ γὰρ Γλαύκων ἀεί τε ἀνδρειότατος ὢν τυγχάνει πρὸς ἅπαντα καὶ δὴ καὶ τότε τοῦ Θρασυμάχου τὴν ἀπόῤῥησιν οὐκ ἀπεδέξατο, ἀλλ' ἔφη· ὦ Σώκρατες, πότερον ἡμᾶς βούλει δοκεῖν πεπεικέναι, ἢ ὡς ἀληθῶς πεῖσαι, ὅτι παντὶ τρόπῳ ἄμει- B νόν ἐστι δίκαιον εἶναι, ἢ ἄδικον; Ὡς ἀληθῶς, εἶπον, ἔγωγ' ἂν ἑλοίμην, εἰ ἐπ' ἐμοὶ εἴη. Οὐ τοίνυν, ἔφη, ποιεῖς ὃ βούλει. λέγε γάρ μοι· ἆρά σοι δοκεῖ τοιόνδε τι εἶναι ἀγαθὸν, ὃ δεξαίμεθ' ἂν ἔχειν οὐ τῶν ἀποβαινόν-

πλάτωνος πολιτειῶν, . Β. Lob. et in margine: τὰ τοῦ διαλόγου πρόσωπα. σωκράτης. γλαύκων. ἀδείμαντος. — πολιτειῶν λόγος δεύτερος Vind. B. πολιτειῶν β Vind. D. a m. s. πολιτείας β Vind. F. Πολιτειῶν ἢ περὶ δικαίου λόγος δεύτερος Flor. A. πολιτείας ἢ περὶ δικαίου Flor. B. πολιτειῶν ἢ περὶ δικαίου δευτέρα Flor. C. πολιτείας δευτέρα Flor. R. πλάτωνος πολιτείας δευτέρα Flor. V. ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΔΕΥΤΕΡΑ Ald. Bas. a. ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ Η ΠΕΡΙ ΔΙΚΑΙΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΣ. Bas. b. ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΣ δεύτερος. Steph. B. Vind. E. Bekkerus et Stallbaumius.

357 λόγου] τοῦ λ. Par. K. quod Astius in prima et sec. ed. recepit, in tertia melius sibi vulgata videri significavit. Sed isto sermone finito nullius novi instabat necessitas. Itaque Socrates istum finitum putans ab omni liberum sese putabat.

ὡς ἔοικε] om. Fic.

τε] τε δὴ Vind. F. Ang. B. Flor. R. *vir certe ad omnia fortissimus* Fic. De Glauconis virtute v. p. 368. A.

ἀπόῤῥησιν] Phrynichus Bekkeri anecd. p. 27, 1: ἀπόῤῥησις· (in codice scriptum est ἀπόρησις) ἡ μὲν συνήθεια τὴν ἀπαγόρευσιν οὕτω λέγει· Πλάτων δὲ ἀντὶ τοῦ ῥῆσις αὐτὸ ἐν τῇ πολιτείᾳ τέθεικεν εἰπών· καὶ τότε τὴν ἀπόῤῥησιν τοῦ Θρασυμάχου οὐκ ἀπεδέξατο. Haec non scripsisset ille, si locum ipsum paullo diligentius perspexisset.

ἀπεδέξατο] ἐδέξατο Vind. B. Vat. M.

εἶπον] om. Vind. B. Vat. M. B

ἔγωγ' ἂν] ἐγὼ ἂν, adscripto int. vers. γ', Vind. F.

τοίνυν] om. Fic.

ὃ] ἣ Lob. ἥ Vind. B. Vat. M.

λέγε γάρ μοι] *dic porro* Fic.

ἆρά] ἄρά Flor. V.

των ἐφιέμενοι, ἀλλ' αὐτὸ αὑτοῦ ἕνεκα ἀσπαζόμενοι; οἷον τὸ χαίρειν καὶ αἱ ἡδοναί, ὅσαι ἀβλαβεῖς καὶ μηδὲν εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον διὰ ταύτας γίγνεται ἄλλο, ἢ χαί-
C ρειν ἔχοντα. Ἔμοιγε, ἦν δ' ἐγώ, δοκεῖ τι εἶναι τοιοῦτον. Τί δέ; ὃ αὐτό τε αὑτοῦ χάριν ἀγαπῶμεν καὶ τῶν ἀπ' αὐτοῦ γιγνομένων; οἷον αὖ τὸ φρονεῖν καὶ τὸ ὁρᾷν καὶ τὸ ὑγιαίνειν. τὰ γάρ τοιαῦτά που δι' ἀμφότερα ἀσπαζόμεθα. Ναί, εἶπον. Τρίτον δὲ ὁρᾷς τι, ἔφη, εἶδος ἀγαθοῦ, ἐν ᾧ τὸ γυμνάζεσθαι καὶ τὸ κάμνοντα ἰατρεύεσθαι καὶ ἰάτρευσίς τε καὶ ὁ ἄλλος χρηματισμός;

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F.

αὐτὸ αὑτοῦ] αὐτὸ αὐτοῦ Bas. b.

ἀσπαζόμενοι;] Bekkerus signum interrogandi ab hoc loco removit et in fine periodi post ἔχοντα posuit, sicut in sequentibus non post γιγνομένων, ubi Stephanus id habet, sed post ὑγιαίνειν, quo loco vulgo colon est. Mihi illa ut a Glaucone ad declarandam sententiam suam addita extra interrogationem ponenda videbantur. Vulgatam interpunctionem Stallbaumius quoque tenuit.

αἱ] int. vers. Vind. F. *om.* Vind. E.

ἡδοναί] εἰδοναὶ Vind. E.

καὶ μηδὲν ... γίγνεται] Ita Par. A. Lob. Vind. D. Vat. HM. et a m. pr. B. Ven. C. Amb. C. Flor. ABCV. εἰ καὶ μηδὲν ... γίγνεται Vind. F. Ang. B. Flor. R. et a m. s. Vat. B. εἰ καὶ μηδὲν ... γίγνηται Flor. T. κἂν μηδὲν ... γίγνεται Ald. Bas. ab. κἂν μηδὲν ... γίγνηται cum Vind. E. et reliquis, ut videtur, codicibus Stephanus et posteriores editores: non male; etsi praeter exspectationem Glauco vix inchoatam harum voluptatum descriptionem relinquens ad priora nos redire et ex illis ὅμως αὐτὰς ἀσπαζόμεθα repetere iubet, quod ipsum sensisse videtur Bekkerus ideoque interpunctionem ut supra dixi mutavisse. Tamen, si codices in ea lectione consentirent, ferenda haud dubie esset. Nunc partim Par. A. Vat. B. Ven. C. et Flor. B. consensus, partim quod vulgata in eis potissimum reperta est, qui in glossematis conspirare solent (Par. DK. Mon. B. Flor. U. dico) alteram facit ut praeferam, quae non solum illa offensione caret, sed etiam libera ab omni interpolationis suspicione et talis est, ut reliquarum fons fuisse facile intelligatur. Scilicet ignorabant librarii in descriptionibus post relativum saepe adhiberi καὶ cum demonstrativo et καὶ — διὰ ταύτας γίγνεται ita explicari debere, ut si καὶ δι' ἃς — γίγνεται dictum esset. Qua in dictione neque μηδὲν rationi repugnat; nam cogitatione circumscriptum genus significatur; neque illud reprehendi potest, quod duae diversae res, τὸ ἀβλαβὲς et τὸ ἀνωφελὲς, quasi eiusdem generis sint, per solum καὶ copulantur; aliter enim ad descriptionem prius adhibetur, aliter posterius. De innoxiis se voluptatibus loqui obiter ostendit Glauco et id statim addit, quod gravius est, de posteri temporis fructu, qui nullus sit: *velut gaudium et voluptates illae innoxiae, quae ita comparatae sunt, ut neque ad posterum tempus quicquam efficiant neque omnino aliud, nisi praesentem delectationem habeant.* Ita enim haec μηδὲν ἄλλο, ἢ capienda sunt, sive καὶ legatur, sive κἂν. Etiam Ficinus καὶ et γίγνεται legit: *et quae in posterum nihil praeter gaudium allaturae sint eas habenti.*

ταῦτα γὰρ ἐπίπονα φαῖμεν ἄν, ὠφελεῖν δὲ ἡμᾶς, καὶ αὐτὰ μὲν ἑαυτῶν ἕνεκα οὐκ ἂν δεξαίμεθα ἔχειν, τῶν δὲ D μισθῶν τε χάριν καὶ τῶν ἄλλων, ὅσα γίγνεται ἀπ' αὐτῶν. Ἔστι γὰρ οὖν, ἔφην, καὶ τοῦτο τρίτον. ἀλλὰ τί δή; Ἐν ποίῳ, ἔφη, τούτων τὴν δικαιοσύνην τίθης; Ἐγὼ μὲν οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, ἐν τῷ καλλίστῳ, ὃ καὶ δι' 358 αὑτὸ καὶ διὰ τὰ γιγνόμενα ἀπ' αὐτοῦ ἀγαπητέον τῷ μέλλοντι μακαρίῳ ἔσεσθαι. Οὐ τοίνυν δοκεῖ, ἔφη, τοῖς πολλοῖς, ἀλλὰ τοῦ ἐπιπόνου εἴδους, ὃ μισθῶν ἕνεκα καὶ εὐδοκιμήσεων διὰ δόξαν ἐπιτηδευτέον, αὐτὸ δὲ δι' αὑτὸ

διὰ ταύτας] om. Lob. Vind. B. Vat. BM. διὰ ταῦτα Mon. B. δι' αὐτὰ Ang. B. δι' αὐτὰς Vind. F. Flor. R. διὰ ταύταις Vind. E. διὰ ταύτης Ald. Bas. ab.

ἄλλο] ante γίγνεται legitur in Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τι] τ' Flor. B. om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

C τοιοῦτον] τοιοῦτο Lob. Vind. B. Vat. B.

δέ] δαί Flor. T. δαὶ Par. A. a m. s. δ' Lob. Vind. BE. Amb. C. Vat. HM. Flor. ABCV.

αὐτό τε] om. Vind. D.

αὐτοῦ] ἑαυτοῦ Vind. F. Ang. B. Flor. R. αὑτοῦ Lob. D.

γιγνομένων] γιν. Vind. E. Ald. Bas. ab. Steph.

αὖ] αὐτὸ Vind. D. om. Fic.

τὸ ὁρᾶν] τὸ int. vers. habet Vind. F.

εἶπον] εἶπε, sup. ον, Vind. F.

τὸ κάμνοντα] τὸν κ. Vind. F. Flor. R.

ἰατρεύεσθαι] Hunc locum respexisse videtur Antiatticistes Bekkeri anecd. p. 100, 10: ἰατρεύειν· Πλάτων Πολιτείας δευτέρῳ.

ὁ ἄλλος] ἄλλος Vind. E. et a m. pr. Ven. B. ἄλλως Mon. B. et int. vers. Par. K. sec. Bip. *medicationemque et pecuniariam exercere* Ficinus, ἄλλος omittens.

ἐπίπονα φαῖμεν ἄν] φαμὲν ἐπίπονα εἶναι Ang. B. Flor. R. et, sup. φαῖμεν, Vind. F.

δὲ] δι' Flor. C.

αὐτὰ] ταῦτα Vat. B. ἑαυτὰ Par. K. sec. Bekk.

ἑαυτῶν] αὐτῶν Vind. F. Flor. R.

D ἕνεκα] om. Vind. E.

δεξαίμεθα] δεξάμεθα Vind. E.

μισθῶν τε] τε om. Vind. F. Ang. B. Flor. R. μισθὸν τε Vind. E.

γίγνεται] γίν. Vind. E. Flor. ACV.

ἔφην] ἔφη Vat. M. Flor. A. et a m. pr. Vind. B. et cum litura post η Lob.

ἀλλὰ τί δή;] Haec iam Glauconis esse voluit Stephanus. Aldus maiusculis non utens rem incertam reliquit. Basileenses et haec et sequentia usque ad τίθης Socrati continuant. Ficinus recte personas distinxit.

ἔφη] Ita Vind. B. cum litura in η. ἔφην Lob. Vat. M.

358 ὃ] ἵνα Vind. B. Vat. M.

αὑτὸ] αὐτὸ Lob. Vind. BDF.

γιγνόμενα] γιν. Vind. E.

ἀπ'] ὑπ' Amb. C. Vat. H. Flor. ACRT.

δοκεῖ, ἔφη] ἔ. δ. Vind. F. Ang. B.

τοῦ] τὸ Vind. BE.

ἐπιπόνου εἴδους] Ita a m. pr. Vind. B. sed a m. s. ἐπίπονον εἶδος.

μισθῶν] μισθῶν θ' Lob. Vind. BD. Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Amb. C. μισθὸν, corr. μισθοῦ, θ' Vind. E. μισθῶν τε Vind. F. Flor. ABCRUV. Stallbaumius. Vtrumvis probari potest; sed ipsa codicum discrepantia utrique fidem detrahit.

αὑτὸ] αὐτὸ Lob. Vind. D. Ald. Bas. ab. Steph.

φευκτέον ὡς ὂν χαλεπόν. Οἶδα, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι δοκεῖ οὕτω καὶ πάλαι ὑπὸ Θρασυμάχου ὡς τοιοῦτον ὂν ψέγεται, ἀδικία δ' ἐπαινεῖται· ἀλλ' ἐγώ τις, ὡς ἔοικε, δυσ-B μαθής. Ἴθι δή, ἔφη, ἄκουσον καὶ ἐμοῦ, ἐάν σοι ταὐτὰ δοκῇ. Θρασύμαχος γάρ μοι φαίνεται πρωϊαίτερον τοῦ δέοντος ὑπὸ σοῦ ὥσπερ ὄφις κηληθῆναι· ἐμοὶ δ' οὔπω κατὰ νοῦν ἡ ἀπόδειξις γέγονε περὶ ἑκατέρου. ἐπιθυμῶ γὰρ ἀκοῦσαι, τί τ' ἔστιν ἑκάτερον καὶ τίνα ἔχει δύναμιν αὐτὸ καθ' αὑτὸ ἐνὸν ἐν τῇ ψυχῇ, τοὺς δὲ μι-

ὂν] ἦν Vind. E.

δοκεῖ οὕτω] δ. τούτω Amb. C. a m. pr. οὕτω δ. Par. DK. Mon. B. editi ante Bekkerum.

καὶ πάλαι] Haec vulgo commate a superioribus distinguuntur, ut καὶ vinculum sit inter οἶδα et ψέγεται. Eodem modo Ficinus: *Novi equidem istuc multis videri. quocirca iam pridem* etc. in quibus neque *istuc* probo, quum verbi δοκεῖ subiectum idem, quod paullo ante Glauconis in sermone, iustitia sit, et simplicius ac verius puto δοκεῖ καὶ ψέγεται coniuncta ad ὅτι referre.

Θρασυμάχου] Θρασυμάχῳ Vind. E.

τοιοῦτον] Ad hoc in Flor. R. adscriptum est χαλεπὸν δηλονότι.

ἀδικία δ' ἐπαινεῖται] om. Par. A. Lob. Vind. B. Vat. B. Ven. B. Flor. B. Qui codicum partim optimorum et raro contra reliquos conspirantium consensus suspicionem glossematis iniicere adeoque, si omnia ea, quae non necessaria sint, resecanda statuimus, ut haec tria verba eiiciamus, movere potest. Agitur enim de sola iustitiae vituperatione coniuncta illa quidem a Thrasymacho laudationi iniustitiae, verum non ita, ut illam commemorans Socrates hanc simul commemorare debuerit. Quod deinde Glauco περὶ ἑκατέρου dicit, quum per se commode intelligi, tum ad primam ipsius interrogationem referri potest, in qua p. 357. B. iustum et iniustum nominatim distinxerat. Verum tamen quum neque glossema redoleant neque sensus huius loci cuiquam imperfectus videri posset, ut ea inserenda duceret, plura autem omnino in codicibus errore librariorum omissa, quam prava sedulitate immissa constet, errorisque occasio ex consimili verborum ψέγεται et ἐπαινεῖται terminatione ut p. 366. A. 373. A. oriri potuerit, retinenda putavi. Scribarum potius, quam recensionum omissionem esse eo quoque probabilius fit, quod Vaticanum M. a ducibus suis Lob. et Vind. B. descivisse videmus. Cf. etiam p. 362. D. — Pro δ' Vind. F. Flor. RT. δὲ habent.

ὡς ἔοικε] ὡς ἔοικα Ang. B. ὡς *om.* Vind. F. *ut videor* Fic.

δυσμαθής] δ. εἶναι Vind. F. Ang. B. Flor. R.

καὶ ἐμοῦ, ἐάν] ἐμοῦ κἂν B Amb. C.

ταὐτὰ δοκῇ] ταῦτα δοκεῖ Lob. ταῦτα δοκῇ Vind. B. et a m. pr. E. (a m. s. ut vulgo) Vat. B. Par. K. sec. Bekk. Flor. B. δοκῇ ταῦτα Vind. D. ἔτι δοκεῖ ταῦτα Ang. B. ἔτι δοκῇ ταῦτα Flor. ACR. ἔτι δοκῇ ταὐτὰ Vind. F. ταὐτὰ δοκοῖ Flor. U.

ὑπὸ σοῦ] in margine habet Vind. F.

κηληθῆναι] Ita Vind. B. a m. s. κληθῆναι Lob. et a m. pr. Vind. B. καληθῆναι Ang. B.

δ'] δὲ Lob. Vind. BE. Flor. ABCTV.

ἑκατέρου] ἑκατέροιν Florentinorum unus, cuius signum addere

αὐτοὺς καὶ τὰ γιγνόμενα ἀπ' αὐτῶν ἐᾶσαι χαίρειν. Οὑτωσὶ οὖν ποιήσω, ἐὰν καὶ σοὶ δοκῇ· ἐπανανεώσομαι τὸν Θρασυμάχου λόγον καὶ πρῶτον μὲν ἐρῶ δικαιοσύνην C οἷον εἶναί φασι καὶ ὅθεν γεγονέναι· δεύτερον δὲ, ὅτι πάντες αὐτὸ οἱ ἐπιτηδεύοντες ἄκοντες ἐπιτηδεύουσιν ὡς ἀναγκαῖον, ἀλλ' οὐχ ὡς ἀγαθόν· τρίτον δὲ, ὅτι εἰκότως αὐτὸ δρῶσι· πολὺ γὰρ ἀμείνων ἄρα ὁ τοῦ ἀδίκου, ἢ ὁ τοῦ δικαίου βίος, ὡς λέγουσιν. ἐπεὶ ἔμοιγε, ὦ Σώκρατες, οὔ τι δοκεῖ οὕτως· ἀπορῶ μέντοι διατεθρυλημένος

omisit Stallbaumius, ex emendatione. Suspicor esse Flor R. Nam ἑκατέροιν, sup. a m. s. ον, legitur in Vind. F.

τί τ'] τί Vind. E. Amb. C. Vat. H.

ἔστιν] Ita Vind. F. Flor. A. ἐστὶν Lob. Vind. BD. editi ante Bekkerum; non absurde, sed contra praeceptum grammaticorum in interrogatione ἔστι iubentium scribi.

ἑνὸν ἐν] ἐν om. Lob. Vind. B. Vat. M.

γιγνόμενα] γιν. Vind. E. a m. pr.

αὐτῶν] αὐτῆς Par. K.

ἐᾶσαι] ἐάσαι Lob. editiones ante Bekkerum. ἐάσαισαι Vind. E.

Οὑτωσὶ] οὑτωσὶν Par. D. Vide ad L. I. p. 330. B.

καὶ σοὶ] καί σοι Ald. Bas. ab.

δοκῇ] δοκῶ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐπανανεώσομαι τ. Θ. λ.] citat Thomas Mag. p. 332. in corrupta codicis sui lectione exemplum a Platone positae coniunctionis ἐκὰν deprehendisse sibi visus: ἐκὰν ἀνανεώσωμαι τὸν Θ λ. Eadem corruptela laborant Vind. B. et a m. s. F. (a m. pr. ut vulgo) Flor. R. et a m. s. AC. item Lob. et Vat. M. qui duo tamen propius vero ἐκὰν ἀνανεώσομαι habent, ut Thomae cod. B. et ed. Vascosani. Memoria lapsus Stephanus thes. II. p. 1031. D. οὐκ ἐπανανεώσομαι ex hoc loco affert.

C πρῶτον μὲν ἐρῶ] ἐ. π. μ. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

εἶναί φασι] φασιν εἶναι Vind. B.

πάντες] πάντων cum ες super ων Vind. D.

αὐτὸ οἱ] αὐτόθι, corr. αὐτό, Vind. F. αὐτόθι οἱ a m. s. Flor. AC.

ἀναγκαῖον] ἂν δίκαιον Vind. F. et int. vers. super vulgata Flor. AC.

δρῶσι] δρῶσιν Flor. B.

γὰρ] omisit Ficinus et pro ἄρα *ergo* dedit. Debebat *scilicet*.

ἀμείνων] ἄμεινον Ang. B. et, sup. ων, Vind. F. et int. vers. Flor. AC.

δικαίου] δίκαιος Vind. E.

λέγουσιν] λέγουσι Ald. Bas. ab.

ἔμοιγε] ἔμοιγ' Vind. F. Ang. B.

οὔ τι] οὐ Ven. B a m. pr. οὔτοι Vind. E. Par. DK. Mon. B. Flor. CU. ὅτι οὐ Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. B. ἔτι οὐ editi ante Astium, qui οὔ τι ex Veneto (C.) restituit. *non* Fic.

οὕτως] οὕτω Vind. F.

διατεθρυλημένος] Ita Bekkerus pro διατεθρυλλημένος scripsit secundum Par. A. Vat. BH. Ven. C. Eodem modo Flor. BV. quos sequi Stallbaumius noluit, etiam aliis locis λλ retinens, ut Lys. p. 205. B. Phaedon. p. 66. B. 76. D. 100. B. Civ. L. VIII. p. 566. B. quibus omnibus Bekkerus λ dedit. Atque hanc usitatiorem rationem esse ostendit Eustathius ad Il. XXIII. 396: ἡ πλείων χρῆσις δι' ἑνὸς λ οἶδε προφέρειν. Etymologici autem auctor p. 456, 39. ne novit quidem alteram, quam Buttmannus ad Midianam p. 88. natam ex mensurae observatione

τὰ ὦτα ἀκούων Θρασυμάχου καὶ μυρίων ἄλλων· τὸν δὲ
D *ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης λόγον, ὡς ἄμεινον ἀδικίας, οὐδενός πω ἀκήκοα ὡς βούλομαι· βούλομαι δὲ αὐτὸ καθ' αὑτὸ ἐγκωμιαζόμενον ἀκοῦσαι. μάλιστα δ' οἶμαι ἂν σοῦ* 422 *πυθέσθαι· διὸ κατατείνας ἐρῶ τὸν ἄδικον βίον ἐπαινῶν, εἰπὼν δὲ ἐνδείξομαί σοι ὃν τρόπον αὖ βούλομαι καὶ σοῦ ἀκούειν ἀδικίαν μὲν ψέγοντος, δικαιοσύνην δὲ ἐπαινοῦντος. ἀλλ' ὅρα, εἴ σοι βουλομένῳ ἃ λέγω. Πάντων*
E *μάλιστα, ἦν δ' ἐγώ· περὶ γὰρ τίνος ἂν μᾶλλον πολλάκις*

syllabae *θρῦ* statuit, Stephanus vero thes. I. p. 1580. ideo minus probat, quod a *θρόος* expeditius derivetur *θρυλεῖν*, quam *θρυλλεῖν*. Plato secundum codices videtur utrumque, sed *θρυλεῖν* frequentius usurpasse, prorsus ut Eustathium omnino pronuntiare vidimus; et Lysidis l. c. *διατεθρύλληται*, reliquis cum Bekkero scribendum puto.

D *ἄμεινον*] *ἀμείνων* Amb. C. Vat. H. *ἄμείνον*, superscripto *ω* super *ο*, Par. K.

αὐτὸ καθ' αὑτὸ] Ita Vind. a m. pr. sed *αὐτὸν καθ' αὑτὸν* a m. s. *αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ* Vat. H. Flor. ACV.

ἂν σοῦ] *ἄν σου* Lob. Vind. BDEF. editi ante Astium.

κατατείνας] Photius et Suidas: *κατατείνας ἐρῶ· ἀντὶ τοῦ μακρὸν λόγον διεξελεύσομαι. Πολιτείας β· διὸ κατατείνας ἐρῶ.*

εἰπὼν δὲ] *dicendoque* Fic.

ἀκούειν] *ἀκοῦσαι* Vind. F. Ang. B.

δὲ] *δ'* Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. AC.

βουλομένῳ] *βουλόμενα* Vat. H. *βουλομένῳ εἴη* Ven. B. editi ante Bekkerum. Optativum ferri non posse statuens Astius pro eo *ἐστὶν* scribendum putat, quod contra codices nequaquam admittendum. Multa exstant ad nostrum sensum durioris ellipseos exempla, quorum nonnulla collegit Schaeferus Melet. p. 48. sq. unum supra L. I. p. 351. C. vidimus. Ceterum optativus si a codicibus firmus esset, eadem ratione explicari deberet, qua p. 361. C.

Πάντων] *πάντα* Ang. B.

μάλιστα] *κάλιστα* Amb. C.

πολλάκις] *om.* Fic.

E *τις*] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM.

χαίροι] In Vat. B. *μι* super *οι* scriptum est. *χαίροι μᾶλλον* Ven. B.

λέγων] *καὶ λ.* Vind. E.

καὶ — Κάλλιστα] *ἦ — κάλλιστ'* Vind. F. Ang. B.

τί οἴονται] Ita Mon. B. Flor. U. Bekkerus. *τί οἰόντε* Ven. C. Par. DK. Amb. C. Ang. B. *τί οἰόνγε* corr. in *γ* Vind. D. *οἰόν τε* Vind. F. Flor. RT. Stallbaumius. *τί ὄν τε* Par. A. Lob. Vat. BHM. Ven. B. Vind. BE. Flor. ACV. *τί τε ὂν τυγχάνει* Flor. B. qui ab hoc inde loco recentissima manu scriptus est, et editi ante Bekkerum. Hos interpolatos esse codicum omnium *τυγχάνει* omittentium consensus arguit; neque Stallbaumium nunc putamus suam lectionem tenere, quum *τί* in tot melioribus exstare intellexerit. *οἴονται* vero tam multis locis in *οἰόν τε* corruptum (cf. ad L. I. p. 329. E.) tamque aptum hic et in depravata Parisiensis A. et ceterorum scriptura tam conspicuum est, ut ex coniectura reponi tuto potuisset, etiam si Mon. B. et Flor. U. id non praeberent. Quos ipsos hunc locum non fideliter ex antiquiore aliquo et reliquis nostris omnibus certiore exemplari

τις νοῦν ἔχων χαίροι λέγων καὶ ἀκούων; Κάλλιστα, ἔφη, λέγεις· καὶ ὃ πρῶτον ἔφην ἐρεῖν, περὶ τούτου ἄκουε τί οἴονται, καὶ ὅθεν γέγονε δικαιοσύνη. Πεφυκέναι γὰρ δή φασι τὸ μὲν ἀδικεῖν ἀγαθόν, τὸ δὲ ἀδικεῖσθαι κακόν, πλέονι δὲ κακῷ ὑπερβάλλειν τὸ ἀδικεῖσθαι, ἢ ἀγαθῷ τὸ ἀδικεῖν· ὥστ' ἐπειδὰν ἀλλήλους ἀδικῶσί τε καὶ ἀδικῶνται καὶ ἀμφοτέρων γεύωνται, τοῖς μὴ δυναμένοις τὸ μὲν ἐκφεύγειν, τὸ δὲ αἱρεῖν δοκεῖ λυ- 359 σιτελεῖν ξυνθέσθαι ἀλλήλοις μήτ' ἀδικεῖν μήτ' ἀδικεῖ-

descriptum, sed ab homine solerti et ingenio fidente emendatum exhibere sequentia docent, quae sic in eis scripta sunt: *καὶ ὅθεν γεγονέναι δικαιοσύνην*. quae Bekkerus in textum recipere non dubitavit, commate post *ἄκουε* posito, quod vulgo omnes habent. Qua in lectione primum haec ipsa distinctio non minus, quam in Aldina et Stallbaumiana, incommoda est, quum non *de eo*, sed *ipsum illud* auditurus esset Socrates, quod primo loco dicturum sese dixerat Glauco. Deinde, ut possit hoc incommodum evitari verbis *περὶ τούτου* vel ad *ἐρεῖν* referendis (ut Ficinus fecit: *Enimvero quod primum de hoc dicere pollicitus sum, iam audi, quale sit et unde sit orta iustitia*) vel nobiscum trahendis ad *οἴονται*, tamen qui superiora illa Glauconis C: *πρῶτον μὲν ἐρῶ δικαιοσύνην οἷον εἶναί φασι καὶ ὅθεν γεγονέναι* consideret et codicum lectiones inter ipsas comparet, nostram Bekkerianae praeferre, dum modo ne deteriorem sensum praebeat, nullus dubitet. Quid autem reprehendi possit, si ita interpreteris: *quod primum me dicturum dixeram, de eo accipe quid opinentur, et unde orta sit iustitia?* Primum dicturus fuerat de vulgi circa naturam et originem iustitiae opinione. Id argumentum, sicut erat, bipartitum hic enuntiat, sed alteram partem ita, ut si ex sua eam sententia declaraturus esset. Hoc vero minime tale est, ut a retinenda codicum auctoritate absterrere nos debeat: vel ex proximis repetamus *ὥσπερ οἴονται*, vel potius statuamus iam hic Glauconem suam personam ponere pro eis, quorum caussam acturus est.

πλέονι] *πλέον* Vind. D. Ven. C. et a m. pr. B. *πλείονι* Ang. B. Flor. R.

ὑπερβάλλειν] *ὑπερβάλλει* Mon. B.

ἀγαθῷ] *ἀγαθὸν* Ang. B.

ἀδικῶνται] *ἀδικῶν* Vind. E.

γεύωνται] Ita Lob. sed superscripto o super ω. *γεύονται* Vind. B. Vat. M.

αἱρεῖν] „*εὑρεῖν*, ut videtur, 359 Vat. M. a m. pr." Bekkerus. *ἑρεῖν* Ald. Bas. ab. quod in *αἱρεῖν* aut *ποιεῖν* mutandum ostenderat Cornarius. *consequi* Fic.

δοκεῖ] Astius coniecit *δοκεῖν*, probante Stallbaumio, quia haec omnis oratio obliqua sit et a verbo *φασὶ* pendeat. Non male. Sed quod paullo ante Glauconem facere vidimus, quodque paullo post aperte facit, ut ipse in istorum locum succedat, idem hic statuendum est.

ξυνθέσθαι] *ξυντίθεσθαι* Vind. D. Vat. B. Par. DK. Mon. B. Flor. U. *τὸ συντίθεσθαι* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἀλλήλοις] *ἀλλήλους* Vind. D.

μήτ'] *μήτε* Vind. F.

μήτ'] *μήτε* Vind. DF.

σθαι. καὶ ἐντεῦθεν δὴ ἄρξασθαι νόμους τίθεσθαι καὶ ξυνθήκας αὑτῶν καὶ ὀνομάσαι τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπίταγμα νόμιμόν τε καὶ δίκαιον, καὶ εἶναι δὴ ταύτην γένεσίν τε καὶ οὐσίαν δικαιοσύνης μεταξὺ οὖσαν τοῦ μὲν ἀρίστου ὄντος, ἐὰν ἀδικῶν μὴ διδῷ δίκην, τοῦ δὲ κακίστου, ἐὰν ἀδικούμενος τιμωρεῖσθαι ἀδύνατος ᾖ, τὸ δὲ δίκαιον ἐν μέσῳ ὂν τούτων ἀμφοτέρων ἀγαπᾶσθαι B οὐχ ὡς ἀγαθὸν, ἀλλ' ὡς ἀῤῥωστίᾳ τοῦ ἀδικεῖν τιμώμενον· ἐπεὶ τὸν δυνάμενον αὐτὸ ποιεῖν καὶ ὡς ἀληθῶς ἄνδρα οὐδ' ἂν ἑνί ποτε ξυνθέσθαι τὸ μήτε ἀδικεῖν μήτε ἀδικεῖσθαι· μαίνεσθαι γὰρ ἄν. Ἡ μὲν οὖν δὴ φύσις δικαιοσύνης, ὦ Σώκρατες, αὕτη τε καὶ τοιαύτη, καὶ ἐξ

δὴ] int. vers. Vind. F.
ἄρξασθαι νόμους] ἀπάρξασθαι νόμους τε Vind. F. Ang. B. Flor. R.
ξυνθήκας] συνθ. Vind. F. Flor. R.
αὑτῶν] Ita Bekkerus tacite pro αὐτῶν, quod editi ante ipsum et codices mei quidem omnes exhibent, quod ferri potest, si τίθεσθαι passivum est, ut Leg. L. IIII. p. 705. E. V. 744. A. Neque transitus ad activum tam obstat, quam verbum ἄρξασθαι, cuius cum passivo constructio mihi durior videtur; nescio an vere; certe ἤρχετο ἐξαγριαίνεσθαι L. I. p. 336. D. et talia diversa sunt. — In Mon. B. est αὐτοῖς, in Flor. U. αὑτοῖς, quod Stallbaumius recepit. Ficinus pronomen nullum habet.
καὶ ὀνομάσαι] καὶ τιμωρεῖσθαι καὶ ὀνομάσαι Flor. R.
ταύτην] ταύτην τὴν Par. DK. sec. Bekk. ταύτην τε Par. K. sec. Bip.
μεταξὺ οὖσαν] Hic plene interpungunt editi ante Stephanum cum Vind. D. Similiter Ficinus: *quae media quodammodo sit optimum inter et pessimum, quando quidem optimum est* etc.
τιμωρεῖσθαι] Huic in Vind. F. κολάζειν superscriptum est.
ᾖ] εἴ Par. K. sec. Bekk.
δὲ] *ergo* Fic.
ὂν] *om.* Vat. H. inter versus habet Flor. A.

ἀῤῥωστίᾳ] ἀῤῥωστία Ald. Bas. ab. B
τοῦ] τὸ Vind. E. Vat. H. Flor. AC.
τιμώμενον] *tanquam iniuriarum inferendarum obstaculum* Fic.
ἄνδρα] *om.* Vind. F. Flor. R.
ἂν] ἐν Amb. C. *om.* Flor. T.
ἑνί] ἔνι Vind. D.
ποτε] πω Par. DK. Mon. B. Flor. U.
ξυνθέσθαι] συνθ. Vind. F.
τὸ μήτε ἀδικεῖν μήτε] τῶν εἴτε ἀδικεῖν εἴτε Lob. Vind. E. et, sup. a m. s. μήτε — μήτε, B. Vat. HM. Flor. V. et, sup. τὸν μήτε — μήτε, AC.
μὲν] μέν γ' Flor. B. editi ante Bekkerum.
δὴ] δὲ Amb. C.
καὶ ἐξ] καὶ *om.* Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. AC.
τοιαῦτα] τὰ τ. Vind. D.
ὁ] *om.* Vind. B.
ἀδυναμίᾳ] ἀδυναμία Ald. Bas. ab.
ἐπιτηδεύουσι] ἐπιτηδεύσι Vind. E.
τοιόνδε] τοιόνδε τι Flor. T.
δόντες] δέοντες Bas. a. C
εἶτ'] εἴτ' Vind. DE. εἶτα Vind. F.
ποῖ] ὅποι Vind. F. Ang. B. Flor. R.
ἐπ' αὐτοφώρῳ] Ita Lob. Vind. BE. Vat. B. Ven. BC. Par. K. sec. Bekk. Mon. B. Reliqui codices Bekkeri (de Florentinis Stallbaumius tacet) cum Vind. F. et

ὃν πέφυκε, τοιαῦτα, ὡς ὁ λόγος. ὡς δὲ καὶ οἱ ἐπιτηδεύοντες ἀδυναμίᾳ τοῦ ἀδικεῖν ἄκοντες αὐτὸ ἐπιτηδεύουσι, μάλιστ' ἂν αἰσθοίμεθα, εἰ τοιόνδε ποιήσαιμεν τῇ διανοίᾳ· δόντες ἐξουσίαν ἑκατέρῳ ποιεῖν ὅτι ἂν βούληται, τῷ τε δικαίῳ καὶ τῷ ἀδίκῳ, εἶτ' ἐπακολουθήσαιμεν θεώμενοι, ποῖ ἡ ἐπιθυμία ἑκάτερον ἄξει. ἐπ' αὐτοφώρῳ οὖν λάβοιμεν ἂν τὸν δίκαιον τῷ ἀδίκῳ εἰς ταὐτὸν ἰόντα διὰ τὴν πλεονεξίαν, ὃ πᾶσα φύσις διώκειν πέφυκεν ὡς ἀγαθὸν, νόμῳ δὲ βίᾳ παράγεται ἐπὶ τὴν τοῦ ἴσου τιμήν. Εἴη δ' ἂν ἡ ἐξουσία, ἣν λέγω, τοιάδε μάλιστα, εἰ αὐτοῖς γένοιτο, οἵαν ποτέ φασι δύναμιν τῷ Γύγου, τοῦ Λυδοῦ, προγόνῳ γενέσθαι. εἶναι μὲν γὰρ αὐτὸν ποι- C D

editis ante Astium ἐπαυτοφώρῳ. Vind. D. ἐπαυτοφόρω habet. Ficinus: *inveniremus profecto* etc.

οὖν] νῦν Vind. D.

ἂν τὸν] ἂν τὸ Lob. Vind. D. Vat. H. τὸ Vind. B. τὸν Vat. M.

διὰ] ἐπὶ Vind. F. (in m. διὰ) Amb. C. Ang. B. et a m. s. Flor. ACR.

διώκειν πέφυκεν] πέφυκε δ. Ang. B. Flor. R. πέφυκεν δ. Vind. F.

ἀγαθὸν] ἀ. ὂν Vind. EF. Amb. C. Ang. B.

νόμῳ] νόμου Vind. F. Ang. B. Flor. R.

βίᾳ] καὶ β. Ven. C. Vind. DE. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Vat. H. Flor. ABCTUV. Bas. ab. Astius, Bekkerus, Stallbaumius. *lege autem ac vi* Fic. βίᾳ significat idem, quod βιαίως. Sic L. VIII. p. 552. E: οὓς ἐπιμελείᾳ βίᾳ κατέχουσιν αἱ ἀρχαί. ubi Stephanus sed solus ἐπιμελείᾳ καὶ βίᾳ habet.

ἡ] om. Mon. B. Flor. T.

αὐτοῖς] αὐτὸς Lob. αὐτῷ Vind. B. Vat. M.

γένοιτο,] Comma restitui, quod sustulerunt Bekkerus et Stallbaumius, quia simplicius videbatur τοιάδε ad οἵαν, quod sequitur, referre, quam pro demonstrativo aut pro supervacaneo habere.

φασι] post προγόνῳ collocatum est in Lob. Vind. B. Vat. M.

τῷ] τοῦ Vat. H. Flor. AC.

Γύγου] Ita Lob. a m. pr. sed diphthongo inscriptum est η. γύγου cum reliquis habet etiam cod. Darmstadiensis apud Creuzerum post Plotinum p. 517. et Vind. F. sed γύγη Ang. B. Γύγῃ Flor. R. quod ex coniectura ab Astio olim illatum repetiit Stallbaumius, quodque legisse videtur Ficinus: *Erit autem licentia ista, quam dico, talis, istis si detur, qualem aliquando ferunt fuisse Gygi* (cod. Vind. E. *gigi*, ed. Ven. a. 1517. *Gygae*) *Lydi progenitori.* Scilicet Gygae annulum non solum a Cicerone (Offic. III. 9.) et aliis, sed ab ipso Platone infra L. X. p. 612. B. dici recordantes neque extra illum Gygen, de quo Herodotus L. I. c. 8. sqq. retulit, alium agnoscentes, simul fabulae huic aliquid veri subesse statuentes viri docti ipsum Croesi, Lydorum regis (τοῦ Λυδοῦ) abavum hic requirebant. Platoni vero licebat alterum Gygen fingere, ingenio et fortuna similem interfectori Candaulae, quem ideo genus ab illo ducentem facit, prioris nomen, quippe quod commune ei cum posteriori esset, reticens. Quominus autem Γύγῃ reciperetur, vel maxime obstare debebat defectus articuli τῷ ad appositionem necessarii.

Λυδοῦ] λύδου Lob. D

μένα θητεύοντα παρὰ τῷ τότε Λυδίας ἄρχοντι, ὄμβρου δὲ πολλοῦ γενομένου καὶ σεισμοῦ ῥαγῆναί τι τῆς γῆς καὶ γενέσθαι χάσμα κατὰ τὸν τόπον ᾗ ἔνεμεν. ἰδόντα δὲ καὶ θαυμάσαντα καταβῆναι καὶ ἰδεῖν ἄλλα τε δή, ἃ μυθολογοῦσι, θαυμαστὰ καὶ ἵππον χαλκοῦν, κοῖλον, θυρίδας ἔχοντα, καθ' ἃς ἐγκύψαντα ἰδεῖν ἐνόντα νεκρὸν, ὡς φαίνεσθαι, μείζω, ἢ κατ' ἄνθρωπον. τοῦτον δὲ ἄλλο
E μὲν ἔχειν οὐδὲν, περὶ δὲ τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον, ὃν περιελόμενον ἐκβῆναι. συλλόγου δὲ γενομένου τοῖς

ᾗ] ᾗ ἐκεῖνος Amb. C. Ang. B. Vind. EF. Flor. ACRT. Darmstad. *ubi ille armenta pascebat* Fic.

δή] *om.* Amb. C. Flor. R. et a m. pr. Vind. F. qui id a m. s. inter versus habet.

ἃ] *om.* Par. A. Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. B. quasi narrantibus tantum ista mira viderentur.

χαλκοῦν, κοῖλον] Commate distinxi, ut deinceps, non simul, animadversa. κοῖλον *om.* Vind. D.

θυρίδας ἔχοντα] *cuius in lateribus fores essent.* Cicero Offic. III. 9.

ἰδεῖν] *om.* Vind. E.

ὡς φαίνεσθαι] *om.* Fic. Sunt ad νεκρὸν referenda: utrum vere mortuus fuerit, an specie, fabula incertum reliquit.

μείζω] μείζων Vind. E. In Vind. D. ι post ε int. vers. a m. s. additum est.

ἢ] int. vers. a m. s. habet Vind. D.

κατ'] κατὰ Flor. V.

τοῦτον δὲ ἄλλο μὲν ἔχειν οὐδὲν] Codices iidem, qui paullo ante ἃ omiserunt, hoc loco cum Flor. BUV. Palatino apud Creuzerum (Melet. I. p. 117.) et editis ante Astium omittunt ἔχειν, quem defectum Ven. B. Flor. B. Ald. Bas. ab. Steph. ita resarciunt, ut post δακτύλιον exhibeant φέρειν, quod a reliquis omnibus abest; Vaticani autem BM. et Vind. B. τοῦτον mutarunt in τούτῳ, scilicet εἶναι supplendum relinquentes. Lob. τοῦτο superscripto acuto et ω habet. Astius utrumque ἔχειν (idque in tertia ed. post οὐδὲν) et φέρειν dedit, contra omnes. Nostra lectio, quae eadem Bekkeri et Stallbaumii est, reliquorum codicum et Darmstadiensis auctoritate nititur, et si minus pro genuina habenda, tamen in re dubia ceteris praeferenda fuit. Eandem secutus est Ficinus: *hoc* (cadaver) *nihil habebat aliud praeter aureum digito anulum.*

E περὶ] πρὸς Amb. C.

χρυσοῦν δακτύλιον] δ. χ. Vind. B. χρυσοῦν *om.* Vind. D.

γενομένου] γιγν. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Darmst.

εἰωθότος] εἰωθότως Ven. C. Vind. F. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B.

ἐξαγγέλλοιεν] ἐξαγγέλοιεν Lob. Vind. BF. Vat. BH. Ven. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRTV. Darmst. (in quo est ἐξαγέλοιεν, si operae Creuzeri non peccarunt.) Aoristus haud inepte renuntiationem ipsam coram rege faciendam significaret. Praesens id ostendere videtur, quod in ipso concilio fieri debebat, ut singuli pastores de suis gregibus referrent, priusquam regi renuntiaretur. Quod concilium menstruum fuisse breviter dictum

ποιμέσιν εἰωθότος, ἵν' ἐξαγγέλλοιεν κατὰ μῆνα τῷ βασιλεῖ τὰ περὶ τὰ ποίμνια ἀφικέσθαι καὶ ἐκεῖνον ἔχοντα τὸν δακτύλιον. καθήμενον οὖν μετὰ τῶν ἄλλων τυχεῖν τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρός. τούτου δὲ γενομένου ἀφανῆ αὐτὸν γενέσθαι τοῖς παρακαθημένοις, καὶ διαλέγεσθαι 360 ὡς περὶ οἰχομένου. καὶ τὸν θαυμάζειν τε καὶ πάλιν ἐπιψηλαφῶντα τὸν δακτύλιον στρέψαι ἔξω τὴν σφενδόνην καὶ στρέψαντα φανερὸν γενέσθαι. καὶ τοῦτο ἐννοήσαντα

est verbis *κατὰ μῆνα*. Ceterum si praesens ferri non posset, *ἐξαγγελοῖεν* scribi posset, renuntiationis ipsius futurae ratione habita; ut nullo modo liceat hoc exemplo aoristum illum secundum defendere, qui etiam propterea suspectus est, quod librarii saepe in hoc verbo λ pro λλ posuerunt. E. g. L. IIII. p. 432. D. et Protag. p. 310. B. *ἀγγέλεις*. Phaedro p. 259. C. *ἀπαγγέλειν* et *ἀπαγγέλοντες*. D. *ἀγγέλουσιν*. Phaedon. p. 59. E. *παραγγέλουσιν*.

σφενδόνην] Timaeus lex. p. 244: *σφενδόνη· τοῦ δακτυλίου ἡ περιφέρεια, ἡ εἰς λιθοβολήν*. quem ad locum Ruhnkenius: „Sic quoque ad verbum Photius Lex. MS. Sed integriorem glossae lectionem conservavit Suidas: *σφενδόνη· ἡ τοῦ δακτυλίου περιφέρεια. καὶ ἡ εἰς λίθου βολὴν ἐπιτηδεία χρῆσις*.“ Photius Hermanni paullo aliter et fortasse vere: — *περιφέρεια, ἡ εἰς λίθου βολήν*. Certe melius interpretem Platonis egit Timaeus, ex quo Photius hanc glossam deprompsisse videtur, si *τὴν τοῦ δακτυλίου περιφέρειαν* additis illis *ad lapidis s. gemmae immissionem* definiit, quam si vulgarem nominis significationem commemoravit. Photius Porsoni — *περιφέρεια· ἡ εἰς λίθου βολήν* habet.

περιαγαγόντα] *περιάγοντα* Vind. E. Vat. H. Flor. ACT. *περὶ ἀγαγόντα* Vind. F.

πρὸς ἑαυτὸν] *om.* Vind. E. *π. αὐτὸν* Vind. F. Darmst. Ficinus hic aliquid perperam vel legit vel intellexit: *anuli, quem a cadavere arripuerat.*

εἴσω] *ἔσω* Par. D. Bekkerus et Stallbaumius. Mihi praecedens *εἰς* vocabulo interposito non satis valere ad evertendam codicum auctoritatem videtur. Quid quod coniuncta saepe cum verbis compositis praepositio placuisse potius talem repetitionem docet. Sic p. 360. B: *εἰσιόντι εἰς τὰς οἰκίας*. Apol. p. 17. C: *εἰς ὑμᾶς εἰσιέναι*. p. 29. A: *εἰσάγοι τις εἰς δικαστήριον*. Polit. p. 290. E: *εἰς τοῦτο εἰστελεῖσθαι*. Etiam *εἴσεισι* sine controversia scriptum legitur L. III. p. 416. D. Et paullo post omnes habent *στρέφοντι μὲν εἴσω*. Quod autem ad dialectum attinet, de ea dictum est in praefatione.

αὐτὸν γενέσθαι] *γ. α.* Vind. D.

καὶ] *om.* Ven. C. et a m. pr. Par. D. int. vers. habet Vind. D. 360

ὡς περὶ οἰχομένου] *ὥσπερ οἰχ.* Vind. D. *ὡς περιοιχομένου* Vind. F. *ὡσπερεὶ οἰχ.* Vat. H. Flor. A. et a m. pr. Amb. C.

τὸν] *om.* Vind. D.

καὶ πάλιν] *καὶ πως πάλιν* Vind. F. Amb. C. Flor. RT. et int. vers. adscripto *πως* AC.

ἀποστρέφεσθαι τοῦ δακτυλίου, εἰ ταύτην ἔχοι τὴν δύναμιν, καὶ αὐτῷ οὕτω ξυμβαίνειν· στρέφοντι μὲν εἴσω τὴν σφενδόνην ἀδήλῳ γίγνεσθαι, ἔξω δὲ δήλῳ. αἰσθόμενον δὲ εὐθὺς διαπράξασθαι τῶν ἀγγέλων γενέσθαι, τῶν B παρὰ τὸν βασιλέα· ἐλθόντα δὲ καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχεύσαντα μετ' ἐκείνης ἐπιθέμενον τῷ βασιλεῖ ἀποκτεῖναι καὶ τὴν ἀρχὴν κατασχεῖν. Εἰ οὖν δύο τοιούτω δακτυλίω γενοίσθην, καὶ τὸν μὲν ὁ δίκαιος περιθεῖτο, τὸν δὲ ὁ ἄδικος, οὐδεὶς ἂν γένοιτο, ὡς δόξειεν, οὕτως ἀδαμάντινος, ὃς ἂν μείνειεν ἐν τῇ δικαιοσύνῃ καὶ τολ-

ἔχοι] ἔχει Vind. F. Vat. B. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. BRU. et int. vers. AC. editi ante Bekkerum; recte, quamdiu codicum auctoritate defendi videbatur indicativus.

οὕτω] οὕτω καὶ οὕτω Ven. C. Vind. D. Par. DK. ἀεὶ οὕτω Mon. B. Flor. U. Bekkerus et Stallbaumius. Verbi ξυμβαίνειν et praesentis ea hoc loco videtur esse vis, ut illo additamento opus non sit. Qua de re ille identidem experiendo certior fieri volebat, ea res ei ita, ut cupiebat, eveniebat. Similiter Leg. L. V. p. 744. A: εἴ μοι ξυμβαίνει τοῦτο, ἢ καὶ ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ. — Ficinus: *atque ita illi compertum fuit, quod versa ad se gemma a nemine videretur, versa autem ad alios conspicuus fieret.*

ξυμβαίνειν] συμβ. Vind. F. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. BRTU. Ald. Bas. ab. Steph.

στρέφοντι] στρέφοντα Mon. B.

γίγνεσθαι] γίν. Vind. E.

δὲ εὐθὺς] δ' εὐθὺς Vind. F. Ang. B. δὲ *om.* Vind. E.

τῶν παρὰ] τὸν παρὰ Ven. C. Par. DK. τῶν περὶ Ven. B. Flor. B. editi ante Astium, qui παρὰ e Par. K. et Ven. C. reposuit. τῶν *om.* Vind. D.

τὸν] *om.* Mon. B.

B κατασχεῖν] οὕτω κ. Vind. F. Flor. R.

δύο] δύω Vind. B. Par. DK. sec. Bekk.

περιθεῖτο] *om.* Mon. B. περιθοῖτο Par. K.

ὡς δόξειεν] Astius in tertia ed. ἂν addendum coniicit, quod ne aptum quidem esset. Optativus eandem vim habet, quam solet in oratione obliqua habere, efficitque, ut verba οὐδεὶς ἂν γένοιτο οὕτως etc. ex aliorum ore missa videantur. Aliter hoc intellexit Matthiae gramm. p. 982. proximum ἂν hunc quoque optativum afficere statuens.

ὃς] *om.* Mon. B. a m. pr.

μείνειεν] μείνοιεν Lob. Vind. B. μείνειεν, omisso deinde ἐν, a m. pr. sed μείνει ἐν cum οι super νει a m. s. Vind. D. δόξειεν, in m. γρ. μείνειεν, Vind. F.

τολμήσειεν] θέλοι Vind. F. Ang. B. Flor. R. et super vulgata ACT. Ficinus: *et ab alicuis abstinere vellet.* Idem verba καὶ μὴ ἅπτεσθαι non expressit.

καὶ ἐκ] καὶ *om.* Vind. D. Par. K. Fic.

συγγίγνεσθαι] Ita Flor. ACR. C συγγίν. Lob. Vind. BE. Ald. Bas. ab. Steph.

ἀποκτιννύναι] ἀποκτιννῦναι Vind. BF. ἀποκτινν..ναι Vind. E. ἀποκτινῦναι Vat. B. et, sup. altero ν, Lob. Phrynichus Bekkeri anecd. p. 29, 7: ἀποκτιννύναι δι' ἑνὸς ν. οἱ δὲ διὰ δυοῖν γράφοντες ἁμαρτάνουσιν. Cuius edicti rationem desiderans Buttmannus gramm. II. p. 175. ἀποκτιννύναι praescripsisse Phrynichum

μήσειεν ἀπέχεσθαι τῶν ἀλλοτρίων καὶ μὴ ἅπτεσθαι, ἐξὸν αὐτῷ καὶ ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀδεῶς ὅτι βούλοιτο λαμβάνειν καὶ εἰσιόντι εἰς τὰς οἰκίας συγγίγνεσθαι ὅτῳ βούλοιτο καὶ C ἀποκτιννύναι καὶ ἐκ δεσμῶν λύειν οὕστινας βούλοιτο καὶ τἄλλα πράττειν ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἰσόθεον ὄντα. οὕτω δὲ δρῶν οὐδὲν ἂν διάφορον τοῦ ἑτέρου ποιοῖ, ἀλλ' ἐπὶ ταὐτὸν ἴοιεν ἀμφότεροι. καίτοι μέγα τοῦτο τεκμήριον ἂν φαίη τις, ὅτι οὐδεὶς ἑκὼν δίκαιος, ἀλλ' ἀναγκαζόμενος, ὡς οὐκ ἀγαθοῦ ἰδίᾳ ὄντος, ἐπεὶ ὅπου γ' ἂν οἴηται ἕκαστος οἷός τ' ἔσεσθαι ἀδικεῖν, ἀδικεῖν. λυσιτε-

suspicatur idque in optimis codicibus et fere ubique in Platonis codice Clarkiano exstare dicit; qua in re vir doctissimus erravit. Codex enim Clarkianus Apol. p. 30. D. (p. 117, 17. Bekk.) Critone p. 48. A. (154, 4.) Phaedone p. 58. B. 61. E. 62. C. (4, 13. 12, 7. 13, 12.) Gorg. p. 456. D. (24, 3.) Alcib. I. p. 112. B. (318, 12.) Alcib. II. p. 145. B. (286, 9.) cum longe plurimis exhibet ἀποκτιννύναι, item Critone p. 48. C. (154, 22.) ἀποκτιννύντων, Phaedone p. 62. C. (13, 9.) ἀποκτιννύοι, Polit. p. 298. B. (335, 10.) ἀποκτιννύασιν. Sed Gorg. p. 466. C. (42, 20.) ἀποκτεινύουσι (non, ut Bekkerus refert, ἀποκτεινύασιν, quae Vaticani A. et Par. F. lectio est) et ibidem (43, 6.) cum eisdem ἀποκτειννύασιν, et 470. B. (51, 18.) ἀποκτειννύναι (non, ut Bekkerus scribit, ἀποκτεινύναι) habet, atque his demum locis id, quod Buttmannus fere ubique in eo esse dicit: Gorg. p. 457. C. 468. B. 469. A. B. C. (25, 4. 47, 1. 49, 4. 5. 12. 50, 4.) ἀποκτεινύναι, ἀποκτείνυσιν, ἀποκτεινύς, ἀποκτεινύντι. Hoc igitur codice non magis, quam reliquis Platonis codicibus, Buttmanni coniectura de Phrynicho iuvatur; qui si non erravit, ἀποτιννύναι potius scribendum praecepisse videtur. Ceterum ἀποκτιννύναι cum Buttmanno reprobo et Cratini versus a Suida in ἀποκτιννύναι et a Bekkero anecd. p. 429, 25. prolatos nihil ad illam scripturam commendandam facere censeo.

τἄλλα] Ita Lob. τ' ἄλλα Vind. E. τἄλλα Vind. BDF. Steph.

πράττειν] Stephanus et recentiores hic comma habent, rectius, quam Ald. et Bas. ab. in quibus post ἀνθρώποις est; sed ne hic quidem necessarium erat.

ἰσόθεον] ἰσάθεον Vind. E.

οὕτω] οὕτως Vind. F. Flor. R.

διάφορον] διαφέρον Ven. C. Vind. DF. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. RU.

ποιοῖ] ποιεῖ Vind. E.

ταὐτόν] ταυτὰ ἂν Mon. B. ταῦτ' ἂν Par. DK. Vind. D. Ang. B. ταύτ' ἂν Vind. F. Flor. RU. quamquam Florentinos Stallbaumius cum Par. K. coniungit, in quo Bipontini pariter ac Bekkerus ταῦτ' ἂν scriptum esse testantur. ἂν ex superioribus repetendum est, ut L. I. p. 352. E.

τοῦτο τεκμήριον] τεκμ. τοῦτο Vind. D.

φαίη] φαίῃ Ald. Bas. ab.

οὐκ ἀγαθοῦ] οὐκαγαθοῦ Vind. E.

ἰδίᾳ] *secundum se et privatim* Fic.

γ'] *om.* Vind. E.

οἷός τ'] οἷόσ τε Lob. Vind. BEF.

ἀδικεῖν, ἀδικεῖν.] Ita Par. A. Vind. D. et a m. pr. Ven. C. Reliqui codices et editiones omnes ἀδικεῖν, ἀδικεῖ. Quae lectio uti, quoad altera prolata esset, non improbanda, ita huic in optimis

D λεῖν γὰρ δὴ οἴεται πᾶς ἀνὴρ πολὺ μᾶλλον ἰδίᾳ τὴν ἀδικίαν τῆς δικαιοσύνης, ἀληθῆ οἰόμενος, ὥς φησιν ὁ περὶ τοῦ τοιούτου λόγου λέγων· ἐπεί, εἴ τις τοιαύτης ἐξουσίας ἐπιλαβόμενος μηδέν ποτε ἐθέλοι ἀδικῆσαι μηδὲ ἅψαιτο τῶν ἀλλοτρίων, ἀθλιώτατος μὲν ἂν δόξειεν εἶναι τοῖς αἰσθανομένοις καὶ ἀνοητότατος, ἐπαινοῖεν δ' ἂν αὐτὸν ἀλλήλων ἐναντίον ἐξαπατῶντες ἀλλήλους διὰ τὸν τοῦ ἀδικεῖσθαι φόβον. Ταῦτα μὲν οὖν δὴ οὕτω.

libris repertae nequaquam praeferenda erat. Optativus δόξειεν docuit haec omnia a Glaucone ut aliorum sensa atque effata pronuntiari, ita ut etiam illa μέγα τοῦτο τεκμήριον ἂν φαίη τις ad eosdem referri possint et debeant; cuius dicti rationem nunc ab eisdem, ut consentaneum erat, reddi videmus. Infinitivum autem multo magis, quam indicativum, librariis displicere et mutationi obnoxium esse debuisse nemo non intelliget.

δὴ] deletum est in Vind. D.

οἴεται] *om.* Vind. E.

D. ὥς φησιν] ὡς φήσει Ven. C. Vind. DF. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. ARU. et pro var. lect. Vat. H.

ὁ περὶ — λέγων] Muretus in adnotatione ad hunc locum lemma ponens ὁ πατὴρ περὶ τοῦ τοιούτου λόγου λέγων et similes ex Phaedro et Timaeo dictiones afferens (p. 275. E: ὁ λόγος — τοῦ πατρὸς ἀεὶ δεῖται βοηθοῦ et Tim. p. 28. E: τὸν — πατέρα τοῦδε τοῦ παντός) περὶ videtur non retinere, sed in πατὴρ mutare voluisse, quo modo Ficinus interpretatur: *ut sermonis huius perhibent auctores*. Sed ὁ τοιοῦτος λόγος *hoc tale argumentum* significat, laudationem iniustitiae, de quo disputantem alterum fecit Glauco. Cf. p. 362. D: ἱκανῶς εἰρῆσθαι περὶ τοῦ λόγου. Itaque nec περὶ mutandum, neque pro λόγου cum Par. K. et Mon. B. scribendum λόγος, quemadmodum Benedictus volebat et Astius in sec. ed. scripsit, τοῦ τοιούτου nihil differre ratus a τούτου, quae permutari quidem interdum, sed nunquam idem significare possunt. — τοῦ *om.* Vind. DF. Ang. B.

μηδέν ποτε] μηδέποτε Par. K. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Astius et Stallbaumius.

ἐθέλοι] θέλοι Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ang. B. Flor. R.

μηδὲ] μηδ' Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACR. (μὴ δὲ Lob. Vind. BD.)

μὲν] μέν τ' Vind. B. Vat. M.

δ' ἂν] ἂν *om.* Vat. H.

ἐναντίον] ἐναντίων Vind. E.

διὰ τὸν ... φόβον] *quia maxime timent* Fic.

ἀδικεῖσθαι] ἐξαπατᾶσθαι Ang. B. Vind. F. cuius in m. est γρ. ἀδικεῖσθαι.

μὲν οὖν] Ita Par. AD. Ven. C. Vind. DF. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Astius in prima et tertia ed. Bekkerus et Stallbaumius. Reliqui codices cum editis ante Astium et Astius ipse in sec. ed. omittunt οὖν. Aldus praeterea habet τα, Basileenses τά, ante μὲν vitiose repetitum ex ταῦτα. Denique unus e Bekkeri codicibus μὲν omittit, quem Angelicum B. esse significat eundemque inter illos refert, ex quibus μὲν οὖν scripserit. Quod quum utrumque verum esse nequeat, Angelico id tribui, quod in eius comparibus Vind. F. et Flor. R. repertum est, μὲν οὖν. Videtur autem Angelicus proximum δὴ omittere, ut facit Vind. F.

οὕτω] οὕτως Bekkerus et Stallbaumius.

αὐτὴν] αὐτοῖν Ven. B. Mon. B. Flor. BU. cum editis ante Bek-

τὴν δὲ κρίσιν αὐτὴν τοῦ βίου πέρι ὧν λέγομεν, ἐὰν δια- E
στησώμεθα τόν τε δικαιότατον καὶ τὸν ἀδικώτατον, οἷοί
τ' ἐσόμεθα κρῖναι ὀρθῶς· εἰ δὲ μή, οὔ. τίς οὖν δὴ ἡ
διάστασις; ἥδε· μηδὲν ἀφαιρῶμεν μήτε τοῦ ἀδίκου ἀπὸ
τῆς ἀδικίας μήτε τοῦ δικαίου ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης, ἀλλὰ
τέλεον ἑκάτερον εἰς τὸ ἑαυτοῦ ἐπιτήδευμα τιθῶμεν.
πρῶτον μὲν οὖν ὁ ἄδικος ὥσπερ οἱ δεινοὶ δημιουρ-
γοὶ ποιείτω· οἷον κυβερνήτης ἄκρος ἢ ἰατρὸς τά τε

kerum, quos secutus est Stallbaumius, quia *αὐτὴν* langueat. Sed hoc iudicium inter ea, quae Glauco p. 358. C. expositurus fuerat, tertium et gravissimum est: hoc ut fieri posset, duo priora inservire voluit; quibus absolutis commodissime nunc dicit: *iudicium ipsum autem de vita eorum, de quibus loquimur, recte facere poterimus, si* etc. vel potius: *iudicium autem ipsum vitae illorum quod attinet, recte iudicare poterimus, si* etc. Ficinus quidem *αὐτοῖν* legisse videtur: *vitam vero utriusque, iusti videlicet et iniusti, ita plane diiudicabimus, si* etc. Nos vero codices optimos et optimam lectionem sequi decet.

τοῦ βίου πέρι ὧν λέγομεν] In his *πέρι* cum Bekkero etiam contra codices, de quibus tacet, pro *περὶ*, quod mei cum editis habent, scribendem putavi. Nam quod Stallbaumius negat ea mutatione facta *ὧν λέγομεν* recte addi, in ipsius lectione, qui *αὐτοῖν* tenuerit, quodammodo verum est, quamquam etiam *περὶ ὧν λέγομεν* post *αὐτοῖν* rectius abesset; sed si *αὐτὴν* scribimus, *πέρι* et *ὧν λέγομεν* non solum recta, sed etiam elegantiora sunt. Codicum autem in hac re nullam auctoritatem agnosco. — In Vat. B. verba *περὶ ὧν — εἰ δὲ μή, οὔ.* in margine a m. s. scripta sunt.

E *ἐὰν*] *ἂν μὲν* Vat. B. Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. RT.

δικαιότατον καὶ τὸν ἀδικώτατον] *ἀδικώτατον καὶ τὸν δίκαιον* Vat. B. *δ. κ. τ. ἀδικότατον* Lob.

οἷοί τ'] *οἷοί τε* Vind. F.

κρῖναι] *κρίναι* Vind. B.

τίς] *τί* Lob. Vind. B. Par. DK. Vat. M.

δὴ] *om.* Vind. F. Par. K. Ang. B. Flor. R.

διάστασις; ἥδε·] Ita Bekkerus et Stallbaumius. *διάστασις, ἥδε·* Vind. D. In Lob. Vind. BEF. nulla post *διάστασις* interpunctio est. *διάστασις ἥδε.* Ald. Bas. b. *διάστασις ἥδε;* Bas. a. Steph. *Sit autem haec discretio talis ut* etc. Fic. Pro *ἥδε* habent *ἦν* Amb. C. Flor. T. *εἰ* Ang. B. et a m. s. Flor. R. *ἥδε εἰ* a m. s. Vat. B. *εἰ δὲ* Vind. F. Flor. C. et a m. s. A. cuius in margine *ἥδε* ut varia lectio a m. pr. perscripta est; *εἰ δὴ* Vind. E.

ἀφαιρῶμεν] *ἀφαιροῦμεν* Vind. EF. Ang. B. Flor. R. et a m. s. C. et int. vers. A. *ἀφαίρωμεν* Vind. D.

μήτε — ἀδικίας] in Vind. B. post *δικαιοσύνης* leguntur.

τέλεον] *τέλειον* Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACR.

ἑαυτοῦ] *ἑαυτῷ* Par. A. Lob. et a m. pr. Vat. B. *αὐτοῦ* Vind. F. Flor. R.

ποιείτω·] Restitui colon, pro quo Bekkerus et Stallbaumius punctum inferius ponentes idemque deinde post *ἐπανορθοῦσθαι* cum Ald. Bas. ab. Steph. adhibentes haec, quae ad declarandam similitudinem summorum artificum et viri iniusti dicta sunt, a superioribus et insequentibus ita divellunt, ut tota compages orationis solvatur. *οἷον* significat *ut exempli gratia*, et exemplum exspectabatur a Glaucone, postquam universe dixerat virum iniustum secundum summos artifices insti-

361 ἀδύνατα ἐν τῇ τέχνῃ καὶ τὰ δυνατὰ διαισθάνεται καὶ τοῖς 423 μὲν ἐπιχειρεῖ, τὰ δὲ ἐᾷ, ἔτι δὲ, ἐὰν ἄρα πῃ σφαλῇ, ἱκανὸς ἐπανορθοῦσθαι· οὕτω καὶ ὁ ἄδικος ἐπιχειρῶν ὀρθῶς τοῖς ἀδικήμασι λανθανέτω, εἰ μέλλει σφόδρα ἄδικος εἶναι· τὸν ἁλισκόμενον δὲ φαῦλον ἡγητέον· ἐσχάτη γὰρ ἀδικία δοκεῖν δίκαιον εἶναι μὴ ὄντα. δοτέον οὖν τῷ τε-

tui debere. Itaque post *ποιείτω* colon, id est signum exspectationis, ponendum. Haud secus post *ἐπανορθοῦσθαι*, ubi ad finem perducta exempli declaratione Glauco iam in eo est, ut id ad virum iniustum adhibeat, non tanquam novum quoddam prolaturus, quale foret, si *οὕτως οὖν* diceret, sed iterum ut exspectationi audientium satisfacturus. Astio quidem hoc tam arcte cohaerere visum est, ut post *ἐπανορθοῦσθαι* comma tantum fecerit, ne is quidem inepte, si anacoluthon statuit; sed hoc obstare videtur, quo minus quae de iniusto dicuntur apodosin contineant, quod latere eum iubent, cuius rei in superioribus mentio nulla facta est. *ὥσπερ κυβερνήτης ἄκρος — ἱκανὸς ἐπανορθοῦσθαί ἐστιν, οὕτω καὶ ὁ δίκαιος ἐπιχειρῶν ὀρθῶς τοῖς ἀδικήμασι λανθανέτω* Glauco non videtur dicturus fuisse.

ἀδύνατα — δυνατὰ] *ἀδύνατα — ἀδύνατα* Flor. B. *δυνατὰ — ἀδύνατα* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stallbaumius. Eodem ordine Ficinus: *quae in arte sua confici possunt et quae non possunt*. Erant igitur, quibus grata negligentia displiceret. Cf. L. IIII. p. 431. E. 432. A.

διαισθάνεται] *διαισθάνεσθαι* Ven. B. Vind. E. Flor. B. Bas. ab. *διεσθάνεσθαι* Ald.

361 *δὲ, ἐὰν*] *δ' ἂν* Vind. F. Ang. B. Flor. R. *δὲ ἂν* Vind. D.

ἄρα πῃ] *αὖ τραπῇ* Vind. D.

σφαλῇ] Ante hoc Vind. D. int. vers. a m. s. *ἢ* insertum habet.

ἱκανὸς] Ita Vind. D. a m. s. *ἱκανῶς* Vind. B. et a m. pr. D. Vat. M. et, sup. *ὁ*, Lob. et Ven. C.

ἐπανορθοῦσθαι] *ἐπανορθοῦται* Vind. B. Vat. M. et, sup. *σθαι*, Lob.

μέλλει] *μέλλοι* Lob. Vind. BE. Amb. C. Flor. T.

ἐσχάτη] Plutarchus de discr. adul. p. 50. E: *ὡς γάρ ὁ Πλάτων φησὶν ἐσχάτης ἀδικίας εἶναι δοκεῖν δίκαιον μὴ* (in cod. Lob. Plutarchi legitur *καὶ μὴ*) *ὄντα* etc. Idem Symp. probl. p. 613. F: *οὐ γὰρ μόνον ἀδικίας ἐσχάτης ἐστὶν, ὥς φησι Πλάτων, μὴ ὄντα δίκαιον εἶναι δοκεῖν, ἀλλὰ καὶ συνέσεως ἄκρας φιλοσοφοῦντα μὴ δοκεῖν φιλοσοφεῖν* etc. Idem de mal. Her. p. 854. E: *οὐ γὰρ μόνον, ὥς φησιν ὁ Πλάτων, τῆς ἐσχάτης ἀδικίας μὴ ὄντα δοκεῖν εἶναι δίκαιον* etc. Stobaeus serm. X. p. 133: *Πλάτωνος Πολιτείας β.* (ita cod. A. *Πλάτωνος* Trinc.) *Ἐσχάτη γὰρ ἀδικία δοκεῖν δίκαιον μὴ ὄντα.*

ἀδίκῳ] Ita Vind. D. correctus. *ἄδικοι* a m. pr. erat.

τελεωτάτην] *τελειοτάτην* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τὰ μέγιστα — δικαιοσύνην] *ut is, qui iniuste multa patravit, apud omnes iusti habeat opinionem.* Fic. Pro *αὐτῷ* Par. K. sec. Bip. Lob. Vind. BDF. Flor. U. habent *αὐτῷ*, pro *παρεσκευακέναι* Par. DK. *παρεσκευάσθαι*, Mon. B. Flor. U. *παρασκευάσθαι*, Ven. C. et a m. pr. Vind. D. *παρεσκευασμέναι*, Vind. D. a m. s. *παρεσκευαικέναι*.

ἄρα] *αὖ* Vind. F. Ang. B. Flor. R. B

σφάλληται] *σφαλῇ καὶ* Ven. B. Flor BC. editi ante Astium. *σφάλληταί* Lob. Vind. BD. Vat. BHM. Amb. C. Flor. T. quam formam inter barbarismos refert Buttmannus gramm. I. p. 413. Praesens

λέως ἀδίκῳ τὴν τελεωτάτην ἀδικίαν καὶ οὐκ ἀφαιρετέον, ἀλλ' ἐατέον τὰ μέγιστα ἀδικοῦντα τὴν μεγίστην δόξαν αὐτῷ παρεσκευακέναι εἰς δικαιοσύνην, καὶ ἐὰν ἄρα σφάλ- B ληταί τι, ἐπανορθοῦσθαι δυνατῷ εἶναι λέγειν τε ἱκανῷ ὄντι πρὸς τὸ πείθειν, ἐάν τι μηνύηται τῶν ἀδικημάτων, καὶ βιάσασθαι ὅσα ἂν βίας δέηται διά τε ἀνδρείαν καὶ

h. l. nullam offensionem habet et Par. A. Ven. C. Vind. F. reliquorumque auctoritate firmatum merito receptum a Bekkero et Stallbaumio videtur. Meliore etiam iure Bekkerus Leg. L. VI. p. 769. C. ἐάν τι σφάλληται et VIIII. 864. A. κἂν σφάλληταί τι pro vulgato σφάληται edidit. Sed Celsus apud Origenem L. VI. p. 294. l. 6. a f. scripsit: τί γὰρ ἐσφάλετο ὁ Ἰουδαίων νομοθέτης;

τι] σοι, sup. τι, Amb. C.

βίας δέηται] βιάσηται Vind. F. Flor. A. et a m. s. C. βίας δεήσεται Ald. Bas. a.

ἀνδρείαν] Ita Lob. Vind. DEF. Ald. Bas. ab. Steph. Stallbaumius. ἀνδρίαν Vind. B. Flor. U. Bekkerus; cuius silentium de codicibus non multo aliter interpretandum videtur, quam L. I. p. 354. B. in vocabulo αἰεί, praesertim quum alibi, ut Protag. p. 310. D. 359. B. (p. 152, 5. 243, 1.) Apol. p. 35. A. (126, 11.) Phaedone p. 68. C. D. 69. B. (25, 21. 26, 7. 27, 12.) codices etiam paucos et deteriores, qui ι pro ει praebuerint, significare non minus diligenter soleat, quam aliis locis eos, qui a vulgata ipsi probata dissentientes diphthongum habeant, quales sunt Clarkianus et Vat. B. Lach. p. 190. D. (275, 17.) Clark. Coislin. Vat. A. Ven. BD. Vind. A. Gorg. p. 495. C. et Menone p. 74. A. (105, 8. 332, 14.) iidem Bekkeriani nec non omissus ibi a Bekkero Clarkianus Menone p. 88. B. (364, 23.) Clark. Vat. A. Ven. C. Polit. p. 306. A. (353, 11.) quem ad locum Vaticanum A. raro aliter scriptum hoc nomen exhibere docet; Clark. Par. K. Amb. A. Sympos. p. 212. B. (446, 15.) Clark. Alcib. I. p. 115. B. (326, 2.) idem cum Coisl. Vat. A. Ven. BC. ibidem C. (326, 7.) et cum Stephano omnes Civ. L. VIIII. p. 582. E. uno Flor. U. dissentiente. Quamquam remisisse diligentiam in his quidem libris videri debet, quod L. IIII. p. 426. D. 429. A. C. 430. B. C. (178, 7. 182, 21. 183, 12. 14. 185, 3. 8. 9.) neque vulgatae, quae ubique se habet, ullam mentionem fecit, neque de suis codicibus quidquam praeter hoc ostendit, quod extremo loco ἀνδρείαν τοῦτο legatur in Amb. C. ubi vulgo est τοῦτο ἀνδρείαν. Ibi vero pariter atque 185, 3. Par. K. Vind. B. et aliquot Florentini, ut 178, 7. Vind. BF. Flor. T. ἀνδρίαν exhibentes dubitare non sinunt, quin idem a Bekkero in quibusdam libris repertum fuerit, quos ille probans secutus sit tacite. Id etiam nostro loco evenisse potest. Habet Vind. B. ἀνδρίαν, ut supra indicavi; Flor. autem U. solet cum Mon. B. facere, neque spernenda est consentiens utriusque in huiusmodi rebus auctoritas. Accedit Platonis usus, cuius multis in locis potiores codices ἀνδρίαν exhibent; nec nihil moveor loco Cratyli p. 413. D. E. ubi ἀνδρεία tam aptum erat, ut, si verum est ἀνδρία, quod plures habent, Plato nunquam ἀνδρεία dixisse videatur. Sed ibi certe Bekkeri silentium fallit. Clarkianus enim a m. pr. cum Lob. et Zittaviensi apud Stallbaumium et Gudiano ἀνδρείαν ibi et ἀνδρεία habet „et sic in sq. saepius“ teste Gaisfordio p. 32. Cum dubitatione igitur restitui hic ἀνδρείαν, cui formae ego, quum veteres grammatici

ῥώμην καὶ διὰ παρασκευὴν φίλων καὶ οὐσίας. Τοῦτον δὲ τοιοῦτον θέντες τὸν δίκαιον παρ' αὐτὸν ἱστῶμεν τῷ λόγῳ, ἄνδρα ἁπλοῦν καὶ γενναῖον, κατ' Αἰσχύλον οὐ δοκεῖν, ἀλλ' εἶναι ἀγαθὸν ἐθέλοντα. ἀφαιρετέον δὴ τὸ C δοκεῖν. εἰ γὰρ δόξει δίκαιος εἶναι, ἔσονται αὐτῷ τιμαὶ καὶ δωρεαὶ δοκοῦντι τοιούτῳ εἶναι· ἄδηλον οὖν, εἴτε τοῦ δικαίου, εἴτε τῶν δωρεῶν τε καὶ τιμῶν ἕνεκα τοι-

dissentiant, satis praesidii etiam adversus analogiam ne alteri quidem magnopere faventem allatum puto a Schaefero Ionicum ἀνδρηΐη commemorante, quo usus est Herodotus L. VII. c. 99. nec damnare eam videtur Buttmannus gramm. II. p. 322.

διὰ] int. vers. Vind. F.

Τοῦτον δὲ — διὰ βίου D] laudant Eusebius praep. ev. L. XII. p. 342. R. Steph. et Theodoretus Θεραπ. L. XII. p. 1020. Schulz. et Eusebius pro τοῦτον δὲ legit τὸν δ' οὖν, Theodoretus τὸν γάρ.

τὸν δίκαιον] τὸ δ. Theodoreti cod. Flor. B. a m. pr.

παρ'] αὖ π. Euseb. et Theod. cuius cod. Flor. B. οὖν pro αὖ habet, et paullo post τὸν λόγον a m. pr. pro τῷ λόγῳ.

ἄνδρα] τὸν ἄ. Vind. D.

ἐθέλοντα] θέλοντα Par. K. sec. Bip. Mon. B. Flor. U. atque ita Aeschylus ipse Sept. 574. ed. Wellaueri: οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει. quo in versu qui Platonem propter ea, quae p. 362. A. scripsit, δίκαιος pro ἄριστος legisse putaverunt, neque huius nostri loci memores fuisse neque alterum illum recte intellexisse videntur. Sed scholiastes Platonis legit δίκαιος.

δὴ] δὲ Vind. BE. Vat. M. et Lob. correctus, Theod. Euseb. Ficinus: *removenda quippe ab eo iustitiae omnis opinio, ne iustus cuiquam videatur. si enim videbitur iustus esse, aderunt sibi honores et praemia. incertum igitur* etc. Is δὴ legit, sed minus commode convertit; nam significat *igitur*. In reliquis aut liberius, quam solet, versatus aut aliam lectionem secutus est.

δοκεῖν] ἀδικεῖν Vind. E. Amb. C. Vat. H. et a m. s. Flor. AC.

δόξει] δόξαι Theod.

ἔσονται] καὶ ἔ. Vind. F. Ang. B. C

ἄδηλον] ἃ δ' ἢ ὂν Vat. B. a m. pr.

οὖν] ὂν Lob. Vind. B. Vat. M. *om.* Vat. B. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τε καὶ τιμῶν ἕνεκα] ἕ. κ. τιμ. Vind. B. κ. τιμ. ἕνεκεν Theod.

εἴη] αν εἴη Vind. EF. Flor. R. sed hic ἂν punctis notatum habet. Eandem particulam Flor. AC. int. vers. adscriptam exhibent; qua recepta sensus parum aptus fit: *utrum iusti, an donorum caussa talis foret s. futurus esset, si scilicet aliquid fieret.* Sic Xenophon Anab. L. IIII. c. 8, 7. ed. Popp. ἠρώτων ἐκεῖνοι, εἰ δοῖεν ἂν τούτων τὰ πιστά. *an daturi essent, si scilicet poscerentur.* Optativi autem, cuius loco indicativus exspectari poterat, ratio in altera parte enuntiationis ornamenta et dona continente posita videtur, quae res ita comparatae sunt, ut facile earum caussa iustitiam sequi aliquis existimari possit; quod etiam sic dici poterat: εἴτε τοῦ δικαίου ἕνεκα τοιοῦτός ἐστιν, εἴτε ἴσως τῶν δωρεῶν τε καὶ τιμῶν ἕνεκα.

γυμνωτέος] γυμνωτέον Par. K.

δὴ — ἐναντίως] *om.* Amb. C. Pro ἐναντίως Flor. R. Vind. F. et cum vulgata in margine D. ἐναντίος habent.

διακείμενος] διακεῖσθαι Ang. B. Flor. T. et in m. R.

ἀδικῶν] ἔχων Theod.

τὴν μεγίστην] τ. μεγέστην Vind.

οὗτος εἴη. γυμνωτέος δὴ πάντων πλὴν δικαιοσύνης καὶ ποιητέος ἐναντίως διακείμενος τῷ προτέρῳ· μηδὲν γὰρ ἀδικῶν δόξαν ἐχέτω τὴν μεγίστην ἀδικίας, ἵν' ᾖ βεβασανισμένος εἰς δικαιοσύνην τῷ μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας καὶ τῶν ὑπ' αὐτῆς γιγνομένων, ἀλλ' ἔστω ἀμετάστατος μέχρι θανάτου δοκῶν μὲν εἶναι ἄδικος διὰ βίου, D ὢν δὲ δίκαιος, ἵν' ἀμφότεροι εἰς τὸ ἔσχατον ἐληλυθότες,

F. τῆς μεγίστης Euseb. Astius in sec. et tert. ed. μεγίστης Theod. μεγίστην Theod. Sylburgii. *iniustissimus esse credatur* Fic. Confer superiora illa A: τὴν μεγίστην δόξαν.

ἀδικίας] ἀδικίαν Lob. Vat. M.

ἵν' ᾖ βεβασανισμένος] ἵνα ᾖ β. Flor. ACRV. Lob. Vind. BEF. ἵνα β. ᾖ Euseb. Theod.

μὴ τέγγεσθαι] μήτ' ἄγεσθαι Vind. D. μὴ τίθεσθαι Theod. Timaeus lex. p. 248: τέγγεσθαι· εἴκειν, ἐνδιδόναι. Phrynichus Bekkeri anecd. p. 6, 13: ἄτεγκτος παρηγορήμασιν· Αἰσχύλος. δοτικῇ ἀντὶ γενικῆς Ἀττικῷ ἐχρήσατο ἔθει. Πλάτων γενικῇ κέχρηται· μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας. Photius: τεγχθέντων· ἀντὶ τοῦ εἰξάντων· ἔνθεν καὶ ὁ ἄτεγκτος. Πολιτείας β· τὸ μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας.

κακοδοξίας] κακοδεξίας Vind. E.

ὑπ'] ἀπ' Euseb. Theod. (in quo Sylb. cum aliis dedit ὑπ') Astius in sec. et tert. ed. Mala existimatio etiam paullo ante tanquam caussa efficiens posita est.

αὐτῆς] αὐτοῖς, sup. ῆ, Flor. R.

ἀλλ' ἔστω] Ita Vind. D. Flor. V. Euseb. Theod. Astius in sec. et tert. ed. et Stallbaumius. ἀλλ' ἔσται Vind. F. Flor. R. et int. vers. AC. ἄλλως· ἀλλ' ἤτω margo Flor. R. ἄλλως ἤτω ἀλλ' ἔσται Ang. B. ἀλλὰ ἤτω Lob. Vind. BE. ἀλλ' ἤτω Ald. Bas. ab. Steph. et cum reliquis codicibus Bekkerus, qui minime reprehendendus est, quod formam ab Heraclide grammatico apud Eustathium in Odyss. Vol. I. p. 50, 12. et II. 67, 38. ed. Lips. ab. auctoribus Etymologici et Hortorum Adon. et a Suida sine dubitatione agnitam et codicum testimonio munitam tenuerit Astiique iudicium Platonis eam seculo propterea abiudicantis, quod Suidas exempli loco Psalmi CIIII. v. 31. potulerit, et Buttmanni dubitationem ab alterius apud Platonem frequentia ductam contempserit. Nihilominus, quum grammatici illi idoneum auctorem, qualis Plato eis haud dubie videri debebat, si hunc ἤτω usurpasse scivissent, non laudaverint, et apud Hippocratem verba illa, quae Schneiderus in lexico memoravit, καὶ ὁ οἶνος ἤτω Πράμνιος p. 638, 30. Foes. T. II. p. 749. Kühn.) in praestantissimo codice Vind. desint et glossema etiam ideo videri debeant, quod vini genus in illo libro significari non solet (quod iudicium est Diezii doctissimi, cui notitiam de codice Vind. debeo) codicum Flor. V. et Vind. D. diversis generibus adscriptorum et bonis utique adnumerandorum consensui Eusebii et Theodoreti auctoritate et leviter discrepante Vind. F. Flor. R. et Ang. B. scriptura confirmato cedendum putavi. ἤτω pro ἴτω legitur in optimis libris Leg. L. XII. p. 951. E. Nostro loco librarios id, quod ipsorum aetate usitatius esset, pro ἔστω scripsisse puto.

δοκῶν] δοκῶ Vind. E. D

μὲν] *om.* Theod. μὲν οὖν Amb. C. Flor. T.

ἄδικος διὰ βίου] δ. β. ἄ. Vind. F. Ang. B. Flor. R. ἄδικος διαβόλου Theod. cod. Flor. B. ἄ. διαβολῇ Sylb. cum aliis.

ἵν'] ἵνα Vind. E. Flor. ACTV.

ἐληλυθότες] ἐλεληθότες Vind. E.

ὁ μὲν δικαιοσύνης, ὁ δὲ ἀδικίας, κρίνωνται, ὁπότερος αὐτοῖν εὐδαιμονέστερος. Βαβαί, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε Γλαύκων, ὡς ἐῤῥωμένως ἑκάτερον ὥσπερ ἀνδριάντα εἰς τὴν κρίσιν ἐκκαθαίρεις τοῖν ἀνδροῖν. Ὡς μάλιστ', ἔφη, δύναμαι. ὄντοιν δὲ τοιούτοιν οὐδὲν ἔτι ὡς ἐγῷμαι, χαλεπὸν ἐπεξελθεῖν τῷ λόγῳ οἷος ἑκάτερον βίος ἐπιμένει.

κρίνωνται] κρίνονται Vind. E.

αὐτοῖν] αὐτῶν Par. DK. Vind. D.

εἰς τὴν κρίσιν ἐκκαθαίρεις] (utrumque virum) *in iudicium manifestum inducis* Fic. Quae in margine Vaticani H. inventa a Bekkero coniectura et ad hunc locum relata est: οἶμαι ἑκατέροιν τοῖν ἀνδροῖν ὤφειλεν εἶναι, eam aequius erat ad ἑκάτερον referre, ut ille coniecerit: ὡς ἐῤῥωμένως ἑκατέροιν ὥσπερ ἀνδριάντα εἰς τὴν κρίσιν ἐκκαθαίρεις τοῖν ἀνδροῖν. Sic certe non absurda, quamquam minime necessaria fit emendatio.

τοῖν] τὴν Vind. F.

μάλιστ'] μάλιστα Lob. Vind. BE. Flor. R.

δὲ] δὴ editi ante Bekkerum. *ergo* Fic.

ἑκάτερον] ἑκατέρω Vind. F. Ang. B. Flor. R. et a m. s. A.

ἐπιμένει] περιμένει Par. K. superscripta sec. Bip. vulgata, quod Astius in sec. tertiaque ed. commendatum ab Heindorfio ad Phaedonem p. 14. recepit. Atque p. 365. A. certa lectio est: μὴ θύσαντας δὲ δεινὰ περιμένει. Sed ἐπιμένειν prorsus eadem significatione in Atticorum tragoediis usitatum est. Exempli caussa quod Sophocles Ant. 1282. Herm. habet: τίς ἄρα, τίς με πότμος ἔτι περιμένει; Euripides Suppl. 645. Herm. sic enuntiat: τίς ἄρα πότμος ἐπιμένει τὸν ἄλκιμον τᾶσδε γᾶς ἄνακτα; et ita hic saepius. Itaque nostro loco unius codicis lectio illa minime praeferenda. Phaedonis autem verba p. 59. E. in quibus εἶπε περιμένειν cum Heindorfio ediderunt Bekkerus et Stallbaumius (secundum optimos, ut Stallbaumius ait, codices) aliam quaestionem habent. (Wyttenbachius et Wolfius tenuerunt εἶπεν ἐπιμένειν.)

λεκτέον — δεῖ ἐθέλειν 362. A] laudat Eusebius praep. ev. L. XII. p. 342. R. Steph.

ἀγροικοτέρως] ἀγροικωτέρως E Ald. Bas. ab.

οὕτω — παθὼν ἀνασ.] laudant Clemens Al. Strom. L. V. p. 714. Pott. et Theodoretus Θεραπ. L. VIII. p. 916. Schulz. et Clemens post οὕτω addidit δέ, alter γάρ.

μαστιγώσεται] μαστιγωθήσεται Clem. αἰκισθήσεται Theod.

στρεβλώσεται] στρεβλωθήσεται Theod.

δεδήσεται] δεθήσεται Vind. D. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Clem. Theod.

ἐκκαυθήσεται] ἐκκοπήσεται Par. K. Mon. B. Flor. U. Vind. E. Clem. Euseb. Theod. ἐκκοφθήσεται Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV. *eruentur illi oculi* Fic. Alio loco Clemens (Strom. L. IIII. p. 587.) haec respiciens: τοιαῦτα καὶ τὰ τοῦ Πλάτωνος ἐν Πολιτείᾳ· κἂν στρεβλῶται ὁ δίκαιος κἂν ἐξορύττηται τὼ ὀφθαλμώ, ὅτι εὐδαίμων ἔσται. Sed ipse Plato L. X. p. 613. E: καὶ ἃ ἄγροικα ἔφησθα σὺ εἶναι ἀληθῆ λέγων, εἶτα στρεβλώσονται καὶ ἐκκαυθήσονται. Gorg. p. 473. C: ἐὰν ἀδικῶν ἄνθρωπος — ληφθεὶς στρεβλῶται καὶ ἐκτέμνηται καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκάηται. quo loco Astius in comm. ad nostrum oculos negans exuri dici alterum καὶ post ὀφθαλμοὺς ponendum putat, ut ἐκκάεσθαι nescio qua significatione absolute dictum sit eodem modo, quo Lib. X. Non meminerat Astius Herodoti L. VII. c. 18. θερμοῖσι σιδηρίοισι ἐκκαίειν τοὺς ὀφθαλμοὺς dicentis, quo exemplo omnis,

λεκτέον οὖν. καὶ δὴ κἂν ἀγροικοτέρως λέγηται, μὴ ἐμὲ E
οἴου λέγειν, ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ τοὺς ἐπαινοῦντας πρὸ
δικαιοσύνης ἀδικίαν. ἐροῦσι δὲ τάδε, ὅτι οὕτω διακεί-
μενος ὁ δίκαιος μαστιγώσεται, στρεβλώσεται, δεδήσεται,
ἐκκαυθήσεται τὠφθαλμώ, τελευτῶν πάντα κακὰ παθὼν 362
ἀνασχινδυλευθήσεται καὶ γνώσεται, ὅτι οὐκ εἶναι δί-

si qua esse potest, dubitatio de nostri loci lectione et de reliquorum interpretatione tollitur. Minus etiam probandum, quod idem Astius coniecit, ἐκκαυθήσεται καὶ ἐκκοπήσεται τὠφθαλμώ.

τὠφθαλμώ] τὼ ὀφθαλμὼ Par. K. Vind. B. Mon. B. et a m. pr. Lob. Clem. Euseb. Theod. τὼ φθαλμὼ Vind. F. τὼ 'φθαλμὼ Ald. Bas. ab. Steph. Cf. Sympos. p. 221. B: βρενθυόμενος καὶ τὠφθαλμὼ παραβάλλων. et Euthyd. p. 299. E: ἐν ἑκατέρῳ τὠφθαλμῷ. ubi τῷ ὀφθ. vulgatum erat, quod Bekkerus secundum plures bonorum mutavit.

τελευτῶν] ἀνασκολοπισθήσεται τελ. Vind. D. τελευτὼν Lob. Vind. BE. Ald. Bas. ab. τελευταῖον Theod. (Sylb. cum aliis τελευτῶν)

362 πάντα] π. τὰ Vind. F. Ang. B. Theod.

κακὰ παθὼν] κακοπαθῶν Vind. D.

ἀνασχινδυλευθήσεται] Ita Bekkerus cum Par. AD. Vat. BM. Ven. C. Lob. Vind. BDF. et ante Bekkerum Astius secundum Timaeum et scholiastem. Timaei enim glossa p. 32: ἀνασχινδυλευθῆναι· ἀνασκολοπισθῆναι, ἀνασταυρωθῆναι. haud dubie ad nostrum locum referenda est. Nec lenius emendari poterat vitium priorum editionum ἀνασχινδιλευθήσεται, quod codicum duo, Ven. B. et Flor. B. videntur habere. Parisiensis autem K. et Vind. E. lectionem ἀνασκολοπισθήσεται, quam Vind. D. alieno loco post τὠφθαλμώ, Flor. C. inter versus et Flor. U. in margine praebet (margo Vind. F. σκολοπισθήσεται habet) interpretationem esse rarioris verbi facile intelligitur. Sic Theodoreti libro cit. p. 902. unus Vrsinianorum ἀνασκολοπισθῆναι exhibet pro ἀνασκινδαλευθῆναι. Minus corrupti reliqui codices sunt, ex quibus Mon. B. Flor. U. (in tertia hic quartaque syllaba correctus) ἀνασχιλινδευθήσεται, Amb. C. Vat. H. Flor. CT. et a m. pr. AV. cum Theodoreto ἀνασκινδαλευθήσεται (unus ex Vrsinianis Theodoreti ἀνασκινδαλληθήσεται) denique Ang. B. Flor. R. et a m. s. AV. cum Clemente et Eusebio ἀνασκινδυλευθήσεται exhibent, quod Stallbaumius recepit codicum Aristophanis auctoritatem nescio quam praetexens. Sed Atticos σχινδάλαμος et σχινδαλμός pro σκινδ. dixisse Piersonus docuit ad Moer. p. 361. Itaque placere eisdem debuit vel ἀνασχινδαλεύειν, quemadmodum Phrynichus Bekkeri anecd. p. 27, 14. nostro loco videtur legisse, quamquam ex codicis Phrynichei scriptura ἀνασχινδαυληθῆναι alteram quoque lectionem, quam nos sequimur, effici posse monuit Ruhnkenius ad Timaeum, vel ἀνασχινδυλεύειν, adscita vocali eadem, quae conspicitur in Hippocrateo σχινδύλησις apud Galenum in glossario, quod ipsum vocalis mutationem cum littera aspirata coniungens dubitationem excitat, an omnino ἀνασκινδυλεύειν, etsi vulgo in Hesychii et Etymologici locis a Ruhnkenio laudatis legitur, ne Graecum quidem fuerit, et qui non Attice loquerentur, semper ἀνασκινδαλεύειν dixerint, ut Theodoretus p. 902. Clemens p. 494, 25. quem ad locum Potterus eius formae patrocinium adversus Sylburgium ἀνασκινδυλεύειν ubique praeferentem

καιον, ἀλλὰ δοκεῖν δεῖ ἐθέλειν. τὸ δὲ τοῦ *Αἰσχύλου* πολὺ ἦν ἄρα ὀρθότερον λέγειν κατὰ τοῦ ἀδίκου. τῷ ὄντι γὰρ φήσουσι τὸν ἄδικον, ἅτε ἐπιτηδεύοντα πρᾶγμα ἀληθείας ἐχόμενον καὶ οὐ πρὸς δόξαν ζῶντα, οὐ δοκεῖν ἄδικον, ἀλλ' εἶναι ἐθέλειν, Βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπού-
B μενον, Ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα, πρῶτον μὲν ἄρχειν ἐν τῇ πόλει δοκοῦντι δικαίῳ εἶναι, ἔπειτα γαμεῖν ὁπόθεν ἂν βούληται, ἐκδιδόναι εἰς οὓς ἂν βούληται, ξυμβάλλειν, κοινωνεῖν οἷς ἂν ἐθέλῃ, καὶ παρὰ ταῦτα πάντα ὠφελεῖσθαι κερδαίνοντα τῷ μὴ δυσχεραίνειν τὸ ἀδικεῖν. εἰς ἀγῶνας τοίνυν ἰόντα καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ περιγίγνεσθαι καὶ πλεονεκτεῖν τῶν ἐχθρῶν, πλεονεκτοῦντα δὲ πλουτεῖν καὶ τούς τε φίλους εὖ ποιεῖν καὶ
C τοὺς ἐχθροὺς βλάπτειν καὶ θεοῖς θυσίας καὶ ἀναθήματα

suscepit, et Suidas in ipso hoc vocabulo.

δοκεῖν] δοκεῖ Lob.

δεῖ] δὴ Vind. E. Vat. H. Flor. AC. δεῖν Vind. F. Ang. B. *om.* Vind. D.

ἐθέλειν] θέλειν Flor. V. a m. s.

ἦν] int. vers. Vind. D.

τῷ ὄντι] τωόντι Vind. E.

δοκεῖν] δοκεῖ Vind. E.

ἐθέλειν] θέλειν Vat. H.

ἄλοκα] αὔλακα Ang. B. Vind. F. et in m. a. m. s. B. qui in textu ἄλοκα habet. Eadem varietas in Aeschyli codicibus nonnullis Sept. 575. obtinet. Trimetros a Stephano et posterioribus secundum versus distinctos satis habui maiusculis ab initio positis significare. Sic neque numerorum et legibus numeri adstrictae pronuntiationis initium obscurum, neque violenta unquam et inscita verborum separatione opus est. Cf. infra p. 363. B.

καρπούμενον] „καρπούμενον Ang. B.“ Bekkerus. Fortasse καρπούμενος, ut in Aeschylo.

B Ἐξ ἧς] ἐξῆς Vind. F.

δοκοῦντι] *om.* Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACT. Astio verbum γίγνεσθαι vel simile hoc loco excidisse videtur; quod equidem si adesset, eiiciendum putarem. Scilicet pro consiliis egregiis, quae Aeschylus e profundo mentis sulco enasci viro bono dicit, Glauco ea commoda recenset, quae ex iniustitia prodeant. Post βουλεύματα igitur non punctum, quod editi ante Bekkerum habent, sed cum Bekkero comma ponendum et dativus δοκοῦντι ad βλαστάνει referendus est. In verbis autem εἰς ἀγῶνας τοίνυν etc. ad priorem constructionem a φήσουσι pendentem oratio revertitur, cui mutationi occasionem dedit accusativus κερδαίνοντα.

βούληται — ὠφελεῖσθαι] in m. a m. s. habet Vat. B. Pro βούληται in Lob. Vind. BE. Ven. B. Amb. C. Vat. HM. Flor. B. et editis ante Astium est βούλοιτο.

ἐκδιδόναι] καὶ ἐ. Vat. B. Vind. EF. Ang. B.

βούληται,] βούληται editi ante Astium.

ξυμβάλλειν] συμβ. Vind. F. ξυμβάλλει Ven. C.

ἐθέλῃ] ἐθέλοι Par. D. Ven. B. Vind. E. Mon. B. Flor. B. cum editis ante Astium. In Par. K. legitur ἐθέλῃ, superscripto οι.

παρὰ ταῦτα πάντα] παρὰ π. τ. Vat. B. Vind. F. Ang. B. Flor. R. παραταῦτα π. Lob.

ὠφελεῖσθαι] τὸ ὠ. Ang. B.

τῷ] τὸ Vind. F. Flor. R.

ἱκανῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς θύειν τε καὶ ἀνατιθέναι καὶ θεραπεύειν τοῦ δικαίου πολὺ ἄμεινον τοὺς θεοὺς καὶ τῶν ἀνθρώπων οὓς ἂν βούληται, ὥστε καὶ θεοφιλέστερον αὐτὸν εἶναι μᾶλλον προσήκειν ἐκ τῶν εἰκότων, ἢ τὸν δίκαιον. Οὕτω φασὶν, ὦ Σώκρατες, παρὰ θεῶν καὶ παρ' ἀνθρώπων τῷ ἀδίκῳ παρεσκευάσθαι τὸν βίον ἄμεινον, ἢ τῷ δικαίῳ.

Ταῦτ' εἰπόντος τοῦ Γλαύκωνος ἐγὼ μὲν ἐν νῷ εἶχόν τι λέγειν πρὸς ταῦτα· ὁ δὲ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἀδείμαντος Οὔ τί που οἴει, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἱκανῶς εἰρῆσθαι περὶ τοῦ λόγου; Ἀλλὰ τί μήν; εἶπον. Αὐτὸ, ἦ δ' ὅς, οὐκ εἴρηται, ὃ μάλιστα ἔδει ῥηθῆναι. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, τὸ λεγόμενον, ἀδελφὸς ἀνδρὶ παρείη. ὥστε καὶ σὺ, εἴ τι ὅδε ἐλλείπει,

τὸ] *τῶ* Vind. E.

ἀγῶνας] *ἀλλήλους* Vind. B. Vat. M. Ficinus: *in certaminibus tum publicis oblivisci, tum privatis superiorem evadere* etc. in quibus *oblivisci* neque unde petitum sit, intelligo, neque quid sibi velit.

περιγίγνεσθαι] *περιγίν.* Lob. Vind. B.

τῶν ἐχθρῶν — εὖ ποιεῖν] *om.* Amb. C.

τε] *om.* Vind. B.

εὖ ποιεῖν] *εὐεργετεῖν* Vind. F. Ang. B.

C *ἱκανῶς καὶ*] *om.* Fic.

βούληται] *βούλοιτο* Vind. E.

αὐτὸν] *αὐτῶν* Lob.

εἶναι μᾶλλον προσήκειν] *μ. π. εἶ.* Vind. F. Ang. B. Flor. R. *μᾶλλον* Ficinus expressit, fortasse pleonastice dictum ratus.

παρὰ] *καὶ π.* Lob. Vind. B. Vat. BM. *παρά τε* Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT.

παρεσκευάσθαι] *παρασκευᾶσθαι* Vind. D. *παρασκευάσθαι* Vind. F.

Ταῦτ'] *ταῦτα* Vind. F.

μὲν] *μὲν αὖ* Vind. F. Ang. B. Flor. ACR.

νῷ] *ὦ* Vind. F.

Οὔ τί] *οὔτοι* Vind. E.

D *που*] *πω* Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. B. Flor. BV. editi ante Bekkerum. Ficinus: *nondum, inquit, o Socrates, satis de hac re dictum.*

οἴει] *εἴη* Vind. E.

ἔφη] *om.* Par. A. Lob. Vind. B. Vat. B. Ven. B. iidem, qui p. 358. A. in omittendis verbis minus sane necessariis, quam hoc, consentiebant.

ἱκανῶς] *ἤδη ἱ.* Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT. Stallbaumius.

τί μήν; εἶπον.] *τί μή; εἶπον.* Flor. T. *τί μὴν εἶπον.* Ald. *τί μὴν εἶπον;* Bas. ab.

ἀνδρὶ παρείη.] *ἀεὶ π.* scholiastes, qui proverbium ducit ex Odyss. XVI. 97. Muretus ex Il. XXI. 308. ortum suspicatur; contra quos Astius recte monet haec ipsa poëtae alicuius verba videri. Sed quod idem putat *ἂν* ante *ἀνδρὶ* inserendum, non probo. Sensus hic est: *itaque frater, quemadmodum in proverbio est, fratri adesto. Quod quum vulgo ita praecipiant, tibi quoque hic, si quid deficit, sublevandus.* Bekkerus et Stallbaumius post *παρείη* comma tantum fecerunt.

καὶ σὺ] Hoc *καὶ* Ficinus omisit, sicut illud ante *τὰ ὑπὸ τούτου.*

ὅδε] *ὧδε* Vind. F. Ang. B.

ἐπάμυνε. καίτοι ἐμέ γε ἱκανὰ καὶ τὰ ὑπὸ τούτου ῥηθέντα καταπαλαῖσαι καὶ ἀδύνατον ποιῆσαι βοηθεῖν
E δικαιοσύνῃ. Καὶ ὅς Οὐδὲν, ἔφη, λέγεις· ἀλλ' ἔτι καὶ τάδε ἄκουε. δεῖ γὰρ διελθεῖν ἡμᾶς καὶ τοὺς ἐναντίους λόγους ὧν ὅδε εἶπεν, οἳ δικαιοσύνην μὲν ἐπαινοῦσιν, ἀδικίαν δὲ ψέγουσιν, ἵν' ᾖ σαφέστερον ὅ μοι δοκεῖ βούλεσθαι Γλαύκων. λέγουσι δέ που καὶ παρακελεύονται πατέρες τε υἱέσι καὶ πάντες οἵ τινων κη-
363 δόμενοι, ὡς χρὴ δίκαιον εἶναι, οὐκ αὐτὸ δικαιοσύνην ἐπαινοῦντες, ἀλλὰ τὰς ἀπ' αὐτῆς εὐδοκιμήσεις, ἵνα δο-

ἐπάμυνε] ἐπάμυναι Vind. B. Par. K. Mon. B. Vat. M. Flor. U. et, sup. ε, Ven. C. Par. D. ἐπάμυνε, sup. αι, Vind. F.

ἐμέ γε] ἐμέ σε Ald. Bas. ab. ἐμέ τε (Flor. R.) Steph.

βοηθεῖν] βοηθῆσαι Vind. F. Ang. B. Flor. R.

δικαιοσύνῃ] δικαιοσύνη Ald. Bas. ab. δικαιοσύνην Vind. D.

E ὅδε] ὅγε Flor. T.

δέ που] δή που Par. K. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U. *praecipiunt sane patres* etc. Ficinus, alterum verbum omittens.

363 αὐτὸ] αὐτὴν Lob. Vind. BF. Amb. C. Ang. B. Vat. M. Flor. RT. et int. vers. Par. K. Matthiae gramm. p. 821. hunc locum citans οὐκ αὐτὸ, δικαιοσύνην, ἐπαινοῦντες scribit, Muretus αὐτοδικαιοσύνην scribendum putabat. Neuter recte, ut docet locus Theaeteti p. 146. E: οὐ γὰρ ἀριθμῆσαι αὐτὰς βουλόμενοι ἠρόμεθα, ἀλλὰ γνῶναι ἐπιστήμην αὐτὸ ὅτι ποτέ ἐστιν. Cf. Civ. L. X. p. 612. B. ubi recentior scriptura, quae Mureto placebat, in quibusdam codicibus exstat.

ἐπαινοῦντες] καὶ ἐ. Ven. C.

γίγνηται] γίγνωνται int. vers. Flor. RT. quemadmodum Stephanus in adnot. corrigendum statuit. Idem L. V. p. 462. E. 463. A. in verbis τί οὖν; ἔστι μέν που καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν ἄρχοντές τε καὶ δῆμος, ἔστι δὲ καὶ ἐν αὐτῇ; Ἔστι. et Euthyd. p. 302. C: ἔστι γάρ ἔμοιγε καὶ βωμοὶ καὶ ἱερὰ οἰκεῖα καὶ πατρῷα καὶ τἆλλα, ὅσαπερ τοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων τῶν τοιούτων. schema Pindaricum non ferens εἰσὶ necessarium putabat, quod Heindorfius miratur. Ac nostro quidem et altero Civitatis loco scriptura certa et ratio singularis perspicua et recte ab Astio declarata est, similiter Tim. p. 45. A: σκέλη μὲν οὖν χεῖρές τε ταύτῃ καὶ διὰ ταῦτα προσέφυ πᾶσι. sed in Euthydemo Clarkianus et Vat. B. verba καὶ βωμοὶ omittunt, quae etiam per se suspecta sunt.

τῷ δικαίῳ] τῷ ἀδίκῳ Mon. B. Ang. B. Flor. RTU. idque requirebat Muretus ob illa, quae p. 362. B. a Glaucone dicta sunt. Astius utrumvis improbans legi tantum volebat ἀπὸ τοῦ εὐδοκιμεῖν ὄντα. Et abest δικαίῳ a Par. K. ut eius auctoritate scribi possit — ὄντι τῷ. Neque Ficinus clare expressit verba τῷ δικαίῳ: *ut qui iustus habetur*, *ex ea opinione magistratus et connubia*, *et quaecunque de eo*, *qui iustus existimatur*, *paulo ante dicebat Glauco*, *assequatur*. Si non obstarent ἀρχαί τε καὶ γάμοι, referri haec possent ad illa p. 361. B. C: εἰ γὰρ δόξει δίκαιος εἶναι, ἔσονται αὐτῷ τιμαὶ καὶ δωρεαὶ δοκοῦντι δικαίῳ εἶναι. Nun codicum lectio ita explicanda videtur, ut ista

κοῦντι δικαίῳ εἶναι γίγνηται ἀπὸ τῆς δόξης ἀρχαί τε καὶ γάμοι καὶ ὅσαπερ Γλαύκων διῆλθεν ἄρτι, ἀπὸ τοῦ εὐδοκιμεῖν ὄντα τῷ δικαίῳ. ἐπὶ πλέον δὲ οὗτοι τὰ τῶν δοξῶν λέγουσι. τὰς γὰρ παρὰ θεῶν εὐδοκιμήσεις ἐμβάλλοντες ἄφθονα ἔχουσι λέγειν ἀγαθά, τοῖς ὁσίοις ἅ φασι θεοὺς διδόναι· ὥσπερ ὁ γενναῖος Ἡσίοδός τε καὶ Ὅμηρός φασιν, ὁ μὲν τὰς δρῦς τοῖς δικαίοις τοὺς θεοὺς **B** ποιεῖν ἄκρας μέν τε φέρειν βαλάνους, μέσσας δὲ μελίσσας· εἰροπόκοι δ' ὄϊες, φησί, μαλλοῖς καταβεβρίθασι, καὶ ἄλλα δὴ πολλὰ ἀγαθὰ τούτων ἐχόμενα· παραπλήσια δὲ καὶ

commoda iusto non a Glaucone in superiori eius sermone tributa, sed a parentibus, quum adhortantur suos, tribui dicantur. Itaque post ἄρτι comma a Bekkero et Stallbaumio sublatum reposui.

ἐπὶ πλέον] ἐπιπλέον editi ante Bekkerum.

δὲ] δ' Vind. D. Par. K. sec. Bip. Flor. U.

τὰ] τὰς Ven. C. Vind. D. — Ficinus: *enimvero gloriae illi praemium quoddam in primis inducunt.*

λέγουσι] λέγουσιν Vind. B.

ἐμβάλλοντες] ἐμβαλλόντες Vind. F.

ἔχουσι λέγειν] λέγουσιν ἔχειν Par. K. sec. Bip. Flor. U.

τοῖς ὁσίοις] τοῖς δικαίοις Amb. C. Ang. B. Flor. RT. τοῖς θείοις, sup. ὁσίοις, Vind. F. In editis ante Bekkerum ut in Lob. Vind. D. post haec incisum est; sed nomen, quo iusti appellantur, commodius initium, quam finem facere videtur. Bekkerus et Stallbaumius nullam distinctionem habent.

B τοῖς δικαίοις] τοὺς δικαίους Vat. B. Versus duo, qui sequuntur, Hesiodei (ex Operibus 231. et 232.) partim ad praecedentium verborum structuram liberius inflexi (apud Hesiodum est οὔρεσι δὲ δρῦς Ἄκρη μέν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας·) partim interiecto verbo φησὶ soluti ob utrumque non modo seorsum ponendi, quo modo vulgo scribuntur, sed ne maiusculis quidem initio distinguendi videntur.

τε] τοι Amb. C. Vat. H. Vind. E. et, sup. ε, D.

μέσσας] μέσας Lob. Vind. BDE. Par. K. sec. Bip. Flor. ABCRT. Ald. Bas. ab. Bekkerus tacet.

εἰροπόκοι] εἰροπό Vind. F.

ὄϊες] οἶες Ald. Bas. ab.

φησὶ] Ita Lob. Vind. DEF. Flor. ACRTV. Astius in prima et tert. editione, Bekkerus, Stallbaumius. φησιν Par. A. Vat. BH. Ven. BC. Ang. B. Reliqui codices cum editis ante Astium et Astius in sec. ed. id omittunt. Si de consensu codicum sex Bekkerianorum constaret, ν admisissem secundum ea, quae ad L. I. p. 340. D. exposui; sed de Ven. C. et Angelico, qui non ubique eam litteram adiectam habent, dubitationem iniiciunt Vind. DF. Flor. R. Parisiensis autem et ambo Vaticani constantia adiiciendi suspecti sunt. Vtrorumque ratio cognoscitur partim ex eis, quae Faehsius docuit, partim ex varia verborum ἐπαρκέσειε et τετεύτακε scriptura, quam exhibent L. III. p. 393. E. et L. VII. p. 521. E.

μαλλοῖς] μαλοῖς Ven. B. Vind. BDF.

παραπλήσια] παραπλησίως Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. T.

ὁ ἕτερος· ὥστε τευ γάρ φησιν ἢ βασιλῆος ἀμύμονος,
C ὅς τε θεουδὴς Εὐδικίας ἀνέχῃσι, φέρῃσι δὲ γαῖα μέλαινα
Πυροὺς καὶ κριθὰς, βρίθῃσι δὲ δένδρεα καρπῷ, Τίκτῃ
δ' ἔμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχῃ ἰχθῦς. Μουσαῖος
δὲ τούτων νεανικώτερα τἀγαθὰ καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ παρὰ
θεῶν διδόασι τοῖς δικαίοις· εἰς Ἅιδου γὰρ ἀγαγόντες τῷ

ὥστε] ὡτέ Amb. C. Versus Homericos (Odyss. XVIIII. 109. 111—113.) editores ante Bekkerum iam hic, Bekkerus autem et Stallbaumius a verbis ἢ βασιλῆος inde ab reliqua oratione separant. Cf. ad p. 362. A.

φησιν] φησι Vind. F.

ἢ] int. vers. Vind. F.

ὅς τε] ὥστε Vat. H.

εὐδικίας] ἀδικίας Ven. B. εὐδοκίας Vind. DE. Amb. C. Vat. H.

ἀνέχῃσι] ἀνέχουσι Mon. B. ἀνέχησι et paullo post φέρησι et βρίθησι (βρίθουσι Par. K.) Ald. Bas. ab. cum Lob. Vind. BDEF. atque ita Homerus Wolfii ed. 1807. ut indicativi sint, quos versus 113. vulgo habet in Homeri editionibus et in parte nostrorum codicum: τίκτει in Lob. Vind. BEF. Vat. BHM. Amb. C. Ang. B. Flor. ABCRTV. (τίκτοι habent Ven. B. Ald. Bas. ab.) παρέχει in Lob. Vind. BE. BHM. Amb. C. Flor. ACTV. (παρέχη Ald. Bas. ab.) Sed optimus Par. A. et pene par ei Ven. C. cum Vind. D. et in talibus non contemnendi Par. DK. Mon. B. Flor. U. τίκτῃ et παρέχῃ servari iubent, ex quo efficitur superiora illa item coniunctivorum loco a Platone habita esse et male immemorem huius loci fuisse Buttmannum in disputatione docta et probabili de schemate Ibyceo gramm. I. p. 515. sq.

C τἀγαθὰ] ἀγαθὰ Lob. Vind. B. Vat. M.

ἀγαγόντες τῷ λόγῳ καὶ] ἀγαγόντες, τῷ λόγῳ Vind. D.

D τὸν ἅπαντα χρόνον ἤδη] *magna semper in voluptate* Fic.

μέθην αἰώνιον] Hunc locum Astius observavit a Plutarcho respici in comparatione Luculli et Cimonis p. 521. B: ὥσπερ Πλάτων ἐπισκώπτει τοὺς περὶ τὸν Ὀρφέα τοῖς εὖ βεβιωκόσι φάσκοντας ἀποκεῖσθαι γέρας ἐν Ἅιδου μέθην αἰώνιον.

οἱ δ' ἔτι] οἳ δ' ἔτι Lob. Vind. BE. Ald. Bas. ab. οἱ δέ τι Vind. F. *qui autem longiora his praemia a Diis dari volunt, filios dicunt posterosque* etc. Fic.

ἀποτείνουσι] ἀποτίνουσι Vind. F. Mon. B. Ang. B. Flor. RU.

μισθοὺς] τοὺς μ. Flor. T.

κατόπισθεν] κατόπισθε Ven. C. Flor. V. Bekkerus. Fuisse grammaticos, qui ν in his adverbiis ἐφελκυστικὸν et ante consonam abiiciendum statuerent, ostendit Lobeckius ad Phryn. p. 284. ipse abiectionem vitiosam et recentioribus tantum fortasse concedendam, cetera eius vestigia ex grammaticorum quadam haeresi ortum habere existimans. In eadem haeresi fuit librarius codicis Coisliniani, ex quo Bekkerus epicas formas πρόσθε et ἔμπροσθε multis locis in Platonem intulit, quibus reliqui omnes ν retinent, quod Bekkerum quoque ἐφελκυστικὸν eiusve simile putavisse ex eo colligitur, quod in fine orationis idem omittentem codicem non est secutus Sympos. p. 191. B. (p. 405, 12.) et Phaedro p. 277. D. (102, 18.) quamquam in Phaedro et Parmenide recensendo nondum de eius codicis auctoritate persuasum habuisse et in posterioribus libris inconstantia nonnunquam deseruisse eam videtur. Confer Phaedri p. 257. B. 273. A. (61, 2. 93, 9.) Parmen. p. 146. B. 154. A. E. 166. B. (42, 16. 58, 17. 60, 8. 84, 1.) Polit. p. 262. C. 305. A. (257, 2. 350, 18.) Sympos. p. 191.

λόγῳ καὶ κατακλίναντες καὶ συμπόσιον τῶν ὁσίων κατασκευάσαντες ἐστεφανωμένους ποιοῦσι τὸν ἅπαν- D τα χρόνον ἤδη διάγειν μεθύοντας ἡγησάμενοι κάλλιστον ἀρετῆς μισθὸν μέθην αἰώνιον. οἱ δ' ἔτι τού- 424 των μακροτέρους ἀποτείνουσι μισθοὺς παρὰ θεῶν· παῖδας γὰρ παίδων φασὶ καὶ γένος κατόπισθεν

C. (405, 15.) quibus locis omissum a Coisliniano *ν* retinuit, cum Philebo p. 17. D. 18. E. 19. A. 23. B. 25. A. 57. A. 62. E. (144, 19. 147, 11. 14. 156, 12. 160, 6. 231, 4. 243, 8.) Alcib. I. p. 132. B. (365, 16.) Polit. p. 300. A. (339, 12.) quibus retentum ab omnibus unius Coisl. auctoritate omisit, quam ego tanti facere non magis possum, quam unius Vat. A. aut B. aut Par. F. quos secutus est Crat. p. 394. D. (27, 1.) Charm. p. 155. C. (307, 13.) Tim. p. 36. A. (33, 8.) postquam Vaticanum A. spreverat Phaedro p. 277. C. (102, 12.) sicut Vat. K. et Ricardianum B. et Ang. B. solitarios sprevit Tim. p. 64. B. (87, 7.) et Leg. L. V. p. 733. D. (384, 3.) et L. VIIII. initio, quo loco etiam Flor. AC. ut Parm. p. 146. B. Flor. C. *ν* omittunt. Sed magis dubia res fit, quum vel unus omnium optimus, vel eo repugnante duo boni vel denique plures, at deteriores, *πρόσθε* vel *ἔμπροσθε* exhibent, quod Bekkerus plerumque recepit. Solum Par. A. sequitur Tim. p. 43. B. (47, 1.) *εἴς τε γὰρ τὸ πρόσθε καὶ ὄπισθεν καὶ* etc. scribens pro — *πρόσθεν*. Leg. L. III. p. 688. C. (302, 6.) *ὃν ὀλίγον ἔμπροσθε προὐθέμεθα* et L. IIII. p. 713. A. (349, 1.) *ὧν ἔμπροσθε τὰς ξυνοικήσεις*. Hic quod unus est, errorem scribae qui putet, haud absurde faciat. Rursus, ubi duo quamvis boni dissentiente optimo *ν* omittunt, ipsa dissensio suspicionem iniicit, ne praeceptum potius secuti sint, quam fidem. Tales sunt loci Polit. p. 279. B. (293, 20.) Phileb. p. 41. D. 47. C. 35. A. (197, 19. 210, 16. 182, 18.) quorum tribus *ἔμπροσθε*, postremo *πρόσθε* edidit secundum Coisl. et Vat. A. item *πρόσθε* Polit. p. 274. E. (284, 5.) cum Vat. A. Ven. C. et *ἔμπροσθε* Phaedon. p. 91. E. (74, 9.) cum Ven. B. Vind. A. Haud magis certa scriptura videtur Theaet. p. 207. B. (315, 2.) ubi Bekkerus ex uno Coisl. *ἐν τοῖς πρόσθε που* scripsit, quod etiam in Darmstadiensi legitur, aut Criton. p. 49. E. (157, 21.) ubi Ven. C. et Vindobonensis primus Stallbaumii *εἰ δὲ ἐμμένεις τοῖς πρόσθε, τὸ μετὰ τοῦτο ἄκουε* habent, Bekkerus vero *πρόσθεν* tenuit, aut Protag. p. 361. A. (246, 19.) quo loco *ἐν τοῖς ἔμπροσθε, νῦν* recepit ex uno Par. C. cui Florentinorum accedit unus, cuius signum Stallbaumius omisit. Denique cum pluribus, sed deterioribus, vulgatam *ἔμπροσθε μὴ δύνωνται* tenuit Leg. L. XI. p. 920. D. (245, 3.) quum Par. A. Vat. C. et tres Florentini habeant *ἔμπροσθεν*. Horum locorum omnium non unam rationem, sed singulorum codicum in singulis dialogis indolem aestimandam, simul discrepantium auctoritatem ponderandam et permutationis facilitatem respiciendam censeo. Sed quicquid de his statuatur, tamen Platonem *πρόσθε* et *ἔμπροσθε* dixisse optimorum librorum quibusdam in locis consensio evincit, ut hactenus Lobeckio concedere non possim. Sunt autem hi: Polit. p. 300. E. (341, 2.) *καὶ μὴν ἔμπροσθέ γε ὡμολογημένον* secundum Clark. Coisl. Vat. A. Ven. C. Leg. L. XI. p. 917. E. (239, 19.) ubi *πρόσθε τοῦ ἀγορανόμου* vulgo legitur quatuor tantum libris non optimis refragantibus. The-

λείπεσθαι τοῦ ὁσίου καὶ εὐόρκου. ταῦτα δὴ καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐγκωμιάζουσι δικαιοσύνην· τοὺς δὲ ἀνοσίους αὖ καὶ ἀδίκους εἰς πηλόν τινα κατορύττουσιν ἐν Ἅιδου καὶ κοσκίνῳ ὕδωρ ἀναγκάζουσι φέρειν, ἔτι τε E ζῶντας εἰς κακὰς δόξας ἄγοντες, ἅπερ Γλαύκων περὶ τῶν δικαίων, δοξαζομένων δὲ ἀδίκων, διῆλθε τιμωρήματα, ταῦτα περὶ τῶν ἀδίκων λέγουσιν, ἄλλα δὲ οὐκ ἔχουσιν. Ὁ μὲν οὖν ἔπαινος καὶ ὁ ψόγος οὗτος ἑκατέρων. πρὸς δὲ τούτοις σκέψαι, ὦ Σώκρατες, ἄλλο αὖ εἶδος λόγων περὶ δικαιοσύνης τε καὶ ἀδι- 364 κίας ἰδίᾳ τε λεγόμενον καὶ ὑπὸ ποιητῶν. πάντες γὰρ ἐξ ἑνὸς στόματος ὑμνοῦσιν, ὡς καλὸν μὲν ἡ σωφροσύνη τε καὶ δικαιοσύνη, χαλεπὸν μέντοι καὶ ἐπίπονον, ἀκολα-

aet. p. 164. A. (222, 1.) τὸν πρόσθε λόγον sec. Clark. Vat. A. Ven. C. Phileb. p. 42. A. (198, 14.) τῷ σμικρὸν ἔμπροσθε γέγονε sec. Coisl. Vat. A. Ven. C. Polit. p. 286. C. (309, 22.) τὰ πρόσθε νῷν εἰρῆσθαι sec. Par. BC. Flor. AC. consentientibus Coisliniani et Par. H. corruptelis. (in Clark. Vat. A. Ven. C. τὰ πρόσθε omissa sunt.) Gorg. p. 508. E. (135, 4.) ἐν τοῖς πρόσθε λόγοις sec. Clark. Vat. A. Lob. Vind. prim. Stallb. Ib. p. 504. B. (125, 16.) ἐκ τῶν πρόσθε καὶ τοῦτο sec. Clark. Vat. A. et secundum eosdem Polit. p. 292. E. (324, 8.) κατὰ τὸν ἔμπροσθε λόγον. Accedunt quatuor Legum loci L. VI. p. 755. B. 773. E. VIIII. 872. C. XI. 925. A. quibus omnibus Par. A. et Vat. C. ἔμπροσθε habent, et duo Epistolarum, quae Platonis feruntur, VII. p. 325. C. 326. D. (430, 11. 432, 14.) quorum priore idem libri Par. A. et Vat. C. et posteriore etiam vulgatae editiones cum omnibus pene codicibus πρόσθε legunt, quod non mutare debebat Stallbaumius. Iam vero si secundum codices iudicamus, in his substitit Platonis licentia, vel certe, si ἐπίπροσθε Sympos. p. 213. A. (448, 6.) Coisliniani, Lob. Vat. A. et Ang. C. consensu satis tutum videtur, composita ex πρόσθε non egressa est: ὄπισθε, quod Bekkerus Protag. p. 315. B. (161, 4.) ex uno Vat. B. et Symposii initio ex uno Coisl. recepit, in Par. A. ne ibi quidem legitur, ubi is πρόσθε praepositum habet, Tim. p. 43. B. in verbis supra commemoratis, nec usquam in Clarkiano repertum videtur, et quo uno praeter dictos adhuc exstat in Coisliniano Parmenidis loco p. 129. C. (9, 8.) in verbis ἕτερα μὲν τὰ πρόσθεν, ἕτερα δὲ τὰ ὄπισθεν, καὶ — ibi etiam a Bekkero reiectum est non minus, quam ἐξόπισθε hoc Civitatis libro p. 365. C. in Vat. M. Vind. EF. Flor. ACV. perscriptum, et ἔξωθε L. III. p. 417. B. in Amb. C. et ἄλλοθε Menex. p. 237. B. (383, 4.) in Ven. B. Quae quum ita sint, nostro loco κατόπισθε admittendum non putavi. Si tamen ita scripsit Plato, quod paucorum codicum accessioni haud gravate crederem, forma epica usus est, ut ex carmine epico haec desumpta significaret. Nec video, quid magnopere obstet, quo minus cum scholiaste oraculum illud respici putemus, quod Glauco datum Herodotus L. VI. c. 86. memoriae prodidit, cuius extremus versus est: Ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμεί-

σία δὲ καὶ ἀδικία ἡδὺ μὲν καὶ εὐπετὲς κτήσασθαι, δόξῃ δὲ μόνον καὶ νόμῳ αἰσχρόν· λυσιτελέστερα δὲ τῶν δικαίων τὰ ἄδικα ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος λέγουσι καὶ πονηροὺς πλουσίους καὶ ἄλλας δυνάμεις ἔχοντας εὐδαιμονίζειν καὶ τιμᾷν εὐχερῶς ἐθέλουσι δημοσίᾳ τε καὶ ἰδίᾳ, τοὺς δὲ ἀτιμάζειν τε καὶ ὑπερορᾷν, οἳ ἄν πῃ ἀσθενεῖς τε καὶ B πένητες ὦσιν, ὁμολογοῦντες αὐτοὺς ἀμείνους εἶναι τῶν ἑτέρων. τούτων δὲ πάντων οἱ περὶ θεῶν τε λόγοι καὶ ἀρετῆς θαυμασιώτατοι λέγονται, ὡς ἄρα καὶ θεοὶ πολλοῖς μὲν ἀγαθοῖς δυστυχίας τε καὶ βίον κακὸν ἔνειμαν, τοῖς δὲ ἐναντίοις ἐναντίαν μοῖραν. ἀγύρται δὲ καὶ μάντεις ἐπὶ πλουσίων θύρας ἰόντες πείθουσιν, ὡς ἔστι παρὰ σφίσι δύναμις ἐκ θεῶν ποριζομένη θυσίαις τε καὶ ἐπῳ-

νων. Sed ab Hesiodo, cuius in Operibus idem versus est 285. petitum videri recte Schleiermacherus non concedit Astio, quum de Hesiodo supra iam dictum sit.

λείπεσθαι] λ. καὶ Vind. D. λείπεται Vat. H. Flor. T.

τοῦ ὁσίου καὶ εὐόρκου] τ. ὁ. τε κ. ε. Vind. F. Ang. B. Flor. R. τοῦ δικαίου κ. ε. Vind. B. Vat. M. *iusti fidelisque viri* Fic.

κατορύττουσιν] κατορρύττουσιν Vind. E.

ἀναγκάζουσι] ἀναγκάζουσιν Lob.

E ἄγοντες] ἄγεσθαι Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACRTV. et a m. s. Ang. B.

δὲ ἀδίκων] δὲ *om.* Lob. Vind. B. et a m. pr. Vat. B. δὲ ἀδίκων εἶναι Vind. F.

ταῦτα] *eadem insuper* Fic.

λέγουσιν] *om.* Lob. Vind. B.

οὗτος] οὕτως Vat. BH. Vind. E. Amb. C. *sic...se habent* Fic.

ἄλλο] ἄλλοῦν Amb. C.

364 ἐξ] ὡς ἐξ Vind. D.

σωφροσύνη τε καὶ δικαιοσύνη] σ. τ. κ. ἡ δ. Vind. D. δικ. τ. κ. σωφ. Flor. T. σωφροσύνη omissis tribus reliquis Lob. Vind. B. Vat. M.

ἀκολασία δὲ καὶ ἀδικία] ἀκ. τε κ. ἀδ. Vind. F. Ang. B. ἀκολασίᾳ δὲ καὶ ἀδικίᾳ Ald. Bas. ab.

τὸ] *om.* Vind. E.

πλῆθος] πλεῖστον Vind. B. Ang. B. Vat. M. Flor. RT. „Λυσιτελέστερα δὲ τὰ τῶν δικαίων τὰ ἄδικα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λέγουσι] Ita est in vetustissimo Vaticanorum." Muretus.

πλουσίους] καὶ π. Amb. C.

εὐχερῶς] ἀχερῶς Flor. B. Ald. Bas. ab.

δημοσίᾳ τε καὶ ἰδίᾳ] καὶ ἰδ. τε καὶ δημ. Vind. E.

τε καὶ ὑπερορᾷν] *om.* Fic. τε *om.* Ven. C. Vind. DE. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTUV.

πῃ] *om.* Vind. B.

τε] *om.* Vind. E. B

πένητες] πένητας Lob.

ἀμείνους εἶναι] ε. ἀ. sed priori β, posteriori α praeposito, Lob.

τῶν] *om.* Par. K.

δὲ] δὴ (Flor. ABCUV.) Ald. Bas. ab. Steph.

θεῶν τε] θεόν τε Vind. E. Vat. H. θεῶν Par. DK. Mon. B. Flor. U.

δυστυχίας τε καὶ] *om.* Fic.

δὲ ἐναντίοις] δ' ἐν. Lob. Vind. BEF. Vat. HM. Amb. C. Ang. B. Flor. ACV.

ἰόντες] ἰόντας Vind. E.

παρὰ σφίσι] *om.* Vind. E.

θεῶν] θεῶν. Vind. B.

θυσίαις] θυσίας Vind. E.

C δαῖς, εἴ τέ τι ἀδίκημά του γέγονεν αὐτοῦ ἢ προγόνων, ἀκεῖσθαι μεθ' ἡδονῶν τε καὶ ἑορτῶν, ἐάν τέ τιν' ἐχθρὸν πημῆναι ἐθέλῃ, μετὰ σμικρῶν δαπανῶν ὁμοίως δίκαιον ἀδίκῳ βλάψειν ἐπαγωγαῖς τισὶ καὶ καταδέσμοις τοὺς θεούς, ὥς φασι, πείθοντές σφισιν ὑπηρετεῖν. τούτοις δὲ πᾶσι τοῖς λόγοις μάρτυρας ποιητὰς ἐπάγονται, οἱ μὲν

εἴ] ἢ Vind. E. Vat. H.

του] τι Vind. B.

C αὐτοῦ] αὐτῷ Vind. D. ἑαυτοῦ Vind. B.

ἀκεῖσθαι] ἀκεῖσθε Vind. D. ἀκκεῖσθαι Ven. B. ἀρκεῖσθαι Mon. B. a m. s. ἀ.... (lacuna) Vat. M. .... Vind. B. ἂ κεῖσθαι Vind. F. et int. vers. Flor. AC. In Par. K. litterae κ sec. Bip. ν, sec. Bekk. να superscriptum, et ἀνακεῖσθαι apud Porphyrium de abstin. L. II. §. 31. ubi hunc locum imitatur, perperam legebatur pro ἀκεῖσθαι, quod ibi restituendum Rhoerio ostendit Ruhnkenius. Phrynichus Bekkeri anecd. p. 27, 26: ἀκεῖσθαι καὶ ἐξακεῖσθαι· καὶ ἐπὶ τοῦ θεραπεύειν καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπάγειν ἐπαγωγὰς ἐκ γοητείας καὶ μαγγανείας ἐπηγμένας. οὕτω Πλάτων ἐν Πολιτείας δευτέρῳ. vel, ut est apud Ruhnkenium ad Tim. p. 114. οὕτως Πλάτων ἐν Πολιτείᾳ. Hic vero sermo est de deorum poena avertenda.

ἐάν τέ] ἐάν Lob. Vind. B. Par. K. et a m. pr. D. Vat. M. καὶ ἐάν Mon. B. Flor. B. et a m. s. Par. D. editi ante Bekkerum.

τιν'] τινα Lob. Vind. BEF. τιν' ἢ Vind. D.

πημῆναι] ποι μεῖναι Vind. B. Vat. M. ποιμῆναι Lob. πημῆναι Stephanus; ut solet.

ἐθέλῃ] ἐθέλοι Lob. Vat. B.

ἀδίκῳ] ἀδίκως Par. DK. Mon. B.

βλάψειν] Ita Bekkerus secundum Mon. B. Amb. C. βλάψῃ Vind. F. Ang. B. Flor. R. βλάψει reliqui codices et editi ante Bekkerum; in quo acquiescens Ruhnkenius ad Tim. p. 114. interpunctione Stephani adhibita totum locum sic legit: ἀγύρται δὲ καὶ μάντεις ἐπὶ πλουσίων θύρας ἰόντες, πείθουσιν, ὡς ἔστι παρά σφισι δύναμις ἐκ θεῶν ποριζομένη, θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς, εἴτέ τι ἀδίκημά του γέγονεν αὐτοῦ ἢ προγόνων, ἀκεῖσθαι μεθ' ἡδονῶν τε καὶ ἑορτῶν· καὶ ἐάν τιν' ἐχθρὸν πημῆναι ἐθέλῃ, μετὰ σμικρῶν δαπανῶν ὁμοίως δίκαιον ἀδίκῳ βλάψει· ἐπαγωγαῖς τισὶ καὶ καταδέσμοις τοὺς θεούς, ὥς φασι, πείθοντές σφισιν ὑπηρετεῖν. Sed ut nihil dicam de εἴτε, quod Ruhnkenius videtur ad ἢ ante προγόνων retulisse, quum illud τε multo melius ad καὶ ante ἐὰν, vel potius ad alterum τε post ἐὰν referatur, verba ἐπαγωγαῖς et sequentia non solum cum βλάψει consistere nequeunt, quin duplex fiat anacoluthon, sed etiam ita comparata sunt, ut rationem, qua noceri parvo sumptu inimicis possit, haud dubie significent et illis θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς respondeant, quibus ratio impunitatis consequendae significatur. Itaque sicut illis iunctus est infinitivus ἀκεῖσθαι, pendens ille a δύναμις, (similes habet Matthiae gramm. p. 1064. b.) ita haec eundem modum desiderant. Id Muretus sentiens βλάψει mutabat in βλάψαι, quod Astius in tertia ed. recepit et Stallbaumius, quod praeferri posset, si in codice aliquo exstaret. Nam ἔστι μοι δύναμις βλάψειν non satis recte dici videtur. Sed illam vim sibi datam a diis dictitantes simul profitebantur haec omnia etiam esse facturos; atque ita βλάψειν potest teneri, et accedente ad Monacensem codicem Ambrosiano maiorem, quam coniecturae auctoritatem habet. Ceterum comma post ποριζομένη fortasse utile, sed non necessarium est.

κακίας πέρι εὐπετείας διδόντες, ὡς τὴν μὲν κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν ἑλέσθαι Ῥηϊδίως· λείη μὲν ὁδός, μάλα D δ' ἐγγύθι ναίει· Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν καί τινα ὁδὸν μακράν τε καὶ ἀνάντη. οἱ δὲ τῆς τῶν θεῶν ὑπ' ἀνθρώπων παραγωγῆς τὸν Ὅμηρον μαρτύρονται, ὅτι καὶ ἐκεῖνος εἶπε· λιστοὶ δέ τε καὶ θεοί

ἐπαγωγαῖς] Timaeus lex. p. 114: ἐπαγωγαί· ἀγωγαὶ δαίμονος φαύλου ἐπί τινα γενόμεναι. „Genus quoddam θεαγωγίας, vel ψυχαγωγίας est ἐπαγωγή, cum ψυχοπομποὶ γόητες, ut eleganter dicuntur a *Synesio* de Insomn. p. 150. C. precibus, incantamentis et fallacium illiciorum susurris daemonas, in aliorum perniciem, ab inferis evocant.“ Ruhnkenius; cuius doctrinam frustra vellicat Astius.

καταδέσμοις] καταδε... Vind. E.

πείθοντές σφισιν] πείθοντες σφίσιν Lob. Vind. BDEF. cum editis ante Astium.

διδόντες] Muretus et Schaeferus ad Dionys. p. 246. scribi iubent ᾄδοντες, immemores illius διδόασι p. 363. C. διδόντες est δεδόσθαι λέγοντες.

ὡς] Hesiodus Op. 287: Τὴν μέν τοι κακότητα etc. quae verba Plato ita mutavit, ut neque rhythmus neque iunctura solveretur; sed ὡς pro Hesiodeo haberi certe noluit. Vulgo versum incipit. Cf. ad D: καὶ τοὺς μέν.

ἰλαδὸν ἔστιν] ἰλαδόν ἐστιν Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab. ἰλαδόν ἐστιν Vind. D. ἰλαδὸν ἐστὶν Steph.

ἑλέσθαι] *om.* Amb. C.

D Ῥηϊδίως] ῥηΐδιος Vind. F. Ang. B.

λείη] *om.* Vind. F. Ang. B. ὀλίγη codices Hesiodi; quod qui secundum nostrum et Xenophontem Mem. II. 1, 20. in λείη mutandum existimant, ut vitetur tautologia, quum sequatur μάλα δ' ἐγγύθι ναίει, haud dubie recte sentiunt, si poëta ναίει proprie dixit et de malitia praedicavit, quemadmodum v. 343: τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν, ὅστις σέθεν ἐγγύθι ναίει et 700: τὴν δὲ μάλιστα γαμεῖν, ἥτις σέθεν ἐγγύθι ναίει. Sin liceret ναίει ad ipsam viam referre, ὀλίγη defendi posset. Ceterum quod Herbstius ad locum Xenophontis adscripsit ὀλίγη etiam in Platonis libris exstare, nescio, quos libros intellexerit. Nam Leg. L. IIII. p. 718. E. in verbis τὸν δὲ Ἡσίοδον οἱ πολλοὶ σοφὸν ἀποφαίνουσι λέγοντα, ὡς ἡ μὲν ἐπὶ τὴν κακότητα ὁδὸς λεία codices non magis variant, quam hic. Phaedri autem loco p. 272. C: ἵνα μὴ μάτην πολλὴν ἀπίῃ καὶ τραχεῖαν, ἐξὸν ὀλίγην τε καὶ λείαν de alia re agitur ita, ut dictio Hesiodea leviter adumbrata, non verbum ὀλίγην ab eo petitum videri possit.

μάλα δ'] μ. γ' Flor. R.

ἱδρῶτα] ἱδρῶτας Lob. Vind. B. Vat. M.

ἔθηκαν] *om.* Ven. C. Vind. D.

τινα] τιν' Bas. ab.

ἀνάντη] τραχεῖαν καὶ ἀνάντη Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. RT.

παραγωγῆς] Huic in Vind. F. superscriptum est μεταστροφῆς.

λιστοὶ δέ τε] λιστοὶ δὲ στρεπτοὶ δέ τε Par. A. Lob. Vat. B. Flor. ACV. et a m. pr. Ven. C. λιστοὶ δέ τε στρεπτοὶ δέ τε Vind. E. Vat. H. λιστοὶ δὲ στρεπτοί τε Vind. B. Vat. M. ληιστοὶ δέ τε στρεπτοί τε Amb. C. Flor. T. στρεπτοὶ δέ γε Flor. B. et editi ante Bekkerum. στρεπτοὶ δέ τε cum reliquis codicibus Bekkerus et Stallbaumius, ut vulgo legitur apud Homerum (Il. VIIII. 497.) consentientibus libris scholiisque. Quum in optimorum codicum Par. A. Ven. C. Vat. B. lectione alterutrum delendum esset, id potius

E αὐτοί, καὶ τοὺς μὲν θυσίαισι καὶ εὐχωλαῖς ἀγανᾶισιν Λοιβῇ τε κνίσῃ τε παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι λισσόμενοι, ὅτε κέν

delevi, quod explicando alteri ex Homerico loco adscribi facillime potuit, quam λιστοί, quod vocabulum probum utique et secundum analogiam factum, sed rarissimum et fortassis ἅπαξ λεγόμενον, sine dubio vero tale est, ut ab ullo librariorum fingi et pro altero supponi potuisse non videatur. Eius significationem scholiastes, qui idem si minus solum legit, at certe legit, recte explicat: ἀντὶ τοῦ λιταζόμενοι, λιταῖς εἴκοντες.

αὐτοί] αὐτοί εἰσι Vind. EF. Amb. C. Ang. B.

καὶ τοὺς μὲν] In Homerico carmine (v. 499. nam proximum 498. τῶνπερ καὶ μείζων ἀρετὴ τιμή τε βίη τε Plato omisit) est καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχωλῇς ἀγανῇσιν: *et nimirum hos etsi tanto maiores* etc. quod quamvis leniter, tamen sic mutatum est, ut καὶ τοὺς μὲν ipsius Adimanti verba videri possint. Quam ob rem initium versus non significavi.

εὐχωλαῖς] εὐχωλῇς Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἀγαναῖσιν] Ita Par. AK. sec. Bekk. Ven C. Bekkerus et Stallbaumius. ἀγαναῖσι Vind. D. Par. K. sec. Bip. ἀγανέσιν Vind. B. Vat. BM. ἀγανέσι Lob. Flor. AC. ἀγανῇσι reliqui et int. vers. Flor. AC. et editi ante Bekkerum.

E κνίσῃ τε] Ita Par. A. Vat. B. Vind. D. Flor. V. *om.* Mon. B. κνίσσῃ τε reliqui codices et editiones, quam scripturam in Homero secuti sunt Wolfius et Heynius, hic ad Il. I. 66. antiquiores κνίσα scripsisse ultro concedens, sed illos geminasse consonam pronuntiando: nos igitur scribendo geminare debere. Quorum prius de pronuntiatione sine auctoritate statuit; certe critici de origine nominis et de quantitate penultimae disputantes σσ prorsus ignorant. Cf. scholia ad Il. I. 317. et Herodianum apud Eustathium ad Odyss. XIIII. 428. p. 81, 7. Lips. Platonis autem iudicium ab illis non diversum fuisse quum per se probabilius est, tum codicum illorum quatuor consensus persuadet. In lexico rhetorico Vrbinate κνίσα Hermionensium glossa dicitur Bekkeri anecd. p. 1095, 7 a f.

παρατρωπῶσ'] παρατροπῶσ' Lob. Vind. B. Vat. M. παρατροπῶσιν Vind. DE. Par. K. sec. Bekk. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRUV. πατροπῶσιν Vind. F. παρατρωπῶσιν οἱ Ven. B. παρατρέπουσιν Flor. T.

ὑπερβήῃ καὶ] ὑπερβαίῃ καὶ Amb. C. Flor. T. ὑπερβίῃ καὶ Vat. H. Flor. A. ὑπερβίηθεν Vind. E.

ἁμάρτῃ] ἁμάρτοι Lob. Vat. B. — Hunc locum Ficinus liberius, quam solet, interpretatus est: *Ad haec omnia poetarum afferunt testimonia, partim quod facile labamur in vitium:*

Mortales vitium penitus labuntur in omne
Praecipites, quoniam facilis via ducit ad ipsum,
Hoc quia vel nobis iam tum nascentibus haeret.
Virtutem ante ipsam Di proposuere laborem,
Difficilesque vias cunctis adeuntibus illam:

partim quod Deus precibus nostris muneribusque flectatur, Homerum adducunt testem, qui inquit, Exorabiles convertibilesque et Dei sunt, et hos quidem sacrificiis, votis, libationibus et homines, cum peccaverint, precantes vertunt.

Sunt faciles superi, precibus flectuntur, et idem
Sacrorum nidore pio placantur ab (Ven. 1517: *et*) *ipsis*
Nimirum votis hominum, quae, si quis in illos
Errarit, veniam rogitans concepit in aris.

τις ὑπερβῇ καὶ ἁμάρτῃ· βίβλων δὲ ὅμαδον παρέχονται Μουσαίου καὶ Ὀρφέως, Σελήνης τε καὶ Μουσῶν ἐγγόνων,

Versus ipse fecisse videtur.

βίβλων δὲ] β. τε Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT. βίβλονται Vind. E.

ὅμαδον] ὀρμαθὸν quidam Vaticani Mureti. ὁμαδὸν Lob. Vind. BDE. Par. D. Vat. M. Bas. ab. In Par. K. sec. Bip. ϑ super δ scriptum est. Scholiastes: ὅμαδον· συναγωγὴν ἢ θόρυβον, ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ αὐδᾷν.

καὶ] τε καὶ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

Ὀρφέως] ὀρφέου Ven. C. ὀρφαίου Vind. D. — Ficinus: *libros autem circumferunt Musaei et Orphei.*

ἐγγόνων] Astius in sec. ed. ἐκγόνων scripsit Thomae Mag. motus auctoritate, qui p. 849. ἔκγονος, inquit, ὁ υἱός· ἔγγονος δὲ, ὁ υἱοῦ ἢ θυγατρὸς υἱός. Idem tradit Hesychius: ἔγγονα· τὰ τέκνα τῶν τέκνων. et ἔγγονος· υἱὸς υἱοῦ. Quod discrimen viri docti quum sequiore demum aetate observari et in codicibus saepe ἔγγονος perperam pro ἔκγονος scriptum, Homerum autem et antiquissimos scriptores illo nondum usos viderent, coeperunt dubitare, an minus probum nomen esset. Sic Valckenarius ad Phoen. 1113. Brunckius ad Eq. 786. et ad Oed. T. 1474. Euripidi, Aristophani, Sophocli ereptum ierunt ἔγγονον, Osannus autem in orationis Lycurgeae editione p. 14. „prorsus eripiendum bonae graecitati" iudicavit. Alii, ut Morus ab Astio laudatus ad Isocr. Paneg. c. 16. et a Moro laudati Albertius et Ernestius, bonum quidem, sed significatione non diversum ab altero statuerunt; et antea fuisse, qui ἔγγονον, quasi ἐγγὺς γόνον, filium, ἔκγονον nepotem dicerent, Eustathius tradidit ad Odyss. III. 123. p. 117, 6. Lips. Oudendorpius denique ad Thomam ἔγγονον proprie futuram et nondum in lucem editam prolem significasse suspicatur. Fortasse id, quod codices omnes raro consensu a Platone scriptum hic ostendunt, ab altero ita usu diversum fuit, ut latius pateret et quemlibet sive recta sive a latere descendentem, ut dicunt, significaret, ἔκγονος autem recta descendens diceretur, filius, nepos et qui sequuntur. Haec enim est vis praepositionis ἐξ, quum ἐν accessionem indicare videatur, qua quis in genus alicuius refertur ortuque ei coniungitur. Itaque ἔγγονος ab ἐγγενὴς cognatum s. propinquum, non indigenam, significante hoc differebat, quod ἔγγονος necessario minor generatione erat, ἐγγενὴς etiam par atque in eodem gradu collocatus esse poterat: ceterum synonyma erant, ut συγγενὴς et σύγγονος. Hoc si probabiliter statuimus, primum non obscurum est saepe nihil referre, utrum ponatur, nostro autem loco aptius fuisse id, quod a notione filii, qui proprie dicitur, nonnihil abesset. Vnus enim Orpheus plurium Musarum filius esse non poterat; quem si nihilo minus Plato Μουσῶν ἔκγονον diceret, non matrem ipsam, quae Calliope putabatur, designare, sed paternum maternumque Orphei genus ad Musas referre videretur: sin ἔγγονον appellavit, vulgatae opinioni consentiens unius Musae filium hoc ipso omnibus coniunctum genere ostendit. Deinde apparet, quo modo fieri potuerit, ut ἔγγονος proprie nepos, ἔκγονος filius diceretur. Nepos enim nascendo inductus in avi familiam potius, quam prognatus ab eo videbatur. De Euripidis reliquorumque locis nunc non meum est iudicare: hoc addam, neque Demosthenis Isaeive codices a Bekkero collatos suspicionem Osanni confirmasse, et Platonis libros in vocabulo ἔκγονος multo minus, quam aliorum, corruptos esse et fere singulares

ὥς φασι, καθ' ἃς θυηπολοῦσι πείθοντες οὐ μόνον ἰδιώτας, ἀλλὰ καὶ πόλεις, ὡς ἄρα λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων διὰ θυσιῶν καὶ παιδιᾶς ἡδονῶν 365 εἰσὶ μὲν ἔτι ζῶσιν, εἰσὶ δὲ καὶ τελευτήσασιν, ἃς δὴ τελετὰς καλοῦσιν, αἳ τῶν ἐκεῖ κακῶν ἀπολύουσιν ἡμᾶς, μὴ θύσαντας δὲ δεινὰ περιμένει. Ταῦτα πάντα, ἔφη, ὦ φίλε Σώκρατες, τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα λεγό-

nec saepe perperam ἔγγονος pro eo habere, ut Polit. p. 288. D. Menex. p. 237. B. 238. A. Hipp. mai. p. 291. E. 293. B. 297. B. Civ. L. III. p. 406. C. V. 459. D. 463. C.

ὥς φασι] *om.* Fic.

θυηπολοῦσι] θυηπολοῦσι Ald. Bas. a.

διὰ θυσιῶν] καὶ θ. Ven. C. Vind. D. Par. DK. διὰ θ. τε Vind. E. Amb. C. Flor. ACT. μετὰ θ. τε Vind. F. Ang. B. Flor. R. μετά τινων ἑορτῶν τε καὶ θυσιῶν Mon. B. μετά τινων ἑορτῶν τε Flor. U.

καὶ παιδιᾶς ἡδονῶν] καὶ μετὰ π. ἡ. Vind. EF. Ang. B. Flor CR. καὶ παιδείας ἡ. Vind. D. *cum ludorum oblectamentis* Fic. Inter παιδιᾶς et ἡδονῶν Stephanus in adnot. καί, Schaeferus ab Astio laudatus in glossario Liviano p. 560. διὰ inserendum censent. Sed παιδιᾶς ἡδονὰς recte explicuerunt Ficinus et Astius. Conf. θέας ἡδονὴν Pausan. L. I. c. 21. extr.

ἔτι ζῶσιν] ζ. ἔ. Flor. T.

365 ἃς δὴ — ἀπολύουσιν] *om.* Amb. C.

θύσαντας] θύσαντες Flor. ACV.

περιμένει] περιμενεῖ Ven. C. Ang. B. περιμένεῖ Vind. F.

Ταῦτα] εἰ τ. Vind. E.

τοιαῦτα] καὶ τ. Vind. E.

λεγόμενα] λέγομεν Lob. Vat. BHM. Vind. E. et a m. pr. B. Flor. ACV. Vitium ex horrore hiatus ortum etiam Ficini codicibus insedit, qui verbo *dicimus* periodum claudit, deinde pro ἀκουούσας *haec audientes* habet.

πέρι καὶ] καὶ περὶ Amb. C. πέρι δὲ Vind. F.

ἀκουούσας] ἀκουσάσας Amb. C.

εὐφυεῖς] ε. εἰσὶ Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT.

ἐπιπτόμενοι] Ita Vind. D. a m. pr. sed ἐπιπτάμενοι a m. s. ἐφιπτάμενοι a m. s. Par. A. ἐπισκόμενοι Par. DK. (superscriptis uterque πτ) Mon. B. Flor. U. (Stallbaumio ἐπισπόμενοι ex Flor. U. proferenti idemque in Par. K. exstare dicenti operae videntur non paruisse.) Astius aliquando ἐπιπετόμενοι, Benedictus coni. p. 5. ἐπιπτάμενοι malebat, quemadmodum Stephanus in thesauri indice v. ἐπίπταμαι h. l. scribi in vet. lex. refert. Vtrique igitur aoristus displicebat, quem tamen et res ipsa, quum inter volandum colligi nihil possit, et adiectus alter συλλογίσασθαι commendat. Ceterum ἐπίπταμαι pro ἐπιπέταμαι non magis Graecum videtur, quam ἐπίπτομαι pro ἐπιπέτομαι, quamquam Hermannus ad Oed. T. v. 17. πτέσθαι praesentis esse infinitivum ex πέτεσθαι contractum credit. Recte mihi Porsonus ad Med. v. 1. iudicasse videtur: „Attici in praesenti adhibent πέτομαι, πέταμαι, in aoristo ἐπτόμην, ἐπτάμην, quorum prius ita praeferendum iudico, ut contra librorum tamen consensum nihil mutetur." Libri msti Platonis plerumque o tuentur, praesentis eis locis, quos Astius indicavit, Civ. L. V. p. 467. D. VIII. 567. D. Euthyph. p. 4. A. Theaet. p. 199. B. aoristi Phaedon. p. 70. A. 109. E. Sed ib. p. 84. B. διαπταμένη vulgata ante Heindorfium lectio eademque haud contemnendorum codicum est; et Tim. p. 81. D.

μενα ἀρετῆς πέρι καὶ κακίας, ὡς ἄνθρωποι καὶ θεοὶ περὶ αὐτὰ ἔχουσι τιμῆς, τί οἰόμεθα ἀκουούσας νέων ψυχὰς ποιεῖν, ὅσοι εὐφυεῖς καὶ ἱκανοὶ ἐπὶ πάντα τὰ λεγόμενα ὥσπερ ἐπιπτόμενοι συλλογίσασθαι ἐξ αὐτῶν, ποῖός τις ἂν ὢν καὶ πῇ πορευθεὶς τὸν βίον ὡς ἄριστα διέλθοι; λέγοι γὰρ ἂν ἐκ τῶν εἰκότων πρὸς αὑτὸν κατὰ Πίνδαρον ἐκεῖνο τὸ Πότερον δίκᾳ τεῖχος ὕψιον, ἢ σκο- B

plerique ἐξέπτατο, pauci ἐξίπτατο habent.

ἐξ αὐτῶν] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R. ἐξαυτῶν Lob. *ex se ipsis* Fic.

B πῇ πορευθεὶς] ποῖ π. Lob. Vind. BE. Vat. BM. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Flor. TU. Astius in tert. ed. *quorsum tendens* Fic. ποῖ restituendum censet etiam Boeckhius ad Pind. fragm. p. 671. ex Platonis, ut ait, consuetudine: etenim τὸν βίον non a participio πορευθεὶς pendere, sed a verbo διέλθοι. Verum hoc, sed invalidum ad expellendum πῇ, quod salva sententia scriptoris in ποῖ mutari non potest. Nemo enim ambigit, quin ad felicitatem dirigendus vitae cursus sit: de via dubitatur, qua sit ingrediendum. Viae autem significandae non solum apud Platonem, sed apud omnes inservit πῇ.

διέλθοι] διέλθῃ Vind. B. Vat. M.

αὐτὸν] ἑαυτὸν Lob. Vind. B. Vat. M. αὐ. Vind. F.

Πίνδαρον] τὸν π. Vind. F. Ang. B.

Πότερον δίκᾳ etc.] Ante Bekkerum legebatur δίκας et σκολιᾶς ἀπάτας, nec aliter Cicero ad Att. L. XIII. ep. 38. eodem Pindari loco utens legit, si vulgatae credimus. Sed ibi codices optimi Bosii σκολιαῖς ἀπάταις habent, et in altero Oxoniensium, qui ambo δίκας τεῖχος ὕψιον omittunt, est σκολιᾶς ἀπάταις. Epistola autem 41. qua iterum haec duo verba Pindari adhibet, alter ex Bosianis et ambo Oxonienses σκολιαῖς ἀπάταις habent, ut etiam Cicero δίκᾳ et σκολιαῖς ἀπάταις legisse et ipse dixisse videatur. Similis primae editionis et mstorum dissensio est in Maximi diss. XVIII. init. illa (p. 10.) πότερον δίκας τεῖχος ὕψιον, ἢ σκολιᾶς ἀπάτας ἀναβαίνειν ἐπιχθόνιον γένος ἀνθρώπων, δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν et iterum πότερον δίκας τεῖχος ὕψιον, ἢ μή· et tertio ὅτι καὶ δίκας τεῖχος ὕψιον, καὶ μὴ σκολιᾶς ἀπάτας ἀναβαίνειν ἐπιχθόνιον γένος ἀνθρώπων exhibente, codicibus vero duobus a Davisio collatis dativos praebentibus, quos restituit Davisius. Denique ex Attico, philosopho Platonico, Eusebius praep. ev. L. XV. p. 466. R. Steph. haec refert: πότερον δὴ κατ' ἴχνος ὕψιον, ἢ σκολιαῖς ἀπάταις ἀναβαίνει ἐπιχθόνιον γένος ἀνδρῶν, in quibus prior dativus nullo negotio agnoscitur. Iam vero ab hac Ciceronis, Maximi, Attici lectione Platonicam diversam non fuisse codices declarant, ex quibus Par. ADK. Ven. C. Vind. E. Mon. B. Amb. C. Vat. H. Flor. ACUV. δίκαι, Vind. D. δεῖ καὶ, Vind. F. δὴ καὶ, Ang. B. Flor. RT. δίκαις, Lob. Vind. B. Vat. M. δίκαιον, itaque tantum Vat. B. Ven. B. et nullius momenti Flor. B. δίκας habent, σκολιαῖς ἀπάταις autem in omnibus legitur, excepto Ang. B. qui σκολιᾶς ἀπάταις, sed posito ι super ᾶς, et Mon. B. qui σκολιὸν ἀπάταις item αῖς super ὸν scripto exhibet, et Vind. F. Ven. B. Flor. B. cum Stephano consentientibus. Orationem ipsam vero multo elegantiorem et Pindaro magis dignam esse apparet, si nescire fa-

λιαῖς ἀπάταις ἀναβὰς καὶ ἐμαυτὸν οὕτω περιφράξας διαβιῶ; τὰ μὲν γὰρ λεγόμενα δικαίῳ μὲν ὄντι μοι, ἐὰν καὶ μὴ δοκῶ, ὄφελος οὐδέν φασιν εἶναι, πόνους δὲ καὶ ζημίας φανεράς· ἀδίκῳ δὲ δόξαν δικαιοσύνης παρεσκευα-

tetur, utrum iustitia an malis artibus, recta an obliqua via, felicitatis humanae fastigium altius consequi liceat, quam si fraudi eique obliquae turrim tribuit in alto positam, cui magis spelunca abdita et sinuosa conveniret. Recte igitur dativos Astius nostro loco recipiendos iudicavit, Boeckhius in Pindari fragmento recepit. Idem Boeckhius ὕψιον, pro quo in Vind. F. Ang. B. et Flor. ACR. (conservata tamen, ut Stallbaumius ait, lectione vulgata, h. e. ni fallor, inter versus) ὑψηλὸν, in Aldina ὄψιον legitur, recte observavit comparativum esse; cuius tamen vim Plato videtur neglexisse, certe adolescentem non id dubitantem fecisse, utra turris altior, sed utra via ad altam felicitatis turrim adscendendum sit. Ficinus hunc locum ita expressit: *consentaneum est, iuvenem talem Pindari illud animo volvere: Vtrum iustitiae conscendam alta moenia, an obliquas doli vias ingrediar, meque ita fulciens vitam agam?*

καὶ ἐμαυτὸν] *καὶ om.* Par. DK. probante Boeckhio l. c. et Heindorfium conferri iubente ad Gorg. §. 135. qui *οὕτω* post participium sine copula adiectum exemplis illustravit. Hic vero praepositum *ἐμαυτὸν* et additum *περιφράξας* adverbium non ad *ἀναβὰς*, sed ad *σκολιαῖς ἀπάταις*, quo animus illius iamiam inclinat, referendum docent.

διαβιῶ] *διαβῶ* Vind. D.

τὰ μὲν γὰρ] *τὰ γὰρ δὴ* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Astio *κατὰ τὰ* — in tert. ed. desideranti scrupulum iniecisse puto pluralem verbi *φασὶν* cum neutro *λεγόμενα* constructum, qua de re dubitavi ad L. I. p. 353. B. neque nunc satis certum habeo, utrum cum Boeckhio l. c. interpreter: *ea enim, quae dicuntur, iusto mihi nihil pollicentur commodi fore*, an statuam anacoluthon hoc sensu: *nam quo modo res ipsa comparata sit, nescio: quae quidem vulgo dicuntur, talia sunt, ut iusto mihi commodi quicquam fore negetur.* Sic *τὰ λεγόμενα* nominativus, et tamen verbi *φασὶν* subiectum aliud, *οἱ πολλοὶ* vel simile esset. Atque hoc propter ipsum verbum praetulerim.

δικαίῳ μὲν] *μὲν om.* Vind. D.

ἐὰν καὶ μὴ δοκῶ] *ἐὰν μὴ καὶ δοκῶ* Vind. F. Ang. B. Flor. R. quem ordinem verborum necessarium ducunt Dobraeus a Stallbaumio laudatus ad Aristoph. Nub. p. 318. ed. Lips. et Boeckhius l. c. sensum ita declarans: *nisi idem habear iustus.* Ego quoque sic mallem, si per codices liceret, praesertim quum *τὸ δοκεῖν* paullo post tantopere extollatur: sed tamen vulgatam servandam puto et aut cum Astio interpretandam: *etiam si non videar*, h. e. si iustus sim ita, ut huic uni rei studeam eaque contentus sim, etiam si non videar esse iustus, si iustitiae ipsi etiam remota specie operam dedero; qualem iustum supra deformaverat Glauco; aut cum Schleiermachero propius ad Boeckhii declarationem: *si simul non videar*, si non solum iustus sim, sed etiam caream specie iustitiae. Nobis quidem id genus loquendi insolitum est, sed non magis, quam Lach. p. 194. A. praepositum negationi *καὶ* in verbis *ἵνα καὶ μὴ ἡμῶν αὐτὴ ἡ ἀνδρία καταγελάσῃ*, ubi vulgo erat con-

σμένῳ θεοσεχθὴς βίος λέγεται. οὐκοῦν ἐπειδὴ τὸ δο- C
κεῖν, ὡς δηλοῦσί μοι οἱ σοφοί, καὶ τὰν ἀλάθειαν βιᾶ-
ται καὶ κύριον εὐδαιμονίας, ἐπὶ τοῦτο δὴ τρεπτέον
ὅλως· πρόθυρα μὲν καὶ σχῆμα κύκλῳ περὶ ἐμαυτὸν

tra codices ἵνα μὴ καὶ — aut Leg. L. XI. p. 918. C. postpositum: ἵν' εἰ μὴ καὶ τὸ ὅλον, ἀλλ' οὖν μέρος γε ἐξιασώμεθα νόμῳ. Cf. etiam Civ. L. V. p. 470. B. ὅρα δὴ καὶ εἰ τόδε πρὸς τρόπον λέγω, ubi εἰ καὶ in quibusdam est.

ὄφελος] ὄ. μὲν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

οὐδέν φασιν] φ. οὐ. Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. B. editi ante Bekkerum.

παρεσκευασμένῳ] παρασκευασαμένῳ Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. BC. Amb. C. Ang. B. Flor. RT. παρασκευασμένῳ Ald. Bas. ab.

C τὸ δοκεῖν] *existimatio haec iustitiae* Fic.

τὰν ἀλάθειαν] Ita Par. A. Vat. H. Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ABCV. Bekkerus et Stallbaumius. τὴν ἀλήθειαν Ven. B. Bas. ab. τὰν ἀλήθειαν reliqui codices (Lob. correctus in vocali articuli) Ald. Steph. quod, nisi Par. A. obstaret, haud minus ferri poterat, quam E. εὐχωλαῖς ἀγανῇσι. Dictum ipsum Simonidis non tam turpiter vitiatum, quam Valckenario videbatur diatr. de Eur. rel. p. 258. A, in scholiis legitur ad Eurip. Orest. 235: τὸ δοκεῖν καὶ τὰ μάλα θεῖα βιᾶται, imo propius vero, quam in scholiis ad eiusdem fabulae v. 780: τὸ δοκεῖν καὶ τὴν ἀλήθειαν βιάζεται, secundum quae ille nostri loci immemor Simonidis versum ita constituit: καὶ τὰν ἀλάθειαν τὸ δοκεῖν βιάζεται. Ficinus pro uno βιᾶται duo habet *cogit ac violat.*

κύριον εὐδαιμονίας] His verbis, quae nescio an et ipsa Simonidis sint, in Amb. C. Flor. T. ἂν εἴη, in Vind. EF. Ang. B. Flor. ACR. εἴη additum, in scholiis autem Bekkeri τὸ δοκεῖν κύριόν ἐστιν rectius, quam apud Ruhnkenium τὸ δοκεῖν κύριον εἶναι, adscriptum est.

ἐπὶ] *om.* Vind. F. int. vers. habet Flor. R.

τοῦτο] τούτῳ Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

ὅλως·] ὅλως; Bas. ab. Steph. Etiam Ficinus: *nonne igitur — tendendum est?* Stephanus autem in margine καὶ ante πρόθυρα addendum et post σχῆμα interpungendum ostendit, quorum neutrum necessarium. Non ut novum hoc, sed ad definiendum id, quod universe dictum erat, in specie comparanda omnem ponendam esse operam, additur: *adumbrationem virtutis e longinquo fallentem* (σκιαγραφίαν, qualem in monte Sipylo Nioben vidisse scribit Pausanias L. I. c. 21, 3. quod alio loco Plato Theaet. p. 208. E. σκιαγράφημα dicit et ἐσκιαγραφημένον L. VII. p. 523. B. VIIII. 583. B. et iterum σκιαγραφίαν Phaedon. p. 69. B. sed etiam artem ipsam L. X. p. 602. D.) *circumponi oportere,* quae veritatem sic obtegat, ut vestibulum (πρόθυρα, quorum loco πρόστασιν dicit L. VIIII. p. 577. A.) interiora aedium et quaevis externa species rei naturam. σχῆμα h. l. idem est, quod πρόσχημα L. VI. p. 495. C.

μὲν] μὲν γὰρ Mon. B. Flor. U.

σχῆμα κύκλῳ] κ. σ. Vind. B. σχήματα καὶ κύκλῳ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον, τὴν δὲ τοῦ σοφωτάτου Ἀρχιλόχου ἀλώπεκα ἑλκτέον ἐξόπισθεν κερδαλέαν καὶ ποικίλην. Ἀλλὰ γάρ, φησί τις, οὐ ῥᾴδιον ἀεὶ λανθάνειν κακὸν ὄντα. Οὐδὲ γὰρ ἄλλο οὐδὲν εὐπετές, φήD σομεν, τῶν μεγάλων· ἀλλ' ὅμως, εἰ μέλλομεν εὐδαιμονήσειν, ταύτῃ ἰτέον, ὡς τὰ ἴχνη τῶν λόγων φέρει. ἐπὶ γὰρ τὸ λανθάνειν ξυνωμοσίας τε καὶ ἑταιρείας συνάξο-

ἀλώπεκα] ἀλωπεκῆν Timaeum legisse ex eius glossa τὴν ἀλωπεκῆν· τὴν πανουργίαν suspicatur Ruhnkenius p. 257. eamque lectionem meliorem videri posse, nihil tamen mutandum temere, et ἀλώπεκα pro pelle vulpina dictum existimat, ut λέοντα pro leonina et eiusdem generis alia, de quibus disputaverit Toupius ep. crit. p. 118. (p. 97. ed. Lips.) et ad schol. Theocrit. p. 209. (Vol. II. p. 486. ed. Berol.) Quod ad prius attinet, equidem non intelligo, cur Timaeus, si ἀλωπεκῆν legit, articulum a Platone alio loco positum tam necessarium putaverit, ut glossam non litterae Α, sed Τ subiiceret; neque credibile mihi eum τὴν τοῦ σοφωτάτου Ἀρχιλόχου ἀλωπεκῆν aut scriptum a Platone credere aut inter λέξεις Platonis referendum et isto modo explicandum putare potuisse. Itaque alio spectare glossam opinor. De pelle autem vulpina sermonem non esse epitheta κερδαλέαν καὶ ποικίλην docent ipsam vulpem designantia, cuius ab Archilocho celebratam duabus fabulis astutiam pone absconditam gerere et oculis hominum subtrahere iubemur. Confer Schleiermacherum ad h. l. et de fabulis ipsis Huschkii dissertationem in Fab. Aesop. a Furia editis Lips. a. 1810. p. CCXIIII. sqq. inprimis p. CCXXVIII. quo loco ubicunque vulpes Archilochi ob astutiam laudetur, alteram significari statuit, in qua simium ludificatur, sicut in priore ulciscitur aquilam. Sed magis probabile ex utraque petitum et compositum perfectae astutiae exemplum quum ab aliis tum a Platone hic notari.

ἑλκτέον] ἑλκητέον Amb. C. Vat. H.

ἐξόπισθεν] ἐξόπισθε Vind. EF. Vat. H. Flor. ACV. Cf. ad p. 363. D. — Ficinus haec a verbis πρόθυρα μὲν usque ad ποικίλην ita reddidit: *induere itaque imaginem oportet iustitiae, et quandam prae se ferre virtutis adumbrationem, a tergo vero illam sapientis Archilochi vulpem astutam ac variam trahere.*

φησί] Ita e Par. A. Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. B. Amb. C. Flor. ACTV. pro φήσει scribendum putavi, quod reliqui codices et editiones omnes habent, quod per se haud dubie optimum est, sed ex altero futuro φήσομεν a librariis factum videtur. *dixerit* Fic.

ἀεὶ] αἰεὶ Vind. D. Flor. ACT.

ἄλλο] *om.* Fic.

D μέλλομεν] μέλλοιμεν Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U.

ταύτῃ ἰτέον, ὡς] *hac eundum est, qua* Fic. Nec aliter Lindavius haec intellexisse videtur in adnot. ad Timaeum Platonis nuper ab ipso editum p. 74. Sed ταύτῃ ad praecedentia referendum, quod non fugit Schleiermacherum.

φέρει] φέροι Flor. T.

τὸ λανθάνειν] τὸ, sup. ῷ, λ. Lob. τῷ λ. Vat. BM. Cf. ad L. I. p. 353. A.

ξυνωμοσίας] Ita Bekkerus, in comm. hoc tantum monens, Stephanum ξυνομοσίας habere, quae etiam Aldi et Bas. ab. scriptura est et, quantum ex verbis Stallbaumii colligas, omnium Florentinorum. Cum Bekkero enim di-

μεν, εἰσί τε πειθοῦς διδάσκαλοι σοφίαν δημηγορικήν τε καὶ δικανικὴν διδόντες, ἐξ ὧν τὰ μὲν πείσομεν, τὰ δὲ βιασόμεθα, ὡς πλεονεκτοῦντες δίκην μὴ διδόναι. Ἀλλὰ δὴ θεοὺς οὔτε λανθάνειν οὔτε βιάσασθαι δυνατόν. Οὐκοῦν εἰ μὲν μὴ εἰσὶν ἢ μηδὲν αὐτοῖς τῶν ἀνθρωπίνων μέλει, καὶ ἡμῖν οὐ μελητέον τοῦ λανθάνειν· εἰ δὲ E εἰσί τε καὶ ἐπιμελοῦνται, οὐκ ἄλλοθέν τοι αὐτοὺς

cit id correxisse neque ullum codicem testem citat. Iam accedente Bipontinorum de Par. K. silentio Bekkerum aliquid neglexisse suspicarer, nisi in omnibus meis (Vind. F. συνωμ. habet) ω invenissem. Id vero genuinum esse mihi quoque, ut Stallbaumio, persuadet Lobeckius ad Phryn. par. p. 704. neque apud Pollucem VIII. 39. invenio, quod Lobeckius ibi exstare scribit, συνομοσία.

ἑταιρείας] ἑταιρίας Vind. BEF. Vat. M. Flor. R. ἑτερίας Ang. B. Iidem Bekkeriani cum Lob. L. VI. p. 494. E. ἑταιρίαν exhibent, et Theaet. p. 173. D. tres optimi ἑταιριῶν. Atque ἑταιρία satis certum est quum alibi, tum Demosth. Mid. p. 503. extr. Bekk.

διδάσκαλοι] δ. χρημάτων Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. CRT. et int. vers. A.

δικανικὴν] μηχανικὴν Par. K. sec. Bip.

ὡς] ὥστε Vind. F. Ang. B. Flor. R.

πλεονεκτοῦντες] πλεονεκτοῦντας Vind. E. Flor. T.

Ἀλλὰ — ἀναπειθόμενοι] laudat Cyrillus adv. Iul. L. III. p. 76. D. ed. Spanhem.

δυνατόν.] δυνατόν; Ald.

Οὐκοῦν] *Verum* Fic.

ἀνθρωπίνων] ἀνθρώπων Amb. C.

μέλει] μέλεται Cyrillus.

καὶ ἡμῖν οὐ] Optimorum codicum et plurimorum, in his Lob. Vind. BD. nec non Cyrilli lectio vitiosa καὶ ἡμῖν trinas in reliquis emendationes peperit, unam, quam Stallbaumius veram putat, τί καὶ ἡμῖν, quae in Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT. exstat, et in Vat. B. ita, ut τί super καὶ scriptum sit; aliam οὐδ' ἡμῖν, quam Bekkerus ex Mon. B. et Stallbaumius ex Flor. U. recepit; tertiam, quae vulgata ante Bekkerum a nobis servata et in margine Par. D. atque, si Stallbaumii silentium non fallit, in Flor. BV. reperta est. Ficinus: *haud nobis curandum est.* Primae non deest codicum auctoritas, sed obstat καί, quod si scriptor addendum putabat, ut negligentiam hominum cum deorum negligentia coniunctam eaque non solum excusandam, sed pene necessariam factam ostenderet, non poterat non sentire minus aptam fore interrogationem, quae huiusmodi explicationem admitteret: *cur etiam nos curemus, ut lateamus, quum aliis id curae sit?* Quare si in bono aliquo libro τί pro καὶ legeretur, aut Vaticani B. scripturam ita interpretari liceret, aut denique frequens utriusque vocabuli permutatio esset, τί ἡμῖν μελητέον τοῦ λανθάνειν; verum putarem. Bekkeri lectio optima est, sed haud dubie interpolata. Itaque reliquum est, ut antiquam editionum scripturam revocemus, fortasse non veram, sed earum, quas inter optio datur, maxime probabilem. Certe οὐ facilius excidere, quam οὐδ' in καὶ mutari potuit.

μελητέον] μελετητέον Cyrill.

λανθάνειν] λαθεῖν Vind. F. E Amb. C. Ang. B. Flor. RT.

δὲ εἰσὶ] δ' εἰσὶ Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACR.

ἄλλοθέν] ἀλλαχόθεν Cyrill.

τοι αὐτοὺς] τοιαῦτα Vind. B.

ἴσμεν ἢ ἀκηκόαμεν, ἢ ἔκ τε τῶν λόγων καὶ τῶν γενεαλογησάντων ποιητῶν· οἱ δὲ αὐτοὶ οὗτοι λέγουσιν, ὡς εἰσὶν οἷοι θυσίαις τε καὶ εὐχωλαῖς ἀγανῇσι καὶ ἀναθήμασι παράγεσθαι ἀναπειθόμενοι· οἷς ἢ ἀμφότερα ἢ οὐδέτερα πειστέον. εἰ δ' οὖν πειστέον, ἀδικητέον καὶ θυ-366 τέον ἀπὸ τῶν ἀδικημάτων. δίκαιοι μὲν γὰρ ὄντες ἀζήμιοι ὑπὸ θεῶν ἐσόμεθα, τὰ δ' ἐξ ἀδικίας κέρδη ἀπωσόμεθα, ἄδικοι δὲ κερδανοῦμέν τε καὶ λισσόμενοι ὑπερβαίνοντες καὶ ἁμαρτάνοντες πείθοντες αὐτοὺς ἀζήμιοι ἀπαλλάξομεν. Ἀλλὰ γὰρ ἐν Ἅιδου δίκην δώσομεν ὧν ἂν ἐνθάδε ἀδικήσωμεν, ἢ αὐτοὶ ἢ παῖδες παίδων. Ἀλλ', ὦ

τοιούτους Cyrill. αὐτοὺς Flor. T. *id* Fic.

ἢ ἀκηκόαμεν] καὶ ἀκ. Vind. BF. Ang. B. Vat. M. Flor. RT. Cyrill. Stallbaumius.

τε] *om.* Vind. F.

λόγων] νόμων Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. ACR. *ex multorum sermonibus* Fic. Muretus malebat λογίων. Cf. p. 364. B. 366. E.

γενεαλογησάντων] γενεαλογισάντων Vind. E.

δὲ αὐτοὶ] δ' αὐτοὶ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

οὗτοι] *om.* Vind. D. Amb. C. et a m. pr. Ven. B.

οἷοι] οἷοι Vind. D.

θυσίαις] θυσισίαις Vind. E. θυθισίαις a m. pr. Vind. F.

ἀγανῇσι] ἀγανῇσιν Flor. V. ἀγαναῖσι Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stallbaumius. ἀγαναίνειν Cyrillus. *om.* Fic. Ionica forma utitur Adimantus, ut non ipse, sed poëtarum aliquis loqui videatur. Cf. ad L. III. p. 389. D.

παράγεσθαι] παραγενέσθαι Amb. C.

ἀναπειθόμενοι] *om.* Fic.

οἷς] οἷος Amb. C. ὥστε Flor. R.

πειστέον] πιστέον Flor. B. item paullo post.

οὖν] οὐ Vind. B. Vat. M. *ita* Fic.

ἀδικητέον] *et iniuste agendum* Fic.

366 ὄντες] ἰόντες Lob. Vind. B. Vat. M.

ἀζήμιοι ὑπὸ] ἀζήμιοι μόνον ὑπὸ Ven. C. Vind. DEF. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Bekkerus et cum omnibus septem, quos singulatim enumerat, Florentinis Stallbaumius. Muretus μὲν desiderabat. μόνον, quod etiam Benedicto placet, haud ineptum est, si eos, quorum hic sermo refertur, data opera statuimus conditionem iustorum etiam iniquiorem facere, quam antea p. 363. B. C. D. facta est, quo loco non solum impunitatem, sed etiam praemia a diis consequi dicebantur; et simili modo Tim. p. 17. D. legitur: ὡς ἄρα αὐτοὺς δέοι φύλακας εἶναι μόνον τῆς πόλεως, et in uno Ven. D. ibi quoque omissum est. Verum tamen nihil desiderari videtur in hac sententia: *si iusti simus, impunitatem a diis habebimus, sed iniustitiae emolumentis nos spoliabimus: sin iniusti, et emolumenta et impunitatem consequemur.* Neque caussam aut occasionem omittendi reperio; addendum vero facile poterat eis videri, qui scriptorem exornare et amplificare solerent. Itaque hic vulgatam et puriores codices sequor. Cf. ad p. 367. A. Etiam Ficinus: *illaesi a Diis erimus.*.

ἄδικοι] ἄδικον Vind. E.

ἀπαλλάξομεν] ἀπαλλάξωμεν Par. K. sec. Bip. Quem Bekkerus dicit idem habere Vind. B. in eo a me repertum non est, et pro

φίλε, φήσει λογιζόμενος, αἱ τελεταὶ αὖ μέγα δύνανται καὶ οἱ λύσιοι θεοί, ὡς αἱ μέγισται πόλεις λέγουσι B
425 καὶ οἱ θεῶν παῖδες ποιηταὶ καὶ προφῆται τῶν θεῶν γενόμενοι, οἳ ταῦθ' οὕτως ἔχειν μηνύουσι. κατὰ τίνα οὖν ἔτι λόγον δικαιοσύνην ἂν πρὸ μεγίστης ἀδικίας αἱροίμεθ' ἄν, ἣν ἐὰν μετ' εὐσχημοσύνης κιβδήλου κτησώμεθα, καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις πράξομεν κατὰ νοῦν ζῶντές τε καὶ τελευτήσαντες, ὡς ὁ τῶν πολλῶν τε καὶ ἄκρων λεγόμενος λόγος; Ἐκ δὴ πάντων τῶν εἰρημένων τίς μηχανή, ὦ Σώκρατες, δικαιοσύνην C τιμᾶν ἐθέλειν ᾧ τις δύναμις ὑπάρχει ψυχῆς ἢ χρημά-

eo Par. K. significare voluisse Bekkerum suspicor.

ἀδικήσωμεν] ἀδικήσαιμεν Par. K. sec. Bip. Mon. B. Flor. U. ἀδικήσομεν Ald. Bas. ab.

παίδων.] παίδων; Vind. DE. Ald. Bas. ab.

Ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F.

φήσει λογιζόμενος] *dicere quadam ratione licebit* Ficinus, non sentiens Adimantum hoc loco relictis iniustitiae partibus et alteri traditis semetipsum ad iustitiam transferre.

αἱ τελεταὶ] αἵ τελεταὶ Vind. D.

αὖ μέγα δύνανται] *om.* Par. A. Lob. Vind. BE. Amb. C. Vat. HM. Flor. ACT. Bas. b. et a m. pr. Ven. C. Erroris fons idem, qui p. 358. A.

καὶ οἱ λύσιοι θεοὶ] *exorabilesque Dii sunt* Ficinus, qui οἱ videtur non legisse.

B οἳ] *om.* Fic.

ταῦθ'] ταῦτα Lob. Vind. BEF.

οὕτως ἔχειν] ἔ. οὕτω Vind. F. ἔ. οὕτως Ang. B.

μηνύουσι] μηνύουσιν editi ante Bekkerum.

ἂν πρὸ] ἂν πρὸς Bas. b. πρὸ Vind. BE. Amb. C. Flor. T. ἀντὶ τῆς Vind. F. Ang. B. Flor. R. et a m. s. AC.

αἱροίμεθ' ἄν,] Vulgo hoc loco signum interrogationis et infra post λεγόμενος λόγος punctum est. In Bas. ab. utrobique interrogationis signum factum. Hic comma propter ἣν posui, quod artius cum ἀδικίας cohaeret.

μετ'] μετὰ Vind. F.

κιβδήλου] κίβδηλον Vind. E. Amb. C. Flor. AC.

καὶ παρὰ] παρά τε Vind. F. Ang. B. Flor. R. καὶ παρά τε Vind. E. Flor. AC.

παρ' ἀνθρώποις] Ita Lob. Vind. BDEF. Flor. ACRT. et quos Bekkerus designat Amb. C. Ang. B. Vat. HM. παρὰ ἀ. (Flor. BUV.) Ald. Bas. ab. Steph. Bekkerus.

ὁ τῶν] ὁ *om.* Par. K. Vat. H.

τίς μηχανὴ] *quis crediderit* Fic.

τις] τίς Vind. D. Ald. Bas. ab. C

ψυχῆς] Ita Par. ADK. Vind. DF. Mon. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. et a m. pr. Ven. C. τύχης reliqui codices et Vat. H. inter versus, et editiones ante Bekkerum. *fortunae* Fic. Sed fortunae debentur ea, quae Adimantus deinceps enumerat, idque tam manifestum est, ut neque explicationis gratia addi debuerint, neque praemittendum eis nomen fortunae fuerit, quae ea omnia complecteretur. Animi robur vero minime omittendum erat, eique in sequentibus respondet ἀνανδρία, ut reliquis reliqua. Saepe ista nomina a librariis permutata observarunt Schaeferus Melet. p. 117. sq. et Wyttenbachius anim. ad Plut. P. I. p. 230.

ἢ χρημάτων] *om.* Flor. R. In

των ἢ σώματος ἢ γένους, ἀλλὰ μὴ γελᾷν ἐπαινουμένης ἀκούοντα; ὡς δή τοι, εἴ τις ἔχει ψευδῆ μὲν ἀποφῆναι ἃ εἰρήκαμεν, ἱκανῶς δ' ἔγνωκεν, ὅτι ἄριστον δικαιοσύνη, πολλήν που συγγνώμην ἔχει καὶ οὐκ ὀργίζεται τοῖς ἀδίκοις, ἀλλ' οἶδεν, ὅτι πλὴν εἴ τις θείᾳ φύσει δυσχε-D ραίνων τὸ ἀδικεῖν ἢ ἐπιστήμην λαβὼν ἀπέχεται αὐτοῦ, τῶν γε ἄλλων οὐδεὶς ἑκὼν δίκαιος, ἀλλ' ὑπὸ ἀνανδρίας ἢ γήρως ἤ τινος ἄλλης ἀσθενείας ψέγει τὸ ἀδικεῖν ἀδυνατῶν αὐτὸ δρᾷν. ὡς δὲ, δῆλον. ὁ γὰρ πρῶτος τῶν τοιούτων εἰς δύναμιν ἐλθὼν πρῶτος ἀδικεῖ καθόσον ἂν οἷός τ' ᾖ. καὶ τούτων ἁπάντων οὐδὲν ἄλλο αἴτιον, ἢ

Vind. F. Ang. B. post σώματος leguntur.

ἀκούοντα] ἀκούοντες Lob. Vat. M. ἀκούοντι cum litura et superscripto τι Vind. B.

ὡς δή τοι] ὡς δή τι Lob. Vind. B. Amb. C. Vat. M. et, sup. o, H. Flor. T. Astius in sec. ed. et Stallbaumius, provocantes ad Phaedr. p. 242. C. et Tim. p. 26. B. quibus locis quod vulgo ante Bekkerum legebatur ὡς δή τι, ipse Stallbaumius secundum illum in ὡς δή τοι mutavit. Astius autem, qui statuit ὡς δή τι significare *nam profecto*, neque omnino rationem eius rei reddidit, neque quomodo id huic loco possit applicari, ostendit. Ego sicut ad L. I. p. 337. C. formulae ὡς δὴ vim ad primam et propriam particulae utriusque significationem revocare studui, idem his faciendum puto. Et quoniam noster locus exclamationem non recipit, quam Phaedri et Timaei locis in verbis ὡς δή τοι, ὦ ἑταῖρε, μαντικόν γέ τι καὶ ἡ ψυχή et ὡς δή τοι τὸ λεγόμενον τὰ παίδων μαθήματα θαυμαστὸν ἔχει τι μνημεῖον inesse statuunt Heindorfius et Bekkerus, ibi pariter atque hic ὡς consequentiam et ὡς δή τοι *ut igitur profecto* significare existimo. τι prorsus ineptum videtur. Ficinus: *Quin immo.*

εἴ τις ἔχει] Indicativum dedit Bekkerus secundum Par. A. Vat. BHM. Ven. C. Amb. C. Ang. B. et Stallbaumius cum Flor. ACR. Accedunt Lob. Vind. DEF. Reliqui cum editis ante Bekkerum ἔχοι, quod non vitiosum erat. Quod Astio scribendum videtur, εἴ τις καὶ ἔχει, vel καὶ εἴ τις ἔχοι, quam coniecturam in comm. proposuit, etiam si in codicibus esset, minus placeret, quam simplex conditionis enuntiatio: *si quis potest.*

εἰρήκαμεν] εἴρηκεν Ven. C. Par. DK. Mon. B. et a m. pr. Vind. D. εἴρηκα idem a m. s.

δ' ἔγνωκεν] δὲ γνῶναι Vind. F. Ang. B. Flor. R. et a m. s. AC.

ἔχει] ἔχοι Par. K. Mon. B. Flor. U. μὴ ἔχοι Par. D. μὴ ἔχει Ven. C. et a m. pr. Vind. D. μοι ἔχει a m. s.

τὸ] τῷ Vind. E.

τῶν γε ἄλλων] τ. δὲ ἄ. Ang. D B. Flor. R. τ. τε ἄ. superscripto γε Flor. A. *om.* Fic.

ἀλλ'] ἀλλὰ Lob. Vind. E.

ἀνανδρίας] ἀνανδρείας Flor. RT.

ψέγει] ψέγειν Vat. B.

ὡς δὲ, δῆλον] *om.* Vind. D. τὸ δὲ δῆλον Bas. b. et Astius in sec. ed. In novissima ὥς γε δῆλον vel ὧδε δῆλον coniicit. ὧδε δῆλον habet Vind. F. ὧδε δὲ δῆλον Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT. Stallbaumius. „Ὡς δὲ, interdum ἐλλειπτικῶς positum. ut ex Plat. De rep. lib. 2. affertur, ὡς δὲ,

ἐκεῖνο, ὅθενπερ ἅπας ὁ λόγος οὗτος ὥρμησε καὶ τῷδε καὶ ἐμοὶ πρὸς σὲ, ὦ Σώκρατες, εἰπεῖν, ὅτι, ὦ θαυμάσιε, πάντων ὑμῶν, ὅσοι ἐπαινέται φατὲ δικαιοσύνης E εἶναι, ἀπὸ τῶν ἐξ ἀρχῆς ἡρώων ἀρξάμενοι, ὅσων λόγοι λελειμμένοι μέχρι τῶν νῦν ἀνθρώπων, οὐδεὶς πώποτε ἔψεξεν ἀδικίαν οὐδ' ἐπήνεσε δικαιοσύνην ἄλλως, ἢ δόξας τε καὶ τιμὰς καὶ δωρεὰς, τὰς ἀπ' αὐτῶν γιγνομένας· αὐτὸ δ' ἑκάτερον τῇ αὑτοῦ δυνάμει ἐν τῇ τοῦ ἔχοντος ψυχῇ ἐνὸν καὶ λανθάνον θεούς τε καὶ ἀνθρώπους οὐδεὶς πώποτε οὔτ' ἐν ποιήσει οὔτ' ἐν ἰδίοις λόγοις ἐπεξῆλθεν ἱκανῶς τῷ λόγῳ, ὡς τὸ μὲν μέγιστον

δῆλον, quod autem ita sit, apertum est." Steph. thes. IIII. p. 817. F. Sed Astius et Stallbaumius exempla desiderant. Mihi analogia sufficit, quam habent dictiones οἶδ' ὅτι et δῆλον ὅτι. Ficinus: *quod quidem satis ex eo patet, quoniam ut primum quis potestatem adeptus est* etc.

καθόσον] καθ' ὅσον Vind. BDE.

ἂν οἷός] ἂν *om.* Amb. C. Vtrumque vocabulum Vind. D. correctus habet.

τ' ᾖ] τ' ἦν Ven. C. Par. D. Flor. B. Ald. Bas. ab. τ' ῇ cum litura Vind. D. τ' εἶ Amb. C. Vat. H. Flor. A. τηι, sup. ῆ, Lob. Hic Bekkerus et Stallbaumius finem capitis faciunt. Sed quae sequuntur, artissime cum his cohaerent, usque ad illa p. 367. A: ταῦτα, ὦ Σώκρατες, quae epilogum incipiunt.

οὗτος] *om.* Amb. C. Flor. T.

ὥρμησε] ὡρμήθη Mon. B. Flor. U. et superscripta vulgata Par. K.

τῷδε] τοῦδε Ald. Bas. ab. τῷ Vind. E.

πρὸς σὲ] *om.* Lob. Vind. B. Par. K. Vat. M. πρός σε Steph.

ὦ θαυμάσιε] ὦ θαυμάσιοι Mon. B. *o mirifice Socrates* Fic.

ὑμῶν] ἡμῶν Lob. Vind. D. Vat. B. Ven. C.

E φατὲ] φαμεντὲ Ven. C. a m. pr. φαμέντε Vind. D.

εἶναι] *om.* Lob. Vind. E. Vat. HM. Flor. ACV.

ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχῆς Vind. BE.

ὅσων λόγοι λελειμμένοι] ὅσον λ. λ. Vind. E. Flor. ACV. *de quibus aliqua exstat memoria* Fic. Cf. p. 365. E.

ἄλλως] ἄλλος Vat. H. Flor. ACV.

ἢ δόξας τε καὶ τιμὰς καὶ δωρεὰς] ἢ δόξαν etc. Vind. D. *quam ad gloriam muneraque vel poenas respiciens* Fic. Benedictus legendum putat ἢ διώξας δόξας etc. quem satis refutavit Astius. Sed non tantum ἐπαινῶν, verum etiam ψέγων ex superioribus repetendum et τιμὰς καὶ δωρεὰς in utramque partem interpretandas esse pluralis αὐτῶν docet, quo ipso offensi librarii Par. DK. αὐτῆς scripserunt.

αὐτὸ δ' ἑκάτερον] *om.* Mon. B. a m. pr. αὐτῶν δ' ἑκ. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. αὐτὸ δὲ ἑκ. Vind. B.

αὑτοῦ] αὐτῇ Par. K. αὐτοῦ Lob. Vind. DF. Ald. Bas. ab.

ἐν τῇ] τί δρᾷ ἐν τῇ Vind. E. Amb. C. Flor. ACRT. τί δρᾷ τῇ Vind. F. Ang. B. *quid agat in habentis animo* Fic.

καὶ λανθάνον] καὶ *om.* Vind. D.

πώποτε] πώποτ' Lob. Vind. B. Amb. C. Vat. M.

ἐν ποιήσει] ἐμποιήσει Flor. V.

οὔτ'] οὔτε Vind. F. Flor. R.

ἐπεξῆλθεν] ἐπεξῆλθε Vind. B.

ἱκανῶς τῷ λόγῳ] τ. λ. ἱ. Lob. Vind. B. Vat. M.

κακῶν ὅσα ἴσχει ψυχὴ ἐν αὐτῇ, δικαιοσύνη δὲ μέγιστον
367 ἀγαθόν. εἰ γὰρ οὕτως ἐλέγετο ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ πάντων ὑμῶν καὶ ἐκ νέων ἡμᾶς ἐπείθετε, οὐκ ἂν ἀλλήλους ἐφυλάττομεν μὴ ἀδικεῖν, ἀλλ' αὐτὸς αὑτοῦ ἦν ἕκαστος φύλαξ δεδιὼς, μὴ ἀδικῶν τῷ μεγίστῳ κακῷ ξύνοικος ᾖ. Ταῦτα, ὦ Σώκρατες, ἴσως δὲ καὶ ἔτι τούτων πλείω Θρασύμαχός τε καὶ ἄλλος πού τις ὑπὲρ δικαιοσύνης τε καὶ ἀδικίας λέγοιεν ἂν μεταστρέφοντες αὐτοῖν τὴν δύναμιν φορτικῶς, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖ. ἀλλ' ἐγὼ, οὐδὲν
B γάρ σε δέομαι ἀποκρύπτεσθαι, σοῦ ἐπιθυμῶν ἀκοῦσαι

κακῶν] κακὸν Lob. Vind. BF. Vat. BM. Par. K. sec. Bekk. Ang. B.

ὅσα ἴσχει ψυχὴ ἐν αὐτῇ] ὅ. ἔχει ψ. ἐν αὐ. Vind. F. Ang. B. Flor. R. ὅ. ἴ. ψ. ἑαυτῇ Vat. H. a m. pr. (αὐτῆι Lob.) *quotcunque sustineat animus* Fic.

367 ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχῆς Vind. B.

ὑμῶν] ἡμῶν Vind. D. Ang. B.

ἐπείθετε] ἐπείθετο, sup. υ super ει, Vind. F. Etiam in Flor. AC. ἐπύθετο superscriptum dicitur.

ἀλλήλους] ἄλλους Vind. E. Amb. C. Flor. AC.

μὴ ἀδικεῖν] *ne quid in alium ageremus iniuste* Fic.

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F. Flor. CRT.

αὑτοῦ] αὐτὸς Amb. C. αὐτοῦ Vind. D. Flor. CRT.

ἦν] ἂν ἦν Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. CRT. ἦν ἂν Vind. E.

ἕκαστος] ἕκαστος ἄριστος Ven. C. Vind. DE. Par. DK. Mon. B. Flor. ABU. cum editis. ἄριστος ἕκαστος Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. CRT. Ego cum Par. A. Lob. Vat. BHM. Ven. B. Vind. B. Flor. V. et Ficino ἄριστος etiam minus dubitavi omittere, quam μόνον p. 366. A. quum praeter accedens duorum librorum Vat. H. et Flor. V. haud contemnendum suffragium sedis mutatio in sex aliis facta suspicionem de glossemate magnopere confirmet.

ξύνοικος ᾖ] ξυνοικήσῃ Flor. R. Ang. B. Vind. F. ξυνοικοίη Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. BU. Ald. Bas. a. Steph. Astius in prima et sec. ed. „γράφεται ξύνοικος ᾖ" Stephanus in margine. Optativum postulabat Astius secundum Dawesium. Sed qui late patet in lingua Graeca transitus a praeterito ad praesens, is hanc quoque mutationem producit. Cf. Euthyd. p. 288. B: καὶ ἐγὼ φοβηθεὶς, μὴ λοιδορία γένηται, πάλιν κατεπράϋνον τὸν Κτήσιππον, ubi optativus, quem tum requirebat Heindorfius, in nullo codice exstat. Protag. p. 320. A: Κλεινίαν — Περικλῆς δεδιὼς περὶ αὐτοῦ, μὴ διαφθαρῇ δὴ ὑπὸ Ἀλκιβιάδου, ἀποσπάσας — ἐπαίδευε non minus certum omnium librorum consensu coniunctivum habet, quem ibi Heindorfius multis exemplis ab Herodoto, Lysia, Xenophonte petitis tuetur.

ἴσως] τέως Vind. F. Ang. B. Flor. R. *Haec, o Socrates, hactenus. forte vero et plura Thrasymachus* etc. Fic.

τούτων πλείω] π. τ. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

Θρασύμαχός τε] τε int. vers. habet Vind. E.

δικαιοσύνης τε] τε *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τἀναντία, ὡς δύναμαι μάλιστα κατατείνας λέγω. μὴ οὖν ἡμῖν μόνον ἐνδείξῃ τῷ λόγῳ, ὅτι δικαιοσύνη ἀδικίας κρεῖττον, ἀλλὰ τί ποιοῦσα ἑκατέρα τὸν ἔχοντα αὐτὴ δι' αὑτὴν ἡ μὲν κακόν, ἡ δὲ ἀγαθόν ἐστι· τὰς δὲ δόξας ἀφαίρει, ὥσπερ Γλαύκων διεκελεύσατο. εἰ γὰρ μὴ ἀφαιρήσεις ἑκατέρωθεν τὰς ἀληθεῖς, τὰς δὲ ψευδεῖς προσθήσεις, οὐ τὸ δίκαιον φήσομεν ἐπαινεῖν σε, ἀλλὰ τὸ δοκεῖν, οὐδὲ τὸ ἄδικον εἶναι ψέγειν, ἀλλὰ τὸ δοκεῖν, C καὶ παρακελεύεσθαι ἄδικον ὄντα λανθάνειν, καὶ ὁμολογεῖν Θρασυμάχῳ, ὅτι τὸ μὲν δίκαιον ἀλλότριον ἀγαθόν,

μεταστρέφοντες] μεταστρέφονφοντες Vind. E.

φορτικῶς] *et onerose admodum* Fic.

ὧς] *om.* Vind. F.

γ' ἐμοὶ] Ita Bekkerus et Stallbaumius secundum Amb. C. et Flor. T. pro γέ μοι, quod codices mei et editiones priores „cum plerisque" Bekkerianis et reliquis Florentinis habent. Cf. ad L. I. p. 329. A.

δοκεῖ] δοκῶ Vind. B.

σε] σου Par. K. Mon. B. Flor. U.

B ὡς δύναμαι μάλιστα] *om.* Fic.

κατατείνας] κατά τινας Vind. D.

μόνον ἐνδείξῃ] ἐ. μ. Vind. F. Ang. B. Flor. R. non male. Certe in huius orationis fine E. ubi omnia eadem leguntur, ἐνδείξῃ μόνον est, neque apparet, quam ob rem scriptor hoc unum immutare voluerit.

τῷ λόγῳ] *om.* Fic.

κρεῖττον] Ita Par. A. Ven. C. Vind. D. Mon. B. κρείττω Flor. AV. κρείττων cum editis ante Astium reliqui codices, sed Vind. F. Par. DK. Flor. U. superscripto ον. Eadem varietas E. obtinet, quo loco neutrum etiam vulgatum est.

ποιοῦσα] ποιποιοῦσα Vind. E.

ἑκατέρα] ἑκατέρᾳ Ald. Bas. a.

αὐτὴ] αὐτὴν Vind. BE. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Vat. HM. Florentini omnes et a m. s. Par. D. αὐτῇ, sup. ν, Vind. F.

αὑτὴν] αὐτὴν Vind. DF. omnes Flor. ἑαυτὴν Vind. E.

κακόν, ἡ δὲ ἀγαθὸν] ἀγαθὸν ἡ δὲ κακόν Vind. F. Ang. B.

Γλαύκων] *etiam Glauco* Fic.

τὰς] ἀλλὰ τὰς μὲν Vind. F. Ang. B. Flor. RT. in quo haec omnia ab ἑκατέρωθεν usque ad προσθήσεις a correctoris manu adscripta sunt.

ἀληθεῖς, τὰς δὲ ψευδεῖς] ψευδεῖς, τὰς δὲ ἀληθεῖς Stephanus, in margine Ficini praecedentiumque editionum discrepantiam indicans, sed mutationis ab ipso factae rationem nusquam reddens. Credo eum ψευδεῖς δόξας intellexisse eas, quae iudicium corrumpere possint, ἀληθεῖς, quibus admotis veritas pateat. Quamquam Serranus aliter Stephani lectionem interpretatus est sensu plane perverso: *si enim non removeris utrinque falsas, veras autem apposueris.*

σε] γε Vind. D.

οὐδὲ — δοκεῖν] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M. et a m. pr. Ven. B. in margine habet Vind. F. Pro οὐδὲ in Bas. b. οὔτι legitur.

C καὶ ὁμολογεῖν Θρασυμάχῳ] *assentiente Thrasymacho* Fic. In Vind. F. Flor. AC. verbo ὁμ. superscriptum est συμφωνεῖν.

τὸ μὲν] τὸ *om.* Vind. E.

ξυμφέρον τοῦ κρείττονος, τὸ δὲ ἄδικον αὑτῷ μὲν ξυμφέρον καὶ λυσιτελοῦν, τῷ δὲ ἥττονι ἀξύμφορον. ἐπειδὴ οὖν ὡμολόγησας τῶν μεγίστων ἀγαθῶν εἶναι δικαιοσύνην, ἃ τῶν τε ἀποβαινόντων ἀπ' αὐτῶν ἕνεκα ἄξια κεκτῆσθαι, πολὺ δὲ μᾶλλον αὐτὰ αὑτῶν, οἷον ὁρᾶν, D ἀκούειν, φρονεῖν, καὶ ὑγιαίνειν δὴ καὶ ὅσα ἄλλα ἀγαθὰ γόνιμα τῇ αὐτῶν φύσει, ἀλλ' οὐ δόξῃ ἐστὶ, τοῦτ' οὖν αὐτὸ ἐπαίνεσον δικαιοσύνης, ὃ αὐτὴ δι' αὑτὴν τὸν

ξυμφέρον] συμφ. Vind. F.

τὸ δὲ ἄδικον] τὸ δ' ἄδ. Par. K. sec. Bip. Flor. V.

αὑτῷ] αὐτὸ Vind. E. Amb. C. Ang. B. Vat. H. et, sup. ῷ, Flor. V. ἀὐτὸ Vind. F. Bekkerus et Stallbaumius tacite αὐτῷ scripserunt, intelligentes, ut opinor, τῷ ἔχοντι, vel, quod tamen minus probabile, τῷ κρείττονι, et αὑτῷ non magis ferentes, quam si quis Latine diceret: iniustum *sibi* utile est. Sed Plato reflexivo nonnunquam ita utitur, ut subiecti, quod grammatici vocant, rationem non habeat et eam personam, ad quam aliquid refertur, ἑαυτὸν dicat. Sic Leg. L. V. p. 730. B. τὰ μὲν οὖν περὶ γονέας τε καὶ ἑαυτὸν καὶ τὰ ἑαυτοῦ, περὶ πόλιν τε καὶ φίλους καὶ ξυγγένειαν ξενικά τε καὶ ἐπιχώρια διεληλύθαμεν σχεδὸν ὁμιλήματα. Ib. p. 726. A: ἀκούοι δὴ πᾶς, ὅσπερ νῦν δὴ τὰ περὶ θεῶν τε ἤκουε καὶ τῶν φίλων προπατόρων· πάντων γὰρ τῶν αὑτοῦ κτημάτων μετὰ θεοὺς ψυχὴ θειότατον, οἰκειότατον ὄν. τὰ δ' αὑτοῦ διττὰ πάντ' ἐστὶ πᾶσι. Itaque αὑτῷ ξυμφέρον oppositum est ἀλλοτρίῳ ἀγαθῷ et idem, quod οἰκεῖον ἀγαθὸν seu αὐτῷ τινὶ ξυμφέρον. Atque ita L. I. p. 344. C. τὸ ἄδικον ἑαυτῷ λυσιτελοῦν τε καὶ ξυμφέρον dicitur, non sibi, sed possessori suo utile. Cf. L. IIII. p. 419.

τῷ δὲ ἥττονι] τὸ δὲ ἥττον Vind. E.

ἀξύμφορον] ἀσύμφ. Vind. F. Flor. R.

τῶν μεγίστων ἀγαθῶν] *in his bonis* Fic.

τῶν τε] Ita Vind. D. sed cum litura inter utrumque. τῶν τότε Ven. C. Par. D. Benedictus τῶν γε corrigit, quod non solum non necessarium, sed ne aptum quidem est.

ἀπ' αὐτῶν] *om.* Vind. F. ἀπ' αὐτῆς Par. K. sec. Bekk.

κεκτῆσθαι] κτᾶσθαι Vind. F. Ang. B. Flor. R. et int. vers. AC.

αὑτῶν] αὐ. Vind. DF.

ἀκούειν] καὶ ἀκούειν καὶ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

φρονεῖν — γόνιμα τῇ] *om.* Vind. D. in margine habet Ven. C.

καὶ ὑγιαίνειν] ὑ. κ. Amb. C. Flor. T.

ὅσα ἄλλα] ἄ. ὅ. Amb. C. Flor. D T. ὅσ' ἄλλα Vind. E. Vat. H.

γόνιμα] Phrynichus Bekkeri anecd. p. 31, 19: γόνιμα ἀγαθά· τὰ τῷ ὄντι ἀγαθά. Πολιτείας δευτέρῳ. Haec significatio, qua idem est, quod γνήσιον, lexicis addi meretur. Nam ea, quam Schneiderus in lexico statuit, ut sint *utilia* bona, locum hic non habet. *fecunda et pretiosa* Fic.

αὑτῶν] αὐ. Lob. Vind. DF. Ald. Bas. ab.

ἐστὶ] ἐστιν Vind. D.

δικαιοσύνης] *om.* Vind. F. a m. pr.

αὐτὴ] αὐτὴν Vind. D.

αὑτὴν] αὐ. Vind. DF. ἑαυτὴν Amb. C.

καὶ ἀδικία βλάπτει] κ. ἀδικίαν β. Lob. Vind. B. Vat. M. et a m. pr. B. κ. ἀδικίαν ὃ β. Ven. B. et a m. s. Vat. B. cum editis ante Bekkerum, quod non prae-

ἔχοντα ὀνίνησι καὶ ἀδικία βλάπτει· μισθοὺς δὲ καὶ δόξας πάρες ἄλλοις ἐπαινεῖν. ὡς ἐγὼ τῶν μὲν ἄλλων ἀνασχοίμην ἂν οὕτως ἐπαινούντων δικαιοσύνην καὶ ψεγόντων ἀδικίαν, δόξας τε περὶ αὐτῶν καὶ μισθοὺς ἐγκωμιαζόντων καὶ λοιδορούντων, σοῦ δὲ οὐκ ἄν, εἰ μὴ σὺ κελεύοις, διότι πάντα τὸν βίον οὐδὲν ἄλλο σκοπῶν διελήλυθας, ἢ τοῦ- E το. μὴ οὖν ἡμῖν ἐνδείξῃ μόνον τῷ λόγῳ, ὅτι δικαιοσύνη ἀδικίας κρεῖττον, ἀλλὰ τί ποιοῦσα ἑκατέρα τὸν ἔχοντα αὐτὴ

ferre puto Matthiaeum, etsi gramm. p. 624. ita hunc locum cum Astio in tert. ed. scripsit. *cum iniustitia laedat* Fic. Bekkerus, qui veram lectionem restituit, interpunctionem vitiavit post βλάπτει puncto et commate post ἐπαινεῖν posito.

ἀνασχοίμην] ἀποσχοίμην Par. A. Vind. E. Amb. C. Vat. H. et margo Lob. pro varia lectione. ἀποδεχοίμην Ven. C. Vind. DF. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. RU. et int. vers. ACV. Idem in margine Par. A. ut v. l. adnotatur, et quum per se ferri potest (cf. L. I. p. 329. E. 336. D. L. II. p. 368. B.) tum propius ad Parisiensis A. scripturam accedit. Tamen magis verisimile hanc ipsam ex ἀνασχοίμην ortam et ita ab aliis correctam fuisse. ἀνασχοίμην etiam Ficinus legit, qui *sustinerem* posuerit, et scholiastes: ἀνασχοίμην· ἤγουν (ἤτοι Bekk.) ἀποδεχοίμην. Γράφεται καὶ ἀποσχοίμην. (haec tria Bekkerus omisit.)

καὶ μισθοὺς ἐγκωμιαζόντων] ἐ. κ. μ. Vind. E.

κελεύοις] Ita Vind. E. correctus. κελεύεις Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. B. editi ante Bekkerum et post Bekkerum Astius in tert. ed. *iusseris* Fic.

E διελήλυθας] διελήλυθα Par. K.

ἡμῖν] *om.* Vind. D.

ἐνδείξῃ] ἐνδείξει Vind. B. ni fallor, et Astius in prima ed.

μόνον τῷ λόγῳ] τ. λ. μ. Amb. C. Flor. T.

κρεῖττον] κρείττων Lob. Vat. BHM. Ven. B. Vind. B. Amb. C. Ang. B. et, sup. ον, Vind. F. et Par. D. κρείττον Vind. E. Cf. B. et p. 368. A. E.

τί] καὶ τί Ven. C. Vind. DEF. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ABCRTUV. Stallbaumius. Coniuncta videri potest haec varietas cum illa mutatione, qua adverbium μόνον supra verbo ἐνδείξῃ praepositum hic ei succedens paullo maiorem vim accepit et magis, ne frustra additum videatur, respondens sibi καὶ requirit. Neque reprehendendus est Stallbaumius, quod consensui Florentinorum omnium et Par. K. aliquid tribuit. Mihi vero de illo consensu nondum persuasum est, quum fere ubique videam in hoc libro Florentinum B. cum Bas. a. ita conspirare, ut ex ea descriptus existimari debeat. Sed remota hac suspicione vulgatae lectioni certior quinque Bekkerianorum librorum et Lob. Vind. B. auctoritas plus prodest, quam Stallbaumianae illud, quod exposui, momentum.

αὐτὴ] Ita Vind. F. sed superscripto ν. αὐτὴν Par. AD. Lob. Vind. BDE. Vat. BHM. Ven. C. Amb. C. Ang. B. Florentinorum autem, quod rursus mirum, nullus, quum supra omnes accusativum habeant. Etiam Ficinus, qui illic nominativum expressit: *sed quomodo ipsa per se afficiens utraque animum* etc. hic paullo aliter: *sed quonam modo utraque ipsarum sui participem afficiens,* ut τὸν ἔχοντα αὐτὴν vel αὐτὴν legisse videatur. Nihilominus tenendum est αὐτὴ ob codicum me-

δι' αὐτήν, ἐάν τε λανθάνῃ ἐάν τε μὴ θεούς τε καὶ ἀνθρώπους, ἡ μὲν ἀγαθόν, ἡ δὲ κακόν ἐστι.

Καὶ ἐγὼ ἀκούσας ἀεὶ μὲν δὴ τὴν φύσιν τοῦ τε Γλαύκωνος καὶ τοῦ Ἀδειμάντου ἠγάμην, ἀτὰρ οὖν καὶ 368 τότε πάνυ γε ἥσθην καὶ εἶπον· οὐ κακῶς εἰς ὑμᾶς, ὦ παῖδες ἐκείνου τοῦ ἀνδρός, τὴν ἀρχὴν τῶν ἐλεγείων ἐποίησεν ὁ Γλαύκωνος ἐραστὴς εὐδοκιμήσαντας περὶ τὴν Μεγαροῖ μάχην εἰπών·

liorum consensum in superioribus, quae non credibile est scriptorem hic in deterius mutavisse, quum hic quoque additum sit δι' αὐτήν.

ἐστι] ἐστιν Bekkerus.

ἀεὶ] αἰεὶ Lob. Vind. BDEF. Ald. Bas. a. Steph. tacentibus de Par. K. Bipontinis. Bekkerus silet; Stallbaumius hoc tantum dicit: „legebatur αἰεί." Cf. ad L. I. p. 354. B. Sed hoc quoque loco de codicum dissidio Bas. b. dubitare non sinit, quam unam p. 366. A. 367. A. cum optimis facere vidimus. Propterea αἰεὶ revocare nolui.

τοῦ τε Γλαύκωνος καὶ τοῦ Ἀδειμάντου] Proclus comm. in Parmen. T. IIII. p. 62. ed. Cous. unum hic Glauconem invenisse videtur, quum rationem reddens ordinis verborum initio Parmenidis ἐνετύχομεν Ἀδειμάντῳ τε καὶ Γλαύκωνι haec scribit: τῶν δὲ ἀνδρῶν τούτων ὅτι τελεώτερος ὁ Γλαύκων, δηλοῖ καὶ ὁ ἐν τῇ Πολιτείᾳ Σωκράτης ἀεὶ τὴν τοῦ Γλαύκωνος φύσιν τεθαυμακέναι λέγων· ὥστε, εἰ καταδεέστερος ὁ Ἀδείμαντος etc. Sed Adimantum pariter atque Glauconem hic laudari ex sequentibus apparet, et Proclum puto illa memoria tenuisse et scribere voluisse, quae initio huius libri de fortitudine Glauconis praedicantur.

γε] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἥσθην] Heusdius specimine critico in Platonem (Lugd. B. a. 1803.) p. 70. procul dubio legendum esse ἠγάσθην dicit. Cf. Astium, qui recte ἥσθην tuetur.

εἰς ὑμᾶς, ὦ παῖδες ἐκείνου 368 τοῦ ἀνδρός] εἰς ὑμᾶς ἔχει, ὦ παῖδες, τἀκείνου τοῦ ἀνδρός, ὅς Vind. EF. Amb. C. Ang. B. cuius ineptissimi glossematis partem posteriorem — τὰ ἐκείνου τοῦ ἀνδρός, ὅς ex Flor. CRT. protulit Stallbaumius simul κείνου in Flor. C. legi testans, quae vulgata et codicum lectio est Phileb. p. 36. D. in simili allocutione: ὦ παῖ 'κείνου τἀνδρός.

εὐδοκιμήσαντας] εὐδοκιμήσαντος Vind. EF. Amb. C. Flor. AC. In Vat. B. ο super ας legitur.

Μεγαροῖ] ἐν μεγαροῖ Lob. Vind. B. Vat. BM.

κλεινοῦ] κλεινοῦ. Vind. D. κλεινὸν Ven. B. ἐκείνου Lob. Vind. B. Vat. BM.

θεῖον] θεῖοι Ang. B.

ἀνδρός] ἀνδρῶν Vind. B. Hunc locum respiciens Aristides T. II. p. 73. ed. Iebb. postquam verba quaedam Platonis aliunde petita recitavit, ταῦτα λέγει, inquit, Πλάτων, ὁ τοῦ ἐπιγράμματος μετέχων, καὶ δι' ὃν τὸ Ἀρίστωνος γένος θεῖον ὡς ἀληθῶς. Quibus explicandis quae scholiastes adscripsit de Aristonis epigrammate, quod in margine codicis Schellersheimiani apud Frommelium p. 144. etiam ἐπιτάφιον dicitur, cuius initium fuerit Ὦ παῖδες κλεινοῦ θεῖον γένος, exigua veritatis vestigia continent et secundum nostrum locum corrigenda sunt. In Brunckii analectis, in quibus Frommelius hoc epigram-

Παῖδες Ἀρίστωνος, κλεινοῦ θεῖον γένος ἀνδρός.
τοῦτό μοι, ὦ φίλοι, εὖ δοκεῖ ἔχειν· πάνυ γὰρ θεῖον πεπόνθατε, εἰ μὴ πέπεισθε ἀδικίαν δικαιοσύνης ἄμεινον εἶναι οὕτω δυνάμενοι εἰπεῖν ὑπὲρ αὐτοῦ. δοκεῖτε δή μοι ὡς ἀληθῶς οὐ πεπεῖσθαι· τεκμαίρομαι δὲ ἐκ B τοῦ ἄλλου τοῦ ὑμετέρου τρόπου, ἐπεὶ κατά γε αὐτοὺς τοὺς λόγους ἠπίστουν ἂν ὑμῖν· ὅσῳ δὲ μᾶλλον πιστεύω, τοσούτῳ μᾶλλον ἀπορῶ, ὅτι χρήσωμαι· οὔτε

ma exstare perhibet, frustra id quaesiveris.

ὦ φίλοι, εὖ δοκεῖ ἔχειν] δ. εὖ ἔ. ὦ φ. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

πάνυ] *om.* Fic.

οὕτω δυνάμενοι εἰπεῖν ὑπὲρ αὐτοῦ] *cum adeo pro ipsa abunde loquamini* Fic.

δή μοι] δέ μοι Astius in sec. ed. secundum Ficinum, qui *autem* posuit. In tertia δή reliquit in textu, sed δέ scribendum coniecit. δὴ h. l. *iam vero* significat, cui quod inferri debebat οὖν seu οὐκοῦν, ob proxima factum est δὲ, in verbis ὅσῳ δὲ μᾶλλον πιστεύω, τοσούτῳ μᾶλλον ἀπορῶ. Sic Critone p. 46. B: τοὺς δὴ λόγους, οὓς ἐν τῷ ἔμπροσθεν ἔλεγον, οὐ δύναμαι νῦν ἐκβαλεῖν, ubi Bekkerus et Stallbaumius contra plures δὲ scripserunt. Leg. L. I. p. 625. D: τῶν δὴ τόξων καὶ τοξευμάτων ἡ κουφότης ἁρμόττειν δοκεῖ. ταῦτ' οὖν πρὸς τὸν πόλεμον ἡμῖν ἅπαντα ἐξήρτυται. Civ. L. III. p. 392. A: ἀδύνατον δή, ὦ φίλε, ἡμῖν τοῦτό γε ἐν τῷ παρόντι τάξαι. Demosth. in Mid. 184. 5. Bekk. ὅτι δὴ ταύτης οὐδ' ὁτιοῦν ὑμῖν μεταδοῦναι τούτῳ προσήκει, ταῦτ' ἀκούσατέ μου. ubi particulae vim sentiens Spaldingius tamen non explicuit p. 93. (ed. Berol. a. 1794.) neque sensisse nostro loco videtur Stallbaumius, quum pro colo post πεπεῖσθαι punctum posuerit.

B τοῦ ἄλλου] *om.* Fic. Et habet repetitio articuli quo offendare. Sed tamen τοῦ ἄλλου ὑμετέρου τρόπου si Socrates dixisset, sermones quoque, quos habuerant, ex eorum moribus fluxisse significasset et reliquos mores eorum, bonos illos et honestos, opposuisset his, quos sermonibus prodidissent minus probabiles. Hos autem sciebat dicis gratia ab eis adscitos esse et abhorrere a veris, quos vita et factis probarent. Itaque partitionem, quam fecerat, morum, quum alios sermonibus, alios vitae tribuisset verbis τοῦ ἄλλου, repetito articulo tollit, quasi dicat: *ex reliquis, hoc est, vestris moribus.* Sic addi potest hoc exemplum eis, quae collegit Matthiae gramm. p. 567.

ἐπεὶ] ἐπεί γε Vind. F. Ang. B. Flor. R. qui proximum γε omittit.

αὐτοὺς τοὺς] αὖ τοὺς Vind. B. αὐτοὺς Vat. M.

ὑμῖν] ἡμῖν Vat. H. Flor. AC. Restitui colon, quod Bekkerus et Stallbaumius in punctum mutaverunt, quia sequentia continent id, cuius exspectationem moverat illud δή, de quo dictum est. Simul artius cohaerent cum proximis.

ὅσῳ] ὅσα Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

τοσούτῳ] τοσοῦτον Flor. AC. τοσοῦτο Vind. E.

χρήσωμαι] χρήσομαι Lob. Vat. BM. Ven. B. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Amb. C. Flor. ACTUV. et a m. pr. Vind. B. Astius in tert. ed. et Stallbaumius. Quo recepto ambiguum fit, utrum, quid acturus sit, an, quid agere debeat, se nescire Socrates dicat. Et in sequentibus μὴ βοηθήσω aperte coniunctivus est.

γὰρ ὅπως βοηθῶ, ἔχω· δοκῶ γάρ μοι ἀδύνατος εἶναι· σημεῖον δέ μοι, ὅτι ἃ πρὸς Θρασύμαχον λέγων ᾤμην ἀποφαίνειν, ὡς ἄμεινον δικαιοσύνη ἀδικίας, οὐκ ἀπεδέξασθέ μου· οὔτ' αὖ ὅπως μὴ βοηθήσω, ἔχω· δέδοικα C γάρ, μὴ οὐδ' ὅσιον ᾖ παραγενόμενον δικαιοσύνῃ κακηγορουμένῃ ἀπαγορεύειν καὶ μὴ βοηθεῖν ἔτι ἐμπνέοντα καὶ δυνάμενον φθέγγεσθαι. κράτιστον οὖν οὕτως, ὅπως δύναμαι, ἐπικουρεῖν αὐτῇ. Ὅ τε οὖν Γλαύκων καὶ οἱ ἄλλοι ἐδέοντο παντὶ τρόπῳ βοηθῆσαι καὶ μὴ ἀνεῖναι τὸν λόγον, ἀλλὰ διερευνήσασθαι, τί τ' ἔστιν ἑκάτερον καὶ περὶ τῆς ὠφελείας αὐτοῖν τἀληθὲς ποτέρως ἔχει. Εἶπον οὖν ὅπερ ἐμοὶ ἔδοξεν, ὅτι τὸ ζήτημα, ᾧ ἐπιχει- 426 ροῦμεν, οὐ φαῦλον, ἀλλ' ὀξὺ βλέποντος, ὡς ἐμοὶ φαί-

βοηθῶ] βοηθήσω Vind. F. Ang. B. Flor. R.
λέγων] λέγω Ven. C. et a m. pr. Vind. D.
ἀδικίας — δικαιοσύνη] in margine habet Vat. B.
ὅπως μὴ βοηθήσω] *quomodo nunc succurram* Fic. (etiam in ed. Ven. 1517.)
ᾖ] ἦν Vind. E. Flor. ACV.
C κακηγορουμένῃ] κατηγορουμένῃ Vat. M. Lob. Vind. B. et Proclus comm. in Alcib. T. III. p. 194. ed. Cous. hunc ipsum locum respiciens: τὸ γὰρ δικαιοσύνης κατηγορουμένης καὶ διασπωμένης ἀπὸ τοῦ συμφέροντος καὶ τοῦ ἀγαθοῦ μὴ ὑπερδικεῖν ὄντως οὐ δικαίων ἐστίν· ὥσπερ που λέγει καὶ αὐτὸς ἐν Πολιτείᾳ. quo loco unus ex Creuzeri codicibus κακηγορουμένης habet, quod Creuzero (p. 313.) propterea placet, quia Proclus tangere videatur disputationem Socratis in fine libri primi et in exordio libri secundi de Republica. Verum hoc nihil ad rem; et verbum ὑπερδικεῖν indicat Procli memoria haesisse δικαιοσύνην κατηγορουμένην.
μὴ] *om.* Lob. Vat. M. et a m. pr. Vind. B. Vat. B.
ἐπικουρεῖν] ἐπικουρῆσαι Flor. T.
αὐτῇ] αὐτὴν Vind. F.
Ὅ τε οὖν] ὅτε δὴ οὖν Vind. EF. Amb. C. τότε δὴ οὖν Ang. B. τότε οὖν δὴ Flor. CRTV.
τ'] τέ Lob. Vind. BEF.
ἔστιν] ἐστιν Lob. Vind. BF. ἐστὶν editi ante Bekkerum; minus bene.
αὐτοῖν] αὐτῶν Lob. Vind. BF. Vat. M. Ang. B. Flor. R.
τἀληθὲς] τ. εἰπεῖν Flor. T.
ποτέρως] ὁποτέρως Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. CRT. προτέρως Vat. H.
Εἶπον οὖν — ἐπισκοποῦντες 369. A] laudat Galenus de Hipp. et Plat. plac. L. VIIII. T. IIII. p. 727. ed. Kühn.
ἐμοὶ] μοι Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Galen.
ᾧ] ὃ Lob. Vind. BDEF. Par. K. sec. Bekk. Amb. C. Ang. B. Vat. HM.
φαῦλον] φαύλου Par. DK. Mon. B.
ἐπειδὴ οὖν] ἐ. μὲν οὖν Galenus et Astius in sec. ed. *ac postquam* Fic. D
ἡμεῖς] ὑμεῖς Par. DK. Vind. E. Mon. B. Amb. C. Flor. CTU.
οὐ δεινοὶ] οἱ δ. Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Ald. Bas. a. *aliter non valemus* Fic.
δοκεῖ] δοκεῖτε Amb. C. et a

νεται. ἐπειδὴ οὖν ἡμεῖς οὐ δεινοί, δοκεῖ μοι, ἦν δ' ἐγώ, D τοιαύτην ποιήσασθαι ζήτησιν αὐτοῦ, οἵανπερ ἂν εἰ προσέταξέ τις γράμματα σμικρὰ πόῤῥωθεν ἀναγνῶναι μὴ πάνυ ὀξὺ βλέπουσιν, ἔπειτά τις ἐνενόησεν, ὅτι τὰ αὐτὰ γράμματα ἔστι που καὶ ἄλλοθι μείζω τε καὶ ἐν μείζονι· ἕρμαιον ἂν ἐφάνη, οἶμαι, ἐκεῖνα πρῶτον ἀναγνόντας οὕτως ἐπισκοπεῖν τὰ ἐλάττω, εἰ τὰ αὐτὰ ὄντα τυγχάνει. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη ὁ Ἀδείμαντος· ἀλλὰ τί τοιοῦτον, ὦ Σώκρατες, ἐν τῇ περὶ τὸ δίκαιον ζητήσει E καθορᾷς; Ἐγώ σοι, ἔφην, ἐρῶ. δικαιοσύνη, φαμέν, ἔστι μὲν ἀνδρὸς ἑνός, ἔστι δέ που καὶ ὅλης πόλεως; Πάνυ γε, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν μεῖζον πόλις ἑνὸς ἀνδρός; Μεῖζον, ἔφη. Ἴσως τοίνυν πλείων ἂν δικαιοσύνη ἐν

m. s. Par. D. et Vat. H. δοκεῖ τε Vind. E. δοκῶ Gal.

ποιήσασθαι] ποιήσασθε Vind. E.

αὐτοῦ] om. Amb. C.

ἂν] om. Lob. Vind. B. Vat. BM. Sequi debebat ἄσμενοι ποιήσαιντο vel tale, pro quo per anacoluthon ob interiecta mutato sermone dicitur ἕρμαιον ἂν ἐφάνη etc.

σμικρὰ] om. Mon. B. μικρὰ Vind. E.

ἐνενόησεν] ἐννόησεν Ang. B. ἐννενόησεν Vind. E. Flor. T. Etiam Lob. alterum ν inter versus habet.

γράμματα ἔστι] γράμματά ἐστι Galeni ed. Kühn.

ἕρμαιον] ἑρμαῖον Vind. D. Ἕρμαιον Bas. ab. Locos Platonis, quibus hoc nomen legitur, indicavit Ruhnkenius ad Tim. p. 121. Ficinus anacoluthon ita correxit: *atque inde operae pretium censuisset, ut eas primo legentes* etc.

ἀναγνόντας] ἀναγνῶντας Vind. D.

οὕτως] οὕτω Vind. F.

τὰ αὐτὰ] ταὐτὰ Vind. F. Ang. B.

E τὸ δίκαιον] δικαίου Gal.
ἔστι μὲν] ἔστιν Gal.

ἀνδρὸς ἑνὸς] ἑ. ἀ. Vind. E. Flor. T. Gal.

που] om. Par. K. sec. Bip. Mon. B. Flor. U.

καὶ] om. Mon. B. πάλιν τῆς Gal.

γε] γ' Vind. F.

Οὐκοῦν] o. δὴ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

μεῖζον] μείζων Par. A. et, sup. vulgata, K. Lob. Vat. BM. Vind. B. et, sup. o super ω, D. Amb. C. Flor. ACRT. Gal. In responsione autem quatuor tantum, Par. A. Lob. Vind. B. Vat. B. cum Galeno μείζων exhibent. Vind. E. hoc alterum μεῖζον omittit. Ficinus utrobique: *maior*. μεῖζον unice verum esse non contenderim; sed collocatio et sermonis Platonici usus et quod paullo post legitur ἐν τῷ μείζονι vulgatam etiam adversus illos codices satis tueri mihi videntur.

πόλις] in Vind. F. Ang. B. Flor. R. ante comparativum positum est.

ἑνὸς ἀνδρός] ἀ. ἑ. Ven. B. Vind. F. Flor. R.

δικαιοσύνη] ἡ δ. Lob. Vind. B. Vat. BM. quod ferri posset: *ea, quam quaerimus*. δικαιοσύνην Ald. Bas. ab.

τῷ μείζονι ἐνείη καὶ ῥᾴων καταμαθεῖν. εἰ οὖν βού-
369 λεσθε, πρῶτον ἐν ταῖς πόλεσι ζητήσωμεν, ποῖόν τί ἐστιν, ἔπειτα οὕτως ἐπισκεψώμεθα καὶ ἐν ἑνὶ ἑκάστῳ τὴν τοῦ μείζονος ὁμοιότητα ἐν τῇ τοῦ ἐλάττονος ἰδέᾳ ἐπισκοποῦντες. Ἀλλά μοι δοκεῖς, ἔφη, καλῶς λέγειν. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, εἰ γιγνομένην πόλιν θεασαίμεθα λόγῳ, καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτῆς ἴδοιμεν ἂν γιγνομένην καὶ τὴν ἀδικίαν; Τάχ' ἄν, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν γε-
B νομένου αὐτοῦ ἐλπὶς εὐπετέστερον ἰδεῖν ὃ ζητοῦμεν;

μείζονι] μείζωνι Par. K. sec. Bip.

ἐνείη] ἂν εἴη Gal.

ῥᾴων] ῥᾶον Par. K. sec. Bekk. Vind. DEF. Ang. B. Flor. R. ῥᾴον Bas. ab. ἐστι Gal.

369 ταῖς πόλεσι ζητήσωμεν] τῷ μείζονι ζητήσωμεν ἐν ταῖς πόλεσιν Ang. B. Vind. F. (hic πόλεσι) Pro ζητήσωμεν Amb. C. Flor. ABTV. Steph. et Stallbaumius habent ζητήσομεν, et pro ἐπισκεψώμεθα editiones praeter tertiam Astii omnes cum Ven. B. Vind. B. Mon. B. Vat. HM. Flor. ABUV. ἐπισκεψόμεθα. In Par. D. ἐπισκεψώμεθα legitur cum ό super ω, in Par. K. ἐπισκεψόμεθα superscripto ώ. Galenus utrobique coniunctivum habet, Ficinus futurum: *quaeremus* — *considerabimus*. Si alterum coniunctivum tenere per codices non liceret, ζητήσωμεν et ἐπισκεψόμεθα cum Bekkero scribendum, minime vero cum eo interrogationis signum post ἐστιν ponendum, sed relicta interpunctione vulgata interpretandum putarem: *si igitur vultis, primum in civitatibus quaeramus, quale sit iustitia, eandem deinde consideraturi in singularibus*. Sed concinnitatis iacturam facere non necesse est, quum quatuor optimi Par. A. Vat. B. Ven. C. Vind. D. neque ii soli ἐπισκεψώμεθα exhibeant. Cur autem Bekkerus interpunctionem mutaverit, non assequor, nisi forte cum Stallbaumio ad Philebum p. 117. „εἰ quandoque in recta interrogatione usurpari" statuit.

τί] ἄρα Vind. F. Ang. B.

ἔπειτα] ἔπειθ' Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐν ἑνὶ] ἐν *om.* Ven. C. Vind. D. Par. DK. sec. Bekk.

ἰδέᾳ] ἰδίᾳ Bas. b.

ἐπισκοποῦντες] σκοποῦντες Vind. B. ἐπισκοπῶντες Amb. C.

δοκεῖς] δοκεῖ Ang. B. Flor. R. et, sup. ς, Vind. F.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. EF. Ald. Ficinus neque hoc neque οὖν expressit.

αὐτῆς ἴδοιμεν ἂν] ἂν αὐ. ἴ. Vind. B. αὐτοῖς ἴ. ἂν Amb. C.

γιγνομένην] *om.* Fic.

Τάχ'] τάχα Vind. E.

γενομένου] γινομένου Vat. H. Ald. Bas. ab. Steph. neque aliud ex Par. K. protulerunt Bipontini. Sed etiam in Florentinis omnibus γενομένου esse dicitur, ut est in Lob. Vind. BDEF. quod et Ficinus *quo facto* ponens agnoscit et res ipsa postulat. Conspectis enim in civitate iustitia et iniustitia facilior fore videbatur naturae earum investigatio. Astius tenuit γιγνομένου.

ἐλπὶς] *om.* Amb. C.

B περαίνειν] Hanc interrogationem esse primus significavit Bekkerus. Ficinus: *opus est igitur istud efficere*. Sed Socrates magnitudinem rei intelligens quaerit, an conandum sit.

αὐτὸ] ante οὐκ ὀλίγον ἔργον habent Vind. F. Ang. B.

Ἔσκεπται] *ecce consideramus* Fic.

Πολύ γε. Δοκεῖ οὖν χρῆναι ἐπιχειρῆσαι περαίνειν; οἶμαι μὲν γὰρ οὐκ ὀλίγον ἔργον αὐτὸ εἶναι. σκοπεῖτε οὖν. Ἔσκεπται, ἔφη ὁ Ἀδείμαντος· ἀλλὰ μὴ ἄλλως ποίει.

Γίγνεται τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, πόλις, ὡς ἐγῷμαι, ἐπειδὴ τυγχάνει ἡμῶν ἕκαστος οὐκ αὐτάρκης, ἀλλὰ πολλῶν ἐνδεής. ἢν τίν' οἴει ἀρχὴν ἄλλην πόλιν οἰκίζειν; Οὐδεμίαν, ἦ δ' ὅς. Οὕτω δὴ ἄρα παραλαμβάνων ἄλλος ἄλλον ἐπ' ἄλλου, τὸν δ' ἐπ' ἄλλου χρείᾳ πολλῶν C

ὁ] *om.* Par. K. et a m. pr. Vat. B.

ἦν δ' ἐγώ] *om.* Vind. E.

τυγχάνει] Porsonus ad Hec. v. 788. (p. 60. ed. Lips. a. 1824.) *τυγχάνειν* sine participio non ferens hic quoque *ὢν* addendum putabat, post *αὐτάρκης*, opinor, vel post *ἐνδεής* (locum enim non definivit) quorum tamen neutrum ita terminatum est. Certius nunc tot codicibus collatis Platonem quoque affirmare licet solum adiectivum nonnunquam illi verbo coniunxisse, primum hoc loco, tum Phaedro p. 263. C: *ὡς μέγιστον τῶν ἀγαθῶν τυγχάνει.* Gorg. p. 502. B: *εἰ δέ τι τυγχάνει ἀηδὲς καὶ ὠφέλιμον.* Hipp. mai. p. 300. A: *οὐδὲ — ἡδονὴ — διὰ ταῦτα τυγχάνει καλή.* Tim. p. 61. D: *τυγχάνει δὲ οὔτε ταῦτα χωρὶς τῶν περὶ τὰ παθήματα, ὅσα αἰσθητικά, οὔτ' ἐκεῖνα ἄνευ τούτων δυνατὰ ἱκανῶς λεχθῆναι*, quemadmodum de coniectura, sed probabili, Bekkerus edidit pro *δύναται ἱκ.* Minus certa aliorum quorundam locorum lectio est. Apol. p. 38. A. Bekkerus et Wolfius scripserunt *τυγχάνει μέγιστον ἀγαθὸν ὂν* cum parte codicum, ubi Fischerus p. 147. omissum vulgo *ὂν* ex coniectura post *μέγιστον* posuerat. Leg. L. X. p. 886. E. vulgata scriptura est: *χαλεπόν γε λόγον, ὦ ξένε, εἰρηκὼς τυγχάνεις, εἴ γε εἷς ἦν μόνον· νῦν δὲ, ὅτε πάμπολλοι τυγχάνουσιν, ἔτι χαλεπώτερον ἂν εἴη.* Sed optimi codices habent *νῦν δὲ ὄντες πάμπ.* quod defendi posse existimo. Frequenter etiam in Alcibiade priore participium omissum est. Cf. p. 113. E. 129. A. 133. A. quod, etiam si non a Platone ipso scriptus iste dialogus sit, tamen ad Platonici sermonis exemplum factum videtur.

ἢ τίν'] *ἢ τινα* Flor. T. *ἢ τινας* Vind. D. *ἢ τιν'* Astius. Similiter Ficinus: *an vero tu putas aliud exstitisse civitatibus constituendis initium?* Etsi ex eo, quod Adimantum respondentem facit: *nullum aliud.* etiam *τίν'* videri potest legisse. Idem Astius ante *οἰκίζειν* omissum putat *τοῦ*, non cogitans ipsam *ἀρχὴν τῆς οἰκίσεως* rectissime dici *οἰκίζειν.* Etiam Matthiaeum gramm. p. 1064. (p. 780. ed. pr.) hoc fefellit.

C *τὸν δ' ἐπ' ἄλλου*] *om.* Vind. B. Vat. M. Vellem plures. Nam quod Astius monet post *ἄλλον* subaudiendum esse *τὸν μὲν* frequenti ellipsi, id propter prius *ἄλλος* fieri vix potest, quippe quod et ipsum pro *ὁ μὲν, ὁ δὲ* positum est et adiunctum sibi *ἄλλον* facit ut idem, quod *τὸν μὲν, τὸν δὲ* significet. Iam si *ἄλλος ἄλλον παραλαμβάνων* nihil aliud est, nisi *ὁ μὲν τὸν, ὁ δὲ τὸν παραλαμβάνων*, sequitur, ut *παραλαμβάνων ἄλλος ἄλλον ἐπ' ἄλλου χρείᾳ* sit idem, quod *ὁ μὲν τὸν ἐπὶ τοῦ, ὁ δὲ τὸν ἐπὶ τοῦ*, et additamentum quodvis excludat. Itaque statuendum est *ἄλλος ἄλλον* hic non ut vulgo,

δεόμενοι πολλοὺς εἰς μίαν οἴκησιν ἀγείραντες κοινωνούς τε καὶ βοηθοὺς ταύτῃ τῇ ξυνοικίᾳ ἐθέμεθα πόλιν ὄνομα. ἦ γάρ; Πάνυ μὲν οὖν. Μεταδίδωσι δὴ ἄλλος ἄλλῳ, εἴ τι μεταδίδωσιν, ἢ μεταλαμβάνει, οἰόμενος αὑτῷ ἄμεινον εἶναι; Πάνυ γε. Ἴθι δή, ἦν δ' ἐγώ, τῷ λόγῳ ἐξ ἀρχῆς ποιῶμεν πόλιν· ποιήσει δὲ αὐτήν, ὡς ἔοικεν, ἡ ἡμετέρα χρεία. Πῶς δ' οὔ; Ἀλλὰ μὴν πρώτη γε καὶ D μεγίστη τῶν χρειῶν ἡ τῆς τροφῆς παρασκευὴ τοῦ εἶναί τε καὶ ζῆν ἕνεκα. Παντάπασί γε. Δευτέρα δὴ οἰκήσεως, τρίτη δ' ἐσθῆτος καὶ τῶν τοιούτων. Ἔστι ταῦτα. Φέρε δή, ἦν δ' ἐγώ, πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει ἐπὶ τοσαύτην παρασκευήν; ἄλλο τι γεωργὸς μὲν εἷς, ὁ δὲ οἰκοδόμος,

sed pro ἕκαστος ἄλλους τινὰς dici.

ταύτῃ] *αὕτη* Vat H. Flor. A.

ξυνοικίᾳ] *συν.* Vind. F. *ξυνοικία* Flor. T.

ὄνομα] *om.* Vat. H. a m. pr.

δὴ] *δὲ* Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U. *δὴ* item novum quoddam addi significat, sed vim paullo maiorem habet et simul novum illud interiore nexu cum praecedentibus coniunctum cogitari iubet. Pertinet autem hoc de dandi accipiendique vicissitudine dictum ad eandem conditionem illam, qua Socrates initio huius capitis originem civitatis niti demonstraverat, quum indigentiae humanae mentionem iniiceret: sui quemque commodi caussa societatem appetere, neque aliud quemquam spectare dando et accipiendo. Quo velut prooemio posito ipsam civitatem condere incipit. Consentaneum autem erat, ut hanc quoque prooemii partem cum interrogatione, quemadmodum priora, proponeret, cuius ego signum post *ἄμεινον εἶναι* ex Aldina restitui.

εἴ τι μεταδίδωσιν] *om.* Amb. C. Ang. B. Fic. *εἴ τι μεταδίδωσι* Vind. F.

ἢ] *om.* Vind. F. *καὶ* Amb. C. Ang. B. Flor. RT. *et* Fic.

αὑτῷ] *αὐτῷ* editi ante Astium cum Lob. Vind. DF.

δὴ] *δὴ οὖν* Vind. D.

ἐξ ἀρχῆς] *ἐξαρχῆς* Vind. B.

ποιῶμεν] *ποιήσωμεν* Vind. E.

δὲ αὐτὴν] *δ' αὐ.* Vind. F. Ang. B.

ζῆν] *ζῆν γ'* Vind. F. Ang. B. D Flor. R.

δὴ] *δὲ* Vind. F. Mon. B. Ang. B. Flor. RT. *om.* Fic. Quum rerum ad vitam necessariarum natura non solum ambitum, sed etiam gradus constituerit, quam ducem Socrates sequitur, *δὴ* recte habere ex eis, quae modo dixi, efficitur.

δ'] *δὲ* Vind. F. *om.* Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. B. Amb. C. Flor. ABCTV. cum Ficino et editis ante Astium, qui primus ex Par. K. recepit.

ἐσθῆτος] *ἐσθῆτός τε* Vind. F. Ang. B. *ἐσθῆτος* Ald.

πῶς] *sed quonam modo* Fic.

ἀρκέσει] *ἀρκέσοι* Mon. B. *ἀρέσκει* Ven. C. Vind. D. et a m. pr. Par. D. a m. s. Vind. F. *ἀρκεῖ* idem a m. pr.

τοσαύτην] *hanc* Fic.

ἄλλο τι] *ἆρα ἄλλο τι* Ang. B. „male in aliis *ἄλλός τις.*" Muretus. *ἀλλ' ὅτι* Lob. Vind. BF. Flor. RTU. *ἄλλοτι* editi ante Bekkerum.

σκυτοτόμον] *ἔτι σκ. τινὰ* Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT.

αὐτόσε] *αὐτός σε* Ven. C. *αὐτόν σοι* Par. DK. *αὐτοῖς σοι* Mon. B.

ἄλλος δέ τις ὑφάντης; ἢ καὶ σκυτοτόμον αὐτόσε προσθήσομεν ἤ τιν' ἄλλον τῶν περὶ τὸ σῶμα θεραπευτήν; Πάνυ γε. Εἴη δ' ἂν ἥ γε ἀναγκαιοτάτη πόλις ἐκ τεττάρων ἢ πέντε ἀνδρῶν. Φαίνεται. Τί δὴ οὖν; ἕνα ἕκαστον τούτων δεῖ τὸ αὑτοῦ ἔργον ἅπασι κοινὸν κατατιθέναι, οἷον τὸν γεωργὸν ἕνα ὄντα παρασκευάζειν σιτία τέτταρσι καὶ τετραπλάσιον χρόνον τε καὶ πόνον ἀναλίσκειν ἐπὶ σίτου παρασκευῇ καὶ ἄλλοις κοινωνεῖν, ἢ ἀμελήσαντα ἑαυτῷ μόνῳ τέταρτον μέρος ποιεῖν τούτου τοῦ σιτίου ἐν τετάρτῳ μέρει τοῦ χρόνου, τὰ δὲ τρία, τὸ μὲν ἐπὶ τῇ τῆς οἰκίας παρασκευῇ διατρίβειν, τὸ δὲ ἱματίου, τὸ δὲ ὑποδημάτων, καὶ μὴ ἄλλοις κοινωνοῦντα E 370

προσθήσομεν] προσήσομεν Amb. C. προσοίσομεν Flor. T.
τιν'] τινα Vind. F.
τῶν] τὸν Lob. Vind. B. Vat. HM.
θεραπευτήν] θεραπευτῶν Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U. Bas. ab.
ἥ γε ἀναγκαιοτάτη πόλις] Haec respiciens Aristoteles ab Astio citatus Polit. L. IIII. c. 3. p. 120. ed. Goettl. διόπερ, inquit, ἐν τῇ Πολιτείᾳ κομψῶς τοῦτο, οὐχ ἱκανῶς δ' εἴρηται. φησὶ γὰρ ὁ Σωκράτης ἐκ τεττάρων τῶν ἀναγκαιοτάτων πόλιν συγκεῖσθαι, λέγει δὲ τούτους ὑφάντην καὶ γεωργὸν καὶ σκυτοτόμον καὶ οἰκοδόμον. ubi nescio an magis ex aequo egisset, si τὴν ἀναγκαιοτάτην πόλιν, quam Plato dixerat, reliquisset.
ἀνδρῶν.] ἀνδρῶν; Ald.
E ἕνα] ἕνεκα Amb. C. οὐχ ἕνα Vind. F. Ang. B. Flor. R. *om.* Ven. B. editi ante Astium.
τούτων] *om.* Vind. E.
δεῖ] Ita Vind. F. correctus in diphthongo. δὴ Flor. B. Bas. ab.
αὑτοῦ] αὐ. Lob. Vind. DF. Ald. Bas. ab. ἑαυτοῦ Ven. B. ἑαυτὸ Amb. C.
ἅπασι] πᾶσι Vind. F. Ang. B. Flor. R. *om.* Lob. Vind. B. Vat. M. Fic.
κατατιθέναι] Signum interrogandi et hoc loco cum Bekkero et Stallbaumio et deinde post κοινωνεῖν cum Aldo delevi, unum in fine totius enuntiationis post πράττειν sufficere ratus, quo loco Stephanus primus posuit. Idem p. 370. A. post τοῦ χρόνου cum Basileensibus tertium et post ὑποδημάτων solus quartum faciens orationem iusto commotiorem reddidit. Si altero opus est, post κατατιθέναι locum habet.
τετραπλάσιον — κοινωνεῖν] laudat Thomas Mag. p. 539. explicationis caussa addens ἤγουν μεταδιδόναι τούτου.
τε καὶ πόνον] *om.* Vind. D.
παρασκευῇ] παρασκευῆς Thomae cod. Leid. pr.
μόνῳ] Ita Vind. F. correctus in ῳ. μόνον Ven. BC. Vind. D. Amb. C. Vat. H. Flor. ACRTV. μόνων Vind. E.
τούτου τοῦ σιτίου] τ. τ. σίτου Vind. F. Ang. B. Flor. R. *praeparationem videlicet alimentorum* Fic.
370 τετάρτῳ] τῷ τετ. Vind. D.
τρία] int. vers. Vind. F.
δὲ ἱματίου, τὸ δὲ ὑποδημάτων] δ' ἱμ. τὸ δ' ὑπ. Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT.
καὶ μὴ — ἔχειν] Haec quoque commemorat Thomas l. c. et Phaborinus ab Oudendorpio collatus.
ἄλλοις] ἄλλως Amb. C. ἄλλας Vind. E.
κοινωνοῦντα] κοινωνοῦν τὰ Phab.

πράγματα ἔχειν, ἀλλ' αὐτὸν δι' αὐτὸν τὰ αὐτοῦ πράττειν; Καὶ ὁ Ἀδείμαντος ἔφη· ἀλλ' ἴσως, ὦ Σώκρατες, οὕτω ῥᾴδιον, ἢ 'κείνως. Οὐδέν, ἦν δ' ἐγώ, μὰ Δί' ἄτοπον. ἐννοῶ γὰρ καὶ αὐτὸς εἰπόντος σοῦ, ὅτι πρῶτον μὲν φύεται B ἕκαστος οὐ πάνυ ὅμοιος ἑκάστῳ, ἀλλὰ διαφέρων τὴν

πράγματα] πράγματ' Vind. F. Ang. B. Flor. R.

αὐτὸν] αὐ. Vind. D. αὐτοῦ Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. CRT. *sed ipsum sibi sine alterius auxilio providere* Fic.

αὐτοῦ] αὐ. Vind. DF. αὐτὰ Amb. C. a m. pr.

ῥᾴδιον] ῥᾷον Mon. B. Flor. U. Bekkerus, Astius, Stallbaumius. *facilius* Fic. Eandem emendationem tacite fecit Muretus οὕτω ῥᾷον ἢ 'κείνως pro lemmate ponens, nec non necessariam ostendit Heindorfius ad Phaedon. p. 70. D. quo loco pro vulgato εἰ βούλει ῥᾴδιον μαθεῖν e codice Tub. et Stob. ῥᾷον reponentem sequitur Fischerum, cuius iudicium postea duo optimi codices, Clark. et Ven. C. comprobarunt. Etiam Phileb. p. 48. B. pro ἵνα καὶ ἐν ἄλλοις ῥᾴδιον καταμαθεῖν τις οἷός τ' ᾖ μίξιν λύπης τε καὶ ἡδονῆς, quod Fischerus p. 64. intactum reliquerat, nunc secundum optimos quosdam ῥᾷον legitur. Sed Menon. p. 94. E. omnes codices cum vulgata ὡς ἴσως μὲν καὶ ἐν ἄλλῃ πόλει ῥᾴδιόν ἐστι κακῶς ποιεῖν ἀνθρώπους, ἢ εὖ, ἐν τῇδε δὲ καὶ πάνυ exhibent, nullus ῥᾷον, quod a Buttmanno et Heindorfio commendatum receperunt Bekkerus et Stallbaumius. Nec desunt aliorum scriptorum loci, quibus adductum puto Schneiderum in lexico alteram comparativi formam ῥαδίων statuisse. Cuius quum nusquam certius vestigium exstet, codicum consensum ita sequendum censeo, ut ἢ pro μᾶλλον, ἢ accipiamus: *hac potius, quam illa ratione facile videtur.* Tale ἢ verbis voluntatem significantibus saepissime coniungi nemo ignorat. Cf. Nitzschii commentationem ad calcem Ionis Platonici p. 70. Neque video, quid obstet, quo minus adiectivis idem fiat.

ἢ 'κείνως] ἢ ἐκείνως Vind. BEF. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. U. Bekkerus, Astius in tert. ed. et Stallbaumius. ἢ ἐκεῖνος Vat. H. ἢ κείνως Ald. Reliquos codices, de quibus nihil significavit Bekkerus, probabile est cum Lob. Vind. D. et Stephano habere ἢ 'κείνως, etsi coronidem Bekkerus vulgatae in comm. imponere neglexit, quam clarissime expresserunt Basileenses et Stephanus. Eadem negligentia ad Lach. p. 184. E. (p. 263, 6.) et Soph. p. 258. C. (219, 4.) vulgatam ἢ κείνῳ et ἢ κεῖνος esse dicit, quum sit ἢ 'κ. Edidit autem utroque loco ἢ ἐκ. priori cum quatuor codicibus non optimis, altero cum uno valde mediocri; sed in comm. vulgatam ἢ κ. relictam malle fatetur, reliquitque Leg. I. p. 628. C. II. 654. C. XII. 944. D. ἢ κείνως, ἢ κεῖνος, ἢ κείνῃ, quamquam secundo loco unus codex praebebat ἢ ἐκεῖνος, quam formam invitis optimis non solum significatis Sophistae et Lachetis locis, sed etiam sine retractatione Hipp. mai. p. 303. C. Polit. p. 263. B. 284. C. Civ. L. VII. p. 516. D. 524. C. exhibuit pro ἢ 'κείνως, ἢ 'κείνῃ, ἢ 'κεῖνο, ἢ 'κεῖνα, ἢ 'κείνῃ. His omnibus ocis ego ἢ 'κ. scribendum puto, quemadmodum nostro, ut crasis sit imperfecta. Ionicis enim κεῖνος etc. abstinuisse Platonem hoc persuadet, quod nusquam post consonantem aut vocalem crasecos impatientem eis usus videtur. Tantum Sympos. p. 219. C. duo optimi, sed soli, Clark. et Vat. A. καίπερ κεῖνο, et Hipp. mai. p. 293. C. octo ex octodecim cum Lob. ἔμπροσθεν κεῖνα, et Gorg. p. 520.

φύσιν, ἄλλος ἐπ' ἄλλου ἔργου πρᾶξιν. ἢ οὐ δοκεῖ σοι; Ἔμοιγε. Τί δέ; πότερον κάλλιον πράττοι ἄν τις εἷς ὢν πολλὰς τέχνας ἐργαζόμενος, ἢ ὅταν μίαν εἷς; Ὅταν, ἦ δ' ὅς, εἷς μίαν. Ἀλλὰ μήν, οἶμαι, καὶ τόδε δῆλον, ὡς, ἐάν τίς τινος παρῇ ἔργου καιρόν, διόλλυται. Δῆλον

A. Clark. Vat. A. Lob. Vind. B. περὶ κείνων habent, quos nemo inter editores secutus est. Itaque Phileb. p. 36. D. ὦ καὶ 'κείνου restituo, et ubi codices rem incertam relinquunt, ut Civ. L. I. p. 337. A. IIII. 425. A. X. 606. A. Theaet. p. 203. E. aut cum Bekkero vocalem exprimendam, aut coronidem imponendam existimo.

Οὐδὲν] Ita Lob. Vind. BDEF. decem Bekkeriani, Florentini omnes, Bekkerus, Astius, Stallbaumius. Antea legebatur *οὐδέ*, quod si in Par. A. exstat, de quo Bekkerus tacet, contendere cum altero posse videtur. Commodissime enim Socrates et valde Platonice sermonem Adimanti sic exciperet et continuaret: *neque profecto mirum.* Cf. L. I. p. 341. B: οὐδέ γ' ἂν ἐπιχειρήσαιμι. Quamquam verborum, quae sequuntur, collocatio nostro loco alia et hoc οὐδὲν simillimum illi est, quod legitur L. III. p. 399. D: οὐδέν γε, ἦν δ' ἐγώ, καινὸν ποιοῦμεν. Astio quidem οὐδὲν vel ex coniectura reponendum videbatur. Ficinus: *minime, per Iovem: absurdum enim.*

Δι'] διὰ Vind. EF.

αὐτὸς] αὐτὸν Vat. M.

πρῶτον μὲν φύεται] φ. μ. π. Flor. T. π. μ. ἡμῶν φ. Ven. C. Vind. DF. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. RU. Astius, Bekkerus, Stallbaumius. *nasci nos quidem* Fic. Ego neque in codicibus neque in ipsa re satis caussae video, cur ἡμῶν recipiatur.

B *πρᾶξιν*] πράξει Lob. Vind. B. Vat. BHM. Ven. B. Flor. ABV. editi praeter Bekkerum, tacentibus de Par. K. Bipontinis. Cf. ad L. I. p. 353. A.

ἢ] ἦ Par. DK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Vat. HM. Ald. Bas. ab. Steph. Stallbaumius nihil de hac varietate neque de Florentinis adnotavit.

δέ] δαί Par. A. Flor. T. iidem, qui p. 357. C. hoc interrogationis paullo vehementioris et cum aliquo animi motu coniunctae signum pro leniore et magis sedato δὲ exhibebant; quorum priori Bekkerum, qui multis locis δαὶ etiam ex uno codice recepit (Phaedro p. 258. B. 269. A. Critone p. 54. A. Ione p. 533. A. et tricies amplius) et quidem ex hoc ipso Par. A. L. III. p. 389. D. V. 469. B. C. 470. A. nostro loco et alibi obsecutum non esse mireremur, nisi in comm. ad L. VIII. p. 551. E. (p. 391, 18.) nos docuisset δαὶ in illo codice plerumque correctori deberi, id quod ad p. 357. C. pro certo, ad p. 386. A. B. cum dubitatione refert. Itaque huic libro idem, quod Clarkiano accidit, qui saepe δαὶ a manu secunda habet; Bekkerus autem quoties nihilominus illum solum sequitur, ut libro tertio et quinto, aut clare manum primam vidit, aut dubiam scripturam in eam partem, quam probabiliorem putaret, interpretatus est. Nobis maiore auctoritate opus videtur et plurium bonorum codicum testimonium requirimus certum, ne forte invito scriptori aliquid impertiamus, quod valde vulgare Athenis fuisse Aristophanis reliquiae demonstrant.

πότερον κάλλιον] κ. π. Vind. B.

πολλὰς] *omnes simul* Fic.

τόδε] τόγε, sup. δ, Amb. C. τότε Lob. Vind. E. Vat. M. et a m. pr. B. τοῦτο Ven. B. Vind. B. Vat. H. editi ante Bekkerum.

παρῇ ἔργου καιρὸν] ἔ. π. κ.

γάρ. Οὐ γάρ, οἶμαι, ἐθέλει τὸ πραττόμενον τὴν τοῦ πράττοντος σχολὴν περιμένειν, ἀλλ' ἀνάγκη τὸν πράτ- C τοντα τῷ πραττομένῳ ἐπακολουθεῖν μὴ ἐν παρέργου μέρει. Ἀνάγκη. Ἐκ δὴ τούτων πλείω τε ἕκαστα γίγνεται καὶ κάλλιον καὶ ῥᾷον, ὅταν εἷς ἓν κατὰ φύσιν καὶ ἐν καιρῷ σχολὴν τῶν ἄλλων ἄγων πράττῃ. Παντάπασι μὲν οὖν. Πλειόνων δή, ὦ Ἀδείμαντε, δεῖ πολιτῶν, ἢ τεττάρων, ἐπὶ τὰς παρασκευὰς ὧν ἐλέγομεν. ὁ γὰρ D γεωργός, ὡς ἔοικεν, οὐκ αὐτὸς ποιήσεται ἑαυτῷ τὸ

Vind. F. Ang. B. Flor. R. ἔ. κ. κ. Lob. Vind. B. Vat. M. *si nobis in alio quodam negotio occupatis opportunitas alicuius operis praeterit, eiusdem perit et actio.* Ficinus; quasi παρίῃ καιρὸς legisset.

οἶμαι] *om.* Fic.

ἐθέλει] ἐθέλειν Vat. B.

τὸ] τὸν Lob. Vat. M.

πράττοντος] πράγματος Vat. B. a m. pr.

C τε] *om.* Vind. F. Ang. B.

ὅταν] ὄντα Ven. C. Vind. D. Par. K. et a m. pr. D.

εἷς] εἰ Par. K. sec. Bip. et cum litura Vind. D. εἰς Vind. F.

ἓν] ἓν ἢ Ald. Bas. ab. Steph. quibus Bekkerus Ven. C. Vind. B. Amb. C. consentire significat. Sed de Veneto Astii testimonium obstat, qui illo auctore ἢ a se eiectum dicit; neque in Vind. a me repertum est. Stallbaumius hanc varietatem silentio praetermisit.

καὶ] *om.* Par. K. Ven. C. sec. Astium, Mon. B. Amb. C. Flor. TUV. Ficinus et Astius.

πράττῃ] πράττοι Par. K. sec. Bip.

δή, ὦ Ἀδείμαντε, δεῖ] δεῖ ὦ ἀδ. Ang. B. et, deleto monosyllabo post ἀδείμαντε, Vind. F.

τὰς] τὰς τούτων Vind. F. Ang. B.

ἐλέγομεν] λέγομεν Par. K. Mon. B. Flor. TU.

αὐτὸς] *om.* Fic.

ἑαυτῷ] αὐτὸς Vind. F. Ang. B.

D ἀρότρον] ἀρότριον Lob. Vind. B. Vat. BM.

μέλλει] μέλλοι Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. RU. Ald. Steph.

καλὸν] Ita Ven. C. etiam sec. Astium et omnes Stallbaumii et Bekkeri codices excepto Flor. R. et fortasse Ven. B. de quo nihil significavit Bekkerus. Nam Vind. B. cuius item lectionem incertam reliquit, cum Lob. Vind. DF. καλὸν habet. Etiam Ficinus positivum legit: *si commodum operi futurum est.* In Vind. E. (Flor. R.) et editionibus Ald. Bas. ab. Steph. est κάλλιον, quod non immerito in pr. et sec. ed. praeferebat Astius, quodque tum per se tum propter superiora illa κάλλιον καὶ ῥᾷον cuilibet placere debet. Sed codices docent Platoni placuisse alterum.

οὐδὲ] οὐ, sup. δὲ, Vind. D.

σμινύην] *ligones et rastros* Fic. Cf. Timaeum p. 233. et inprimis Xenoph. Cyrop. L. VI. c. 2, 34. 36.

ὁ] *om.* Vind. E.

δὲ] γὰρ Vind. D. *enim* Fic.

τούτῳ] τούτων Vind. F.

δεῖ] δὴ Vind. E.

δὲ] δὴ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τε] *om.* Amb. C.

ὁ σκυτοτόμος] ὁ *om.* Vat. B. Post haec vulgo additum legitur ἢ οὔ; et in editionibus Ficini *nonne?* Sed codices potiores et plures, Par. A. Lob. Vind. BE. et a m. pr. F. (is a m. s. int. vers. ἢ οὔ habet) Vat. BHM. Ven. B. Amb. C. Flor. ACTV.

ἄροτρον, εἰ μέλλει καλὸν εἶναι, οὐδὲ σμινύην οὐδὲ τἆλλα ὄργανα, ὅσα περὶ γεωργίαν· οὐδ' αὖ ὁ οἰκοδόμος· πολλῶν δὲ καὶ τούτῳ δεῖ· ὡσαύτως δὲ ὁ ὑφάντης τε καὶ ὁ σκυτοτόμος. Ἀληθῆ. Τέκτονες δὴ καὶ χαλκῆς καὶ τοιοῦτοί τινες πολλοὶ δημιουργοὶ κοινωνοὶ ἡμῖν τοῦ πολιχνίου γιγνόμενοι συχνὸν αὐτὸ ποιοῦσι. Πάνυ μὲν οὖν. Ἀλλ' οὐκ ἂν πω πάνυ γε μέγα τι εἴη, εἰ αὐτοῖς βουκόλους τε καὶ ποιμένας τούς τε ἄλλους νομέας προσθεῖμεν, ἵνα οἵ τε γεωργοὶ ἐπὶ τὸ ἀροῦν ἔχοιεν βοῦς οἵ τε E

omittunt, neque in codice Ficini Vind. E. legitur *nonne*.

δὴ] Ita secundum Par. A. Ven. C. Vind. DE. Amb. C. Vat. H. Flor. ACT. scribendum putavi pro vulgato *δέ*, quod iusto maiorem vim in extrema verba *συχνὸν αὐτὸ ποιοῦσι* confert, quum origo fabrorum potius significanda sit. Idem expressit Ficinus: *igitur*.

χαλκῆς] Hanc ab Astio ex coniectura illatam formam Bekkerus quum in duobus optimis, Par. A. Ven. C. a m. pr. perscriptam invenisset, tenuit; Stallbaumius cum reliquis codicibus, quibus Lob. Vind. BDEF. accedunt, et editionibus *χαλκεῖς* servavit, quae forma communis et Platoni quoque frequentior est. Sed L. VI. p. 484. C. plurimi libri et optimi *γραφῆς*, Critia p. 109. B. *νομῆς*, Sympos. p. 178. B. optimi *γονῆς*, Polit. p. 271. D. non pauci et boni *νομῆς* exhibentes ab hoc, quod grammatici (cf. schol. Palat. ad Thucyd. L. I. c. 63.) *Ἀττικώτερον* tradunt, nequaquam eum abstinuisse declarant. Itaque et h. l. *χαλκῆς* et L. VII. p. 541. A. *γονῆς* ex eisdem codicibus et *βασιλῆς* Sympos. p. 196. C. ex Clark. Vat. A. Ang. C. a Bekkero receptum probo, neque *δρομῆς* L. X. p. 613. B. quamvis in uno Par. A. inventum reiicio, quia Ven. C. ibi deficit; sed Menex. p. 239. D. *γονεῖς* propter unius Ven. D. incertam scripturam non magis, quam L. VI. p. 488. A. *γραφεῖς* e coniectura mutari debebat, quod fecisse Bekkerum miror, quum Theaet. p. 175. A. *βασιλεῖς* cum altero inter versus codicis Clarkiani scripto non permutaverit. Ceterum cf. Matthiae gramm. p. 184.

πολιχνίου] *πολιχνείου* Flor. V. *πολυχνίου* Vind. E.

γιγνόμενοι] *γιν.* Vind. E.

ποιοῦσι.] *ποιοῦσιν.* Bekkerus et Stallbaumius.

πω] *που* Vind. T. et a m. pr. Flor. R.

πάνυ] *satis* Fic.

γε] *om.* Amb. C.

εἴη] *οἴει* Lob. Vind. B. Vat. HM. Amb. C.

εἰ] *εἰ μὴ* Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRTV. *nisi* Ficinus; quem merito castigavit Muretus. Tamen non solum Stephanus in adnot. p. 76. et Cornarius ecl. p. 96. *μὴ* inserendum iudicarunt, sed etiam Astius et Stallbaumius id receperunt, quo nihil ineptius fieri potuit. Num Socrates id agit, ut valde magnam faciat civitatulam, et nondum factam dolet, et quia aliter fieri non possit, pastores inducit? Quae omnia ex illo *μὴ* profluunt. Adimanti vero responsio talis est, ut cum eo consistere prorsus nequeat.

αὐτοῖς] *αὐτοὺς*, sup. *οἱ*, Vind. D.

νομέας] *κομέας* Flor. B.

ἵνα] *ἕνα*, sup. *ἵνα*, Vind. B. E

βοῦς] *βοὺς* Vind. F. *βόας*, sup. *βοῦς*, Par. K.

οἰκοδόμοι πρὸς τὰς ἀγωγὰς μετὰ τῶν γεωργῶν χρῆσθαι ὑποζυγίοις, ὑφάνται δὲ καὶ σκυτοτόμοι δέρμασί τε καὶ ἐρίοις. Οὐδέ γε, ἦ δ' ὅς, σμικρὰ πόλις ἂν εἴη ἔχουσα πάντα ταῦτα. Ἀλλὰ μήν, ἦν δ' ἐγώ, κατοικίσαι γε αὐτὴν τὴν πόλιν εἰς τοιοῦτον τόπον, οὗ ἐπεισαγωγίμων μὴ δεήσεται, σχεδόν τι ἀδύνατον. Ἀδύνατον γάρ. Προσδεήσει ἄρα ἔτι καὶ ἄλλων, οἳ ἐξ ἄλλης πόλεως αὐτῇ κομίσουσιν ὧν δεῖται. Δεήσει. Καὶ μὴν κενὸς ἂν ἴῃ ὁ διάκονος, μηδὲν ἄγων ὧν ἐκεῖνοι δέονται, παρ' ὧν 371 ἂν κομίζωνται ὧν ἂν αὐτοῖς χρεία, κενὸς ἄπεισιν. ἦ

ἀγωγὰς] ἤτοι μετακομιδὰς int. vers. Flor. AC. τὰς μετακομιδὰς item int. vers. super vulgata habet Vind. F.

μετὰ τῶν γεωργῶν] *om.* Fic.

ὑποζυγίοις] ὑποζυγίας Vind. D.

σμικρὰ] ἔτι σμ. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἔχουσα] σχοῦσα Vind. F.

πάντα] ἅπαντα Vind. F. Ang. B. Flor. R.

κατοικίσαι] κατοικήσαι Ang. B. Ald. Bas. ab. κατοικῆσαι Lob. Vind. EF. Vat. BHM. Ven. B. et a m. s. C. Par. DK. Mon. B. Flor. ACRT.

αὐτὴν] *om.* Fic.

οὗ] Ita, sup. εἰ, Vind. F. ᾗ Par. K. sec. Bip. et a m. s. D. Mon. B. Flor. U.

ἐπεισαγωγίμων] ἐπισαγωγίμων Bas. ab.

μὴ] μὴ δὲ Vind. F.

Προσδεήσει] πρὸς δεήσει Ald.

αὐτῇ] αὐτοὶ Vind. F. Ang. B.

κομίσουσιν] κομισοῦσιν Ven. C. κομιοῦσιν Vind. F. et correctus in ου B. Ang. B. Flor. R. Bekkerus et Stallbaumius. Mihi parum credibile videtur librarios tam multos et aliarum rerum diligentiores hic futurum Atticum, quod plurimis locis a Platone usurpatum servarunt, corrupisse; neque video, cur huic negetur, quod Euripidem aliquoties admisisse consensus codicum docet. Cf. Matthiae gramm. p. 324.

ἴῃ] Ita Mon. B. Flor. U. Bekkerus, Astius in tert. ed. et Stallbaumius. Reliqui codices editique εἴη, quod frustra defendebat in comm. Astius, sensum recte expressum a Ficino statuens, cuius haec est interpretatio: *vanus autem esse minister, nihil adducens earum rerum, quibus indigent hi, a quibus affert ea, quorum sua civitas indiget. vacuus enim rediret.* Primum non is, qui aliquid frustra facit, metaphorice κενὸς εἶναι dicitur, sed qui omnino inanis et nihili est. Deinde admodum ineleganter ad explicandum id, quod metaphorice dictum esset κενὸς ἂν εἴη ὁ διάκονος, adhiberetur idem nomen non iam metaphorica, sed propria significatione intelligendum: κενὸς ἄπεισιν. Tum vero haec ipsa explicatio brevitatem habet asperam, non concinnam, neque frustra γὰρ interponendum putabat Stephanus in margine, quod et Ficinus addidit et in Vat. B. a m. s. interpositum legitur. Denique pro μηδὲν ἄγων Platonis consuetudo exigebat εἰ μηδὲν ἄγοι, et εἰ in Flor. T. ante μηδὲν inter versus scriptum est. Recepta vero emendatione lenissima nihil ad veritatem et elegantiam et concinnitatem desiderari potest: *vacuus si eat, abibit vacuus.* Etiam Muretus ἂν pro ἐὰν accipiebat, dum Ficinum corrigens *si inanis fuerit* interpretatur; id vero cum optativo perperam construebat.

παρ' ὧν] Pro ὧν Mon. B. a m. pr. ᾧ, a m. s. οὗ habet.

γάρ; Δοκεῖ μοι. Δεῖ δὴ τὰ οἴκοι μὴ μόνον ἑαυτοῖς ποιεῖν ἱκανὰ, ἀλλὰ καὶ οἷα καὶ ὅσα ἐκείνοις, ὧν ἂν 427 δέωνται. Δεῖ γάρ. Πλειόνων δὴ γεωργῶν τε καὶ τῶν ἄλλων δημιουργῶν δεῖ ἡμῖν τῇ πόλει. Πλειόνων γάρ. Καὶ δὴ καὶ τῶν ἄλλων διακόνων που τῶν τε εἰσαξόντων καὶ ἐξαξόντων ἕκαστα. οὗτοι δέ εἰσιν ἔμποροι. ἦ γάρ; Ναί. Καὶ ἐμπόρων δὴ δεησόμεθα. Πάνυ γε. Καὶ ἐὰν μέν γε κατὰ θάλατταν ἡ ἐμπορία γίγνηται, συχνῶν καὶ ἄλλων B προσδεήσεται, τῶν ἐπιστημόνων τῆς περὶ τὴν θάλατταν ἐργασίας. Συχνῶν μέντοι. Τί δὲ δή; ἐν αὐτῇ τῇ πόλει

ἂν αὐτοῖς] ἂν *om.* Mon. B.

371 ἄπεισιν] ἄπεισι Vind. F. ἅπασιν Mon. B. a m. s.

ἦ] ἢ Vind. F.

Δοκεῖ] ναί δοκεῖ Lob. Vind. B. Vat. BM.

ἑαυτοῖς] αὐτοῖς Amb. C. Ang. B. αὑτοῖς Vind. F. *illi civitati* Fic.

ἀλλὰ καὶ] *sed* Fic.

οἷα] ἴσα int. vers. Flor. T.

ἐκείνοις, ὧν ἂν δέωνται] *iis, quibus illa indiget* Fic. Neque aliter ὧν intelligi posse videtur, nisi ut pro masculino accipiatur. Quod quum ob superiora illa ὧν δεῖται et ὧν ἐκεῖνοι δέονται, in quibus neutrum est, offensionem habeat, Astius in adnotatione ταῦτα inter ἐκείνοις et ὧν subaudiendum statuit hac ratione: ἀλλὰ καὶ (ἱκανὰ δεῖ ποιεῖν) ἐκείνοις ταῦτα, ὧν ἂν δέωνται, καὶ ταῦτα τοιαῦτα καὶ τόσα, οἷα καὶ ὅσα (ὄντα) ἱκανὰ αὐτοῖς ἐστί. Sed οἷα et ὅσα eum locum tenent, ut necessario ad ἱκανὰ referenda sint, neque supplementum, quale ταῦτα est, admittunt. Bekkerus ex Mon. B. tria verba recepit scripsitque: ἐκείνοις ἄξουσιν, οἳ μεταδώσουσιν ὧν ἂν δέωνται. Cui additamento nihil praeter auctoritatem deest ab ipso Flor. U. negatam; qua re commotus Stallbaumius locum haud dubie corruptum pronuntiare et novissimam Astii coniecturam commemorare satis habuit: ἐκείνοις παρ' ὧν ἂν κομίζωνται ὧν ἂν δέωνται. Ego in Ficini interpretatione adquiesco.

δὴ] δεῖ Lob. Ang. B. Vat. M. et a m. pr. Vind. BF. δὲ Ald. Bas. a.

τε] *om.* Lob. Vind. B.

δεῖ] ἀεὶ Vind. F. Ang. B.

γάρ. Καὶ δὴ] γὰρ καὶ δὴ a m. pr. γάρ καὶ δή: a m. s. Vind. D.

ἐξαξόντων] τῶν ἐξ. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. T.

δέ εἰσιν] δ' εἰσὶν Vind. F. Ang. B. Flor. R. δέησιν Ven. C.

ἦ] ἢ Vind. F.

Καὶ ἐμπόρων] καὶ *om.* Fic.

δεησόμεθα] διεσόμεθα Flor. AV. δεησόμεθα; Lob.

θάλατταν] In Vind. F. ν a m. s. int. vers. additum est.

γίγνηται] γένηται Vat. B.

ἄλλων] *om.* Fic. B

τῆς] *om.* Vind. B. Vat. M.

τὴν] *om.* Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV.

θάλατταν] θάλασσαν Par. DK. Mon. B. Flor. BU. Ald. Bas. ab. Steph. Cf. ad L. I. p. 332. E.

δὲ] δαὶ Par. A. — In sequentibus cum Bekkero et Stallbaumio signum interrogandi, quod vulgo post πόλει erat, post δή collocavi, quia quae antea dicta sunt de ministris et operis mercatoriis, non minus, quam quae sequuntur, in ipsa urbe fieri incrementum et nova civium genera adsciscì iubent, ut Socrates minus commode quaerere videatur: *quid vero in ipsa urbe fiet?* Quod si quis vulgatam interpunctionem ita tueatur,

πῶς ἀλλήλοις μεταδώσουσιν ὧν ἂν ἕκαστοι ἐργάζωνται; ὧν δὴ ἕνεκα καὶ κοινωνίαν ποιησάμενοι πόλιν ᾠκίσαμεν. Δῆλον δή, ἦ δ' ὅς, ὅτι πωλοῦντες καὶ ὠνούμενοι. Ἀγορὰ δὴ ἡμῖν καὶ νόμισμα ξύμβολον τῆς ἀλλαγῆς ἕνεκα γενήσεται ἐκ τούτου. Πάνυ μὲν οὖν. Ἂν οὖν κομίσας C ὁ γεωργὸς εἰς τὴν ἀγοράν τι ὧν ποιεῖ ἤ τις ἄλλος τῶν δημιουργῶν μὴ εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον ἥκῃ τοῖς δεομένοις τὰ παρ' αὐτοῦ ἀλλάξασθαι, ἀργήσει τῆς αὐτοῦ δημιουργίας καθήμενος ἐν ἀγορᾷ; Οὐδαμῶς, ἦ δ' ὅς· ἀλλ' εἰσὶν οἳ τοῦτο ὁρῶντες ἑαυτοὺς ἐπὶ τὴν διακονίαν τάττουσι ταύτην, ἐν μὲν ταῖς ὀρθῶς οἰκουμέναις πόλεσι σχεδόν τι οἱ ἀσθενέστατοι τὰ σώματα καὶ ἀχρεῖοί τι ἄλλο ἔργον πράττειν. αὐτοῦ γὰρ δεῖ μένοντας αὐτοὺς D περὶ τὴν ἀγορὰν τὰ μὲν ἀντ' ἀργυρίου ἀλλάξασθαι τοῖς

ut Socratem commercium maritimum, cuius proxime iniecisset mentionem, respicientem hoc voluisse statuat: *quomodo vero in ipsa urbe commercium facient?* verbis πῶς ἀλλήλοις μεταδώσουσιν significationem loci per adverbium vel iterandis illis ἐν αὐτῇ τῇ πόλει faciendam deesse sentiet.

μεταδώσουσιν] μεταδοκοῦσιν Amb. C. a m. pr. In margine Flor. AC. adscriptum est μεγάλων οὐσιῶν ἂν ἕκαστοι ἐργάσωνται, quae quomodo ex genuinis depravata sint, in promptu est.

ἂν] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM.

ἐργάζωνται] ἐργάζονται iidem et Ven. C. ἐργάσωνται Ang. B.

ἕνεκα καὶ] κ. ἕ. Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. R.

ᾠκίσαμεν] ᾠκήσαμεν Ven. B. Par. K. Mon. B. Vat. M. Lob. Vind. BDE. Flor. ACUV. Ald. Bas. ab. Stephanus hic quoque signum interrogationis fecit.

Δῆλον] δῆλα Ang. B. Flor. R.

πωλοῦντες] πωλοῦντές τε iidem et Vind. F. Ficinus perverso ordine: *emendo et vendendo.*

δὴ ἡμῖν] δὲ ἡμῖν Vind. EF. Ang. B. Flor. ACR. δὴ ἡμεῖς Lob. δὲ ἡμεῖς Vat. M. ἦ δ' ὅς Amb. C. ἦν δ' ἐγὼ Flor. T.

ξύμβολον] συμβ. Vind. F. Flor. R. *in commerciis* Fic.

ἕνεκα γενήσεται] γ. ἕ. Vind. B.

τούτου.] τούτου; Vind. D. Fic. Bas. ab.

Ἂν] ἐὰν Vind. D.

γεωργὸς] γεωργός τι Lob. a m. pr. γεωργός a m. s.

ἤ] εἴ Flor. AC. et a m. pr. C Vat. B. Bas. ab.

ἥκῃ] ἥκει Flor. R. ἥκοι Flor. B. Ald. Bas. ab.

αὐτοῦ] αὐ. Lob. Vind. D. Ald. Bas. ab. *om.* Fic.

δημιουργίας] δημηουργίας Lob.

ἀλλ' εἰσὶν] ἀλλὰ εἰσὶν Lob. Vind. B. ἀλλὰ εἰσιν Flor. V. Ante haec Stephanus cum prioribus punctum, posteriores comma fecerunt.

οἳ] οἱ Vind. E.

ὀρθῶς] ὀρθαῖς Par. K.

τι] τοι Vat. B.

τι ἄλλο] ἄλλο τι Vind. F. Ang. B. ἄλλο (Par. A. Flor. BV.) editi ante Bekkerum.

δεῖ] δὴ Mon. B. Vat. H. Flor. ACTUV. Neque Ficinus videtur δεῖ legisse: *qui illic constituti circa forum — commutant* etc.

μένοντας] ἐλθόντας Vind. D.

δὲ ἀντὶ] ἀντὶ *om.* Vat. B. D δ' ἀντ' Vind. F. Ang. B.

αὖ] *om.* Ven. C. Vind. DF.

τι δεομένοις ἀποδόσθαι, τοῖς δὲ ἀντὶ αὖ ἀργυρίου διαλλάττειν, ὅσοι τι δέονται πρίασθαι. Αὕτη ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ἡ χρεία καπήλων ἡμῖν γένεσιν ἐμποιεῖ τῇ πόλει. ἢ οὐ καπήλους καλοῦμεν τοὺς πρὸς ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν διακονοῦντας ἱδρυμένους ἐν ἀγορᾷ, τοὺς δὲ πλανήτας ἐπὶ τὰς πόλεις ἐμπόρους; Πάνυ μὲν οὖν. Ἔτι δή τινες, ὡς ἐγῷμαι, εἰσὶ καὶ ἄλλοι διάκονοι, οἳ ἂν τὰ μὲν τῆς E διανοίας μὴ πάνυ ἀξιοκοινώνητοι ὦσι, τὴν δὲ τοῦ σώματος ἰσχὺν ἱκανὴν ἐπὶ τοὺς πόνους ἔχωσιν· οἳ δὴ πωλοῦντες τὴν τῆς ἰσχύος χρείαν τὴν τιμὴν ταύτην μισθὸν καλοῦντες κέκληνται, ὡς ἐγῷμαι, μισθωτοί. ἢ γάρ; Πάνυ μὲν οὖν. Πλήρωμα δὴ πόλεώς εἰσιν, ὡς ἔοικε, καὶ μισθωτοί. Δοκεῖ μοι. Ἆρ' οὖν, ὦ Ἀδείμαντε, ἤδη ἡμῖν ηὔξηται ἡ πόλις ὥστ' εἶναι τελέα; Ἴσως. Ποῦ

Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. RU.

διαλλάττειν] διαλλάττει Vind. D.

πρίασθαι] πριάσθαι Ald. Bas. a.

ἦν δ' ἐγώ] post χρεία posita habent Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐμποιεῖ] Ita Vind. B. cum litura post εῖ. ἐμποιεῖν Lob. Vat. M. ἐμποιήσει Amb. C. Flor. T.

ἢ] ἡ Ald. Steph. ἦ Bas. ab.

πρᾶσιν] πράσιν Vind. BEF. Par. K. sec. Bip. Mon. B.

διακονοῦντας] διακονουμένους Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ἀγορᾷ] ἀγοραῖς Vind. F. Ang. B. Flor. AR.

πλανήτας] πλάνητας Lob. Vat. BM. Ven. B. Par. K. sec. Bekk. quemadmodum Marklandus hunc locum citans ad Eurip. Iph. T. 417. scribit. Et πλανήτων est in nonnullis codicibus Epin. p. 986. B. Sed ibi Bekkerus secundum optimos dedit πλανητῶν (ἄστρων), neque hic πλάνητας ἐπὶ τὰς πόλεις praeferendum, quippe poëticae, ni fallor, orationi convenientius; et simillimum nostro Stephanus thes. III. p. 342. H. attulit Xenophontis locum Cyneg. 5, 17. de genere quodam leporum dicentis οἱ δ' ἐπὶ πάντας τοὺς τόπους πλανῆται.

τὰς] τὰ Ald.

καὶ ἄλλοι] ante ὡς collocata sunt in Flor. T.

ἀξιοκοινώνητοι] ἀξιοκίνητοι E Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ὦσι] ὦσιν Vind. B. εἰσι Mon. B.

ἱκανὴν] ἱκανῶς, sup. ήν, Flor. T.

ἔχωσιν] ἔχουσιν Vind. D. Par. K. Mon. B. Flor. U. Idem legisse videtur Ficinus, qui ἂν post οἳ per *cum* interpretans et δὲ post τὴν negligens *habent* posuit.

ταύτην] ταύτης Vind. B. Vat. BM. Par. K.

κέκληνται] κέκληται Vind. E.

ὡς ἐγῷμαι] *om.* Fic.

ἢ γάρ — μισθωτοί] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

Πάνυ] ναί: πάνυ Vind. F. ναὶ πάνυ Ang. B. Flor. R.

Πλήρωμα — Ἆρ' οὖν] *om.* Vind. E.

μισθωτοί] οἱ μ. Amb. C. Ang. B. Flor. CRT.

ὥστ'] ὥστε Lob. Vind. BE.

τελέα] τελεία Vind. F. Par. K. Flor. R.

οὖν ἄν ποτε ἐν αὐτῇ εἴη ἥ τε δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀδικία; καὶ τίνι ἅμα ἐγγενομένη ὧν ἐσκέμμεθα; Ἐγὼ μὲν, ἔφη, 372 οὐκ ἐννοῶ, ὦ Σώκρατες, εἰ μή που ἐν αὐτῶν τούτων χρείᾳ τινὶ τῇ πρὸς ἀλλήλους. Ἀλλ' ἴσως, ἦν δ' ἐγὼ, καλῶς λέγεις· καὶ σκεπτέον γε καὶ οὐκ ἀποκνητέον. Πρῶτον οὖν σκεψώμεθα, τίνα τρόπον διαιτήσονται οἱ οὕτω παρεσκευασμένοι. ἄλλο τι ἢ σῖτόν τε ποιοῦντες καὶ οἶνον καὶ ἱμάτια καὶ ὑποδήματα καὶ οἰκοδομησάμενοι οἰκίας θέρους μὲν τὰ πολλὰ γυμνοί τε καὶ ἀνυπόδητοι ἐργάσονται, τοῦ δὲ χειμῶνος ἠμφιεσμένοι τε καὶ B ὑποδεδεμένοι ἱκανῶς; θρέψονται δὲ ἐκ μὲν τῶν κριθῶν

οὖν ἄν] ἂν οὖν Vind. B. οὖν om. Vind. F. Fic.

αὐτῇ] αὐ. Vind. D.

ἡ] om. Vind. D.

ἐγγενομένη] ἐγγιν. Vind. E. Amb. C. Vat. H. ἐγγιγν. Flor. ACT. ἐγγεϊνομένι Ang. B.

ὧν] masculinum est non minus, quam in responsione Adimanti, qui interrogationis priorem partem, ut saepe fit, non posteriorem, respicit, αὐτῶν τούτων, quae Ficinus perperam interpretatus est *eorum quae diximus*.

372 λέγεις·] λέγεις, Bekkerus et Stallbaumius; ut ἴσως etiam ad sequentia pertinere videatur.

πρῶτον οὖν] π. μὲν Ang. B. π. μὲν οὖν Par. DK. Mon. B. Vind. E. Flor. BRU. editi praeter Bekkerum. *Et primum quidem* Fic.

σκεψώμεθα] σκεψόμεθα Vat. H.

διαιτήσονται] διαιτήσωνται Vind. D.

παρεσκευασμένοι] παρασκευασμένοι Vind. E.

οἰκοδομησάμενοι] post οἰκίας positum in Vind. F. Ang. B. Flor. R. qui ordo et alibi observatus est, ut L. IIII. p. 419. A: ἀγρούς τε κεκτημένοι καὶ οἰκίας οἰκοδομούμενοι καλὰς καὶ μεγάλας, et hic praeferendus esset, nisi mutatio temporis et receptus pro praesente aoristus indicaret aedificationem non eodem modo, quo frumenti et reliquarum rerum comparationem, inter opera quotidiana referri, sed eis anteriorem cogitari: cui diversitati mutatio loci convenit.

τὰ πολλὰ] ταπολλὰ Lob. Vind. D(F). Ald. Bas. a. Steph.

ἀνυπόδητοι] ἀνυπόδετοι Vind. E. Vat. H. Flor. A. cum altero Florentino, quem Stallbaumius eadem litera A. significavit. (fortasse est Flor. T.) η grammatici Phrynichus, Moeris, Thomas, Suidas, lexicographus Bekkeri, quos indicavit Lobeckius ad Phryn. p. 445. Atticis assignant; ε Epicharmi auctoritate tuetur Antiatticista Bekkeri anecd. p. 82, 16. Codices Platonis ab illorum partibus stant et hoc loco et Sympos. p. 173. B. 203. C. 220. B. Phaedr. p. 229. A. Cf. Lobeck. l. c. et in addendis p. 765. et de significatione Salmas. ad Tertull. de pallio p. 386.

ἐργάσονται] *erunt* Fic. ut ἔσονται legisse videatur.

B θρέψονται] τρέψονται Ang. B.

πυρῶν] πειρῶν Bas. ab.

ἄλευρα,] ἄλευρα. Ald. ἄλευρα; Steph.

πέψαντες] πέμψαντες Ald.

μάξαντες·] μάξαντες. Ald. μάξαντες; Steph. μάξαντες, reliquae editiones. Quum ea, quae sequuntur, ampliorem descriptionem victus in antecedentibus breviter significati contineant et epexegesin illorum faciant, colon aptius videtur; neque ego cum

ἄλφιτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα, τὰ μὲν πέψαντες, τὰ δὲ μάξαντες· μάζας γενναίας καὶ ἄρτους ἐπὶ κάλαμόν τινα παραβαλλόμενοι ἢ φύλλα καθαρὰ κατακλινέντες ἐπὶ στιβάδων ἐστρωμένων μίλακί τε καὶ μυῤῥίναις εὐωχήσονται αὐτοί τε καὶ τὰ παιδία, ἐπιπίνοντες τοῦ οἴνου, ἐστεφανωμένοι καὶ ὑμνοῦντες τοὺς θεούς, ἡδέως ξυνόντες ἀλλήλοις, οὐχ ὑπὲρ τὴν οὐσίαν ποιούμενοι τοὺς παῖδας εὐλαβούμενοι πενίαν ἢ πόλεμον; C Καὶ ὁ Γλαύκων ὑπολαβὼν Ἄνευ ὄψου, ἔφη, ὡς ἔοικας, ποιεῖς τοὺς ἄνδρας ἑστιωμένους. Ἀληθῆ, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις. ἐπελαθόμην, ὅτι καὶ ὄψον ἕξουσιν, ἅλας τε δῆλον

Stephano in adnot. p. 19. et Astio καὶ ante μάζας requiro, quod si adesset, non participia, ut Stephanus putabat, sed verba finita θρέψονται et εὐωχήσονται coniungeret. Sed in epexegesi copula facile caremus.

φύλλα] φῦλλα Vind. B.

κατακλινέντες] κατακλίναντες Vind. DEF. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRT.

ἐστρωμένων] ἐστρωμμένων Vind. BD.

μίλακί τε] μίλαν ἴτε Vind. E. σμίλακί τε Par. K. sec. Bekk. Bekkerus ipse et Stallbaumius, qui in variis lectionibus tacet. Bekkerum vel analogia nominum σμήρινθος et σμικρὸς moverit, vel, quod formae plenius sonantes minus vulgares sint, qua ratione Hermannus in Euripidis Bacchis 111. et 695. σμίλακι et σμίλακος alteri ab Elmsleio probatae praetulit. Sed quum utramque in usu fuisse satis constet atque ob id ipsum σμῖλαξ quibusdam aliud, quam μῖλαξ significare videretur, quos falsos esse docuit Salmasius in exercitat. p. 733. sq. hoc autem genus scribendi vulgaris minime dedeceat, utram Plato posuerit, secundum codices statuendum est, qui exiliorem hoc loco non minus tuentur, quam pleniorem Aristophanei Nub. 1003. Av. 217. quamquam scholiastes comici utroque loco et alterutro Eustathius in Odyss. Vol. II. p. 148, 27. Lips. alteram legerit. Et frequenter utramque permutatam docent quae Kühnius ad Aeliani V. H. Vol. I. p. 148. et Iocobsius ad Philostr. p. 595. adnotarunt. Ceterum inter varias, quas eo nomine appellabant, plantarum species hederaceam potius, quam taxum hic significari puto, qua de re conferendus est Salmasius l. c.

παιδία,] παιδία; Steph. paullo post ἀλλήλοις;

ξυνόντες] συν. Vind. F.

πόλεμον;] πόλεμον. Lob. editi C ante Astium.

Ἄνευ ὄψου — παραδώσουσιν D] laudat Athenaeus L. IIII. c. 14. p. 138. A. B. haec praefatus: Πλάτων ἐν δευτέρῳ Πολιτείας οὕτως ἑστιᾷ τοὺς αὐτοῦ νεαπολίτας γράφων. Pro ὄψου Ald. ὄψον habet.

ἔοικας] ἔοικε, sup. a m. s. ας, Vind. F. ἔοικεν Ang. B. Flor. R.

ποιεῖς] ποεῖς Bas. b.

ἑστιωμένους] ἐσθιωμένους Vind. D. in primis litteris correctus. In Lob. signum interrogandi appositum est.

ἅλας] ἄλας Vind. F. ἄλλας Amb. C.

δῆλον ὅτι] Ita Vind. F. Flor. R. Bekkerus et Stallbaumius, qui quum ad Euthyph. p. 3. A. in eius dialogi editione p. 11. se hoc „ubique in Platone restituisse li-

ὅτι καὶ ἐλάας καὶ τυρὸν, καὶ βολβοὺς καὶ λάχανα, οἷα δὴ ἐν ἀγροῖς ἑψήματα, ἑψήσονται. καὶ τραγήματά που παραθήσομεν αὐτοῖς τῶν τε σύκων καὶ ἐρεβίνθων D καὶ κυάμων, καὶ μύρτα καὶ φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ, μετρίως ὑποπίνοντες· καὶ οὕτω διάγοντες τὸν βίον ἐν εἰρήνῃ μετὰ ὑγιείας, ὡς εἰκὸς, γηραιοὶ τελευτῶντες ἄλλον τοιοῦτον βίον τοῖς ἐκγόνοις παραδώσουσιν. Καὶ ὃς Εἰ δὲ ὑῶν πόλιν, ὦ Σώκρατες, ἔφη, κατεσκεύαζες, τί ἂν αὐτὰς ἄλλο, ἢ ταῦτα, ἐχόρταζες; Ἀλλὰ πῶς χρὴ,

bris manu scriptis suffragantibus" dicit, si libros ubique suffragari dicit, minus vere dicere videtur. Certe eorum, quos Bekkerus contulit, illo ipso Euthyphronis loco nullus non *δηλονότι* exhibet, neque Stallbaumius in variis lectionibus Vol. I. p. 3. quicquam de codicibus prodidit, quibuscum editionis l. c. *δῆλον ὅτι* scripsisse ait. Nostro autem loco quamquam silet Bekkerus, tamen ex Lob. Vind. BDE. et sex Florentinorum atque Athenaei cum editis ante Bekkerum omnibus consensu codices iungenti potius, quam separanti suffragari satis probabiliter efficitur. Idem de aliis locis, e. g. Criton. p. 53. A. Euthydem. p. 289. C. censendum. Nihilominus Platonem aliumve probatum scriptorem uspiam duo tam dissimilia natura et pondere vocabula in unum conflasse ita, ut gravius accentu privaretur, prorsus a vero abhorret, et si qui sunt loci, qui separationi repugnare videantur, qualis est Alcib. II. p. 149. B: *τὸν γὰρ θεὸν οὐκ ἐᾷν δῆλον ὅτι*, nostro potius verbum substantivum desiderantium, quam Graecorum talia sine ellipsi intelligentium sensu repugnant. Ad fidem faciendam non ineptus est Alexidis versus a Stallbaumio ad Euthyph. p. 11. secundum Dobraeum ex Athen. L. VIIII. p. 386. B. citatus: *Β. δῆλον ὅτι. Α. μή μοι δῆλον. Β. ἀλλ' ἔχει κάπνην.* Nec non conferendum *δῆλον ὡς*, quo Plato Leg. L. X. p. 894. A. simili modo utitur: *γίγνεται δὴ πάντων γένεσις, ἡνίκ' ἂν τί πάθος ᾖ; δῆλον ὡς ὁπόταν ἀρχὴ λαβοῦσα αὔξην εἰς τὴν δευτέραν ἔλθῃ μετάβασιν.* Itaque *δηλονότι* grammaticis, qui etiam significatione abusi sunt, relinquendum, et ab eorum auctoritate et exemplo codicum quibusdam in locis consensio repetenda videtur.

ἐλάας] *ἐλαίας* Lob. Vind. B. Flor. R. Athen. *ἐλέας* Bas. ab. Scholiastes Aristoph. Ran. 1015. (p. 169. Bas.) *ἐλάα· ὁ καρπὸς τῆς ἐλαίας. καταχρηστικῶς δὲ θάτερον ἀντὶ θατέρου λαμβάνεται.* Contra Thomas p. 292. arborem quoque *ἐλάαν* Atticis dictam tradit, quemadmodum nunc scribitur Thucyd. L. VI. c. 99. VII. 81. Aristoph. Ran. 1022. Sed in oratione, quam Lysias de olea sacra scripsit, arbor ubique *ἐλαία* vocatur.

λάχανα] *λάχανά γε* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Athen.

οἷα δὴ] *δὴ οἷς* Par. K. sec. Bip. Bekkerus tantum *οἷς* refert, de ordinis mutatione tacet. *δὴ* om. Athenaei cod. B. apud Dindorfium.

ἐν ἀγροῖς] *ἐναγροῖς* Par. K. sec. Bip.

ἑψήματα] *ἑψήματά τε* Vind. F. Ang. B. Flor. R. et Athenaei cod. ABP. cum ed. princ. et prima Casaub. *ἐψήματα* Vind. D.

ἑψήσονται] *ἐψ.* Vind. D. *ἔσονται* Athen. cod. BC. (praeterea olera quasi agrorum pulmenta) *suscipient* Fic.

ἦν δ' ἐγώ, ὦ Γλαύκων; Ἅπερ νομίζεται, ἔφη· ἐπί τε κλινῶν κατακεῖσθαι, οἶμαι, τοὺς μέλλοντας μὴ ταλαιπωρεῖσθαι, καὶ ἀπὸ τραπεζῶν δειπνεῖν, καὶ ὄψα ἅπερ E καὶ οἱ νῦν ἔχουσι, καὶ τραγήματα. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ: μανθάνω. οὐ πόλιν, ὡς ἔοικε, σκοποῦμεν μόνον ὅπως γίγνεται, ἀλλὰ καὶ τρυφῶσαν πόλιν. ἴσως οὖν οὐδὲ κακῶς ἔχει· σκοποῦντες γὰρ καὶ τοιαύτην τάχ' ἂν κατίδοιμεν τήν τε δικαιοσύνην καὶ ἀδικίαν, ὅπῃ ποτὲ ταῖς πόλεσιν ἐμφύονται. ἡ μὲν οὖν ἀληθινὴ πόλις δοκεῖ μοι εἶναι

σύκων] Ita Lob. Vind. BDE. Vat. BHM. Ven. B. Par. K. sec. Bekk. Amb. C. Flor. ACT. συκῶν reliqui codices, Athenaeus, editi ante Bekkerum.

σποδιοῦσι] σπουδ. Ven. C. σπουδ. Par. D. Photius: σποδιοῦσιν· ἐν σποδῷ ὀπτήσουσιν. οὕτως Πλάτων.

D οὕτω] οὕτως Athen. cod. P. ed. princ. et prima Casaub.

ἐν εἰρήνῃ — βίον] om. Athen. cod. P. ed. princ.

μετὰ ὑγιείας] μ. ὑγείας Ven. C. Vind. D. Par. DK. μ. ὑγείαν Vind. E. ὑγιῶς Athen. ed. prima Casaub. Cf. ad L. I. p. 332. D.

ὡς εἰκὸς] ὡς τὸ εἰκὸς Vind. F. Ang. B. om. Fic. Pertinet ad praecedens et ad sequens.

παραδώσουσιν] Ita Vind. B(F). Athen. Steph. Bekkerus. παραδώσουσι Lob. Vind. DE. Florentini omnes, Par. K. sec. Bip. Ald. Bas. ab. Stallbaumius. Cf. ad L. I. p. 340. D.

ὑῶν] ἡῶν Vind. F.

τί ἂν — ἐχόρταζες] in margine a m. s. habet Vind. F.

αὐτὰς] Ita Par. A. Lob. Vind. D. Vat. BM. Ven. BC. Bekkerus. αὐταῖς Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACT. αὐτὴν Vind. B. αὐτῇ Ang. B. Flor. R. αὐτὴ Vind. F. αὐτοὺς (Par. DK. Mon. B. Flor. BUV.) editi ante Bekkerum et Stallbaumius, ambiguitate vitiosa.

χρὴ] χρῆν Vind. E. Par. K. Amb. C. Vat. H. Flor. ACT.

νομίζεται] Ita a m. pr. Vind. F. νενομήσηται a m. s.

κατακεῖσθαι, οἶμαι] οἶμαι κατ. Vind. F. Ang. B. Flor. R. οἶμαι Ficinus non expressit.

ταλαιπωρεῖσθαι] ταλαιπωρήσεσθαι Mon. B. ταλαιπωρήσασθαι Flor. U. Cf. ad p. 374. C.

E δειπνεῖν,] Comma, quod aberat, a Bekkero positum tenui cum Stallbaumio, ut mensis tantundem tribuatur, quantum ferculis.

τραγήματα] στρατηγήματα Vind. E.

γίγνεται] Ita Par. AK. sec. Bekk. Lob. Vind. B. Vat. B. Ven. BC. Mon. B. Flor. U. γίγνηται reliqui cum editis ante Astium, qui in sec. ed. γίγνεται ex coniectura scripsit coniunctivum vitiosum putans, qui mihi ferendus per grammaticam, sed non praeferendus per sensum videtur.

ἔχει] ἔχοι Par. K. Mon. B. Flor. U.

τάχ' ἂν] τάχα ἂν Vind. E. ἂν τάχα Amb. C.

ἀδικίαν] τὴν ἀδ. Lob. Vind. B. Vat. BM.

ὅπῃ ποτὲ] *ubinam* Fic.

ἐμφύονται] ἐμφυοῦνται Vind. F. in φυ correctus.

εἶναι] Comma post hoc in Ald. Bas. ab. et a recentioribus positum omisi cum Stephano, quia sensus hic est: *vera civitas ea mihi videtur, quam descripsimus.* non hic: *vera civitas, quam descripsimus, veluti sana esse mihi videtur.*

ἣν διεληλύθαμεν, ὥσπερ ὑγιής τις· εἰ δ' αὖ βούλεσθε καὶ φλεγμαίνουσαν πόλιν θεωρήσωμεν, οὐδὲν ἀποκω-
373 λύει. ταῦτα γὰρ δή τισιν, ὡς δοκεῖ, οὐκ ἐξαρκέσει, οὐδ' αὕτη ἡ δίαιτα, ἀλλὰ κλῖναί τε προσέσονται καὶ τράπεζαι καὶ τἆλλα σκεύη, καὶ ὄψα δὴ καὶ μύρα καὶ θυμιάματα καὶ ἑταῖραι καὶ πέμματα, ἕκαστα τούτων παντοδαπά. καὶ δὴ καὶ ἃ τὸ πρῶτον ἐλέγομεν, οὐκέτι τὰ ἀναγκαῖα θετέον, οἰκίας τε καὶ ἱμάτια καὶ ὑποδήματα, ἀλλὰ τήν τε ζωγραφίαν κινητέον καὶ τὴν ποικιλίαν, καὶ χρυσὸν καὶ ἐλέφαντα καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα

διεληλύθαμεν] *διήλθομεν*, sup. *εληλύ*, Vind. D.

ὑγιής τις] *τις ὑγιὴς* Vind. F. Ang. B.

βούλεσθε] *βούλεσθαι* Vind. F. et, sup. *ε*, E.

θεωρήσωμεν] *θεωρήσομεν* Amb. C. Vat. H. Flor. ACT.

373 *ἐξαρκέσει*] *ἀρκέσει* iidem et Vind. E. *ἐξαρκέσοι* Mon. B.

οὐδ'] *οὐδὲ* Lob. Vind. EF. In Mon. B. hoc cum tribus sequentibus omissum est.

αὕτη] Ita ex coniectura dedit Astius sec. ed. pro *αὐτή*, quod et mei et Bekkerianorum „plerique“ et Florentini sex et editi ante Astium habent. *αὕτη*, quod necessarium est, Bekkerus et Stallbaumius receperunt, et in Flor. B. legi dicitur. Etiam Ficinus: *hic victus.*

κλῖναί] Ita Lob. Vind. BDE. et ex Bekkerianis Vat. H. „plerique enim cum Stephano *κλίναι*.“ *κλίναι* etiam Ald. Bas. ab. Stallbaumius tacite Bekkerum sequitur. Idem vitium plurium librorum auctoritate Bekkerus correxit. L. X. p. 596. A.

τἆλλα] *τἄλλα* Lob. *τ' ἄλλα* Vind. E.

μύρα] *μῦρα* Lob. Ven. B. Ald. Bas. ab.

πέμματα] in Vind. B. post *παντοδαπὰ* positum est. Ficinus ex hoc uno tria fecit: *aromata, condimenta oblectamentaque.*

ἕκαστα] *καὶ ἕ.* Vind. DF. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. RU. Bekkerus et Stallbaumius; bene; quum additamentum hoc novum neque tale sit, ut sua sponte ea, quae praecesserunt, sequatur. Etiam Ficinus: *et haec omnia profuse.* Tamen *καὶ* abesse potest et codicum caussa debet.

τὸ πρῶτον] *τοπρῶτον* Lob. Vind. BD(F). Steph.

οὐκέτι] *οὐκ ἔτι* Vind. E.

τὰ ἀναγκαῖα] *τἀναγκαῖα* Lob. Vind. BEF. (hic *τ' ἀν.*) Ven. B. Mon. B. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRT. Bekkerus et Stallbaumius. Vide praefationem.

τε καὶ] *καὶ τὰ* Ang. B. *τε om.* Flor. R. et a m. pr. Vind. F.

καὶ τὴν ποικιλίαν] *om.* Par. A. Lob. Vind. B. Vat. BHM. Ven. B. Bas. b. Proxime sequens *καὶ* librariorum oculos seduxisse videtur. Cf. p. 358. A. 366. A. Quod autem Ruhnkenius ad Tim. p. 219. Timaeum vel hoc loco vel L. III. p. 401. A. quo *ὑφαντικὴ καὶ ποικιλία* est, pro *ποικιλία* legisse *ποικιλτικὴ* suspicatur, quia hoc nomen in lexico posuerit, minus probabile mihi quidem videtur, quam ipsius glossam corruptam esse, qua de re virum eruditissimum tacuisse miror. Nam sana putare non poterat haec, quae leguntur apud Timaeum: *ποικιλτική· ποικίλον ὕφασμα, ἢ ὑφαντικὴ ποικίλων.* Et quum Hesychii glossam habeamus: *ποικίλον· ἱμάτιον ζωγραφητόν.* et Photii: *ποικίλον· τὸ Διονυσιακὸν ἱμάτιον οὕτως ἔλεγον.* et Herodiani:

κτητέον. ἦ γάρ; Ναί, ἔφη. Οὐκοῦν μείζονά τε αὖ τὴν B
πόλιν δεῖ ποιεῖν, ἐκείνη γὰρ ἡ ὑγιεινὴ οὐκέτι ἱκανή,
ἀλλ' ἤδη ὄγκου ἐμπληστέα καὶ πλήθους, ἃ οὐκέτι τοῦ
ἀναγκαίου ἕνεκα ἔστιν ἐν ταῖς πόλεσιν, οἷον οἵ τε θη-
ρευταὶ πάντες οἵ τε μιμηταί, πολλοὶ μὲν οἱ περὶ τὰ
σχήματά τε καὶ χρώματα, πολλοὶ δὲ οἱ περὶ μουσικήν,
ποιηταί τε καὶ τούτων ὑπηρέται, ῥαψῳδοί, ὑποκριταί,
χορευταί, ἐργολάβοι, σκευῶν τε παντοδαπῶν δημιουρ-
428 γοί, τῶν τε ἄλλων καὶ τῶν περὶ τὸν γυναικεῖον κόσμον. C
καὶ δὴ καὶ διακόνων πλειόνων δεησόμεθα. ἢ οὐ δοκεῖ

ποικίλλειν· τὸ ὑφαίνειν ποικίλα. non dubito, quin Timaei lexico illatas aliunde duas λέξεις scribarum negligentia confuderit, quas ita distinguo: ποικίλον· ὕφασμα. ποικιλτική· ἡ ὑφαντικὴ ποικίλων.

B αὖ τὴν] αὐτὴν Lob. Vind. BD. Vat. M. Flor. ACT. τὴν αὐτὴν Vind. E. Amb. C. Vat. H. Neque Ficinus αὖ expressit.

ποιεῖν,] Vulgo ποιεῖν; Sed τε post μείζονα significat Socratem non hic enuntiationem finire, sed alterum membrum addere voluisse, quo tumorem seu rerum superfluarum multitudinem item necessariam factam demonstraret: καὶ ἤδη ὄγκου ἐμπιπλάναι. quod institutum propter interposita ἐκείνη — ἱκανή non perfectum et τε ἀνακόλουθον relictum est. Simile quid ei accidit L. VII. p. 522. B: αἵ τε γὰρ τέχναι βάναυσοί που ἅπασαι ἔδοξαν εἶναι. L. VIII. p. 568. E: ἐάν τε ἀγανακτῇ etc. Pausan. L. I. c. 17, 4: ἐς δὲ τὴν τελευτὴν τὴν Θησέως πολλὰ ἤδη καὶ οὐχ ὁμολογοῦντα εἴρηται· δεδέσθαι τε γὰρ αὐτὸν λέγουσιν ἐς τόδε, ἕως ὑφ' Ἡρακλέους ἀναχθείη· πιθανώτατα δὲ ὧν ἤκουσα· Θησεὺς etc. quo loco τε vulgo omissum Bekkerus ex codice Par. et Mosq. (in Vind. est τοι) recte recepit. Sed alia est aliorum locorum ratio, et minime omnes una sub formula iudicandi, quod facit Stallbaumius ad Protag. p. 317. D: in Bibl. gr. B. Vol. XII. sect. 2. p. 48. Ad nostrum ut redeam, etiam remota particula τε incommodam esse interrogationem sequentia docent: ἀλλ' ἤδη ὄγκου etc. quae ita pronuntiata sunt, ut augendae civitatis necessitatem demonstrasse antea, non de ea quaesivisse, Socrates videri debeat.

οὐκέτι] οὐκ ἔτι Vind. E.

ἃ — ἔστιν] eorum, qui — sunt Fic. Vulgo erat ἐστὶν vel ἐστιν, quod significationis et collocationis caussa secundum Vind. E. mutavi.

οἷον] om. Vind. E. Flor. C.

θηρευταὶ] χορευταὶ coniecit Salvinius referente Astio in praef. ed. sec. p. V.

σχήματά τε] τε Vind. F. in marg. a m. s. habet.

οἱ] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ὑποκριταὶ] om. Vind. E.

ἐργολάβοι] ἐργολάβαι Lob. Vind. B. Vat. M. ἐργαλάβοι, sup. a m. s. o, Vind. F.

σκευῶν τε] καὶ σκευῶν Amb. C. Flor. T.

καὶ τῶν] καὶ τὸν Vind. F. C

γυναικεῖον] γυναικείων Vind. D. Bas. ab.

δοκεῖ] δ. σοι Ven. B. (Flor. B.) editi ante Bekkerum et Astius in tertia quoque ed. tibi videtur Fic. Cf. p. 374. B: οὐ τεχνικὴ δοκεῖ εἶναι;

δεήσειν παιδαγωγῶν, τιτθῶν, τροφῶν, κομμωτριῶν, κουρέων, καὶ αὖ ὀψοποιῶν τε καὶ μαγείρων; ἔτι δὲ καὶ συβωτῶν προσδεησόμεθα. τοῦτο γὰρ ἡμῖν ἐν τῇ προτέρᾳ πόλει οὐκ ἐνῆν· ἔδει γὰρ οὐδέν· ἐν δὲ ταύτῃ καὶ τούτου προσδεήσει. δεήσει δὲ καὶ τῶν ἄλλων βοσκημάτων παμπόλλων, εἴ τις αὐτὰ ἔδεται. ἢ γάρ; Πῶς γὰρ
D οὔ; Οὐκοῦν καὶ ἰατρῶν ἐν χρείαις ἐσόμεθα πολὺ μᾶλλον οὕτω διαιτώμενοι, ἢ ὡς τὸ πρότερον; Πολύ γε. Καὶ ἡ χώρα που, ἡ τότε ἱκανὴ τρέφειν τοὺς τότε, σμικρὰ δὴ ἐξ ἱκανῆς ἔσται. ἢ πῶς λέγομεν; Οὕτως, ἔφη.

δεήσειν] δεήσει Vind. F.

παιδαγωγῶν] παγωγῶν Vind. E.

κομμωτριῶν] κομματριῶν Amb. C. Flor. T.

ἔτι] τί Vind. B.

συβωτῶν] συβοτῶν Ven. B.

τοῦτο] *haec (non erant)* Fic. Referendum est ad βόσκημα illud, cuius ex nomine compositum praecessit.

ἡμῖν] *om.* Amb. C.

τούτου] τοῦτο Ven. C. Vind. D. Par. DK. sec. Bekk.

προσδεήσει. δεήσει] προσδεήσοι δεήσοι Mon. B.

δὲ] *om.* Par. K. sec. Bip.

παμπόλλων] παμπόλων Vind. E. Ald.

εἴ τις αὐτὰ ἔδεται] *corporibus* Fic.

D χρείαις] χρείᾳ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τὸ πρότερον] τοπρότερον Lob. Vind. D. Steph. In Ald. punctum pro signo interrogandi additum est.

Πολύ γε] πολλά γε, sup. a m. s. υ, Vind. F.

χώρα] χώρα γέ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

σμικρὰ] μικρὰ Vind. E.

ἐξ ἱκανῆς] *om.* Fic.

λέγομεν] Ita Par. A. correctus, Par. DK. sec. Bekk. Lob. Vind. BDE. Vat. BHM. Ven. C. Mon. B. Ang. B. Flor. ABCRUV. Astius et Stallbaumius. λέγωμεν cum reliquis codicibus et Ald. Bas. ab. Steph. tenuit Bekkerus, nec sane deterius est, neque vero tantopere praestat, ut contra tot codices teneri debeat. Quaerit Socrates, quaenam ipsorum circa regionis magnitudinem sententia sit. Cf. p. 377. E: πῶς δὴ λέγομεν καὶ ποῖα; ibique Astius. Heindorfius quidem ad Gorg. p. 109. et ad Theaet. p. 441. quem conferri iubet Stallbaumius, minus accurate de harum dictionum discrimine scripsit.

πλησίον] πλησίων Vind. F. Ang. B.

ἡμῖν ἀποτμητέον] ὑμῖν ἀποτετμητέον Vind. E.

ἱκανὴν] ἱκανὸν Lob. Vind. B. Par. K. sec. Bekk. Vat. M.

ἀροῦν,] ἀροῦν. Ald. ἀροῦν; Stephanus et posteriores; minus recte; quum et collocatio pronominis ἡμῖν et res ipsa doceat hanc auferendi necessitatem, ex qua bellum nascatur, utrisque coniuncte impositam cogitari.

ἐκείνοις] Ita, sup. ης, Par. K. ἐκείνης Vind. F. Flor. ABC. ἐκεῖνοι Amb. C.

αὖ τῆς] αὔτης Vind. F. αὐτοῖς Flor. BC. Bas. ab.

ἐὰν] ἐὰν δὲ Vind. E. Amb. C. Flor. AC.

αὐτοὺς] αὐ. Lob. Vind. BD. Flor. ACR. ἑαυ. Vind. F. Ang. B.

χρημάτων] κτημάτων Vind. E.

ἔφη] *om.* Vind. B. E

Οὐκοῦν τῆς τῶν πλησίον χώρας ἡμῖν ἀποτμητέον, εἰ μέλλομεν ἱκανὴν ἕξειν νέμειν τε καὶ ἀροῦν, καὶ ἐκείνοις αὖ τῆς ἡμετέρας, ἐὰν καὶ ἐκεῖνοι ἀφῶσιν αὑτοὺς ἐπὶ χρημάτων κτῆσιν ἄπειρον, ὑπερβάντες τὸν τῶν ἀναγκαίων ὅρον; Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη, ὦ Σώκρατες. Πολεμήσομεν τὸ μετὰ τοῦτο, ὦ Γλαύκων; ἢ πῶς ἔσται; Οὕτως, ἔφη. Καὶ μηδέν γέ πω λέγωμεν, ἦν δ' ἐγώ, μήτ' εἴ τι κακὸν, μήτ' εἰ ἀγαθὸν ὁ πόλεμος ἐργάζεται, ἀλλὰ τοσοῦτον μόνον, ὅτι πολέμου αὖ γένεσιν εὑρήκαμεν, ἐξ ὧν μάλιστα ταῖς πόλεσι καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ E

Πολεμήσομεν] *πολεμήσωμεν* Vind. F. Ang. B. Post hoc Stallbaumius secundum Flor. ABCRT. quibus accedunt Vind. E. Amb. C. Ang. B. *δὴ* inseruit, quod etiam Ficinus expressit: *pugnabimus ergo? vel quid agemus?* Nec diffitendum est vulgatam lectionem, quae propter codices mutari nequit, duriorem transitum habere, quem tamen vitio carere sentiet, qui primum verbum cum ictu pronuntiaverit.

τὸ μετὰ τοῦτο] *τομετατοῦτὸ* Lob. Vind. BDE. *τὸ μετατοῦτο* Ald. Bas. ab. *τὸ μετὰ ταῦτα* Vind. F. Ang. B. Amb. C.

λέγωμεν] *λέγομεν* Lob. Vind. F. et, sup. *ω*, B. Vat. HM. Flor. ACRU. et a m. pr. Mon. B. *dicimus* Fic.

τι κακὸν] *τι om.* Amb. C. *τι κακὸν ἀπεργάζεται ὁ πόλεμος* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

μήτ'] *μήτε* Vind. F. Flor. R.

εἰ] *εἴ τι* Vind. EF. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Vat. M. Flor. ABCRTUV. Stallbaumius.

ὁ πόλεμος ἐργάζεται] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τοσοῦτον] *τοσοῦτο* Vind. B. Par. K. sec. Bekk.

πολέμου] *bellorum* Fic.

ἐξ ὧν] *ἐξ οὗ* Mon. B. Amb. C. *ex quibus*, *cum eveniunt* Ficinus, verba *ὅταν γίγνηται* perperam his iungens, quum ad *κακὰ* pertineant. Sensus totius loci hic est: *singula, quae sive mala sive bona bellum efficiat, nunc non commemorabimus: hoc tantum dicamus, belli nos originem invenisse, quae maxima malorum publice et privatim accidentium caussa esse solet.* Scilicet belli mentione iniecta, quod omnium malorum quasi seminarium habebatur, ut Euripidis versus *τοιαῦθ' ὁ τλήμων πόλεμος ἐξεργάζεται* iam in proverbium abiret, exspectari poterat, ut Socrates singula deinceps mala, vel, si quae essent, bona enumeraret, quae sic ex bello, uti ex luxu bellum, nascerentur. Itaque hoc se facturum negat et belli origine detecta, ex quo plurima mala prodire fatetur, statim ad id pergit, quod his omnibus medicinam allaturum et simul institutam civitatem perfecturum erat. Transitus autem ad pluralem, qui non solum librariis Mon. et Amb. sed etiam Schleiermachero fraudi fuit, ut hunc locum secus interpretaretur, ita explicandus est, ut *πόλεμος* genus significare statuatur, quod plura in se continet. Cf. L. VIII. p. 554. A: *θησαυροποιὸς ἀνήρ, οὓς δὴ καὶ ἐπαινεῖ τὸ πλῆθος.* in quibus nulla codicum discrepantia est. Alia aliorum scriptorum exempla collegit Matthiae gramm. p. 810. sq. Pro colo, quod vulgo post *εὑρήκαμεν* erat, secundum haec comma posui.

κακὰ γίγνεται, ὅταν γίγνηται. Πάνυ μὲν οὖν. Ἔτι δή, ὦ φίλε, μείζονος τῆς πόλεως δεῖ, οὔ τι σμικρῷ, 374 ἀλλ' ὅλῳ στρατοπέδῳ, ὃ ἐξελθὸν ὑπὲρ τῆς οὐσίας ἁπάσης καὶ ὑπὲρ ὧν νῦν δὴ ἐλέγομεν διαμαχεῖται τοῖς ἐπιοῦσι. Τί δέ; ἦ δ' ὅς· αὐτοὶ οὐχ ἱκανοί; Οὔκ, εἰ σύ γε, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἡμεῖς ἅπαντες ὡμολογήσαμεν καλῶς, ἡνίκα ἐπλάττομεν τὴν πόλιν. ὡμολογοῦμεν δέ που, εἰ μέμνησαι, ἀδύνατον ἕνα πολλὰς καλῶς ἐργάζεσθαι τέ-

γίγνεται, ὅταν] *om.* Mon. B. *γίν.* ὅτ. Lob.

μείζονος — στρατοπέδῳ] *μείζονι τῇ πόλει προσδεῖ οὐ σμικροῦ ἀλλ' ὅλου στρατοπέδου* Vind. B.

οὔ τι] *οὔ τοι* Vind. E. et int. vers. Par. K. *ὄντι* Lob. Vat. M. Ficinus haec usque ad finem periodi ita interpretatus est: *ad exercitum maximum comparandum, qui ob ea quae dicta sunt, incurrentibus hostibus obvius sit.* in quibus quum alia, tum genus pronominis *ὧν*, quod masculinum est, pervertit.

374 *ἐξελθὸν*] *ἐξελθὼν* Lob.

διαμαχεῖται] *διαμάχεται* Flor. R.

ἐπιοῦσι.] *ἐπιοῦσιν.* Bekkerus et Stallbaumius.

Τί δέ;] *Τί δαί;* Stallbaumius secundum Flor. ACV. quia cum admiratione interrogetur. Idem Bekkerus in Par. A. Vat. H. invenit. Sed cf. ad p. 370. B.

ἱκανοί] *ἱκανοὶ διαμάχεσθαι* Vind. D(F). Par. DK. Mon. B. Flor. U. editi ante Bekkerum et post Bekkerum Astius. Sed verbum Bekkerus etiam Veneti C. auctoritate omissum indicans pro eo Vindobonensem B. videtur designare voluisse. Certe in hoc libro non legitur.

εἰ σύ] *εἰσί* Vind. F.

γε] *τε* Vind. D.

ἡμεῖς] *om.* Vind. F.

ἅπαντες] *om.* Vind. D. *πάντες* Vind. F. Respicitur locus p. 370. A. B. ubi quod Adimantus concedebat, Glauco cum reliquis tacendo probabant. Cf. ad p. 376. E.

δέ που] *δή που* Ven. C. Vind. D. Par. DK. Flor. ABC. editi ante Bekkerum.

εἰ μέμνησαι] *om.* Fic.

ἀδύνατον] *ἀδ. εἶναι* Flor. R. Ang. B.

καλῶς] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

B *Τί οὖν*] *τί δὲ* Par. DK. Mon. B. *om.* Fic.

μάλα] *μάλ'* Vind. D.

Ἦ] *ἢ* Lob. Vind. BD. *εἰ* Vind. F.

τι] *om.* Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACT.

δεῖ μᾶλλον] *μ. δ.* Vind. F. Ang. B.

Ἀλλ' ἄρα] Astius in tert. ed. *ἀλλ' ἆρα* coniicit; Heindorfius contra ad Soph. p. 372. recte Stephanum hic multisque aliis locis *ἄρα* tenuisse dicit, quos locos quum non indicaverit neque particulae vim explicuerit, videtur ei usitatam sane ac minime hic ineptam significationem ironicae affirmationis tribuisse, qua Latinorum *scilicet* et *nimirum*, nostrum *freilich* exaequat. Sed illud *ἄρα* non solet praeponi. Cf. Criton. p. 47. E: *ἀλλὰ μετ' ἐκείνου ἄρα* etc. ib. p. 50. E: *ἢ πρὸς μὲν ἄρα σοι τὸν πατέρα* etc. Civ. L. X. p. 600. C: *ἀλλὰ Πρωταγόρας μὲν ἄρα* etc. Neque ei loco, qui nostro compositus est ab Heindor-

χνας. Ἀληθῆ λέγεις, ἔφη. Τί οὖν; ἦν δ' ἐγώ· ἡ περὶ B τὸν πόλεμον ἀγωνία οὐ τεχνικὴ δοκεῖ εἶναι; Καὶ μάλα, ἔφη. Ἦ οὖν τι σκυτικῆς δεῖ μᾶλλον κήδεσθαι, ἢ πολεμικῆς; Οὐδαμῶς. Ἀλλ' ἄρα τὸν μὲν σκυτοτόμον διεκωλύομεν μήτε γεωργὸν ἐπιχειρεῖν εἶναι ἅμα μήτε ὑφάντην μήτε οἰκοδόμον, ἀλλὰ σκυτοτόμον, ἵνα δὴ ἡμῖν τὸ τῆς σκυτικῆς ἔργον καλῶς γίγνοιτο, καὶ τῶν ἄλλων ἑνὶ ἑκάστῳ ὡσαύτως ἓν ἀπεδίδομεν, πρὸς ὃ πέφυκεν ἕκα-

fio, Soph. p. 243. E: ἀλλ' ἄρα γε τὰ ἄμφω βούλεσθε καλεῖν ὄν; vis ironica satis convenit, et praeferendum ibi ἀλλ' ἄρα, quod Bekkerus secundum plurimos codices dedit. Idem de illis statuo, quos Heindorfius ad Protag. p. 471. citavit, in quibus ἀλλ' ἄρα — μὴ legit, Euthyd. p. 290. E. Apol. p. 25. A. quorum in altero etsi ἆρα ferri potest, tamen rectius habet ἄρα, quod Euthyd. l. c. et in ipso Protag. p. 312. A. etiam necessarium videtur. Nostro loco quum omnes libri in ἄρα consentiant et nihil obstet, quo minus Socrates hoc dicat: *at nimirum res ita habet, ut sutor quidem prohibendus ab aliis operibus esset, bellatori vero talia concedenda sint?* in ipsa denique particula nihil sit, quod eam adversativae ἀλλὰ continuo subiici minus patiatur, quam similes γε, γάρ, δή, Astii coniecturam quamvis probabilem non admittendam putavi.

εἶναι ἅμα] ἅ. εἶ. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἀλλὰ σκυτοτόμον] *om.* Par. A. Lob. Vind. BF. Vat. BHM. Ven. B. Flor. R. Bas. b. Bekkerus et Stallbaumius. In Amb. C. Ang. B. Vind. E. Flor. ACT. non hoc loco, sed post καλῶς γίγνοιτο leguntur, atque Vind. E. ibi ἀλλὰ σκυτοτόμων habet. Etiam Astio spuria visa sunt ut quae orationem turbent et per se superflua sint et praecedentibus non conveniant, ideoque in sec. ed. cancellis ea inclusit, in tertia eiecit. Mihi non minus genuina videntur, quam illa p. 373. A: καὶ τὴν ποικιλίαν, et quae ibi citavimus simili de caussa ab eisdem fere librariis omissa. Nam ea omnia, quae Astius commemoravit, interpolationis suspicionem defendunt, verba ipsa non damnant. Quod primum ait nimis dure e verbo διεκωλύομεν eruendum esse ἐκελεύομεν, facillime id fieri multitudo exemplorum docet a Matthiaeo gramm. p. 1306. sq. congestorum. Neque vero superflua post negationem videri potest affirmatio, quae si verbis expressa non esset, cogitatione suppleri deberet. Denique μόνον, quod Astius ideo desiderat, quod praecesserit ἅμα, recte abest, quum sutor, qui simul agricola aut aliud esse satagit, ne sutor quidem esse possit. Accedit, quod sequentia ἵνα δὴ — γίγνοιτο ita comparata sunt, ut affirmationi potius, quam negationi subiecta videantur. Ficinus autem dubitari nequit quin illa verba legerit: *prohibuimus autem, ne coriarius opera simul aggrederetur agricolae vel textoris vel architecti, et in sua dumtaxat arte versari praecepimus, ut opus ipsius quam optime nobis conficeretur.* Etiam Schleiermacherus ea pro genuinis habuit.

ὡσαύτως] *om.* Vind. B.

πέφυκε] ἐπεφύκει Amb. C. Ang. B. Flor. ART. et a m. s. Vind. D. Id Stallbaumius recepit, πέφυκε vulgo legi perhibens, quod nusquam legitur.

C τος καὶ ἐφ' ᾧ ἔμελλε τῶν ἄλλων σχολὴν ἄγων διὰ βίου αὐτὸ ἐργαζόμενος οὐ παριεὶς τοὺς καιροὺς καλῶς ἀπεργάζεσθαι· τὰ δὲ δὴ περὶ τὸν πόλεμον πότερον οὐ περὶ πλείστου ἐστὶν εὖ ἀπεργασθέντα; ἢ οὕτω ῥᾴδιον, ὥστε καὶ γεωργῶν τις ἅμα πολεμικὸς ἔσται καὶ σκυτοτομῶν καὶ ἄλλην τέχνην ἡντινοῦν ἐργαζόμενος, πεττευτικὸς δὲ ἢ κυβευτικὸς ἱκανῶς οὐδ' ἂν εἷς γένοιτο μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ παιδὸς ἐπιτηδεύων, ἀλλὰ παρέργῳ χρώμε-
D νος; καὶ ἀσπίδα μὲν λαβὼν ἤ τι ἄλλο τῶν πολεμικῶν ὅπλων τε καὶ ὀργάνων αὐθημερὸν ὁπλιτικῆς ἤ τινος ἄλλης μάχης τῶν κατὰ πόλεμον ἱκανὸς ἔσται ἀγωνιστής, τῶν δὲ ἄλλων ὀργάνων οὐδὲν οὐδένα δημιουργὸν οὐδὲ ἀθλητὴν ληφθὲν ποιήσει, οὐδ' ἔσται χρήσιμον τῷ μήτε

ἐφ' ᾧ] ἐφ' ᾗ Vind. D. Pertinent haec ad σχολὴν ἄγων, quod Astium fugit, qui pro eis ὃ coniecerit.

C τῶν ἄλλων] μᾶλλον τῶν ἄλλων Ven. B. Scilicet duo sequentia σχολὴν ἄγων in eo codice ut in Lob. Vind. B. Vat. BM. omissa sunt.

διὰ βίου] διαβίου Lob. Vind. E. *om.* Fic.

παριεὶς] περιεὶς Ald. Bas. ab.

ἀπεργάζεσθαι] ἀπεργάσασθαι Vind. D. Par. DK. sec. Bekk. ἀπεργάσεσθαι Ven. C. Mon. B. Bekkerus et Stallbaumius, cuius in adnotatione silentium omnes Florentinos cum Stephano facere arguit. Bekkerum, quem supra p. 372. D. futurum a Mon. B. oblatum spernere vidimus, hic Veneti C. auctoritas movit, cui ego propterea minus tribuo, quod comparium librorum Vind. D. et Par. DK. discrepantia iudicium potius suum, quam fidem scribas secutos esse demonstrat. Et quum per se aestimata quaelibet trium lectionum probabilis sit, praecedens ἐργαζόμενος vulgatam magnopere videtur commendare.

τὰ] τὸ Amb. C.

εὖ] *om.* Par. K. Flor. B. Ald. Bas. a. καλῶς Mon. B. Flor. U.

ἢ] εἰ Vind. F.

ῥᾴδιον] ῥᾴδια Ang. B. Flor. AC. Cf. Hipp. mai. p. 299. A: τὰ δέ που περὶ τὰ ἀφροδίσια πάντες ἂν ἡμῖν μάχοιντο ὡς ἥδιστον ὄν. Leg. L. IIII. p. 708. D: ἀλλ' ὅμως ἐστὶ νομοθεσία καὶ πόλεων οἰκισμοὶ πάντων τελεώτατον πρὸς ἀρετὴν ἀνδρῶν.

γεωργῶν] γεωργός Flor. B. Ald. Bas. ab. Steph.

σκυτοτομῶν] σκυτοτόμων Par. A. σκυτοτομὸν Bas. a. σκυτοτόμον Bas. b. Librario Parisiensi etiam γεωργῶν genitivus videbatur.

κυβευτικὸς] κυβερνητικὸς Vind. F.

ἱκανῶς] ἱκανὸς Vat. B. Vind. E. et int. vers. Par. K. quod Astius in sec. et tert. ed. recepit partim Ficini auctoritate, qui *idoneus* habet, partim ob sequentia ἱκανὸς ἀγωνιστής. Sed interest aliquid inter κυβευτικὸν et κυβευτήν, et Ficinus, quum *lusor talorum vel alcarum* dixisset, non poterat non adiectivo uti.

οὐδ' ἂν εἷς] οὐδεὶς ἂν Par. K. Mon. B. Flor. TU.

ἐκ παιδὸς] ἱκανῶς Vind. B.

παρέργῳ] παρέργως Vind. D.

ἀσπίδα] ἀσπῖδα Ald. Bas. a. ἄσπιδα Bas. b.

D αὐθημερὸν] αὐθήμερον Vind. D.

ὁπλιτικῆς] ὁπλητικῆς Vind. B. Par. K. sec. Bip.

κατὰ πόλεμον] κατὰ πολέμου

τὴν ἐπιστήμην ἑκάστου λαβόντι μήτε τὴν μελέτην ἱκανὴν παρασχομένῳ; Πολλοῦ γὰρ ἂν, ἦ δ' ὅς, τὰ ὄργανα ἦν ἄξια. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, ὅσῳ μέγιστον τὸ τῶν φυλάκων ἔργον, τοσούτῳ σχολῆς τε τῶν ἄλλων πλείστης E ἂν εἴη καὶ αὖ τέχνης τε καὶ ἐπιμελείας μεγίστης δεόμενον. Οἶμαι ἔγωγε, ἦ δ' ὅς. Ἆρ' οὖν οὐ καὶ φύσεως ἐπιτηδείας εἰς αὐτὸ τὸ ἐπιτήδευμα; Πῶς δ' οὔ; Ἡμέτερον δὴ ἔργον ἂν εἴη, ὡς ἔοικεν, εἴπερ οἷοί τ' ἐσμὲν, ἐκλέξασθαι, τίνες τε καὶ ποῖαι φύσεις ἐπιτήδειαι εἰς πόλεως φυλακήν. Ἡμέτερον μέντοι. Μὰ Δία, ἦν δ' ἐγὼ, οὐκ ἄρα φαῦλον πρᾶγμα ᾐράμεθα· ὅμως δὲ οὐκ ἀποδειλιατέον, ὅσον γ' ἂν δύναμις παρείκῃ. Οὐ γὰρ οὖν, 375 ἔφη. Οἴει οὖν τι, ἦν δ' ἐγὼ, διαφέρειν φύσιν γεν-

Vat. B. κατὰ τὸν πόλεμον Ven. B. editi ante Bekkerum.
ἱκανὸς] ἱκανῶς Ven. C. Vind. D. Ang. B. Vat. M.
ληφθὲν ποιήσει] π. λ. Vind. B. Amb. C. Vat. M. Flor. T. Participium Ficinus expressit.
τῷ] τὸ Vind. F.
τὴν ἐπιστήμην] μὲν ἐπ. Bas. b.
γὰρ] om. Fic.
ἦν] ἦ Flor. A. εἴη Ang. B. Flor. R.
τὸ] om. Vind. E. Flor. ACT.
τῶν φυλάκων] τ. φυλακῶν Ven. C. custodiae Fic.
E ἔργον] τὸ ἔ. Flor. T.
τῶν ἄλλων] om. Fic.
πλείστης ἂν εἴη] om. Amb. C. ἂν om. Par. DK. Mon. B. Flor. U.
αὖ] αὖθις Vind. D.
μεγίστης] om. Vind. D.
ἔγωγε] ἔγωγ' Amb. C. Vat. H.
οὐ καὶ] οὐκ ἐκ Vind. D.
εἰς] om. Flor. T.
δ'] γὰρ Flor. T.
Ἡμέτερον — οὐ μὴ γένηται 375. C] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 273. Sed in codice A. excerptum incipit p. 375. B: Τὰ μὲν τοίνυν et pertinet ad p. 376. A: ταῦτα, δῆλον.
δὴ ἔργον ἂν εἴη] δ' ἂν εἴη ἔργον Stob. δὴ Gesnerus in margine habet.
οἷοί τ'] οἷοί τε Stob. εἴ μετ' Vind. F.
Δία] Δί' Stallbaumius sec. Flor. TU. Stob. Ita etiam Vind. D. et sec. Bip. Par. K.
ᾐράμεθα] ᾑράμεθα Stob. Gesn. Ald. Bas. ab. ἡρ. Lob.
ὅσον γ' ἂν] εἰς ὅσον δὴ Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. RT. Stob. ὅσον γε ἂν Vind. D. Par. K. sec. Bip.
παρείκῃ] Ita Astius sec. Venetum suum et Par. K. scripsit pro παρείκοι, quod est in Ven. B. Flor. B. Vind. E. Ald. Bas. ab. Steph. Vt Astius, ita Bekkerus cum Par. AD. Ven. C. Mon. B. et Stallbaumius cum Flor. ACUV. παρείκει est in Flor. RT. παρήκει in Vind. DF. Amb. C. Ang. B. Stob. παρήκῃ in Lob. Vind. B. Vat. BHM. Cf. Theaet. p. 150. D: πάντες — οἷσπερ ἂν ὁ θεὸς παρείκῃ, θαυμαστὸν ὅσον ἐπιδιδόντες. quo loco item παρείκοι legebatur ante Heindorfium, cuius coniecturam codices tantum non omnes confirmarunt. Leg. L. XI. p. 934. C: λεκτέον, ὅπως ἂν ἡμῖν παρείκωσι θεοὶ καὶ θεῶν παῖδες νομοθετεῖν. Vtrumque locum cum hoc nostro exhibuit Budaeus in comm. l. gr. Bas. 1556. p. 766. ex eoque Stephanus in thes. I. p. 1124. D. ibique recte cum Budaeo scripsit ὅσον γ' ἂν δύναμις παρείκῃ.
375 διαφέρειν] διαφέρον Stob. cod. B.
φύσιν] τὴν φύσιν cum Sto-

ναίου σκύλακος εἰς φυλακὴν νεανίσκου εὐγενοῦς; Τὸ ποῖον λέγεις; Οἷον ὀξύν τέ που δεῖ αὐτοῖν ἑκάτερον εἶναι πρὸς αἴσθησιν καὶ ἐλαφρὸν πρὸς τὸ αἰσθανόμενον διωκάθειν, καὶ ἰσχυρὸν αὖ, ἐὰν δέῃ ἑλόντα διαμάχεσθαι. Δεῖ γὰρ οὖν, ἔφη, πάντων τούτων. Καὶ μὴν ἀνδρεῖόν γε, εἴπερ εὖ μαχεῖται. Πῶς δ' οὔ; Ἀνδρεῖος δὲ εἶναι ἆρα ἐθελήσει ὁ μὴ θυμοειδὴς εἴτε ἵππος εἴτε κύων ἢ B *ἄλλο ὁτιοῦν ζῶον; ἢ οὐκ ἐννενόηκας, ὡς ἄμαχόν τε καὶ ἀνίκητον θυμός, οὗ παρόντος ψυχὴ πᾶσα πρὸς πάντα ἄφοβός τε καὶ ἀήττητος; Ἐννενόηκα. Τὰ μὲν τοίνυν*

haec Astius in tert. ed. Verum sicut γενναῖος σκύλαξ omnino seu indefinite dicitur, ita etiam eius φύσις. Similiter p. 377. A: ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον, non τὸ μ. et multa alibi.

Οἷον — ἐλαφρὸν] om. Par. K. sec. Bip. Eadem verba praeter extremum Bekkerus in eo et in Par. D. omissa testatur. Pro eis Mon. B. haec habet: ὀξύν που εἶναι δεῖ πρὸς τὸ αἰσθάνεσθαι καὶ ἐλαφρόν. οἷον etiam Ficinus omisit. Videtur nominativus esse, omisso τόδε ἐστί. Sed τὸ ποῖον in Glauconis interrogatione ad διαφέρειν referendum est. Cf. L. V. p. 460. E: τὰ ποῖα αὐτῶν;

τέ που] τί που Lob. Vind. B. Vat. M.

ἑκάτερον] ἑκατέροιν Vind. E. Stob. Trinc.

πρὸς αἴσθησιν] om. Stob. cod. N. πρὸς τὸ αἴσθησιν Ang. B. πρὸς τὸ αἰσθάνεσθαι margo Flor. U.

διωκάθειν] Ita Par. ADK. Vind. DE. Ven. C. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. Stob. διώκειν Lob. Vind. B(F). Flor. B. editi ante Astium. De Vat. BM. Ven. B. Bekkerus nihil ostendit. διωκάθειν etiam Timaeus legisse videtur, cuius glossa p. 87. haec est: διωκάθειν· διώκειν ἐγκαλοῦντα ἢ τρέχοντα. ἐγκαλοῦντα pertinet ad Euthyph. p. 15. D. τρέχοντα ad nostrum locum, in quo Ruhnkenius p. 88. non solum codicem Parisiensem (A.) et Stobaeum, sed etiam scholiasten διωκάθειν conservasse dicit, scholion tamen neque ipse ad h. l. neque Bekkerus ullum prodidit.

αὖ] ἂν Stob. Trinc.

πάντων τούτων.] τούτων πάντων. Vind. E. πάντων τούτων, Stob. Trinc. Gesn. Bas. ab.

μαχεῖται.] μαχεῖται; Stob. Trinc. Ald.

δ' οὔ;] γοῦν Vind. F.

δὲ] int. vers. Vind. D. δ' Ang. B. Stob.

εἶναι ἆρα ἐθελήσει] ἆρα εἶ. ἐθ. Par. K. Mon. B. εἶ. ἆρ' ἂν ἐθέλοι Ang. B. Flor. R. εἶ. ἆρ' ἂν ἐθέλοι Vind. F. Stob. ἆρα habent etiam Lob. Vind. BDE. cum sex Florentinis et editis ante Astium, qui in sec. ed. id correxit.

ὁ] om. Ang. B. Flor. R.

εἴτε ἵππος] εἴτε om. Stob. cod. N. Trinc.

ἢ] εἴτε Vind. F. Ang. B. Flor. RT. Stob.

ἄλλο] ἀλλ' Lob. Vind. B.

ὁτιοῦν] ὁποιοῦν Stob. Trinc.

B *ἐννενόηκας*] ἐνενόηκας Stob. Trinc. ἐνενόησας Amb. C. ἐνόησας Flor. T.

ἄμαχόν τε] ἄμαχόν τι Vind. B. quod Stephanus in supplemento adnotationis p. 76. et elegantius et a Platone scriptum putat. Mihi quoque elegantius videtur, quia ἄμαχον plus est, quam ἀνίκητον, ideoque minus commode

τοῦ σώματος οἷον δεῖ τὸν φύλακα εἶναι, δῆλα. Ναί. Καὶ μὴν καὶ τὰ τῆς ψυχῆς, ὅτι γε θυμοειδῆ. Καὶ τοῦτο. Πῶς οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Γλαύκων, οὐκ ἄγριοι ἀλλήλοις ἔσονται καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις, ὄντες τοιοῦτοι τὰς φύσεις; Μὰ Δία, ἦ δ' ὅς, οὐ ῥᾳδίως. Ἀλλὰ μέντοι δεῖ γε πρὸς μὲν τοὺς οἰκείους πράους αὐτοὺς εἶναι, C πρὸς δὲ τοὺς πολεμίους χαλεπούς· εἰ δὲ μή, οὐ περιμενοῦσιν ἄλλους σφᾶς διολέσαι, ἀλλ' αὐτοὶ φθήσονται αὐτὸ δράσαντες. Ἀληθῆ, ἔφη. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ποιήσομεν; πόθεν ἅμα πρᾶον καὶ μεγαλόθυμον ἦθος εὑ-

huic per τε καὶ iungitur. Stallbaumius edidit ἄμαχόν τέ ἐστι secundum Flor. ACRTV. ut dicit. Sed hoc additamentum non ad hunc locum, in quo neque a Bekkero neque a me usquam repertum est, sed ad sequentia ἄφοβός τε pertinere videtur, pro quibus ἄφοβός τέ ἐστι in Vind. B. Vat. BHM. Ven. B. Amb. C. Ang. B. legitur, quo loco Stallbaumius de Florentinis tacet.

θυμός,] ὁ θυμὸς Ven. B. θυμός. Ald. θυμός; Lob. Stob. Trinc. Gesn. Bas. ab. Steph.

οὖ] οὐ Bas. ab.

ψυχὴ — ἀήττητος] om. Stob. cod. B.

πᾶσα] πάντα Vind. D.

τοίνυν] δὴ Lob. Vind. B. Vat. BM.

δεῖ] δὴ Bas. ab.

εἶναι] εἶναι τῆς πόλεως Stob. cod. A.

δῆλα.] δῆλα; Stob. Bas. b.

τὰ] τὸ Vat. H.

ὅτι] ὅσα Stob. cod. A. ἔτι cod. B.

θυμοειδῆ.] θυμοειδῆ; Lob. Vind. D. Stob. Ald. Bas. ab.

Καὶ τοῦτο — τὰς φύσεις] in marg. habet Stob. cod. A.

ἄγριοι] ἄγριος Vind. E.

ἀλλήλοις] ἄλλοις τε Stob. cod. A. ἀλλήλοις τε Vind. F. Ang. B. Flor. R. cum reliquis Stobaei codicibus et editionibus.

ἄλλοις] Ita Par. K. Vind. E. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRTU. civesque alios Fic. ἀλλοτρίοις reliqui codices cum Stobaeo editisque ante Astium. In Vat. B. extremis litteris superscriptum est οις. Stobaei ed. Trinc. ἀλλήλοις habet. ἀλλοτρίοις ineptum est.

Δία] Δι' Stallbaumius sec. Flor. ACU. quibus accedunt Vind. DE. et Stob.

μὲν τοὺς] μὲν om. Stob. cod. C A.

πράους] αὐτοὺς Vind. E. πράους Bas. ab. et saepe deinceps. Etiam Gaisfordius et Stallbaumius hoc loco et in sequentibus iterum sic scripserunt.

μή] μή γε Ven. B. Flor. B. et editi ante Astium, qui in sec. ed. γε sustulit.

περιμενοῦσιν] μενοῦσιν Stob. cuius cod. B. μονοῦσιν habet. Gesnerus περιμενοῦσιν in margine posuit.

ἄλλους] in margine habet Vind. B. ἀλλήλους Vat. B.

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. B.

φθήσονται] φθάσονται Stobaei editiones ante Gaisfordium, qui ex cod. AB. φθήσονται exhibuit.

ποιήσομεν] ποιήσωμεν Amb. C. Flor. T. et a m. pr. Ven. B.

ἅμα πρᾶον] ἄρα π. Lob. Vind. BD. Par. DK. Ven. C. Mon. B. Vat. M. ἅμα πρᾶόν τε Vind. F. Ang. B. Flor. R. πρᾶόν τε ἅμα Stob.

μεγαλόθυμον] μεγάθυμον Stob. Trinc.

ρήσομεν; ἐναντία γάρ που θυμοειδεῖ πραεῖα φύσις. Φαίνεται. Ἀλλὰ μέντοι τούτων ὁποτέρου ἂν στέρηται, φύλαξ ἀγαθὸς οὐ μὴ γένηται· ταῦτα δὲ ἀδυνάτοις ἔοι-
D *κε, καὶ οὕτω δὴ ξυμβαίνει ἀγαθὸν φύλακα ἀδύνατον γενέσθαι. Κινδυνεύει, ἔφη. Καὶ ἐγὼ ἀπορήσας τε καὶ ἐπισκεψάμενος τὰ ἔμπροσθεν Δικαίως γε, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε, ἀποροῦμεν· ἧς γὰρ προὐθέμεθα εἰκόνος ἀπελείφθημεν. Πῶς λέγεις; Οὐκ ἐνοήσαμεν, ὅτι εἰσὶν ἄρα φύσεις οἵας ἡμεῖς οὐκ ᾠήθημεν, ἔχουσαι τἀναντία ταῦ-*

πραεῖα] *πραεία* Stobaei editiones ante Gaisf.

φύσις. Φαίνεται] *φύσις φαίνεται* Vind. E. Eodem modo Ficinus: *natura mitis apparet.*

τούτων] *τ. γε* Vind. E. Ang. B. Amb. C. Flor. ACRT. Stob. Astius et Stallbaumius. In Stob. cod. A. est *τούτου γε.*

ὁποτέρου] *ὁπότερον* Amb. C.

στέρηται] *στερῆται* Vind. D.

οὐ μὴ] *οὐκ ἂν* Vind. B. Vat. M.

γένηται] *γίνεται* a m. pr. Amb. C.

ἔοικε] *ἔοικεν* Stob.

D *ἀδύνατον*] *ἀδ. εἶναι* Mon. B. Flor. U. Bekkerus et Stallbaumius. Quod additamentum mihi non multo minus supervacaneum h. l. videtur, quam supra p. 374. A: *ὡμολογοῦμεν δέ που ἀδύνατον ἕνα πολλὰς καλῶς ἐργάζεσθαι τέχνας*, ubi idem verbum inter *ἀδύνατον* et *ἕνα* a nonnullis inseri vidimus. Cf. Leg. L. V. p. 746. C: *ᾧ δὲ ἀδύνατόν τι ξυμβαίνει τούτων γίγνεσθαι.* Similiter hic *ἀδύνατον ξυμβαίνειν*, *facultate carere*, dicitur, *ἀγαθὸν φύλακα γενέσθαι*, *ut bonus custos fiat*, quemadmodum ibi *τούτων τι γίγνεσθαι*, *ut horum aliquid efficiatur.*

Καὶ ἐγὼ] *κἀγὼ* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐπισκεψάμενος] *περισκεψάμενος* Vind. B.

τὰ] *om.* Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

γε] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. Stob.

προὐθέμεθα] *προεθέμεθα* Vind. F. Flor. R.

Πῶς λέγεις;] *π. λ. ἔφη* Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. RT. Stob.

ἐνοήσαμεν] *ἐννενοήκαμεν* Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. RT. *ἐνενοήσαμεν* Mon. B. Flor. CU. Stob. Bekkerus et Stallbaumius. Sed *νοεῖν* Platoni non tantum *putare* significat, quod propter sequentia *οἵας ἡμεῖς οὐκ ᾠήθημεν* utique ineptum est, sed etiam, ut Homero, *animadvertere;* e. g. Phaedr. p. 229. C. ubi arae cuiusdam in illa regione constitutae mentionem facienti Socrati Phaedrus respondet: *οὐ πάνυ νενόηκα.* quam significationem h. l. non ineptam esse apparet. Sed magis etiam apta videtur tertia *perpendendi*, qua dicitur Leg. L. V. p. 737. E: *δεῖ δὴ περὶ ἀριθμῶν τό γε τοσοῦτον πάντα ἄνδρα νομοθετοῦντα νενοηκέναι*, *perpensum habere*, *τίς ἀριθμὸς καὶ ποῖος πάσαις πόλεσι χρησιμώτατος ἂν εἴη.* Itaque Socrates hoc dicit: *nos merito haeremus, quia experientiam sequi destitimus neque nobiscum perpendimus esse re vera tales naturas, quales facultate carere putabamus.*

εἰσὶν] *om.* Vind. BF. Ang. B. Flor. RT.

ἄρα] Pro eo lacuna est in Par. D. *ἆρα* Stob.

φύσεις] Ita Par. A. Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. B. Amb. C. Bekkerus. *τοιαῦται εἰσὶ φύσεις* Vind. F. Ang. B. Flor. RT. Stob. *τοιαῦται φύσεις* reliqui codices

τα. Ποῦ δή; Ἴδοι μὲν ἂν τις καὶ ἐν ἄλλοις ζώοις, οὐ 429 μέντ' ἂν ἥκιστα ἐν ᾧ ἡμεῖς παρεβάλλομεν τῷ φύλακι. οἶσθα γάρ που τῶν γενναίων κυνῶν, ὅτι τοῦτο φύσει E αὐτῶν τὸ ἦθος, πρὸς μὲν τοὺς συνήθεις τε καὶ γνωρίμους ὡς οἷόν τε πραοτάτους εἶναι, πρὸς δὲ τοὺς ἀγνῶτας τοὐναντίον. Οἶδα μέντοι. Τοῦτο μὲν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, δυνατὸν, καὶ οὐ παρὰ φύσιν ζητοῦμεν τοιοῦτον εἶναι τὸν φύλακα. Οὐκ ἔοικεν. Ἆρ' οὖν σοι δοκεῖ ἔτι τοῦδε προσδεῖσθαι ὁ φυλακικὸς ἐσόμενος, πρὸς τῷ

et editi. *tales quasdam esse naturas* Fic. τοιαῦται quomodo immitti potuerit, facile intelligitur: omittendi occasio nulla erat.

ταῦτα.] ταῦτα; Stob. cum editis ante Astium. Etiam Ficinus haec interrogantem Socratem fecit: *An non invenimus — ?*

ἄλλοις] ἄ. πολλοῖς Stob.

μέντ' ἂν] μὲν τ' ἂν Lob. μέν τ' ἂν Ald. Bas. ab. Steph. (ut p. 382. D.) Buttmannus gramm. I. p. 124. μεντἂν rectius scribi pronuntians, quomodo fieri potuerit, ut μὲν accentu suo privaretur, non docuit. Aliis μὲν τἂν scribendum videtur, quod Wolfius probat anal. T. I. p. 447. Ego cum Porsono μέντ' ἂν crasin imperfectam per eamque ἂν longum habere puto.

ἐν ᾧ] omissa videntur in Stob. cod. A. quum Gaisfordius ea uncinis inclusa dederit.

ἡμεῖς] ὑμεῖς Vind. F.

παρεβάλλομεν] παρεβάλομεν Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U.

τῷ φύλακι] τῷ σκύλακι, quam Prinstereri coniecturam refert Stallbaumius ex eius prosopographia Platonica p. 209. non solum inutile esset propter sequentia τῶν γενναίων κυνῶν, quae ζῶον illud παραβεβλημένον τῷ φύλακι nominatim significant, sed etiam dativo suo privatum verbum παρεβάλλομεν obscurum faceret. Nec satis accurate Ficinus haec interpretatus est: *in eo custode, cum quo nostrum custodem comparabamus.*

τοῦτο φύσει αὐτῶν] τ. φύσις α. Vind. D. φύσει τ. α. Lob. Vind. B. Vat. BM. τ. α. φύσει Vind. F. Ang. B. Flor. R. οὐ τῶν αὐτῶν φύσει Stob. cod. A. Quum pronomen αὐτῶν non ad φύσει, sed ad ἦθος pertineat ideoque genitivus τῶν γενναίων κυνῶν cum hoc nomine construi nequeat, comma inter κυνῶν et ὅτι interposui. Cf. Engelhardti notam ad Plat. Lach. p. 44. E

τοὐναντίον] τἀναντία Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stob. Respexit haec et reprehendit Aristoteles ab Astio citatus Polit. L. VII. c. 6. p. 229. ed. Goettl. ὅπερ γάρ φασί τινες δεῖν ὑπάρχειν τοῖς φύλαξι τὸ φιλητικοὺς μὲν εἶναι τῶν γνωρίμων, πρὸς δὲ τοὺς ἀγνῶτας ἀγρίους, ὁ θυμός ἐστιν ὁ ποιῶν τὸ φιλητικόν· αὕτη γάρ ἐστιν ἡ τῆς ψυχῆς δύναμις, ᾗ φιλοῦμεν. — Καὶ τὸ ἄρχον δὲ καὶ τὸ ἐλεύθερον ἀπὸ τῆς δυνάμεως ταύτης ὑπάρχει πᾶσιν· ἀρχικὸν γὰρ καὶ ἀήττητον ὁ θυμός. Οὐ καλῶς δ' ἔχει λέγειν χαλεποὺς εἶναι πρὸς τοὺς ἀγνῶτας· πρὸς οὐδένα γὰρ εἶναι χρὴ τοιοῦτον.

Οἶδα μέντοι.] ο. μ. ἔφη. Stob.

ἄρα] ἄρ' Vind. D. ἆρα Stob.

φύλακα.] φύλακα; Ald.

δοκεῖ ἔτι] ἔ. δ. Amb. C. ἔτι ἔτι Vind. E.

τοῦδε] τούτου Lob. Vind. B. Par. K. Vat. M. καὶ τοῦδε Mon. B. Flor. U. Bekkerus, Astius in tert. ed. et Stallbaumius.

φυλακικὸς] φυλακτικὸς Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Stob.

θυμοειδεῖ ἔτι προσγενέσθαι φιλόσοφος τὴν φύσιν; Πῶς
376 δή; ἔφη· οὐ γὰρ ἐννοῶ. Καὶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, ἐν τοῖς κυσὶ κατόψει, ὃ καὶ ἄξιον θαυμάσαι τοῦ θηρίου. Τὸ ποῖον; Ὅτι ὃν μὲν ἂν ἴδῃ ἀγνῶτα, χαλεπαίνει, οὐδὲν δὴ κακὸν προπεπονθώς· ὃν δ' ἂν γνώριμον, ἀσπάζεται, κἂν μηδὲν πώποτε ὑπ' αὐτοῦ ἀγαθὸν πεπόνθῃ. ἢ οὔπω τοῦτο ἐθαύμασας; Οὐ πάνυ, ἔφη, μέχρι τούτου προσέσχον τὸν νοῦν· ὅτι δέ που δρᾷ ταῦτα, δῆλον. Ἀλλὰ
B μὴν κομψόν γε φαίνεται τὸ πάθος αὐτοῦ τῆς φύσεως

θυμοειδεῖ] θυμοειδῆ Vat. H.

προσγενέσθαι] Stephanus in supplemento adnotationis p. 76. πρὸς γενέσθαι coniicit, fortassis eo offensus, quod, quum in hoc verbo πρὸς ad obiectum referri soleat, hic ad ipsum subiectum eiusque actionem referendum est, et προσγενέσθαι non *accedere*, sed *insuper fieri* significare debet. Quum tamen hoc loco verendum non esset, ne cui ambigue dictum videretur, sic προσγενέσθαι poni licebat, ut προσειδέναι (χάριν) Apol. p. 20. A. προσπάσχειν Phaedon. p. 74. A. προσαποδεῖται ἔτι ib. p. 77. C. et alia aliis locis plurima.

φιλόσοφος] καὶ φ. Mon. B. Flor. U. Bekkerus, Astius in tert. ed. et Stallbaumius.

376 κατόψει] κατόψῃ Vind. D.

Ὅτι ὃν] Ita Ven. C. Vind. DEF. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. ACRTU. Stob. ὅτι Amb. C. ὃν reliqui codices et editi ante Bekkerum. *quem enim ignotum viderit* Fic. Quum ex verbis ἢ οὔπω τοῦτο ἐθαύμασας; appareat Socratem Glauconis interrogationem τὸ ποῖον; ita intellexisse, ut quidnam admirabile esset in cane, sciscitari eum statueret, simul apparet ὅτι optime se habere. Neque vero tale est, ut ab interpolatione originem ducere videatur, et ante ὃν excidere facile potuit. His de caussis admisi, quamquam cum Astio non necessarium puto.

μὲν ἂν] ἂν μὲν Amb. C.

ἴδῃ] ἴδοι Lob. Vind. BE. Vat. BM.

χαλεπαίνει] μισεῖ καὶ χ. Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT. Stob.

οὐδὲν δὴ] οὐδὲν δὲ Par. A. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. C. Amb. C. οὐδένδε Lob. οὐδέν γε Ven. B. οὐδὲν Ang. B. Stob. et sequente litura Vind. D. οὐδὲ Vind. F. Itaque pauci supersunt codices (nam silenti de Florentinis Stallbaumio hic diffido) vulgatae lectionis editionum omnium auctores, quam Astium in tert. ed. etiam de coniectura mutandam in οὐδὲν δὲ proposuisse eo magis miror, quo melius ipse eam interpretatus est: *nihil videlicet mali ante ab eo perpessus.* δὲ quomodo explicari possit, non video: δὴ vero aptissimum est nec eget explicatione. Si nihilominus propter codices suspectum sit, Stobaei et Ang. B. lectio genuina et primum in eam, quam Vind. F. exhibet, deinde in alteram, quae in Par. A. reliquisque est, corrupta videri possit, cui suspicioni insolens codicis Lob. scriptura nonnihil probabilitatis addat.

προπεπονθώς] προπεπονθὸς Lob. Vind. B. Vat. M. προσπεπονθώς Par. DK. sec. Bekk. Vind. E. πεπονθώς Vind. D. Stob. *perpessus* Fic. προσπέπονθεν Vat. H. Flor. AC.

ὃν] οἷ Vind. E.

δ' ἂν] δὲ Flor. T.

μηδὲν] μηδὲ Vind. B. Vat. BHM. μηδε Lob.

καὶ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφον. Πῇ δή; Ἧι, ἦν δ' ἐγώ, ὄψιν οὐδενὶ ἄλλῳ φίλην καὶ ἐχθρὰν διακρίνει, ἢ τῷ τὴν μὲν καταμαθεῖν, τὴν δὲ ἀγνοῆσαι. καίτοι πῶς οὐκ ἂν φιλομαθὲς εἴη συνέσει τε καὶ ἀγνοίᾳ ὁριζόμενον τό τε οἰκεῖον καὶ τὸ ἀλλότριον; Οὐδαμῶς, ἦ δ' ὅς, ὅπως οὔ. Ἀλλὰ μέντοι, εἶπον ἐγώ, τό γε φιλομαθὲς καὶ φιλόσοφον ταὐτόν; Ταὐτὸν γάρ, ἔφη. Οὐκοῦν θαῤῥοῦντες τιθῶμεν καὶ ἐν ἀνθρώπῳ, εἰ μέλλει πρὸς C τοὺς οἰκείους καὶ γνωρίμους πρᾶός τις ἔσεσθαι φύσει,

πώποτε] om. Fic.
ἀγαθὸν] sequenti postponit Stob.
πεπόνθῃ] Ita Par. A. Vind. BD. Vat. B. Mon. B. πεπόνθει Vat. H. Vind. E. et Florentini cum Stobaeo. ἐπεπόνθει Amb. C. πέπονθεν Ven. B. πεπόνθοι Lob. (Vind. F.) cum editis ante Astium, qui in sec. ed. coniunctivum posuit. Nec aliter Par. K. si Bipontinorum silentium non fallit. Bekkerus quidem reliquorum suorum rationem non indicavit.
προσέσχον] προσέσχων Bas. a. πρόεσχον Bas. b.
δρᾷ] ἄρα Stob. cod. A.
μὴν] μήν που Ang. B. Flor. R. μὴν ποῦ Vind. F.
κομψόν] Cf. Ruhnken. ad Tim. p. 162.
γε] τε Lob. Vind. B. Vat. M.
B φιλόσοφον] Proclus comm. in Parmen. T. IIII. p. 126. ed. Cous. φιλόσοφον τοῦτο τὸ θηρίον καὶ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης ὀνομάζειν ἠξίωσε, τὸν κύνα λέγω.
Ἧι] ἢ Vind. E.
φίλην] φ. τε Par. K. Mon. B. Flor. U.
καὶ] ἢ Vind. D.
διακρίνει] διακρίνειν Vind. B. διακρίνῃ Flor. R.
δὲ] δ' Ang. B. Flor. R.
φιλομαθὲς] φιλομαθὴς Vind. E.
ἀγνοίᾳ] αἰνοίᾳ Vind. E. Plutarch. de Is. et Os. p. 355. B. de Aegyptiis: οὐ γὰρ τὸν κύνα κυρίως Ἑρμῆν λέγουσιν, ἀλλὰ τοῦ ζώου τὸ φυλακτικὸν καὶ τὸ ἄγρυπνον καὶ τὸ φιλόσοφον γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ τὸ φίλον καὶ τὸ ἐχθρὸν ὁρίζοντος, ἤ φησιν ὁ Πλάτων, τῷ λογιωτάτῳ τῶν θεῶν συνοικειοῦσιν. (pro συνοικειοῦσιν cod. Lob. Plutarchi cum reliquis habet κυνικειοῦσιν. Idem, ut hoc obiter addam, inscriptionem illius libri a vulgata diversam habet hanc: περὶ Ἴσιδος καὶ σαράπιδος ἱερὸς λόγος.)
Ἀλλὰ μέντοι — οὖν, ἔφη. C] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 260. Sed in eius cod A. posteriora tantum inde a verbis φιλόσοφοι δὴ eaque non hoc loco, sed multo inferius n. 150. ed. Gaisf. leguntur.
ἐγὼ] om. Stob.
τό γε] τό τε Lob. Vind. BD. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Vat. M. Flor. U.
φιλομαθὲς] εὐμαθὲς Vind. E.
φιλόσοφον] τὸ φ. Vind. E. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT.
ταὐτόν;] ταυτόν ἐστι. Stob.
ἀνθρώπῳ] τῷ ἀ. Stob.
μέλλει] μέλλοι Vind. BE. Par. C DK. Mon. B. Flor. U.
οἰκείους] οἰ. γε Stob.
πρᾶός] πρᾶόν Vind. E.
ἔσεσθαι φύσει,] ἔσεσθαι, φύσει Astius in sec. et tert. ed. quia φύσει ad φιλόσοφον et φιλομαθῆ pertinere sensus doceat et φιλόσοφος τὴν φύσιν supra (p. 375. E.) dicatur. Eodem modo Boeckhius in spec. ed. Tim. p. 16. quem citavit et secutus est Stallbaumius. Sed mites erga familiares et notos plerique se prae-

φιλόσοφον καὶ φιλομαθῆ αὐτὸν δεῖν εἶναι; Τιθῶμεν, ἔφη. Φιλόσοφος δὴ καὶ θυμοειδὴς καὶ ταχὺς καὶ ἰσχυρὸς ἡμῖν τὴν φύσιν ἔσται ὁ μέλλων καλὸς κἀγαθὸς ἔσεσθαι φύλαξ πόλεως. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Οὗτος μὲν δὴ ἂν οὕτως ὑπάρχοι. θρέψονται δὲ δὴ ἡμῖν οὗτοι καὶ παιδευθήσονται τίνα τρόπον; καὶ ἆρά τι προὔργου ἡμῖν D ἐστὶν αὐτὸ σκοποῦσι πρὸς τὸ κατιδεῖν οὗπερ ἕνεκα πάν-

bere solent, si saeviendi occasio non detur, neque philosophum natura, sed hominem ea res requirit. Vt vero naturalis ista mansuetudo sit et facultatem custodiendae civitatis habeat, innato opus est sciendi et cognoscendi amore. Itaque quum φύσει haud secus ad πρᾶος, quam ad φιλόσοφον pertineat, semel tantum positum cum priori potius, a quo nullo negotio ad posterius mente traducitur, quam cum posteriori coniungi debet. Atque ita Astius secum ipse pugnans Graeca reddidit: *nonne fidenter ponamus etiam in homine, si futurum sit ut aliquis erga familiares et notos mansuetus sit natura, philosophum et scientiae appetentem eum oportere esse?* Ficinus φύσει non expressit.

φιλόσοφον] int. vers. a m. s. habet Vind. F. καὶ φ. Stob.

φιλομαθῆ — καὶ ταχὺς] φιλομαθῆ χὺς, omissis mediis, Ang. B.

δεῖν] δεῖ Lob. Vind. BE. Flor. ACRT. Idem hoc loco Bekkerus in Vat. BHM. Ven. B. Amb. C. invenisse videtur, ex quibus pariter atque ex Vind. B. δεῖ sequenti versui adscripsit, quasi ibi δεῖ pro δὴ post φιλόσοφος legatur. Sed ibi Vind. B. cum reliquis meis δή, et hic δεῖ pro δεῖν habet.

καὶ ταχὺς] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. post καὶ ἰσχυρὸς posita habet Stob.

κἀγαθὸς] καὶ ἀγαθὸς Vind. D. Stob. cod. A.

ἔσεσθαι φύλαξ] φ. ἔ. Vind. B. Stob.

πόλεως.] πόλεως; Bekkerus et Stallbaumius.

οὕτως ὑπάρχοι] οὕτως ὑπάρχῃ Ven. B. Flor. B. et, sup. οι, Ang. B. editi ante Astium. οὕτως ὑπάρχον Amb. C. „Salvinius corrigebat οὗτος ὑπάρχῃ, quod posuisse nihil aliud est quam explosisse.“ Stallbaumius. Ac de coniunctivo quidem nulla hodie dubitatio est, quin vitiosus sit; sed eum Salvinius intactum relinquebat, non corrigendo inferebat. οὗτος autem non est quod reprehendatur. Recte enim habere οὗτος μὲν δὴ ἂν οὗτος ὑπάρχοι et omnibus notum ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα et Pindaricum οὗτος ἐγὼ ταχυτᾶτι (Ol. IIII. 26.) docet. Imo rectius haberet, quam οὕτως, si sensus is esset, quem Ficinus et Astius putarunt: *talis itaque custos sit*, vel: *hic igitur ita se habeat.* Sed Socrates, postquam monstravit, qualem natura esse conveniat eum, qui bonus custos futurus sit, hoc tanquam fundamentum iactum a se ostendit, cui imponi possit educatio, eoque sensu dicit οὗτος μὲν δὴ ἂν οὕτως ὑπάρχοι, *hic igitur hoc modo instructus et comparatus videtur.* Solum ὑπάρχειν ita legitur Tim. p. 29. B: τούτων δὲ ὑπαρχόντων et p. 30. C: τούτου δ' ὑπάρχοντος, quibus locis οὕτως non minus, quam nostro, addi potuisset.

θρέψονται] στρέψονται Amb. C.

δὴ] *om.* Vind. B.

ἡμῖν] *a vobis* Fic.

παιδευθήσονται] Syllabam θή

τα σκοποῦμεν, δικαιοσύνην τε καὶ ἀδικίαν, τίνα τρόπον ἐν πόλει γίγνεται; ἵνα μὴ ἐῶμεν ἱκανὸν λόγον ἢ συχνὸν διεξίωμεν. Καὶ ὁ τοῦ Γλαύκωνος ἀδελφὸς Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, ἔγωγε προσδοκῶ προὔργου εἶναι εἰς τοῦτο ταύτην τὴν σκέψιν. Μὰ Δία, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ φίλε Ἀδείμαντε, οὐκ ἄρα ἀφετέον, οὐδ' εἰ μακροτέρα τυγχάνει οὖσα. Οὐ γὰρ οὖν. Ἴθι οὖν, ὥσπερ ἐν μύθῳ μυθο-

Vind. F. inter versus a m. s. habet.

τρόπον] *τρ. ἐννοεῖν χρὴ* Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. CRT. et int. vers. A.

καὶ] *εἰ* Vind. EF. Flor. R. et int. vers. T. *εἰ* Ang. B. *ἢ* Flor. C. et int. vers. A.

ἄρα] *om.* Vind. EF. Flor. C. et int. vers. A. *ἄρα* Lob. Vind. BD. Flor. BRTV. Ald. Bas. ab.

τι] *τί* Vind. D.

προὔργου] *προὔγου* Vind. E. *προὔργον* Ald. Bas. ab.

ἡμῖν] *vobis* Fic.

D *ἵνα μὴ*] *ἵνα ἢ* Mon. B.

ἱκανὸν λόγον, ἢ συχνὸν] *σ. λ. ἢ ἱ.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

διεξίωμεν] *διεξίομεν* Vind. F. Flor. R. *διεξιῶμεν* Vind. DE. Ald. Bas. ab. *διεξιόντες* Lob. Vind. B. Vat. M.

ἔφη] *om.* Vind. B.
ἔγωγε] *ἐγὼ* Par. K.

προὔργου] *προὔργον* Vind. F. Bas. ab. *προὔγον* Vind. E.

τοῦτο] *om.* Vind. F. Ang. B. *ταὐτὸ* Vind. BD. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U.

τὴν] *om.* Amb. C.

Δία] *δι'* Lob. Vind. BEF. Amb. C. Ang. B. Vat. HM. *Ita et ipse per Iovem, o amice Adimante, existimo. non igitur* etc. Fic.

τυγχάνει] *τυγχάνοι* Vind. B. *etiamsi haec longiora essent.* Fic.

οὖν] *οὖ.* Lob. Vind. BE. Amb. C. Vat. HM. Flor. ACTV.

οὖν] *δὴ* Ang. B. Flor. R. *δὲ* Vind. F.

ἐν] *εἰ* Mon. B. a m. s.

μυθολογοῦντές τε] *τε om.* Vind. B. „*μυθολογοῦντέ τε ἅμα καὶ σχολὴν ἄγοντες* Flor. ACRT. quod mihi quidem non displicet." Stallbaumius. Non est credibile Stallbaumio illum dualem non displicere; qui quum in nullo praeterea codice repertus sit, operarum culpa irrepsisse videtur, ut approbatio Stallbaumii tantum ad *ἅμα* pertineat, quod etiam in Vind. EF. Amb. C. Ang. B. post *τε* additum est. Nescio, qua re Stallbaumio se commendaverit: mihi non solum supervacaneum, sed etiam ineptum videtur, si quidem Socrates alacri animo longum sermonem aggrediens his verbis ostendit, quo eum modo habituri sint, fabulantium scilicet et otiosorum modo, seu potius fabulando et ita, ut otiosis convenit. Nam prioris participii, quod nihil nisi explicationem verborum *ὥσπερ ἐν μύθῳ* continet, significatio eo ab altero differt, quod hoc simul rationem reddit, cur isto modo rem tractaturi sint. Haec si sententia Socratis est, *ἅμα* ferri non posse facile intelligitur. *μυθολογεῖν* est nostrum *plaudern*, et ita legitur Phaedr. p. 276. E: *παγκάλην λέγεις — παιδιὰν, ὦ Σώκρατες, τοῦ ἐν λόγοις δυναμένου παίζειν δικαιοσύνης τε καὶ ἄλλων ὧν λέγεις πέρι μυθολογοῦντα.*

E λογοῦντές τε καὶ σχολὴν ἄγοντες λόγῳ παιδεύωμεν τοὺς ἄνδρας. Ἀλλὰ χρή.

Τίς οὖν ἡ παιδεία; ἢ χαλεπὸν εὑρεῖν βελτίω τῆς ὑπὸ τοῦ πολλοῦ χρόνου εὑρημένης; ἔστι δέ που ἡ μὲν ἐπὶ σώμασι γυμναστική, ἡ δ' ἐπὶ ψυχῇ μουσική. Ἔστι γάρ. Ἆρ' οὖν οὐ μουσικῇ πρότερον ἀρξόμεθα παιδεύοντες, ἢ γυμναστικῇ; Πῶς δ' οὔ; Μουσικῆς δ' εἰπὼν τίθῃς λόγους, ἢ οὔ; Ἔγωγε. Λόγων δὲ διττὸν εἶδος, τὸ μὲν ἀληθὲς, ψεῦδος δ' ἕτερον; Ναί. Παιδευτέον 377 δ' ἐν ἀμφοτέροις, πρότερον δ' ἐν τοῖς ψευδέσιν; Οὐ μανθάνω, ἔφη, πῶς λέγεις. Οὐ μανθάνεις, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι πρῶτον τοῖς παιδίοις μύθους λέγομεν; τοῦτο δέ

ἄγοντες] ἄγοντι Vind. E.

παιδεύωμεν] παιδεύομεν Vind. F. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Vat. H. et a m. s. Mon. B.

E ἐπὶ σώμασι] *ad corpus pertinens* Fic.

δ'] δὲ Ald. Bas. ab.

μουσική] μουσικῇ Vind. B.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. D.

ἀρξόμεθα] ἀρξώμεθα Vind. B. *om.* cum tribus sequentibus Amb. C.

Μουσικῆς δ'] μ. δὲ Vind. D.

εἰπὼν] Ita etiam Vind. B. a m. pr. ἐπεῶν Vind. E. εἶπον Vind. F. Ang. B. Flor. A. et a m. s. Vind. B. Vat. B. Par. D. Idem ex coniectura ab Astio iam in sec. ed. positum Stallbaumius recepit et vulgatam ineptam iudicavit, quo quidem nomine reprehendenda non erat. Certe eum sensum, quem Ficinus et reliqui interpretes his verbis significari statuerunt: *cum musicam dicis, sermones ponis?* ego ineptum non dixerim. Sed enim verba talem interpretationem non admittunt, quum εἰπὼν et praeteritum et suo casu destitutum sit. Atque hunc defectum durum esse non nego, sed an excusari possit, dubito, si μουσικῆς εἰπὼν τίθῃς λόγους per attractionem pro μουσικὴν εἰπὼν αὐτῆς τ. λ. dictum accipiamus. Musicam autem Adimantus etsi non nominaverat, tamen ita in proximis et ad animum pertinere et prius, quam gymnasticam, adhibendam esse Socrati concesserat, ut perinde esset ac si nominatim significasset. Itaque suo more Socrates, quemadmodum L. I. p. 339. D. Thrasymachum id, quod ex eius verbis consequeretur, ipsum dixisse dicit, et L. II. p. 374. A. Adimanti sententiam quandam Glauconi et reliquis, qui eam silentio suo comprobassent, tribuit, hoc loco quasi non ipse, sed Adimantus illa de musica commemorasset, *huius musicae*, inquit, *quam dixisti, sermones esse statuis, an non?* — Si in valde antiquo codice exstaret ἐπεῶν, quod unus ex recentissimis habet, id explicationis caussa quamvis inepte ad marginem olim adscriptum vulgatae videri posset originem dedisse ac leve quoddam verae lectionis vestigium superesse in Vind. D. sine elisione scriptum δὲ ante εἰπών. Sed ut nunc codices habent, εἰπὼν pro genuino habendum, εἶπον emendatoribus tribuendum videtur.

Λόγων — Ἔστι ταῦτα 377. A] laudat Eusebius praep. ev. L. XII. p. 338. R. Steph.

διττὸν] δισσὸν Euseb.

ψεῦδος δ' ἕτερον] ψ. θάτερον Vind. F. ψ. δὲ θάτερον Amb. C. Ang. B. ψευδὲς δ' ἕτερον Flor. T. τὸ δὲ ψευδές Euseb. Atque

που ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν ψεῦδος, ἔνι δὲ καὶ ἀληθῆ. πρότερον δὲ μύθοις πρὸς τὰ παιδία, ἢ γυμνασίοις χρώμεθα. Ἔστι ταῦτα. Τοῦτο δὴ ἔλεγον, ὅτι μουσικῆς πρότερον ἁπτέον, ἢ γυμναστικῆς. Ὀρθῶς, ἔφη. Οὐκοῦν οἶσθα, ὅτι ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον ἄλλως τε καὶ νέῳ καὶ ἁπαλῷ ὁτῳοῦν; μάλιστα γὰρ δὴ τότε πλάττεται καὶ ἐν- B δύεται τύπος ὃν ἄν τις βούληται ἐνσημήνασθαι ἑκάστῳ. Κομιδῇ μὲν οὖν. Ἆρ' οὖν ῥᾳδίως οὕτω παρήσομεν τοὺς ἐπιτυχόντας ὑπὸ τῶν ἐπιτυχόντων μύθους πλασθέντας ἀκούειν τοὺς παῖδας καὶ λαμβάνειν ἐν ταῖς ψυχαῖς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐναντίας δόξας ἐκείναις, ἅς, ἐπειδὰν τελεωθῶσιν, ἔχειν οἰησόμεθα δεῖν αὐτούς; Οὐδ' ὁπωστιοῦν

ψευδὴς Stephanus in suppl. adnot. p. 77. vel p. 377. A. ἐν τοῖς ψεύδεσιν scribendum putat, quod ibi legitur in Ven. C. Vind. D. Par. DK. sec. Bekk. Amb. C. Cf. ad L. I. p. 338. B. Pro signo interrogandi hic et in proximo post ψευδέσιν editi ante Bekkerum punctum habent.

Παιδευτέον δ'] π. δὲ Lob. Vind. B. Euseb.

377 *ἀμφοτέροις*] ἀμφοτέραις Vind. E.

δ'] δὲ Lob. Vind. B. Euseb. *om.* Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACV.

ἐν] οὐ Vat. H.

τοῖς] ταῖς Vind. E.

ἦν δ' ἐγὼ — ἔνι] *om.* Vind. E.

που] *om.* Par. K.

δὲ καὶ] δὴ καὶ Vind. E.

μύθοις] μύθους Lob. Vat. M.

παιδία] παιδικὰ Vind. E. Amb. C. Flor. AC.

γυμνασίοις] γυμνασίας Lob. Vind. B.

χρώμεθα] χρώμεθ' Vind. D. Pro puncto Eus. Ald. Bas. ab. signum interrogandi habent.

Ἔστι ταῦτα] *om.* Mon. B.

Ὀρθῶς, ἔφη] *om.* Vind. B.

Οὐκοῦν — ἐκβλητέον C] laudat Eusebius l. c. οὐκ οὖν etc. Vind. F.

οἶσθα] οἶσθ' Lob. Vind. BEF. Amb. C. Ang. B. Vat. HM. Flor. ABCTV. Euseb. Stallbaumius.

μέγιστον] τὸ μ. Vind. E. Amb. C. Flor. ACT. *maximum quid* Fic. Cf. ad p. 375. A. Galenus de Hipp. et Plat. decr. L. VIIII. p. 722. Vol. V. ed. Kühn. ἐπειδὴ καὶ ὁ Πλάτων ἐπαινέσας τὴν παροιμίαν, ἐν ᾗ λέγομεν Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντὸς (Leg. L. VI. p. 753. E.) αὐτὸς προσέθηκε τὸ μέγιστον εἰπὼν ἀρχὴν παντὸς ἔργου μέγιστον εἶναι.

τε] τε δὴ Vind. F. Ang. B. Euseb.

B *τότε*] *om.* Vind. F.

ὃν] *om.* Mon. B. ὃ Bas. ab.

τις] int. vers. Lob.

βούληται] βούλεται Mon. B.

ἐνσημήνασθαι] ἐνσημείνασθαι Vind. D. ἐνσημῆσθαι Steph.

Κομιδῇ] κομιδὴ Bas. ab. (κομιδῇ Lob. Eus. Ald.)

παρήσομεν] παρήσαμεν Bas. b.

ὑπὸ τῶν ἐπιτυχόντων] *om.* Amb. C. Flor. T. Euseb.

ἐν ταῖς ψυχαῖς] ἐν *om.* Par. K. Mon. B. Flor. U. In Vind. E. haec post ὡς ἐπιτοπολὺ (ita enim cum Lob. Vind. BDF. Eus. et editis ante Astium scribit) leguntur.

δόξας] δόξαις Vind. E.

τελεωθῶσιν] τελειωθῶσιν Ven. C. Vind. D. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. RU. Euseb.

οἰησόμεθα] *existimamus* Fic.

Οὐδ' ὁπωστιοῦν] οὐδ' ὁπωστιοῦν Amb. C. In Vind. E. duo

παρήσομεν. Πρῶτον δὴ ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ἐπιστατητέον C τοῖς μυθοποιοῖς, καὶ ὃν μὲν ἂν καλὸν ποιήσωσιν, ἐγκριτέον, ὃν δ' ἂν μή, ἀποκριτέον. τοὺς δ' ἐγκριθέντας πείσομεν τὰς τροφούς τε καὶ μητέρας λέγειν τοῖς παισὶ καὶ πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις πολὺ μᾶλλον, ἢ τὰ σώματα ταῖς χερσίν· ὧν δὲ νῦν λέγουσι τοὺς πολλοὺς ἐκβλητέον. Ποίους δή; ἔφη. Ἐν τοῖς μείζοσιν, ἦν δ' ἐγώ, μύθοις ὀψόμεθα καὶ τοὺς ἐλάττους. δεῖ γὰρ δὴ τὸν αὐτὸν τύπον εἶναι καὶ ταὐτὸν δύνασθαι D τούς τε μείζους καὶ τοὺς ἐλάττους. ἢ οὐκ οἴει; Ἔγωγε, ἔφη· ἀλλ' οὐκ ἐννοῶ οὐδὲ τοὺς μείζους τίνας λέγεις. Οὓς Ἡσίοδός τε, εἶπον, καὶ Ὅμηρος ἡμῖν ἐλεγέτην καὶ οἱ ἄλλοι ποιηταί. οὗτοι γάρ που μύθους τοῖς ἀνθρώ-

vocabula in quatuor divisa, apud Eusebium in unum coniuncta leguntur.

Πρῶτον] πρ. μὲν Vind. EF. Ang. B. Flor. R. Euseb. Stallbaumius.

δὴ] δ' Par. K.

ἔοικεν] εἴοικεν Vind. F.

ἐπιστατητέον] ἐπιστατέον Euseb. atque ita Wyttenbachius in animadv. ad Plut. P. I. p. 84. hunc locum citans scripsit errante, opinor, calamo.

C ὃν] ὃν ἂν Vat. B. οἱ Vind. E.

μὲν ἂν] ἂν μὲν Lob. Vind. B. Vat. M. μὲν om. Vind. D. ἂν om. Flor. R.

καλὸν] Vulgo addunt μῦθον, quod quum a Par. A. Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. B. Amb. C. Flor. ACT. absit et praegresso μυθοποιοῖς facile intelligatur, ut glossema eiiciendum putavi. Cf. Leg. L. X. p. 886. C: θεογονίαν διεξέρχονται, γενόμενοί τε ὡς πρὸς ἀλλήλους ὡμίλησαν sc. οἱ θεοί, quod ex θεογονίαν petendum est. Similes Platonis locos aliquot contulit Heindorfius ad Theaet. p. 369. aliorum Fischerus ad Well. III. a. p. 268.

δ' ἂν] δὲ Vind. F. Ang. B. Flor. AR.

πείσομεν] πείσωμεν Lob.

τροφούς] τροφάς Euseb.

τε] om. Amb. C. Flor. T.

παισὶ] παισὶν Vind. B. Proxime praecedens vel sequens τοῖς (id enim Bekkerus ambiguum reliquit) in Vat. H. omissum est. Hunc locum respexit Pseudo-Plutarchus de puer. educ. p. 3. F: καί μοι δοκεῖ Πλάτων, ὁ δαιμόνιος, ἐμμελῶς παραινεῖν ταῖς τίτθαις μὴ τοὺς τυχόντας μύθους τοῖς παιδίοις λέγειν.

πολὺ] om. Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

Ἐν τοῖς μείζοσιν — χρῴμην in fine libri] laudat Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 376-379. et haec priora usque ad καὶ λέγουσι (D) iterum ib. p. 405.

μύθοις] *plane* Fic.

καὶ] om. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U. Fic.

δὴ] δεῖ Vind. F.

D Ἔγωγε] ἐγὼ Vind. D. et a m. pr. Ven. C. ἔγωγ' Vind. E. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRT.

ἀλλ'] ἀλλὰ Euseb. p. 405.

λέγεις] λέγοις Vat. B.

τε, εἶπον] τέ που Vind. F. Ang. B. Flor. R. τέ που ἔφην Amb. C. Flor. T.

καὶ Ὅμηρος] ante εἶπον Euseb. p. 405.

ἐλεγέτην] λεγέτην Vind. F. *scripserunt* Fic.

τοῖς ἀνθρώποις ψευδεῖς] ψ. τ. ἀ. Euseb. utroque loco.

λέγουσι] λέγουσιν Bekkerus et

ποις ψευδεῖς συντιθέντες ἔλεγόν τε καὶ λέγουσι. Ποίους δὴ, ἦ δ' ὅς, καὶ τί αὐτῶν μεμφόμενος λέγεις; Ὅπερ, ἦν δ' ἐγὼ, χρὴ καὶ πρῶτον καὶ μάλιστα μέμφεσθαι ἄλλως τε καὶ ἐάν τις μὴ καλῶς ψεύδηται. Τί τοῦ- E το; Ὅταν εἰκάζῃ τις κακῶς τῷ λόγῳ περὶ θεῶν τε καὶ ἡρώων, οἷοί εἰσιν, ὥσπερ γραφεὺς μηδὲν ἐοικότα γράφων οἷς ἂν ὅμοια βουληθῇ γράψαι. Καὶ γὰρ, ἔφη, ὀρθῶς ἔχει τά γε τοιαῦτα μέμφεσθαι. ἀλλὰ πῶς δὴ λέγομεν, καὶ ποῖα; Πρῶτον μὲν, ἦν δ' ἐγὼ, τὸ μέγιστον καὶ περὶ τῶν μεγίστων ψεῦδος ὁ εἰπὼν οὐ καλῶς ἐψεύσατο, ὡς Οὐρανός τε εἰργάσατο ἅ φησι δρᾶσαι αὐτὸν Ἡσίοδος, ὅ τε αὖ Κρόνος ὡς ἐτιμωρήσατο αὐτόν. τὰ δὲ δὴ τοῦ Κρόνου ἔργα καὶ πάθη ὑπὸ τοῦ υἱέος 378

Stallbaumius. Ficinus haec (οὗτοι γὰρ — λέγουσι) ita interpretatur: *hi namque hominibus falsas fabulas effinxere, quae quotidie circumferuntur.*

Ὅπερ — γράψαι] laudat Eusebius l. c. p. 406.

χρὴ] post μάλιστα Amb. C. Flor. T.

καὶ πρῶτον] πρῶτόν τε Vind. F. Ang. B. Flor. R. Euseb. p. 376. πρῶτον idem p. 406.

E Ὅταν] ὅτ' ἂν Ald. Bas. ab.

εἰκάζῃ] Cf. Ruhnken. ad Tim. p. 95.

κακῶς] οὐσίαν κακῶς Vind. F. Ang. B. Flor. R. κακῶς οὐσίαν Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U. (ita enim corrigendus videtur Stallbaumius, qui οὐσίαν κακῶς in Flor. UR. et Par. K. legi scribit.) Euseb. p. 376. κακῶς οὐσίας (Flor. BV.) editi ante Astium, qui in sec. ed. οὐσίας cancellis inclusit, in tert. cum Bekkero et Stallbaumio abiecit.

ὥσπερ] ὥσπερεὶ Mon. B.

γράφων — βουληθῇ] om. Mon. B.

ἔχει] ἔφη Vat. M.

λέγομεν] λέγωμεν Steph.

ποῖα;] *quae apud eos talia reperimus?* Fic.

Πρῶτον — ἄνευ ὑπονοιῶν 378. D] iterum laudat Euseb. L. II. p. 48. et usque ad ἀπορρήτων ἀκούειν (378. A.) Theodoretus Therap. L. III. p. 769. et usque ad ἐτιμωρήσατο αὐτόν Eusebius tertium L. XIII. p. 406.

μὲν] μὲν δὴ Euseb. p. 376.

τὸ μέγιστον] τὸν μ. Euseb. p. 48.

καὶ] om. Theod.

ὁ εἰπὼν] ὁ om. Ang. B. ὃ *sl.* Lob. Vind. B. Vat. M. Euseb. p. 406. Theodoreti codices quidam apud Vrsinum. Bas. ab. Astius et Stallbaumius. *quod non probe mentitus est Hesiodus* Fic. εἰπὼν articulo carere non potest.

οὐ καλῶς] οὐκ ἀληθῶς Theod.

ὡς] ὅτι Theod. cuius tamen in codicibus quibusdam Vrsinus ὡς invenit.

ἃ] ὃ Mon. B.

δρᾶσαι] Ita etiam Euseb. p. 376. et 406. Sed p. 48. δράσαι, ut Theod. et codices a me visi cum ditis ante Bekkerum.

Ἡσίοδος] Theogon. 154. sqq.

τὰ δὲ δὴ] τί δαὶ δὴ τὰ Euseb. p. 48. ὅτι δὲ δὴ τὰ περὶ Theod. cuius una, qua Vrsinus usus est, editio δὴ omittit.

τοῦ Κρόνου] τοῦ om. Ang. B. 378 Flor. R. Euseb. p. 376.

υἱέος] υἱέως Vind. E(F). Ven. B. Theod. Ald. Bas. a. Steph. Bekkerum tacitus secutus est Stallbaumius. Vt hic, ita

οὐδ' ἂν εἰ ἦν ἀληθῆ ῷμην δεῖν ῥᾳδίως οὕτω λέγεσθαι πρὸς ἄφρονάς τε καὶ νέους, ἀλλὰ μάλιστα μὲν σιγᾶσθαι, εἰ δὲ ἀνάγκη τις ἦν λέγειν, δι' ἀποῤῥήτων ἀκούειν ὡς ὀλιγίστους, θυσαμένους οὐ χοῖρον, ἀλλά τι μέγα καὶ ἄπορον θῦμα, ὅπως ὅτι ἐλαχίστοις συνέβη ἀκοῦ-

B **σαι. Καὶ γάρ, ἦ δ' ὅς, οὗτοί γε οἱ λόγοι χαλεποί. Καὶ οὐ λεκτέοι γ', ἔφην, ὦ Ἀδείμαντε, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει.** 430 **οὐδὲ λεκτέον νέῳ ἀκούοντι, ὡς ἀδικῶν τὰ ἔσχατα οὐδὲν**

paullo post (D) et alibi, e. g. Leg. L. III. p. 687. D. et pluribus epistolarum Platonicarum locis, ubi *υἱέως* erat, codices id, quod Phrynichus p. 68. ed. Lobeck. solum ab Atticis usurpatum dicit, *υἱέως Ψευδαττικοῖς* tribuens, comprobarunt. Sed etiam ante Bekkerum vulgo legebatur *υἱέος* Civ. L. III. p. 403. B. Menex. p. 249. B. Leg. L. VIII. p. 838. A. XI. 928. E. et alibi.

εἰ ἦν] *εἴη* Ang. B. Flor. R. Theod. ed. Sirm.

ῷμην δεῖν] *δεῖ* Theod. Sed Vrsini codices *ῷμην δεῖν*.

οὕτω λέγεσθαι] *λ. ο.* Euseb. p. 48. *οὕτως λ.* Flor. R.

ἄφρονάς] *ἄφρονά* Theod. ed. apud Vrs.

μάλιστα] *potius* Fic.

εἰ δὲ] *εἰ δ'* Ang. B. Euseb.

δι' ἀποῤῥήτων — θῦμα] laudat Proclus in Civ. p. 371. l. 10. sq.

ὀλιγίστους] *ἀλογίστους* Vind. D.

θυσαμένους — θῦμα] laudat Clemens Al. Strom. L. V. p. 686. l. 4. ed. Pott. *θυσαμένους* Vat. B. post *χοῖρον* habet.

χοῖρον] *χεῖρον* Vind. B. Par. DK. sec. Bekk. Vat. HM.

ἀλλά] *ἀλλ' ἄλλο* Vind. E. Amb. C. Ang. B.

ἄπορον] *ἀπόῤῥητον* Euseb. p. 48. *rarum* Fic. *ἄπυρον* emendabat Toupius opusc. crit. Vol. I. p. 570. ed. Lips. ut scilicet *τῷ χοίρῳ*, vilissimae et immundissimae pecudi, opponeretur sacrificium purum et incruentum. Sed *ἄπυρον* neque incruentum est neque purum, neque vero propter immunditiem porcum recusat Socrates, sed propter vilitatem, et quod vulgo in mysteriis immolabatur. Cf. Aristoph. Acharn. 747. ibique schol.

ὅπως ὅτι ἐλαχίστοις] Ita Par. ADK. Ven. C. Vind. DE. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRUV. *ὅπως ὀτιλαχίστοις* Vind. F. *ὅπως ἂν ἐλαχίστοις* Euseb. p. 48. *ὅπως ὅτι ἐλαχίστους* idem p. 376. *ὅτι ὅπως ἐλαχίστοις* Vind. B. Lob. Ald. Bas. ab. *ὅ,τι ὅπως ἐλαχίστοις* Steph. qui tamen in suppl. adnot. p. 77. *ὅτι ὅπως* vel *ὅπως ὅτι* scribendum censet. De reliquis codicibus Bekkerus hoc tantum significavit, in Vat. B. *ἐλαχίστους* legi. Etiam Stallbaumius de Flor. BT. tacet; qui videntur cum editis ante Stephanum facere.

Καὶ γὰρ — οἰκείους αὐτῶν C] laudat Theodoretus l. c. p. 770.

ἦ δ' ὅς] *ἦδ' ὅσον* Euseb. p. 48. *om.* Theodoretus Vrsini.

οὗτοί] *om.* Theod. Sed in Vrsini libro erat.

γε οἱ λόγοι] *οἱ λόγοι δὴ* Euseb. p. 48. *οἵ τε λόγοι* Theod. excepto Vrsini libro.

χαλεποί. Καὶ] *χαλεποί, καὶ* B Theod.

λεκτέοι] *λεκτέον* Ven. C. Vind. D. Par. DK. Flor. U. *δεκτέοι* Theod.

γ'] *γε* Vind. B. Euseb. Theod. *om.* Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ἔφην] *om.* Euseb. p. 48. Theod.

λεκτέον] *δοτέον* Euseb. p. 48.

ὡς] *ὃς* Par. DK. sec. Bekk. *ὡς ὁ* Theod.

οὐδὲν] *γε οὐδ'* Euseb. p. 48.

ποιοῖ] *ποιῇ* Ald. Bas. ab. Steph.

ἂν θαυμαστὸν ποιοῖ οὐδ' αὖ ἀδικοῦντα πατέρα κολάζων παντὶ τρόπῳ, ἀλλὰ δρῴη ἂν ὅπερ θεῶν οἱ πρῶτοί τε καὶ μέγιστοι. Οὐ μὰ τὸν Δία, ἦ δ' ὅς, οὐδ' αὐτῷ μοι δοκεῖ ἐπιτήδεια εἶναι λέγειν. Οὐδέ γε, ἦν δ' ἐγώ, τὸ παράπαν, ὡς θεοὶ θεοῖς πολεμοῦσί τε καὶ ἐπιβουλεύουσι καὶ μάχονται· οὐδὲ γὰρ ἀληθῆ· εἴ γε δεῖ ἡμῖν C τοὺς μέλλοντας τὴν πόλιν φυλάξειν αἴσχιστον νομίζειν τὸ ῥᾳδίως ἀλλήλοις ἀπεχθάνεσθαι· πολλοῦ δεῖ γιγαντο-

et, ut videtur, Ven. B. Flor. B. quorum quidem discrepantem a Stephaniana lectionem Bekkerus et Stallbaumius nullam notarunt. ποιεῖν δόξοι Theodoreti codices apud Vrsinum.

οὐδ' αὖ] οὐδὲ ὁ Theod. Sed in codd. Vrsini ut vulgo.

πατέρα] τὸν π. Theod.

παντὶ τρόπῳ] *non multum praevaricetur* Fic.

ὅπερ] ἅπερ. Theod. In libris Vrsini ὅπερ erat.

μέγιστοι] οἱ μ. Ang. B. Flor. R.

Οὐ μὰ τὸν Δία, ἦ δ' ὅς] om. Euseb. p. 48. Theod. Pro οὐ Vind. BD. οὗ, pro Δία Lob. Vind. B. Amb. C. Vat. HM. δί' habent.

οὐδ'] οὐδὲ Lob. Vind. BE. Flor. ACRT. Euseb. Theod. οὐδ' αὖ Vind. D.

αὐτῷ] αὐτῶι Lob. Vind. B.

δοκεῖ] δοκῶ Par. ADK. Ven. BC. Vind. BDE. Vat. BM. Mon. B. Amb. C. Flor. ABCTUV. Ald. Bas. ab. quod ferrem, si οὐδ' ἂν ἐγώ μοι aut αὐτός μοι, non οὐδ' αὐτῷ μοι, praecessisset, aut Socrates talia Adimantum probaturum videri sibi negasset, ut Adimantus diceret: *ne ego quidem videor mihi haec idonea affirmaturus.* Nunc in vulgata nonnullorum tamen codicum (Ang. B. et Vat. H. ex quibus Bekkerus δοκεῖ attulit, et Flor. R. Vind. F. qui a Stephano dissentire non dicuntur) et Eusebii ac Theodoreti nec non Ficini (*Non per Iovem: nam neque mihi quidem digna haec videntur, quae dicantur*) testimonio confirmata acquiesco.

γε] ἄλλῳ Theod. ἄλλων eiusdem ed. apud Vrs. cuius in codice γε exstabat.

τὸ παράπαν] Ita Vind. E. Theod. In editis ante Bekkerum τοπαράπαν scriptum est, nec aliter Lob. Vind. BD(F).

θεοὶ] οἱ θ. Theod. Sed in cod. Vrs. ὁ deerat.

θεοῖς] θεοὺς Theod. ed. apud Vrs.

τε] om. Euseb. p. 48. Theod. praeter cod. Vrs.

ἐπιβουλεύουσι] ἐπιβουλεύονται Lob. Vind. B. Vat. M.

οὐδὲ] οὔτε Euseb. Theod. excepto Vrsini cod.

ἀληθῆ] ἀ. οὔτε σύμφορα Theod.

δεῖ] δὴ Theod. C

ἡμῖν] ἡμᾶς Euseb. p. 376.

φυλάξειν] φυλάττειν Vind. F. Ang. B. Flor. R. Theod. φυλάσσειν Euseb. p. 376.

αἴσχιστον] *turpe* Fic.

ἀλλήλοις] om. Flor. C.

πολλοῦ δεῖ] Πολλοῦ δεῖ Bas. ab. Steph. quo modo personae mutationem significare solent. π. δὴ Vind. F. πολλοῦ δεῖ. οὐδὲ Vind. E. πολλοῦ γε δεῖ Theod. quod recepit Astius in sec. et tert. ed. sperans, ut videtur, transitum, quem vulgata lectio durum habet, ita molliorem fieri. Nam interpretatur: *longe certe abest* etc. Sed γε non est γοῦν, neque Theodoreti auctoritas contra reliquos valere potest, non magis, quam Ficini *quare nec ullo pacto narrandum* ponentis, aut Vindobonensis E. cuius interpolatio, si πολλοῦ δεῖ Adimanti sit, non inepta est. Ego licet abruptam hoc loco dictionem non prorsus

μαχίας τε μυθολογητέον αὐτοῖς καὶ ποικιλτέον καὶ ἄλλας ἔχθρας πολλὰς καὶ παντοδαπὰς θεῶν τε καὶ ἡρώων πρὸς συγγενεῖς τε καὶ οἰκείους αὐτῶν. ἀλλ' εἴ πως μέλλομεν πείσειν, ὡς οὐδεὶς πώποτε πολίτης ἕτερος ἑτέρῳ ἀπήχθετο οὐδ' ἔστι τοῦτο ὅσιον, τοιαῦτα λεκτέα μᾶλ- D λον πρὸς τὰ παιδία εὐθὺς καὶ γέρουσι καὶ γραυσὶ καὶ πρεσβυτέροις γιγνομένοις, καὶ τοὺς ποιητὰς ἐγγὺς τούτων ἀναγκαστέον λογοποιεῖν. Ἥρας δὲ δεσμοὺς ὑπὸ υἱέος καὶ Ἡφαίστου ῥίψεις ὑπὸ πατρὸς, μέλλοντος τῇ

improbem, quum Socrates contentius haec enuntiasse videri possit, et similis orationis forma tum supra p. 370. A. (Οὐδὲν — ἄτοπον.) tum infra L. IIII. p. 423. D. (Οὗτοι — ταῦτα πολλὰ καὶ μεγάλα αὐτοῖς προστάττομεν.) et p. 443. A. (Μοιχεῖαι μὴν etc.) inveniatur, tamen propius ad mentem scriptoris accedere puto, si quis haec verba usque ad οἰκείους αὐτῶν non initium novae sententiae, sed accessionem ad superiora et eo modo, quo epiphonemata solent, adiecta statuat. Itaque interpunctionem mutavi et ante haec post ἀπεχθάνεσθαι pro puncto colon feci et post αὐτῶν punctum, quod Ald. Bas. ab. Steph. habent, pro commate a recentioribus illato reposui. Ceterum verbalia μυθολογητέον et ποικιλτέον subiecti locum obtinere videntur, ut in dictione δοκεῖ μυθολογητέον et similibus, ut infinitivus apud Lysiam adv. Sim. p. 192, 11. ed. Bekk. τοσούτου ἐδέησεν αὐτῷ μεταμελῆσαι τῶν ὑβρισμένων.

τε] om. Euseb. p. 48.

αὐτοῖς] αὐτοῦ Mon. B. a m. s.

καὶ ποικιλτέον] om. Fic. ποικίλας Euseb. p. 48. καὶ ὑφαντέον Theod. Cf. ad p. 373. A. et Euthyd. p. 6. A.

καὶ ἄλλας] om. Fic. Euseb. p. 48.

ἔχθρας πολλὰς καὶ] ἔχθρας καὶ Euseb. p. 48. ἐπιβουλὰς Theod. Sed cod. Vrs. ut vulgo. Ficinus καὶ παντοδαπὰς non expressit.

πρὸς συγγενεῖς] πρὸς ξ. Theod. προσγονεῖς Vind. D. in o penultimae correctus.

αὐτῶν] αὐτῷ Vind. E. ἑαυτῶν Theod. ed. Vrs.

ἀλλ'] ἀλλὰ Flor. R.

εἴ] ἢ Ven. B.

πως] περ Par. K. sec. Bip.

μέλλομεν] μέλλοιμεν Ang. B. Flor. R. Euseb.

οὐδ'] οὐδὲ Vind. E.

ἔστι] ἐστὶ Vind. E. ἔτι Euseb. p. 48.

λεκτέα μᾶλλον] λεκτέα om. Par. A. Lob. Vind. B. Ven. B. Vat. M. et a m. pr. B. post μᾶλλον ponunt Vind. F. Ang. B. Flor. R. Euseb. et a m. s. Vat. B. λεκτέα μ. Vind. D. ut vulgo, sed in α correctus.

D γιγνομένοις] γενομένοις Euseb. p. 48. γιγνομένους dicit πρεσβυτέρους, qui e pueris, quibus narrari solent fabulae, in eam aetatem ingrediuntur, qua ipsi narrare magis, quam audire, eas incipiunt. Ficinus et Muretus perperam interpretati sunt, neque Astius significationem praesentis declaravit.

καὶ] int. vers. a m. s. habet Vind. F.

ποιητὰς] ποιητάς τε Vind. F. Ang. B.

ἐγγὺς] ἐγγύς τε Flor. R.

Ἥρας — ὑπονοιῶν] laudat Theodoretus l. c. p. 770.

υἱέος] υἱέως Vind. E(F). Ven. B. Vat. H. Theod. Ald. Bas. a. Steph. a quo discrepare Florentini codices non dicuntur. Cf. ad A. διὸς Euseb. p. 48. quemadmo-

μητρὶ τυπτομένῃ ἀμύνειν, καὶ θεομαχίας ὅσας Ὅμηρος πεποίηκεν, οὐ παραδεκτέον εἰς τὴν πόλιν, οὔτ' ἐν ὑπονοίαις πεποιημένας οὔτ' ἄνευ ὑπονοιῶν. ὁ γὰρ νέος οὐχ οἷός τε κρίνειν, ὅτι τε ὑπόνοια καὶ ὃ μή· ἀλλ' ἃ ἂν τηλικοῦτος ὢν λάβῃ ἐν ταῖς δόξαις, δυσέκνιπτά τε F καὶ ἀμετάστατα φιλεῖ γίγνεσθαι. ὧν δὴ ἴσως ἕνεκα περὶ παντὸς ποιητέον, ἃ πρῶτα ἀκούουσιν, ὅτι κάλλιστα μεμυθολογημένα πρὸς ἀρετὴν ἀκούειν. Ἔχει γάρ, ἔφη, λόγον. ἀλλ' εἴ τις αὖ καὶ ταῦτα ἐρωτῴη ἡμᾶς,

dum Muretus propter Il. XV. 18. sqq. scribendum coniecit. Sed verum esse υἱέος quum apposita πατρὸς et μητρὶ et quod plurimum intererat a filio tale quid perpessam Iunonem ostendere, tum glossae Suidae (Ἥρα) et Photii Vol. I. p. 64. ed. Lips. 1823. persuadent: Ἥρας δεσμοὺς ὑπὸ υἱέος· Πολιτείας β' οὕτω γραπτέον· παρὰ Πινδάρῳ γὰρ ὑπὸ Ἡφαίστου δεσμεύεται ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ κατασκευασθέντι θρόνῳ· ὅ τινες ἀγνοήσαντες γράφουσιν ὑπὸ Διὸς καί φασι δεθῆναι αὐτὴν ἐπιβουλεύσασαν Ἡρακλεῖ. Κλήμεντος ἡ ἱστορία· καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ ἐν Κωμασταῖς ἢ Ἡφαίστῳ. Ita Photius. Suidas post Ἥρας inserit δέ, et Πλάτων ante Πολιτείας addit, et ἀγνοοῦντες et in fine Κλήμης. ἡ ἱστορία καὶ παρὰ Ἐπ. scribit. Rem uberius narrat Pausanias L. I. c. 20, 3. ed. Bekker. λέγεται δὲ καὶ τάδε ὑπὸ Ἑλλήνων, ὡς Ἥρα ῥίψαι γενόμενον Ἥφαιστον, ὁ δέ οἱ μνησικακῶν πέμψαι δῶρον χρυσοῦν θρόνον ἀφανεῖς δεσμοὺς ἔχοντα· καὶ τὴν μέν, ἐπεί τ' ἐκαθέζετο, δεδέσθαι, θεῶν δὲ τῶν μὲν ἄλλων οὐδενὶ τὸν Ἥφαιστον ἐθέλειν πείθεσθαι, Διόνυσος δέ, μάλιστα γὰρ ἐς τοῦτον πιστὰ ἦν Ἡφαίστῳ, μεθύσας αὐτὸν ἐς οὐρανὸν ἤγαγε.

ῥίψεις] ῥήψεις Bas. ab.

τυπτομένῃ ἀμύνειν] ἀ. τ. Euseb. p. 376. τ. ἀμυνεῖν Vat. B. Vind. D. Bekkerus. Cf. ad p. 374. C. quamquam per se probabilior paullo haec nostro, quam illo loco facta mutatio est.

Ὅμηρος] ὁ ὅμ. Flor. C. ὅμηρός τε Euseb. p. 48.

τὴν] om. Ven. B. a m. pr.

οὔτ' ἐν] οὔτε Flor. T.

ὑπονοίαις] Cf. Timaei lex. p. 200. ibique Ruhnken. cuius exemplis addi meretur locus Origenis contra Cels. L. VIII. p. 422: Ἀθηνᾶν μέντοι μετὰ Ἡλίου τασσομένην ἐμυθοποίησαν οἱ Ἑλλήνων λόγοι εἴτ' ἐν ὑπονοίαις εἴτε χωρὶς ὑπονοιῶν φάσκοντες ἐκ τῆς τοῦ Διὸς γεγεννῆσθαι κεφαλῆς καθωπλισμένην.

πεποιημένας] om. Theod. Sed in codice Vrs. πεποιημέναις legebatur.

οὔτ'] οὔτε Lob. Vind. B. Flor. R. Euseb. p. 376. Theod.

οἷός τε] οἷος Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ὃ μὴ] ὅ, τι μὴ Euseb.

ἀλλ' ἃ] ἀλλὰ ἃ Lob. ἀλλὰ Vind. F. et a m. pr. D. Flor. CRV.

λάβῃ] λάβοι, sup. η, Par. K.

ἀμετάστατα] ἀμετάστατά τε E Lob. Vat. BM.

ἴσως] καὶ ἴ. Ven. B. Flor. B. editi ante Bekkerum.

ἀκούουσιν] ἀκούσουσιν Mon. B. audient Fic.

ὅτι κάλλιστα] ὅτι μάλιστα, in m. a m. s. κάλιστα, Vind. F. ὅτι κάλλιστον Ang. B. ὁτικάλλιστα Steph.

ἀκούειν.] ἀκούειν; Ald.

αὖ καὶ] om. Fic.

ἡμᾶς] ὑμᾶς Flor. B. Ald. Bas. ab.

ταῦτα ἅττα ἐστὶ, καὶ τίνες οἱ μῦθοι, τίνας ἂν φαῖμεν; Καὶ ἐγὼ εἶπον· ὦ Ἀδείμαντε, οὐκ ἐσμὲν ποιηταὶ ἐγώ τε
379 καὶ σὺ ἐν τῷ παρόντι, ἀλλ' οἰκισταὶ πόλεως. οἰκισταῖς δὲ τοὺς μὲν τύπους προσήκει εἰδέναι, ἐν οἷς δεῖ μυθολογεῖν τοὺς ποιητὰς, παρ' οὓς ἐὰν ποιῶσιν, οὐκ ἐπιτρεπτέον· οὐ μὴν αὐτοῖς γε ποιητέον μύθους. Ὀρθῶς, ἔφη· ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο, οἱ τύποι περὶ θεολογίας, τίνες ἂν εἶεν; Τοιοίδε πού τινες, ἦν δ' ἐγώ· οἷος τυγχάνει ὁ θεὸς ὢν, ἀεὶ δή που ἀποδοτέον, ἐάν τέ τις αὐτὸν ἐν ἔπεσι ποιῇ, ἐάν τε ἐν μέλεσιν, ἐάν τε ἐν τραγῳδίᾳ.

ταῦτα] Ita Par. A. Lob. Vind. E. Vat. BH. Ven. B. Amb. C. Flor. ACTV. τί ταῦτα Vind. B. Vat. M. om Vind. F. Ang. B. Euseb. Flor. R. (quamquam Stallbaumius disertis verbis id non significavit, sed lemmate posito ἡμᾶς αὐτὰ ἅττα ἐστί, Flor. R. ἅττα τε ἔστι et Flor. ACTV. ἡμᾶς· ταῦτα ἅττά ἐστι habere scripsit.) αὐτὰ reliqui codices et editiones omnes; quam lectionem alteri cedere iussi primum ob codices, tum propter ambiguitatem, quum nescias, utrum ad ταῦτα referendum, an pro initio interrogationis habendum sit hoc αὐτά, quorum prius per interposita ἐρωτῴη ἡμᾶς, posterius ideo minus commode fieri videtur, quod αὐτὰ initio ἐκεῖνα significans non praegressa, sed sequentia respicere et a relativo excipi solet, ut in locis ab Heindorfio ad Lys. c. 2. allatis. Neque vero apparet, quid librarios moverit, ut αὐτὰ vel eiicerent vel in ταῦτα mutarent; sed ταῦτα iteratum et simul alio referendum eis displicere poterat, quamvis immerito displiceret. Cf. L. I. p. 341. E: τούτῳ οὖν ὅπως ἐκπορίζῃ τὰ ξυμφέροντα, ἐπὶ τούτῳ παρεσκευάσθη ἡ τέχνη. Phaedon. p. 83. C: ὅτι ψυχὴ παντὸς ἀνθρώπου ἀναγκάζεται ἅμα τε ἡσθῆναι ἢ λυπηθῆναι σφόδρα ἐπί τῳ καὶ ἡγεῖσθαι, περὶ ὃ ἂν μάλιστα τοῦτο πάσχῃ, τοῦτο ἐναργέστατόν τε εἶναι καὶ ἀληθέστατον. Aristoph. Eq. 475. Inv. καὶ ταῦτά μ' οὔτ' ἀργύριον οὔτε χρυσίον διδοὺς ἀναπείσεις οὔτε προσπέμπων φίλους, ὅπως ἐγὼ ταῦτ' οὐκ Ἀθηναίοις φράσω.

ἅττα] ἅττα Vind. E. Ald. Bas. ab. om. Lob. Vind. B. Vat. M. τ' addit Ang. B. τε Flor. R.

τίνας] τίνες Vind. D.

ἐγώ τε] ἐγώ γε (Flor. B.) Ald. Bas. ab. ἔγωγε Mon. B. Steph.

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F. Flor. R. 379

οἰκισταῖς] οἰκισταὶ Vind. E.

δὲ] μὲν Amb. C. Flor. T.

μὲν] om. Flor. T.

ἐν οἷς] παρ' οὓς Vind. B. ὡς Vind. F. Ang. B. Flor. R.

δεῖ] δὴ Vat. H.

ἐπιτρεπτέον] ἐπιστρεπτέον Lob. Vind. BE. Flor. AC.

γε] τε Vind. D.

ἔφη] om. Vind. E.

ἀλλ'] Ἀλλ' Bas. ab. Steph.

δὴ] δεῖ Flor. B. Bas. ab.

οἱ τύποι] om. Vind. D.

Τοιοίδε] τοῖοι δέ Lob. τοιοῦτοι δέ Vind. E. Vat. H. Flor. ACV.

ἦν δ' ἐγώ] om. Vind. B. Vat. M. Post haec in Ald. comma et post ὢν punctum est, quam rationem recte improbat Stephanus in suppl. adnot. p. 77.

ὁ θεὸς ὢν] ὢν ὁ θ. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Eus.

δήπου] Syllabam priorem int. vers. habet Vind. E.

ποιῇ] ποιεῖν Par. K. ποιεῖ Vind. E.

Δεῖ γάρ. Οὐκοῦν ἀγαθὸς ὅ γε θεὸς τῷ ὄντι τε καὶ B λεκτέον οὕτω; Τί μήν; Ἀλλὰ μὴν οὐδέν γε τῶν ἀγαθῶν βλαβερόν. ἦ γάρ; Οὔ μοι δοκεῖ. Ἆρ' οὖν ὃ μὴ βλαβερὸν, βλάπτει; Οὐδαμῶς. Ὃ δὲ μὴ βλάπτει, κακόν τι ποιεῖ; Οὐδὲ τοῦτο. Ὃ δέ γε μηδὲν κακὸν ποιεῖ, οὐδ' ἄν τινος εἴη κακοῦ αἴτιον; Πῶς γάρ; Τί δέ; ὠφέλιμον τὸ ἀγαθόν; Ναί. Αἴτιον ἄρα εὐπραγίας; Ναί. Οὐκ ἄρα πάντων γε αἴτιον τὸ ἀγαθὸν, ἀλλὰ τῶν μὲν εὖ ἐχόντων αἴτιον, τῶν δὲ κακῶν ἀναίτιον. Παντελῶς γ', ἔφη. Οὐδ' ἄρα, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ θεὸς, ἐπειδὴ C

ἐάν τε ἐν μέλεσιν] om. Par. A. Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. B. Amb. C. Flor. ACR. ἐάν τε ἐν μέλεσι Euseb.

Οὐκοῦν — ἐσθλῷ D] laudat Theodoretus Therap. L. V. p. 828. Schol. Ven. ad Il. XXIIII. 527: μέμφεται δὲ τὴν δόξαν Πλάτων ἐν δευτέρῳ Πολιτείας λέγων, ὡς ὁ θεὸς ἀγαθὸν, οὐδὲν δὲ ἀγαθὸν βλαβερὸν, ὃ δὲ μὴ βλαβερὸν, οὐδὲ βλάπτει.

ὅ γε] ὁ Lob. Vind. BD. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Vat. M. Flor. TU. Euseb. Theod.

τῷ ὄντι] τωόντι Vind. DE.

B τε] γε. Theod. Sylb. Idem paullo ante post θεός signum interrogandi habet.

οὕτω] οὕτως Theod. Bekkerus et Stallbaumius.

Ἀλλὰ μὴν] ἀ. μὲν Lob. Vind. B. Vat. M. om. Theod. Sed cod. Vrsini ea habebat.

οὐδέν γε] οὐδὲν δὲ Theod. excepto Vrs. cod.

ἦ] ἢ Theod. eodem cod. excepto.

Ἆρ' οὖν ὃ] Ita Theodoreti cod. Vrs. ἄρ' οὖν τὸ Eus. ἄρα τὸ Theod.

Ὃ δὲ — ποιεῖ;] om. Theod. cod. Vrs.

βλάπτει] βλάπτῃ Flor. AV.

Οὐδὲ — ποιεῖ,] om. Ang. B. οὐδαμῶς Theod. Sylb.

οὐδ' ἂν] οὐδέ Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACR.

αἴτιον;] αἴτιον. Euseb. editi ante Astium.

Πῶς γάρ;] π. γ. οὔ; Euseb. οὐ γάρ. Theod. cod. Vrs.

δέ;] δαί; Flor. T. δαι Par. A.

Αἴτιον — Ναί.] om. Theod. cod. Vrs.

ἄρα] ἀρα Flor. C.

εὐπραγίας;] Ita Vind. D. εὐπραγίας. reliqui a me visi, Euseb. Theod. cum editis ante Bekkerum.

πάντων γε] γε π. Theod.

αἴτιον,] πάντων Theod. cod. Vrs. et ed. Sylb.

κακῶν] κακῶς Ang. B.

C γ'] Ita Par. A. Vind. D. Ang. B. et a m. pr. Ven. C. Bekkerus et Astius in tert. ed. γε Flor. R. Euseb. Theod. γὰρ reliqui codices et editi, quemadmodum sine controversia μὴ γὰρ legitur p. 381. E. et οὐ γὰρ L. IIII. p. 429. B. V. 471. A. Sed codices illi non erant contemnendi, et παντελῶς γε omnes habent L. VI. p. 485. D. Confundi ista quum alii docuerunt, tum Schaeferus ad Gregor. Cor. p. 877. Sic L. IIII. p. 424. B. Vind. D. unus εἰκὸς γάρ, ἔφη habet, ceteri εἰκός γ', ἔφη. Sophist. p. 216. C. καὶ καλῶς γὰρ pro κ. κ. γε Lob.

Οὐδ'] οὐκ Vind. E. Theod.

ἐπειδὴ] post ἀγαθός Vind. E. ἐπεὶ Euseb. Theod.

ἀγαθὸς, πάντων ἂν εἴη αἴτιος, ὡς οἱ πολλοὶ λέγουσιν, ἀλλ' ὀλίγων μὲν τοῖς ἀνθρώποις αἴτιος, πολλῶν δὲ ἀναίτιος· πολὺ γὰρ ἐλάττω τἀγαθὰ τῶν κακῶν ἡμῖν· καὶ τῶν μὲν ἀγαθῶν οὐδένα ἄλλον αἰτιατέον, τῶν δὲ κακῶν ἄλλ' ἄττα δεῖ ζητεῖν τὰ αἴτια, ἀλλ' οὐ τὸν θεόν. Ἀληθέστατα, ἔφη, δοκεῖς μοι λέγειν. Οὐκ ἄρα, ἦν δ' ἐγὼ, ἀποδεκτέον οὔτε Ὁμήρου οὔτ' ἄλλου ποιητοῦ

ἀλλ'] ἀλλὰ Lob. Vind. E. Flor. AC.

ὀλίγων] ὀλίγοις Par. K.

αἴτιος] om. Amb. C.

πολλῶν] τῶν π. Vind. B.

δὲ] δ' Ang. B. Flor. R. Bas. ab.

τἀγαθὰ] τὰ ἀγαθὰ Euseb. Theod.

οὐδένα ἄλλον] οὐδὲν ἄλλο Vind. E. Proclus in Tim. p. 114, 22: ἐν δὲ τῇ Πολιτείᾳ (φησί)· καὶ τῶν ἀγαθῶν οὐδὲν ἄλλο αἰτιατέον, ἢ τὸν θεὸν, τῶν δὲ κακῶν ἄλλ' ἄττα ζητεῖν αἴτια. Idem in Parmen. T. V. p. 60. ed. Cous. οὐδένα δὲ θεὸν αἰτιατέον τῶν κακῶν, ὡς ἐν Πολιτείᾳ μεμαθήκαμεν.

ἄλλ' ἄττα] ἄλλάττα Lob. Ald. Bas. a. ἀλλάττα Vind. E. Bas. b. ἄλλα ἄττα Euseb. ἄλλα ἅττα Vind. D. Theod. ἄλλά τε Vind. B. Vat. M.

τὰ] om. Theod.

οὔτ'] οὔτε Lob. Vind. BE. Euseb. Theod.

ἄλλου ποιητοῦ] ἄλλον ποιητὴν et deinde ἁμαρτάνοντα καὶ λέγοντα Theod. Sylb.

ἁμαρτίαν] Cf. ad L. I. p. 340. D.

…οὺς] om. Vat. B. a m. pr.

ἀν…ήτως] post ἁμαρτίαν Vind. B. Theod. post ἁμαρτάνοντος Flor. T. om. Par. K. Mon. B. Flor. U.

δοιοὶ] δοιοί τε Ang. B. Flor. ART. δοιοὶ δέ τε Amb. C. δύο Theod. Sylb. et Vrsini. Locus Homeri est Il. XXIIII. 527. sqq. ubi Achilles Priamum solatur: δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει, δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἑάων. ᾧ μέν κ' ἀμμίξας δώῃ Ζεὺς τερπικέραυνος, ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅ γε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ· ᾧ δέ κε τῶν λυγρῶν δώῃ, λωβητὸν ἔθηκεν, καί ἑ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει, φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμένος οὔτε βροτοῖσιν.

κηρῶν] Κηρῶν Bekkerus et Stallbaumius, quomodo etiam in Theodoreto scripsit Schulzius; quae ratio, ad plerosque Homeri locos apta, hic deserenda videbatur propter sequentia Socratis verba, quae de sortibus potius, quam de personis eum cogitasse ostendunt. Nec aliter ipse poëta, qualem nos novimus, sensisse mihi videtur Il. XXII. 210: ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο. Certius et magis ab nostro Platonis Homerus eo discrepat, quod κῆρας habet ἐσθλὰς et δειλὰς, quae illi nihil nisi θανατηφόροι sunt; quam ob rem Heynius ad Il. T. VIII. p. 706. et, quem ibi citat, Paynius Britannus non lectionem antiquiorem, sed interpolationem serioris cuiusdam rhapsodi a Platone hic positam pronuntiare non dubitarunt. Quibus ita assentior, ut significationem nominis κὴρ a numine mortifero primum ad sortem fatalem, deinde ad quamlibet sortem translatam esse concedam, hunc tertium autem amplificationis gradum iam Homerico aevo fieri potuisse non negem, imo factum esse ex hoc ipso Platonis loco potius, quam contrarium ex nostro Homero colligam. Ceterum cf. Wolfii proleg. c. XI.

ἔμπλειοι] Ita Vind. D. a m. pr. ἔμπλεοι Vind. E. et a m. s. D. Amb. C. Vat. H. Flor. T.

αὐτὰρ] ἀτὰρ Vind. E. Par. K. sec. Bip. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTU.

δ] Ita Lob. Vind. B(F). cum

ταύτην τὴν ἁμαρτίαν περὶ τοὺς θεοὺς ἀνοήτως ἁμαρτάνοντος καὶ λέγοντος, ὡς δοιοὶ πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει κηρῶν ἔμπλειοι, ὁ μὲν ἐσθλῶν, αὐτὰρ ὃ δειλῶν· καὶ ᾧ μὲν ἂν μίξας ὁ Ζεὺς δῷ ἀμφοτέρων, ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅ γε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ· ᾧ δ' ἂν μή, ἀλλ' ἄκρατα τὰ ἕτερα, τὸν δὲ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει. οὐδ' ὡς ταμίας ἡμῖν Ζεὺς ἀγαθῶν τε κακῶν τε E D

editis ante Bekkerum. ὁ Vind. DE. Euseb. Theod. Bekkerus et Stallbaumius, quemadmodum in Homeri carminibus scripsit Wolfius. Mihi Reizii doctrina (de acc. incl. p. 5. sq.) ex rei natura petita atque eis, quae obiecit Buttmannus gramm. I. p.305. neutiquam ita convelli videtur, ut exceptis dictionibus ὁ μὲν, ὁ δὲ, ὁ γὰρ et si quae aliae procliticae sunt, articulo sonum, quem in pronuntiando habebat, scribentes detrahere debeamus. De codicibus Bekkerus quidem et Stallbaumius hic et L. III. p. 387. A. tacent, sed neque hic deesse accentui auctoritatem videmus, et ibi maiorem etiam habet.

δειλῶν] δεινῶν Vind. E.

ᾧ] ὁ Theod. cod. Vrs.

ἂν μίξας] ἀμμίξας Par. DK. Theod. cod. Vrs. ἀναμίξας Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. T. καμμίξας (Flor. B.) Ald. Bas. ab. Steph.

δῷ ἀμφοτέρων] ἀ. δ. Vind. F. Flor. R. Euseb. ἀμφότερα δῷ Theod. Sylb.

μέν τε] μέν γε Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Amb. C. Flor. U. Euseb. μὲν Vind. F. Ang. B.

κακῷ] κακῶν Euseb. Theod. Sylb.

ὅ γε] ὃ δὲ Vind. F. ὅδε Theod. Sylb.

κύρεται] κίρναται Vind. B. Vat. M. τείρεται Vind. F. Amb. C. μύρεται Ang. B. μείρεται Theod. Sylb.

ἄλλοτε] ἄλλο Ald. Bas. a.

ἐσθλῷ] ἐσθλῶν Euseb. Theod. Sylb. Ald. Bas. ab.

ἄκρατα] ἀκράτω Par. DK.

τὸν δὲ] τόνδε Stallbaumius, non Astius, quem τόνδε restituisse falso affirmat. De hoc particulae usu cf. Hermannum ad Soph. Phil. 87. Ceterum recte Bekkerus, quum semel versus separatim scriberet, τὸν δὲ in unum cum sequentibus coniunxit. Sed ob eandem rationem, quam supra p. 363. B. in Hesiodeis ostendi, rectius haec omnia non separantur a prosa.

βούβρωστις] βουρβρωστις Vind. E.

ἡμῖν] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R. post ζεὺς Euseb. E

Ζεὺς] ὁ ζεὺς Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. CT. Euseb.

κακῶν τε] καὶ κακῶν Vind. EF. Flor. AR. (quamquam Stallbaumius dubium reliquit, utrum τε habeant post καὶ κακῶν, an omittant.) καὶ κακῶν τε Vind. D. Ang. B. κακῶν Ven. B. Vind. B. Vat. H. Vulgo haec referunt ad Il. IIII. 84. et XVIIII. 224: Ζεύς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται, quem versum Plutarchus de aud. po. p. 17. A. una cum sequentibus Aeschyli et inter alios ex hoc Platonis loco petitos ponens in eadem videtur fuisse sententia. Neque si Plato, quod Astius suspicatur, tantum ὡς ταμίας ἡμῖν Ζεὺς κακῶν τέτυκται scripsisset, secundum ea, quae p. 373. E. de bello dicuntur, prorsus abiicienda eiusdem Astii opinio esset pro bello ea, quorum fons uberrimus bellum sit, mala ipsa nominata statuentis. Nunc vel deperditum aliquem Homeri versum vel, id quod propter superiora illa οὔτ' ἄλλου ποιητοῦ magis crediderim, ab alio poëta factum Socrates respexisse videtur. Cete-

ἀγαθὸς, πάντων ἂν εἴη αἴτιος, ὡς οἱ πολλοὶ λέγουσιν, ἀλλ' ὀλίγων μὲν τοῖς ἀνθρώποις αἴτιος, πολλῶν δὲ ἀναίτιος· πολὺ γὰρ ἐλάττω τἀγαθὰ τῶν κακῶν ἡμῖν· καὶ τῶν μὲν ἀγαθῶν οὐδένα ἄλλον αἰτιατέον, τῶν δὲ κακῶν ἄλλ' ἄττα δεῖ ζητεῖν τὰ αἴτια, ἀλλ' οὐ τὸν θεόν. Ἀληθέστατα, ἔφη, δοκεῖς μοι λέγειν. Οὐκ ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ἀποδεκτέον οὔτε Ὁμήρου οὔτ' ἄλλου ποιητοῦ

ἀλλ'] ἀλλὰ Lob. Vind. E. Flor. AC.
ὀλίγων] ὀλίγοις Par. K.
αἴτιος] *om.* Amb. C.
πολλῶν] τῶν π. Vind. B.
δὲ] δ' Ang. B. Flor. R. Bas. ab.
τἀγαθὰ] τὰ ἀγαθὰ Euseb. Theod.
οὐδένα ἄλλον] οὐδὲν ἄλλο Vind. E. Proclus in Tim. p. 114, 22: ἐν δὲ τῇ Πολιτείᾳ (φησί)· καὶ τῶν ἀγαθῶν οὐδὲν ἄλλο αἰτιατέον, ἢ τὸν θεόν, τῶν δὲ κακῶν ἄλλ' ἄττα ζητεῖν αἴτια. Idem in Parmen. T. V. p. 60. ed. Cous. οὐδένα δὲ θεὸν αἰτιατέον τῶν κακῶν, ὡς ἐν Πολιτείᾳ μεμαθήκαμεν.
ἄλλ' ἄττα] ἀλλάττα Lob. Ald. Bas. a. ἀλλάττα Vind. E. Bas. b. ἄλλα ἄττα Euseb. ἄλλα ἄττα Vind. D. Theod. ἀλλά τε Vind. B. Vat. M.
τὰ] *om.* Theod.
οὔτ'] οὔτε Lob. Vind. BE. Euseb. Theod.
ἄλλου ποιητοῦ] ἄλλον ποιητὴν et deinde ἁμαρτάνοντα καὶ λέγοντα Theod. Sylb.
D ἁμαρτίαν] Cf. ad L. I. p. 340. D.
τοὺς] *om.* Vat. B. a m. pr.
ἀνοήτως] post ἁμαρτίαν Vind. B. Theod. post ἁμαρτάνοντος Flor. T. *om.* Par. K. Mon. B. Flor. U.
δοιοὶ] δοιοί τε Ang. B. Flor. ART. δοιοὶ δέ τε Amb. C. δύο Theod. Sylb. et Vrsini. Locus Homeri est Il. XXIIII. 527. sqq. ubi Achilles Priamum solatur: δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει, δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἐάων. ᾧ μέν κ' ἀμμίξας δώῃ Ζεὺς τερπικέραυνος, ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅ γε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ· ᾧ δέ κε τῶν λυγρῶν δώῃ, λωβητὸν ἔθηκεν, καί ἑ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει, φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμένος οὔτε βροτοῖσιν.
κηρῶν] Κηρῶν Bekkerus et Stallbaumius, quomodo etiam in Theodoreto scripsit Schulzius; quae ratio, ad plerosque Homeri locos apta, hic deserenda videbatur propter sequentia Socratis verba, quae de sortibus potius, quam de personis eum cogitasse ostendunt. Nec aliter ipse poëta, qualem nos novimus, sensisse mihi videtur Il. XXII. 210: ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο. Certius et magis ab nostro Platonis Homerus eo discrepat, quod κῆρας habet ἐσθλὰς et δειλάς, quae illi nihil nisi θανατηφόροι sunt; quam ob rem Heynius ad Il. T. VIII. p. 706. et, quem ibi citat, Paynius Britannus non lectionem antiquiorem, sed interpolationem serioris cuiusdam rhapsodi a Platone hic positam pronuntiare non dubitarunt. Quibus ita assentior, ut significationem nominis κὴρ a numine mortifero primum ad sortem fatalem, deinde ad quamlibet sortem translatam esse concedam, hunc tertium autem amplificationis gradum iam Homerico aevo fieri potuisse non negem, imo factum esse ex hoc ipso Platonis loco potius, quam contrarium ex nostro Homero colligam. Ceterum cf. Wolfii proleg. c. XI.
ἔμπλειοι] Ita Vind. D. a m. pr. ἔμπλεοι Vind. E. et a m. s. D. Amb. C. Vat. H. Flor. T.
αὐτὰρ] ἀτὰρ Vind. E. Par. K. sec. Bip. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTU.
ὃ] Ita Lob. Vind. B(F). cum

ταύτην τὴν ἁμαρτίαν περὶ τοὺς θεοὺς ἀνοήτως ἁμαρτά- D
νοντος καὶ λέγοντος, ὡς δοιοὶ πίθοι κατακείαται ἐν
Διὸς οὔδει κηρῶν ἔμπλειοι, ὁ μὲν ἐσθλῶν, αὐτὰρ ὃ δειλῶν·
καὶ ᾧ μὲν ἂν μίξας ὁ Ζεὺς δῷ ἀμφοτέρων, ἄλλοτε μέν τε
κακῷ ὅ γε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ· ᾧ δ' ἂν μή, ἀλλ' ἄ-
κρατα τὰ ἕτερα, τὸν δὲ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν
ἐλαύνει. οὐδ' ὡς ταμίας ἡμῖν Ζεὺς ἀγαθῶν τε κακῶν τε E

editis ante Bekkerum. ὁ Vind. DE. Euseb. Theod. Bekkerus et Stallbaumius, quemadmodum in Homeri carminibus scripsit Wolfius. Mihi Reizii doctrina (de acc. incl. p. 5. sq.) ex rei natura petita atque eis, quae obiecit Buttmannus gramm. I. p. 305. neutiquam ita convelli videtur, ut exceptis dictionibus ὁ μὲν, ὁ δὲ, ὁ γὰρ et si quae aliae procliticae sunt, articulo sonum, quem in pronuntiando habebat, scribentes detrahere debeamus. De codicibus Bekkerus quidem et Stallbaumius hic et L. III. p. 387. A. tacent, sed neque hic deesse accentui auctoritatem videmus, et ibi maiorem etiam habet.

δειλῶν] δεινῶν Vind. E.

ᾧ] ὁ Theod. cod. Vrs.

ἂν μίξας] ἀμμίξας Par. DK. Theod. cod. Vrs. ἀναμίξας Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. T. καμμίξας (Flor. B.) Ald. Bas. ab. Steph.

δῷ ἀμφοτέρων] ἀ. δ. Vind. F. Flor. R. Euseb. ἀμφότερα δῷ Theod. Sylb.

μέν τε] μέν γε Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Amb. C. Flor. U. Euseb. μὲν Vind. F. Ang. B.

κακῷ] κακῶν Euseb. Theod. Sylb.

ὅ γε] ὃ δὲ Vind. F. ὅδε Theod. Sylb.

κύρεται] κίρναται Vind. B. Vat. M. τείρεται Vind. F. Amb. C. μύρεται Ang. B. μείρεται Theod. Sylb.

ἄλλοτε] ἄλλο Ald. Bas. a.

ἐσθλῷ] ἐσθλῶν Euseb. Theod. Sylb. Ald. Bas. ab.

ἄκρατα] ἀκράτω Par. DK.

τὸν δὲ] τόνδε Stallbaumius, non Astius, quem τόνδε restituisse falso affirmat. De hoc particulae usu cf. Hermannum ad Soph. Phil. 87. Ceterum recte Bekkerus, quum semel versus separatim scriberet, τὸν δὲ in unum cum sequentibus coniunxit. Sed ob eandem rationem, quam supra p. 363. B. in Hesiodeis ostendi, rectius haec omnia non separantur a prosa.

βούβρωστις] βουρβρωστις Vind. E.

ἡμῖν] om. Vind. F. Ang. B. E Flor. R. post ζεὺς Euseb.

Ζεὺς] ὁ ζεὺς Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. CT. Euseb.

κακῶν τε] καὶ κακῶν Vind. EF. Flor. AR. (quamquam Stallbaumius dubium reliquit, utrum τε habeant post καὶ κακῶν, an omittant.) καὶ κακῶν τε Vind. D. Ang. B. κακῶν Ven. B. Vind. B. Vat. H. Vulgo haec referunt ad Il. IIII. 84. et XVIIII. 224: Ζεύς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται, quem versum Plutarchus de aud. po. p. 17. A. una cum sequentibus Aeschyli et inter alios ex hoc Platonis loco petitos ponens in eadem videtur fuisse sententia. Neque si Plato, quod Astius suspicatur, tantum ὡς ταμίας ἡμῖν Ζεὺς κακῶν τέτυκται scripsisset, secundum ea, quae p. 373. E. de bello dicuntur, prorsus abiicienda eiusdem Astii opinio esset pro bello ea, quorum fons uberrimus bellum sit, mala ipsa nominata statuentis. Nunc vel deperditum aliquem Homeri versum vel, id quod propter superiora illa οὔτ' ἄλλου ποιητοῦ magis crediderim, ab alio poëta factum Socrates respexisse videtur. Cete-

τέτυκται. τὴν δὲ τῶν ὅρκων καὶ σπονδῶν σύγχυσιν, ἣν ὁ Πάνδαρος συνέχεεν, ἐάν τις φῇ δι' Ἀθηνᾶς τε καὶ Διὸς γεγονέναι, οὐκ ἐπαινεσόμεθα, οὐδὲ θεῶν 380 ἔριν τε καὶ κρίσιν διὰ Θέμιτός τε καὶ Διός· οὐδ' αὖ ὡς Αἰσχύλος λέγει, ἐατέον ἀκούειν τοὺς νέους, ὅτι θεὸς μὲν αἰτίαν φύει βροτοῖς, Ὅταν κακῶσαι δῶμα παμπήδην θέλῃ. ἀλλ' ἐάν τις ποιῇ ἐν οἷς ταῦτα τὰ ἰαμβεῖα ἔνεστι, τὰ τῆς Νιόβης πάθη, ἢ τὰ Πελοπιδῶν ἢ τὰ Τρωϊκὰ ἤ τι ἄλλο τῶν τοιούτων, ἢ οὐ θεοῦ ἔργα ἐατέον αὐτὰ λέγειν, ἤ, εἰ θεοῦ, ἐξευρετέον αὐτοῖς σχεδὸν ὃν νῦν ἡμεῖς λόγον ζητοῦμεν, καὶ λε- B κτέον, ὡς ὁ μὲν θεὸς δίκαιά τε καὶ ἀγαθὰ εἰργάζετο,

rum Heynii coniecturam, qui in obs. ad Il. l. c. οὐ δ' ὡς pro οὐδ' ὡς scribendum putabat, recte improbavit Astius.

δὲ] τε Vind. F. Ang. B.

τῶν] *om.* Euseb.

Πάνδαρος] πίνδαρος Par. K. sec. Bip.

ἐάν] ἂν Vind. F. Respicitur quarta Iliadis rhapsodia, quae ὁρκίων σύγχυσις inscripta est.

ἔριν τε] τε *om.* Vind. F. Flor. R.

380 Θέμιτός] θέμιδος Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Euseb. Interpretes non sine dubitatione his verbis θεομαχίαν Iliadis libro vicesimo primo descriptam significari statuunt, quam ipse Iupiter convocatis per Themin diis accendit; qua de re dubitandum mihi non videtur. Aliter quidem Menex. p. 237. C. θεῶν ἔρις τε καὶ κρίσις dicitur; sed h. l. κρίσις ipsa decertatio est, in quam ἔρις erupit. Talis est Pindaro Ol. VII. 80. κρίσις ἀμφ' ἀέθλοις et Nem. X. 23. ἀέθλων κρίσις. Neque eventu caruit ista contentio: οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Ὄλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες, οἱ μὲν χωόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιόωντες. XXI. 518. Mirum utique esset, ni Plato hunc carminis Homerici partem, qua dii immortales quae possunt mala sibi invicem Iovis auctoritate infligunt, notandam duxisset.

ὡς] ὁ Vat. B. *quod* Fic.

φύει] φύσει Vind. D.

παμπήδην] παμπίδην Plutarchi l. c. cod. Lob. Quae Socrates deinde dicit, nullam dubitationem relinquunt, quin ex Aeschyli Niobe hos versus petierit. Cf. Wyttenbachii animadv. ad Plut. P. I. p. 190. sq. et Hermanni diss. de Aeschyli Niobe a. 1823. scriptam p. 12.

ἰαμβεῖα] ἰάμβια Ven. C. et a m. pr. Vind. D. Vat. B. Similiter Euthyd. p. 291. D. codices duo optimi, Clark. et Vat. B. κατὰ τὸ Αἰσχύλου ἰαμβίον habent, et apud Clementem Al. Strom. L. VI. p. 740, 15. et 742, 17. ἰάμβιον et ἰαμβίοις, sed contra codices, legitur.

πάθη, ἢ] π. καὶ, sup. ἤ, Ven. B.

ἐξευρετέον] ἐξευρητέον Vind. F. Ang. B. Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 446.

B ὡς δὲ] ὡς δ' Vind. E. Ang. B. Euseb.

δὲ δὴ] δὴ *om.* Ven. B. Euseb. Ald. Bas. a. Steph.

ὁ δρῶν] ὀρθῶν Vind. F.

οἱ δὲ ὠνίναντο κολαζόμενοι· ὡς δὲ ἄθλιοι μὲν οἱ δίκην διδόντες, ἦν δὲ δὴ ὁ δρῶν ταῦτα θεός, οὐκ ἐατέον λέγειν τὸν ποιητήν. ἀλλ' εἰ μὲν ὅτι ἐδεήθησαν κολάσεως λέγοιεν ὡς ἄθλιοι οἱ κακοί, διδόντες δὲ δίκην ὠφελοῦντο ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἐατέον· κακῶν δὲ αἴτιον φάναι θεόν τινι γίγνεσθαι ἀγαθὸν ὄντα, διαμαχετέον παντὶ τρόπῳ μήτε τινὰ λέγειν ταῦτα ἐν τῇ αὐτοῦ πόλει, εἰ μέλλει εὐνομήσεσθαι, μήτε τινὰ ἀκούειν, μήτε νεώτερον μήτε C πρεσβύτερον, μήτε ἐν μέτρῳ μήτε ἄνευ μέτρου μυθολογοῦντα, ὡς οὔθ' ὅσια ἂν λεγόμενα, εἰ λέγοιτο, οὔτε ξύμφορα ἡμῖν οὔτε ξύμφωνα αὐτὰ αὐτοῖς. Σύμψηφός σοί εἰμι, ἔφη, τούτου τοῦ νόμου, καί μοι ἀρέσκει.

κολάσεως] κολάσεων Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACT.

κακοὶ] καλοὶ Euseb.

δὲ] om. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT.

ὠφελοῦντο] ὠφελοῦνται Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐατέον] μὴ χωριστέον a m. s. sup. Vind. F. οὐ χωριστέον sup. Flor. AC.

κακῶν — τῶν ἀγαθῶν C] laudat Theodoretus l. c. p. 829.

φάναι] φᾶναι Lob. Vind. D.

θεόν] om. Vind. F. Ang. B. θεῶν Vind. E. τὸν θεὸν Theod.

τινι γίγνεσθαι] om. Theod.

διαμαχετέον] διαμαχητέον Lob. Vind. BE. Vat. BM. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Euseb. Theod. et Astius, qui ἐξευρετέον sine nota tramisit, μαχητέον propterea damnat, quod μεμάχεται in usu non fuerit; cui sententiae etiam Lobeckium l. c. et Matthiaeum gramm. p. 419. subscribere miror. Quum futuri pariter atque aoristi vocalis mutabilis esset, eadem ad verbale inconstantia transiit, et recte Soph. p. 249. C. magno codicum, etiam Lob. consensu Bekkerus μαχετέον scripsit et ib. p. 241. D. διαμαχητέον iisdem iubentibus retinuit.

μήτε] μή τῇ Vind. F.

λέγειν ταῦτα] τ. λ. Ven. B. Flor. B. Euseb. editi ante Bekkerum.

αὐτοῦ] ἑαυτοῦ Vind. F. Ang. B. Euseb. Theod. αὐτοῦ Lob. Vind. BD. Ald. Bas. ab.

μέλλει] μέλλοι Vind. BE. Par. D. Mon. B. μέλλοιμεν Vind. D.

εὐνομήσεσθαι] εὐνομήσασθαι Ven. C. Vind. D. Par. D. Theod.

μήτε ἐν] μήτ' ἐν Vind. E. C Amb. C. Ang. B. Flor. R. μὴ ἐν Par. A. Lob. Vind. B. Vat. BHM. Ven. B.

μήτε] μήτ' Amb. C. Ang. B. Euseb. μὴ Vind. B. Ven. B. Vat. HM.

οὔθ'] οὔτε Lob. Vind. BEF. Flor. ACRTV. Euseb. Theod.

ὅσια] οὐσία Vind. E.

ἂν] δή, sup. ἄν, Ven. B.

εἰ] om. Flor. T.

ξύμφορα] σύμφ. Vind. F. Flor. R.

ξύμφωνα] σύμφ. Lob. Vind. BEF. Flor. ACRTV.

αὐτὰ] om. Flor. T. Theod. uno Vrsini codice excepto.

αὐτοῖς] αὐ. Theod.

Σύμψηφός] ξύμψ. Euseb. Theod.

σοί] om. Mon. B. σου Theod.

εἰμι, ἔφη] ἔφη εἰμὶ Lob. Vind. B. Vat. M. εἰ μὴ ἔφη Vind. E.

καί μοι] κἀμοὶ Euseb.

Οὗτος μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, εἷς ἂν εἴη τῶν περὶ θεοὺς νόμων τε καὶ τύπων, ἐν ᾧ δεήσει τοὺς λέγοντας λέγειν καὶ τοὺς ποιοῦντας ποιεῖν, μὴ πάντων αἴτιον τὸν θεὸν, ἀλλὰ τῶν ἀγαθῶν. Καὶ μάλ', ἔφη, ἀπόχρη.
D *Τί δὲ δὴ ὁ δεύτερος ὅδε; ἆρα γόητα τὸν θεὸν οἴει εἶναι καὶ οἷον ἐξ ἐπιβουλῆς φαντάζεσθαι ἄλλοτε ἐν ἄλλαις ἰδέαις, τοτὲ μὲν αὐτὸν γιγνόμενον καὶ ἀλλάττοντα τὸ αὑτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφὰς, τοτὲ δ' ἡμᾶς ἀπατῶντα καὶ ποιοῦντα περὶ αὐτοῦ τοιαῦτα δοκεῖν, ἢ*

μὲν τοίνυν] *μέντοι* Theod. Sed cod. Vrs. ut vulgo.

θεοὺς] *θεοῦ* Euseb. Theod.

τε] *om.* Par. K. sec. Bekk. Mon. B.

ᾧ] *οἷς* Euseb. Theod. (*ᾧ* cod. Vrs.)

τοὺς λέγοντας] *τούς τε λ.* Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT. Euseb. Theod. Astius in tert. ed. et Stallbaumius.

ποιεῖν,] Comma a Bekkero et Stallbaumio sublatum restitui, non quo in sequentibus *εἶναι* omissum aut accusativos non ab ipsis verbis *λέγειν* et *ποιεῖν* regi putem, sed quia haec verba praegressis illis *ἐν ᾧ* coniuncta obiectum nullum amplius desiderant atque ea, quae sequuntur, explicationis caussa velut per appositionem addita habent. Hoc enim est *ἐν ἐκείνῳ τῷ τύπῳ λέγειν καὶ ποιεῖν, μὴ πάντων αἴτιον τὸν θεὸν λέγειν καὶ ποιεῖν, ἀλλὰ τῶν ἀγαθῶν.* Cf. p. 383. A.

μάλ'] *μάλα* Flor. RT. *μάλιστα* Euseb.

δὲ] *δαὶ* Par. A.

δὴ] *δεῖ* Vind. F.

D *ἆρα*] *ἄρα* Flor. B. Ald. Bas. ab.

γόητα] *ἀγνοητ*[illegible] Amb. C.

οἴει] *δεῖ* Vind. E.

ἐπιβουλῆς] *ἐ. γε* Amb. C. *ἐπιβολῆς* Par. K. sec. Bekk. Mon. B.

φαντάζεσθαι] *om.* Vind. F. Ang. B. *φαντάξεσθαι* Ald.

τοτὲ] *τότε* Lob. Vind. D. item altero loco.

αὐτὸν γιγνόμενον] *α. γιν.* Vind. E. *aliumque effectum* Fic. Itaque Benedictus *ἄλλον γενόμενον*, Astius *ἄλλον γιγν.* coniecit et in sec. ed. etiam in textum recepit. Recte vero Muretus: *ita ut interdum quidem ipse aliquid fiat.* Cf. p. 381. E: *ἀλλ' ἆρα αὐτοὶ μὲν οἱ θεοί εἰσιν οἷοι μὴ μεταβάλλειν, ἡμῖν δὲ ποιοῦσι δοκεῖν σφᾶς παντοδαποὺς φαίνεσθαι;* et Luciani dial. mar. 4. ubi Menelaus Proteo *ἀλλά μοι δοκεῖς*, inquit, *γοητείαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾷν τῶν ὁρώντων αὐτὸς οὐδέν τι τοιοῦτο γιγνόμενος.*

καὶ ἀλλάττοντα] *καὶ ἐναλλάττοντα* Amb. C. Ang. B. Flor. RT. *τοτὲ δὲ ἐναλλάττοντα* Vind. F. et super vulgata int. vers. Flor. A.

αὑτοῦ] *αὐ.* Vind. DF. Flor. AC.

δ' ἡμᾶς] *δὲ ἡ.* Lob. Vind. BE. Flor. ACRTV. Euseb.

αὑτοῦ] *αὐ.* Lob. Vind. BD. et a m. pr. F. Ald. Bas. ab.

τε] *om.* Vind. E.

ἑαυτοῦ] *αὐ.* Vind. F. *αὑ.* Euseb.

γε οὕτως] *γε om.* Mon. B. lacuna in Par. D.

δὲ] *δαὶ* Par. A.

ἐξίσταιτο] *ἐξίστατο* Vind. DE. Amb. C. Ang. B. *ἐξίσταται* Par. D. *ἐξίστετο* Vat. H. Optativus rem non facultate, sed probabilitate carere demonstrat. Sic supra B: *εἰ μὲν ὅτι ἐδεήθησαν κολάσεως*

431 ἁπλοῦν τε εἶναι καὶ πάντων ἥκιστα τῆς ἑαυτοῦ ἰδέας ἐκβαίνειν; Οὐκ ἔχω, ἔφη, νῦν γε οὕτως εἰπεῖν. Τί δὲ τόδε; οὐκ ἀνάγκη, εἴπερ τι ἐξίσταιτο τῆς αὑτοῦ ἰδέας, ἢ αὐτὸ ὑφ᾽ ἑαυτοῦ μεθίστασθαι, ἢ ὑπ᾽ ἄλλου; Ἀνάγκη. E Οὐκοῦν ὑπὸ μὲν ἄλλου τὰ ἄριστα ἔχοντα ἥκιστα ἀλλοιοῦταί τε καὶ κινεῖται. οἷον σῶμα ὑπὸ σιτίων τε καὶ ποτῶν καὶ πόνων καὶ πᾶν φυτὸν ὑπὸ εἱλήσεών τε καὶ ἀνέμων καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων οὐ τὸ ὑγιέστατον καὶ ἰσχυρότατον ἥκιστα ἀλλοιοῦται; Πῶς δ᾽ οὔ; Ψυχὴν δὲ οὐ τὴν 381

λέγοιεν, ἐατέον. Cf. Matthiae gramm. p. 1017. sq.

αὑτοῦ] ἑαυτοῦ Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACRTV. αὐτοῦ Lob. Vind. D.

ἢ αὐτὸ] ἐκβαίνειν ἢ Vind. E.

ἑαυτοῦ] αὑ. Vind. EF. Ang. B. Flor. R. Euseb.

μεθίστασθαι] ὑφίστασθαι Lob. Vind. B. Vat. M. *om.* Vind. E.

E ποτῶν] πότον Par. A. Etiam Vat. B. πότων habere videtur. Nam ita eum solere Bekkerus ad Protag. p. 314. A. (p. 158, 15.) scripsit. Idem de Vat. A. docuit ad Gorg. p. 490. C. (p. 94, 21.) Et Clarkianum quoque πότων exhibere Protag. p. 353. C. et a m. pr. Gorg. p. 490. D. Gaisfordius testatur. Quibus locis omnibus Lob. ut hoc verum accentum habet.

καὶ πόνων] *om.* Vind. F.

εἱλήσεων] εἱλησίων Flor. AC. εἰλήσεων Vat. B. Vind. E. Par. K. sec. Bekk. quemadmodum in scholio ad h. l. Ruhnkenius et Bekkerus scripserunt et apud Timaeum in lexico p. 96. legitur. Etiam L. III. p. 404. B. εἰλήσεων est in Vind. DEF. Par. DK. Ven. C. ἑιλήσεων in Vat. B. et Leg. L. V. p. 747. D. δι᾽ εἰλήσεις pro vitiosa codicum et editionum Platonis lectione διειλήσεις exhibent antiquae Galeni editiones, sed δι᾽ εἱλήσεις Kühnius T. IIII. p. 806. Asperum bene defendit Astius ad Leg. l. c. p. 276.

οὐ] οὖ Lob. Vind. BE. *ubi (— permutatur.)* Fic.

ὑγιέστατον] ὑγιεινότατον Vind. B. et, sup. εστα, Vat. M. ὑγιέστατόν τε Euseb. et Astius.

καὶ ἰσχυρότατον] *om.* Vind. F. καὶ χαριέστατον Euseb.

Πῶς] ποῦ Vind. E. 381

δὲ] δ᾽ Vind. F. *om.* Flor. B.

οὐ τὴν] Ita Par. A. Lob. Vind. BEF. Vat. BHM. Ven. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRTV. αὐτὴν Ven. C. Vind. D. Par. DK. sec. Bekk. Flor. B. Euseb. Ald. Bas. ab. αὖ τὴν Mon. B. Flor. U. Stallbaumius. αὐτὴν οὐ τὴν Steph. Astius et Bekkerus. Eandem lectionem secutus est Matthiae gramm. p. 1215. ubi hunc locum, sed aliud respiciens, citat. *Nonne animum quoque fortissimum et sapientissimum externa perturbatio minime perturbaret?* Fic. Quum animus hic non ipsius caussa, sed inter exempla earum rerum, quae quo praestantiores eo minus mutationi obnoxiae sint, commemoretur, neque corpori, de quo antea dictum est, opponi neque aliam ob rem distingui a reliquis exemplis ita debebat, ut locus esset pronomini, quemadmodum est L. III. p. 410. C: ὡς διατίθενται αὐτὴν τὴν διάνοιαν. Itaque Stephani lectionem non tantum propter codices deserere debebat Bekkerus. Multo melior ea est, quam recepit Stallbaumius. Sed remota interrogatione displicet nudum Adimanti ναί, et codicum istorum non comparanda nostris auctoritas est.

ἀνδρειοτάτην καὶ φρονιμωτάτην ἥκιστ' ἄν τι ἔξωθεν πάθος ταράξειέ τε καὶ ἀλλοιώσειε; Ναί. Καὶ μήν που καὶ τά γε ξύνθετα πάντα σκεύη τε καὶ οἰκοδομήματα καὶ ἀμφιέσματα κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον τὰ εὖ εἰργασμένα καὶ εὖ ἔχοντα ὑπὸ χρόνου τε καὶ τῶν ἄλλων παθημάτων ἥκιστα ἀλλοιοῦται. Ἔστι δὴ ταῦτα. Πᾶν δὴ τὸ καλῶς ἔχον, ἢ φύ-
B σει ἢ τέχνῃ ἢ ἀμφοτέροις, ἐλαχίστην μεταβολὴν ὑπ' ἄλλου ἐνδέχεται. Ἔοικεν. Ἀλλὰ μὴν ὁ θεός γε καὶ τὰ τοῦ θεοῦ πάντῃ ἄριστα ἔχει. Πῶς δ' οὔ; Ταύτῃ μὲν δὴ ἥκιστα ἂν πολλὰς μορφὰς ἴσχοι ὁ θεός. Ἥκιστα δῆτα. Ἀλλ' ἆρα αὐτὸς αὑτὸν μεταβάλλοι ἂν καὶ ἀλλοιοῖ; Δῆλον, ἔφη, ὅτι, εἴπερ ἀλλοιοῦται. Πότερον οὖν ἐπὶ τὸ βέλτιόν τε καὶ κάλλιον μεταβάλλει ἑαυτὸν, ἢ ἐπὶ τὸ χεῖ-

ἀνδρειοτάτην] ἀ. τε Vind. F. Ang. B. Flor. R. Euseb.
καὶ φρονιμωτάτην] om. Vind. E.
ἔξωθεν πάθος] π. ἔ. Euseb.
ἀλλοιώσειε;] ἀλλοιώσειεν; Bekkerus. ἀλλοιώσειεν. Stallbaumius.
καὶ τά γε ξύνθετα] τά γε σύνθ. Vind. F. τὰ σύνθ. Flor. R.
καὶ ἀμφιέσματα] om. Par. A. Lob. Vind. B. Vat. BHM. Ven. B.
τε] om. Amb. C. Flor. T.
Ἔστι δὴ] δὴ om. Flor. T. Euseb. inter versus a m. s. habet Vind. F. non expressit Ficinus. (est ut dicis.) In Vat. H. pro eo aut pro sequente δὴ, nam id Bekkerus dubium reliquit, δὲ legitur.
ἢ φύσει] ἢ in Vind. F. a m. s. additum est.
B ἐνδέχεται.] ἐνδέχεται; Lob. Vind. B.
θεός γε] Ita Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U. Euseb. et Stallbaumius. θεός τε reliqui codices et editiones; quod Stallbaumius ea de caussa mutavit, quod verba τὰ τοῦ θεοῦ explicationis gratia addita sint et vocabulum ὁ θεὸς primariam notionem contineat. Ego verbis τὰ τοῦ θεοῦ formam dei significatam statuo, quae quum separari ab ipso nequeat, non est quod velut alterum distinguatur. Accedit, quod post ἀλλὰ μὴν particula γε inferri solet, cui quidem etiam soli peridoneus hic locus est, ut supra p. 379. A: οὐκοῦν ἀγαθὸς ὅ γε θεὸς —; Collocatio autem eadem est Phaedon. p. 103. D: τὸ πῦρ γε. Mutatio denique lenissima ac pene nulla. Ceterum hanc Platonis disputationem contra Christianos adhibuit Celsus apud Origenem L. IIII. p. 169: Ἔτι δὲ ἄνωθεν πλείοσιν ἀποδείξεσιν ἀναλάβωμεν τὸν λόγον. λέγω δὲ οὐδὲν καινὸν, ἀλλὰ πάλαι δεδογμένα. ὁ θεὸς ἀγαθός ἐστι καὶ καλὸς καὶ εὐδαίμων καὶ ἐν τῷ καλλίστῳ καὶ ἀρίστῳ. εἰ δὴ ἐς ἀνθρώπους κάτεισι, μεταβολῆς αὐτῷ δεῖ, μεταβολῆς δὲ ἐξ ἀγαθοῦ εἰς κακὸν καὶ ἐκ καλοῦ εἰς αἰσχρὸν καὶ ἐξ εὐδαιμονίας εἰς κακοδαιμονίαν καὶ ἐκ τοῦ ἀρίστου εἰς τὸ πονηρότατον. τίς ἂν οὖν ἕλοιτο τοιαύτην μεταβολήν;
παντη] Ita Vind. D. a m. pr. πάντα a m. s. πάντῃ Bekkerus, Astius, Stallbaumius. Cf. praefationem.
ἥκιστα ἂν] ἥκιστ' ἂν Lob. Vind. B. Ang. B. Flor. R. Euseb. Astius et Stallbaumius.
ἴσχοι] ἴσχη Vind. B.
ἆρα] ἄρα Lob. Vind. BDE. Euseb. Bas. ab.
αὐτὸν] αὐ. Vind. DF.
μεταβάλλοι] μεταβάλοι Lob. Vind. B. Vat. BM. μεταβάλλει Flor. B. Ald. Bas. ab.

ρον καὶ τὸ αἴσχιον ἑαυτοῦ; Ἀνάγκη, ἔφη, ἐπὶ τὸ χεῖρον, εἴπερ ἀλλοιοῦται. οὐ γάρ που ἐνδεᾶ γε φήσομεν C τὸν θεὸν κάλλους ἢ ἀρετῆς εἶναι. Ὀρθότατα, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις· καὶ οὕτως ἔχοντος δοκεῖ ἄν τίς σοι, ὦ Ἀδείμαντε, ἑκὼν αὑτὸν χείρω ποιεῖν ὁπῃοῦν ἢ θεῶν ἢ ἀνθρώπων; Ἀδύνατον, ἔφη. Ἀδύνατον ἄρα, ἔφην, καὶ θεῷ ἐθέλειν αὑτὸν ἀλλοιοῦν· ἀλλ' ὡς ἔοικε, κάλλιστος καὶ ἄριστος ὢν εἰς τὸ δυνατὸν ἕκαστος αὐτῶν μένει ἀεὶ ἁπλῶς ἐν τῇ αὑτοῦ μορφῇ. Ἅπασα, ἔφη, ἀνάγκη ἔμοιγε δοκεῖ. Μηδεὶς ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ὦ ἄριστε, D λεγέτω ἡμῖν τῶν ποιητῶν, ὡς θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι, Παντοῖοι τελέθοντες ἐπιστρωφῶσι πόληας. μηδὲ Πρωτέως καὶ Θέτιδος καταψευδέσθω μηδείς,

Δῆλον, ἔφη, ὅτι] δ. ὅ. ἔ. Vind. F. Ang. B. Flor. R. *δηλονότι ἔφη* Euseb.
οὖν] *δὴ* Par. DK. Mon. B. Flor. U.
μεταβάλλει] *μεταβάλλῃ* Vat. B. *μεταβάλλῃ* Vind. E. *μεταβάλλοι* Vat. M.
ἢ] *καὶ* Vat. B. a m. pr.
καὶ] *om.* Vat. B. a m. pr.
τὸ] *om.* Flor. T. Euseb.
ἑαυτοῦ] *αὐ.* Euseb.
χεῖρον] *χ. ἑαυτοῦ* Euseb.
C *γε*] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM.
φήσομεν] *dicimus* Fic.
δοκεῖ] *δοκοῖ* Lob. Vind. E. Vat. B. *δοκῇ* Ang. B.
αὑτὸν] *ἑαυ.* Vind. D.
χείρω ποιεῖν] *χείρων π.* Lob. *χειροποιεῖν* Vind. E.
ὁπῃοῦν] *ὅπῃ οὖν* Vind. D. Flor. RV. *ὁποιοῦν* Amb. C.
ἔφην] *om.* Vind. F. Ang. B.
θεῷ] *θεὸν* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Euseb.
ἐθέλειν] *ἐθέλειν* Vind. B.
αὑτὸν] *αὐ.* Vind. D.
καὶ ἄριστος] *om.* Vind. D. Haec respexisse videtur Proclus in Tim. p. 128, 31: *ὡς γὰρ ὁ ἐν Πολιτείᾳ φησὶ Σωκράτης, ἕκαστον ἐκείνων (τῶν θείων) ἄριστόν ἐστι κατὰ τὴν ἑαυτοῦ τάξιν.* Quorum verborum extrema interpretationem continent Platonicorum *εἰς τὸ δυνατόν.*
ἀεὶ] *om.* Vind. D.
τῇ] *om.* Vind. E.
αὑτοῦ] *αὐ.* Vind. DF. *ἑαυ.* Lob. Vind. B. Vat. M. et unus vel plures Florentinorum, quorum signa omisit Stallbaumius.
Ἅπασα] *πᾶσα* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Euseb.
D *ξείνοισιν*] *ξεῖνοι εἰσὶν* Vind. B. *ξένοι εἰσὶν* Lob. Vat. B.
ἐοικότες] *ἐοικόντες* Vind. E.
ἀλλοδαποῖσι] *ἀλλοδαποῖσιν* Euseb.
ἐπιστρωφῶσι] *ἐπιστροφῶσι* Vind. E. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Bas. ab.
πόληας] *πόλιας* Mon. B. Par. K. sec. Bekk. Flor. U. Locus Homeri est Od. XVII. 485. sq. *καί τε θεοὶ ξείνοισιν — πόληας, ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες.* Eum Plato Sophistae initio cum alio ex eodem carmine (VIIII. 271: *ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ*) conflavit; cuius rei rationem reddens scholiastes Platonis nostri loci mentionem iniicit: *τὸ γὰρ μεταμορφοῦσθαι θεὸν ὡς ἀπατηλὸν ἐκβάλλει τῆς ἑαυτοῦ πολιτείας Πλάτων.*
Πρωτέως] *προτέως* Ald. *πρωτέως τε* Ang. B. Flor. R. Euseb. Cf. Odyss. IIII. 417. sqq.

μηδ' ἐν τραγῳδίαις μηδ' ἐν τοῖς ἄλλοις ποιήμασιν εἰσαγέτω Ἥραν ἠλλοιωμένην, ὡς ἱέρειαν, ἀγείρουσαν Ἰνάχου Ἀρ-
E γείου ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις· καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλὰ μὴ ἡμῖν ψευδέσθωσαν. μηδ' αὖ ὑπὸ τούτων ἀναπειθόμεναι αἱ μητέρες τὰ παιδία ἐκδειματούντων, λέγουσαι τοὺς μύθους κακῶς, ὡς ἄρα θεοί τινες περιέρχονται νύκτωρ πολλοῖς ξένοις καὶ παντοδαποῖς ἰνδαλλόμενοι, ἵνα μὴ ἅμα μὲν εἰς θεοὺς βλασφημῶσιν, ἅμα δὲ τοὺς

— Thetin Homerus tantum invitam Peleo nupsisse significat Il. XVIII. 433: *καὶ ἔτλην* (ipsa loquitur) *ἀνέρος εὐνὴν πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα.* Inde recentiores varias eam formas ad evitandum hominis connubium induisse commenti sunt, ut est in scholiis Victorianis ad locum Homeri, quos inter primus hodie Pindarus est Nem. IIII. 62. sqq. secundus Sophocles, cuius ex Troilo et Achillis amatoribus versus servavit scholiastes Pindari ad Nem. III. 34. (60.) Hos deinde secutus est Ovidius Met. XI. 243. sqq.

μηδ'] *μήτ'* Vind. D.

μηδ' ἐν] *μήτ' ἐν* Vind. D. *μηδὲν* Vind. E.

ἠλλοιωμένην, ὡς ἱέρειαν,] Vulgo *ἠλλοιωμένην ὡς ἱέρειαν*, etiam in editione Stephani, qui tamen in suppl. adnot. p. 77. verba *ὡς ἱέρειαν* sequentibus iungere satius putat; atque ita fecisse videtur Timaeus lex. p. 9. *ἀγείρουσαν* explicans *ὡς ἱέρειαν περιερχομένην.* Scilicet *ἠλλοιωμένην ὡς ἱέρειαν* non posse significare *conversam in sacerdotem*, alterum autem, quod verba sonant, *conversam ut sacerdotem*, ineptum esse Stephanus intelligebat. Sed ne illud quidem Plato recusat, ne quis Iunonem mendicantem instar sacerdotis inducat, et verba *ὡς ἱέρειαν* a sequentibus non minus, quam a proxime praecedente verbo separanda et ad *εἰσαγέτω* referenda sunt hoc sensu: *ne quis Iunonem mutata forma ut sacerdotem inducat mendicantem.* Itaque perspicuitatis caussa utroque loco comma posui.

ἀγείρουσαν] *περιερχομένην* int. vers. habent Flor. ACR.

Ἰνάχου] post *ἀργείου* Amb. C.

παισὶ βιοδώροις] *π. βίον δώροις* Mon. B. Alio modo defectum obiecti supplebat Cornarius *βίου δῶρα* coniiciens. Sed *ἀγείρειν* etiam absolutum non valde rarum esse Ruhnkenius ad Tim. l. c. ostendit, et nomine *βιόδωρος*, quod Cornarius falsam vocem dicit, Sophocles usus est Phil. 1162. Pro *παισὶ* Bekkerus et Stallbaumius taciti *παισὶν* et verba *Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις* ut versum scripserunt. Posita ea fuisse in fabula dramatica auctor est scholiastes Aristophanis Ran. 1385. et, si is non fallitur, ipse Aristophanes inter fragmenta monodiarum Euripidearum, quae cantillantem facit Aeschylum, hoc proferens: *Νύμφαι ὀρεσίγονοι.* cui in scholiis adscripta haec leguntur: *ἐκ τῶν Ξαντριῶν Εὐριπίδου, φησὶ Ἀσκληπιάδης. εὗρε δὲ Ἀθήνησιν ἔν τινι τῶν διαθέντων· Νύμφαι ὀρεσιγόνιαι θεαῖσιν ἀγείρω Ἰνάχου Ἀργείου ὑπὸ ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις. ἔοικε δὲ τὸ ὅλον ἐπιτηδεύειν ἀνυπότακτα. ἄλλως. οὐ δὲ παρ' Αἰσχύλου ταῦτα ἥρμοζε λαμβάνεσθαι.* secundum quae hoc pro certo statuendum videtur, verba Platoni commemorata illis, quae Aristophanes posuit, iuncta fuisse, deinde erravisse Ruhnkenium, qui ad Timaei l. c. ea ex Inacho satyrica Sophoclis petita

παῖδας ἀπεργάζωνται δειλοτέρους. Μὴ γάρ, ἔφη. Ἀλλ' ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, αὐτοὶ μὲν οἱ θεοὶ εἰσὶν οἷοι μὴ μεταβάλλειν, ἡμῖν δὲ ποιοῦσι δοκεῖν σφᾶς παντοδαποὺς φαίνεσθαι ἐξαπατῶντες καὶ γοητεύοντες; Ἴσως, ἔφη. Τί δέ; ἦν δ' ἐγώ· ψεύδεσθαι θεὸς ἐθέλοι ἄν, ἢ λόγῳ ἢ 382 ἔργῳ φάντασμα προτείνων; Οὐκ οἶδα, ἦ δ' ὅς. Οὐκ οἶσθα, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι τό γε ὡς ἀληθῶς ψεῦδος, εἰ οἷόν τε τοῦτο εἰπεῖν, πάντες θεοί τε καὶ ἄνθρωποι

existimaverit, denique iam inter veteres fuisse, qui ad Euripidem, alios, qui ad Aeschylum auctorem ea referrent, quum in altero scholio reprehendatur Aristophanes, quod Aeschylum sua ipsum vineta caedentem fecerit; quod tamen nescio an ab ingenio comici minime alienum sit. Et quum Euripidis quidem Xantriae nusquam, Aeschyli contra non ita raro commemorentur, et ab Euripide Plato in tota hac disputatione manum abstineat, Valckenarium in diatr. p. 11. C. non immerito in eam sententiam inclinare censeo. Minus probabiliter idem versus sic constituit: *Νύμφαισιν ὀρεσσιγόνοισι θεαῖς Ἀγείρω Ἰνάχου Ἀργείου Ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις*. Nec magis feliciter Musgravius in primo versu Valckenarium cum Aristophane pugnantem secutus et tertium quoque paroemiacum faciens secundum ita ad eundem numerum accommodavit: *ἵν' ἀγείρω γ' Ἰνάχου, Ἀργείου*. Vtroque probabilius est, quod Bekkerus fecit, qui si *παισὶν* in bonis libris invenit, etiam verum exhibuisse videtur; sin ex coniectura, ut suspicor, *ν* addidit, non reputavit tetrametro dactylico iungi potuisse monometrum iambicum.

E *μηδ' αὖ — ἐκδειματούντων*] laudat Thomas Mag. in *χρῆσθαι* p. 922.

ὑπὸ] *ὑπὲρ* Amb. C.

τούτων] *τούτῳ* Ald. Bas. ab.

αἱ μητέρες] *ὡς ἂν* Thomae editiones ante Oudendorpium, qui ex codicibus *αἱ μητέρες* et *ἐκδειματούντων*, pro quo *ἐκδηματούντων* legebatur (*ἐκδηματούντων* est in Vind. E.) restituit.

κακῶς] *κακῶν* Flor. B. Euseb. Ald. Bas. a.

πολλοῖς] *τοῖς π.* Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. CRT.

ἰνδαλλόμενοι] *εἰδαλλόμενοι* Vind. DF. Ang. B. Flor. R. et a m. pr. Ven. C. Sine varietate *ἰνδάλλεται* legitur Theaet. p. 189. E. (nisi quod unus Zittaviensis codex *ἰνδάλεται* habet) et Leg. L. XII. p. 959. A. quos Platonis locos significavit cum aliis aliorum Ruhnkenius ad Tim. p. 150. Timaeus: *ἰνδάλλεται· φαντάζεται.*

ἀπεργάζωνται] *ἀπεργάζονται* Vind. E. *ἐργάζοιντο* Lob. Vind. B. Vat. BM.

ἄρα] *ἆρα* Lob. Vind. BE. Flor. ACTV. Euseb. Bas. ab. *ἄρ'* Vind. D.

ἡμῖν] *ἡμᾶς* Vind. EF. Ang. B. Flor. ACR. Euseb. ut p. 380. D.

δοκεῖν σφᾶς παντοδαποὺς] *π. δ. σ.* Vind. E. In Lob. *δοκεῖν* inter versus est. Aldus *σφὰς* scripsit.

δέ] *δαί* Par. A. *δ'* Bas. b.

θεὸς] *ὁ θ.* Euseb. 382

φάντασμα] *φαντάσματα* Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. RT. Euseb. De hoc nomine cf. interpretes Thomae p. 887. sq.

Οὐκ οἶδα — μισοῦσι] om. Amb. C.

οἶσθα] *οἶθα* Ald. *οἶδα* Bas. a.

τοῦτο] *τοῦτ'* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Euseb.

μισοῦσι; Πῶς, ἔφη, λέγεις; Οὕτως, ἦν δ' ἐγὼ, ὅτι τῷ κυριωτάτῳ που ἑαυτῶν ψεύδεσθαι καὶ περὶ τὰ κυριώτατα οὐδεὶς ἑκὼν ἐθέλει, ἀλλὰ πάντων μάλιστα φοβεῖται ἐκεῖ αὐτὸ κεκτῆσθαι. Οὐδὲ νῦν πω, ἦ δ' ὅς, μανB θάνω. Οἴει γάρ τί με, ἔφην, σεμνὸν λέγειν· ἐγὼ δὲ λέγω, ὅτι τῇ ψυχῇ περὶ τὰ ὄντα ψεύδεσθαί τε καὶ ἐψεῦσθαι καὶ ἀμαθῆ εἶναι καὶ ἐνταῦθα ἔχειν τε καὶ κεκτῆσθαι τὸ ψεῦδος πάντες ἥκιστ' ἂν δέξαιντο, καὶ μισοῦσι μάλιστα αὐτὸ ἐν τῷ τοιούτῳ. Πολύ γε, ἔφη. Ἀλλὰ μὴν ὀρθότατά γ' ἂν, ὃ νῦν δὴ ἔλεγον, τοῦτο ὡς ἀλη-

μισοῦσι] Ita Lob. Vind. BDE. Par. K. sec. Bip. Florentini omnes et Euseb. μισοῦσιν Ald. Bas. b. Steph. Bekkerus. μιμοῦσιν Bas. a.

ἔφη, λέγεις] λ. ἔ. Vind. D.

που] om. Euseb.

ἑαυτῶν] ἑαυτοῦ Flor. T. Cf. in proximis: ἀμαθῆ εἶναι — πάντες ἥκιστ' ἂν δέξαιντο. Leg. L. VI. p. 754. D: φύλακες ἔστωσαν — τῶν γραμμάτων, ὧν ἂν ἕκαστος ἀπογράφῃ τοῖς ἄρχουσι τὸ πλῆθος τῆς αὐτῶν οὐσίας. Nostro autem loco etiam minus offensionis habet pluralis, quum πάντες praecesserit.

κυριώτατα] κυριώτερα Par. K. sec. Bip.

ἑκὼν] αὐτῶν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐθέλει] θέλει Vind. E.

κεκτῆσθαι] κεκτῆσθαι; Lob.

Οὐδὲ] οὐδὲν Flor. R.

B ἔφην] om. Vind. E. Amb. C. Vat. H.

ἀμαθῆ] ἀμαθῆ, sup. εἶ, Par. D. An voluit ἀμαθεῖς?

τε καὶ] om. Par. K. sec. Bekk. καὶ om. Amb. C. Vat. H. Flor. ACT.

ἥκιστ' ἂν] Ita Lob. Vind. BDE. Florentini omnes, Eusebius, Astius et Stallbaumius. Bekkerus idem ex Amb. C. Ang. B. Vat. HM. (omisso Vind. B.) afferens ἥκιστα ἂν cum Ald. Bas. ab. Steph. (Par. K. Vind. F.) retinuit. Recte, si reliquos suos omnes hiatum tueri sciebat.

μισοῦσι] μισοῖεν Vind. E. μησοῦσι Ald.

μάλιστα] μάλιστ' Lob. Vind. B. (omissus a Bekkero) Amb. C. Ang. B. Vat. M.

αὐτὸ] αὐτῷ Vind. E.

γε] γ' Vind. E. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRT. Euseb.

γ'] om. Amb. C.

τοῦτο] τούτῳ Vind. E.

ἄγνοια, ἡ τοῦ ἐψευσμένου] τ. ἐ. ἄ. Ang. B. Flor. R. Euseb. ἐ. ἄ. Vind. F. Temere Stallbaumius articulum ἡ eiecit, quo indicatur non quamlibet ignorationem, sed cum falsa opinione coniunctam vere mendacium dici.

λόγοις] om. Vind. D.

ἐστὶ] om. Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ἢ] om. Vind. E. C

οὕτω] οὕτως Bekkerus et Stallbaumius.

Τὸ μὲν] μὲν om. Flor. B.

τῷ ὄντι] τῷόντι Vind. D.

ὑπ'] ὑπὸ Euseb.

Τί] τὸ Vind. F. Ang. B.

δὲ] δαὶ Par. A.

δή;] δὴ Vind. F.

ψεῦδος] om. Vind. F. Ang. B.

πότε] ποτὲ Vind. F.

τῷ] Ita Par. ADK. Vat. B. Ven. C. Mon. B. Flor. UV. *cui* Fic. τῷ τινὶ Vind. F. Ang. B. τὸ Lob. Vind. BD. Vat. HM. Flor. AC. τοῦτο Flor. T. τῷ τοῦτο Flor. R. τούτῳ Amb. C. που Vind. E. τί

θῶς ψεῦδος καλοῖτο, ἡ ἐν τῇ ψυχῇ ἄγνοια, ἡ τοῦ ἐψευσμένου· ἐπεὶ τό γε ἐν τοῖς λόγοις μίμημά τι τοῦ ἐν τῇ ψυχῇ ἐστι παθήματος καὶ ὕστερον γεγονὸς εἴδωλον, οὐ πάνυ ἄκρατον ψεῦδος. ἢ οὐχ οὕτω; Πάνυ μὲν οὖν. Τὸ μὲν δὴ τῷ ὄντι ψεῦδος οὐ μόνον ὑπὸ θεῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπ' ἀνθρώπων μισεῖται. Δοκεῖ μοι. Τί δὲ δή; τὸ ἐν τοῖς λόγοις ψεῦδος πότε καὶ τῷ χρήσιμον, ὥστε μὴ ἄξιον εἶναι μίσους; ἆρ' οὐ πρός τε τοὺς πολεμίους, καὶ τῶν καλουμένων φίλων ὅταν διὰ μανίαν ἤ τινα ἄνοιαν κακόν τι ἐπιχειρῶσι πράττειν, τότε ἀπο- C

Ven. B. Flor. B. cum editionibus omnibus; quod quamvis aptum invitis libris tantum non omnibus teneri non debebat. Nunquam deo mendacium utilitatis caussa placere posse sentiens Socrates quaerit, quando et cui sic possit placere. τῷ pro τίνι masculino accipiendum, ut Aristoph. Pluto 44: καὶ τῷ ξυναντᾷς δῆτα πρώτῳ; Χρ. τουτῳΐ. Id ignoratum librariis quomodo quibusque gradibus vitiosas lectiones procreaverit, apparet.

πρός τε] π. γε Ang. B. Flor. AR.

τῶν καλουμένων φίλων] τοὺς καλουμένους φίλους Flor. RT. *atque eos, qui vocantur amici* Fic. In Ang. B. terminatio accusativi super genitivis adscripta est. Eusebius et a m. s. Mon. B. τινὰς addunt, quod ipsum Astius in adnotatione et Stallbaumius utpote omitti solitum intelligi volunt, in tertia vero ed. Astius recipiendum suspicatur. Nimirum aliam sentiebat huius dictionis atque illarum rationem esse, quas olim in mente habuisse videtur, qualis est Gorg. p. 514. A: πράξοντες τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, et similes multae, quae perfectam in se et verbi ope certam ac perspicuam sententiae significationem habent, quod de nostra dici nequit, nisi forte Graecos sic locutos putamus: τὸ ψεῦδος χρήσιμον γίγνεται πρὸς τῶν καλουμένων φίλων, sc. τινάς. Nihilominus τινὰς non addendum, sed comma post φίλων tollendum et τινὲς intelligendum, ut si scriptum esset: πρός τε τοὺς πολεμίους χρήσιμὸν γίγνεται, καὶ ὅταν τῶν καλουμένων φίλων διὰ μανίαν ἤ τινα ἄνοιαν κακόν τι ἐπιχειρῶσι πράττειν. Eodem modo a Matthiaeo gramm. p. 631. laudatus Xenophon Anab. L. III. c. 5, 16: ἐπιμιγνύναι σφῶν τε πρὸς ἐκείνους καὶ ἐκείνων πρὸς ἑαυτούς. et Lucianus Nigrino Vol. I. p. 44. Lehm. καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας — τὰ τοιαῦτα ποιεῖν μετριώτερον ἂν εἰκότως νομισθείη· τὸ δὲ καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων πολλῷ ἔτι τούτων γελοιότερα δρᾶν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότατόν ἐστι. Aliam rationem iniit Schleiermacherus hoc genitivo eos significari statuens, quorum gratia mendacium utile fiat vel potius adhibeatur; cui tum linguae usus perspicuitatis amantissimus, tum ipsa sententia obstat, si quidem etiam ad hostes quum adhibetur mendacium, amicorum gratia adhibetur. Ceterum haec quoque Celsus sua fecit apud Origenem l. c. p. 171: ἀπάτη δὲ καὶ ψεῦδος ἄλλως μὲν κακά, μόνως δ' ἂν ὡς ἐν φαρμάκου μοίρᾳ χρῷτό τις ἤτοι πρὸς φίλους νοσοῦντας καὶ μαινομένους ἰώμενος, ἢ πρὸς ἐχθροὺς κίνδυνον ἐκφυγεῖν προμηθούμενος. οὔτε δὲ νοσῶν ἢ μεμηνὼς οὐδεὶς θεῷ φίλος, οὔτε φοβεῖταί τινα ὁ θεός, ἵνα πλανήσας κίνδυνον διαφύγῃ.

ἤ] *atque* Fic.

τροπῆς ἕνεκα ὡς φάρμακον χρήσιμον γίγνεται; καὶ ἐν D αἷς νῦν δὴ ἐλέγομεν ταῖς μυθολογίαις διὰ τὸ μὴ εἰδέναι, ὅπη τἀληθὲς ἔχει περὶ τῶν παλαιῶν, ἀφομοιοῦντες τῷ ἀληθεῖ τὸ ψεῦδος ὅτι μάλιστα, οὕτω χρήσιμον ποιοῦμεν; Καὶ μάλα, ἦ δ' ὅς, οὕτως ἔχει. Κατὰ τί δὴ οὖν τούτων τῷ θεῷ τὸ ψεῦδος χρήσιμον; πότερον διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τὰ παλαιὰ ἀφομοιῶν ἂν ψεύδοιτο; Γελοῖον μέντ' ἂν εἴη, ἔφη. Ποιητὴς μὲν ἄρα ψευδὴς ἐν θεῷ οὐκ ἔνι. Οὔ μοι δοκεῖ. Ἀλλὰ δεδιὼς τοὺς ἐχθροὺς

γίγνεται] *γίν.* Flor. B. Vind. E. Ald. Bas. ab. Steph. a quo Par. K. apud Bip. non discrepat.
αἷς] *οἷς* Vind. E.
νῦν δὴ] *δὴ νῦν* Ven. B. Vind. D. *δὴ* Vind. BEF. Ang. B. Vat. M.
D *ταῖς μυθολογίαις*] Ita Par. A. Lob. Vind. BDEF. Vat. BHM. Ven. BC. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRTV. Euseb. Reliqui cum editis ante Bekkerum articulum omittunt, quem etiam in tertia ed. Astius omisit, ut Socrates certas quasdam fabulas ex genere fabularum universo in superioribus significatas respiciat: *in illis fabulis, quas modo diximus;* quum hoc potius dicere videatur: *in fabulis, quod genus sermonum modo commemoravimus*, sc. p. 377. A. Ac si vel maxime illas respexerit *ἐν ὑπονοίαις πεποιημένας* (p. 378. D.), tamen articulus a tot codicibus exhibitus accipi debet, ut sensus ille sit, quem Astius voluit: *ἐν ταύταις τῶν μυθολογιῶν, ἃς νῦν δὴ ἐλέγομεν.* Sic Protag. p. 342. B: *σοφισταὶ πλεῖστοι γῆς ἐκεῖ (ἐν Κρήτῃ τε καὶ ἐν Λακεδαίμονι) εἰσίν· ἀλλ' ἐξαρνοῦνται καὶ σχηματίζονται ἀμαθεῖς εἶναι, ἵνα μὴ κατάδηλοι ὦσιν, ὅτι σοφίᾳ τῶν Ἑλλήνων περίεισιν, ὥσπερ οὓς Πρωταγόρας ἔλεγε τοὺς σοφιστάς.* Cf. Criton. p. 48. C. Ad alteram rationem, quae magis huic loco convenire videtur, quia et Socrati sufficiebat genus ostendisse et generis cogitatio audientis animum prius subire debebat, quam speciei, ad hanc rationem igitur, quae appositioni similis est, spectat locus L. VIIII. p. 579. C: *ὃν νῦν δὴ σὺ ἀθλιώτατον ἔκρινας, τὸν τυραννικόν*, et pars eorum, quos promiscue laudaverunt Heindorfius ad Gorg. p. 121. et Matthiae gramm. p. 887. et 891.
ὅπη τἀληθὲς] *ὅποι τ.* Vind. E. Amb. C. Vat. H. *ὁπότ' ἀληθὲς* Euseb.
ὅτι μάλιστα] *ὁτιμάλιστα* Steph. qui cum Ald. Bas. ab. commate post *ψεῦδος* posito *ὅτι μάλιστα* sequentibus iungit. Etiam Ficinus: *ita enim maxime id utile facimus.* Sed Socrates non id agit, ut, quando magis minusve utile fiat mendacium, definiat aut esse quosdam ostendat, qui ad summum illud utilitatis gradum adducere conentur, sed simpliciter utile fieri dicit, si quis vere factis, quae ignorantur, quia testes desunt, quantum possit simillima, h. e. rationi et rerum naturae maxime consentanea fingat. Recte igitur Bekkerus comma post *μάλιστα* transposuit. Minus accurate Schleiermacherus *μάλιστα* non solum ad *ἀφομοιοῦντες*, sed etiam ad *χρήσιμον* retulit.
τί δὴ οὖν] *δὴ τί οὖν δὴ* Euseb.
τῷ θεῷ] om. Lob. Vind. B. Vat. M.
χρήσιμον] *τὸ χρ.* Lob. Vat. BHM. *τε χρ.* Vind. E.
μέντ' ἂν] *μέντἂν* Lob. Vind. B. Cf. ad p. 375. D.
ψευδὴς ἐν θεῷ] *ἐν θ. ψ.* Ang. B. Euseb. *ψ. ἐν θεοῖς* Mon. B.

ψεύδοιτο; Πολλοῦ γε δεῖ. Ἀλλὰ δι' οἰκείων ἄνοιαν ἢ E μανίαν; Ἀλλ' οὐδείς, ἔφη, τῶν ἀνοήτων καὶ μαινομένων θεοφιλής. Οὐκ ἄρ' ἔστιν οὗ ἕνεκα ἂν θεὸς ψεύδοιτο. Οὐκ ἔστι. Πάντη ἄρα ἀψευδὲς τὸ δαιμόνιόν τε καὶ τὸ θεῖον. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Κομιδῇ ἄρα ὁ θεὸς ἁπλοῦν καὶ ἀληθὲς ἔν τε ἔργῳ καὶ ἐν λόγῳ, καὶ οὔτε αὐτὸς μεθίσταται οὔτε ἄλλους ἐξαπατᾷ, οὔτε κατὰ φαντασίας οὔτε κατὰ λόγους οὔτε κατὰ σημείων πομπάς, οὐθ' ὕπαρ οὐδ' ὄναρ.

quae mutatio saltem modestior est ea, quam Marklandus ad Lysiam p. 408. ed. Reisk. proposuit: ταύτῃ (id pro ποιητὴς substituit) μὲν ἄρα ψεῦδος ἐν θεῷ οὐκ ἔνι. Sic sane Cleo apud Aristoph. Eq. 691: εἴ τι τῶν αὐτῶν ἐμοὶ ψευδῶν ἐνείη. Sed Plato non ineleganter inesse in deo, quod poëtam mendacem ex eo faciat, negaturus poëtam mendacem inesse negat. Similiter id, quod puerili nos mortis metu implet, τὸν ἐνόντα ἐν ἡμῖν παῖδα dicit Phaedon. p. 77. E. quem ad locum cf. Wyttenbachium p. 192. et 336. Eodem modo Diphilus Συντρόφοις apud Harpocrationem in δευσοποιός: ἀγαθὸς βαφεὺς ἔνεστιν ἐν τῷ παιδίῳ· ταυτὶ γὰρ ἡμῖν δευσοποιὰ παντελῶς τὰ σπάργαν' ἀποδέδειχε νῦν.

ἔνι.] ἔνι; Euseb. Ald. Bas. a.

δεδιὼς] δεδοικὼς Vind. E.

τοὺς] τ. μὲν Lob. Vind. B. Vat. M.

ψεύδοιτο] ἂν ψ. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Euseb. Astius et Stallbaumius. Cf. ad L. I. p. 353. A. quo loco Stobaei testimonio plus tribuendum videbatur, quam hic debetur Eusebio, quippe qui ex eodem fonte hauserit, ex quo codices isti fluxerunt.

E δεῖ] καὶ δεῖ Flor. T.

τῶν ἀνοήτων — οὖν, ἔφη] bis deinceps habet Vind. E. In Ang. B. syllabae quatuor τῶν ἀνοή exciderunt.

θεοφιλὴς] θοφιλὴς Ald.

ἄρ'] ἄρα Lob. Vind. BE. Euseb.

ἔστιν] ἐστὶν codices a me inspecti cum editis ante Bekkerum.

οὗ] οὖν Vind. E. in iteratione.

ἕνεκα] ἕνεκ' Ang. B.

ἂν θεὸς] θ. ἂν Vind. B.

ψεύδοιτο.] ψεύδοιτο; Euseb.

ἔστι] ἔστιν Bekkerus.

τὸ θεῖον.] τὸ om. Flor. T. τὸ θεῖον; Ald.

ἔν τε] ἔν τ' Euseb.

καὶ ἐν] ἐν om. Ven. C. Vind. DF. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. R. Euseb.

οὔτε] οὔτ' Ang. B.

αὐτὸς] αὐτὸ Par. K. sec. Bip.

οὔτε κατὰ φαντασίας] om. Par. A. Lob. Vind. B. Vat. BHM. Ven. B. o. κ. φαντασίαν Vind. E.

λόγους] λόγον Par. K.

οὐδ' ὄναρ] οὔτ' ὄναρ Mon. B. Bekkerus et Stallbaumius, qui de Florentinis tacet. Quum inter duo membra, quibus tertia haec negatio constat, eadem aequalitatis ratio intercedere videatur, quae inter tria secundae (οὔτε κατὰ φαντασίας, οὔτε κατὰ λόγους οὔτε κατὰ σημείων πομπάς) et inter duo primae (οὔτε αὐτὸς μεθίσταται οὔτε ἄλλους ἐξαπατᾷ) intercedit, utique consentaneum erat, ut iuncturae quoque aequalitate servata vel οὔθ' ὕπαρ οὔτ' ὄναρ scriberetur, vel, si forte huius negationis a praecedentibus diversitas sic significanda videretur, οὐδ' ὕπαρ οὐδ' ὄναρ, quemadmodum Stephanus thes. III. p. 1754. H. hunc locum citans scripsit. Ita-

383 Οὕτως, ἔφη, ἔμοιγε καὶ αὐτῷ φαίνεται σοῦ λέγοντος. Συγχωρεῖς ἄρα, ἔφην, τοῦτον δεύτερον τύπον εἶναι, ἐν ᾧ δεῖ περὶ θεῶν καὶ λέγειν καὶ ποιεῖν, ὡς μήτε αὐτοὺς γόητας ὄντας τῷ μεταβάλλειν ἑαυτοὺς, μήτε ἡμᾶς ψεύδεσι παράγειν ἐν λόγῳ ἢ ἐν ἔργῳ; Συγχωρῶ. Πολλὰ

que Bekkerus non sine ratione lectionem codicis Monacensis probavit. Mihi tamen de illa membrorum aequalitate non tam certo constat, ut negare audeam scriptorem alteri membro paullo plus momenti tribuere potuisse. Levius videri poterat somniantem decipere, quam vigilantem, ideoque deus ne illud *quidem* facere dici. Poterat magis vulgi opinioni inhaerere videri eaque ratione dici nec vigilantes a deo decipi *neque vero* somniantes. Solet autem in eiusmodi enuntiationibus perspicuitatis caussa et quo magis exprimatur inaequalitas, οὐδὲ particulis γε vel αὖ quasi adiutum poni, ut L. VI. p. 499 B. et aliis locis a Matthiaeo gramm. p. 1225. indicatis. Sed ubi momentum alteri membro accedens levius et inaequalitas significanda magis, quam exprimenda est, οὐδὲ solum post οὔτε inferri videtur. Sic Theaet. p. 182. E: οὔτε ἄρα ὁρᾷν προσρητέον τι μᾶλλον, ἢ μὴ ὁρᾷν, οὐδέ τιν' ἄλλην αἴσθησιν μᾶλλον, ἢ μή, πάντων γε πάντως κινουμένων. Alcib. II. p. 142. C: οἱ δὲ πολλοὶ οὔτε ἂν τυραννίδος διδομένης ἀπόσχοιντο ἂν οὔτε στρατηγίας οὐδ' ἑτέρων πολλῶν, ἃ παρόντα βλάπτει μᾶλλον, ἢ ὠφελεῖ. quibus locis Bekkerum contra omnes codices οὔτε et οὐθ' edentem non magis sequar, quam nostro. Cf. Civ. L. IIII. p. 439. A.

383 ἔμοιγε καὶ] καὶ ἐμοὶ Mon. B. ἔμοιγε, omisso καὶ, Par. K. sec. Bip.

αὐτῷ] αὐτό Amb. C. Vat. H.
ἔφην] ἔφη Vind. E. Euseb.
τοῦτον] τούτου Lob. Vind. B. Vat. M. τοῦτον τὸν Ven. B.
δεύτερον τύπον εἶναι] Ita Par. ADK. Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. Euseb. δ. τόπον ε. Ven. C. δ. ε. τύ. Vind. D. δ. τ. omisso εἶναι Mon. B. τ. δ. ε. Lob. Vind. B. Flor. B. cum editis ante Bekkerum, qui reliquorum suorum mentionem non fecit.

δεῖ] δή Vat. H.

ποιεῖν] ἀκούειν Ven. C. Vind. DF. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. RTU. *audire* Fic.

γόητας ὄντας τῷ] Ita Bekkerus cum Vat. BHM. Ven. BC. Par. D. Mon. B. Ang. B. Non aliter Lob. Vind. BDF. Par. K. sec. Bip. Flor. ACRUV. et Eusebius. Itaque quinque libri supersunt Par. A. Amb. C. Flor. BT. et Vind. E. qui cum Ald. Bas. ab. Steph. ὄντας omittant, quo carere vix possumus. Valde durum enim solum γόητας pro accusativo absoluto accipere. Quid autem Astius sibi velit, qui recepto participio articulum τῷ suo arbitrio omittat, non assequor, nisi forte anacoluthon illud, quo pro participio παράγοντας infinitivus positus est (cf. Matthiae gramm. p. 1120. ubi hoc attigit.) non animadvertens eiecto articulo haec verba ita construxit: ὡς γόητας μήτε αὐτοὺς μεταβάλλειν ἑαυτοὺς ὄντας μήτε ἡμᾶς etc. et γόητας μεταβάλλειν et παράγειν pro γ. ὥστε μ. et π. dictum putavit.

μήτε] μήθ' Vind. F. Ang. B. Euseb.

ψεύδεσι] ψευδέσι Lob.

ἐν ἔργῳ] Ita Par. A. Ven. C. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Euseb. quos sequi cum Bekkero tutius putavi, quam cum reliquis praepositionem omittere. Idem fecit Astius in tert. ed.

ἄρα Ὁμήρου ἐπαινοῦντες ἄλλα τοῦτο οὐκ ἐπαινεσόμεθα, τὴν τοῦ ἐνυπνίου πομπὴν ὑπὸ Διὸς τῷ Ἀγαμέμνονι, 432 οὐδ' Αἰσχύλου, ὅταν φῇ ἡ Θέτις τὸν Ἀπόλλω ἐν τοῖς αὐτῆς γάμοις ᾄδοντα ἐνδατεῖσθαι τὰς ἑὰς B εὐπαιδίας, Νόσων τ' ἀπείρους καὶ μακραίωνας βίους·

ἐπαινοῦντες] ἐπαινοῦντος Vind. D. a m. pr.

ἄλλα] ἀλλὰ Vind. E. Amb. C. Ang. B. cui, quo minus recipiatur, nihil nisi codicis alicuius melioris auctoritas deest. Cf. Heindorfium ad Soph. 342. et ad locum Theaeteti, quem ibi citavit, quo loco optimus in eo dialogo Lob. cum reliquis omnibus in postponenda particula adversativa consentit. Nostro etiam Ficinus ἀλλὰ legisse et non intellexisse videtur: certe ἄλλα non expressit.

τὴν — πομπὴν] τῇ — πομπῇ Vind. D. a m. pr. Locus Homeri est Il. II. initio.

οὐδ'] οὐδὲ Lob. Vind. BE.

αὐτῆς] αὐτοῖς Lob. Vind. BDE. Amb. C. Vat. M. — Ficinus: *neque Aeschylum, cum Thetis inquit Apollinem filium eius interemisse, qui tamen in eius nuptiis discumbens cecinisset bonam Thetidis stirpem fore etc.*

B ᾄδοντα] *om.* Vind. D.

ἐνδατεῖσθαι] Ita Vat. M. sed correctus. In Vind. B. lacuna est. ἐνδυτεῖσθαι Lob. Flor. ATV. ἐνδαιτεῖσθαι Euseb. ἐνδυατεῖσθαι Stephanus alicubi scriptum vidisse narrat in suppl. adnot. p. 77. simul manifestissimum esse demonstrans „versum hunc mendosum esse ac ne stare quidem posse." Scilicet Aeschylus neque ἐνδατεῖσθαι neque ἑὰς scribere poterat, quum ipsam Thetin loquentem faceret; ideoque verba ἐνδατεῖσθαι τὰς ἑὰς εὐπαιδίας neque integri senarii, ut in Ald. Bas. ab. Steph. ipso syllabarum numero repugnante factum est, neque acephali, qualem Bekkerus posuit, instar scribenda, sed cum Astio et Stallbaumio ad Socratis orationem referenda sunt; ceterum nihil obstat, quo minus cum Butlero ὁ δ' ἐνεδατεῖτο τὰς ἐμὰς εὐπαιδίας Aeschylo ipsi assignemus: *dividebat s. particulatim enumerabat laeta liberorum meorum.* Quod autem vulgo haec ex Aeschyli Psychostasia petita ferunt, haud dubie falluntur, si verum est quod Plutarchus de aud. po. p. 17. A. tradit, in ea fabula poëtam Achillis et Memnonis matres Iovis adstantes lancibus et pro depugnantibus filiis precantes fecisse, recteque Wyttenbachius ad Plutarchi locum et ad p. 16. E. a Stanleio vulgatae opinionis auctore dissentit. Probabilius ea ad Armorum iudicium retuleris, in qua Thetidis partes fuisse scholiastes ad Aristoph. Ach. 883. prodidit.

ἑὰς] ἐὰς Ald.

τ'] τε Lob. Vind. BE. Euseb. *om.* Vat. B. Par. K. sec. Bekkerum, cuius tamen testimonium eo suspectum fit, quod etiam Vindobonensem B. omittere copulam falso testatur.

καὶ] *om.* Ang. B.

μακραίωνας βίους] μακραίωνος βίου Euseb. Atque ita vel μακραίωνας βίου, sed illo modo potius scribendum putabat Stephanus l. c. fortasse, quia de uno Achille cogitans εὐπαιδίας νόσων ἀπείρους et μακραίωνας seu μακραίωνος βίου οὔσας de felicitate matris uno filio morborum experte et longaevo multis modis gaudente haud incommode dici statueret. Sed ante Achillem sex filios Peleo peperisse dicebatur Thetis, de quibus non minus, quam de Achille, vera vaticinatus erat Phoebus, si mater et Achilles ipsi non prohibuissent. Cf. scholia Ven. ad Il. XVI. 37.

Ξύμπαντά τ' εἰπὼν θεοφιλεῖς ἐμὰς τύχας Παιῶν' ἐπευφήμησεν εὐθυμῶν ἐμέ. Κἀγὼ τὸ Φοίβου θεῖον ἀψευδὲς στόμα Ἤλπιζον εἶναι, μαντικῇ βρύον τέχνῃ· Ὁ δ', αὐτὸς ὑμνῶν, αὐτὸς ἐν θοίνῃ παρών, Αὐτὸς τάδ' εἰπών, αὐτός ἐστιν ὁ κτανὼν τὸν παῖδα

et quos praeterea laudat Heynius in obs. ad Apollod. p. 315. Itaque codicum lectio non sollicitanda et verba νόσων τ' ἀπείρους καὶ μακραίωνας βίους pro appositione ad εὐπαιδίας habenda.

Ξύμπαντά τ'] ξύμπαντά τε Euseb. ξύμπαντ' Lob. Vind. BD. Vat. M.

Παιῶν'] Ita Ven. B. Vat. H. et Astius. *Παιῶν* Ald. Bas. ab. *Παιὼν* Euseb. Steph. Bekkerus et, quantum ex eius silentio colligitur, Par. A. Vat. B. Ven. C. Mon. B item Flor. UV. quos Stallbaumius inter discrepantes a Stephano non retulit. *Apollo* Fic. *Παίων* Vind. D. Par. DK. sec. Bekk. παιᾶν' Lob. Vind. B. Amb. C. Vat. M. Flor. ABCRT. Stallbaumius. παιᾶνα Vind. EF. Ang. B. Scholiastes: παιῶνα· ἀλαλαγμὸν ἐπ' εὐτυχίᾳ, ὡς νῦν, ἢ νίκῃ. In Stephani lectione primum displicet ipsa dei appellatio, quae non solum inutilis hoc loco, sed etiam inepta videtur. Nam cui propter mendacium et perfidiam irasceretur Thetis, eum *praesagum* vel *fidelem* si vocaret, ironia uti videretur et quasi praeludere sequentibus, quae apertam irrisionem cum invidiosa nominis pronuntiatione aptissime coniunctam habent; *sanantem* vero aut *ferientem*, quae duplex fuisse creditur Paeonis significatio, qua de re Müllerus in Doribus P. I. p. 297. sqq. egit, profecto non erat, quod aut serio nominaret aut ironice. Non magis placet in ista lectione verbum ἐπευφήμησε, quod sive pro absoluto sumas, sive cum accusativo τύχας construas, cantus tamen et diversae ab ea, quam εἰπὼν indicat, actionis significatione careat, quae devitandae tautologiae caussa et ob sequens ὑμνῶν requiritur. Iam vero solet illud verbum a tragicis vel huic ipsi *paeanis* nomini vel similibus iungi. Aesch. Pers. 619: ἀλλ', ὦ φίλοι, χοαῖσι ταῖσδε νερτέρων ὕμνους ἐπευφημεῖτε τόν τε δαίμονα Δαρεῖον ἀνακαλεῖσθε. Eurip. Iph. T. 1369. Seidl. ναῦται δ' ἐπευφήμησαν εὐχαῖσιν κόρης παιᾶνα. Iph. A. 1468: ὑμεῖς δ' ἐπευφημήσατ', ὦ νεάνιδες, παιᾶνα τῇ 'μῇ συμφορᾷ Διὸς κόρην Ἄρτεμιν Neque ab eius dei, cui celebrando vel invocando cani solita carmina proprie παιῶνες dicebantur, persona alienum videri debet, si ipse παιῶνα canere dicitur. Nam ita Creusa apud Euripidem Ion. 919. Herm. ad eundem Apollinem: σὺ δὲ κιθάρᾳ κλάζεις παιᾶνας μέλπων. cuius loci auctoritate etiam scholiastae nostro aliquid tribuere licet. His de caussis, quum mutatio tam exigua esset ac litteras ipsas non attingeret, quamvis boni codices iure deseri posse videbantur. παιᾶν', quod Stallbaumius secundum Florentinos praetulit, fortassis Aeschyleum est. Certe Sept. 635. 869. Pers. 393. Cho. 149. omnes codices eam formam habent, et Sept. 268. pro vulgato παιώνισον ex optimis libris nunc παιάνισον legitur, quemadmodum παιανίζοντας sine varietate exstat Axioch. p. 365. B. Cf. Ruhnken. ad Tim. p. 203. Sed Platonem alteram posuisse codices verisimile reddunt, et pene eadem usus est Aeschylus Cho. 841: ἀντὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβιδίων παίων μελάθροις ἐν βασιλείοις νεοκρᾶτα φίλον κομίσειεν. Similiter in sua ipsius oratione

τὸν ἐμόν. ὅταν τις τοιαῦτα λέγῃ περὶ θεῶν, χα- C λεπανοῦμέν τε καὶ χορὸν οὐ δώσομεν, οὐδὲ τοὺς διδασκάλους ἐάσομεν ἐπὶ παιδείᾳ χρῆσθαι τῶν νέων, εἰ μέλλουσιν ἡμῖν οἱ φύλακες θεοσεβεῖς τε καὶ θεῖοι γίγνεσθαι, καθόσον ἀνθρώπῳ ἐπὶ πλεῖστον

Plato vocalem appellativi ubique eandem, sed accentum utrumque videtur usurpasse. Vnus est Symposii locus p. 177. A. in quo magnam dubitationem faciant libri utrum παιῶνας, an παιᾶνας, an παίωνας scripserit. At παίωνες et παίωνας Leg. L. III. p. 700. B. D. legitur uno Vat. M. dissentiente et παιᾶνες ac παιᾶνας exhibente. (Priorem locum vitiose scripsit Ruhnken. l. c.) Item Ion. p. 534. D. παίωνα cum editis plerique habent, unus Lob. παιῶνα, Vat. M. παιᾶνα. Cf. Epist. VII. p. 348. B. ubi vulgo παιῶνα est, codices V. παιᾶνα habent. Sed dei nomen Critia p. 108. C. apud Stephanum Παιᾶνα appellatum videmus, pro quo Bekkerus, quum in duobus tantum Venetis exstaret, secundum reliquos Παίωνα scripsit. Sed Leg. L. II. p. 664. C. cum omnibus tenuit Παιᾶνα. Hoc ipsum autem παιῶν' vel παίων' vel παιᾶν' haud dubie recte sensit Stallbaumius accusativum esse, non dativum, quod Astius statuebat, nec dissentientem me quidem in eo habet, quod accusativos θεοφιλεῖς ἐμὰς τύχας ab his verbis παιῶν' ἐπευφήμησεν regi putat. Eodem modo Iph. A. l. c. Diana celebrari paeane iubetur. Nam si illos accusativos ad εἰπὼν retuleris, hoc sensu: *postquam sortem meam per omnia faustam et diis amatam dixerat*, aliquid desiderabis, quod argumentum paeanis significet; quod quamquam intelligi et ex sequentibus εὐθυμῶν ἐμὲ elici possit, verius tamen enuntiatum a poëta videtur. Neque vero illa ξύμπαντα εἰπὼν additamento egent, si sententia haec est: *omnia oratione executus paeane insuper ingemi-nans felicitatem meam praedicavit.*

Κἀγὼ] καὶ Vind. E. Amb. C. Vat. H.

θεῖον ἀψευδὲς] ἀ. θ. Lob. Vind. B. Vat. BM.

βρύον] γηρύον Vind. B. Vat. M.

Ὁ δ'] οὐδ' Vind. D. ὃν Plutarchus de aud. po. p. 16. E. hunc et sequentem versum citans cum suaque oratione sic coniungens. Vtrumque versum etiam Athenagoras laudat legat. p. 22. B.

θοίνῃ] Codices Plutarchi plerique, inter quos Lob. est, διαίτῃ habent, unus δαιτί, Wyttenbachius cum Grotio δαίτῃ.

τὸν παῖδα] τὸν *om.* Par. K. Flor. U. Vulgo τὸν παῖδα τὸν ἐμόν ut initium versus Aeschylei scribunt, quod fieri potest. Propius tamen vero dixerim suis pedibus Socratem, quibus adierat ad poëtam, ab eodem exiisse. Neque Plutarchus istud penthemimeres ut Athenagoras adscivit. Eundem sensum in prima et altera ed. secutus est Astius, in tertia deposuit.

χαλεπανοῦμέν τε] χαλεπὰ νοοῦμεν Vind. D. C

χορὸν] ἐχθρὸν a m. pr. Vat. B. χῶρον Vind. E.

ἐπὶ παιδείᾳ] ἐπὶ παιδιᾷ Ven. C. ἐπιπαιδία Amb. C. ἐπὶ παιδειᾷ Ald. Bas. a.

καθόσον] καθ' ὅσον Vind. DF.

ἐπὶ πλεῖστον] ἐπιπλεῖστον Lob. Vind. E. Ald. Bas. ab. Steph.

οἷόν τε. Παντάπασιν, ἔφη, ἔγωγε τοὺς τύπους τούτους συγχωρῶ καὶ ὡς νόμοις ἂν χρῴμην.

Παντάπασιν] *πανπασιν* Vind. E.
ἔγωγε] *ἐγὼ* Ven. B.
τύπους] *τ. τε* Ang. B. Flor. RT.
χρῴμην] *χρῶμαι* Vind. D. *χρώμεθα* Par. K. *αὐτοῖς χρῴμην* Vind. E. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT. Euseb. Stallbaumius.

Τέλος πολιτειῶν β. Lob. *Τέλος τοῦ Πολιτειῶν ἢ περὶ δικαίου β.* Ald. Bas. ab.

ΛΟΓΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

Τὰ μὲν δὴ περὶ θεοὺς, ἦν δ' ἐγὼ, τοιαῦτ' ἄττα, ὡς 386 *ἔοικεν, ἀκουστέον τε καὶ οὐκ ἀκουστέον εὐθὺς ἐκ παίδων τοῖς θεούς τε τιμήσουσι καὶ γονέας τήν τε ἀλλήλων φιλίαν μὴ περὶ σμικροῦ ποιησομένοις. Καὶ οἶμαί γ', ἔφη, ὀρθῶς ἡμῖν φαίνεσθαι. Τί δὲ δή; εἰ μέλλουσιν εἶναι ἀνδρεῖοι, ἆρ' οὐ ταῦτά τε λεκτέον καὶ οἷα αὐτοὺς ποιῆσαι ἥκιστα τὸν θάνατον δεδιέναι; ἢ ἡγῇ τινά ποτ' ἂν γενέσθαι ἀνδρεῖον ἔχοντα ἐν αὐτῷ τοῦτο* B *τὸ δεῖμα; Μὰ Δία, ἦ δ' ὅς, οὐκ ἔγωγε. Τί δέ; τὰν Ἅιδου ἡγούμενον εἶναί τε καὶ δεινὰ εἶναι οἴει τινὰ*

Inscriptio huius libri in Lob. Vind. BE. Bas. b. et apud Stephanum, Bekkerum et Stallbaumium similis secundi est, et in margine quoque Lob. eadem, quae ibi, habet, mutato tantum Glauconis et Adimanti loco. Sed in Flor. ACV. *πλάτωνος πολιτεῖαι ἢ περὶ δικαιοσύνης λόγος τρίτος*, in Flor. U. *πλάτωνος πολιτειῶν τρίτη*, in Vind. D. *πολ. γ̄.* idque a m. s. denique in Ald. Bas. a. eadem hic, quae in Bas. b. leguntur.

386 *δὴ*] *οὖν* Mon. B. Flor. U. *om.* Par. K.

τοιαῦτ' ἄττα] *τοιαῦτάττα* Vind. B. *τοιαῦτα ἄ.* Vind. E. Flor. ACTUV.

ὡς] *om.* Amb. C.

τοῖς] *τοὺς* Lob. Vind. B. Amb. C. Vat. M. Flor. A.

θεούς] *θεοῖς* Flor. A.

τε] *om.* Vind. B. Vat. M.

γονέας] *πατέρας* Par. D. a m. s. in lacuna.

ἀλλήλων] *ἄλλην* Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ποιησομένοις] *ποιησαμένοις* Flor. AC. Vind. E. et, sup. o, D. *ποιησομένοις οἷς* Vind. F.

οἶμαί γ'] *οἶμαί γε* Lob. Vind. BEF.

δὲ] *δαί* „fortasse correctus" Par. A. Cf. ad L. II. p. 370. B.

ἆρ'] *ἄρα* Lob. Vind. BE. Flor. ART. *ἆρα* Flor. V. et alter, quem Stallbaumius iterum posita codicis T. sigla significavit.

τε λεκτέον καὶ] Ficinus *τε καὶ* non expressit.

ποιῆσαι] *ποιήσει* Ang. B. Flor. R. et a m. pr. Vind. F.

δεδιέναι] *δεδοιέναι* Vind. E.

ἡγῇ] *ἡγεῖ* Par. D. (superscripto *ῇ*) et editi post Stephanum.

B *ἔχοντα*] *ἔχοντ'* Ang. B. Flor. R.

αὐτῷ] *αὐ.* Lob. Vind. BD. Flor. R. Ald. Bas. ab.

δεῖμα] *δεῖγμα* Vind. B. Vat. M.

Δία] *δί'* Vind. D. Amb. C. Flor. TU.

δέ] *δαί* „fortasse correctus" Par. A.

τε] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM.

θανάτου ἀδεῆ ἔσεσθαι καὶ ἐν ταῖς μάχαις αἱρήσεσθαι πρὸ ἥττης τε καὶ δουλείας θάνατον; Οὐδαμῶς. Δεῖ δή, ὡς ἔοικεν, ἡμᾶς ἐπιστατεῖν καὶ περὶ τούτων τῶν μύθων τοῖς ἐπιχειροῦσι λέγειν, καὶ δεῖσθαι μὴ λοιδορεῖν ἁπλῶς οὕτω τὰ ἐν Ἅιδου, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπαι- C νεῖν, ὡς οὔτ' ἀληθῆ λέγοντας οὔτ' ὠφέλιμα τοῖς μέλλουσι μαχίμοις ἔσεσθαι. Δεῖ μέντοι, ἔφη. Ἐξαλείψομεν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ἀπὸ τοῦδε τοῦ ἔπους ἀρξάμενοι πάντα

ἀδεῆ] ἀδεᾶ Mon. B. Flor. TU. Astius in sec. et tert. ed. Bekkerus et Stallbaumius, secundum grammaticos, quemadmodum Alcib. I. p. 122. A. hoc ipsum et supra L. II. p. 381. C. ἐνδεᾶ legitur. Sed quos Matthiae gramm. p. 230. et in additamento indicavit Platonis locos Phaedon. p. 89. D. Leg. L. III. p. 684. C. V. 735. B. VIIII. 857. E. Crat. p. 408. B. Civ. L. V. p. 455. B. consensu codicum videmus ὑγιῆ, διφυῆ, εὐφυῆ et ἀφυῆ exhibere, quae non minus repugnantia grammaticis neque Bekkerus neque Stallbaumius (hic tamen ὑγιῆ loci quarti temere excipiens) mutavit. Et Gorg. p. 486. B. vulgato εὐφυᾶ codices alterum praeferri et ib. p. 478. C. ὑγιῆ retineri iubent. Denique Tim. p. 88. B. ὑγιῆ, qui dualis esse debet, a parte librariorum in ὑγιᾶ mutatus docet iam pridem fuisse, qui Platonem ad normam Atticistarum corrigendum putarent.

ἥττης] τῆς ἢ. Ven. B. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACT. Bas. b. *captivitati* Fic.

δουλείας] δειλίας Vind. B. Vat. BM. δειλείας Lob.

θάνατον] *om*. Mon. B.

δὴ] δὲ Mon. B.

ὡς ἔοικεν — λοιδορεῖν] a m. pr. omissa Vat. B. in margine habet.

ἡμᾶς] *om*. Lob. Vind. B. Vat. BM. Par. K.

καὶ περὶ] ... περὶ Vind. D.

λοιδορεῖν] λοιδορεῖσθαι Vind. B. Vat. BM. et, sup. εῖν, Lob.

οὕτω] οὕτως Lob. Vind. E. Par. K. sec. Bip. Flor. ACRV.

οὔτ'] οὔτε Vind. BDE.

λέγοντας] ἂν λ. Ven. B. Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Bas. b. quod, quum εἰ λοιδοροῖεν subaudiri possit, non magis reprehendendum est, quam L. II. p. 380. C: ὡς οὔθ' ὅσια ἂν λεγόμενα, εἰ λέγοιτο. Sed nihil impedit, quo minus εἰ λοιδοροῦσι subaudiamus, ut Socrates eos, si talia dicant, nec vera neque ad fortitudinem utilia dicere demonstret; qua ratione ἂν excluditur. Cf. Matthiae gramm. p. 968.

οὔτ'] οὔτε Lob. Vind. BD. Par. K. sec. Bip. οὐκ' Ald. οὔθ' Bas. b.

ὠφέλιμα] ὠφέλημα Vind. E.

ἔσεσθαι] γενέσθαι Ang. B. ἐνέσθαι Vind. F. C

Ἐξαλείψομεν] ἐξαλείφωμεν Ven. B. Vind. E. Mon. B. Amb. C. Ang. B. (Vind. F. Flor. ACRT. Par. K. sec. Bip.) Ald. Bas. ab. Steph. Futurum a Ficino quoque expressum (*delebimus*) Astius in sec. ed. ex Eusebio recepit haec verba usque ad ἄλλῳ Praep. ev. L. XIII. p. 405. laudante.

κ' ἐπάρουρος] καὶ ἐπ. Vind. D. κε πάρουρος Vind. B. Locus est Homeri Odyss. XI. 489. ad quem Eustathius διττογραφίαν ἐπάρουρος et πάρουρος commemorat. Cf. Hemsterh. ad Lucian. Dial. mort. XV. p. 399. (T. II. p. 579. Lehm.)

θητευέμεν] θητεύεμεν Euseb. Ald. Bas. ab.

παρ' ἀκλήρῳ] παρακλήρωι Lob. Eodem modo Vind. BE. Vat. M. cum scholiasta Aristidis Mona-

τὰ τοιαῦτα· Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. καὶ τὸ Οἰκία D δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη Σμερδαλέ', εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ. καὶ Ὢ πόποι, ἦ ῥά τίς ἐστι καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι Ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν. καὶ τὸ Οἴῳ πεπνῦσθαι, ταὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι. καὶ Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων

censi, ex quo Frommelius p. 206. haec a Platone petita protulit: καὶ ἄλλως δὲ φιλοσωμάτους ἐποίει (Ὅμηρος) τοὺς ἀνθρώπους λέγων ὡς ἀπ' Ἀχιλλέως, ἥρωος τηλικούτου· βουλοίμην etc. usque ad nostra verba.

ᾧ — εἴη] *om.* Par. A. Lob. Vind. B. Vat. BHM. Nec Ficinus pro θητευέμεν — εἴη plura dedit, quam *conservo inopi servire*. Sed magis probabile est librarios, quam Platonem temere haec omisisse.

πᾶσιν] Ita Par. A. Vind. LIIII. Bekkerus et Stallbaumius. πᾶσι reliqui a me inspecti codices cum Ald. Bas. ab. Steph. quemadmodum erat in antiquioribus Homeri editionibus.

νεκύεσσι] νεκύεσι Vind. E.

καταφθιμένοισιν] καταφθινομένοισιν Flor. C.

D δὲ] *om.* Amb. C. Flor. T. V. Il. XX. 64.

θνητοῖσι] θνητοῖς Lob. Vind. B. Vat. BHM. Flor. AV.

Σμερδαλέ'] σμερδαλέα Vind. D.

τά] int. vers. post τε habet Vind. D.

τε] γε Par. D. Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

Ὢ] Ita, cum gravi, Lob. Vind. BE. Bekkerus et Stallbaumius. ὦ Vind. D(F.) cum undecim reliquis Bekkeri libris et Ald. Bas. ab. Steph. Stallbaumius tacet. V. Il. XXIII. 103.

τίς] τι Vind. DEF. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV.

ἐστι] ἔστι Bekkerus et Stallbaumius, quod non ineptum, sed propter praecedens τις minus aptum videtur. Achilles hoc dicit: *ergo species quaedam animae (eine Art von Seele) etiam apud inferos est.*

εἰν Ἀΐδαο] εἰναίδαο Vind. DE. ἐν ἀΐ. Bas. b.

Ψυχὴ] ψυχῆ Vind. D.

ἔνι] Ita Vind. F. a m. s. sed a m. pr. ἔτι, quod legitur in Amb. C. Ang. B. Flor. ACRTV.

οἴῳ πεπνῦσθαι] οἷος πέπνυται Vind. F. οἷος πέπνυται Flor. A. οἴῳ πέπνυται Ang. B. οἴω πέπνυσθον Ven. B. Vind. E. οἴω πεπνύσθον Flor. C. *soli sapiunt* Fic. Accentum verbi, qui vulgo acutus erat, Bekkerus secundum Ven. C. Par. DK. de quo tamen Bipontini tacent, et Stallbaumius secundum Flor. R. correxerunt. In Vind. BD. est πέπνυσθαι. V. Odyss. X. 495. Quod autem Stephanus in suppl. adnot. p. 77. credibile esse dicit Platonem etiam attulisse versum, qui hunc proxime praecedat, Τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια (ita enim scribit) caussam equidem nullam video. Ad terrorem incutiendum nihil intererat, et infinitivum eodem iure, quo in superioribus optativum φανείη, Socrates audientibus Homericorum carminum sat gnaris perspicuum fore statuebat.

ταὶ δὲ] τοὶ δὲ Amb. C. Ang. B. (Flor. CRT.) editi ante Bekkerum. τὸ ἰδὲ Vind. F. τοι δὲ Vind. E. *ceteri* Fic. In margine Vind. F. οἴω πεπνύσθαι τοὶ δὲ a m. s. scriptum est. Cf. Menon. p. 100. A: οἷος πέπνυται τῶν ἐν Ἅιδου, αἱ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι. quo loco item τοὶ ante Bekkerum

πταμένη Ἀϊδόσδε βεβήκει, Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀν-
387 δροτῆτα καὶ ἥβην. καὶ τὸ ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς, ἠΰτε κα-
πνὸς, Ὤιχετο τετριγυῖα. καὶ Ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυχῷ
ἄντρου θεσπεσίοιο Τρίζουσαι ποτέονται, ἐπεί κέ τις ἀπο-
πέσῃσιν Ὁρμαθοῦ ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλῃσιν ἔχονται,
B Ὣς αἳ τετριγυῖαι ἅμ' ἤεσαν. ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα πάν-
τα παραιτησόμεθα Ὅμηρόν τε καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς
μὴ χαλεπαίνειν ἂν διαγράφωμεν, οὐχ ὡς οὐ ποιητικὰ
καὶ ἡδέα τοῖς πολλοῖς ἀκούειν, ἀλλ' ὅσῳ ποιητικώτερα,

legebatur, quod Homero relinquendum et a Platone genere quodam attractionis Latinae magis etiam, quam Graecae linguae familiari mutatum videtur. Similiter Leg. L. I. p. 626. A: ἣν γὰρ καλοῦσιν οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων εἰρήνην, τοῦτ' εἶναι μόνον ὄνομα. Ad idem genus pertinet locus L. XII. p. 961. D: νοῦς μετὰ τῶν καλλίστων αἰσθήσεων κραθεὶς γενόμενός τε εἰς ἓν σωτηρία ἑκάστων δικαιότατ' ἂν εἴη καλουμένη. Et Phaedr. p. 245. E: ἀθανάτου δὲ πεφασμένου τοῦ ὑφ' ἑαυτοῦ κινουμένου ψυχῆς οὐσίαν τε καὶ λόγον τοῦτον αὐτόν τις λέγων οὐκ αἰσχυνεῖται. Sic enim codices: vulgo erat τοῦτο αὐτό. Cf. Matthiae gramm. p. 822. sq.

πταμένη] πεπταμένη Vind. E. Flor. C. V. Il. XVI. 856.

Ἀϊδόσδε βεβήκει] Ἀϊδός δ' ἐβεβήκει Flor. AC. et δ' ἐβεβήκει Bekkerus ex Ven. B. Vat. H. notavit, in accentibus autem nominis nullam varietatem ostendit.

γοόωσα] γόωσα Vind. E.

λιποῦσ'] λίπουσ' Vind. D.

ἀνδροτῆτα] ἀνδρότητα Ven. C. Vind. E.

387 καὶ τὸ] τὸ *om.* editiones ante Bekkerianam, neque a Bipontinis ex Par. K. aut a Stallbaumio ex Flor. TU. refertur. In meis omnibus exstat.

δὲ] δέ τε Par. K. sec. Bekk. V. Il. XXIII. 100.

καπνὸς] Ita Vind. D. sed correctus.

τετριγυῖα] τετρηγυῖα Vat. H. Flor. A. τρηγυῖα Amb. C.

ἄντρου] ἄνδρου Vind. D. V. Odyss. XXIIII. 6.

Τρίζουσαι] τρύζουσαι Vind. D. Flor. RU. Par. K. sec. Bip.

ἐπεί] ἐπήν Ang. B. Flor. R. ἐπεὶν Vind. E.

ἀποπέσῃσιν] ἀποπέσῃσι Vind. DE. Et ν omittunt Ald. Bas. ab. Steph. Sed in Par. K. sec. Bip. in Florentinis omnibus et in Lob. Vind. B. additum est. Bekkerus nil aliud, nisi ἀποπέσῃσι vulgatum fuisse ostendens idem in omnibus videtur invenisse.

Ὁρμαθοῦ] ὁρμαθοῦ Vind. E. Par. K. sec. Bip. ὁρμάθου Vind. D. ὁρμοθοῦ Ald. Bas. a.

πέτρης] πέτρῃσιν Vind. F.

ἀνά τ'] εἰς Vind. E.

ἀλλήλῃσιν] ἀλλήλοισιν Vind. E. Vat. M.

Ὣς] ὡς Vind. D. Bekkerus et Stallbaumius, fortasse culpa operarum Berolinensium.

αἳ] Ita codices a me collati et editiones ante Bekkerum, qui tacito ut Stallbaumius accentum omisit. V. ad L. II. p. 379. D.

τετριγυῖαι] τετρηγυῖαι Amb. C. Vat. H.

παραιτησόμεθα] Ita Vind. F. B a m. pr. sed a m. s. παραλαλέσομεν.

τε] *om.* Mon. B.

ἄλλους] *om.* Vind. F. Ang. B.

ἂν] ἐὰν Mon. B. Bekkerus et Stallbaumius.

οὐ] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R. int. vers. Vind. D.

τοσούτῳ ἧττον ἀκουστέον παισὶ καὶ ἀνδράσιν, οὓς δεῖ ἐλευθέρους εἶναι, δουλείαν θανάτου μᾶλλον πεφοβημένους. Παντάπασι μὲν οὖν. Οὐκοῦν ἔτι καὶ τὰ περὶ ταῦτα ὀνόματα πάντα τὰ δεινά τε καὶ φοβερὰ ἀποβλητέα, Κωκυτούς τε καὶ Στύγας καὶ ἐνέρους καὶ ἀλίβαντας, καὶ ἄλλα ὅσα τούτου τοῦ τύπου ὀνομαζόμενα φρίττειν δὴ ποιεῖ ὡς οἷόν τε πάντας τοὺς ἀκούοντας. καὶ ἴσως εὖ ἔχει πρὸς ἄλλο τι· ἡμεῖς δὲ ὑπὲρ τῶν φυλάκων φοβούμεθα, μὴ ἐκ τῆς τοιαύτης φρίκης θερμότεροι καὶ C

ἀκουστέον] ἀκουστέα Mon. B. Amb. C. Flor. T.

θανάτου μᾶλλον] θανάτου Amb. C. Vat. H. Flor. ACV. πρὸ θανάτου Flor. R. Aristides Orat. T. II. p. 202: πῶς οὐκ ἐνταῦθα, εἴπερ που, καιρὸς ἦν δεῖξαι δουλείαν θανάτου μᾶλλον πεφοβημένους; ἐπιθήσω γὰρ τὰ Πλάτωνος αὐτοῦ ῥήματα. quae Canterus et Astius minus accurate ad p. 386. B. retulerunt, inducti forsitan a scholiasta Aristidis: ὁ γὰρ Πλάτων εἶπεν αἱρεῖσθαι θάνατον παρὰ δουλείαν.

ταῦτα] τα Ang. B.

πάντα] *om.* Fic.

τὰ δεινὰ] τὰ *om.* Par. DK. Vind. D. cum editis ante Bekkerum. Sed Socrates non omnia nomina ut gravia recusat, sed omnia, quae gravia sint.

τε καὶ φοβερὰ] τὰ κ. φ. Vind. F.

C ἐνέρους] νέρους Vind. F. ἐνέργους Amb. C. κερβέρους Ang. B. Flor. RT.

καὶ ἀλίβαντας] καὶ ἀλείβαντας Vind. DE. Flor. ACTV. καὶ ἀλείβαντες Ven. B. et a m. pr. C. Amb. C. Vat. H. *nihil gustantes* Fic.

ἄλλα ὅσα] ἀλλ' ὅσα Vind. F. ἀλλ' ὅσα Ang. B. ὅσα ἄλλα Ven. B. Vind. E. (Flor. C.) Ald. Bas. ab. Steph.

τούτου τοῦ τύπου] τοῦ τύπου τ. Ven. B. Vind. E.

ὡς οἷόν τε] ὡς οἴεται Par. AD. Lob. Vind. BEF. et, ut videtur, a m. pr. D. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. Amb. C. Flor. ART. ὡς ἔοικε Par. K. Itaque pauci restant vulgatae lectionis assertores, Mon. B. Vind. D. sed is correctus, et tres Florentini, de quibus nonnihil dubitationis iniicit certus Stallbaumii error ὡς οἴεται Parisiensi K. una cum Flor. ART. assignantis, et Ficinus, qui *vehementer* posuit. Nihilominus pro vera habenda eiusque depravatio sic explicanda videtur, ut, quum primum lapsu valde proclivi, de quo ad L. I. p. 329. E. dixi, pro οἷόν τε scriptum esset οἴονται, aliquis pluralem verbi ad neutrum scilicet ἄλλα appositum non ferens οἴεται fecisse statuatur. Eadem dictione usus est Lucianus Nigrino T. I. p. 50. Lehm. εἰ γάρ τοι τῇ πνοῇ τῶν ἴων τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφεσθαι παρ' αὐτὴν ὡς οἷόν τε τὴν ἀναπνοὴν, ἵν' ὡς πλεῖστον ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς.

ἡμεῖς] ὑμεῖς Vind. F.

ὑπὲρ] ὑπὸ Par. A. Lob. Vind. B. Vat. BH Bas. b. cuius confusionis rationem reddit Bastius comm. pal. p. 846.

φοβούμεθα] φοβώμεθα Mon. B.

τῆς] *om.* Vind. B. Vat. M.

θερμότεροι] Stephanus in margine ἀθερμότεροι scribendum suspicatur. Id Astius propterea improbans, quod inusitatum sit, quum tamen Phaedon. p. 106. A. legatur, ἀθυμότεροι coniicit, quod ipsum Bekkerus in Ang. B. inve-

μαλακώτεροι τοῦ δέοντος γένωνται ἡμῖν. Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη, φοβούμεθα. Ἀφαιρετέα ἄρα; Ναί. Τὸν δὲ ἐναντίον τύπον τούτοις λεκτέον τε καὶ ποιητέον; Δῆλα D δή. Καὶ τοὺς ὀδυρμοὺς ἄρα ἐξαιρήσομεν καὶ τοὺς οἴκτους τοὺς τῶν ἐλλογίμων ἀνδρῶν. Ἀνάγκη, ἔφη, εἴπερ καὶ τὰ πρότερα. Σκόπει δή, ἦν δ' ἐγώ, εἰ ὀρθῶς ἐξαιρήσομεν, ἢ οὔ. φαμὲν δὲ δή, ὅτι ὁ ἐπιεικὴς ἀνὴρ τῷ ἐπιεικεῖ, οὗπερ καὶ ἑταῖρός ἐστι, τὸ τεθνάναι οὐ δεινὸν ἡγήσεται. Φαμὲν γάρ. Οὐκ ἄρα ὑπέρ γ' ἐκείνου ὡς

nit. Ficinus θερμότεροι καὶ omisit. Socrates iam hic praeludit comparationi, quem p. 411. B. pluribus exponit, quum τήκει καὶ λείβει ἕως ἂν ἐκτήξῃ τὸν θυμὸν et ὥσπερ σίδηρον ἐμάλαξε dicit: animum ferri massae similem facit, quae prius, quam liquescat, calida primum, tum mollis fiat; sed quod in ferro per ignem efficitur, id non illepide frigori seu horrori tribuit, qualis in febribus pervadere et concutere membra solet. Ambiguitatis autem periculum, si quod in tali sententia accidere poterat, additum μαλακώτεροι avertebat.

γένωνται] γένονται Vind. E.

φοβούμεθα] φοβώμεθα Mon. B.

Ἀφαιρετέα] ἀφαιρετέον Ven. B. Vind. E.

ἄρα;] Ita Lob. Bekkerus et Stallbaumius. ἄρα. priores editiones; minus apte. Quum Adimantus argumento tantum assensus esset, quo Socrates nomina ista removenda dixerat, supererat, ut ipsam quoque remotionem ratam haberet, id quod interrogans eum Socrates adigit. Eadem sequentium verborum ratio est, in quibus cum eodem Bekkero ποιητέον; legendum est, non ποιητέον. quo modo codices mei et editiones antiquiores habent.

Ναί] δικαίως Ven. B.

Τὸν δὲ ἐναντίον τύπον] τοῦ δὲ ἐναντίου τύπου Vat. B. In Ang. B. δ' pro δὲ legitur.

Δῆλα δή] δηλαδή codices mei et editi ante Bekkerum, praeter rationem, quae ad L. II. p. 372. C. explicata est.

Καὶ τοὺς — τῶν ἀνδρῶν p. 388. A] habet Stobaeus serm. CVI. p. 578. Sed in eius cod. A. non leguntur.

οἴκτους] οἴκους Stob. Trinc. D

τοὺς] om. Flor. T. Stob. Trinc.

ἀνδρῶν.] ἀνδρῶν; Bekkerus et Stallbaumius. Sed de huius exemtionis necessitate nondum ita, ut de superioris, persuasum Adimanto statuere poterat Socrates. Itaque quid ipsi futurum videatur, pronuntiat et Adimanti iudicium exspectat.

δή] om. Stob.

ὁ ἐπιεικὴς] ὁ om. Lob. Vind. B. Amb. C. Vat. M. Flor. T. Stob. Trinc.

ἑταῖρός] ἕτερος Vind. D. a m. pr. Idem Par. K. sec. Bip. superscriptum habet vulgato.

ἐστι] ἐστιν editi ante Bekkerum, qui tacito ν sustulit. ἐστι est in Florentinis, Par. K. apud Bip. et Lob. Vind. BDE. Stob.

τὸ] om. Vind. D. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk.

τεθνάναι] τεθνᾶναι Lob. Vind. B. Stob. Trinc. Gesn.

οὐ] οὐ Stob. Trinc. cum puncto post τεθν.

δεινὸν] δεινὸς Ald. Bas. a.

ἡγήσεται.] ἡγήσηται; Bas. b. Signum interrogandi etiam reliquae editiones ante Astium habent.

δεινόν τι πεπονθότος ὀδύροιτ' ἄν. Οὐ δῆτα. Ἀλλὰ μὴν καὶ τόδε λέγομεν, ὡς ὁ τοιοῦτος μάλιστα αὐτὸς αὑτῷ αὐτάρκης πρὸς τὸ εὖ ζῆν καὶ διαφερόντως E τῶν ἄλλων ἥκιστα ἑτέρου προσδεῖται. Ἀληθῆ, ἔφη. Ἥκιστ' ἄρα αὐτῷ δεινὸν στερηθῆναι υἱέος ἢ ἀδελφοῦ ἢ χρημάτων ἢ ἄλλου του τῶν τοιούτων. Ἥκιστα μέντοι. 433 Ἥκιστ' ἄρα καὶ ὀδύρεσθαι, φέρειν δὲ ὡς πραότατα, ὅταν τις αὐτὸν τοιαύτη ξυμφορὰ καταλάβῃ. Πολύ γε. Ὀρθῶς ἄρ' ἂν ἐξαιροῖμεν τοὺς θρήνους τῶν ὀνομαστῶν

γ'] γε Lob. Vind. B. Stob. excepta Trinc. quae τε habet.

πεπονθότος] *passus* Fic. Cf. ad p. 388. B.

αὐτὸς] *om.* Vind. D.

αὑτῷ] αὐ. Vind. D. Stob.

διαφερόντως] διαφέροντα Par. K.

F ἑτέρου] ἑταίρου Amb. C.

προσδεῖται] προσδεῖσθαι Stob. Trinc. quod si non temere scriptum est, ob infinitivos ὀδύρεσθαι et φέρειν excogitatum videtur, qui sane facilius una cum interiecto δεινὸν ad verbum λέγομεν referri possunt, si eius verbi vis iam hic conspicitur. Sed ita non solet Plato constructionem variare, et si fecisset, αὐτὸν post διαφερόντως addidisset.

Ἥκιστ'] ἥκιστα Stob.

ἄρα] ἄρ' Lob. Vind. BE. Amb. C. Ang. B. Vat. HM. Flor. CRTV. Stob.

αὐτῷ] τούτῳ Par. K. Mon. B. Flor. U. οὕτω Vind. D. Par. D.

υἱέος] υἱέως Vind. E.

ἢ ἀδελφοῦ] ἢ *om.* Vind. E.

του] *om.* Vind. D. τοῦ Ald.

τοιούτων.] τοιούτων; Lob. Ald. Bas. ab.

Ἥκιστ'] ἥκιστα Vind. DE. Stob.

καὶ] χρὴ Mon. B. a m. s. quod ab eodem explicandi infinitivi conatu profectum est, quem supra προσδεῖσθαι produxisse vidimus. Si minus durum esset δεινὸν pro accusativo accipere et cum verbo λέγομεν construere, ὀδύρεσθαι quoque et φέρειν illuc referri posset; nec desunt exempla similiter suspensae orationis. Criton. p. 47. A: οὐχ ἱκανῶς δοκεῖ σοι λέγεσθαι, ὅτι οὐ πάσας χρὴ τὰς δόξας τῶν ἀνθρώπων τιμᾷν, ἀλλὰ τὰς μέν, τὰς δ' οὔ; οὐδὲ πάντων, ἀλλὰ τῶν μέν, τῶν δ' οὔ; τί φῄς; ταῦτα οὐχὶ καλῶς λέγεται; Κρ. Καλῶς. Σω. Οὐκοῦν τὰς μὲν χρηστὰς τιμᾷν, τὰς δὲ πονηρὰς μή; Κρ. Ναί. Sed quia δεινὸν nominativus videri debet ita, ut ἐστὶ subaudiatur, hoc ipsum ἐστὶ vel potius συμβήσεται hic quoque subaudiendum ab eoque infinitivum pendere puto, cui eligendo etiam praecedens στερηθῆναι favebat. Ficinus: *lamentabitur* et *feret.*

πραότατα] πρᾳ. Stob. Gesn. Gaisf. Bas. ab. πραότητα Stob. Trinc.

ὅταν] ὅτε αν Vind. D.

καταλάβῃ] καταλάβοι Flor. U. et, sup. η, Par. K. sec. Bip. In Lob. Ald. Bas. ab. signum interrogandi appositum est.

Πολύ γε. Ὀρθῶς] πολύ γε ὀρθῶς. Stob. Trinc.

ἄρ' ἂν] Ita Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. ACU. ἂν Vind. F. ἄρ' οὖν Stob. Trinc. ἄρ' Stob. Gesn. ἄρα reliqui codices et Ald. Bas. ab. Steph. ἄρ' ἂν ex Par. K. Astius in sec. ed. recepit.

ἐξαιροῖμεν] ἐξαίροιμεν Vind. D. Par. K. ἐξαίρομεν Stob. Trinc.

τοὺς] τοὺς τῶν Mon. B.

ἀνδρῶν, γυναιξὶ δ' ἀποδιδοῖμεν καὶ οὐδὲ ταύταις σπου-
388 δαίαις, καὶ ὅσοι κακοὶ τῶν ἀνδρῶν, ἵνα ἡμῖν δυσχεραί-
νωσιν ὅμοια τούτοις ποιεῖν οὓς δή φαμεν ἐπὶ φυλακῇ
τῆς χώρας τρέφειν. Ὀρθῶς, ἔφη. Πάλιν δὴ Ὁμήρου
τε δεησόμεθα καὶ τῶν ἄλλων ποιητῶν μὴ ποιεῖν Ἀχιλ-
λέα, θεᾶς παῖδα, ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρᾶς κατακείμενον, ἄλ-
λοτε δ' αὖτε ὕπτιον, ἄλλοτε δὲ πρηνῆ, τοτὲ δ' ὀρθὸν
B ἀναστάντα πλωΐζοντ' ἀλύοντ' ἐπὶ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,

δ' ἀποδιδοῖμεν] δὲ ἀπ. Lob. Vind. BE. Flor. ACRTV. Stob. Stallbaumius.

καὶ — σπουδαίαις] om. Vind. E. κ. οὐ. τ. ταῖς σπ. Flor. C.

388 ἡμῖν] μὴ Vind. E.

φυλακῇ] τῇ φ. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

Πάλιν — ὕπτιον] laudat Eusebius Praep. ev. L. XIII. p. 406.

δὴ] om. Fic.

τε] om. Euseb. Bas. b.

δεησόμεθα] δεηθησόμεθα Vind. D.

ποιητῶν] om. Vind. D.

μὴ] int. vers. a m. s. habet Vind. D.

πλευρᾶς] πλευρᾷ Par. K. Mon. B. πλευρὰς Euseb. ut est apud Homerum Il. XXIIII. 10. quo loco nominativi sunt, quos Socrates ad suam orationem mutans primum versum casu potius, quam dedita opera, hexametrum relinquit, secundum numeris solvit; quam ob rem Bekkerus recte Ald. Bas. ab. secutus omnes ut prosam orationem scripsit, Stephanus perperam tribus versibus distinxit. Astius in tert. ed. et Stallbaumius ampliore singularum litterarum intervallo Homeri verba insigniencda putarunt, quasi periculum esset, ne Socratis esse viderentur.

ἄλλοτε] ἄλλο Ald. Bas. ab.

αὖτε] αὖ Lob. Vind. BD. Vat. BH.

δὲ] δὴ Vind. D. δ' αὖ Vind. E.

τοτὲ] τότε Vind. D.

ἀναστάντα] Vulgo commate a sequentibus distinctum est, quae quum non appositionem faciant, sed succedentem τῇ ἀναστάσει actionem contineant, arte cum eo cohaerent. Eadem in sequentibus inter ἑλόντα et χευάμενον ratio intercedens commati post αἰθαλόεσσαν in editionibus posito adversatur.

πλωΐζοντ'] πλάζοντα Vind. E. πλάζοντ' Vind. F. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. et, sup. ωι, Ven. B. πλώζοντ' Vind. D. πλωίζοντ' Ald. errare Fic. Homerus: Δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός· οὐδέ μιν Ἠὼς Φαινομένη λήθεσκεν ὑπεὶρ ἅλα τ' ἠϊόνας τε. quae omnia exprimere volentem Platonem πρωΐζοντα scripsisse Heynius suspicatur, h. e. *matutinum se agentem*, sententia minime absurda, si modo verbum istud non sola coniectura et analogia verbi ὀψίζειν niteretur. Quum πλωΐζειν non minus, quam Latinorum *fluitare*, ad describendum hominem prae dolore vagum et instabilem adhiberi potuisse videatur, quidni cum Barnesio variam in Homeri versu lectionem πλωΐζεσκ' olim fuisse, aut, in quod ego magis inclino, Platonem hic ut alibi rhapsodum egisse et suo arbitrio, a quo haud dubie additum ἀτρυγέτοιο repetendum est, πλωΐζειν pro Homerico δινεύειν dixisse statuamus? praesertim quum hoc quoque metaphoram non nimis usitatam haberet. Schleiermacherus quidem ideo Platonem δινευέσκοντα scribere noluisse ostendens, ut hic quoque versum integrum servaret, illam formam usu nunquam rece-

μηδὲ ἀμφοτέρῃσι χερσὶν ἑλόντα κόνιν αἰθαλόεσσαν χευάμενον κὰκ κεφαλῆς, μηδὲ ἄλλα κλαίοντά τε καὶ ὀδυρόμενον, ὅσα καὶ οἷα ἐκεῖνος ἐποίησε, μηδὲ Πρίαμον, ἐγγὺς θεῶν γεγονότα, λιτανεύοντά τε καὶ κυλινδούμενον κατὰ κόπρον, ἐξονομακλήδην ὀνομάζοντ' ἄνδρα ἕκαστον. πολὺ δ' ἔτι τούτων μᾶλλον δεησόμεθα μή τοι θεούς γε ποιεῖν ὀδυρομένους καὶ λέγοντας· Ὤμοι ἐγὼ δειλή, ὤμοι δυσαριστοτόκεια. εἰ C

ptam et secundum versum non integrum servatum esse haud satis reputavit.

ἀλύοντ'] ἀλύοντα Lob. Vind. B.

θῖν'] θίν' Lob.

ἀτρυγέτοιο] om. Fic.

B μηδὲ] μηδ' Vind. D. μὴ Vind. F.

ἀμφοτέρῃσι] ἀμφοτέραισιν, sup. η, Par. A. ἀμφοτέραισι Vind. F. Ang. B. ἀμφοτέροισι Vat. B. Homerus Il. XVIII. 23: Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν Χεύατο κὰκ κεφαλῆς, χαρίεν δ' ᾔσχυνε πρόσωπον. Schol. ad eum locum ed. Bekker. p. 487: Πλάτων ἐν τρίτῳ Πολιτείας κατηγορεῖ τῶν ὀδυρομένων λέγων ὑπὲρ τῶν τεθνεώτων μὴ δεῖν τοῦτο ποιεῖν ὡς δεινόν τι πεπονθότων.

κὰκ κεφαλῆς] κακ κεφ. Vind. D. κἀκ κεφ. Lob. Bas. ab. κάκ κεφ. Aldus et Stallbaumius. κάκκεφαλῆς Stephanus.

τε] γε Par. K. Mon. B. Flor. U. om. Flor. T.

οἷα] οἵας Vind. E. οἷα δὲ Vind. F. οἷα δ' Ang. B. Flor. R.

ἐποίησε] Vulgo hic et paullo ante post κεφαλῆς plenius interpungitur, quam continuato per haec omnia verbi ποιεῖν regimini convenit.

ἐγγὺς θεῶν γεγονότα] ὁ περιπατητικὸς Δικαίαρχος, ὃς τὸν ἀρχαῖον βίον τῆς Ἑλλάδος ἀφηγούμενος τοὺς παλαιοὺς καὶ ἐγγὺς θεῶν φησὶ γεγονότας βελτίστους τε ὄντας etc. Porphyr. de abst. L. IIII. c. 2. p. 295. Rh.

κυλινδούμενον] καλινδούμενον Vind. D. κυλινδόμενον Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. U. Astius, Bekkerus et Stallbaumius. Homerus Il. XXII. 414: Πάντας δ' ἐλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, Ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον. Quum incertum sit, qua in parte scriptor suo ore loqui desinat, Homerico uti coeperit, Parisiensem A. cum reliquis vulgatam tenentibus sequi malui, licet non contemnendos Bekkerum auctores habere concedam. Sed Vindobonensem D. adeo iam hic a Ven. C. diversum esse miror.

κόπρον] κόπρου Par. AK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. (Flor. U.) editi ante Bekkerum; quod ferri potest, si risum captare Platonem statuimus.

ἐξονομακλήδην] ἐξονομακλὰκ Amb. C.

ὀνομάζοντ'] ὀνομάζοντα Vind. D.

δ' ἔτι] δέ τι Vind. DE. Par. K. sec. Bekk.

τούτων] *Homerum eundem* Fic.

μή τοι] μή τι Vind. B. Ang. B. Vat. M. Flor. R. μήτε Vind. D.

γε] om. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTUV.

Ὤμοι] Ὦ μοι Bas. ab. Etiam C in Lob. Vind. BE. hic et in iteratione seiuncta sunt. V. Il. XVIII. 54.

ὤμοι] ᾧ μοι Bas. ab. ᾤμοι in dissensione grammaticorum Reisigius ad Soph. Oed. Col. P. II. p. 117. praefert, quia verbum sit οἰμώζειν, non ὠμώζειν. Sed

δ' οὖν θεοὺς, μή τοι τόν τε μέγιστον τῶν θεῶν τολμῆσαι οὕτως ἀνομοίως μιμήσασθαι, ὥστε Ὢ πόποι, φάναι, ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ ἄστυ Ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι, ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ· καὶ Αἲ αἲ ἐγὼν, ὅτε μοι Σαρ-
D πηδόνα, φίλτατον ἀνδρῶν, Μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμῆναι. εἰ γὰρ, ὦ φίλε Ἀδείμαντε, τὰ τοιαῦθ' ἡμῖν οἱ νέοι σπουδῇ ἀκούοιεν καὶ μὴ καταγελῷεν ὡς ἀναξίως λεγομένων, σχολῇ ἄν ἑαυτόν γέ τις ἄνθρωπον ὄντα ἀνάξιον ἡγήσαιτο τούτων καὶ ἐπιπλήξειεν, εἰ καὶ ἐπίοι αὐτῷ τοιοῦτον ἢ λέγειν ἢ ποιεῖν, ἀλλ' οὐδὲν αἰσχυνόμενος οὐδὲ καρτερῶν πολλοὺς ἐπὶ σμικροῖσι παθή-

nulla ratione postulatur, ut unicuique exclamationi suum tributum fuerit verbum, aut, si οἰμώζειν syllaba prima sonum ᾧ repraesentare potuit, hic pedem figamus et sonum ὤ, qui ab ᾧ profecto non longius distabat, quam ᾧ ab οι, exprimi eadem syllaba potuisse negemus.

οὖν] οὐ Lob. Vind. B. Vat. BM.

μή τοι] μή τι Vind. B. Vat. M.

ὥστε] ὅσοί τε Vind. F.

Ὢ] ὦ Vind. D. V. Il. XXII. 168.

φάναι] φᾶναι Lob. Vind. D.

ἐμὸν] ἐμοὶ Lob. Vind. B. Vat. M.

ὀλοφύρεται] ὀλοφύρετο Vind. D.

Αἲ αἲ] αἲ αἲ Vat. B. Vind. D. Il. XVI. 433: Ὤμοι ἐγὼν etc.

ὅτε μοι] ὅτε μὴ Vind. E. ὅτ' ἐμοὶ Ang. B. Flor. R.

D Μοῖρ'] μοῖρα Vind. E. μοι ὡς Vind. D.

Πατρόκλοιο] πρόκλοιο Lob. πατρόκλου Amb. C. Vat. H.

Μενοιτιάδαο] μενοιτιάδας Vind. E.

φίλε] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.

τὰ] om. Lob. Vind. B. Vat. M.

τοιαῦθ'] τοιαῦτα Lob. Vind. BEF. Flor. ACRTV.

μὴ] Ita Vind. B. a m. s. δὴ Lob. Vat. M. et a m. pr. B. Vind. B.

σχολῇ] σ. γ' Vind. D.

ἄνθρωπον] καὶ ἄ. Par. K. αὐτὸν ἄ. Lob. Vind. BE. Ven. B. Vat. BHM. Amb. C. Flor. ACV. cum editis ante Bekkerum.

ἀνάξιον] ἀνάξιος Vind. D. a m. pr.

αὐτῷ] om. Flor. U. τι Ven. C. Vind. D. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. τί sec. Bip. αὐτῷ τι Vind. F. Ang. B.

καρτερῶν] κρατερῶν Bas. b.

σμικροῖσι] σμικροῖς Vind. F. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. U. editi ante Bekkerum. Cf. ad p. 389. B.

ᾄδοι] ἄηδοι Vind. F.

Δεῖ] οὐ δεῖ Vind. E.

E οὐχ] Ita Vind. D. a m. s. om. Vind. E. οὐχ Lob. Vind. B(F.) et a m. pr. D. cum editis ante Bekkerum, ex quibus Ald. comma ante οὐχ habet, Bas. ab. neutro loco.

ἐσήμαινεν] ἐσήμηνεν Vind. F. Ang. B. Flor. R. ἐσήμανεν Vat. BH. Vind. E. Ven. B. Amb. C. Flor. ACTV.

πειστέον] πιστέον Bas. ab.

οὖν] οὐ Vind. F.

Ἀλλὰ μὴν — ἐὰν θεούς p. 389. A] excerpsit Stobaeus serm. V. p. 75.

φιλογέλωτάς] φιλογέλωτα Stob. Gesn.

μασι θρήνους ἂν ᾄδοι καὶ ὀδυρμούς. Ἀληθέστατα, E ἔφη, λέγεις. Δεῖ δέ γε οὔχ, ὡς ἄρτι ἡμῖν ὁ λόγος ἐσήμαινεν· ᾧ πειστέον, ἕως ἄν τις ἡμᾶς ἄλλῳ καλλίονι πείσῃ. Οὐ γὰρ οὖν δεῖ. Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ φιλογέλωτάς γε δεῖ εἶναι. σχεδὸν γὰρ ὅταν τις ἐφιῇ ἰσχυρῷ γέλωτι, ἰσχυρὰν καὶ μεταβολὴν ζητεῖ τὸ τοιοῦτον. Δοκεῖ μοι, ἔφη. Οὔτε ἄρα ἀνθρώπους ἀξίους λόγου κρατουμένους ὑπὸ γέλωτος ἄν τις ποιῇ, ἀποδεκτέον, πολὺ δὲ ἧττον, 389 ἐὰν θεούς. Πολὺ μέντοι, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν Ὁμήρου οὐδὲ τὰ τοιαῦτα ἀποδεξόμεθα περὶ θεῶν· Ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν, Ὡς ἴδον Ἥφαι-

γε] τε Lob. Vind. B. Vat. M. *om.* Stob. Gesn. Gaisf.

δεῖ] δεῖ ἀεὶ Stob. Trinc.

σχεδὸν γὰρ] post ὅταν τις Stob. Trinc.

ὅταν] διὰν Ang. B.

ἐφιῇ] ἔφην Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Par. K. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRTUV. ἔφη Ven. C. Par. D. et a m. pr. Vind. D. ἔφῃι Vind. D. a m. s. et in margine: ἐμοὶ δοκεῖ ἀλῷ προσθεῖναι. ἐφίῃ Stob. cum editis ante Bekkerum, qui accentus mentionem nullam faciens incertum reliquit, utrum ἐφιῇ an ἐφίῃ in Par. A. Ven. B. invenerit. Praesens, pro quo aoristus codices respicienti ponendus videri posset, aptissimum et necessarium est: *quum quis vehementi se risui dat, in eo statu est, qui vehementem mutationem seu conversionem in contrarium requirere et efficere solet.* Etenim, ut L. VIII. p. 563. E. scriptum est, τὸ ἄγαν τι ποιεῖν μεγάλην φιλεῖ εἰς τοὐναντίον μεταβολὴν ἀνταποδιδόναι. Immodicam autem moestitiam procul habendam esse iam demonstravit.

ἰσχυρῷ] ἰσχυρῷ κατέχοιτο a manu recenti in margine habere Par. A. referens Bekkerus utrum omissum in textu adiectivum, an repetitum in margine significare voluerit, non liquet.

γέλωτι] γ. ἀλῷ Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. M. Flor. UV. et in marg. RT. γ. χρῆται Amb. C. Ang. B. Flor. RT. γ. καὶ Vind. E.

τὸ τοιοῦτον] τὸ τοιοῦτο Stob. excepto cod. A. qui ν additum habet. Idem codex sequentia omisit. τὸ ποιοῦντον Ald. Bas. a. In Vind. B. non post haec, sed ante ea interpungitur. Similiter Ficinus: *nam effusum risum vehemens mutatio sequitur. Adi. Ita mihi quoque videtur.*

ἀνθρώπους] ἀξίους Vind. E. βασάνους Stob. Trinc.

κρατουμένους] κρατουμένας Stob. Trinc.

ποιῇ] ποιοίη Lob. Vind. B. Vat. M.

ἀποδεκτέον,] ἀποδεκτέον· Ald. 389 Steph. Bekkerus et Stallbaumius; quae interpunctio etiam si non οὔτε, sed οὐ praecederet, tamen ad sequentium verborum exiguum ambitum minimeque per se constantem sententiam iusto maior videretur.

ἐὰν] ἂν Vind. F.

ἀποδεξόμεθα] ἀποδεξώμεθα Vat. H. Flor. TV.

περὶ θεῶν] *om.* Fic.

ἄρ'] ἄρα Vind. DE. Par. K. sec. Bip. Flor. U. Ald. Bas. ab. — Il. I. 599.

ἐνῶρτο] ἐνῶρον Vind. E.

μακάρεσσι] μακάρεσι Vind. E. Flor. AC.

ἴδον] εἶδον Lob. Vind. BE. Ven. B. Amb. C. Vat. HM. Flor. AC.

στον διὰ δώματα ποιπνύοντα. οὐκ ἀποδεκτέον κατὰ τὸν σὸν λόγον. Εἰ σύ, ἔφη, βούλει, ἐμὸν τιθέναι· οὐ γὰρ B οὖν δὴ ἀποδεκτέον. Ἀλλὰ μὴν καὶ ἀλήθειάν γε περὶ πολλοῦ ποιητέον. εἰ γὰρ ὀρθῶς ἐλέγομεν ἄρτι, καὶ τῷ ὄντι θεοῖς μὲν ἄχρηστον ψεῦδος, ἀνθρώποις δὲ χρήσιμον ὡς ἐν φαρμάκου εἴδει, δῆλον, ὅτι τό γε τοιοῦτον

ποιπνύοντα] π. διὰ τὸ χωλεύειν Amb. C. „Ad ποιπνύοντα in Flor. A. adnotatum: διὰ τὸ χωλεύειν πνύοντα, idque in Flor. T. contextus habet" Stallb. Etiam Ficinus addit: *utpote qui claudus esset*.

οὐκ ἀποδεκτέον κατὰ τὸν σὸν λόγον.] Οὐκ ἀπ. etc. Ald. Bas. a. Steph. quasi Adimanti haec verba essent. In eandem sententiam Bas. b. comma post λόγον posuit pro puncto, et Ald. Bas. a. deinceps εἰ σὺ exhibent, Stephanus vero Εἰ.

σὺ] δὲ Par. DK. Mon. B. Flor. U. δὲ σὺ Vind. E. Amb. C. Ang. B. Flor. C.

ἔφη, βούλει] β. ἔ. Ven. B. Vind. E. (Flor. T.) editi ante Bekkerum. Pro ἔφη Vat. B. a m. s. ἔφην habet.

ἐμὸν] ἐμοὶ Lob. Vind. B. Vat. BM. ἐμὸν τὸν λόγον Ven. B. Vind. E. Amb. C. Ang. B. cum editis ante Bekkerum. Vind. F. verba τὸν λόγον in margine habet a m. s. Ficinus: *Si meum vis sermonem hunc ponere.*

τιθέναι· οὐ] τιθέναι. Οὐ Bas. a. τιθέναι, οὐ Steph. Bekkerus et Stallbaumius. Quum verba οὐ γὰρ οὖν δὴ ἀποδεκτέον non apodosin contineant, colon cum Astio posui.

B δὴ] δεῖν Mon. B.

Ἀλλὰ μὴν — ἐργατελῆται D] excerpsit Stobaeus serm. XXXXIIII. p. 317. ἀλλὰ etc. Bas. ab. Steph. Et Basileenses post ἀποδεκτέον tantum comma habent.

περὶ πολλοῦ] *pluris* Fic.

καὶ τῷ ὄντι] om. Fic. καὶ τοόντι Vind. DE.

θεοῖς] θεοῖσι Lob. Vind. BDE. Vat. BHM. Ven. C. Amb. C. Flor. ACR. Stob. Bekkerus et Stallbaumius, haud contemnenda auctoritate, quum praesertim compluribus locis terminationem hanc antiquam a librariis editoribusque sine fide sublatam ex Platonis libris esse constet. Sic paullo ante p. 388. D. σμικροῖσι a Bekkero iure adscitum vidimus, et infra L. VIII. p. 560. E. μεγάλοισι non solum codices Bekker. et Stallb. duobus (Ang. B. Flor. R.) exceptis omnes, sed etiam editiones ante Stephanum habent, quem ne in Legibus quidem sine offensione haec tulisse miror. Vide ipsum ad Leg. L. I. p. 625. C. in margine. Idem Civ. L. VIII. p. 564. C. αὐτοῖσι ab Aldo et Basileensibus servatum in αὐτοῖς mutavit, nec desunt ibi Stephano codicum suffragia, sed αὐτοῖσι plura habet et potiora. Praeterea Polit. p. 262. A. διπλασίοισι, ib. 294. E. ταῖσιν, Tim. p. 74. E. χαμπαῖσιν, Leg. L. III. p. 687. D. ἑαυτοῖσιν, ib. IIII. 713. D. αὐτοῖσι, 714. E. ἑτέροισι, V. 732. C. ἀγαθοῖσι, VII. 822. C. τούτοισι ex optimae notae codicibus restituit Bekkerus. Sed quae insuper ad veterem formam immutavit, ea minus firma et partim caduca sunt. Minus firma dico, quae vel unius quamvis optimi libri auctoritate nituntur, ut πολλοῖσι Leg. X. 888. B. e Par. A. receptum, quod Stallbaumius recte sprevit, vel plurium caussa minus bonorum contra optimos novantur, ut idem πολλοῖσι Phaedon. p. 109. B. et

ἰατροῖς δοτέον, ἰδιώταις δὲ οὐχ ἁπτέον. Δῆλον, ἔφη. Τοῖς ἄρχουσι δὴ τῆς πόλεως, εἴπερ τισὶν ἄλλοις, προσήκει ψεύδεσθαι ἢ πολεμίων ἢ πολιτῶν ἕνεκα ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς πόλεως, τοῖς δὲ ἄλλοις πᾶσιν οὐχ ἁπτέον τοῦ τοιούτου· ἀλλὰ πρός γε δὴ τοὺς τοιούτους ἄρχοντας C ἰδιώτῃ ψεύσασθαι ταὐτὸν καὶ μεῖζον ἁμάρτημα φήσομεν,

ποιμνίοισι Leg. IIII. 713. D. vel denique ita in optimis scripta sunt, ut librarii sibi aliquid permisisse videantur, quo ex genere est τοῖσι δὲ ὁσίοις Leg. IIII. 717. A. ex Parisiensis A. et Palatini scriptura τοῖσιν δὲ ὁσίοις, quae eadem Vossiani est, a Bekkero factum, et ἑαυτοῖσι τίμημα ib. V. 744. D. secundum Par. A. Voss. ἑαυτοῖσιν τ. exhibentes ab eodem repositum; quod utrumque non multo firmius est, quam τοῖσιν τοιούτοις Leg. VIII. p. 848. C. in Ang. B. exaratum et a Bekkero contemptum. Quamquam de hoc genere aliter statui posse intelligo. Sed nulla ratione probandum est, quod Ion. p. 535. D. χρυσοῖσι ex uno Ven. D. cui unus Flor. R. accessit, et Leg. II. 660. A. ἁρμονίαισι ex unius Vat. C. inter versus posita scriptura, quam Vossianus littera paragogica auctam habet, Bekkerus praetulit. Librarios hac quoque in parte vel errasse vel ornare scriptorem voluisse quum per se probabile, tum exemplis manifestum est. Symp. p. 197. D. θυσίαισι cum Amb. A. Vat. M. habet Lob. ubi Plato vix ita scribere potuit. ἀμφοτέροισι Phaedon. p. 112. E. aperto vitio olim lectum fuisse ostendit margo codicis Clarkiani. τρόποισι Civ. L. VII. p. 541. A. ex Bekkeri et Stallb. libris soli habent Ang. B. Flor. R. αὐτοῖσι Leg. VI. 783. B. solus Vossianus, ἀνθρώποισι Leg. VII. 806. D. Ricard. B. cum Flor. W. διδασκάλοισι ib. 811. D. unus Vat. M. quorum omnium Bekkerus rationem nullam habuit. Non magis κακοῖσιν Gorg. p. 497. D. vulgatum retinere debebat, quod ex tredecim ipsius codicibus duo tantum Par. EF. iique nullius auctoritatis, ex novem Florentinis item non amplius duo, et pauci praeterea libri exhibent, quum Clarkianus, cuius lectionem Bekkerus dissimulavit, et cum optimis quibusque Lobcovicianus κακοῖς tueatur, quod Stallbaumius quoque praetulit. Quae quum ita sint, ne nostro quidem loco θεοῖσι refragante cum aliis minime malis Par. A. satis tutum existimo, et in forma recepta, quae in his libris usitata est, acquiesco.

ἄχρηστον] ἄχρη Vind. E.

δῆλον, ὅτι] δηλονότι Flor. ACRTV. Stob. Trinc. δηλονότι Vind. BDE. Stob. Gesn. Ald. Bas. ab.

τό γε] τό τε Vind. E. et a m. pr. D.

ἰατροῖς] τοῖς ἰ. Stob. cod. AB. *publicis medicis* Fic.

δὲ οὐχ] δ' οὐχ Vind. D. Ang. B.

τῆς πόλεως] τοῖς π. Stob. cod. A.

εἴπερ] ὥπερ, sup. ει, Stob. cod. A.

προσήκει] προσῆκε Ang. B. Flor. R.

ὠφελείᾳ] ἀφελείᾳ Ang. B.

δὲ] δ' Stob.

τοιούτους] om. Ang. B. Stob. C cod. A. Trinc. int. vers. a m. s. habet Vind. F.

ἰδιώτῃ] τῷ ἰδ. Stob. cod. A.

ταὐτὸν καὶ] ταυτὸ καὶ Amb. C. om. Fic.

ἢ κάμνοντι πρὸς ἰατρὸν ἢ ἀσκοῦντι πρὸς παιδοτρίβην περὶ τῶν τοῦ αὐτοῦ σώματος παθημάτων μὴ τἀληθῆ λέγειν, ἢ πρὸς κυβερνήτην περὶ τῆς νεώς τε καὶ τῶν ναυτῶν μὴ τὰ ὄντα λέγοντι, ὅπως ἢ αὐτὸς ἢ τις τῶν ξυνναυτῶν πράξεως ἔχει. Ἀληθέστατα, ἔφη. Ἂν ἄρ' ἄλ-
D λον τινὰ λαμβάνῃ ψευδόμενον ἐν τῇ πόλει, τῶν, οἳ δημιουργοὶ ἔασι, Μάντιν ἢ ἰητῆρα κακῶν ἢ τέκτονα δού-

ἰατρὸν] τὸν ἰ. Stob. cod. AB.

αὐτοῦ] αὐ. Lob. Vind. BD. Stob. Ald. Bas. ab.

παθημάτων] μαθημάτων Mon. B.

μὴ τἀληθῆ] μήτ', ἐς ἀληθῆ Stob. cod. AB. μήτ' ἀλ. Stob. Trinc. Gesn.

νεώς] νεῶς Vind. D. νηός Stob.

τῶν] om. Stob.

ναυτῶν] ναῦ τὸν Stob. cod. A. ναύτην cod. B.

τὰ] om. Stob. cod. AB.

λέγοντι] λέγοντα Stob. cod. A.

τις] τις τῆς Flor. V.

ξυνναυτῶν] ξυναυτῶν Vind. EF. Stob. Trinc. Ald. Bas. ab.

Ἀληθέστατα] ἀληθέστατε Vind. F.

λαμβάνῃ] *deprehenderis* Fic. Quod sequitur κολάσει, idem *punito* interpretatur.

D δημιουργοὶ] δημουργοὶ Vind. F. δημιοεργοὶ Mon. B. a m. s. et Flor. U. cum Stephano et recentioribus, quemadmodum apud Homerum Odyss. XVII. 383. unde haec petita sunt, necessario scribitur, nec non apud Platonem scribendum eis fuit, qui post πόλει, ut Stephanus, vel post τῶν, quod tamen in Homerico carmine est, orationem numeris adstringi coeptam statuunt, ut Bekkerus cum asseclis, Astio et Stallbaumio. Mihi codicum consensus et iam aliquoties deprehensa scriptoris hac in re licentia persuadent nihil hic mutandum, sed Socratem post hoc demum in Ionicum ac poëticum sermonem ingressum et δημιουργοὶ ἔασι ex diversis dialectis sic conflata esse, ut L. II. p. 365. E. εὐχωλαῖς ἀγανῇσι.

ἔασι] ἔασιν Vind. B. ut apud Homerum editur.

ἰητῆρα] ἰατῆρα Par. DK. Mon. B.

κακῶν] om. Stob. cod. A. Trinc.

δούρων] δοῦλον, sup. ρων, Stob. cod. A.

κολάσει ὡς] κολάσεως Par. A. κολάσαι ὡς Vind. E. Amb. C. Vat. H.

εἰσάγοντα] εἰσάγοντι Stob. Trinc.

τε] om. Vind. B.

Ἐάν γε] ἐάν περ γε Amb. C. Ang. B. ex quo tamen Bekkerus etiam ἐάν, omisso γε, refert. Quum in Vind. F. ἄνπερ et in Flor. R. ἐάν περ scriptum sit, idem in Ang. B. repertum suspicor. περ pro γε habent praeterea Flor. A. et Stobaeus, idque ab Astio commendatum recepit Stallbaumius, offensus fortasse eo, quod statim ἐπί γε λόγῳ legitur, ubi Stobaeus γε omisit. Sed utrobique γε aptissimum est. Nam quod Socrates non summo magistratui ipsi, de quo scilicet sermo hic esse non poterat, sed poëtis eum ficturis et in scenam producturis iniunxerat, ut in certos quosdam mendaces animadvertentem exhiberent, quam ob rem mendaces illos verbis ab Homero plane diversa sententia dictis descripserat

ρων, κολάσει ὡς ἐπιτήδευμα εἰσάγοντα πόλεως ὥσπερ νεὼς ἀνατρεπτικόν τε καὶ ὀλέθριον. Ἐάν γε, ἦ δ' ὅς, ἐπί γε λόγῳ ἔργα τελῆται. Τί δέ; σωφροσύνης ἄρα οὐ δεήσει ἡμῖν τοῖς νεανίαις; Πῶς δ' οὔ; Σωφροσύνης δὲ ὡς πλήθει οὐ τὰ τοιάδε μέγιστα· ἀρχόντων μὲν ὑπηκό- E ους εἶναι, αὐτοὺς δὲ ἄρχοντας τῶν περὶ πότους καὶ ἀφροδίσια καὶ περὶ ἐδωδὰς ἡδονῶν; Ἔμοιγε δοκεῖ. Τὰ

neque hoc de veritate praeceptum, quemadmodum reliqua, ad purgandum corrigendumque poëtam adhibuerat, id Adimantus, quia sic dictum erat, ut magistratui ipsi iniunctum videri posset, in hunc sensum interpretans *Sane*, inquit, *puniet istos homines magistratus, si quidem sermonem, cuius nos formam nunc designamus, res et actiones ipsae sequantur.* ἐπὶ λόγῳ τελούμενα ἔργα ea sunt, quae sic perficiuntur, ut sermoni atque exemplo in sermone proposito conveniant eique quasi superstructa videantur. Socrates sermonem, qualem poëtae de veritate instituere deberent, informare voluerat, non magistratus ipsius officium describere. Sed ab hoc quoque, id quod Socrates fecisse videbatur, idem requiri et exspectari posse Adimantus concedit, ita scilicet, si sermonis ad normam, qui solus nunc tractetur, rerum veritas, quam Socrates tractationi admiscuerat, accommodetur. Itaque prius γε limitandi vim habet, posterius notionem verbis ἐπὶ λόγῳ expressam ita insignit, ut de sermone tantum neque alia de re agi appareat. Nescio an minus perspectum hoc Heindorfius habuerit, qui hunc locum ad Euthyd. p. 277. A. adscripsit, ut duplex ibi γε in verbis εἴπερ γε ἅπαντα τὰ γράμματά γ' ἐπίστασαι tueretur, quorum alterum recte a Bekkero omissum videtur.

ἔργα] ἔργῳ Mon. B.

Τί δέ; — Ἔμοιγε δοκεῖ E] excerpsit Stobaeus serm. V. p. 75.

Pro *Τί δέ* Bekkerus *Τί δαί* ex Par. A. recepit. Idem Stobaeus excepto cod. A. et Flor. T. habent. Cf. ad L. II. p. 370. B.

ἄρα] ἆρα Lob. Vind. B. Flor. T. Stob.

τοῖς νεανίαις;] αὐτοῖς Stob. cod. A. et a m. s. B. τῆς a m. pr. B. τίς, καὶ Trinc.

δ'] δὲ Stob.

δὲ] δ' Ang. B.

ὡς πλήθει] ὡς ἐν πλ. Vind. E. Sensum huius dictionis recte declaravit Matthiae gramm. p. 710. minus recte Astius, qui quum articulum requirit, non reputat de qualibet hominum multitudine Socratem loqui, ceterum sequentia non satis respexit.

οὐ τὰ] αὐτὰ Stob. Trinc.

τοιάδε] τοιαῦτα Stob. cod. B. a m. s. τοιαῦτα δὲ Lob. Ven. C. Par. DK. Vat. M. et a m. pr. B. Stob. cod. A. et a m. pr. Vind. D. τοιαῦτα δὴ Vind. B. et a m. s. D. Vat. B.

μέγιστα·] μέγιστα; Vind. D. Steph. μέγιστα, Ald. Bas. a. Bekkerus et Stallbaumius. μέγιστα Bas. b.

ἀρχόντων] ἀνθρώπων Vind. F. a m. pr.

αὐτοὺς δὲ ἄρχοντας] ἄρ. δὲ E αὐ. Amb. C. Flor. T.

περὶ ἐδωδὰς] Pro περὶ Lob. πει idque inter versus habet.

ἡδονῶν] ἡδονῶν ἀπέχεσθαι Flor. R.

δὴ τοιάδε φήσομεν, οἶμαι, καλῶς λέγεσθαι, οἷα καὶ Ὁμήρῳ Διομήδης λέγει· Τέττα, σιωπῇ ἧσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ. καὶ τὰ τούτων ἐχόμενα, τὰ Ἴσαν μένεα πνείοντες Ἀχαιοί, Σιγῇ δειδιότες σημάντορας. καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα. Καλῶς. Τί δέ; τὰ τοιάδε· Οἰνοβαρές,
390 κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο, καὶ τὰ τούτων ἑξῆς, ἆρα καλῶς, καὶ ὅσα ἄλλα τις ἐν λόγῳ ἢ ἐν ποιήσει εἴρηκε νεανιεύματα ἰδιωτῶν εἰς ἄρχοντας; Οὐ καλῶς. Οὐ γάρ, οἶμαι, εἴς γε σωφροσύνην νέοις ἐπιτήδεια ἀκούειν. εἰ δέ τινα ἄλλην ἡδονὴν παρέχεται, θαυμαστὸν οὐδέν. ἢ πῶς σοι φαίνεται; Οὕτως, ἔφη. Τί

Ὁμήρῳ] παρ' Ὁμήρῳ Ven. B. Amb. C. Ang. B. Vind. E(F. Flor. ACRT.) Ald. Bas. ab. Steph. Stallbaumius. *apud Homerum* Fic. Non dubitavi cum Bekkero praepositionem sec. Bip. etiam in Par. K. omissam eiicere. Simili ambiguitate, si est ambiguitas, Aristoteles Polit. L. VIII. c. 4, 7: οὐ γὰρ ὁ Ζεὺς αὐτὸς ᾄδει καὶ κιθαρίζει τοῖς ποιηταῖς. in quibus Goettlingius versum hexametrum ab Aristotele nescio unde petitum citari existimat hunc: οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἀείδει καὶ κιθαρίζει.

λέγει·] λέγει. Ald. Bas. ab. λέγει, Steph. Bekkerus et Stallbaumius.

Τέττα] Comma post hoc compellandi vocabulum vulgo omissum Astius in pr. et sec. ed. posuit, in tertia cum reliquis abiecit. — Il. IIII. 412.

καὶ τὰ] κατὰ Vind. E.

ἐχόμενα] ἐσχόμενα Ald. Bas. ab.

Ἴσαν] ἴσαν Lob. ἴσα Vind. E. Hoc hemistichium est ex Il. III. 8. alterum ex IIII. 431. petitum; in quibus conflandis Plato eadem licentia egit, quam p. 388. A. notavimus. Quomodo Stephanus in suppl. adnot. p. 77. inter hemistichii finem et versus sequentis principium particulam καὶ desiderare potuerit, non intelligo.

δέ] δαὶ Par. A.

τοιάδε·] τοιάδε; Bas. ab. τοιάδε, Steph. τοιάδε Bekkerus et Stallbaumius.

Οἰνοβαρές] Il. I. 225.

390 καὶ τὰ τούτων ἑξῆς, ἆρα καλῶς] ἆρα καλῶς τά τε τούτων ἑξῆς Vind. B. καὶ τὰ τούτων ἆρα ἑξῆς καλῶς Vind. F. ἆρα habet etiam Vind. D. cum Ald. Bas. ab.

ἄλλα] om. Par. DK. Mon. B. Flor. U. ἄλλα τοιαῦτα Vind. F. Ang. B. Amb. C. Flor. RT. et int. vers. AC.

νεανιεύματα] Ita Vind. D. sed in νι correctus. νεανισκεύματα Ven. B. Vat. H. Flor. ACV. Bas. b.

Οὐ γάρ] οὐ γὰρ Ald. Bas. b. Steph. atque in Ald. commate tantum a praecedentibus separata sunt.

οἶμαι] Commata circa hoc ante Bekkerum deerant.

εἴς] εἴ Lob. Vind. B. Vat. M.

γε] Lob. a m. pr. τε videtur habuisse.

σωφροσύνην] σωφροσύνη Vind. B. Vat. M.

ἄλλην] om. Fic.

δέ] δαὶ Par. A.

ὅταν] ὅτ' ἂν Ald. Bas. ab.

παράπλειαι] Ita secundum Par. DK. (de quo tamen Bipontini tacent) Vind. D. et Vat. H. pro παραπλεῖαι reliquorum (in Vind.

δέ; ποιεῖν ἄνδρα τὸν σοφώτατον λέγοντα, ὡς δοκεῖ αὐτῷ κάλλιστον εἶναι πάντων, ὅταν παράπλειαι ὦσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσ- B σων Οἰνοχόος φορέῃσι καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσι, δοκεῖ σοι ἐπιτήδειον εἶναι πρὸς ἐγκράτειαν ἑαυτοῦ ἀκούειν νέῳ; ἢ τὸ Λιμῷ δ' οἴκτιστον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν; ἢ Δία καθευδόντων τῶν ἄλλων θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων ὡς μόνος ἐγρηγορὼς ἃ ἐβουλεύσατο, τούτων πάντων ῥᾳδίως ἐπιλανθανόμενον διὰ τὴν τῶν ἀφροδισίων ἐπι- C θυμίαν καὶ οὕτως ἐκπλαγέντα ἰδόντα τὴν Ἥραν, ὥστε μηδ' εἰς τὸ δωμάτιον ἐθέλειν ἐλθεῖν, ἀλλ' αὐτοῦ βουλό-

B. et Vat. M. est περιπλεῖαι) et editionum omnium scripsi. Sic L. II. p. 379. D. ἔμπλειοι, Odyss. XIIII. 113. et alibi ἐνίπλειον et similia scribi solent. Apud Homerum Odyss. VIIII. 8. est παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι, ex quo significatio adiectivi a Platone substituti colligitur. Sed hoc iniquius, quod cantum omisit, cui primas tribuit poëta.

B ἐγχείῃ] ἐγχείει Vind. F.

δεπάεσσι] δεπάεσι Amb. C.

ἑαυτοῦ] αὐτοῦ Ang. B.

ἀκούειν] In Vind. D. ν inter versus legitur. Verbum ipsum per anacoluthon illatum, quum praecesserit ποιεῖν.

τὸ] τῷ Vind. F. et a m. pr. D. Versus, qui sequitur, est Odyss. XII. 342. quo tamen loco non omnium malorum, sed omnium mortis generum hoc gravissimum dicitur.

ἢ Δία — ἕτερα τοιαῦτα] laudat Eusebius Praep. ev. L. XIII. p. 406. Pro ἢ Vind. D. νὴ habet, cui a m. s. ἢ praepositum est. Pro Δία Vind. F. δνα, Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. AC. βία exhibent. Comma post Δία sustuli, quia quae inter hoc nomen et ἐπιλανθανόμενον posita sunt, talem obiecti descriptionem continent, ut pro ἃ ἐβουλεύσατο, τούτων participium aliamve dictionem simplicem animo designatam habuisse Socrates videatur, cui adiectam per genitivos absolutos temporis et conditionis significationem a nomine Iovis non magis separare deberemus, quam si scriptum esset Δία νυκτὸς βεβουλευμένων ἐπιλανθανόμενον. Iam mutata illa primitiva orationis forma et ob alteram conditionem verbis ὡς μόνος ἐγρηγορὼς significandam omisso participio in eiusque locum receptis verbis ἃ ἐβουλεύσατο, τούτων nexus inter priora et Iovis nomen non solvitur. Itaque commati locus non est.

μόνος] om. Fic. Respicitur Il. II. initium.

ἃ ἐβουλεύσατο] ἃ ἐβ. τελέσεια Mon. B. et a m. s. Flor. U. Scilicet hyperbaton vel fraudi vel offensioni fuit Monacensis recensionis auctori, qui si ἃ statim post Δία invenisset, fortasse nihil addendum putasset. Simile, quamquam paullo minus insolens est L. IIII. p. 425. C: ξυμβολαίων τε πέρι κατ' ἀγορὰν ἕκαστοι ἃ πρὸς ἀλλήλους ξυμβάλλουσιν.

ἐπιλανθανόμενον] ἐπιλαθόμενον Amb. C. Ang. B. Flor. CRT. Euseb. ἐπιλαθόμενος Vind. F.

C ἐπιθυμίαν] Stephanus signum interrogandi, priores punctum, posteriores comma apposuerunt.

ἰδόντα τὴν Ἥραν] om. Fic. ἰδόν τὰ τὴν ἥ. Vind. D.

μενον χαμαὶ ξυγγίγνεσθαι, καὶ λέγοντα, ὡς οὕτως ὑπὸ ἐπιθυμίας ἔχεται, ὡς οὐδὲ ὅτε τὸ πρῶτον ἐφοίτων πρὸς ἀλλήλους φίλους λήθοντε τοκῆας· οὐδ' Ἄρεώς τε καὶ 434 Ἀφροδίτης ὑπὸ Ἡφαίστου δεσμὸν δι' ἕτερα τοιαῦτα. Οὐ μὰ τὸν Δία, ἦ δ' ὅς, οὔ μοι φαίνεται ἐπιτήδειον. D Ἀλλ' εἴ πού τινες, ἦν δ' ἐγώ, καρτερίαι πρὸς ἅπαντα καὶ λέγονται καὶ πράττονται ὑπὸ ἐλλογίμων ἀνδρῶν, θεατέον τε καὶ ἀκουστέον, οἷον καὶ τὸ Στῆθος δὲ πλήξας κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ· Τέτλαθι δή, κραδίη· καὶ

ξυγγίγνεσθαι] ξυγγίν. Lob. Vind. BE. ξυγγενέσθαι Amb. C. Flor. T. συγγίνεσθαι κορύδου δίκην Euseb. quod petulanter additum ab homine Christiano videtur.

καὶ] *om.* Ang. B. Flor. R.

οὐδὲ] Ita Lob. Vind. BDE. Florentini omnes et Euseb. οὐδ' editi.

τὸ πρῶτον] τὸ *om.* Vind. E. Euseb. τοπρῶτον Lob. Vind. BD. Steph.

φίλους] *om.* Ven. B. a m. pr. — Il. XIIII. 296. haec non ipsius Iovis, cui Socrates tribuit, sed poëtae verba sunt Iovem narrantis conspecta Iunone sic amore exarsisse, οἷον ὅτε πρῶτόν περ ἐμισγέσθην φιλότητι Εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας. Porro alios ex eodem Iliadis loco versus hic excerptos a Platone legisse videri potest scholiastes Aristidis p. 206. ed. Frommel. propterea dicens Homerum eiici ex civitate, ὅτι ἔβλαπτε διὰ τῶν μύθων τοὺς νέους λέγων· οὐδ' ὁπότ' ἠρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο. καὶ πάλιν· ἦ ῥα καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε, καὶ ὅσα τοιαῦτα. quorum prior est 317. alter 346.

οὐδ'] οὐδὲ Lob. Vind. BDE. Flor. ACTU. Euseb. Exspectabatur ἦ, quod periodum ita cum interrogatione clauderet, quomodo instituta est. Atque ita Ficinus: *sive cum narratur, quemadmodum Vulcanus Martem ac Venerem coëuntes rete comprehendit?* Sed interrogatio per longiorem illam verbis ἦ Δία subiectam descriptionem quasi oblitterata denique ad negationis formam convertitur; quam ob rem post τοκῆας colon posui, ubi Stephanus cum recentioribus signum interrogandi, priores punctum habent.

Ἄρεώς] ἄρεός Vind. B. Vat. BM. Amb. C. Euseb. et Par. A. sed correctus. In Lob. est ἄρεώς cum ο inter versus. Ἄρεός Bekkerus et Stallbaumius, iidem, qui Phaedr. 252. C. vulgatum Ἄρεος secundum codices in Ἄρεως mutarunt, deinde Crat. p. 406. D. Ἄρεος contra optimos retinuerunt, tum vero Leg. L. II. p. 671. E. et VIII. 833. B. eandem formam pro altera codicibus plus minus refragantibus intulerunt, denique XI. 920. E. Ἄρεως eisdem libris, quibus L. II. obtemperatum est, vetantibus servarunt. Quibus locis omnibus, ut nostro, Ἄρεως a codicibus commendatur. Idem agnoscit Herodianus apud Eustathium ad Il. V. 31. Vol. II. p. 7, 19. Lips. nec non Buttmannus in addendis ad gramm. I. p. 227. neque propterea, quod poëtae Attici Ἄρεος dicere maluerunt, quod Gregorius Cor. Aeolicum tradit, Ἄρεως a scriptoribus Atticis abiudicari debebat.

Ἀφροδίτης ὑπὸ Ἡφαίστου δεσμὸν] ἀφ. δ. ὑ. ἡφ. Vind. B. ἡφ. ὑ. ἀφ. δ. Euseb. V. Odyss. VIII. 266.

δι'] ἦ Vind. F. Ang. B. Flor. RT. οὐδ' Par. DK. Mon. B.

κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Οὐ μὲν δὴ δωροδόκους γε ἐατέον εἶναι τοὺς ἄνδρας E οὐδὲ φιλοχρημάτους. Οὐδαμῶς. Οὐδ' ᾀστέον αὐτοῖς, ὅτι Δῶρα θεοὺς πείθει, δῶρ' αἰδοίους βασιλῆας. οὐδὲ τὸν τοῦ Ἀχιλλέως παιδαγωγὸν Φοίνικα ἐπαινετέον, ὡς μετρίως ἔλεγε συμβουλεύων αὐτῷ δῶρα μὲν λαβόντι ἐπαμύνειν τοῖς Ἀχαιοῖς, ἄνευ δὲ δώρων μὴ ἀπαλλάττεσθαι τῆς μήνιος. οὐδ' αὐτὸν τὸν Ἀχιλλέα ἀξιώσομεν οὐδ' ὁμολογήσομεν οὕτω φιλοχρήματον εἶναι, ὥστε παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος

(Flor. U.) cum editis ante Bekkerum. Ficinus post ea, quae supra ad οὐδ' apposui, Socratis orationem claudens videtur et ipse δι' invenisse.

Οὐ] οὗ Vind. B.

τὸν] *om.* Vind. E.

Δία] δι' Lob. Vind. BE. Amb. C. Vat. HM.

ἐπιτήδειον] ἐπιτήδεια Par. DK. Mon. B. Amb. C. (Flor. U.) Ald. Bas. a. Steph. Singularem, quem etiam Ficinus (*idoneum*) agnoscit et Bekkerus restituit, ii mutavisse videntur, qui οὐδ' ἕτερα τοιαῦτα legerent.

D πρὸς ἅπαντα] *om.* Fic.

οἷον καὶ τὸ] Vind. D. post οἷον punctum habet.

ἠνίπαπε] ἠνείπαπε Vind. D. Amb. C. Vat. H. ἐνείπαπε Flor. T. — Odyss. XX. 17.

Τέτλαθι] τέλαθι Vind. E.

δὴ] ex Par. K. addidit Astius, ex Par. ADK. Ven. C. Mon. B. Ang. B. Vat. H. Bekkerus, ex Flor. ACRTV. Stallbaumius. De meis Vind. DEF. habent. Reliqui codices cum Ald. Bas. ab. Steph. omittunt.

μὲν δὴ] δέ γε μὴν Amb. C. Ang. B. Flor. R. et a m. s. T. δὴ *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. U. δὴ rem notam significat, μὲν paullo debilius, quam μήν, affirmat ut in πάνυ μὲν οὖν et similibus.

E γε] *om.* Amb. C. τε Ang. B.

φιλοχρημάτους] χρημάτους Vind. F.

ᾀστέον] αἰστέον Par. K. sec. Bip. Vind. B. et a m. pr. D. ἀϊστέον cum ει super ϊ Lob. ἀειστέον Vat. M. οἰστέον Vind. F.

δῶρ'] καὶ Suidas T. I. p. 623. hunc versum citans et a nonnullis ad Hesiodum referri docens.

τοῦ Ἀχιλλέως] τοῦ *om.* Vind. D.

ὡς] ὅς Par. DK. sec. Bekk. Ald. Bas. ab.

ἐπαμύνειν] ἀπαμύνειν Lob. Vat. M. et cum ἐ super ἀ Vind. B. Apud Homerum Il. VIIII. 518. simplex est ἀμυνέμεναι. Ceterum hic quoque iniquiorem poëtae philosophus se praestitit. Ita enim Phoenix: *Εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὄπισθ' ὀνομάζοι Ἀτρείδης, ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι, Οὐκ ἂν ἔγωγέ σε μῆνιν ἀποῤῥίψαντα κελοίμην Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι.* quibus verbis dona non ipsorum caussa, sed ut signa reconciliati animi magni fieri apparet.

μήνιος] μήνιδος Lob. Vind. BE. Ang. B. Vat. M. Flor. RT. cum editis ante Bekkerum; quae forma nescio an non magis in usu fuerit, quam μήνιδα, cuius μὴ εἶναι τὴν χρῆσιν Herodianus dixisse dicitur in Bekkeri anecd. p. 1207. extr. Ἀναχάρσιος infra L. X. p. 600. A. non minus firmum a codicibus, quam h. l. μήνιος.

οὐδ'] οὐδὲ Vind. E. Flor. ACRT.

τὸν Ἀχιλλέα] τὸν *om.* Vind. D.

δῶρα λαβεῖν καὶ τιμὴν αὖ λαβόντα νεκροῦ ἀπολύειν, 391 ἄλλως δὲ μὴ θέλειν. Οὔκουν δίκαιόν γε, ἔφη, ἐπαινεῖν τὰ τοιαῦτα. Ὀκνῶ δέ γε, ἦν δ' ἐγώ, δι' Ὅμηρον λέγειν, ὅτι οὐδ' ὅσιον ταῦτά γε κατὰ Ἀχιλλέως φάναι καὶ ἄλλων λεγόντων πείθεσθαι. καὶ αὖ, ὡς πρὸς τὸν Ἀπόλλω εἶπεν· Ἔβλαψάς μ' ἑκάεργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων· B Ἦ σ' ἂν τισαίμην, εἴ μοι δύναμίς γε παρείη. καὶ ὡς πρὸς τὸν ποταμὸν, θεὸν ὄντα, ἀπειθῶς εἶχε καὶ μάχεσθαι ἕτοιμος ἦν, καὶ αὖ τὰς τοῦ ἑτέρου ποταμοῦ Σπερ-

καὶ τιμὴν] ται τιμὴν Vind. E. Respici videtur Il. XXIIII. 594. quo loco Achilles manibus Patrocli sese ob redditum Hectorem excusans *Noli*, inquit, *irasci:* ἐπεὶ οὔ μοι ἀεικέα δῶκεν ἄποινα.

391 θέλειν] ἐθέλειν Ven. B. Vind. EF. Flor. ACR. Bekkerus et Stallbaumius. Scilicet magis hoc Platoni usitatum et aliquot locis codicum auctoritate per Bekkerum restitutum est. Sed ne ab altero quidem nec reliquos Atticos, de quibus consulatur Lobeckius ad Phryn. p. 7. nec Platonem abstinuisse constat. Sic Phaedon. p. 77. C. εἰ θέλετε, ib. 115. B. μὴ θέλητε, infra L. X. p. 596. D. εἰ θέλεις sine varietate legitur, et L. IIII. p. 426. D. τοὺς θέλοντας Bekkerus cum altero ab Ang. B. oblato non commutavit, quemadmodum Stallbaumius secundum Flor. R. et Astius sine ulla auctoritate fecit. Iam Venetum B. et ipse aliquanto pluris aestimans tamen tanti facere non possum, ut aut soli aut paucos neque optimos suffragantes habenti plus tribuam, quam reliquis; praesertim quum accedant, quae hoc ipso in verbo minus ei fidei habendum arguant. Etenim L. VIIII. p. 581. C. ubi vulgo et in Par. A. aliisque legitur εἰ θέλοις, ille unus e Bekkerianis trisyllabum et simul indicativum, quem alii quoque male praeferunt, exhibens ne augmenti quidem testis incorruptus videtur. Hipp. min. p. 373. A. ex undecim Bekkeri libris septem meliores, quibus Lob. accedit, μακρὸν μὲν οὖν λόγον εἰ θέλεις λέγειν, προλέγω σοι, ὅτι οὐκ ἄν με ἰάσαιο· ὥσπερ δὲ ἄρτι εἰ θέλεις μοι ἀποκρίνεσθαι, πάνυ ὀνήσεις habent, haud dubie probabilius sic scripta, quam si alterutrum θέλεις in ἐθέλεις mutetur, cuius variationis quum caussam requiras, nullam invenias. Tamen priori loco, ubi tres de reliquis codicibus λόγον ἐθέλεις vitiose scriptum exhibent, Venetus iste, qui solus superest, cum Stephano εἰ ἐθέλεις legit, quod tulit Bekkerus, Stallbaumius vero secundum Florentinos omnes correxit. Denique Symp. p. 190. D. et 192. D. ipse Bekkerus testatur ἐθέλωσιν et ἐθέλω in eodem codice ἐ a manu prima non habuisse, ex quo eum recognoscenti formam Atticam curae fuisse intelligitur.

Οὔκουν] οὐκοῦν Lob. Vind. B.

γε] γ' Amb. C. δ' Vind. F. Ang. B.

ἔφη] *om.* Par. K.

δέ γε] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἦν δ' ἐγώ] post Ὅμηρον posita in Lob. Vind. B. Vat. BM.

δι'] δὴ Par. A. Vind. E. Amb. C. Vat. H.

ταῦτά γε] γε ταῦτα Vind. F. Ang. B. Flor. T.

κατὰ] κατ' Lob. Vind. B. Vat.

χειοῦ ἱερὰς τρίχας Πατρόκλῳ ἥρωϊ, ἔφη, κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι, νεκρῷ ὄντι, καὶ ὡς ἔδρασε τοῦτο, οὐ πιστέον. τάς τε αὖ Ἕκτορος ἕλξεις περὶ τὸ σῆμα, τὸ Πατρόκλου, καὶ τὰς τῶν ζωγρηθέντων σφαγὰς εἰς τὴν πυράν, ξύμπαντα ταῦτα οὐ φήσομεν ἀληθῆ εἰρῆσθαι, οὐδ' ἐάσομεν πείθεσθαι τοὺς ἡμετέρους, ὡς Ἀχιλλεύς, C θεᾶς ὢν παῖς καὶ Πηλέως, σωφρονεστάτου τε καὶ τρίτου ἀπὸ Διός, καὶ ὑπὸ τῷ σοφωτάτῳ Χείρωνι τεθραμμένος, τοσαύτης ἦν ταραχῆς πλέως, ὥστ' ἔχειν ἐν αὑτῷ

M. Ang. B. Sed de Ang. B. dubito, an eius signum perperam a Bekkero pro signo Vind. B. quem et ipsum κατ' exhibentem non significavit, positum sit.

φάναι] φᾶναι Lob. Vind. F.

αὖ, ὡς] ὡς αὖ Amb. C. Flor. V.

μ'] με Vind. E. — Il. XXII. 15.

ἂν τισαίμην] ἀντησαίμην Lob. Vat. M. ἀντισαίμην Vind. E. In Vind. B. ι in primam verbi syllabam corrigendo illatum. — Il. XXII. 20. Nam quatuor versus Socrates omisit atque initium et finem orationis Achilleae ita composuit, ut nihil praeterea locutus videatur. Itaque in fine prioris post πάντων Bekkerus recte colon posuit, ubi Ald. et Steph. punctum, Bas. ab. comma habent.

B πρὸς τὸν ποταμὸν] πρὸς *om.* Lob. Vind. B. Vat. M. et a m. pr. B. — Il. XXI. 136. sqq.

αὖ τὰς] αὐτὰς Vat. H. Flor. ACV. αὐτὰς τὰς Ven. B. Vind. E.

τοῦ] *om.* Flor. T.

ἑτέρου] ἑταίρου cum ε super α Vind. E.

Σπερχειοῦ] σπερχειροῦ Amb. C.

ἱερὰς] *om.* Vind. B. Vat. M. post τρίχας habet Flor. T.

Πατρόκλῳ] πατρόῳ Vind. E. — Il. XXIII. 151.

κόμην] κόμῃ Ven. B. a m. pr.

ὀπάσαιμι] νόπάσαιμι cum puncto super ν Vind. D.

ὄντι] γε ὄντι Lob. Vind. B. Vat. BM. ἰόντι Ven. C. Vind. D. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U.

πιστέον] πιστέον Bas. ab.

ἕλξεις] ἕλθεις Vind. E. ἕλξις· Πλάτων Πολιτείᾳ. Antiatt. Bekk. p. 94, 19. Cf. Tim. p. 80. C: τὰ θαυμαζόμενα ἠλέκτρων πέρι τῆς ἕλξεως καὶ τῶν Ἡρακλείων λίθων.

σῆμα] σῶμα Ang. B.

τὸ Πατρόκλου] τοῦ π. Lob. Vind. B. Ang. B. Vat. M. Flor. RT. — Il. XXII. 394.

φήσομεν] θήσομεν Vind. D.

εἰρῆσθαι] εἶναι Lob. Vind. B. Vat. BM. *esse* Fic.

οὐδ' ἐάσομεν] οὐδὲ ἐ. Flor. RT. οὐδὲ ἄσομεν Vat. M.

Ἀχιλλεὺς] ἀχιλεὺς Vind. E. C

καὶ Πηλέως] *om.* Vind. E.

ἀπὸ] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

καὶ] *om.* Fic.

Χείρωνι] χείρονι Vind. BE. Vat. H.

ταραχῆς πλέως] τ. πλεως, sup. ἐμ, Vind. D. ἔμπλεως ταραχῆς Ang. B. Flor. R. ἔμπλεως ἀρετῆς Vind. F.

αὑτῷ] αὐ. Ald. Bas. ab. ἑαυ. Lob. Vind. BF. Ang. B. Vat. M.

νοσήματε δύο ἐναντίω ἀλλήλοιν, ἀνελευθερίαν μετὰ φιλοχρηματίας καὶ αὖ ὑπερηφανίαν θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων. Ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις. Μὴ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, μηδὲ τάδε πειθώμεθα μηδ' ἐῶμεν λέγειν, ὡς Θησεὺς, D Ποσειδῶνος υἱὸς, Πειρίθους τε Διὸς ὥρμησεν οὕτως ἐπὶ δεινὰς ἁρπαγὰς, μηδέ τιν' ἄλλον θεοῦ παῖδά τε καὶ ἥρω τολμῆσαι ἂν δεινὰ καὶ ἀσεβῆ ἐργάσασθαι, οἷα νῦν καταψεύδονται αὐτῶν· ἀλλὰ προσαναγκάζωμεν τοὺς ποιητὰς ἢ μὴ τούτων αὐτὰ ἔργα φάναι, ἢ τούτους μὴ

νοσήματε] νοσήματα Amb. C. νοσήματά τε Ven. B. Mon. B. Vind. E(F. Flor. AC.) editi ante Astium.

δύο] δύω Vind. B.

ἐναντίω] ἐναναντίω Vind. D.

ἀνελευθερίαν] ἀνελευθερία· Πλάτων Πολιτείας δευτέρῳ. Antiatt. Bekk. p. 78, 10. quod ad hunc locum referendum videtur; quamquam eo nomine Plato quum alibi, ut Phaedr. p. 256. E. tum Leg. L. V. p. 747. B. etiam coniuncto cum φιλοχρηματίας nomine utitur.

αὖ] *om.* Vind. E.

μηδὲ τάδε πειθώμεθα μηδ' ἐῶμεν λέγειν] Bekkerus contra omnes libros scriptos editosque μήτε τ. πειθώμεθα, μήτ' ἐ. λ. dedit, quem secutus cum Astio in tert. ed. Stallbaumius hoc tantum adnotat, vulgo male μηδὲ — μηδ' scribi. Sed prius μηδὲ etiam necessarium est, quum τάδε ad sequentia spectet, et sensus hic sit: *Itaque ne haec quidem credamus nec dici patiamur, Theseum* etc. Id Bekkerum fugisse ex eo quoque apparet, quod comma post πειθώμεθα retinuit. Alterius autem loco μήτε non ineptum esset referendumque ad μὴ initio positum; verum μηδὲ, *neque vero*, haud minus probum ac prorsus simile eius, quod paullo post (D) legitur ante ἡμῖν ἐπιχειρεῖν. Ceterum cf. ad L. II. p. 382. E.

Θησεὺς] Θησσεὺς Vind. D.

D ὥρμησεν] Ita cum Par. ADK. Lob. Vind. BD. Vat. B. scripsi pro vulgato ὥρμησαν, quia, etsi coniuncti rapinas istas moliti ferebantur Theseus et Pirithous, consilium tamen utervis etiam pro se ceperat, neque quod persaepe praeposito verbo fieri constat, ut singulari iungantur duo vel plura nomina, qua de re cf. Matthiae gramm. p. 605. id quominus postposito fiat, ratio prohibet.

τιν'] τινα Vind. E.

ἄλλον] ἄλλου Par. A. Ven. B. Vind. E. Amb. C. Vat. H. (Flor. ACTUV.) cum editis ante Astium, qui in sec. ed. propter verba παῖδά τε καὶ ἥρω, ut ait, ἄλλον e Par. K. recepit. Mihi ob proximum τιν' et magis etiam propterea, quod inter Neptuni et Iovis filios plures istius modi censebantur, veluti Tantalus, Tityus, Polyphemus, praeferendum visum. Simili errore Par. A. aliique boni L. IIII. p. 439. B. θηρίου exhibent pro θηρίον. — *alterius* Fic.

τολμῆσαι] τολμήσαι Vind. B.

προσαναγκάζωμεν] προσαναγκάζομεν Ang. B. Vat. H. Flor. ACR.

φάναι] φᾶναι Lob.

μηδὲ] μηδ' Vind. D. Vat. M. Bas. b. μὴ δ' Lob. Vind. B. μήδ' Par. K. sec. Bip.

ἡμῖν] ἡμᾶς Lob. Vind. B. Par. DK. sec. Bip. Mon. B. Vat. M. Bas. b.

οἱ θεοὶ] οἱ *om.* Vind. E.

οὐδὲν βελτίους] Hoc respexit Proclus in Alcib. T. II. p. 203. Cous. τὸν ἐν Πολιτείᾳ Σωκρά-

εἶναι θεῶν παῖδας, ἀμφότερα δὲ μὴ λέγειν, μηδὲ ἡμῖν ἐπιχειρεῖν πείθειν τοὺς νέους, ὡς οἱ θεοὶ κακὰ γεννῶσι, καὶ ἥρωες ἀνθρώπων οὐδὲν βελτίους. ὅπερ γὰρ ἐν E τοῖς πρόσθεν ἐλέγομεν, οὔθ' ὅσια ταῦτα οὔτ' ἀληθῆ. ἐπεδείξαμεν γάρ που, ὅτι ἐκ θεῶν κακὰ γίγνεσθαι ἀδύνατον. Πῶς γὰρ οὔ; Καὶ μὴν τοῖς γε ἀκούουσι βλαβερά. πᾶς γὰρ ἑαυτῷ συγγνώμην ἕξει κακῷ ὄντι, πεισθείς, ὡς ἄρα τοιαῦτα πράττουσί τε καὶ ἔπραττον καὶ οἱ θεῶν ἀγχίσποροι, οἱ Ζηνὸς ἐγγύς, ὧν κατ' Ἰδαῖον

την dicens τοῖς ποιηταῖς ἐπιπλήττοντα, διότι δὴ τοὺς ἥρωας οὐδὲν (ita recte Creuzerus p. 75. οὐδὲ Cous.) βελτίους τῶν ἀνθρώπων εἰσάγουσιν ἐν τοῖς ποιήμασιν, ἀλλ' ἐν τοῖς ὁμοίοις παθήμασι στρεφομένους.

E πρόσθεν] ἔμπροσθεν Ven. B. Amb. C. Vind. E(F. Flor. CT.) cum editis ante Bekkerum. Pertinet hoc ad L. II. p. 379. A. sqq.

οὔθ'] οὐχ Vind. E.

ταῦτα] om. Vind. F. Ang. B.

οὔτ'] οὔτε Vind. E.

ἐπεδείξαμεν] ἀπεδείξαμεν Ang. B.

που] τοῦθ' Vind. F. Ang. B.

ἀκούουσι] ἀκοῦσι Ven. B.

βλαβερά] βλαβερὸν Vind. D. a m. pr.

ἑαυτῷ] αὐ. Vind. F. αὐ. Ang. B.

συγγνώμην] ξυγγ. Par. K. sec. Bekk. Bekkerus ipse et Stallbaumius.

ἔπραττον καὶ] καὶ om. Ang. B.

οἱ θεῶν ἀγχίσποροι] *qui proxime ex Deorum genere nati sunt, de quibus illud dicitur, Diis proxime nati* Fic. Haec cum sequentibus ex Aeschyli Niobe petita esse docet Strabo L. XII. extr. p. 245. Tz. λέγεται δέ τινα φῦλα Φρύγια οὐδαμοῦ δεικνύμενα —. Αἰσχύλος δὲ συγχεῖ ἐν τῇ Νιόβῃ. φησὶ γὰρ ἐκείνη μνησθήσεσθαι τῶν περὶ Τάνταλον, οἷς ἐν Ἰδαίῳ πάγῳ Διὸς πατρῴου βωμός ἐστι. καὶ πάλιν Σίπυλον Ἰδαίαν ἀνὰ χθόνα etc. ex quibus simul intelligitur Aeschyli versibus usum esse Platonem, non quo indignum quippiam divina origine perpetrasse ibi Iove sati dicerentur, sed quod in primis pulchram et magnificam vulgaris de eorum genere opinionis expositionem continerent, cui opinioni alteram de eorundem vitiis non sine summa perversitate ac noxa iunctam esse appareret.

οἱ Ζηνὸς] οἱ in omnibus codicibus editisque omissum Bekkerus ex coniectura addidit, taciteque probavit Hermannus in diss. de Aeschyli Niobe a. 1823. p. 19. Mihi quoque non tam versus gratia, quam propter grammaticam necessarium videtur. Quod si ὄντες vel γεγονότες, ut p. 388. B. additum esset, articulum non desiderarem. Nunc ex ultima syllaba vocabuli antecedentis iure restitutum censeo. Astius tamen etiam in tert. ed. et Stallbaumius omiserunt.

ὧν] ὧν Lob. Vind. DE. Par. D. ὄντες Vind. B. οἷς Strabo, quod recepit Hermannus. Ceterum in Vind. D. haec ita distinguuntur: ἀγχίσποροι Ζηνός, ἐγγὺς ὧν etc.

κατ' Ἰδαῖον πάγον] κατίδαιον π. Vind. D. κατ' ἰδαῖοι π. Vind. E. κατ' ἰδαῖόν τε π. Vind. B. ἐν Ἰδαίῳ πάγῳ ex Strabone adscivit Hermannus, non sine ratione, quum Strabonem magis probabile sit ipsa Aeschyli verba fideliter reddidisse, quamquam dictio a Platone posita, ὧν κατ' Ἰ-

πάγον Διὸς πατρῴου βωμός ἐστ' ἐν αἰθέρι, καὶ οὔπω σφιν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων. ὧν ἕνεκα παυστέον τοὺς 392 τοιούτους μύθους, μὴ ἡμῖν πολλὴν εὐχέρειαν ἐντίκτωσι τοῖς νέοις πονηρίας. Κομιδῇ μὲν οὖν, ἔφη. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ἡμῖν ἔτι λοιπὸν εἶδος λόγων πέρι ὁριζομένοις, οἵους τε λεκτέον καὶ μή; περὶ γὰρ θεῶν ὡς δεῖ λέγεσθαι εἴρηται, καὶ περὶ δαιμόνων τε καὶ ἡρώων καὶ τῶν ἐν Ἅιδου. Πάνυ μὲν οὖν. Οὐκοῦν καὶ περὶ ἀνθρώπων τὸ λοιπὸν εἴη ἄν; Δῆλα δή. Ἀδύνατον δή, ὦ φίλε, ἡμῖν τοῦτό γε ἐν τῷ παρόντι τάξαι. Πῶς; Ὅτι οἶμαι ἡμᾶς ἐρεῖν, ὡς ἄρα καὶ ποιηταὶ καὶ λογο- B ποιοὶ κακῶς λέγουσι περὶ ἀνθρώπων τὰ μέγιστα, ὅτι εἰσὶν ἄδικοι μέν, εὐδαίμονες δὲ πολλοί, δίκαιοι δὲ ἄθλιοι, καὶ ὡς λυσιτελεῖ τὸ ἀδικεῖν, ἐὰν λανθάνῃ, ἡ

δαῖον πάγον, paullo exquisitior videtur.

ἐστ'] ἔσται Vind. D. ἔστ' Steph.

καὶ οὔπω] κοὔ πώ Bekkerus et Stallbaumius. κοὔπω Hermannus. Sed codicum omnium editionumque veterum lectio unum et alterum Aeschyli versum praetermissum a Platone indicat. Neque vero καί, ut initio huius libri aliquoties, ad diversos poëtae locos iungendos appositum puto, quemadmodum Stephanus, qui καί, Οὔπω scripsit, sed ad descriptionis partes duas copulandas interiectum arbitror, ideoque post αἰθέρι, ubi Ald. et Steph. punctum habent, cum reliquis comma posui.

ὧν] *om.* Vind. F.

392 ἡμῖν] Hoc vulgo ante ἦν δ' ἐγώ collocatum, in Par. A. vero omissum, eo loco posui, quo legitur in Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. RUV.

λόγων] λέγων Amb. C.

πέρι ὁριζομένοις] Ita Par. K. sec. Bekk. Mon. B. Amb. C. Bekkerus et Stallbaumius. περιοριζομένοις reliqui codices et editi ante Bekkerum; quod quamquam de finibus quoquoversus constitutis et ad notionem et ambitum rei definiendum quasi circumductis intelligi possit, tamen ipsa accuratioris definitionis significatio verbo haud dubie minus usitato facta h. l. idonea ratione caret, quum verbum simplex et usu tritum plane sufficiat. Contra εἶδος λόγων πέρι non sine ratione dictum est pro εἶδος λόγων, et aliquantisper immorari audientem in cogitatione sermonum illorum iubet, de quibus adhuc disputatum est. Ita enim periphrasis ista genitivi explicanda videtur. Cf. L. IIII. p. 427. A: τὸ τοιοῦτον εἶδος νόμων πέρι καὶ πολιτείας. et quos locos Boeckhius ad Leg. L. III. p. 676. C. (in Platonis Minoëm p. 155. sq.) contulit; quo ipso Legum loco περιλάβωμεν in πέρι λάβωμεν mutandum esse perite ostendit.

οἵους] οἷς οἵους Vat. H. οἷς οὓς Amb. C. *quales cuique* Fic.

καὶ μή] καὶ οὓς μή Ven. B. Amb. C. Ang. B Vind. E(F. Flor. ACRT.) cum editis ante Bekkerum. Etiam Astio in comm. οὓς secundum Par. K. expungendum videbatur.

περὶ γάρ] π. μὲν γάρ Ven. B. Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT. Stallbaumius.

καὶ περὶ δαιμόνων] καὶ δὴ καὶ π. δ. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Haec Proclus loco proxime citato

δὲ δικαιοσύνη ἀλλότριον μὲν ἀγαθόν, οἰκεία δὲ ζημία· καὶ τὰ μὲν τοιαῦτα ἀπερεῖν λέγειν, τὰ δ' ἐναντία τούτων προστάξειν ᾄδειν τε καὶ μυθολογεῖν. ἢ οὐκ οἴει; Εὖ μὲν οὖν, ἔφη, οἶδα. Οὐκοῦν ἐὰν ὁμολογῇς ὀρθῶς με λέγειν, φήσω σε ὡμολογηκέναι ἃ πάλαι ἐζητοῦμεν; Ὀρθῶς, ἔφη, ὑπέλαβες. Οὐκοῦν περὶ ἀνθρώπων ὅτι C τοιούτους δεῖ λόγους λέγεσθαι, τότε διομολογησόμεθα, ὅταν εὕρωμεν, οἷόν ἐστι δικαιοσύνη καὶ ὡς φύσει λυσιτελοῦν τῷ ἔχοντι, ἐάν τε δοκῇ ἐάν τε μὴ τοιοῦτος εἶναι; Ἀληθέστατα, ἔφη. Τὰ μὲν δὴ λόγων πέρι ἐχέτω τέλος· τὸ δὲ λέξεως, ὡς ἐγᾦμαι, μετὰ τοῦτο σκεπτέον, καὶ ἡμῖν ἅ τε λεκτέον καὶ ὡς λεκτέον παντελῶς ἐσκέψεται. Καὶ ὁ Ἀδείμαντος Τοῦτο, ἦ δ' ὅς, οὐ μανθάνω ὅτι λέγεις. Ἀλλὰ μέντοι, ἦν δ' ἐγώ, δεῖ γε. ἴσως οὖν D

ad praestantiam daemonum humanam naturam longe superantem spectare statuit: τὸ τοὺς δαίμονας μόρια τῶν ψυχῶν ποιεῖν πάνυ (Cous. πᾶν) θαυμαζόντων ἐστὶ τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν καὶ οὐδαμοῦ προσποιουμένων τὸν ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτην μετὰ θεὸν καὶ δαίμονα (Creuz. θεοὺς καὶ δαίμονας) τάττοντα τό τε ἡρωϊκὸν καὶ τὸ ἀνθρώπειον γένος. Atqui Socrates communem Graecorum opinionem sequitur, qualis ex L. V. p. 469. A. cognoscitur.

τὸ λοιπὸν] τολοιπὸν Lob. Vind. BD.

εἴη ἂν] ἂν εἴη Ven. B. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV. Stallbaumius.

Δῆλα δή] Δηλαδή editi ante Bekkerum et codices a me visi.

δή] om. Fic. Astius in tert. ed. et Stallbaumius malunt δέ. Cf. ad L. II. p. 368. A. Huc referendum est οὐκοῦν infra (C) ante περὶ ἀνθρώπων.

τοῦτό γε] τοῦτό τε Vind. E.

ἐν τῷ παρόντι τάξαι] ἦν τ. π. τέταξαι Vind. F.

ἐρεῖν] εὑρεῖν Amb. C. Flor. T.

B δὲ πολλοὶ] δὲ om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἄθλιοι] ἄθλοι Ald. Bas. a.

ἐὰν] om. Ang. B.

λανθάνῃ] λάθῃ, cum vulg. in margine, Flor. R.

οἰκεία] οἰκία Vind. DE.

ἀπερεῖν] ἀπορεῖν Ang. B. Flor. ACR.

Οὐκοῦν ἐὰν] οὐκ οὖν ἂν Vind. F.

ὁμολογῇς] post ὀρθῶς Vind. D.

με] ante ὀρθῶς Amb. C. μὲν Vind. E.

ὑπέλαβες] ὑπέβαλες, sup. λ et β, Vat. B. Cf. p. 394. B. L. IIII. p. 424. C.

περὶ] καὶ π. Amb. C. Etiam C Ficinus et interposuit. περί γε Vind. F. Ang. B.

λέγεσθαι] ἐλέσθαι Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. ferre Fic.

διομολογησόμεθα] διωμολογησάμεθα Vat. H. Flor. ACV.

ἐάν — ἐάν] ἄν — ἄν Vind. F. Ang. B.

τοιοῦτος] τοιοῦτον Par. K. Vind. E.

τὸ δὲ] τὰ δὲ Vind. B. sec. Bekk. quod me fugit.

ἐγᾦμαι] ἐγὼ οἶμαι Lob. Vind. BD. Flor. V.

καὶ ὡς λεκτέον] om. Mon. B.

παντελῶς] om. Fic.

ἐσκέψεται] εὖ σκέψεται Mon. B.

ὅτι] ὃ Vind. B. ἔτι Bas. a.

τῇδε μᾶλλον εἴσῃ. ἄρ' οὐ πάντα, ὅσα ὑπὸ μυθολόγων ἢ ποιητῶν λέγεται, διήγησις οὖσα τυγχάνει ἢ γεγονότων ἢ ὄντων ἢ μελλόντων; Τί γὰρ, ἔφη, ἄλλο; Ἆρα οὖν οὐχὶ ἤτοι ἁπλῇ διηγήσει, ἢ διὰ μιμήσεως γιγνομένῃ, ἢ δι' ἀμφοτέρων περαίνουσι; Καὶ τοῦτο, ἦ δ' ὅς, ἔτι δέομαι σαφέστερον μαθεῖν. Γελοῖος, ἦν δ' ἐγώ, ἔοικα διδάσκαλος εἶναι καὶ ἀσαφής. ὥσπερ οὖν οἱ ἀδύ-

E νατοι λέγειν, οὐ κατὰ ὅλον, ἀλλ' ἀπολαβὼν μέρος τι πειράσομαί σοι ἐν τούτῳ δηλῶσαι ὃ βούλομαι. καί μοι εἰπέ· ἐπίστασαι τῆς Ἰλιάδος τὰ πρῶτα, ἐν οἷς ὁ ποιητής φησι τὸν μὲν Χρύσην δεῖσθαι τοῦ Ἀγαμέμνονος ἀπολῦσαι τὴν θυγατέρα, τὸν δὲ χαλεπαίνειν, τὸν δὲ,

393 ἐπειδὴ οὐχ ἐτύγχανε, κατεύχεσθαι τῶν Ἀχαιῶν πρὸς 435 τὸν θεόν; Ἔγωγε. Οἶσθ' οὖν, ὅτι μέχρι μὲν τούτων τῶν ἐπῶν· καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιοὺς, Ἀτρείδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν. λέγει τε αὐτὸς ὁ ποιητὴς καὶ οὐδ' ἐπιχειρεῖ ἡμῶν τὴν διάνοιαν ἄλλοσε τρέπειν, ὡς ἄλλος τις ὁ λέγων, ἢ αὐτός· τὰ δὲ μετὰ ταῦ-

D εἴσῃ] Ita codices a me visi, sed Vind. D. in ultima correctus, item Ald. Bas. ab. Steph. εἴσει recentiores.

ἄρ'] ἄρ' οὖν Vat. B.

Ἆρα] ἄρ' Lob. Vind. BE.

γιγνομένῃ] γιγνομένη Ald. Bas. ab.

περαίνουσι] περαίνουσιν Bekkerus.

ἔτι δέομαι σαφέστερον] σ. ἔ. δ. Vind. B.

Γελοῖος] γελοῖον Vind. D. a m. pr. In Bas. b. accentus excidit.

οἱ ἀδύνατοι] οἱ om. Vat. H. In Vind. E. ἁ int. vers. est. Simili sensu Demosthenes Mid. c. 39. in. τὸ μὴ δύνασθαι λέγειν inter caussas refert, quibus adducti homines ius suum non exsequantur.

E ἐπίστασαι] ἐπίσταται Vind. D. a m. pr.

Ἰλιάδος] Il. Steph.

ἀπολῦσαι] ἀπολύσαι Vind. D.

δὲ, ἐπειδὴ] δ' ἐπ. Ang. B. Flor. R.

κατεύχεσθαι τῶν Ἀχαιῶν] Hunc 393 locum commemorant Suidas et Photius in κατεύχεσθαι, ille breviter: κατεύχεσθαι· τὸ καταρᾶσθαι. οὕτω Πλάτων καὶ Σοφοκλῆς. hic pluribus, at non sine errore: κατεύχεσθαι· τὸ καταρᾶσθαι. οὕτως Πλάτων. κατεύχεσθαι τῶν Ἀχαιῶν· ἀντὶ τοῦ κατὰ τῶν Ἀχαιῶν εὔχεσθαι. οὕτως Σοφοκλῆς. Quae secundum nostrum locum corrigenda esse permutandis auctorum nominibus manifestum puto. Fuisse autem, qui hac tantum significatione κατεύχεσθαι dicendum statuerent, Antiatticista Bekkeri docet p. 104, 26: κατεύχεσθαι· ἐπὶ τοῦ ἀγαθοῦ, ἀντὶ τοῦ εὔχεσθαι. Φιλιππίδης Ἀδωνιαζούσαις.

δύω,] δύο Amb. C. Vat. H. Comma ab Aldo, Bas. ab. Bekkero et Stallbaumio omissum, a Stephano et Astio in pr. ed. post μάλιστα positum cum eodem Astio in sec. et tert. ed. hic collocavi, quo loco etiam Wolfius posuit, quia plures in exercitu Graeco-

τα ὥσπερ αὐτὸς ὢν ὁ Χρύσης λέγει καὶ πειρᾶται ἡμᾶς B ὅτι μάλιστα ποιῆσαι μὴ Ὅμηρον δοκεῖν εἶναι τὸν λέγοντα, ἀλλὰ τὸν ἱερέα, πρεσβύτην ὄντα. καὶ τὴν ἄλλην δὴ πᾶσαν σχεδόν τι οὕτω πεποίηται διήγησιν περί τε τῶν ἐν Ἰλίῳ καὶ περὶ τῶν ἐν Ἰθάκῃ καὶ ὅλῃ Ὀδυσσείᾳ παθημάτων. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Οὐκοῦν διήγησις μέν ἐστι καὶ ὅταν τὰς ῥήσεις ἑκάστοτε λέγῃ καὶ ὅταν τὰ μεταξὺ τῶν ῥήσεων; Πῶς γὰρ οὔ; Ἀλλ' ὅταν γέ τινα λέγῃ ῥῆσιν ὥς τις ἄλλος ὤν, ἆρ' οὐ τότε ὁμοι- C οῦν αὐτὸν φήσομεν ὅτι μάλιστα τὴν αὑτοῦ λέξιν ἑκάστῳ, ὃν ἂν προείπῃ ὡς ἐροῦντα; Φήσομεν· τί γάρ; Οὐκοῦν τό γε ὁμοιοῦν ἑαυτὸν ἄλλῳ, ἢ κατὰ φωνὴν ἢ κατὰ σχῆμα, μιμεῖσθαί ἐστιν ἐκεῖνον, ᾧ ἄν τις ὁμοιοῖ; Τί μήν; Ἐν δὴ τῷ τοιούτῳ, ὡς ἔοικεν, οὗτός τε καὶ οἱ ἄλλοι ποιηταὶ διὰ μιμήσεως τὴν διήγησιν ποιοῦνται. Πάνυ μὲν οὖν. Εἰ δέ γε μηδαμοῦ ἑαυτὸν ἀποκρύπτοιτο ὁ ποιητής, πᾶσα ἂν αὐτῷ ἄνευ μιμήσεως ἡ ποίη- D σίς τε καὶ διήγησις γεγονυῖα εἴη. ἵνα δὲ μὴ εἴπῃς, ὅτι

rum erant λαῶν κοσμήτορες, duali autem nominum propriorum δύω et alibi, e. g. Il. II. 406. additur, denique caesura sic melior fit.
οὐδ' ἐπιχειρεῖ ἡμῶν] οὐδὲ ἐ. ἡ. Vind. E. οὐδὲ ἐπιχειρεῖν ἡ. Flor. V. οὐ παρεῶν Vind. D. correctus.
μετὰ ταῦτα] μεταταῦτα Lob. Vind. BD. Ald. Bas. ab.
B ὅτι μάλιστα] ὁτιμάλ. Steph. Item infra C.
ποιῆσαι] πεῖσαι Lob. Vind. B. Vat. B. et int. vers. super vulgata Flor. T.
μὴ] τὸν Par. K.
τι] om. Vind. B.
οὕτω] οὔπω Flor. AC.
Ἰλίῳ] ἰλιάδι Vind. D.
περὶ] om. Vind. E.
ὅλῃ] ο... Vind. D.
τὰς ῥήσεις] τὰ ῥ. Flor. C.
ἑκάστοτε] ἑκάστου Vind. F.
ὅταν τὰ] ὅταν τὰς Vind. E. τὰ om. Vind. D.
ῥήσεων;] ῥήσεων. Ald. Steph.
γὰρ] γε Vind. F.
ὥς] ὅς Lob. Vind. D. Vat. M.
τις ἄλλος] ἄ. τις Vind. E.
αὑτοῦ] αὐ. Lob. Vind. BD. C Ald. Bas. ab. αὐτὴν Par. K.
προείπῃ] προείποι Par. K. προσείπῃ Ang. B. προσεῖπε Flor. R.
τί γάρ;] τί γὰρ οὔ; Ven. B. (Flor. RT.) cum editis ante Bekkerum. Cf. Soph. p. 233. C. ibique Heindorfius, cuius exemplis hoc addendum.
ἢ κατὰ φωνὴν ἢ κατὰ σχῆμα] *vel figura vel voce* Fic.
ᾧ] ὧν Lob. ὂν, sup. ᾧ, Vind. B.
Ἐν] εἰ Vat. B. a m. pr.
δὴ] δὲ Vind. D.
τῷ τοιούτῳ] τούτῳ Par. KD. Mon. B. Flor. U. *hoc* Fic.
καὶ διήγησις] καὶ ἡ. δ. Ven. D B. Vind. BE. Amb. C. Vat. H. (Flor. ACTV.) cum editis ante Bekkerum. Quum supra B. et p. 392. D. universa poësis narratio esse declarata sit, articulum ineptum esse apparet; quem etiam Astius in sec. ed. secundum Par. K. omittendum censebat, in tertia omisit.
εἴπῃς] εἴποις Par. D.

οὐκ αὖ μανθάνεις, ὅπως ἂν τοῦτο γένοιτο, ἐγὼ φράσω. εἰ γὰρ Ὅμηρος εἰπών, ὅτι ἦλθεν ὁ Χρύσης τῆς τε θυγατρὸς λύτρα φέρων καὶ ἱκέτης τῶν Ἀχαιῶν, μάλιστα δὲ τῶν βασιλέων, μετὰ τοῦτο μὴ ὡς Χρύσης γενόμενος ἔλεγεν, ἀλλ' ἔτι ὡς Ὅμηρος, οἶσθ', ὅτι οὐκ ἂν μίμησις ἦν, ἀλλ' ἁπλῆ διήγησις. εἶχε δ' ἂν ὧδέ πως· φράσω δὲ ἄνευ μέτρου· οὐ γάρ εἰμι ποιητικός· Ἐλθὼν ὁ ἱερεὺς E εὔχετο ἐκείνοις μὲν τοὺς θεοὺς δοῦναι ἑλόντας τὴν Τροίαν αὐτοὺς σωθῆναι, τὴν δὲ θυγατέρα οἱ λῦσαι δεξαμένους ἄποινα καὶ τὸν θεὸν αἰδεσθέντας. ταῦτα δὲ εἰπόντος αὐτοῦ οἱ μὲν ἄλλοι ἐσέβοντο καὶ συνῄνουν, ὁ δὲ Ἀγαμέμνων ἠγρίαινεν ἐντελλόμενος νῦν τε ἀπιέναι καὶ αὖθις μὴ ἐλθεῖν, μὴ αὐτῷ τό τε σκῆπτρον καὶ τὰ

οὐκ αὖ] οὐκ ἂν Par. DK. Vind. F. Ang. B. Flor. ACR. οὐκοῦν Vind. D.

μανθάνεις] μανθάνοις Par. DK. μανθάνῃς Vind. F. Ang. B.

ἐγὼ] ἐγώ σοι Vind. D.

τῆς τε] τοὺς τε Bas. a.

μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Lob. Vind. BE. Ald.

ἁπλῆ] ἁπλὴ Vind. D.

δὲ ἄνευ] δ' ἄνευ Lob. Vind. BD. Par. K. sec. Bip. Vat. M. Flor. U. Paullo ante post διήγησις Bekkerus et Stallbaumius commą pro colo, quod erat, posuerunt, quod ferri potest, si οἶσθ' ὅτι instar unius vocabuli habentur, quo modo grammatici δηλονότι usurpabant. Iidem verba φράσω usque ad ποιητικός lineis transversis a reliquis distinxerunt, quod genus interpunctionis non solum novitium, sed etiam inutile videtur.

E ἑλόντας τὴν Τροίαν αὐτοὺς σωθῆναι] Ita Par. A. Vat. H. Flor. V. ἑλεῖν τὴν Τροίαν αὐτοὺς δὲ σωθῆναι Ang. B. Flor. RT. ἑλόντας τὴν Τροίαν Mon. B. ἑλόντας τὴν Τροίαν αὐτοὺς δὲ σωθῆναι reliqui codices cum editis ante Astium, qui in sec. ed. δὲ omisit, quod etiam Heynio in obs. ad Il. T. IIII. p. 17. placuit. Neque Ficinus id legisse videtur: *ut incolumes ipsi Troiam caperent.* Tamen, nisi Par. A. auctoritas obstaret, δὲ cum Matthiaeo gramm. p. 1246. ferendum putarem. Nam simili anacoluthia non solum Xenophon Mem. III. 7, 8. quem laudavit Matthiae, sed etiam Plato Leg. L. IIII. p. 718. D. usus videtur: τὰ τοίνυν δὴ λεχθέντα ἔδοξέ τι μοι προὔργου δρᾶν εἰς τὸ περὶ ὧν ἂν παραινῇ (sc. ὁ νομοθέτης) μὴ παντάπασιν ὠμῆς ψυχῆς λαβόμενα, μᾶλλον δ' ἡμερώτερόν τε ἂν ἀκούειν καὶ εὐμενέστερον. in quibus si pro ἀκούειν positum esset ἀκουούσης τυχεῖν, quod scriptor primum in mente habuisse videtur, dictionis forma prorsus eadem exstitisset. Et quod Homerus εὖ δ' οἴκαδ' ἱκέσθαι habet, quamvis praecedente infinitivo (ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν) tamen anacoluthiae occasionem dare potuit.

οἱ] οἱ αὐτῷ Ven. B. Vind. E. Amb. C. Mon. B. Vat. H. (Flor. ACT.) editiones ante Astii secundam, qui conferatur. Heynius οἱ delebat.

ταῦτα] τοιαῦτα Ven. B. Vind. E. Amb. C. Ang. B. Vat. H (Flor. ACV.) cum editis ante Bekkerum; quod, quia sententia tantum verborum, non verba ipsa significata sunt, aptius videri poterat et

τοῦ θεοῦ στέμματα οὐκ ἐπαρκέσοι· πρὶν δὲ λυθῆναι αὐτοῦ τὴν θυγατέρα, ἐν Ἄργει ἔφη γηράσειν μετὰ οὗ· ἀπιέναι δὲ ἐκέλευε καὶ μὴ ἐρεθίζειν, ἵνα σῶς οἴκαδε ἔλ- 394 θοι. ὁ δὲ πρεσβύτης ἀκούσας ἔδεισέ τε καὶ ἀπῄει σιγῇ, ἀποχωρήσας δ' ἐκ τοῦ στρατοπέδου πολλὰ τῷ Ἀπόλλωνι εὔχετο τάς τε ἐπωνυμίας τοῦ θεοῦ ἀνακαλῶν καὶ ὑπομιμνήσκων καὶ ἀπαιτῶν εἴ τι πώποτε ἢ ἐν ναῶν οἰκοδομήσεσιν ἢ ἐν ἱερῶν θυσίαις κεχαρισμένον δωρήσαιτο· ὧν δὴ χάριν κατεύχετο τῖσαι τοὺς Ἀχαιοὺς τὰ ἃ δάκρυα τοῖς ἐκείνου βέλεσιν. Οὕτως, ἦν δ' ἐγώ, ὦ B ἑταῖρε, ἄνευ μιμήσεως ἁπλῆ διήγησις γίγνεται. Μανθάνω, ἔφη. Μάνθανε τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ταύτης αὖ ἐναντία γίγνεται, ὅταν τις τὰ τοῦ ποιητοῦ, τὰ μεταξὺ

ab Astio in tert. ed. servatum est. — *haec* Fic.

ἐσέβοντο] ἐσέβοντό τε Mon. B. Flor. U.

ἐπαρκέσοι] ἐπαρκέση Vind. B. Vat. M. Flor. T. ἐπαρκέσκεισοι Vind. F. ἐπαρκέσειεν Vat. B. ἐπαρκέσειε Bekkerus. Quum in oratione recta futurum indicativi haud raro his coniunctionibus subiectum inveniatur, optativus eiusdem temporis nullam hic offensionem habere potest.

μετὰ οὗ] μετ' αὐτοῦ Lob. Vind. B. Vat. BM. Amb. C. Ang. B. Flor. CRT.

δὲ ἐκέλευε] δ' ἐκ. Vind. E. Amb. C. Vat. H. δὲ ἐκέλευσε Vind. D. Imperfectum repetitam iussionem significat, cuius prima mentio facta est verbis ἐντελλόμενος νῦν τε ἀπιέναι.

μὴ ἐρεθίζειν] ἐ, quod secundum Valckenarii coniecturam Astius in sec. ed. interposuit, et ipse vellem in aliquo bono libro repertum.

σῶς] σῷς Ald.

394 ἔλθοι] ἔλθη Vind. BD. Vat. M. et, sup. οι, Lob.

τε] *om.* Flor. T.

ἀπῄει] ἀπείη Vind. D. ἀπῆλθε Vind. B.

δ' ἐκ] δὲ ἐκ Lob. Vind. BE. δ' ἢ Ang. B.

στρατοπέδου] στραπέδου Vind. D.

τῷ] τὰ Vind. F.

τάς τε] τάς γε Vind. F. Flor. R.

ἢ] *om.* Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT.

οἰκοδομήσεσιν] οἰκοδομήσεσι Bas. b. οἰκοδομήμασιν Vind. D. Flor. U. Par. K. sec. Bip. οἰκοδομήμασι Par. K. sec. Bekk. Mon. B.

κεχαρισμένον] κεχαρισμένος Vind. D.

δωρήσαιτο] δωρήσατο Vind. D. δωρήσεται Vind. E.

τῖσαι] τίσαι editi ante Bekkerum cum codicibus a me visis.

ἃ] *om.* Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Ang. B. Est vero necessarium; neque Platoni, si eo usus est, potuit prorsus alienum a sermone Attico videri, quemadmodum visum est Matthiaeo gramm. p. 279. et ipsi Stephano in suppl. adn. p. 77. qui reliquum totius metaphrasis colorem haud respiciens τὰ ἃ Platonem statuit quam τὰ ἑαυτοῦ dicere maluisse, quia ipse Homerus ἐν διηγήσει sic dicturus fuisset.

ἁπλῆ] ἁπλὴ Vind. D. τεπλῆ B Vind. E.

γίγνεται] γίν. Ald. Bas. ab. Steph.

αὖ] *om.* Vind. B. Fic.

τὰ τοῦ ποιητοῦ] *om.* Mon. B.

ξὺ τῶν ῥήσεων, ἐξαιρῶν τὰ ἀμοιβαῖα καταλείπῃ. Καὶ τοῦτο, ἔφη, μανθάνω, ὅτι ἔστι τὸ περὶ τὰς τραγῳδίας τοιοῦτον. Ὀρθότατα, ἔφην, ὑπέλαβες· καὶ οἶμαί σοι ἤδη δηλοῦν ὃ ἔμπροσθεν οὐχ οἷός τ' ἦ, ὅτι τῆς ποιή- C σεώς τε καὶ μυθολογίας ἡ μὲν διὰ μιμήσεως ὅλη ἐστίν, ὥσπερ σὺ λέγεις, τραγῳδία τε καὶ κωμῳδία, ἡ δὲ δι' ἀπαγγελίας αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ· εὕροις δ' ἂν αὐτὴν μάλιστά που ἐν διθυράμβοις· ἡ δ' αὖ δι' ἀμφοτέρων, ἔν τε τῇ τῶν ἐπῶν ποιήσει, πολλαχοῦ δὲ καὶ ἄλλοθι, εἴ μοι μανθάνεις. Ἀλλὰ ξυνίημι, ἔφη, ὃ τότε ἐβούλου λέγειν. Καὶ τὸ πρὸ τούτου δὴ ἀναμνήσθητι, ὅτι ἔφαμεν, ἃ μὲν λεκτέον, ἤδη εἰρῆσθαι, ὡς δὲ λεκτέον, ἔτι σκεπτέον εἶναι. D Ἀλλὰ μέμνημαι. Τοῦτο τοίνυν αὐτὸ ἦν ὃ ἔλεγον, ὅτι χρείη

ῥήσεων] *φύσεων* Vind. E.

ἐξαιρῶν] Ita Par. A. Mon. B. *ἐξαίρων* reliqui cum editis ante Astium, qui in sec. ed. verum e coniectura restituit. Cf. Rückertus ad Platonis Symp. ab ipso editum p. 24.

καταλείπῃ] Praesens, quod propter *ἐξαιρῶν* necessarium videtur, Bekkerus secundum Par. AK. Vat. BM. Ven. C. Mon. B. exhibuit. Idem legitur in Lob. Vind. D. Flor. U. Reliqui cum editis ante Bekkerum et Stallbaumio *καταλίπῃ*. Sed in Par. D. penultimae superscriptum est *ει*.

ἔστι] Ita Lob. Ald. Bekkerus et Stallbaumius. *ἐστὶ* Vindobonenses, Bas. ab. Steph. cui locus, quem tenet verbum, refragatur.

τοιοῦτον] *τοιοῦτο* Vind. F. Ang. B.

Ὀρθότατα] *ὀρθώτατα* Vind. F.

οἶμαί σοι] *οἶμαι σοὶ* Steph.

οὐχ οἷός τ' ἦ] Sic Ven. C. et a m. pr. Vind. D. et Bekkerus. Pro *ἦ* Par. DK. sec. Bekk. et Vat. H. *εἰ*, Vind. E. *εἴης*, reliqui et Ald. Bas. ab. Steph. cum Stallbaumio *ἦν* habent. In Lob. Vind. B. pro *τ'* est *τε*. *non valebas* Fic.

ἡ μὲν διὰ μιμήσεως etc.] *Τρεῖς δέ φησιν ὁ Πλάτων λόγων ἰδέας, δραματικήν, ἔνθα ὁ ποιητὴς συνεχῶς εὐδοκιμεῖ τοῖς ἤθεσι τῶν ὑποκειμένων προσώπων, ἀμίμητον, ὡς τὴν Φωκυλίδου, μιμητικήν, ὡς τὴν Ἡσιόδου.* Schol. ad Hom. Il. p. 79, b. 35. Bekk. qui rivulus ex hoc capite ductus videtur.

ὅλη] *ὃ δὴ* Ven. C. Vind. D. C Par. DK. Mon. B. Flor. U. *ᾠδὴ* Lob. Vind. B. Vat BM.

λέγεις] *dicebas* Fic.

τε] *om.* Flor. T.

ἀπαγγελίας] *ἐπαγγελίας* Lob. Vind. B. Vat. BM. Flor. T.

ἡ δ'] *ἦν δ'* Vind. E. *ἥδ'* Ald. Bas. ab.

εἴ μοι μανθάνεις] *εἴ μοι μανθάνοις* Ven. B. *οἶμαι μανθάνεις* Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U. *si modo intelligis* Fic. *εἴ που μανθάνεις* Astius in sec. et tert. ed. et Stallbaumius, uti coniecerat Heindorfius ad Charm. §. 28. Neque Stephano in suppl. adn. p. 77. dativus satis aptus hic videbatur, qui ex mea sententia re nihil differt ab illo Leg. L. I. p. 644. C: *καί μοι δι' εἰκόνος ἀποδέξασθε.* Heindorfii coniecturam etiam Engelhardius, vir doctus et diligens, ad Plat. Lach. p. 42. improbat.

ἔφη] *φησὶν* Vind. D.

τὸ πρὸ τούτου] *τοπροτούτου* Vind. B.

ὅτι — εἶναι] laudat Priscianus

διομολογήσασθαι, πότερον ἐάσομεν τοὺς ποιητὰς μιμουμένους ἡμῖν τὰς διηγήσεις ποιεῖσθαι, ἢ τὰ μὲν μιμουμένους, τὰ δὲ μή, καὶ ὁποῖα ἑκάτερα, ἢ οὐδὲ μιμεῖσθαι. Μαντεύομαι, ἔφη, σκοπεῖσθαί σε, εἴ τε παραδεξόμεθα τραγῳδίαν τε καὶ κωμῳδίαν εἰς τὴν πόλιν εἴ τε καὶ οὔ. Ἴσως, ἦν δ' ἐγώ, καὶ πλείω ἔτι τούτων· οὐ γὰρ δὴ ἔγωγέ πω οἶδα· ἀλλ' ὅπῃ ἂν ὁ λόγος ὥσπερ πνεῦμα φέρῃ, ταύτῃ ἰτέον. Καὶ καλῶς γ', ἔφη, λέγεις. Τόδε τοίνυν, E ὦ Ἀδείμαντε, ἄθρει, πότερον μιμητικοὺς ἡμῖν δεῖ εἶναι τοὺς φύλακας, ἢ οὔ. ἢ καὶ τοῦτο τοῖς ἔμπροσθεν ἕπεται, ὅτι εἷς ἕκαστος ἓν μὲν ἂν ἐπιτήδευμα καλῶς ἐπιτηδεύοι, πολλὰ δ' οὔ, ἀλλ' εἰ τοῦτο ἐπιχειροῖ, πολλῶν ἐφαπτόμενος πάντων ἀποτυγχάνοι ἄν, ὥστ' εἶναί που

L. XVIII. T. II. p. 218. Krehl. Pro ὅτι Mon. B. ὅτε a m. s. habet.

μὲν λεκτέον] Inter haec Vind. D. a m. s. μὴ superscriptum habet.

ἤδη] εἴδη Ang. B.

ὡς] ἃ Vind. D.

ἔτι σκεπτέον] ἐπισκεπτέον Lob. Vind. B. Vat. BM. Priscianus.

αὐτὸ ἦν] αὐτῷ ἦν δ' ἐγὼ Vind. E.

ὃ] *om.* Amb. C.

D χρείῃ] χρεί' ἢ Vind. E. χρὴ Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ang. B. et a m. s. Flor. RT.

παραδεξόμεθα] παραδεξώμεθα Vat. H.

τε] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM.

εἰς τὴν πόλιν] ἐν τῇ πόλει Ven. B.

ἦν δ' ἐγὼ] δὲ Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACV. *So. Fortasse autem et his plura* etc. Fic. ἦν δ' ἔγωγέ πω etc. omissis mediis (ἐγὼ — δὴ) Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. K. ἦν δ' ἀλλ' ἔγωγε οὔπω etc. Mon. B. ἦν δ' ἀλλὰ ἔγωγε οὔπω etc. Flor. U. a m. s. ἦν δ' ἔγωγε οὔπω μὴν οἶδα etc. Par. D. a m. s. ἦν δ' ἐγὼ οὔ πω οἶδα etc. Vind. D. a m. s. ἦν δ' ἔγωγέ πω οἶδα a m. pr.

καὶ πλείω] ἴσως δὲ καὶ πλείω Vind. F. Ang. B. Flor. RT.

ὅπῃ] ὅποι Vat. B. Vind. E. Mon. B. et a m. s. Flor. U.

φέρῃ] φέροι Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. M. Flor. TU. φέρει Ald. Bas. ab.

ταύτῃ] ταύτην Vat. B.

καλῶς] κακῶς Vind. F.

γ'] γε Vind. F. *om.* Par. K. sec. Bekk. Vind. E. Mon. B. Flor. U.

ἔφη] *om.* Vind. F.

Τόδε] τότε Mon. B. E

ἢ οὔ] ποῦ Vind. F. In Vind. D. post haec signum mutatae personae est.

ὅτι εἷς — πολλὰ δ' οὔ] adhibuit Priscianus L. XVIII. T. II. p. 198. Krehl. et secundum Putschium p. 1778. et ed. Basil. a. 1554. p. 715. ἐπιτηδεύει, in extremis autem etiam secundum Krehlium δὲ sine elisione scripsit.

ἐπιχειροῖ] ἐπιχειρεῖ Vind. BE. Par. K. Vat. M. Flor. U. ἐπιχειροίη Amb. C. Flor. T. Stallbaumius. Cf. ad L. IIII. p. 428. D.

πολλῶν] *om.* Vind. D.

πάντων] Astius in sec. ed. πάντως in textu, in tertia sub textu quasi probabilius posuit, cui assentitur Stallbaumius. Sed verbum ἀποτυγχάνειν haud insolita brevitate primum cum genitivo

ξὺ τῶν ῥήσεων, ἐξαιρῶν τὰ ἀμοιβαῖα καταλείπῃ. Καὶ τοῦτο, ἔφη, μανθάνω, ὅτι ἔστι τὸ περὶ τὰς τραγῳδίας τοιοῦτον. Ὀρθότατα, ἔφην, ὑπέλαβες· καὶ οἶμαί σοι ἤδη δηλοῦν ὃ ἔμπροσθεν οὐχ οἷός τ' ἦ, ὅτι τῆς ποιή-
C σεώς τε καὶ μυθολογίας ἡ μὲν διὰ μιμήσεως ὅλη ἐστίν, ὥσπερ σὺ λέγεις, τραγῳδία τε καὶ κωμῳδία, ἡ δὲ δι' ἀπαγγελίας αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ· εὕροις δ' ἂν αὐτὴν μάλιστά που ἐν διθυράμβοις· ἡ δ' αὖ δι' ἀμφοτέρων, ἔν τε τῇ τῶν ἐπῶν ποιήσει, πολλαχοῦ δὲ καὶ ἄλλοθι, εἴ μοι μανθάνεις. Ἀλλὰ ξυνίημι, ἔφη, ὃ τότε ἐβούλου λέγειν. Καὶ τὸ πρὸ τούτου δὴ ἀναμνήσθητι, ὅτι ἔφαμεν, ἃ μὲν λεκτέον, ἤδη εἰρῆσθαι, ὡς δὲ λεκτέον, ἔτι σκεπτέον εἶναι.
D Ἀλλὰ μέμνημαι. Τοῦτο τοίνυν αὐτὸ ἦν ὃ ἔλεγον, ὅτι χρείη

ῥήσεων] ῥύσεων Vind. E.

ἐξαιρῶν] Ita Par. A. Mon. B. ἐξαίρων reliqui cum editis ante Astium, qui in sec. ed. verum e coniectura restituit. Cf. Rückertus ad Platonis Symp. ab ipso editum p. 24.

καταλείπῃ] Praesens, quod propter ἐξαιρῶν necessarium videtur, Bekkerus secundum Par. AK. Vat. BM. Ven. C. Mon. B. exhibuit. Idem legitur in Lob. Vind. D. Flor. U. Reliqui cum editis ante Bekkerum et Stallbaumio καταλίπῃ. Sed in Par. D. penultimae superscriptum est ει.

ἔστι] Ita Lob. Ald. Bekkerus et Stallbaumius. ἐστὶ Vindobonenses, Bas. ab. Steph. cui locus, quem tenet verbum, refragatur.

τοιοῦτον] τοιοῦτο Vind. F. Ang. B.

Ὀρθό[...]ώτατα Vind. F
οἶμαί [...] σοὶ Steph
οὐχ [...]ic Ve[...]
a m. [...] et
Pro[...] sec.
Va[...] E. εἴ[...]
Al[...]eph. c[...]
m[...] In I[...]
p[...] non [...]

ὑποκειμένων προσώπων, ἀμίμητον, ὡς τὴν Φωκυλίδου, μιμητικήν, ὡς τὴν Ἡσιόδου. Schol. ad Hom. Il. p. 79, b. 35. Bekk. qui rivulus ex hoc capite ductus videtur.

ὅλη] ὃ δὴ Ven. C. Vind. D. C Par. DK. Mon. B. Flor. U. ὡδὴ Lob. Vind. B. Vat. BM.

λέγεις] dicebas Fic.

τε] om. Flor. T.

ἀπαγγελίας] ἐπαγγελίας Lob. Vind. B. Vat. BM. Flor. T.

ἡ δ'] ἦν δ' Vind. E. ἦδ' Ald. Bas. ab.

εἴ μοι μανθάνεις] εἴ μοι μανθάνοις Ven. B. οἶμαι μανθάνεις Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U. si modo intelligis Fic. εἴ μου μανθάνεις [...] in sec. et tert [...] uti

[...] vir do- [...] Plat. Lach

διομολογήσασθαι, πότερον ἐάσομεν τοὺς ποιητὰς μιμουμένους ἡμῖν τὰς διηγήσεις ποιεῖσθαι, ἢ τὰ μὲν μιμουμένους, τὰ δὲ μή, καὶ ὁποῖα ἑκάτερα, ἢ οὐδὲ μιμεῖσθαι. Μαντεύομαι, ἔφη, σκοπεῖσθαί σε, εἴ τε παραδεξόμεθα τραγῳδίαν τε καὶ κωμῳδίαν εἰς τὴν πόλιν εἴ τε καὶ οὔ. Ἴσως, ἦν δ' ἐγώ, καὶ πλείω ἔτι τούτων· οὐ γὰρ δὴ ἔγωγέ πω οἶδα· ἀλλ' ὅπῃ ἂν ὁ λόγος ὥσπερ πνεῦμα φέρῃ, ταύτῃ ἰτέον. Καὶ καλῶς γ', ἔφη, λέγεις. Τόδε τοίνυν, E ὦ Ἀδείμαντε, ἄθρει, πότερον μιμητικοὺς ἡμῖν δεῖ εἶναι τοὺς φύλακας, ἢ οὔ. ἢ καὶ τοῦτο τοῖς ἔμπροσθεν ἕπεται, ὅτι εἷς ἕκαστος ἓν μὲν ἂν ἐπιτήδευμα καλῶς ἐπιτηδεύοι, πολλὰ δ' οὔ, ἀλλ' εἰ τοῦτο ἐπιχειροῖ, πολλῶν ἐφαπτόμενος πάντων ἀποτυγχάνοι ἄν, ὥστ' εἶναί που

L. XVIII. T. II. p. 218. Krehl. Pro ὅτι Mon. B. ὅτε a m. s. habet.

μὲν λεκτέον] Inter haec Vind. D. a m. s. μὴ superscriptum habet.

ἤδη] εἴδη Ang. B.

ὡς] ἃ Vind. D.

ἔτι σκεπτέον] ἐπισκεπτέον Lob. Vind. B. Vat. BM. Priscianus.

αὐτὸ ἦν] αὐτῷ ἦν δ' ἐγὼ Vind. E.

ὃ] om. Amb. C.

D χρείη] χρεί' ἢ Vind. E. χρὴ Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ang. B. et a m. s. Flor. RT.

παραδεξόμεθα] παραδεξώμεθα Vat. H.

τε] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.

εἰς τὴν ... τῇ πόλει ... B.

... E. Amb. ... So. For... ...lura etc. Fic. ...tc. omissis me... Lob. Vind. B. ... C. ...

καὶ πλείω] ἴσως δὲ καὶ πλείω Vind. F. Ang. B. Flor. RT.

ὅπῃ] ὅποι Vat. B. Vind. E. Mon. B. et a m. s. Flor. U.

φέρῃ] φέροι Lob. Vind. E. Mon. B. Vat. M. Flor. TU. φέρει Ald. Bas. ab.

ταύτῃ] ταύτην Vat. B.

καλῶς] κακῶς Vind. F.

γ'] γε Vind. F. om. Par. K sec. Bekk. Vind. E. Mon. B. Flor. U.

ἔφη] om. Vind. F.

C Τόδε] τότε Mon. B. ... ...c.

ἢ οὔ] ποῦ Vind. F ...

D. post haec ... sonae est. ... Vat.

ὅτι εἷς — ... ...ob. exhibuit Pr... ... δὲ habet p. 198. K... ...schium ... 1554 ... μιμεῖσθαι] ... Trinc. inter ... E. ... ...σίους, ἐλευθέρους] ... habet Ang. B. ... τὰ δὲ Vind. E. Flor. ... Stob. ... ποιεῖν] om. Stob. cod. B. ...ήσασθαι] αἰσθάνεσθαι Stob. ...c.

...ηδ'] μηδὲ Vind. E. Flor. CRV.

ἵνα μὴ] ἵν' Lob. Vind. BD Par. K. sec. Bip.

ἐλλόγιμος; Τί δ' οὐ μέλλει; Οὐκοῦν καὶ περὶ μιμήσεως ὁ αὐτὸς λόγος, ὅτι πολλὰ ὁ αὐτὸς μιμεῖσθαι εὖ
395 ὥσπερ ἓν οὐ δυνατός; Οὐ γὰρ οὖν. Σχολῇ ἄρα ἐπιτηδεύσει γέ τι ἅμα τῶν ἀξίων λόγου ἐπιτηδευμάτων καὶ πολλὰ μιμήσεται καὶ ἔσται μιμητικὸς, ἐπεί που οὐδὲ τὰ δοκοῦντα ἐγγὺς ἀλλήλων εἶναι δύο μιμήματα δύνανται οἱ αὐτοὶ ἅμα εὖ μιμεῖσθαι, οἷον κωμῳδίαν καὶ τραγῳδίαν ποιοῦντες. ἢ οὐ μιμήματα ἄρτι τούτω ἐκάλεις; Ἔγωγε, καὶ ἀληθῆ λέγεις, ὅτι οὐ δύνανται οἱ αὐτοί. Οὐδὲ μὴν ῥαψῳδοί γε καὶ ὑποκριταὶ ἅμα. Ἀληθῆ.
B Ἀλλ' οὐδέ τοι ὑποκριταὶ κωμῳδοῖς τε καὶ τραγῳδοῖς οἱ αὐτοί· πάντα δὲ ταῦτα μιμήματα. ἢ οὔ; Μιμήματα. Καὶ ἔτι γε τούτων, ὦ Ἀδείμαντε, φαίνεταί μοι εἰς

suo construitur, deinde sequentia regit ita, ut eo caruisse et pro οὐ τυγχάνειν positum esse videatur. Sensum bene expressit Ficinus: *in singulis ita deficiet, ut in nullo evadat egregius.*

ἐλλόγιμος;] ἐλλόγιμος. editi ante Astium, qui in addendis ad ed. sec. signum interrogandi posuit. Scilicet illud ἢ ante καὶ τοῦτο non ut proximum ante οὐ ad πότερον referendum, sed indicium novae sententiae est, quae si vera sit, dubitationem in prioribus significatam et dispiciendi necessitatem Adimanto impositam tollat. Itaque rogat Socrates, an vera sit.

Οὐκοῦν] οὐκοῦν δὴ Par. K.

ἓν] σὺ Vind. D.

δυνατός;] δυνατός. Ald. Steph.

οὖν. Σχολῇ] οὖν σχολῇ Vind. D. a m. pr. οὖν σχολῇ. οὐκ Mon. B. Flor. U. οὖν. Σχολῇ Ald. Bas. ab.

395 γέ τι] in Vind. B. Vat. M. ante ἄρα ἐπιτηδεύσει leguntur. Bekkerus e coniectura scripsit τέ τι, quem tacite secutus est Stallbaumius. Ita et ἅμα supervacaneum et id, quod gravissimum est ad multiplicem imitationem proscribendam, quum etiam simplicem pene excludere videatur, scilicet si quis addictus honesto studio sit, minus insigne redditur.

που] om Vind. E.

δύνανται] δύναιντο Par. DK. δύναιντ' ἂν Mon. B. Flor. U. Stallbaumius.

ποιοῦντες] ποιοῦντος Vind. D. om. Fic.

μιμήματα] Ita Ven. B. Vind. E. Amb. C. Vat. H. (Flor. ACT.) cum editis ante Bekkerum. μιμήματά τε Par. ADK. Lob. Vind. BD. Ven. C. Vat. BM. Flor. V. μιμήματε Vind. F. Mon. B. Ang. B. Flor. RU. Bekkerus. *imitationes quasdam* Fic. Cf. var. lect. ad p. 391. C. Codicibus optionem inter pluralem et dualem liberam relinquentibus illum praetuli, quia duas has esse imitationes Adimantus non dixerat, sed simpliciter primum p. 394. B. tragoediam, tum D. tragoediam et comoediam ad id genus retulerat. Accedit, quod dualis ob sequentem τούτω librariis necessarius videri poterat. Etiam Stallbaumius μιμήματα tenuit, Astius in tert. ed. Bekkerum secutus est.

ἄρτι τούτω] τ. ἄ. Ang. B. τοῦτο ἄ. Vind. F. τούτω Par. DK. Mon. B. ἀντὶ τούτων Lob. Vind. BD. Vat. BM. ἄρτι τούτῳ Ald. Bas. ab.

ἀληθῆ] ἀληθῆ γε Par. A. Bekkerus; qua voculae iteratione desiderium eius, quod deinceps et

σμικρότερα κατακεκερματίσθαι ἡ τοῦ ἀνθρώπου φύσις, ὥστ' ἀδύνατος εἶναι πολλὰ καλῶς μιμεῖσθαι, ἢ αὐτὰ ἐκεῖνα πράττειν, ὧν δὴ καὶ τὰ μιμήματά ἐστιν ἀφομοιώματα. Ἀληθέστατα, ἦ δ' ὅς. Εἰ ἄρα τὸν πρῶτον λόγον διασώσομεν, τοὺς φύλακας ἡμῖν τῶν ἄλλων πασῶν δημιουργιῶν ἀφειμένους δεῖν εἶναι δημιουργοὺς C ἐλευθερίας τῆς πόλεως πάνυ ἀκριβεῖς καὶ μηδὲν ἄλλο ἐπιτηδεύειν, ὅτι μὴ εἰς τοῦτο φέρει, οὐδὲν δὴ δέοι ἂν 436 αὐτοὺς ἄλλο πράττειν οὐδὲ μιμεῖσθαι· ἐὰν δὲ μιμῶνται, μιμεῖσθαι τὰ τούτοις προσήκοντα εὐθὺς ἐκ παίδων, ἀνδρείους, σώφρονας, ὁσίους, ἐλευθέρους καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα, τὰ δ' ἀνελεύθερα μήτε ποιεῖν μήτε δεινοὺς εἶναι μιμήσασθαι, μηδ' ἄλλο μηδὲν τῶν αἰσχρῶν, ἵνα μὴ

secundum haec exspectabat Adimantus, paullo acrius significatur. Qui quum in sequentibus satis tranquille respondeat, vulgata lectio praestare visa est.

λέγεις] λέγειν Vind. D.

ῥαψῳδοί γε] γε ῥαψῳδοί τε Flor. R. Vind. F. ῥαψωδοὶ Lob. Vind. B.

οὐδέ τοι] οὐδ' ἔτι Mon. B.

B σμικρότερα] Ita Par. A. Lob. Vind. B. Vat. BHM. μικρότερα reliqui mei et Bekkeriani cum Ald. Bas. ab. Steph. Stallbaumius tacite σμ. edidit.

κατακεκερματίσθαι] κατακερματεῖσθαι Vind. F. κατακερματίσθαι Par. K. sec. Bip. κατακεκερματεῖσθαι Ang. B. Pollux VIIII. 88: κατακεκερματίσθαι μὲν ἐπὶ λόγου Πλάτων, ἐπὶ δὲ ἀργυρίου Ἀριστοφάνης etc.

ὥστ'] ὥστε Vind. E.

ὧν] ἃ Lob. Vind. B (in marg. hic: γρ. ὧν) D. Ven. C. Par. K. Vat. BM.

καὶ τὰ] κατὰ Lob. Vind. D. Vat. B. Ven. C. Par. K. sec. Bekk. κατὰ τὰ sec. Bip.

ἐστιν] ἐστι Ald. Bas. ab.

Εἰ ἄρα — ἦ δ' ὅς D] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 273.

διασώσομεν] διαδώσομεν Vind. E. Amb. C. Flor. ACT.

δημιουργιῶν] δημηουργιῶν Lob. a m. pr. δημιουργῶν Par. K. sec. Bip. Stobaeus, excepto cod. A.

ἀφειμένους δεῖν] ἀ. δεῖ Vind. DE. Flor. R. ἀφιμένους δεῖν Vind. B. Par. D. ἀφείλομεν οὓς δεῖ Ang. B. Stobaeus, cuius ex margine Gesn. Gaisfordius ἀφειμένους δεῖν recepit.

εἶναι] εἶναι εἶναι Amb. C.

πόλεως πάνυ ἀκριβεῖς] πόλεως; πάνυ ἀκριβῶς Stob. Trinc. C

φέρει,] φέρει. Stob. Ald.

δὴ] om. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV. δὲ δὴ Stob. excepto cod. B. qui solum δὲ habet.

ἐὰν δὲ μιμῶνται, μιμεῖσθαι] om. Stob. cod. A. Trinc. inter versus habet Vind. E.

σώφρονας, ὁσίους, ἐλευθέρους] in margine habet Ang. B.

τὰ δ'] τὰ δὲ Vind. E. Flor. ACRV. Stob.

μήτε ποιεῖν] om. Stob. cod. B.

μιμήσασθαι] αἰσθάνεσθαι Stob. Trinc.

μηδ'] μηδὲ Vind. E. Flor. ACRV.

ἵνα μὴ] ἵν' Lob. Vind. BD. Par. K. sec. Bip.

ἐκ τῆς μιμήσεως τοῦ εἶναι ἀπολαύσωσιν. ἢ οὐκ ᾔσθη-
D σαι, ὅτι αἱ μιμήσεις, ἐὰν ἐκ νέων πόῤῥω διατελέσωσιν, εἰς ἔθη τε καὶ φύσιν καθίστανται καὶ κατὰ σῶμα καὶ φωνὰς καὶ κατὰ τὴν διάνοιαν; Καὶ μάλα, ἦ δ' ὅς. Οὐ δὴ ἐπιτρέψομεν, ἦν δ' ἐγώ, ὧν φαμὲν κήδεσθαι καὶ δεῖν αὐτοὺς ἄνδρας ἀγαθοὺς γενέσθαι, γυναῖκα μιμεῖσθαι, ἄνδρας ὄντας, ἢ νέαν ἢ πρεσβυτέραν, ἢ ἀνδρὶ λοιδορουμένην ἢ πρὸς θεοὺς ἐρίζουσάν τε καὶ μεγαλαυ-
E χουμένην, οἰομένην εὐδαίμονα εἶναι, ἢ ἐν ξυμφοραῖς τε καὶ πένθεσι καὶ θρήνοις ἐχομένην· κάμνουσαν δὲ ἢ ἐρῶσαν ἢ ὠδίνουσαν, πολλοῦ καὶ δεήσομεν. Παντάπασι μὲν οὖν, ἦ δ' ὅς. Οὐδέ γε δούλας τε καὶ δούλους πράττοντας ὅσα δούλων. Οὐδὲ τοῦτο. Οὐδέ γε ἄνδρας

τοῦ εἶναι] bis deinceps scriptum est in Vind. E. τὸ εἶναι Astius in sec. et tert. ed. et Stallbaumius, probante Matthiaeo gramm. p. 635. Scilicet bonum et malum, quod aliquem ex aliqua re vel persona redundat, accusativo apponi huic verbo solet, et ubi rei vel personae ipsius significatio genitivo accedit, quartus casus fere necessarius est. Cf. L. I. p. 330. D. L. IIII. init. Sed hoc loco per praepositionem definita genitivi τῆς μιμήσεως potestate nihil obstabat, quo minus alter adderetur, qui totum indicaret, cuius pars esset malum illud ex imitatione redundans. Similiter Phaedro p. 255. D: ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολελαυκώς. Vt vero ab imitatione turpium absterreret, satis erat verendum ostendisse, ne forte aliquid τοῦ εἶναι ex ea contraheretur.

ἢ — διατελέσωσιν] om. Stob. cod. B. Pro ἢ in (Flor. C.) Stob. Gesn. Gaisf. editisque ante Astium ἢ legitur.

D ὅτι] ὡς Flor. T.

ἐὰν] ἂν Vind. F.

ἔθη] ἤθη Stob. *mores* Fic.

φύσιν] φύσεις Vind. D.

καθίστανται] μεθίστανται Vind. E.

κατὰ] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK.

σῶμα] σώματα Vind. D. σῶμά τε Mon. B. Flor. U.

φωνὰς] κατὰ φ. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τὴν] om. Par. K. Vind. E. Mon. B. Flor. U. probante Stallbaumio, credo, quia σῶμα et φωνὰς sine articulo posita sunt. Sed eorum neutrum ita ut hoc tertium generis instar habendum esse iam ex eo colligitur, quod duo sunt, quibus plura etiam, ut βαδισμὸς, βλέμμα et similia adiici potuissent (quam ob rem neque τε post σῶμα, quod Stallbaumius simul requirit, neque κατὰ ante φωνὰς admittendum) quibus omnibus articulo carentibus, utpote rebus singularibus et in genere comprehensis, ex altero genere opposita item singularia pariter caritura essent articulo, sed genus ipsum oppositum, ut hic, cum articulo ponendum fuit.

Καὶ μάλα] *et maxime quidem* Fic.

ἐπιτρέψομεν] *permittimus* Fic.

ὧν φαμὲν κήδεσθαι] Cf. p. 388. A.

ἄνδρας ἀγαθοὺς γενέσθαι] γεν. ἄν. ἀγ. Ven. B. Amb. C. Vat. H. ἄν. γεν. ἀγ. Vind. E. Flor. ACRTV. Stallbaumius.

κακοὺς, ὡς ἔοικε, δειλούς τε καὶ τὰ ἐναντία πράττοντας ὧν νῦν δὴ εἴπομεν, κακηγοροῦντάς τε καὶ κωμῳδοῦντας ἀλλήλους καὶ αἰσχρολογοῦντας, μεθύοντας ἢ καὶ νήφοντας, ἢ καὶ ἄλλα ὅσα οἱ τοιοῦτοι καὶ ἐν λό- 396 γοις καὶ ἐν ἔργοις ἁμαρτάνουσιν εἰς αὑτούς τε καὶ εἰς ἄλλους. οἶμαι δ' οὐδὲ μαινομένοις ἐθιστέον ἀφομοιοῦν αὑτοὺς ἐν λόγοις οὐδ' ἐν ἔργοις· γνωστέον μὲν γὰρ καὶ μαινομένους καὶ πονηροὺς ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, ποιητέον δ' οὐδὲν τούτων οὐδὲ μιμητέον. Ἀληθέστατα, ἔφη. Τί δ'; ἦν δ' ἐγώ· χαλκεύοντας ἢ τι ἄλλο δημιουργοῦντας ἢ ἐλαύνοντας τριήρεις ἢ κελεύοντας τούτοις ἤ τι ἄλλο τῶν περὶ ταῦτα μιμητέον; Καὶ πῶς, ἔφη, B οἷς γε οὐδὲ προσέχειν τὸν νοῦν τούτων οὐδενὶ ἐξέσται;

E *εὐδαίμονα εἶναι,*] Comma Bekkerus et Stallbaumius perperam omiserunt.

θρήνοις] *θρήνους* Ald. Bas. a.

ἢ ὠδίνουσαν] *ἢ καὶ ὠδ.* Vat. M.

πολλοῦ καὶ δεήσομεν] *π. γε καὶ δ.* Ven. B. Vind. E. Mon. B. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTUV. et Stallbaumius, qui Fischerum ad Euthyphr. p. 16. conferri iubet. Is vero nihil aliud, nisi Hesychii et Phaborini glossas adscripsit: *πολλοῦ γε καὶ δεῖ· οὐδαμῶς.* et *πολλοῦ γε καὶ δεῖ λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν οὐδαμῶς, προηγησαμένης ἐρωτήσεως.* quod satis certum est. Sed sicuti *καὶ* saepissime omittitur, cuius generis exempla Heindorfius ad Gorg. p. 94. nonnulla attulit, ita *γε* interdum abest. Cf. Euthyphr. p. 13. C: *πολλοῦ καὶ δέω.* Ceterum Ficinus haec cum sequentibus coniungens Adimantum respondere fecit *Nullo modo.*

μὲν οὖν] Ab editis ante Bekkerum aberat *οὖν*, recte ab eo additum secundum Par. A. Ven. B. Amb. C. Ang. B. Vat. H. item a Stallbaumio ex Flor. RTV. Ex meis habent Vind. EF.

δούλων.] *δούλων;* Ald.

τὰ ἐναντία] *τἀναντία* Lob. Vind. BE. Vat. BM. Flor. T. Bekkerus et Stallbaumius.

νῦν δὴ] *om.* Fic. *νῦν om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐν ἔργοις] *ἐν om.* Vat. B. 396

ἁμαρτάνουσιν] *ἁμαρτάνουσι* Lob.

αὑτούς] *αὐ.* Lob. Vind. D.

εἰς] *om.* Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. AC. *τοὺς* Amb. C. Flor. T.

ἄλλους] *ἀλλήλους* Ven. B. Lob. Vind. B(F.) Vat. BM. Ang. B. (Flor. R.) editi ante Astium, qui in sec. ed. ex Par. K. verum restituit et significationem mutuarum iniuriarum iam verbis *εἰς αὑτοὺς* inesse exemplis docuit. Etiam Ficinus: *in alios.*

δ' οὐδὲ] *δὲ οὐδὲ* Lob. Vind. B. *δὲ* Vind. E.

μαινομένοις] *μαινομένους* Vind. F.

αὑτοὺς] *αὐ.* Lob. Vind. BDF. Ald. Bas. ab.

οὐδ' ἐν] *οὐδὲ ἐν* Lob. Vind. B. *οὐδὲ* Vind. E.

δ' οὐδὲν] *δὲ οὐδὲν* Lob. Vind. BE. Flor. ACRTV. Stallbaumius.

Τί δ';] *τί δαὶ* Par. A. *τί δὲ* Vind. E. Flor. ACR. Vulgo haec commate a sequentibus distinguuntur, ut Socrates interrogare videatur, quidnam operum fabrilium imitandum sit.

τριήρεις] *om.* Vind. B.

ἤ τι] *ἤ τοι* Vind. E. *ἤ τι* Vind. B.

Καὶ πῶς, ἔφη,] Ita Bekke- B

Τί δέ; ἵππους χρεμετίζοντας καὶ ταύρους μυκωμένους καὶ ποταμοὺς ψοφοῦντας καὶ θάλατταν κτυποῦσαν καὶ βροντὰς καὶ πάντα αὖ τὰ τοιαῦτα ἦ μιμήσονται; Ἀλλ' ἀπείρηται αὐτοῖς, ἔφη, μήτε μαίνεσθαι μήτε μαινομένοις ἀφομοιοῦσθαι. Εἰ ἄρ', ἦν δ' ἐγώ, μανθάνω ἃ σὺ λέγεις, ἔστι τι εἶδος λέξεώς τε καὶ διηγήσεως, ἐν
C ᾧ ἂν διηγοῖτο ὁ τῷ ὄντι καλὸς κἀγαθός, ὁπότε τι δέοι αὐτὸν λέγειν, καὶ ἕτερον αὖ ἀνόμοιον τούτῳ εἶδος, οὗ ἂν ἔχοιτο αἰεὶ καὶ ἐν ᾧ διηγοῖτο ὁ ἐναντίως ἐκείνῳ φὺς τε καὶ τραφείς. Ποῖα δή, ἔφη, ταῦτα; Ὁ μέν μοι δοκεῖ, ἦν δ' ἐγώ, μέτριος ἀνήρ, ἐπειδὰν ἀφίκηται ἐν τῇ διηγήσει ἐπὶ λέξιν τινὰ ἢ πρᾶξιν ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, ἐθε-

rus. *Καὶ πῶς, ἔφη.* Stallbaumius. *Καὶ πῶς; (ἔφη)* Stephanus. *Καὶ πῶς ἔφη.* Aldus. *Καὶ πῶς ἔφη;* Bas. ab. et deinde cum Ald. *ἐξέσται.* ubi Stephanus iterum *ἐξέσται;* Et ferri potest repetita seu bipartita interrogatio h. l. non minus, quam qui huic similis est, L. I. p. 349. C.

δέ] *δαί* Par. A.

χρεμετίζοντας] *χρεματίζοντας* Ald. Bas. ab.

θάλατταν] *θάλασσαν* Vind. BE. Amb. C. Vat. HM.

αὖ] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. Cf. p. 397. A.

ἦ] *ἢ* Vind. D.

μαινομένοις] *φαινομένοις* Lob.

ἄρ'] *ἄρα* Vind. BE.

σὺ] *om.* Vind. E. Fic.

ὁ τῷ ὄντι — ἔχοιτο] *om.* Vind. E. (*τωόντι* Vind. D.)

καλὸς] *καλῶς* Bas. b.

C *τούτῳ*] Ita Par. A. Vind. F. Ang. B. Flor. RTV. *huic* Fic. *τοῦτο* Amb. C. Vat. H. Flor. A. *τούτων* reliqui codices et editi ante Bekkerum, incommodo non tam casu, quam numero, et non sine ambiguitate.

αἰεὶ] *om.* Fic. *ἀεὶ* Vind. E. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Bekkerus et Stallbaumius, qui dum silet Florentinos codices cum Stephano *αἰεὶ* exhibere significat. Ego, quo rarius optimos libros in Ionica forma consentientes habemus, eo minus eis h. l. repugnandum et cum paucis istis *ἀεὶ* scribendum censui. *αἰεὶ* in omnibus omnino exstare videtur Phileb. p. 63. E. ubi Bekkerus et Stallbaumius tacite *ἀεὶ* scripserunt. In plerisque exstat Parmen. p. 154. E. quo loco etiam a Bekkero, qui in Coisliniano *ἀεὶ* invenisset, servatum, a Stallbaumio secundum Flor. AC. et Clarkianum, sed correctum, cum altero permutatum est. In Symposio Rückerto p. 7. *αἰεὶ* fere certam sedem habere videtur. Idem Aristoteli vindicat Goettlingius ad eius Polit. p. 303. Clare denique perscriptum legitur in inscriptione Attica 76. l. 25. apud Boeckhium Fasc. I. p. 116. qui eam circa Olymp. 90, 2. factam putat. Ceterum cf. ad L. I. p. 354. B. II. 367. E.

διηγοῖτο] *διηγεῖτο* Ven. B. Vind. D. *διηγεῖται* Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACV.

ὁ] *om.* Ang. B.

Ὁ μέν] *ὃ μέν* Lob. Vind. BD. Bas. b. Qui quum *ὁ* cum *μὲν* et *δὲ* sine accentu scriptum habere soleant, h. l. insolentiori verborum inter articulum et nomen interpositorum ambitu offensi *ὃ* neutrum pronominis *ὅς* existimasse videntur. Mihi non liquet, utrum articulus a suo nomine se-

λήσειν ὡς αὐτὸς ὢν ἐκεῖνος ἀπαγγέλλειν καὶ οὐκ αἰσχυνεῖσθαι ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ μιμήσει, μάλιστα μὲν μιμούμενος τὸν ἀγαθὸν ἀσφαλῶς τε καὶ ἐμφρόνως πράττοντα, D ἐλάττω δὲ καὶ ἧττον ἢ ὑπὸ νόσων ἢ ὑπὸ ἐρώτων ἐσφαλμένον ἢ καὶ ὑπὸ μέθης ἤ τινος ἄλλης ξυμφορᾶς· ὅταν δὲ γίγνηται κατά τινα ἑαυτοῦ ἀνάξιον, οὐκ ἐθελήσειν σπουδῇ ἀπεικάζειν ἑαυτὸν τῷ χείρονι, εἰ μὴ ἄρα κατὰ βραχὺ, ὅταν τι χρηστὸν ποιῇ, ἀλλ' αἰσχυνεῖσθαι, ἅμα μὲν ἀγύμναστος ὢν τοῦ μιμεῖσθαι τοὺς τοιούτους, ἅμα δὲ καὶ δυσχεραίνων αὐτὸν ἐκμάττειν τε καὶ ἐνιστάναι E εἰς τοὺς τῶν κακιόνων τύπους, ἀτιμάζων τῇ διανοίᾳ, ὅτι μὴ παιδιᾶς χάριν. Εἰκὸς, ἔφη. Οὐκοῦν διηγήσει

paratus sit, an ὁ μὲν pronominis et μέτριος ἀνὴρ appositionis instar haberi debeant, ut sensus sit: *alter eorum, qui vir moderatus est, videtur* etc. Illud ob interiectum verbum δοκεῖ durius: hoc certe planius foret, si ὢν additum esset.

ἀνδρὸς ἀγαθοῦ] ἀνδροῦ Vind. E.

ἐθελήσειν] ἐθελήσει Ang. B. Flor. R.

ὢν] ἂν Par. K. sec. Bekk. Mon. B. Vind. E.

ἀπαγγέλλειν] ἀπαγγέλειν Ald. Bas. ab.

αἰσχυνεῖσθαι] αἰσχύνεσθαι Flor. T.

μιμήσει] ἐκμιμήσει Lob. Vind. B. Vat. M.

μάλιστα μὲν] *maxime quidem et ut plurimum* Fic.

τὸν] τὸ Amb. C. Vat. H. Flor. AC. et a m. pr. Ven. B.

τε] *om.* Vind. DF. Ang. B.

D ἐλάττω δὲ καὶ ἧττον] Salvinius numeri diversitatem moleste ferens ἔλαττον δὲ καὶ ἧττον, Astius in tert. ed. tautologiam evitaturus ἔλαττον δὲ τὸν ἧττω coniecit. ἐλάττω ad res imitandas, ἧττον ad studium imitatoris spectat.

ἢ ὑπὸ ἐρώτων] ἢ *om.* Amb. C.

ἐσφαλμένον] σφαλλόμενον Amb. C. Ang. B. Flor. RT. ἐφαλλόμενον Vind. F.

ξυμφορᾶς] συμφ. Par. DK. Mon. B. (Flor. ACRUV.) Ald. Bas. ab. Steph.

ἀνάξιον] ἀν — Vind. D. int. vers. habet.

ἑαυτὸν] ἑαυτοῦ Vat. H. Flor. ACV.

χείρονι] χείρωνι Vind. E.

μὴ ἄρα] ἄρα μὴ Par. K. sec. Bip. μὴ ἄρα μὴ Ven. C. Vind. D. Par. DK. sec. Bekk.

κατὰ βραχὺ] καταβραχὺ Lob. Vind. D.

ὅταν] *et cum* Fic.

αὐτὸν] αὑ. Vind. D. Ald. Bas. ab. ἑαυ. Lob. Vind. B.

τε] *om.* Amb. C.

ἐνιστάναι] ἀνιστάναι Vind. E. E

κακιόνων] ἀκονόντων Par. K. κακῶν Ang. B.

ἀτιμάζων] καὶ ἀτ. Par. D. (Flor. CT. Par. K. sec. Bip. Vind. F.) Steph.

ὅτι] ὅ τι Vind. D. (Bekkerus et Stallbaumius.)

παιδιᾶς] παιδείας Vind. D. Par. K. sec. Bip. παιδείᾶς sec. Bekk.

χάριν. Εἰκὸς, ἔφη.] χάριν εἰκὸς ἔφην Vind. D. a m. pr. Vulgatam interpunctionem et lectionem m. s. restituit.

διηγήσει] καὶ δ. Flor. T. et a m. s. R.

χρήσεται οἷα ἡμεῖς ὀλίγον πρότερον διήλθομεν περὶ τὰ τοῦ Ὁμήρου ἔπη, καὶ ἔσται αὐτοῦ ἡ λέξις μετέχουσα μὲν ἀμφοτέρων, μιμήσεώς τε καὶ τῆς ἄλλης διηγήσεως, σμικρὸν δέ τι μέρος ἐν πολλῷ λόγῳ τῆς μιμήσεως; ἢ οὐδὲν λέγω; Καὶ μάλα, ἔφη, οἷόν γε ἀνάγκη τὸν τύπον εἶναι τοῦ τοιούτου ῥήτορος. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, 397 ὁ μὴ τοιοῦτος αὖ, ὅσῳ ἂν φαυλότερος ᾖ, πάντα τε μᾶλλον μιμήσεται καὶ οὐδὲν ἑαυτοῦ ἀνάξιον οἰήσεται εἶναι, ὥστε πάντα ἐπιχειρήσει μιμεῖσθαι σπουδῇ τε καὶ

οἷα] οἷαν Steph. οἷα Ald. Bas. ab. (Par. K. sec. Bip. codices mei et Florentini excepto U. qui ι subscriptum habet.) Cf. L. IIII. extr.

ὀλίγον] ὀλίγῳ Mon. B. Amb. C.

τοῦ Ὁμήρου] τοῦ *om.* Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV. Stallbaumius.

ἔπη,] ἔπη; editi ante Bekkerum.

σμικρὸν] μικρὸν Vind. F. Idem δ' ἔστι a m. pr. pro δέ τι habebat.

μέρος ἐν πολλῷ λόγῳ τῆς μιμήσεως] μέρος ἐν π. λ. τῆς διηγήσεως Par. DK. et a m. pr. Flor. U. Astius in tert. editione. μέρος μιμήσεως ἐν π. λ. τῆς διηγήσεως Mon. B. et a m. s. Flor. U. Bekkerus. *exigua vero pars imitationis longa in oratione erit?* Fic. Lectionem integerrimam et optimorum codicum Astius ita mutavit, ut sensum simul abstulerit, Bekkerus autem manifesto glossemate foedavit. Eius imitationis, quam una cum reliqua seu pura narratione Socrates viro bono concessit, exiguam tantum partem in longa oratione habitura dicitur αὐτοῦ ἡ λέξις. Hic neque articulus ante μιμήσεως offensioni esse potest, neque non apparet, cur ἐν πολλῷ λόγῳ propius ad σμικρὸν μέρος admotum sit. Contra obscurum est, quid sibi velit πολὺς λόγος τῆς διηγήσεως, aut quonam alio hic genitivus spectet. Denique, ut aeque bona sit illa lectio, haud dubie, ut multae aliae eiusdem codicis, excogitata est ad sanandum vulnus per incuriam librariorum in eos illatum, ex quibus iste derivabatur. — μέρος μετέχειν exemplis illustravit Heindorfius ad Soph. p. 338. quibus addo Aeschyli Agam. 508. Choëph. 290. Hippocr. de aër. aq. et l. c. 2. extr. et c. 12. Mack. — Pro πολλῷ Vat. B. πολλῇ habet.

μάλα] μ. γε Lob. Vind. B. Vat. BM.

οἷόν γε] οἷον δὲ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἀνάγκη] ἀ. ἐστὶ Ang. B. In Flor. R. ἐστι int. vers. est.

τὸν τύπον] post εἶναι Lob. Vind. B. Vat. BM.

397 αὖ] εὖ Vind. F.

ἂν] ἀεὶ Vind. D.

πάντα τε μᾶλλον μιμήσεται] Codices tantum non omnes et omnes editiones πάντα τε μᾶλλον διηγήσεται exhibent, quod nulli interpretum nostrorum scrupulum iniecisse miror, non quod in superioribus virum bonum quaedam ne narraturum quidem esse nusquam dictum sit; poterat enim hoc ipso demum loco velut per supplementum significatum videri; sed quod in sermonibus ad educationem adhibendis, de quibus hic agitur, nihil omnino sic comparatum est, ut ne narrari quidem debeat. Quomodo igitur dici potest, quo quis vilior sit, eo magis omnia narraturum esse, quum id ipsum inter boni viri propria relatum videamus, quod

ἐναντίον πολλῶν, καὶ ἃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, βροντάς τε καὶ ψόφους ἀνέμων τε καὶ χαλαζῶν καὶ ἀξόνων καὶ τροχιλίων καὶ σαλπίγγων καὶ αὐλῶν καὶ συρίγγων καὶ πάντων ὀργάνων φωνάς, καὶ ἔτι κυνῶν καὶ προβάτων καὶ ὀρνέων φθόγγους· καὶ ἔσται δὴ ἡ τούτου λέξις ἅπασα διὰ μιμήσεως φωναῖς τε καὶ σχήμασιν, B ἢ σμικρόν τι διηγήσεως ἔχουσα; Ἀνάγκη, ἔφη, καὶ τοῦτο. Ταῦτα τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ἔλεγον τὰ δύο εἴδη τῆς λέξεως. Καὶ γὰρ ἔστιν, ἔφη. Οὐκοῦν αὐτοῖν τὸ

deveniens in sermone ad improbi alicuius seseque indigni dictum vel factum ab imitatione abhorreat et narratione simplici defungatur? Hanc ob rem *μιμήσεται* ex Mon. B. recepi, quae emendatio lenissima videbatur. Nam alia hic corrupta esse aut quaedam excidisse non puto, etsi Ficinus haec habet: *eo plura narrabit et omnia imitabitur*. In sequentibus autem haec omnium imitatio etiam studiose et coram multis suscipi ab isto dicitur; ne quis tautologiam a nobis illatam queratur.

ἑαυτοῦ ἀνάξιον] *αὐτοῦ ἀν.* Vind. F. Ang. B. Flor. R. *ἀν. ἑαυτοῦ* Ven. B. Vind. E. (Flor. ACTV.) editiones praeter Bekkerianam.

εἶναι] Signum interrogandi cum Bekkero et Stallbaumio ab hoc loco sustuli et in fine periodi post *ἔχουσα* collocavi.

σπουδῇ] *om.* Fic.
τε] *γε* Par. A.
καὶ ἃ] *ea praesertim, quae* Fic.
βροντάς τε] *β. γ.* Flor. AV.
ψόφους] *ψόγους* Bas. b.
ἀνέμων] *ἀέρων* Vind. D.
τε] *om.* Par. K.
ἀξόνων] *ἀ. τε* Ang. B. Flor. R. *axis* Fic.

καὶ] *ἢ* Vind. F. a m. pr. (*καὶ* a m. s.)

τροχιλίων] *τροχίλων* Lob. Vind. BD. Ven. C. Vat. BM. Par. DK. Mon. B. *τροχιλίας* Ang. B. Flor. U. In Flor. R. *ας* super *ων* scriptum est. *rotarum* Fic. *ψόφον τροχιλίας* Plutarchus dicit de aud. po. p. 18. C. nostrum, ut videtur, respiciens locum, eademque forma quum alibi exstat, tum apud Diog. La. II. 36: *τροχιλίας ἀκούων συνεχές*. (Ita enim legendum esse ex Suida constat; vulgo et in codice Lobcoviciano *τροχηλέας* est.) Itaque et hic et Athen. L. V. p. 208. E. (ubi in ed. Dindorf. integer versiculus excidit) *τροχιλιῶν* scribi poterit. Cf. Hemst. ad Poll. X. 31. Ceterum comma post *τρ.* a Bekkero et Stallbaumio deletum restitui, quia quod sequitur *καὶ* ad illud ante *ἃ νῦν δὴ* refertur et alterum genus sonorum medium inter strepitus et voces primo coniungit.

ὀργάνων] *τῶν ὀ.* Ven. B. Vind. E. Idem in uno vel pluribus Flor. repertum est, quorum significationem Stallbaumius omisit.

δὴ ἡ τούτου] *δὴ ἡ τούτων* Vind. E. Amb. C. Vat. H. *τούτων δὴ ἡ* Ven. B. editi ante Astium, qui in sec. ed. *τούτου δὴ ἡ* secundum Par. K. et Ven. (C.) ut ait, scripsit. Sed Par. K. *δὴ ἡ τούτου* habet, nec aliter scriptum sit in Ven. C. idque in tert. ed. tacite recepit.

ἅπασα] *universa paene* Fic.
σμικρόν] *μικρόν* Vind. E. B
εἴδη] *ἤδη* Vind. D.
λέξεως] *διαλέξεως* Ang. B. Flor. R.
γὰρ ἔστιν] *γάρ ἐστιν* Vind. BD.
τὸ] *τὸν* Par. D.

μὲν σμικρὰς τὰς μεταβολὰς ἔχει, καὶ ἐάν τις ἀποδιδῷ πρέπουσαν ἁρμονίαν καὶ ῥυθμὸν τῇ λέξει, ὀλίγου πρὸς τὴν αὐτὴν γίγνεται λέγειν τῷ ὀρθῶς λέγοντι καὶ ἐν μιᾷ ἁρμονίᾳ· σμικραὶ γὰρ αἱ μεταβολαί· καὶ δὴ ἐν ῥυθμῷ C ὡσαύτως παραπλησίῳ τινί; Κομιδῇ μὲν οὖν, ἔφη, οὕτως ἔχει. Τί δέ; τὸ τοῦ ἑτέρου εἶδος οὐ τῶν ἐναντίων δεῖται, πασῶν μὲν ἁρμονιῶν, πάντων δὲ ῥυθμῶν, εἰ μέλλει αὖ οἰκείως λέγεσθαι, διὰ τὸ παντοδαπὰς μορφὰς τῶν μεταβολῶν ἔχειν; Καὶ σφόδρα γε οὕτως ἔχει. Ἆρ' οὖν πάντες οἱ ποιηταὶ καὶ οἵ τι λέγοντες ἢ τῷ ἑτέρῳ τούτων ἐπιτυγχάνουσι τύπῳ τῆς λέξεως, ἢ τῷ ἑτέρῳ, ἢ ἐξ ἀμφοτέρων τινὶ ξυγκεραννύντες; Ἀνάγκη, ἔφη.

ἔχει] ἔχειν Par. D. et sec. Bip. K.

ἐάν] ἄν Vind. F.

ὀλίγου πρὸς τὴν αὐτὴν] His Bekkerus et Stallbaumius secundum Mon. B. et Flor. U. addiderunt ἀεί, quod etiam a Ficino expressum (*ferme ad eandem orationis formam semper*) sensum hunc efficit, non multum abesse, quin semper eadem possit harmonia seu sonorum intervallorumque ratio illis sermonibus velut comes admoveri, hoc est, raro tantum mutatione opus futurum; sed qualis illa mutatio sit, non ostendit. Contra vulgata lectio et exiguam variationem fore et raro adhibendam demonstrat. Nam quo minus eadem dici possit harmonia, partim magnitudo, partim multitudo mutationum obstat. Quum igitur non multum abesse dicitur, quin eadem sit, neque magnae neque crebrae mutationi locum dari significatur.

λέγειν] λέξιν Ang. B.

καὶ δὴ] καὶ δὴ καὶ Ven. B. Ang. B. (Vind. F. Flor. RV.) editi ante Bekkerum et Astius, quae formula utique apud Platonem frequentissima et multis locis a novissimis editoribus secundum libros optimos alterum καὶ exhibentes restituta est, e. g. Tim. p. 24. A. 56. C. 77. E. Neque hoc loco, quum καὶ δὴ aliam hic minime aptam significationem habere soleat, etiam cum paucis codicibus vulgatam sequi dubitassem, nisi additum post ἐν ῥυθμῷ adverbium ὡσαύτως alterius καὶ vicem sustinere videretur, et locus huic similis exstaret Leg. L. V. p. 745. D: καὶ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο δώδεκα θεοῖς δώδεκα κλήρους θέντας, ubi licet codex Vossianus καὶ δὴ καὶ μετὰ τ. et Monacensis Astii cum uno Florentino καὶ δὴ καὶ τὸ μετὰ τ. habeat, quorum posterius Astius et Stallbaumius receperunt, vulgata Parisiensis A. et reliquorum auctoritate a Bekkero servata ob verba τὸ μετὰ τοῦτο pro altero καὶ subiecta item vitio caret.

ὡσαύτως] ὡ. ἐν Ang. B.

C τινί;] Vulgo τινί.

ἔχει] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

δέ] δαί Par. A.

μέλλει] μέλλοι Vind. BE. Par. D. Mon. B. (Flor. ACU.) editi ante Astium.

αὖ] οὖν Par. K. *om.* Fic.

λέγεσθαι] διαλέγεσθαι Vind. D.

Καὶ σφόδρα] καὶ *om.* Ven. B. Vind. E. Amb. C. Vat. H. (Flor. ACT.) editi ante Bekkerum.

οἵ τι] οἵ τινες Vind. B.

τύπῳ] μέρει Vind. E.

ξυγκεραννύντες] συγκ. Vind. BE. συγκεραννῦντες Vind. D.

Τί οὖν ποιήσομεν; ἦν δ' ἐγώ· πότερον εἰς τὴν πόλιν D πάντας τούτους παραδεξόμεθα, ἢ τῶν ἀκράτων τὸν ἕτερον, ἢ τὸν κεκραμένον; Ἐὰν ἡ ἐμή, ἔφη, νικᾷ, τὸν τοῦ ἐπιεικοῦς μιμητὴν, τὸν ἄκρατον. Ἀλλὰ μήν, ὦ Ἀδείμαντε, ἡδύς γε καὶ ὁ κεκραμένος, πολὺ δὲ ἥδιστος παισί τε καὶ παιδαγωγοῖς ὁ ἐναντίος οὗ σὺ αἱρῇ, καὶ τῷ πλείστῳ ὄχλῳ. Ἥδιστος γάρ. Ἀλλ' ἴσως, ἦν δ' ἐγώ, οὐκ ἂν αὐτὸν ἁρμόττειν φαίης τῇ ἡμετέρᾳ πολιτείᾳ, ὅτι οὐκ ἔστι διπλοῦς ἀνὴρ παρ' ἡμῖν οὐδὲ πολλαπλοῦς, ἐπει- E δὴ ἕκαστος ἓν πράττει. Οὐ γὰρ οὖν ἁρμόττει. Οὐκοῦν διὰ ταῦτα ἐν μόνῃ τῇ τοιαύτῃ πόλει τόν τε σκυτοτόμον 437 σκυτοτόμον εὑρήσομεν καὶ οὐ κυβερνήτην πρὸς τῇ σκυ-

D ποιήσομεν] ποιήσωμεν Flor. T. ἐγώ· πότερον] ἐγώ. Πότερον Ald. Steph. ἐγώ; Πότερον Bas. ab. omissa cum Ald. post ποιήσομεν interpunctione.

πάντας] *om.* Vind. E.

παραδεξόμεθα] δεξόμεθα Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ἀκράτων] ἀκρατῶν Ang. B. ἀκροατῶν Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. et, sup. άτων, Lob. Idem Vat. B. Vind. D. a m. pr. habebant.

τὸν ἕτερον] τὸ ἕ. Vind. F.

κεκραμένον] κεκραμμένον Flor. V.

Ἐὰν] ἂν μὲν Vind. F. Flor. R. ἐὰν μὲν Ang. B.

τὸν ἄκρατον] τὸν *om.* Vind. DEF. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRUV. et a m. pr. Ven. B.

ὁ κεκραμένος] οὐ κ. Vind. E.

πολὺ δὲ] πολύ γε Lob. Vind. BD. Ven. C. Par. D. Mon. B. Flor. U. Vat. M. et a m. pr. B. πολύ τε Par. K. sec. Bekk.

ἥδιστος] *iucundior* Fic. ἥ. καὶ Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk.

παιδαγωγοῖς] δημαγωγοῖς Lob. Vind. B.

αἱρῇ] ἐρᾷς Amb. C. Ang. B. ἐρᾷς Flor. RT. ἐρεῖς Vind. E. Flor. C. ἐρεῖ Vat. H. Flor. A. αἱρεῖ Astius, Bekkerus, Stallbaumius.

E ἔστι διπλοῦς ἀνὴρ] ἔστιν ἁ. δ. Par. K. ἀνὴρ cum quatuor sequentibus verbis *om.* Ang. B. διπλοῦς simili significatione dicitur L. VIII. p. 554. D. quem locum Ruhnkenius pariter ac nostrum a Timaeo p. 86. διπλόον ἐπὶ ἤθους τροπικῶς τὸ μὴ ὑγιὲς indicare ostendente respici statuit comparatque *duplicem Vlyssem* Horatii et *multiplex pueri ingenium* apud Ciceronem, quae aliter dicta videntur. Nostro loco et L. VIII. διπλοῦς is est, qui non ad unum contendit, qualis Vlysses omnium minime erat.

παρ' ἡμῖν] Flor. T. post οὐδὲ πολλαπλοῦς habet, eundemque locum in Ficini interpretatione obtinent.

πολλαπλοῦς] Pollux IIII. 47: καλέσαις δ' ἂν σοφιστὴν λέγων γόης, ἀπατεὼν — ἐπίσκιος, πολλαπλοῦς, τὸ Πλάτωνος.

ἓν] καὶ Vind. D.

Οὐ γὰρ οὖν] οὐγαροῦν Lob.

διὰ ταῦτα] διαταῦτα Lob. Vind. BD.

μόνῃ] ἐμοὶ ἢ Vind. D.

σκυτοτόμον] *om.* Amb. C. Ang. B.

σκυτοτομίᾳ,] σκυτοτομίᾳ; Bas. a. Steph. Item paullo post γεωρ-

τοτομίᾳ, καὶ τὸν γεωργὸν γεωργὸν καὶ οὐ δικαστὴν πρὸς τῇ γεωργίᾳ, καὶ τὸν πολεμικὸν πολεμικὸν καὶ οὐ χρηματιστὴν πρὸς τῇ πολεμικῇ, καὶ πάντας οὕτως;
398 Ἀληθῆ, ἔφη. Ἄνδρα δή, ὡς ἔοικε, δυνάμενον ὑπὸ σοφίας παντοδαπὸν γίγνεσθαι καὶ μιμεῖσθαι πάντα χρήματα, εἰ ἡμῖν ἀφίκοιτο εἰς τὴν πόλιν αὐτός τε καὶ τὰ

γίᾳ; Ald. Bas. ab. Steph. et πολεμικῇ; Steph.

γεωργὸν] *om.* Ang. B.

πολεμικὸν] *om.* Vind. B. Vat. M.

οὕτως] οὕτω Lob. Vind. BE. Flor. ACV.

398 παντοδαπὸν] παντοδαπῶν Vind. E.

εἰ] *om.* Ven. C. et a m. pr. Par. D. In Vind. D. post ἡμῖν legitur int. vers. a m. s. additum.

αὐτός] αὐτὸν Vind. E. αὐτὸν coniiciebat Stephanus in suppl. adnot. p. 77. Sed medii ἐπιδείξασθαι ea vis est, ut αὐτὸς βουλόμενος ἐπιδείξασθαι non minus recte dicatur, quam τὰ ποιήματα βουλόμενος ἐπιδείξασθαι, et quum αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος is sit, qui ipse in publicum prodit, ut spectetur, τὰ ποιήματα autem ἐπιδεικνύμενος is, qui vel ipse vel per alios carmina sua spectanda exhibet, utrumque et ipse et carmina sua spectari cupiens αὐτός τε καὶ τὰ ποιήματα βουλόμενος ἐπιδείξασθαι dici potest. Aliter hunc locum Matthiae gramm. p. 867. intellexisse videtur Xenophonteum cum eo componens Cyrop. I. 3, 1: ἔρχεται δ' αὐτή τε ἡ Μανδάνη πρὸς τὸν πατέρα καὶ τὸν Κῦρον, τὸν υἱὸν, ἔχουσα, qui specie similis est, re eo differt, quod alterum de Mandane praedicatum (τὸν Κῦρον ἔχουσα) priori verbis αὐτή τε significato recte oppositum et supplementum ad αὐτή τε ex praecedente ἔρχεται petendum est: *venit et ipsa Mandane ad patrem se conferens et Cyrum filium secum habens;* qua ratione ad nostrum adhibita sapiens iste et ipse in civitatem venire et carmina sua exhibere velle dicitur, quam oppositionem mancam ac potius nullam esse apparet. Vere similis Xenophonteo locus est infra L. IIII. p. 427. D: σκόπει αὐτός τε καὶ τὸν ἀδελφὸν παρακάλει, quibus verbis Socrates Adimantum et ipsum circumspicere et fratrem, ut circumspiciat, hortari iubet; similis item Phaedr. p. 253. B: μιμούμενοι αὐτοί τε καὶ τὰ παιδικὰ πείθοντες, *amatores et ipsi imitantes deum et amasiis, ut idem faciant, persuadentes.* Quod si Plato priori loco παρακαλῶν, altero μιμοῦνται, aut Xenophon ἄγει pro ἔχουσα posuisset, quod per linguam certe licebat, similitudo dictionum magis in oculos incurreret.

καὶ] δὲ Ang. B.

ἐπιδείξασθαι] ἐνδείξασθαι Flor. T.

προσκυνοῖμεν] προσκυνοῦμεν Amb. C. Vat. H. Flor. ACV.

ἡδὺν,] ἡδύν. Ald. Bas. ab. Steph.

οὔτε] Bekkerus contra codices οὐδὲ scripsit tacitumque asseclam nactus est Stallbaumium. Eo recepto paullo plus momenti ad hoc alterum additur: *non solum non est apud nos eiusmodi vir, sed etiam nefas habetur eum recipere;* secundum codicum scripturam alterum priori aequale est, idque nullam offensionem habere videtur. Cf. ad L. II. p. 382. E.

ἀποπέμποιμέν] ἀποπέμπομέν Flor. V.

τε] τ' Lob. Vind. BD. Ang. B. Vat. M. Flor. RU. Vulgo huic additum ἂν auctoritate Par. A. cui Vat. H. et Flor. V. accedunt, delevi, quum ex superioribus εἰ-

ποιήματα βουλόμενος ἐπιδείξασθαι, προσκυνοῖμεν ἂν αὐτὸν ὡς ἱερὸν καὶ θαυμαστὸν καὶ ἡδύν, εἴποιμεν δ' ἄν, ὅτι οὐκ ἔστι τοιοῦτος ἀνὴρ ἐν τῇ πόλει παρ' ἡμῖν οὔτε θέμις ἐγγενέσθαι, ἀποπέμποιμέν τε εἰς ἄλλην πόλιν μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχέαντες καὶ ἐρίῳ στέψαντες, αὐτοὶ δ' ἂν τῷ αὐστηροτέρῳ καὶ ἀηδεστέρῳ ποιητῇ

ποιμεν ἂν commode suppleri possit. Cf. L. II. p. 360. C. *ἴοιεν.*

μύρον] *μῦρον* Lob. Vind. BD. Idem in quibusdam error erat L. II. p. 373. A. Ad explicandam huius loci sententiam pertinent ea, quae Graevius Lect. Hesiod. p. 630. docuit, quibus plane confirmatur expositio Procli in scholiis quoque laudati, qui comm. in Civ. p. 360. haec habet: *Πρῶτον εἰπεῖν χρὴ καὶ διαπορῆσαι περὶ τῆς αἰτίας, δι' ἣν οὐκ ἀποδέχεται τὴν ποιητικὴν ὁ Πλάτων, ἀλλὰ ἐξοικίζει τῆς ὀρθῆς πολιτείας, εἰ καὶ μύρον αὐτῆς καταχέας, ὡς τῶν ἐν τοῖς ἁγιωτάτοις ἱεροῖς ἀγαλμάτων θέμις, καὶ ὡς ἱερὰν στέψας αὐτήν, ὥσπερ καὶ ἐκεῖνα στέφειν ἦν νόμος. καὶ γὰρ αὐτὸ τοῦτο ζητήσεως ἄξιον, εἰ μέν τι* (v. *τοι*) *θεῖον ἔχει κατ' αὐτήν, πῶς ἐκβάλλεται τῆς θείας πολιτείας, εἰ δὲ μηδέν, πῶς τιμᾶται ταῖς τῶν θεῶν τιμαῖς.* et p. 361: *ἐπεὶ δὲ ὅλως τὴν ποιητικὴν ἱερὰν εἶναι τῶν Μουσῶν ἅπαντες ὑπειλήφαμεν, καὶ τὴν ἀρχὴν εἰς ἀνθρώπους παρελθεῖν κατὰ τὴν ἐκείνων ἐπίπνοιαν, εἰκότως δήπου καὶ τῆς ἑαυτοῦ πολιτείας ἐκπέμπων αὐτὴν διὰ τὰς εἰρημένας αἰτίας οὐκ οἴεται δεῖν ἀτιμάσας ἐκπέμπειν, ἀλλ' ὡς ἱερὰν Μουσῶν ταῖς ὁμοίαις τιμαῖς τῶν ἀγαλμάτων τιμήσας, μύρῳ καὶ στέμματι.* His tamen non contentus Astius novam interpretationem excogitavit, et quum Dionem Chrysostomum, Aristidem et Theodoretum locis ab ipso citatis mentionem huius sententiae iniicientes id, quod Plato poëtae seu Homero faciendum censet, ut unguento perfundatur, cum honore a mulieribus Graecis hirundinibus haberi solito comparari videret, Platonem statuit Pythagorae de hirundine domo non recipienda praecepti memorem poëtam non honorifice, sed ut hirundinem inconstantem, infidam ac garrulam ex civitate dimittendum, simul, ut alii misericordia commoti in suam civitatem eum recipiant, ramo vittaque supplicum donandum indicasse, hanc animi sententiam autem tecte enuntiasse, ne poëtas, qui tanto florebant honore, directe carpendo invidiam aequalium sibi conflaret. Quibus refutandis tempus non perdam. Praeter eos, quos Astius citavit, hunc locum respexerunt Heraclides Alleg. Hom. p. 411. Gal. *ἐῤῥίφθω δὲ καὶ Πλάτων, ὁ κόλαξ, ὁ* (id vulgo deest) *Ὁμήρου συκοφάντης, ἔνδοξον ἀπὸ τῆς ἰδίας πολιτείας τὸν φυγάδα προπέμπων λευκοῖς ἐρίοις ἀνεστεμμένον καὶ πολυτελεῖ μύρῳ τὴν κεφαλὴν διάβροχον.* et scholiastes Aristidis p. 206. Frommel. *Πλάτων ἐν ταῖς Πολιτείαις λέγει, ὅτι δεῖ μυρίσαντας Ὅμηρον ἐκβαλεῖν τῆς πόλεως· μυρίσαι μὲν καὶ στέψαι ὡς ποιητήν, ἐκβαλεῖν δέ, ὅτι ἔβλαπτε διὰ τῶν μύθων τοὺς νέους.*

καταχέαντες] *καταχέοντες* Ang. B. Flor. R.

δ' ἂν] *δ' ἐν* Par. K. *δὲ* Lob. Vind. B. Vat. BM.

τῷ] *καὶ* Vind. E. Amb. C. Flor. AC.

αὐστηροτέρῳ καὶ] om. Ven. B. *καὶ* om. Vind. E. Flor. AC.

ἀηδεστέρῳ] *ἀειδεστέρῳ* Vind. D. *τῷ ἀηδ.* Vind. E. Amb. C. Flor. AC.

B χρῴμεθα καὶ μυθολόγῳ ὠφελείας ἕνεκα, ὃς ἡμῖν τὴν τοῦ ἐπιεικοῦς λέξιν μιμοῖτο καὶ τὰ λεγόμενα λέγοι ἐν ἐκείνοις τοῖς τύποις, οἷς κατ' ἀρχὰς ἐνομοθετησάμεθα, ὅτε τοὺς στρατιώτας ἐπεχειροῦμεν παιδεύειν. Καὶ μάλ', ἔφη, οὕτως ἂν ποιοῖμεν, εἰ ἐφ' ἡμῖν εἴη. Νῦν δή, εἶπον ἐγώ, ὦ φίλε, κινδυνεύει ἡμῖν τῆς μουσικῆς τὸ περὶ λόγους τε καὶ μύθους παντελῶς διαπεπεράνθαι· ἅ τε C γὰρ λεκτέον καὶ ὡς λεκτέον, εἴρηται. Καὶ αὐτῷ μοι δοκεῖ, ἔφη. Οὐκοῦν μετὰ τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, τὸ περὶ ᾠδῆς τρόπου καὶ μελῶν λοιπόν; Δῆλα δή. Ἆρ' οὖν οὐ πᾶς ἤδη ἂν εὕροι ἃ ἡμῖν λεκτέον περὶ αὐτῶν, οἷα δεῖ εἶναι, εἴπερ μέλλομεν τοῖς προειρημένοις συμφωνήσειν; Καὶ ὁ Γλαύκων ἐπιγελάσας Ἐγὼ τοίνυν, ἔφη, ὦ Σώκρατες,

B ὠφελείας] ἀφελείας Ven. C. et, sup. ὠ, Lob.
λέγοι ἐν] λέγει ἐν Lob. Vind. B. Par. K. λέγοιεν, a m. s. λέγοι ἄν, Vind. D.
τύποις] τόποις Vind. F.
κατ' ἀρχὰς] καταρχὰς Lob. Vind. BDE. Ald. Bas. ab.
ἐνομοθετησάμεθα] ἐνομοθετήσαμεν Amb. C. Ang. B. Flor. RT.
ἐπεχειροῦμεν] ἐπιχειροῦμεν Vind. D. Bas. ab.
μάλ'] μάλα Vind. F.
ποιοῖμεν] ποιοῦμεν Vind. E. Vat. H.
Νῦν δή] Νῦν δὲ editi ante Bekkerum.
παντελῶς] παντετελῶς Vind. E.
C αὐτῷ] αὐτό Vind. D.
δοκεῖ, ἔφη] ἔ. δ. Vind. F. Ang. B. Flor. R. ἔφη et seqq. usque ad ἐγώ Vind. E. bis deinceps scripta habet.
μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Vind. BD. Ald. Bas. ab.
λοιπόν;] λοιπόν. Lob. Ald. Steph. Bekkerus et Stallbaumius. λοιπὸν Vind. D.
Δῆλα δή] ut p. 392. A.
ἂν εὕροι] εὕροι ἂν Amb. C. Flor. T. ἂν εὕροιτο Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. U.
λεκτέον] om. Vind. F.
οἷα] οἷ Mon. B. καὶ οἷα Lob. Vat. M. et a m. s. Ven. B. cum editis ante Bekkerum.
δεῖ] δὴ Lob. Vind. E. Vat. BHM.
μέλλομεν] μέλλοιμεν Mon. B. a m. s.
συμφωνήσειν] συμφωνῆσαι Vind. E. Vat. H.
τῶν] om. Par. K. et sec. Astium Ven. C. τούτων Vind. E. τούτων τῶν Ven. B. Amb. C. (Flor. T.) editi ante Bekkerum.
γε] γ' Ang. B. σε Amb. C. om. Vind. E. Mon. B. Par. K. sec. Bekk.
ἔχω] ἔχων Vind. E.
ἐν τῷ παρόντι] Ita Vind. F. a m. pr. κατὰ τὸ νῦν a m. s.
ξυμβαλέσθαι] ξυμβάλλεσθαι Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U.
ποῖα] ποῖ' Ang. B. Flor. R. Bekkerus et Stallbaumius.
ἄττα] ἅττα Lob. Vind. D.
δεῖ] δοκεῖ Vind E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV.
ἡμᾶς λέγειν] λ. ἡ. Vind. B. Vat. M.
ὑποπτεύω μέντοι] ὑποπτευόμέν τοι Vat. H. et a m. pr. Vind. D. Idem in Ficini codice fuisse videtur: *So. Opinamur tamen omnino hoc primum nos posse dicere, melodiam* etc.

κινδυνεύω ἐκτὸς τῶν πάντων εἶναι· οὔκουν ἱκανῶς γε ἔχω ἐν τῷ παρόντι ξυμβαλέσθαι, ποῖα ἄττα δεῖ ἡμᾶς λέγειν, ὑποπτεύω μέντοι. Πάντως δήπου, ἦν δ' ἐγώ, πρῶτον μὲν τόδε ἱκανῶς ἔχεις λέγειν, ὅτι τὸ μέλος ἐκ D τριῶν ἐστὶ συγκείμενον, λόγου τε καὶ ἁρμονίας καὶ ῥυθμοῦ. Ναί, ἔφη, τοῦτό γε. Οὐκοῦν ὅσον γε αὐτοῦ λόγος ἐστίν, οὐδὲν δήπου διαφέρει τοῦ μὴ ᾀδομένου λόγου πρὸς τὸ ἐν τοῖς αὐτοῖς δεῖν τύποις λέγεσθαι οἷς ἄρτι προείπομεν, καὶ ὡσαύτως; Ἀληθῆ, ἔφη. Καὶ μὴν τήν γε ἁρμονίαν καὶ ῥυθμὸν ἀκολουθεῖν δεῖ τῷ λόγῳ. Πῶς δ' οὔ; Ἀλλὰ μέντοι θρήνων τε καὶ ὀδυρμῶν ἔφαμεν ἐν λόγοις οὐδὲν προσδεῖσθαι. Οὐ γὰρ οὖν. Τίνες οὖν θρηνώδεις ἁρμονίαι; λέγε μοι· σὺ γὰρ μουσικός. Μιξολυ- E

Πάντως] πάντας Vind. B. Vat. M.
δήπου] δέ που Vind. B.
ἔχεις] οἶδας Flor. T. ἔχειν Vind. E. Fic.
D ὅσον γε] γε om. Par. K.
λόγος] λόγοι Vind. E.
διαφέρει] διαφέροι ἂν Mon. B. διαφέρειν Ald. Bas. ab.
μὴ] ἡμῖν Mon. B. Flor. U.
ᾀδομένου] διδομένου Lob. Vind. BDF. Ven. C. Par. DK. sec. Bip. Vat. M. Flor. ARU. Bas. b. δεδομένου Mon. B.
τύποις] τόποις Vind. B. Vat. M.
λέγεσθαι] om. Vind. D.
προείπομεν] πω εἴπομεν Vind. D.
ὡσαύτως;] ὡσαύτως Vind. D. ὡσαύτως. Ald.
τήν γε] τήν τε Ven. B. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACV.
δεῖ] om. Vind. D.
λόγῳ.] λόγῳ; Ald.
θρήνων] θρηνῶν Bas. ab.
τε] om. Vind. E. γε Ang. B.
ἔφαμεν] p. 387. E.
Οὐ γὰρ οὖν] Sic e Par. K. iam in prima ed. Astius vulgatam ante ipsum οὐ γὰρ οὔ correxit, quam Bekkerus secundum Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Ang. B. eodem modo correctam exhibens in reliquis codicibus οὐ γὰρ οὔ legi testatur. Sed in Vind. B. verum exstat, sicut in Lob. Vind. DF. Flor. RU.
E ἁρμονίαι;] ἁρμονίαι Ald. ἁρμονίαι, Steph.
σὺ] οὐ Amb. C.
Μιξολυδιστὶ] μυξολυδιστὶ Vind. D. μιξολύσιστι Vind. E. Defectus articuli, quem Stephanus in suppl. adn. p. 77. infra ἡ Ἰαστὶ et ἡ Δωριστὶ haud dubie scriptum a Platone pronuntians iam hic notare debebat, in consensu codicum omnium non, quod Astius in sec. ed. fecit, in tert. faciendum sub textu ostendit, supplendus, sed ita explicandus videtur, ut haec adverbia etiam substantivorum instar habita fuisse statuamus, quo posito articulus his locis non magis desiderari debet, quam in dicto illo Pythagoreo apud Stobaeum serm. III. p. 41: τίνες οὖν ἄγκυραι δυναταί; φρόνησις, μεγαλοψυχία, ἀνδρεία. Quo minus enim ipsam adverbii vim retineri et per negligentiam ita responderi a Glaucone putemus, ut si Socrates quaesivisset πῶς ἡρμοσμέναι, addita καὶ τοιαῦταί τινες impediunt. Nominis autem et adverbii fines simili modo confusi sunt loco Lachetis p. 188. D. quem Proclus in Civ. p. 365. ad nostrum adhibuit: ἡρ-

διστὶ, ἔφη, καὶ συντονολυδιστὶ καὶ τοιαῦταί τινες. Οὐκοῦν αὗται, ἦν δ' ἐγώ, ἀφαιρετέαι; ἄχρηστοι γὰρ καὶ γυναιξὶν ἃς δεῖ ἐπιεικεῖς εἶναι, μὴ ὅτι ἀνδράσι. Πάνυ γε. Ἀλλὰ μὴν μέθη γε φύλαξιν ἀπρεπέστατον καὶ μαλακία καὶ ἀργία. Πῶς γὰρ οὔ; Τίνες οὖν μαλακαί τε καὶ συμποτικαὶ τῶν ἁρμο—

μοσμένος Δωριστὶ, ἀλλ' οὐκ Ἰαστὶ, οἴομαι δὲ οὐδὲ Φρυγιστὶ οὐδὲ Λυδιστὶ, ἀλλ' ἥπερ μόνη Ἑλληνική ἐστιν ἁρμονία. Atque hac ratione ductus etiam maiusculis initia simplicium distinxi, quamquam a verbis δωρίζω etc. derivata esse Apollonio de adverb. p. 572, 9. Bekk. anecd. facile credo. De ipsis harmoniis cf. Boeckhius de metris Pind. T. II. p. 216. sqq.

συντονολυδιστὶ] συντονολυσιστὶ Vind. E. σύντονοι λυδιστὶ Lob. Vind. BDF. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Vat. M. Flor. RU. σύντονοι λυδιστιοί Vat. B. σύντονος Λυδιστὶ appellari videtur a Polluce IIII. 78. cuius in editione novissima Lipsiensi post σύντονος punctum positum est.

ἀφαιρετέαι;] ἀφαιρετέαι. Lob. Vind. D. Ald. Steph. ἀφαιρετέαι· Bekkerus et Stallbaumius. Aldus signum interrogandi post ἀνδράσι posuit, minus commode. Sed prius Socratem non affirmantis modo pronuntiasse ipsum οὐκοῦν ab initio positum et additum argumentum docet, quo opus non fuisset, si illud pro certo posuisset.

ἄχρηστοι] ἄχριστοι Vind. E.

ἀνδράσι] ἀνδράσιν Bekkerus et Stallbaumius.

μέθη] μέθυ Amb. C.

μαλακαί τε] τε om. Vind. E.

συμποτικαὶ] om. Ang. B.

Ἰαστὶ] ἰαστὴ a m. s. Flor. AR.

Λυδιστὶ] λυσιστὶ Vind. E. λυδιαστὶ Vind. D. et a m. s. F. (a m. pr. λυδιαστὴ) λυδιαστὶ καὶ Lob. Vind. B. Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U. et a m. s. Ven. C. λυδιαστὶ καί Ang. B. λυδιαστικαὶ Par. K. sec. Bip. Flor. R.

αἵτινες] αὖ τινες Vind. D. τοι αὖ τινες Ang. B. τοιαῦταί τινες Lob. Vind. B. Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. (τοιοῦταί τινες sec. Bip.) Mon. B. Flor. RU. et a m. s. Ven. C.

Ταύταις] Ita a m. pr. Vind. F. ταύτας a m. s. 399

οὖν] γε Vind. D.

φίλε] φίλ' Ang. B.

ἐπὶ πολεμικῶν ἀνδρῶν] *ad militum utilitatem* Fic. Ratio his verbis significata non satisfacit Aristoteli, qui loco ab Astio laudato Polit. L. VIII. extr. in harum rerum ordinatione duo respici iubet, τό τε δυνατὸν καὶ τὸ πρέπον, deinde haec addit: ἔστι δὲ καὶ ταῦτα ὡρισμένα ταῖς ἡλικίαις. οἷον τοῖς ἀπειρηκόσι διὰ χρόνον οὐ ῥᾴδιον ᾄδειν τὰς συντόνους ἁρμονίας, ἀλλὰ τὰς ἀνειμένας ἡ φύσις ὑποβάλλει τοῖς τηλικούτοις. διὸ καλῶς ἐπιτιμῶσι καὶ τοῦτο Σωκράτει τῶν περὶ τὴν μουσικήν τινες, ὅτι τὰς ἀνειμένας ἁρμονίας ἀποδοκιμάσειεν εἰς τὴν παιδείαν, ὡς μεθυστικὰς λαμβάνων αὐτὰς οὐ κατὰ τὴν τῆς μέθης δύναμιν (βακχευτικὸν γὰρ ἥ γε μέθη ποιεῖ μᾶλλον) ἀλλ' ἀπειρηκυίας. ὥστε καὶ πρὸς τὴν ἐσομένην ἡλικίαν τὴν τῶν πρεσβυτέρων δεῖ καὶ τῶν τοιούτων ἁρμονιῶν ἅπτεσθαι καὶ τῶν μελῶν τῶν τοιούτων· ἔτι δ' εἴ τις ἐστὶ τοιαύτη τῶν ἁρμονιῶν, ἣ πρέπει τῇ τῶν παίδων ἡλικίᾳ, διὰ τὸ δύνασθαι κόσμον τ' ἔχειν ἅμα καὶ παιδείαν (fortasse παιδιὰν) οἷον ἡ Λυδιστὶ φαίνεται πεπονθέναι μάλιστα τῶν ἁρμονιῶν. Mihi Plato videtur non temere in informan-

νιστί; Ἰαστί, ἦ δ' ὅς, καὶ Λυδιστί, αἵτινες χαλαραὶ καλοῦνται. Ταύταις οὖν, ὦ φίλε, ἐπὶ πο- 399 λεμικῶν ἀνδρῶν ἔσθ' ὅτι χρήσει; Οὐδαμῶς, ἔφη· ἀλλὰ κινδυνεύει σοι Δωριστὶ λείπεσθαι καὶ Φρυγιστί. Οὐκ οἶδα, ἔφην ἐγώ, τὰς ἁρμονίας, ἀλλὰ κατάλειπε ἐκείνην τὴν ἁρμονίαν, ἣ ἔν τε πολεμικῇ

dis militibus eius temporis, quo milites esse desiissent, rationem nullam habuisse, Ionicam autem et Lydiam harmoniam non propter lentiorem ductum, sed propter mollem et enervatam indolem repudiasse et talem indolem recte convivalem, non ebriosam, quo nomine Aristoteles utitur, appellasse.

ἔσθ' ὅτι] ἔσθ' ὅτε, sup. ι, Par. K. sec. Bip. ὅτε Meibomius ad Aristid. Quint. p. 232. coniecit, quo opus non esse Stallbaumius monet. Scilicet nullum et nulla in re illarum usum fore Socrates significat.

χρήσει] Ita Lob. Vind. D. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. Flor. AV. χρήσῃ editi ante Astium.

ἀλλὰ] Ἀλλὰ Ald. Steph. quasi nova sit persona.

Φρυγιστί] Aristoteles l. c. (p. 273, 9. Goettl.) πρὸς δὲ παιδείαν τοῖς ἠθικοῖς τῶν μελῶν χρηστέον καὶ ταῖς ἁρμονίαις ταῖς τοιαύταις. τοιαύτη δ' ἡ Δωριστί, καθάπερ εἴπομεν πρότερον· δέχεσθαι δὲ δεῖ κἄν τινα ἄλλην ἡμῖν δοκιμάζωσιν οἱ κοινωνοὶ τῆς ἐν φιλοσοφίᾳ διατριβῆς καὶ τῆς περὶ τὴν μουσικὴν παιδείας. ὁ δ' ἐν τῇ Πολιτείᾳ Σωκράτης οὐ καλῶς τὴν Φρυγιστὶ μόνην καταλείπει μετὰ τῆς Δωριστί, καὶ ταῦτα ἀποδοκιμάσας τῶν ὀργάνων τὸν αὐλόν· ἔχει γὰρ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἡ Φρυγιστὶ τῶν ἁρμονιῶν, ἥνπερ αὐλὸς ἐν τοῖς ὀργάνοις· ἄμφω γὰρ ὀργιαστικὰ καὶ παθητικά. δηλοῖ δ' ἡ ποίησις· πᾶσα γὰρ βακχεία καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη κίνησις μάλιστα τῶν ὀργάνων ἐστὶν ἐν τοῖς αὐλοῖς, τῶν δ' ἁρμονιῶν ἐν τοῖς Φρυγιστὶ μέλεσι λαμβάνει ταῦτα τὸ πρέπον· οἷον ὁ διθύραμβος ὁμολογουμένως εἶναι δοκεῖ Φρύγιον. In his apparet Platonem reprehendi non quod Phrygiam receperit, cuius proinde caussam non erat quod Astius adversus Aristotelem ageret, sed quod eam solam praeter Doriam et exclusa tibia admiserit. Scilicet Ionicam quoque et Lydiam, ut paullo ante vidimus, Aristoteles probabat, tibiam autem ut Phrygiae aptissimam ab eo, qui hanc retineret, repudiandam non fuisse censebat. At enim Plato tibiam non ob vim et concitationem, sed ob nimiam sonorum varietatem improbat et hoc vitium plus ad eiiciendam, quam illam laudem ad recipiendam valere statuit. Quam ob rem vituperandus non erat, nisi Phrygiam harmoniam sine tibia haberi non posse demonstratum esset.

ἔφην] ἔφη Vind. F.

τὰς ἁρμονίας] om. Amb. C. Flor. T.

κατάλειπε] Ita Par. A. Vind. F. Ang. B. Flor. R. et a m. s. Vind. D. (a m. pr. κατάλιπε) κατέλιπε Vind. E. κατάλιπε reliqui codices et editi. Quum praesens imperativi ab aoristo eo differat, quod actionis ipsius repraesentationem magis, quam effectum, imperat, inter καταλείπειν autem et λείπειν idem, quod inter speciem et genus, intersit, magis definitam et quasi concretam actionem non inepte tamquam praesentem et ob oculos versantem imperari, aoristum ad latius patentem et intellectu magis, quam sensu percipiendam adhiberi consequitur. Quare et h. l. et infra (C) ubi vulgo erat λεῖπε, optimum codicem eiusque comites sequi non dubitavi.

ἣ ἔν] ἦν Vind. E.

πράξει ὄντος ἀνδρείου καὶ ἐν πάσῃ βιαίῳ ἐργασίᾳ πρεπόντως ἂν μιμήσαιτο φθόγγους τε καὶ προσῳδίας, καὶ ἀποτυχόντος, ἢ εἰς τραύματα ἢ εἰς θανάτους ἰόν-
B τος ἢ εἴς τινα ἄλλην ξυμφορὰν πεσόντος, ἐν πᾶσι τούτοις παρατεταγμένως καὶ καρτερούντως ἀμυνομένου τὴν τύχην· καὶ ἄλλην αὖ ἐν εἰρηνικῇ τε καὶ μὴ βιαίῳ, ἀλλ' ἐν ἑκουσίῳ πράξει ὄντος, ἢ τινά τι πείθον-

ὄντος] ὄντ', a m. s. ἔντ', Vind. D. ὄντως Vind. E. Ficinus verba ἐν πολεμικῇ πράξει ὄντος *fortiter euntis in proelium* interpretatus est.

πάσῃ — πρεπόντως] πᾶσι — πρεπόντος cum ω super ος Vind. E.

ἀποτυχόντος,] Comma a Bekkero et Stallbaumio deletum reposui, quia duo quae sequuntur participia explicationem huius continent et appositionem faciunt.

εἰς θανάτους] εἰς *om.* Par. DK. Mon. B. Flor. U. editi ante Bekkerum.

εἴς τινα] εἰς τὴν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

B ἐν πᾶσι] καὶ ἐν π. Vat. B. Ven. B.

παρατεταγμένως] παρατεταραγμένως Vind. E. *constanter* Fic. quo verbo Astius παρατεταμένως expressum putans id ipsum in sec. ed. etiam in textu posuit. Sed παρατετάχθαι non tantum exercitus contra hostem, verum etiam homo singularis adversus rem quamlibet in certamen compositus dicitur. Sic Protag. p. 333. E: καί μοι ἐδόκει ὁ Πρωταγόρας ἤδη τετραχύνθαι τε καὶ ἀγωνιᾶν καὶ παρατετάχθαι πρὸς τὸ ἀποκρίνεσθαι. Cf. Plutarch. Cat. min. c. 19: παρετάξατο μηδὲν ἄλλο πράττειν, et c. 28: οἱ πολλοὶ παρετάξαντο παντὶ τρόπῳ καταλῦσαι τὸν Μέτελλον, quo utroque loco a Schneidero in lexico allato non solum consilium captum, ut ille explicat, sed simul animus repugnandi certus et obstinatus significatur. Itaque h. l. quum de ipsa pugna sermo sit, optime is, qui fortunae obsistit et loco deiici sese non patitur, παρατεταγμένως ἀμυνόμενος τὴν τύχην dicitur. παρατεταμένως aut idem, quod καρτερούντως, aut ineptum esset.

καρτερούντως] καρτεροῦντος Vind. D. καρτερῶς Flor. T. παρακαρτερούντως Vind. E. Flor. AC.

τὴν τύχην] τὴν ψυχὴν Vind. D. πρὸς τὴν τύχην Vind. E.

ἢ τινά — δεομένῳ] *om.* Amb. C.

τι] τε Par. K. Mon. B. Flor. RU.

πείθοντός] πεποιθότος iidem et Par. D. cuius in margine est πεποιθότος.

τε] τι Lob. Vind. B. Vat. M.

θεὸν] θεῶν Vind. F. Par. K. sec. Bekk. Mon. B. Ang. B. Flor. A.

ἄνθρωπον] ἀνθρώπου Par. K. Mon. B. Flor. U. ἀνθρώπων Ang. B.

ἑαυτὸν] ἑ. τὸν Ald. Bas. ab.

ὑπέχοντα] Pro accusativo Stephanus suppl. adnot. p. 77. hic et in sequentibus genitivum requirit, quem habet Ang. B. ὑπέχοντος, πράξαντος, ἔχοντος, πράττοντος, ἀγαπῶντος exhibens; et in Flor. RT. Stallbaumius ὑπέχοντος, ἔχοντος, πράττοντος atque ἀποβαίνοντος (per negligentiam, opinor, πράξαντος omittens et ἀποβαίνοντος pro ἀγαπῶντος ponens) superscriptum esse refert. Sed eiusmodi conversiones structurae frequentes et accusativum ad μιμήσαιτο referendum esse recte monuit Astius. Quamquam eo, quod post ἀγα-

τός τε καὶ δεομένου, ἢ εὐχῇ θεὸν ἢ διδαχῇ καὶ νουθετήσει ἄνθρωπον, ἢ τοὐναντίον ἄλλῳ δεομένῳ ἢ διδάσκοντι ἢ μεταπείθοντι ἑαυτὸν ὑπέχοντα καὶ ἐκ τούτων πράξαντα κατὰ νοῦν καὶ μὴ ὑπερηφάνως ἔχοντα, ἀλλὰ σωφρόνως τε καὶ μετρίως ἐν πᾶσι τούτοις πράττοντά τε καὶ τὰ ἀποβαίνοντα ἀγαπῶντα· ταύ- C tας δύο ἁρμονίας, βίαιον, ἑκούσιον, δυστυχούντων,

πῶντα genitivus et prior constructio redit, non sine caussa movebatur Stephanus. Gravius est, quod in codicibus non ὑπέχοντα, sed ἐπέχοντα, in Mon. B. et Flor. U. παρέχοντα legitur, quod etiam Vat. B. inter versus habet, ὑπέχοντα unius Ven. B. et editionum fide nititur. Tamen genuinum videtur. Nam ἐπέχειν ἑαυτόν τινι ea significatione, qua hic opus est, non magis Graecis in usu fuerit, quam *porrigere se alicui* Latinis, licet alia promiscue διδόναι et ἐπέχειν, *porrigere* et *dare* aliquis dicatur. Sin autem ἑαυτὸν ad μεταπείθοντι referas, ut ἐπέχων sit *attendens, animum advertens*, ut p. 411. B. et alibi, primum ambiguum fit, utrum sibimet ipsi, an attendenti ille persuadeat, et sententia hoc flagitante verba alterum magis ostendunt; deinde sequentibus non satis convenit; nam docentem et meliora suadentem quamvis attente audiens, nisi paruerit seque ei dederit, non obtinebit, ut res ex voto procedant. Quare lectionem vulgatam, quae optima est et eam auctoritatem habet, qua aliis locis non paucis contenti esse debemus, retinui. ὑπέχειν eodem errore depravatum est in codicibus quibusdam Callimachi hymn. in Del. 51: ἡνίκα δ' Ἀπόλλωνι γενέθλιον οὖδας ὑπέσχες, ubi alii ἐπέσχες habent.

ἐκ τούτων] ἐν τούτῳ Vind. D.

πράττοντά τε] ἔχοντα Vind. E.

τὰ ἀποβαίνοντα] τὰ *om.* Par. A. Vind. E. (qui post ἀπ. punctum habet) Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV. Fortasse τἀποβαίνοντα Plato scripserat.

ἀγαπῶντα· ταύτας] ἀγαπῶντα C ταῦτα Vind. E.

δύο ἁρμονίας] ἁρμονίας h. l. omissum in Mon. B. et infra inter ἀνδρείων et αἵτινες positum est, quo loco etiam Par. ADK. Vind. DEF. Ven. C. Amb. C. Ang. B. Vat. H. iterum ἁρμονίας habent. Stallbaumius lectionem codicis Mon. B. exhibens eamque Florentinorum omnium et Par. K. auctoritate firmari dicens ex eo, quod ἀνδρείων ἁρμονίας αἵτινες in illis codicibus inventum videbat, h. l. non δύο ἁρμονίας, sed tantum δύο in eisdem scriptum existimasse videtur. Quod quum de Par. K. haud dubie falso existimaverit, in quo consentiens Bekkeri et Bipontinorum silentium δύο ἁρμονίας legi confirmat, de Florentinis, quos illi coniungit, item falsum retulisse statuendus est. Sed ut omnes hic ἁρμονίας omittant, nihilo minus retinendum et infra ut glossema delendum videtur. Neque Stallbaumio sua placebat lectio, sed Astii dubitatione quadam commotus totum hunc locum gravius corruptum putabat. Astius enim ἁρμονίαν βίαιον et ἑκούσιον non ferens βιαίαν et ἑκουσίαν requirit, cui Stallbaumius assentitur, sed codicum consensu deterritus genitivum ponere non audet. Saltem βιαίων et ἑκουσίων facere debebant, si harmoniis ista non convenirent. Sed quemadmodum in antecedentibus πρᾶξις ἑκούσιος non solum voluntate suscepta, sed ampliore

εὐτυχούντων, σωφρόνων, ἀνδρείων αἵτινες φθόγγους μιμήσονται κάλλιστα, ταύτας λίπε. Ἀλλ', ἦ δ' ὅς, οὐκ ἄλλας αἰτεῖς λείπειν, ἢ ἃς νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον. Οὐκ ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, πολυχορδίας γε οὐδὲ παναρμονίου ἡμῖν δεήσει ἐν ταῖς ᾠ-
D δαῖς τε καὶ μέλεσιν. Οὔ μοι, ἔφη, φαίνεται. Τριγώνων ἄρα

significatu ea dicitur, quae sine vi agens alteri liberum voluntatis usum permittit, ita in aliam partem amplificata significatione ad harmoniam quoque tali actioni aptam transferri idem potest et ipsa ἑκούσιος dici, quae voluntarie agentium est, sicut L. V. p. 463. C. familiarium nomina ipsa οἰκεῖα ὀνόματα dicuntur, L. VII. p. 533. D. rei clarioris et obscurioris nomen ὄνομα ἐναργέστερον et ἀμυδρότερον, VIII. 565. E. cognati caedes φόνος ξυγγενὴς audit; idque h. l. eo facilius fit, quo magis proprie etiam βίαιος ἁρμονία appellari potest. Ceterum in Amb. C. ante βίαιον, in Flor. AT. post id καὶ additum est.

εὐτυχούντων, σωφρόνων] σωφρονούντων Vind. D.

φθόγγους] φθόγγον Vind. E.

κάλλιστα,] κάλλιστα: Vind. D. quod desinentis personae signum esse solet.

λίπε] Ita Par. ADK. Lob. Vind. BF. et a m. pr. D. (λείπε a m. s.) Vat. BM. Ven. C. Mon. B. Ang. B. Flor. RTU. Reliqui cum editionibus λεῖπε. Cf. ad A.

αἰτεῖς] αἰτεῖν Par. K.

λείπειν] λιπεῖν Vind. B. λειπεῖν Vat. B. quem Bekkerus una cum Vind. B. id exhibere tradens, quum in Vind. B. illud exstet, fortasse λιπεῖν scripsit aut scribere voluit. Ceterum hoc praesente, quod tempus ad verbum αἰτεῖς h. l. idem, quod κελεύεις, significans aptius aoristo est, factum videtur, ut Socratem quoque λεῖπε dixisse statuerent idque pro λίπε scriberent.

ἢ] ἀλλ' ἢ Lob. Vind. B. Vat. BM. ἄλλη Bas. b.

νῦν δὴ] νῦν ἂν Lob. Vind. DF. Vat. B. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. U. Bas. b. νῦν αὖ Vind. B. Vat. M. δὴ νῦν (Ven. B.) Ald. Steph. Astius in prima et sec. ed. δὴ οὖν Bas. a. νῦν δὴ Bekkerus ex Par. A. Amb. C. Ang. B. Vat. H. recepit, quibus accedunt Vind. E. Flor. ACRTV.

ἐγὼ] om. Ven. B. Vind. E. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. editi ante Bekkerum extra Bas. b.

Οὐκ ἄρα — πολυαρμόνια] laudat Athenaeus L. IIII. p. 182. F: Πλάτων δ' ἐν τρίτῳ Πολιτείας φησίν· οὐκ ἄρα etc.

παναρμονίου] παναρμονίων Par. K. παναρμονίους Athenaei cod. BP. Cf. Forkelii historia mus. T. I. p. 344. et schol. Aristid. p. 203. Fromm.

φαίνεται] φαίνονται Vind. B. Vat. M.

Τριγώνων] τρυγόνων Mon. B. τρισώκων Vind. D. τριβώνων Vind. F. a m. s. (τριγ. a m. pr.) Cf. Forkel. l. c. p. 419.

πηκτίδων] πυκτίδων Lob. Vind. D BE. Par. DK. Mon. B. Vat. M. Flor. TU.

πολυαρμόνια] παναρμόνια Athen.

θρέψομεν.] θρέψομεν; Ald. Bas. a. Steph. Bekkerus et Stallbaumius. Quum forma orationis et responsio eadem sit, quae in proxime praecedentibus, eandem cum Bas. b. et Astio interpunctionem feci.

δέ] δαί Par. A. δ' Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV. Post δέ Aldus comma posuit, Bas. ab. nullam distinctionem fecerunt.

ἢ] et Fic.

αὐλητὰς] αὐλιτὰς Vind. D.

παραδέξῃ] παραδέξει Par. D. Vind. F. Astius, Bekkerus et Stallbaumius.

καὶ πηκτίδων καὶ πάντων ὀργάνων ὅσα πολύχορδα καὶ πολυαρμόνια, δημιουργοὺς οὐ θρέψομεν. Οὐ φαινόμεθα. Τί δέ; αὐλοποιοὺς ἢ αὐλητὰς παραδέξῃ εἰς τὴν πόλιν; ἢ οὐ τοῦτο πολυχορδότατον, καὶ αὐτὰ τὰ παναρμόνια αὐλοῦ τυγχάνει ὄντα μίμημα; Δῆλα δή, ἦ δ' ὅς. Λύρα

οὐ] int. vers. habet Vind. E.

τοῦτο πολυχορδότατον] τοῦτε π. Vind. D. *instrumenta multarum chordarum (harmoniarumque omnium tibiam imitantur?)* Fic. In eandem sententiam Cornarius Ecl. p. 96. τὰ πολυχορδότατα legendum censet, quam lectionem Stephanus adnot. p. 20. multo aptiorem vulgata dicit, ipse tamen τὰ πολύχορδα mavult, assentiente in tertia ed. Astio, qui in secunda τὸ πολυχορδότατον scripserat. Stallbaumius denique τοῦτο τὸ πολυχορδότατον proponit cum hac interpretatione: *instrumentum illud notissimum, plurimis chordis instructum*, quod quale fuerit, non ostendit. Stephani coniecturae nonnihil auctoritatis conciliare videtur Procli locus comm. in Alcib. T. III. p. 41. Cous. (p. 197. Creuz.) κάλλιον δὲ λέγειν, ὅτι καὶ ὀρθαὶ πολιτεῖαι τὴν αὐλητικὴν ἀπεστράφησαν· οὔκουν (v. οὐκοῦν) οὐδὲ ὁ Πλάτων αὐτὴν παραδέχεται. τὸ δὲ αἴτιον ἡ ποικιλία τοῦδε τοῦ ὀργάνου, τοῦ αὐλοῦ λέγω, ὃ καὶ τὴν τέχνην τὴν χρωμένην αὐτῷ ἀπέφηνε φευκτήν. καὶ γὰρ τὰ παναρμόνια καὶ ἡ πολυχορδία μιμήματα τῶν αὐλῶν ἐστίν. ἕκαστον γὰρ τρύπημα τῶν αὐλῶν τρεῖς φθόγγους, ὥς φασι, τοὐλάχιστον ἀφίησιν, εἰ δὲ καὶ τὰ παρατρυπήματα ἀνοιχθείη, πλείους. quibus similia sunt, quae comm. in Civ. p. 366, 9. ad nostrum locum illustrandum scribit. Sed codicum lectionem sanam esse Pollux docet IIII. 67. disertis verbis Platonem tibiam πολύχορδον dixisse tradens, et ipse Plato Phileb. p. 56. A. τῷ στοχάζεσθαι dicens τὴν αὐλητικὴν τὸ μέτρον ἑκάστης χορδῆς φερομένης θηρεύειν, *coniectando cuiusvis soni ipsi oblati et ad imitandum seu efficiendum propositi mensuram assequi.* quo loco Stallbaumius male immemor fuit dictionum αὐλὸν κρέκειν, ἁρμόζειν, κρούειν, quas ex simili translatione ortas cum Latinis composuit Huschkius ad Tibull. I. 1, 4.

αὐτὰ τὰ] αὐτοῦ τὰ Amb. C. αὐτὰ Vind. E. αὖ τὰ coniiciunt Astius et Stallbaumius, quod neque si proxima ad illorum iudicium mutentur necessarium, et relictis eis plane absonum videtur.

αὐλοῦ] αὐτοῦ Flor. T. αὐτῶν Bas. b.

ὄντα] om. Lob. Vind. B. Vat. BM. Bas. b.

μίμημα] Ita Par. A. Vind. D. et a m. pr. Ven. C. Vulgo μιμήματα. Singularis quum per se ut exquisitior et mutationi secundum proximum pluralem magis obnoxius, tum ideo quoque praeferendus, quod panharmoniorum istorum comparatio non aliorum alia, sed omnium eadem fuisse videtur. Cf. Forkelius l. c. et infra p. 404. D. Denique, ut pluralis aeque aptus sit, codicibus illis obsequi tutius. Pro ὄντα vero ὂν potuisse poni concedo, debuisse nego.

Δῆλα δή] ut p. 392. A.

Λύρα] De hoc loco Demetrius περὶ ἑρμ. §. 185. ita disserit: καὶ περὶ τῶν μουσικῶν δὲ ὀργάνων πάλιν χαριέντως ἥρμοσεν (Plato) ἐν οἷς δή φησιν· λύρα δή σοι λείπεται κατὰ πόλιν· εἰ γὰρ ἀναστρέψας εἴποις· κατὰ πόλιν λείπεται, μεθαρμοσαμένῳ ποιήσεις ὅμοιον. τούτῳ δὲ ἐπιφέρει· καὶ αὖ κατ' ἀγροὺς τοῖς ποιμέσι σύριγξ ἄν τις εἴη· τῇ γὰρ ἐκτάσει καὶ τῷ μήκει πάνυ χαριέντως μεμίμηται τρόπον τινὰ ἦχον σύ-

δή σοι, ἦν δ' ἐγώ, καὶ κιθάρα λείπεται, καὶ κατὰ πόλιν χρήσιμα· καὶ αὖ κατ' ἀγροὺς τοῖς νομεῦσι σύριγξ ἄν τις εἴη. Ὡς γοῦν, ἔφη, ὁ λόγος ἡμῖν σημαίνει. Οὐδέν γε, E ἦν δ' ἐγώ, καινὸν ποιοῦμεν, ὦ φίλε, κρίνοντες τὸν Ἀπόλλω καὶ τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ὄργανα πρὸ Μαρσύου τε καὶ τῶν ἐκείνου ὀργάνων. Μὰ Δί', ἦ δ' ὅς, οὔ μοι φαινόμεθα. Καὶ νὴ τὸν κύνα, εἶπον, λελήθαμέν γε διακαθαίροντες πάλιν ἣν ἄρτι τρυφᾶν ἔφαμεν πόλιν. Σωφρονοῦντές γε ἡμεῖς, ἦ δ' ὅς. Ἴθι δή, ἔφην, καὶ τὰ λοιπὰ καθαίρωμεν. ἑπόμενον γὰρ δὴ ταῖς ἁρμονίαις ἂν ἡμῖν εἴη τὸ περὶ ῥυθμοὺς μὴ ποικίλους αὐτοὺς διώκειν μηδὲ παντοδαπὰς βάσεις, ἀλλὰ βίου ῥυθμοὺς ἰδεῖν κοσμίου τε

ριγγος. ἔσται δὲ δῆλον, εἴ τις μετασυνθεὶς λέγοι καὶ τοῦτο. Qui quum ποιμέσι habeat pro νομεῦσι, quod in omnibus nostris repertum haud dubie praestat, et verba καὶ κιθάρα omittat, quae praeter librorum consensum sequentia tuentur, in quibus Apollinis instrumenta syringem et citharam dici probabile est, quum lyra propria Mercurii haberetur, non incorrupto codice usus videtur et exiguum Vaticano B. καὶ ante κατὰ omittenti et Ambrosiano C. χρήσιμα non habenti momentum addit. Neque Ficino multum tribuendum, qui et ipse καὶ non expresserit: *Lyra itaque restat et cithara in civitate utilis.* Nam etiam σοί omisit; quo, ut par est, servato concinnitas membrorum καὶ quoque servari iubet. Astius tamen eiiciendum putabat, Stallbaumius uncis inclusit. Ceterum rationem Demetrii me non perspicere fateor.

αὖ] *om.* Fic.

Ὡς γοῦν] ὥς γουν Bas. b.

Οὐδέν γε] γε *om.* Vat. B. — Cf. L. II. p. 370. A.

E καινὸν] κοινὸν Vind. E. δεινὸν editi ante Astium. *alienum* Fic.

καὶ τὰ] κατὰ τὰ Vind. B. κατὰ Vat. M. nisi hic quoque, ut Vind. B. quem Bekkerus item κατὰ omisso articulo exhibere falso testatur, κατὰ τὰ habet.

τοῦ] *om.* Vind. B.

ὄργανα] ἔργα Vind. E.

Δί'] δία Vind. BF.

κύνα] κῦνα Vind. D.

ἄρτι] L. II. p. 372. E.

γὰρ δὴ] *om.* Fic. δὴ *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ἡμῖν] *om.* Vind. D.

τὸ περὶ ῥυθμοὺς] *quod ad numeros attinet.* ἕπεσθαι, ut ἀκολουθεῖν, h. l. *consentaneum esse*, non *secundum locum tenere*, significat. Sic demum verba μὴ ποικίλους αὐτοὺς διώκειν apte his iuncta videntur. Itaque interpunctionem post ῥυθμοὺς delevi.

ἰδόντα] ἰδόντας Steph.

τῷ] τὲ Vind. D.

400 τοιούτου] Ita Par. A. Vat. H. Flor. V. *huiusmodi viri* Fic. τοῦ τοιούτου Vind. F. Ang. B. Flor. R. .... τοῦ Vind. D. cum litura. τοῦτοι Ven. C. τούτοιν Lob. Vind. B. Vat. M. τούτου Par. DK. Mon. B. Flor. U. τούτων, sup. ου super ων, Vat. B. τοιούτῳ Ven. B. Vind. E. Amb. C. Flor. ACT. cum editis. Quum codices aut τοιούτου aut τοῦ τοιούτου scribendum ostendant, sensu eodem, quem Ficinus declaravit, prius ex optimo praetuli.

οἵτινες — ἔχω λέγειν] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M. Pro οἵτινες Vind. D. εἴ τινες habet.

καὶ ἀνδρείου τίνες εἰσίν· οὓς ἰδόντα τὸν πόδα τῷ τοιού- 400
του λόγῳ ἀναγκάζειν ἕπεσθαι καὶ τὸ μέλος, ἀλλὰ μὴ λό-
γον ποδί τε καὶ μέλει. οἵτινες δ' ἂν εἶεν οὗτοι οἱ ῥυθμοί,
σὸν ἔργον, ὥσπερ τὰς ἁρμονίας, φράσαι. Ἀλλὰ μὰ Δί,
ἔφη, οὐκ ἔχω λέγειν. ὅτι μὲν γὰρ τρία ἄττα ἐστὶν εἴδη,
ἐξ ὧν αἱ βάσεις πλέκονται, ὥσπερ ἐν τοῖς φθόγγοις τέττα-
ρα, ὅθεν αἱ πᾶσαι ἁρμονίαι, τεθεαμένος ἂν εἴποιμι· ποῖα
δ' ὁποίου βίου μιμήματα, λέγειν οὐκ ἔχω. Ἀλλὰ ταῦτα B
μέν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ μετὰ Δάμωνος βουλευσόμεθα, τίνες τε
ἀνελευθερίας καὶ ὕβρεως ἢ μανίας καὶ ἄλλης κακίας πρέ-
438 πουσαι βάσεις, καὶ τίνας τοῖς ἐναντίοις λειπτέον ῥυ-
θμούς. οἶμαι δέ γε ἀκηκοέναι οὐ σαφῶς ἐνόπλιόν τέ

σόν] σοῦ Vind. F.
ἔφη] ἔφην Vind. F.
τρία ἄττα] τρί' ἄττα Vat. HM. Ang. B. Flor. ACRTV. Stallbaumius. τρί' ἄττα Lob. τριάττα Vind. BK. τρία ἄττα Vind. D. τί ἄττα Amb. C.
τέτταρα] τέσσαρα Amb. C. Flor. T.
ὅθεν] ἐξ ὧν Par. DK. Mon. B. Flor. U.
αἱ] om. Ven. B. Vind. E. Mon. B. Flor. CU.
ἂν] ἂν καὶ Amb. C. Flor. T. et, int. vers. addito καὶ, ACV.
εἴποιμι] ἐπίοιμι Lob. Vat. B. Ven. BC. Par. DK. Mon. B. Amb. C. et a m. pr. ut videtur, Vind. D. Idem Flor. ACV. qui in textu cum Vind. E. εἶποι exhibent, superscriptum habent, et Vat. H. pro varia lect. (γρ.) in margine posuit. ἐπίειμι Vind. B. Vat. M.
ποῖα δ' ὁποίου βίου] om. Par. A. π. δὲ ποίου β. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. T. π. δέον ποίου β. Vind. EF. π. δὲ καὶ ποίου β. Flor. ACV.
B καὶ] om. Fic.
Δάμωνος] δαίμονος Ven. B.
ἀνελευθερίας] ἂν ἐλευθερίας Lob. Par. K. sec. Bekk. Vat. M. et a m. pr. Vind. B. (a m. s. ἀνελ.)
κακίας] μανίας Vind. D.
λειπτέον] ληπτέον Ven. B. Vind. E. Par. K. Mon. B. (Flor. RU.) editi ante Bekkerum. Cf. p. 399. C: ταύτας λίπε. Simul contrarios excludendos significat.

δέ γε] Hanc librorum ante ipsum editorum lectionem Bekkerus tantum in Amb. C. Ang. B. et Vat. H. exstare tradens ipse δέ με secundum reliquos, ut credere par est, omnes scripsit, idque Bipontini in Par. K. legi testantur, ego in Lob. Vind. BD. inveni. Florentinos omnes cum Vind. EF. δέ γε habere Stallbaumius eo indicavit, quod δέ με secundum Par. K. et Bekkeri editionem a se receptum dicens Florentinorum nullum idem exhibere ostendit. Equidem, qua ratione με h. l. poni potuerit, non intelligo. ἐμὲ pro ἐγὼ etiam post οἶμαι locum habere Lobeckius et Schaeferus ad Phrynichum p. 751. docuerunt, sed ne hoc quidem aptum esset, quum sese Socrates nulli opponat. Contra γε tam idoneum videtur, ut tantum non ex coniectura illatum probari debeat. Opinari enim, non certo scire se Socrates dicit Damonem ista ipsa docentem illisque nominibus et rationibus varia numerorum genera distinguentem audisse, ideoque verbo opinandi particulam addit, quo ne exacta rhythmicae Damonis adumbratio exspectetur.

ἐνόπλιον] sc. ῥυθμόν. Cuiusmodi hic ξύνθετος ἐνόπλιος Damonis fuerit, Proclus comm. in

τινα ὀνομάζοντος αὐτοῦ ξύνθετον καὶ δάκτυλον καὶ ἡρῷόν γε, οὐκ οἶδα ὅπως, διακοσμοῦντος καὶ ἴσον ἄνω καὶ κάτω τιθέντος, εἰς βραχύ τε καὶ μακρὸν γιγνόμενον, καὶ ὡς ἐγῷμαι ἴαμβον καί τιν' ἄλλον τροχαῖον C ὠνόμαζε, μήκη δὲ καὶ βραχύτητας προσῆπτε. καὶ τούτων τισὶν οἶμαι τὰς ἀγωγὰς τοῦ ποδὸς αὐτὸν οὐχ ἧττον ψέγειν τε καὶ ἐπαινεῖν, ἢ τοὺς ῥυθμοὺς αὐτούς, ἤτοι ξυναμφότερόν τι· οὐ γὰρ ἔχω λέγειν. ἀλλὰ ταῦτα μέν, ὥσπερ εἶπον, εἰς Δάμωνα ἀναβεβλήσθω· διελέσθαι γὰρ οὐ σμικροῦ λόγου. ἢ σὺ οἴει; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε. Ἀλλὰ τόδε γε, ὅτι τὸ τῆς εὐσχημοσύνης τε καὶ

Civ. p. 365. his verbis declarare studuit: τῶν μὲν συνθέτων τὸν ἐνόπλιον ἀποδεχόμενος, ὅς ἐστιν ἐκ τοῦ ἰάμβου καὶ δακτύλου καὶ τῆς παριαμβίδος. quae quum eadem legantur in scholio ad h. l. (ὁ ἐνόπλιος σύνθετός ἐστιν ἐξ ἰάμβου καὶ δακτύλου καὶ τῆς παριαμβίδος) corrupta non videntur, sed, quia obscurum est, quid παριαμβὶς sit, rem ipsam incertam relinquunt. Quum in sequentibus dactylici primum, deinde trochaici numeri mentio fiat, in superioribus autem Glauco tria numerorum genera posuerit, enoplium ad genus paeonicum potius, quam ad anapaesticum, quod ipsum in dactylico comprehensum est, retulerim, παριαμβίδα autem non idem, quod παρίαμβον seu pyrrhichium, sed dipodiam seu syzygiam pyrrhichicam significare crediderim, ut antispasto coniunctus paeon quartus soluta arsi fuerit: ⏑ — — ⏑ | ⏑⏑⏑⏑⏑. Ad idem genus refertur enoplius in universum in scholiis ad Aristoph. Nub. 651. quorum prius hoc est: εἶδος ῥυθμοῦ, πρὸς ὃν ὠρχοῦντο σείοντες τὰ ὅπλα. ἔστι δὲ ὁ ἐν ἡμιολίῳ. alterum: οἱ δὲ ἐνόπλιον τὸν ἀμφίμακρον, ὅς καὶ Κρητικὸς καλεῖται. Aliter Hermannus Elem. doctr. metr. p. 352. Epit. §. 330.

καὶ δάκτυλον] Copulam non legisse Ficinus videtur. Socrates primum genus, deinde speciem maxime memorabilem nominat, tum ad generis descriptionem redit.

ἡρῷόν] ἡρῶόν editi ante Astium.

διακοσμοῦντος] διακοσμοῦντας Vat. B. In hoc verbo explicando Proclus l. c. ut solet, argutatur. Ante id cum Astii prima et sec. ed. comma feci.

ἴσον] ἴσον Lob. In numero dactylico Damon omnino arsin et thesin parem seu parium temporum ponebat, quum in quibusdam eius generis versibus, scilicet in hexametro heroico et in cycliis anapaestis, arsis paullo brevior thesi haberetur.

γιγνόμενον] γιν. Vind. E. Ald. Bas. ab. Steph. — εἰς βραχὺ γιγνόμενος est numerus dactylicus proprie dictus, εἰς μακρὸν anapaesticus.

ἐγῷμαι] ἐγὼ οἶμαι Vind. DF. Par. K. sec. Bip. Flor. RTUV.

καί] ἢ Vind. E.

τιν'] τινα Vind. F. τι Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. τί Par. K. sec. Bip. Flor. U.

ἄλλον — βραχύτητας] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ὠνόμαζε] ὀνομάζομεν Vind. F. ὀνόμαζε Vat. H. ὄνομα Ang. B.

προσῆπτε — ἀγωγὰς] om. Ang. C B. Longis brevibusque syllabis adiungendis Damon catalecticos

ἀσχημοσύνης τῷ εὐρύθμῳ τε καὶ ἀῤῥύθμῳ ἀκολουθεῖ, δύνασαι διελέσθαι; Πῶς δ' οὔ; Ἀλλὰ μὴν τὸ εὔρυθμόν D γε καὶ ἄῤῥυθμον, τὸ μὲν τῇ καλῇ λέξει ἕπεται ὁμοιούμενον, τὸ δὲ τῇ ἐναντίᾳ, καὶ τὸ εὐάρμοστον καὶ ἀνάρμοστον ὡσαύτως, εἴπερ ῥυθμός γε καὶ ἁρμονία λόγῳ, ὥσπερ ἄρτι ἐλέγετο, ἀλλὰ μὴ λόγος τούτοις. Ἀλλὰ μὴν, ἦ δ' ὅς, ταῦτά γε λόγῳ ἀκολουθητέον. Τί δ' ὁ τρόπος τῆς λέξεως, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ὁ λόγος; οὐ τῷ τῆς ψυχῆς ἤθει ἕπεται; Πῶς γὰρ οὔ; Τῇ δὲ λέξει τἄλλα; Ναί. Εὐλογία ἄρα καὶ εὐαρμοστία καὶ εὐσχημοσύνη καὶ εὐρυθμία εὐηθείᾳ ἀκολουθεῖ, οὐχ ἣν E

dactylici et trochaici generis versus efficiebat.

τούτων] ἐν τ. Flor. R. a m. s. *in (aliquibus) istorum* Fic.

τισὶν] τίσιν Lob. Vind. D. τοισὶν Vind. F.

τὰς] τοὺς Vind. E.

αὐτοὺς] αὐτοῦ Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U.

ἤτοι] ἤ τι Lob. Vind. BE. Vat. B. Cf. ad I. 344. E.

τι] *om.* Vind. B.

ἔχω] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Vind. DEF. Ven. B. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Florentini omnes, Ald. Bas. a. Stallbaumius. ἔγωγε ἔχω reliqui codices editique. Damonem id dicere posse per se intelligebatur neque a Socrate sic significandum erat, ut *se quidem* non posse ostenderet. Non magis alium sibi oppositum designare voluisse videtur. Itaque ἔγωγε omisi.

ἀναβεβλήσθω] Hic incipit Flor. L.

λόγου] *om.* Vind. D.

ἢ] ἡ (Vind. F.) editi ante Astium.

τόδε γε] Pro γε Vind. D. a m. pr. τε habebat.

εὐσχημοσύνης τε] τε *om.* Lob. Vind. B. Vat. M. et a m. pr. B. Flor. L.

καὶ ἀσχημοσύνης] *om.* Lob. Vind. BD. Ven. C. Vat. M. Flor. L. et a m. pr. Vat. B. Par. D.

εὐρύθμῳ] ῥυθμῷ Vind. D.

ἀῤῥύθμῳ] ἀρύθμῳ Lob. Vind. BE. ἀρίθμῳ Flor. L.

ἀκολουθεῖ] ἀκόλουθον Flor. L.

δύνασαι] δύνασθε Lob. Vat. BM. δύνασθαι Ven. C. Vind. B. et a m. pr. D.

δ'] γὰρ Flor. T.

εὔρυθμόν γε] Ita Par. A. Vat. D B. Ven. C. Vind. D. Flor. V. quod etiam ob praecedens μὴν cum Bekkero vulgato εὔ. τε praetuli.

ἄῤῥυθμον] τὸ ἄῤῥ. Lob. Vind. BDE. Vat. BHM. Ven. BC. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRV. (ἄρυ. Vind. EF. ut p. 401. A.)

καὶ ἀνάρμοστον] *om.* Par. A. καὶ ἐνάρμοστον Bas. a.

ῥυθμός γε] ῥ. τ. Vind. BF. Ang. B. Vat. M. Flor. R.

λόγῳ] λόγου Vind. D. correctus.

ἐλέγετο] ἐλ. ἀκολουθεῖ Mon. B. Flor. U.

τούτοις] ἕποιτο τ. Vat. B. a m. s. τούτων Vind. D.

καὶ ὁ λόγος] *om.* Mon. B.

γὰρ] δ' Flor. T.

λέξει] λέξῃ Bas. ab.

τἄλλα] τὰ ἄλλα Vind. BE. τ' ἄλλα Vind. D. τἄλλα Steph.

εὐηθείᾳ] εὐηθία Lob. Ven. C. E Vat. H. καὶ εὐηθία Vind. DE. Flor. ACV. εὐήθεια Vind. B. εὐηθιεια Vat. B. τε εὐηθεία, sup. γ super τε, Ang. B. τῇ εὐηθείᾳ Flor. RT. καὶ τῇ εὐηθεία Amb. C.

ἄνοιαν οὖσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν ὡς εὐήθειαν, ἀλλὰ τὴν ὡς ἀληθῶς εὖ τε καὶ καλῶς τὸ ἦθος κατεσκευασμένην διάνοιαν. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Ἆρ' οὖν οὐ πανταχοῦ ταῦτα διωκτέα τοῖς νέοις, εἰ μέλλουσι τὸ αὑτῶν πράττειν; Διωκτέα μὲν οὖν. Ἔστι δέ γέ που πλήρης
401 μὲν γραφικὴ αὐτῶν καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη δημιουργία, πλήρης δὲ ὑφαντικὴ καὶ ποικιλία καὶ οἰκοδομία καὶ πᾶσα αὖ ἡ τῶν ἄλλων σκευῶν ἐργασία, ἔτι δὲ ἡ τῶν σωμάτων φύσις καὶ ἡ τῶν ἄλλων φυτῶν· ἐν πᾶσι γὰρ τούτοις ἔνεστιν εὐσχημοσύνη ἢ ἀσχημοσύνη. καὶ ἡ μὲν ἀσχημοσύνη καὶ ἀῤῥυθμία καὶ ἀναρμοστία κακολογίας καὶ κακοηθείας ἀδελφά, τὰ δ' ἐναντία τοῦ ἐναντίου,

ἄνοιαν] bis deinceps legitur in Vind. E.

ὑποκοριζόμενοι] Cf. Timaei lex. p. 266. ibique Ruhnkenius, Plutarchus Solon. c. 15. et Phrynichus Bekk. anecd. p. 47, 31. scholiastes ad nostrum locum et Wyttenbachius ad Plut. Mor. p. 56. B.

ὡς εὐήθειαν] ὡς int. vers. habet Vind. D.

εὖ τε] εὖ γε Vind. BF. Ang. B. Flor. R.

κατεσκευασμένην] κατασκευασμένην Ang. B. Flor. A. Bas. a. κατασκευασάμην, sup. έ super ην, Amb. C. κατεσκευασμένον Mon. B.

πανταχοῦ] πανταχῇ Lob. Vind. BF. Ang. B. Vat. M. Flor. A.

αὑτῶν] αὐ. Lob. Vind. D. ἑαυ. Vind. F. Ang. B.

Διωκτέα μὲν οὖν] om. Mon. B.

401 πλήρης δὲ — οἰκοδομία] om. Lob. Vind. B. Vat. BM. Par. K. sec. Bekk. Flor. L. πλήρης δὲ omisit etiam Bas. b.

οἰκοδομία] Cf. Lobeckius ad Phryn. p. 490. qui glossam Antiatticistae Bekk. p. 110, 19. οἰκοδομεῖν (codex habet ὀκοδομεῖν) Πλάτων Πολιτείαις corruptam et mutato verbo in nomen οἰκοδομία ad hunc locum referendam statuit. Scilicet verbum ubivis obvium non videtur ille Platonis testimonio confirmandum existimare potuisse. Sed οἰκοδομίαν sequenti versu ex Thucydidis L. VII. affert. Itaque potius οἰκοδομήν, de quo multo maior dubitatio esset, Platonis auctoritate tueri voluisse et Civitatem perperam pro Critia posuisse videtur, in quo p. 156. B. ante Bekkerum εἰς οἰκοδομὴν legebatur.

πᾶσα αὖ] om. Lob. Vind. B. Vat. BM. Par. K. sec. Bekk. πᾶσα αὖ καὶ Bas. b. πᾶσα ἡ τοιαύτη δημιουργία καὶ Ven. C. Vind. D. Par. D. Mon. B. Flor. U.

ἔτι δὲ] ἔ. δ' Ang. B. Flor. R.

καὶ ἡ] καί γε Vind. F.

γὰρ] om. Flor. L.

ἢ ἀσχημοσύνη] om. Vind. E. καὶ ἀ. Vind. F. Ang. B. Flor. R. τε καὶ ἀ. Vind. B.

ἀῤῥυθμία] ἀραθυμία Ven. C. Vind. D.

ἀναρμοστία] „Post ἀναρμοστία Ficinus quoque interpungit: quòd si cum κακολογίας iungeretur, particula καὶ ante κακοηθείας expungenda esset.“ Steph. suppl. adnot. p. 77. Scilicet Ficinus ἀναρμοστίαν tertiam κακολογίας et κακοηθείας sororem dici intelligebat, Serranus imperite κακολογίας ad praecedentia nomina referebat: *et invenustas, et inconcinnitas, et absurditas orationis, improborum morum sunt germanae.* Huius igitur errorem non immerito arguit Stephanus, sed comma post ἀναρμοστία et

σώφρονός τε καὶ ἀγαθοῦ ἤθους, ἀδελφά τε καὶ μιμήματα. Παντελῶς μὲν οὖν, ἔφη. Ἀρ' οὖν τοῖς ποιηταῖς B ἡμῖν μόνον ἐπιστατητέον καὶ προσαναγκαστέον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ εἰκόνα ἤθους ἐμποιεῖν τοῖς ποιήμασιν, ἢ μὴ παρ' ἡμῖν ποιεῖν, ἢ καὶ τοῖς ἄλλοις δημιουργοῖς ἐπιστατητέον καὶ διακωλυτέον τὸ κακόηθες τοῦτο καὶ ἀκόλαστον καὶ ἀνελεύθερον καὶ ἄσχημον μήτε ἐν εἰκόσι ζώων μήτε ἐν οἰκοδομήμασι μήτε ἐν ἄλλῳ μηδενὶ δημιουργουμένῳ ἐμποιεῖν, ἢ ὁ μὴ οἷός τε ὢν οὐκ ἐατέος παρ' ἡμῖν δημιουργεῖν, ἵνα μὴ ἐν κακίας εἰκόσι τρεφόμενοι ἡμῖν οἱ φύλακες ὥσπερ ἐν κακῇ βοτάνῃ πολλὰ C ἑκάστης ἡμέρας κατὰ σμικρὸν ἀπὸ πολλῶν δρεπόμενοι

post duo priora ab ipso et ab Aldo positum Basileenses recte omiserunt.

κακοηθείας] κακονοίας Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. LRU.

B Ἀρ' οὖν — ἄγουσα; D] Tota haec Socratis oratio una constat eaque bipartita enuntiatione, qua rogat, utrum poëtae tantum, an reliqui quoque artifices observandi sint; cuius observationis munus duplex ostenditur, ut aut certam quandam operibus suis formam imprimere, aut nulla omnino facere iubeantur, idque de poëtis breviter et perspicue demonstratur verbis ἐμποιεῖν — ἢ μὴ ποιεῖν, de reliquis ob verbum διακωλύειν eodem modo fieri non poterat, ideoque post alterum ἐμποιεῖν subiectum denuo significatur: ἢ ὁ μὴ οἷός τε ὢν —. Huic autem parti, quae alterum observationis munus continet, primum caussa exclusionis subiicitur (ἵνα μὴ — ψυχῇ) tum aliorum quaerendorum officium adiungitur (ἀλλ' ἐκείνους — φύσιν) et ratione addita comprobatur: ἵν' ὥσπερ — ἄγουσα. Itaque uno tantum loco in fine totius orationis signum interrogandi ponendum, quod Stephanus quater posuit, post ἐπιστατητέον, ποιεῖν, ἐμποιεῖν et δημιουργεῖν, reliqua vero membra omnia non nisi commatis distinguenda sunt, quod Bekkerus et Stallbaumius in plerisque fecerunt, tantum post ψυχῇ, ubi Stephanus punctum habet, colon substituerunt. — Pro Ἀρ' in Flor. ACRV. ἆρ' exstat.

ἐπιστατητέον] ἐπιστατέον Ald. Bas. ab.

καὶ προσαναγκαστέον] καὶ om. Ang. B.

ἐπιστατητέον] ἐπιστατέον τε Par. K. sec. Bip. quorum notam Astius in comm. perperam ad prius ἐπιστατητέον retulit. Ceterum ἐπιστατέον si in codicibus esset, non minus ferri posset; qua de re egit Lobeckius ad Phryn. p. 766. a Stallbaumio citatus.

μήτε ἐν — μήτε ἐν] μήτ' ἐν — μήτ' ἐν Lob. Vind. BDF. Ang. B. Vat. M. Flor. LRTU.

οἰκοδομήμασι] οἰκοδομήσασι Ald. Bas. ab.

μήτε ἐν] μήτ' ἐν Lob. Vind. BD.

δημιουργουμένῳ] δημιουργεμένῳ Par. K. sec. Bip.

ἡμῖν] ὑμῖν Par. K.

δημιουργεῖν — τρεφόμενοι] om. Amb. C.

ἡμῖν] ὑμῖν Par. K. om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

C πολλὰ] *et multa* Fic.

κατὰ σμικρὸν] om. Vind. B. Vat. M. κατὰ μικρὸν Vind. F. κατασμικρὸν Lob. Vind. E.

τε καὶ νεμόμενοι ἕν τι ξυνιστάντες λανθάνωσι κακὸν μέγα ἐν τῇ αὑτῶν ψυχῇ, ἀλλ' ἐκείνους ζητητέον τοὺς δημιουργοὺς, τοὺς εὐφυῶς δυναμένους ἰχνεύειν τὴν τοῦ καλοῦ τε καὶ εὐσχήμονος φύσιν, ἵν' ὥσπερ ἐν ὑγιεινῷ τόπῳ οἰκοῦντες οἱ νέοι ἀπὸ παντὸς ὠφελῶνται, ὁπόθεν ἂν αὐτοῖς ἀπὸ τῶν καλῶν ἔργων ἢ πρὸς ὄψιν ἢ πρὸς ἀκοήν τι προσβάλῃ ὥσπερ αὔρα φέρουσα ἀπὸ χρηστῶν D τόπων ὑγίειαν, καὶ εὐθὺς ἐκ παίδων λανθάνῃ εἰς ὁμοιότητά τε καὶ φιλίαν καὶ ξυμφωνίαν τῷ καλῷ λόγῳ ἄγουσα; Πολὺ γὰρ ἂν, ἔφη, κάλλιστα οὕτω τραφεῖεν. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ Γλαύκων, τούτων ἕνεκα κυ-

νεμόμενοι] ἀνεμόμενοι, in marg. a m. s. ἀνιμώμενοι, Par. A. γενόμενοι margo Par. D.

ξυνιστάντες] ξυνιστῶντες Par. K. Flor. U.

αὑτῶν] αὐ. Vind. D. ἑαυ. Lob. Vind. BE. Vat. M.

εὐσχήμονος] τοῦ εὐ. Flor. L.

ἵν'] ἵνα Vind. DEF.

ἀπὸ παντὸς ὠφελῶνται] ἀ. π. ὠφελοῦνται Vind. D. ὠφελῶνται ἀ. π. editi ante Bekkerum.

ὁπόθεν ἂν] *quandoquidem* Fic. quasi ὁπόταν legisset. ὁπόθεν genere quodam attractionis ob sequens ἀπὸ positum videtur, aut haec ipsa, ἀπὸ τῶν καλῶν ἔργων, epexegesin faciunt.

καλῶν — ἀπὸ] *om.* Vind. E.

πρὸς ἀκοήν] πρὸς *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

προσβάλῃ] προσβάλοι Mon. B. Flor. U. προσβάλλῃ Vind. D. Amb. C. Ang. B. Flor. R. Bas. ab. non male, quum pulchrorum operum perpetua et quavis spectatione auditioneque iterum sentienda sit efficacia. Nihil tamen impedit, quo minus de singulis spectationibus et auditionibus earumque quasi afflatibus salutiferis loqui Socratem statuamus.

αὔρα] In editis ante Bekkerum αὖρα legitur, quod is secundum Ang. B. correxit. Eodem ducit λύρα, quod Par. A. a m. pr. et K. Lob. Vind. BDF. Ven. C. Vat. M. Flor. AL. exhibent. De reliquis Bekkerus nihil ostendit, neque Stallbaumius de accentu verbum fecit. Vltimam produci docuit Porsonus ad Eur. Hec. 444. Stephanus tamen in thesauro etiam corripi dicit, sed exempla non attulit.

ὑγίειαν] ὑγίαν Vind. E. ὑγείαν Flor. T.

λανθάνῃ] λανθάνει Lob. Vind. D BDEF. Vat. M. Flor. ACLTV. Ald. Bas. ab.

εἰς] *om.* Vind. D.

ἄγουσα] ἄγουσαν Vind. F. Astius in comm. hoc ad τὴν τοῦ καλοῦ τε καὶ εὐσχήμονος φύσιν referens non vidit ideam pulchri parum subtiliter in similitudinem et amicitiam pulchri sermonis adducere dici, siquidem ipse sermo pulcher esse non aliter potest, nisi ita, ut ideae pulchri seu τῆς τοῦ καλοῦ φύσεως particeps sit. Neque perspicuitas orationis non eodem, quo φέρουσα, referri hoc participium patitur. Iam vero non aura id efficit, sed salutaris pulchrorum operum vis, quae quum pronomine τι primum significata esset, proprie ἄγον dici debebat; sed adhibita ad comparationem aura factum est, ut huius nominis genus retineretur.

γὰρ] *om.* Flor. T.

κάλλιστα] κάλλιστον Par. K.

ριωτάτη ἐν μουσικῇ τροφή, ὅτι μάλιστα καταδύεται εἰς τὸ ἐντὸς τῆς ψυχῆς ὅ τε ῥυθμὸς καὶ ἁρμονία καὶ ἐῤῥωμενέστατα ἅπτεται αὐτῆς φέροντα τὴν εὐσχημοσύνην, καὶ ποιεῖ εὐσχήμονα, ἐάν τις ὀρθῶς τραφῇ, εἰ δὲ μή, τοὐναντίον; καὶ ὅτι αὖ τῶν παραλειπομένων καὶ μὴ E καλῶς δημιουργηθέντων ἢ μὴ καλῶς φύντων ὀξύτατ' ἂν αἰσθάνοιτο ὁ ἐκεῖ τραφεὶς ὡς ἔδει, καὶ ὀρθῶς δὴ δυσχεραίνων τὰ μὲν καλὰ ἐπαινοῖ καὶ χαίρων καὶ καταδεχόμενος εἰς τὴν ψυχὴν τρέφοιτ' ἂν ἀπ' αὐτῶν καὶ γίγνοιτο καλός τε κἀγαθός, τὰ δ' αἰσχρὰ ψέγοι τ' ἂν ὀρ- 402

τραφεῖεν] Ita Vind. F. correctus; a m. pr. erat γραφεῖεν.

κυριωτάτη ἐν μουσικῇ τροφή] ἐν κ. ἐν μ. τροφῇ Vat. H. quam lectionem secutus Ficinus *ex ipsa principali secundum musicam nutritione* posuit et ὅτι μάλιστα, quorum prius ad augendam superlativi significationem additum putaverit, omisit. Praepositionem ἐν etiam ante adiectivum Amb. C. quoque et Flor. AC. exhibent; in Flor. T. οὐ κυρ. etc. legitur, in Vind. E. ἡ κυρ. et articulum post κυρ. requirit Rückertus ad Plat. Sympos. p. 48. qui necessarius non videtur, si per musicam efficacissima fieri dicitur educatio.

ὅτι] τοῦ ὅτι Amb. C.

ὅ τε ῥυθμὸς καὶ ἁρμονία] Pro ὅ τε Vat. B. Vind. D. a m. pr. habent ὅτι, Ven. C. ὅ,τι, Lob. Vind. B. ὅτι τε, quorum neutrum ineptum; neque mala est Flor. L. scriptura — καὶ ἡ ἁρμονία, sed vulgata quoque bene habet. Cf. Leg. L. V. p. 737. B: διὰ τὴν διανομὴν τῆς γῆς τε καὶ οἰκήσεων.

φέροντα] φέρει τε Par. K. sec. Bip. Mon. B. Flor. U. Astius in sec. ed. Stallbaumius, non reputantes numerum et harmoniam, etiam quum indecora et turpitudine infecta sunt, nihilo minus animos movere, ideoque hoc loco, ubi de eorum utilitate sermo est, eam vim tamquam decori et honesti speciem referentibus tribuendam fuisse, simul recepta illa lectione praecedentia pariter ac sequentia tautologia laborare, quum inter καταδύεσθαι εἰς τὸ ἐντὸς τῆς ψυχῆς et ἐῤῥωμενέστατα ἅπτεσθαι αὐτῆς non magis quicquam intersit, quam inter φέρειν τὴν εὐσχημοσύνην et εὐσχήμονα ποιεῖν.

εὐσχημοσύνην] ἀσχημοσύνην Par. K. εὐσχημοσύνην; Steph.

εὐσχήμονα] ἀσχήμονα Ald. Bas. a.

τις] τι Lob. Flor. L. et a m. pr. Vat. B.

τραφῇ,] τραφῇ. Ald. Bas. ab. τραφῇ; Steph.

αὖ τῶν] αὐτῶν Lob. Vind. E BD.

καὶ μή] μὴ om. Vind. B.

ἔδει, καὶ] *oportet* Fic.

ἐπαινοῖ] ἐπαινεῖ Vind. BDEF. Ven. B. Amb. C. Vat. HM. Flor. ACLR. Ald. Bas. ab.

καὶ χαίρων] om. Mon. B.

καὶ] om. Amb. C. Flor. T.

τρέφοιτ'] τρέφοι τ' Ald.

κἀγαθός] καὶ ἀγ. Par. K. sec. Bip. Vind. D. Flor. L.

τὰ δ'] τὰ δὲ Vind. B. 402

ψέγοι τ'] ψέγοιτ' Bas. ab.

θῶς καὶ μισοῖ ἔτι νέος ὤν, πρὶν λόγον δυνατὸς εἶναι λαβεῖν, ἐλθόντος δὲ τοῦ λόγου ἀσπάζοιτ' ἂν αὐτὸν γνωρίζων δι' οἰκειότητα μάλιστα ὁ οὕτω τραφείς; Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ, ἔφη, τῶν τοιούτων ἕνεκα ἐν μουσικῇ εἶναι ἡ τροφή. Ὥσπερ ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, γραμμάτων πέρι τότε ἱκανῶς εἴχομεν, ὅτε τὰ στοιχεῖα μὴ λανθάνοι ἡμᾶς ὀλίγα ὄντα ἐν ἅπασιν οἷς ἔστι περιφερόμενα, καὶ οὔτ' ἐν B σμικρῷ οὔτ' ἐν μεγάλῳ ἠτιμάζομεν αὐτά, ὡς οὐ δέοι αἰσθάνεσθαι, ἀλλὰ πανταχοῦ προὐθυμούμεθα διαγιγνώσκειν, ὡς οὐ πρότερον ἐσόμενοι γραμματικοί, πρὶν οὕτως ἔχοιμεν. Ἀληθῆ. Οὐκοῦν καὶ εἰκόνας γραμμάτων, εἴ που ἢ ἐν ὕδασιν ἢ ἐν κατόπτροις ἐμφαίνοιντο, οὐ πρότερον γνωσόμεθα, πρὶν ἂν αὐτὰ γνῶμεν, ἀλλ' ἔστι τῆς αὐτῆς τέχνης τε καὶ μελέτης; Παντάπασι μὲν οὖν.

πρὶν] πρὶν καὶ Ven. B. Ang. B. Vind. E(F. Par. K. sec. Bip. Flor. ACR.) editiones praeter Bekkerianam.

λόγον] λόγου Lob. Vind. B. et a m. pr. D. Vat. M. et a m. pr. B. Ven. C.

δυνατὸς] δυνατὸν Par. K.

ὁ οὕτω] ὁ om. Amb. C.

τραφείς;] τραφείς. editi ante Astium.

γοῦν] om. Ven. B. οὖν Lob. Vind. B. et a m. pr. E. Vat. BM. Flor. L. *quoque* Fic.

ἕνεκα] ἕνε Vind. E.

ἡ τροφή] τροφὴ Ven. C. Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U. τροφὴν Lob. Vind. B. Vat. BM.

εἴχομεν] *callemus* Fic.

λανθάνοι] λανθάνει Vind. B. Flor. CL. *fugiunt* Fic. λανθάνειν Amb. C. λανθάνη, sup. οι, Par. K. λανθάνῃ editi ante Astium, quibuscum unus Ven. B. facere videtur, quamquam nihil de eo adnotavit Bekkerus. Optativus, quem reliqui codices exhibent, tempus incertum et pro varia hominum aetate varium ideoque cogitatione tantum intuendum significat eamque ob rem μὴ coniunctum habet, cuius in locum deinde extra fines cogitationis translata et per imperfectum quasi sui iuris facta actione οὐ succedit: καὶ οὔτ' ἐν σμικρῷ οὔτ' ἐν μεγάλῳ ἠτιμάζομεν αὐτά. quamquam ea non amplius ab illo ὥσπερ pendere, sed anacoluthon infra ab ipso Socrate verbis ὃ λέγω demonstratum incipere videntur. De optativo cf. ad p. 403. B.

ἅπασιν] πᾶσιν Vind. D.

οὔτ'] οὔτε Lob. Vind. B.

σμικρῷ] μικρῷ Vind. E. Flor. AC.

οὔτ'] οὔτε Lob. Vind. BE.

B αἰσθάνεσθαι] αἰσθαίνεσθαι Ven. B. διαισθάνεσθαι Vind. E.

προὐθυμούμεθα] προθυμούμεθα Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. R. προτιμούμεθα Vind. D. προὐθέμεθα Ven. B. Vind. E. Amb. C. Vat. H. προθέμεθα Flor. ACTV.

διαγιγνώσκειν] διαγιν. Vind. E. (Flor. ACLTUV.) Ald. Bas. ab. Steph.

ἐσόμενοι] ἐσόμεθα Vind. D.

εἰκόνας] εἰ εἰκόνας Par. ADK. sec. Bekk. Ven. C. Vind. E. Vat. H. Flor. AC. Origo erroris patet.

εἴ που] εἴπερ Vind. B. ἤ που Par. K. sec. Bekk.

Ἆρ' οὖν, ὃ λέγω, πρὸς θεῶν, οὕτως οὐδὲ μουσικοὶ πρότερον ἐσόμεθα, οὔτε αὐτοὶ οὔτε οὕς φαμεν ἡμῖν C παιδευτέον εἶναι, τοὺς φύλακας, πρὶν ἂν τὰ τῆς σωφροσύνης εἴδη καὶ ἀνδρείας καὶ ἐλευθεριότητος καὶ μεγαλοπρεπείας καὶ ὅσα τούτων ἀδελφὰ καὶ τὰ τούτων αὖ ἐναντία πανταχοῦ περιφερόμενα γνωρίζωμεν καὶ ἐνόντα ἐν οἷς ἔνεστιν αἰσθανώμεθα καὶ αὐτὰ καὶ εἰκόνας αὐτῶν, καὶ μήτε ἐν σμικροῖς μήτε ἐν μεγάλοις ἀτιμάζωμεν, ἀλλὰ τῆς αὐτῆς οἰώμεθα τέχνης εἶναι καὶ μελέτης;

439 Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτου ἂν ξυμπίπτῃ ἔν τε τῇ ψυχῇ καλὰ ἤθη ἐνόντα καὶ ἐν τῷ εἴδει ὁμολογοῦντα ἐκείνοις καὶ ξυμφωνοῦντα, τοῦ αὐτοῦ μετέχοντα τύπου, τοῦτ' ἂν εἴη κάλλιστον θέαμα τῷ δυναμένῳ θεᾶσθαι; Πολύ γε. Καὶ μὴν τό γε κάλλιστον ἐρασμιώτα- D

ὕδασιν] ὕδασι Bas. ab.

ἐμφαίνοιντο] ἐμφαίνοιτο Par. K. Ang. B. Flor. U.

γνῶμεν,] γνῶμεν. Lob. Ald. γνῶμεν; Steph.

μελέτης;] μελέτης. Lob. Bas. ab.

Ἆρ' οὖν, ὃ λέγω,] ἆρ' οὖν ὁ λέγων Vind. D. *Quorsum haec inquam?* Fic. Similiter Bas. ab. post λέγω signum interrogandi habent, quod Stephanus paullo post inter οὕτως et οὐδὲ posuit, ubi Aldus punctum, Bas. ab. comma fecerunt. Verbis ὃ λέγω Socrates interruptum Glauconis assensione, tum sua ipsius interrogatione sermonem a se continuari demonstrat: ὥσπερ γραμμάτων πέρι τότε ἱκανῶς εἴχομεν — οὕτως οὐδὲ μουσικοὶ πρότερον ἐσόμεθα.

οὕς φαμεν] οὓς ἔφαμεν Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. RU. et a m. s. Ven. C.

C ἀνδρείας] ἀνδρίας Vind. BE. et a m. s. Flor. TU. Bekkerus. ἀνανδρείας Vat. H. Flor. AC.

γνωρίζωμεν] γνωρίζομεν Lob. Flor. ACLV. et a m. pr. Vind. D.

ἔνεστιν] ἐστιν Par. K.

αἰσθανώμεθα] αἰσθανόμεθα Vind. E. et a m. pr. D. Flor. ACLV.

εἰκόνας] εἰκόνες Vat. B.

αὐτῶν,] αὐτῶν. Ald. Bas. ab. αὐτῶν; Steph.

σμικροῖς] μικροῖς Vind. E.

ἀτιμάζωμεν] ἀτιμάζομεν Flor. ACLV.

οἰώμεθα] οἰόμεθα Par. AK. sec. Bekk.

μελέτης;] μελέτης. Ald. Bas. ab.

Οὐκοῦν — Οὐ προσοιστέον. 403. B] excerpsit Stobaeus serm. LXIII. p. 409. Οὐκοῦν *om.* Fic.

D ὅτου] ὅτῳ Par. K. et a m. s. D. Mon. B. Ang. B. Flor. RU.

ξυμπίπτῃ] ξυμπίπτοι Lob. Vind. B. Par. K. sec. Bekk. ξυμπίπτει, sup. οι, Vind. E.

τε] int. vers. habet Vind. E.

καλὰ] *om.* Flor. L.

τοῦτ' ἂν] οὔτ' ἂν Stob. cod. A. ὅταν Trinc.

εἴη] *om.* Flor. T. εἰ Vind. E.

θεᾶσθαι] - θεάσασθαι Ang. B. Flor. R.

Πολύ] πάνυ Stob. (margo Gesn. πολύ).

μὴν] *om.* Stob. Gesn. (cod. B.) μὲν Ald. Bas. a.

ἐρασμιώτατον.] ἐρασμιώτατον; Stob. Trinc. Ald. Bas. ab.

του. Πῶς δ' οὔ; Τῶν δὴ ὅτι μάλιστα τοιούτων ἀνθρώπων ὅ γε μουσικὸς ἐρῴη ἄν· εἰ δὲ ἀξύμφωνος εἴη, οὐκ ἂν ἐρῴη. Οὐκ ἄν, εἴ γέ τι, ἔφη, κατὰ τὴν ψυχὴν ἐλλείποι· εἰ μέντοι τι κατὰ τὸ σῶμα, ὑπομείνειεν ἄν,
E *ὥστ' ἐθέλειν ἀσπάζεσθαι. Μανθάνω, ἦν δ' ἐγώ· ὅτι ἔστι σοι ἢ γέγονε παιδικὰ τοιαῦτα· καὶ συγχωρῶ. ἀλλὰ τόδε μοι εἰπέ· σωφροσύνῃ καὶ ἡδονῇ ὑπερβαλλούσῃ ἔστι τις κοινωνία; Καὶ πῶς, ἔφη, ἥ γε ἔκφρονα ποιεῖ*
403 *οὐχ ἧττον, ἢ λύπη; Ἀλλὰ τῇ ἄλλῃ ἀρετῇ; Οὐδαμῶς. Τί δέ; ὕβρει τε καὶ ἀκολασίᾳ; Πάντων μάλιστα. Μείζω δέ τινα καὶ ὀξυτέραν ἔχεις εἰπεῖν ἡδονὴν τῆς περὶ*

δὴ ὅτι μάλιστα] *διότι μ.* Par. A. *δὴ ὁτιμάλιστα* Vind. B(F.) Steph.

ἄν] *om.* Stob. Gesn. (cod. B.) *ἄν:* Vind. D.

ἐρῴη.] *ἐρῴη;* Stob. Trinc.

Οὐκ ἂν] *ἂν om.* editi ante Bekkerum. (*Οὖκ* Steph.)

τι] *τις* Par. K.

ἔφη] *om.* Stob. Trinc.

ἐλλείποι] *ἐλλείπει* Par. DK. Vind. E. Mon. B. Flor. UV. *ἐλλίποι* Lob. Vind. B. (in quo Bekkerus perperam *ἐλλίπῃ* legi refert) Vat. M. Flor. L. Stob. excepto cod. B.

μέντοι τι] Ita Par. AD. Ven. C. Vind. D. Vat. H. Flor. RUV. *μέν τι τοι* Stob. cod. A. Trinc. *μέν τι,* in marg. *γρ. μέντοι,* Par. K. *μέντοι* reliqui codices cum Stob. cod. B. Gesn. editisque ante Bekkerum.

τὸ σῶμα] *τὸ om.* Vat. B.

ὑπομείνειεν] *ὑπομείνοιεν* Lob. Vind. D. *ὑπομένοιεν* Vind. B. Vat. M. *ὑπομείνειαν* Par. D. *ὑπομένειεν* Flor. RT. *ὑπομείνειεν,* quod Stallbaumius ut variam Flor. V. lectionem affert, ut multa alia in ed. Lips. vitiose excusum est.

E *ὥστ' ἐθέλειν*] *ὥστε ἐθ.* Vind. EF. *ὥστε θ.* Stob.

ἦν δ' ἐγώ·] *ἦν δ' ἐγώ,* editiones praeter Stallbaumianam. Cf. ad L. I. p. 332. A.

ἔστι] *ἐστί* Steph.

συγχωρῶ] *ξυγχ.* Ang. B. Flor. RT. quos sequi voluit Stallbaumius, sed operas dicto audientes non habuit.

Καὶ πῶς, ἔφη,] *καὶ πῶς ἔφη.* Stob. Trinc. Ald. *καὶ πῶς ἔφη;* Bas. ab. *καὶ πῶς; (ἔφη)* Steph. Cf. p. 396. B.

ἥ γε] *εἴ γε* Vind. BF. Ang. B. Vat. M. Flor. R. Stob.

λύπη] *λύπηι* Lob. In Ald. Bas. ab. et apud Stobaeum pro signo interrogandi punctum est.

403 *Τί δέ;*] *τί δαί.* Stob. Trinc. *τί δὲ,* Ald. *τί δὲ* Bas. ab. Stob. Gesn.

ὕβρει] *ὕβρις* Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV. Stob. cod. AB.

ἀκολασίᾳ] *κολασία* Vind. E. (*ἀκολασία* Flor. ACTV.)

τινα] *om.* Stob. Trinc.

ἔχεις εἰπεῖν] post *ἡδονὴν* Vind. B.

μανικωτέραν] *μαλακωτέραν* Vind. D.

Ὁ δὲ] *οὐδὲ* Stob. Trinc.

ὀρθὸς] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. L. *ὀρθῶς* Amb. C. Stob. excepto cod. B.

τὰ ἀφροδίσια; Οὐκ ἔχω, ἦ δ' ὅς, οὐδέ γε μανικωτέραν. Ὁ δὲ ὀρθὸς ἔρως πέφυκε κοσμίου τε καὶ καλοῦ σωφρόνως τε καὶ μουσικῶς ἐρᾶν; Καὶ μάλα, ἦ δ' ὅς. Οὐδὲν ἄρα προσοιστέον μανικὸν οὐδὲ ξυγγενὲς ἀκολασίας τῷ ὀρθῷ ἔρωτι; Οὐ προσοιστέον. Οὐ προσοιστέον B ἄρα αὕτη ἡ ἡδονή, οὐδὲ κοινωνητέον αὐτῆς ἐραστῇ τε καὶ παιδικοῖς ὀρθῶς ἐρῶσί τε καὶ ἐρωμένοις; Οὐ μέντοι μὰ Δί', ἔφη, ὦ Σώκρατες, προσοιστέον. Οὕτω δή, ὡς ἔοικε, νομοθετήσεις ἐν τῇ οἰκιζομένῃ πόλει, φιλεῖν μὲν καὶ ξυνεῖναι καὶ ἅπτεσθαι ὥσπερ υἱέος παιδικῶν ἐραστὴν τῶν καλῶν χάριν, ἐὰν πείθῃ· τὰ δ' ἄλλα οὕτως

μουσικῶς] μουσικὸς Vat. H.

ἐρᾶν;] Pro signo interrogandi, quod etiam Trinc. in Stobaeo et Aldus posuerunt, Bas. ab. Steph. punctum habent.

ἀκολασίας] In Vind. D. ς in fine deletum est.

ὀρθῷ] ὀρθῶς Vind. D. Stob. om. Par. K.

B ἔρωτι;] ἔρωντι Stob. cod. B. ἔρωτι. Steph.

προσοιστέον ἄρα] προσοιστέα ἄρα Mon. B. Flor. U. In Vind. F. a m. s. α super ον legitur.

αὕτη ἡ ἡδονή] Ita Par. A. Vind. E. Mon. B. Amb. C. Vat. H. Flor. ACLUV. αὐτὴ ἡ ἡδονὴ Vind. F. Ang. B. Flor. R. αὐτῇ ἡδονὴ Vat. B. Ven. C. αὖ τῇ ἡδονῇ Par. DK. αὐτῆι ἡδονῆν, sup. ἡν super ῆι et gravi super ῆν, Lob. αὐτὴν ἡδονῇ Vind. B. αὐτὴ ἡδονῇ Vat. M. αὐτὴ ἡδονὴ Vind. D. a m. pr. αὐτῇ ἡδονὴν a m. s. αὐτὴν ἡδονὴν Flor. T. ἥδε αὐτὴ ἡ ἡδονὴ Ven. B. αὐτῷ ἡδονὴν editiones. *Neque igitur iungenda illi est voluptas ipsa venerea* Fic. Quum ex superioribus τῷ ὀρθῷ ἔρωτι nullo negotio repeti possit, generis autem neutrius cum feminino constructio talis usitatissima et h. l. ob antecedens προσοιστέον facilius etiam admittenda sit, voluptas denique non quaelibet, sed vehementissima illa περὶ τὰ ἀφροδίσια ab honesto amore procul habenda dicatur, optimi codicis lectionem vulgatae in nullo repertae sine dubitatione praetuli.

αὐτῆς] αὐτοῖς Ven. B. Amb. C. Flor. AC. αὐτοῦ Vat. H. *(neque) in ea (communicare debent amatores cum legitime dilectis adolescentibus amantesque cum amatis.)* Fic.

ὀρθῶς] In Ald. Bas. ab. comma post ὀρθῶς, in Steph. ante id positum.

ἐρῶσί τε καὶ] om. Mon. B.

ἐρωμένοις;] ἐρωμένοις. editi ante Bekkerum.

προσοιστέον] προσοιστέα Mon. B. In Vind. F. hic quoque a m. s. α super ον adscriptum est.

νομοθετήσεις] νομοθετήσει Ang. B. Flor. R. Par. K. sec. Bekk. et, sup. η super ει, D.

τῇ οἰκιζομένῃ] *recte instituta* Fic.

ξυνεῖναι] συν. Vind. D.

ὥσπερ] ὡς Vind. D.

υἱέος] υἱέως Vind. DE.

πείθῃ] πείθει, sup. η, Vind. E.

τὰ δ' ἄλλα] *atque in omnibus* Fic.

ὁμιλεῖν πρὸς ὅν τις σπουδάζοι, ὅπως μηδέποτε δόξει
C μακρότερα τούτων ξυγγίγνεσθαι· εἰ δὲ μή, ψόγον
ἀμουσίας καὶ ἀπειροκαλίας ὑφέξοντα. Οὕτως, ἔφη.
Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ σοὶ φαίνεται τέλος ἡμῖν ἔχειν
ὁ περὶ μουσικῆς λόγος; οἷ γοῦν δεῖ τελευτᾶν, τετελεύ-
τηκε; δεῖ δέ που τελευτᾶν τὰ μουσικὰ εἰς τὰ τοῦ κα-
λοῦ ἐρωτικά. Ξύμφημι, ἦ δ' ὅς.

Μετὰ δὲ μουσικὴν γυμναστικῇ θρεπτέοι οἱ νεανίαι.
Τί μήν; Δεῖ μὲν δὴ καὶ ταύτῃ ἀκριβῶς τρέφεσθαι ἐκ
D παίδων διὰ βίου. ἔχει δέ πως, ὡς ἐγῷμαι, ὧδε· σκόπει
δὲ καὶ σύ· ἐμοὶ μὲν γὰρ οὐ φαίνεται ὃ ἂν χρηστὸν ᾖ
σῶμα τοῦτο τῇ αὑτοῦ ἀρετῇ ψυχὴν ἀγαθὴν ποιεῖν, ἀλ-
λὰ τοὐναντίον ψυχὴ ἀγαθὴ τῇ αὑτῆς ἀρετῇ σῶμα πα-

ὅν] ὃ Vind. B. Vat. M.

σπουδάζοι] σπουδάζει Amb. C. Flor. T. et, sup. οι, Par. K. Vind. E. quod recepit Astio praeeunte Stallbaumius. Optativus, similis illi p. 402. A. ὅτε τὰ στοιχεῖα μὴ λανθάνοι ἡμᾶς, obiectum actionis verbo σπουδάζειν declaratae ita incertum ponit, ut actionem ipsam a loquente cogitari tantum, non ut extra eum eoque spectante contingentem describi significet.

δόξει] Ita Flor. V. et, sup. η, Vat. H. δόξοι Lob. Vat. B. Flor. L. Reliqui, sed Par. A. correctus, cum editis ante Astium δόξῃ, quod tenuit Stallbaumius Dawesianum scilicet canonem contemnens. Sed h. l. respiciendum est οὕτως, ad quod relatum ὅπως iam non consilium, sed modum et rationem indicat, qua vi praeditum vereor ut coniunctivo soli locum concedat. Idem sensisse videtur Rückertus ad Sympos. p. 16. δόξει praeferens, sed perperam orationem a verbo σπουδάζειν pendere dicens.

τούτων] τούτωι Lob. τούτω Vind. B. Vat. BM. τοῦτον Vind. E.

ξυγγίγνεσθαι] ξυγγίν. Par. K. sec. Bip. συγγίν. Vind. E.

ψόγον] λόγον Ang. B. Flor. R. — Ad hunc locum pertinet Aristotelis ab Astio citati reprehensio Polit. L. II. c. 1. p. 32. Goettl. ἄτοπον δὲ καὶ τὸ κοινοὺς ποιήσαντα τοὺς υἱοὺς τὸ συνεῖναι μόνον ἀφελεῖν τῶν ἐρώντων, τὸ δ' ἐρᾶν μὴ κωλῦσαι μηδὲ τὰς χρήσεις τὰς ἄλλας, ἃς πατρὶ πρὸς υἱὸν εἶναι πάντων ἐστὶν ἀπρεπέστατον, καὶ ἀδελφῷ πρὸς ἀδελφόν, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐρᾶν μόνον. ἄτοπον δὲ καὶ τὸ τὴν συνουσίαν ἀφελεῖν δι' ἄλλην μὲν αἰτίαν μηδεμίαν, ὡς λίαν δὲ ἰσχυρᾶς τῆς ἡδονῆς γινομένης· ὅτι δ' ὁ μὲν πατὴρ ἢ υἱός, οἱ δ' ἀδελφοὶ ἀλλήλων, μηδὲν οἴεσθαι διαφέρειν.

Οὕτως, ἔφη] om. Vind. B.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. D.

καὶ σοί] καί σοι Steph. καὶ om. Fic.

μουσικῆς] μουσικοῦ Vat. B.

οἷ] ᾗ Vind. D. a m. s. (οἷ a m. pr.) Οἷ Steph. et paullo post Δεῖ δέ, ut hanc Glauconis dictionem videatur existimasse.

γοῦν] enim Fic.

τετελεύτηκε] τετελεύτηκεν Lob. a m. pr. Vind. D. Flor. L.

τὰ μουσικὰ] τὴν μουσικὴν Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. L. musicam Fic.

ρέχειν ὡς οἷόν τε βέλτιστον· σοὶ δὲ πῶς φαίνεται; Καὶ ἐμοί, ἔφη, οὕτως. Οὐκοῦν εἰ τὴν διάνοιαν ἱκανῶς θεραπεύσαντες παραδοῖμεν αὐτῇ τὰ περὶ τὸ σῶμα ἀκριβολογεῖσθαι, ἡμεῖς δὲ ὅσον τοὺς τύπους ὑφηγησαίμεθα, E ἵνα μὴ μακρολογῶμεν, ὀρθῶς ἂν ποιοῖμεν; Πάνυ μὲν οὖν. Μέθης μὲν δὴ εἴπομεν ὅτι ἀφεκτέον αὐτοῖς· παντὶ γάρ που μᾶλλον ἐγχωρεῖ, ἢ φύλακι, μεθυσθέντι μὴ εἰδέναι, ὅπου γῆς ἐστί. Γελοῖον γάρ, ἦ δ' ὅς, τόν γε φύλακα φύλακος δεῖσθαι. Τί δὲ δὴ σίτων πέρι; ἀθληταὶ μὲν γὰρ οἱ ἄνδρες τοῦ μεγίστου ἀγῶνος. ἢ οὐχί; Ναί. Ἆρ' οὖν ἡ τῶνδε τῶν ἀσκητῶν ἕξις προσήκουσ' ἂν εἴη τούτοις; Ἴσως. Ἀλλ', ἦν δ' ἐγώ, ὑπνώ- 404 δης αὕτη γέ τις καὶ σφαλερὰ πρὸς ὑγίειαν. ἢ οὐχ

καλοῦ] ἑκάστου Vind. D.
γυμναστικῇ] γυμναστικοὶ Vat. M. In Vind. B. ultima syllaba manum secundam passa est.

θρεπτέοι] θρεπτέον Vind. D. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

οἱ νεανίαι] τοὺς νεανίας Par. DK. Mon. B. Flor. U. ὦ νεανίαι Vind. D. a m. s. (οἱ ν. a m. pr.) In Ald. Bas. ab. signum interrogandi additum.

μὲν δὴ] *enim* Fic.
D βίου] βίον Vind. F.
ἢ] ἡ Vind. B.
τοῦτο] post αὐτοῦ Vind. F.

αὐτοῦ] αὐ. Lob. Vind. BD. αὐτῇ Par. K.

αὐτῆς] αὐ. Lob. Vind. D.
οὕτως] οὕτω Lob. Vind. EF. Flor. ACLUV.
εἰ] εἰς Vind. D.
παραδοῖμεν] π. ἂν Flor. L.

ἡμεῖς δὲ] bis deinceps, in fine et initio paginae, scripta habet Vind. B.
E ὑφηγησαίμεθα] ὑφηγησάμεθα Vind. BD. Vat. M.

ὀρθῶς] ἐν ᾧ Vind. D.
εἴπομεν] εἴποιμεν ἂν Mon. B. Flor. U. — V. p. 398. E.

αὐτοῖς] αὐτῆς Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. L. αὐτοῖς: Vind. D.

παντὶ] παντὸς Par. K. sec. Bip.

ὅπου] ὅπη Par. K. Mon. B. Amb. C. cum editis ante Bekkerum; quod non deterius erat. Cf. Phaedon. p. 113. B: οὗτος δ' ἐστὶν ὃν ἐπονομάζουσι Πυριφλεγέθοντα, οὗ καὶ οἱ ῥύακες ἀποσπάσματα ἀναφυσῶσιν. ὅπη ἂν τύχωσι τῆς γῆς.

ἐστί] ἐστὶν Bekkerus.

Τί δὲ] τί δαὶ Par. A. Flor. V.
δὴ] *om.* Amb. C. Flor. LT.

σίτων] σιτίων Flor. L. σιτῶν Vind. D. Ald. Bas. ab. Cf. 404. B. et Leg. L. XII. p. 942. D. σιτῶν etiam Bekkerus tenuit, nescio an imprudens.

τοῦ μεγίστου] *et maximi quidem* Fic.

ἢ] *om.* Ang. B.
προσήκουσ'] προσήκουσα Lob. Vind. BDF. Flor. LRT.

ἦν δ'] ἦν δὲ Lob. Vind. D. 404
ὑπνώδης] Ante Platonem eo usus est Euripides Herc. fur. 1050. Tamen Thomas Mag. p. 871. παρ' οὐδενὶ τῶν δοκίμων inveniri tradit. De re cf. Galeni Protrept. c. 11. sqq. T. I. Kühn. Plutarch. Philopoem. c. 3.

ὑγίειαν] ὑγείαν Flor. T. Vind. E.

ὁρᾷς, ὅτι καθεύδουσί τε τὸν βίον καί, ἐὰν σμικρὰ ἐκβῶσι τῆς τεταγμένης διαίτης, μεγάλα καὶ σφόδρα νοσοῦσιν οὗτοι οἱ ἀσκηταί; Ὁρῶ. Κομψοτέρας δή τινος, ἦν δ' ἐγώ, ἀσκήσεως δεῖ τοῖς πολεμικοῖς ἀθληταῖς, οὕς γε ὥσπερ κύνας ἀγρύπνους τε ἀνάγκη εἶναι καὶ ὅτι μάλιστα ὀξὺ ὁρᾶν καὶ ἀκούειν καὶ πολλὰς μεταβολὰς ἐν B ταῖς στρατείαις μεταβάλλοντας ὑδάτων τε καὶ τῶν ἄλλων σίτων καὶ εἱλήσεων καὶ χειμώνων μὴ ἀκροσφαλεῖς εἶναι πρὸς ὑγίειαν. Φαίνεταί μοι. Ἆρ' οὖν ἡ βελτίστη γυμναστικὴ ἀδελφή τις ἂν εἴη τῆς μουσικῆς, ἣν ὀλίγον πρότερον διῇμεν; Πῶς λέγεις; Ἁπλῆ που καὶ

καθεύδουσί] καθέδουσί Vind. D.

τε] γε Vind. E.

μεγάλα] μέγα Vind. B.

σφόδρα] σφοδρὰ Par. A. Ven. B. Vind. E. Vat. H. quod grammatico deberi videtur adverbium cum adiectivo minus concinne iungi statuenti. Sed ita Plato Phaedr. p. 234. E: ὅτι σαφῆ καὶ στρογγύλα καὶ ἀκριβῶς ἕκαστα τῶν ὀνομάτων ἀποτετόρνευται. Ion. p. 538. E: σκέψαι, ὡς ῥᾳδίως τε καὶ ἀληθῆ ἐγώ σοι ἀποκρινοῦμαι.

οὗτοι οἱ] οἱ τοιοῦτοι Mon. B. Flor. L.

Κομψοτέρας] Κομψωτέρας Bas. ab.

δή] δέ Par. DK. (Flor. ACRT.) editi ante Astium.

ἀγρύπνους] om. Vind. D. ἀγρύπνου Vind. E.

τε] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L. τε καὶ Par. A. τε πολεμικὰ Ang. B.

ὅτι μάλιστα] ὀτιμάλιστα Steph. (Vind. F.)

καὶ ἀκούειν] καὶ om. Ven. C.

στρατείαις] Ita Bekkerus secundum Vat. BM. Ven. C. scribens στρατίαις in Ang. B. in reliquis στρατιαῖς exstare dicit; sed Vind. B. cum F. a m. pr. et Lob. στρατείαις habet, quod iam Stephanus in suppl. adnot. p. 77. pro vulgato στρατιαῖς reponendum ostenderat et Astius in sec. ed. e coniectura, Stallbaumius e Flor. L. reposuit. In Vind. D. idem est, quod in Ang. B. στρατίαις. *exercitu* Fic.

σίτων] σιτῶν Vind. D. σιτίων B Flor. L. Cf 403. E.

εἱλήσεων] Cf. ad II. 380. E.

χειμώνων] τῶν χ. Ang. B. Flor. R.

ἀκροσφαλεῖς] ἀκροσφανεῖς Vind. F. a m. pr. ἄκρως σφαλλομένους scholiastes; quae explicatio verior videtur ea, quam Stephanus in thesauro proposuit, ἀκροσφαλῆ eum dici, qui τὸ σφάλλεσθαι in summa parte positum, i. e. in promptu habeat.

ὑγίειαν] ὑγιείαν Vind. E.

βελτίστη] μεγίστη Vind. B. Vat. M.

τῆς μουσικῆς] Vulgo τῆς ἁπλῆς μουσικῆς, quod propterea displicet, quia in sequentibus Socrates *simplicem* se gymnasticam dicere demonstrans facilius iam intelligi a Glaucone sperat et quasi nihil amplius obstet, quo minus is perspiciat, cur musicae sororem dixerit, aliud addit de personis, quibus illa maxime conveniat. Quod si *simplicis* musicae sororem dicens a Glaucone intellectus non fuerat, ipsam *simplicem* appellans nihilo magis sese intellectum iri videbat. Nam quod ἐπιεικὴς addit, ad indolem gymnasticae declarandam nihil facit. Hac de caussa, quum Par. A. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. AC. et a m. pr. Ven. B.

ἐπιεικὴς γυμναστική, καὶ μάλιστα ἡ τῶν περὶ τὸν πόλεμον. Πῇ δή; Καὶ παρ' Ὁμήρου, ἦν δ' ἐγώ, τά γε τοιαῦτα μάθοι ἄν τις. οἶσθα γάρ, ὅτι ἐπὶ στρατείας ἐν ταῖς τῶν ἡρώων ἑστιάσεσιν οὔτε ἰχθύσιν αὐτοὺς ἑστιᾷ, καὶ ταῦτα ἐπὶ θαλάττῃ ἐν Ἑλλησπόντῳ ὄντας, οὔτε C ἑφθοῖς κρέασιν, ἀλλὰ μόνον ὀπτοῖς, ἃ δὴ μάλιστα ἂν εἴη στρατιώταις εὔπορα· πανταχοῦ γάρ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, αὐτῷ τῷ πυρὶ χρῆσθαι εὐπορώτερον, ἢ ἀγγεῖα ξυμπεριφέρειν. Καὶ μάλα. Οὐδὲ μὴν ἡδυσμάτων, ὡς ἐγῷμαι, Ὅμηρος πώποτε ἐμνήσθη. ἢ τοῦτο μὲν καὶ οἱ ἄλλοι ἀσκηταὶ ἴσασιν, ὅτι τῷ μέλλοντι σώματι εὖ ἕξειν

ἁπλῆς omittant, ut glossema ex sequentibus illatum eieci.

ὀλίγον] ὀλίγῳ Flor. R.

καὶ μάλιστα ἡ τῶν περὶ τὸν πόλεμον] καὶ om. Vind. D. Mon. B. Flor. U. Pro μάλιστα ἡ Vind. F. Ang. B. Flor. R. μάλιστ' ἂν exhibent; denique τῶν deest Lob. Vind. BD. Vat. B. Ven. B. Par. K. eoque omisso et nulla post γυμναστικὴ interpunctione adhibita Heindorfius haec verba inde ab ἁπλῆ που adscripsit ad Phaedonis locum p. 61. E. quo doceret καὶ μάλιστα vel *maxime* significare. Mihi Socrates gymnasticae, quam antea musicae sororem dixisset, indolem clarius expositurus primum omnino simplicem eam et personae illorum, qui ea usuri sint, convenientem ponere, deinde eam, quae ad milites adhiberi debeat, maxime ita comparatam, scilicet simplicem et convenientem, dicere videtur. Itaque comma post γυμναστικὴ, quod etiam Bekkerus et Stallbaumius sustulerunt, restitui. — Ficinus pro illis omnibus tantum *militum exercitatio* habet. In margine Vind. F. ad verba περὶ τὸν πόλεμον a m. s. adscriptum est περὶ τῶν στρατιωτῶν. Aldus post πόλεμον signum interrogandi posuit.

Ὁμήρου] ὁμήρῳ Vind. D.

τά γε] τάδε Ang. B.

στρατείας] Ante Astium legebatur στρατιᾶς, quod is secundum Par. K. Bekkerus secundum Vat. BM. Ven. C. Vind. B. Par. DK. et Mon. B. Stallbaumius ex Flor. LU. correxit. Idem a me in Vind. B. et Lob. superscriptis tamen in hoc ι et ᾶς inventum est. Ang. B. στρατίαις, Vind. F. στρατιαῖς, Vind. DE. et reliqui, ut videtur, Florentini cum Ald. Bas. ab. Steph. στρατιᾶς habent. De Par. A. Ven. B. Amb. C. Vat. H. Bekkerus nihil significavit. Ficinus *in belli expeditionibus* scripsit, quasi ἐπὶ στρατείαις legisset.

ἑστιάσεσιν] ἐσθιάσεσιν Vind. D. et paullo post ἐσθιᾶ. ἑστιάσεσι Vind. B.

οὔτε] οὔτ' Vind. F. Ang. B.

Ἑλλησπόντῳ] ἐλησπόντω Vind. F. C

ἑφθοῖς] ἐφθοῖς Vind. BD.

μόνον] om. Fic.

μάλιστα] μάλιστ' Lob. Vind. BEF. Amb. C. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACLRT. Stallbaumius.

Καὶ μάλα] om. Fic.

ἡδυσμάτων] ἡδεσμάτων Lob. Vind. B. Vat. M.

ἐγῷμαι] ἐγὼ οἶμαι Vind. F. Flor. R.

ἢ τοῦτο] ἢ temere suspectum fuit Benedicto et a Stallbaumio uncis inclusum est.

ἴσασιν] ἴασιν Amb. C.

εὖ ἕξειν] εὐεξεῖν Lob. Vind.

ἀφεκτέον τῶν τοιούτων ἁπάντων; Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη,
D ἴσασί τε καὶ ἀπέχονται. Συρακοσίαν δὲ, ὦ φίλε, τράπεζαν καὶ Σικελικὴν ποικιλίαν ὄψου, ὡς ἔοικας, οὐκ αἰνεῖς, εἴπερ σοι ταῦτα δοκεῖ ὀρθῶς ἔχειν. Οὔ μοι δοκῶ. Ψέγεις ἄρα καὶ Κορινθίαν κόρην φίλην εἶναι ἀνδράσι μέλλουσιν εὖ σώματος ἕξειν. Παντάπασι μὲν οὖν.

B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. εὐεκτεῖν Vind. D. ἀφ' ὧν εὖ ἕξειν ἔμελλον τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν convivis suis apponere Homerum scribit Dioscorides περὶ τοῦ τῶν ἡρώων καθ' Ὅμηρον βίου apud Athenaeum L. I. p. 9. A. quo loco Platonem non nominat, sed haud dubie respicit et velut commentario illustrat.

ἀφεκτέον] κ in Vind. D. int. vers. est.

ἁπάντων;] ἁπάντων. Ald. Bas. ab. Steph. qui tamen in suppl. adnot. p. 77. notam interrogandi ob antecedens ἦ ponendam ostendit. Ficinus illud ἦ *sed* interpretatus Socratem haec affirmantem fecit.

γ'] γε Lob. Vind. BDF. „Suspicor Platonem noluisse ὀρθῶς iungere cum ἴσασι: sed hic ita esse usum hoc adverbio ut alibi, quum ab eo qui respondet approbantur quae dicta sunt. q. d. Recte hoc a te dicitur. norunt enim abstinendum esse, atque adeo abstinent. Neque vero ὀρθῶς tantum ita usurpat in responsione, sed etiam πάνυ ὀρθῶς alicubi ab eo qui quae dicta sunt approbat respondetur: ut pag. 61. huius Tomi." Steph. l. c. cuius rationem secutus Astius in sec. ed. post ἔφη colon posuit, in tertia comma restituit, quod reliqui habent. Stephanus vim particulae καὶ neglexerat, quae iungi ὀρθῶς cum ἴσασι iubet. Neque locus Philebi p. 61. E. quem confert, huic similis est.

D Συρακοσίαν] Ita Par. A. Vat. B. συρρακουσίαν Lob. Vind. BD. Vat. M. Flor. LTU. συρακουσίαν reliqui cum editis ante Bekkerum et Stallbaumio, qui altero loco, quo Plato eo nomine utitur, Leg. L. I. p. 638. A. Συρακόσιοι scribentem Bekkerum sequi non dubitavit. Secundum codices hic Συρακοσιαν, ibi Συρακούσιοι scribendum videtur, quemadmodum in epistola tertia earum, quae Platoni tribuuntur, codices optimi nunc ο nunc ου in antepenultima habent. Nam quod Boeckhius in notis criticis ad Pindari Ol. 6, 6. Atticis negat Platonis et Xenophontis aetate diphthongum in penultima urbis nominis usitatam fuisse, ut ad Eryxiam monuerit, ex Xenophontis usu, cuius ex Symposio locos aliquot Συρακοσίους ne eos quidem consentientibus libris exhibentes in praefatione ad illum dialogum p. XXXI. citavit, de Platone et reliquis illius temporis Atticis certi nihil efficitur. Neque Thucydidis libri, de quibus cf. quae Poppo ad L. III. c. 86. testimonia collegit, alterutram formam ita tuentur, ut scriptor ab altera abstinuisse videatur. Singularem denique sententententiam Goettlingius ad Aristot. Polit. p. 293. tulit, antiquissimos Συρακόσσαι vel Συρακοῦσσαι scripsisse, recentiorem urbis scripturam esse Συρακοῦσαι, civium Συρακόσιοι, recentissimam vero Συρρακοῦσαι, quae apud Atticos aliquanto post Euclidis tempora invaluerit; quam quomodo Choerobosci et Theognosti ab ipso ad Theodos. p. 246. et a Bekkero in indice Anecdotorum p. 1421. editis locis firmari putaverit, non intelligo.

δὲ] *itaque* Fic. δὴ, quod olim

Οὐκοῦν καὶ Ἀττικῶν πεμμάτων τὰς δοκούσας εἶναι εὐπαθείας; Ἀνάγκη. Ὅλην γάρ, οἶμαι, τὴν τοιαύτην σίτησιν καὶ δίαιταν τῇ μελοποιίᾳ τε καὶ ᾠδῇ τῇ ἐν τῷ παναρμονίῳ καὶ ἐν πᾶσι ῥυθμοῖς πεποιημένῃ ἀπεικάζοντες ὀρθῶς ἂν ἀπεικάζοιμεν. Πῶς γὰρ οὔ; Οὐκοῦν ἐκεῖ μὲν ἀκολασίαν ἡ ποικιλία ἐνέτικτεν, ἐνταῦθα δὲ E

requirebam, ne nunc quidem, si codices discreparent, non praeferrem, sed omnium consensu tutam adversativam fero: *Syracusanam autem mensam quod attinet, — eam probare non videris.*

ὄψον] *om.* Vind. D. ὄψων Ven. B. Vind. E. Amb. C. (Flor. ACT.) editi ante Bekkerum et Stallbaumius. ὄψον collectivum est, ut e. g. Gorg. p. 518. C.

ἔοικας] ἔοικεν Flor. L.

οὐκ αἰνεῖς] οὐκ αἰνεῖν Ven. B. οὐκ ἐπαινεῖς Flor. RT. οὐκαινοῖς Ang. B.

ταῦτα] post δοκεῖ Ven. B. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV.

δοκεῖ] post ὀρθῶς Mon. B. Flor. U. ουδοκεῖ Ang. B. In Flor. R. οὐ int. vers. est.

δοκῶ] δοκεῖ Ang. B.

Κορινθίαν κόρην] κόρην *om.* Par. K. sequente in ed. sec. Astio, in tertia probante, quia φίλην εἶναι h. l. non possit significare *placere*, sed φίλη idem, quod ἑταίρα esse debeat; quod mihi neque verum neque aptum videtur. Pertinet autem hoc ad parechesin, de qua cf. Hermogenes p. 215. Laur. Ceterum quem Stephanus in suppl. adnot. p. 78. ante haec desideratum aliquando a se articulum τὸ, deinde vero similium recordanti locorum, qualis sit Euthyphr. p. 11. A. in quo φιλεῖσθαι pro τὸ φιλεῖσθαι legatur, non amplius necessarium visum scribit, equidem non solum desidero, sed ne subaudiendum quidem cum illo puto, quia, si verbo finito et coniunctione pro infinitivo usus esset Socrates, εἰ potius quam ὅτι ἐστὶ dicturus fuisse videtur. — *Vituperas et Corinthium luxum blandientium puellarum in his, qui optima corporis habitudine futuri sunt.* Fic.

μέλλουσιν] μέλλουσι Par. K. sec. Bip.

εὖ σώματος] σ. εὖ Par. K. εὐσωμάτως Vind. D.

εὐπαθείας] εὐπειθείας Vind. B. a m. pr. (εὐπαθ. a m. s.) Cf. ad I. 347. C.

Ὅλην] ὅλως Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. L.

σίτησιν καὶ δίαιταν] σίτισιν κ. δ. Vind. F. σίτισι κ. δ.· Vind. E. *victum* Fic.

μελοποιίᾳ] μεγαλοποιία Vind. E. Vat. H. μεγαλοπρεποία Amb. C.

ἐν τῷ παναρμονίῳ] Ita Par. A. Vat. H. Flor. AV. ἐν τῇ π. reliqui codices cum Ald. Bas. ab. Steph. Astius in sec. et tert. ed. articulum omisit, cuius femininum utique ferendum non erat, neutrum vero optimum et merito a Bekkero et Stallbaumio receptum est. Panharmoniorum nomine supra p. 399. C. D. genus quoddam instrumentorum musicorum designari vidimus, quorum ea esset comparatio, ut omnibus harmoniis exhibendis inservirent. Itaque ἡ ἐν τῷ παναρμονίῳ μελοποιία talis modorum compositio est, qualis in illius generis instrumentis apparet, varia et multiplex et omnes harmonias adhibens, quem sensum etiam Ficinus reddidit: *in omni genere harmoniae.*

νόσον, ἡ δ' ἁπλότης κατὰ μὲν μουσικὴν ἐν ψυχαῖς σωφροσύνην, κατὰ δὲ γυμναστικὴν ἐν σώμασιν ὑγίειαν; 405 Ἀληθέστατα, ἔφη. Ἀκολασίας δὲ καὶ νόσων πληθυουσῶν ἐν πόλει ἆρ' οὐ δικαστήριά τε καὶ ἰατρεῖα πολλὰ ἀνοίγεται, καὶ δικανική τε καὶ ἰατρικὴ σεμνύνονται, ὅταν δὴ καὶ ἐλεύθεροι πολλοὶ καὶ σφόδρα περὶ αὐτὰ 440 σπουδάζωσιν; Τί γὰρ οὐ μέλλει; Τῆς δὲ κακῆς τε καὶ αἰσχρᾶς παιδείας ἐν πόλει ἆρα μή τι μεῖζον ἕξεις λαβεῖν τεκμήριον, ἢ τὸ δεῖσθαι ἰατρῶν καὶ δικαστῶν ἄκρων μὴ μόνον τοὺς φαύλους τε καὶ χειροτέχνας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐν ἐλευθέρῳ σχήματι προσποιουμένους τεθράφθαι;

E ἡ δ' ἁπλότης] ἡ δὲ ἁ. Vind. E. Flor. ACRV.

ὑγίειαν;] ὑγείαν Flor. R. ὑγίειαν. editi ante Astium.

405 πληθυουσῶν] πληθυνουσῶν Lob. Vind. B. Par. K. Vat. M. πληθουσῶν Ang. B. Flor. R.

δικανική] δικανικῇ Ang. B. δικανικοὶ Vat. H.

ἰατρικὴ] ἰατρικῇ Ang. B.

σεμνύνονται] σεμνύνεται Vind. D.

πολλοὶ] πολλὰ Vind. D.

καὶ] καὶ δοῦλοι Amb. C. Flor. T.

σπουδάζωσιν] σπουδάζωσι editi ante Bekkerum, quem, licet hic quoque de codicibus taceat, tamen non sine idonea auctoritate ν adiecisse ex eo colligo, quod in iisdem Florentinis AV. qui in superioribus cum Par. A. ἐν τῷ παναρμονίῳ exhibent, hic littera paragogica exstat, quam etiam Stallbaumius admisit. Penultimam tamen leviter corruptam habent: σπουδάζουσιν.

Τῆς δὲ κακῆς — ἔτι αἴσχιον. C] excerpsit Stobaeus serm. II. p. 32. Sed in eius cod. A. priora usque ad ἀπορίᾳ οἰκείων desunt. Pro δὲ Ficinus *igitur* posuit.

λαβεῖν] om. Vind. D.

ἰατρῶν καὶ δικαστῶν ἄκρων] ἰατρῶν τε ἄκρων καὶ δ. Mon. B. Flor. U.

ἐν ἐλευθέρῳ] ἐν om. Vind. D.

τεθράφθαι] Ita Par. A. Lob. Vind. BE. Ven. B. Ang. B. Vat. M. et, sup. τ super priori θ, Par. K. sec. Bekk. τετράφθαι reliqui cum editis ante Bekkerum. τεθράφθαι in plerisque codicibus et vulgo legitur infra p. 409. A. item vulgo, sed praeter exspectationem dissentientibus optimis libris Clark. Coisl. Vat. A. Ven. C. Theaet. p. 172. D. Neque Gorg. p. 525. A. τετράφθαι, quod etiam Heindorfium fefellerat, omnium melioris notae librorum consensu Bekkerus correxit. Tamen res certa videtur. Cf. Buttmanni gramm. II. p. 241.

αἰσχρὸν] αἰσχρὰ Vind. D. B

ἐπακτῷ] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.

καὶ ἀπορίᾳ οἰκείων] ὡς ἀ. οἰ. Vind. F. Ang. B. ἐπὶ ἀ. οἰ. Flor. R. καὶ ἀ. οἰκείου Mon. B. *ob propriae virtutis inopiam* Fic. secundum quem Astius in sec. ed. καὶ omisit, in tertia omittendum significavit, Stallbaumius uncis inclusit. Sed in qualibet civitate legibus constituta etiam is, qui ius domi habet et iustitiam novit et colit, nonnunquam petere ius a magistratu cogitur. Itaque Socrates non simpliciter turpe dicit ἐπακτῷ τῷ δικαίῳ ἀναγκάζεσθαι χρῆσθαι, sed ita, si quis ob proprii iuris defectum alieno uti cogatur, et καὶ h. l. ut in καὶ μάλα et multis dictionibus, *idque* a.

ἢ οὐκ αἰσχρὸν δοκεῖ καὶ ἀπαιδευσίας μέγα τεκμή- B ριον τὸ ἐπακτῷ παρ' ἄλλων, ὡς δεσποτῶν τε καὶ κριτῶν, τῷ δικαίῳ ἀναγκάζεσθαι χρῆσθαι, καὶ ἀπορίᾳ οἰκείων; Πάντων μὲν οὖν, ἔφη, αἴσχιστον. Ἦ δοκεῖ σοι, ἦν δ' ἐγώ, τούτου αἴσχιον εἶναι τοῦτο, ὅταν τις μὴ μόνον τὸ πολὺ τοῦ βίου ἐν δικαστηρίοις φεύγων τε καὶ διώκων κατατρίβηται, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἀπειροκαλίας ἐπ' αὐτῷ δὴ τούτῳ πεισθῇ καλλωπίζεσθαι, ὡς δεινὸς ὢν περὶ το ἀδικεῖν καὶ C ἱκανὸς πάσας μὲν στροφὰς στρέφεσθαι, πάσας δὲ διεξόδους διεξελθὼν ἀποστραφῆναι λυγιζόμενος,

et quidem significat. Cf. Paus. L. I. c. 21. §. 8. de linteis loricis: *διιᾶσι γὰρ καὶ βιαζόμενοι τὸν σίδηρον.* Paullo maiorem offensionem habet transitus ad pluralem, quem Monacensis recensionis auctor non magis tulit, quam L. II. p. 373. E. *πολέμου γένεσιν εὑρήκαμεν, ἐξ ὧν μάλιστα κακὰ γίγνεται.* Sed similis numeri enallage est L. IIII. p. 429. E: *καὶ ὃ μὲν ἂν τούτῳ τῷ τρόπῳ βαφῇ, δευσοποιὸν γίγνεται τὸ βαφέν, καὶ ἡ πλύσις οὔτ' ἄνευ ῥυμμάτων οὔτε μετὰ ῥυμμάτων δύναται αὐτῶν τὸ ἄνθος ἀφαιρεῖσθαι.* Contra singularis pluralem excipit L. II. p. 374. C: *τὰ δὲ δὴ περὶ τὸν πόλεμον πότερον οὐ περὶ πλείστου ἐστὶν εὖ ἀπεργασθέντα; ἢ οὕτω ῥᾴδιον, ὥστε* etc. ibid. p. 382. A: *ὅτι τῷ κυριωτάτῳ που ἑαυτῶν ψεύδεσθαι καὶ περὶ τὰ κυριώτατα οὐδεὶς ἑκὼν ἐθέλει,* et rursus ib. B: *τῇ ψυχῇ — ἀμαθῆ εἶναι — πάντες ἥκιστ' ἂν δέξαιντο.* Quibus in locis etsi non eadem ubique mutati numeri ratio est, communis tamen in omnibus mutandi facilitas cernitur, quam in nostro hoc adiuvare videtur, quod proprio iure destitutum multis modis iniuste agere et officiis omnibus erga omnes deesse oportet, utpote eorum, quae aliis alia debet, nihil per se intelligentem. Cf. Schneideri lexicon in *δίκαιος* p. 356. extr.

ἔφη] *εἴη* Amb. C.
Ἦ] *ἢ* Vind. D. *annon* Fic.
αἴσχιον] *ἔτι αἴ.* Mon. B. Flor. U.
ὅταν] *ὅταν δὴ* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stob. cod. A.
κατατρίβηται] *κατατρίβητε* Vind. F. a m. pr.
πεισθῇ] Ita enim Vind. F. a m. pr. et a m. s. D *πείσθηται* Vat. B. *πεισθῆναι* Vind. E. et a m. pr. D. et a m. s. F. Ven. C. Par. DK. Flor. C. *πείσθη* Stob. cod. A. *πείθηται* Lob. Vind. B. Ven. B. Vat. M. Stob. editi ante Bekkerum. Ficinus hoc et *καλλωπίζεσθαι* uno *gloriatur* expressit.
πάσας — δίκην] laudat Suidas C T. II. p. 465. tamquam ex Gorgia Platonis petita.
μὲν] *om.* Suid.
διεξόδους] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.
διεξελθὼν] *διελθὼν* Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV. Suid. et a m. pr. Ven. B.
λυγιζόμενος] Ita e Suida et scholiaste (*λυγιζόμενος· στρεφόμενος, καμπτόμενος, ἀπὸ τῶν λύγων· λύγος δέ ἐστι φυτὸν ἱμαντῶδες. τινὲς δὲ καὶ τὸ μετὰ τιμωρίας βασανίζειν λυγίζειν φασί· καὶ αἱ μάστιγες, αἷς οἱ ἀθληταὶ τύπτονται, λύγοι καλοῦνται.*) in sec. ed. scripsit Astius pro *λογιζόμενος*, quod codices omnes cum Ald. Bas. ab. Steph. exhi-

ὥστε μὴ παρασχεῖν δίκην, καὶ ταῦτα σμικρῶν τε καὶ οὐδενὸς ἀξίων ἕνεκα, ἀγνοῶν, ὅσῳ κάλλιον καὶ ἄμεινον τὸ παρασκευάζειν τὸν βίον αὑτῷ μηδὲν δεῖσθαι νυστάζοντος δικαστοῦ; Οὐκ, ἀλλὰ τοῦτ', ἔφη, ἐκείνου ἔτι αἴσχιον. Τὸ δὲ ἰατρικῆς, ἦν δ' ἐγώ, δεῖσθαι, ὅτι μὴ τραυμάτων ἕνεκα ἤ τινων ἐπετείων νοσημάτων

beat. Idem Bekkerus in nota ad schol. sibi et Porsono (Miscell. p. 66.) reponendum videri ostendit, reposuitque Morgensternium Symb. crit. I. p. 11. conferri iubens Stallbaumius. λογιζόμενος, si de fallacibus sophistarum conclusiunculis intelligitur, non omnino ineptum est et a Galeno hic lectum videtur, qui de Hipp. et Plat. decr. L. VII. T. V. p. 591. Kühn. haud dubie nostrum locum respiciens de hominibus indocte contentiosis οὗτοι γάρ εἰσι, inquit, οἱ πρὸς ἅπασαν ἀπόδειξιν ἀεὶ λογιζόμενοι καὶ στροφὰς ἀσχήμονας στρεφόμενοι χάριν τοῦ δοκεῖν ἀτελῆ τὸν ὅλον ὑπάρχειν λόγον. nisi hic quoque λυγιζόμενος scripsit, quod sane verisimile, quum verbo λογίζεσθαι universam mentis seu intellectus actionem significare, argutari vero διαλεκτικοῖς λόγοις (non ἐπιστημονικοῖς) χρῆσθαι dicere soleat. Cf. l. c. p. 595. inf. et 599. inf. Neque plane in codicibus nostris vestigia alterius scripturae desunt: Vind. F. et Flor. R. αὖ λογιζόμενος habent, Ang. B. αὐ λογιζόμενος, quod varietatem lectionis ad αὔρα p. 401. C. relatam intuenti vix dubium erit, quin ex dittographia λυλογ. originem ducat.

ὥστε] *om.* Stob. cod. A.

παρασχεῖν] παρέχειν Vind. F. Ang. B. Flor. R. iterum cum Suida consentientes. Sed aoristus aptior ad consilium istorum indicandum. Praesens effectum magis significat.

δίκην] Ita Par. A. Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACTV. Suid. Stob. cod. A. *om.* Vind. D. δίκας reliqui codices (Ven. C. a m. s.) cum editis, quod etiam per se deterius est, quia unam semper poenam, scilicet eam, quae damnatos criminis, cuius rei sunt, sequi oportet, defugere isti contendunt. Ficinus vulgatam interpretatus est: *ut nullas iniuriarum solvat poenas.*

ταῦτα] ταύτας Ven. C. Vind. D.

σμικρῶν] σμικροῦ Vat. B.

ἕνεκα] Stephanus h. l. signum interrogandi et infra post δικαστοῦ cum Aldo punctum posuit.

κάλλιον] καλὸν Vind. D.

αὑτῷ] αὐ. Lob. Vind. BDF. Stob. Ald. Bas. ab. αὑτοῦ Par. K. sec. Bip. Flor. LU. (αὐτοῦ, quemadmodum Stallbaumius in his tribus legi dicit, vitiose excusum videtur.) In Ald. Bas. ab. comma post αὑτῷ est.

μηδὲν] μηδενὸς Lob. Vind. B. Par. DK. Mon. B. Vat. M. Flor. LU.

Οὐκ] οὐ Vind. E. Vat. H. Flor. AC. Οὐκ Stob. Οὐκ. editi ante Astium.

τοῦτ'] τοῦτο Vind. F.

ἔτι] *om.* Vind. B.

Τὸ] τῆς Ven. B. Vind. E. Amb. C. Flor. T.

ὅτι] Ita Ald. Bas. ab. Steph. (ὅ τι Bekkerus et Stallbaumius.)

τραυμάτων] θραυμάτων Bas. a.

ἤ τινων] Ita Lob. Vind. D. ἤ τινῶν Vind. B(F.) editi ante Bekkerum.

ἐπετείων] ἐπιτηδείων Lob. a

ἐπιπεσόντων, ἀλλὰ δι' ἀργίαν τε καὶ δίαιταν οἵαν διήλ- D
θομεν, ῥευμάτων τε καὶ πνευμάτων ὥσπερ λίμνας ἐμ-
πιπλαμένους φύσας τε καὶ κατάῤῥους νοσήμασιν ὀνό-
ματα τίθεσθαι ἀναγκάζειν τοὺς κομψοὺς Ἀσκληπιάδας
οὐκ αἰσχρὸν δοκεῖ; Καὶ μάλ', ἔφη, ὡς ἀληθῶς καινὰ
ταῦτα καὶ ἄτοπα νοσημάτων ὀνόματα. Οἷα, ἦν δ' ἐγώ,

m. pr. In Flor. R. ἐπὶ τοῦ νῦν ἔτους superscriptum.

ἐπιπεσόντων] περιπεσόντων Ven. B. cum editis ante Astium, qui in sec. ed. ἐπιπ. ex Par. K. recepit minus iusta ductus caussa. περιπεσεῖν ad homines singulares aptissimum, ἐπιπεσεῖν ad universos aptius.

D ἀλλὰ δι'] ἀλλ' Lob. Vind. B. δι' *om.* Vat. M. *sed plurimum ad destillationes et spiritus interioris intumescentis impetum ob* Fic.

τε] *om.* Amb. C. Vat. H.

οἵαν] οἵων, sup. αν, Par. K. sec. Bip.

ῥευμάτων τε] τε *om.* Vind. E. Flor. T. Ante haec Ficinus *quibus effectum est, ut homines* inseruit.

ἐμπιπλαμένους] ἐμπιμπλαμένους Par. A. Sic ἐμπίμπλασθαι idem liber praestantissimus, sed solus, ut videtur, exhibet Tim. p. 52. E. ἐμπιμπλάμενοι Critia p. 121. B. ἐμπιμπλᾶσα Leg. IIII. 705. A. ἐμπιμπλὰς Leg. V. 727. C. ἐμπιμπλάναι Leg. VII. 814. B. Similiter ἐμπίμπλανται in Clarkiano legitur Lys. p. 206. A. et in Par. K. sec. Bekk. infra L. VIII. p. 563. B. ἐμπίμπλασθαι in Ven. B. L. VI. p. 500. C. et in Coisl. Gorg. p. 505. A. Quibus omnibus locis grammaticorum praeceptum μ alterum excludentium, de quo cf. Lobeckius ad Phryn. p. 95. sq. reliquorum codicum consensu firmari magis, quam unius dissensione convelli videtur. Aliis vero coniunctum duorum pluriumve momentum rem dubiam facere potest, ut Leg. L. II. p. 671. B. ubi Par. A. et Eusebius ἐμπίμπλαται, Polit. p. 272. C. Clark. et Ven. A. ἐμπιμπλάμενοι, Epist. VII. p. 326. B. 343. C. Par. A. et Vat. C. ἐμπιμπλάμενον et ἐμπίμπλησι habent; ut Leg. L. X. p. 910. A. ubi ἐμπιμπλάναι in Par. A. Vat. C. in hoc tamen punctis notato altero μ, et in Flor. A. eodem inter versus adscripto legitur, Ion. p. 535. C. ubi Par. C. et Flor. B. ἐμπίμπλανται exhibent, quod Stallbaumius pariter atque Polit. l. c. ἐμπιμπλάμενοι recepit, Theaet. p. 151. A. ubi ἐμπίμπλανται in Coisl. Ven. AC. Pal. et Flor. B. scriptum a Stallbaumio non receptum est; denique Leg. L. IIII. p. 705. B. quo loco ἀντεμπίμπλαιτ' auctoritate Par. A. Vat. C. Ang. B. Voss. et Stobaei reliquorum varie depravatae scripturae praeferri debet.

φύσας] φύσσας Par. DK. Mon. B. (Flor. U.) editi ante Bekkerum; qui Cratyl. p. 427. A. recte cum codicibus uno excepto omnibus φυσώδες exhibent.

νοσήμασιν] In Vind. D. super secunda syllaba μισ, ut videtur, scriptum est.

κομψοὺς] σοφοὺς Vind. D.

Ἀσκληπιάδας οὐκ] Ἀσκληπιάδας. Οὐκ Bas. ab.

μάλ'] μάλα Lob. Vind. BD. Par. K. sec. Bip. Flor. RTUV.

ἔφη] ἔφην Ven. B. Vind. E. Mon. B. Vat. H. (Flor. ACL.) editi ante Astium. Post hoc vulgo comma erat, quod in colon mutavi, quia sequentia cum μάλα coniungi non possunt.

ταῦτα] ante ὡς ἀλ. κ. Vind. B.

ὀνόματα. Οἷα] ὀνόματα, οἷα Lob. Bas. ab.

ὡς οἶμαι, οὐκ ἦν ἐπ' Ἀσκληπιοῦ. τεκμαίρομαι δὲ,
E ὅτι αὐτοῦ οἱ υἱεῖς ἐν Τροίᾳ Εὐρυπύλῳ τετρωμένῳ
ἐπ' οἶνον Πράμνειον ἄλφιτα πολλὰ ἐπιπασθέντα καὶ
406 τυρὸν ἐπιξυσθέντα, ἃ δὴ δοκεῖ φλεγματώδη εἶναι,
οὐκ ἐμέμψαντο τῇ δούσῃ πιεῖν, οὐδὲ Πατρόκλῳ τῷ ἰωμένῳ ἐπετίμησαν. Καὶ μὲν δὴ, ἔφη, ἄτοπόν γε τὸ πῶμα οὕτως ἔχοντι. Οὐκ, εἴ γ' ἐννοεῖς, εἶπον, ὅτι τῇ παιδαγωγικῇ τῶν νοσημάτων ταύτῃ τῇ νῦν ἰατρικῇ πρὸ

ὡς οἶμαι] om. Lob. Vind. BDE. Par. DK. Mon. B. Vat. M. Flor. LU.

οὐκ ἦν] οὐκοῦν Vat. B.

αὐτοῦ] post οἱ υἱεῖς Par. K.

E Εὐρυπύλῳ] εὐρυπύλου Flor. L. εὐρυπύλω οὐ Lob. Vind. B. Vat. M. Non videtur hoc οὐ aliud, nisi dittographiam dativi et genitivi repraesentare, sed verum est in nostro Homero non Eurypylo ab Asclepiadis, sed ipsi Asclepiadae Machaoni ab Hecamede illum potum parari Il. XI. 624. 639. Eurypylo vero aliam medicinam praebere Patroclum ib. 846. cl. XV. 394. Itaque quum etiam Ion. p. 538. C. vulnerato Machaoni Hecamedes κυκεῶνα porrigere dicatur, Astius non solum Εὐρυπύλῳ insiticium, sed etiam verba οὐδὲ Πατρόκλῳ τῷ ἰωμένῳ ἐπετίμησαν eiicienda putat, Müllerus ad Ion. p. 99. Stallbaumius et Schleiermacherus Platonem memoria lapsum duo diversos locos Homericos confudisse statuunt. Εὐρυπύλῳ genuinum esse vel repetita eius mentio p. 408. A. demonstrat; neque vero errasse Platonem, sed vel eadem licentia, quam ad p. 388. A. notavimus, usum crediderim, vel alia carminis illius recensione, cuius vestigium in scholiis ad v. 624. p. 324. Bekk. cernitur: οὐ δεόντως, φασὶν, ὁ Μαχάων, καὶ ταῦτα ἰατρὸς ὢν, τὸν κυκεῶ προσφέρεται, συνεστῶτα ἐκ μέλανος οἴνου (τοιοῦτος γὰρ ὁ Πράμνιος) καὶ τυροῦ ἐπικεκνησμένου καὶ ἀλφίτων· φλεγματώδη δὲ ταῦτα καὶ πολέμια τοῖς τραυματίαις. πρῶτον μὲν οὖν φαμὲν, ὅτι τὴν δίαιταν ἠγνόουν καὶ ἀνδρειότερα ὅμως εἶχον τὰ σώματα, ὡς καὶ ἀγωνίζεσθαι τοὺς τραυματίας· εἶτα, ὅτι ἄριστον ἰατροῦ ἐστὶ τὸ ἰᾶσθαι μὴ μετακινοῦντα τὴν συνήθη δίαιταν· ἄλλως τε ἐξ ἐπιπολῆς ἡ πληγή. τινὲς οὖν ἐπιχειροῦσιν ὅλως μηδὲ πεπλῆχθαι τὸν Μαχάονα. quorum verborum extrema illo spectare videntur. Cf. etiam Wolfius proleg. p. 37. Sed Ionis locus propriam sibi disputationem deposcit cum quaestione de eius dialogi authentia coniunctam.

τετρωμένῳ] τετρωμένου Flor. LR τεταγμένῳ Vat. B. a m. pr.

Πράμνειον] om. Flor. R. πράμνιον Lob.

ἐπιπασθέντα] ἐπιθέντα Vind. D. ἐπισπασθέντα Ven. B. Vind. E. Vat. H. ἐπιπλασθέντα (Flor. TUV.) editi ante Astium. „Neminem inficias iturum puto quin ἐπιπασθέντα hic scribere necesse sit.“ Steph. adnot. p. 20. Idem ostenderat Cornarius Ecl. p. 96.

406 δὴ] om. Vind. E.

ἐμέμψαντο] ἐμέμψατο Vind. D. et a m. s. E. Flor. AC.

πιεῖν] ποιεῖν Vat. B.

ἐπετίμησαν] ἐπιτίμησαν Ald. Ficinus verba ὅτι αὐτοῦ οἱ υἱεῖς usque ad hoc ita interpretatur: *quod eius filii apud Troiam poculum Patrocli iussu oblatum saucio Eurypylo non damnarunt, cum tamen in eo mixta esset Prandio vino farina, et insuper attritus caseus, quae pituitam augent.*

πῶμα] Ita Vind. D. et a m. pr. Par. A. κόμα reliqui cum edi-

τοῦ Ἀσκληπιάδαι οὐκ ἐχρῶντο, ὥς φασι, πρὶν Ἡρόδικον γενέσθαι· Ἡρόδικος δὲ παιδοτρίβης ὢν καὶ νοσώδης γενόμενος μίξας γυμναστικὴν ἰατρικῇ ἀπέκναισε πρῶτον μὲν καὶ μάλιστα ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους ὕστερον B πολλούς. Πῇ δή; ἔφη. Μακρὸν, ἦν δ' ἐγὼ, τὸν θάνατον αὑτῷ ποιήσας. παρακολουθῶν γὰρ τῷ νοσήματι θανασίμῳ ὄντι οὔτε ἰάσασθαι, οἶμαι, οἷός τ' ἦν ἑαυτὸν, ἐν ἀσχολίᾳ τε πάντων ἰατρευόμενος διὰ βίου

tis ante Bekkerum, qui quod Porsonus ad Eurip. Hec. 392. poëtarum auctoritate Atticis usurpatum negat πόμα etiam Phileb. p. 34. E. 35. A. infra L. IIII. p. 437. DE. 438. A. Tim. p. 70. C. Leg. L. I. p. 648. A. D. E. ex Platone sustulit, in Philebo codicibus optimis Clark. Ven. C. et a m. pr. Coisl. et Vat. A. in hoc opere L. IIII. item Ven. C. sed altero tertioque loco, ut Par. A. ubique, a m. s. in πόμ. correcto et Par. A. obsecutus, quibus p. 437. D. Athenaeus accedit, et Vat. H. Flor. ACV. in quibus πτώματος legitur; in Timaeo secundum unum Par. A. a m. pr. in Legibus denique primo et altero loco secundum unum Vat. C. a m. pr. tertio secundum eiusdem et Par. A. primam manum. Vindobonenses codices, uno D. h. l. excepto, pariter ac Lob. et Florentini et reliqui omnino πόμα exhibere solent, quod etiam Stallbaumius, qui in ceteris Bekkerum sequitur, hic retinuit. Neque a Grammaticis, quod sciam, πόμα quin Atticum sit, in dubitationem vocatur. Cf. Lobeckius ad Phryn. p. 456. et Poppo in ind. ad Xenoph. Anab. in πόμα. ἔκπωμα autem, quod Stallbaumius ad Philebum urget, nihil efficit, quia nimium efficit. Itaque ex uno codice praesertim non optimo πῶμα recipiendum non puto, duobus illis parere non dubitavi.

οὕτως] τῶι οὖ. Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. AL. τὸ οὖ. Vat. B.

Οὐκ] οὐκ Vind. B. Aldus nullam post hoc interpunctionem habet, Bas. ab. punctum, Steph. colon.

πρὸ τοῦ] Ita Lob. Vind. BD. (Vat. BM. Mon. B.) Flor. LTV. προτοῦ editi ante Bekkerum. In eisdem libris, excepto Vind. D. οἱ ante haec, in Vind. E. post ea additum legitur.

ὥς φασι] om. Vind. B. Vat. M.

Ἡρόδικον] ἡρ. Vind. D. et paullo post. De eo homine cf. Astius ad Phaedr. p. 223. Harduinus n. 3. ad Plinii L. XXVIIII. et Schleiermacherus ad h. l.

Ἡρόδικος] ἡρώδης Vat. M. Subiectam nomini particulam γὰρ Bekkerus secundum Par. A. Vat. BHM. Ven. C. Vind. B. Ang. B. assentientibus Lob. Vind. DEF. Flor. ACLRV. recte in δὲ mutavit, quod tamen Astius et Stallbaumius contempserunt. γὰρ ferri posset, si πρῶτος adiunctum haberet.

ἀπέκναισε] Cf. Timaei lex. p. 42. ibique Ruhnkenius.

καὶ μάλιστα] om. Fic. In Lob. B pro μ a m. pr. κ erat.

ἔπειτ'] ἔπειτα Vind. EF. Flor. ACRTV.

ὕστερον πολλούς] om. Mon. B.

Μακρὸν] μακρὰν Vind. F. a m. pr.

αὑτῷ] ἑαυ. Lob. Vind. B. Vat. BM. Flor. L.

οὔτε] οὔτ' Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. L.

ἰάσασθαι] ἰᾶσθαι Vat. B. Ven. B. Vind. E.

διὰ βίου] διαβίου Lob. Vind. BDE.

ἕξη ἀποκναιόμενος, εἴ τι τῆς εἰωθυίας διαίτης ἐκβαίη, δυσθανατῶν δὲ ὑπὸ σοφίας εἰς γῆρας ἀφίκετο. Καλὸν ἄρα τὸ γέρας, ἔφη, τῆς τέχνης ἠνέγκατο. Οἷον εἰκὸς, C *ἦν δ' ἐγὼ, τὸν μὴ εἰδότα, ὅτι Ἀσκληπιὸς οὐκ ἀγνοίᾳ οὐδὲ ἀπειρίᾳ τούτου τοῦ εἴδους τῆς ἰατρικῆς τοῖς ἐκγόνοις οὐ κατέδειξεν αὐτὸ, ἀλλ' εἰδὼς, ὅτι πᾶσι τοῖς εὐνομουμένοις ἔργον τι ἑκάστῳ ἐν τῇ πόλει προστέτακται, ὃ ἀναγκαῖον ἐργάζεσθαι, καὶ οὐδενὶ σχολὴ διὰ βίου κάμνειν ἰατρευομένῳ. ὃ ἡμεῖς γελοίως ἐπὶ μὲν τῶν δημιουργῶν αἰσθανόμεθα, ἐπὶ δὲ τῶν πλουσίων τε καὶ εὐδαιμόνων δοκούντων εἶναι οὐκ αἰσθανόμεθα. Πῶς;* D *ἔφη. Τέκτων μὲν, ἦν δ' ἐγὼ, κάμνων ἀξιοῖ παρὰ τοῦ*

ἕζη] ἕξει Vind. F. a m. pr.

εἰωθυίας] εἰωθείας Ald. Bas. ab.

ἐκβαίη,] ἐκβαίη. Lob. editi ante Astium.

δυσθανατῶν] θανατῶν Flor. L. Verba διὰ βίου usque ad ἀφίκετο Ficinus ita reddidit: *vitam in hac corporis indulgentia contcrebat, male quidem affectus, si paulo a consueto victu disccderet, neque facile tamen naturae cedens, atque ita hac sapientia vivens senex decessit e vita.*

τὸ γέρας, ἔφη, τῆς τέχνης] τῆς τ. ἔ. τὸ γ. Par. DK. τῆς τ. τὸ γ. ἔ. Mon. B. Flor. U. In Lob. Vind. B. Vat. BM. Flor. L. ἔφη omissum, in Vind. E. pro eo εἶπεν idque post τέχνης positum est.

C οὐδὲ] οὐδ' Lob. Vind. BD. (hic int. vers.) Vat. M.

ἀπειρίᾳ] ἀπορίᾳ Vind. B. Vat. M.

τοῦ] om. Ven. B. a m. pr.

ἐκγόνοις] ἐγγόνοις Par. K. sec. Bekk. cf. ad L. II. p. 364. E.

κατέδειξεν] κατέδειξαν Ald. Bas. ab.

ἑκάστῳ] post ἐν τῇ πόλει Ven. B. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV. in quibus Stallbaumius simul ἑκάστως legi refert.

προστέτακται] προτέτακται Vind. E. Vat. H.

ἐργάζεσθαι] ἐργάσασθαι Ven. B.

σχολὴ] σχολῆι Lob. Vind. D. σχολεῖ Ang. B.

διὰ βίου] διαβίου Lob. Vind. DE.

κάμνειν] om. Vind. F.

γελοίως] In Flor. T. γελοῖον superscriptum est, quod ipsum desiderabat Salvinius.

ἐπὶ δὲ — αἰσθανόμεθα] om. Amb. C.

εὐδαιμόνων] εὐδαιμονεῖν Par. K.

Τέκτων μὲν] μὲν vulgo omissum Bekkerus ex Par. A. Ven. B. Amb. C. Vat. H. addidit, cui Stallbaumius, quum in Flor. ACLTV. idem exstare vidisset, obsequi non magis, quam Astius in tert. ed. voluit. Sed praeter codices satis id quum praecedentia ἐπὶ μὲν τῶν δημιουργῶν, tum sequentia καὶ τῷ τοιούτῳ μὲν commendant.

παρὰ] περὶ Vind. D. D

ἰατροῦ] ἰατροῦι Ald. ἰατροῦϊ Bas. a.

μικρὰν] Ita Par. ADK. Lob. Vind. BDF. Vat. M. et a m. pr. B. Ven. C. Flor. L. et, sup. α super ι, Ang. B. σμικρὰν Mon. B. Flor. U. Bekkerus. μακρὰν reliqui codices et editi. *diuturnam* Fic. Neque id ineptum; solet enim istius modi curatio diuturna esse et fabro ob eam rem non

ἰατροῦ φάρμακον πιὼν ἐξεμέσαι τὸ νόσημα, ἢ κάτω καθαρθεὶς ἢ καύσει ἢ τομῇ χρησάμενος ἀπηλλάχθαι· ἐὰν δέ τις αὐτῷ μικρὰν δίαιταν προστάττῃ, πιλίδιά τε περὶ τὴν κεφαλὴν περιτιθεὶς καὶ τὰ τούτοις ἑπόμενα, ταχὺ εἶπεν, ὅτι οὐ σχολὴ κάμνειν, οὐδὲ λυσιτελεῖ οὕτω ζῆν, νοσήματι τὸν νοῦν προσέχοντα, τῆς δὲ προκειμένης ἐργασίας ἀμελοῦντα. καὶ μετὰ ταῦτα E χαίρειν εἰπὼν τῷ τοιούτῳ ἰατρῷ εἰς τὴν εἰωθυῖαν δίαιταν ἐμβὰς ὑγιὴς γενόμενος ζῇ τὰ ἑαυτοῦ πράττων· ἐὰν δὲ μὴ ἱκανὸν ᾖ τὸ σῶμα ὑπενεγκεῖν, τελευτήσας πραγμάτων ἀπηλλάγη. Καὶ τῷ τοιούτῳ μέν γ', ἔφη, δοκεῖ πρέπειν οὕτω ἰατρικῇ χρῆσθαι.

probatur; sed μικρὰν magis ad πιλίδια aptum et ad illa p. 407. D: διαίταις κατὰ σμικρὸν ἀπαντλοῦντα καὶ ἐπιχέοντα, magis etiam exquisitum et supra librariorum captum. Itaque Bekkeri iudicium in mutanda vulgata sequor, sed σ ob ipsos codices, qui id exhibent, probare non possum. μικρὰν L. V. p. 453. D. constans omnium est lectio; μικρὰ Euthyd. p. 301. C. ne Bekkerus quidem cum altero a Vat. M. (et Lob.) oblato commutavit, quod Heindorfius suo arbitrio fecit; εἰς μικρὸν infra L. VI. p. 498. D. omnes praeter Ven. B. agnoscunt; σφόδρα μικρῶν et σφόδρα μικρὸν Phaedon. p. 90. A. in codicum discrepantia Heindorfius et Stallbaumius soni gratia praetulerunt; denique non negligendum, quod codex Clarkianus nonnunquam solus μ. pro vulgato σμ. habet, Euthyd. p. 275. E. Polit. 270. A. 293. E. Phil. 20. C. 29. B. alibi cum aliis, Theaet. p. 145. D. Theag. 121. D. Apol. 19. C. Criton. 46. A. Gorg. 488. C. ex quo colligi potest vulgatam in hanc quoque partem arbitrariam mutationem recepisse, non tantum in contrariam, ut Phaedr. 262. A. Prot. 316. A. Pol. 273. C. Symp. 187. A. 199. B. Soph. 230. A. Alcib. I. 131. E. Phaedon. 91. B. Crat. p. 436. B. in hoc Civ. libro 395. B. 407. D. L. IIII. p. 424. D. VI. 504. D. Tim. 89. C. Leg. III. 685. C. VII. 801. B. Ep. VII. 341. E. Eryx. 393. A. 400. A. quibus undeviginti locis Bekkerus recte, hoc est, optimis codicibus obsequens σμ. scripsit.

περιτιθεὶς] περιθεὶς Flor. L.

ταχὺ] τάχ' Vind. D.

σχολὴ] σχολῇ Vind. D.

μετὰ ταῦτα] μεταταῦτα Lob. E Vind. BDE. Ald. Bas. a.

ὑγιὴς γενόμενος] om. Ven. B. a m. pr. ὑγιεὶς γ. Bas. ab.

Καὶ] καὶ Ald. Steph. quasi non mutata persona.

οὕτω ἰατρικῇ] Ita codices a me collati et editi ante Bekkerum, qui sine nota οὕτως ἰ. exhibens in nullo suorum οὕτως invenisse videtur. Certe Theaet. p. 207. E. receptae in locum vulgati οὕτω ἔχοντας, quod etiam Heindorfius reliquerat, a se lectionis οὕτως ἔ. assertores significare non dedignatur, inter quos Clarkianus quoque ab ipso omissus et Lob. referendus est, neque Menex. p. 244. C. nullum codicem cum Stephano οὕτω ᾤκει, omnes οὕτως ᾤ. habere non ostendit, et Tim. p. 61. A. paucos, qui οὕτως ὕδωρ pro οὕτω ὕ. quod Lob. cum aliis tenet, obtulerint, demonstrat, in quibus est Par. A. Eodem modo Stallbaumii Bekkerum sequentis silentium de Florentinis interpre-

407 Ἆρ', ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ἦν τι αὐτῷ ἔργον, ὃ εἰ μὴ πράττοι, οὐκ ἐλυσιτέλει ζῆν; Δῆλον, ἔφη. Ὁ δὲ δὴ πλούσιος, ὥς φαμεν, οὐδὲν ἔχει τοιοῦτον ἔργον προκείμενον, οὗ ἀναγκαζομένῳ ἀπέχεσθαι ἀβίωτον. Οὔκουν δὴ λέγεταί γε. Φωκυλίδου γάρ, ἦν δ' ἐγώ, οὐκ ἀκούεις, πῶς φησὶ δεῖν, ὅταν τῳ ἤδη βίος ᾖ, ἀρετὴν

tandum videtur. Iam vero omnibus repugnantibus hiatum tollere non sum ausus, quia, quemadmodum οὕτως ante consonam nonnunquam soni caussa ponitur, qua re cf. Stallbaumius ad Prot. p. 351. B. in Bibl. sel. p. 137. ita οὕτω ante vocalem eandem vim habere potest; et ἁπλῶς οὕτω, ὡς in duobus optimis libris Clarkiano et Flor. B. legitur Protag. p. c. C.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. D. ἄρα Vind. E. ἆρ' οὖν Ang. B. Flor. R. et, omisso ἦν, Vind. F. *Atque iccirco opus illi propositum esse dixi* Fic. (Ἆρ' — ἔργον)

δ'] δὲ Flor. R.

407 εἰ] *om.* Vat. B. a m. pr.

πράττοι] πράττοιο Vind. E.

ἐλυσιτέλει] *praestat* Fic. ἄν, quod Astius in tert. ed. praeponendum censet, recte improbat Stallbaumius. Cf. Matthiae gramm. p. 968.

ὥς φαμεν] ὡς ἔφαμεν Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. U. *ut diximus* Fic. At nondum dixerant: nunc demum, ut videtur, dicunt et sentiunt.

Οὔκουν] οὐκοῦν Lob. Vind. B.

γε] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM.

Φωκυλίδου] φωκυλίδην Vat. C. Cf. Bastii comm. pal. p. 766. In Vind. D. compendium est, quod non minus — δην, quam — δου legi potest. φωκυλίδης Bas. b.

ἀκούεις,] ἀκούεις:, Vind. D. hoc est ἀκούεις; cum signo finitae Socratis orationis.

πῶς] ὅς Ang. B. Flor. R.

δεῖν] ἤδη δεῖν Flor. R. Comma, quod Bekkerus et Stallbaumius ante hoc tenuerunt, post id magis necessarium est.

τῳ] *om.* Ven. B. a m. pr. Fic.

ἤδη] *om.* Amb. C. Flor. T. Stephanus in suppl. adnot. p. 78. vel ἡδὺς pro ἤδη legendum vel βίος non *vita*, sed *victus* interpretandum censet, quorum utrum verius sit, quisque videt.

ἀσκεῖν.] ἀσκεῖν; Ald. non male.

δέ γ'] δ' ἔγωγ' Vind. F. Ang. B. Flor. R. δέ γε Lob. Vind. BE. γ' Ven. B. (Flor. C.) editi ante Bekkerum.

ἔφη] In Vind. D. — η in litura est.

μαχώμεθα] μαχόμεθα Ang. B.

διδάξωμεν] διδάξομεν Vind. B. et a m. pr. F. Par. D.

πότερον] πρότερον Vat. B. Ven. C. Vind. D. Par. D.

τοῦτο] τούτω cum ο super ω Lob. et Vind. D.

καὶ ἀβίωτον τῷ μὴ μελετῶντι] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. B

ἡ νοσοτροφία τεκτονικῇ μὲν καὶ] ἡ νοσοτροφία; τεκτονικῇ μὲν γὰρ καὶ Ald. Bas. ab. cum altero interrogandi signo post ἐμποδίζει, ubi etiam in Lob. et Vind. B. est, sicut post νοσοτροφία in Vind. E. Stephanus eadem verba, sed post νοσοτροφία pariter ac post ἐμποδίζει punctum posuit, nescio, utrum Ficinum secutus, cuius haec est totius loci interpretatio: *Nihil in hoc illi adversemur: sed ipsi nos doceamus, utrum id hoc pacto meditari dives debeat: alioquin si in morborum nutritione tempus terat, non sit illi vivendum. fabrili siquidem arti ac ceteris impedimento id est. nam ab opere mentem divertit. praeceptum vero Phocylidis nihil impedit.* qui ἀβίωτον

ἀσκεῖν. Οἶμαι δέ γ', ἔφη, καὶ πρότερον. Μηδὲν, εἶπον, περὶ τούτου αὐτῷ μαχώμεθα, ἀλλ' ἡμᾶς αὐτοὺς διδάξωμεν, πότερον μελετητέον τοῦτο τῷ πλουσίῳ καὶ ἀβίωτον τῷ μὴ μελετῶντι, ἢ νοσοτροφία τεκτονικῇ μὲν B καὶ ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐμπόδιον τῇ προσέξει τοῦ νοῦ, τὸ δὲ Φωκυλίδου παρακέλευμα οὐδὲν ἐμποδίζει.

ad ἡ νοσοτροφία retulit et accepit pro eo, quod vitam non vitalem reddat; quod non solum per se improbabile est, sed etiam cum sequentibus pugnat, quae ita coniuncta cum prioribus sunt, ut morborum nutritioni locus in priori membro relictus esse videatur; an Grynaeum, qui pro *alioquin si* reponens *aut si minus* eum sensum reddidit, quem habet illa lectio, ut quaerendum dicat Socrates, an morborum nutritio sit opus diviti propositum, quod si non agat, non sit ei vivendum; quem sensum etiam Matthiae gramm. p. 880. probat. Sed quis dubitabit, an diviti, qui certe potest sanus fingi, morbosi corporis cura ita a natura iniuncta sit, ut, si eam omittat, vitam miseram agat? Itaque τοῦτο dubium non est, quin sit ad ἀρετὴν ἀσκεῖν referendum, quo retulit scholiastes; quod si verum est, ἡ νοσοτροφία ferri nequit, et ἡ mutandum est in ἢ, quod secundum Mon. B. Par. DK. (de quo Bipontini tacent) Bekkerus fecit. Idem cum Stephano γὰρ post μὲν reliquit et post νοσοτροφία punctum, in fine vero post ἐμποδίζει interrogandi notam posuit. Quae ratio quid incommodi habeat, Schleiermacherum non fugit. Etenim qui quaerendum putat, utrum virtus, an νοσοτροφία sit exercenda, hanc illi parem facit neque ideo, quod virtuti fortasse non obstet, sed per se commendandam dicere debet. Itaque non μελετητέον, sed συγχωρητέον vel tale verbum ex illo repetitum ad νοσοτροφία adhibendum est. Sed illud γὰρ omissum est in Par. ADK. Lob. Vind. BDEF. Vat. BHM. Ang. B. Amb. C. et Florentinis omnibus, eoque eiecto et sublata cum Lob. et Vind. B. post νοσοτροφία distinctione sensus, ut mihi videtur, optimus fit: *videamus, utrum agendum hoc diviti neque sine ea cura vitalis vita sit, an morborum nutritio fabrili quidem et ceteris artibus impedimentum afferat intentionis animi, Phocylidis autem praeceptum non impediat.* hoc est, utrum colenda virtus diviti ita sit, ut huic uni curae impendere vitam debeat, an coniungi cum ea liceat alteram, morbosi corporis curam. Non multo secus interpres Francogallicus T. I. p. 176. ed. Paris. a. 1762. scribendum coniecit: πότερον, εἰ μελετητέον — μελετῶντι, ἡ νοσοτροφία τεκτονικῇ μὲν καὶ etc. quod probarem, si εἰ in codicibus esset. Nam μελετητέον et ἀβίωτον sic ut ἐξὸν et similia absolute posita non praestiterim. Quomodo vero Stallbaumius, qui in omnibus Bekkeri scripturam sequitur, tamen τοῦτο ad νοσοτροφία referre potuerit, non intelligo, nisi forte ἢ pro *seu* accepit.

τέχναις] ἐπιστήμαις Amb. C. Flor. T. τ. καὶ Vat. B. Vind. D.

τὸ] τῷ Mon. B. Flor. U.

παρακέλευμα] παρακελεύματι Mon. B. Flor. U. παρακέλευσμα Vind. B. Amb. C. Vat. M. Flor. R. Stallbaumius. In Par. A. σ super ευ adscriptum est. κέλευμα magis Atticum esse Etymologi p. 502. testimonio docet Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. p. 430. ed. Lips. et παρακέλευμα duobus Legum locis L. V. p. 729. B. ubi Par. A. ut hic σ int. vers. habet, et XII. 950. C. Bekkerus ex optimis codicibus restituit, tertio L.

Ναὶ μὰ τὸν Δία, ἦ δ' ὅς, σχεδόν γέ τι πάντων μάλιστα, ἥ γε περαιτέρω γυμναστικῆς, ἡ περιττὴ αὕτη ἐπιμέλεια τοῦ σώματος. καὶ γὰρ πρὸς οἰκονομίας καὶ πρὸς στρατείας καὶ πρὸς ἑδραίους ἐν πόλει ἀρχὰς δύσκολος· τὸ δὲ δὴ μέγιστον, ὅτι καὶ πρὸς μαθήσεις ἁστινασοῦν καὶ ἐννοή- C *σεις τε καὶ μελέτας πρὸς ἑαυτὸν χαλεπὴ, κεφαλῆς τινὰς*

III. p. 688. A. idem, sed contra Par. A. dedit. Etiam Aeschylus Pers. 403. Blomf. *κελεύματος* secundum codices videtur scripsisse.

Ναὶ μὰ — τοῦ σώματος. C] laudat Galenus in libro, quo quaerit, *πότερον ἰατρικῆς ἢ γυμναστικῆς ἐστὶ τὸ ὑγιεινόν*, T. V. p. 874. Kühn. Pro *ναὶ* habet *καί*.

Δία] *δί'* Lob. Vind. BDEF. Ang. B. Vat. HM.

σχεδόν] Secutus sum editorum ante Astium rationem haec Glauconi continuantium, quam et Galeno et Ficino et interpreti Francogallico probatam Astius in prima ed. tacito deseruit et Socrati haec omnia usque ad *τοῦ σώματος* tribuit. Idem in sec. et tert. ed. caussa nusquam declarata fecit atque Bekkerum et Stallbaumium pariter tacentem asseclas invenit. Primum non video, quam ob rem Socrates Glauconem, qui contentius et cum iureiurando respondens rem satis perspectam habere et plura de ea dicturus fuisse videri debebat, sic subito interpellare voluerit, ut etiam incertum redderet, utrum gravis illa asseveratio ad priora, an ad postrema eorum, quae ipse proposuisset, ad *διδάξωμεν*, an ad *οὐδὲν ἐμποδίζει* pertineret. Deinde signum mutatae personae desidero, quod, quum verba ipsa haud dubie possint Glauconis putari, scriptor temere omisisse non videtur. His de caussis ne illam quidem rationem, quamquam Astiana haud paullo probabiliorem, ineundam putavi, qua Ficinus et Francogallus usi hanc *φῆσιν* ita inter Glauconem et Socratem distribuerunt, ut posteriorem a verbis *καὶ γὰρ πρὸς οἰκονομίας* Socratis facerent, sed totam Glauconi adscripsi, qui non minus, quam frater, doctiorem interdum se et facundiorem exhibet, ut L. IIII. p. 441. A. cl. II. 371. C. Quod unum nostrae rationi obstare videtur a codicibus, de eo in fine periodi dicetur.

γέ τι] *τί γε* Vind. F. Ang. B. Galen. *δέ τι* Par. DK. (Flor. R.) editiones praeter Bekkerianam; recte, si haec Socratis essent.

ἥ γε] Ita Par. A. Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Ven. C. Mon. B. Flor. LRUV. *εἴ γε* cum editis ante Bekkerum Vind. E. (Flor. ACT. Par. K. sec. Bip. nam Bekkerus de reliquis suorum nihil ostendit.) *si — producatur* Fic.

ἡ] *ἡ* margo Par. D. *om.* Flor. T. ut sibi placere Astius in tert. ed. demonstrat.

ἐπιμέλεια] *ἡ ἐ.* Flor. T. *ἐπιμέλια* Bas. a.

καὶ γὰρ] *κ. γ. καὶ* Ven. B. Amb. C. Vat. H. (Flor. ACTV.) Gal. et editi praeter Bekkerum.

πρὸς στρατείας] *πρὸς om.* Vind. D.

ἐν πόλει] post *ἀρχὰς* Gal.

ἐννοήσεις τε] *τε om.* Vind. F. Ang. B. Flor. RT.

ἑαυτὸν] *ἑαυτὴν* Flor. T. Cf. C ad L. II. p. 367. C.

τινὰς] *τινος* Par. A. Vat. BH. Ven. C. Vind. EF. Amb. C.

ἀεὶ] *αἰεὶ* Lob. Vind. BD(F.) Ald. Bas. ab. Steph. pro quo Bekkerus *ἀεὶ* exhibens in comm. crit. mutationem suffragantibus Par. A. Vat. BH. Ven. C. Amb. C. factam significare videtur, dum eos *τινος ἀεὶ* habere ostendit, sed simul *ἀεί τινας* in Par. K. scribi tradens, in quo sec. Bip. *αἰεί τινας* legitur, neque Stephanum *αἰεὶ* dedisse commemorans videri

ἀεὶ διαστάσεις καὶ ἰλίγγους ὑποπτεύουσα καὶ αἰτιωμένη ἐκ φιλοσοφίας ἐγγίγνεσθαι, ὥστε ὅπῃ αὕτη, ἀρετῇ ἀσκεῖσθαι καὶ δοκιμάζεσθαι πάντῃ ἐμπόδιος· κάμνειν γὰρ οἴεσθαι ποιεῖ ἀεὶ καὶ ὠδίνοντα μή ποτε λήγειν περὶ τοῦ σώματος. Οὐκοῦν ταῦτα γιγνώσκοντα φῶμεν καὶ Ἀσκληπιὸν τοὺς μὲν φύσει τε καὶ διαίτῃ ὑγιεινῶς

potest in illis quinque tantum τινος pro τινὰς, non etiam ἀεὶ pro αἰεὶ invenisse et ἀεὶ, quod necessarium putaret, ea mente addidisse, ut varietatem Parisiensis K. ad collocationem pronominis spectantem cum altera Par. A. reliquorumque in terminatione pronominis conspicua simul significare posset. Magis etiam de Florentinis haeremus, quum Stallbaumius nil nisi hoc notaverit: „Pro τινα αἰεὶ codd. ἀεί τινας exhibuerunt." An ἀεί τινας in omnibus Florentinis invenerit eumque verborum ordinem ex Astii tertia recipere voluerit? In textu quidem certe τινὰς ἀεὶ habet. Tamen ἀεὶ cum Galeno et Vind. E. eodem, qui cum Par. A. in vitioso τινος et paullo post item in ἀεὶ consentit, scribendum putavi.

διαστάσεις] διατάσεις Ang. B. (Vind. F. Flor. T.) Galenus, Stephanus et recentiores. *dolores* Fic. διατάσεις, quod Stephanus haud dubie ex coniectura reposuit, nostratibus eo maxime se commendasse videtur, quod simile esset vernaculo *Spannungen*, quo nomine statum nimiae incitationis appellamus, qualem scilicet iste ut vitae periculum afferentem reformidat. Sed διάτασις ipsam potius incitationem et contentionem *(Anspannung)* quam statum significare, διάστασις autem perturbationem et quasi dissidium capitis, cuius latera velut in diversas partes discedere moliantur, non inepte describere videtur. Harpocratio: διαστῆσαι· ἀντὶ τοῦ διαταράξαι καὶ οἷον ἀδύνατον ποιῆσαι. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς μεταστάσεως. Ceterum Stephani coniecturae haud exiguum ex Galeni et codicum quamvis paucorum consensu pondus accedere non diffiteor. Multo facilius enim διατάσεις in διαστάσεις corrumpi potuit, quam hoc in illud, et prorsus ei assentior in thes. III. 1289. apud Galenum (T. XIII. p. 48. Kühn.) διατάσεως pro διαστάσεως legenti. Tamen Cornario, medico, διαστάσεις h. l. offensioni non fuit.

αὕτη] post δοκιμάζ. Mon. B. Flor. U. ταύτῃ Par. ADK. Ven. C. Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACLRV. facili lapsu, sed ad sequentia non innoxio.

ἀρετῇ] ἀρετὴ Vind. E. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Vat. H. .

ἀσκεῖσθαι] ἀσκεῖται Par. AK. Vind. BE. Ven. C. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Florentini omnes. ἀρκεῖσθαι Vind. D. ἀσκῆσθαι Vind. F.

δοκιμάζεσθαι] δοκιμάζεται Vind. F. et iidem, qui ἀσκεῖται, tacentibus tamen de Par. K. Bipontinis.

ἐμπόδιος] ἐμπόδιον Flor. RT.

γὰρ οἴεσθαι ποιεῖ] γάρ οἱ ἔσται Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ἀεὶ] Ita Par. A. Vind. E. Gal. αἰεὶ reliqui cum editis ante Astium.

ὠδίνοντα] ὠδινόμενα Par. D. ὀδυνώμενον Ald. Bas. ab. Steph. Astius in sec. et tert. ed. (in prima ὀδυνόμενον) *queri* Fic. ex quo Astius ὀδυρόμενον coniiciebat. Cf. Schneideri lex. in ὠδίνειν.

λήγειν] λέγειν Gal.

Οὐκοῦν — τὰ σώματα] om. Vind. E. Idem cum Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK.

D ἔχοντας τὰ σώματα, νόσημα δέ τι ἀποκεκριμένον ἴσχοντας ἐν αὐτοῖς, τούτοις μὲν καὶ ταύτῃ τῇ ἕξει καταδεῖξαι ἰατρικὴν, φαρμάκοις τε καὶ τομαῖς τὰ νοσήματα ἐκ- 441 βάλλοντα αὐτῶν τὴν εἰωθυῖαν προστάττειν δίαιταν, ἵνα μὴ τὰ πολιτικα βλάπτοι, τὰ δ' εἴσω διὰ παντὸς νενοσηκότα σώματα οὐκ ἐπιχειρεῖν διαίταις κατὰ σμικρὸν ἀπαντλοῦντα καὶ ἐπιχέοντα μακρὸν καὶ κακὸν βίον ἀν-

Mon. B. Flor. LU. verba εἰκός γ' ἔφη omittit, quae vulgo ante haec post σώματος addita leguntur, quae si genuina sunt, orationem in verbis περὶ τοῦ σώματος desinentem, quam nos Glauconi tribuimus, Socratis esse necesse est; et quum in Par. A. Ven. B. Amb. C. Ang. B. Vat. H. legantur, horum auctoritate motus Bekkerus cum reliquis editoribus ea retinuisse et in distributione superiorum Astii rationem secutus videtur. Etiam Ficinus Glauconem *Consentaneum est* respondentem facit, et quod a Vind. E. absunt, negligentia librarii a priore σώματος ad alterum aberrantis, non eo, quod in ipsius exemplari non exstarent, factum videtur. Illud exemplar enim haud dubie familiae, quam Par. A. ducit, adiunctum est; quae quum optima sit, verendum, ne ab hac parte nostra ratio laboret. Sed tamen et in superioribus αὔτη et ἀσκεῖσθαι et δοκιμάζεσθαι contra eiusdem familiae codices tenendum fuit, et in sequentibus nonnulla vitiose scripta habent, ut etiam hic, modo ne caussae, quas attulimus, parum valeant, sine periculo deseri possint.

ταῦτα] Inter hoc et praecedens οὐκοῦν Bekkerus secundum Mon. B. cui Flor. LU. consentiunt, ἦν δ' ἐγώ inseruit. Sed ipsa interrogatio talis est, ut non nisi a Socrate proficisci potuerit. Bekkerum Astius in tert. ed. sequitur.

γιγνώσκοντα] γιγνόσκοντα Vind. D.

φῶμεν] *om.* Ven. B. *dicimus* Fic.

τὰ σώματα] τὰ *om.* Par. DK. Mon. B. Flor. U. Is insuper ut Par. K. sec. Bip. σώματος exhibet, quod etiam librarius Vind. E. in exemplari suo legisse videtur.

ἀποκεκριμένον] ἀποκεκριμμένον Bas. ab. ἀποκεκρυμμένον Vind. B. Par. K. Ang. B. Flor. R. In Vind. F. υμ a m. s. super ι scriptum. *exterius illato et subito (aegrotantibus)* Fic. ἀποκεκρυμμένον malebat Salvinius; sed cf. Stephani adnotatio in suppl. p. 78. D

ἴσχοντας] ἔχοντας Par. K. superscripto sec. Bip. ἴσχ. pro varia lectione.

αὐτοῖς] αὐ. Lob. Vind. DF.

τῇ] *om.* Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

καταδεῖξαι] καταδεῖσθαι Amb. C.

ἐκβάλλοντα] ἐκβάλλοντας Mon. B. Flor. U. ἐκβάλλουσαν Flor. T.

αὐτῶν] αὐ. Mon. B.

προστάττειν] πράττειν Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

βλάπτοι] βλάπτῃ Vind. B. Vat. M. βλάπτοιτο Vind. F. Ang. B. βλάπτοιντο Ven. B. editi ante Bekkerum. *(ne civilia negotia) disturbaret* Fic.

διὰ παντὸς] διαπαντὸς codices a me inspecti cum editis ante Bekkerum.

ἐπιχειρεῖν] ἐπιχειρεῖ Amb. C. Vat. H.

θρόπῳ ποιεῖν, καὶ ἔκγονα αὐτῶν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἕτερα τοιαῦτα φυτεύειν, ἀλλὰ τὸν μὴ δυνάμενον ἐν τῇ καθε- E στηκυίᾳ περιόδῳ ζῆν μὴ οἴεσθαι δεῖν θεραπεύειν, ὡς οὔτε αὑτῷ οὔτε πόλει λυσιτελῆ; Πολιτικὸν, ἔφη, λέγεις Ἀσκληπιόν. Δῆλον, ἦν δ' ἐγώ· καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ δεικνύοιεν ἄν, ὅτι τοιοῦτος ἦν. ἢ οὐχ ὁρᾷς, ὡς καὶ ἐν Τροίᾳ ἀγαθοὶ πρὸς τὸν πόλεμον ἐφάνησαν καὶ τῇ 408

κατὰ σμικρὸν] μικρὸν pro σμ. est in Vind. BE. Ven. B. Amb. C. Vat. HM. (Flor. ACT.) et editis ante Astium; in unum coniuncta exhibet Lob. Vind. DE. Ald. Bas. ab.

ἀπαντλοῦντα] ἀπαντιοῦντα Vind. E.

μακρὸν] μικρὸν Amb. C.

κακὸν] καλὸν Vind. D.

βίον ἀνθρώπῳ] ἀνθρώπῳ βίῳ Flor. R.

ὡς τὸ εἰκὸς] uno vacabulo Lob. εἰς τ. εἰ. Par. D.

E ὡς οὔτε αὑτῷ οὔτε πόλει λυσιτελῆ;] Pro ὡς Stephanus scripsit ὃς, quod Bekkerus tantum in Vat. HM. invenit, Stallbaumius silentio praeteriit. Pro λυσιτελῆ; in Ald. Bas. ab. Steph. erat λυσιτελεῖ. Illud, quod Salvinius desideraverat, in Par. A. Ven. BC. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACV. scriptum restituit Bekkerus et Stallbaumius. Mon. B. Flor. RU. λυσιτελοῦν, Ang. B. λυσιτελῦν cum ει super extrema, reliqui λυσιτελεῖ habent. *tanquam neque ipsi neque civitati id conferat.* Fic. αὑτῷ ego scripsi secundum Lob. Vind. DF. pro αὐτῷ, quod Bekkerus cum reliquis exhibens, sed αὐ. ex Par. AK. (de quo Bip. tacent) Vat. B. Ven. C. praeter consuetudinem referens, utrum praeferret, nonnihil dubitasse videtur. Scilicet si λυσιτελῆ singularis est, αὑτῷ scribendum, sin pluralis, αὐτῷ. Me, ut pluralem statuerem, duo moverunt; primum, quod ex ista curatione potius, quam ex morbo, ad ipsum aegrotum pariter atque ad civitatem redundans damnum hoc loco commemorandum erat; alterum, quod λυσιτελής, quamquam Phaedr. p. 239. B. de homine dicitur (τὰ μὲν οὖν κατὰ διάνοιαν ἐπίτροπός τε καὶ κοινωνὸς οὐδαμῇ λυσιτελὴς ἀνὴρ ἔχων ἔρωτα.) tamen multo frequentius res utiles operaeque pretium habentes indicat. Pluralem autem neutrius ad unam quidem, sed minime simplicem actionem verbo θεραπεύειν significatam referri posse nemo infitiabitur. — Ante πόλει Flor. U. τῇ insertum habet.

ἔφη] post λέγεις Vind. F. Flor. R.

ἦν] *om.* Vind. D.

δεικνύοιεν ἂν] *om.* Par. A. Vind. E. Amb. C. Vat. H. et a m. pr. Ven. C. Vind. F. qui a m. s. δεικνύοιεν (Vind. F. in m.) habent sine ἄν. *testantur* Fic. Verbum *om.* Flor. AC. particulam Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. U. in quo δεικνύοιεν a m. s. δεικνῦεν, ut videtur, a m. pr. scriptum est: δεικνῦεν habet etiam Par. K. qua de forma disputat Buttmannus gramm. I. p. 539. Denique pro δεικνύοιεν Ang. B. ποιοῦσι exhibet, quod ad explendam lacunam fortassis ex insolentia formae δεικνῦεν ortam inventum videtur. Nam δῆλον καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ pro δηλοῦσι non vereor ne quis dici potuisse credat.

ἰατρικῇ, ὡς ἐγὼ λέγω, ἐχρῶντο; ἢ οὐ μέμνησαι, ὅτι καὶ τῷ Μενέλεῳ ἐκ τοῦ τραύματος, οὗ ὁ Πάνδαρος ἔβαλεν, Αἷμ' ἐκμυζήσαντ' ἐπὶ τ' ἤπια φάρμακ' ἔπασσον, ὅτι δ' ἐχρῆν μετὰ τοῦτο ἢ πιεῖν ἢ φαγεῖν, οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τῷ Εὐρυπύλῳ, προσέταττον, ὡς ἱκανῶν ὄντων τῶν φαρμάκων ἰάσασθαι ἄνδρας πρὸ τῶν τραυμά-B των ὑγιεινούς τε καὶ κοσμίους ἐν διαίτῃ, κἂν εἰ τύχοιεν ἐν τῷ παραχρῆμα κυκεῶνα πιόντες, νοσώδη δὲ φύσει τε καὶ ἀκόλαστον οὔτε αὐτοῖς οὔτε τοῖς ἄλλοις ᾤοντο λυσιτελεῖν ζῆν, οὐδ' ἐπὶ τούτοις τὴν τέχνην δεῖν

408 ἢ] ἡ Lob. Vind. D. ἦ Vind. B. *om.* Par. A. Vind. E. Flor. ACRT. et a m. pr. Ven. C. Quod si in eisdem libris, quorum optimos verbis δεικνύοιεν ἂν carere vidimus, ὅτι τοιοῦτος ἦν alio loco posita essent, etiam hac particula omissa totus locus secundum eos sic refingi posset: δῆλον, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι τοιοῦτος ἦν. καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ οὐχ ὁρᾷς ὡς etc. Nunc nihil mutandum et hanc quoque praetermissionem, quemadmodum illam, librariis condonandam censeo.

καὶ] *om.* Fic.

ἀγαθοὶ] ἀγαθῇ Vind. F. a m. pr.

καὶ] *quanquam et* Fic.

ὅτι] *om.* Vind. D.

Μενέλεῳ] μενελέω. Vind. D. μενελάῳ Par. DK. Flor. U.

οὗ] ἧ Vind. D.

ἔβαλεν] ἔβαλλεν Par. K. sec. Bekk.

Αἷμ'] αἷμα Vind. EF. Ald. Bas. ab. αἵματ' Par. K. sec. Bip. αἷμά τ' sec. Bekk. αἷματ' Flor. ACU. Homerus Il. IIII. 218. de Machaone: αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδεν ἕλκος, ὅθ' ἔμπεσε πικρὸς ὀϊστός, αἷμ' ἐκμυζήσας ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδὼς πάσσε,

ἐκμυζήσαντ'] ἐκμυζήσαντες Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. RT. Hi ἐκμυζήσαντ' pro duali participii videntur habuisse, quum pluralis indicativi sit.

τ'] ἐτ' Bas. a.

ἔπασσον,] ἔπασσαν; Bas. ab. Signum interrogandi etiam reliquae ante Bekkerum editiones habent.

ὅτι] ὅ τι Ald. ὅ, τι Bas. ab. Steph. (ὅ τι recentiores.)

δ' ἐχρῆν] δὲ χρῆν Ven. C. Vind. E. Amb. C.

μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Vind. BDE. Ald. Bas. ab.

πιεῖν] ποιεῖν Bas. b.

προσέταττον] προσέταττεν Vind. F.

τῶν] *om.* Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. U. Ald. Bas. a.

φαρμάκων] τραυμάτων Lob. Vind. B. Vat. M.

ἰάσασθαι] ἰᾶσθαι Ang. B. Flor. R.

κἂν] καὶ Vind. B. ἂν pertinet B ad verbum, cuius notio in antecedentibus inest, quasi dicat: ᾤοντο τὰ φάρμακα ἱκανὰ ἂν εἶναι καὶ εἰ etc. Exempla collegit Heindorfius ad Soph. p. 386.

πιόντες] πίνοντες Vind. E. et, cum vulg. in margine, B. Ven. B. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV. Signum interrogandi a Bekkero et Stallbaumio pro puncto, quod in prioribus erat, hic positum sustuli, quia sequentia arte cum his cohaerent et alteram partem rationis medendi ab Asclepiadis initae describunt. Interrogatio autem, quae verbis ἢ οὐ μέμνησαι continebatur, decursu orationis paullatim quasi evanescens tandem in affirmationem exit, ut ex eis, quae Glauco deinde dicit, apparet. Cf. p. 390. C.

εἶναι, οὐδὲ θεραπευτέον αὐτούς, οὐδ' εἰ Μίδου πλουσιώτεροι εἶεν. Πάνυ κομψούς, ἔφη, λέγεις Ἀσκληπιοῦ παῖδας. Πρέπει, ἦν δ' ἐγώ. καίτοι ἀπειθοῦντές γε ἡμῖν οἱ τραγῳδοποιοί τε καὶ Πίνδαρος Ἀπόλλωνος μέν φασιν Ἀσκληπιὸν εἶναι, ὑπὸ δὲ χρυσοῦ πεισθῆναι πλού- C σιον ἄνδρα θανάσιμον ἤδη ὄντα ἰάσασθαι, ὅθεν δὴ καὶ κεραυνωθῆναι αὐτόν. ἡμεῖς δὲ κατὰ τὰ προειρημένα οὐ πειθόμεθα αὐτοῖς ἀμφότερα, ἀλλ' εἰ μὲν θεοῦ ἦν, οὐκ ἦν, φήσομεν, αἰσχροκερδής· εἰ δ' αἰσχροκερδής, οὐκ ἦν θεοῦ. Ὀρθότατα, ἦ δ' ὅς, ταῦτά γε. ἀλλὰ περὶ

νοσώδη] νοσώδει Vat. M.
φύσει] φύσιν Vind. D.
τε] *om.* Flor. L.
αὐτοῖς] αὐ Par. A. Lob. Vind. D. Ven. C. quod et ipsum ferri potest. Pluralem ad nostrum sensum duriorem pars eorum, quae ad p. 405. B. notavi, tuentur. Cf. p. 411. C.
τοῖς] ἐν τοῖς Vind. D.
λυσιτελεῖν] λυσιτελῇ Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV.
οὐδ'] οὔδ' Bas. ab. οὐδὲ Flor. T.
δεῖν] δεῖ Flor. L. *om.* Fic.
πλουσιώτεροι] πλουσιώτερον Ald. Bas. ab. In Vind. E. extremis α superscriptum est.
κομψούς] κομψοὺς Πλάτων οὐ τοὺς πανούργους, ἀλλὰ τοὺς βελτίστους. κομψοὺς γὰρ τοὺς Ἀσκληπιάδας ἐπαινῶν λέγει Πολιτειῶν γ̄. Moeris p. 206. Cf. p. 405. D.
Ἀσκληπιοῦ] τοὺς ἀσ. Flor. T. ἀσκληπίου Vind. E.
Πρέπει] πρέπειν Vind. D.
ἀπειθοῦντές γε] *non testificantes* Fic.
τραγῳδοποιοί τε] τραγῳδιοποιοί τε Vind. B. τε *om.* Ven. B. Vind. E. (Flor. ACRTV.) cum editis ante Astium. Respicitur Aeschylus Agam. 990. sqq. ed. Wellaueri, ut observavit Mitscherlichius in programmate a. 1827. edito.
Πίνδαρος] Pyth. III. 47. sqq.
C θανάσιμον] θανατήριον ἀξιοῦσιν, οὐ θανάσιμον λέγειν. Πλάτων Πολιτείας δευτέρῳ, Εὐριπίδης Μηδείᾳ. Antiatt. Bekk. p. 99, 9. Cuius dicti sensum recte explicuit Bastius ad Gregor. p. 156. Idem δευτέρῳ vitiosum esse vidit et pro β' ponit ι', quia grammaticus locos L. X. p. 610. C. D. E. respexerit. Ibi vero θανάσιμον ut hoc libro p. 406. B. significationem pervulgatam habet, quam vix credibile est quemquam Atticistarum improbasse aut Antiatticistam duobus Platonis et Euripidis locis allatis firmandam putasse, quum fere ubique obtineat. Sed nostro loco eum designat, qui morti destinatus et vita fatis concessa iamiam defunctus est. Itaque huc illum respexisse et Euripidis quoque diversum ab eis, quibus hodie θανάσιμον in Medea exstat, locum in animo habuisse suspicor. Aliter Lobeckius ad Phryn. p. 651.
τὰ προειρημένα] p. 391. D. cf. L. II. p. 380. A. In Vind. D. τὰ a m. s. int. vers. adscriptum est.
πειθόμεθα] πεισόμεθα Vind. F. Ang. B. Mon. B. Flor. RU. Bekkerus et Stallbaumius. Cf. ad L. I. p. 342. A.
εἰ δ'] εἰ δὲ Lob. Vind. BDE. Flor. ACTV.
Ὀρθότατα] ὀρθώτατα Vind. F. Vulgo additum γε (Bas. b. γ') secundum Par. A. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV. delevi.
ἀλλὰ περὶ — πέφανται. 410. A] excerpsit Stobaeus serm. XXXXIIII. p. 317. sed in eius

τοῦδε τί λέγεις, ὦ Σώκρατες; ἆρ' οὐκ ἀγαθοὺς δεῖ ἐν τῇ πόλει κεκτῆσθαι ἰατρούς; εἶεν δ' ἄν που μάλιστα D τοιοῦτοι ὅσοι πλείστους μὲν ὑγιεινοὺς, πλείστους δὲ νοσώδεις μετεχειρίσαντο, καὶ δικασταὶ αὖ ὡσαύτως οἱ παντοδαπαῖς φύσεσιν ὡμιληκότες. Καὶ μάλα, εἶπον, ἀγαθοὺς λέγω. ἀλλ' οἶσθα οὓς ἡγοῦμαι τοιούτους; Ἂν εἴπῃς, ἔφη. Ἀλλὰ πειράσομαι, ἦν δ' ἐγώ. σὺ μέντοι οὐχ ὅμοιον πρᾶγμα τῷ αὐτῷ λόγῳ ἤρου. Πῶς; ἔφη. Ἰατροὶ μὲν, εἶπον, δεινότατοι ἂν γένοιντο, εἰ ἐκ παίδων ἀρξάμενοι πρὸς τῷ μανθάνειν τὴν τέχνην ὡς πλεί- E στοις τε καὶ πονηροτάτοις σώμασιν ὁμιλήσειαν καὶ αὐτοὶ πάσας νόσους κάμοιεν καὶ εἶεν μὴ πάνυ ὑγιεινοὶ φύσει. οὐ γὰρ, οἶμαι, σώματι σῶμα θεραπεύουσιν· οὐ γὰρ ἂν αὐτὰ ἐνεχώρει κακὰ εἶναί ποτε καὶ γενέσθαι· ἀλλὰ ψυχῇ σῶμα, ἣ οὐκ ἐγχωρεῖ κακὴν γενομένην τε

codd. AB. tantum verba ὁ γὰρ ἔχων etc. usque ad καὶ ἄλλοις. p. 409. C. D. leguntur.

τοῦδε] τοῦ γε Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. τούτου Amb. C.

ἆρ'] ἄρα Stob.

δεῖ] δεῖν Vind. D.

ἰατρούς;] Signum interrogandi Bekkerus h. l. in comma mutavit, deinde post μετεχειρίσαντο et ὡμιληκότες a Stephano positum cum Stallbaumio tenuit, cui rationi et δὲ post εἶεν et praecipue που repugnat.

εἶεν] εἶναι Stob. Trinc.

μὲν] γε Vind. D. correctus. Idem verba ὑγιεινοὺς, πλείστους δὲ omittit.

D μετεχειρίσαντο] μεταχειρίσαιντο Mon. B.

αὖ] om. Vind. D.

μάλα] μάλιστα Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. LU.

οἶσθα] οἶδας Amb. C.

οὓς] ὡς Stob. Trinc.

Ἂν] om. Vind. E. ἐὰν Stob.

εἴπῃς] εἴπεις Vind. E.

Ἀλλὰ — Πῶς; ἔφη.] om. Stob. Trinc.

ὅμοιον] Ita Vind. D. sed in ultima correctus. ὁμοιοῦν Lob. Vind. B. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M.

δεινότατοι] *sufficientissimi* Fic.

εἰ] om. Stob. Trinc. οἱ Vat. B. Stob. Gesn.

πρὸς τῷ] πρὸς τὸ Lob. Vind. BDE. Vat. BM. Flor. LRT. Stob. Bas. ab.

πονηροτάτοις] πονηρωτάτοις Stob. Trinc.

ὁμιλήσειαν] ὁμιλήσαιεν Stob.

εἶεν] εἶναι Stob. Trinc. E

πάνυ] π. γε Lob. Vind. B. Vat. M.

ὑγιεινοὶ] ὑγιεινοί τε Flor. L.

σώματι] post σῶμα Vind. F. Ang. B. Flor. R.

θεραπεύουσιν] θεραπεύουσι Lob.

ἂν] om. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACV.

ἐνεχώρει κακὰ εἶναί] εἰ. κ. ἐν. Stob.

σῶμα] σῶμα θερατάσου, sup. ται super σου, Ang. B.

ἣ] ἣν Vat. B. a m. s. ᾗ Flor. ACV. Stob. Trinc. Gesn. *an —?* Fic. Et signum interrogandi post θεραπεύειν habent Ald. Bas. ab. qua de re verbosa est Stephani adnotatio in suppl. p. 78.

καὶ οὖσαν εὖ τι θεραπεύειν. Ὀρθῶς, ἔφη. Δικαστὴς δέ γε, ὦ φίλε, ψυχῇ ψυχῆς ἄρχει, ᾗ οὐκ ἐγχωρεῖ ἐκ 409 νέας ἐν πονηραῖς ψυχαῖς τεθράφθαι τε καὶ ὡμιληκέναι καὶ πάντα ἀδικήματα αὐτὴν ἠδικηκυῖαν διεξεληλυθέναι, ὥστε ὀξέως ἀφ' αὑτῆς τεκμαίρεσθαι τὰ τῶν ἄλλων ἀδικήματα, οἷον κατὰ σῶμα νόσους· ἀλλ' ἄπειρον αὐτὴν καὶ ἀκέραιον δεῖ κακῶν ἠθῶν νέαν οὖσαν γεγονέναι, εἰ μέλλει καλὴ κἀγαθὴ οὖσα κρινεῖν ὑγιῶς τὰ δίκαια. διὸ δὴ καὶ εὐήθεις νέοι ὄντες οἱ ἐπιεικεῖς φαίνονται καὶ εὐεξαπάτητοι ὑπὸ τῶν ἀδίκων, ἅτε οὐκ ἔχοντες ἐν ἑαυτοῖς παραδείγματα ὁμοιοπαθῆ τοῖς πονηροῖς. B Καὶ μὲν δή, ἔφη, σφόδρα γε αὐτὸ πάσχουσι. Τοιγάρτοι, ἦν δ' ἐγώ, οὐ νέον, ἀλλὰ γέροντα δεῖ τὸν ἀγαθὸν δικαστὴν εἶναι, ὀψιμαθῆ γεγονότα τῆς ἀδικίας, οἷόν ἐστιν, οὐκ οἰκείαν ἐν τῇ αὑτοῦ ψυχῇ ἐνοῦσαν ᾐσθημένον,

εὖ τι] τι *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L.

Δικαστὴς] δικαστήριον Vind. E.

γε] *om.* Amb. C. Flor. LT. γ' Bas. b. In Mon. B. Flor. U. additum est ἦν δ' ἐγώ, quod Bekkerus recipere non dubitavit.

ψυχῇ] *om.* Lob. Vind. BDF. Ven. C. Ang. B. Vat. M. Flor. R.

ψυχῆς] *om.* Vat. B. Par. DK. Mon. B. Fic.

ἄρχει] ἄρχῃ Lob.

ᾗ οὐκ] ἦ οὐκ Flor. V. Stob. Trinc. Gesn. *nonne —?* Fic. In Bas. ab. quae cum Aldo ante haec maximam interpunctionem habent, pro qua Stephanus colon fecit, post νόσους iterum interrogationis signum est. Cf. Stephanus l. c.

409 νέας] νέος Vind. D. νέα Stob. Trinc.

τεθράφθαι] τετράφθαι Amb. C. Vat. H. Cf. ad p. 405. A.

διεξεληλυθέναι] *om.* Stob. cod. N. Trinc.

ἀφ' αὑτῆς] ἀφ' ἑαυτῆς Stob. ἀπ' αὐτῆς Vind. F. Ang. B.

τὰ] καὶ τὰ Mon. B. Flor. U.

σῶμα] τὸ σ. Mon. B.

ἀλλ'] *num —?* Fic. Etiam Stob. Gesn. et Bas. a. infra τὰ δίκαια;

αὐτὴν] post καὶ ἀκέραιον Vind. B.

μέλλει] μέλλοι idem.

κρινεῖν] κρίνειν Vind. BE. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV.

ὑγιῶς] ὑγειῶς Bas. b.

δὴ] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM.

φαίνονται] φαίνονται, etiam Bekkerus et Stallbaumius, quasi φαίνονται ab εὐεξαπάτητοι separari debeat.

ἑαυτοῖς] αὑτοῖς Stob. Trinc. B αὐ. Gesn. Gaisf.

ὁμοιοπαθῆ] ὁμοπαθῆ Stob. Trinc. cui L. V. p. 464. D. certus locus est. Illud iterum legitur Tim. p. 45. C.

πάσχουσι] πάσχουσιν Bekkerus et Stallbaumius.

Τοιγάρτοι] τῷ τοι Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. LRU. Stob. Trinc. τοι τοι Vind. F.

οἰκείαν] οἰκίαν Stob. Trinc.

αὑτοῦ] αὐ. Lob. Vind. D. Stob. Ald. Bas. ab.

ἀλλ' ἀλλοτρίαν ἐν ἀλλοτρίαις μεμελετηκότα ἐν πολλῷ χρόνῳ διαισθάνεσθαι, οἷον πέφυκε κακὸν, ἐπιστήμῃ, C οὐκ ἐμπειρίᾳ οἰκείᾳ κεχρημένον. Γενναιότατος γοῦν, ἔφη, ἔοικεν εἶναι ὁ τοιοῦτος δικαστής. Καὶ ἀγαθός γε, ἦν δ' ἐγὼ, ὃ σὺ ἠρώτας· ὁ γὰρ ἔχων ψυχὴν ἀγαθὴν ἀγαθός· ὁ δὲ δεινὸς ἐκεῖνος καὶ καχύποπτος, ὁ πολλὰ αὐτὸς ἠδικηκὼς καὶ πανοῦργός τε καὶ σοφὸς οἰόμενος εἶναι, ὅταν μὲν ὁμοίοις ὁμιλῇ, δεινὸς φαίνεται ἐξευλαβούμενος, πρὸς τὰ ἐν αὑτῷ παραδείγματα ἀποσκοπῶν· ὅταν δὲ ἀγαθοῖς καὶ πρεσβυτέροις ἤδη πλησιάσῃ, ἀβέλ- D τερος αὖ φαίνεται ἀπιστῶν παρὰ καιρὸν καὶ ἀγνοῶν ὑγιὲς ἦθος, ἅτε οὐκ ἔχων παράδειγμα τοῦ τοιούτου. πλεονάκις δὲ πονηροῖς, ἢ χρηστοῖς ἐντυγχάνων σοφώ-

μεμελετηκότα] μεμεληκότα Stob. Trinc.

διαισθάνεσθαι] δεῖ αἰσθάνεσθαι Stob. Infinitivus pendet a μεμελετηκότα.

C ἐμπειρίᾳ] ἐμπειρίας Vind. D. a m. pr.

κεχρημένον] κεκτημένον Amb. C. Flor. R.

γε] *om.* Stob.

ὃ] ὃν Par. DK. Mon. B. Flor. U. et a m. s. Ven. C.

ἠρώτας] ἐρωτᾷς Stob.

ἀγαθός] ἀγαθοὺς Stob. Trinc.

δεινὸς] κακὸς Vind. D.

καχύποπτος] ταχύποπτος Flor. L. Stob. cod. A. καχύποττος Bas. b. καθύποπτος Vind. E. Cf. Heindorfius ad Phaedr. §. 38. ubi καχυποτόπους pro καχυπόπτους restitutum a Bekkero Pollucis quoque testimonio ab Heindorfio laudati confirmari videtur.

ὁ πολλὰ αὐτὸς ἠδικηκὼς] Pro πολλὰ Stobaeus πόλλ' exhibet. In eius cod. AB. Trinc. ὁ omissum et a Gaisfordio uncis inclusum, in cod. B. ἠδίκηκε pro ἠδικηκὼς scriptum est. *qui multa agit iniuste* Fic.

ὁμοίοις] ἐν τοῖς ὁ. Stob. cod. AB.

αὑτῷ] αὐ. Lob. Vind. BD. Stob. Trinc.

παραδείγματα] παραδείγμα Ald.

D παρὰ καιρὸν] παρακαιρὸν Lob. Vind. E. παρὰ λῆρον Stob. cod. AB. Trinc.

ἦθος] οἶθος Stob. Trinc.

παράδειγμα] παραδείγματα Ven. B. Vind. E. Amb. C. Vat. H. (Flor. ACLTUV. Vind. F.) Stob. Gesn. Gaisf. cum editis ante Bekkerum. (παραδεῖγμα Par. K. sec. Bip.) *exempla* Fic. παραδείγματος Stob. cod. AB. Trinc.

τοῦ] *om.* Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACLTUV. Stob. cod. AB. Trinc.

δὲ] τε Stob. cod. AB.

χρηστοῖς] χρυστοῖς Amb. C. σοφοῖς Ald. Bas. a. Steph. margo Stob. Gesn. χρηστοῖς Astius in sec. ed. ex Par. K. Stob. Bas. b. et Ficino (*bonis*) restituit, quod postea in omnibus codicibus inventum est.

σοφώτερος] ἀσοφώτερος Lob. Vind. BDF. Vat. M. Flor V.

εἶναι] *om.* Vind. F.

ἄλλοις] τοῖς ἄ. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACV.

ἀληθῆ] *om.* Vind. E.

ἦν] *om.* Ven. C.

χρὴ τὸν] χρεὶ τ. Stob. Trinc. χρηστὸν Vind. D.

αὐτὴν] αὐ. Lob. Vind. F. Stob.

τερος, ἢ ἀμαθέστερος δοκεῖ εἶναι αὑτῷ τε καὶ ἄλλοις. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη, ἀληθῆ. Οὐ τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, τοιοῦτον χρὴ τὸν δικαστὴν ζητεῖν, τὸν ἀγαθόν τε καὶ σοφὸν, ἀλλὰ τὸν πρότερον. πονηρία μὲν γὰρ ἀρετήν τε καὶ αὑτὴν οὔποτ' ἂν γνοίη, ἀρετὴ δὲ φύσεως παιδευομένης χρόνῳ ἅμα αὑτῆς τε καὶ πονηρίας E ἐπιστήμην λήψεται. σοφὸς οὖν οὗτος, ὥς μοι δοκεῖ, ἀλλ' οὐχ ὁ κακὸς γίγνεται. Καὶ ἐμοὶ, ἔφη, ξυνδοκεῖ. Οὐκοῦν καὶ ἰατρικὴν οἵαν εἴπομεν μετὰ τῆς τοιαύτης δικαστικῆς κατὰ πόλιν νομοθετήσεις, αἳ τῶν πολιτῶν σοι τοὺς μὲν εὐφυεῖς τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς θερα- 410 πεύσουσι, τοὺς δὲ μὴ, ὅσοι μὲν κατὰ σῶμα τοιοῦτοι, ἀποθνήσκειν ἐάσουσι, τοὺς δὲ κατὰ τὴν ψυχὴν κακοφυ-

γνοίη] γνοίηι Lob. γνοίῃ Ald. Bas. ab.

ἅμα] ἀλλὰ Stob. Trinc. ἅμα, Vind. B.

αὑτῆς] αὐ. Lob. Vind. D. Bas. ab.

τε] *om.* Vind. D.

E σοφὸς] σ. μὲν Par. K.

ὥς μοι] ὡς ἐμοὶ Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stob. quod quidem usitatius est. Sed ὡς non ineptum esse ad encliticon attrahendum frequens dictio ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖ ostendit, de qua cf. ad L. I. p. 329. A. ὥς μοι δοκεῖ et ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖ ad sensum nihil differre puto.

κακὸς] κακός τε Stob. Trinc. κακός (cum acuto) Lob.

ἐμοὶ] μοὶ Vind. B. ἔμοιγε Par. K.

τῆς] *om.* Stob. Trinc.

τοιαύτης] αὐτῆς Vind. E. Flor. C. et a m. pr. Ven. B.

πόλιν] τὴν π. Vind. E.

αἳ] αἱ Stob. Trinc.

σοι] σοὶ Steph. *om.* Fic.

εὐφυεῖς] ἀφυεῖς Ang. B.

τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς] τὰς ψ. καὶ τὰ σ. Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L. *tum animo tum corpore* Fic.

410 θεραπεύσουσι] θεραπεύουσι Lob. Vind. BDE. Vat. HM. Flor. AC. Stob.

κατὰ σῶμα] κατὰ τὸ σῶμα Stob. Astius in tert. ed. Qui quum p. 409. A. κατὰ σῶμα sine offensione tulerit, h. l. alia re nulla moveri potuit, nisi quod κατὰ τὴν ψυχὴν sequi videbat, in quibus similiter haerentes librarii Mon. B. Ang. B. Flor. LRU. τὴν omiserunt. Sed oppositorum non necessario eandem formam esse supra p. 395. D. observavimus. Quare, si κατὰ σῶμα per se dici potuit, reprehendi propterea, quod deinde κατὰ τὴν ψυχὴν dicitur, non debet. Potuisse autem dici et usus docet, et ratio non repugnat. Nam *id*, quod corpus appellatur, τὸ σῶμα, haud dubie est *aliquid*, quod corpus appellatur, σῶμα. Itaque generis quoque significationem haud raro solo nomine sine articulo factam videmus, ubi verendum non esset, ne ambiguitas efficeretur et rei singularis cogitatio pro genere susciperetur.

τοιοῦτοι] τοιοῦτον Stob. Trinc.

κακοφυεῖς] κ. τε Par. K. sec. Bip. Stob. Astius in tert. ed. praeter necessitatem, quum etiam bona indole praediti insanabiles fieri possint.

εἰς καὶ ἀνιάτους αὐτοὶ ἀποκτενοῦσι; Τὸ γοῦν ἄριστον, ἔφη, αὐτοῖς τε τοῖς πάσχουσι καὶ τῇ πόλει οὕτω πέφανται. Οἱ δὲ δὴ νέοι, ἦν δ' ἐγώ, δῆλον ὅτι εὐλαβήσονταί σοι δικαστικῆς εἰς χρείαν ἰέναι, τῇ ἁπλῇ ἐκείνῃ μουσικῇ χρώμενοι, ἣν δὴ ἔφαμεν σωφροσύνην ἐντί-
B κτειν. Τί μήν; ἔφη. Ἆρ' οὖν οὐ κατὰ ταὐτὰ ἴχνη ταῦτα ὁ μουσικὸς γυμναστικὴν διώκων, ἐὰν ἐθέλῃ, αἱ- 442
ρήσει, ὥστε μηδὲν ἰατρικῆς δεῖσθαι, ὅτι μὴ ἀνάγκῃ; Ἔμοιγε δοκεῖ. Αὐτὰ μὴν τὰ γυμνάσια καὶ τοὺς πόνους πρὸς τὸ θυμοειδὲς τῆς φύσεως βλέπων κἀκεῖνο ἐγείρων πονήσει μᾶλλον, ἢ πρὸς ἰσχύν· οὐχ ὥσπερ οἱ ἄλλοι

αὐτοὶ] καὶ αὐτοὶ Stob.
ἀποκτενοῦσι;] ἀποκτενοῦσι. Ald. Steph. ἀποκτενοῦσιν; Bekkerus et Stallbaumius.

τοῖς] *om.* Flor. L.
δῆλον ὅτι] δηλονότι Lob. Vind. BD.
εὐλαβήσονταί σοι] εὐλαβηθήσονταί σοι Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. L. σοι *om.* Fic.

μήν] μὴ Mon. B.

B ταὐτὰ] τὰ ταυτὰ Vind. E.

αἱρήσει] εὑρήσει Vind. D. *aget assequeturque* Fic.

Αὐτὰ — μεταχειριεῖται.] laudat Galenus in libro ad p. 407. B. citato p. 875. et initio αὐτά γε cum Ven. B. Vind. E. editisque ante Bekkerum exhibet, quod Astius in tert. ed. tenuit. In Lob. Vind. BD. Vat. BM. Par. DK. Mon. B. Flor. U. et Ven. C. a m. s. ταῦτα legitur. γε non ineptum est, sed αὐτὰ sufficit ad exercitationes gymnasticas (γυμνάσια, ut L. II. p. 377. A.) quae in arte continentur, ab ipsa arte, cuius universa ratio in proximis significata est, distinguendas.

μὴν] μὲν Par. K. μὴν est *vero*, ut p. 413. B.

πόνους] πόρνους Amb. C.

κἀκεῖνο ἐγείρων] κἀκεῖ ἐγ. Vind. E. κἀκεῖν' ἐπεγείρων Gal.

οὐχ] *neque* Fic. ex quo Astius in pr. et sec. ed. οὐδ' exhibuit. Cf. Rückertus ad Symp. p. 45.

μεταχειριεῖται] μεταχειρίζονται Gal.

Ἆρ'] Ἄρ' Steph. quod Astius nulla auctoritate addita, Bekkerus secundum Mon. B. Stallbaumius ex Flor. LRT. correxerunt. A me collati omnes ἄρ' habent, nec aliter Ald. Bas. ab.

μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ] μουσικὴν καὶ γυμναστικὴν Lob. Vind. BD. Vat. BM. et a m. s. Ven. B. C
καθιστᾶσιν] καθιστάσιν Vind. D.

τῇ μὲν] τη μὲν Lob. item paullo post τη δέ.

θεραπεύοιντο] Optativum Astius in sec. ed. in coniunctivum mutavit, in tertia intactum reliquit, nescio an Reisigii rationem ad Oed. Col. I. p. 171. expositam probans, cui Stallbaumius totus suffragatur, qui alius personae sententiam h. l. declaratam et optativum ob verba οὗ ἕνεκά τινες οἴονται positum statuit. Mihi videtur in verbo καθιστᾶσιν praeteriti temporis significatio inesse et Socrates veteres legislatores respicere, qui musicam et gymnasticam instituerant eiusque educationis etiam tum auctores erant. Illo enim tempore, quo colloquebantur, iam dudum

ἀθληταὶ ῥώμης ἕνεκα σιτία καὶ πόνους μεταχειριεῖται. Ὀρθότατα, ἦ δ' ὅς. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Γλαύκων, καὶ οἱ καθιστάντες μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ παιδεύειν C οὐχ οὗ ἕνεκά τινες οἴονται καθιστᾶσιν, ἵνα τῇ μὲν τὸ σῶμα θεραπεύοιντο, τῇ δὲ τὴν ψυχήν; Ἀλλὰ τί μήν; ἔφη. Κινδυνεύουσιν, ἦν δ' ἐγώ, ἀμφότερα τῆς ψυχῆς ἕνεκα τὸ μέγιστον καθιστάναι. Πῶς δή; Οὐκ ἐννοεῖς, εἶπον, ὡς διατίθενται αὐτὴν τὴν διάνοιαν οἳ ἂν γυμναστικῇ μὲν διὰ βίου ὁμιλήσωσι, μουσικῆς δὲ μὴ ἅψωνται; ἢ ὅσοι ἂν τοὐναντίον διατεθῶσι; Τίνος δέ, ἦ δ' ὅς, πέρι λέγεις; Ἀγριότητός τε καὶ σκληρότητος D

inventa et publice suscepta erat, ὑπὸ τοῦ πολλοῦ χρόνου εὑρημένη, ut L. II. p. 376. E. dictum est. Praeteritum autem recte sequitur optativus. Neque vero nihil ad eum modum alienae sententiae declarationem pertinere dixerim, tantum eam solam, quum οἴονται praesens sit, sufficere nego et optativum etiam sine ea poni potuisse existimo, ut positus est ab Aristophane Ran. 24: αὐτὸς βαδίζω καὶ πονῶ, τοῦτον δ' ὀχῶ, ἵνα μὴ ταλαιπωροῖτο μηδ' ἄχθος φέροι. in quibus ὀχῶ idem est, quod ἐπὶ τὸν ὄνον ἀνεβίβασα.

ψυχήν;] ψυχήν. editi ante Bekkerum.

Ἀλλὰ] *om.* Amb. C. Flor. R.

τῆς ψυχῆς ἕνεκα] Hunc locum in animo habuisse videtur Clemens Alex. Strom. L. IIII. p. 571, 30. scribens: δι' ὃ ἐν τῷ τρίτῳ τῆς Πολιτείας ὁ Πλάτων εἶπεν, ὃν μάλιστα ἐπιβοῶνται μάρτυρα τὴν γένεσιν κακίζοντα, ἐπιμελεῖσθαι σώματος δεῖν ψυχῆς ἕνεκα ἁρμονίας, δι' οὗ βιοῦν τε ἔστι καὶ ὀρθῶς βιοῦν.

τὸ μέγιστον] κατὰ τὸ μ. Ang. B. Flor. R. *om.* Flor. T.

διὰ βίου] διαβίου Lob. Vind. E.

ἢ ὅσοι — σκληρότητος καὶ αὖ] ἢ αὖ ὅσοι — σκλ. καὶ αὖ Vind. F. Ang. B. Flor. R. ἢ αὖ, omissis omnibus illis ὅσοι — καὶ, Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. L. In Flor. U. ὅσοι — καὶ in margine leguntur. Defectum, cuius originem lectio Vind. F. et duorum affinium monstrat, Mon. B. ita supplevit: ἢ τοὐναντίον, δυσκολίας τε καὶ ἀγριότητος ἢ αὖ et verba ἦν δ' ἐγώ post ἡμερότητος omisit. Sic scilicet genitivos ad ὡς διατίθενται referri posse criticus iste sentiebat. Pro διατεθῶσι (διατεθῶσιν Bekkerus et Stallbaumius) Ficinus, qui superiora ὡς διατίθενται αὐτὴν τὴν διάνοιαν ut *afficiant animum* interpretatus est, *faciunt* ponens, si illo verbo actionem oppositam ei, quam verba ὁμιλήσωσι et ἅψωνται continent, designari statuit, sensum scriptoris non assecutus est. διατίθεσθαι utrobique statum et conditionem mentis significat, primum, qualis nimio gymnasticae studio efficitur, deinde contrarium eorum, qui uni musicae vacant, et Socrates hoc dicit: *nonne intelligis, quonam modo afficiatur ipsa mens eorum, qui se gymnasticae totos dederint, musicam non attigerint, aut quicunque contrario modo affecti sint?* — Pro ὅσοι Vind. F. a m. pr. ὡσι habebat. Pro πέρι in Bas. ab. περὶ scriptum est.

καὶ αὖ μαλακίας τε καὶ ἡμερότητος, ἦν δ' ἐγώ. Ἔγωγε, ἔφη, ὅτι οἱ μὲν γυμναστικῇ ἀκράτῳ χρησάμενοι ἀγριώτεροι τοῦ δέοντος ἀποβαίνουσιν, οἱ δὲ μουσικῇ μαλακώτεροι αὖ γίγνονται, ἢ ὡς κάλλιον αὐτοῖς. Καὶ μὴν, ἦν δ' ἐγώ, τό γε ἄγριον τὸ θυμοειδὲς ἂν τῆς φύσεως παρέχοιτο, καὶ ὀρθῶς μὲν τραφὲν ἀνδρεῖον ἂν

D μαλακίας] λακίας Vind. F.

ἦν δ' ἐγώ] Haec verba in Mon. B. ut supra ostendimus, omissa Bekkerus ex coniectura inter σκληρότητος et καὶ αὖ posuit, qui locus magis aptus videtur. Nec facile alibi ἦν δ' ἐγὼ aut ἦ δ' ὅς in fine orationis inveniuntur, nisi ubi sententia brevior et verbis interpellationem respuentibus expressa est. Tamen nonnunquam ita collocata sunt, ut etiam prius poni potuissent. Sic L. VII. p. 540. A: Χρόνον δὲ, ἦ δ' ὅς, πόσον τοῦτον τίθης; Πεντεκαίδεκα ἔτη, ἦν δ' ἐγώ. γενομένων δὲ πεντηκοντούτων etc. ubi in nonnullis πεντεκαίδεκα, ἦν δ' ἐγώ, ἔτη legitur. VIII. 580. B: Μισθωσώμεθα οὖν κήρυκα, ἦν δ' ἐγώ, ἢ αὐτὸς ἀνείπω, ὅτι etc. in aliis: μισθωσώμεθα οὖν, ἦν δ' ἐγώ, κήρυκα. ib. 588. A: Ἀμήχανον, ἔφη, λογισμὸν καταπεφόρηκας —. Καὶ μέντοι καὶ ἀληθῆ καὶ προσήκοντά γε, ἦν δ' ἐγώ, βίοις ἀριθμὸν, εἴπερ etc. sine varietate. Atque nostro loco suspicari licet Socratem aliquid additurum fuisse, quo facilius a Glaucone intelligeretur, Glauconem vero eis, quae audisset, satis edoctum orationem eius interpellasse, idque scriptorem insolentiore illa verborum collocatione significare voluisse. Quam suspicionem ipsum initium responsi adiuvare videtur: Ἔγωγε, ὅτι οἱ μὲν etc. quae tam arte cum Socratis oratione cohaerent, ut verbum ἐννοῶ ex ea ad ἔγωγε repeti debeat; id quod Stallbaumium sermonis Platonici nondum satis gnarum fefellit, ut Ἔγωγε, ἔφη tamquam corrupta uncis incluserit. Itaque ἦν δ' ἐγὼ eo loco reliqui, quem in omnibus codicibus tenent.

Ἔγωγε] ἔγωγ' Vind. EF. Ang. B.

μαλακώτεροι — αὐτοῖς] laudat Priscianus L. XVIII. p. 212. Krehl. ἀντὶ τοῦ ἢ ὡς προσήκει addens; quae explicatio non vera videtur. Additum ὡς comparativum κάλλιον et ab illis distinguit, quos Astius in comm. eiusdem generis statuit, qualis est p. 409. D: σοφώτερος. ἢ ἀμαθέστερος, et propria significatione praeditum esse docet: *eum mollitiae gradum superant, in quo si consisterent, melius ipsis foret.*

γίγνονται] γίν. Lob. Vind. D.

μὴν] μὲν Ald. Bas. ab. Steph. tacentibus Bip. Astius iam in prima ed. μὴν rescripsit, quod in omnibus codicibus exstat.

τό γε ἄγριον] τό τε ἄ. Vind. BDEF. Amb. C. Ang. B. Flor. ACLRT. τὸ ἄγριον accusativus est, ut paullo post τὸ ἥμερον.

ἐπιταθὲν] ἐπιταχθὲν Amb. C. Vat. H. Flor. AC. *(sin) excrescit.* Fic.

σκληρόν] σκληρότερον Ven B. Vind. E. Amb. C. Vat. H. (Flor. AC.) editi ante Bekkerum. σκληρὸν est quod flecti nequit. Cf. p. 411. B.

ὡς τὸ εἰκός] uno vocabulo Lob. Vind. E. et a m. s. B.

Τί δέ;] In Ald. Bas. ab. nulla hic interpunctio est, sed post ἥμερον Aldus punctum, Basileenses comma posuerunt.

E οὐχ ἡ] οὐχὶ Ven. B. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACT.

φύσις,] φύσις. Ald. φύσις; reliquae editiones.

ἀνεθέντος] *si coalescit* Fic.

αὐτοῦ] αὐτῷ Vind. E. Amb. C.

εἴη, μᾶλλον δ' ἐπιταθὲν τοῦ δέοντος σκληρόν τε καὶ χαλεπὸν γίγνοιτ' ἂν, ὡς τὸ εἰκός. Δοκεῖ μοι, ἔφη. Τί δέ; τὸ ἥμερον οὐχ ἡ φιλόσοφος ἂν ἔχοι φύσις, καὶ μᾶλλον μὲν E ἀνεθέντος αὐτοῦ μαλακώτερον εἴη τοῦ δέοντος, καλῶς δὲ τραφέντος ἥμερόν τε καὶ κόσμιον; Ἔστι ταῦτα. Δεῖν δέ γέ φαμεν τοὺς φύλακας ἀμφοτέρα ἔχειν τούτω τὼ φύση.

εἴη] Ita Par. A. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACT. et a m. pr. Ven. B. Vulgo ἂν εἴη. Cf. ad p. 398. A.

καλῶς δὲ] κ. μὲν Flor. ACT.

γέ φαμεν] *dicebamus* Fic. Itaque Astius in sec. ed. γ' ἔφαμεν scripsit, in tert. scribendum coniecit. In Vind. B. φαμεν post φύλακας positum et τοὺς omissum est.

ἀμφοτέρα] ἀμφότερα codices mei et editiones, quod Stephani et Bekkeri diligentiam fugisse miror.

ἔχειν] post τούτων Par. K.

τούτω τὼ] τούτῳ τὼ Ald. Bas. a. τούτω τῶ Flor. ACV. τοῦτο τὸ Vind. E. τούτω Par. D. τούτων Par. K. τούτων τῶν Ang. B. Flor. R. et a m. s. Vind. F. (a m. pr. τούτω τὼ) ταῦτα τῇι Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. LT.

φύση] Ita ex Par. A. dedit Bekkerus. φύσεε Ven. B. Mon. B. (Flor. U.) Ald. Bas. a Steph. Ast. φύσιε Bas. b. φύσεων Ang. B. Flor. R. et a m. s. Vind. F. a m. pr. φύσει, quod reliqui omnes habent; idque Stallbaumius, quum in Buttmanni gramm. I. p. 194. *optimos* secundum Bekkerum codices φύσει exhibere Aeschinemque Socraticum τὼ πόλει Choerobosco teste dixisse legisset, simul aliis argumentis, quae non aperuit, motus recepit. Quod ad codices attinet, quin φύση in optimo sit, iam non dubitandum videtur. Choeroboscus vero duobus locis Bekkeri anecd. p. 1130 et 1190. τὼ πόλει, tertio p. 1205. extr. τὼ πόλη Aeschini tribuit; ut nescias, utrum ille dixerit. Nam quod Goettlingius ad Theodosium p. 242. altero Choerobosci testimonio, quod ipsum iam a Bekkero p. 1190. editum nesciebat, prolato confici putat πόλει eum in Aeschinis loco legisse, quidni aut bis errare, tertio verum referre, aut meliore codice potitus in eo πόλη invenire potuerit? Sed mihi tota res de Aeschine suspecta est. Primo loco Choeroboscus dicit: εὑρίσκεται καὶ ἡ (hic η̄ καὶ ἡ excidisse videntur.) ει δίφθογγος τελικὴ τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν, οἷον Δημοσθένεε Δημοσθένη (τὰ γὰρ δύο ε ε εἰς τὸ η̄ ἐγένετο) καὶ πάλιν τὼ πόλεε πόλει (τὰ γὰρ δύο ε ε εἰς τὴν ει δίφθογγον ἐγένετο.) ἔχομεν γὰρ παρὰ τῷ Αἰσχίνῃ, τῷ Σωκρατικῷ, πόλει διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἔνθα περὶ Ἀθηνῶν καὶ Λακεδαίμονος διαλέγεται. Altero: δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἐν μὲν τοῖς δυϊκοῖς τὰ δύο ε ε εἰς η̄ κιρνᾶται, οἷον Δημοσθένεε Δημοσθένη —. σπανίως δὲ καὶ ἐν τοῖς δυϊκοῖς εὑρίσκονται τὰ δύο ε ε εἰς τὴν ει δίφθογγον κιρνάμενα, οἷον ταρίχεε, πόλεε πόλει, (haec quinque a Bekkero omissa habet Goettlingius.) ὡς παρ' Αἰσχίνῃ τῷ Σωκρατικῷ τούτω τὼ πόλει. λέγει δὲ περὶ Ἀθηνῶν καὶ Λακεδαιμονίων. Tertio denique: οὐ γὰρ ἡνίκα μὴ συναιρεῖται ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν, κωλύεται πάντως συναιρεθῆναι ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν, ἀλλ' ἔστιν ὅτε συναιρεῖται, οἷον βασιλεὺς βασιλέως βασιλέε βασιλῆ, πόλις πόλεως πόλεε πόλη, ὡς παρ' Αἰσχίνῃ τῷ Σωκρατικῷ τούτω τὼ πόλη. λέγει δὲ περὶ Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων. Iam consideretur locus Isocratis de pace

Δεῖ γάρ. Οὐκοῦν ἡρμόσθαι δεῖ αὐτὰς πρὸς ἀλλήλας; Πῶς δ' οὔ; Καὶ τοῦ μὲν ἡρμοσμένου σώφρων τε 411 *καὶ ἀνδρεία ἡ ψυχή; Πάνυ γε. Τοῦ δὲ ἀναρμόστου δειλὴ καὶ ἄγροικος; Καὶ μάλα. Οὐκοῦν ὅταν μέν τις μουσικῇ παρέχῃ καταυλεῖν καὶ καταχεῖν τῆς ψυχῆς διὰ τῶν ὤτων, ὥσπερ διὰ χώνης, ἃς νῦν δὴ*

p. 204. §. 116. Bekk. *σκέψεσθε, τί τὸ ποιῆσάν ἐστι τῷ πόλη τούτω, λέγω δὲ τὴν ἡμετέραν καὶ τὴν Λακεδαιμονίων, ἐκ ταπεινῶν μὲν πραγμάτων ἑκατέραν ὁρμηθεῖσαν ἄρξαι τῶν Ἑλλήνων* etc. Mirum sit, ni hunc ipsum in mente habuerit grammaticus. Ibi vero *πόλη τούτω* praestantissimus codex Vrbinas pro vulgato *πόλεε ταύτα* exhibens magnopere id confirmat, quod tertio loco Choeroboscus docet. Accedit analogia nominum in *ης* et *ος*, de quibus cf. Buttmannus I. p. 187. Sic *φύση* tutissimum videtur.

αὐτὰς] post *ἀλλήλας* Vind. D. *αὐτοὺς* Vind. B. In Lob. *οὺς* super *ὰς* adscriptum. *αὐτὼ* Mon. B. Flor. U. *αὐτὰ* Flor. T. *αὖ τὰς* Bas. ab.

ἀλλήλας] *ἀλλήλους* Vind. B. et, sup. *α*, Vat. M. *ἀλλήλας*, sup. *ους*, Lob. *ἀλλήλω* Mon. B. Flor. U. *ἀλλήλα* Flor. T.

μὲν] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM.

411 *ψυχή;*] Ita Lob. Bas. ab. Vulgo *ψυχή.* Sed huius enuntiationis eadem est atque proxime praecedentis et insequentis ratio. Componi enim utramque indolem Socrates ideo vult, quod compositi animus temperans et fortis, incompositi timidus et rudis sit. Itaque pariter vel affirmasse haec tria vel cum interrogatione proposuisse videtur. Et Stephanus quidem post *ἀλλήλας* quoque cum Ald. Bas. b. et post *ἄγροικος* puncto, quod ibi etiam recentiores habent, usus omnia affirmantem fecit; cui quum *οὐκοῦν* in primae dictionis brevitate repugnet, cum Lob. Bas. a. ubique signum interrogationis apposui, quod post *ἄγροικος* etiam Ald. Bas. b. habent.

δειλὴ καὶ ἄγροικος] Quum animus incompositi non utroque simul, sed alterutro tantum vitio laboret, Schleiermacherus *ἢ* post *δειλὴ* excidisse suspicatur et in interpretatione addit. *(feige oder auch roh.)* *ἢ καὶ* minus aptum esset, quia *καὶ* significationem fortuiti ab hac sententia alienam inferret. *ἢ* solum pro *καὶ* ferri posset, sed *καὶ* non raro ita ponitur, ut praedicatum non utrumque, sed utrumvis subiecto tribuat. Sic Sophocles Philoct. 1071: *ὦ κοίλας πέτρας γύαλον θερμὸν καὶ παγετῶδες*, ubi *θερμόν τε καὶ* poscentem Buttmannum et linguae rationem praetendentem recte non audit Hermannus. Quantum inter *τε καὶ* et *καὶ* intersit, hic noster locus omnium maxime declarat, eo quod compositi mens utraque simul virtute ornata *σώφρων τε καὶ ἀνδρεία*, incompositi contrariorum vitiorum utrolibet necessario affecta *δειλὴ καὶ ἄγροικος* dicitur.

Καὶ μάλα] *καὶ om.* Ang. B. In Vind. F. utrumque omissum et a m. s. in margine additum est. Vind. B. nulla post *ἄγροικος* interpunctione posita superioribus haec coniungit. *καὶ μάλιστα* Amb. C. Flor. T. *Et maxime quidem.* Fic.

Οὐκοῦν] *om.* Vind. B. Fic.

ὅταν — ὤτων] affert Demetrius de elocut. §. 51. pro *ὅταν* scribens *ἐκάν.*

μέν] *om.* Vind. E.

παρέχῃ] *παρέχει* Vind. E.

καταυλεῖν] Cf. Astius in comm.

καταχεῖν] *κατηχεῖν* Lob. Vind.

ἡμεῖς ἐλέγομεν τὰς γλυκείας τε καὶ μαλακὰς καὶ θρηνώδεις ἁρμονίας, καὶ μινυρίζων τε καὶ γεγανωμένος ὑπὸ τῆς ᾠδῆς διατελῇ τὸν βίον ὅλον, οὗτος τὸ μὲν πρῶτον, εἴ τι θυμοειδὲς εἶχεν, ὥσπερ σίδηρον ἐμάλαξε καὶ χρήσιμον ἐξ ἀχρήστου καὶ σκληροῦ ἐποίησεν· ὅταν δ' ἐπέχων μὴ ἀνίῃ, ἀλλὰ κηλῇ, B

BD. Vat. BM. Vulgatum agnoscit Demetrius, dum hanc dictionem ut exemplum fortioris verbi post debilius, ut par sit, positi laudat.

διὰ] διὰ τὴν Flor. L.

ὤτων] ὄντων Vind. E. ὅτων Ald.

νῦν δὴ] Ita Par. A. Ven. BC. Vind. F. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. et Demetrius. §. 183. huc, ut videtur, respiciens. δὴ δὴ Vind. E. δὴ νῦν reliqui cum editis ante Bekkerum.

ἡμεῖς] Demetrius l. c. non legisse videtur. Scilicet de numero orationis Platonicae disputans οἷον ὀλίσθῳ τινί, inquit, ἔοικε τὰ κῶλα καὶ οὔτε μέτροις παντάπασιν οὔτ' ἀμέτροις. οἷον ἐν τῷ περὶ μουσικῆς λόγῳ ἐπ' ἄμφω· νῦν δὴ ἐλέγομεν. καὶ πάλιν· μινυρίζων τε καὶ γεγανωμένος ὑπὸ τῆς ᾠδῆς διατελεῖ τὸν βίον ὅλον. καὶ πάλιν· τὸ μὲν πρῶτον, εἴ τι θυμοειδὲς εἶχεν, ὥσπερ σίδηρον ἐμάλαξεν. οὕτω γὰρ γλαφυρὸν καὶ ᾠδικὸν σαφῶς· εἰ δ' ἀνατρέψας εἴποις· ἐμάλαξεν ὥσπερ σίδηρον, ἢ· διατελεῖ ὅλον τὸν βίον, ἐξέλοις τοῦ λόγου τὴν χάριν ἐν αὐτῷ τῷ ῥυθμῷ οὖσαν· οὐ γὰρ δὴ ἐν τῇ διανοίᾳ οὐδ' ἐν ταῖς λέξεσιν.

καὶ θρηνώδεις] καὶ om. Ven. B. a m. pr.

μινυρίζων] μιννυρίζων Vind. E. θρηνῶν Flor. T. superscriptum habet. Idem scholiastes ad explicationem verbi adhibet: θρηνῶν, ἢ ἠρέμα ᾄδων. Similiter Suidas et Photius in μινυρίζω (παρὰ τὸ μείω) hunc locum citantes (μινυρίζων — ᾠδῆς.) Cf. Plut. de aud. p. 42. C: ἐκ σχολῆς ἀπιέναι φιλόσοφον μινυρίζοντα καὶ γεγανωμένον.

γεγανωμένος] γεγαννωμένος Ven. B. Vind. E. Cf. Wyttenb. ad Plut. l. c.

διατελῇ] διατελεῖ Vind. E. Flor. ACV. Ald. Bas. ab.

τὸ μὲν] μὲν τὸ Amb. C. Flor. T.

ἐμάλαξε] ἐμάλαξεν Flor. L. B

ἐξ ἀχρήστου] ἐξαχρήστου Lob.

σκληροῦ] χρηστοῦ Vind. E.

ἐπέχων] Verba ὅταν — λείβει laudat Demetrius §. 51. cuius editio Aldina et codices Morelianus et Cantabrigiensis καταχέων pro ἐπέχων exhibentes (in Stephani codice κατηχέων erat) Morgensternio favere videntur, qui ἐπιχέων scribendum coniecit, quam coniecturam Stallbaumius egregiam vocat. Mihi ἐπέχων ea significatione, quam ad p. 399. B. attigi, eo magis satisfacit, quod ad verbum κηλεῖν idem, quod ad ἐπέχειν nomen supplendum est, τὸν νοῦν, sive τὰ ὦτα malis, ἐπιχεῖν vero diversi generis actionem eamque ad emolliendum id, quocum τὸ θυμοειδὲς comparatur, minime aptam indicat.

ἀνίῃ] ἀνῇ Lob. Vind. BD. Vat. BM. Par. DK. Flor. LT. et a m. s. Ven. C. Demetrii ed. Ald. et cod. Morel. Bekkerus et Stallbaumius. Praesens utriusque verbi continuam actionem declarat, cuius ad initium referri potest ac debet id, quod sequitur, τὸ μετὰ τοῦτο, quod unum Bekkero mutandae vulgatae cogitationem iniicere potuit. Quod ad accentum attinet, quem supra p. 388. A. quum de codicibus non satis constaret secundum grammaticos in ultima posui, h. l. propter analogiam medii, cui Buttmannus gramm. I. p. 543. merito aliquid tribuit, idem

τὸ μετὰ τοῦτο ἤδη τήκει καὶ λείβει, ἕως ἂν ἐκτήξῃ τὸν θυμὸν καὶ ἐκτέμῃ ὥσπερ νεῦρα ἐκ τῆς ψυχῆς καὶ ποιήσῃ μαλθακὸν αἰχμητήν. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Καὶ ἐὰν μέν γε, ἦν δ' ἐγὼ, ἐξ ἀρχῆς φύσει ἄθυμον λάβῃ, ταχὺ τοῦτο διεπράξατο· ἐὰν δὲ θυμοειδῆ, ἀσθενῆ ποιήσας τὸν θυμὸν C ὀξύῤῥοπον ἀπειργάσατο, ἀπὸ σμικρῶν ταχὺ ἐρεθιζόμενόν τε καὶ κατασβεννύμενον. ἀκρόχολοι οὖν καὶ ὀργί-

facere dubitavi. Etiam Bekkerus Euthyphr. p. 5. B. ἀφίῃ reliquit, sed Leg. L. VIIII. p. 869. A. tacite ἀφιῇ invexit, Tim. p. 82. E. contra „plerosque" ἐξίῃ scripsit, Phaedon. p. 90. E. παριῶμεν a Stephano profectum contra eosdem tenuit.

τὸ μετὰ τοῦτο] τὸ δὴ μ. τ. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Demetr. τομετατοῦτο Vind. B. τὸ μετατοῦτο Lob. Vind. D. Ald. Bas. ab.

ἤδη] om. Lob. Vind. BF. Vat. M. post τήκει Ang. B. Flor. R.

νεῦρα] Plutarch. mor. p. 449. F: διὸ καὶ νεῦρα τῆς ψυχῆς τὸν θυμὸν ὁ Πλάτων προσεῖπεν, ὡς ἐπιτεινόμενόν τε πικρίᾳ καὶ πραότητι χαλώμενον.

μαλθακὸν] μαλακὸν Par. K. sec. Bip. Mon. B. Flor. U. Cf. Astius in comm.

αἰχμητήν] αἰχμήτην Par. K. sec. Bip.

Καὶ] om. Vind. E.

ἐὰν] ἂν Vind. B.

γε] τε Amb. C. Vat. H. Flor. AC. τοι Vind. E.

ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχῆς Vind. B.

φύσει] post ἄθυμον Vind. B. Vat. M. post λάβῃ Vind. D. φύσιν Ven. B. Par. DK. Mon. B. Vind. E. (Flor. U.) editi ante Bekkerum. *ac si a principio hominem nacta sit natura sine animi robore.* Fic. quasi φύσις legisset. φύσει ἄθυμον sc. ψυχήν.

ἀσθενῆ] ἀσθενήσας Flor. L.

σμικρῶν] σμικροῦ Vind. B. a m. pr.

κατασβεννύμενον] *(ut) facile* C *iterum effervescat.* Fic.

ἀκρόχολοι] ἀκράχολοι Ven. C. ἀκροάχολοι Vat. B. ἀκρόχολοι cum α super ό Lob. et Vind. D. Venetum sequitur Bekkerus, Bekkerum Stallbaumius tacens. Atticos ἀκράχολον dixisse non solum Eustathius ad Odyss. T. II. p. 42, 21. Lips. demonstrat, sed etiam Aristophanis versus Equit. 41. docet, et Hippocratis ἀκρηχολία confirmat; et ipse Plato Leg. L. V. p. 731. D. et VII. 791. D. secundum optimos codices ἀκραχολοῦντα et ἀκράχολα scripsisse statuendus est. Denique, quod rem conficere videtur, Antiatticista Bekkeri p. 77, 9. nostrum haud dubie locum respiciens scribit: ἀκράχολος Πλάτων δευτέρῳ Πολιτείας. Sed hoc ipsum testimonium Antiatticistae, quem statim in limine mutata persona Atticistam egisse non credibile est, olim fuisse docet, qui ἀκρόχολον magis etiam Atticum, quam ἀκράχολον, censerent. In eo numero et Pollux fuit, secundum quem L. II. 214. καὶ ἀκρόχολον δή καὶ ἀκροχολοῦντα Πλάτων λέγει, et fortasse Phrynichus Bekkeri p. 3, 18. ita tradens: ἀκρόχολον καὶ δύσκολον φθέγγεται· πανταχοῦ χρήσῃ. Itaque certantibus grammaticis, quum ratio neutrum damnet, res ad codices redit, qui ἀκρόχολοι h. l. praeferri iubent. Idem sine varietate legitur in Aristotelis Eth. Nic. L. IIII. 5, 9: ὑπερβολῇ δ' εἰσὶν οἱ ἀκρόχολοι

λοι ἀντὶ θυμοειδοῦς γεγένηνται, δυσκολίας ἔμπλεοι. Κομιδῇ μὲν οὖν. Τί δέ; ἂν αὖ γυμναστικῇ πολλὰ πονῇ καὶ εὐωχῆται εὖ μάλα, μουσικῆς δὲ καὶ φιλοσοφίας μὴ ἅπτηται, οὐ πρῶτον μὲν εὖ ἴσχων τὸ σῶμα φρονήματός τε καὶ θυμοῦ ἐμπίπλαται καὶ ἀνδρειότερος γίγνεται αὐτὸς αὑτοῦ; Καὶ μάλα γε. Τί δαί; ἐπειδὰν ἄλλο μηδὲν πράττῃ μηδὲ κοινωνῇ Μούσης μηδαμῇ, D

ὀξεῖς καὶ πρὸς πᾶν ὀργίλοι καὶ ἐπὶ παντὶ, ὅθεν καὶ τοὔνομα. et multis locis recentiorum, quos indicavit Lobeckius ad Phryn. p. 664.

οὖν] τε Vind. F. Ang. B.

θυμοειδοῦς] θυμοειδῶν Vind. B. Ven. B. Amb. C. Vat. M. (Flor. T.) editi ante Bekkerum nec non in tert. ed. Astius. *animosis* Fic. Cf. p. 408. B.

γεγένηνται] γεγένηται a m. pr. Par. A. et Ven. C.

ἔμπλεοι] Ita Par. ADK. Vat. BH. Ven. C. et, sup. ω, B. Vind. E. et a m. pr. F. Mon. B. Amb. C. Flor. ACTUV. ἔμπλεω, sup. οι, Lob. ἔμπλεω Vind. BD. et a m. s. F. (Ang. B. Vat. M. Flor. LR.) Ald. Bas. ab. ἔμπλεῳ, Steph. et recentiores, recte, quod ad ι attinet. Cf. Bastius et Schaeferus ad Gregor. p. 646. Sed Atticam formam, quam alibi, velut Theaet. p. 196. E. in ἀνάπλεῳ, Leg. L. V. extr. in ἵλεῳ codices magno consensu tuentur, eorundem auctoritas mihi ab hoc loco removendam esse persuasit. Neque vero ea sola. Etiam alias illorum adiectivorum formas Plato interdum non Atticas adhibuit, ἀναπλέα feminino Phaedon. p. 83. D. ἵλεα neutro dicens ib. p. 95. A. et omnino Atticos in his nominibus minime semper sua, quae dicitur, declinatione usos esse Eustathius ad Odyss. T. I. p. 214, 8. Sophoclis exemplo ab Athenaeo prodito docet.

Κομιδῇ] πάνυ Vind. E.

δέ;] δ' Vind. F. Ang. B. δὲ vel δὴ, editi ante Bekkerum.

γυμναστικῇ] γυμναστικὴ Vind. B. γυμναστικῆς Flor. L.

εὖ ἴσχων] εὖ om. Vind. D.

γίγνεται] γίν. Lob. Vind. BE. editi ante Astium.

αὑτοῦ] αὐ. Vind. DF.

δαί] δέ Lob. Vind. BDEF. Vat. BM. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. RTU. Stallbaumius. Quum paullo ante interrogasset τί δέ; maiore hic intentione opus erat. — In editis ante Stephanum δαί sine interpunctione legitur.

Μούσης] μούσῃ Ven. C. Par. DK. Mon. B. μούση . . . Flor. U. Quod Astio in sec. ed. scribendum videbatur μουσικῇ, in tertia silens retractavit. Cf. L. VIII. p. 548. B: διὰ τὸ τῆς ἀληθινῆς Μούσης, τῆς μετὰ λόγων τε καὶ φιλοσοφίας, ἠμεληκέναι. ubi etiam Heindorfius ad Phaedon. p. 20. et Astius in tertia ed. μουσικῆς requirebat. Leg. L. VII. p. 790. E: ταύτῃ τῇ τῆς κινήσεως ἅμα χορείᾳ καὶ Μούσῃ χρώμεναι. Epinom. p. 975. D: τά τε κατὰ λόγους καὶ Μοῦσαν πᾶσαν. Plutarch. Cicer. c. 2: ποικιλώτερον ἁπτόμενος τῆς περὶ ταῦτα Μούσης. Etiam Morgensternius Symb. crit. p. XII. referente Stallbaumio Μούσης probat.

μηδαμῇ] μηδαμοῦ Lob. Vind. B. Vat. BM. Par. D. μηδαμῶς Par. K. οὐδαμοῦ Flor. L.

οὐκ εἴ τι καὶ ἐνῆν αὐτοῦ φιλομαθὲς ἐν τῇ ψυχῇ, ἅτε οὔτε μαθήματος γευόμενον οὐδενὸς οὔτε ζητήματος, οὔτε λόγου μετίσχον οὔτε τῆς ἄλλης μουσικῆς, ἀσθενές τε καὶ κωφὸν καὶ τυφλὸν γίγνεται, ἅτε οὐκ ἐγειρόμενον οὐδὲ τρεφόμενον οὐδὲ διακαθαιρομένων τῶν αἰσθήσεων αὐτοῦ; Οὕτως, ἔφη. Μισολόγος δή, οἶμαι, ὁ τοιοῦτος γίγνεται καὶ ἄμουσος, καὶ πειθοῖ μὲν διὰ λόγων οὐδὲν ἔτι χρῆται, βίᾳ δὲ καὶ ἀγριότητι ὥσπερ θηρίον E πρὸς πάντα διαπράττεται καὶ ἐν ἀμαθίᾳ καὶ σκαιότητι μετὰ ἀῤῥυθμίας τε καὶ ἀχαριστίας ζῇ. Παντάπασιν, ἦ

D *εἴ τι*] ἔτι Bas. ab.
αὐτοῦ] *αὐτῷ* Par. K. Amb. C. Flor. AC.
ἐν] int. vers. Lob.
γευόμενον] *γευομένου* Par. A. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ARTV. et a m. pr. Ven. B. *γευομένου* Lob. Vind. DF. Vat. BM. Ang. B. Ven. C. et a m. s. B. quod quamvis ad *αὐτοῦ* referri, vel pro genitivo absoluto haberi salvo sensu possit, tamen vulgato septem codicum suffragiis munito haud dubie postponendum.
οὐδενὸς] *μηδενὸς* Ven. B. et, sup. *οὐ*, Vind. D.
οὔτε ζητ.] Id Bekkerus ex uno Mon. B. receptum a se ostendit, in Ven. B. *οὐδὲ*, in reliquis omnibus *οὐ* pro *οὔτε* legi perhibens. Sed *οὔτε* Bipontini ex Par. K. adnotarunt, ego in Vind. BD. et Lob. inveni, Stallbaumius in omnibus Florentinis exstare testatur. Vind. E. habet *οὐδὲ*, quod ipsum, si praecedens *οὔτε* ad illud ante *λόγου* spectare statuimus, admitti posse videtur. *οὐ* vero, quod editiones ante Astium habent, ferri nequit.
μετίσχον] *μετέσχον* Vat. M. *μετέχον* Vind. B. a m. s. Quid a m. pr. fuerit, non liquet.
κωφὸν] *κοῦφον* Vind. F. Ang. B.
καὶ τυφλὸν] „ante *κωφὸν* ponit Vat. M.“ puto ante *καὶ κωφόν*.
γίγνεται] *γίν.* Vind. E.
ἐγειρόμενον οὐδὲ τρεφόμενον] *ἐγειρομένων οὐδὲ τρεφομένων* Mon. B. (Par. K. sec. Bip.) cum editis ante Bekkerum. In Ven. B. etiam penultimis accentus, ultimis *ων* superscriptum.
διακαθαιρομένων] *διακαθαιρόμενον* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. LU.
Οὕτως, ἔφη.] *οὕτως ἔχει.* Ven. B. editi ante Bekkerum.
δή] *δὲ* Par. DK. sec. Bekk.
τοιοῦτος] *τιοῦτος* Vind. E.
πρὸς πάντα διαπράττεται] duo E priora Lob. in margine habet. *πρὸς ἅπαντα δ.* Mon. B. *πρ. ἅπ. δ.* Flor. U. *πρ. π. διαταράττει* Ang. B. Flor. R. — *διατάττεται* Flor. T. In Vind. F. vulgatum superscripto a m. s. *διαταρατ* legitur. *ad omnia fertur* Fic. *πάντα* masculinum videtur, *διαπράττεσθαι* perseverare id, quod agendum susceperit s. contendere, ut obtineat. Cf. L. I. p. 337. E. II. 360. A. Demosth. Mid. p. 516. §. 183. Bekk. Alias vias ingressi sunt Morgensternius et Astius, de quibus dixit Stallbaumius.
ἀῤῥυθμίας] *ἀρυθμίας* Vind. F. Vat. H. *ἀριθμίας* Vind. E.
τε] *om.* Vind. D.
ζῇ.] *ζῇ;* Ald. Bas. ab.
Παντάπασιν — τούτῳ] *καὶ μορμολυττόμενος γένοι τουτῷ δεδίττεσθαι ὑπ' ἀμαθίας καὶ* Flor. L. Pro *ἐπὶ δὲ*, quae verba in Stephani editione propius ad praecedentia admota neque majuscula littera initio distincta Glau-

δ' ὅς, οὕτως ἔχει. Ἐπὶ δὴ δύο ὄντε τούτω, ὡς ἔοικε, δύο τέχνα θεὸν ἔγωγ' ἄν τινα φαίην δεδωκέναι τοῖς ἀνθρώποις, μουσικήν τε καὶ γυμναστικήν, ἐπὶ τὸ θυμοειδὲς καὶ τὸ φιλόσοφον, οὐκ ἐπὶ ψυχὴν καὶ σῶμα, εἰ μὴ εἴη πάρεργον, ἀλλ' ἐπ' ἐκείνω, ὅπως ἂν ἀλλήλοιν ξυναρμοσθῆτον ἐπι- 412 τεινομένω καὶ ἀνιεμένω μέχρι τοῦ προσήκοντος. Καὶ γὰρ ἔοικεν, ἔφη. Τὸν κάλλιστ' ἄρα μουσικῇ γυμναστικὴν κεραννύντα καὶ μετριώτατα τῇ ψυχῇ προσφέροντα, τοῦτον ὀρθότατ' ἂν φαῖμεν εἶναι τελέως μουσικώτατον καὶ εὐαρμοστότατον, πολὺ μᾶλλον, ἢ τὸν τὰς χορδὰς

conis sermonem continuare videntur, Lob. Vind. BDEF. Flor. ACR. (hic cum vulg. in marg.) TV. Par. K. sec. Bip. ἐπειδή, Par. AK. sec. Bekk. et a m. pr. D. Vat. HM. et a m. pr. B. Ven. BC. Amb. C. ἐπεὶ δή exhibent, quod in uno Par. A. quem primo loco ponit, inventum Bekkerus brevitatis caussa reliquis assignasse videtur. Certe Vind. B. ex quo pariter atque ex ceteris ἐπεὶ δή adnotat, ἐπειδή uno vocabulo scriptum habet. Similiter Ficinus: *postquam duo haec sunt.* Pro δύο ὄντε in Vind. F. Flor. R. δυοῖν τε, in Amb. C. Flor. T. δ' ὄντε, in Lob. Vind. BDE. Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. ACV. et in margine Flor. R. δύ' ὄντε legitur, quod a Bekkero et Stallbaumio receptum mihi propter sequens δύο minus probatur. In Flor. R. extremae pronominis τούτω syllabae οιν superscriptum est.

δύο] δύω Vind. BE. Flor. T. Hanc varietatem codicis Vind. B. Bekkerus perperam ad prius δύο simul cum vera (δύ') retulit.

θυμοειδὲς] θυμοειδές τε Lob. Vind. D. Vat. BM. Flor. L.

τὸ φιλόσοφον] τὸ *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM.

εἰ] ἦν Vind. E.

εἴη] post πάρεργον Flor. T. ἢ Vind. E. Flor. C. et a m. s. Par. A. ἦ Ven. B. εἰ Ven. C. εἶ Amb. C. Flor. A. *om.* Vind. F. „non liquet de Vat. H."

ἐκείνω] Ita Vind. BD. ἐκεῖνω Vind. E. ἐκείνωι Lob. Idem in Par. A. ut videtur, et uno alteroque antiquiorum sic perscriptum Bekkerus suo more cum pluribus communicans ἐκείνῳ in Par. A. Vat. BHM. Ven. BC. Vind. B. Amb. C. Ang. B. et a m. s. Mon. B. legi tradit, quod fortasse in nullo legitur, reliquos, h. e. Par. DK. et a m. pr. Mon. B. ἐκεῖνο habere. ἐκεῖνο cum editis ante Bekkerum unus Flor. U. exhibet, reliqui ἐκείνω, quod merito secundum Bekkerum recepit Stallbaumius, qui Salvinio idem placuisse refert. In Astii tertia ἐκείνῳ scriptum, sed in Latina interpretatione *ad illa* ut a Ficino positum est.

ἀλλήλοιν] ἀλλήλοις Vind. E. Flor. C.

ξυναρμοσθῆτον] συν. Flor. U.

μέχρι] int. vers. Lob. μέχρη 412 Ald.

κάλλιστ'] κάλλιστα Flor. T.

κεραννύντα] κεραννῦντα Ald. Bas. ab.

μετριώτατα] μετριότητα Par. DK.

ὀρθότατ' ἂν] ὀρθώτατ' ἂν Vind. F. ὀρθότατα Vind. D. Flor. V. Etiam Bekkeri codicum unus ἂν omittit, quem perperam littera *y* significat. Fortasse Ven. C.

φαῖμεν] φαμὲν Vind. F. a m. pr.

τὸν τὰς] τὸν *om.* Vat. B. τὰς *om.* Vind. E.

ἀλλήλαις ξυνιστάντα. Εἰκότως γ', ἔφη, ὦ Σώκρατες. Οὐκοῦν καὶ ἐν τῇ πόλει ἡμῖν, ὦ Γλαύκων, δεήσει τοῦ τοιούτου τινὸς ἀεὶ ἐπιστάτου, εἰ μέλλει ἡ πολιτεία σώ-

B ζεσθαι; Δεήσει μέντοι ὡς οἷόν τέ γε μάλιστα. Οἱ μὲν δὴ τύποι τῆς παιδείας τε καὶ τροφῆς οὗτοι ἂν εἶεν. χορείας γάρ τί ἂν τις διεξίοι τῶν τοιούτων καὶ θήρας τε καὶ κυνηγέσια καὶ γυμνικοὺς ἀγῶνας καὶ ἱππικούς; σχεδὸν γάρ τι δῆλα δή, ὅτι τούτοις ἑπόμενα δεῖ αὐτὰ εἶναι, καὶ οὐκέτι χαλεπὰ εὑρεῖν. Ἴσως, ἦ δ' ὅς, οὐ χαλεπά. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ· τὸ δὴ μετὰ τοῦτο τί ἂν ἡμῖν

ἀλλήλαις ξυνιστάντα] ἀλλήλων συν. Vind. D.

γ'] om. Vind. B.

τοῦ τοιούτου] Articulum vulgo omissum recepi ex Par. A. Lob. Vind. D. Vat. BHM. Ven. C. Ang. B. Flor. R. In Vind. B. non τοῦ τοιούτου, ut Bekkerus ait, sed του τοιούτου, in Flor. ACLTV. τῶν τοιούτων, in Amb. C. τοιούτων exstat. ὁ τοιοῦτός τις ἐπιστάτης vel idem est, quod ὁ ἐπιστάτης, ὁ τοιοῦτός τις ὤν, sicuti Leg. L. VI. p. 777. F. ὁ περὶ τὰ τῶν δούλων οὖν ἤθη καὶ πράξεις γιγνόμενός τις ἀμίαντος, si ἀμίαντος in praecedentibus esset, ὁ τοιοῦτός τις dici posset; vel ἐπιστάτης τις, ὁ τοιοῦτος ὤν, ut Luciano Alex. c. 20. T. V. p. 81. Lehm. is, qui unus ex numero deorum omnia scientium videbatur, θεός τις, ὁ πάντα γιγνώσκων appellatur. Sed prius ob eiborum collocationem magis probabile.

ἀεὶ] post ἐπιστάτου Vind. B.

μέλλει] μέλλοι idem.

σώζεσθαι;] σώζεσθαι. Lob. Ald.

B γε] om. Vind. D.

χορείας] χορὶας Vind. E.

τί ἂν τις διεξίοι τῶν τοιούτων] ἂν τίς δ. των τοιούτων Vind. D. *in horum genere quis reponet* —. Fic.

θήρας] θῆρας Vind. D.

κυνηγέσια] κυνηγήσια idem. κυνηγεσία Bas. ab.

καὶ γυμνικοὺς] καὶ om. Ang. B.

γάρ τι] γάρ τοι Vind. B. Vat. M.

δῆλα δή] δηλαδή Lob. Vind. BDE. Bas. ab.

τούτοις] τοιούτοις Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. D. Flor. L.

οὐκέτι] οὐκ ἔτι Vind. E.

εὑρεῖν — χαλεπά] om. idem. οὐ ante χαλεπά om. Vind. D.

τὸ δὴ μετὰ τοῦτο — ἀρχόντων δόγμασιν 414. B] excerpta leguntur in Stobaei cod. A. Tit. 43. n. 152. ed. Gaisf. Apud Gesnerum serm. XXXXI. p. 274. tantum media a verbis τί δαί; οὐ καὶ σὺ p. 413. A. usque ad ὢν ἀγαθὸς ib. E. apud Trinc. usque ad μουσικῆς ib. exstant. Vind. B. quatuor prima in duo coniungit: τοδὴ μετατοῦτο, Vind. E. τὸ δημετατοῦτο, Lob. Vind. D. Ald. Bas. ab. τὸ δὴ μετατοῦτο habent.

εἴη] εἶναι Par. K. ἔτι Amb. C.

ἆρ'] ἄρ' Stob. ἆρ' οὖν Vind. D.

αὐτῶν τούτων] *horum omnium* Fic.

ἄρξουσι] ἄρξουσιν Stob.

C Ὅτι] οὐκοῦν ὅτι Ven. B. Vind. E(F.) Amb. C. Ang. B. Vat. H. (Flor. CRU.) Stob. (hic οὐκ οὖν ὅτι) cum editis ante Bekkerum, qui omisso οὐκοῦν signum interrogandi post δῆλον cum prioribus tenuit, quod mihi non magis aptum huic loco videtur, quam L. V. p. 452. A. post verba μουσικὴ μὲν ἐκείνοις τε καὶ γυμναστικὴ ἐδόθη, in quibus μέν, ut hic et

διαιρετέον εἴη; ἆρ' οὐκ αὐτῶν τούτων οἵτινες ἄρξουσί τε καὶ ἄρξονται; Τί μήν; Ὅτι μὲν πρεσβυτέρους τοὺς C ἄρχοντας δεῖ εἶναι, νεωτέρους δὲ τοὺς ἀρχομένους, δῆλον. Δῆλον. Καὶ ὅτι γε τοὺς ἀρίστους αὐτῶν. Καὶ τοῦτο. Οἱ δὲ γεωργῶν ἄριστοι ἆρ' γεωργικώτατοι γίγνονται; Ναί. Νῦν δ' ἐπειδὴ φυλάκων αὐτοὺς ἀρίστους δεῖ εἶναι, ἆρ' οὐ φυλακικωτάτους πόλεως; Ναί. Οὐκοῦν φρονίμους τε εἰς τοῦτο δεῖ ὑπάρχειν καὶ δυνατοὺς καὶ ἔτι κηδεμόνας τῆς πόλεως; Ἔστι ταῦτα. Κήδοιτο D δέ γ' ἄν τις μάλιστα τούτου, ὃ τυγχάνοι φιλῶν.

L. I. p. 339. B. in verbis ἀλλ' ὅτι μὲν τοῦτο σκεπτέον, εἰ ἀληθῆ λέγεις, δῆλον. vim particulae μὴν prope aequat, atque ita tantum initio orationis solum poni potuit. Etiam Astius in tert. ed. δῆλον. scripsit.

πρεσβυτέρους] πρεσβύτερον Vind. E.

ἄρχοντας] ἄρξοντας Ven. B. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACT.

δῆλον.] *om.* Lob. Vind. BF. Ang. B. Vat. M. Flor. R. Stob.

γε] *om.* Flor. R.

αὐτῶν.] αὐτῶν τούτων; Stob. αὐτῶν; vulgo.

Καὶ τοῦτο] *om.* Flor. L.

γίγνονται] γίν. Vind. D. Stob. Ald. Bas. b. Steph. γίνωνται Bas. a.

Νῦν δ'] νῦν δὲ Lob. Vind. B. ν. δὴ Vind. D. *om.* Stob.

αὐτοὺς ἀρίστους δεῖ εἶναι] αὐ. ἀρ. εἰ. δεῖ Ven. B. Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. ACRT. αὐ. ἀρίστως εἰ. δεῖ Vind. E. αὐ. δεῖ ἀρ. εἰ. Vind. B. cum litteris β α γ super tribus posterioribus verbis. ἀρ. δεῖ αὐ. εἰ. Mon. B. Flor. U.

φυλακικωτάτους] φυλακωτάτους Par. DK. φυλακικωτέρους Stob. φυλακικωτάτους προσήκει εἶναι Ven. B. (Flor. AC.) editiones praeter Bekkerianam. Ex superioribus δεῖ εἶναι repetendum est. Cf. L. VIII. p. 550. E: προϊόντες εἰς τὸ πρόσθεν τοῦ χρηματίζεσθαι, ὅσῳ ἂν τοῦτο τιμιώτερον ἡγῶνται, τοσούτῳ ἀρετὴν ἀτιμοτέραν. Leg. L. V. p. 737. E: δύο μὲν δὴ μέρη τοῦ παντὸς ἀριθμοῦ τὸ πρῶτον νεμηθήτω, μετὰ δὲ ταῦτα τρία τὸν αὐτόν· πέφυκε γὰρ καὶ τέτταρα καὶ πέντε καὶ μέχρι τῶν δέκα ἐφεξῆς.

δεῖ] δὴ Vat. B. Idem in Lob. super δεῖ adscriptum.

τῆς πόλεως] τῆς *om.* Flor. T.

δέ γ'] δέ γε Vind. F. δ' Stob. D

τις] τι Lob. Vind. B. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Vat. HM. Flor. LR. quamquam Bekkerus in comm. τι praecedenti versui adscripsit, ut pro ἔτι ante κηδεμόνας repertum ab eo videatur. Sed ibi neque in Par. K. sec. Bip. neque in Vind. B. quem utrumque τι habere ostendit, ita scriptum est. Numerum igitur versus perperam excusum puto (1 pro 2) praesertim quum sequenti notae ad verbum spectanti, quod in eodem, quo τις est, versu legitur, novus numerus praepositus non sit. Omnino in numeris istis, quod aliter accidere vix potuit, saepius operae eius peccarunt. Alterum vel ipse vel typotheta errorem h. l. commisit eo, quod codicem Amb. C. primum inter eos retulit, qui τι exhibeant, deinde eundem totum hoc vocabulum omittere significavit. Posterius verum et priori loco signum codicis Mon. B. reponendum videtur.

τούτου — μάλιστα] *om.* Amb. C.

ὃ τυγχάνοι φιλῶν] οὐ τ. φ. Vind. E. ὃ τυγχάνει φ. Vind.

Ἀναγκη. Καὶ μὴν τοῦτό γ' ἂν μάλιστα φιλοῖ, ᾧ ξυμ- 413 φέρειν ἡγοῖτο τὰ αὐτὰ καὶ ἑαυτῷ, καὶ ὅταν μάλιστα ἐκείνου μὲν εὖ πράττοντος οἴοιτο ξυμβαίνειν καὶ ἑαυτῷ εὖ πράττειν, μὴ δὲ τοὐναντίον. Οὕτως, ἔφη. Ἐκλεκτέον ἄρ' ἐκ τῶν ἄλλων φυλάκων τοιούτους ἄνδρας, οἳ ἂν σκοποῦσιν ἡμῖν μάλιστα φαίνωνται παρὰ πάντα τὸν βίον, ὃ E μὲν ἂν τῇ πόλει ἡγήσωνται ξυμφέρειν, πάσῃ προθυμίᾳ ποιεῖν, ὃ δ' ἂν μή, μηδενὶ τρόπῳ πρᾶξαι ἂν ἐθέλειν. Ἐπιτήδειοι γάρ, ἔφη. Δοκεῖ δή μοι τηρητέον αὐτοὺς εἶναι ἐν ἁπάσαις ταῖς ἡλικίαις, εἰ φυλακικοί εἰσι τούτου τοῦ δόγματος καὶ μήτε γοητευόμενοι μήτε βιαζόμενοι ἐκβάλλουσιν ἐπι-

BF. Par. DK. Mon. B. Flor. LRU. Stob. *quod maxime diligit* Fic. In Stob. Ald. signum interrogandi appositum est.

μὴν] μὲν editio Stallbaumii, vitio typothetae, ut videtur.

τοῦτό] τούτῳ Vind. E.

φιλοῖ, ᾧ] φ. ὃ Vind. F. φιλεῖ ὡς Stob. cod. A. quod Gaisfordius non admisit.

τὰ αὐτὰ] ταῦτα Stob.

ἑαυτῷ] αὐ. Amb. C.

καὶ ὅταν — ἑαυτῷ] om. Ang. B. καὶ ὅτι etc. Stob. quam confusionem explicat Bastius ad Greg. p. 115.

οἴοιτο] Ita Par. A. Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACRTV. Stob. οἴοι τὸ Amb. C. οἷον τὸ Ven. C. οἴοντο ἂ Vind. F. οἷόν τε Lob. Vind. BD. Vat. BM. Par. DK. Flor. L. οἴηται (Mon. B. Flor. U.) editiones omnes. Quemadmodum in superioribus pronomini relativo iunctus optativus actionem utpote ad incertum obiectum referendam tantummodo cogitari, non spectari, designat: ὃ τυγχάνοι φιλῶν, ᾧ ξυμφέρειν ἡγοῖτο, qua de re cf. ad p. 403. B. ita h. l. ὅταν cum optativo tempus actionis simul cum actione tantum cogitari significat ita, ut ipsum quidem intra cogitationis fines certum locum obtineat, actio vero in eodem illo cogitationis quasi spatio incerta relinquatur; quod quum repugnantiae speciem habeat, ὅταν coniunctivum requirere neque cum optativo construi posse videtur. Coniunctivus enim similis optativo eo, quod rem animo tantum comprehensam indicat, proprium hoc habet, quod eam sic conformatam, ut quae extra nos posita sit, exhibet, h. e. ut quae re ipsa sit; optativus autem ita eam cogitari ostendit, ut quae sola cogitatione contineatur, h. e. quae esse possit. Tamen et in oratione obliqua aliisque de caussis, quas grammatici disputant, modus subiectivam cogitationem indicans cum particulis temporis obiective cogitati, quales sunt ὅταν, ὁπόταν, ἐπὰν et ἐπειδάν, compositus invenitur, et h. l. propter antecedentem optativum huius quoque actionis enuntiatio eandem formam velut per attractionem accipere potuit. Certe codices, qui locis Platonis a Matthiaeo gramm. p. 1007. citatis auctoritatem vel prorsus denegant vel dubiam praebent, ut loco Symp. p. 219. E. hic aliter statuere non patiuntur. Aeque certa eorum auctoritas est in Xenophontis loco Cyrop. I. 3, 11. ubi Popponis adnotatio coniunctivi et optativi discrimen non satis explicat, et in Lycurgi oratione p. 214. §. 64. Bekk. (16, 2. Pinzg.) De varietate οἷόν τε cf. ad L. I. p. 329. E.

μὴ δὲ] εἰ μὴ δὲ Par. K. sec.

λανθανόμενοι δόξαν τὴν τοῦ ποιεῖν δεῖν ἃ τῇ πόλει βέλτιστα. Τίνα, ἔφη, λέγεις τὴν ἐκβολήν; Ἐγώ σοι, ἔφην, ἐρῶ. φαίνεταί μοι δόξα ἐξιέναι ἐκ διανοίας ἢ ἑκουσίως ἢ ἀκουσίως· ἑκουσίως μὲν ἡ ψευδὴς τοῦ μεταμανθάνον- 413 τος, ἀκουσίως δὲ πᾶσα ἡ ἀληθής. Τὸ μὲν τῆς ἑκουσίου, ἔφη, μανθάνω, τὸ δὲ τῆς ἀκουσίου δέομαι μαθεῖν. Τί δαί; οὐ καὶ σὺ ἡγῇ, ἔφην ἐγώ, τῶν μὲν ἀγαθῶν ἀκουσίως στέρεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, τῶν δὲ κακῶν ἑκουσίως, ἢ οὐ τὸ μὲν ἐψεῦσθαι τῆς ἀληθείας κακὸν, τὸ δὲ ἀληθεύειν ἀγαθόν; ἢ οὐ τὸ τὰ ὄντα δοξάζειν ἀληθεύειν δοκεῖ σοι εἶναι; Ἀλλ', ἦ δ' ὅς, ὀρθῶς λέ-

Bip. μηδὲ Flor. AC. μηδὲν Vind. F. μή εἰ δὲ μή δὲ Ang. B. εἰ δὲ μὴ Lob. Vind. BD. (Flor. L.) margo Flor. RV. cum editis praeter Bekkerum, qui μὴ δὲ ex Par. ADK. Vat. BH. Ven. BC. Mon. B. Amb. C. receptum a se ostendit et de Vind. B. et Vat. M. nihil significavit. Stallbaumius sine ratione veretur, ut μὴ δὲ recte habeat. Supplendum est εὖ πράττοντος.

τοὐναντίον.] τοὐναντίον; Stob. Ald.

Ἐκλεκτέον] λεκτέον Stob.

ἄρ'] ἄρα Lob. Vind. BD. Stob.

σκοποῦσιν] σκοπῶσιν Ald. Bas. ab.

μάλιστα] om. Stob.

φαίνωνται] φαίνονται Vind. DE. Ald. Bas. ab.

παρὰ] om. Flor. L.

ἡγήσωνται] ἡγήσονται cum ω super o Vind. E.

E πάσῃ — γὰρ, ἔφη.] om. Vind. D.

ὃ δ' ἂν] ὃ δὲ Amb. C. Flor. T.

Ἐπιτήδειοι] ἐπιτήδειον Flor. R.

ἀπάσαις] πάσαις Flor. T.

φυλακικοί] φυλακοί Flor. L.

δόγματος] In Ald. Bas. ab. punctum, in Steph. colon appositum.

ἐκβάλλουσιν] οἳ ἐκβάλλοιεν Stob.

ἔφην] ἔφη Ven. B. Vind. E.

μοι] om. Flor. L.

διανοίας] διαννοίας Ald.

ἢ ἑκουσίως] post ἀκουσίως Flor. R. om. Ang. B.

μεταμανθάνοντος] ἐπιλανθά- 413 νοντος Vind. D.

πᾶσα] post ἀληθής Amb. C. Flor. T. om. Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L.

Τί δαί;] Ita Par. A. Vat. H. Flor. ACV. Stob. Trinc. et Gesn. Stallbaumius. τί δέ reliqui codices et editi cum Stob. Gaisfordii, qui varietatem nullam notavit. Cf. p. 411. C.

ἡγῇ] ἡγεῖ Par. D. Vind. F. Astius, Bekkerus et Stallbaumius.

ἀκουσίως] ἑκουσίως Lob.

στέρεσθαι] στερεῖσθαι Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἢ οὐ τὸ τὰ ὄντα δοξάζειν ἀληθεύειν] In his verbis, quorum primum neque a Ficino expressum et in Ald. Bas. ab. Steph. (tacentibus Bip.) omissum, in Vind. F. Flor. R. ἡ scriptum est, pro tertio Par. K. τοῦ, Vind. E. τὰ exhibent, Astius adeo haesit, ut ea in sec. et tert. ed. veluti spuria omisso ἢ incluserit. Etiam Stallbaumius, postquam Morgensternii rationem Symb. crit. p. XIII. contra Astium disputantis probavit, non multum abesse dicit, quin Astii sententiae calculum suum adiiciat. Nihilo minus vereor, ut quintam partem suffragiorum ferant. Satis enim constat

γεις, καί μοι δοκοῦσιν ἄκοντες ἀληθοῦς δόξης στερίσκε-
B σθαι. Οὐκοῦν κλαπέντες ἢ γοητευθέντες ἢ βιασθέντες
τοῦτο πάσχουσιν; Οὐδὲ νῦν, ἔφη, μανθάνω. Τραγι-
κῶς, ἦν δ' ἐγώ, κινδυνεύω λέγειν. κλαπέντας μὲν γὰρ
τοὺς μεταπεισθέντας λέγω καὶ τοὺς ἐπιλανθανομένους,
ὅτι τῶν μὲν χρόνος, τῶν δὲ λόγος ἐξαιρούμενος λαν-
θάνει. νῦν γάρ που μανθάνεις; Ναί. Τοὺς τοίνυν
βιασθέντας λέγω οὓς ἂν ὀδύνη τις ἢ ἀλγηδὼν μεταδο-
ξάσαι ποιήσῃ. Καὶ τοῦτ', ἔφη, ἔμαθον, καὶ ὀρθῶς

secundum Platonem discrimen inter ἀληθεύειν et τὰ ὄντα δοξάζειν statui posse. Itaque minime supervacaneum erat id h. l. sublatum et ἀληθεύειν significatione vulgari dictum monere.

δόξης] λόγου Stob. cod. A. a m. pr.

B ἢ γοητευθέντες] καὶ γ. Vind. B.

ἢ βιασθέντες] in ed. Bekkeri culpa typothetae omissa sunt. Hunc locum Clemens Al. Strom. L. I. p. 341, 19—29. auctore non nominato ad suam rem transtulit: στέρονται δὲ ὅμως (sc. τῶν ἀγαθῶν) ἢ κλαπέντες ἢ γοητευθέντες ἢ βιασθέντες καὶ μὴ πιστεύσαντες. ὁ μὲν δὴ πιστεύσας ἑκὼν ἤδη παραναλίσκεται· κλέπτεται δὲ ὁ μεταπεισθεὶς ἐκλαθόμενος, ὅτι τῶν μὲν ὁ χρόνος, τῶν δὲ ὁ λόγος ἐξαιρούμενος λανθάνει. βιάζεταί τε (f. δὲ) πολλάκις ὀδύνη τε καὶ ἀλγηδὼν φιλονεικία τε αὖ καὶ θυμὸς μετὰ τὸ δοξάσαι· καὶ ἐπὶ πᾶσι γοητεύονται οἱ ἤτοι ὑφ' ἡδονῆς κηληθέντες (codd. κληθ.) ἢ ὑπὸ φόβου δείσαντες. πᾶσαι δὲ ἑκούσιοι (imo ἀκούσιοι) τροπαί, καὶ τούτων οὐδὲν ἄν ποτε ἐπιστήμη ἐκλάβοι.

πάσχουσιν;] πάσχουσιν. Ald. Steph.

Οὐδὲ] οὐδὲν Vat. H. (Vind. F.) editi ante Bekkerum.

Τραγικῶς] τρ. γὰρ Vind. F. Ang. B. Flor. R. τρ. ἄρα Stob. (ἆρα Gaisf.) *Tragice porro* Fic.

κλαπέντας] κλαπέντες Vind. B. Stob. Gesn.

μὲν] om. Stob.

μεταπεισθέντας] μεταπισθέντας Stob. cod. B. Cf. Galenus de Hipp. et Plat. decr. L. IIII. T. V. p. 407. Kühn. ἀλλ' οὐ χρὴ τῶν μυρίων τούτων μνημονεύειν, ἀλλ' εἰς ὀλίγα κεφάλαια τὸν λόγον ἄγειν, ὡς ὁ Πλάτων ἐποίησε, βασιλικὸν μέν τι λέγων εἶναι καὶ δεσποτικὸν ἐπιστήμην, καὶ μήποτε ἂν ἁμαρτεῖν μηδένα κατὰ μηδὲν ἐπιστήμης παρούσης, (L. I. p. 340. E.) τοὺς μέντοι μεταπεισθέντας ἢ ἐπιλαθομένους αὐτῶν ἢ βιασθέντας ἢ δελεασθέντας ἐξαμαρτάνειν ἄλλον ἐν ἄλλῃ πράξει.

ἐξαιρούμενος] ἐξαιρόμενος Flor. L. ἐξαιρουμένους Ald. Bas. a.

λανθάνει] om. Mon. B.

ἂν] ἐὰν Stob.

ὀδύνη] ὀδύνῃ Ald.

τις] τὲ Par. K. sec. Bip. τε sec. Bekk.

μεταδοξάσαι] μεταδόξαι Par. K. Quomodo apud Clementem hoc corruptum sit, supra ostendi.

τοῦτ'] τοῦτο Lob. Vind. BF. Stob.

Τούς γε] τοὺς codices omnes, exceptis Par. A. Ven. B. Flor. T. item Stobaeus. Eos secutus Stallbaumius γε omisit. Similiter p. 410. B. αὐτὰ μὴν τὰ γυμνάσια legimus. Sed qua pronomen non ege-

λέγεις. Τούς γε μὴν γοητευθέντας, ὡς ἐγῷμαι, κἂν σὺ C φαίης εἶναι οἳ ἂν μεταδοξάσωσιν ἢ ὑφ' ἡδονῆς κηληθέντες ἢ ὑπὸ φόβου τι δείσαντες. Ἔοικε γὰρ, ἦ δ' ὅς, γοητεύειν πάντα ὅσα ἀπατᾷ. Ὃ τοίνυν ἄρτι ἔλεγον, ζητητέον, τίνες ἄριστοι φύλακες τοῦ παρ' αὑτοῖς δόγματος, τοῦτο ὡς ποιητέον, ὃ ἂν τῇ πόλει ἀεὶ δοκῶσι βέλτιστον εἶναι. τηρητέον δὴ εὐθὺς ἐκ παίδων προθεμένοις ἔργα, ἐν οἷς ἄν τις τὸ τοιοῦτον μάλιστα ἐπιλανθάνοιτο καὶ ἐξαπατῷτο, καὶ τὸν μὲν μνήμονα καὶ δυ-

bat particula, ea articulus aegre careret.

μὴν] μὲν Vind. D. Mon. B. Ang. B.

C ὡς ἐγῷμαι] *om.* Amb. C. οὓς ἐγ' ᾦμαι Stob. Trinc. Gesn.

κἂν] κἂν καὶ Vind. E. καὶ Stob.

μεταδοξάσωσιν] μεταδόξωσιν Par. K. Vind. E. Flor. C.

ἢ] *om.* Vind. F.

κηληθέντες] κληθέντες Stob. cod. A. Trinc. (codices Clementis.)

ἀπατᾷ] ἀγαπᾶται Vind. F. ἀπαντᾷ Stob. Trinc. In Vind. D. medium α a m. s. profectum.

αὑτοῖς] αὐτοῖς Mon. B. Bekkerus, quem tacens sequitur Stallbaumius. Tamen p. 414. D. γίγνεσθαι περὶ αὑτοὺς Bekkerus reliquit.

τοῦτο ὡς ποιητέον] Ita Par. ADK. Lob. Vind. DE. Vat. BHM. Ven. C. Amb. C. Ang. B. Florentini omnes et Bas. b. ὡς τοῦτο π. Ven. B. Vind. B. τοῦ ὡς ποιητέον Mon. B. Stob. in quo Gaisfordius verba τοῦ ὡς etc. usque ad αὐτοῖς ποιεῖν uncis inclusit. ὡς ποιητέον Vind. F. τοῦτο Ald. Bas. a. ποιητέον τοῦτο Steph. ὡς ποιητέον τοῦτο in prima ed. Astius, qui in sec. illum ordinem ex Par. K. Ven. C. et Bas. b. instituit. Cornarius Ecl. p. 97. τοῦτο ποιεῖν δεῖν coniecerat. Stephani adnotatio p. 20. haec est: „In praeced. edit. scriptum est, τοῦ παρ' αὐτοῖς δόγματος, τοῦτο ὃ ἂν τῇ πόλει etc. qua in lectione manifestum est aliquid deesse ante τοῦτο. quum igitur ex vet. annotatum esset, ποιητέον τοῦτο, id vocabulum inserui. Postea autem et aliam lectionem afferri comperi (sed cuius idem sit sensus) τοῦτο ποιεῖν δεῖν ὃ ἂν τῇ πόλει etc."

ὃ ἂν] ὅδ' ἂν Stob.

ἀεὶ δοκῶσι] Ita Par. A. Amb C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACLRTV. Stob. ἃ δοκῶσι Ven. C. Vind. F. Par. DK. δοκῇ Vind. D. δοκῶσι reliqui codices cum editis ante Bekkerum. ἀεὶ, quod Astius ne in tertia quidem ed. admisit, etiam Ficinus, sed alio loco, expressit: *id videlicet semper agendum esse, quod reipublicae conducere arbitrantur.*

εἶναι.] εἶναι αὐτοῖς ποιεῖν. Ven. C. Vind. EF. Par. K. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Stob. εἶναι ὥστε καὶ ποιεῖν. Mon. B. Flor. U.

δὴ] δὲ Vind. F. Ang. B.

προθεμένοις] προτιθεμένοις Vind. E.

ἐν οἷς] *ex quibus* Fic.

ἄν τις] τις *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. B. cum editis ante Astium. ἂν τό τις Vind. E.

τὸ τοιοῦτον] τοῦ τοιούτου (Ven. B.) editi ante Bekkerum et Astius in tert. ed. τὸ τοιοῦτο Vind. F.

ἐπιλανθάνοιτο καὶ ἐξαπατῷτο] ἐπιλανθάνοιντο καὶ ἐξαπατῷντο Steph.

D σεξαπάτητον ἐγκριτέον, τὸν δὲ μὴ ἀποκριτέον. ἢ γάρ; Ναί. Καὶ πόνους γε αὖ καὶ ἀλγηδόνας καὶ ἀγῶνας αὐτοῖς θετέον, ἐν οἷς ταὐτὰ ταῦτα τηρητέον. Ὀρθῶς, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τρίτου εἴδους τούτοις γοητείας ἅμιλλαν ποιητέον, καὶ θεατέον, ὥσπερ τοὺς πώλους ἐπὶ τοὺς ψόφους τε καὶ θορύβους ἄγοντες σκοποῦσιν, εἰ φοβεροί, οὕτω νέους ὄντας εἰς δείματ' ἄττα E κομιστέον καὶ εἰς ἡδονὰς αὖ μεταβλητέον, βασανίζοντας πολὺ μᾶλλον, ἢ χρυσὸν ἐν πυρί, εἰ δυσγοήτευτος καὶ

D ἐγκριτέον] om. Mon. B.
τὸν δὲ μὴ ἀποκριτέον] om. Stob. Trinc.
πόνους] πόνου Vind. E. πόνων Stob. Gesn. Gaisf. qui ex codicibus nullam discrepantiam adnotavit, Ald. Bas. a. Steph. Astius in sec. ed.
γε] τε Stob. Trinc.
αὖ] οὖν Vind. E.
ἀλγηδόνας καὶ] ἀλγηδόνων Stob. Gesn. Gaisf. qui in cod. A. ἀλγηδόνας καὶ invenit, Ald. Bas. a. Steph. Astius in sec. ed.
οἷς ταὐτὰ] ἀνθρώποις Stob. Trinc.
ταῦτα] om. Stob. cod. A.
τούτοις] Ita Bekkerus secundum Par. A. Mon. B. Ang. B. quibus proxime accedunt Vind. F. et Flor. R. τοῦ τοῖς et τού τοις exhibentes, tum Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. L. in quibus τούτους (in Vat. B. cum οις super ultima, in Par. K. sec. Bip. addito τῆς) legitur, nec non reliqui Florentini, Vind. E. et de quibus Bekkerus nullam significationem fecit, Ven. B. Amb. C. Vat. H. haud dubie et ipsi cum Stobaeo vulgatam ante Bekkerum lectionem τοῦ τῆς tenentes, quam tenuit etiam Stallbaumius ea ratione addita, quod τούτοις sibi non probetur. Sed τρίτου εἴδους ἅμιλλαν, quam Socrates requirit, γοητείας ἅμιλλαν fore brevius et rectius demonstrari non poterat.
θεατέον] θετέον Vind. D.
πώλους] πολλοὺς Amb. C.
σκοποῦσιν] σκοποῦμεν Stob. Gesn. (cod. B.)
εἰ] οἱ Amb. C. Flor. T.
φοβεροί] φοβερὸν Vind. D.
οὕτω] οὕτως Stob. cod. A. Gaisf.
δείματ' ἄττα] δείγματ' ἄττα Flor. L. δείματά τε Par. K. δείματα Stob.
δυσγοήτευτος καὶ] καὶ om. Lob. Vind. BD. Par. K. et a m. pr. D. Ven. C. Mon. B. Vat. M. Flor. LU. E
εὐσχήμων ἐν πᾶσι] ἐν πᾶσι εὐ. Flor. T. εὐ. ἐν ἅπασι Vind. F. Ang. B. Stob. — πάσῃ Amb. C.
φαίνεται] φαίνηται Vind. F. Flor. R.
αὑτοῦ] αὐ. Vind. BD. Stob. Trinc. Gesn.
ὢν] ὡς Vat. B.
μουσικῆς] τῆς μ. Ang. B. Flor. CR. Stob. cod. A. Trinc. Gaisf. Cf. Charm. p. 169. A: εἰ ἔστιν αὖ ἅτινα αὐτὰ πρὸς ἑαυτὰ ἔχει (sc. τὴν ἑαυτῶν δύναμιν) ἆρ' ἐν τούτοις ἐστὶν ἐπιστήμη, ἣν δὴ ἡμεῖς σωφροσύνην φαμὲν εἶναι. ubi Heindorfius accuratius dictum putat ἡ ἐπιστήμη. Similem Xenophontis locum Cyrop. III. 3, 44. Matthiae citavit gramm. p. 545. cui comparandus est huius operis L. VIIII. p. 579. C. ἀνήρ, ὃς ἂν etc.
ἧς] ἢ ὃ Stob. cod. A. (non Gaisf.)
εὔρυθμόν] εὔρρυθμόν Vind. B.
παρέχων] παρασχὼν Stob.
ὢν] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM. uncis inclusit Gaisfordius,

εὐσχήμων ἐν πᾶσι φαίνεται, φύλαξ αὑτοῦ ὢν ἀγαθὸς καὶ μουσικῆς, ἧς ἐμάνθανεν, εὔρυθμόν τε καὶ εὐάρμοστον ἑαυτὸν ἐν πᾶσι τούτοις παρέχων, οἷος δὴ ἂν ὢν καὶ ἑαυτῷ καὶ πόλει χρησιμώτατος εἴη. καὶ τὸν ἀεὶ ἔν τε παισὶ καὶ νεανίσκοις καὶ ἐν ἀνδράσι βασανιζόμενον καὶ ἀκήρατον ἐκβαίνοντα καταστατέον ἄρχοντα τῆς πό- 414 λεως καὶ φύλακα, καὶ τιμὰς δοτέον καὶ ζῶντι καὶ τελευτήσαντι, τάφων τε καὶ τῶν ἄλλων μνημείων μέγιστα γέρα λαγχάνοντα· τὸν δὲ μὴ τοιοῦτον ἀποκριτέον. τοι-

nescio, utrum improbans, an in codice omissum.

χρησιμώτατος] χρ. ἂν Vind. F. Ang. B. Flor. R. *om.* Vind. E.

ἔν] ἐὰν Ven. C. nisi forte perperam omissus in Bekkeri comm. sequentis versus numerus et haec varietas ad alterum ἐν ante ἀνδράσι referenda est. In lemmate quidem Bekkerus non ἔν posuit, sed ἐν. — ἐν ante ἀνδρ. *om.* Stob.

ἀκήρατον] Huic in Flor. R. ἄφθαρτον superscriptum est.

414 *καταστατέον*] καταστέον Vind. E.

τελευτήσαντι] τελευτῶντι Vind. F. a m. pr. et pro varia lect. margo Flor. A. τετελευτηκότι Stob.

μέγιστα γέρα] *om.* Vind. D. μ. δῶρα Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U. μ. ἱερα Stob. cod. A.

λαγχάνοντα] λαμβάνοντα Vind. B. Vat. M. τοὺς τὰ γέρα μόνον λαμβάνοντας Aeschines dixit in Ctes. p. 385. §. 18. Bekk. sed alio sensu. Accusativum Astius in comm. p. 468. cum illo componit, qui p. 408. E. item post dativum positus, ceterum prorsus diversae indolis et, quum infinitivum adiunctum habeat, plane legitimus est: ᾗ οὐκ ἐγχωρεῖ κακὴν γενομένην τε καὶ οὖσαν εὖ τι θεραπεύειν. Ex eodem genere plerique eorum sunt, quos in comm. ad Leges p. 158. collegit, quo quidem loco id genus illustrandum erat. Sed duo ibi admiscuit, qui non ab infinitivo affecti ad nostrum explicandum adhiberi possunt. Unus est Leg. L. VI. p. 760. E: ἐν δὲ δὴ ταῖς διατριβαῖς τῷ τόπῳ ἑκάστῳ τὴν ἐπιμέλειαν εἶναι τοιάνδε τινά· πρῶτον μὲν, ὅπως εὐερκὴς ἡ χώρα πρὸς τοὺς πολεμίους ὅτι μάλιστα ἔσται, ταφρεύοντάς τε ὅσα ἂν τούτου δέῃ καὶ ἀποσκάπτοντας —. δύσβατα δὲ δὴ πάντα ποιεῖν τοῖς ἐχθροῖς etc. Alter L. VIIII. p. 877. A: μετάστασιν δὲ εἰς τὴν γείτονα πόλιν αὐτῷ γίγνεσθαι διὰ βίου, καρπούμενον ἅπασαν τὴν αὐτοῦ κτῆσιν· βλάβος δὲ, εἰ κατέβλαψε τὸν τρωθέντα, ἐκτίνειν τῷ βλαφθέντι etc. Uterque locus structuram habet, quam πρὸς τὸ νοούμενον dicere licet, quum ταφρεύοντας et ἀποσκάπτοντας ad ἐπιμελεῖσθαι, καρπούμενον ad μεταστῆναι spectet, quorum verborum significatio dictionibus ἐπιμέλειαν εἶναι et μετάστασιν γίγνεσθαι continetur. Similiter λαγχάνοντα ad τιμᾶν pertinet, quod cogitatione eius, qui τιμὰς δοτέον dicit, comprehendi necesse est. Cuius tamen verbi quum hic accusativus non, ut illi, subiectum, sed obiectum exhibeat, non omnino eandem eius rationem esse consequitur. Sed aliquid tribuendum est reliquorum membrorum conformationi, quae facile orationem ad accusativum relabi pateretur, si modo parvum momentum, quale illud est, quod exposuimus, accessisset.

αὕτη τις, ἦν δ' ἐγὼ, δοκεῖ μοι, ὦ Γλαύκων, ἡ ἐκλογὴ εἶναι καὶ κατάστασις τῶν ἀρχόντων τε καὶ φυλάκων, ὡς ἐν τύπῳ, μὴ δι' ἀκριβείας, εἰρῆσθαι. Καὶ ἐμοὶ, ἦ δ' ὅς, οὕτω πη φαίνεται. Ἀρ' οὖν ὡς ἀληθῶς ὀρθό-
B τατον καλεῖν τούτους μὲν φύλακας παντελεῖς τῶν τε ἔξωθεν πολεμίων τῶν τε ἐντὸς φιλίων, ὅπως οἱ μὲν μὴ βουλήσονται, οἱ δὲ μὴ δυνήσονται κακουργεῖν, τοὺς δὲ νέους, οὓς νῦν δὴ φύλακας ἐκαλοῦμεν, ἐπικούρους τε

δοκεῖ μοι] post ὦ Γλαύκων Stob. et, superscripto α super δοκεῖ, β super ὦ, Lob.
ἡ ἐκλογὴ — φυλάκων] om. Amb. C.
τύπῳ] τύποις Stob. In Vind. E. τὸ int. vers. est.
μὴ] μοι Vind. E. καὶ μὴ Par. K.
οὕτω] οὕτως Vind. EF. Flor. ACR.
πη] που Mon. B. Flor. U.
Ἀρ'] Ἆρ' Steph.
ὡς] οὐκ Vind. D.
ὀρθότατον] ὀρθώτατον Vind. F. ὀρθότατα Par. K. Flor. R.
B τῶν τε] τῶν τ' Vind. B. Ang. B.
ἔξωθεν] ἔξω Par. K. sec. Bip. Flor. R.
φιλίων] φίλων Ven. B. a m. pr. (Vind. F.) Stob. editi ante Bekkerum et Astius in tert. ed.
οἱ μὲν] om. Stob.
βουλήσονται — δυνήσονται] βουλήσωνται — δυνήσωνται Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Stob. Ald. posterius etiam Vind. F.
νῦν δὴ] δὴ νῦν Vind. DE. Ang. B. (Flor. ACLUV.) Stob. editi ante Bekkerum. δὴ Vind. B. Vat. M.
ἀρχόντων] ἀνθρώπων Lob. Vind. B. Vat. M.
δόγμασιν] δόγμασιν. Stob. Bas. ab. Steph.
ἡμῖν] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. B. Flor. LU. cum editis ante Bekkerum.
γιγνομένων] γιν. Lob. Vind. BD. Ald. Bas. ab. Steph. hic cum signo interrogandi.
νῦν δὴ] Ita Par. K. sec. Bekk. Ang. B. Bekkerus et Stallbaumius, qui de codicibus suis pariter atque de prius editis, qui cum omnibus libris a me collatis et reliquis Bekkerianis δὴ νῦν exhibent, tacet. Quod nobis paullo ante in verbis οὓς νῦν δὴ φύλακας ἐκαλοῦμεν, item p. 399. C. et 411. A. codicum auxilio facere licuit, ut vulgatum particularum istarum ordinem inverteremus, id h. l. contra eosdem facere cogimur. Quamquam enim νῦν cum imperfecto coniungi non minus possit, quam cum aoristo L. I. p. 339. A. Phaedr. p. 259. E. 260. A. Theaet. p. 159. C. et alibi, eique nonnunquam δὴ praeponitur, ut Charm. p. 154. A: τοῦ δοκοῦντος καλλίστου εἶναι τά γε δὴ νῦν. Leg. L. XI. p. 926. B: ὁ δὴ νῦν λόγος ἡμῖν περὶ τούτων ὅδε νόμος κείσθω. et post imperativum, de quo cf. Boeckhius ad Min. p. 90. hoc tamen loco δὴ neque per se intelligi neque ad ὧν referri potest, quemadmodum ad γὰρ in Gorgia p. 448. A. ad ὅπερ in Phaedone p. 61. E. si codices consentirent, referri posset, ad ἃ referri debet Epist. VII. p. 351. C. (ἃ δὴ Δίων νῦν πράττων etc.) sed necessario cum νῦν cohaerens tempus proximum (cf. p. 389. B. II. 382. B. 377. D.) significat, qua vi praeditum semper postponitur. Librariis autem non raro alterum ordinem placuisse et loci modo citati et alii demonstrant, in quibus δὴ νῦν vel vulgata ante Bekkerum lectio erat, ut Charm. p. 156. D. Lach. 192. B. Civ. VIII. 559. C. vel in parte codicum minime deterrima inventum est, ut L. I.

καὶ βοηθοὺς τοῖς τῶν ἀρχόντων δόγμασιν; Ἔμοιγε δοκεῖ, ἔφη. Τίς ἂν οὖν ἡμῖν, ἦν δ' ἐγώ, μηχανὴ γένοιτο τῶν ψευδῶν, τῶν ἐν δέοντι γιγνομένων, ὧν νῦν δὴ ἐλέγομεν, γενναῖόν τι ἓν ψευδομένους πεῖσαι μάλιστα C μὲν καὶ αὐτοὺς τοὺς ἄρχοντας, εἰ δὲ μή, τὴν ἄλλην πόλιν; Ποῖόν τι; ἔφη. Μηδὲν καινόν, ἦν δ' ἐγώ, ἀλλὰ Φοινικικόν τι, πρότερον μὲν ἤδη πολλαχοῦ γεγονός, ὥς φασιν οἱ ποιηταὶ καὶ πεπείκασιν, ἐφ' ἡμῶν

p. 345. B. II. 382. C. IIII. 428. D. V. 468. D. X. 609. B. Atque eos ipsos librarios, qui h. l. verum servarunt, alibi vel solos vel cum aliis perversum ordinem sequi videmus, ut Ang. B. paullo ante et Leg. L. V. init. VIIII. 861. A. B. Par. K. Civ. VIII. 556. B. quae res eo pertinet, ut ne praeconcepta opinione ductos mala fide egisse hic suspicemur.

ἓν] Ita Par. A. Ven. B. Vind. E. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. et a m. pr. Ven. C. ἐν Vind. F. εἶναι reliqui codices et editiones praeter Stallbaumianam; quod etiamsi tale esset, ut ferri praeferrive posse videretur, tamen ob ipsos codices cedere alteri deberet. Est vero tale, ut ferri non possit. Quo minus enim ad ἐλέγομεν referatur hoc sensu: *quae paullo ante nobile quid habere dicebamus*, partim insolentia dictionis (ψευδῶν τινῶν γενναῖόν τι εἶναι) et languor inutilitasque sententiae inde nascentis, partim genitivus τῶν ψευδῶν impedit, qui quum haud dubie partitivus sit, alterum τι vel ἕν τι ante ψευδομένους requireret, quod omitti non debebat, quia Socrates non aliquod, sed certum quoddam et unum mendacium in animo habet. Neque vero maiore post γιγνομένων interpunctione facta εἶναι pro ἐξεῖναι s. ἐνεῖναι accipi et cum πεῖσαι construi potest, ut sensus sit: *quorum in superioribus diximus posse aliquod mentiendo persuaderi*, quomodo Stephanus voluisse videtur, qui neque post ἐλέγομεν neque post εἶναι comma habet; cui rationi praecedentia pariter atque insequentia obstant. Minus etiam probabilis Schleiermacheri interpretatio est: *de quibus ita sentiebamus, honestum esse mentiendo persuadere vel ipsis magistratibus vel reliquis civibus.* Ad magistratus enim mendacium adhibendum esse nusquam dixerant, neque genitivus ὧν aut verba γενναῖόν τι id significare possunt. Denique quod Astius suspicabatur expungendum esse εἶναι, ut interpositum ab iis, qui sententiae nexum non perspexissent, adeo ut ad πεῖσαι praedicatum desiderarent et verba ita caperent, ut Ficinus ea interpretatus sit: *quis itaque modus erit, quo ex his mendaciis — generosum quiddam esse mentiendo persuadeamus*, poterat nonnihil commendationis ab genuina Ficini interpretatione petere: *quis itaque modus erit, quo ex his mendaciis, quae aliquando decent, quemadmodum et nos in superioribus generosum quiddam mentientes induximus, persuadeamus*, quam Grynaeus ad vulgatam lectionem isto modo immutavit; sed codices lenius remedium attulerunt pro εἶναι ἓν praebentes, quod nihil desiderandum relinquit: *qua nobis arte contingat, ut mendaciorum, quae supra commemorata sunt, honestorum unum quoddam satis magnum persuadeamus?*

C μάλιστα] καὶ μ. Flor. L.

καινὸν] καλὸν Ald. Bas. a.

μὲν ἤδη] μὲν om. Ven. B. a m. pr.

δὲ οὐ γεγονὸς οὐδ' οἶδα εἰ γενόμενον ἄν, πεῖσαι δὲ συχνῆς πειθοῦς. Ὡς ἔοικας, ἔφη, ὀκνοῦντι λέγειν. Δόξω δέ σοι, ἦν δ' ἐγώ, καὶ μάλα εἰκότως ὀκνεῖν, ἐπειD δὰν εἴπω. Λέγ', ἔφη, καὶ μὴ φοβοῦ. Λέγω δή· καίτοι οὐκ οἶδα, ὁποίᾳ τόλμῃ ἢ ποίοις λόγοις χρώμενος ἐρῶ· καὶ ἐπιχειρήσω πρῶτον μὲν αὐτοὺς τοὺς ἄρχοντας πείθειν καὶ τοὺς στρατιώτας, ἔπειτα δὲ καὶ τὴν ἄλλην πόλιν, ὡς ἄρ' ἃ ἡμεῖς αὐτοὺς ἐτρέφομέν τε καὶ ἐπαιδεύομεν, ὥσπερ ὀνείρατα ἐδόκουν ταῦτα πάντα πάσχειν τε καὶ γίγνεσθαι περὶ αὐτούς, ἦσαν δὲ τότε τῇ ἀληθείᾳ

οὐδ' οἶδα] οὐκ οἶδα Vind. DE. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV.

πεῖσαι] πεῖσαι Bas. ab. In Vind. E. posterior syllaba int. vers. est.
δὲ] δὲ δεῖ Amb. C.

ὀκνοῦντι] ὤκνουντι Vat. B. Ven. C. et a m. pr. Vind. F. Etiam in Lob. et Vat. M. super ὀ adscriptum ὤ legitur.

δέ σοι] γέ σοι Vind. F. Ang. B.
μάλα] μαλ' Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACLRTV. Stallbaumius.

εἰκότως] εἰκότος Vind. D.
D καίτοι] καὶ τὸ Amb. C.
ὁποίᾳ] ποίᾳ Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Ang. B. Flor. R. Cf. Lobeckius ad Phryn. p. 57.
ἢ] καὶ Ang. B. Flor. R.
λόγοις] λογίοις Vind. B.
χρώμενος] *fretus* Fic.
τοὺς ἄρχοντας] τοὺς om. Vind. D.

ὡς] ὡς ὅτε Par. K.
ἄρ' ἃ] ἄρα Lob. Vind. BDF. Bekkerus in Vind. B. Par. DK. ἃ omissum dicit, Bipontini in Par. K. pro ἄρ' esse ἄρα adnotarunt. Haud dubie Parisiensis uterque cum Lob. et tribus Vind. consentit.

αὐτοὺς] om. Lob. Vind. B. Vat. M.

ὥσπερ] Huic Par. D. ἄγε superscriptum habet.
ταῦτα πάντα] πάντα om. Vind. E. Cf. Engelhardtus ad Apol. 40. A. p. 226. qui tamen infinitivi γίγνεσθαι rationem non habuit.

πάσχειν τε] τε om. Vat. B.
πλαττόμενοι] πλαττόμενοί τε Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Amb. C. Ang. B.

δημιουργουμένη] Ita Par. A. Vind. EF. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. δημιουργουμένον Ven. C. δημιουργούμενοι Par. K. Flor. U. δημιουργούμενα reliqui codices cum editionibus. (Bekkerus et Stallbaumius commate apposito.) Cf. L. I. p. 329. D. Phaedr. p. 245. E: πάντα τε οὐρανὸν πᾶσάν τε γένεσιν συμπεσοῦσαν στῆναι.

καὶ ἡ γῆ] καὶ in Vind. D. deE letum neque a Ficino redditum et ab Astio in sec. ed. omissum, in tert. pro spurio notatum est. Si genuinum est, quod mihi quoque dubium videtur, potius ad alterum ante νῦν referendum, quam pro simplici copula habendum existimo.

οὖσα] οὖσ' Vind. F. Ang. B.
δεῖ] Ita Vind. D(F.) Mon. B. Ang. B. Reliqui mei et Bekkeriani, excepto fortasse Par. K. de quo Bip. tacent, cum Flor. ACV. δὴ exhibent errore frequentissimo.

αὐτὴν] αὐτοὺς Vind. D.
ἴῃ] εἴη Ang. B.
καὶ γηγενῶν] καὶ om. Fic. καὶ γ. αὐτοὺς Vind. E.

ὑπὸ γῆς ἐντὸς πλαττόμενοι καὶ τρεφόμενοι καὶ αὐτοὶ καὶ τὰ ὅπλα αὐτῶν καὶ ἡ ἄλλη σκευὴ δημιουργουμένη. E ἐπειδὴ δὲ παντελῶς ἐξειργασμένοι ἦσαν, καὶ ἡ γῆ αὐτοὺς μήτηρ οὖσα ἀνῆκε, καὶ νῦν δεῖ ὡς περὶ μητρὸς καὶ τροφοῦ τῆς χώρας, ἐν ᾗ εἰσί, βουλεύεσθαί τε καὶ ἀμύνειν αὐτούς, ἐάν τις ἐπ' αὐτὴν ἴῃ, καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων πολιτῶν ὡς ἀδελφῶν ὄντων καὶ γηγενῶν διανοεῖσθαι. Οὐκ ἐτὸς, ἔφη, πάλαι ᾐσχύνου τὸ ψεῦδος λέγειν. Πάνυ, ἦν δ' ἐγώ, εἰκότως· ἀλλ' ὅμως ἄκουε καὶ 415 τὸ λοιπὸν τοῦ μύθου. Ἐστὲ μὲν γὰρ δὴ πάντες οἱ ἐν

ἐτὸς] ἐτῶς Par. A. εἰκότως Par. K. Timaeus lex. p. 200: οὐκ ἐτῶς· οὐκ ἐτησίως γεγραφώς, οὐ ματαίως. ubi Ruhnkenius οὐκ ἐτός· οὐκ ἐτωσίως scribendum docet. οὐκ ἐτῶς propius ad codicis scripturam accederet, atque ita non solum apud Suidam legitur, sed etiam secundum scholiasten Aristoph. Plut. 404. prius dicebatur: οὐκ ἐτός· οὐκ ἀλόγως, ἀλλὰ δικαίως. ἢ ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀληθῶς. ἐπιῤῥηματικὸν γάρ ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἐτῶς, ἀπὸ τοῦ ἐτεῶς συνῃρημένον. Nihilominus, si verum posuit Timaeus, οὐκ ἐτὸς posuisse statuendus est, quemadmodum infra L. VIII. p. 568. A. (οὐκ ἐτὸς, ἦν δ' ἐγώ, ἥ τε τραγῳδία ὅλως σοφὸν δοκεῖ εἶναι καὶ ὁ Εὐριπίδης διαφέρων ἐν αὐτῇ.) in omnibus codicibus et apud Aristophanem aliosque poëtas, quorum locos Ruhnkenius indicavit, metro iubente legitur, nec aliter Hermias in Phaedrum p. 71, 5. ubi Astius οὐκ ἔτος edidit, secundum Ruhnkenii MS. et codicem Gothanum scripsit. Aeque vera est altera Ruhnkenii emendatio, ἐτωσίως, quam scholiastes Platonis ad L. VIII. l. c. (ad nostrum enim locum nullum neque a Ruhnkenio neque a Bekkero editum scholion est, quamquam ille „ad utrumque locum Scholia videnda" monet.) confirmat: οὐκ ἐτός· ὁτὲ μὲν οὐ μάτην, ὁτὲ δ' οὐκ ἀλόγως· παρὰ τὸ ἐτώσιον, ὅ ἐστι τὸ μάταιον. οἱ δὲ οὐκ εἰκότως. quorum verborum extrema et originem lectionis e Par. K. notatae, et quomodo Suidas οὐκ ἐτῶς· ἢ οὐκ εἰκότως scribere potuerit, ostendunt. Scilicet quibus ab ἐτεὸν descendere videbatur, non poterant non ad illam explicationem delabi, ut οὐκ ἐτὸς pro οὐκ ἀληθῶς acciperent, cuius significationis scholiasten Aristophanis hanc ipsam rationem reddere vidimus. Sed ubique significat idem, quod hic, *non temere, non sine ratione*, et merito Ruhnkenius Suidam e Photii glossa castigandum censet, quae ita habet: οὐκ ἐτός· οὐκ ἀπεικότως, ἢ οὐ μάτην, παρὰ τὸ ἐτώσιον, ὅ ἐστι μάταιον. οἱ δὲ οὐκ ἀλόγως. Ceterum quid verbo γεγραφὼς in Timaei glossa faciendum sit, cum Ruhnkenio nescire fateor.

ἄκουε καὶ τὸ — τινὰ μηχανήν; 415 C] laudat Eusebius praep. ev. L. XII. p. 359. R. Steph. tribus primis in οὐκοῦν ἀκούετε mutatis.

Ἐστὲ μὲν — δημιουργοῖς.] laudat Clemens Al. Strom. L. V. p. 706. et verba ἔστε μὲν δὴ πάντες ἀδελφοί iterum p. 729, 12. Pro ἐστὲ μὲν Par. K. ἔστι μὲν, Euseb. ἐσμὲν habet.

γὰρ] om. Eusebii cod. Oxon.

δὴ] *om.* Ven. B. a m. pr. Clem.

πάντες] πάντως Clem.

τῇ πόλει ἀδελφοὶ, ὡς φήσομεν πρὸς αὐτοὺς μυθολογοῦντες, ἀλλ' ὁ θεὸς πλάττων, ὅσοι μὲν ὑμῶν ἱκανοὶ ἄρχειν, χρυσὸν ἐν τῇ γενέσει συνέμιξεν αὐτοῖς, διὸ τιμιώτατοί εἰσιν· ὅσοι δ' ἐπίκουροι, ἄργυρον· σίδηρον δὲ καὶ χαλκὸν τοῖς τε γεωργοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις δημιουργοῖς. ἅτε οὖν ξυγγενεῖς ὄντες πάντες τὸ μὲν πολὺ B ὁμοίους ἂν ὑμῖν αὐτοῖς γεννῷτε· ἔστι δ' ὅτε ἐκ χρυσοῦ γεννηθείη ἂν ἀργυροῦν καὶ ἐξ ἀργυροῦ χρυσοῦν ἔκγονον, καὶ τἆλλα πάντα οὕτως ἐξ ἀλλήλων. τοῖς οὖν ἄρχουσι καὶ πρῶτον καὶ μάλιστα παραγγέλλει ὁ θεὸς, 444

ἀδελφοὶ] *tanquam fratres* Fic.
ὡς] ᾗ Clementis cod. Ottob. Astius in sec. ed. ὧς, in tertia ὥς scripsit, contra usum scriptorum Atticorum. Offensio, quam ipsi compellationi innexum de eis, qui compellantur, enuntiatum habet, non gravior illa videtur, quam accipimus, quum post particulam ὅτι non sensum et argumentum eorum, quae quis dixerit, sed ipsa eius verba posita reperimus, et leniri ita potest, si Socratem hoc dicere statuimus: ὡς ὁ μῦθος λέγει, ὃν πρὸς αὐτοὺς ἐροῦμεν.
μυθολογοῦντες] *confugientes*. Fic.
ἀλλ'] ἀλλ' ὥς φασιν Euseb.
ὁ θεὸς] ὁ θεὸς ὁ Ang. B. Flor. R.
ὑμῶν] ἡμῶν Flor. L. Euseb. Bas. b.
χρυσὸν] Aristoteles Polit. L. II. c. 2. p. 38. Goettl. ἐπισφαλὲς δὲ καὶ τοὺς ἄρχοντας ὡς καθίστησιν ὁ Σωκράτης· ἀεὶ γὰρ ποιεῖ τοὺς αὐτοὺς ἄρχοντας· τοῦτο δὲ στάσεως αἴτιον γίνεται —. ὅτι δ' ἀναγκαῖον αὐτῷ ποιεῖν τοὺς αὐτοὺς ἄρχοντας, φανερόν· οὐ γὰρ ὁτὲ μὲν ἄλλοις, ὅτε δὲ ἄλλοις μέμικται ταῖς ψυχαῖς ὁ παρὰ τοῦ θεοῦ χρυσὸς, ἀλλ' ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς. φησὶ δὲ τοῖς μὲν εὐθὺ γινομένοις μίξαι χρυσὸν, τοῖς δ' ἄργυρον, χαλκὸν δὲ καὶ σίδηρον τοῖς τεχνίταις μέλλουσιν ἔσεσθαι καὶ γεωργοῖς. Cui respondit Pinzgerus in *commentatione de iis, quae Aristoteles in Platonis Politia reprehendit*, p. 62. sq. Nostrum locum respicit scholiastes Aristidis p. 301. Fromm. ὁ Πλάτων γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς χρυσᾶς ἔχειν λέγει ψυχάς.
συνέμιξεν] ξυν. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stallbaumius. ξυνέμισγεν Euseb.
διὸ] διότι Euseb.
ὅσοι δ'] ὅσοι Vind. E. Amb. C. Flor. AC. et a m. pr. Ven. B. ὅσοι δὲ Clem.
ἄργυρον] ἀργύριον Amb. C. Flor. T.
δὲ] *om.* Vat. B. nisi forte haec praetermissio ad illud post ὅσοι referenda est. Certe Bekkerus δ' in Vat. B. omissum scribit. Sed fuerit is calami vel typothetae error.
χαλκὸν] χαλκοῦν Vat. H. Flor. ACL.
τοῖς τε] τε *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Amb. C. Clem. Euseb.
ξυγγενεῖς] συγγ. Flor. L.
πάντες] ἅπαντες Euseb.
ὁμοίους] ὁμοίως Lob. Vind. B. Par. D. Vat. M. Flor. RT.
ὑμῖν] ἡμῖν Euseb.
γεννῷτε] γεννῶτο Lob. Vind. B. Par. D. et sec. Bip. K. Vat. M. Flor. T. Ven. C. a m. s. et cum ν super ω Vat. B. Vind. D. γεννῶντε Vind. F. γεννῶνται Flor. A. γενῶνται Amb. C. γεννῶτοται cum ε super ultima Ang. B. γεννῶμεν Euseb.
ὅτε] ὅτε καὶ Mon. B. Flor. V.
ἐξ ἀργυροῦ] Ita Par. A. Vind. B BE. Ven. B. Amb. C. Vat. H.

ὅπως μηδενὸς οὕτω φύλακες ἀγαθοὶ ἔσονται μηδ᾽ οὕτω σφόδρα φυλάξουσι μηδὲν, ὡς τοὺς ἐκγόνους, ὅτι αὐτοῖς τούτων ἐν ταῖς ψυχαῖς παραμέμικται, καὶ ἐάν τε σφέτερος ἔκγονος ὑπόχαλκος ἢ ὑποσίδηρος γένηται, μηδενὶ τρόπῳ κατελεήσουσιν, ἀλλὰ τὴν τῇ φύσει προσή- C κουσαν τιμὴν ἀποδόντες ὤσουσιν εἰς δημιουργοὺς ἢ εἰς γεωργοὺς, καὶ ἂν αὖ ἐκ τούτων τις ὑπόχρυσος ἢ ὑπάργυρος φυῇ, τιμήσαντες ἀνάξουσι τοὺς μὲν εἰς φυλακὴν, τοὺς δὲ εἰς ἐπικουρίαν, ὡς χρησμοῦ ὄντος τότε τὴν πόλιν διαφθαρῆναι, ὅταν αὐτὴν ὁ σιδηροῦς ἢ ὁ χαλκοῦς

Flor. LT. et a m. s. Vat. B. (in Vind. B. quem Bekkerus item a m. s. ἀργυροῦ habere affirmat, equidem nullum eius vestigium inveni.) Bekkerus et Stallbaumius, ut scribendum ostenderat Boeckhius in spec. ed. Tim. p. 23. Astius ἐξ ἀργύρου tenuit, quae reliquorum meorum et Florentinorum (de Bekkerianis non constat) atque editionum priorum (Ald. ἐξαργύρου) lectio est, quia, si ἀργυροῦ scribatur, ἔκγονον suppleri debeat, quod commode fieri non possit. Quidni ἀργυροῦς dicatur, cui argentum admixtum est? Similiter χρυσοῦ adiectivum videtur, quomodo etiam Ficinus accepit: *ex aureo;* quae quum constans editionum scriptura sit, *ex argento* potius in Venetam a. 1517. pro *ex argenteo*, quod Bekkerus secundum principem exhibuit, errore typographi irrepsisse, quam, quod Astius suspicatur, etiam *ex auro* ab ipso Ficino scriptum et per typothetam corruptum esse arbitror.

χρυσοῦν] χρυσὸν Vind. E.
ἔκγονον] ἔγγονον Euseb.
τἆλλα] τ᾽ ἄλλα Vind. DE. τἄλλα Steph.
πάντα] πάντας Vat. H.
οὕτως] post ἀλλήλων Euseb.
παραγγέλλει] παραγγέλει Vind. B.
ἔσονται] ἔσωνται Vind. D. γένωνται Euseb.
φυλάξουσι] φυλάξωσι Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Ang. B. Flor. LR. Euseb.
μηδὲν] οὐδὲν Flor. T.
ἐκγόνους] ἐγγόνους Euseb.
τούτων] *ex quatuor his* Fic.
ἐάν] ἂν Vind. F. Ang. B.
τε] τις Flor. L. *om.* Euseb.
σφέτερος] σφοδρότερος Flor. L.
ἔκγονος] ἔγγονος Euseb.
κατελεήσουσιν] καταλοήσουσιν C Amb. C. καταλεήσουσιν Vat. H. κατελεήσωσιν Euseb.
ἀποδόντες] ἀποδιδόντες Flor. L. Euseb.
ὤσουσιν] ἤσουσιν Ang. B. ἥσουσιν Flor. R. *mittant* Fic. ὡς οὖσιν Euseb.
εἰς] ἢ εἰς Ang. B. ἢ ὡς Euseb.
ἢ εἰς γεωργοὺς] *om.* Vind. D. εἰς *om.* Par. K. Flor. L. Euseb.
ἂν] ἐὰν Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ang. B. Flor. R. Euseb.
τις] ἢ Euseb.
φυῇ] φ. τις Euseb.
ἀνάξουσι] ἀνέξουσι Vat. H.
τοὺς δὲ] τοὺς δ᾽ Euseb.
χρησμοῦ] χρησίμου idem.
ὅταν] ὥς τε, sup. ὅταν, Par. K.
ὁ σιδηροῦς ἢ ὁ χαλκοῦς] Ita Par. A. Ven. B. ὁ σίδηρος ἢ ὁ χαλκοῦς Lob. Vat. B. Ven. C. ὁ σιδηροῦς φύλαξ ἢ ὁ χαλκοῦς Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRT. Euseb. *vel aeneus custos vel ferreus* Fic. ὁ σίδηρος φυλάξει ἢ ὁ χαλκὸς cum η super ultima verbi Par. K. sec. Bip. ὁ σίδηρος ἢ ὁ χαλκὸς reli-

φυλάξῃ. τοῦτον οὖν τὸν μῦθον ὅπως ἂν πεισθεῖεν, ἔχεις τινὰ μηχανήν; Οὐδαμῶς, ἔφη, ὅπως γ' ἂν αὐτοὶ D οὗτοι· ὅπως μέντ' ἂν οἱ τούτων υἱεῖς καὶ οἱ ἔπειτα οἵ τ' ἄλλοι ἄνθρωποι, οἱ ὕστερον. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, εὖ ἂν ἔχοι πρὸς τὸ μᾶλλον αὐτοὺς τῆς πόλεώς τε καὶ ἀλλήλων κήδεσθαι· σχεδὸν γάρ τι μανθάνω ὃ λέγεις. καὶ τοῦτο μὲν δὴ ἕξει, ὅπῃ ἂν αὐτὸ ἡ φήμη ἀγάγῃ· ἡμεῖς δὲ τούτους τοὺς γηγενεῖς ὁπλίσαντες προάγωμεν ἡγουμένων τῶν ἀρχόντων. ἐλθόντες δὲ θεασάσθων τῆς πόλεως ὅπου κάλλιστον στρατοπεδεύσασθαι, E ὅθεν τούς τε ἔνδον μάλιστ' ἂν κατέχοιεν, εἴ τις μὴ ἐθέλοι τοῖς νόμοις πείθεσθαι, τούς τε ἔξωθεν ἀπαμύνοιεν, εἰ πολέμιος ὥσπερ λύκος ἐπὶ ποίμνην τις ἴοι.

qui codices (Vind. BD. Par. D. Mon. B. Vat. M. Flor. LUV.) et editiones, quam lectionem paene invitus dimisi. Tamen asperum illud et subrusticum, quod codicum ratio substituere iussit, ab oraculorum indole non alienum videtur. Cf. Herodot. L. IIII. c. 163. ubi Pythia Arcesilao: μὴ ἐσέλθῃς ἐς τὴν ἀμφίῤῥυτον. VI. 77: ἀλλ' ὅταν ἡ θήλεια τὸν ἄρσενα νικήσασα ἐξελάσῃ. VII. 148: εἴσω τὸν προβόλαιον ἔχων πεφυλαγμένος ἧσο.

φυλάξῃ] φύλαξ ἢ Ven. BC. Par. D. φυλάξει, sup. η, Par. K. διαφυλάξῃ Euseb.

ὅπως γ'] ὅπως τ' Vind. F.

D μέντ' ἂν] μὲν τ' ἂν Ald. μέν τ' ἂν Bas. ab. Steph.

ὕστερον] ὕστεροι Vat. B.

σχεδὸν γάρ τι μανθάνω ὃ λέγεις] Ficinus, Bas. ab. et Astius in prima et sec. ed. haec Glauconi tribuunt. Pro τι Par. K. Vind. D. τοι habent.

ἕξει, ὅπῃ ἂν αὐτὸ ἡ φήμη ἀγάγῃ] *illuc tendet, quo oraculum perducet.* Fic. secundum quem Astius in pr. et sec. editione ἥξει scripsit. Et ὅποι est in Vind. E. Sed Ficinus omnino erravit. Glauco, quum posteris facilius, quam primis civibus, de illa originis communione persuaderi posse dicebat, de Atheniensibus cogitare poterat, qui illo tempore et sibi et aliis a maioribus terrae filiis progeniti videbantur. Id Socrates ex utilitate, quam talis persuasio habeat, se intelligere non sine ironia verbis illis, quae Ficinus perperam Glauconi tribuit, demonstrans sibi tamen rem publicam condentibus facultatem persuasionis ad posteros propagandae deesse sentit. Itaque rem famae et traditioni, opinionum de originibus gentium moderatrici, relinquit. — Pro ἀγάγῃ Lob. Vind. B. Vat. BM. Flor. L. ἀγάγοι exhibent.

τοὺς] om. editi ante Astium. (Vind. F.)

προάγωμεν] προαγάγωμεν Flor. L.

ἐλθόντες] ἐλθόντων Vind. D.

κάλλιστον] κάλλιον Amb. C.

τούς τε] τούς τ' Ang. B.

μάλιστ'] μάλιστα Lob. Vind. E BD. Flor. T.

ἂν] post κατέχοιεν Flor. T.

εἴ τις] ἤ τις Vind. D.

ἐθέλοι] Ita Par. ADK. Lob. Vind. DEF. Vat. B. Ven. C. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. LRTUV. ἐθέλει Vind. B. (Flor. AC.) cum editis ante Astium.

τούς τε] τούς τ' Ang. B.

ἀπαμύνοιεν] ἀπαμύνειν Vind.

στρατοπεδευσάμενοι δὲ, θύσαντες οἷς χρὴ, εὐνὰς ποιησάσθων. ἢ πῶς; Οὕτως, ἔφη. Οὐκοῦν τοιαύτας, οἵας χειμῶνός τε στέγειν καὶ θέρους ἱκανὰς εἶναι; Πῶς γὰρ οὐχί; οἰκήσεις γάρ, ἔφη, δοκεῖς μοι λέγειν. Ναὶ, ἦν δ' ἐγὼ, στρατιωτικάς γε, ἀλλ' οὐ χρηματιστικάς. Πῶς, 416 ἔφη, αὖ τοῦτο λέγεις διαφέρειν ἐκείνου; Ἐγώ σοι, ἦν δ' ἐγὼ, πειράσομαι εἰπεῖν. δεινότατον γάρ που πάντων καὶ αἴσχιστον ποιμέσι τοιούτους γε καὶ οὕτω τρέφειν κύνας ἐπικούρους ποιμνίων, ὥστε ὑπὸ ἀκολασίας ἢ λιμοῦ ἤ τινος ἄλλου κακοῦ ἔθους αὐτοὺς τοὺς κύνας ἐπιχειρῆσαι τοῖς προβάτοις κακουργεῖν καὶ ἀντὶ κυνῶν λύκοις ὁμοιωθῆναι. Δεινὸν, ἦ δ' ὅς· πῶς δ' οὔ; Οὐκοῦν φυλακτέον παντὶ τρόπῳ, μὴ τοιοῦτον ἡμῖν οἱ ἐπί- B

E. Vat. H. Flor. AC. et a m. s. Ven. B. ἀπαμύνειεν Flor. T.

ἴοι] εἴη Vind. E.

Οὕτως] οὕτω idem.

στέγειν] στέγην Vind. E. Vat. H. Flor. ATV.

οὐχί;] οὐχί: Vind. E.

δοκεῖς] δοκεῖ Ven. C.

Ναὶ, ἦν] νῦν Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. D. Flor. L. et pro var. lect. Par. K. sec. Bekkerum. Bipontini nihil nisi ναὶ in eo omissum testantur.

δ' ἐγὼ] δὲ ἐγὼ Lob. Vind. BD.

στρατιωτικάς γε] στρατιωτικὰς δὲ Flor. R. Ang. B. *sed militares* Fic.

χρηματιστικάς] χρηματικάς Vind. D.

416 ἔφη, αὖ τοῦτο] αὖ τοῦτο ἔφη Lob. Vat. BM. αὖ τοῦτ' ἔφη Flor. L. αὐτὸ ἔφη Vind. D. οὖν τοῦτο ἔφη Vind. B. αὖ ἔφη τοῦτο Flor. T. αὖ ἐστὶ τοῦτο Amb. C. αὖ, quod Ficinus non expressit, alterum hoc de discrimine insolentius dictum notat. Prius fuerat, quod domos εὐνὰς dixerat.

σοι] om. Fic.

δεινότατον γάρ] δεινότατα... Vind. D.

αἴσχιστον] αἴσχιον Lob. Vind. BD. Vat. B. (in Bekkeri comm. signum codicis Ven. C. huic quoque varietati adiectum, contra codicis Vind. B. omissum est.) αἴσχιόν που Ven. C. Par. DK. Vat. M. Flor. L. αἴσχιστόν γε Vind. E. αἴσχιστόν που Par. A. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV. quod non minus, quam iteratum γε p. 389. D. et τι καὶ Phaedon. p. 85. E. ferri posse videtur; sed quia partim ob antecedens που, partim ob sequentis syllabae similitudinem lapsus valde proclivis erat, sine omnium melioris notae librorum consensu recipiendum non putavi.

τοιούτους γε] τ. τε Vind. F. Ang. B. Flor. R.

κύνας] κῦνας Lob.

λιμοῦ] λοιμοῦ Vat. B.

πῶς] ποῦ Vind. E.

τοιοῦτον] „Videri posset deesse particula τὶ post τοιοῦτον, ut scriberetur τοιοῦτόν τι: (praesertim quum Fic. etiam ita legerit, aut certe legendum putaverit: quippe qui verterit, Omnino itaque nobis cavendum ne quid tale adversus cives efficiant) sed moneo lectorem, si locus hic suspectus eo nomine esse debeat, multos alios apud hunc extare scriptorem quos suspectos habere itidem oportebit." Steph. in adnot. p. 20. Non puto multos, sed B

κουροι ποιήσωσι πρὸς τοὺς πολίτας· ἐπειδὴ αὐτῶν κρείττους εἰσίν, ἀντὶ ξυμμάχων εὐμενῶν δεσπόταις ἀγρίοις ἀφομοιωθῶσι; Φυλακτέον, ἔφη. Οὐκοῦν τὴν μεγίστην τῆς εὐλαβείας παρεσκευασμένοι ἂν εἶεν, εἰ τῷ ὄντι καλῶς πεπαιδευμένοι εἰσίν; Ἀλλὰ μὴν εἰσί γ', ἔφη. Καὶ ἔγωγ' εἶπον· τοῦτο μὲν οὐκ ἄξιον διισχυρίζεσθαι, ὦ φίλε Γλαύκων· ὃ μέντοι ἄρτι ἐλέγομεν, ἄξιον,

nonnullos, e. g. L. I. p. 340. E. IIII. 426. B. 429. E. Tim. 55. E. eos vero satis demonstrare, quod ratio non cogeret, id ne usum quidem exegisse, ut τι ubique adderetur. Tamen Astius in sec. edit. addidit, in tertia addendum esse coniecit; quod nunc minus etiam probabile videtur, postquam sublata secundum Par. A. Lob. Vind. BDE. Ven. BC. Amb. C. Vat. HM. Flor. ACTV. copula καί, quae inter εἰσί et ἀντί ante Bekkerum legebatur, tota pronominis τοιοῦτον vis et significatio ad sequentia conversa est, quod Bekkerus et Stallbaumius colo post εἰσίν (ita enim est in illis libris, excepto Vind. E. de quo postea dicam.) indicarunt, ego eadem interpunctione post πολίτας indicare malui, quo ne tardius, quam opus sit, exspectationi per τοιοῦτον motae satisfieri incipiat.

ἐπειδὴ] ἐπειδὰν Ven. B. Vind. E. (Flor. ACTV.) editi ante Astium.

εἰσίν] εἰσί καὶ Vat. B. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. LU. (Vind. F. editiones ante Bekk.) ὦσιν Vind. E. ὦσιν καὶ Flor. R. — Ficinus: (*efficiant*,) *qui defensores adhibentur*, *cum ipsis valentiores sint: neque benevolorum loco* etc.

ξυμμάχων] συμμ. Vind. E.

ἀφομοιωθῶσι;] ἐξομοιωθῶσι Vind. B. non ἐξομοιωθῶσιν, ut Bekkerus ait, qui ipse ἀφομοιωθῶσιν scripsit, quod est in Flor. L. Idem et Stallbaumius cum Ald. Bas. ab. Steph. punctum apposuerunt, quod etiam Astius in tert. ed. fecit. Mihi propter οὐκοῦν interrogationis signum ab Astio in pr. et sec. ed. adhibitum aptius videtur.

τὴν μεγίστην] τὴν μὲν μεγ. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

παρεσκευασμένοι] παρασκευασμένοι Vind. D. Vat. H.

ἂν εἶεν] εἶεν ἂν Mon. B. Flor. T. Astius, qui in sec. ed. ἂν εἶμεν scripsit, quia εἶεν sensu careat, in tert. εἶεν reliquit, sed primae personae desiderium non deposuit, quam Stallbaumio quoque „sententia utique postulare videtur." Sed optima educatio ad avertendum periculum, de quo agitur, efficax esse nequit, nisi pueros et adolescentes ita instituat, ut viri facti sibi ipsi modum agendi iustum et honestum praescribere possint ac velint. Quod ubi effectum est, viri non minus dici possunt ipsi sese remedio periculi illius instruxisse, quam eo instructi esse. Haec vero maxime propria medii significatio est.

εἰ] *om.* Ald. Bas. a.

τῷ ὄντι] τωόντι Vind. DE.

εἰσί γ'] γ' *om.* Amb. C.

ἔγωγ'] ἔγωγε Lob. Vind. BD. ἐγὼ Vind. F. Ang. B. Amb. C. Flor. RT. quod melius videtur. Reliqui tamen vulgatum, cuius sensus hic esse possit: *Ista Glauconis erat persuasio: mihi quidem ita potius videbatur*. Sed brevitas paene nimia.

ὃ μέντοι — ἡ ἄλλη πόλις. 417. B] excerptum est in Stobaei cod. A. In editionibus ante Gaisfordium posterior' tantum pars inde a verbis πρῶτον μὲν οὖν (D) le-

ὅτι δεῖ αὐτοὺς τῆς ὀρθῆς τυχεῖν παιδείας, ἥτις ποτέ C ἐστιν, εἰ μέλλουσι τὸ μέγιστον ἔχειν πρὸς τὸ ἥμεροι εἶναι αὐτοῖς τε καὶ τοῖς φυλαττομένοις ὑπ' αὐτῶν. Καὶ ὀρθῶς γε, ἦ δ' ὅς. Πρὸς τοίνυν τῇ παιδείᾳ ταύτῃ φαίη ἄν τις νοῦν ἔχων δεῖν καὶ τὰς οἰκήσεις καὶ τὴν ἄλλην οὐσίαν τοιαύτην αὐτοῖς παρεσκευάσθαι, ἥτις μήτε τοὺς φύλακας ὡς ἀρίστους εἶναι παύσοι αὐτούς,

gitur, apud Gesnerum serm. XXXXI. p. 274. — Pro ὅ Bas. ab. ὁ, pro μέντοι Vat. B. μέντι habet.

ἄρτι] ἄρτοι Ven. B.

ὅτι δεῖ — ποτέ ἐστιν C] Vind. F. in margine a m. s. habet.

τῆς ὀρθῆς] post τυχεῖν Amb. C.

C ποτέ ἐστιν] ποτ' ἐστὶν Stob. Astius in tert. ed. ποτ' ἔστιν Flor. L. Bekkerus (tacens) et Stallbaumius.

εἰ] εἴ γε Vind. E. μὴ Amb. C. Vat. H.

τὸ] τὸν Stob. cod. A. (non Gaisf.)

ἔχειν] ἕξειν Stob.

πρὸς τὸ] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Ven. C. Vind. E. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Stob. cod. A. Reliqui cum Ald. Bas. ab. Steph. πρὸς τῷ, quod Astius iam in prima ed. praeeunte Stephano (in adnot. p. 20.) correxit. Gaisfordius dativum tenuit, qui sensum pervertit.

ἥμεροι] ἥμερον Vind. D. Stob. cod. A. ἡμέτεροι Vind. B.

αὐτοῖς] Ita Bekkerus secundum Par. A. Ven. B. Mon. B. dedit pro vulgato ante ipsum αὑτοῖς, quod in reliquis codicibus esse perhibet. Sed Vind. B. habet αὑτοῖς, quod etiam Stephanus l. c. reposuit. Stallbaumius tacite Bekkerum secutus est.

γε] γ' Vind. D.

δεῖν] δ. εἶναι Par. DK. Mon. B. Flor. U.

παρεσκευάσθαι] παρασκευάσθαι Ven. B. Amb. C. et cum ε super secunda Vind. D. παρασκευάσασθαι Par. A. Vind. E. Vat. H. Flor. AC. quae permutatio saepe facta est.

μήτε] μήποτε Vind. E.

εἶναι παύσοι] ἀναγκάσει Stob. Id depravatum videtur ex εἶναι παύσει, quod in Flor. R. legitur et a Bekkero ex Vind. B. Ang. B. ut ait, receptum est. Sed in Vind. B. idem exstat, quod Bekkerus in Vat. M. reperit, παύσῃ. Neque aliud ex Vind. F. enotatum video. Reliqui omnes cum editis ante Stephanum παύσοι habent (Vind. E. cum η super ultima.) Stephanus παύσῃ fecit, haud dubie propter ἐπάρῃ, modi non ferens enallagen. Eum in prima ed. secutus Astius in altera et tertia παύσοι restituit. Idem tenuit Stallbaumius et optativum a praecedente φαίη ἂν pendere ostendit; recte, si hoc ex illius mente referri statuit. Cf. p. 393. E.

αὐτοὺς] om. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Duobus modis optimos esse decet eos, qui optima educatione usi civitatem custodiunt, primum ipsos per se spectatos, quatenus homines sunt et ad humanae virtutis normam exiguntur, tum erga reliquos cives. Illud pronomine αὐτοὺς, hoc sequentibus verbis significatum est, ad quae αὐτοὺς trahi non debet, quemadmodum librarius Vind. B. commate post παύσῃ posito fecit. In editionibus antiquis post αὐτοὺς positum est, quod perspicuitatis gratia reliqui.

D κακουργεῖν τε μὴ ἐπάρῃ περὶ τοὺς ἄλλους πολίτας. Καὶ ἀληθῶς γε φήσει. Ὅρα δή, εἶπον ἐγώ, εἰ τοιόνδε τινὰ τρόπον δεῖ αὐτοὺς ζῆν τε καὶ οἰκεῖν, εἰ μέλλουσι τοιοῦτοι ἔσεσθαι· πρῶτον μὲν οὐσίαν κεκτημένον μηδεμίαν μηδένα ἰδίαν, ἂν μὴ πᾶσα ἀνάγκη· ἔπειτα οἴκησιν καὶ ταμιεῖον μηδενὶ εἶναι μηδὲν τοιοῦτον, εἰς ὃ οὐ πᾶς ὁ βουλόμενος εἴσεισι· τὰ δ' ἐπιτήδεια, ὅσων δέονται ἄν-
E δρες ἀθληταὶ πολέμου σώφρονές τε καὶ ἀνδρεῖοι, ταξαμένους παρὰ τῶν ἄλλων πολιτῶν δέχεσθαι μισθὸν τῆς φυλακῆς τοσοῦτον, ὅσον μήτε περιεῖναι αὐτοῖς εἰς τὸν ἐνιαυτὸν μήτε ἐνδεῖν· φοιτῶντας δὲ εἰς ξυσσίτια ὥσπερ ἐστρατοπεδευμένους κοινῇ ζῆν· χρυσίον δὲ καὶ ἀργύριον

τε μὴ] μήτε Stob.
ἐπάρῃ] ἐπάγῃ margo Ald. et Basil. prioris. ἐπάροι Lob. Vind. DF. Vat. B. Ang. B. Flor. L. et cum αι super penultima R. ἐπαίρει Stob. ἐπαροίη Ast. sec. ἐπαρεῖ Bekkerus et Ast. tert. ἐπαροῖ Stallbaumius, quod et per se optimum est, et nonnihil commendationis a codicibus habet. Sed coniunctivum facile ferent, qui ad particulam μὴ attenderint, quae non ut prior post ἥτις cum enclitico in unum coniuncta, sed verbo proxime admota vetanti similis facta mutandae orationis occasionem dedit. Sensus est: *eamque comparationem talem esse debere, ut ne custodes ad reliquos cives laedendos incitet.*

D γε] *om.* Vind. D.
ἐγὼ — τρόπον] *om.* Ang. B.
εἰ] οὐ Lob. Vind. BD. Flor. L. Vat. M. et int. vers. super vulgato B.
δεῖ] δ. οὐ Vind. E.
ζῆν] ζεῖν Stob. cod. A.
μὲν] μὲν οὖν Par. K. sec. Bekk.
κεκτημένον] κεκτημένους Vind. D. Par. K. Mon. B. κεκτημένοι Amb. C. κεκτημένων Stob. cod. AB. Trinc.
μηδεμίαν] post ἰδίαν Vind. B. οὐδὲ μίαν Stob. sed eius cod. A. μηδὲ μίαν habet.

μηδένα] οὐδένα Vind. E.
ἰδίαν] *om.* idem et Amb. C.
ἂν] ἢν Stob.
ταμιεῖον] ταμεῖον Flor. L.
εἴσεισι] εἴσεισιν idem.
δέονται] *om.* Mon. B.
πολέμου] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

E πολιτῶν] *om.* Stob. cod. A.
φυλακῆς] φυλακικῆς Stob. Gesn. (cod. B.) Bas. a.
ὅσον μήτε] ὅς μ. Vat. B. ὅσον μὴ Stob. cod. A.
δὲ εἰς] δ' εἰς Stob. δὲ ἐς Lob. Vind. D. Vat. BM. Flor. L. Bekkerus. Cf. praefatio.
ξυσσίτια] ξυσσύτια Vind. D.
ὥσπερ] ὡς Stob. cod. A.
ἐστρατοπεδευμένους] ἐστρατοπεδευομένους Vind. E. Vat. M. ἐξεστρατοπεδευμένους Stob. „al. deest ἐξ syllaba." Gesn.
ζῆν] ζεῖν Stob. cod. A.
παρὰ θεῶν] περὶ θ. Flor. L.
αἰεὶ] ἀεὶ Stob. Bekkerus et Stallbaumius tacentes. *om.* Fic.
τῇ ψυχῇ] τῇ *om.* Stob. Trinc.
ὅσια] ὅσιον Lob. Vind. BDE. Ven. B. Par. D. Ang. B. Vat. M. Flor. LRTV. Cf. Plutarchus mor. p. 820. A: ὥσπερ οὖν ὁ Πλάτων ἀκουστέον εἶναι τοῖς νέοις ἔλεγεν ἐκ παίδων εὐθύς, ὡς οὔτε περικεῖσθαι χρυσὸν αὐτοῖς ἔξωθεν οὔτε κεκτῆσθαι θέμις οἰκεῖον ἐν τῇ ψυχῇ συμμεμιγμένον ἔχοντας,

εἰπεῖν αὐτοῖς ὅτι θεῖον παρὰ θεῶν αἰεὶ ἐν τῇ ψυχῇ ἔχουσι καὶ οὐδὲν προσδέονται τοῦ ἀνθρωπείου, οὐδὲ ὅσια τὴν ἐκείνου κτῆσιν τῇ τοῦ θνητοῦ χρυσοῦ κτήσει ξυμμιγνύντας μιαίνειν, διότι πολλὰ καὶ ἀνόσια περὶ τὸ τῶν πολλῶν νόμισμα γέγονε, τὸ παρ' ἐκείνοις δὲ ἀκή- 417 ρατον, ἀλλὰ μόνοις αὐτοῖς τῶν ἐν τῇ πόλει μεταχειρίζεσθαι καὶ ἅπτεσθαι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου οὐ θέμις, οὐδ' ὑπὸ τὸν αὐτὸν ὄροφον ἰέναι οὐδὲ περιάψασθαι οὐδὲ πίνειν ἐξ ἀργύρου ἢ χρυσοῦ. καὶ οὕτω μὲν σῴζοιντ' ἂν καὶ σῴζοιεν τὴν πόλιν· ὁπότε δ' αὐτοὶ γῆν τε ἰδίαν καὶ οἰκίας καὶ νομίσματα κτήσονται, οἰκονόμοι μὲν καὶ γεωργοὶ ἀντὶ φυλάκων ἔσονται, δεσπόται

αἰνιττόμενος, οἶμαι, τὴν ἐκ γένους διατείνουσαν εἰς τὰς φύσεις αὐτῶν ἀρετήν, οὕτω παραμυθώμεθα τὴν φιλοτιμίαν λέγοντες ἐν ἑαυτοῖς χρυσὸν ἔχειν ἀδιάφθορον καὶ ἀκήρατον καὶ ἄχραντον ὑπὸ φθόνου καὶ μώμου τιμήν. Ad nostrum locum pariter atque ad Leg. L. V. p. 741. E. respexit Clemens Al. Paedag. L. II. p. 189, 11.

θνητοῦ] *om.* Stob. cod. B.

χρυσοῦ] χρυσίου Vind. F. Flor. RT.

κτήσει] κτῆσιν Vind. F.

περὶ τὸ] τὸ *om.* Ven. C. Par. DK. Mon. B. Amb. C. editi ante Astium, qui statim in pr. ed. ex Stobaeo articulum iam a Stephano in adnot. p. 20. desideratum restituit. Pro περὶ Stephani editio παρὰ habet, operarum, puto, negligentia, cuius tamen et ipse in adnotatione particeps factus est.

417 ἐκείνοις δὲ] Hoc δὲ Lob. int. vers. habet.

χρυσοῦ] χρυσίου Lob. Vind. BD. Vat. BM. Par. K. Mon. B. Flor. RU.

καὶ ἀργύρου] καὶ ἀργυρίου Lob. Vind. D. Vat. BM. Par. DK. Ven. C. Mon. B. Flor. RU. *om.* Vind. B.

οὐδ'] οὐδὲ Stob.

ὑπὸ τὸν αὐτὸν ὄροφον ἰέναι] Pro αὐτὸν Ang. B. Flor. R. et a m. s. Mon. B. αὐτῶν habent. Faehsius, ut refert Stallbaumius, αὐτῶν malebat. *sub tecto suo recipere* Fic. ἰέναι *om.* Vind. B.

περιάψασθαι] περιάψεσθαι Amb. C. Vat. H. Flor. AC. περιάπτεσθαι Flor. T.

πίνειν] πείλειν Stob. cod. B. πίλειν Trinc.

ἐξ] τῷ Stob. Trinc.

ἀργύρου] ἀργυροῦ Par. D.

ἢ] καὶ Vind. D.

μὲν σῴζοιντ' ἂν] μέντ' ἂν σῴζοιντο Vind. E. Ven. B. μέντ' ἂν σῴζοντο Flor. C. μὲν σῴζειν τ' ἂν Ald. μὲν σῴζοιντό τε ἂν Stob. μὲν σῴζοιντό τ' ἂν Mon. B. Bekkerus et Stallbaumius.

ὁπότε δ'] In Par. K. αν super ε adscriptum est. Idem sec. Bip. cum Vind. F. Stob. δὲ habet.

αὐτοὶ γῆν τε ἰδίαν] αὐτοῦ τήν τε ἰδέαν Stob. cod. A. Trinc.

κτήσονται] κτήσοιντο Vind. E. χρήσονται Flor. L. κτήσωνται cum ο super ω Par. K. sec. Bip. κτήσονται cum ω super ο sec. Bekk.

μὲν] *om.* Vind. E. Amb. C. Flor. AC. et a m. pr. Ven. B.

δεσπόται δ'] δ. δὲ Vind. F. δ. δὲ καὶ Stob.

B δ' ἐχθροὶ ἀντὶ ξυμμάχων τῶν ἄλλων πολιτῶν γενήσονται, μισοῦντες δὲ δὴ καὶ μισούμενοι καὶ ἐπιβουλεύοντες καὶ ἐπιβουλευόμενοι διάξουσι πάντα τὸν βίον, πολὺ πλείω καὶ μᾶλλον δεδιότες τοὺς ἔνδον, ἢ τοὺς ἔξωθεν πολεμίους, θέοντες ἤδη τότε ἐγγύτατα ὀλέθρου αὐτοί τε καὶ ἡ ἄλλη πόλις. τούτων οὖν πάντων ἕνεκα, ἦν δ' ἐγώ, φῶμεν οὕτω δεῖν κατεσκευάσθαι τοὺς φύλακας οἰκήσεώς τε πέρι καὶ τῶν ἄλλων, καὶ ταῦτα νομοθετήσω-C μεν, ἢ μή; Πάνυ γε, ἦ δ' ὅς, ὁ Γλαύκων.

ξυμμάχων] συμμ. (Par. D. Mon. B. Flor. U.) Ald. Bas. ab. Steph. tacentibus Bip.

B τῶν ἄλλων] om. Vind. B.

δὴ] om. Stob.

διάξουσι πάντα] διώξουσι πάντες Vind. D.

πλείω] πλεῖον Vind. EF. Par. K. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. RTUV. Stob. Stallbaumius. Idem Astius in sec. receperat, sed iam in comm. retractare coepit, quod πλείω „sic adverbialiter" saepius legatur, ut apud Xenoph. Hier. 1, 8. 4, 6. al. et πλεῖον interpretatio illius esse possit. Ea vero falsa esset. Nam aliud est πολλὰ δεδιέναι, aliud πολύ. Pluralis occasiones timoris indicat; singularis tautologiam faceret.

δεδιότες] ὑποδεδιότες Stob. cod. A. δειδιότες Trinc. Etiam Vind. B. ε primae syllabae cum litura habet.

ἔξωθεν] ἔξωθε Amb. C. Cf. ad L. II. p. 363. D.

αὐτοί τε] αὐτή τε Vind. EF.

κατεσκευάσθαι] κατεσκευᾶσθαι Lob. κατασκευάσθαι Vind. E.

τοὺς φύλακας] τούς τε φ. Ven. B. Vind. E. Mon. B. Amb. C. Vat. HM. (Flor. ACTUV.) editi ante Astium.

νομοθετήσωμεν] νομοθετήσομεν Vind. BE(F.) Ven. B. Par. DK. Vat. HM. (Flor. CV.) cum editis ante Bekkerum.

τέλος τοῦ Πολιτειῶν ἢ περὶ δικαίου, τρίτος Ald. Bas. ab. (hae τρίτον.)

ΛΟΓΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ.

445 Καὶ ὁ Ἀδείμαντος ὑπολαβὼν Τί οὖν, ἔφη, ὦ Σώ- 419
κρατες, ἀπολογήσῃ, ἐάν τίς σε φῇ μὴ πάνυ τι εὐδαίμονας ποιεῖν τούτους τοὺς ἄνδρας, καὶ ταῦτα δι' ἑαυτούς,

Huius quoque libri inscriptionem Lob. Vind. BE. atque editiones similem habent secundi, sed personarum mentionem Lob. in margine nullam facit. Vind. D. plane ut Lob. Πλάτωνος πολιτειῶν, . Δ. praescripsit, Flor. AC. Πολιτειῶν ἢ περὶ δικαίου λόγος τέταρτος, Flor. U. (ut Ald. Bas. a.) Πλάτωνος Πολιτειῶν τετάρτη, Flor. V. Πλάτωνος Πολιτείας ἢ περὶ δικαίου.

419 Τί οὖν] om. Flor. L. οὖν om. Fic.

ἀπολογήσῃ] ἀπολογήσει Ang. B. Flor. R. Bekkerus et Stallbaumius.

τίς σε] Ita Flor. A. τις σὲ editi ante Bekkerum.

πάνυ τι] π. τοι Lob. Vind. BDE. Vat. BM. Par. DK. Mon. B. et a m. s. Ven. C. πάνυη Vind. F. Ang. B. Flor. R.

εὐδαίμονας] εὐδαιμονίας Lob. Flor. L.

καὶ ταῦτα δι' ἑαυτούς] κ. τ. δι' αὐτοὺς Par. K. sec. Bip. „Mihi venit in mentem aliquando suspicari scribendum esse, καὶ ταῦτα δή, αὐτοῖς ὧν ἐστὶ μὲν etc. Fic. quidem certe lectionem illam δι' ἑαυτοὺς non agnoscit. quippe qui vertat, Quid o Socrates afferes, inquit, si quis te dicat non multum hos viros beatos efficere? quum tamen ipsi sint quorum re vera est civitas. Si tamen illam retinere oporteat, videndum an haec verba, εὐδαίμονας δι' ἑαυτούς, significare possint, Felices illis bonis quae suo labore suaque industria comparare possunt.“ Steph. adnot. p. 20. αὐτοῖς, quod alio referri non posset, nisi ad ἀπολογήσῃ, minime aptum esset, quum Socrates non adversus custodes, sed adversus accusatorem pronomine τὶς significatum defendere se deberet. Non magis probabilis est interpretatio illa vulgatae lectionis, quia καὶ ταῦτα ad totam dictionem μὴ πάνυ τι εὐδαίμονας ποιεῖν, non ad adiectivum solum pertinet. Buttmannus probante Morgensternio comment. p. 215. secundum Par. K. καὶ ταῦτα δὴ αὐτοὺς coniecit, eo sensu, quem Ficinus expressit, qui minime ineptus est. Sed vulgata sententiam aeque bonam et, ni fallor, magis reconditam atque argutam habet. Scilicet civitatis caussa Socrates illa custodes conditione esse voluerat, quam Adimantus sibi parum felicem videri demonstrat. Civitas autem, si quaeratur, cuia sit, tota custodum esse reperiatur. Ita custodes, dum civitatis caussa minus beati esse iubentur, re vera sua ipsorum caussa affliguntur, quod profecto mirum est et excusatione eget. Pro ἑαυτοὺς poterat αὐτοὺς poni; sed reflexivum, quo Platonem alibi vidimus liberius uti, hic legiti-

ὧν ἔστι μὲν ἡ πόλις τῇ ἀληθείᾳ, οἱ δὲ μηδὲν ἀπολαύουσιν ἀγαθὸν τῆς πόλεως οἷον ἄλλοι ἀγρούς τε κεκτημένοι καὶ οἰκίας οἰκοδομούμενοι καλὰς καὶ μεγάλας καὶ ταύταις πρέπουσαν κατασκευὴν κτώμενοι καὶ θυσίας θεοῖς ἰδίας θύοντες καὶ ξενοδοκοῦντες καὶ δὴ καί, ἃ νῦν δὴ σὺ ἔλεγες, χρυσόν τε καὶ ἄργυρον κεκτημένοι καὶ πάντα ὅσα νομίζεται τοῖς μέλλουσι μακαρίοις εἶναι· ἀλλ' ἀτεχνῶς, φαίη ἄν, ὥσπερ ἐπίκουροι μισθωτοὶ ἐν 420 τῇ πόλει φαίνονται καθῆσθαι οὐδὲν ἄλλο, ἢ φρουροῦντες. Ναί, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ταῦτά γε ἐπισίτιοι καὶ οὐδὲ μισθὸν πρὸς τοῖς σιτίοις λαμβάνοντες ὥσπερ οἱ ἄλλοι,

mum est et ex oratione recta, qua δι' ἑαυτοὺς οὐκ εὐδαίμονες εἶναι dicerentur, in obliquam transiit. Aliter Astius, cui Stallbaumius et Schleiermacherus assensi sunt, haec intelligit et L. V. p. 466. A. conferri iubens, quo loco custodibus, οἷς ἐξὸν πάντα ἔχειν τὰ τῶν πολιτῶν οὐδὲν ἔχοιεν, felicitas eripi visa dicitur, δι' ἑαυτοὺς *sua ipsorum culpa* interpretatur; qua ratione ποιεῖν iam non *efficere* significabit, sed *exhibere, sistere*, quod ipsum, si custodes sua culpa minus felices essent, Socrati vitio verti non poterat. Neque vero erat ea custodum culpa, sed legislatoris, qui iniquius eis consuluisset.

ὧν ἔστι] ἔνεστι Par. K. Etiam in Vind. F. ἐν a m. s. his praepositum legitur.

ἀπολαύουσιν] ἀπολαύσωσιν Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ἄλλοι] οἱ ἄλλοι Ven. B. (Vind. F. Flor. U. Par. K. sec. Bip.) editiones omnes. Articulo opus non est, quum minime omnes reliqui cives eis bonis gaudeant, quibus custodes carere dicuntur. Participia autem non ad ἄλλοι, sed ad ἀπολαύουσιν refero, ut custodes negentur agros possidere, domos exstruere, reliqua, quae alii faciant, facere atque ita civitate frui. Eadem Astii sententia in comm. fuit, qua postea mutata in interpretatione tertiae editioni addita Ficinum sequitur pronomine relativo participia explicantem. Nescio, quid eum moverit, sed mihi videtur Adimantus, si ista de aliis potius, quam de custodibus, praedicasset, post μακαρίοις εἶναι mutati subiecti significationem aliquam facere, οὗτοι δὲ vel tale quid dicere debuisse. Itaque post πόλεως, ubi Stephanus signum interrogandi posuit, etiam comma, quod reliqui habent, non minus, quam alterum post ἄλλοι a Bekkero quoque et Stallbaumio abiectum delevi.

τε] *om.* Vind. B.

καλὰς καὶ μεγάλας] *magnificas* Fic.

θεοῖς] *om.* Vind. F. a m. pr.

ἰδίας] ἰδίως Vind. B. ἰδίοις Par. K. sec. Bip. Et in Ven. B. οις super ας scriptum est.

ἔλεγες] λέγεις Amb. C. a m. pr.

φαίνονται] φαίνωνται Vind. E.

καθῆσθαι] κεκτῆσθαι margo 420 Ven. B. (Flor. R. Par. K. sec. Bip.) editi ante Astium, qui ex Ficini interpretatione (*sedent*) veram lectionem eruit. κατῆσθαι Vind. F. *om.* Ven. B. De verbo καθῆσθαι cf. Wyttenbach. an. in Plut. Vol. I. p. 363.

ἄλλο] ἀλλ' Vind. F. Flor. AR. ἀλλ' Ang. B.

φρουροῦντες] φρορουῦντες Flor. AR. si operae Stallbaumii non

ὥστε οὐδ' ἂν ἀποδημῆσαι βούλωνται ἰδίᾳ, ἐξέσται αὐτοῖς, οὐδὲ ἑταίραις διδόναι οὐδ' ἀναλίσκειν ἄν κοι βούλωνται ἄλλοσε, οἷα δὴ οἱ εὐδαίμονες δοκοῦντες εἶναι ἀναλίσκουσι. ταῦτα καὶ ἄλλα τοιαῦτα συχνὰ τῆς κατηγορίας ἀπολείπεις. Ἀλλ', ἦ δ' ὅς, ἔστω καὶ ταῦτα κατηγορημένα. Τί οὖν δὴ ἀπολογησόμεθα, φῄς; Ναί. B Τὸν αὐτὸν οἶμον, ἦν δ' ἐγώ, πορευόμενοι εὑρήσομεν, ὡς ἐγᾦμαι, ἃ λεκτέα. ἐροῦμεν γάρ, ὅτι θαυμαστὸν μὲν ἂν οὐδὲν εἴη, εἰ καὶ οὗτοι οὕτως εὐδαιμονέστατοί εἰσιν, οὐ μὴν πρὸς τοῦτο βλέποντες τὴν πόλιν οἰκίζομεν, ὅπως ἕν τι ἡμῖν ἔθνος ἔσται διαφερόντως εὔδαιμον,

peccarunt. φρονοῦντες Ven. B. φρονρσῦντες; Bas. ab.

γε] γ' Ang. B. δὲ Vind. D. Athenaeus L. VI. p. 246. F: ἐπισίτιοι γὰρ καλοῦνται οἱ ἐπὶ τροφαῖς ὑπουργοῦντες. Πλάτων ἐν τετάρτῳ Πολιτείας· καὶ ταῦτ' (ita cod. B. ταῦτα cod. P. cum ed. pr. et Cas.) ἐπισίτιοι καὶ οὐδὲ μισθὸν πρὸς τοῖς σιτίοις ὥσπερ οἱ ἄλλοι λαβόντες. Cf. scholiastes ad h. l. et Hesychius.

πρὸς] ἐν Vind. D.

λαμβάνοντες] post ἄλλοι Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ὥστε] ὥστ' Lob. Vind. BDF. Ang. B. Vat. M.

οὐδὲ ἑταίραις] Ita Par. A. Ven. C. (a m. pr.) Vat. H. Vind. F. a m. pr. et margo Par. D. οὐδ' ἑταίραις Vind. E. Flor. AC. οὐδὲ ἑταίροις Amb. C. οὐδ' ἑτέροις Ven. C. sec. Astium, Vind. D. Par. K. sec. Bip. Flor. RTUV. οὐδὲ ἑτέροις Vind. F. a m. s. Vat. BM. Par. D. et sec. Bekk. Ven. C. a m. s. et Par. K. οὐδετέροις Lob. Vind. B. quem Bekkerus tantum ἑτέροις exhibere significans, in priore discrepare a vulgata non ostendens, ne in reliquis quidem codicibus elisionis rationem habuisse et de Ven. C. Par. K. minus accurate, quam Astius et Bipontini retulisse videtur. οὐδὲ ἄλλοις Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph.

κοι] Ita Par. ADK. Vind. DF. Vat. B. Ven. C. Ang. B. Flor. ARUV. κου Mon. B. κῃ reliqui codices cum editis ante Bekkerum.

βούλωνται] βούλονται Vind. E.

τοιαῦτα] *om.* Par. DK. Mon. B. Amb. C. Flor. U.

ἀπολείπεις] *praetermittebas* Fic.

κατηγορημένα] κεκατηγορημένα Par. K. sec. Bekk.

οὖν] αὖ Amb. C.

δὴ] *om.* Ang. B. Flor. R.

ἀπολογησόμεθα] *defendamus superiora* Fic.

φῄς; Ναί.] ἔφη; Vind. F.

θαυμαστὸν] *om.* Amb. C.

ἂν οὐδὲν] Ita Par. A. Lob. Vind. BD. Ven. C. Vat. BHM. Ang. B. Flor. ACLRV. ἂν οὐδὲν ἂν Par. DK. Vind. E. οὐδὲν Vind. F. οὐδὲν ἂν Mon. B. Ven. B. (Flor. TU.) cum editis ante Bekkerum.

καὶ οὗτοι] καὶ non expressit Fic.

τοῦτο] τοῦτον Vind. D.

εὔδαιμον] εὐδαῖμον Vind. F. ut Symp. p. 193. C. cod. Clarkii, et ὦ εὐδαῖμον infra L. V. p. 450. C. Lob. Vind. BD. Vat. BM. de quo cf. scholia Veneta ad Il. III. 182.

ἀλλ' ὅπως ὅτι μάλιστα ὅλη ἡ πόλις· φήθημεν γὰρ ἐν τῇ τοιαύτῃ μάλιστα ἂν εὑρεῖν δικαιοσύνην καὶ αὖ ἐν C τῇ κάκιστα οἰκουμένῃ ἀδικίαν, κατιδόντες δὲ κρῖναι ἂν ὃ πάλαι ζητοῦμεν. νῦν μὲν οὖν, ὡς οἰόμεθα, τὴν εὐδαίμονα πλάττομεν οὐκ ἀπολαβόντες ὀλίγους ἐν αὐτῇ τοιούτους τινὰς τιθέντες, ἀλλ' ὅλην· αὐτίκα δὲ τὴν ἐναντίαν σκεψόμεθα. ὥσπερ οὖν ἂν εἰ ἡμᾶς ἀνδριάντας γράφοντας προσελθών τις ἔψεγε λέγων, ὅτι οὐ τοῖς καλλίστοις τοῦ ζώου τὰ κάλλιστα φάρμακα προστίθεμεν· οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ, κάλλιστον ὄν, οὐκ ὀστρείῳ ἐναληλιμ-

ὅτι μάλιστα] ὁτιμάλιστα Vind. D(F.) Steph.

ὅλη ἡ πόλις] Aristoteles post ea, quae ad L. III. p. 415. A. excerpsimus, in reprehendendo magistro ita pergit: Ἔτι δὲ καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ἀφαιρούμενος τῶν φυλάκων ὅλην φησὶ δεῖν εὐδαίμονα ποιεῖν τὴν πόλιν τὸν νομοθέτην. ἀδύνατον δὲ εὐδαιμονεῖν ὅλην μὴ τῶν πλείστων ἢ μὴ πάντων μερῶν ἢ τινῶν ἐχόντων τὴν εὐδαιμονίαν. οὐ γὰρ τῶν αὐτῶν τὸ εὐδαιμονεῖν, ὥσπερ τὸ ἄρτιον· τοῦτο μὲν γὰρ ἐνδέχεται τῷ ὅλῳ ὑπάρχειν, τῶν δὲ μερῶν μηδετέρῳ· τὸ δ' εὐδαιμονεῖν ἀδύνατον. ἀλλὰ μὴν εἰ οἱ φύλακες μὴ εὐδαίμονες, τίνες ἕτεροι; οὐ γὰρ δὴ οἵ γε τεχνῖται καὶ τὸ πλῆθος, τὸ τῶν βαναύσων. Quam reprehensionem non cadere in Platonem ostendit Morgensternius comm. p. 166. Scilicet felicitas non eripitur custodibus: tantum ne eius, quae vulgo maxima putatur, prae ceteris participes fiant, cavetur.

τῇ τοιαύτῃ] ταύτῃ Amb. C. Flor. T.

μάλιστα] μάλιστ' Vind. F. Ang. B. Flor. AR. Stallbaumius.

ἂν εὑρεῖν] ἀνευρεῖν Vind. BD. Par. D. Vat. M.

κατιδόντες] κατιδόντα Mon. B.

C κρῖναι] κρίναι Lob. Vind. B.

ὀλίγους] post τοιούτους positum esse in Vind. B. Bekkerus tradit, quod a me observatum non est.

τοιούτους] ὀλίγους Amb. C.

τιθέντες] Ita Par. A. Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. θέντες reliqui codices editionesque omnes, quod Bekkerus et Stallbaumius comma post ἀπολαβόντες tenentes nescio utrum anteriorem tempore, an aequalem τῷ ἀπολαβεῖν actionem significare statuerint. Sed utrovis modo acceperis, praecedens πλάττομεν et sequentia ἀλλ' ὅλην commodius habere videntur, si τιθέντες intercedit, ut sensus sit: *nunc civitatem felicem fingimus non ita, ut parte detracta paucos quosdam in ea felicitate impertiamus, sed ut totam.* Cui sententiae comma illud minus convenit.

σκεψόμεθα] σκεψώμεθα Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L. et a m. s. Ven. C. σκεψοίμεθα Mon. B.

οὖν] *om.* Flor. R. Fic.

ἂν] *om.* Vind. F. Ang. B. Vat. H.

εἰ] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Amb. C. Flor. LT.

ἀνδριάντας] ἀνδρίαντας Ald. Bas. a. ἀνδριάντα Vind. F. Ang. B. Flor. R. *figuram hominis* Fic. Antiatticista Bekkeri p. 82, 11: ἀνδριάς· καὶ ἐπὶ γραφῇ. (Ita Bekkerus codicis scripturam καὶ ἐπιγραφή correxit.) Πλάτων Πολιτείᾳ, Μένανδρος Δυσκόλῳ. (p. 53. ed. Meinekii.) Cf. Lex. rhet. Bekk. p. 210, 15: ἀνδριάντα· σημαίνει καὶ τὴν γραφήν, ὥσπερ ὁ Πλάτων. et p. 211, 14:

μένοι εἶεν, ἀλλὰ μέλανι· μετρίως ἂν ἐδοκοῦμεν πρὸς D αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι λέγοντες· ὦ θαυμάσιε, μὴ οἴου δεῖν ἡμᾶς οὕτω καλοὺς ὀφθαλμοὺς γράφειν, ὥστε μηδὲ ὀφθαλμοὺς φαίνεσθαι, μηδ' αὖ τἆλλα μέρη, ἀλλ' ἄθρει εἰ τὰ προσήκοντα ἑκάστοις ἀποδιδόντες τὸ ὅλον καλὸν ποιοῦμεν· καὶ δὴ καὶ νῦν μὴ ἀνάγκαζε ἡμᾶς τοιαύτην εὐδαιμονίαν τοῖς φύλαξι προσάπτειν, ἣ ἐκείνους πᾶν μᾶλλον ἀπεργάσεται, ἢ φύλακας. ἐπιστάμεθα γὰρ καὶ E τοὺς γεωργοὺς ξυστίδας ἀμφιέσαντες καὶ χρυσὸν περιθέντες πρὸς ἡδονὴν ἐργάζεσθαι κελεύειν τὴν γῆν, καὶ

ἀνδριάντα· τὸν χαλκοῦν ἢ τὸν λίθινον, ἢ καὶ τὴν γραφήν. Quibus testimoniis ego propterea, quod statuis quoque colores illinere Graeci consueverint, fidem abrogari nolim. Rudis enim artis ista consuetudo fuerat et Platonis aetate haud dubie deposita. Cf. Meyeri historia artis I. p. 119. sq. et eiusdem adnotatio ad Winckelmanni opera T. V. p. 509. Ceterum grammaticos singularem h. l. legisse probabile est, qui tamen plurali pronominis (ἡμᾶς) non satis congruere videtur.

προσελθών τις ἔψεγε λέγων] ἔψ. λέ. τ. πρ. Vind. B. πρ. τις ἂν ἔψ. λ. Amb. C. πρ. ἄν τις ἔψ λ. Vind. E(F.) Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRV. Ald. Bas. ab. Steph. Stallbaumius. *nos vituperaret* Fic. Particulam ἂν participio προσελθὼν salvis linguae legibus addi potuisse Astius in comm. non sine ratione statuit. Neque vero tamquam soloecam puto Schaeferum in Melet. p. 102. eam secundum Par. K. eiiciendam censuisse, sed tamquam minus aptam. Quid enim opus erat *fortasse* aliquem et *aliqua conditione* accessurum significare? Ceterum codices de ea recipienda cogitare vetant, neque in tertia ed. recepit Astius.

τοῦ ζώου] *om.* Vind. D.

προστίθεμεν] προστιθεῖμεν, quod Schaeferus l. c. malebat, in nullo codice repertum est. Vulgatam idoneis exemplis tuetur Astius in comm.

οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ] τὸν γὰρ ὀφθαλμὸν Vind. D.

ἐναληλιμμένοι] ἐναληλειμμένοι Par. K. Vind. F. ἐναληλισμένον Flor. L.

εἶεν] εἶμεν Vind. D.

ὦ θαυμάσιε] *om.* Fic. D

μηδὲ] μηδ' Vind. F. Ang. B. Flor. R.

αὖ] οὖν Ang. B.

τἆλλα] τ' ἄλλα Vind. DE. τἄλλα Steph.

ἄθρει] *considerare eum debere* Fic. Idem infra inter ἡμᾶς et τοιαύτην interponit *diceremus*.

ἑκάστοις] ἑστοις Vind. E.

ποιοῦμεν] ποιοῖμεν Vind. B. Pro puncto colon apposui, quia sequentia verba apodosin illorum ὥσπερ οὖν μετρίως ἂν ἐδοκοῦμεν continent ob interiectum alloquium eodem modo conformatam. Pro μὴ ἀνάγκαζε exspectari poterat οὐ δεῖ.

ἐπιστάμεθα] ἐπίσταμεν Vind. F. *sciremus* Fic.

ξυστίδας] Cf. Timaei lex. p. 188. E ibique Ruhnkenius, qui glossam lexici rhetorici (p. 284, 14. Bekk.) in qua ξύστις scribitur, et scholion ad Theocriti Id. II. 74. ξύστις Ἀττικῶς, ξυστὶς κοινῶς pronuntiatum tradens laudavit. Etiam scholiastes Aristophanis Nub. 70: ξύστιδα· προπαροξύνουσιν. Secundum haec Astius in tert. ed. ξύστιδας scripsit. Codices in ξυ-

τοὺς κεραμέας κατακλίναντες ἐπὶ δεξιὰ πρὸς τὸ πῦρ διαπίνοντάς τε καὶ εὐωχουμένους, τὸν τροχὸν παραθεμένους, ὅσον ἂν ἐπιθυμῶσι κεραμεύειν, καὶ τοὺς ἄλ-

στίδας consentiunt, item scholiastes ad h. l.

κεραμέας] κεραμεοὺς Amb C.

κατακλίναντες] κατακλίνοντες Vind. D. ἐπικλίναντες Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACLTV.

ἐπὶ δεξιὰ] ἐπιδέξια Par. A. Astius in sec. et tert. ed. probante Stallbaumio. ἐπὶ δεξιᾶ Ven. C. Amb. C. et, sup. ἀν, Lob. ἐπὶ δεξιὰν Vind. B. Vat. M. *a dextra* Fic. ἐπιδέξια etiam Casaubonus ad Athen. anim. T. I. p. 168. Schw. scribendum putabat: *ad ignem in stratis commode et eleganter collocantes.* Id licet non omnino ineptum sit, minus tamen aptum est, quum non tam de artificio et scientia collocantium, quam de positura accumbentium sermo sit, et loci significatio propter verbum κατακλίνειν paene necessaria videatur. Quare si tamen codicis Par. A. auctoritate ἐπιδέξια scribatur, eodem modo, quo Hom. Il. II. 353. et Od. XXI. 141. interpretandum et pro synonymo dictionis ἐπὶ δεξιὰ habendum sit. Sed apud Homerum quoque nescio an rectius sit ἐπὶ δεξιά, quae Il. VII. 238. (οἶδ' ἐπὶ δεξιά, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν) et XII. 239. (εἴτ' ἐπὶ δεξί' ἴωσι πρὸς Ἠῶ τ' Ἠέλιόν τε, εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοί γε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα) vulgata scriptura est, et alterum ex analogia dictionis ἐνδέξια, quae nihil aliud nisi una et adverbii instar esse potest, non satis prudenter conflaverint. Certe pro ἐπιδεξίως, *dextere*, *commode*, cui significationi Eustathius p. 902, 16. Rom. scripturam coniunctam tribuit, divisis vocabulis *dextrum latus* (ἐκ τῶν δεξιῶν) indicari tradens, Homerus neutro loco videtur dixisse. Cf. Buttmanni Lexil. I. p. 173. Neque exiguum ad divisionem momentum habet, quod Od. V. 277. Vlyssem Calypso dicitur iussisse Ἄρκτον ποντοπορευέμεναι ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα, quod posteriores ita imitati sunt, ut praepositionem a nomine haud dubie separavisse videantur, velut Hermodemus in scholio quodam apud Heynium ad Il. T. IIII. p. 688. Aratus Phaen. 278. (κατὰ δεξιὰ χειρὸς Κηφείης τάρσοιο τὰ δεξιὰ πείρατα φαίνων) Sophocles Tript. fr. 1. (τὰ δ' ἐξόπισθε χειρὸς εἰς τὰ δεξιὰ Οἰνωτρία — σε δέξεται) secundum quae etiam ἐπὶ δεξιὰ legendum erit non solum in Theocriteis Id. XXV. 18. et apud Pindarum Pyth. VI. 19. ubi additum est χειρός, sed ubicunque omisso manus nomine res eadem designatur, ut Aristoph. Pac. 957: περίιθι τὸν βωμὸν ταχέως ἐπὶ δεξιά. Av. 1567: οὗτος, τί δρᾷς; ἐπ' ἀριστέρ' οὕτως ἀμπέχῃ; οὐ μεταβαλεῖς θοἰμάτιον ὧς ἐπὶ δεξιά; Anaxandridae loco ab Athen. L. XI. p. 464. A. excerpto: τίνα δὴ παρεσκευασμένοι πίνειν τρόπον πάρεστε νυνὶ, λέγετε. B. τίνα πίνειν τρόπον ἡμεῖς; τοιοῦτον, οἷον ἂν καὶ σοὶ δοκῇ. A. βούλεσθε δήπου τὸν ἐπὶ δεξί', ὦ πάτερ, λέγειν ἐπὶ τῷ πίνοντι; B. τὸν ἐπὶ δεξιὰ λέγειν; Ἄπολλον, ὥσπερ εἰ τεθνηκότι. Argon. Orph. 488. Herm. Ἴδην, Δαρδανίην Πιτύην τ' ἐπὶ δεξί' ἔχοντας. nec non in Nicomachi fragmento apud Athen. L. VII. p. 291. C: τοὐπτάνιον ἡμεῖς σφαῖραν εἶναι τιθέμεθα· τοῦτο διελέσθαι καὶ τόπον λαβόνθ' ἕνα μερίσαι κατ' εἶδος τῆς τέχνης ἐπὶ δεξιὰ ἐκεῖθεν (sc. ἐκ τῆς γεωμετρικῆς) ἐνταῦθ' ἐστὶ μετενηνεγμένα. ubi verbis τόπον λαβόνθ' ἕνα certus in globo, h. e. in culina, locus significari videtur, a quo ad dextram progrediens secundum artem dispertiri globum debeat coquus. Similiter in scriptoribus usus ab Homero et antiquitate propagatus, tum eadem τῶν ἐπ' ἀριστερὰ oppositio

λους πάντας τοιούτῳ τρόπῳ μακαρίους ποιεῖν, ἵνα δὴ ὅλη ἡ πόλις εὐδαιμονῇ. ἀλλ' ἡμᾶς μὴ οὕτω νουθέτει· ὡς, ἂν σοι πειθώμεθα, οὔτε ὁ γεωργὸς γεωργὸς ἔσται,

et additus interdum articulus (ἐπὶ τὰ δεξιὰ) et constructio nonnunquam ita instituta, ut adverbium minus commode habeat, praescriptam ab Eustathio rationem magnopere commendant. Cf. loci Herodoti ab Wesselingio ad L. VI. c. 33. et Lysiae ac Luciani ab Hemsterhusio in praefatione Dukeri ad Thucyd. p. 11. significati. Et quum ἐπιδέξια per se tam recte dici posset, quam ἐπέκεινα notio quoque dexteritatis et artis postea in adiectivum ἐπιδέξιος collata in caussa fuisse videtur, ut, si latus dextrum dicerent, ἐπὶ δεξιὰ, quam ἐπιδέξια dicere mallent. Codicum quidem in accentu minime ea auctoritas est, ut rationi cum grammaticorum traditione coniunctae praeferri debeat. Recte igitur, ut ad Platonem redeam, Symp. p. 177. D. (δοκεῖ γάρ μοι χρῆναι ἕκαστον ἡμῶν λόγον εἰπεῖν ἔπαινον Ἔρωτος ἐπὶ δεξιὰ ὡς ἂν δύνηται κάλλιστον.) 214. B. ubi eadem verba sunt, ib. C. (σὺ δίκαιος εἶ εἰπεῖν, εἰπὼν δ' ἐπιτάξαι Σωκράτει ὅτι ἂν βούλῃ, καὶ τοῦτον τῷ ἐπὶ δεξιὰ, καὶ οὕτω τοὺς ἄλλους.) 222. E. (δεῖ δ' ἐμὲ αὖ τὸν ἐπὶ δεξί' ἐπαινεῖν.) et 223. C. (πίνειν ἐκ φιάλης μεγάλης ἐπὶ δεξιά.) Bekkerus ita scripsit, quamquam altero tantum loco pauci quidam libri ἐπὶ δεξιὰ exhibent, reliqui aut ἐπιδέξια, aut ἐπὶ δεξιᾷ, quae scriptura ante Bekkerum vulgata iam Schweighaeusero ad Appian. T. III. p. 144. ob repugnantem dictionum ἐπὶ τάδε et ἐπὶ θάτερα analogiam merito est improbata, in ceteris omnes ἐπιδέξια vel ἐπιδέξι' habent. Recte idem nec non suffragantibus libris bonis Parmen. p. 129. C. (ἕτερα μὲν τὰ ἐπὶ δεξιά μού ἐστιν, ἕτερα δὲ τὰ ἐπ' ἀριστερά.) et Leg. L. VI. p. 760. D. (τοὺς τῆς χώρας τόπους μεταλλάττοντας ἀεὶ τὸν ἑξῆς τόπον ἑκάστου μηνὸς ἡγεῖσθαι τοὺς φρουράρχους ἐπὶ δεξιὰ κύκλῳ· τὸ δ' ἐπὶ δεξιὰ γιγνέσθω τὸ πρὸς ἕω. cui oppositum est οἱ τότε ἡγούμενοι πάλιν ἀφηγείσθωσαν εἰς τὸν εὐώνυμον ἀεὶ μεταβάλλοντες τόπον.) eandem scripturam restituit, quae Epin. p. 987. B. (τρεῖς δ' ἔτι φορὰς λέγωμεν ἐπὶ δεξιὰ πορευομένων μετὰ σελήνης τε καὶ ἡλίου.) etiam vulgata est, ut ἐπ' ἀριστερὰ Euthyd. p. 297. C. (ἐκ τοῦ ἐπ' ἀριστερὰ λέγων καὶ δάκνων.) Nec sine ratione Hipparch. p. 228. E. quum duo boni codices ἐπαριστερὰ, unus ἐπιδεξιὰ obtulissent, dativis, quos reliqui cum vulgata habent, mutatis scripsit ἐν μὲν τοῖς ἐπ' ἀριστερὰ τοῦ Ἑρμοῦ ἑκάστου ἐπιγέγραπται — ἐν δὲ τοῖς ἐπὶ δεξιὰ etc. Uno tamen Theaeteti loco p. 175. E. ubi Stephanus ἐπὶ δεξιὰ scripsit, Bekkerus cum Heindorfio aliisque ἐπιδέξια praetulit: ἀναβάλλεσθαι δὲ οὐκ ἐπισταμένου ἐπιδέξια ἐλευθέρως. qua de re ibi disputandum erit.

ἐπιθυμῶσι] ἐπιθυμήσωσι Ald. Bas. ab. Steph. Ast. sec. ἐπιθυμώσωσι Vind. F.

τοὺς] τοῦτο Bas. a.

ἄλλους πάντας] ἄλλα πάντα Vind. D.

μακαρίους ποιεῖν] in marg. a m. s. habet Vind. F.

εὐδαιμονῇ] εὐδαίμων ᾖ, sup. a m. s. εὐδαιμονῇ, Vind. F.

νουθέτει·] νουθέτει, Bekkerus.

ἄν σοι] Ita Bekkerus et Vind. BDE. ἂν σοὶ Stallbaumius cum Lob. (Vind. F.) et editis ante Bekkerum.

πειθώμεθα] πιθώμεθα Mon. B.

οὔτε] οὔτε γὰρ Ang. B.

ὁ γεωργὸς] ὁ om. Lob. Vind. D. Vat. B. post γεωργὸς habet Vind. B.

421 οὔτε ὁ κεραμεὺς κεραμεὺς, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς οὐδὲν ἔχων σχῆμα ἐξ ὧν πόλις γίγνεται. ἀλλὰ τῶν μὲν ἄλλων ἐλάττων λόγος· νευροῤῥάφοι γὰρ φαῦλοι γενόμενοι καὶ διαφθαρέντες καὶ προσποιησάμενοι εἶναι μὴ ὄντες πόλει οὐδὲν δεινόν· φύλακες δὲ νόμων τε καὶ πόλεως μὴ ὄντες, ἀλλὰ δοκοῦντες, ὁρᾷς δὴ ὅτι πᾶσαν ἄρδην πόλιν ἀπολλύασι καὶ αὖ τοῦ εὖ οἰκεῖν καὶ εὐδαιμονεῖν μόνοι τὸν καιρὸν ἔχουσιν. εἰ μὲν οὖν ἡμεῖς μὲν φύλακας ὡς B ἀληθῶς ποιοῦμεν ἥκιστα κακούργους τῆς πόλεως, ὁ

421 ἄλλος] bis Vind. E.
οὐδὲν ἔχων σχῆμα] *formam habebit eorum* Fic. Cf. Astius in comm.
τῶν μὲν ἄλλων] τὰ μὲν ἄλλα Par. K. sec. Bekk.
λόγος] ὁ λ. Lob. Vind. BE.
νευροῤῥάφοι — ἀπολλύασι] laudat Stobaeus serm. XXXXI. p. 275. Pro νευροῤῥάφοι in Vind. F. νευρορράφοι, in Vind. D. νευρορράπτοι legitur.
φαῦλοι] φαῦτοι, sup. λ super τ, Vind. D.
προσποιησάμενοι] προποιησάμενοι Stob. Trinc.
πόλει — δοκοῦντες] *om.* Stob. cod. B. Pro πόλει Vat. B. πόλις habet.
δὲ νόμων] δὲ *om.* Stob. cod. A.
ὁρᾷς δὴ] ὁ. δὲ Stob. Trinc. ὁ. γε Stob. Gesn. (ὁ. δὴ cod. A.)
ἄρδην πόλιν] π. ἄ. Vat. B. Vind. B. Amb. C. ἄ. τὴν π. Flor. R. π. τὴν ἄ. Ang. B. τὴν π. ἄ. Flor. T.
ἀπολλύασι] ἀπολύουσιν Vat. H. ἀπολλύουσι Vind. E. (Flor. ACV.) ἀπολλύουσιν Amb. C. Ald. Bas. ab. Steph. (Bas. ab. signo interrogandi addito.)
καὶ αὖ] Ita Par. A. Vat. H. Vind. E. Flor. ACV. et pro var. lect. margo R. καὶ ἂν Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Ven. C. Flor. LT. Bas. b. καὶ ἂν καὶ αὖ Ang. B. καὶ ἀντὶ Par. DK. Amb. C. Flor. RU. καὶ γὰρ αὐτοὶ Mon. B. ἂν Ven. B. a m. s. Ald. Bas. a. Steph. *rursusque custodes ipsi bene eam constituendi beatamque reddendi soli opportunitatem habent?* Fic. quem sequi debebat Schleiermacherus. Cf. locus Xenophontis Anab. III. 1, 36. a Schneidero in lexico citatus.
οἰκεῖν] οἰ. τι Ang. B.
ἔχουσιν] ἔχοντες Vind. B. ἔχωσιν Lob. Vind. D. Vat. BM. Ven. C. et a m. s. B. (a m. pr. ἔχουσιν) Ang. B. (Flor. L.) Ald. Bas. ab. Steph.
εἰ μὲν] μὲν *om.* Flor. U. idem Vind. B. punctis circumscriptum habet. εἰ μὲν, sup. ἔστι τοῦτο, Flor. R. ἡμεῖς μὲν Vind. F. Et ἡμεῖς μὲν οὖν pro εἰ μὲν οὖν ἡμεῖς μὲν coniicit Astius in tert. edit. εἶεν οὖν· ἡμεῖς etc. Orellius, quem Stallbaumius commemoravit, in epist. crit. Menonis editioni addita p. 253. Ipse Stallbaumius commate post εἰ μὲν οὖν posito ταῦθ' οὕτως ἔχει supplendum putat, idque non dubitat quin exemplis confirmari possit. Sed exemplis nihil efficitur, ubi ratio repugnat. Veros se custodes facere Socrates non ita ponit, si vera sint, quae modo de summa custodum in utramque partem vi dixerit; sed si veros faciant, recte se et naturae civitatis convenienter facere, adversarium vero, si praediorum possessores et conviviorum praebitores felices faciat, de alia re, non de civitate, loqui videri. Hunc sensum habet lectio vulgata, si post εὐδαίμονας, qui accusativus a ποιεῖ e ποιοῦμεν repetendo regitur, suppleveris ἡμεῖς

δ' ἐκεῖνο λέγων γεωργούς τινας καὶ ὥσπερ ἐν πανηγύρει ἀλλ' οὐκ ἐν πόλει ἑστιάτορας εὐδαίμονας, ἄλλο ἄν τι, ἢ πόλιν λέγοι. σκεπτέον οὖν, πότερον πρὸς τοῦτο βλέποντες τοὺς φύλακας καθιστῶμεν, ὅπως ὅτι πλείστη αὐτοῖς εὐδαιμονία ἐγγενήσεται, ἢ τοῦτο μὲν εἰς τὴν πόλιν ὅλην βλέποντας θεατέον, εἰ ἐκείνῃ ἐγγίγνεται, τοὺς δ' ἐπικούρους τούτους καὶ τοὺς φύλακας ἐκεῖνο C ἀναγκαστέον ποιεῖν καὶ πειστέον, ὅπως ὅτι ἄριστοι δημιουργοὶ τοῦ ἑαυτῶν ἔργου ἔσονται, καὶ τοὺς ἄλλους

μὲν ὀρθῶς ποιοῦμεν, ἐκεῖνος δὲ .... quorum prius, quia confidentius dictum nec sine Adimanti consensu affirmandum videri debebat, a Socrate reticetur, posterius ita enuntiatur, ut ὁ ἐκεῖνο λέγων ex altero protaseos membro pro subiecto habendum sit. Quod si μὲν post ἡμεῖς cum Par. K. Mon. B. et Astio in pr. ed. omittere et accusativos γεωργοὺς et ἑστιάτορας per appositionem ad ἐκεῖνο referre liceret, post εἰ μὲν οὖν ἡμεῖς ποιοῦμεν usitata aposiopesi εὖ ἔχει supplendum videri posset. Sed vulgata praestat; cui Ficini interpretatio liberior et a sensu scriptoris aberrans auctoritatem detrahere nequit. Ea haec est: *quamobrem si veros civitatis custodes quaerimus, minime eos eligere debemus, qui noceant civitati. qui vero illud dicit, et agricolas non tanquam in civitate, sed tanquam in festiva quadam celebritate discumbentes felices facit, aliquid certe aliud quam bonum considerat civitatis.* Secundum eam Astius in pr. ed. καὶ ante γεωργοὺς inseruit, ante ὥσπερ omisit, in sec. illud induxit, sed hoc non restituit, in tertia denique ad vulgatam rediit. Stallbaumius καὶ ante ὥσπερ uncis inclusit, quia idoneam rationem non habeat. Vereor, ut ipse habuerit.

B εὐδαίμονας] καὶ εὐδ. Ven. B. Vind. E(F.) Ang. B. (Flor. CLR.) editi ante Astium. In Vind. D. syllaba εὐ inter versus legitur. Wyttenbachius ad Plut. mor. p. 40. B. anim. T. I. p. 332. καὶ δαιτυμόνας scribendum suspicatur, quae Stallbaumio elegans coniectura visa est. Mihi non solum supervacanea videtur, quia convivium qui praebet, ipse simul epulari solet, sed etiam eo displicet, quod appellationem *felicium* non sine leni irrisione repetitam tollit.

λέγοι.] λέγοι; Steph. λέγοις. Vind. F. In Vind. B. littera ο a m. s. profecta est.

ὅπως] ὅπου Vind. B. Vat. M.

ὅτι πλείστη] ὁτιπλείστη (Vind. F.) Steph. ὅτι πλεῖστον Vind. B.

αὐτοῖς εὐδαιμονία] εὐδ. αὐ. Mon. B. Flor. U. αὐ. ἡ εὐδ. Vind. E. Flor. C. αὐ. εὐδαιμονίας Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. L.

ἐγγενήσεται] γενήσεται Vind. E.

τὴν] om. Ven. B.

πόλιν ὅλην] ὅ. π. Mon. B.

βλέποντας] βλέπουσι Flor. T.

θεατέον] θετέον Flor. L.

ἐγγίγνεται] ἐγγίγνηται Vind. F.

καὶ τοὺς] om. Mon. B.

ποιεῖν καὶ πειστέον] in marg. C a m. s. habet Vind. F. — πιστέον Vind. E. Ald. Bas. ab.

ὅπως] om. Mon. B.

ὅτι] om. Flor. T.

ἑαυτῶν] αὐτῶν Vind. F. a m. pr. ἑαυτοῦ Steph.

ἔργου ἔσονται] ἔσ. ἔρ. Vind. E.

ἅπαντας ὡσαύτως, καὶ οὕτω ξυμπάσης τῆς πόλεως αὐξανομένης καὶ καλῶς οἰκιζομένης ἐατέον ὅπως ἑκάστοις τοῖς ἔθνεσιν ἡ φύσις ἀποδίδωσι τοῦ μεταλαμβάνειν εὐδαιμονίας. Ἀλλ', ἦ δ' ὅς, καλῶς μοι δοκεῖς λέγειν. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τὸ τούτου ἀδελφὸν δόξω σοι μετρίως λέγειν; Τί μάλιστα; Τοὺς ἄλλους αὖ δημιουρ-
D γοὺς σκόπει εἰ τάδε διαφθείρει, ὥστε καὶ κακοὺς γίγνεσθαι. Τὰ ποῖα δὴ ταῦτα; Πλοῦτος, ἦν δ' ἐγώ, καὶ πενία. Πῶς δή; Ὧδε. πλουτήσας χυτρεὺς δοκεῖ σοι ἔτι θελήσειν ἐπιμελεῖσθαι τῆς τέχνης; Οὐδαμῶς, ἔφη. Ἀργὸς δὲ καὶ ἀμελὴς γενήσεται μᾶλλον αὐτὸς αὑτοῦ; 446
Πολύ γε. Οὐκοῦν κακίων χυτρεὺς γίγνεται; Καὶ τοῦτο, ἔφη, πολύ. Καὶ μὴν καὶ ὄργανά γε μὴ ἔχων παρέ-

τούτου] τούτων Amb. C. Flor. T.

λέγειν; Τί μάλιστα;] λέγειν τί. μάλιστα Vind. B.

Τοὺς ἄλλους — Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. p. 422. A] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 275.

εἰ] ἢ Par. K. sec. Bekk.

D διαφθείρει] διαφέρει Par. A. διαφθείρειν Par. K.

ὥστε] ὡς Vind. F. Ang. B.

καὶ] om. Flor. L. Stob. Trinc.

γίγνεσθαι] γίνεσθαι (Vind. F. Flor. ACLUV.) Ald. Bas. ab. Steph.

Ὧδε] ὅδε Stob. Trinc.

δοκεῖ σοι ἔτι] ἔτι δ. σ. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

θελήσειν] θέλειν Par. K. om. Fic.

δὲ] γὰρ Stob. excepto cod. A. qui δὲ habet. *certe* Fic.

ἀμελὴς] ἀγεννὴς Vind. B. Vat. M. ἀγενὴς Lob. Flor. L.

μᾶλλον] om. Ven. B. a m. pr. et Stob. cod. B.

αὑτοῦ;] αὐ. Vind. D. αὑτοῦ. Bas. ab. Stob. Trinc. Gesn.

Πολύ] πάνυ Flor. L.

κακίων] κακιῶν Lob.

γίγνεται;] γίν. Vind. E. Stob. γίγνεται. Lob. Ald. Fic.

πολύ] om. Fic.

καὶ ὄργανά γε] καὶ om. Vind. B. γε om. Flor. L. τε pro γε habent Ven. B. Stob. Trinc.

ἤ τι] ἤ τοι Flor. L.

τὴν] om. Vind. E. Amb. C. Flor. ACV. et a m. pr. Ven. B.

τά τε] τάγε Par. K. sec. Bekk. τότε Lob. Vind. BD. Ven. C. Vat. M.

διδάσκῃ] διδάσκει Stob. Trinc. E et, sup. η, Vind. E. διδάξει Stob. Gesn. διδάξῃ Par. DK. Mon. B. (Flor. U. Stob. cod. B. nam cod. A. praesens habet.) editi ante Bekkerum; cui futurum διδάξεται repugnat. Id Matthiaeum gramm. p. 771. hunc locum ad illustrandam verbi διδάσκειν constructionem citantem fugit. *docebit* Fic.

δ' οὖ] δή Vind. B.

Φαίνεται] φαίνονται Stob. Flor. T. sed in hoc a m. pr. singularis restitutus est.

Ἕτερα — νεωτερισμῷ p. 422. A] laudat Eusebius Praep. ev. L. XII. p. 358. ut ἐν γ̄ Πολιτείας posita.

δὴ] δὲ Euseb.

ὡς ἔοικε] om. Fic.

τοῖς φύλαξιν] τοῖς φυλάξασιν Stob. cod. A. *nostris custodibus* Fic.

εὑρήκαμεν] εἰρήκαμεν Stob. Trinc.

χεσθαι ὑπὸ πενίας ἤ τι ἄλλο τῶν εἰς τὴν τέχνην τά τε ἔργα πονηρότερα ἐργάσεται καὶ τοὺς υἱεῖς ἢ ἄλλους, E οὓς ἂν διδάσκῃ, χείρους δημιουργοὺς διδάξεται. Πῶς δ' οὔ; Ὑπ' ἀμφοτέρων δή, πενίας τε καὶ πλούτου, χείρω μὲν τὰ τῶν τεχνῶν ἔργα, χείρους δὲ αὐτοί. Φαίνεται. Ἕτερα δή, ὡς ἔοικε, τοῖς φύλαξιν εὑρήκαμεν, ἃ παντὶ τρόπῳ φυλακτέον ὅπως μή ποτε αὐτοὺς λήσει εἰς τὴν πόλιν παραδύντα. Ποῖα ταῦτα; Πλοῦτός τε, ἦν δ' ἐγώ, καὶ πενία· ὡς τοῦ μὲν τρυφήν τε καὶ ἀρ- 422 γίαν καὶ νεωτερισμὸν ποιοῦντος, τοῦ δὲ ἀνελευθερίαν καὶ κακοεργίαν πρὸς τῷ νεωτερισμῷ. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. τόδε μέντοι, ὦ Σώκρατες, σκόπει, πῶς ἡμῖν ἡ πόλις οἵα τ' ἔσται πολεμεῖν, ἐπειδὰν χρήματα μὴ κεκτη-

ἃ παντὶ τρόπῳ] ἅπαντι τρ. Stob. excepto cod. A. qui vulgatam habet. Ficinus παντὶ τρόπῳ non expressit.

φυλακτέον]. φυλακτέον φαίνεται Ang. B.

ποτε] om. Fic.

λήσει] Ita Par. A. a m. pr. DK. sec. Bekk. Ven. C. Vind. B. Mon. B. Vat. M. Flor. LU. λύσῃ Bas. ab. λήσῃ reliqui codices, Euseb. Ald. Steph.

Ποῖα] τὰ ποῖα Vind. E(F.) Ven. B. Amb. C. Ang. B. (Flor. ACRT.) Euseb. Stob. Ald. Bas. ab. Steph. Stallbaumius ut paullo ante (D) et multis locis, quum vel interrogatio propius quasi subit sub antecedentem sermonem eumque quodam modo continuat, vel res interrogata certa et in certo genere comprehensa significatur; quorum neutrum h. l. necessarium ita, ut secundum illos codices articulus inserendus videatur.

Πλοῦτός τε] τε om. Par. K. Flor. TU. Stob. Bekkerus et Stallbaumius.

422 τρυφήν τε] τε om. Lob. Vind. BD. Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. ACLUV. Euseb. Stob. Trinc.

ποιοῦντος] Ita Par. ADK. Lob. Vind. BD. Vat. BHM. Ven. C. Flor. AV. (nam ποιοῦντες, quod Stallbaumius in Flor. utroque et in Par. K. legi ostendit, vitiose expressum videtur.) om. Mon. B. ἐμποιοῦντος reliqui codices, Euseb. Stob. et editiones. Cf. p. 444. D.

τοῦ δὲ] τῆς δὲ Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. RT. τῆς δ' Euseb.

ἀνελευθερίαν] ἐλευθερίαν Stob. cod. A.

κακοεργίαν] κακουργίαν Vind. F. Amb. C. Ang. B. Flor. RT. Stob. Bas. ab. Astius in tert. ed. et Stallbaumius.

πρὸς τῷ νεωτερισμῷ] πρὸς τῷ νέῳ περισσῷ Stob. cod. B. ποιοῦντος πρὸς τῷ νεωτερισμῷ Par. DK. Flor. U. καὶ νεωτερισμὸν ποιοῦντος Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Mon. B. Flor. L.

τόδε] Τόδε Bas. ab. Steph.

σκόπει, — πολεμεῖν.] σκόπει· — πολεμεῖν; Bekkerus et Stallbaumius. Mihi vulgatae interpunctionis mutandae caussa non est visa.

οἵα τ'] οἷά τε Flor. R.

μὴ] om. Vind. E. Flor. C.

μένη ᾖ, ἄλλως τε κἂν πρὸς μεγάλην τε καὶ πλουσίαν ἀναγκασθῇ πολεμεῖν. Δῆλον, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι πρὸς μὲν
B μίαν χαλεπώτερον, πρὸς δὲ δύο τοιαύτας ῥᾷον. Πῶς εἶπες; ἦ δ' ὅς. Πρῶτον μέν που, εἶπον, ἐὰν δέῃ μάχεσθαι, ἆρ' οὐ πλουσίοις ἀνδράσι μαχοῦνται αὐτοὶ ὄντες πολέμου ἀθληταί; Ναὶ τοῦτό γε, ἔφη. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Ἀδείμαντε; εἷς πύκτης ὡς οἷόν τε κάλλιστα ἐπὶ τοῦτο παρεσκευασμένος δυοῖν μὴ πύκταιν, πλουσίοιν δὲ καὶ πιόνοιν οὐκ ἂν δοκεῖ σοι ῥᾳδίως μάχεσθαι; Οὐκ ἂν ἴσως, ἔφη, ἅμα γε. Οὐδ' εἰ ἐξείη, ἦν
C δ' ἐγώ, ὑποφεύγοντι τὸν πρότερον ἀεὶ προσφερόμενον ἀναστρέφοντα κρούειν, καὶ τοῦτο ποιοῖ πολλάκις ἐν ἡλίῳ τε καὶ πνίγει; ἆρά γε οὐ καὶ πλείους χειρώσαιτ' ἂν τοιούτους ὁ τοιοῦτος; Ἀμέλει, ἔφη, οὐδὲν ἂν

κἂν] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L. cuius in lectione referenda Stallbaumius περὶ pro πρὸς scripsit, fortasse per errorem.

ἀναγκασθῇ] ἂν ἀναγκασθῇ Vind. B. Vat. M.

χαλεπώτερον] *difficile* Fic.

B εἶπες] *illud ais* Fic.

Πρῶτον] πρᾷον Vind. E. Idem in Flor. AC. scriptum suspicor, e quibus Stallbaumius πρᾶν attulit. *Quod aequum est utique dico. Principio, si committenda pugna est* etc. Fic.

μέν που] μέντοι Par. K. Amb. C. Flor. T.

ἐὰν] ἂν Vind. F.

ἆρ'] ἄρα Lob. Vind. BF. Flor. LRU.

ἀθληταί] μαθηταί Flor. L.

γε] γ' Flor. U.

κάλλιστα] μάλιστα Amb. C.

τοῦτο] Ita Par. A. Ven. B. et, sup. ω, C. Vind. BF. Amb. C. Ang. B. Vat. HM. In Lob. τούτω scriptum, sed prioris syllabae acuto circumflexus et posterioris vocali longae brevis imposita est. Vind. D. vicissim τοῦτο, sup. acuto et ω, habet. Reliqui codices Bekkeri et Vind. E. cum Ald. Bas. ab. Steph. τούτῳ exhibent, quod retinuit Stallbaumius nihil aliud ex Florentinis enotatum commemorans. Cf. ad L. I. p. 353. A. Hic vero codices dubitationem tollunt.

παρεσκευασμένος] παρεσκευασμένως Vind. E.

δὲ] τε Flor. T. *insuper* Fic.

δοκεῖ] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Vind. DE. Ven. C. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. TU. δοκῇ reliqui cum editionibus ante Astii sec.

μάχεσθαι] *pugnaturus* Fic.

ἐξείη] ἐξῇ Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ἀεὶ] Ita Par. A. Lob. Vind. BDEF. Vat. B. Ven. BC. Flor. ACLRV. αἰεὶ reliqui et editi ante Astium. om. Fic.

C ἀναστρέφοντα] ἀναστρέφοντι Amb. C. Flor. T.

κρούειν] κρούει Amb. C. Hoc loco Ficinus interrogationem faciens quod sequitur καὶ *quia si* reddidit, deinde vero ἆρά γε οὐ καὶ non expressit. Idem πολλάκις interpretatus est *saepius*, quod sequi Schleiermacherus non debebat. Cf. Heindorf. ad Phaedon. p. 61. A.

ποιοῖ] ποιῇ Lob. Vind. BD. Vat. BM. ποιεῖ Ven. B. Amb. C.

γένοιτο θαυμαστόν. Ἀλλ' οὐκ οἴει πυκτικῆς πλέον μετέχειν τοὺς πλουσίους ἐπιστήμῃ τε καὶ ἐμπειρίᾳ, ἢ πολεμικῆς; Ἔγωγ', ἔφη. Ῥᾳδίως ἄρα ἡμῖν οἱ ἀθληταὶ ἐκ τῶν εἰκότων διπλασίοις τε καὶ τριπλασίοις αὐτῶν μαχοῦνται. Συγχωρήσομαί σοι, ἔφη· δοκεῖς γάρ μοι ὀρθῶς λέγειν. Τί δ', ἂν πρεσβείαν πέμψαντες εἰς τὴν D ἑτέραν πόλιν τἀληθῆ εἴπωσιν, ὅτι ἡμεῖς μὲν οὐδὲν χρυσίῳ οὐδ' ἀργυρίῳ χρώμεθα, οὐδ' ἡμῖν θέμις, ὑμῖν δέ· συμπολεμήσαντες οὖν μεθ' ἡμῶν ἔχετε τὰ τῶν ἑτέρων· οἴει τινὰς ἀκούσαντας ταῦτα αἱρήσεσθαι κυσὶ πολεμεῖν στερεοῖς τε καὶ ἰσχνοῖς μᾶλλον, ἢ μετὰ κυνῶν προβάτοις πίοσί τε καὶ ἁπαλοῖς; Οὔ μοι δοκεῖ. ἀλλ' ἐὰν εἰς μίαν, ἔφη, πόλιν συναθροισθῇ τὰ τῶν ἄλλων χρήματα, ὅρα, μὴ κίνδυνον φέρῃ τῇ μὴ πλουτούσῃ. Εὐδαίμων E

ποιεῖν Vind. F. Ang. B. Flor. RT.

πνίγει;] πνίγει, editi ante Bekkerum.

πλείους] πλέους Par. A. cui h. l. non tantundem tribui debet, quantum L. I. p. 330. A. aut infra 437. D. Cf. I. 349. B.

τοιούτους] τοιοῦτος Par. K.

ἐμπειρίᾳ] ἐμπορίᾳ Flor. L.

πολεμικῆς] πολεμικούς Vind. B. Vat. M.

Ἔγωγ'] ἔγωγε Lob. Vind. BD. Flor. L.

εἰκότων] Hoc in Lob. bis deinceps exaratum, sed altero loco punctis circumscriptum est.

αὐτῶν] Ita Vind. B. Reliqui mei cum editis ante Bekkerum αὑτῶν, quod ille tacito correxit. Mihi αὑτῶν non vitiosum, sed deterius videtur.

δοκεῖς] δοκεῖ Flor. AC.

D τἀληθῆ] *om.* Par. K. sec. Bip. Mon. B. Flor. U.

χρυσίῳ] χρυσίως Vind. E.

οὐδ'] οὐδὲ Vind. F. Flor. R.

ἀργυρίῳ] ἀργύρῳ Par. K. Ven. C. Mon. B. Flor. U.

οὐδ'] οὐδὲ Vind. F.

ἡμῖν] ὑμῖν Flor. AC.

ὑμῖν] ὑμεῖς Vind. E. Flor. T. *vos ergo bellum nobiscum gerentes* etc. Fic.

δέ] δ' οὖν Amb. C. Flor. T.

συμπολεμήσαντες] ξυμπ. Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Bekkerus et Stallbaumius, qui tacet.

οὖν] αὖ Vind. E. *om.* Flor. T.

οἴει] *censes vero* Fic.

ἀκούσαντας] ἀκούσοντας Ald. Bas. ab.

ταῦτα] αὐτὰ Par. K.

αἱρήσεσθαι] αἱρήσασθαι Ald. Bas. ab.

στερεοῖς τε] τε *om.* Ang. B. Flor. R. *duros* Fic.

καὶ ἰσχνοῖς] καὶ συχνοῖς Vind. B. Vat. M. καὶ ἰσχυροῖς Par. K. *aptosque* Fic.

ἐὰν] εἰ Vind. B. *om.* Lob. Vat. M. Flor. L.

εἰς] a m. pr. omissum videtur in Vind. B.

συναθροισθῇ] ξυν. Ang. B. Flor. AC. Stallbaumius. συναθροισθείη Vind. B.

Εὐδαίμων εἰ] εἰ *om.* Vat. B. E Ad sensum dictionis cf. Menon. p. 71. A.

εἰ, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι οἴει ἄξιον εἶναι ἄλλην τινὰ προσειπεῖν πόλιν, ἢ τὴν τοιαύτην, οἵαν ἡμεῖς κατεσκευάζομεν. Ἀλλὰ τί μήν; ἔφη. Μειζόνως, ἦν δ' ἐγώ, χρὴ προσαγορεύειν τὰς ἄλλας· ἑκάστη γὰρ αὐτῶν πόλεις εἰσὶ πάμπολλαι, ἀλλ' οὐ πόλις, τὸ τῶν παιζόντων. δύο μὲν γάρ, κἂν ὁτιοῦν ᾖ, πολεμία ἀλλήλαις, ἡ μὲν πενήτων, 423 ἡ δὲ πλουσίων· τούτων δ' ἐν ἑκατέρᾳ πάνυ πολλαί· αἷς

οἴει] εἴη Ven. B.
ἄξιον] ἄξιος Vind. D.
κατεσκευάζομεν] κατασκευάζομεν Vind. DE. Ang. B. Flor. R. Stallbaumius. *constituimus* Fic. Idem in tert. ed. requirit Astius. Scilicet nondum absoluta erat civitatis constitutio, sed tamen inchoata et iam eo perducta, ut id ipsum, quod maxime unam effecturum esset, opum aequalitas, ab ea non afore videretur. Itaque paullo post 423. A. Socrates ὡς ἄρτι ἐτάχθη dicit.

Μειζόνως] Antiatt. Bekk. p. 107, 26: μειζόνως· ἀντὶ τοῦ μεῖζον. Θουκυδίδης τετάρτῳ (c. 19. L. VI. c. 27.) Πλάτων Πολιτείας τρίτῳ. (imo τετάρτῳ. nec non Tim. p. 48. E. Leg. L. V. p. 740. A.) Cf. Buttmanni gramm. II. p. 269.
ἑκάστη] ἑκάστη Flor. C.
πόλεις] πόλις Vind. F. Ang. B.
πάμπολλαι] πάμπολλοι Bekkeri editio operarum culpa et Stallbaumius, qui πάμπολλαι tamquam variam lectionem ex uno Flor. L. affert.
πόλις] πόλεις Lob.

τὸ τῶν παιζόντων] Flor. R. a m. s. inter versus habet ὡς παίζοντα λέγειν. Eundem sensum statuit Ficinus: *ut more loquar iocantium*. Contra scholiastes: πόλεις παίζειν εἶδός ἐστι πεττευτικῆς παιδιᾶς· μετῆκται δὲ καὶ εἰς παροιμίαν. Suidas: πόλις· εἶδος παιδιᾶς καὶ παροιμία· πόλεις παίζομεν. Photius Pors. p. 439: πόλεις παίζειν· τὰς νῦν χαρὰς καλουμένας ἐν ταῖς ζ̄ ψήφοις. (In codice est ξ̄, quod nescio cur in ζ̄ mutandum putaverit Porsonus. Tutius erat χώρας pro χαρὰς reponere.) Paullo accuratiorem ludi descriptionem exhibet Eustath. ad Odyss. I. p. 29, 13 sqq. ed. Lips. (περὶ δὲ τοῦ εἰρημένου κυνὸς κἀκεῖνο λέγει αὐτὸς (Clearchus, ni fallor, Solensis) γραφὲν καὶ ἀλλαχοῦ (ad Il.) ὅτι εἶδός τι κυβείας καὶ πόλις, ἐν ᾗ ψήφων πολλῶν ἐν διαγεγραμμέναις τισὶ χώραις κειμένων ἐγίνετο ἀνταναίρεσις. καὶ ἐκαλοῦντο αἱ μὲν γραμμικαὶ χῶραι πόλεις ἀστειότερον, αἱ δὲ ἀντεπιβουλεύουσαι ἀλλήλαις ψῆφοι κύνες διὰ τὸ δῆθεν ἀναιδές.) et ad Il. p. 1290, 1. sqq. Rom. (ἐν χώραις γάρ τισι διαγεγραμμέναις πεττευτικῶς πολλῶν κειμένων ψήφων, ἃς ἐχρῆν ἀνταναιρεῖν, αἱ μὲν χῶραι πόλεις ἐλέγοντο νόμῳ κυβευτικῷ, κύνες δὲ αἱ ἀλλήλαις ἀντεπιβουλεύουσαι ψῆφοι.) Sed quomodo Socrates illuc respicere, aut quem sensum proverbium inde ductum habere potuerit, non liquet. An credibile est ludentium alterum unquam dicere debuisse: πόλεις αὗται, ἀλλ' οὐ πόλις? Vereor etiam, ut τὸ τῶν παιζόντων proprie et alia significatione, quam quae L. VIIII. p. 573. C. (τὸ τῶν παιζόντων, ἔφη, τοῦτο σὺ καὶ ἐμοὶ ἐρεῖς.) et alibi obtinet, dici consueverit. Itaque magis probo Ficini interpretationem, quam sequitur Matthiae gramm. p. 806. et lusum in verbis atque in consociatione singularis et pluralis, ἑκάστη πόλεις εἰσί, inesse arbitror.

γὰρ] *om.* Par. A. Vat. H. non male.

ἐὰν μὲν ὡς μιᾷ προσφέρῃ, παντὸς ἂν ἁμάρτοις, ἐὰν δὲ ὡς πολλαῖς, διδοὺς τὰ τῶν ἑτέρων τοῖς ἑτέροις χρήματά τε καὶ δυνάμεις ἢ καὶ αὐτοὺς, ξυμμάχοις μὲν ἀεὶ πολλοῖς χρήσῃ, πολεμίοις δ' ὀλίγοις. καὶ ἕως ἂν ἡ πόλις σοι οἰκῇ σωφρόνως ὡς ἄρτι ἐτάχθη, μεγίστη ἔσται, οὐ τῷ εὐδοκιμεῖν λέγω, ἀλλ' ὡς ἀληθῶς μεγίστη, καὶ ἐὰν μόνον ᾖ χιλίων τῶν προπολεμούντων. οὕτω γὰρ

ὁτιοῦν] ὁποιοῦν cum π super τ Vat. B. ὁπηοῦν Ven. B. Astius cum editis ante Bekkerum.

ᾖ] *om.* Vind. D. εἶεν Ven. B. et a m. s. Vat. B. editi ante Bekkerum et Astius. Fic. *unaquaeque sane duae est saltem* (δύο — ᾖ.)

πολεμία] πολέμιαι Par. D. Mon. B. Vat. H. ποπολέμιαι Vind. E. πολέμια Lob. Vind. BDF. Et proparoxytonon mirum ni unus et alter Bekkerianorum habeat. Certe Vind. B. habet tacente Bekkero. De Florentinis Stallbaumius duo repugnantia refert, primum in omnibus esse πολεμία, deinde in ACRTUV. legi πολέμιαι, quorum neutrum credibile.

ἀλλήλαις] Ita codices omnes exceptis Ven. B. Flor. L. e quibus Bekkerus et Stallbaumius nihil a vulgata ἀλλήλαιν discrepans attulerunt. Eam et ipsi sine necessitate tenuerunt. In Vat. B. tamen extremo ς superscriptum est ν.

δ'] δὲ Lob. Vind. BDF.

423 ἐὰν] ἂν Flor. R.

μὲν] μὴ Lob. Vind. B. Vat. M.

προσφέρῃ] προσφερέρῃ Vind. E.

ἁμάρτοις] ἁμάρτῃς Par. K. Vind. F.

ἐὰν] ἂν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τοῖς ἑτέροις] ταῖς ἑτέραις Ven. B. editi ante Bekkerum, qui cum Stallbaumio comma post id posuit, iusto argutius.

ξυμμάχοις] ξυμμάχους Vind. B. a m. pr.

ἀεὶ] Ita Bekkerus tacite pro αἰεὶ, quod Ald. Bas. ab. Steph. habent, scripsit, sequente cum Flor. ACRV. Stallbaumio; neque ego aliter in Lob. Vind. BDE. inveni. Itaque secutus sum.

χρήσῃ] χρήσαιο Vat. B. Ven. B. Bas. b. χρήσει recentiores.

ἕως] Ita Vind. F. Ang. B. Flor. AR. ut coniecerat Stephanus in adnot. p. 20. οὕτως Mon. B. οὕτω Flor. U. ὡς reliqui codices cum editis ante Astii sec. *quatenus (civitas, ita ut nuper ordinata est, temperata existet)* Fic. quem Stephanus item ὡς legisse probabiliter statuit. Solet enim ἕως aliter interpretari, *quousque, quoad, quamdiu;* ceterum *quatenus* idem significare potest. Sed ὡς, etsi nonnunquam ita ponitur, ut etiam ἕως poni potuisset, quod tetigerunt Porsonus et Schaeferus ad Eurip. Phoen. 90. hic ferri non debebat recteque ab Astio secundum Stephani coniecturam mutatum est.

ὡς] *om.* Vind. F.

οὐ τῷ] οὐ τὸ Ang. B. οὕτως Amb. C. οὕτω Flor. AC. οὐχ ὡς Flor. T.

εὐδοκιμεῖν] δοκεῖν Par. K. Astius et Stallbaumius. *non ad opinionem inquam* Fic. Imo *non quo magni fiat.* Quamquam illud per se aeque bonum.

μόνον] μόνων Vind. F. Par. DK. sec. Bekk. Amb. C. Ang. B. Ald. Bas. ab.

προπολεμούντων] προπολεμούντω Ald. προπολεμοῦντο Bas. ab.

B μεγάλην πόλιν μίαν οὐ ῥᾳδίως οὔτ' ἐν Ἕλλησιν οὔτε ἐν βαρβάροις εὑρήσεις, δοκούσας δὲ πολλὰς καὶ πολλαπλασίας τῆς τηλικαύτης. ἢ ἄλλως οἴει; Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, οὗτος ἂν εἴη καὶ κάλλιστος ὅρος τοῖς ἡμετέροις ἄρχουσιν, ὅσην δεῖ τὸ μέγεθος τὴν πόλιν ποιεῖσθαι καὶ ἡλίκῃ οὔσῃ ὅσην χώραν ἀφορισαμένους τὴν ἄλλην χαίρειν ἐᾶν. Τίς, ἔφη, ὅρος; Οἶμαι μέν, ἦν δ' ἐγώ, τόνδε· μέχρι οὗ ἂν ἐθέλῃ αὐξομένη εἶναι μία, μέχρι τούτου αὔξειν, πέρα δὲ μή. Καὶ C καλῶς γ', ἔφη. Οὐκοῦν καὶ τοῦτο αὖ ἄλλο πρόσταγμα τοῖς φύλαξι προστάξομεν, φυλάττειν παντὶ τρόπῳ, ὅπως μήτε σμικρὰ ἡ πόλις ἔσται μήτε μεγάλη δοκοῦσα, ἀλλά

οὔτ'] οὔτε Lob Vind. BDE.

B πολλὰς] *multis* Fic.

πολλαπλασίας] πολλαπλασίους malebat Benedictus, a quo vulgatum neque usu neque potestate differt.

Οὐ] οὔ Vind. B.

Δί'] δία Vind. E.

καὶ κάλλιστος] καὶ *om.* Vind. E(F.) Ven. B. Amb. C. Vat. H. (Flor. ACT.) Fic. Stallbaumius cum editis ante Bekkerum. Quae modo dicta sunt de robore et firmitate rei publicae, quae una sit, hic ad novum officium custodibus iniungendum adhibentur ita, ut sua sponte se obtulisse et magis fortuito deprehensum, quam data opera quaesitum videatur. Itaque καὶ aptissimum est.

δεῖ] δὴ Vat. M. Bas. ab.

ὅσην] *om.* Ald. Bas. a.

ἀφορισαμένους] ἀφωρισμένους Flor. L. ἀφορισμένους Ald. Bas. a.

ἐᾶν] *om.* Ald. Bas. ab. Steph. qui in adnot. p. 20. id ante vel post χαίρειν inserendum ostendit et L. V. p. 471. E. conferri iubet. Recepit ex Par. K. Venetoque suo Astius Ficino quoque lectum (*dimittere*) et deinde in omnibus codicibus inventum.

μέχρι] Ita Par. A. Vind. F. Ang. B. Vat. H. Flor. RU. μέχρις reliqui et editi ante Bekkerum.

ἐθέλῃ] ἐθέλοι Par. DK. Mon. B. (Flor. U.) cum editis ante Bekkerum.

αὐξομένη] Ita Par. A. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACLV. et a m. pr. Ven. B. Bekkerus et Stallbaumius. αὐξανομένη reliqui codices et editi ante Bekkerum, quod sequenti αὔξειν non ita conveniens videtur.

μία] μίαν Vind. F. Ang. B.

αὔξειν] αὐξεῖν Vind. B. acuto a m. s. ut videtur, addito. αὐξεῖν Lob. Vind. D. Vat. M. ἂν ζῆν Flor. L.

C γ'] δ' Vind. E. γε Flor. T.

Οὐκοῦν] *om.* Fic.

τοῦτο] τοῦτ' Vind. F. Ang. B.

προστάξομεν] προσάξομεν Vind. BD. Vat. M. Flor L. προστάξωμεν Ang. B. Flor. R. In Vind. F. ω a m. s. superscriptum est.

φαῦλόν] Timaeus lex. p. 268: φαῦλον· ἁπλοῦν, ῥᾴδιον, εὐτελές. Horum medium et scholiastes et Suidas, Etymologus ac Photius in φαῦλον ad nostrum locum adhibent: καὶ ἐπὶ τοῦ ῥᾳδίου. (Πλάτων Et.) Πολιτείας (Πολιτικῶν Et.) α'· (Suid. Küst. τετάρτῳ) καὶ φαῦλόν γε, (γε *om.* Suid.) ἔφη, ἴσως αὐτοῖς προστάξομεν· καὶ (*om.* Suid.) τοῦτον δ' ἐγὼ ἔτι (τούτων δ' ἔτι ἐγὼ Et.) φαυλότερον. Sed Adimantus ironice, ni fallor, *facile*, *leve* dicit, quod ipsi haud dubie magnum et grave videretur, quamquam ex Socratis

τις ἱκανὴ καὶ μία. Καὶ φαῦλόν γ', ἔφη, ἴσως αὐτοῖς προστάξομεν. Καὶ τούτου γε, ἦν δ' ἐγώ, ἔτι φαυλότερον τόδε, οὗ καὶ ἐν τῷ πρόσθεν ἐπεμνήσθημεν λέγοντες, ὡς δέοι, ἐάν τε τῶν φυλάκων τις φαῦλος ἔκγονος γένηται, εἰς τοὺς ἄλλους αὐτὸν ἀποπέμπεσθαι, ἐάν τ' ἐκ τῶν ἄλλων σπουδαῖος, εἰς τοὺς φύλακας. τοῦτο D δ' ἐβούλετο δηλοῦν, ὅτι καὶ τοὺς ἄλλους πολίτας, πρὸς ὅ τις πέφυκε, πρὸς τοῦτο ἕνα πρὸς ἓν ἕκαστον ἔργον δεῖ κομίζειν, ὅπως ἂν ἓν τὸ αὑτοῦ ἐπιτηδεύων ἕκαστος μὴ πολλοί, ἀλλ' εἷς γίγνηται, καὶ οὕτω δὴ ξύμπασα ἡ πόλις μία φύηται, ἀλλὰ μὴ πολλαί. Ἔστι γάρ, ἔφη, τοῦτο ἐκείνου σμικρότερον. Οὔτοι, ἦν δ' ἐγώ, ὠγαθὲ

sententia paullo post verbis *οὔ τοι ταῦτα πολλὰ* etc. declarata re vera leve erat; quam ob rem serio hoc ab illo affirmatum accipere simulat. Ipse *φαῦλον* ironice dicit p. 435. C.

ἔφη] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM.

αὐτοῖς] *αὐτῇ* Vind. D.

τούτου] *τοῦτο* Vind. F. Flor. R. *τοῦτον* Vat. B. a m. pr.

γε] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L. Bas. b.

ἔτι] *om.* Vind. D.

καὶ] *om.* Fic.

ἐν τῷ πρόσθεν] *om.* Ang. B. Flor. R.

ἐάν] *ἂν* Vind. F. Ang. B.

ἔκγονος] *ἔγγονος* Vind. E.

αὐτὸν] *αὐτοὺς* Flor. L. *αὐτῶν* Par. A. Ven. C. Vind. D. quasi ab *ἄλλους* regatur, ut L. V. p. 477. B. et alibi. An ad *ἀποπέμπεσθαι* referebant? Vtcunque ortum fuerit *αὐτῶν*, certe ineptum est.

ἐάν] *ἂν* Vind. F. Ang. B.

D *δ' ἐβούλετο*] *δ' ἐβούλε* Vind. E. *δὲ βούλετο* Vind. F. *δὲ βούλεται* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. LRU. Imperfectum displicere eo poterat, quod tum, quum huius rei primum mentio fiebat, L. III. p. 415. C. Socrates id, quod h. l. postulat, significare voluisse non videretur. Sed consilii notionem in huiusmodi dictionibus a verbis *βούλεσθαι*, *ἐθέλειν* et similibus abesse constat, quae nihil nisi efficientiam cum rei cuiusdam natura coniunctam designant. Tale autem re vera erat id, quod illo loco proponebatur, ut hoc, quod nunc postulatur, illo iam significatum dici posset, quippe quod in eo inesset.

ἔργον] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Etiam Florentinorum unum vel plures eo carere ex Stallbaumii nota intelligitur, sed quinam illi sint, indicare oblitus est.

ἓν] *om.* Vind. F. Ang. B.

αὑτοῦ] *αὐτοῦ* Vind. D. Ald. Bas. ab. *αὐτὸ* Par. K. sec. Bekk.

ἐπιτηδεύων] post *ἕκαστος* Amb. C. Flor. T.

ἀλλ'] *ἀλλὰ* Vind. E. Flor. ACRTV. Stallbaumius.

γίγνηται] *γένηται*, sup. sec. Bekk. ῐ, Par. K. *γίγνεται* Bas. b.

ἡ] *καὶ* Lob. Vind. B. Vat. M.

τοῦτο] In Par. K. sec. Bekk. extremae litterae *ου* superscriptum est.

Οὔτοι — Πῶς δ' οὐχί; ἔφη. 425. A] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 275. cuius ed. Trinc. cum Lob. Vind. B. ab initio *οὔ τοι* habet. Cf. ad L. II. p. 378. C.

ὠγαθὲ] *ὦ ἀγαθὲ* Stob. *ὦ 'γαθὲ* codices a me visi, Ald. Steph.

Ἀδείμαντε, ὡς δόξειεν ἄν τις, ταῦτα πολλὰ καὶ μεγάλα
E αὐτοῖς προστάττομεν, ἀλλὰ πάντα φαῦλα, ἐὰν τὸ λεγόμενον ἓν μέγα φυλάττωσι, μᾶλλον δὲ ἀντὶ μεγάλου ἱκανόν. Τί τοῦτο; ἔφη. Τὴν παιδείαν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τροφήν. ἐὰν γὰρ εὖ παιδευόμενοι μέτριοι ἄνδρες γίγνωνται, πάντα ταῦτα ῥᾳδίως διόψονται καὶ ἄλλα γε ὅσα νῦν ἡμεῖς παραλείπομεν, τήν τε τῶν γυναικῶν κτῆ-
424 σιν καὶ γάμων καὶ παιδοποιίας, ὅτι δεῖ ταῦτα κατὰ τὴν παροιμίαν πάντα ὅτι μάλιστα κοινὰ τὰ φίλων ποιεῖσθαι. Ὀρθότατα γάρ, ἔφη, γίγνοιτ' ἄν. Καὶ μήν, εἶπον, πολιτεία, ἐάνπερ ἅπαξ ὁρμήσῃ εὖ, ἔρχεται ὥσπερ κύκλος αὐξανομένη. τροφὴ γὰρ καὶ παίδευσις χρηστὴ

et recentiores. ὠγαθὲ Bas. ab. Cf. ad L. I. p. 344. E.

δόξειεν] δείξειεν Stob. cod. A. Trinc.

ταῦτα] post μεγάλα Vind. E. αὐτοῖς] ἅπερ Stob. Trinc. προστάττομεν] προστάττωμεν Stob. cod. A.

E πάντα φαῦλα] *levia omnia exiguaque* Fic. ἐὰν] ἂν Ang. B. ἓν] μὴ ἓν Stob. cod. A. μὴ ἐν Trinc.

μᾶλλον] καλὸν Stob. cod. A. δὲ] δ' Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV. τοῦτο] τοῦτ' Vind. F. Ang. B. Flor. R.

παιδείαν] παιδιὰν Flor. AC. τροφήν] τὴν τρ. Vind. F. Ang. B. Flor. RT. ἐὰν] ἂν Vind. F. Ang. B. γίγνωνται] γένωνται Flor. L. ῥᾳδίως] ῥᾴδιον Vind. D.

τήν τε] *tum* Fic. Recte. γάμων] γάμον Lob. Vind. BD. Vat. M.
424 ταῦτα] τ. εἶπον Vat. B. ὅτι μάλιστα] ὅσα μ. Vind. E. Vat. H. Flor. AC. ὁτιμάλιστα Steph. τὰ] τῶν Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACLTV. Stallbaumius. τῶν, sup. ά, Ven. B. τὰ τῶν Par. DK. Mon. B. (Flor. U.) Stob. cod. B. Gesn. Ald. Bas. ab. Steph. Astius; quemadmodum vulgo et secundum codices legitur Phaedri fine: καὶ ἐμοὶ ταῦτα συνεύχου· κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων. Scholiastes tamen etiam ibi τὰ φίλων legit, quae vulgaris formula proverbii videtur fuisse, quam codices longe plurimi infra quoque L. V. p. 449. C. et omnes omnino Lys. p. 207. C. Leg. L. V. p. 739. C. exhibent. Noster locus brevitatem loquendi paullo insolentiorem habet, quam sic explico: δεῖ πάντα ταῦτα ὅτι μάλιστα ποιεῖσθαι κοινά, ὥστε κατὰ τὴν παροιμίαν κοινὰ τὰ φίλων εἶναι.

ποιεῖσθαι] κεῖσθαι Vind. D. in prima littera correctus. *esse* Fic.

Ὀρθότατα] ὀρθώτατα Vind. F.

γίγνοιτ'] γένοιτ' Flor. T. γίγνοιντ' Stob. Trinc.

ἐάνπερ] ἄνπερ Vind. F.

ὁρμήσῃ εὖ, ἔρχεται] ὁρμήσῃ, εὖ ἔρχεται, Stob. Gaisf. Steph. Et post ὁρμήσῃ etiam Vind. B. Ald. Bas. ab. comma habent. Ficinus eam interpunctionem secutus est, quam nos cum Bekkero et Stallbaumio exhibuimus: *etenim res publica, si semel coeperit bene, progreditur tanquam circu-*

σωζομένη φύσεις ἀγαθὰς ἐμποιεῖ, καὶ αὖ φύσεις χρησταὶ τοιαύτης παιδείας ἀντιλαμβανόμεναι ἔτι βελτίους τῶν προτέρων φύονται εἴς τε τἆλλα καὶ εἰς τὸ γεννᾶν,
447 ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ζώοις. Εἰκός γ', ἔφη. Ὡς B τοίνυν διὰ βραχέων εἰπεῖν, τούτου ἀνθεκτέον τοῖς ἐπιμεληταῖς τῆς πόλεως, ὅπως ἂν αὐτοὺς μὴ λάθῃ διαφθαρὲν, ἀλλὰ παρὰ πάντα αὐτὸ φυλάττωσι, τὸ μὴ νεωτερίζειν περὶ γυμναστικήν τε καὶ μουσικὴν παρὰ τὴν τάξιν, ἀλλ' ὡς οἷόν τε μάλιστα φυλάττειν, φοβουμένους, ὅταν τις λέγῃ, ὡς τὴν ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπιφρονέουσ' ἄνθρωποι, Ἥτις ἀειδόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται, μὴ πολλάκις τὸν ποιητήν τις οἴηται λέγειν οὐκ ᾄσματα C

lus semper proficiens. Pro εὖ ἔρχεται in Stob. cod. B. Trinc. Gesn. ἐξέρχεται legitur.

χρησταὶ] χρηστὰς cum ι super ς Stob. cod. A.

ἔτι] *om.* Amb. C.
τῶν] καὶ τῶν Stob. cod. A.
εἴς τε] καὶ Bas. b.

τἆλλα] τἄλλα Vind. BD(F.) Steph. Stob. excepto cod. A. qui ἄλλα habet. τ' ἄλλα Vind. E.

εἰς] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

B καὶ] *om.* Fic.
γ'] γε Vind. B. γὰρ Vind. D.
διὰ βραχέων] διαβραχέων Lob. Vind. DE. Stob. διὰ βραχέος Flor. L.
τούτου] *om.* Mon. B.
λάθῃ] λάθοι Par. D. Mon. B. Flor. U.

παρὰ πάντα] Ita Par. AD. Lob. Vind. BD. Vat. BM. Amb. C. Stob. παρ' ἅπαντα reliqui cum editis ante Bekkerum.

φυλάττωσι] φυλάττουσι Stob. cod. B.

μὴ] μὲν Vind. E. Flor. AC. *om.* Stob. cod. A. Trinc.

περὶ] πρὸς Lob. Vind. B. Vat. M.
παρὰ τὴν τάξιν] παράταξιν Stob. excepto cod. A.

φοβουμένους] βουλομένους Flor. L.

ἐπιφρονέουσ'] Ita Vat. H. Flor. AV. Stob. et Bekkerus, qui ἐπιφρονέουσιν Stephanum „cum plerisque" habere docet. Idem est in Lob. Vind. BDF. Flor. CLRTU. Par. K. Ald. Bas. ab. ἐπιφρονεύουσιν habet Vind. E. Quum Ionicam dialectum in dilatando vocabulo secutus sit Socrates, numerum quoque servasse videtur. Stallbaumius ἐπιφρονέουσιν tenuit. Bekkerus autem nomen ἀοιδὴν ut ad carmen pertinens cum sequentibus ab articulo separavit. In nostro Homero Od. I. p. 351. sq. ita scriptum est: τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι, ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται. in quibus Platonem ἐπιφρονέουσ' in suo codice legisse neganti Nitzschio quo minus sine dubitationi assentiar, Hesychius impedit, cuius glossam ἐπιφρονεύουσιν· (imo ἐπιφρονέουσιν) ἐπακούουσιν. ad eundem Homeri locum spectare verisimile est.

ἀειδόντεσσι] ἀοιδόντεσσι Vind. D. ἀειδόντευσσι Vind. E. ᾀδόντεσσι Stob. Trinc.

οἴηται] ante τις Lob. Vind. BD. C Vat. BM. Bas. b. οἴεται Vind. F. Ang. B. Stob. Trinc. et, sup. η, Vind. E.

νέα, ἀλλὰ τρόπον ᾠδῆς νέον, καὶ τοῦτο ἐπαινῇ. δεῖ δ' οὔτ' ἐπαινεῖν τὸ τοιοῦτον οὔτε ὑπολαμβάνειν· εἶδος γὰρ καινὸν μουσικῆς μεταβάλλειν εὐλαβητέον ὡς ἐν ὅλῳ κινδυνεύοντα· οὐδαμοῦ γὰρ κινοῦνται μουσικῆς τρόποι ἄνευ πολιτικῶν νόμων τῶν μεγίστων, ὥς φησί τε Δάμων καὶ ἐγὼ πείθομαι. Καὶ ἐμὲ τοίνυν, ἔφη ὁ Ἀδείμαντος, θὲς τῶν πεπεισμένων. Τὸ δὴ φυλακτήριον,

D ἦν δ' ἐγώ, ὡς ἔοικεν, ἐνταῦθά που οἰκοδομητέον τοῖς φύλαξιν, ἐν μουσικῇ. Ἡ γοῦν παρανομία, ἔφη, ῥᾳδίως αὕτη λανθάνει παραδυομένη. Ναί, ἔφην, ὡς ἐν παιδιᾶς γε μέρει καὶ ὡς κακὸν οὐδὲν ἐργαζομένη. Οὐδὲ

τρόπον] *modos* Fic.
νέον] νέου Flor. L.
καὶ τοῦτο] κ. τοῦτ' Stob. κ. τοῦτον Vind. F. Flor. R. *eosque* Fic.
ἐπαινῇ] ἐπαινεῖ Ang. B. Stob. Trinc.
δ'] δὲ Lob. Vind. BD. Stob.
οὔτ'] οὔτε Vind. DF.
τὸ] τὸν Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L. *quicquam* Fic.
μεταβάλλειν] μεταλαμβάνειν Lob. Vind. BD. Vat. BM. Bas. b. et scholiastes Ruhnk. p. 158. μεταβάλλειν in aliis legi tradens, quod scholion Bekkerus omisit. μεταλαβεῖν Ang. B. Flor. R. Cf. Astius in comm. qui Davisium et Goerenzium pro καινὸν in adnot. ad Cicer. Leg. III. 14. παλαιὸν et κοινὸν requirentes errare ostendit.
κινδυνεύοντα] κινδυνεύοντι Flor. RT. correcti. *naufragium* Fic.
Δάμων] δαίμων Stob. Trinc.
καὶ ἐγὼ] κἀγὼ Stob.
D ἐνταῦθά] ἐνταῦτά Ald. Bas. a.
φύλαξιν,] Comma in editis ante Bekkerum deest.
ἔφη, ῥᾳδίως αὕτη] αὕτη ῥ. ἔ. Lob. Vind. BD. Vat. BM. (Flor. L.) cum editis ante Bekkerum, qui quum ἔφη, ῥᾳδίως αὕτη secundum reliquos codices scribi voluisset, typotheta fecit ἔφη, αὕτη ῥᾳδίως, quod Astius in tert. ed. recepit. Pro αὕτη Vind. E. Stob. Trinc. et pars Bekkerianorum αὐτὴ exhibent, quod Bekkerus in comm. per parenthesin ad αὕτη adiectis verbis „vel αὐτὴ" significavit.
λανθάνει] λανθάνοι Stob. cod. B. a m. s.
παραδυομένη] ὑποδυομένη Vind. D. περιδυομένη Stob. excepto cod. A. qui παραδομένη habet, quod etiam a Gesnero in margine notatum est et in Bas. a. legitur. (Gaisfordius παραδυομένη scripsit.)
ἔφην] ἔφη Vind. D. Stob. cod. A. Trinc.
ὡς] *om.* Flor. L.
παιδιᾶς] παιδείας Lob. Vind. BF. et a m. pr. D. Vat. M. et a m. pr. B. Ang. B. Flor. R. Stob. (Gaisfordius παιδιᾶς ex margine Gesneri recepit.) παιδίας Ven. C.
γε] *om.* Vind. D.
μέρει] μέρεις Stob. Trinc.
Οὐδὲ γὰρ ἐργάζεται, ἔφη, ἄλλο γε, ἢ] *Atqui* Fic. Pro ἔφη Stob. cod. A. Trinc. ἔφην habet; γε in Vind. E. omissum est.
σμικρὸν] μικρὸν Ven. B. Vind. E. Amb. C. Vat. H. (Flor. ACTV.) Stob. cod. B. editi ante Astium.
εἰσοικισαμένη] εἰσοικησαμένη Vat. B. Stob.
ἠρέμα] ἠρέμα Vind. F. Ald. ut Clarkianus Protag. p. 333. E. Theaet. p. 152. B. et ἠρεμεῖν idem Soph. p. 248. E.
τε] *om.* Par. K.
τὰ] *om.* Vat. H. Flor. ACV.
ἐπιτηδεύματα·] ἐπιτηδεύματα,

γὰρ ἐργάζεται, ἔφη, ἄλλο γε, ἢ κατὰ σμικρὸν εἰσοικισαμένη ἠρέμα ὑποῤῥεῖ πρὸς τὰ ἤθη τε καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα· ἐκ δὲ τούτων εἰς τὰ πρὸς ἀλλήλους ξυμβόλαια μείζων ἐκβαίνει· ἐκ δὲ δὴ τῶν ξυμβολαίων ἔρχεται ἐπὶ τοὺς νόμους E καὶ πολιτείας σὺν πολλῇ, ὦ Σώκρατες, ἀσελγείᾳ, ἕως ἂν τελευτῶσα πάντα ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ἀνατρέψῃ. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ· οὕτω τοῦτ' ἔχει; Δοκεῖ μοι, ἔφη. Οὐκοῦν, ὃ ἐξ ἀρχῆς ἐλέγομεν, τοῖς ἡμετέροις παισὶν ἐννομωτέρου εὐθὺς παιδιᾶς μεθεκτέον, ὡς παρανόμου γιγνομένης αὐτῆς καὶ παίδων τοιούτων ἐννόμους τε καὶ σπουδαίους ἐξ αὐτῶν ἄνδρας 425 αὐξάνεσθαι ἀδύνατον ὄν; Πῶς δ' οὐχί; ἔφη. Ὅταν δὴ ἄρα

et paullo post ἐκβαίνει, Bekkerus, Astius in tert. ed. et Stallbaumius; qua interpunctione adhibita verendum est, ne haec duo orationis membra ab illo ἢ post ἄλλο γε pendere videantur. In Ald. Bas. ab. Steph. utroque loco punctum est. Mihi colon, quod Astius in pr. et sec. ed. posuit, aptissimum visum.

τούτων] τούτου Stob. Trinc.

ξυμβόλαια] συμ. Flor. L.

ἐκ δὲ δὴ τῶν ξυμβολαίων] ἐκ δὴ τῶν ξυμβόλων Flor. L. cuius discrepantiam fortasse non duplicem, sed simplicem et ad nomen pertinentem indicare voluit Stallbaumius.

E τοὺς] *om.* Ven. B. Vind. E. Flor. C.

σὺν] *om.* Stob. cod. A. Trinc.

πολλῇ — ἀσελγείᾳ] πολλὴ — ἀσέλγεια Stob. Trinc. *magna — cum petulantia atque lascivia* Fic.

ἕως ἂν τελευτῶσα] ἂν *om.* Amb. C. ὡς ἀπαιδεύτως Stob. cod. A. Trinc.

πάντα] ἅπαντα Stob.

ἰδίᾳ] ἴδια Amb. C. Stob. cod. B. qui deinde etiam δημόσια habet.

ἀνατρέψῃ] ἀνατρέψαι Stob.

ἔχει;] Ita etiam Vind. D. et Ficinus. ἔχει. Ald. Steph. Stob.

ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχῆς Vind. B.

ἐλέγομεν] λέγομεν Vind. E. Vat. H.

παιδιᾶς] *om.* Par. K. παιδείας Lob. Vind. BD(F.) Vat. BM. Stob. (cuius e marg. Gesn. Gaisfordius παιδιᾶς recepit) cum editis ante Astii sec. quos sequitur Matthiae gramm. p. 520. ad formam adiectivi attendens. παιδιὰν dicit musicam, ut ex superioribus illis (D) ὡς ἐν παιδιᾶς γε μέρει et ex sequentibus ὅταν δὴ ἄρα καλῶς ἀρξάμενοι παῖδες παίζειν εὐνομίαν διὰ τῆς μουσικῆς εἰσδέξωνται intelligitur. Musicae autem statim initio educationis summam curam impendendam esse L. II. p. 377. A. B. Socrates ostenderat, quem locum designat his verbis: ὃ ἐξ ἀρχῆς ἐλέγομεν. Vocabulum παιδεία et latiorem significatum habet et addito εὐθὺς minus convenit.

ὡς] „Post ὡς interpunxi, ut ostenderem non iungi cum proxime sequente participio γιγνομένης, sed cum illis verbis, ἀδύνατον ὄν. Sic autem et in aliis plerisque locis, vel huic vel alii particulae hypostigmen subiunxi, ne lector falleretur.“ Steph. adnot. p. 20. Id vero h. l. timendum non erat.

καὶ παίδων τοιούτων] *om.* Fic. κ. π. τούτων Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. L.

ἐννόμους] εὐνόμους Flor. R.

425 ὄν;] ὄν. editi ante Bekkerum.

δ'] int. vers. Vind. D.

Ὅταν δὴ — καὶ τοὐναντίον. C] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 251.

καλῶς ἀρξάμενοι παῖδες παίζειν εὐνομίαν διὰ τῆς μουσικῆς εἰσδέξωνται, πάλιν τοὐναντίον, ἢ ἐκείνοις, εἰς πάντα ξυνέπεταί τε καὶ αὔξει ἐπανορθοῦσα, εἴ τι καὶ πρότερον τῆς πόλεως ἔκειτο. Ἀληθῆ μέντοι, ἔφη. Καὶ τὰ σμικρὰ ἄρα, εἶπον, δοκοῦντα εἶναι νόμιμα ἐξευρίσκουσιν οὗτοι, ἃ οἱ πρότερον ἀπώλλυσαν πάντα. Ποῖα;
B Τὰ τοιάδε· σιγάς τε τῶν νεωτέρων παρὰ πρεσβυτέροις, ὡς πρέπει, καὶ κατακλίσεις καὶ ὑπαναστάσεις καὶ γονέων θεραπείας, καὶ κουράς γε καὶ ἀμπεχόνας καὶ ὑπο-

παῖδες παίζειν] παίζειν παῖδες Vind. BE. Flor. C. Idem exhibere puto Venetum B. quem Bekkerus ut Vindobonensem B. παίζειν παῖδας habere scribit.

εἰσδέξωνται] εἰσδέξονται Vind. F.

τοὐναντίον] τιον, sup. vulgata, Stob. cod. A.

ἢ ἐκείνοις] ἥκειν ὡς Stob. cod. A. Trinc. ἢ κείνοις Lob. Vind. D. Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. ἢ 'κείνοις Vind. B. Flor. LRTUV. Cf. ad L. II. p. 370. A. ubi Bekkeri negligentiam in significanda coronide notavi. Etiam h. l. Vind. B. cum reliquis ἢ κείνοις exhibere tradit.

εἰς] *om.* Stob. Gesn.

ξυνέπεταί] συν. Stob.

ἐπανορθοῦσα] Verba πάλιν τοὐν. usque ad hoc Ficinus ita interpretatus est: *in contraria his omnino ac superioribus musica tendit atque prosequitur corrigere.*

εἴ τι] εἴτε Lob. Vind. B. Flor. L. ἔτι Amb. C.

καὶ] *om.* Fic.

ἄρα] ἀρα Stob. Trinc. *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

εἶπον, δοκοῦντα εἶναι] δοκ. εἶπον εἶναι Flor. L. εἶναι δοκ. εἶπον εἶναι Lob. Vind. B. Vat. M. εἶπον δοκ. ἔφην Mon. B. εἶπον δοκ. ἔφη Flor. U. Ficinus haec Καὶ τὰ — ἐξευρίσκουσιν οὗτοι sic reddidit: *quae igitur exigua videntur esse civitatis instituta, ut dixi, hi reperient.*

ἀπώλλυσαν] ἀπόλλυσι Vind. D. ἀπόλλυσαν Stob. Trinc. Gesn. quod Gaisfordius sec. cod. AB. correxit.

πάντα] πάντως Flor. L. ἅπαντα Stob.

σιγάς] σιγὴν Mon. B.

ὡς] ἃς Vind. E. Amb. C. Vat. B H. Flor. ACTV. Stob. cod. A. a m. s. Trinc. ἃ Par. A. et a m. pr. Stob. cod. A.

κατακλίσεις] *cedere illis locum* Fic. Eadem significatione et h. l. Astius et apud Aristotelem Eth. Nicom. L. VIIII. c. 2, 9. Stephanus in thes. I. p. 1751. F. dictum statuunt, quo loco honorem senioribus habendum Aristoteles eodem fere modo describit: καὶ παντὶ δὲ τῷ πρεσβυτέρῳ τιμὴν τὴν καθ' ἡλικίαν ὑπαναστάσει καὶ κατακλίσει καὶ τοῖς τοιούτοις. Mihi auxilium potius indicari videtur, quod senioribus accubituris vel decubituris ab iunioribus praestandum esset; nam ita κατακλίνειν τινὰ dicebatur. Alii inclinationem corporis venerabundam intelligunt, cui simile quid verbo ὑποκατακλίνεσθαι L. I. p. 336. C. E. significatur; sed a simplici κατάκλισις id alienum puto.

ὑπαναστάσεις] ὑποστάσεις Vat. B. ὑπανατάσεις Stob. Trinc.

κουράς γε] κ. τε Stob.

δέσεις καὶ ὅλον τὸν τοῦ σώματος σχηματισμὸν καὶ τἆλλα, ὅσα τοιαῦτα. ἢ οὐκ οἴει; Ἔγωγε. Νομοθετεῖν δ' αὐτὰ οἶμαι εὔηθες· οὔτε γάρ που γίγνεται οὔτ' ἂν μείνειε λόγῳ τε καὶ γράμμασι νομοθετηθέντα. Πῶς γάρ; Κινδυνεύει γοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Ἀδείμαντε, ἐκ τῆς παιδείας ὅποι ἄν τις ὁρμήσῃ, τοιαῦτα καὶ τὰ ἑπόμενα C εἶναι. ἢ οὐκ ἀεὶ τὸ ὅμοιον ὂν ὅμοιον παρακαλεῖ; Τί μήν; Καὶ τελευτῶν δή, οἶμαι, φαῖμεν ἂν εἰς ἕν τι τέλεον καὶ νεανικὸν ἀποβαίνειν αὐτὸ ἢ ἀγαθὸν ἢ καὶ

καὶ ἀμπεχόνας — σχηματισμὸν] bis deinceps scripta sunt in Flor. L. καὶ ἀπεχόνας etc. Stob. Gesn.

ὅλον τὸν] ὅλον Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. L.

τἆλλα] τἄλλα Vind. BD. Steph. τ' ἄλλα Vind. E.

δ'] δὲ Stob.

οἶμαι εὔηθες] *ineptum, ut arbitror, videretur* Fic.

οὔτ' ἂν] ὅτ' ἂν Vind. E. ὅταν Stob. cod. A.

μείνειε] μείνοιεν Lob. Vind. B. Vat. M. μένειεν Vind. D. μένειε Ven. B. μείνειεν ἐν Par. K. sec. Bip. Flor. U. μείνειε ἐν Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. (certe Bekkerus hos tres in verbo discrepare a Stephano non ostendit.) μείνειεν Stob. cod. A. Trinc. Gaisf. μένειν Stob. Gesn.

γράμμασι] γράμμα Stob. cod. B. a m. pr. Trinc.

Κινδυνεύει] κινδυνεύειν Stob. cod. A.

παιδείας] παιδιᾶς Lob. Vind. BD. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Amb. C. Vat. M. et a m. pr. B. Flor. LU. Astius post παιδείας comma posuit; non male, si voluit significare verbum εἶναι, quod sequitur, non minus, quam ὁρμήσῃ, ad haec ἐκ τῆς παιδείας pertinere, quae ob id ipsum primo loco posita sunt, ut cum utroque verbo coniungenda viderentur. Sed haec coniunctio quum talis sit, ut etiam post ὁρμήσῃ incidi vetet, sequente ibi demonstrativo τοιαῦτα interrupta hoc saltem loco omissa inter παιδείας et relativum ὅποι interpunctione servanda erat.

ὅποι ἂν] ὅπῃ ἂν Vind. BD. Par. DK. Mon. B. Vat. M. Flor. U. Astius. ὁποῖα Stob. Trinc. Gesn. cuius ex margine Gaisfordius recepit ὅποι ἄν, sed utrum in cod. AB. invenerit, non satis demonstravit.

ὁρμήσῃ] ὁρμηθῇ Stob. Trinc. Gesn. Gaisfordius ex eodem Gesn. margine ὁρμήσῃ dedit, idque a m. s. in cod. AB. sed prius ὁρμήθῃ scriptum fuisse tradit.

ὂν] *om.* Vind. E. Amb. C. Vat. C H. Flor. ACT. Stob. cod. B. a m. pr. Trinc. In cod. A. int. vers. est.

Τί μήν;] *om.* Par. K. Mon. B.

τελευτῶν] τελευτὼν Vind. D. Ald. Bas. ab. τελευτων sine accentu Lob.

δὴ] δὲ Mon. B.

οἶμαι] *om.* Vind. B.

φαῖμεν] φαμὲν Vind. F. a m. pr. Stob. cod. B. a m. pr. Trinc.

τέλεον] τέλειον Stob. cod. A.

τοὐναντίον. Τί γὰρ οὔκ; ἦ δ' ὅς. Ἐγὼ μὲν τοίνυν, εἶπον, διὰ ταῦτα οὐκ ἂν ἔτι τὰ τοιαῦτα ἐπιχειρήσαιμι νομοθετεῖν. Εἰκότως γ', ἔφη. Τί δὲ, ὦ πρὸς θεῶν, ἔφην, τάδε τὰ ἀγοραῖα ξυμβολαίων τε πέρι κατ' ἀγορὰν, D ἕκαστοι ἃ πρὸς ἀλλήλους ξυμβάλλουσιν, εἰ δὲ βούλει, καὶ χειροτεχνικῶν πέρι ξυμβολαίων καὶ λοιδοριῶν καὶ αἰκίας καὶ δικῶν λήξεως καὶ δικαστῶν καταστάσεως, καὶ

Τί γὰρ οὔκ; ἦ δ' ὅς.] *τί γάρ; Οὐκ, ἦ δ' ὅς.* Steph. cum prioribus (Ald. *γάρ.*) scripsit, sed in adnot. p. 20. *τί γάρ οὔκ; ἔφη* scribendum ostendit, in quibus *ἔφη* per ipsius negligentiam, *γάρ* (pro *γὰρ*) per typothetam eius irrepsisse videtur. Iam vero *Τί γὰρ* una cum negatione Adimanto posteriores editores omnes tribuerunt, ut necessarium fuit, sed pro *οὔκ* Astius et Stallbaumius *οὔ* scripserunt, quasi finis hic orationis et quod sequitur, *ἦ δ' ὅς*, non ad eandem referendum sit; quum tamen saepissime ante haec *ἦν δ' ἐγώ*, *ἦ δ' ὅς* et similia elisa vocalis inveniatur. Neque in ullo codice hic legitur *οὔ*, sed *οὐκ* habent Lob. Vind. B. Vat. B. Ven. BC. Par. DK. sec. Bekk. sine accentu, quem ne Heusdius quidem addidit spec. p. 55. quo loco veram distinctionem proponit; *οὔχ* est in Amb. C. qui deinde *ἢ δ'* exhibet pro *ἦ δ'*, pro quo Mon. B. *οἶδ'* habet. Itaque in Par. A. et reliquis Bekkerus *οὔκ* invenisse videtur, quemadmodum ego in Vind. DE. inveni.

διὰ ταῦτα] *διαταῦτα* Lob. Vind. B.

τὰ] *om.* Vat. H. Flor. AV.

Τί δὲ,] *Τί δέ;* Steph. In Ald. Bas. ab. nulla post *δὲ* neque post *θεῶν* interpunctio est. Ego comma a Bekkero positum tenui, quia interrogatio ad *τάδε τὰ ἀγοραῖα* pertinet.

ἔφην] *ἔφη* Lob. Vind. BD. Vat. M.

τάδε] *τὰ δὲ* Ald. Bas. ab. om. Par. A. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. AC. Fic. (habet *negotia ipsa forensia.*) Pronomen quamquam necessarium non videtur, tamen aptissimum est et ob sequentium litterarum similitudinem facile omitti potuit.

τὰ ἀγοραῖα] *τ' ἀγ.* Vind. F. Flor. R. Scilicet crasin amat uterque.

ξυμβολαίων] *ξυμβόλαιά* Vat. B.

πέρι] *περὶ* Vind. DE.

ἕκαστοι ἃ] „Non immerito diceret aliquis particulam *ἃ* sua sede motam esse, et ante *κατ' ἀγορὰν* positam a Platone fuisse: nisi alii plurimi loci talem verborum collocationem exhiberent.“ Steph. adnot. p. 20. Imo ante *ἕκαστοι* ponendum erat *ἅ*, cui postpositum est ideo, ut illud gravius et cum sono pronuntiandum intelligeretur. Itaque ante *ἕκαστοι* comma feci. Similem relativi collocationem vidimus L. III. p. 390. B. Cf. Phaedr. p. 257. A: *εὐμενὴς καὶ ἵλεως τὴν ἐρωτικήν μοι τέχνην, ἣν ἔδωκας, μήτε ἀφέλῃ μήτε πηρώσῃς.* ib. p. 267. C: *ὀνομάτων τε, Λικυμνίων ἃ ἐκείνῳ ἐδωρήσατο.* Menon. p. 80. E: *ὁρᾷς τοῦτον ὡς ἐριστικὸν λόγον κατάγεις;* Hipp. mai. p. 286. E: *σμικρόν τί που τοῦτ' ἂν εἴη μάθημα ὧν σὺ τῶν πολλῶν ἐπίστασαι.*

ξυμβάλλουσιν] Ita Par. A. Lob. Vind. BDEF. Vat. BHM. Ven. BC. Amb. C. Ang. B. Flor. ACV. *συμβ.* (Par. DK. Mon. B. Flor. LRTU.) Ald. Bas. ab. Steph.

χειροτεχνικῶν] *χειροτεχνικῶς* D Amb. C.

εἴ που τελῶν τινὲς ἢ πράξεις ἢ θέσεις ἀναγκαῖοί εἰσιν ἢ κατ' ἀγορὰς ἢ λιμένας, ἢ καὶ τὸ παράπαν ἀγορανομικὰ ἄττα ἢ ἀστυνομικὰ ἢ ἐλλιμενικὰ ἢ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα, τούτων τολμήσομέν τι νομοθετεῖν; Ἀλλ' οὐκ ἄξιον, ἔφη, ἀνδράσι καλοῖς κἀγαθοῖς ἐπιτάττειν· τὰ E πολλὰ γὰρ αὐτῶν, ὅσα δεῖ νομοθετήσασθαι, ῥᾳδίως που εὑρήσουσι. Ναί, ὦ φίλε, εἶπον, ἐάν γε θεὸς αὐ-

πέρι] πέριξ Flor. ACV. περὶξ Vat. H.

ξυμβολαίων] συμβ. Vat. H. ξυμβολαίεων Amb. C.

λοιδοριῶν] λοιδωριῶν Vind. E.

λήξεως] λήξεις Par. A. Vind. DEF. et a m. pr. Lob. Vat. BHM. Ven. BC. Amb. C. (Flor. ACLV.) cum editis ante Astium, qui ex Par. K. quem Bipontini λέξεως exhibere testantur, Bekkerus λήξεως habere dicit, hoc ipsum restituit, quod etiam in Vind. B. Par. D. Mon. B. Amb. C. Flor. RTU. et a m. s. in Lob. exstat. In Vat. B. haec tria καὶ δικῶν λήξεις post tria sequentia leguntur, quo scilicet loco λήξεις ut nominativus ferri posse videbatur. — *citationes in iudicia* Fic. Cf. Timaei lex. p. 174.

καταστάσεως] καταστάσεις (Mon. B. Flor. L.) Steph. *constitutiones iudicum* Fic.

ἀναγκαῖοί] ἀναγκαῖαι Lob. sed correctus in ultima, Vind. B. Par. DK. Mon. B. Amb. C. Vat. M. Flor. TU. quae forma quum in aliis dialogis, e. g. Gorg. p. 449. C. tum in his L. VIII. p. 553. D. bis vulgata et omnium librorum consensu firma est non minus, quam singulari ἀναγκαία L. VIII. p. 559. B. Sed in dativo et accusativo ubi codices horum quidem librorum variant, velut ib. p. 554. A. 558. D. 559. A. 561. A. ter, VIIII. 572. C. vel potiores vel longe plurimi formam communem tuentur, quum alibi, ut Leg. L. III. p. 690. B. XII. 967. A. feminini terminationem praeferant. Videntur haec certa ratione caruisse, quemadmodum ostendit Matthiae gramm. p. 236. sed communia magis placuisse Atticis.

τὸ παράπαν] Hanc Stephani (qui suo more τοπαράπαν fecit) et omnium editionum scripturam pauci neque optimi codices exhibent Ven. B. Amb. C. Vat. H. (Flor. CTV.) In Vind. E. est τὸ πάπαν, in reliquis vero τὸ πάμπαν, quemadmodum in Euripidis fragm. Antiop. XXV. (apud Stobaeum T. III. p. 310. Gaisf. et in Valckenarii diatr. p. 84. ed. Lips.) legitur: τοῖος δὲ θνητῶν τῶν ταλαιπώρων βίος· οὐδ' εὐτυχεῖ τὸ πάμπαν οὔτε δυστυχεῖ· εὐδαιμονεῖ τε καὖθις οὐκ εὐδαιμονεῖ. Sed ibi significationem aliam habet, et tamen codex Stobaei B. τὸ παράπαν offert. In Platonis scriptis τὸ παράπαν frequentissimum est et h. l. unice aptum videtur.

ἄττα] ἅττα Lob. Vind. D.

ἐλλιμενικὰ] ἐλλιμενικαὶ Vind. D.

ἢ] καὶ Vind. B.

τὰ πολλὰ] ταπολλὰ Vind. D. E

ὅσα δεῖ] ὅσα δὴ Vind. D. Amb. C. Bas. ab. Commate haec a superioribus recte distinguunt Astius, Bekkerus et Stallbaumius, quia appositionis loco sunt. Cf. L. I. p. 334. D: πολλοῖς, ὅσοι διημαρτήκασι.

εὑρήσουσι] εὑρήσουσιν Flor. A. Bekkerus.

ἐάν γε] ἄν γε Ang. B. γε om. Flor. L.

τοῖς διδῷ σωτηρίαν τῶν νόμων, ὧν ἔμπροσθεν διήλθομεν. Εἰ δὲ μή γε, ἦ δ' ὅς, πολλὰ τοιαῦτα τιθέμενοι ἀεὶ καὶ ἐπανορθούμενοι τὸν βίον διατελέσουσιν, οἰόμενοι ἐπιλήψεσθαι τοῦ βελτίστου. Λέγεις, ἔφην ἐγὼ, βιώσεσθαι τοὺς τοιούτους ὥσπερ τοὺς κάμνοντάς τε καὶ οὐκ ἐθέλοντας ὑπὸ ἀκολασίας ἐκβῆναι πο-
426 νηρᾶς διαίτης. Πάνυ μὲν οὖν. Καὶ μὴν οὗτοί γε χαριέντως διατελοῦσιν· ἰατρευόμενοι γὰρ οὐδὲν περαίνουσι, πλήν γε ποικιλώτερα καὶ μείζω ποιοῦσι τὰ νοσήματα, καὶ ἀεὶ ἐλπίζοντες, ἐάν τις φάρμακον συμβουλεύσῃ, ὑπὸ τούτου ἔσεσθαι ὑγιεῖς. Πάνυ γὰρ, ἔφη, τῶν οὕτω καμνόντων τὰ τοιαῦτα πάθη. Τί δέ; ἦν δ' ἐγώ· τόδε αὐτῶν οὐ χαρίεν, τὸ πάντων ἔχθιστον

διήλθομεν] ἤλθομεν Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Flor. L. Eadem permutatione, ut pauca ex multis exhibeam, L. VII. p. 532. D. pro διέλθωμεν in optimis codicibus ἔλθωμεν scriptum, L. VIII. p. 563. A. ἁμιλλῶνται in nonnullis pro διαμιλλῶνται, L. VIIII. p. 576. B. δεξάμενος in pluribus pro διαδεξάμενος.

μή γε] μή γ' Vind. D.

ἀεὶ καὶ] καὶ om. Vind. D.

βελτίστου.] βελτίστου; Ald. Steph.

τοιούτους] βελτίστους Vind. B. quod temere ex superioribus illatum casu non ineptum evasit.

ἐθέλοντας] ἐθέλοντάς τε καὶ Ang. B.

ὑπὸ ἀκολασίας] ὑπ' ἀκ. Lob. Vind. BDF. Vat. M. Flor. LRTV. Stallbaumius.

426 οὗτοί] οὔ τοι Mon. B. a m. s.

γε] om. Flor. L.

διατελοῦσιν] in morbis perseverare videntur Fic.

περαίνουσι] περαίρουσι Vind. E.

καὶ μείζω ποιοῦσι] π. κ. μ. Lob. Vind. B. Vat. M.

καὶ] om. Lob. Vind. BD. Ven. B. Vat. M. Flor. L.

ἀεὶ] Ita Par. A. Vind. E. Flor. AC. Reliqui meorum et, ut videtur, Florentinorum αἰεὶ cum editis ante Astii sec. exhibent, nec aliud in Par. K. apud Bipontinos scriptum fertur. Bekkerus de reliquis suis nihil significavit.

ἐλπίζοντες] ἐλπίζοντας Lob. Vind. B. Vat. M.

φάρμακον] pharmacis agi Fic.

συμβουλεύσῃ] ξυμβ. Vind. EF. Ven. B. Amb. C. Ang. B. Bekkerus et Stallbaumius, qui tacet.

ὑπὸ τούτου] om. Fic.

ὑγιεῖς] ὑγιής Vind. F. et a m. pr. D. ὑγιής Vat. B. Ven. C.

τοιαῦτα] τοιάδε Ven. B. Ald. Bas. a. Steph.

πάθη] τὰ π. Ven. B.

χαρίεν] Sic tacite scripsit Bekkerus pro χάριεν h. l. et infra B. ubi quinque mei cum Stephano et reliquis editionibus proparoxytonon habent, quod etiam hic in Lob. Vind. EF. et editis est. Vind. B. sine accentu χαριεν exhibet, Vind. D. cum Bekkero χαρίεν, quod Stallbaumius non ut minus Atticum repudiare debebat. Dicebant quidem Attici χάριεν, sed ubi adverbium esset, ut ἄληθες, quocum id confert Apollonius de adv. in Bekkeri anecd. p. 527, 27. Idem docet scholiastes Lipsiensis ad Il. XVI. 798.

τἀληθῆ] ἀληθῆ Vind. E. Flor. L.

λέγοντα] in margine a m. s. ha-

ἡγεῖσθαι τὸν τἀληθῆ λέγοντα, ὅτι, πρὶν ἂν μεθύων καὶ ἐμπιπλάμενος καὶ ἀφροδισιάζων καὶ ἀργῶν παύσηται, οὔτε φάρμακα οὔτε καύσεις οὔτε τομαὶ οὐδ' αὖ ἐπῳ- B δαὶ αὐτὸν οὐδὲ περίαπτα οὐδὲ ἄλλο τῶν τοιούτων οὐδὲν ὀνήσει; Οὐ πάνυ χαρίεν, ἔφη· τὸ γὰρ τῷ εὖ λέγοντι χαλεπαίνειν οὐκ ἔχει χάριν. Οὐκ ἐπαινέτης εἶ, ἔφην ἐγὼ, ὡς ἔοικας, τῶν τοιούτων ἀνδρῶν. Οὐ μέντοι, μὰ Δία. Οὐδ' ἂν ἡ πόλις ἄρα, ὅπερ ἄρτι ἐλέγομεν, ὅλη τοιοῦτον ποιῇ, οὐκ ἐπαινέσῃ. ἢ οὐ φαίνονταί σοι ταὐτὸν ἐργάζεσθαι τούτοις τῶν πόλεων ὅσαι κακῶς πολιτευόμεναι προαγορεύουσι τοῖς πολίταις τὴν μὲν κα- C τάστασιν τῆς πόλεως ὅλην μὴ κινεῖν, ὡς ἀποθανουμένους, ὃς ἂν τοῦτο δρᾷ· ὃς δ' ἂν σφᾶς οὕτω πολιτευο-

bet Vind. F. Stephanus signum interrogandi apposuit.

B ἐπῳδαὶ αὐτὸν] οὔτ' ἐ. αὐτῶν Vind. D.

χαρίεν] χαρεῖεν Amb. C.

ἔφη — εἶ] om. Vind. F. In Vat. B. verba οὐκ ἔχει χάριν post ἀνδρῶν leguntur.

ὡς] om. Vind. E.

μέντοι] μέντι Ang. B. Flor. R.

ὅλη] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L.

τοιοῦτον] τοιοῦτο Ang. B. Flor. R. τοιοῦτόν τι Mon. B. Flor. U.

ἐπαινέσῃ] ἐπαινέσει Vat. H. Flor. ACV. editiones recentiores.

ἢ] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM.

τούτοις] ταύταις Vind. B.

C προαγορεύουσι] προαγορεύσουσι Vat. M. προσαγορεύουσι Vind. DE. Par. DK. sec. Bekk. Amb. C. Vat. H. Flor. AL. Ald. Bas. ab. προαγορεύουσι Stephanum de coniectura scripsisse, ut deinde ἀποθανούμενον, ex eius adnotatione p. 20. intelligitur: „Quanvis in praeced. edit. scriptum sit προσαγορεύουσι, et alia ex vet. exempl. lectio allata non fuerit, nemo Graecae linguae peritus προαγορεύουσι scribendum esse negaverit. Sic etiam, quod attinet ad participium ἀποθανούμενον, ita scribere, non ἀποθανούμενος, sermonis Graeci consuetudo cogit: quum manifestum sit vel accusativo vel genitivo absoluto esse opus: multo autem vicinius sit ἀποθανούμενος accusativo ἀποθανούμενον, quam genitivo ἀποθανουμένου: quinetiam ἀττικώτερος existimetur hac in re illius quam huius usus."

τῆς πόλεως ὅλην] ὅλην τ. π. ὅλην Vind. E. ὅλην om. Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. L.

ἀποθανουμένους] Ita Par. A. Ven. C. Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACLRTV. Stallbaumius. *alioquin capite damnentur quincunque res innovant* Fic. ἀποθανουμένου Vind. BD. Vat. M. et cum ο (h. e. ος) super ultima alteroque super antepenultima accentu Lob. ἀποθανούμενος Vat. B. Ven. B. Par. DK. sec. Bekk. Ald. Bas. ab. ἀποθανούμενον (Mon. B. Flor. U.) Steph. Bekkerus et Astius. Cf. Matthiae gramm. p. 890. ubi huiusmodi pluralis et singularis compositionem idoneis exemplis confirmat. Idem p. 1122. de accusativo disputans et hunc locum secundum Stephanum exhibens varias lectiones inspexisse non videtur.

δρᾷ] δράσῃ Vind. B. Vat. M.

μένους ἥδιστα θεραπεύῃ καὶ χαρίζηται ὑποτρέχων καὶ
προγιγνώσκων τὰς σφετέρας βουλήσεις καὶ ταύτας δει-
νὸς ᾖ ἀποπληροῦν, οὗτος ἄρα ἀγαθός τε ἔσται ἀνὴρ
καὶ σοφὸς τὰ μεγάλα καὶ τιμήσεται ὑπὸ σφῶν; Ταὐ-
τὸν μὲν οὖν, ἔφη, ἔμοιγε δοκοῦσι δρᾶν, καὶ οὐδ' ὁπωσ-
D τιοῦν ἐπαινῶ. Τί δ' αὖ, τοὺς θέλοντας θεραπεύειν
τὰς τοιαύτας πόλεις καὶ προθυμουμένους οὐκ ἄγασαι
τῆς ἀνδρείας τε καὶ εὐχερείας; Ἔγωγε, ἔφη, πλήν
γ' ὅσοι ἐξηπάτηνται ὑπ' αὐτῶν καὶ οἴονται τῇ ἀληθείᾳ 448
πολιτικοὶ εἶναι, ὅτι ἐπαινοῦνται ὑπὸ τῶν πολλῶν. Πῶς
λέγεις; οὐ συγγιγνώσκεις, ἦν δ' ἐγώ, τοῖς ἀνδράσιν; ἢ
οἴει οἷόν τ' εἶναι ἀνδρὶ μὴ ἐπισταμένῳ μετρεῖν ἑτέρων
τοιούτων πολλῶν λεγόντων, ὅτι τετραπηχύς ἐστιν, αὐ-
E τὸν ταῦτα μὴ ἡγεῖσθαι περὶ αὐτοῦ; Οὐκ ἄν, ἔφη,

θεραπεύῃ] *θεραπεύει* Flor. R. *θεραπεύοι* Lob. Vat. B. Vind. D. Ficinus haec ab ὃς δ' ἂν usque ita interpretatur: *contra quisquis praesentem gubernationem approbat confirmatque.*

χαρίζηται] *χαρίζεται* Flor. R. Bas. b.

προγιγνώσκων] *προγιν.* Vind. DE(F.) Ald. Bas. ab. Steph.

ᾖ] *ἡ* Ald. *ἦ* Bas. ab.

τὰ μεγάλα] *ταμεγάλα* Vind. D.

σφῶν] *σοφῶν* Vind. E. Amb. C. Ang. B. Flor. ACTV. In locum puncti post hoc restitui interrogandi signum, quod habent Bas. ab. et Astius.

Ταὐτὸν] *ταυτὰ* Ang. B.

δρᾶν] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Non vitiose, sed incommode abesset.

ἐπαινῶ] *huiusmodi res publicas laudo* Fic.

D *θέλοντας*] *ἐθέλοντας* Ang. B. Flor. R. Stallbaumius et in tert. ed. e coniectura Astius. Cf. ad L. III. p. 391. A.

προθυμουμένους] *προθυμουμένας* Vat. H.

τῆς] *τὰς* Vind. D.

ἀνδρείας] *ἀνδρίας* Vind. BF. Flor. T. Bekkerus. V. ad L. II. p. 361. B.

τε] *om.* Flor. L.

καὶ εὐχερείας] *propensioremque affectum* Fic. Imo est *facilitas*, ut Astius interpretatus est.

Ἔγωγε] *ἔγωγ'* Vind. E. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Stallbaumius.

γ'] *γε* Lob. Vind. BDE. *om.* Flor. T.

συγγιγνώσκεις] *σὺ γιγνώσκεις* Vat. B. *συγγιν.* Vind. BE. (Flor. ACLTUV.) Ald. Bas. ab. Steph.

τοῖς ἀνδράσιν] *τοὺς ἄνδρας* Vat. B. correctus.

ὅτι] ὃ cum *τι* int. vers. a m. s. adscripto Vind. B.

αὐτοῦ] *αὐτοῦ* Vind. D.

E *Οὐκ ἂν*] Ita Ven. C. correctus in *ἄν. οὐκ αὖ* Par. A. Vind. EF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACR. permutatione in optimis quibusque passim obvia. Supplendum videtur *οἷόν τ' εἴη* vel *οἷόν τ' εἶναι οἴομαι*, ut p. 422. B: *οὐκ ἂν δοκεῖ σοι ῥᾳδίως μάχεσθαι; Οὐκ ἂν ἴσως, ἔφη, ἅμα γε.* quamquam possit etiam *ᾤμην* subaudiri. Cf. p. 427. A: *οὔτ' ᾤμην ἂν δεῖν.* et L. II. p. 378. A: *οὐδ' ἂν εἰ ἦν ἀληθῆ ᾤμην δεῖν ῥᾳδίως οὕτω λέγεσθαι.*

χαλέπαινε] *χαλέπηνε* Ald. Bas. ab.

οἱ τοιοῦτοι] *οὐ τ.* Vat. H. Flor. AC. Post *τοιοῦτοι* comma a Bek-

τοῦτό γε. Μὴ τοίνυν χαλέπαινε· καὶ γάρ πού εἰσι πάντων χαριέστατοι οἱ τοιοῦτοι, νομοθετοῦντές τε οἷα ἄρτι διήλθομεν καὶ ἐπανορθοῦντες ἀεὶ οἰόμενοί τι πέρας εὑρήσειν περὶ τὰ ἐν τοῖς ξυμβολαίοις κακουργήματα καὶ περὶ ἃ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον, ἀγνοοῦντες, ὅτι τῷ ὄντι ὥσπερ Ὕδραν τέμνουσι. Καὶ μήν, ἔφη, οὐκ ἄλλο τί 427 γε ποιοῦσιν. Ἐγὼ μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τὸ τοιοῦτον εἶδος νόμων πέρι καὶ πολιτείας οὔτ' ἐν κακῶς οὔτ' ἐν εὖ πολιτευομένῃ πόλει ᾤμην ἂν δεῖν τὸν ἀληθινὸν νομοθέτην πραγματεύεσθαι· ἐν τῇ μέν, ὅτι ἀνωφελῆ, καὶ πλέον οὐδέν, ἐν δὲ τῇ, ὅτι τὰ μὲν αὐτῶν κἂν ὁστισοῦν εὕροι, τὰ δέ, ὅτι αὐτόματα ἔπεισιν ἐκ τῶν ἔμπροσθεν ἐπιτηδευμάτων. Τί οὖν, ἔφη, ἔτι ἂν ἡμῖν λοιπὸν τῆς B νομοθεσίας εἴη; Καὶ ἐγὼ εἶπον, ὅτι ἡμῖν μὲν οὐδέν,

kero sublatum restitui et illud, quod vulgo post ἀεὶ positum est, sustuli, quia omnium maxime ridiculi isti dicuntur ideo, quod se legibus suis aliquid effecturos esse sperant. Sunt igitur χαριέστατοι, ὅτι νομοθετοῦσιν οἰόμενοί τι πέρας εὑρήσειν.

ἄρτι] om. Fic.

ἐπανορθοῦντες] ἐπανορθοῦντές τε Ang. B. Flor. R.

οἰόμενοί τι] οἰόμενοί τε Ven. B. Vind. E(F.) Amb. C. Ang. B. Vat. H. (Flor. ACRT.) cum editis ante Astii sec.

ἐγὼ] om. Par. K. sec. Bekk.

τῷ ὄντι] τωόντι Vind. E.

Ὕδραν] ὕδραν τινὰ Ven. B. Vind. E. Flor. C. Plutarchus comp. Ag. et Cleom. cum Gracch. p. 844. B: ὁ δὲ Ἄγιδος καὶ Κλεομένους νεωτερισμὸς τὸ μικρὰ καὶ κατὰ μέρος τῶν ἡμαρτημένων ἰᾶσθαι καὶ ἀποκόπτειν ὕδραν τινὰ τέμνοντος, ὥς φησιν ὁ Πλάτων, ἡγησάμενος εἶναι τὴν ἅμα πάντα ἀπαλλάξαι κακὰ καὶ παρασκευάσαι (imo μετασκευάσαι, ut est in cod. S G.) δυναμένην μεταβολὴν ἐπῆγε τοῖς πράγμασιν. quem locum significavit Astius in comm. Reliquis, quos ibidem citavit de hydra Lernaea auctoribus, nunc addendus est Buttmannus in Mythologo II. p. 111. sqq.

τέμνουσι] τέμνουσιν Flor. R. Bekkerus.

μήν] μήν γε Ven. B. μὴν ἢ Vind. E.

τί γε] γέ τι Ven. B. Vind. EF. 427 Amb. C. Ang. B. Flor. ACR. τὶ Vind. D. γε Flor. T.

ποιοῦσιν] In Vind. B. ν a m. s. additum est.

μὲν τοίνυν] μέντοι Par. K. Mon. B. Flor. U.

κακῶς] κακοῖς Vind. F.

ἂν δεῖν] δεῖν ἂν Ven. B. αὖ δ. Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L.

ὅτι] bis deinceps Vind. E.

ἀνωφελῆ] ἀνωφελεῖ Par. DK. sec. Bekk. ἀνωφελὴς Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. Astius. Pluralem neutrius satis tuentur sequentia τὰ μὲν αὐτῶν, in quibus αὐτῶν Astius quoque pro neutro habet, et quae supra dicta sunt τὸ τοιοῦτον εἶδος νόμων πέρι καὶ πολιτείας, quibuscum masculinum ἀνωφελὴς vix consistere posset.

καὶ πλέον οὐδὲν] *neque movent quicquam* Fic.

ὁστισοῦν] ὅς τις οὖν Ald. Bas. ab.

ἔπεισιν] ὕπεισιν Par. K.

ἡμῖν λοιπὸν] λ. ἡ. Ven. B. B Vind. E. Flor. C.

τῷ μέντοι Ἀπόλλωνι, τῷ ἐν Δελφοῖς, τά τε μέγιστα καὶ κάλλιστα καὶ πρῶτα τῶν νομοθετημάτων. Τὰ ποῖα; ἦ δ' ὅς. Ἱερῶν τε ἱδρύσεις καὶ θυσίαι καὶ ἄλλαι θεῶν τε καὶ δαιμόνων καὶ ἡρώων θεραπεῖαι τελευτησάντων τε αὖ θῆκαι καὶ ὅσα τοῖς ἐκεῖ δεῖ ὑπηρετοῦντας ἵλεως αὐτοὺς ἔχειν· τὰ γὰρ δὴ τοιαῦτα οὔτ' ἐπιστάμεθα ἡμεῖς C οἰκίζοντές τε πόλιν οὐδενὶ ἄλλῳ πεισόμεθα, ἐὰν νοῦν ἔχωμεν, οὐδὲ χρησόμεθα ἐξηγητῇ, ἀλλ' ἢ τῷ πατρίῳ· οὗτος γὰρ δή που ὁ θεὸς περὶ τὰ τοιαῦτα πᾶσιν ἀνθρώποις πάτριος ἐξηγητὴς ἐν μέσῳ τῆς γῆς ἐπὶ τοῦ ὀμ-

θυσίαι] *θυσίαις* Vind. D.

ἄλλαι] *ἄλλων* cum *αι* super *ων* Lob. Vind. D.

θεῶν τε] *τε om.* Vind. D.

τε αὖ] *τε* omittunt omnes Bekkeri codices uno Ven. B. excepto, omnes Florentini et Lob. Vind. BDE. neque a Ficino lectum videtur: *sepulcra praeterea et funera defunctorum.* Ex Vind. F. tamen nihil a Stephano discrepans enotatum accepi, neque video, qua ratione aut quo exemplo asyndeton hoc defendam, quoniam nihil restat, quod Socrates tertio loco videatur enumerare voluisse, illud autem, quod Phaedr. p. 230. B. vulgo ante Heindorfium simile legebatur, ἥ γε αὖ πηγὴ χαριεστάτη ῥεῖ, recte ab illo in ἥ τε mutatum fuisse codices docuerunt. Neque Homericum ὁ μὲν νόθος ἡνιόχευεν, Ἄντιφος αὖ παρέβασκε (Il. XI. 104.) etiam hic, ubi non praecesserit *μὲν*, *αὖ* pro *δὲ* potuisse a Platone dici cuiquam persuaserit. Itaque quod multis locis in parte codicum temere omissum est *τε*, hoc loco in plurimis et optimis temere omissum statuamus.

ἵλεως] *ἵλεων* Vind. B. Vat. M.

οὔτ'] *οὔτε* Vind. F.

τε] *om.* Vind. B.

C *οὐδενὶ*] *οὐδενί τε* Lob. Vind. BD. Vat. M.

πεισόμεθα] *πεισώμεθα* Vat. H. Flor. A.

πατρίῳ] *πατρῴῳ* Par. DK. In Vind. D. super *ι* scriptum est *ω* praefixo variae lectionis signo *γρ.* nec aliter de Ven. C. statuo, in quo *πατρῴῳ* pro varia lectione adscriptum docet Bekkerus. *πατρῴῳ* Astius in prima et sec. ed. et Stallbaumius in textu posuerunt, quia Apollo intelligatur, quem *πατρῷον*, non *πάτριον*, dictum esse constet. Sed illud non constat, Apollinem simpliciter et suo nomine omisso *τὸν πατρῷον* dici consuevisse; et si consuevit, hoc tamen loco potius *ἐξηγητῇ* subaudiendum esse praecedentia pariter atque sequentia demonstrant. Iam vero *πατρῷος* Atheniensibus et reliquis Ionibus Apollo erat dicebaturque διὰ τὴν τοῦ Ἴωνος γένεσιν, ipso Platone teste Euthyd. p. 302. D. eadem ratione, qua aliis Iupiter, ut L. III. p. 391. E. aliive dii, qui Leg. L. IIII. p. 717. B. *πατρῷοι* dicuntur, *gentium auctores*. *ἐξηγητὴς* autem sive cum Ruhnkenio ad Tim. p. 111. ab Atheniensium *interpretibus sacrorum*, sive secundum Hermiam in scholiis ad Phaedrum p. 109. l. 6 sqq. ed. Ast. ob interpretationem Iovis oraculorum ab eo peti solitam dictus h. l. videatur, hoc tamen efficitur, *πατρῷον* eum *ἐξηγητὴν* ita dici non potuisse, ut simul gentis auctor et interpres esse significaretur, quum epitheti notio ad nominis notionem pertinere et cum ea coniuncta esse debeat. Accedit, quod Socrates hic non magis, quam ali-

φαλοῦ καθήμενος ἐξηγεῖται. Καὶ καλῶς γ', ἔφη, λέγεις, καὶ ποιητέον οὕτως.

Ὠικισμένη μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ἤδη ἄν σοι εἴη, ὦ παῖ Ἀρίστωνος, ἡ πόλις· τὸ δὲ δὴ μετὰ τοῦτο σκό- D πει ἐν αὐτῇ φῶς ποθὲν πορισάμενος ἱκανὸν αὐτός τε καὶ τὸν ἀδελφὸν παρακάλει καὶ Πολέμαρχον καὶ τοὺς ἄλλους, ἐάν πως ἴδωμεν, ποῦ ποτ' ἂν εἴη ἡ δικαιοσύνη καὶ ποῦ ἡ ἀδικία, καὶ τί ἀλλήλοιν διαφέρετον, καὶ πότερον δεῖ κεκτῆσθαι τὸν μέλλοντα εὐδαίμονα εἶναι, ἐάν τε λανθάνῃ ἐάν τε μὴ πάντας θεούς τε καὶ ἀνθρώ-

bi in his libris, tamquam Atheniensis loquitur, sed tamquam Graecus. Graecis autem omnibus πάτριος, hoc est, a maioribus traditus harum rerum arbiter et interpres erat Delphicus Apollo, quem Socrates in sequentibus non Graecis tantum, sed omnibus hominibus πάτριον ἐξηγητὴν appellans haud dubie gradationem, quam dicunt, a minori ad maius facere idemque epitheton angustius primum dictum mox latius extendere videri debet. Nec aliter Oenomaus apud Eusebium Praep. ev. L. V. p. 135. hunc locum Platonis legit aut intellexit, dum pugilis Cleomedis apotheosin Apollini exprobrat: διὰ τί γάρ, ὦ πάτριε τῶν Ἑλλήνων ἐξηγητά, ὥς σε καλεῖ Πλάτων, ἐθέωσας τὸν ἄνδρα τοῦτον; — Itaque recte Astius in tert. ed. πατρίῳ restituit, parum probabiliter tamen πατρῴῳ scribendum coniecit. Ficinus: *patrio deo*. Male. Satis erat *patrio* sc. interprete.

οὗτος] οὕτως Vind. E. *hunc deum* dicit, quem patrii interpretis nomine satis demonstraverat, quo sibi quoque suaeque civitati utendum esse statuit, quia omnibus ab ipsa natura datus interpres.

πάτριος] πάτρικιος Lob. sed penultima per lineolam transversam inducta.

ἐν] καὶ ἐν Amb. C. — De *umbilico* cf. quos laudavit Passovius in Boettigeri *Archaeologie und Kunst* Vol. I. fasc. 1. p. 159.

γ'] *om.* Par. K. sec. Bekk.
οὕτως] οὕτω Lob. Vind. EF. Par. K. sec. Bip. Flor. ACLRUV.

μὲν τοίνυν] μέν τοι Ang. B. *om.* Fic.
ἦν] *om.* Vind F.
ἤδη] ἦδε Par. K. sec. Bekk.

σοι εἴη] εἴη σοι Amb. C. Flor. R. εἴ σοι εἴη Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

δὴ] μὴ Vind. D. D
μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Vind. BD. Ald. Bas. ab.

σκόπει] σ. τὸ Lob. Vind. BD. Vat. M. Flor. L.

ποθὲν] πόθεν Vind. D.
αὐτός τε] αὐτός γε Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACT. Cf. ad L. III. p. 398. A.

παρακάλει] παρεκάλει Lob. a m. pr.

καὶ Πολέμαρχον] καὶ *om.* Vind. B.
ἡ δικαιοσύνη] ἡ *om.* Par. K.
καὶ ποῦ] *ubi et* Fic.

καὶ πότερον δεῖ] πότερον δεῖν Vind. E. Vat. H. Flor. AC.
ἐάν τε λανθάνῃ] ἐάν τε λάθῃ, idque in margine, Vind. D. ἄν τε λανθ. Ang. B. Flor. R.
ἐάν] ἂν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

πάντας] πάντα Flor. L.

πους. Οὐδὲν λέγεις, ἔφη ὁ Γλαύκων· σὺ γὰρ ὑπέσχου
E ζητήσειν, ὡς οὐχ ὅσιόν σοι ὂν μὴ οὐ βοηθεῖν δικαιοσύνῃ εἰς δύναμιν παντὶ τρόπῳ. Ἀληθῆ, ἔφην ἐγώ, ὑπομιμνήσκεις, καὶ ποιητέον μέν γε οὕτως, χρὴ δὲ καὶ ὑμᾶς ξυλλαμβάνειν. Ἀλλ', ἔφη, ποιήσομεν οὕτως. Ἐλπίζω τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, εὑρήσειν αὐτὸ ὧδε. οἶμαι ἡμῖν τὴν πόλιν, εἴπερ ὀρθῶς γε ᾤκισται, τελέως ἀγαθὴν εἶναι. Ἀνάγκη, ἔφη. Δῆλον δή, ὅτι σοφή τ' ἐστὶ καὶ ἀνδρεία καὶ σώφρων καὶ δικαία. Δῆλον. Οὐκοῦν

λέγεις] λέγει Lob. Vind. B. Vat. M.

γὰρ] γάρ που Vind. B. Vat. M. Respicitur illud, quod Socrates L. II. p. 368. B. dixerat.

E σοι] σου Vind. F.

μὴ οὐ] Ita Bekkerus et Stallbaumius secundum Par. A. Vat. H. Flor. ACRTV. quibus accedit Vind. E. Reliqui cum Ald. Bas. ab. Steph. οὐ omittunt, salva utique sententia nec vetantibus linguae legibus; sed amant Graeci id, quod per negationem effectum est, potius non effectum negare, quam affirmare effectum, deinde efficientiae significatione sublata et simplici enuntiatione in bipartitae locum recepta eandem illam ex duplici negatione exsistentem affirmationem adhibere. Itaque hoc loco, quod per bipartitam enuntiationem ita dicendum erat: οὐχ ὅσιόν σοι ἦν, ὥστε μὴ οὐ βοηθεῖν σε δικαιοσύνῃ (quo modo Leg. L. VIIII. p. 880. E. leges necessariae dicuntur ferorum caussa καὶ μηδὲν τεγχθέντων, ὥστε μὴ οὐκ ἐπὶ πᾶσαν ἰέναι κάκην) id brevitatis studio in simplicem contractum est ita, ut, nisi ad bipartitam revocetur, vitiose dictum videatur. Quare saepe hoc οὐ a librariis omissum est. Simillimus nostro locus exstat Leg. L. X. p. 891. A: διὰ ταῦτα λόγον οὐδαμῇ ἔχει οὐδὲ ὅσιον ἔμοιγε εἶναι φαίνεσθαι τὸ μὴ οὐ βοηθεῖν τούτοις τοῖς λόγοις πάντα ἄνδρα κατὰ δύναμιν. Cf. ad L. I. p. 354. B.

παντὶ τρόπῳ] om. Fic.

οὕτως] Ita Par. K. sec. Bip. Lob. Vind. BDEF. nec non omnes Florentini, quos secutus est Stallbaumius. Cf. ad L. III. p. 406. E. Bekkerus tacite οὕτω retinuit, quod est in Ald. Bas. ab. Steph. et comma post id fecit, quod propter μὲν necessarium videtur. Priores vel punctum, ut Bas. a. Steph. vel colon, ut Ald. Bas. b. habent.

ὑμᾶς] ἡμᾶς Lob. Vind. BD. Flor. U. Bas. b.

ξυλλαμβάνειν] ξυμβάνειν Vind. E. ξυλαμβάνειν Vind. F.

ποιήσομεν] ποιήσωμεν Ang. B. Flor. R.

οὕτως] οὕτω Lob. Vind. BF. Flor. R.

εὑρήσειν] εὑρίσειν Vind. E.

αὐτὸ] Ita, sup. a m. s. αὐτῷ, Vind. F.

οἶμαι] Huic ἀνάγκη praepositum legitur in Ang. B. Flor. R. et a m. s. int. vers. in Vind. F.

γε] τε Lob. Vat. M. om. Flor. T.

ἔφη] γ' ἔφη Ang. B. Flor. R. ἔφην Vind. D.

τ'] τε Vind. F.

ἀνδρεία καὶ σώφρων] σ. κ. ἀ. Par. K. ἀ. κ. εὔφρων Vind. E. Amb. C. ἀ. κ. ἄφρων Flor. AC. et a m. pr. Vat. H.

Δῆλον] δηλονότι Lob. Vind. BD. Mon. B. Vat. M. Flor. LU. (Bekkerus δῆλον ὅτι ex suis

ὅτι ἂν αὐτῶν εὕρωμεν ἐν αὐτῇ, τὸ ὑπόλοιπον ἔσται τὸ οὐχ εὑρημένον; Τί μήν; Ὥσπερ τοίνυν ἄλλων τινῶν 428 τεττάρων, εἰ ἕν τι ἐζητοῦμεν αὐτῶν ἐν ὁτῳοῦν, ὁπότε πρῶτον ἐκεῖνο ἔγνωμεν, ἱκανῶς ἂν εἶχεν ἡμῖν, εἰ δὲ τὰ τρία πρότερον ἐγνωρίσαμεν, αὐτῷ ἂν τούτῳ ἐγνώριστο τὸ ζητούμενον· δῆλον γὰρ, ὅτι οὐκ ἄλλο ἔτι ἦν, ἢ τὸ ὑπολειφθέν. Ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις. Οὐκοῦν καὶ περὶ τούτων, ἐπειδὴ τέτταρα ὄντα τυγχάνει, ὡσαύτως ζητητέον; Δῆλα δή. Καὶ μὲν δὴ πρῶτον γέ μοι δοκεῖ

refert, quod certe in Vind. B. non ita divisum invenit.) Sed Vind. BD. nulla post *δικαία* interpunctione posita hoc *δηλονότι* Socrati tribuunt.

αὐτῶν] *αὐτῷ* Lob. *αὐτῷ* Flor. L. *αὐτὸ* Vind. B. Vat. M. *om.* Par. K. sec. Bekk. Flor. T.

οὐχ εὑρημένον] *ἐξευρημένον* Flor. L. In Lob. et editis ante Astium non signum interrogandi, sed punctum appositum est, et ita Ficinus haec intellexit.

428 *τοίνυν*] *om.* Fic.

αὐτῶν] *αὐτὸ*, sup. *ῶν*, Vind. B. *om.* Fic. Neque vero apparet, quomodo in vulgata verborum interpunctione, si genitivi *ἄλλων τινῶν τεττάρων* ab *ἓν* reguntur, hoc *αὐτῶν* ferri possit, quin aut molestissime redundet, aut cum Astio, qui in Latina interpretatione *in quocumque eorum id faceremus* posuit, sine sensu ad *ὁτῳοῦν* referatur. Itaque illos genitivos absolutos puto, h. e. a tota, quae sequitur, enuntiatione pendentes eademque significatione praeditos, quam praepositio *περὶ* habet, quae ipsa in proxima Socratis oratione, ubi interruptus post *τὸ ζητούμενον* sermo continuatur, statim initio posita est: *οὐκοῦν καὶ περὶ τούτων ὡσαύτως ζητητέον*; quo quidem loco propter simplicitatem dictionis et artiorem verborum omnium coniunctionem omitti non poterat. Exempla huius genitivi habet Matthiae gramm. p. 650. secundum quae post *τεττάρων* comma posui.

τὰ τρία] *τὰ om.* Lob. Vind. BD. Vat. B. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Flor. LRU.

αὐτῷ ἂν τούτῳ] *αὐτὸ ἂν τοῦτο* Amb. C. Flor. T. *αὐτῷ ἂν τοῦτο* Vat. H. Flor. V.

οὐκ ἄλλο ἔτι] *οὐκ ἄλλο τι* (Flor. L.) editi ante Bekkerum et Astius. *nihil aliud* Fic. Antequam tria inventa essent, res nondum eo adducta erat, ut dici posset nihil aliud, nisi reliquum, esse id, quod quaereretur. Quum enim plura superessent, manifestum quidem erat contineri in eis quaesitum, sed ipsa quaesitum esse dici non poterant. Iam vero inventis tribus non amplius erat, de quo praedicari posset esse id, quod quaereretur, nisi de reliquo: *οὐκ ἄλλο ἔτι ἦν τὸ ζητούμενον, ἢ τὸ ὑπολειφθέν*.

ὑπολειφθέν] *ὑποληφθέν* Vind. F. Flor. LR.

ἐπειδὴ τέτταρα ὄντα τυγχάνει] *quandoquidem quatuor sunt duntaxat* Fic. Recte; sed quae quatuor esse dicuntur, ea non esse plura facile intelligitur.

ζητητέον;] *ζητητέον.* Ald. Steph. *ζητητέον* Vind. BD.

Δῆλα δή] *δηλαδή* codices a me inspecti cum editis ante Bekkerum.

B ἐν αὐτῷ κατάδηλον εἶναι ἡ σοφία· καὶ τι ἄτοπον περὶ αὐτὴν φαίνεται. Τί; ἦ δ' ὅς. Σοφὴ μὲν τῷ ὄντι δοκεῖ μοι ἡ πόλις εἶναι, ἣν διήλθομεν· εὔβουλος γάρ. οὐχί; Ναί. Καὶ μὴν τοῦτό γε αὐτὸ, ἡ εὐβουλία, δῆλον, ὅτι ἐπιστήμη τίς ἐστιν· οὐ γάρ που ἀμαθίᾳ γε, ἀλλ' ἐπιστήμῃ εὖ βουλεύονται. Δῆλον. Πολλαὶ δέ γε καὶ παντοδαπαὶ ἐπιστῆμαι ἐν τῇ πόλει εἰσί. Πῶς γὰρ οὔ; Ἆρ' οὖν διὰ τὴν τῶν τεκτόνων ἐπιστήμην σοφὴ

ἐν αὐτῷ] ἐν αὐτῇ Mon. B. a m. s. *in civitate* Fic. Schleiermachero ob antecedentia εὕρωμεν ἐν αὐτῇ et ob sequentia δοκεῖ μοι ἡ πόλις pro αὐτῷ, quod quo referatur non habeat, cum Monacensi codice „egregio" αὐτῇ scribendum videtur, quod equidem ob propius antecedentia ἐν ὀτφοῦν et totam illorum conformationem ne a bonis quidem oblatum codicibus recipiendum putarem. Neque vero neutro offendor, quum reputo Socratem, etsi in superioribus civitatem disertis verbis rem esse de genere earum rerum, quae plura certo modo indaganda continerent, non dixerat, tamen ita locutum esse, ut sibi et alteri id dixisse et civitatem ἕν τι ἐκείνων posuisse videretur. Atque ut civitatem, tamquam continens, ita sapientiam, tamquam primum inter contenta conspicuum, eodem genere neutro appellat, cuius aliam rationem esse statuit Rückertus ad Symp. p. 25.

B καί τι] καί τοι Vind. E.

μὲν τῷ ὄντι] μέντοι Ven. B. Vind. E. (Flor. CT.) editi ante Astium. (τωόντι Vind. D.)

δοκεῖ μοι] post ἡ πόλις Par. K. Vind. E.

εἶναι] *om.* Mon. B.

διήλθομεν] νῦν δ. Vind. B.

οὐχί] ἢ οὐχί Mon. B. Flor. U.

δῆλον, ὅτι] δηλονότι Lob. Vind. BD(F. Flor. LUV.) editi ante Astium.

ἀλλ' ἐπιστήμῃ] *sed scientia potius* Fic. ἀλλ' ἐπιστήμη Ald. Bas. ab.

βουλεύονται] βούλονται Lob. Vind. B. Amb. C. Vat. M.

Δῆλον] δηλονότι Lob. Vind. BD. (hi tres puncto apposito) Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. LU.

ἐπιστῆμαι] post πόλει habet Mon. B.

εἰσί] εἰσίν Flor. LT. Bekkerus.

τῶν] ἐκ τῶν Flor. L.

σοφή] σοφοὶ Bas. ab.

C τεκτονική] τεκτονικῇ Vind. D. τεκτονικήν Vind. E. Amb. C. Flor. ACU.

Οὐκ ἄρα] καὶ ἄρα Mon. B. Flor. U.

ὑπέρ] *om.* Vind. B. Vat. M. Neque videtur ἡ ὑπὲρ τῶν ξυλίνων σκευῶν ἐπιστήμη per se dici potuisse scientia conficiendorum operum ligneorum, ideoque aut omittendum ὑπέρ, aut pro βουλευομένη in sequentibus βουλευομένην scribendum fuisse, quemadmodum praeeunte in nota ad Phaedon. p. 37. Heindorfio Astius in sec. et tert. ed. scripsit. Sed illud ὑπὲρ, quod eo magis genuinum videri debet, quo minus desiderari hoc loco poterat, quodque bis deinde eodem modo positum in omnibus codicibus exstat, ab ipso βουλευομένη ita afficitur, ut dubium esse non possit, quin Socrates τὴν ὑπὲρ τῶν ξυλίνων σκευῶν ἐπιστήμην eam intellexerit, quae ὑπὲρ τ. ξ. σ. βουλεύεται, participium autem ad nomen civitatis accommodans, quia civitati τὸ βουλεύεσθαι non minus conveniebat, quam scientiae, ante ἐπιστήμην omiserit βουλευομένην. Idem sensisse videtur Stallbaumius verbi βουλεύεσθαι rationem habendam esse dicens. Quod autem commate distinguenda ἐπι-

καὶ εὔβουλος ἡ πόλις προσρητέα; Οὐδαμῶς, ἔφη, διά C γε ταύτην, ἀλλὰ τεκτονική. Οὐκ ἄρα διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν ξυλίνων σκευῶν ἐπιστήμην βουλευομένη, ὡς ἂν ἔχοι βέλτιστα, σοφὴ κλητέα πόλις. Οὐ μέντοι. Τί δέ; τὴν ὑπὲρ τῶν ἐκ τοῦ χαλκοῦ, ἤ τινα ἄλλην τῶν τοιούτων; Οὐδ' ἡντινοῦν, ἔφη. Οὐδὲ τὴν ὑπὲρ τοῦ καρποῦ τῆς γενέσεως ἐκ τῆς γῆς· ἀλλὰ γεωργική. Δοκεῖ μοι. Τί δ'; ἦν δ' ἐγώ· ἔστι τις ἐπιστήμη ἐν τῇ ἄρτι

στήμην et βουλευομένη putavit propterea, quod διὰ non cum genitivo, sed cum accusativo positum sit, ita probo, ut διὰ τὴν ἐπιστήμην ad κλητέα magis, quam ad βουλευομένη spectare concedam; sed pro appositione βουλευομένη habendum non censeo et propter ὑπὲρ arte cohaerere cum ἐπιστήμην existimo. Minus etiam placet, quod idem Stallbaumius πόλιν verbo ἔχοι subiectum esse statuit, non σκεύη, quorum tamen caussa consilium istud initur. — Ficinus verba διὰ τὴν — βέλτιστα ita expressit: *ex eo, quod propter fabrilem scientiam de operibus ligno conficiendis, qua ratione peragantur, bene consultet.*

ἐπιστήμην] Ita Vind. B. sed correctus.

ἔχοι] ἔφη Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. ἔφης Amb. C. ἔχῃ Vind. BD. Ven. B. Par. DK. Mon. B. Vat. M. (Flor. LU.) cum editis ante Bekkerum. Optativum habent Par. A. Lob. Vind. F. Vat. B. Ven. C. Ang. B. Flor. R. Cf. ad ἄριστα paullo post (D) dicta.

βέλτιστα] ante ἔχῃ Mon. B. Flor. U.

κλητέα] λεκτέα Vind. D.

πόλις] ἡ πόλις Ven. B. (Flor. LUV.) cum editis ante et post Bekkerum.

Τί δέ; τὴν] τί δὲ τὴν Lob. Vind. D. Ald. Bas. ab. Ad τὴν ex superioribus repetendum est διὰ, ut Phaedon. p. 64. D: φαίνεταί σοι φιλοσόφου ἀνδρὸς εἶναι ἐσπουδακέναι περὶ τὰς ἡδονὰς καλουμένας τὰς τοιάσδε, οἷον σιτίων τε καὶ ποτῶν; Ἥκιστά γε. Τί δέ; τὰς τῶν ἀφροδισίων; Οὐδαμῶς. quem locum nostro illustravit Heindorfius. — Ficinus: *an forte propter scientiam, quae aenea opera fingit.* imo *quae super aeneis consultat.*

τῶν ἐκ] om. Amb. C. Ang. B. Vat. H.

τοῦ χαλκοῦ] τοῦ om. Par. DK. Mon. B. Flor. U. Astius et Stallbaumius.

τινα] τιν' Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἡντινοῦν] ἡντιναοῦν Lob. Vind. BD. Par. K. sec. Bip. Flor. LR.

τὴν] om. Vat. H.

γεωργική] Hoc Bekkerus vulgatam γεωργικήν tenens tantum ex Ang. B. Vat. HM. enotavit, ut novem reliqui, quos consuluit, codices accusativum habere videantur. Sed γεωργική a Bipontinis in Par. K. a Stallbaumio in Florentinis omnibus, a me denique in Vind. BDE. et in Lob. inventum est. Id cum Astio et Stallbaumio recipere non dubitavi, quamquam accusativus, si in omnibus libris esset, ferendus et per anacoluthon ita positus videretur, ut si κλητέον praecessisset. In Vind. BD. γεωργικὴ δοκεῖ μοι sine interpunctione leguntur. Ficinus hanc Socratis ῥῆσιν ita interpretatus est: *neque etiam propter scientiam consiliumque fructuum ex terra producendorum colligendorumque sapiens nominatur ac bene consulta, sed agricolaria.*

Τί δ';] Τί δέ; Stallbaumius secundum Flor. ACRT. Ex meis unus Vind. E. δὲ pro δ' exhibet. Ante Astium signum interrogandi deerat.

ἐπιστήμη] ἐπιστήμηι Lob.

ὑφ' ἡμῶν οἰκισθείσῃ παρά τισι τῶν πολιτῶν, ἣ οὐχ D ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ πόλει τινὸς βουλεύεται, ἀλλ' ὑπὲρ αὑτῆς ὅλης, ὅντινα τρόπον αὐτή τε πρὸς αὑτὴν καὶ πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις ἄριστα ὁμιλοῖ; Ἔστι μέντοι. Τίς, ἔφην ἐγώ, καὶ ἐν τίσιν; Αὕτη, ἦ δ' ὅς, ἡ φυλακική,

οἰκισθείσῃ] *οἰκησθείσῃ* Par. K. sec. Bip. *οἰκισθήσῃ* Ald. Bas. ab. In Ang. B. additum est *πόλει*, quod Ficinus quoque addit: *in civitate nuper a nobis condita.* Ellipsis non ita dissimilis illi L. I. p. 349. B. *οὐδὲ τῆς δικαίας.*

τισι] *τινι* Lob. Vind. BD. Vat. M. Flor. L.

ἣ] *ἢ* Lob. Vind. B. *ἡ* Amb. C. Ang. B. *ᾗ* Flor. A. *ἡ* Ald.

οὐχ ὑπὲρ] *οὐχὶ πὲρ* Amb. C.

D *βουλεύεται*] *βούλεται* Vind. D.

αὑτῆς] *ἑαυτῆς* Par. A. Ven. B. Vind. E. Amb. C. Vat. M. (Flor. ACTV.) cum editis ante Astium; quod non mutandum putarem, si pro *ἣ* in superioribus *ᾗ* in Par. A. et Ven. B. legeretur.

αὑτὴν] *αὐτὴν* Lob. Vind. D.

ἄριστα] *ἄριστ' ἂν* Flor. L. Stallbaumius. Idem Astius in sec. ed. e coniectura receptum in tertia non tenuit, sed vulgata restituta *ὅντιν' ἂν τρόπον* scribendum esse coniecit. Ac solet hoc *ἂν* conditionem significans, qua id, quod optativo continetur, fieri possit, proxime id vocabulum poni, quod ipsam conditionem ostendit, quod aut interrogativum esse solet, aut relativum. Sic paullo ante C: *ὡς ἂν ἔχοι βέλτιστα.* L. II. p. 365. B: *συλλογίσασθαι, ποῖός τις ἂν ὢν τὸν βίον ὡς ἄριστα διέλθοι. qualis si sit, vitam optime transigat.* L. V. p. 473. A: *εὑρεῖν, ὡς ἂν ἐγγύτατα τῶν εἰρημένων πόλις οἰκήσειε. qua ratione adhibita civitas quam proxime ad statum descriptum accedere possit.* Phaedr. p. 230. B: *ὡς ἀκμὴν ἔχει τῆς ἄνθης, ὡς ἂν εὐωδέστατον παρέχοι τὸν τόπον.* in quibus interpretandis Heindorfius cetera recte, hoc tamen perperam statuit, *ὡς* ante *ἂν* significare *ita, ut*, quum potius sit *quo modo.* Ib. p. 231. A: *ἑκόντες, ὡς ἂν ἄριστα περὶ τῶν οἰκείων βουλεύσαιντο, πρὸς τὴν δύναμιν τὴν αὑτῶν εὖ ποιοῦσιν.* Ib. p. 262. D: *παράδειγμα, ὡς ἂν ὁ εἰδὼς τὸ ἀληθὲς προσπαίζων ἐν λόγοις παράγοι τοὺς ἀκούοντας.* Xenoph. Mem. I. 6, 2: *ζῇς γοῦν οὕτως, ὡς οὐδ' ἂν εἷς δοῦλος ὑπὸ δεσπότῃ διαιτώμενος μείνειε.* Sed quum coniunctio ista non necessaria esset et particula *ἂν* etiam optativo admoveri posset, factum nonnunquam videtur interpositis inter relativum et optativum compluribus verbis, ut relativo nondum addita ne optativo quidem adderetur. Ita Phaedr. p. 239. B: *μηχανᾶσθαι, ὅπως ἂν ᾖ πάντα ἀγνοῶν καὶ πάντα ἀποβλέπων εἰς τὸν ἐραστήν, οἷος ὢν τῷ μὲν ἥδιστος, ἑαυτῷ δὲ βλαβερώτατος εἴη.* quo loco *ἂν* ante *εἴη* ex uno Vind. B. Bekkeri suasu receptum a Stallbaumio non magis tutum puto, quam nostro. Aristoteles Polit. L. VII. c. 14, 8: *ποίων δέ τινων τῶν σωμάτων ὑπαρχόντων μάλιστα ὄφελος εἴη τοῖς γεννωμένοις, τύπῳ ἱκανὸν εἰπεῖν.* Apud recentiores exempla sunt multa.

ὁμιλοῖ] Ita Par. A. Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRT. et, sup. *ῃ*, Ven. C. Reliqui codices cum editis omnibus *ὁμιλοίη* habent, quod mutare temerarium duxissem, nisi ex multorum collatione locorum intellexissem Atticam huius tertiae personae terminationem in his maxime libris saepius librariis, quam Platoni placuisse. Vide varias lectiones ad L. I. p. 349. B. III. 394. E. IIII. 438. A. VI. 493. C. VII. 516. A. 518. A. VIII. 549. B. 557. E. 559. A. VIIII. 587. C. X. 598. C. 615. E: omnibus his lo-

καὶ ἐν τούτοις τοῖς ἄρχουσιν, οὓς νῦν δὴ τελέους φύλακας ὠνομάζομεν. Διὰ ταύτην οὖν τὴν ἐπιστήμην τί τὴν πόλιν προσαγορεύεις; Εὔβουλον, ἔφη, καὶ τῷ ὄντι σοφήν. Πότερον οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ἐν τῇ πόλει οἴει ἡμῖν χαλκέας πλείους ἐνέσεσθαι, ἢ τοὺς ἀληθινοὺς φύ- E

cis vel — *οῖ* vulgatum et optimorum consensu firmum in quibusdam libris nihilominus in — *οίη* mutatum, vel — *ῴη* vulgo scriptum contra optimos invenies. Similiter Gorg. p. 507. A. *σωφρονοίη* ex singulis primum a Bekkero et Stallbaumio codicibus (Vind. B. et Flor. R.) receptum deinde merito reprobatum ab utroque est; Phaedon. p. 66. A. *ἐπιχειροίη* secundum unum Coisl. invectum a Bekkero Stallbaumius recte exclusit; Menex. p. 244. E. *κατηγοροίη* et Hipp. mai. p. 299. A. *καταγελῴη* item excludi debebat, recipi vero *ἐῷ* Tim. p. 70. C. et *τελευτῷ* ib. p. 72. E. Cf. ib. p. 71. A. Leg. L. II. p. 661. A. VII. 811. B. Amat. p. 137. E. Alc. I. p. 110. B. Contra perraro factum est, ut, ubi meliores libri formam praeberent Atticam, deteriores in communi consentirent; cuius generis unum adhuc exemplum observavi Phaedon. p. 87. B. ubi vulgata *ἀνερωτῷ* in *ἀνερωτῴη* mutanda fuit. Alterum enim Civ. L. X. p. 606. A. ubi pro *σκοποίης* in Ang. B. legitur *σκοποῖς*, ad secundam personam spectat, de qua non disputo. Quae quum ita sint, *ὁμιλοῖ* Par. A. et Ven. C. auctoritate non temere praetulisse mihi videor.

Ἔστι μέντοι] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. Flor. L.

τίσιν; Αὕτη] *τίσιν αὕτη.* Lob. Vind. D. *τίσιν αὕτη* Vind. B. Etiam Ficinus: *Quaenam haec, et in quibus? Gl. Ipsa scilicet custodiendi diligentia* etc. in quibus *ipsa* potius, quam *haec* ad Graeca videtur adiecisse.

φυλακική] *φυλακτική* Ven. B. Vind. E. Bas. b. In Vind. D. syllaba *κι* superscripta est.

νῦν δή] *δ. ν.* Lob. Vind. D. Vat. B. Flor. LT.

τελέους] Ita codices Bekkeri, exceptis Par. A. et Ven. B. quos cum Stephano (et Ald. Bas. ab.) *τελέως* habere significavit, quod per se non minus probum, quam e. g. Phaedon. p. 83. E. *οἱ δικαίως φιλομαθεῖς*, neque propterea repudiandum, quod supra L. III. p. 414. B. quem locum Socrates hic respicit, *φύλακας παντελεῖς* dixerat, si quis tenendum censeat, non valde repugnem. Sed tamen, quum etiam Florentini omnes septem et Lob. cum Vind. BDEF. (quamquam Vind. E. a m. s.) *τελέους* habeant, Bekkerum et Stallbaumium secutus sum. Ficinus quoque *perfectos* dedit.

ὠνομάζομεν] *ὀνομάζομεν* Vind. BE. Amb. C. Vat. HM. Flor. ACLTV. et cum *ω* super *ὀ* Lob. Vind. D.

προσαγορεύεις] *προσαγορεύσει* Ald. Bas. a.

τῷ ὄντι] *τωόντι* Vind. D.

σοφήν.] *σοφήν;* Steph.

Πότερον οὖν] Hoc *οὖν*, sine quo *ἄτοπον* illud supra (B) significatum explicatione careret et transitus valde abruptus, imo intolerabilis esset, Bekkerus tantum in Ven. B. Amb. C. Ang. B. invenit. Etiam Flor. LUV. Lob. Vind. BD. et Ficinus omiserunt, editiones vero omnes agnoscunt.

οἴει ἡμῖν] *ἡμῖν*, omisso *οἴει*, Vind. E. Amb. C. Vat. H. *ἡμῖν οἴει* Ven. B. cum editis ante Bekkerum. Eundem ordinem tenuit Stallbaumius neque alterum ex Florentinorum quoquam attulit.

ἐνέσεσθαι] *ἔσεσθαι* Par. DK. Mon. B. Flor. U. *esse* Fic. E

ἢ] *quam* Ficinus, in fine huius dictionis addens *an contra?*

λακας τούτους; Πολύ, ἔφη, χαλκέας. Οὐκοῦν, ἔφην, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι ἐπιστήμας ἔχοντες ὀνομάζονταί τινες εἶναι, πάντων τούτων οὗτοι ἂν εἶεν ὀλίγιστοι; Πολύ γε. Τῷ σμικροτάτῳ ἄρα ἔθνει καὶ μέρει ἑαυτῆς καὶ τῇ ἐν τούτῳ ἐπιστήμῃ, τῷ προεστῶτι καὶ ἄρχοντι, ὅλη σοφὴ ἂν εἴη κατὰ φύσιν οἰκισθεῖσα πόλις· καὶ τοῦτο,
429 ὡς ἔοικε, φύσει ὀλίγιστον γίγνεται γένος, ᾧ προσήκει ταύτης τῆς ἐπιστήμης μεταλαγχάνειν, ἣν μόνην δεῖ τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν σοφίαν καλεῖσθαι. Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις. Τοῦτο μὲν δὴ ἓν τῶν τεττάρων οὐκ οἶδα ὅντινα τρόπον εὑρήκαμεν, αὐτό τε καὶ ὅπου τῆς πόλεως ἵδρυται. Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ, ἔφη, ἀποχρώντως εὑρῆσθαι.

ἔφη] *om.* Vind. E. Flor. C. et a m. pr. Ven. B.

ἔφην] ἔφη Vind. F.

ἐπιστήμας ἔχοντες] ἐπιστήμας, sup. ἐπιστήμονες, omisso ἔχοντες, Vat. B. ἐπιστήμονες Lob. Vind. BD. Vat. M. Flor. L. Bas. b.

οὗτοι] ὅσοι Vind. E. Vat. H.

ὀλίγιστοι] ὀλιγοστοὶ Vind. F. Ang. B. et int. vers. Flor. A. Aldus et Stephanus punctum apposuerunt.

Πολύ γε] γε *om.* editi ante Astium.

ἑαυτῆς] ἑαυτοῦ Mon. B.

τούτῳ] *om.* Fic.

τῷ προεστῶτι] καὶ τ. π. Bas. b.

ὅλη] ὅλῃ Ald. Bas. a.

οἰκισθεῖσα] οἰγκισθ. Ald.

ὀλίγιστον] ὀλιγοστὸν Vind. F. Flor. CRT. et int. vers. A.

γίγνεται] *om.* Fic.

429 τῆς] *om.* Amb. C.

ἣν] „ἣν καὶ Vat. BM. Ven. C. Vind. B. Par. DK. Mon. B." Ita Bekkerus in comm. At secundum Bipontinos non ἣν καὶ, sed tantum καὶ legitur in Par. K. neque aliter scriptum est in Vind. BD. Lob. Flor. LU. et Bas. b. Itaque ἣν perperam repetitum in Bekkeri comm. videtur.

μόνην] In Vind. D. η super ην scriptum est.

δεῖ] δὴ Vat. H. Flor. ACL.

σοφίαν] Vind. D. α super αν scriptum habet.

Τοῦτο] τοῦτο Ald. Steph. quasi Glauco loqui pergat. Astius in prima et sec. ed. eundem errorem commisit et post λέγεις colo tantum interpunxit.

οὐκ οἶδα] *non vides —?* Fic.

ἵδρυται.] ἵδρυται; Bas. ab.

Ἐμοὶ] καὶ ἐμοὶ Ven. B. Amb. C. Ang. B. Vind. E(F. Flor. CRT.) cum editis ante Bekkerum.

εὑρῆσθαι] Ita Par. A. Mon. B. Amb. C. Vat. H. Vind. E. Flor. ACRTUV. εἰρῆσθαι Ang. B. εἰρῆσθαι reliqui cum editis ante Astium, qui iam in sec. ed. de coniectura scripserat εὑρῆσθαι „propter praecedens οὐκ οἶδα ὅντινα τρόπον εὑρήκαμεν." Poterat Ficini auctoritatem adiungere, qui *inventum* posuit. Sed de coniectura equidem εἰρῆσθαι non mutassem. Certe Socratis illud οὐκ οἶδα ὅντινα τρόπον non ita dictum, ut probabiliter an secus inventum dubitans hoc Glauconis assensu confirmari debuerit. Quamquam nunc, quum optimus codex εὑρῆσθαι exhibuerit, Glauco illud sic intellexisse videtur.

ἀνδρεία] ἀνδρία Flor. RT. Bekkerus.

αὐτή] αὖ πῇ Ang. B. Flor. RT. αὕτη Lob. Vind. BD. Par. K. sec. Bekk. Vat. M. Flor. L. Ald. Bas. ab. *om.* Fic.

δι' ὃ] διὸ Lob. Vind. BD. Par. K. sec. Bip. In Vind. B.

Ἀλλὰ μὴν ἀνδρεία γε αὐτή τε καὶ ἐν ᾧ κεῖται τῆς πό-
449 λεως, δι' ὃ τοιαύτη κλητέα ἡ πόλις, οὐ πάνυ χαλεπὸν ἰδεῖν. Πῶς δή; Τίς ἄν, ἦν δ' ἐγώ, εἰς ἄλλο τι ἀπο- B βλέψας ἢ δειλὴν ἢ ἀνδρείαν πόλιν εἴποι, ἀλλ' ἢ εἰς τοῦτο τὸ μέρος, ὃ προπολεμεῖ τε καὶ στρατεύεται ὑπὲρ αὐτῆς; Οὐδ' ἂν εἷς, ἔφη, εἰς ἄλλο τι. Οὐ γάρ, οἶμαι, εἶπον, οἵ γε ἄλλοι ἐν αὐτῇ ἢ δειλοὶ ἢ ἀνδρεῖοι ὄντες κύριοι ἂν εἶεν ἢ τοίαν αὐτὴν εἶναι ἢ τοίαν. Οὐ γάρ. Καὶ ἀνδρεία ἄρα πόλις μέρει τινὶ ἑαυτῆς ἐστι, διὰ τὸ ἐν ἐκείνῳ ἔχειν δύναμιν τοιαύτην, ἣ διὰ παντὸς σώσει τὴν περὶ τῶν δεινῶν δόξαν, ταῦτά τε αὐτὰ εἶναι C καὶ τοιαῦτα, ἅ τε καὶ οἷα ὁ νομοθέτης παρήγγειλεν ἐν

duarum circiter litterarum spatium post id vacuum relictum est.

τοιαύτη] post πόλις Par K. τοιαύτῃ Ald.

B ἀποβλέψας] ἀποθλίψας Vat. H. Flor. A. et in m. C. ἀποβλέπω Bas. b.

εἴποι] εἴπῃ Vind. B.

προπολεμεῖ τε] προπολεμεῖται Vind. F.

ὑπὲρ] ὑπ' Vind. E.

οἶμαι] om. Fic. Comma ante id Bekkerus posuit.

ἄλλοι] om. Vind. D.

κύριοι] In Flor. R. αἴτιοι superscriptum est.

ἢ] om. Mon. B.

τοίαν — ἢ τοίαν] Ita Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Lob. Vind. BD. Flor. LRU. (in quo verba αὐτὴν εἶναι, ut in Mon. B. post ἢ τ. reiecta sunt) et a m. s. Par. A. τοίαν αὐτὴν εἶναι, omissis ἢ τοίαν, Par. DK. ex quo tamen Bipontini de accentu prioris τοιαν nihil a Stephano discrepans adnotarunt. Scilicet τοιὰν — ἢ τοιάν Vind. E(F. Flor. ACTV.) cum editis ante Bekkerum habent, qui reliquorum suorum rationem non indicavit. τοιοῦ infra p. 437. E. ex Par. A. a m. pr. et Vat. H. profert, quod idem Vind. E. habet, quum in editis ibi sit τοῖον. Videntur fuisse, qui sic, ut ποῖος et ποιός, τότε et ποτὲ distingui norant, etiam τοιός scribendum putarent, ubi indefinitum esset. Quae ratio, cuius certum equidem auctorem non habeo, si admittatur, infra utique τοιοῦ ἢ τοιοῦ scribi possit, hoc tamen loco, quum demonstrativum utrumque ad res definitas et in praecedentibus nominatas spectet, τοίαν ἢ τοίαν requiritur. Sed ratio ipsa mihi non probatur.

Καὶ] om. Fic.

διὰ παντὸς] διαπαντὸς Lob. Vind. BD(F.) cum editis ante Astium.

C τοιαῦτα] τὰ τ. Ven. B. Vind. EF. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRV.

παρήγγειλεν] παρήγγειλλεν cum ε super ει Par. A. παρήγγελλεν Ven. C. Vind. BDF. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Vat. M. Flor. U. παρήγγελεν Ven. B. Lob. de quo cf. ad L. II. p. 359. E. Sed παρήγγελλεν, si legislator pro educatoribus ipsius praecepta identidem iuventuti ingerentibus dici potuit, vitiosum non est. Tamen magis aptus est aoristus, quum illo quidem tempore, quo adhiberi σωτηρία debet, educatio iam finita cogitetur. Itaque παρήγγειλεν cum Par. A. in quo alterum λ ad varietatem pertinet, tenendum.

τῇ παιδείᾳ. ἢ οὐ τοῦτο ἀνδρείαν καλεῖς; Οὐ πάνυ, ἔφη, ἔμαθον ὃ εἴπες, ἀλλ' αὖθις εἰπέ. Σωτηρίαν ἔγωγ', εἶπον, λέγω τινὰ εἶναι τὴν ἀνδρείαν. Ποίαν δὴ σωτηρίαν; Τὴν τῆς δόξης, τῆς ὑπὸ νόμου διὰ τῆς παιδείας γεγονυίας περὶ τῶν δεινῶν, ἅ τέ ἐστι καὶ οἷα. διὰ παντὸς δὲ ἔλεγον αὐτὴν σωτηρίαν τὸ ἔν τε λύπαις ὄντα D διασῴζεσθαι αὐτὴν καὶ ἐν ἡδοναῖς καὶ ἐν ἐπιθυμίαις καὶ ἐν φόβοις καὶ μὴ ἐκβάλλειν. ᾧ δέ μοι δοκεῖ ὅμοιον

οὐ] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. Flor. L.

ἀνδρείαν] ἀνδρίαν Vind. B. Bekkerus.

ἀλλ'] *om.* Fic.

Σωτηρίαν — καλεῖν 430. B] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 252.

ἔγωγ'] ἔγωγε Stob.

λέγω] λέγων Stob. cod. A. et a m. s. B.

εἶναι] ante τινὰ Ven. B. Vind. E. *om.* Stob. Trinc.

ἀνδρείαν] ἀνδρίαν Vind. BE. Flor. RTU. Stob. cod. A. Bekkerus.

τῆς ὑπὸ] τοῦ ὑ. Stob. cod. B. a m. pr. Trinc.

νόμου] νόμον Vind. E. Stob. (excepto cod. A. et Trinc.) Ald. Bas. ab. Steph. Genitivum ab Astio in sec. ed. ex Par. K. restitutum omnes deinde codices exhibuerunt.

γεγονυίας] Sic Astius in sec. ed. e coniectura praeeunte Ficino (*opinionis — conceptae*) scripsit pro γεγονυῖαν, quem adstipulantibus Mon. B. et Flor. U. necessario secuti sunt Bekkerus et Stallbaumius. Reliqui codices cum Stobaeo editionibusque antiquis γεγονυῖαν habent. Cf. p. 430. B: τὴν ὀρθὴν δόξαν περὶ τῶν αὐτῶν τούτων ἄνευ παιδείας γεγονυῖαν.

δεινῶν] δεινῷ Ald.

ἅ] ἣ Ang. B. Flor. R.

οἷα] οἷα Ang. B.

διὰ παντὸς] διαπαντὸς Lob. Vind. BD(F.) Ald. Bas. ab. Steph.

ἔλεγον] ἔλεγεν Stob. cod. B. a m. pr. Trinc.

τὸ] Ita Par. AD. Lob. Vind. DE. Vat. BHM. Ven. BC. Amb. C. Ang. B. Stob. τῷ cum editionibus omnibus reliqui codices, h. e. Par. K. Vind. B(F.) Mon. B. Nam de Florentinis Stallbaumii silentium valde suspectum est. Sed ut omnes habeant τῷ, alterum in tot tamque bonis libris inventum haud dubie, si non ineptum est, praeferri debet. Quid autem ineptum, si Socrates dictionem suam διὰ παντὸς interpretaturus hoc se dixisse dicit: τὸ ἔν τε λύπαις ὄντα διασῴζεσθαι αὐτὴν καὶ ἐν ἡδοναῖς etc. καὶ μὴ ἐκβάλλειν? Imo magis aptum, quam si caussam, ob quam illa dictione usus sit, hanc significet, quod homines eam sententiam perpetuo servent. Ad constructionem denique triplex accusativus eandem explicationem habet, quam duplex in πολλὰ κακὰ λέγειν τινὰ et similibus, et ita intelligendus, ut si dixisset διὰ παντὸς δὲ αὐτὴν σωτηρίαν λέγων ἔλεγον τὸ διασῴζεσθαι seu *illud dicens respiciebam et designabam perpetuam illam conservationem.* Ficinus non aliter legit aut intellexit: *In omnibus autem eam conservationem esse dixi: hoc est, ut rata semper et ubique servetur, sive quis doloribus afficiatur seu voluptatibus* etc.

D ἐν ἐπιθυμίαις] ἐν *om.* Amb. C. Vat. H. Flor. AT. Stob. cuius tamen codices AB. a m. s. habent.

ἐν φόβοις] ἐν *om.* Stob. excepto cod. A. et a m. s. B.

ᾧ] ὃ Stob. cum eadem exceptione.

ἐθέλω ἀπεικάσαι] *tibi aperiam* Fic.

εἶναι, ἐθέλω ἀπεικάσαι, εἰ βούλει. Ἀλλὰ βούλομαι. Οὐκοῦν οἶσθα, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι οἱ βαφεῖς, ἐπειδὰν βουληθῶσι βάψαι ἔρια ὥστ' εἶναι ἁλουργά, πρῶτον μὲν ἐκλέγονται ἐκ τοσούτων χρωμάτων μίαν φύσιν τὴν τῶν λευκῶν, ἔπειτα προπαρασκευάζουσιν οὐκ ὀλίγῃ παρασκευῇ θεραπεύσαντες, ὅπως δέξεται ὅτι μάλιστα τὸ ἄνθος, καὶ οὕτω δὴ βάπτουσι. καὶ E ὃ μὲν ἂν τούτῳ τῷ τρόπῳ βαφῇ, δευσοποιὸν

εἰ] om. Vind. E.

Οὐκοῦν οἶσθα] οὐκοῦν ᾔσθα Flor. L. *Nescis — ?* Fic.

ἁλουργά] ἀλουργά Lob. Ald. Bas. ab.

πρῶτον] πρῶτα Vind. B.

μίαν φύσιν τὴν τῶν λευκῶν] *album* Fic. μ. φ. τοῦ λευκοῦ Stob. praeter cod. A. et a m. s. B. φύσις est idem, quod εἶδος, ut Phaedr. p. 248. C: ἡ τοῦ πτεροῦ φύσις. ib. 254. B: ἡ τοῦ κάλλους φύσις.

προπαρασκευάζουσιν] παρασκευάζουσιν Lob. Vind. BD. Vat. M. quae lectio vera videri potest, quum ea potius παρασκευή, quam prius etiam et statim post ἐκλογὴν adhiberi solitam praeteritum θεραπεύσαντες ostendit, προπαρασκευὴ dicenda fuisset, non haec, quae post illam instituitur. Tamen quaelibet παρασκευὴ eo consilio adhibita, ut deinde aliquid fiat, προπαρασκευή est, ratione habita rei, quae per eam futura est. Itaque tinctores quicquid electa et semel iam praeparata lana iterum faciunt, ut colorem quam maxime recipiat, προπαρασκευάζειν dici possunt. Sed hoc incommodum, quod verba οὐκ ὀλίγῃ παρασκευῇ ab hoc verbo secernenda videntur, ut aoristo θεραπεύσαντες sua significatio constet. Itaque θεραπεύοντες si qui liber exhiberet, equidem praeferrem: aoristum ipsum pro praesenti positum vix credo.

δέξεται] Ita Par. A. Ven. C. Par. D. Ang. B. Vind. F. Flor. AR. Stob. excepto cod. A. δέξηται Lob. Vind. BD. Vat. BM. Par. K. Mon. B. Flor. L. Stob. cod. A. δέξονται Ven. B. Vind. E. Flor. C. δέξωνται Amb. C. Vat. H. (Flor. UV.) cum editis ante Astium. δέξεται e Stobaeo recipiendum iudicaverat iam Porsonus in addendis ad Eurip. Hec. 1141. Cf. Engelhardt. in annot. crit. in Demosth. 1828. p. 12—16.

ὅτι μάλιστα] om. Vind. E. ὁτιμάλιστα (Vind. F.) Steph.

βάπτουσι] βάπτουσιν Flor. L. In Lob. Vind. BE. signum interrogandi appositum est, quod etiam a Ficino expressum vidimus Astiusque et in Stobaeo Gaisfordius addiderunt. Sed neque initium huius orationis ita comparatum est, ut interrogare potius, quam affirmare Socrates voluisse videatur, et quae sequuntur, plane aliena sunt ab interrogatione.

βαφῇ] om. Stob. cod. B. a m. E pr. Trinc. et in cod. A. inter versus legitur.

δευσοποιὸν] Timaeus lex. p. 75: δευσοποιόν· ἔμμονον καὶ δυσαπόπλυτον. Harpocratio: δευσοποιός· κυρίως μὲν ἐπὶ τῆς πορφύρας λέγεται τοὔνομα, τῆς ἐμμόνου καὶ ἀνέκπλυτον (cod. Medic. et Rehdig. ἀνέκλυτον habent, ut Timaei MS. δυσαπόλυτον) ἐχούσης τὸ ἄνθος τῆς βαφῆς, ἐκ μεταφορᾶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πάντων τῶν ἐχόντων τὸ χρῶμα ἔμμονον καὶ πολυχρόνιον τὸ δευσοποιὸν λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς καὶ Πλάτων διασαφεῖ ἐν πέμπτῳ (cod. Med. et Rehd. δεκάτῳ) Πολιτείας. Cf. Ruhnken. ad Tim. l. c. cuius tamen opinioni, qua Platonem censet ob oculos habuisse „praeclaram illam Lysidis epistolam, quam

γίγνεται τὸ βαφὲν, καὶ ἡ πλύσις οὔτ' ἄνευ ῥυμμάτων οὔτε μετὰ ῥυμμάτων δύναται αὐτῶν τὸ ἄνθος ἀφαιρεῖσθαι· ἃ δ' ἂν μὴ, οἶσθα, οἷα δὴ γίγνεται, ἐάν τέ τις ἄλλα χρώματα βάπτῃ, ἐάν τε καὶ ταῦτα μὴ προθεραπεύσας. Οἶδα, ἔφη, ὅτι ἔκπλυτα καὶ γελοῖα. Τοιοῦτον τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, ὑπόλαβε κατὰ δύναμιν ἐργάζεσθαι καὶ ἡμᾶς, ὅτε ἐξελεγόμεθα 430 τοὺς στρατιώτας καὶ ἐπαιδεύομεν μουσικῇ καὶ γυμνα-

conservavit Iamblichus de V. P. p. 63. καθάπερ οἱ βαφεῖς προεκκαθάραντες ἔστυψαν τὰ βάψιμα τῶν ἱματίων, ὅπως ἀνέκπλυτον τὰν βαφὰν ἀναπίωντι καὶ μηδέποτε γενησομέναν ἐξίταλον etc." equidem assensum praebere non possum.

γίγνεται] γίνεται Lob. Vind. BD.

τὸ βαφὲν] om. Fic. Scilicet ὃ ἂν non per *quod*, sed per *si quid* reddendum erat, ut huic additamento locus fieret.

ἡ] om. Ang. B.

ἄνευ ῥυμμάτων οὔτε] ἂν Stob. Trinc. In cod. A. ἂν μετὰ pro ἄνευ et inter versus τριμμάτων οὔτε μετὰ, pro ῥυμμάτων vero in cod. B. a m. s. item τριμμάτων, et in Vind. E. ῥημάτων cum μ super η legitur. Scholiastes ad h. l. ῥυμμάτων explicat τριμμάτων, σμηγμάτων. Timaeus lex. p. 229: ῥύμμα· ἀπόρυπτον ἢ σμῆχον. ubi cf. Ruhnkenius.

αὐτῶν] αὐτοῦ Stob. cod. B. a m. pr. Trinc. Cf. ad L. III. p. 405. B.

τὸ ἄνθος — ἰδιώτου 442. D] om. Par. D. utrum foliis aliquot dilapsis, an aliter, Bekkerus docere neglexit.

ἀφαιρεῖσθαι] ἀποπλῦναι, sup. γρ. ἀφαιρεῖσθαι, Stob. cod. A.

οἷα δὴ] δὴ ex Stobaeo primus addidit Astius. Idem in Par. K. legi tradiderant Bipontini, de quo Bekkerus tacet ex Par. A. Ven. C. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Vat. H. receptum a se ostendens. Legitur porro in Vind. EF. Flor. ACRTUV. Reliqui cum editis ante Astium omittunt.

ἐάν] ἂν Stob. exceptis cod. AB.

τέ] om. Vat. H. γε Flor. T.

ἐάν] ἂν Vind. F.

προθεραπεύσας] προσθεραπεύσας Flor. L.

ἔφη] om. Par. K.

ὅτι] ὅτι καὶ Ven. B. Vind. EF. Ang. B. Flor. CR. Stob. cuius in cod. B. καὶ pariter atque proximum ante γολοῖα a m. s. deletum est.

ἔκπλυτα] ἔκπλυτά τε Mon. B. Flor. U. ἔκπλητα Steph.

Τοιοῦτον] τοιοῦτο Vind. F. Ang. B.

τοίνυν] om. Fic.

ἦν δ' ἐγὼ] om. (Ven. B.) Ald. Bas. a. Steph.

ὑπόλαβε] φρονῶ Stob. cod. B. a m. pr. et, sup. γρ. ὑπόλαβε, A.

καὶ] om. Fic.

τοὺς στρατιώτας] τοὺς om. Vat. B.

μουσικῇ] ἐν μ. Stob. cuius in 430 cod. B. a m. s. deletum est ἐν. *in musica* Fic.

καὶ γυμναστικῇ] om. Vind. E.

μηδὲν] καὶ μ. Ven. B. Vind. E(F.) Amb. C. Ang. B. Vat. H. (Flor. ACRTV.) Steph. Stallbaumius. καὶ μηδενὶ Ald. Bas. ab. Asyndeton in epexegesi solenne. Cf. Leg. L. V. extr. ὃ δὴ καὶ σοὶ ποιητέον, ὦ Κλεινία· πρῶτον τρεπτέον ἐπὶ τὰ τοιαῦτα μέλλοντί γε κατοικίζειν χώραν. ib. L. VI p. 762. D: ὁ δὲ αἰσθόμενός τε καὶ πυθόμενος μὴ ἐπεξιὼν ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐνεχέσθω νόμοις καὶ πλείονι τῶν νέων ζημιούσθω· περὶ τὰς τῶν νέων ἀρχὰς ἠτιμάσθω πάσας.

οἷον ἄλλο] ἃ. οἷ. Vind. E. οἷος ἄλλη Vind. D.

ὅτι κάλλιστα τοὺς νόμους] ὅτι κάλλιστα τ. ν. (Vind. F.) Steph.

στικῇ· μηδὲν οἴου ἄλλο μηχανᾶσθαι, ἢ ὅπως ἡμῖν ὅτι κάλλιστα τοὺς νόμους πεισθέντες δέξοιντο ὥσπερ βαφήν, ἵνα δευσοποιὸς αὐτῶν ἡ δόξα γίγνοιτο καὶ περὶ δεινῶν καὶ περὶ τῶν ἄλλων διὰ τὸ τήν τε φύσιν καὶ τὴν τροφὴν ἐπιτηδείαν ἐσχηκέναι, καὶ μὴ αὐτῶν ἐκπλύναι τὴν βαφὴν τὰ ῥύμματα ταῦτα δεινὰ ὄντα ἐκκλύζειν, ἥ τε ἡδονή, παντὸς χαλεστραίου δεινοτέρα οὖσα τοῦτο δρᾶν καὶ κονίας, λύπη τε καὶ φόβος καὶ ἐπιθυμία, B

ὅτι καλλίστους Stob. Trinc. et a m. pr. cod. AB. si quidem consentientes hos cum Trinc. recte significavit Gaisfordius. Nam Trinc. non habet ὅτι καλλίστους νόμους, quemadmodum secundum lemma Gaisfordius ostendit, sed tantum ὅτι καλλίστους. Sed fortasse νόμους in codicibus illis invenit et de Trinc. erravit.

πεισθέντες] πεισθέντας Stob. Trinc.

δέξοιντο] δέξαιντο Amb. C. Flor. T. δέξηται Flor. U.

δευσοποιός] Etym. p. 348, 40: δευσοποιὸς γὰρ λέγεται βαφὴ ἡ ἔμμονον καὶ δυσέκπλυτον ἔχουσα τὸ ἄνθος. καὶ Πλάτων δὲ δόξαν δευσοποιὸν εἴρηκε τὴν ἔμμονον. καὶ δευσοποιὸς πονηρία ἀντὶ τοῦ ἔμμονος καὶ δυσέκπλυτος. Haec extrema spectant ad Dinarchi locum in Aristogit. p. 81. ed. Schmidt. et paullo uberius leguntur in lexico rhetorico apud Ruhnk. ad Tim. p. 77. et in Bekkeri anecd. p. 237, 12.

δεινῶν] δεινὸν Bas. a.

καὶ περὶ] περὶ om. Par. K. Flor. LU. Stallbaumius.

αὐτῶν] ἑαυτῶν Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L.

ἐκπλύναι] ἐκπλῆναι Flor. L. ἐκπλῦναι Mon. B. et Gaisfordius in Stobaeo. Sed pendet ab ἵνα.

ῥύμματα] ῥήματα Ald.

ἐκκλύζειν] ἐκλύζειν Ald. Bas. ab.

χαλεστραίου] Ita Par. A. Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Mon. B. Flor. LU. χαλεστρέου Amb. C. καλεστραίου Ang. B. χαρεστραίου, sup. νίτρου, Flor. R. χαλιστραίου Par. K. χαλαστραίου cum ε super λα Ven. B. χαλαστραίου Vind. E(F. Vat. H. Flor. ACTV.) Stob. (Trinc. χαλασερέου) cum editis. Timaeus lex. p. 272: χαλαστραῖον· νίτρον, ἀπὸ Χαλάστρας, τῆς ἐν Μακεδονίᾳ λίμνης. Scholiastes: Χαλάστρα (apud Ruhnkenium praefixum lemma χαλαστραίου Bekkerus omisit) πόλις τῆς Μακεδονίας καὶ λίμνη, ἔνθα τὸ Χαλαστραῖον νίτρον γιγνόμενον διὰ ἐνναετηρίδος (Ruhnk. ἐννεατηρίδος) πήγνυται, ὁμοίως δὲ καὶ λύεται. Moeris Piers. p. 417: Χαλεστραῖα, λίμνη πρὸς τῇ Μακεδονίᾳ, ἐν ᾗ τὸ Χαλεστραῖον νίτρον, οὗ μέμνηται Πλάτων. Eandem scripturam, quam in Moeride secundum codices restituit Piersonus, apud Pollucem X. 135. codex Seberi ostendit: καὶ λέστραιον λίτρον κατὰ Πλάτωνα, ex quo χαλαστραῖον fecerunt, ignari, quid Platonis codices ferrent. Item Poll. VII. 39. pro χαλαστραῖον codex Iungermanni χαλέστρειον habet. Χαλέστρην apud Herodotum L. VII. c. 123. sine varietate exhibitum Wesselingius recte tenuit, etsi pluribus Χαλάστρην nuncupari observans. Χαλέστρα est apud Suidam, Χάλεστρον apud Diod. S. T. II. p. 578. Wess. μεταξὺ Χαλέστρας καὶ Θέρμης apud Strabonem L. VII. p. 484. Tz. Haec sufficiunt, ut χαλαστραίου h. l. non vitiosum, sed alteri, etiamsi in pluribus codicibus exstaret, postponendum fuisse appareat.

δεινοτέρα οὖσα] Haec Stob. cod. A. ante παν χαλ. habet.

κονίας] Pollux VII. 40: καὶ B

παντὸς ἄλλου ῥύμματος. τὴν δὴ τοιαύτην δύναμιν καὶ σωτηρίαν διὰ παντὸς δόξης ὀρθῆς τε καὶ νομίμου δεινῶν πέρι καὶ μὴ ἀνδρίαν· ἔγωγε καλῶ καὶ τίθεμαι, εἰ μή τι σὺ ἄλλο λέγεις. Ἀλλ' οὐδὲν, ἦ δ' ὃς, λέγω· δοκεῖς γάρ μοι τὴν ὀρθὴν δόξαν περὶ τῶν αὐτῶν τούτων ἄνευ παιδείας γεγονυῖαν τήν τε θηριώδη καὶ ἀνδραποδώδη οὔτε πάνυ νόμιμον ἡγεῖσθαι ἄλλο τέ τι, ἢ ἀν- C δρείαν καλεῖν. Ἀληθέστατα, ἦν δ' ἐγὼ, λέγεις. Ἀποδέχομαι τοίνυν τοῦτο ἀνδρείαν εἶναι. Καὶ γὰρ ἀποδέ-

Πλάτων δὲ, ὁ φιλόσοφος, τὴν κονίαν ἕν τι τῶν ῥυπτικῶν. ἔστι δὲ τὸ ἐκ τέφρας καθιστάμενον ὑγρόν.

παντὸς ἄλλου ῥύμματος] Ficinus addit *ad abstergendum potentiora.*

τὴν δὴ] τὴν δὲ Ven. B. Vind. E(F.) Ang. B. Vat. H. Stob. cod. A. cum γρ. δὴ super δὲ, (Par. K. sec. Bip. Flor. CRV.) editi ante Astium, qui primus in sec. ed. δὴ e Stobaeo recepit.

δύναμιν καὶ σωτηρίαν] *vim passim ...... conservatricem* Fic.
διὰ παντὸς] διαπαντὸς Lob. Vind. BDE. Stob.
ὀρθῆς τε] τε ὀ. Stob. cod. A.

νομίμου] μονίμου Stob. praeter cod. A. et a m. s. B. νομίμου e margine Gesneri et ex illis codicibus recepit Gaisfordius.
δεινῶν] δ. τε Stob.

ἀνδρίαν] Ita h. l. cum Bekkero scribendum putavi, quum ita scriptum sit in Lob. Vind. BE. Flor. RT. Par. K. sec. Bip. et Stob. Trinc. Gesn. ἀνδρείαν habent reliqui Florentini, Vind. D(F.) Ald. Bas. ab. Steph. Stallbaumius et tacens de varietate Gaisfordius in Stobaeo.

ἔγωγε] *om.* Amb. C.
εἰ μὴ] εἰμὶ Vind. E.
ἄλλο] ἄ. τι Vat. H. Flor. AV.
Ἀλλ' οὐδὲν — λέγω] *At ipse nihil aliud* Fic. Videtur ἐγὼ pro λέγω legisse.

τὴν ὀρθὴν δόξαν] τ. αὐτὴν δ. Vind. E. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACT. et in m. R. *opinionem eandem* Fic.

τῶν αὐτῶν] τῶν *om.* Ven. B. cum editis ante Astium, qui in sec. ed. articulum ex Par. K. Stobaeo et Ficino recepit.

τήν τε θηριώδη] *ferinam videlicet* Fic. Imo *et ferinam*, quam una cum servili iungit ei, quae recta quidem, sed non per eruditionem concepta opinione constat. Hanc utramque, ferinam seu servilem, intellectu prorsus carentem, et non rite impetratam, opponit verae fortitudini.

οὔτε] οὐ Par. K. sec. Bip. οὐ Amb. C. Flor. T.

νόμιμον] μόνιμον Stob. (νόμιμον cod. A. int. vers. B. a m. s. margo Gesn. et Gaisf.) quod Stephanum maluisse dicit Astius, quam coniecturam nec margo Stephani neque adnotatio continet. Eam non immerito probare videtur Astius. Quomodo enim aut legibus non consentaneam existimare rectam opinionem Socrates poterat, aut non per eruditionem acquisitam propterea repudiare, quod illegitimo modo esset comparata? Imo quemlibet modum, quo perveniri ad eam posset, probare legitimumque habere debebat, dummodo pariter recta ac firma illo modo fieret. Id vero facultate carere videbatur, ut sine eruditione cuipiam firma et per-

χου, ἦν δ' ἐγώ, πολιτικήν γε, καὶ ὀρθῶς ἀποδέξῃ. αὖθις δὲ περὶ αὐτοῦ, ἐὰν βούλῃ, ἔτι κάλλιον δίιμεν· νῦν γὰρ οὐ τοῦτο ἐζητοῦμεν, ἀλλὰ δικαιοσύνην· πρὸς οὖν τὴν ἐκείνου ζήτησιν, ὡς ἐγῷμαι, ἱκανῶς ἔχει. Ἀλλὰ καλῶς, ἔφη, λέγεις. Δύο μήν, ἦν δ' ἐγώ, ἔτι λοιπά, D ἃ δεῖ κατιδεῖν ἐν τῇ πόλει, ἥ τε σωφροσύνη καὶ οὗ δὴ ἕνεκα πάντα ζητοῦμεν, δικαιοσύνη. Πάνυ μὲν οὖν. Πῶς οὖν ἂν τὴν δικαιοσύνην εὕροιμεν, ἵνα μηκέτι πραγματευώμεθα περὶ σωφροσύνης; Ἐγὼ μὲν τοίνυν,

petua contingeret; ideoque, quamvis recta esset, quoniam alterum non haberet, quod Socrates requisiverat, ut διὰ παντὸς maneret, Glauco improbari eam a Socrate et fortitudinis nomine indignam non minus, quam ferinam et servilem censeri statuebat. Sic sane μόνιμον etiam necessarium videri potest. Neque vero ad has difficultates removendas facit, quod Astius Socratis verba, quae p. 429. C. leguntur, τῆς δόξης, τῆς ὑπὸ νόμου διὰ τῆς παιδείας γεγονυίας, respici dicit, quum Glauco hic rationem reddere debeat, cur Socrates legibus tantum legitimaque educatione impertitam opinionem rectam fortitudinis nomine appellari velit. Itaque νόμιμον eam dicere videtur, quae bonae civitatis legibus et constitutioni accommodata publice recipi mereat, iusta et legitima fortitudo, longissime remota a ferina et servili, quae legibus nullis obtemperans caeco fertur impetu, nec nihil distans ab illa, quae recto quidem, sed infirmo sensu nixa casui potius, quam certae doctrinae debetur, et eam ob rem nec ipsa probari satisve legitima haberi potest. Quod autem Socrates in proximis δόξαν ὀρθήν τε καὶ νόμιμον aliter et ita dixit, ut qui nihil inter rectam et legitimam seu per leges informatam opinionem interesse statueret, non impedire videtur, quominus Glauconem de industria discrimen facere et ipsa illa Socratis verba ita interpretari putemus, quasi aliam ille ὀρθήν, aliam νόμιμον δόξαν esse significaverit.

ἄλλο τέ] sed aliud Fic.
ἀνδρείαν] ἀνδρίαν Vind. BE. Flor. RTU. Bekkerus.

καλεῖν] καλήν Vind. B. Vat. M.
ἤν] ἦν Bas. b. C
τοῦτο ἀνδρείαν] τ. ἀνδρίαν Par. K. sec. Bip. Vind. B. Flor. RTU. Bekkerus. τ. ἀνδρεῖαν Vind. E. ἀνδρείαν τοῦτο Amb. C. Cf. ad L. II. p. 361. B.

πολιτικήν γε] π. τε Vind. D.
ἀποδέξῃ] ἀποδέξει Ang. B. Flor. R. recentiores.
βούλῃ] βούλει Par. K. sec. Bip. Lob. Flor. L.
ἔτι] alias Fic.

ἐζητοῦμεν] ζητοῦμεν Ang. B. Flor. R.
Ἀλλὰ — τῇ πόλει] om. Vind. E.

μήν] μὲν Amb. C. om. Fic.
δικαιοσύνη] δικαιοσύνην Mon. B. D

Πῶς οὖν ἂν] π. ἂν οὖν Lob. Vind. B. Vat. BM. Flor. LT. Bas. b. Eodem ordine haec scripta fuisse videntur in eo exemplari, ex quo Vind. D. derivatus est, qui omissis his tribus πάνυ μὲν οὖν τὴν δικαιοσύνην continuat, quum a priori οὖν ad posterius aberrasset librarius. Ficinus: *An quoque modo iustitiam iam ipsam reperire potuimus?*

ἔφη, οὔτε οἶδα οὔτ' ἂν βουλοίμην αὐτὸ πρότερον φανῆναι, εἴπερ μηκέτι ἐπισκεψόμεθα σωφροσύνην· ἀλλ' εἰ ἔμοιγε βούλει χαρίζεσθαι, σκόπει πρότερον τοῦτο ἐκεί-
E νου. Ἀλλὰ μέντοι, ἦν δ' ἐγώ, βούλομαί γε, εἰ μὴ ἀδικῶ. Σκόπει δή, ἔφη. Σκεπτέον, εἶπον· καὶ ὥς γε ἐν-

εἴπερ μηκέτι ἐπισκεψόμεθα σωφροσύνην] *quam temperantiam consideraverimus* Fic. Pro *ἐπισκεψόμεθα* in Ven. B. Vind. F. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. V. Ald. Bas. ab. *ἐπισκεψώμεθα* legitur.

ἀλλ'] *quare* Fic.

εἰ ἔμοιγε] *ἔμοιγε*, a m. s. *εἴ μοιγε*, Vind. D.

τοῦτο] *τούτου* Flor. T.

E *εἰ μὴ*] Ita Par. AK. Ven. C. Ang. B. Flor. RTUV. *ἢ μὴ* Vat. B. a m. pr. Reliqui codices cum editis ante Bekkerum *ἢν μὴ* habent, cui locus hic non est, nisi Socratem significare statuimus fieri posse, ut non sit improbus et id, quod amicorum gratia velle debeat, non nolit. Ceterum *ἢν* etiam alibi perperam pro *εἰ* scriptum est, ut Gorg. p. 468. D. *εἰ* in eadem dictione omnes libri exhibent L. X. p. 608. D. Charm. p. 156. A. Menex. p. 236. B.

Σκόπει δή, ἔφη] om. Par. K.

Σκεπτέον] *Ecce perquiro* Fic. *σκέπτομαι*, quod Astio in mentem venit, nescio an Atticis non in usu fuerit. Dicebant *σκοπῶ* vel *σκοποῦμαι*. Cf. L. I. p. 342.

ξυμφωνίᾳ] Ita Par. AK. sec. Bekk. Vat. BM. Lob. Vind. BDF. Ven. C. Ang. B. Flor. LRTU. *συμφ*. reliqui cum Ald. Bas. ab. Steph.

τινὶ] om. Fic.

ἁρμονίᾳ] *ἁ. τινι* Flor. L.

προσέοικε] *προσέπροσέοικε* Vind. E.

τὰ πρότερον] *ταπρότερον* Ald. Bas. ab.

Κόσμος — ξυνδοκεῖ 432. B] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 253. *ὁ κόσμος* etc. Vat. B. Ven. C. Ang. B. Vind. F. *ὁ κ.* Flor. R.

πού τις] *τῆς ψυχῆς* Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. L. *τις ψυχῆς* Vind. D.

ἐστὶ] *ἐστιν* Flor. L.

τινῶν] om. Ang. B.

ὥς φασι. κρείττω δὴ αὑτοῦ λέγοντες — λέγεται] Ita hunc locum secundum Flor. A. Stobaei cod. AB. a m. pr. Trinc. Bas. b. et marginem Par. A. constituendum putavi. *λέγοντες* in Vat. H. omissum, in reliquis codicibus, exceptis quinque, quorum singularis et prorsus discrepans lectio huius loci deinde proponetur, et in Stobaei cod. AB. a m. s. ed. Gesn. nec non in Ald. Bas. a. Steph. pro eo scriptum est *φαίνονται*, quod ipsum in Flor. A. ad *λέγοντες* a m. s. additum est et in Flor. T. coniunctum cum *λέγοντες* ante id legitur. In Flor. CR. *φαίνονται* in textu, *λέγοντες* in margine exstat, fortasse ut varia lectio, quemadmodum in Par. A. quem Faehsius sylloge p. 299. refert in textu *φαίνονται*, in margine *λέγονται* habere, Bekkerus autem non pro *φαίνονται*, sed pro *λέγεται* aliam lectionem *λέγοντες* praescripta nota *γρ* exhibere tradit, ex quorum diversis testimoniis colligo *λέγοντες* tamquam variam lectionem pro *φαίνονται* notare librarium illius codicis voluisse. Post *τρόπον* Mon. B. et a m. s. Flor. U. additum habent *καλοῦντες*, et pro *λέγεται* Ven. B. *λέγονται* exhibet. Idem cum Stob. Gesn. Ald. Bas. a. Steph. *κρείττω δὲ* pro *κρ. δὴ* legit. Iam vero singularis illa quinque codicum, Lob. Vind. BD. Vat. M. Flor. L. lectio haec est: *καὶ ὥς φασι διὰ ταῦτα καὶ ἄλλ' ἄττα τοιαῦτα ὥσπερ ἴχνη αὐτῆς ὄντα κρείττων αὐτὴ ἑαυτῆς φαί-*

τεῦθεν ἰδεῖν, ξυμφωνίᾳ τινὶ καὶ ἁρμονίᾳ προσέοικε μᾶλλον, ἢ τὰ πρότερον. Πῶς; Κόσμος πού τις, ἦν δ' ἐγώ, ἡ σωφροσύνη ἐστὶ καὶ ἡδονῶν τινῶν καὶ ἐπιθυμιῶν ἐγκράτεια, ὥς φασι. κρείττω δὴ αὑτοῦ λέγοντες οὐκ οἶδα ὅντινα τρόπον καὶ ἄλλα ἄττα τοιαῦτα ὥσπερ ἴχνη

νεταί τε καὶ λέγεται καὶ τὰ ἑξῆς. quorum tria extrema, quae in Vind. D. omissa sunt, in verbo λέγεται varietatem desinere et lectionem vulgatam continuari significant, ita ut λέγεται horum quoque codicum testimonio confirmetur. Cetera sive temere et per coniecturam ex vulgata κρείττω δὴ αὑτοῦ φαίνονται οὐκ etc. efficta, sive ex alia et genuina scriptura cum fide derivata temporisque progressu corrupta fuerint, nobis quidem ad textum constituendum nihil prosunt. Neque vero φαίνονται teneri potest, nisi aut λέγοντες aut καλοῦντες una cum eo recipiatur, quorum prius Stallbaumius secundum correctum a m. s. Flor. A. (nam Bas. b. falso dicit λέγοντες φαίνονται habere) posterius Bekkerus secundum Mon. B. fecit. Sed ipsum φαίνονται ineptum videtur. Etenim homines isto modo loqui et aliquem κρείττω αὑτοῦ dicere solere adeo manifestum et compertum erat, ut nulla caussa appareat, cur Socrates id obscurum esse hoc addito verbo negaret. Nam quod aliquis dicat Socratem rem ipsam apertam, rationem rei obscuram significare voluisse ideoque φαίνονται οὐκ οἶδα ὅντινα τρόπον καλοῦντες velut per oxymorum coniunxisse, sequentia docent ne rationem quidem incognitam ei aut occultam, sed dictionem tantum subabsurdam visam fuisse, quod ipsum demonstrat verbis οὐκ οἶδα ὅντινα τρόπον, pro quibus deinde γελοῖον dicit. Neque Schleiermacherus, qui Bekkeri lectionem commodissimam iudicat, illud φαίνονται, cuius cum participio constructi vim certe non ignorabat, reddere sustinuit. Atque ipsi Bekkero hic aliquid suboluisse de interpolatione asteriscus prodit, quem participio καλοῦντες praeposuit. Ego vero φαίνονται interpolationi deberi et participio λέγοντες ad anacoluthon sanandum adscriptum esse suspicor, quo facto in aliis una cum participio vel ante id vel altero loco receptum, in aliis pro eo substitutum est. Scriptor autem, quum dicere voluisset homines aliquem κρείττω αὑτοῦ appellantes et aliis eiusdem modi locutionibus utentes veluti vestigia quaedam temperantiae sermone vulgari circumferre, ὥσπερ ἴχνη αὐτῆς λέγουσι, quae clausula secundum exordium exspectabatur, ob insolentiam, ut videtur, ipsius dictionis ἴχνη λέγειν, mutavit in ὥσπερ ἴχνη αὐτῆς λέγεται, quasi initio non λέγοντες, sed λεγόντων vel simile quid posuisset. Neque abhorrens a Graecae linguae aut Platonis usu hic absolutus, qui dicitur, nominativus videri potest, quum interdum non sine ambiguitatis, quae h. l. exsistere non poterat, periculo sic scripserit. E. g. L. VII. p. 538. B: αἰσθόμενος τοίνυν τὸ ὄν, μαντεύομαι αὖ περὶ μὲν τούτους ἀνεῖναι ἂν τὸ τιμᾶν τε καὶ σπουδάζειν, περὶ δὲ τοὺς κόλακας ἐπιτεῖναι — καὶ ζῆν ἂν ἤδη κατ' ἐκείνους ξυνόντα αὐτοῖς ἀπαρακαλύπτως. Leg. L. VII. p. 811. C: νῦν γὰρ ἀποβλέψας πρὸς τοὺς λόγους, οὓς ἐξ ἕω μέχρι δεῦρο δὴ διεληλύθαμεν ἡμεῖς, ὡς μὲν ἐμοὶ φαινόμεθα, οὐκ ἄνευ τινὸς ἐπιπνοίας θεῶν, ἔδοξαν δ' οὖν μοι παντάπασι ποιήσει τινὶ προσομοίως εἰρῆσθαι. Ib. L. VIIII. p. 861. B: ἆρ' οὖν περὶ τὴν τούτων ἀπορίαν οὔτ' ἐξευπορήσαντες οὔτε διορισάμενοι, τί

αὐτῆς λέγεται. ἦ γάρ; Πάντων μάλιστα, ἔφη. Οὐκοῦν τὸ μὲν κρείττω αὑτοῦ γελοῖον; ὁ γὰρ ἑαυτοῦ κρείττων καὶ ἥττων δήπου ἂν αὑτοῦ εἴη, καὶ ὁ ἥττων 431 κρείττων· ὁ αὐτὸς γὰρ ἐν ἅπασι τούτοις προσαγορεύε-

ποτ' ἐστὶ ταῦτα ἀλλήλων διαφέροντα, ἃ δὴ — ὡς δύο εἴδη τῶν ἀδικημάτων ὄντα — νομοθετεῖται· ὁ δὲ παρ' ἡμῶν νῦν δὴ ῥηθεὶς λόγος, ὥσπερ παρὰ θεοῦ λεχθεὶς, τοσοῦτον μόνον εἰπὼν ἀπαλλάξεται —; Apol. p. 21. C: διασκοπῶν οὖν τοῦτον — καὶ διαλεγόμενος αὐτῷ, ἔδοξέ μοι οὗτος ὁ ἀνὴρ δοκεῖν μὲν εἶναι σοφὸς — εἶναι δ' οὔ. Leg. L. V. p. 739. D: ἡ μὲν δὴ τοιαύτη πόλις, εἴτε που θεοὶ ἢ παῖδες θεῶν αὐτὴν οἰκοῦσι πλείους ἑνὸς, οὕτω διαζῶντες εὐφραινόμενοι κατοικοῦσι. Quarum omnium dictionum nulla est, quae non sit lenior nostra, etiam eo, quod ἄλλα ἄττα τοιαῦτα ad priorem pariter atque ad posteriorem orationis formam referri possunt, ut nusquam hiatus appareat aut commissura desideretur. Quam ob rem illa ratio, quam Astius, qui in prima ed. φασι· κρείττω δὲ αὑτοῦ λέγοντες, οὐκ — ἴχνη αὐτῆς ἀποφαίνονται scripserat, in altera secutus est, qua commate post φασι et colo post τρόπον posito participium λέγοντες (ipsi tunc φάσκοντες placebat) cum φασὶ coniungitur, vitandi anacoluthi caussa non est quod ineatur, neque cum particula δὴ, aut, si ea in τε mutetur et ἃ post τοιαῦτα inseratur, quam coniecturam in tertia ed. Stephanianae lectioni subiecit, cum ipsa dictione ὥς φασι conciliari potest. Non enim quum κρείττω αὑτοῦ dicunt, ipsam illam temperantiae definitionem pronuntiant, quam Socrates ut vulgarem et omnium in ore versantem respiciens statim concentui cuidam et convenientiae similem eam virtutem videri demonstraverat, sed aliud quid dicunt, quod ex eadem illa, quae vulgarem definitionem progenuit, opinione profectum, id quod particula δὴ ostendit, tamquam alterum vestigium eodem ducit, ut concentui similis temperantia videatur. Quae praeterea de hoc loco cognitu non prorsus indigna sunt, ex hac Stephani adnotatione cognosci poterunt. „Quanvis depravatus sit hic locus, sensum tamen eius assequi, non difficile esse videtur. In quodam vet. exempl. legitur, κρείττω δὲ αὑτοῦ λέγοντες, οὐκ οἶδα etc. sed non cohaeret quod sequitur verbum λέγεται. Affertur vero et alia lectio“ (ea Cornarii est coniectura Ecl. p. 98. proposita) „κρείττω δὲ αὑτοῦ ἀποφαίνονται: quod certe verbum multo aptius est quam φαίνονται: nec solum aptius est multo, sed eiusmodi quod recipi posset, nisi obstaret illud sequens verbum λέγεται. etenim ne cum hoc quidem cohaeret. Quare videndum annon ἀποφαίνονται retinentes, mutare debeamus λέγεται in λέγοντες. Sed alia praeterea hic sunt examinanda, quae negotium possunt facessere. ad quod enim nomen ex praecedentibus dicamus haec verba κρείττω δὲ αὑτοῦ referri? nihilo enim magis ad ἐγκράτεια quam ad σωφροσύνη referre possumus. Quid? an dicemus, quanvis σωφροσύνη dixisset, haec subiunxisse non aliter quam si voce σώφρονα usus esset? Vereor ne hoc dicere necesse sit: et subaudiendo τὸν σώφρονα, ex φαίνονται facere φαίνεσθαι: perinde acsi ita scriptum esset, κρείττω δὲ αὑτοῦ φαίνεσθαι τὸν σώφρονα. Talem certe quampiam lectionem Fic. sequutus est: quippe qui verterit, Dum vero temperatum hominem se ipso potentiorem suique victorem nescio quo modo esse dicunt, et quaedam similia, tanquam vesti-

ται. Τί δ' οὔ; Ἀλλ', ἦν δ' ἐγώ, φαίνεταί μοι βούλεσθαι λέγειν οὗτος ὁ λόγος, ὥς τι ἐν αὐτῷ τῷ ἀνθρώπῳ περὶ τὴν ψυχὴν τὸ μὲν βέλτιον ἔνι, τὸ δὲ χεῖρον, καὶ ὅταν μὲν τὸ βέλτιον φύσει τοῦ χείρονος ἐγκρατὲς ᾖ,

gia nonnulla temperantiae signant." At Ficinum λέγοντες legisse et hoc quoque suffragio nostram lectionem confirmari non est dubium. Ceterum pro αὐτοῦ Vind F. Stob. Trinc. Gesn. Ald. Bas. ab. αὑτοῦ, pro οἶδα Par. K. sec. Bip. Vat. H. et a m. s. Flor. U. et Bekkerus et Stallbaumius οἶδ', pro ἄλλα ἄττα Vat. M. Flor. L. ἀλλ' ἄττα, Lob. Vind. BD. ἀλλάττα, Stobaei cod. AB. a m. s. ἄττα, eiusdem editiones ἄλλα τινα habent.

ᾖ] ἤ Vind. D.

τὸ] τῷ Vind. F.

κρείττω] κρείττων Flor. T. Bas. ab. κρεῖττον Stob. praeter cod. A.

αὑτοῦ] αὐ. Lob. Vind. BD. Flor. AC. Stob. Trinc. Gesn. Ald. Bas. ab.

γελοῖον;] γελοῖον. Ald.

δήπου] αὐτοῦ Stob. Trinc. et a m. pr. cod. AB. In cod. A. δήπου a m. s. int. vera. legitur.

ἂν] ἀεὶ Vind. D.

αὑτοῦ] αὐ. Lob. Ald. Bas. ab.

καὶ ὁ] Ita Par. K. sec. Bip. Florentini et a me visi omnes. καὶ ὃ editi ante Astium.

431 ὁ αὐτὸς] κρείττων ὁ αὐτὸς margo Flor. A.

ὥς τι] ὥστ' Stob. Trinc. ὥς τε (Flor. T.) Steph. cum hac nota: „Affertur alia lectio, quae habet ὡς δυοῖν ἐν αὐτῷ etc. Sed nullum hic usum praestat particula ὡς, quum sequatur infinitivus, contra autem sequi oporteat indicativum." Stephanus igitur si ἔνι in codicibus legi scivisset, Cornarii coniecturam (nam is Ecl. p. 97. δυοῖν pro τι scribendum monuerat) probabat, sed propter infinitivum εἶναι vulgatam retinebat. Quare τε pro τι ipso invito in eius editionem irrepsisse videtur. Astius autem in prima et sec. ed. ἔνι ex Ven. (C.) Par. K. Stobaeo et scholiasta recepto simul δυεῖν recepit et Ficini auctoritatem addidit: *quod in hominis anima duo quaedam sunt*. Idem in tertia ὥς τι — ἔνι scripsit, sed ὡς τῶν — ἐστὶ melius sibi videri ostendit. Offendebatur enim paullo insolentiori pronominis τι usu, quod ita positum est, ut ipsum prius ex duobus significare et alterum τι, quo posterius significetur, postulare videatur, illatis autem deinde verbis τὸ μὲν — τὸ δὲ inutile redditur. Sed tamen prorsus eodem modo Gorg. p. 499. C: ἔστι δὲ δή, ὡς ἔοικεν, ὃ νῦν λέγεις, ὅτι ἡδοναί τινές εἰσιν αἱ μὲν ἀγαθαί, αἱ δὲ κακαί. (quo loco aliena attulerunt Heindorfius et Stallbaumius.) et Leg. L. IIII. p. 720. A: καθάπερ ἰατρός δέ τις ὁ μὲν οὕτως, ὁ δ' ἐκείνως ἡμᾶς εἴωθεν ἑκάστοτε θεραπεύειν. Itaque inter anacolutha hoc referendum, non mutandum.

ἔνι] εἶναι Ven. B. (Vind. F.) Stob. cod. A. a m. s. et margo Gesn. Ald. Bas. ab. Steph.

τὸ βέλτιον] τὸν β. Vat. H. τὸ βέλτιστον Vat. B.

φύσει] post χείρονος Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L.

ἐγκρατὲς] ἐγκρατέστερον Stob. (ἐγκρατὲς margo Gesn.)

ᾖ] ᾗ Stob. Trinc.

τοῦτο λέγειν τὸ κρείττω αὐτοῦ· ἐπαινεῖ γοῦν· ὅταν δὲ ὑπὸ τροφῆς κακῆς ἤ τινος ὁμιλίας κρατηθῇ ὑπὸ πλήθους τοῦ χείρονος σμικρότερον τὸ βέλτιον ὄν, τοῦτο δὲ B ὡς ἐν ὀνείδει ψέγειν τε καὶ καλεῖν ἥττω ἑαυτοῦ καὶ ἀκόλαστον τὸν οὕτω διακείμενον. Καὶ γὰρ ἔοικεν, ἔφη. Ἀπόβλεπε τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, πρὸς τὴν νέαν ἡμῖν πόλιν, καὶ εὑρήσεις ἐν αὐτῇ τὸ ἕτερον τούτων ἐνόν· κρείττω γὰρ αὐτὴν αὑτῆς δικαίως φήσεις προσαγορεύεσθαι, εἴπερ οὗ τὸ ἄμεινον τοῦ χείρονος ἄρχει, σῶφρον κλητέον καὶ κρεῖττον αὑτοῦ. Ἀλλ' ἀποβλέπω, ἔφη, καὶ ἀληθῆ λέγεις. Καὶ μὴν καὶ τάς γε πολλὰς καὶ παντο-

τὸ κρείττω] τὸ κρεῖττον Flor. L. τὸν κρείττω Par. A. Vind. E. Flor. T. Stob. cod. B. a m. s. Vulgata licet nimiam paene brevitatem habere videatur, quoniam ne altero quidem λέγειν adscito huius accusativi ratio satis constat, tamen quum per superiora illa τὸ μὲν κρείττω αὑτοῦ γελοῖον dictioni κρείττω αὑτοῦ propria quaedam et nullo a verbo pendens significatio tribui coepta sit, hic quoque τὸ κρείττω genuinum puto. Schleiermacherus videtur εἶναι supplevisse, quod vereor ut fieri liceat. Cf. tamen ad L. II. p. 358. D. Ficinus haec τοῦτο — γοῦν ita expressit: *tunc aliquis se ipso potentior dicitur; atque hoc sermone laudatur*.

ἐπαινεῖ — ἥττω ἑαυτοῦ] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Pro ἐπαινεῖ in Par. K. sec. Bekk. legitur ἐπαίνει, in Ang. B. Vind. E. Flor. RT. ἐπαινεῖν, quod Stephanus requirebat. Sed aptius hoc Socrates pro certo ponit eoque interpretationem suam illius dictionis confirmat.

ὁμιλίας] μιλίας Ang. B. ὁμιλικίας Amb. C. Antiatt. Bekk. p. 110, 3: ὁμιλία· Θουκυδίδης ἕκτῳ· (VI. 17.) καὶ λόγαις ὡμίλησα τρέπουσιν, ἀντὶ τοῦ συνεγενόμην. Δημοσθένης Ἐπιστολῇ· (T. V. p. 684, 1. Bekk.) καὶ κρῖναι τινὰ μὲν πράγματα ἐξ ὁμιλίας δύναται· καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ συνεῖναι. Πλάτων Πολιτείας τετάρτῳ.

σμικρότερον] μικρότερον Stob. excepto cod. A. et a m. s. B.

ὄν] *om.* Stob. Trinc. et a m. pr. cod. B. Pertinet ad σμικρότερον. Cf. p. 425. C: τὸ ὅμοιον ὄν.

τοῦτο] τούτῳ Vind. E.

ἐν ὀνείδει] ἐνὸν ἤδη Ang. B. ἐνὸν ἤδη Flor. R.

ψέγειν τε καὶ] *om.* Fic.

ἀκόλαστον] οὐκ ἀκ. Lob. Vind. BD. Vat. M. οὐκ ἀκόλουθον Bas. b. B

ἦν δ' ἐγώ] ἔφην ἐγὼ Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L.

ἐνόν] ἓν ὄν Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. L.

αὑτῆς] αὐ. Ald. Bas. ab.

προσαγορεύεσθαι] προσαγορεύειν Stob. sed in eius cod. AB. vulgata a m. s. legitur. προαγορεύεσθαι margo Gesn.

εἴπερ οὗ] εἴπερ οὖν Lob. Vind. BDEF. Vat. BHM. Ven. C. Par. K. sec. Bekk. Amb. C. Ang. B. Flor. ACLRTV. Stob. *nam si in ea* Fic.

τὸ] τὸν Ald. Bas. ab.

τοῦ χείρονος] post ἄρχει Amb. C. Flor. T.

σῶφρον κλητέον] σωφρονηστέον Stob. cod. A. a m. pr. σῶφρον κρητέον Bas. b. *temperata dicenda est* Fic.

κρεῖττον αὑτοῦ] Pro κρεῖττον Amb. C. χεῖρον, pro αὑτοῦ Lob.

δαπὰς ἐπιθυμίας καὶ ἡδονάς τε καὶ λύπας ἐν πᾶσι μά- C
λιστα ἄν τις εὕροι καὶ γυναιξὶ καὶ οἰκέταις καὶ τῶν ἐλευθέρων λεγομένων ἐν τοῖς πολλοῖς τε καὶ φαύλοις. Πάνυ μὲν οὖν. Τὰς δέ γε ἁπλᾶς τε καὶ μετρίας, αἳ δὴ μετὰ νοῦ τε καὶ δόξης ὀρθῆς λογισμῷ ἄγονται, ἐν
450 ὀλίγοις τε ἐπιτεύξῃ καὶ τοῖς βέλτιστα μὲν φῦσι, βέλτιστα δὲ παιδευθεῖσιν. Ἀληθῆ, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ ταῦτα ὁρᾷς ἐνόντα σοι ἐν τῇ πόλει καὶ κρατουμένας αὐτόθι τὰς ἐπιθυμίας, τὰς ἐν τοῖς πολλοῖς τε καὶ φαύλοις, D
ὑπό τε τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ τῆς φρονήσεως, τῆς ἐν τοῖς ἐλάττοσί τε καὶ ἐπιεικεστέροις; Ἔγωγ', ἔφη. Εἰ ἄρα

Vind. DF. Stob. Trinc. Gesn. αὐτοῦ habent. *se ipsa melior* Fic.

Ἀλλ'] ἀλλὰ Stob.

ἀποβλέπω] ἀπέβλεπται Vind. D.

Καὶ] om. Stob. cod. A.

τάς γε] τάς τε Stob. τὰς Flor. L.

καὶ ἡδονάς τε] τε καὶ ἡδονὰς Vind. B.

C ἐν πᾶσι] ἐν π. τούτοις Vind. B. *in his omnibus* Fic. πᾶσι masculinum et ad γυναιξὶ καὶ οἰκέταις referendum esse res ipsa et oppositum ἐν τοῖς πολλοῖς ostendit. De genere cf. Matthiae gramm. p. 822.

μάλιστα] om. Vind. B. μάλιστ' Stob. Gesn. Gaisf. μάλισθ' Trinc.

ἄν τις εὕροι] εὕροι τις ἂν Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L.

δέ γε] γε om. Par. K. Flor. L.

ὀλίγοις] ὅλοις Stob. cod. A.

ἐπιτεύξῃ] ἐπιτεύξει Vind. F. et recentiores. De accusativo praeter consuetudinem loco dativi cum hoc verbo constructo dubitare licet, utrum ab ipso, an aliunde pendeat. Matthiae gramm. ed. pr. p. 489. illud amplexus in ed. sec. p. 637. antecedentis verbi εὕροι constructionem initio continuari, tum interpositis verbis αἳ δὴ — ἄγονται deseri et verbum synonymum, quod alium casum regat, inferri statuit. Similiter Hermannus sententiam de simplicis verbi τυγχάνειν constructione eadem ad Vig. p. 744. propositam in sec. ed. p. 762. mutans Soph. Oed. Col. 1106. αἰτεῖς ἃ τεύξῃ. et Philoct. 509. πολλῶν ἔλεξεν δυσοίστων πόνων ἄθλ', ὅσσα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων. accusativum per attractionem explicari posse censet, cui equidem assensum praebere non possum. Neque nostro loco, si accusativus ab εὕροι regeretur, satis caussae fuisse arbitror, cur illud verbum non aut omitteretur aut repeteretur potius, quam cum alio diversum casum requirente permutaretur. Itaque ἐπιτυγχάνειν ab accusativo non alienum et Pausan. I. 27, 9. (p. 53, 4. a f. Bekk.) secundum codices ἄλλους τε, ὁπόσους ἐπέτυχε, καὶ Μίνω παῖδα Ἀνδρόγεων ἀπέκτεινε, non ὁπόσοις cum Sylburgio et recentioribus scribendum puto.

φῦσι] τραφεῖσι Stob. (φῦσι margo Gesn.)

βέλτιστα] καὶ β. Vind. D.

παιδευθεῖσιν] παιτραεῖσιν Vind. E.

ἔφη] om. Vind. D.

φαύλοις] τοῖς φ. Stob. cod. A. D

τῆς φρονήσεως] *temperantia* Fic.

ἐλάττοσί] ἐλάττωσί Vind. E.

ἐπιεικεστέροις] τοῖς ἐπ. Lob. Vind. BD. Vat. M. Flor. L.

Ἔγωγ'] ἔγωγε Lob. Vind. B.

Εἰ] om. Stob. cod. B.

δεῖ τινὰ πόλιν προσαγορεύειν κρείττω ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ αὐτὴν αὑτῆς, καὶ ταύτην προσρητέον. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Ἆρ' οὖν οὐ καὶ σώφρονα κατὰ πάντα ταῦτα; Καὶ μάλα, ἔφη. Καὶ μὴν εἴπερ αὖ ἐν ἄλλῃ πόλει ἡ αὐτὴ δόξα ἔνεστι τοῖς τε ἄρχουσι E καὶ ἀρχομένοις περὶ τοῦ οὕστινας δεῖ ἄρχειν, καὶ ἐν ταύτῃ ἂν εἴη τοῦτο ἐνόν. ἢ οὐ δοκεῖ; Καὶ μάλα, ἔφη, σφόδρα. Ἐν ποτέροις οὖν φήσεις τῶν πολιτῶν τὸ σωφρονεῖν ἐνεῖναι, ὅταν οὕτως ἔχωσιν; ἐν τοῖς ἄρχουσιν, ἢ ἐν τοῖς ἀρχομένοις; Ἐν ἀμφοτέροις που, ἔφη. Ὁρᾷς οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ἐπιεικῶς ἐμαντευόμεθα ἄρτι, ὡς ἁρμονίᾳ τινὶ ἡ σωφροσύνη ὡμοίωται; Τί δή; Ὅτι οὐχ ὥσπερ ἡ ἀνδρεία καὶ ἡ σοφία ἐν μέρει τινὶ ἑκατέρα 432 ἐνοῦσα ἡ μὲν σοφήν, ἡ δὲ ἀνδρείαν τὴν πόλιν παρεί-

δεῖ] Ita Vind. D. correctus. δὴ Vind. F. Stob. cod. AB.

καὶ αὐτὴν αὑτῆς] *atque item in se ipsa* Fic. κ. αὖ. αὑτῆς Lob. Vind. F. αὑτῆς *om.* Stob. cod. A. Trinc.

καὶ ταύτην προσρητέον] *haec maxime talis appellanda est* Fic. καὶ *om.* Ven. B. Stob. Ald. Bas. a. Steph. Astius in pr. et sec. editione. Stobaei cod. A. et Trinc. etiam ταύτην omittunt.

οὖν οὐ καὶ] καὶ *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R. ante οὖν οὐ legitur in Stob. Gesn. (cod. B.)

πάντα ταῦτα] τ. π. Ven. B. Vind. E(F.) Amb. C. Ang. B. (Flor. ACLRT.) editi ante Bekkerum et Stallbaumius.

εἴπερ αὖ] αὖ *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L. In Stobaei cod. A. et ed. Gaisf. αὖ εἴπερ, in reliquis eius editionibus et cod. B. ἂν εἴπερ scriptum est.

ἐν ἄλλῃ πόλει] In Vind. D. ἐν omissum et diphthongus nominis in litura posita.

ἡ αὐτὴ] καὶ αὐτὴ Bas. b.

τοῖς τε] τοῖς γε Lob. Vind. BD. Vat. M. Flor. L. τοῖς Par. K. sec. Bekk.

ἀρχομένοις] τοῖς ἀρ. Stob. cod. A. ed. Gaisf.

E τοῦτο] καὶ τ. Vind. D. *nonne in hac praecipue inesse oportet?* Fic. (καὶ — ἐνόν.)

ἢ] ἡ Lob. Vind. BD. Stob. Gaisf.

σωφρονεῖν ἐνεῖναι] σῶφρον εἶναι Stob. cod. B. In Vind. B. ἐν alterius verbi inter vers. legitur.

ἔχωσιν;] ἔχωσιν, Ald. Bekk.

ἐν τοῖς ἄρχουσιν] *om.* Stob. cod. B. — ἄρχουσι Vind. E.

που] οὖν που Stob. cod. B.

ἄρτι] ἀρτίως Stob.

ἡ σωφροσύνη — μέρει τινὶ] *om.* Vind. E. ἡ σωφροσύνηι etc. Lob. η σωφροσύνη etc. Vind. D. Articulum ἡ Gaisfordius in Stob. Trinc. deesse refert, quod falsum est. Fortasse in cod. A. vel B. deest.

ὡμοίωται] ὁμοίηται Stob. Gesn. (cod. B.) ὁμοιοῦται Astius in sec. ed. Cf. L. X. p. 606. A. πεπεινηκός. Leg. L. I. p. 640. A. τεθορύβηται. Euthyphr. p. 12. B. πεφόβημαι. Phaedr. p. 258. B. τεθαυμακότες. et Valcken. de Aristobulo p. 113.

οὐχ] οὐδ' Stob. cod. A. Trinc.

ἡ ἀνδρεία καὶ ἡ σοφία] *sapientia et fortitudo* Fic. Sed cf. L. II. p. 360. E. (ἀνδρία Vind. B. Flor. RTU. Stob. cod. A. Bekkerus.)

χετο, οὐχ οὕτω ποιεῖ αὕτη, ἀλλὰ δι' ὅλης ἀτεχνῶς τέταται, διὰ πασῶν παρεχομένη ξυνᾴδοντας τούς τε ἀσθενεστάτους ταὐτὸν καὶ τοὺς ἰσχυροτάτους καὶ τοὺς μέσους, εἰ μὲν βούλει, φρονήσει, εἰ δὲ βούλει, ἰσχύϊ, εἰ δὲ, καὶ πλήθει ἢ χρήμασιν ἢ ἄλλῳ ὁτῳοῦν τῶν τοιούτων· ὥστε ὀρθότατ' ἂν φαῖμεν ταύτην τὴν ὁμόνοιαν σωφροσύνην εἶναι, χείρονός τε καὶ ἀμείνονος κατὰ φύσιν ξυμφωνίαν, ὁπότερον δεῖ ἄρχειν, καὶ ἐν πόλει καὶ B ἐν ἑνὶ ἑκάστῳ. Πάνυ μοι, ἔφη, ξυνδοκεῖ. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ· τὰ μὲν τρία ἡμῖν ἐν τῇ πόλει κατῶπται, ὥς γε οὑτωσὶ δόξαι· τὸ δὲ δὴ λοιπὸν εἶδος, δι' ὃ ἂν ἔτι ἀρετῆς μετέχοι πόλις, τί ποτ' ἂν εἴη; δῆλον γὰρ, ὅτι τοῦτ' ἔστιν ἡ δικαιοσύνη. Δῆλον. Οὐκοῦν, ὦ Γλαύκων, νῦν δὴ ἡμᾶς δεῖ ὥσπερ κυνηγέτας τινὰς

ἐνοῦσα] οὖσα Par. K. sec. Bip.
432 ἀνδρείαν] ἀνδρίαν Stob. cod. A.
τὴν πόλιν] om. Stob. cod. A. Trinc. secundum Gaisfordium; qui quum in sequentibus inter οὕτω et ποιεῖ interiecta apud Stephanum et in Stob. Gesn. verba eadem in Trinc. omitti non notaverit, praetermissionem etiam in cod. A. non h. l. sed ibi factam reperisse videtur. Certe in Trinc. h. l. τὴν πόλιν non omissa sunt.
παρείχετο] *efficit* Fic.
οὕτω] ὅτι Lob. Vind. B. Ven. C. Vat. M. ὅτῃ Vat. B. οὕτω τὴν πόλιν Ven. B. Ang. B. Vind. E(F. Flor. CRT.) Stob. Gesn. Gaisf. editi ante Bekkerum; sed Astius in sec. ed. τὴν πόλιν uncis inclusit.
ἀτεχνῶς] om. Fic.
τέταται] τέτακται Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV. τέτακται Stob. cod. B. *diffunditur* Fic.
διὰ πασῶν] δι' ἁπασῶν Stob. cod. A. διὰ πασῶν. Vind. E.
καὶ τοὺς ἰσχυροτάτους] om. Steph. ipsius negligentia; nam in prioribus editionibus non secus, quam in codicibus omnibus leguntur.
εἰ μὲν βούλει] om. Fic.

εἰ δὲ βούλει] om. Fic. εἰ δ' οὐ βούλει Vind. EF. εἰ δὲ βούλῃ Vind. B.
εἰ δὲ] om. Fic.
καὶ] om. Stob. cod. A.
ὁτῳοῦν] ὡτῳοῦν Vind. E.
ὥστε] ὡς Lob. Vind. B. Vat. M. ὥστ' Vind. D.
ὀρθότατ'] ὀρθώτατ' Vind. F. ὀρθότατα Stob.
φαῖμεν] φῶμεν Vind. D. φαμὲν Vind. F. Stob. (φαῖμεν margo Gesn. Gaisf.)
κατὰ] ἂν Bas. a.
ξυμφωνίαν] ξυμφωνίας Vind. E. Stob. cod. B.
ἄρχειν,] Comma vulgo deest.
ἐν πόλει] ἐν τῇ π. Stob. excepto cod. A. secundum quem Gaisfordius τῇ omisit.
ἐν ἑνὶ] ἐν om. Vind. E. Flor. B ACL. Stob. cod. A. et a m. pr. Ven. B.
κατῶπται] κατῶπτε Bas. ab.
ὥς γε] ὥστε Par. K. Mon. B.
δι' ὃ] διὸ Lob. Ald. Bas. ab.
δῆλον] Δῆλον Bas. ab.
τοῦτ' ἔστιν] Ita Flor. ACRT. τοῦτ' ἐστὶν Lob. Vind. BDEF. Amb. C. Ang. B. Vat. HM. τοῦτό ἐστιν (Par. K. sec. Bip.) editiones; non male; sed elisionem codices commendant, et accentus mutationi, quae ex grammatico-

θάμνον κύκλῳ περιίστασθαι προσέχοντας τὸν νοῦν, μή πη διαφύγῃ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἀφανισθεῖσα ἄδηλος γένηται·
C φανερὸν γὰρ δὴ, ὅτι ταύτῃ πη ἔστιν. ὅρα οὖν καὶ προθυμοῦ κατιδεῖν, ἐάν πως πρότερος ἐμοῦ ἴδῃς καὶ ἐμοὶ φράσῃς. Εἰ γὰρ ὤφελον, ἔφη. ἀλλὰ μᾶλλον, ἐάν μοι ἑπομένῳ χρῇ καὶ τὰ δεικνύμενα δυναμένῳ καθορᾷν, πάνυ μοι μετρίως χρήσῃ. Ἕπου, ἦν δ᾽ ἐγὼ, εὐξάμενος μετ᾽ ἐμοῦ. Ποιήσω ταῦτα· ἀλλὰ μόνον, ἦ δ᾽ ὅς, ἡγοῦ. Καὶ μὴν, εἶπον ἐγὼ, δύσβατός γέ τις ὁ τόπος φαίνεται καὶ ἐπίσκιος· ἔστι γοῦν σκοτεινὸς καὶ

rum praecepto sequi elisionem debet, sententiae ratio non repugnat: *id re vera esse iustitiam.*

θάμνον] *θάμνων* Par. A.

κύκλῳ] *κύκλον*, sup. ω, Vat. B.

πη] *ποι* Vind. E. Flor. L.

διαφύγῃ] *διαφύγοι* Flor. L.

γένηται·] *γένηται;* Bas. ab. quod probari posset, si brevior et magis communibus verbis expressa rei faciendae descriptio praecessisset.

C *ἔστιν*] *ἐστίν* Lob. Astius in pr. ed. *ἔστιν* Steph.

πρότερος] *προτέρως* Amb. C. *πρότερον* Ven. B. editi ante Astium.

καὶ ἐμοὶ φράσῃς] *καὶ* om. Vat. B. Pro *ἐμοὶ* Mon. B. *μοι*, Vind. B. Vat. M. *ἐκείνῳ*, et pro *φράσῃς* Par. A. Mon. B. *φράσεις* habent, quod Astius in sec. ed. e coniectura posuit, in tertia una cum *μοι* ponendum coniecit, ut sensus is sit, quem Ficinus statuit: *ipsamque mihi ostendito.* Etiam Stallbaumius *καί μοι φράσεις* scribi oportere persuasum sibi ait et tamen *καὶ ἐμοὶ φράσῃς* scripsit et comma post *ἴδῃς*, quod Astius reliquerat, cum Bekkero sustulit; quo sublato Socrates hoc dicit: *vide igitur deditaque opera dispice, si quo modo fieri potuerit, ut prior me conspicias conspectamque mihi demonstres.* quod meo quidem sensu altera lectione futurum imperativo parum concinne et sine ratione iungente tanto elegantius est, ut perexigua codicis optimi discrepantia tuto negligi posse videatur. Exempla aoristi collegit Reisigius ad Oed. Col. p. CCXII. et ex Platone Boeckhius ad Min. p. 141. (Crat. 430. A. Theaet. 192. E. Civ. V. 453. E.) Cf. huius libri p. 427. D. Xenoph. Cyrop. II. 4, 16: *ἄκουε τοίνυν, ἔφη ὁ Κῦρος, ἤν τί σοι δόξω λέγειν.* Soph. Trach. 584: *φίλτροις δ᾽ ἐάν πως τήνδ᾽ ὑπερβαλώμεθα τὴν παῖδα καὶ θέλκτροισι τοῖς ἐφ᾽ Ἡρακλεῖ, μεμηχάνηται τοὔργον.*

ὤφελον] *ὄφελον* Par. AK. sec. Bekk. Ven. B. Vind. B. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Vat. H. et a m. s. M. quae testium multitudo a Bekkero producta dubitationem iniicere potest, an non solum poëtae et Herodotus, sed etiam scriptores Attici augmentum in hac dictione omiserint et sequiori aevo omittendi auctores exstiterint, cuius ad consuetudinem accommodata sunt, quae Apollonius de adverb. p. 552, 29. Moeris, Thomas, Photius et grammatici a Fischero ad Well. III. 1. p. 147. laudati disputant. Sed Criton. p. 44. D. *ὤφελον* tantum non in omnibus codicibus legitur (soli Lob. et Vind. B. ibi *ὄφελον* habent) et nostro loco in Vat. B. Ven. C. Lob. Vind. DE. atque, ut videtur, in Vind. F. et Florentinis omnibus perscriptum haud dubie alteri ex ipsa illa sequioris

δυσδιερεύνητος· ἀλλὰ γὰρ ὅμως ἰτέον. Ἰτέον γάρ, ἔφη. D
Καὶ ἐγὼ κατιδὼν Ἰοὺ ἰού, εἶπον, ὦ Γλαύκων· κινδυνεύομέν τι ἔχειν ἴχνος, καί μοι δοκεῖ οὐ πάνυ τι ἐκφευξεῖσθαι ἡμᾶς. Εὖ ἀγγέλλεις, ἦ δ' ὅς. Ἦ μήν, ἦν δ' ἐγώ, βλακικόν γε ἡμῶν τὸ πάθος. Τὸ ποῖον; Πάλαι, ὦ μακάριε, φαίνεται πρὸ ποδῶν ἡμῖν ἐξ ἀρχῆς κυλινδεῖσθαι, καὶ οὐχ ἑωρῶμεν ἄρ' αὐτό, ἀλλ' ἦμεν καταγελαστότατοι, ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες ζητοῦσιν ἐνίοτε ὃ ἔχουσι· καὶ ἡμεῖς εἰς αὐτὸ μὲν οὐκ ἀπεβλέπομεν, πόῤῥω δέ ποι ἀπεσκοποῦμεν, ᾗ δὴ καὶ ἐλάν- E

aevi consuetudine oriundo praeferendum est.

ἀλλὰ] Ἀλλὰ Bas. ab.

χρῇ] χρὴ Vind. D.

δυναμένῳ] *om.* Amb. C.

πάνυ μοι] Ita Par. A. Ang. B. Flor. R. Reliqui cum editis μοι omittunt, et potest ex glossemate illatum videri. Sed aeque potuit ut supervacaneum eiici vel per errorem omitti. Itaque codicem optimum duo comites haud contemnendos habentem sequi malui.

χρήσῃ] χρήσει, sup. σῃ, Par. K. χρήσει recentiores, uti solent.

μὴν] *om.* Ald. Bas. a. μοι Steph.

ἔστι γοῦν] ἔστιν οὖν Ven. B. editi ante Astium. ἔστι γ' οὖν Vind. F.

δυσδιερεύνητος] δυσερεύνητος Vind. D. Par. K. Mon. B. Flor. U.

D Ἰοὺ ἰοὺ] Secundum Suidam ἐπὶ χαρᾶς περισπᾶται; cui codices h. l. non subscribunt. Est enim haec gaudentis exclamatio, non mirantis, ut Heindorfius ad Gorg. p. 179. putabat. Multo minus σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα hic videri potest, ut visum est scholiastae.

ἔχειν] δοκεῖν ἔχειν Vind. B. ἔχειν δοκεῖν Lob. Vind. D. Vat. BM. Ven. B. editi ante Astii sec.

οὐ πάνυ] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L.

τι] τοι Vind. E. Amb. C. *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. Ang. B. Flor. L.

ἀγγέλλεις] ἀγγέλεις Amb. C. Ald. Bas. ab. ἀγγελεῖς Lob. Vind. D. Vat. B. Flor. L. Et εὐαγγελεῖς vel h. l. vel Theaet. p. 144. B. ubi decem codices ita ut hic quatuor εὖ ἀγγελεῖς exhibent, Phrynichus Epit. p. 266. videtur legisse. Cf. Lobeckius p. 632.

βλακικόν] Cf. Ruhnken. ad Tim. p. 61.

πρὸ ποδῶν] προποδῶν Ald. προποδὼν Bas. ab.

ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχῆς Vind. B.

οἱ] οἳ Par. K. sec. Bekk. *illi qui* Fic. — Pollux IIII. 2. in epistola ad Commodum: καὶ τί δεῖ τοῦτο θαῦμα οἴεσθαι, ὁπότε καὶ τῶν σκευῶν τις ἔστιν ἃ ἔχων ἐν χεροῖν ὡς οὐκ ἔχων ζητεῖ, τὸ τοῦ Πλάτωνος;

ἀπεβλέπομεν] ἀποβλέπομεν Vind. DEF. Amb. C. E

δέ ποι] Ita Par. A. Lob. Vind. BDEF. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Flor. R. δέ πῃ reliqui et editi ante Bekkerum.

ἀπεσκοποῦμεν] ἐπεσκοποῦμεν Lob. Vind. B. Vat. M. Ficinus haec inde a καὶ ἡμεῖς ita reddidit: *nos quoque longe petebamus, quod prope nos erat.*

ᾗ δὴ] ἡ δὴ Vind. E. ἤδη Lob. Vind. BD. Par. K. sec. Bekk. Mon. B. Vat. M. Flor. LR. *vel* Fic.

καὶ] *om.* Ald. Bas. a. Fic.

θανεν ἴσως ἡμᾶς. Πῶς, ἔφη, λέγεις; Οὕτως, εἶπον, ὡς δοκοῦμέν μοι καὶ λέγοντες αὐτὸ καὶ ἀκούοντες πάλαι οὐ μανθάνειν ἡμῶν αὐτῶν, ὅτι ἐλέγομεν τρόπον τινὰ αὐτό. Μακρὸν, ἔφη, τὸ προοίμιον τῷ ἐπιθυμοῦν-
433 τι ἀκοῦσαι. Ἀλλ', ἦν δ' ἐγὼ, ἄκουε, εἴ τι ἄρα λέγω. ὃ γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἐθέμεθα δεῖν ποιεῖν διὰ παντὸς, ὅτε τὴν πόλιν κατῳκίζομεν, τοῦτό ἐστιν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἤτοι τούτου τι εἶδος ἡ δικαιοσύνη. ἐθέμεθα δὲ δήπου καὶ πολλάκις ἐλέγομεν, εἰ μέμνησαι, ὅτι ἕνα ἕκαστον ἓν δέοι ἐπιτηδεύειν τῶν περὶ τὴν πόλιν, εἰς ὃ αὐτοῦ ἡ φύσις ἐπιτηδειοτάτη πεφυκυῖα εἴη. Ἐλέγομεν γάρ. Καὶ μὴν ὅτι γε τὸ τὰ αὐτοῦ πράττειν καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν
B δικαιοσύνη ἐστὶ, καὶ τοῦτο ἄλλων τε πολλῶν ἀκηκόαμεν

Οὕτως, εἶπον, ὡς] ὡς *om.* Vind. D. quod non magis probandum, quam Stephani interpunctio Οὕτως· (εἶπον) ὡς — qui ὡς videtur pro ὅτι accepisse. Socrates verborum suorum sententiam declaraturus, quum Glauco non *quid* dixisset, sed *quo modo*, interrogasset, *ita* se dixisse dicit, *quemadmodum* sibi videantur semet ipsos non intelligere, et illa verba sua similia opinioni cuidam suae dicens re vera sententiam et argumentum eorum declarat. Eodem attractionis genere utitur L. VI. p. 510. B: Σκόπει δὴ αὖ καὶ τὴν τοῦ νοητοῦ τομὴν, ᾗ τμητέον. Πῇ; Ἧι τὸ μὲν αὐτοῦ τοῖς τότε τμηθεῖσιν ὡς εἰκόσι χρωμένη ψυχὴ ζητεῖν ἀναγκάζεται ἐξ ὑποθέσεων — τὸ δ' αὖ ἕτερον — αὐτοῖς εἴδεσι δι' αὐτῶν τὴν μέθοδον ποιουμένη.

λέγοντες — ἀκούοντες] λέγοντος — ἀκούοντος Flor. L.

ἐλέγομεν] λέγομεν Vind. D.

τὸ προοίμιον] τῷ πρ. Vind. E.

Ἀλλ', ἦν δ' ἐγὼ — Ἔστι ταῦτα. 434. A] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 254.

433 *ὃ γὰρ*] *om.* Vat. M. γὰρ *om.* Vind. B. ὁ γὰρ Stob. Gesn.

ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχῆς Vind. B. Ald. Bas. ab.

δεῖν] *om.* Stob. Trinc.

διὰ παντὸς] διαπαντὸς Lob. Vind. BDE. Stob. Trinc. Gesn. *passim* Fic.

κατῳκίζομεν] κατεσκευάζομεν Flor. T.

ἤτοι] ἤ τι Vind. E.

τι] *om.* Stob. cod. A. Trinc.

ἡ] *om.* iidem. Astius in tertia ed. ante articulum verba ἡ αὐτὴ excidisse suspicatur. Sed cf. ad L. I. p. 344. E. Idem in eadem ed. in proximis ὥς μοι δοκεῖ pro ὡς ἐμοὶ δοκεῖ scripsit.

δὲ] δὴ Vind. E. *om.* Vind. D. Flor. L.

πολλάκις ἐλέγομεν] L. II. p. 370. B. deinde saepius.

μέμνησαι] μέμνησας Vind. E.

ἕνα] ἓν Ang. B. Flor. RT.

ἐπιτηδεύειν] post πόλιν Lob. Vind. B. Vat. M.

πεφυκυῖα] post εἴη Vind. E. Stob. cod. A. *om.* Vat. B. Vind. D. Flor. L. Fic. ἂν Lob. Vind. B. Vat. M.

τὸ τὰ] τὸ *om.* Vind. BE. Ven. B. a m. pr. Amb. C. Vat. H. Flor. ACT. Stob. Trinc.

αὐτοῦ] αὑ. Lob. Vind. D. Stob. Trinc. Gesn.

πράττειν] δεῖ πρ. Vind. E.

καὶ αὐτοὶ πολλάκις εἰρήκαμεν. Εἰρήκαμεν γάρ. Τοῦτο τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε, κινδυνεύει τρόπον τινὰ γιγνόμενον ἡ δικαιοσύνη εἶναι, τὸ τὰ αὑτοῦ πράττειν. οἶσθα ὅθεν τεκμαίρομαι; Οὔκ, ἀλλὰ λέγ', ἔφη. Δοκεῖ μοι, ἦν δ' ἐγώ, τὸ ὑπόλοιπον ἐν τῇ πόλει ὧν ἐσκέμμεθα, σωφροσύνης καὶ ἀνδρείας καὶ φρονήσεως, τοῦτο εἶναι, ὃ πᾶσιν ἐκείνοις τὴν δύναμιν παρέσχεν, ὥστε ἐγγενέσθαι, καὶ ἐγγενομένοις γε σωτηρίαν παρέχειν, C ἕωσπερ ἂν ἐνῇ. καίτοι ἔφαμεν δικαιοσύνην ἔσεσθαι τὸ ὑπολειφθὲν ἐκείνων, εἰ τὰ τρία εὕροιμεν. Καὶ γὰρ ἀνάγκη, ἔφη. Ἀλλὰ μέντοι, ἦν δ' ἐγώ, εἰ δέοι γε κρῖναι, τί τὴν πόλιν ἡμῖν τούτων μάλιστα ἀγαθὴν ἀπεργάσεται ἐγγενόμενον, δύσκριτον ἂν εἴη, πότερον ἡ ὁμο-

μὴ] om. Vind. F.

B Εἰρήκαμεν] om. Stob. Trinc.

ἡ δικαιοσύνη] ἡ om. Stob. cod. A. Trinc. Gaisf.

αὑτοῦ] αυ. Lob. αὐ. Vind. D. Stob. Trinc.

ὅθεν] ὅτι Par. K.
Οὔκ] οὐ Flor. A.
λέγ'] λέγε Lob. Vind. BD. Stob.

ὧν] τῶν Stob. Trinc. τῶν ὧν Ang. B. Flor. R. τῶν πολιτῶν Stob. cod. A.
ἀνδρείας] ἀνδρίας Vind. BE. Flor. TU. Bekkerus.

ὃ — παρέσχεν] τὸ — παρέχον Stob. Astius in sec. ed.
ἐγγενέσθαι] γενέσθαι Mon. B. Flor. U. Stob. Trinc.

ἐγγενομένοις] ἐγγενομένας Vind. F. ἐγγενόμενά Ven. B. (adscripto γρ. ἐγγενομένοις) Stob. Gesn. (cod. B.) cum editis ante Bekkerum. Quamquam Astius in comm. ἐγγενομένοις ex Par. K. recipiendum ostendit.

γε] om. Stob. cod. A. Trinc. Gaisf.

C παρέχειν] παρέχει Vind. DF. Astius in comm. παρέχον scribendum, in tert. ed. παρέχειν delendum coniecit.
ἕωσπερ] ὥσπερ Vind. F. ἕως Ven. B. Amb. C. Vat. H. Vind. E. (Flor. RTV.) editi ante Bekkerum et Astius.

ἐνῇ] ἢ Vind. D. ᾖ Stob. ἐνῆν Par. K. ἐν ἐνὶ Vind. F. Subiectum est τὸ ὑπόλοιπον.

ὑπολειφθὲν] ὑποληφθὲν Ven. B. Vind. E. Flor. C. Ald. Bas. ab.
γε] om. Flor. T. Stob.

κρῖναι, τί] κρίναι τί Vind. B. κρῖναί τινα Stob. cod. A. Trinc.

τούτων] τί τούτων Stob. Trinc. In cod. A. τι super τού scriptum.

ἀπεργάσεται] ἀπείργασται Stob. cod. A. Trinc. ἀπείργασθαι cod. B. Futurum latae sententiae factique iudicii tempus designat.

ἐγγενόμενον] γενόμενον Par. K. sec. Bekk.

ἡ ὁμοδοξία] Articulum Bekkerus in Par. A. Vind. B. omissum referens de Vind. B. falsum refert, quippe qui non hoc, sed proximum ἡ ante περὶ δεινῶν omittat, de quo Bekkerus tacet. Quod quum etiam Vind. E. non nisi inter versus adscriptum habeat, id potius, quam hoc deesse Par. A. videtur. — Pollux VI. 156: καὶ ὁμόδοξον ἂν εἴποις Πλάτωνος εἰπόντος ὁμοδοξίαν

δοξία τῶν ἀρχόντων τε καὶ ἀρχομένων, ἢ ἡ περὶ δεινῶν τε καὶ μή, ἅττα ἐστί, δόξης ἐννόμου σωτηρία ἐν τοῖς στρατιώταις ἐγγενομένη, ἢ ἡ ἐν τοῖς ἄρχουσι φρόνησίς D τε καὶ φυλακὴ ἐνοῦσα, ἢ τοῦτο μάλιστα ἀγαθὴν αὐτὴν ποιεῖ ἐνὸν καὶ ἐν παιδὶ καὶ ἐν γυναικὶ καὶ δούλῳ καὶ ἐλευθέρῳ καὶ δημιουργῷ καὶ ἄρχοντι καὶ ἀρχομένῳ, ὅτι τὸ αὑτοῦ ἕκαστος εἷς ὢν ἔπραττε καὶ οὐκ ἐπολυπραγμόνει. Δύσκριτον, ἔφη· πῶς δ' οὔ; Ἐνάμιλλον ἄρα, ὡς ἔοικε, πρὸς ἀρετὴν πόλεως τῇ τε σοφίᾳ αὐτῆς καὶ τῇ σωφροσύνῃ καὶ τῇ ἀνδρείᾳ ἡ τοῦ ἕκαστον ἐν αὐτῇ τὰ αὑτοῦ πράττειν δύναμις. Καὶ μάλα, ἔφη. Οὐκοῦν

ἀρχόντων] ἐν ἀρχῇ Ang. B.
τε] *om.* Amb. C.
δεινῶν] τῶν δ. Flor. RT.

ἐστί] ἔστι Bekkerus et Stallbaumius, ut ἅττα instar interrogativi sit. Sed relativum est non secus, quam ἃ p. 429. C. in verbis ἅ τέ ἐστι καὶ οἷα.

ἐννόμου] ἐν νόμου Bas. ab.

ἐγγενομένη] ἐγγινομένη Ang. B. Flor. R. et, sup. γε, Par. K. ἐγγινομένε Vind. F.

ἢ ἡ] ἢ *om.* Ven. C. et a m. pr. Vat. B. ἡ *om.* Par. K. sec. Bekk. Vind. E. Amb. C. Vat. H. et a m. pr. Ven. B.

φυλακὴ] φυλακῇ Vind. D. In Vat. B. mediae syllabae κι superscriptum.

ἐνοῦσα,] ἐνοῦσα; Lob.

D αὐτὴν] *om.* Ven. B. a m. pr.

παιδὶ καὶ ἐν γυναικὶ] γυν. κ. ἐν π. Par. K. Mon. B.

δούλῳ] Ita Par. AK. Ven. C. Mon. B. Amb. C. Vat. H. Flor. T. Stob. Bekkerus et in tertia ed. Astius. ἐν δούλῳ reliqui codices et editi.

ἐλευθέρῳ] Ita Par. AK. Ven. C. Lob. Vind. BD. Mon. B. Vat. M. Flor. ALTUV. Stob. ἐν ἐλ. reliqui codices et editiones ante Bekkerum.

ὅτι] ὅτε Flor. R.

αὑτοῦ] αὐ. Vind. D. αὐτὸς Ang. B.

ἕκαστος] post εἷς Vind. D.

ἔπραττε] Imperfectum ad tempus iudicio anterius referendum. ἐν, quod Astius in sec. et tert. ed. et asterisco praeposito Stallbaumius ex Stobaeo, cuius tamen in cod. A. deest, et secundum Ficinum (*quod videlicet suum quisque unus unum egerit*) ante ἔπραττε inseruerunt, quodque Benedictus pro ὢν reponendum censebat, mihi propter verba καὶ οὐκ ἐπολυπραγμόνει supervacuum videtur.

ἔφη· πῶς] ἔφη. Πῶς Ald.

Ἐνάμιλλον] ἐνάμιλλων Vind. F.

ὡς ἔοικε] *om.* idem. ὡς ἔοικέ τι Stob. Trinc.

τῇ τε] τῇ γε Flor. T.

ἀνδρείᾳ] ἀνδρίᾳ Vind. BE. Bekkerus. Idem in Flor. CTU. legi puto, quos Stallbaumius ἀνδρείᾳ habere tradit, quod ipse in textu posuit.

τοῦ ἕκαστον] τὸ ἕκαστον Par. K. τοῦ ἑκάστου Stob. Trinc.

αὑτοῦ] αὐ. Stob.

μάλα] μάλ' Lob. Vind. BD. Par. K. sec. Bip. Vat. M. Flor. LU. Stallbaumius.

ἔφη] ἔφην Par. K.

δικαιοσύνην] δικαιοσύνης Vind. D. δικαιοσύνη Vind. E.

τό γε] τό τε Flor. ACT. τότε Vind. E. Amb. C. τέγε Vind. F. Ang. B.

ἂν] *om.* Lob. Vind. B. Par. K. sec. Bip. Amb. C. Vat. M. Flor. T.

δικαιοσύνην τό γε τούτοις ἐνάμιλλον ἂν εἰς ἀρετὴν πό- E
λεως θείης; Παντάπασι μὲν οὖν. Σκόπει δὴ καὶ τῇδε,
εἰ οὕτω δόξει. ἆρα τοῖς ἄρχουσιν ἐν τῇ πόλει τὰς δί-
κας προστάξεις δικάζειν; Τί μήν; Ἦ ἄλλου οὑτινο-
σοῦν μᾶλλον ἐφιέμενοι δικάσουσιν, ἢ τούτου, ὅπως ἂν
ἕκαστοι μήτ' ἔχωσι τὰ ἀλλότρια μήτε τῶν αὑτῶν στέ-
ρωνται; Οὔκ, ἀλλὰ τούτου. Ὡς δικαίου ὄντος; Ναί.
Καὶ ταύτῃ ἄρα πῃ ἡ τοῦ οἰκείου τε καὶ ἑαυτοῦ ἕξις τε
καὶ πρᾶξις δικαιοσύνη ἂν ὁμολογοῖτο. Ἔστι ταῦτα. 434
451 Ἰδὲ δή, ἐὰν σοὶ ὅπερ ἐμοὶ ξυνδοκῇ. τέκτων σκυτοτό-
μου ἐπιχειρῶν ἔργα ἐργάζεσθαι ἢ σκυτοτόμος τέκτονος,

E δὴ] δὲ Mon. B. Vind. E. Stob. Trinc.
τῇδε] τήνδε Stob. Trinc.

οὕτω] σαυτῷ γρ Par. A. (in margine sec. Faehsium.)
ἆρα] ἄρα Vind. B. Flor. ACV.

ἄρχουσιν] κράττουσιν Mon. B. Flor. U.
δικάζειν] εἰπεῖν καὶ δικ. Stob. cod. A.

Ἦ] Ita Par. K. sec. Bip. Ἡ Bas. b. — Lob. Vind. BE(F.) Flor. AC(LR)UV. Ald. Bas. a. Steph. oxytonon habent, quod Bekkerus tacito correxit. In Amb. C. Flor. T. οἱ, in Vind. D. a m. s. οἳ legitur.

οὑτινοσοῦν] οὐτινοσοῦν Vind. D. Ald. τινὸς οὖν Par. A. Vat. BH. Ven. C. Vind. E. Mon. B. Flor. ACUV. τινὸς οὐ Stob. cod. A. Trinc. τινὸς Par. K.

δικάσουσιν] δικάζουσιν Lob. Vind. B. Vat. M.

ἢ] καὶ Stob. Trinc.
τούτου] τοῦτο Par. A. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. AC. Stob. Gesn. Ald. Bas. a.

τὰ ἀλλότρια] τἀλλότρια Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τῶν] τὰ Par. K. sec. Bekk. ἐπὶ τῶν Amb. C.

αὑτῶν] αὐ. Lob. Vind. BDF. Stob.

στέρωνται] στρέφωνται Amb. C. Flor. AC. ἐπιστρέφονται Vind. E.

ἀλλὰ] Ἀλλὰ Ald. Bas. ab.

τούτου. Ὡς] τούτου ὡς Lob. Vind. B. Ald. Bas. ab.

ταύτῃ] ταῦτα Ang. B. Stob. cod. A. Trinc.

πῃ ἡ τοῦ] πῇ· ἡ τοῦ Stob. Trinc. (πῇ etiam Vind. F. et in Stob. Gaisfordius.) πῇ του Stob. Gesn. ἡ τοῦ Stob. cod. A. ποιητοῦ editi ante Astium.

καὶ ἑαυτοῦ] καὶ om. Ang. B.
δικαιοσύνη] καὶ δικ. Vat. B. Ven. C.

ὁμολογοῖτο] ὁμολογεῖτο Vind. F. 434

Ἰδὲ] Oxytonon ab Astio in sec. ed. grammaticorum praeceptis, de quibus cf. Buttmannus gramm. I. p. 463. pro paroxytono, quod in prioribus erat, restitutum unus h. l. Vat. B. exhibet simul cum paroxytono: ἴδε. Sed L. VII. init. ἰδὲ est in Par. A. et Phileb. p. 12. C. 48. A. in Vat. A. λαβὲ in eodem ib. 29. D.

ἐὰν σοὶ] σοὶ om. Mon. B. ἐάν σοι editi ante Bekkerum.

σκυτοτόμου] σκυτοτόμων Vind. E. σκυτοτόμον Flor. AC.
ἐπιχειρῶν] post ἔργα Lob. Vind. B. Vat. M.

ἢ τὰ ὄργανα μεταλαμβάνοντες τἀλλήλων ἢ τιμάς, ἢ καὶ ὁ αὐτὸς ἐπιχειρῶν ἀμφότερα πράττειν, πάντα τἆλλα μεταλλαττόμενα, ἆρά σοι ἄν τι δοκεῖ μέγα βλάψαι πόλιν; Οὐ πάνυ, ἔφη. Ἀλλ' ὅταν γε, οἶμαι, δημιουργὸς ὢν ἤ τις ἄλλος χρηματιστὴς φύσει, ἔπειτα ἐπαιρόμενος
B ἢ πλούτῳ ἢ πλήθει ἢ ἰσχύϊ ἢ ἄλλῳ τῳ τοιούτῳ εἰς τὸ τοῦ πολεμικοῦ εἶδος ἐπιχειρῇ ἰέναι, ἢ τῶν πολεμικῶν τις εἰς τὸ τοῦ βουλευτικοῦ καὶ φύλακος ἀνάξιος ὤν, καὶ τὰ ἀλλήλων οὗτοι ὄργανα μεταλαμβάνωσι καὶ τὰς τιμάς, ἢ ὅταν ὁ αὐτὸς πάντα ταῦτα ἅμα ἐπιχειρῇ πράττειν, τότε οἶμαι καὶ σοὶ δοκεῖν ταύτην τὴν τούτων μεταβολὴν καὶ πολυπραγμοσύνην ὄλεθρον εἶναι τῇ πόλει. Παντάπασι μὲν οὖν. Ἡ τριῶν ἄρα ὄντων γενῶν πολυ-

μεταλαμβάνοντες] μέτρα λαμβάνοντες Lob. Vind. B.

τἀλλήλων] τ' ἀλλήλων Vind. E. ἀλλήλων Par. K. εἰ ἀλλήλων vel tale quid, certe non τἀλ. est in Vind. B. τὰ ἀλλήλων Flor. TU. quemadmodum Astius in addendis ad comm. malebat.

πάντα τἆλλα μεταλλαττόμενα] *omniaque talia invicem permutentur* Fic. recte. τἆλλα reliquorum opificum opera, instrumenta, praemia significat, quorum permutatio nulla civitatem gravius affligat, quam fabri et sutoris, de qua nominatim egerat Socrates. Hunc sensum magis perspicuum redditurus librarius Monacensis post τἆλλα inseruit τά γε τοιαῦτα, quo additamento opus non est. Idem asyndeto offensus ἢ ante πάντα adiecit, ubi Amb. C. Flor. RT. καὶ habent. Cf. Astius ad Sympos. p. 238. — Pro τἆλλα Par. K. sec. Bip. τὰ ἄλλα, Vind. E. τ' ἄλλα, Vind. BD(F.) Steph. τἆλλα habent, et pro μεταλλαττόμενα in Ven. B. μεταλλαττόμενος cum α super ultima legitur.

ἄν τι] *om.* Par. K. sec. Bip. post μέγα habet sec. Bekk.

δοκεῖ] Ita Par. AK. Ang. B. δοκοῖ Vind. E. δοκῇ reliqui cum editis ante Astii sec. quod Boeckhius iam correxerat ad Min. p. 141.

μέγα] μεγάλα Mon. B. Flor. U. *om.* Ven. B. Vind. B. de quo Bekkerus tacet; nisi forte hunc, non illum significare voluit.

πόλιν] τὴν π. Flor. T.

ἤ τις] εἴ τις Vind. D.

ἔπειτα] ἢ Vind. B. Vat. M.

B ἄλλῳ τῳ] τῳ *om.* Ven. B. Vind. E. Amb. C. Vat. H. (Flor. ACTV.) cum editis ante Bekkerum. (Par. K. sec. Bip. et Vind. F. τῷ habent.) Pro ἄλλῳ in Vind. E. ἄλλο exstat.

πολεμικοῦ] πολέμου Vind. D.

ἐπιχειρῇ] ἐπιχειροίη Lob. Vind. BD. Vat. BM. ἐπιχειρεῖ Par. K. sec. Bip. Vind. E. Flor. LV.

οὗτοι] ἤτοι Par. K. sec. Bekk.

μεταλαμβάνωσι] λαμβάνωσι Par. K. sec. Bip. Mon. B. Flor. U.

καὶ] *om.* Ald. Bas. ab.

ὁ αὐτὸς] ὁ *om.* Vind. B. int. vers. habent Lob. Vind. E.

πάντα ταῦτα] τ. π. Vind. B.

ἐπιχειρῇ] ἐπιχειρεῖ Vind. B. ἐπιχειροῖ Vind. D.

τότε] τό τε Bas. ab.

τὴν] post τούτων Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L.

τριῶν] τῶν τριῶν Ven. B. Vind. E. (Flor. ACV.) cum editis praeter Bekkerum. Mihi articulus, nisi ὄντων cum Mon. B. Vind. E. eiiciatur, ferri posse non videtur.

πραγμοσύνη καὶ μεταβολὴ εἰς ἄλληλα μεγίστη τε βλάβη C τῇ πόλει καὶ ὀρθότατ' ἂν προσαγορεύοιτο μάλιστα κακουργία. Κομιδῇ μὲν οὖν. Κακουργίαν δὲ τὴν μεγίστην τῆς ἑαυτοῦ πόλεως οὐκ ἀδικίαν φήσεις εἶναι; Πῶς δ' οὔ; Τοῦτο μὲν ἄρα ἀδικία. πάλιν δὲ ὧδε λέγωμεν· χρηματιστικοῦ, ἐπικουρικοῦ, φυλακικοῦ γένους οἰκειοπραγία, ἑκάστου τούτων τὸ ἑαυτοῦ πράττοντος ἐν πόλει, τοὐναντίον ἐκείνου δικαιοσύνη τ' ἂν εἴη καὶ τὴν πόλιν δικαίαν παρέχοι; Οὐκ ἄλλῃ ἔμοιγε δοκεῖ, ἦ δ' ὅς, D ἔχειν, ἢ ταύτῃ. Μηδέν, ἦν δ' ἐγώ, πω πάνυ παγίως αὐτὸ λέγωμεν, ἀλλ' ἐὰν μὲν ἡμῖν καὶ εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν ἀνθρώπων ἰὸν τὸ εἶδος τοῦτο ὁμολογῆται καὶ ἐκεῖ δικαιοσύνη εἶναι, συγχωρησόμεθα ἤδη· τί γὰρ καὶ ἐροῦ-

C βλάβη] καὶ βλ. Vat. B.
καὶ ὀρθότατ'] καὶ *om.* Vind. B.
μάλιστα] post κακουργία habet Vind. B. *om.* Ven. B. Vind. E. (Flor. C.) cum editis ante Bekkerum. Neque Astius in tert. ed. admisit, sed in interpretatione tamen expressit, ut videatur μεγίστη ex superioribus supplendum statuisse.
τὴν μεγίστην] τὴν *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM.
λέγωμεν] λέγομεν Lob. Vind. F. Ven. BC. Par. K. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACLRTUV. Ald. Bas. ab. Astius et Stallbaumius; quod tolerari potest, dummodo post παρέχοι cum Aldo signum interrogandi ponatur, ne Socrates ipse faciat, quod paullo post Glauconem facere vetat verbis μηδέν πω πάνυ παγίως αὐτὸ λέγωμεν. Aequissimum vero erat interrogare, an ita dicendum videretur. Recte igitur Bekkerus coniunctivum a Stephano per coniecturam positum ex reliquis codicibus recepit et signum interrogandi perperam ab editoribus post Aldum omnibus omissum restituit.
χρηματιστικοῦ] χρηματιστοῦ Vind. E.
οἰκειοπραγία] int. vers. Flor. AC. οἰκειογραφία Vind. F.
ἑαυτοῦ] αὐτοῦ Lob. Vind. BD. Par. K. sec. Bip. Flor. LU. αὐτοῦ Flor. V. αὐτὸ Vind. F. et a m. s. Flor. AC.
πόλει] τῇ π. Vind. E. Vat. H.
παρέχοι] παρέχει Vind. B. παρέχοι, sup. ει, Vind. D.
ἄλλῃ] ἄλλη Ald.
ἔμοιγε] *om.* Fic.
δοκεῖ] *om.* Vind. F. post ἔχειν D Ang. B.
ἦν] ἦν Par. K. sec. Bip.
πω] *om.* Ang. B. που Ven. B. Vind. E. Mon. B. Amb. C. Vat. H. (Flor. AC.) editi ante Astium.
λέγωμεν] λέγομεν Vind. F. Flor. RV. — *Nondum omnino istud debemus asserere* Fic. Similiter Astius et Schleiermacherus errarunt. Sensus est: *nondum pro certo quicquam iustitiam esse affirmemus.* De παγίως cf. Heindorf. ad Theaet. p. 157. A.
εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν ἀνθρώπων ἰὸν] *in cuiusque hominis animo* Fic.
τοῦτο] τούτων Ven. B. Vind. E. Par. K. Mon. B. Amb. C. Vat. H. (Flor. ACV.) editi ante Astium.
δικαιοσύνη] δικαιοσύνην Vind. B. Flor. T.
συγχωρησόμεθα] ξυγχ. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stallbaumius.
τί γὰρ καὶ ἐροῦμεν;] : τί γὰρ καὶ ἐροῦμεν: Vind. D.

μεν; εἰ δὲ μή, τότε ἄλλο τι σκεψόμεθα. νῦν δ' ἐκτελέσωμεν τὴν σκέψιν, ἣν ᾠήθημεν, εἰ ἐν μείζονί τινι τῶν ἐχόντων δικαιοσύνην πρότερον ἐκεῖνο ἐπιχειρήσαιμεν θεάσασθαι, ῥᾷον ἂν ἐν ἑνὶ ἀνθρώπῳ κατιδεῖν, οἷόν E ἐστι. καὶ ἔδοξε δὴ ἡμῖν τοῦτο εἶναι πόλις, καὶ οὕτως ᾠκίζομεν ὡς ἐδυνάμεθα ἀρίστην, εὖ εἰδότες, ὅτι ἔν γε τῇ ἀγαθῇ ἂν εἴη. ὃ οὖν ἡμῖν ἐκεῖ ἐφάνη, ἐπαναφέρωμεν εἰς τὸν ἕνα, κἂν μὲν ὁμολογῆται, καλῶς ἕξει· ἐὰν δέ τι ἄλλο ἐν τῷ ἑνὶ ἐμφαίνηται, πάλιν ἐπανιόντες ἐπὶ 435 τὴν πόλιν βασανιοῦμεν· καὶ τάχα ἂν παρ' ἄλληλα σκοποῦντες καὶ τρίβοντες ὥσπερ ἐκ πυρείων ἐκλάμψαι ποιήσαιμεν τὴν δικαιοσύνην, καὶ φανερὰν γενομένην βεβαιωσαίμεθ' ἂν αὐτὴν παρ' ἡμῖν αὐτοῖς. Ἀλλ', ἔφη,

σκεψόμεθα] σκεψώμεθα Flor. L.
δ'] δὲ Lob. Vind. BDE.
ἐκτελέσωμεν] ἐκτ. μὲν Ang. B. ἐκτελέσομεν Ven. C.
τῶν] τῷ Vind. E.
ἐκεῖνο] ἐκεῖ Lob. Vind. BDE. Ven. C. Par. K. Amb. C. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACLRTUV. Astius in pr. et sec. ed. et Stallbaumius, supervacaneum praeferentes tantum non necessario.
ῥᾷον] *facile* Fic.
ἐν] ἐκ Lob. ἢ ἐν Par. K. sec. Bekk. καὶ ἐν Mon. B. *om.* Vind. E.
κατιδεῖν] Quum καταδείξειν vel simile ad ἣν ante ᾠήθημεν accommodatum exspectaretur, sequitur κατιδεῖν, quasi ἣν ποιησάμενοι praecessisset. Ceterum cf. L. II. p. 368. D.
E πόλις] *om.* Vind. D.
οὕτως] οὕτω Vind. F. ὄντως Bas. b.
ἐδυνάμεθα] δυνάμεθα Vind. D.
ὅτι] Ita Par. A. Lob. Vind. BDEF. Vat. BH. Ven. C. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ACLRTUV. ὡς reliqui cum editis ante Bekkerum.
γε τῇ] γενετῇ Vind. F.
ἐπαναφέρωμεν] ἐπαναφέρομεν Vind. F. Ang. B. Flor. R.
ἐὰν] ἂν Par. K. sec. Bip.

τάχα] τάχ' Flor. U. Stallbaumius. 435
παρ' ἄλληλα] Ita Vind. B. Bekkerus et Stallbaumius tacentes. In reliquis a me visis editisque prioribus παράλληλα scriptum est.
ἐκ πυρείων] ἐκ πυρεῖον Vind. D. ἐκ πυρίων Vind. F. ἐκπυρείων Ald.
βεβαιωσαίμεθ'] βεβαιωσώμεθ' Ven. C. Par. K. Vind. F. Amb. C. Vat. H. Flor. R. Idem Bekkerus tamquam diversum, nam iterum adscribit, ex Ang. B. refert. βεβαιωσόμεθ' Vind. E. Flor. ACV. Ald. Bas. ab.
καθ' ὁδόν] κάθοδόν Lob. Vat. M. et, ut videtur, Vind. D. a m. pr. In margine quidem est γρ. καθ' ὁδόν. Cf. Crat. p. 425. B: ἄλλως δὲ συνείρειν μὴ φαῦλον ᾖ καὶ οὐ καθ' ὁδόν. Infra L. VII. p. 533. B: ὁδῷ λαμβάνειν.
ὅ γε] ὃ Ang. B.
προσείποι] προσείπῃ Lob. Vind. BD. Vat. BM.
ᾗ] ἡ Vind. E.
ταὐτὸν] ταυτὸ Ang. B.
προσαγορεύεται,] προσαγορεύεται; Steph.
B διοίσει] διοίσοι Vat. H.
ὅτι] ὅτε Par. A. Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. Stallbaumius. *tunc — cum* Fic. ὅτε ferri posset atque etiam praeferri co-

καθ' ὁδόν τε λέγεις καὶ ποιεῖν χρὴ οὕτως. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅ γε ταὐτὸν ἄν τις προσείποι μεῖζόν τε καὶ ἔλαττον, ἀνόμοιον τυγχάνει ὂν ταύτῃ, ᾗ ταὐτὸν προσαγορεύεται, ἢ ὅμοιον; Ὅμοιον, ἔφη. Καὶ δίκαιος ἄρα ἀνὴρ δικαίας πόλεως κατ' αὐτὸ τὸ τῆς δικαιοσύνης εἶ- B δος οὐδὲν διοίσει, ἀλλ' ὅμοιος ἔσται. Ὅμοιος, ἔφη. Ἀλλὰ μέντοι πόλις γε ἔδοξεν εἶναι δικαία, ὅτι ἐν αὐτῇ τριττὰ γένη φύσεων ἐνόντα τὸ αὑτῶν ἕκαστον ἔπραττε· σώφρων δὲ αὖ καὶ ἀνδρεία καὶ σοφὴ διὰ τῶν αὐτῶν τούτων γενῶν ἄλλ' ἄττα πάθη τε καὶ ἕξεις. Ἀληθῆ, ἔφη. Καὶ τὸν ἕνα ἄρα, ὦ φίλε, οὕτως ἀξιώσομεν, τὰ αὐτὰ ταῦτα εἴδη ἐν τῇ αὑτοῦ ψυχῇ ἔχοντα, διὰ τὰ αὐ- C τὰ πάθη ἐκείνοις τῶν αὐτῶν ὀνομάτων ἀξιοῦσθαι τῇ

dicum gratia deberet, si hanc unam ob caussam iusta civitas visa diceretur, quod variorum, quae in ea continentur, generum unumquodque suum ageret. Atqui sequentia ideo quoque iustitiam ei tributam docent, quod tria genera in ea continerentur eaque suum quodque agerent. Totidem enim in animo hominis Socrates requirit, ut ipsam definitionem omnino probare possit. Iam vero tria illa nullo non tempore in civitate continentur. Itaque non *tunc, quum* tria naturarum genera in ea inessent et suum quodque agerent, *sed ideo, quod* tot numero essent illoque modo agerent, iusta debebat civitas visa dici.

αὐτῇ] *ἑαυτῇ* Par. A. Amb. C. Vat. H. Flor. T. Eodem vitio optimum codicem p. 428. D. inquinatum vidimus.

φύσεων] *φύσεως* Amb. C. Flor. T.

αὑτῶν] *αὐ.* Lob. Vind. DF. Ald. Bas. ab. *αὑτὸν* Vind. E. *αὐτοῦ* Flor. T.

ἔπραττε] *ἔπραττεν* Lob.

ἄλλ' ἄττα] *καὶ οὐκ ἄλλαττα* Vind. D. *καὶ οὐ κατ' ἄλλ' ἄττα* Ven. B. a m. s. (a m. pr. *καὶ οὐ κατ'* omittit) Lob. Vind. B. Mon. B. Ang. B. Vat. M. (Flor. LRT.) editi ante Bekkerum. (*ἄλλάττα* Lob. Vind. BE. *ἀλλ' ἄττα* Ald. Bas. ab.)

ἄρα] *om.* Vat. B.

αὑτοῦ] *αὐ.* Lob. Vind. DF. Ald. Bas. ab. *om.* Vind. B.

ἀξιοῦσθαι] *ὀρθῶς ἀξ.* Lob. C Vind. BDEF. Vat. BHM. Ven. C. Par. K. sec. Bekk. Ang. B. Flor. ACLRTV. Stallbaumius; quo adscito statuendum est verbum *ἀξιώσομεν existimandi* significationem habere, quam ei Ficinus quoque tribuit: *unum quoque, o amice, ita censebimus, habentem has eius in animo species, propter affectus eosdem eadem nomina merito cum civitate sortiri.* qui utrum *ὀρθῶς* legerit necne, incertum est. Scilicet *ἀξιοῦν*, etsi nonnunquam simplicem et ab omni voluntatis motu alienam intellectus actionem denotare videtur, tamen non facile invenietur, quin id, quod *existimare* seu *statuere* aliquem ostendit, simul rectum et honestum aliquatenus contingat. E. g. quum Socrates Apol. p. 18. D. dicit: *ἀξιώσατε οὖν καὶ ὑμεῖς, ὥσπερ ἐγὼ λέγω, διττούς μου τοὺς κατηγόρους γεγονέναι*, non tantum rem ita habere, sed etiam sibi ita existimandum et secundum id agendum esse statuere iudices iubet. Similiter Menon. p. 93. A. verbis *καὶ τούτους ἔγω-*

πόλει. Πᾶσα ἀνάγκη, ἔφη. Εἰς φαῦλόν γε αὖ, ἦν δ' ἐγώ, ὦ θαυμάσιε, σκέμμα ἐμπεπτώκαμεν περὶ ψυχῆς, εἴτε ἔχει τὰ τρία εἴδη ταῦτα ἐν αὐτῇ, εἴτε μή. Οὐ πάνυ μοι δοκοῦμεν, ἔφη, εἰς φαῦλον. ἴσως γάρ, ὦ Σώκρατες, τὸ λεγόμενον ἀληθές, ὅτι χαλεπὰ τὰ καλά. D Φαίνεται, ἦν δ' ἐγώ. καὶ εὖ γ' ἴσθι, ὦ Γλαύκων, ὡς ἡ ἐμὴ δόξα, ἀκριβῶς μὲν τοῦτο ἐκ τοιούτων μεθόδων, οἵαις νῦν ἐν τοῖς λόγοις χρώμεθα, οὐ μή ποτε λάβωμεν, ἀλλὰ γὰρ μακροτέρα καὶ πλείων ὁδὸς ἡ ἐπὶ τοῦτο

γε ἀξιῶ παρὰ τῶν προτέρων μαθεῖν, ὄντων καλῶν κἀγαθῶν Anytus aliter de his sentientem non solum errare, sed etiam reprehendendum esse declarat. Itaque sensus esset: *singularem quoque hominem statuendum existimabimus eadem haec genera in animo suo habentem propter eosdem affectus eisdem nominibus recte dignum iudicari* seu *ornari*. Id vero minus aptum videtur, quia non quaeritur, utrum recte an secus illa nomina singularibus impertiantur, sed quanam de caussa et quo modo affectis impertienda sint. Cui sententiae verba plane accommodata sunt, si ἀξιώσομεν *postulabimus* seu *iustum et aequum censebimus* significat et ὀρθῶς secundum optimum codicem omittitur.

Πᾶσα] post ἀνάγκη ἔφη Vind. B.

Εἰς] οὐκ εἰς Ven. B. cum editis ante Bekkerum et Astio. Cf. ad p. 423. C.

αὖ] om. Par. K. sec. Bekk. Vind. E.

σκέμμα] αὖ σκ. Par. K.

ψυχῆς] τῆς ψ. Ang. B. Flor. R.

εἴτε] εἴτ' Lob. Vind. BD. Ang. B. Vat. M. Flor. R.

ταῦτα] ante εἴδη Par. K. om. Vind. B.

αὐτῇ] αὑ. Lob. Vind. BD. Ald. Bas. ab.

εἴτε] εἴτε καὶ Vat. M.

τὸ λεγόμενον] τὸ λεγόμενον, Steph.

ὅτι] ante τὸ λεγόμενον ἀληθὲς Par. K. sec. Bip. om. sec. Bekk.

καὶ εὖ — λάβωμεν D] laudat Galenus de Hipp. et Plat. decr. L. V. T. V. p. 480. sq. Kühn.

γ'] om. Galenus.

ἡ] om. Ang. B. D

ἐμὴ] ἐμοὶ Vat. B.

ἀκριβῶς] ἀκριβὲς Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. L.

οἵαις] Ita Galenus Kühnii, sed ed. Basil. αἷς δὴ habet.

ἀλλὰ] ἄλλη Flor. T. Idem legisse videtur Galenus l. c. Platonis verbis sua sic iungens: ἄλλη γὰρ μακροτέρα καὶ πλείων ὁδός ἐστι, δι' ἧς ἀποδείκνυται τρία τῆς ψυχῆς ἡμῶν εἶναι τὰ μέρη. Quid quod ipse Socrates infra L. VI. p. 504. B. hunc nostrum locum ita repetit: ἐλέγομέν που, ὅτι, ὡς μὲν δυνατὸν ἦν κάλλιστα αὐτὰ κατιδεῖν, ἄλλη μακροτέρα εἴη περίοδος, ἣν περιελθόντι καταφανῆ γίγνοιτο, τῶν μέντοι ἔμπροσθεν προειρημένων ἑπομένας ἀποδείξεις οἷόν τ' εἴη προσάψαι· καὶ ὑμεῖς ἐξαρκεῖν ἔφατε. quibus in verbis editiones ante Bekkerum et pars codicum vicissim ἀλλὰ pro ἄλλη, et nonnulli ὅτι δυνατὸν μὲν ἦν pro ὅτι, ὡς μὲν δ. ἦν exhibent Denique interiectum hoc per particulas ἀλλὰ γὰρ inter duo per μὲν et μέντοι sibi opposita membrum non omni offensione caret. Itaque non immerito Stallbaumius ἄλλη sibi displicere negat. Nihilominus ἀλ-

ἄγουσα, ἴσως μέντοι τῶν γε προειρημένων τε καὶ προεσκεμμένων ἀξίως. Οὐκοῦν ἀγαπητόν; ἔφη· ἐμοὶ μὲν γὰρ ἔν γε τῷ παρόντι ἱκανῶς ἂν ἔχοι. Ἀλλὰ μέντοι, εἶπον, ἔμοιγε καὶ πάνυ ἐξαρκέσει. Μὴ τοίνυν ἀποκάμῃς, ἔφη, ἀλλὰ σκόπει. Ἆρ' οὖν ἡμῖν, ἦν δ' ἐγώ, E πολλὴ ἀνάγκη ὁμολογεῖν, ὅτι γε τὰ αὐτὰ ἐν ἑκάστῳ ἔνεστιν ἡμῶν εἴδη τε καὶ ἤθη, ἅπερ ἐν τῇ πόλει; οὐ γάρ που ἄλλοθεν ἐκεῖσε ἀφῖκται. γελοῖον γὰρ ἂν εἴη, εἴ τις οἰηθείη τὸ θυμοειδὲς μὴ ἐκ τῶν ἰδιωτῶν ἐν ταῖς

λὰ propter codices retinendum, et post λάβωμεν et ἄγουσα commate pro colo, quod vulgo ponunt, interpungendum videtur, hoc sensu: *accuratam quidem eius rei cognitionem hac via, qua nunc utimur, adipisci nunquam poterimus, sed longiore scilicet et operosiore, at fortasse talem, quae adhuc dicta investigataque non dedeceat.*

καὶ πλείων] *om.* Fic.
ὁδὸς] ἡ ὁδὸς Lob. Vind. B. Vat. M.

μέντοι] μὲν Par. K. sec. Bip.
γε] *om.* Ang. B. Flor. R.
τε] *om.* Vind. E.

ἀγαπητόν] ἀγαπητέον Amb. C. In Ald. nulla interpunctio, in Steph. comma sequitur.
ἂν] *om.* Flor. L.
εἶπον] εἶπε Vind. F.
Ἆρ' οὖν] Ἄρ' οὖν Steph. Ἆρ' οὖν Astius in sec. ed. ex prioribus, Bekkerus tacite, Stallbaumius ex Flor. ACL. restituit. Idem exhibent Lob. Vind. BD. *Profecto* Fic.

E ἦν] *om.* Vind. E.
ὅτι γε] γε *om.* (Ven. B.) editi ante Bekkerum et Astius. Cf. Aristoph. Plut. 573: ἀτὰρ οὐχ ἧττόν γ' οὐδὲν κλαύσει· μηδὲν ταύτῃ γε κομήσῃς· ὅτι γε ζητεῖς τοῦτ' ἀναπείσειν ἡμᾶς, ὡς ἔστιν ἀμείνων πενία πλούτου.

ἡμῶν] ἡμῖν Par. K. sec. Bip. Ficinus pro ἐν ἑκάστῳ ἡμῶν *in nobis* posuit.
ἅπερ] *quae et* Fic.

πόλει;] πόλει. editi ante Astium.

που] πω Vind. B. Vat. M.

ἀφῖκται] ἀφῆκται Vind. E.

τὸ θυμοειδὲς] In scholiis Venetis ad Il. XVIII. 113. haec Platonica animi divisio ex illo versu (θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ) repetita fertur: δύο κατεχόντων παθῶν τὸν Ἀχιλλέα, θυμοῦ καὶ λύπης, μεῖζον τὸ κατὰ τὴν λύπην πάθος ἐπιγενόμενον ἐκράτησε τῆς ὀργῆς. πρῶτος δὲ Ὅμηρος τὸν θυμὸν ἀπὸ λογισμοῦ σβεννύμενον ἐδογμάτισεν. ἐκ τούτων λέγουσι τὸν Πλάτωνα τριμερῆ τὴν ψυχὴν ἀποφήνασθαι· τὸ μὲν γάρ τι θυμικὸν αὐτῆς εἶναι, τὸ δὲ ἐπιθυμητικὸν, τὸ δὲ λογιστικόν.

ἐν ταῖς πόλεσι γεγονέναι] Ita Lob. Vind. BDF. nec aliud Par. A. Vat. BM. Ven. C. Mon. B. Flor. LRU. exhibere puto, quamquam Bekkerus et Stallbaumius eos a vulgata ἐν ταῖς πόλεσιν ἐγγεγονέναι tantummodo in verbo discrepare ostenderunt, γεγονέναι ex eis referentes, de nomine tacentes. In Par. K. ἐν τῇ πόλει γεγονέναι, in Ang. B. (ἐν ταῖς πόλεσι) καταγεγονέναι legitur: reliqui vulgatam habent, quam recentiores omnes tenuerunt, bonam utique, sed altera minime tanto meliorem, ut repugnantibus libris optimis tenenda sit. Eandem praepositionem p. 422. A. iisdem fere auctoribus verbo detraximus.

πόλεσι γεγονέναι, οἳ δὴ καὶ ἔχουσι ταύτην τὴν αἰτίαν, οἷον οἱ κατὰ τὴν Θρᾴκην τε καὶ Σκυθικὴν καὶ σχεδόν τι κατὰ τὸν ἄνω τόπον, ἢ τὸ φιλομαθές, ὃ δὴ περὶ τὸν παρ' ἡμῖν μάλιστ' ἄν τις αἰτιάσαιτο τόπον, ἢ τὸ 436 φιλοχρήματον, ὃ περὶ τούς τε Φοίνικας εἶναι καὶ τοὺς κατὰ Αἴγυπτον φαίη τις ἂν οὐχ ἥκιστα. Καὶ μάλα, ἔφη. Τοῦτο μὲν δὴ οὕτως ἔχει, ἦν δ' ἐγώ, καὶ οὐδὲν χαλεπὸν γνῶναι. Οὐ δῆτα. Τόδε δὲ ἤδη χαλεπόν, εἰ τῷ αὐτῷ τούτῳ ἕκαστα πράττομεν, ἢ τρισὶν οὖσιν ἄλλο ἄλλῳ· μανθάνομεν μὲν ἑτέρῳ, θυμούμεθα δὲ ἄλλῳ

τὴν αἰτίαν] De significatione huius nominis, quam Ficinus et Schleiermacherus non assecuti sunt, cf. Astius in comm. ubi etiam Dionysii rhetoris locus hunc respicientis indicatus est.

οἱ] ἡ Lob. Vind. BD. Vat. BM.

τὴν] *om.* Par. K. sec. Bekk.

σχεδόν τι] *om.* Fic.

ἢ τὸ φιλομαθὲς — τόπον] *om.* Par. K. Mon. B.

περὶ] *om.* Ven. B. a m. pr.

τὸν] τῶν Amb. C. Vat. H. Flor. ACV.

μάλιστ'] μάλιστα Lob. Vind. BD.

τόπον] τόπων Amb. C. Vat. H. Flor. ACV. Supplendum est εἶναι.

436 *ὃ*] τὸ Lob. Vind. BDE. Vat. BHM. Ven. C. Amb. C. Flor. ACLUV.

τε] int. vers. Lob.

κατὰ] κατ' Lob. Vind. BD.

οὐχ ἥκιστα] οὐχήκιστα Lob. Vind. B.

μάλα] μάλ' Lob. Vind. BD. Vat. M.

ἔχει] ἔχειν Par. K. sec. Bekk.

γνῶναι — χαλεπὸν] bis deinceps habet Vind. E.

Τόδε] τὸ δὲ Vind. B. Vat. M. τότε Ang. B. et a m. pr. Vind. D. τοῦτο idem a m. s.

δὲ] δὴ Vind. B. Vat. M. Flor. T. Par. K. sec. Bip.

ἤδη] *om.* Flor. T.

τῷ αὐτῷ τούτῳ ἕκαστα] *uno quodam eodem singula haec* Fic. Et pro τούτῳ Mon. B. a m. s. τούτων habet. Sed τοῦτο referendum est ad subiectum triplicis illius praedicati in superioribus propositi, τοῦ θυμοειδοῦς, τοῦ φιλομαθοῦς et τοῦ φιλοχρημάτου, et Socrates quaerit, utrum hoc, quod triplici illo modo in nobis agat, unum atque idem, an triplex sit.

ἄλλο] ἄλλως Vind. B. a m. pr. Vat. M. ἄλλω Vind. B. a m. s. Mon. B. Flor. U. ἄλλοσ cum ω super οσ Lob. et Flor. L. qui ambo cum Vind. BD. Par. K. Ven. C. a m. s. et Bas. b. μὲν additum habent, quod Astius in pr. ed. recepit.

ἄλλῳ] ἄλλο Vind. B. Mon. B. Vat. M. Flor. U. et, sup. ω, L. In Lob. ἄλλω cum ο super extrema legitur.

μανθάνομεν] καὶ μ. Mon. B. Flor. U.

μὲν] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. K. Flor. L. Bas. b. Astius in pr. ed.

θυμούμεθα] post ἡμῖν Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L.

δὲ] *om.* Ven. B. a m. pr.

ἄλλῳ] ἑτέρω Vind. E. *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L. Hi igitur ita distincta haec legisse videntur: — μανθάνομεν, ἑτέρῳ δὲ τῶν ἐν ἡμῖν θυμούμεθα, ἐπιθυμοῦμεν etc. Atque in Vind. B. et Flor. L. puncta post μανθάνομεν et θυμούμεθα posita sunt.

ἐπιθυμοῦμεν] Photius Porsoni ed. Lips. p. 525: τροφή· ἀντὶ τοῦ ἀγωγὴ καὶ παιδεία· καὶ τραφὲν ἀντὶ τοῦ ἀχθέν, παιδευθέν· ἐνίοτε δὲ καὶ ὁμοίως ἡμῖν· Πο-

τῶν ἐν ἡμῖν, ἐπιθυμοῦμεν δ' αὖ τρίτῳ τινὶ τῶν περὶ τὴν τροφήν τε καὶ γέννησιν ἡδονῶν καὶ ὅσα τούτων B ἀδελφά, ἢ ὅλῃ τῇ ψυχῇ καθ' ἕκαστον αὐτῶν πράττομεν, ὅταν ὁρμήσωμεν. ταῦτ' ἔσται τὰ χαλεπὰ διορίσασθαι ἀξίως λόγου. Καὶ ἐμοὶ δοκεῖ, ἔφη. Ὧδε τοίνυν ἐπιχειρῶμεν αὐτὰ ὁρίζεσθαι, εἴτε τὰ αὐτὰ ἀλλήλοις, εἴτε ἕτερά ἐστι. Πῶς; Δῆλον, ὅτι ταὐτὸν τἀναντία ποιεῖν ἢ πάσχειν κατὰ ταὐτόν γε καὶ πρὸς ταὐτὸν οὐκ ἐθελήσει ἅμα· ὥστε, ἄν που εὑρίσκωμεν ἐν αὐτοῖς ταῦτα γιγνόμενα, εἰσόμεθα, ὅτι οὐ ταὐτὸν ἦν, ἀλλὰ πλείω. C

λιτείας· ἐπιθυμοῦμαι δ' αὖ τρίτων τινὶ τῶν περὶ τὴν τροφὴν καὶ γέννησιν· τροφὴν μὲν γὰρ βρῶμα καὶ πῶμα λέγει· γέννησιν δὲ τὰ ἀφροδίσια. Eadem fere habet Suidas in τροφή.

τῶν] om. Vind. F.

γέννησιν] γένεσιν Ven. B. Vind. E. Amb. C. Vat. H. (Flor. ACLTV.) editiones praeter Bekkerianam, tacentibus de Par. K. Bipontinis, quem Bekkerus testatur γέννησιν exhibere, quod ipsum a Photio lectum hic explicatumque modo vidimus. γένεσις etsi nonnunquam ita dicitur, ut γέννησις pro eo dici potuisse videatur, quemadmodum L. V. p. 451. D: τὴν γένεσιν καὶ τροφὴν παραπλησίαν ἀποδιδόντες, ab hoc loco propter voluptatis cum ea coniunctae mentionem alienum est. Etiam a Polluce II. 7. γέννημα et γέννησις inter Platonica referuntur, quo loco codex Iungermanni γένεσις habet.

B καθ' ἕκαστον] καθέκαστον Vind. E.

ταῦτ'] τάντ' Vind. D.

τὰ] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. K. Mon. B. Flor. LU.

διορίσασθαι] διορίζεσθαι Flor. T.

Ὧδε — ὁρίζεσθαι] ἑστάναι εἶπον καὶ κινεῖσθαι τὸ αὐτὸ ἅμα κατὰ ταὐτὸ Flor. L.

ἐστι] ἐστιν Flor. L. Bekkerus.

Πῶς; Δῆλον, ὅτι ταὐτὸν τἀναντία] πῶς δηλονότι. τἀναντία ταὐτὸν Vind. B. πῶς; δηλονότι τἀναντία ταὐτὸν Lob. Vat. M. Flor. L. nisi quod hic ταὐτὰ pro ταὐτὸν habet, ex illo autem Bekkerus coniunctionem verborum δῆλον ὅτι in unum non adnotavit. πῶς; δηλονότι τἀναντία ταὐτὸν τἀναντία Vind. D. et ταναντία ταυτὸν ταναντία ex Vat. B. refert Bekkerus. Idem in Ven. B. τοὐναντία pro τἀναντία invenit. Denique apud Galenum de Hipp. et Plat. decr. L. V. et iterum L. VIIII. (T. V. p. 482. et 797. Kühn.) verba δῆλον ὅτι usque ad ἐθελήσει ἅμα citantem priori loco ταὐτὸν ante δῆλον ὅτι positum est.

ταὐτόν] ταὐτά Ang. B. Flor. R.

γε] τε Galenus utroque loco, Astius in sec. et tert. ed.

καὶ] om. Vind. D. Flor. L.

ταὐτὸν] αὐτὸν ἢ Flor. L.

ὥστε, ἄν] Ita Lob. Vind. BDEF. Mon. B. Ang. B. Vat. HM. ὥστ' ἄν Flor. ACLTUV. Stallbaumius. ὥστε ἐάν Ald. Bas. ab. Steph. Astius et Bekkerus, quod non mutassem, nisi consensus meorum et Bekkeri de Vind. B. silentium magnam de reliquis codicibus Parisiis a Bekkero collatis et aliquam de Florentinis dubitationem iniecissent. Quamquam de Par. K. etiam Bipontini tacent.

εὑρίσκωμεν] εὑρίσκομεν Flor. R.

ἐν αὐτοῖς] ἑαυτοῖς Vind. F. Flor. R.

γιγνόμενα] γιν. Vind. E(F. Flor. ACR.) Ald. Bas. ab. Steph.

Εἶεν. Σκόπει δὴ ὃ λέγω. Λέγε, ἔφη. Ἑστάναι, εἶπον, καὶ κινεῖσθαι τὸ αὐτὸ ἅμα κατὰ τὸ αὐτὸ ἆρα δυνατόν; Οὐδαμῶς. Ἔτι τοίνυν ἀκριβέστερον ὁμολογησώμεθα, 452 *μή πῃ προϊόντες ἀμφισβητήσωμεν. εἰ γάρ τις λέγοι ἄνθρωπον ἑστηκότα, κινοῦντα δὲ τὰς χεῖράς τε καὶ τὴν κεφαλήν, ὅτι ὁ αὐτὸς ἕστηκέ τε καὶ κινεῖται ἅμα, οὐκ ἂν, οἶμαι, ἀξιοῖμεν οὕτω λέγειν δεῖν, ἀλλ' ὅτι τὸ μέν* D *τι αὐτοῦ ἕστηκε, τὸ δὲ κινεῖται. οὐχ οὕτω; Οὕτω. Οὐκοῦν καὶ εἰ ἔτι μᾶλλον χαριεντίζοιτο ὁ ταῦτα λέγων, κομψευόμενος, ὡς οἵ γε στρόβιλοι ὅλοι ἑστᾶσί τε ἅμα καὶ κινοῦνται, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ πήξαντες τὸ κέντρον*

C *Εἶεν.*] *καὶ* Mon. B.
Σκόπει] *σκόπῃ* Vind. E.
Ἑστάναι — δυνατόν;] laudat Galenus l. c. p. 798.
ἅμα κατὰ τὸ αὐτὸ] *om.* Par. K.
ἆρα δυνατόν;] *ἄρα δ.* Ald. Bas. ab. *ἀδύνατον.* Gal.
Ἔτι — Οὕτω. D] laudat idem ib.
ὁμολογησώμεθα] *ὁμολογησόμεθα* Lob. Vind. BDE. Ven. B. Amb. C. Vat. HM. Flor. ACLV. Ald. Bas. ab. *διομολογησόμεθα* Galen. sec. Basil. *διομολογησώμεθα* sec. ed. Kühn. quod Astius in sec. et tert. ed. exhibuit.
πῃ] *πως* Gal.
λέγοι] *λέγει* Vind. E(F. Flor. LR. Ang. B.) editi ante Astium.
ὁ αὐτὸς] *ὁ om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. K. Flor. L.
τε] *om.* Gal.
οὕτω] post *λέγειν* Vind. B. *οὕτως* Gal.
δεῖν] *δὴ* Lob. Vind. BD. Vat. M. Flor. L.
μέν τι] *μέντοι* Par. K. sec. Bip. Gal. Bas. et cum *ι* super *οι* Vind. D.
D *οὐχ*] *οὕτω* Vind. E.
οὕτω; Οὕτω.] Ita Par. A. Lob. Vind. BEF. Vat. BHM. Ven. C. Amb. C. Ang. B. Flor. LUV. *οὕτω;* Vind. D. *οὕτω; οὕτως.* Flor. ACR. *οὕτως; οὕτω.* Galenus, qui suis deinde verbis *μετὰ δὲ τοῦτο* etc. pergit. *οὕτως; Οὕτως.* cum reliquis codicibus editi omnes. Cf. ad L. III. p. 406. E.
Οὐκοῦν — ἔστιν ἑστάναι. E] laudat Galenus ib. et p. 799.
καὶ εἰ] *εἰ καὶ* Ang. B.
οἵ γε] *οἵ τε* Amb. C. Gal.
στρόβιλοι] *στρόμβοι* Gal. *turbinem trochumque* Fic. Cf. Astius in addendis ad comm.
ὅλοι] *ὅσοι* Lob. Vind. F. Vat. M. *ὅσο* Vind. B.
πήξαντες] *κινοῦντες* Vind. D.
τὸ κέντρον] *centrum aculeumque* Fic.
περιφέρωνται] *περιφέρονται* Vind. E.
ἢ καὶ ἄλλο τι] *ἢ ἄλλο τι* Vind. D. *ἢ εἰ καὶ ἄλλο τι* Mon. B. Flor. U. Bekkerus. *vel aliud quicquam dicens* Fic. Vulgatum breviloquentiam habet meo quidem sensu non inelegantem neque obscuram, si *δρᾷ* ad *ὅταν* referimus et postea *ὡς καὶ τοῦτο ὅλον ἕστηκέ τε ἅμα καὶ κινεῖται* ex superioribus repetimus. Eam expliciturus, ni fallor, librarius, quem Bekkerus secutus est, re ipsa maiorem fecit. Nam si a Platone profectum esset illud *εἰ*, haec fere post *δρᾷ* supplenda essent: *κἀκεῖνος καὶ τοῦτο λέγοι ὅλον ἑστάναι τε ἅμα καὶ κινεῖσθαι.*
περιιὸν] *περιὸν* Vat. H. Gal.
αὐτῇ] *αὐτοῦ* Vind. D. Gal. Bas. *αὑτοῦ* Kühn.
τοῦτο δρᾷ] *τ. δρᾷν* Gal. *idem*

περιφέρωνται, ἢ καὶ ἄλλο τι κύκλῳ περιιὸν ἐν τῇ αὐτῇ ἕδρᾳ τοῦτο δρᾷ, οὐκ ἂν ἀποδεχοίμεθα, ὡς οὐ κατὰ ταὐτὰ ἑαυτῶν τὰ τοιαῦτα τότε μενόντων τε καὶ φερομένων, ἀλλὰ φαῖμεν ἂν ἔχειν αὐτὰ εὐθύ τε καὶ περι- E *φερὲς ἐν αὐτοῖς, καὶ κατὰ μὲν τὸ εὐθὺ ἑστάναι, οὐδαμῇ γὰρ ἀποκλίνειν, κατὰ δὲ τὸ περιφερὲς κύκλῳ κινεῖσθαι· ὅταν δὲ τὴν εὐθυωρίαν ἢ εἰς δεξιὰν ἢ εἰς ἀριστερὰν ἢ εἰς τὸ πρόσθεν ἢ εἰς τὸ ὄπισθεν ἐγκλίνῃ ἅμα περιφερόμενον, τότε οὐδαμῇ ἔστιν ἑστάναι. Καὶ ὀρθῶς γε, ἔφη. Οὐδὲν ἄρα ἡμᾶς τῶν τοιούτων λεγόμενον ἐκπλήξει οὐδὲ μᾶλλόν τι πείσει, ὥς ποτέ τι ἂν τὸ αὐ-*

agere Fic. *τοῦτο* spectat ad *περιιόν*, et *τοῦτο δρᾷ* idem significat, quod *περιίῃ*.

ἀποδεχοίμεθα] *ἀποδεχώμεθα* Lob. Vind. BDF. Ven. BC. Par. K. Amb. C. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACLRT. Bas. b.

ἑαυτῶν] *αὐτῶν* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Gal.

τότε] *τῶν τε* Vind. F. *om.* Gal.

μενόντων] *μὲν ὄντων* Vind. E. Hunc genitivum, quo in tertia demum editione offensus Astius *τὰ τοιαῦτα* delenda coniicit, non video, qui explicemus, nisi partitivum omisso verbo *ἐστὶ* esse statuamus, cui similis, sed addito articulo facilius ferendus exstat Alcib. I. p. 104. C. in verbis *προσθήσω δὲ καί, ὅτι τῶν πλουσίων*. Tamen et Thucydides III. 70. omisit articulum: *ἐτύγχανε γὰρ καὶ βουλῆς ὤν*, et grammaticos eius absentiam in talibus dictionibus tolerabilem existimasse ex eo colligitur, quod de imperativo *τυπτόντων* commenti sunt, quem supplendo *ἔστωσαν* explicabant.

E *φαῖμεν ἂν*] *φαῖεν μὲν* Par. K. sec. Bip. *φαμεν ἂν* Vind. F. *φαίημεν ἂν* Gal.

αὐτοῖς] *αὑ.* Lob. Vind. BDF. Ald. Bas. ab. *ἑαυ.* Gal.

οὐδαμῇ] *οὐδαμοῦ* Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. L. „rectius scripseris *οὐδαμοῖ*." Bekkerus. Id vero nusquam legitur et prorsus inusitatum videtur, eiusque significatio in *οὐδαμῇ* inest.

ὅταν] *καὶ ὅταν* Gal.

εὐθυωρίαν] *ἰθυωρίαν* idem. *in rectum quoque devehitur* Fic. (*τὴν εὐθ. ἐγκλίνῃ.*)

εἰς δεξιὰν] *καὶ εἰς δεξιὰν* Par. A. Vind. E. Vat. H. *εἰς δεξιὰ* Mon. B. Amb. C. Flor. RTU. Gal. Astius in tert. ed. et Stallbaumius.

ἀριστερὰν] *ἀριστερὰ* Ang. B. et iidem, qui *δεξιά*.

πρόσθεν] *ἔμπροσθεν* Ven. B. Vind. E. Par. K. Mon. B. Amb. C. Vat. H. (Flor. A. a m. s. TU.) cum editis ante Bekkerum.

ἐγκλίνῃ] *ἐγκίνῃ* Vind. E. *ἐκκλίνῃ* Vind. F. Par. K. sec. Bekk. Ang. B. *ἐκκλίνει* Gal.

τότε] *τε οὐδ'* Gal. Bas. *τε* Kühn.

ἔστιν] *om.* Flor. U. Gal. *ἐστι* Lob. *ἐστιν* Vind. D. *ἐστὶν* editi ante Bekkerum.

ἑστάναι] *ἑστᾶναι* Lob. Vind. B.

γε] *γ'* Ang. B.

Οὐδὲν ἄρα — ποιήσειεν.] laudat Galenus l. c. p. 799.

ἡμᾶς] post *λεγόμενον* Ven. B. editi ante Bekkerum.

λεγόμενον] *λεγομένων* Gal.

οὐδὲ] *οὐδὲν* Amb. C. *οὐ δὲ* Ald. Bas. ab.

μᾶλλόν τι] *om.* Fic.

ποτέ] *ποτέ τοι* Gal.

437 τὸ ὂν ἅμα κατὰ τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ αὐτὸ τἀναντία πάθοι ἢ καὶ εἴη ἢ καὶ ποιήσειεν. Οὔκουν ἐμέ γε, ἔφη. Ἀλλ' ὅμως, ἦν δ' ἐγώ, ἵνα μὴ ἀναγκαζώμεθα πάσας τὰς τοιαύτας ἀμφισβητήσεις ἐπεξιόντες καὶ βεβαιούμενοι ὡς οὐκ ἀληθεῖς οὔσας μηκύνειν, ὑποθέμενοι ὡς τούτου οὕτως ἔχοντος εἰς τὸ πρόσθεν προΐωμεν, ὁμολογήσαντες ἐάν ποτε ἄλλῃ φανῇ ταῦτα, ἢ ταύτῃ, πάντα ἡμῖν τὰ ἀπὸ τούτου ξυμβαίνοντα λελυμένα ἔσεσθαι. Ἀλλὰ χρή, ἔφη, B ταῦτα ποιεῖν. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, τὸ ἐπινεύειν τῷ

ὂν ἅμα] ἂν ἅμα Par. K. ἅμα ὂν Ven. B. Vind. E. Ang. B. (Flor. C.) editi ante Bekkerum.

437 πάθοι ἢ καὶ εἴη] Ita Par. AK. sec. Bekk. Ven. BC. Vind. EF. Mon. B. Vat. H. Flor. ACUV. Gal. *sit vel agat (vel patiatur.)* Fic. ἢ καὶ εἴη Amb. C. πάθοι reliqui codices et editiones excepta Bekkeriana. Et fatendum est omissis illis non solum nihil desiderari aut ad argumentationem deesse videri, sed etiam conclusionem magis praemissis congruere, quum *facere* tantum et *pati* contraria eadem sui parte (κατὰ ταὐτὸν) et eiusdem ratione habita (πρὸς ταὐτὸν) neque vero *esse* idem negatum sit p. 436. B. Nihilominus ipsam sententiam veram esse et receptis illis descriptionem eorum, quae simul in idem cadere nequeant, absolvi apparet. Quicquid enim de quolibet praedicatur, vel prodire ex eo vel inhaerere ei videtur, cui differentias *verborum* ac *nominum* discrimen inservit ita, ut verbis *actio*, nominibus *status* subiecti declaretur. Status autem quia omnino non agentis et agendi vi prorsus carentis neque animadverti neque cogitari potest, adhibito verbo *esse* declaratur et subiecto attribuitur. Itaque quum actio quaelibet vel *recipiendi* sit, vel *exserendi*, triplex omnino praedicatorum genus esse efficitur, quod h. l. verbis πάσχειν, εἶναι et ποιεῖν significatur. Neque propterea, quod medium ex his supra commemoratum non fuit, hoc quoque loco non commemorandum fuisse videtur. Supra enim duplex actionis genus sufficiebat, quia tertio ad probandum id, de quo sermo est, opus non futurum intelligebatur; hoc vero loco nihil impediebat, quo minus tertii, cuius prorsus eadem ratio esset, mentio obiter iniiceretur, eoque facto placitum ipsum de praedicatis contrariis eidem subiecto simul non tribuendis axiomatis in locum evectum demonstratione, quam addere Socrati non placuisset, facilius careret. Obiter autem et quodam modo praeter exspectationem eius mentionem fieri adiectum καὶ indicat, quod semel positum mox sine offensione repetitur, omissis vero verbis ἢ καὶ εἴη ante ποιήσειεν non magis, quam supra p. 436. B. ante πάσχειν locum habiturum fuisset. His accedit, quod inserendorum trium verborum caussa librariis nulla, eiiciendorum contra satis gravis videri poterat, etiam eo, quod τἀναντία accusativi simul et nominativi vices subiret, cuius rei exempla attulit Engelhardtus eo loco, quem ad L. III. p. 414. D. citavi.

ποιήσειεν] πείσειεν Amb. C. Vind. E.

ἐμέ γε] ἐμέ γ' Vind. F. Ang. B. ἔμοιγε Vat. B. Vulgo grammatici ἔμεγε scribendum praecipiunt, ut Buttmannus I. p. 292. Wellerus p. 109. Fischerus ad Well. II. p. 205. Sed veteres tantum ἔγωγε et ἔμοιγε ut Attica notant. Cf. schol. Ven. ad Il.

ἀνανεύειν καὶ τὸ ἐφίεσθαί τινος λαβεῖν τῷ ἀπαρνεῖσθαι καὶ τὸ προσάγεσθαι τῷ ἀπωθεῖσθαι, πάντα τὰ τοιαῦτα τῶν ἐναντίων ἀλλήλοις θείης εἴτε ποιημάτων εἴτε παθημάτων; οὐδὲν γὰρ ταύτῃ διοίσει. Ἀλλ', ἦ δ' ὅς, τῶν ἐναντίων. Τί οὖν; ἦν δ' ἐγώ· διψῆν καὶ πεινῆν καὶ ὅλως τὰς ἐπιθυμίας, καὶ αὖ τὸ ἐθέλειν καὶ τὸ βούλεσθαι, οὐ πάντα ταῦτα εἰς ἐκεῖνά ποι ἂν θείης τὰ εἴδη, τὰ νῦν δὴ λεχθέντα; οἷον ἀεὶ τὴν τοῦ ἐπι- C θυμοῦντος ψυχὴν οὐχὶ ἤτοι ἐφίεσθαι φήσεις ἐκείνου,

I. 173. 174. Bekkeri anecd. p. 594, 10. et ἐμέ γε sine varietate legitur Soph. El. 147. Aristoph. Nub. 83. Plut. 1037.

εἰς τὸ πρόσθεν] ὡς τὸ πρόσθεν Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. K. Flor. L. (το Lob.)

Ἆρ' οὖν — Πῶς γὰρ οὔ; D] laudavit Galenus l. c. L. V. p. 482. et usque ad θήσομεν (C extr.) L. VI. p. 512.

B τὸ ἐπινεύειν] τῷ ἐπ. Vind. F.

τῷ ἀνανεύειν] *om.* Vind. E. τὸ ἀν. Gal. L. VI.

τῷ ἀπαρνεῖσθαι] τὸ ἀπ. Gal. L. VI.

τῷ ἀπωθεῖσθαι] τὸ ἀπ. idem ib. τῷ ἀποθεῖσθαι Vind. B.

πάντα τὰ τοιαῦτα] *om.* Fic. καὶ π. τὰ τ. Amb. C. Flor. T.

θείης] Stallbaumius ἂν θείης, Astius in tert. ed. θείης ἂν scribendum censent, quibus ita assentior, ut Platonem θείης ponentem idem significare voluisse concedam, quod aliis locis addita particula ἂν significat, e. g. L. I. p. 353. E: ἆρα οὖν τοῦτο ἂν θείης καὶ ἵππου καὶ ἄλλου ὁτουοῦν ἔργον —; Sive enim secundum Reisigium sive ex Matthiaei sententia (gramm. p. 981.) quae mihi verior videtur, de discrimine inter solum et isti particulae iunctum optativum statueris, hoc quidem loco cur primum θείης, mox ἂν θείης positum sit, idoneam rationem non invenies. Sed contra omnes codices ἂν reponendum non puto, quia eadem negligentia, quam p. 428. D. deprehendere nobis visi sumus, ab ipso scriptore quasi in superioribus iam positum omitti potuit, quamquam locus in superioribus satis commodus non apparet. Certe familiarem sermonem talis negligentia in paullo maiori verborum ambitu non dedecebat. Minime enim ad omnes scriptores omnesve huius locos eam excusationem valere arbitror. L. III. p. 387. E. ὀρθῶς ἄρα ἐξαιροῖμεν quamvis in optimo codice scriptum ferri non magis poterat, quam si idem L. I. l. c. ἆρα οὖν τοῦτο θείης exhiberet.

ταύτῃ διοίσει] *interest* Fic.

Ἀλλ', ἦ δ' ὅς, τῶν ἐναντίων.] praetermisit Galenus L. VI.

διψῆν καὶ πεινῆν] δίψην καὶ πεῖνην Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Flor. L. *esurire*, *sitire* Fic.

ὅλως] ἄλλως Vind. F.

αὖ τὸ] αὐτὸ Gal. Bas. L. VI. Bas. b.

βούλεσθαι] βουλεύεσθαι Vind. E.

οὐ] καὶ Vind. B.

πάντα ταῦτα] τ. π. Gal. L. V.

ποι] πῃ Lob. Vind. BDE. Vat. BM. Par. K. Mon. B. Flor. LU. Astius in sec. et tert. ed. et Stallbaumius. *om.* Amb. C.

ἂν] *om.* Par. K. Flor. U.

θείης] θείη Vind. D.

νῦν δὴ] νῦν Vind. E(F. Ven. B. Amb. C. Vat. H. Flor. ACT.) Gal. L. V. editi ante Astii sec.

C ἀεὶ τὴν] αὐτὴν Gal. Bas.

ἤτοι] εἴ τοι Ald. Bas. ab. ἤ τοι Steph.

οὗ ἂν ἐπιθυμῇ, ἢ προσάγεσθαι τοῦτο, ὃ ἂν βούληταί οἱ γενέσθαι, ἢ αὖ καθόσον ἐθέλει τί οἱ πορισθῆναι, ἐπινεύειν τοῦτο πρὸς αὐτὴν ὥσπερ τινὸς ἐρωτῶντος ἐπορεγομένην αὐτοῦ τῆς γενέσεως; Ἔγωγε. Τί δέ; τὸ ἀβουλεῖν καὶ μὴ ἐθέλειν μηδ' ἐπιθυμεῖν οὐκ εἰς τὸ ἀπωθεῖν καὶ ἀπελαύνειν ἀπ' αὐτῆς καὶ εἰς ἅπαντα τά-

ἐπιθυμῇ] ἐπιθυμοῖ Par. K. Mon. B. Flor. U. ἐπιθυμεῖ Gal. Bas. L. V.

ἢ] καὶ Ang. B. Flor. R.

βούληταί] βούλοιτό Ven. B. Vind. E.

ἢ] ἡ Lob. Vind. B.

αὖ] οὖν Lob. Vind. B. Vat. M.

καθόσον] οὐ καθ' ὅσον Gal. L. V.

ἐθέλει] ἐθέλοι Lob. Vind. D. Vat. B.

ἐπινεύειν τοῦτο πρὸς αὐτὴν] *adnuere et illud ad se trahere* Fic. (αὐτὴν Lob. Vind. BD. Gal. L. V. Ald. Bas. ab.)

ὥσπερ τινὸς ἐρωτῶντος] Ita Lob. Vind. B. et a m. pr. F. Vat. B. (de Vat. M. Bekkerus nihil ostendit.) Ven. BC. Mon. B. Flor. U. Gal. Bas. L. V. Bas. b. ὥσπερ τινες ἐρωτῶντες Vind. D. ὥσπερ τινὸς ἐρῶντος Par. AK. sec. Bekk. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Vind. E. Flor. ACLRTV. Gal. L. VI. Astius in pr. ed. *amantis more* Fic. ὥσπερ τινὸς ὁρῶντος Vind. F. a m. s. Ald. Bas. a. Steph. qui in adnot. p. 20. ἐρωτῶντος „in quodam vet." et altero Galeni loco, altero autem ἐρῶντος, quam lectionem secutus sit Ficinus, scribi commemorans et praeterea nihil addens ὁρῶντος ad sequentia traxisse in eoque acquievisse videtur, quemadmodum inter nostrates fecit Schleiermacherus. Veram lectionem Astius in sec. ed. ex Bas. b. et Galeni L. V. (nam Bipontini de Par. K. tacent) restituit atque in comm. recte explicavit, quam merito tenuerunt Bekkerus et Stallbaumius, proximeque ab ea abest optimi codicis scriptura leviter depravata errore passim obvio, velut Euthyphr. p. 14. C. ubi praestantissimi libri τὸν ἐρῶντα τῷ ἐρωμένῳ pro τὸν ἐρωτῶντα τῷ ἐρωτωμένῳ exhibent.

ἐπορεγομένην] ἐπορευγομένη Vind. E. ἐπορεγομένου Gal. L. V.

δέ] δαὶ Par. A. Vat. H. Flor. ACV. In Ald. Bas. ab. nulla interpunctio sequitur.

μηδ'] μηδὲ Vind. F. — Pro his tribus Ficinus quatuor posuit: *nolle, aspernari, negligere, non cupere.*

ἀπ' αὐτῆς] ἀπ' αὐτοῦ Mon. B. ἀφ' αὐτῆς Vind. E. quod si in pluribus paullo melioribus exstaret, recipiendum putarem. Nunc actiones illae velut extra animum positae videntur.

ἐκείνοις θήσομεν] θ. ἐ. Ven. B. ἐ. φήσαμεν Bas. b. φήσομεν ἐ. reliquae editiones ante Astium, qui in pr. et sec. ed. ex Par. K. Ven. (C.) et Galeno θήσομεν, quod iam Stephanus in adnot. p. 20. secundum Galenum et collatis verbis L. V. p. 477. D. εἰς τί γένος τίθης; praeferebat, sed eo loco, quo prius φήσομεν erat, ante ἐκείνοις exhibuit, in tertia vero, ut Stallbaumius, cum Bekkero pronomini postposuit, quo loco in omnibus codicibus uno Ven. B. excepto legitur.

ἐπιθυμιῶν τι φήσομεν εἶναι εἶδος] φήσομεν ἐπιθυμιῶν τι εἶδος εἶναι Vind. B. ἐπ. τί φ. εἶναι εἶδος. Ald. ἐπ. τὶ φ. εἶναι εἶδος; Steph. D

πεῖναν] πείναν Par. K. sec. Bekk. nisi forte Vind. B. significare voluit, qui hic tacente et L. VIIII. p. 585. A. referente Bekkero penultimam acuit, quo loco Par. A. πείνη cum α super η exhibet.

ναντία ἐκείνοις θήσομεν; Πῶς γὰρ οὔ; Τούτων δὴ οὔ- D
τως ἐχόντων ἐπιθυμιῶν τι φήσομεν εἶναι εἶδος καὶ ἐναρ-
γεστάτας αὐτῶν τούτων ἥν τε δίψαν καλοῦμεν καὶ ἣν
πεῖναν; Φήσομεν, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν τὴν μὲν ποτοῦ, τὴν
δὲ ἐδωδῆς; Ναί. Ἆρ' οὖν καθόσον δίψα ἐστὶ, πλέονος ἂν
τινος, ἢ οὗ λέγομεν, ἐπιθυμία ἐν τῇ ψυχῇ εἴη; οἷον δι-

ἐστὶ] *ἔστι* Flor. RT. *ἐστιν* Vind. B. *ἐστὶν ὅσον* Vind. E.

πλέονος] Ita Par. AK. sec. Bekk. Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. B. Amb. C. Ang. B. Flor. ACUV. Ald. Bas. ab. Bekkerus et Stallbaumius. *πλείονος* Vind. D(F.) Flor. RT. Steph. Astius in pr. et sec. ed. Vtrum in Ven. C. et Mon. B. legatur, Bekkerus non docet. In Flor. L. hoc et quatuordecim sequentia verba desunt.

ἢ οὗ λέγομεν] Ita Astius in sec. ed. pro vulgato *που, λέγωμεν* scribendum coniecit secundum Ficinum, qui haec usque ad *πώματος* ita interpretatus est: *Nunquid, in quantum sitis est, alicuius praeterea cupiditas est alterius quam cuius nos dicimus, potus scilicet et sitis? Glau. Huius duntaxat sitis. So. Nunquid calidae potionis vel frigidae, vel multae vel paucae? vel et in pauco qualis cuiusdam poculi?* Quam coniecturam merito secuti sunt Bekkerus et Stallbaumius optimi codicis et aliorum quorundam lectione comprobatam. Scilicet *ἢ οὐ* legitur in Par. A. *ἡ οὐ* in Vat. H. *ἢ οὐ* in Vind. DE. Flor. CV. et, sup. *ὀλίγου*, A. quod facillime poterat in *που* depravari, quemadmodum factum est in Lob. Vind. B(F.) Vat. BM. Ven. BC. Par. K. Ald. Bas. ab. Steph. Longius aberrarunt reliqui, Mon. B. Flor. U. *ἢ ποτοῦ*, Amb. C. *ἢ ὀλίγου*, Ang. B. *πότου ἢ ὀλίγου*, denique Flor. RT. *ποτοῦ ἢ ὀλίγου*, sed haec duo correcti exhibentes. In *λέγομεν* autem plerique consentiunt: tantum Ven. B. et fortasse Vind. F. cum editionibus antiquis *λέγωμεν* habent, Amb. C. Ang. B. Flor. RT. verbum plane omittunt. — Sensus explicatione non eget.

ἐπιθυμία — βρώματος; E] laudavit Athenaeus L. III. p. 123. C. veteres etiam calida in conviviis usos demonstraturus.

εἴη] *εἰ ἤι* Par. A. *εἰ ἢ* Vind. D. Flor. ACV.

οἷον δίψα ἐστὶ δίψα ἆρά γε] In editionibus ante secundam Astii horum verborum tria priora perperam Glauconi veluti respondenti assignantur, quod vitium ille in sec. ed. partim cum Athenaei editoribus tantum post *ἐστὶν* (sic enim scribebant) plenius interpungentibus sustulit et haec omnia Socrati tribuit, quartum tamen et quintum atque in comm. etiam *γε* tamquam spuria delevit, in tertia vero ed. vitiosam distributionem et eiecta vocabula restituit et hoc modo scribendum coniecit: *οἷον τὸ τοιόνδε λέγω· δίψα ἐστιν ἆρά γε θερμοῦ* etc. Stallbaumius item Socrati haec, ut par erat, continuans alterum et tertium pro insiticiis habuit et uncis inclusit. Quarum suspicionum nulla codicum suffragio confirmatur aut per se probabilis est. Ex codicibus unus Vind. E. pro *οἷον* habet *οἴ οὐ*. Etiam *ἐστὶ* in Athenaeo ex cod. B. restituit Dindorfius. Denique *ἆρα*, pro quo ante Bekkerum *ἄρα* legebatur, in Lob. Flor. ACRTUV. et, ut videtur, Par. AK. Vat. B. Ven. C. inventum est, quos quatuor (Vaticanum quidem a m. pr.) Bekkerus alterum *δίψα* Glauconi adscribere significans — *ἐστὶ: δίψα: ἆρά* — habere testatur, quae ratio, cui similem ex meis Lob. et Vind. D. — *ἐστί; δίψα. ἆρα* (Vind. *ἄρα*) — exhibentes inierunt, pariter at-

ψα ἐστὶ δίψα ἆρά γε θερμοῦ ποτοῦ ἢ ψυχροῦ, ἢ πολλοῦ ἢ ὀλίγου, ἢ καὶ ἑνὶ λόγῳ ποιοῦ τινὸς πώματος; ἢ ἐὰν μέν τις θερμότης τῷ δίψει προσῇ, τὴν E τοῦ ψυχροῦ ἐπιθυμίαν προσπαρέχοιτ' ἄν, ἐὰν δὲ ψυχρότης, τὴν τοῦ θερμοῦ; ἐὰν δὲ διὰ πλήθους παρουσίαν πολλὴ ἡ δίψα ᾖ, τὴν τοῦ πολλοῦ παρέξεται, ἐὰν

que ante Astium vulgata, quam Ficinum quoque, qui pro οἷον videtur οἷον legisse, sequi supra vidimus, haud dubie improbanda est. Sed remota Glauconis persona, quam reliqui codices Bekkeri utrum interponant an non, ex ipsius commentariis non magis cognosci potest, quam Stephanum eam interposuisse, Florentini vero, quum Stallbaumius taceat, cum Vind. BE. interponere videntur, hac igitur remota in verbis δίψα ἐστὶ tamen haesisse Stallbaumium nemo non mirabitur, qui hanc eius adnotationem legerit: „facillime explicari potest origo istius addita menti δίψα ἐστί. Videlicet haec Δίψα ἆρά γε θερμοῦ ποτοῦ κ. τ. λ. ita dicta esse apparet, ut intelligi debeat δίψα ἐστί. Quae verba quum a grammatico aliquo sive adscripta sive superscripta essent, postea in alienam sedem translata eam effecerunt perturbationem, de qua modo narravimus.“ Mihi neque sedes ista aliena neque uspiam perturbatio nisi temere facta videtur. Prius δίψα praedicatum est.

ἢ ψυχροῦ] καὶ ψ. Athen. cod. B.

ἢ πολλοῦ ἢ] om. idem et cod. P. cum ed. pr.

καὶ] om. Vind. D.

ἑνὶ λόγῳ] ἐν ὀλίγῳ codices omnes Platonis et Athenaei, editi ante Astii sec. et Fic. „Pro ἐν ὀλίγῳ invenitur et alia lectio aptior, ἑνὶ λόγῳ. Sic autem et in alio huius operis loco verba illa pro his posita comperiuntur. At p. 439. circa principium, recte, οὐδὲ ἑνὶ λόγῳ ποιοῦ τινός.“ Steph. adnot. p. 20. Alius ille, quem designat, Platonis locus est Phaedon. p. 97. B. ubi ante ipsum legebatur οὐδέ γε διότι ἓν γίγνεται, ὡς ἐπίσταμαι, ἔτι πείθω ἐμαυτόν, οὐδ' ἄλλο οὐδὲν ἐν ὀλίγῳ, quod in ἑνὶ λόγῳ mutandum docuerat Cornarius Ecl. p. 10. eaque occasione data nostrum locum eodem modo corrigendum ostenderat. Hanc Cornarii emendationem Stephanus, ut solet, *aliam lectionem* dicit, quod ignorans Schweighaeuserus et illum libris MSS. usum putans „ex Platonis codicibus nonnullis“ ἑνὶ λόγῳ in Athenaeo pro ἐν ὀλίγῳ repositum a se praedicat. Quam praedicationem Schleiermacherus, quum neque e Bekkero neque a Bipontinis varia lectio allata sit, miratur, Astius autem sine dubitatione refert in comm. his verbis: „ἑνὶ λόγῳ. Sic ex Platonis codicibus MS. pro ἐν ὀλίγῳ reposuit Schweighaeuserus ad Athen. Animadvers. T. II. p. 362. Cf. Cornarius Eclog. p. 10. et Fischer. ad Phaedon. p. 408. Sic c. 14. ἑνὶ λόγῳ.“ Itaque Stallbaumius, qui praeter excerptas e Florentinis codicibus lectiones nihil nisi Bekkeri textum et Astii commentarium et tertiam eius editionem ad suas notulas conscribendas adhibuisse, Stephani neque textum neque adnotationem adspexisse videtur, quum nusquam disertis verbis traditum invenisset, quid esset in Platonis editionibus vulgatum, ἐν ὀλίγῳ tantum in Athenaeo, in Platone constanter ἑνὶ λόγῳ legi credens „Quod autem Athenaeus“ inquit „pro ἑνὶ λόγῳ habet ἐν ὀλίγῳ, id nihili esse facile patet. cf. Cor-

δὲ ὀλίγη, τὴν τοῦ ὀλίγου; αὐτὸ δὲ τὸ διψῆν οὐ μή ποτε ἄλλου γένηται ἐπιθυμία, ἢ οὗπερ πέφυκεν, αὐτοῦ πώματος, καὶ αὖ τὸ πεινῆν βρώματος; Οὕτως, ἔφη· αὐτή γε ἡ ἐπιθυμία ἑκάστη αὐτοῦ μόνου ἑκάστου, οὗ πέφυκε, τοῦ δὲ τοίου ἢ τοίου τὰ προσγιγνόμενα. Μή 438 τοί τις, ἦν δ' ἐγώ, ἀσκέπτους ἡμᾶς ὄντας θορυβήσῃ,

narii Eclog. p. 10. Fischer. ad Phaedon. p. 408. et Dobraeus in Porsoni Aristophanicis Commentar. ad Aristoph. edit. Lips. Tom. VII. P. I. p. 250." Me, ut Cornarii coniecturae locum in textu concederem, hoc maxime movit, quod post illa ἢ πολλοῦ ἢ ὀλίγου dictio ἐν ὀλίγῳ, etiam si posset ut *breviter dicam* significare, tamen aliam potius et ineptam significationem, quam Ficinus ei tribuit, habere videretur; tum, quod saepe istam a librariis perperam pro altera positam esse constat. Exemplo ex Phaedone aliud addidit Cornarius ex Hippocrate de insomn. init. T. II. p. 2. Kühn: τὸ μὲν γὰρ σῶμα καθεῦδον οὐκ αἰσθάνεται, ἡ δὲ γρηγοροῦσα γινώσκει καθορῇ τε τὰ ὁρατὰ καὶ διακούει τὰ ἀκουστὰ, βαδίζει, ψαύει, λυπεῖται, ἐνθυμέεται, ἐν ὀλίγῳ, ὁκόσαι τοῦ σώματος ὑπηρεσίαι ἢ τῆς ψυχῆς, ταῦτα πάντα ἡ ψυχὴ ἐν τῷ ὕπνῳ διαπρήσσεται. Sic etiam Kühnius, vereor, ut recte. Plura indicavit Wyttenbachius ad Phaedonis locum p. 256. Denique aliquid tribuendum est loco gemino p. 439. A. a Stephano, Astio, Bekkero, Dindorfio allegato.

ποιοῦ] ἤποι οὗ Vind. E.

πώματος] πόματος editi ante Bekkerum. V. ad L. III. p. 406. A.

μέν] μέ Lob. Vind. B.

τις] τι Vind. F. Athen. cod. B. τοι cod. P.

τῷ δίψει] *sitienti* Fic.

προσῇ] Ita Par. AK. Ven. C. Vind. EF. Mon. B. Amb. C. Ang. B. Vat. H. Athen. cuius tantum ed. Casaub. προσείη exhibet, quae in Platone ante Astium vulgata lectio erat, quam ego in Lob. Vind. BD. reperi. De reliquis suis Bekkerus hoc monet, in Ven. B. προσῃ et post id int. vers. super vacuo spatio είη scriptum esse. Stallbaumius tacet.

προσπαρέχοιτ'] προσπαρέχειτ', sup. οι, Vind. E. προσπαρέχοι Athen.

παρουσίαν] παροῦσαν Vat. B. a m. pr.

πολλή ἡ] πολλήν Athen. cod. ABP. ed. pr.

ἡ] ἢ ὅτι Athenaei codices.

παρέξεται] παράξεται Amb. C.

ἄλλου] ἄλλη Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. L.

πέφυκεν] πέφυκε Lob. Vind. BD.

αὐτοῦ] *om.* iidem et Vat. BM. ἂν τοῦ Par. K. ὃν τοῦ Mon. B. Flor. U.

πώματος] ut supra D.

αὖ τὸ] αὐ τὸ Ald. αὐτὸ Bas. ab. Athen. Casaub. αὖ τοῦ cod. A. ed. pr. αὐτοῦ cod. BP.

βρώματος] τοῦ βρ. Mon. B. Flor. U.

αὐτή] αὕτη Vat. H. Vind. E.

μόνου] μόνον Lob. Vind. B. Par. K. sec. Bip. Mon. B. Vat. M. Flor. LU.

οὗ] οὐ Vind. E.

τοίου ἢ τοίου] τοιοῦ ἢ τοιοῦ Par. A. a m. pr. Vat. H. τοιοῦ Vind. E. τοίου καὶ τοίου Vat. B. Cf. ad p. 429. B.

τὰ προσγιγνόμενα] τὰ προσγιν. Vind. DE. *propter additamenta quaedam dicitur* Fic.

Μή τοί] μήτι cum ο super ι Vat. B. Et μή τί τις Astius in tert. ed. mavult. Sed τοι ad transitum necessarium et eadem significatione, qua τοίνυν, praeditum est, qua de caussa a μή separavi.

θορυβήσῃ] θορυβοῦσῃ Flor. L.

ὡς οὐδεὶς ποτοῦ ἐπιθυμεῖ, ἀλλὰ χρηστοῦ ποτοῦ, καὶ οὐ σίτου, ἀλλὰ χρηστοῦ σίτου· πάντες γὰρ ἄρα τῶν ἀγαθῶν ἐπιθυμοῦσιν. εἰ οὖν ἡ δίψα ἐπιθυμία ἐστὶ, χρηστοῦ ἂν εἴη εἴτε πώματος εἴτε ἄλλου, ὅτου ἐστὶν ἐπιθυμία, καὶ αἱ ἄλλαι οὕτως. Ἴσως γὰρ ἄν, ἔφη, δοκοῖ τι λέγειν ὁ ταῦτα λέγων. Ἀλλὰ μέντοι, ἦν δ' ἐγὼ, B ὅσα γ' ἐστὶ τοιαῦτα, οἷα εἶναί του, τὰ μὲν ποιὰ ἄττα ποιοῦ τινός ἐστιν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τὰ δ' αὐτὰ ἕκαστα αὐτοῦ ἑκάστου μόνον. Οὐκ ἔμαθον, ἔφη. Οὐκ ἔμαθες, ἔφην, ὅτι τὸ μεῖζον τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον τινὸς εἶναι μεῖζον; Πάνυ γε. Οὐκοῦν τοῦ ἐλάττονος; Ναί. Τὸ δέ γε πολὺ μεῖζον πολὺ ἐλάττονος. ἦ γάρ; Ναί. Ἆρ' οὖν καὶ τὸ ποτὲ μεῖζον ποτὲ ἐλάττονος καὶ τὸ ἐσόμενον μεῖζον ἐσομένου ἐλάττονος; Ἀλλὰ τί μήν; ἦ C δ' ὅς. Καὶ τὰ πλείω δὴ πρὸς τὰ ἐλάττω καὶ τὰ διπλά-

οὐδεὶς] οὐδεὶς ποτε Par. K. sec. Bip.
καὶ οὐ] καὶ σίτου καὶ οὐ Flor. L. ἀλλὰ Vind. B.
ἀλλὰ] καὶ οὐ Vind. B.
ἐπιθυμοῦσιν] ἐπιθυμοῦσι idem.
εἰ] ἡ Par. K.
εἴτε] *om.* Ang. B.
πώματος] ut supra p. 437. E. quamquam Bekkerus h. l. tacet. Sed quum ad proximum illud Par. A. Ven. C. a m. pr. „nusquam aliter" scriptum habere testatus sit, huc certe usque testimonio eius fides est habenda.
ὅτου] ὁτουοῦν Par. K. sec. Bip. Mon. B. Ang. B. Flor. RU. Stallbaumius; sine idonea ratione. εἴτε adverbii loco est.
αἱ] *om.* Amb. C.
οὕτως] οὕτω Vind. EF. Flor. ACUV.
ἂν] *om.* Vat. H. Flor. AC.
δοκοῖ] δοκεῖ Lob. Ven. B. Vat. HM. Flor. AC. et, sup. οῖ, Amb. C. δοκοίη Vind. B. δοκῇ Vat. B. Vind. D.
λέγειν ὁ ταῦτα] *om.* Vind. F. Pro λέγειν Ficinus *efficere* posuit.
B του] *om.* Ang. B. Vind. F.
ποιὰ] ποι' Ang. B. ποί' Stallbaumius Flor. R. apostrophum habere monens.
ἄττα] ἅττα Lob. Vind. BD.
αὐτοῦ] ἐκ τοῦ editi ante Astium.
μόνον] μόνου Par. K. sec. Bip. Mon. B.
οἷον τινὸς εἶναι μεῖζον] *ut semper aliquo maius exsistat* Fic.
ἦ] ἢ Vind. D. Ald. Bas. ab. In Ang. B. hoc et sedecim sequentia usque ad ἐλάττονος omissa sunt.
καὶ τὸ ἐσόμενον — ἐλάττονος;] *om.* Vind. F. καὶ τὸ ἐσόμενοι etc. Bas. a.
τὰ ἐλάττω] τοῖς ἐλάττοσιν Bas. b.
τὰ διπλάσια] τὰ *om.* Vind. F. C Ang. B. Flor. R.
πρὸς κουφότερα] καὶ κουφ. Flor. T. πρὸς τὰ κουφ. Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. L. καὶ τὰ κουφ. Amb. C.
τὰ βραδύτερα] Ita Ald. Bas. ab. Steph. et codices omnes praeter Vind. D. Par. K. et Vat. M. qui articulum omittunt, quos secuti sunt Astius, Bekkerus et Stallbaumius. Sed posito celeriorum numero quamvis infinito tardiorum numerus, quae quidem il-

σια πρὸς τὰ ἡμίσεα καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, καὶ αὖ βαρύτερα πρὸς κουφότερα καὶ θάττω πρὸς τὰ βραδύτερα, καὶ ἔτι γε τὰ θερμὰ πρὸς τὰ ψυχρὰ καὶ πάντα τὰ τούτοις ὅμοια ἆρ' οὐχ οὕτως ἔχει; Πάνυ μὲν οὖν. Τί δὲ τὰ περὶ τὰς ἐπιστήμας; οὐχ ὁ αὐτὸς τρόπος; ἐπιστήμη μὲν αὐτὴ μαθήματος αὐτοῦ ἐπιστήμη ἐστίν, ἢ ὁτουδὴ δεῖ θεῖναι τὴν ἐπιστήμην, ἐπιστήμη δέ τις καὶ ποιά τις ποιοῦ τινὸς καὶ τινός; λέγω δὲ τὸ τοιόνδε· οὐκ ἐπειδὴ οἰκίας ἐργασίας ἐπιστήμη ἐγένετο, διήνεγκε τῶν D ἄλλων ἐπιστημῶν, ὥστε οἰκοδομικὴ κληθῆναι; Τί μήν; Ἆρ' οὐ τῷ ποιά τις εἶναι, οἵα ἑτέρα οὐδεμία τῶν ἄλλων; Ναί. Οὐκοῦν ἐπειδὴ ποιοῦ τινὸς, καὶ αὐτὴ ποιά τις ἐγένετο; καὶ αἱ ἄλλαι οὕτω τέχναι τε καὶ ἐπιστῆμαι; Ἔστιν οὕτως. Τοῦτο τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, φάθι με τότε βούλεσθαι λέγειν, εἰ ἄρα νῦν ἔμαθες, ὅτι ὅσα ἐστὶν

lis tardiora sint, eo ipso, quod illorum numerum aequat, finitus cogitari potest. Itaque articulus vitiosus non videtur. Pro βραδύτερα in Lob. et Vat. M. βαρύτερα legitur, et Vind. B. quatuor priora elementa correctus exhibet.

τὰ τούτοις] τὰ om. Vind. D.

δὲ] δαὶ Par. A. Vat. H. Flor. ACV.

ὁ αὐτὸς] αὐτὸς Vat. H.

μὲν] om. Vind. F.

αὐτὴ] om. Vind. E. Amb. C. Flor. ACT. post μαθήματος habent Vind. B. Vat. M.

αὐτοῦ] αὐτ' Lob. Vind. BD. Vat. M. et a m. pr. B. Flor. L.

ἢ] om. Vind. E.

ὁτουδὴ] Ita secundum Par. A. Vind. EF. Vat. H. Flor. AV. ὅτου δὴ exhibentes scribendum putavi pro vulgato ὅτου, cui sequens δεῖ extremam syllabam eadem occasione detraxisse videtur, qua ipsum in Vind. F. per illam intercidit. Is enim ὅτου δὴ θεῖναι habet. Cf. Euthyphr. p. 11. B: τί ποτε ὂν τὸ ὅσιον εἴτε φιλεῖται ὑπὸ θεῶν εἴτε ὁτιδὴ πάσχει.

ἐπιστήμη] καὶ ἐπ. Vind. E. Flor. T.

ποιοῦ τινὸς] ποιοῦ καί τινος Flor. L. si hoc significare voluit Stallbaumius, qui lemmate non posito tantum „vitiose καί τινος" in illo scriptum esse perhibet.

τινός] τίνος Ald. Bas. ab.

τὸ τοιόνδε] τὸ om. Par. K.

οἰκίας] οἰκείας Par. AK. Lob. D Vind. B. et a m. pr. D. (a m. s. οἰκίας) Vat. BHM. Amb. C. Flor. ACLV. οὐκείας Ven. C.

ἐπιστήμη ἐγένετο] ἐγ. ἐπ. Flor. T.

οἰκοδομικὴ] οἰκομιδὴ Vat. H.

οὐ τῷ] οὖν οὕτω Lob. Vind. B. Vat. M.

οἵα] οἷα Vind. D. Ald. Bas. ab.

ποιά τις] ποῖά τις Ald. Bas. ab.

αἱ] om. Vind. E. ἂν Vind. F.

οὕτω] om. Vind. E.

τε] om. Flor. R.

οὕτως] Hoc tacite pro οὕτω repositum a Bekkero assentientibus Lob. et Vind. B. tenendum videbatur.

φάθι] Astius in sec. et tert. ed. φαθί scripsit, ut L. VI. p. 508. E. in Par. A. a m. s. et Vat. B. a m. pr. scriptum est. Mihi, ut Buttmanno I. 563. Herodiani sen-

οἷα εἶναί του, αὐτὰ μὲν μόνα αὐτῶν μόνων ἐστὶ, τῶν
E δὲ ποιῶν τινῶν ποιὰ ἄττα. καὶ οὔ τι λέγω, ὡς, οἵων
ἂν ᾖ, τοιαῦτα καὶ ἔστιν, ὡς ἄρα καὶ τῶν ὑγιεινῶν καὶ
νοσωδῶν ἡ ἐπιστήμη ὑγιεινὴ καὶ νοσώδης καὶ τῶν κα-
κῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν κακὴ καὶ ἀγαθή· ἀλλ' ἐπειδὴ οὐκ
αὐτοῦ, οὗπερ ἐπιστήμη ἐστὶν, ἐγένετο ἐπιστήμη, ἀλλὰ 453
ποιοῦ τινὸς, τοῦτο δ' ἦν ὑγιεινὸν καὶ νοσῶδες, ποιὰ
δή τις συνέβη καὶ αὐτὴ γενέσθαι, καὶ τοῦτο αὐτὴν
ἐποίησε μηκέτι ἐπιστήμην ἁπλῶς καλεῖσθαι, ἀλλὰ τοῦ
ποιοῦ τινὸς προσγενομένου ἰατρικήν. Ἔμαθον, ἔφη,

tentia magis probatur, quam Apollonii.
εἶναί του] εἶναι τούτου Vind. E. Vat. H. Flor. AC. εἶναι τοῦ Astius in tert. ed. ut supra B. quo loco Stallbaumius vulgatum tenens hic temere Astium sequitur.
μόνων] *om.* Vind. E.
τῶν] τὸ Amb. C.
ποιῶν] ποίων Vind. B.
E ποιὰ ἄττα] ποῖα ἄττα Lob. Vind. D. ποιάττα Vind. B. ποι' ἄττα Ang. B. Flor. R. ποί' ἄττα Stallbaumius.
οὔ τι] Ita Par. A. Ven. B. Mon. B. Amb. C. Vat. H. Flor. ACRTUV. ὅτι Ang. B. οὔτοι reliqui cum editis ante Bekkerum, quod iusto vehementius erat.
οἵων] οἷων Ald. Bas. ab. οἷον Vind. F. οἷον Vind. E. Amb. C. Vat. H. οἵω Vind. D.
καὶ ἔστιν] ἐστὶν Vind. D.
καὶ] *om.* Vind. E.
τῶν ὑγιεινῶν καὶ νοσωδῶν] *et aegrotantium et bene valentium* Fic. — καὶ τῶν νοσ. Par. K. sec. Bekk. Vind. D. Flor. T. (hic, ut Vind. E. νοσοδῶν.)
ἡ ἐπιστήμη] ἡ *om.* Vind. D.
τῶν ἀγαθῶν] τῶν *om.* Par. K. sec. Bekk.
οὐκ αὐτοῦ] οὐκ αὐτὴ Lob. Vind. B. Vat. M. οὗπερ τοῦ Vind. E.
οὗπερ] οὗ Par. K. sec. Bekk. *cuius absolute (scientia est)* Fic.
ποιὰ] ποία Lob. Vind. B.
συνέβη] ξυν. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stallbaumius.

τοῦ ποιοῦ] ποιοῦ Vind. D. τοῦ ποίου Ald. Bas. ab.
προσγενομένου] προσγινομένου Vind. D.
δίψος] δῖψος Par. A. et a m. pr. K. sec. Bekk. Mon. B. Ald. Bas. ab. atque ita solere codices illos testatur Bekkerus, quae ratio non improbabilis videtur.
τούτων] τοῦτο Par. K. sec. 439 Bekk.
θήσεις] θη. εἶναι Vind. E.
εἶναι] Astius in tert. ed. mavult ὄντων, quo opus non est, modo ut genitivum τούτων τῶν (τινὸς) ne ita a θήσεις statuamus pendere, ut τῶν ἐναντίων p. 437. B. a θείης et τῶν πεκεισμένων a θὲς p. 424. C. sed cum ipso verbo εἶναι construamus: οὐ θήσεις τὸ δίψος εἶναι τοῦτο, ὅπερ ἐστὶ, τούτων τῶν τινός, *sitim esse id, quod est, inter ea, s. tamquam unum eorum, quae alicuius sunt.*
ἐστὶν] ἐστι Stallbaumius.
ἔστι δὲ δήπου δίψος;] καὶ ἔστι δήπου τὸ δῖψος δῖψός του Mon. B. Flor. U. (hic ἐστὶ) quod Stallbaumius accentu nominis, quem cum Flor. U. acutum reliquit, excepto reponere et vulgatam cum Astio absurdam pronuntiare non dubitavit, quoniam quaeri non possit, an sitis revera esse dici queat. Aliquanto modestius Morgensternius δή του pro δήπου scribendum coniiciens idem efficit, ut Socrates ipse affirmet quod modo interrogaverat. Id vero parum

καί μοι δοκεῖ οὕτως ἔχειν. Τὸ δὲ δὴ δίψος, ἦν δ' ἐγώ, οὐ τούτων θήσεις τῶν τινὸς εἶναι τοῦτο, ὅπερ ἐστίν; 439 ἔστι δὲ δήπου δίψος; Ἔγωγε, ἦ δ' ὅς, πώματός γε. Οὐκοῦν ποιοῦ μέν τινος πώματος ποιόν τι καὶ δίψος; δίψος δ' οὖν αὐτὸ οὔτε πολλοῦ οὔτε ὀλίγου, οὔτε ἀγαθοῦ οὔτε κακοῦ, οὐδ' ἑνὶ λόγῳ ποιοῦ τινός, ἀλλ' αὐτοῦ πώματος μόνον αὐτὸ δίψος πέφυκε. Παντάπασι μὲν οὖν. Τοῦ διψῶντος ἄρα ἡ ψυχὴ καθόσον διψῇ, οὐκ ἄλλο τι βούλεται, ἢ πιεῖν, καὶ τούτου ὀρέγεται καὶ B ἐπὶ τοῦτο ὁρμᾷ. Δῆλον δή. Οὐκοῦν εἴ ποτέ τι αὐτὴν

probabile, vulgatum contra optimum videtur. Scilicet non dubitans Socrates, quin Glauco sitim inter τὰ τινὸς referat, haud exspectato eius assensu priori interrogationi statim alteram ipsum illud, cuius sit sitis, exquirens subiicit, qua nondum plane absoluta Glauco utrique respondet. Quod si nostratium more interpungere libeat, sic scribas: ἔστι δὲ δήπου δίψος —; Ceterum desinit h. l. Flor. L.

Ἔγωγε — δίψος;] *om.* Amb. C. ἔγωγ' etc. Vind. D.

πώματός] πόμ. editi ante Bekkerum et Stallbaumius hic et in sequentibus iterum ac tertium. Quid Stallbaumium moverit, ut his potius locis, quam p. 438. A. suos codices Bekkeri auctoritati praeferendos existimaverit, nescio. Equidem testimonium Bekkeri, de quo ibi dictum est, hic quoque secutus sum.

ποιοῦ μέν] ποιοῦμέν Ald. Bas. ab.

ποιόν] ποῖόν eaedem.

καὶ δίψος;] „Post haec verba καὶ δίψος ex quodam vet. adduntur haec, οὐ δῆτα.“ Steph. adnot. p. 20. Addenda videbantur temere Cornario Eclog. p. 99.

δίψος δ' οὖν] In editionibus ante Stephanum puncto haec a superioribus distincta Glauconi tribuuntur: Δῖψος δ' οὖν etc. Pro οὖν in Mon. B. Flor. U. et Par. K. (quem etiam Bipontini h. l. δῖψος habere significant) αὖ legitur, quod Morgensternio probatum Astius in sec. et tert. ed. et Stallbaumius receperunt et post καὶ δίψος commate posito signum interrogandi ad finem orationis Socraticae post πέφυκε transtulerunt. Mihi neutrum necessarium videtur. Socrates, postquam interrogavit, an certi cuiusdam potus certa quaedam sitis sit, ipsam quidem sitim haud dubie ipsius tantum potus esse affirmat.

οὐδ' ἑνὶ] οὐδὲ ἐν ἑνὶ Amb. C. οὐδενὶ Lob. Vind. BD. Par. A. Vat. B. Ven. C. Reliqui cum editis οὐδὲ ἑνὶ exhibent, quod auctoritate illorum deminui. οὐδὲ post οὔτε, de quo ad L. II. p. 382. E. monitum est, hoc extremum ut amplius et priora omnia complectens ab illis distinguit.

ἀλλ'] ἀλλὰ Lob. Vind. B.

αὐτοῦ] τοῦ Lob. Vind. B. Vat. M. οὖν τοῦ Vind. F. Ang. B.

αὐτὸ] αὐτοῦ Lob. Vind. B. Vat. M.

δίψος] δῖψος Ald. Bas. ab.

πέφυκε] πέφυκεν Bekkerus.

Τοῦ διψῶντος — ἑταῖρον. D] laudat Galenus l. c. L. V. p. 488: ἄρα τοῦ διψῶντος ἡ ψ. etc.

καθόσον] κ. δὴ Gal. Bas.

διψῇ] διψᾷ Vind. E.

τούτου] τοῦτο Vind. B.

καὶ] καὶ καὶ Bas. b. B

τοῦτο] τούτου Vat. B.

τι] τι ὁ λόγος Ven. B. Vind. E. Amb. C. Vat. H. Flor. ACTV.

αὐτὴν ἀνθέλκει] αὐ. καθέλκει

ἀνθέλκει διψῶσαν, ἕτερον ἄν τι ἐν αὐτῇ εἴη αὐτοῦ τοῦ διψῶντος καὶ ἄγοντος ὥσπερ θηρίον ἐπὶ τὸ πιεῖν; οὐ γὰρ δή, φαμέν, τό γε αὐτὸ τῷ αὐτῷ ἑαυτοῦ περὶ τὸ αὐτὸ ἅμα τἀναντία πράττοι. Οὐ γὰρ οὖν. Ὥσπερ γε, οἶμαι, τοῦ τοξότου οὐ καλῶς ἔχει λέγειν, ὅτι αὐτοῦ ἅμα αἱ χεῖρες τὸ τόξον ἀπωθοῦνταί τε καὶ προσέλκονται, ἀλλ' ὅτι ἄλλη μὲν ἡ ἀπωθοῦσα χείρ, ἑτέρα δὲ ἡ C *προσαγομένη. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Πότερον δὴ φῶμέν τινας ἔστιν ὅτε διψῶντας οὐκ ἐθέλειν πιεῖν; Καὶ μάλα γ', ἔφη, πολλοὺς καὶ πολλάκις. Τί οὖν, ἔφην ἐγώ, φαίη τις ἂν τούτων πέρι; οὐκ ἐνεῖναι μὲν*

Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. K. *αὐ. ἀφέλκει* Mon. B. *καθέλκει αὐτὴν* Bas. b. quam lectionem Stephanus quoque in adnot. p. 20. commemorat.

ἄν τι] *ἄν τις* Ald. Bas. ab.

θηρίον] *θηρίον* Par. A. Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C. Flor. RTV. *ab ea parte diversum, quae sitit et quasi bestia quaedam ad bibendum impellit.* Fic. Simile vitium optimorum codicum L. III. p. 391. D. deprehendimus.

πιεῖν;] In editis ante Bekkerum punctum vel colon pro signo interrogandi positum est.

φαμὲν] *φαίημεν* Gal. Bas.

τό γε αὐτὸ τῷ αὐτῷ] *τῷ γε αὐτῷ τὸ αὐτὸ* Gal. et editi ante Bekkerum tacentibus de Par. K. Bipontinis, quem Bekkerus cum reliquis omnibus alterum verborum ordinem exhibere tradit, cui meorum et Florentinorum consensus fidem facit.

ἑαυτοῦ] *τῷ ἑ.* Gal.

πράττοι] *πράττειν* Amb. C. Flor. T. Gal. Bas. *πράττει* Astius in sec. et tert. ed. et Stallbaumius. Optativus a praecedente *ἂν* ita afficitur, ut *ἀκούσαις* L. I. p. 352. E. *ἴοιεν* II. 360. C. *ψεύδοιτο* 382. D. *ἀποπέμποιμεν* III. 398. A. *εἴη* 410. B.

Οὐ γὰρ οὖν] *οὐγαροῦν* Lob.

τοῦ τοξότου] „Vide annon scribendum sit, *περὶ τοῦ τοξότου*. Alioqui dicendum fuerit omnino vacare *αὐτοῦ*: ut perinde sit acsi dictum esset *οὐ καλῶς ἔχει λέγειν ὅτι τοῦ τοξότου ἅμα αἱ χεῖρες* etc.“ Steph. adnot. p. 20. Aliter Astius in comm. genitivum partitionis absolute positum existimans, ut idem sit, quod *τοῦτο τοῦ τοξότου*. Stephani ratio posterior vero propior. *τοῦ τοξότου* ita dictum est, ut genitivus a nomine manuum ei coniungendo pendeat. Sed pro *ἅμα τὰς χεῖρας τὸ τόξον ἀπωθεῖσθαί τε καὶ προσέλκεσθαι* altera constructio recepta et *αὐτοῦ* perspicuitatis caussa repetitum est. Cf. p. 436. C: *εἴ γάρ τις λέγοι ἄνθρωπον ἑστηκότα — ὅτι ὁ αὐτὸς* etc.

αὐτοῦ ἅμα αἱ χεῖρες] *eandem sagittarii manum* Fic.

ἑτέρα] *ἄλλη* Vind. B. Sed *ἄλλος* et *ἕτερος* ab Homero et ab Atticis sibi opponuntur. Il. VIIII. 313: *ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ*. 472: *πῦρ ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσης εὐερκέος αὐλῆς, ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ*. Soph. El. 739: *τότ' ἄλλος, ἄλλοθ' ἅτερος*. Trach. 272: *τότ' ἄλλοσ' αὐτὸν ὄμμα, θἠτέρα δὲ νοῦν ἔχοντ' ἀπ' ἄκρας ἧκε*. Plat. Polit. p. 282. C: *διακριτικὴ κερκίδι μὲν ἄλλον τρόπον γιγνομένη, χερσὶ δὲ ἕτερον*.

ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν τὸ κελεῦον, ἐνεῖναι δὲ τὸ κωλῦον πιεῖν, ἄλλο ὂν καὶ κρατοῦν τοῦ κελεύοντος; Ἔμοιγε, ἔφη, δοκεῖ. Ἀρ' οὖν οὐ τὸ μὲν κωλῦον τὰ τοιαῦτα D ἐγγίγνεται, ὅταν ἐγγένηται, ἐκ λογισμοῦ, τὰ δὲ ἄγοντα καὶ ἕλκοντα διὰ παθημάτων τε καὶ νοσημάτων παραγίγνεται; Φαίνεται. Οὐ δὴ ἀλόγως, ἦν δ' ἐγώ, ἀξιώσομεν αὐτὰ διττά τε καὶ ἕτερα ἀλλήλων εἶναι, τὸ μὲν ᾧ λογίζεται, λογιστικὸν προσαγορεύοντες τῆς ψυχῆς, τὸ δὲ ᾧ ἐρᾷ τε καὶ πεινῇ καὶ διψῇ καὶ περὶ τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας ἐπτόηται, ἀλόγιστόν τε καὶ ἐπιθυμητικόν, πληρώσεών τινων καὶ ἡδονῶν ἑταῖρον. Οὔκ, ἀλλ' εἰ-

δὲ ἡ] δ' ἡ Gal.

C Πότερον] π. δὲ Ven. B. (Vind. F.) editi ante Bekkerum.

πεῖν] ποιεῖν Ald. Bas. ab.

μάλα γ'] μάλ' Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Ven. C. Par. K. Mon. B. Ang. B. Flor. RU.

κελεῦον] κελεύον Bas. ab.

ἐνεῖναι] εἶναι Gal. Bas. ἐκεῖναι Ald.

κωλῦον] κωλύον codices a me collati cum editis ante Bekkerum hic et paullo post.

πιεῖν] τοῦ π. Vind. D. ποιεῖν Ald.

καὶ κρατοῦν] τὸ κρατοῦν Gal. Bas. καὶ κρατοῦντα Amb. C.

Ἔμοιγε] ἔμοιγ' Vind. E. Ang. B. Gal.

D ἐγγίγνεται] ἐγγίν. Vind. DE. Ald. Bas. ab. Steph. Idem in Florentinis esse Stallbaumii silentium arguit. ἐγγίγνεσθαι Gal. Bas.

ἐγγένηται] Suspicor Platonem posuisse ἐγγίγνηται idque sequioris aevi more ἐγγίνηται scriptum denique librariorum errore in ἐγγένηται abisse. Quamquam enim aoristi etiam coniunctivus cum ὅταν constructus tempus indefinitum significare potest, ut Phaedr. p. 256. E: ἀλλὰ φανὸν βίον διάγοντας εὐδαιμονεῖν μετ' ἀλλήλων πορευομένους καὶ ὁμοπτέρους ἔρωτος χάριν, ὅταν γένωνται, γενέσθαι. in quibus coniunctivus haud dubie ad idem tempus spectat, quod infinitivo designatur, hoc tamen loco mutatio temporis et praeter consuetudinem, quam exempla ab Heindorfio ad Phaedri l. c. et a Stallbaumio ad Phileb. p. 87. congesta demonstrant, receptus pro praesenti aoristus de propria potius huius significatione cogitare iubet, quae tamen inepta est.

λογισμοῦ] τοῦ λ. Gal.

ἄγοντα] ἄττοντα Vind. B. Vat. M.

καὶ ἕλκοντα] καὶ om. Vind. F.

παραγίγνεται] παραγίν. Lob. Vind. BD.

τῆς ψυχῆς] τὴν ψυχὴν Vind. B. Vat. M.

τὸ δὲ] τὸ δ' Ang. B. Flor. R. Gal.

ἀλόγιστόν τε] ἀλόγιστόν τι Vind. B. Vat. M.

ἐπιθυμητικὸν] ἐπιθυμητικῶν Vat. H.

ἑταῖρον] ἕτερον Par. A. Vat. B. Idem legisse videtur Ficinus, qui Glauconem ita respondentem fecerit: *Diversa profecto: meritoque ita censebimus.*

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F.

E κότως, ἔφη, ἡγοίμεθ' ἂν οὕτως. Ταῦτα μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, δύο ἡμῖν ὡρίσθω εἴδη ἐν ψυχῇ ἐνόντα· τὸ δὲ δὴ τοῦ θυμοῦ καὶ ᾧ θυμούμεθα, πότερον τρίτον, ἢ τούτων ποτέρῳ ἂν εἴη ὁμοφυές; Ἴσως, ἔφη, τῷ ἑτέρῳ, τῷ ἐπιθυμητικῷ. Ἀλλ', ἦν δ' ἐγὼ, ποτὲ ἀκούσας τι πιστεύω τούτῳ· ὡς ἄρα Λεόντιος, ὁ Ἀγλαΐωνος, ἀνιὼν ἐκ Πειραιέως ὑπὸ τὸ βόρειον τεῖχος ἐκτὸς, αἰσθόμενος

E ἡγοίμεθ'] ἡγήμεθ' Vat. B. Vind. D.

οὕτως] Ita Lob. Vind. BDE. Flor. AU. et Bekkerus de vulgata, quae οὕτω habet, pariter atque de codicibus tacens, ut p. 438. D.

Ταῦτα — Σημαίνει γάρ, ἔφη. 440. A] laudat Galenus l. c. p. 491.

δύο] δύ' Vind. F. δύω Vat. M.

ἡμῖν] μοι Gal.

ὡρίσθω] ὁρίσθω Vind. F.

ἐν ψυχῇ] ἐν τῇ ψ. Vind. B. Amb. C. Flor. T.

τὸ δὲ δὴ] αὐτοῦ δὲ Gal. τὸ δὲ editi ante Bekkerum, tacentibus Bip.

καὶ ᾧ] ᾧ *om.* Ang. B. ante καὶ positum habet Vind. D.

ποτέρῳ] ὁποτέρῳ Mon. B. Flor. U. Editores ante Astii sec. post τρίτον interrogandi signo usi πότερος etiam extra interrogationem ut Latinorum *uterlibet* dici consuevisse non reputarunt. Cf. Heindorf. ad Theaet. p. 292.

ἂν] post εἴη Flor. R. Gal.

Ἴσως] ἴσω Vind. E.

τῷ ἑτέρῳ] τῷ δὲ ἑτ. Vind. F. τῷ δ' ἑτ. Ang. B.

τῷ ἐπιθυμητικῷ] H. l. desinit collatio codicis Amb. C.

Ἀλλ', ἦν] ἄλλην Vind. E.

πιστεύω τούτῳ] π. τοῦτο Vind. E. Ang. B. Vat. H. Flor. RT. Gal. *credo hoc* Fic. quod miror Astio in comm. praeferri posse visum. Non magis probo, quod idem in sec. ed. post τούτῳ pro colo, quod Stephanus posuerat, comma a prioribus repetiit, quo etiam Bekkerus et Stallbaumius usi sunt. ὡς ad ἀκούσας referendum est, non ad πιστεύω.

Ἀγλαΐωνος] ἀγλαΐονος cum ω super penultima Vind. E. ἀγλαίωνος Lob. Vind. B. ἀγαλλίωνος Ang. B. Vind. F. Flor. R. et in marg. C.

Πειραιέως] πειρεέως Vind. E. Πειραιῶς Bekkerus secundum unum Par. K. de quo Bip. tacent. Paullo maiori, sed ne ea quidem sufficiente auctoritate Menex. p. 243. E. eandem formam idem exhibuit ex Ven. D. Par. Z. sequente ibi cum tribus Florentinis Stallbaumio, qui h. l. vulgatum tenuit. Cf. Bremi ad Lysiae or. sel. p. 26.

βόρειον] Βόρειον Steph. Ast. pr. et sec.

τεῖχος ἐκτὸς,] Ita distinguunt Vind. B. Bekkerus et Stallbaumius. In prioribus erat τεῖχος, ἐκτὸς αἰσθ. et Ficinus: *(cum) sentiret extra* —. Pro ἐκτὸς Gal. Bas. ἐντὸς habet.

αἰσθόμενος] Hoc ex Par. A. Ang. B. Flor. R. et Galeno recepi pro αἰσθανόμενος, quod reliqui cum editis habent. Utramque scripturam repraesentat Ven. C. in quo αἰσθάμενος cum νο super ά legitur. Vulgatam minime malam esse non nego, quum nihil obstet, quo minus per omne tempus illud, quo cupiditas visendi et aversatio hominem distinebant, sensisse cadavera putetur; sed tamen priusquam alterutra eum incederet, visa illa vel olfacta ab eo esse oportebat. Itaque caussa non est, quod optimo codici refragemur. Si necessarium esset praesens, αἰσθόμενος equidem non ferrem, etsi αἰ-

νεκροὺς παρὰ τῷ δημίῳ κειμένους ἅμα μὲν ἰδεῖν ἐπιθυμοῖ, ἅμα δ' αὖ δυσχεραίνοι καὶ ἀποτρέποι ἑαυτὸν, καὶ τέως μάχοιτό τε καὶ παρακαλύπτοιτο, κρατούμενος 440 δ' οὖν ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας διελκύσας τοὺς ὀφθαλμοὺς προσδραμὼν πρὸς τοὺς νεκροὺς Ἰδοὺ ὑμῖν, ἔφη, ὦ κακοδαίμονες, ἐμπλήσθητε τοῦ καλοῦ θεάματος. Ἤκουσά, ἔφη, καὶ αὐτός. Οὗτος μέντοι, ἔφην, ὁ λόγος ση-

σθόμεθα L. X. p. 608. A. et αἰσθέσθαι alibi non damno.

νεκροὺς] ἐχθροὺς Vat. M. et, sup. νεκροὺς, Vind. B.

παρὰ τῷ δημίῳ] Ita Bekkerus secundum omnes suos in iisque Par. K. de quo tacent Bipontini, et in Galeno Kühnius pro π. τ. δημείῳ, quod cum Ald. Bas. ab. Steph. etiam post Bekkerum tenuerunt Astius et spretis Flor. RTUV. qui item δημίῳ habent, Stallbaumius. In Vind. F. δήμῳ est. Ficinus *prope littus*. δημεῖον etsi analogia non careat, tamen neque alibi legitur neque praepositioni παρὰ satis convenit. Itaque cum reliquis meis Bekkerum secutus sum.

ἐπιθυμοῖ] ἐπιθυμεῖ Vind. B. Vat. M. et in sequentibus δυσχεραίνει et ἀποτρέπει.

δ' αὖ] δὲ αὖ Vind. F. Ald. Bas. ab. δὲ Lob. Vind. BDE. Vat. B. Ven. C. Par. K. Mon. B. Flor. U. Gal.

τέως] τ. μὲν Ven. B. Vat. H. Vind. E(F. Flor. CRT.) Gal. cum editis; quod etsi ab Homero inde adverbio τέως *aliquamdiu* significanti addi a scriptoribus solet et apud Platonem Lach. p. 183. E. Lys. p. 207. A. Hipparch. 229. D. in omnibus codicibus additum legitur, tamen non ita necessarium videtur, ut tot libris et tam bonis repugnantibus servari debeat. Etenim non aliter τέως illa significatione dicitur, nisi ut tempus, ad quod usque actio quaedam pertinuerit, per aliam actionem, cuius initium illi finem attulerit, definitum cogitetur. Sic h. l. Leontius eo usque repugnasse cupiditati dicitur, quoad victus succumberet. Sed alteram illam actionem, quam utique adesse et priori opponi necesse est, etiam praesignificari et particula μὲν ut opponendam ante ostendi non magis videtur necesse esse, quam in aliis enuntiationibus bipartitis, quarum posterior pars priori per δὲ opposita est. Similiter ubi proprie dicitur τέως et tempus antea significatum demonstrat, *usque eo*, quoniam fere deest altera actio, quae possit opponi, non solet μὲν adiunctum habere; et tamen Plato Phaedon. p. 117. C. recte scripsit: καὶ ἡμῶν οἱ πολλοὶ τέως μὲν ἐπιεικῶς οἷοί τε ἦσαν κατέχειν τὸ μὴ δακρύειν, ὡς δὲ εἴδομεν πίνοντά τε καὶ πεπωκότα, οὐκέτι. qui locus docet particulae usum non ex adverbii significatione pendere. Neque grammatici videntur h. l. particulam desideraturi fuisse. Cf. Timaei lex. p. 256.

μάχοιτό τε] μάχοι τότε Ald.

δ' οὖν] δ' αὖ Gal. Bas. Ast. 440 sec. et tert. Cf. p. 439. A.

ὑμῖν] ὑμεῖς Mon. B. Flor. U. ἡμῖν Bas. ab.

ὦ] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. K. Mon. B.

καλοῦ] κακοῦ Gal.

Οὗτος] οὕτως cum ο super ω Lob. Vind. D. Vat. M. Sed in Vind. D. circumflexus pro acuto, in Lob. uterque accentus penultimae impositus. *Itaque (sermo testatur)* Fic.

μαίνει τὴν ὀργὴν πολεμεῖν ἐνίοτε ταῖς ἐπιθυμίαις ὡς ἄλλο ὂν ἄλλῳ. Σημαίνει γάρ, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ ἄλλοθι, ἔφην, πολλαχοῦ αἰσθανόμεθα, ὅταν βιάζωνταί
B τινα παρὰ τὸν λογισμὸν ἐπιθυμίαι, λοιδοροῦντά τε αὑτὸν καὶ θυμούμενον τῷ βιαζομένῳ ἐν αὑτῷ, καὶ ὥσπερ δυοῖν στασιαζόντοιν ξύμμαχον τῷ λόγῳ γιγνόμενον τὸν θυμὸν τοῦ τοιούτου; ταῖς δ' ἐπιθυμίαις αὐτὸν κοινωνήσαντα αἱροῦντος λόγου μὴ δεῖν ἀντιπράττειν, οἶμαί σε οὐκ ἂν φάναι γενομένου ποτὲ ἐν σεαυτῷ τοῦ τοιού-

τὴν ὀργὴν] τὴν ἀρχὴν Par. K. sec. Bekk. τὸν θυμὸν Mon. B. Flor. U. Bekkerus, Stallbaumius et in tert. ed. Astius, non reputantes τὴν ὀργὴν sic se habere ad τὸν θυμὸν, ut τὰς ἐπιθυμίας ad τὸ ἐπιθυμητικὸν, atque ex effectorum diversitate diversa efficientia esse concludendum relinqui. Vulgatam tuetur Galenus etiam in explicatione p. 503, 6.

πολεμεῖν] χαλεπαίνειν καὶ πολεμεῖν Gal.

ἄλλο] ἄλλοτε Mon. B.

ὂν] ὢν Ven. B. Ald. Bas. ab.

Οὐκοῦν — Δία, ἔφη. B] laudat Galenus l. c. p. 494. Οὐκοῦν cum tribus sequentibus om. Vat. M. cum tertio et quarto Vind. B.

ἔφην] ἔφη Lob.

πολλαχοῦ] πολλάκις Gal.

αἰσθανόμεθα] ante πολλαχοῦ Vind. B. αἰσθάνομαι Vind. D.

βιάζωνταί] ἐκβιάζωνταί Vind. D. Flor. V.

B αὑτὸν] Ita Vind. B. et Bekkerus cum Stallbaumio tacens. αὐτὸν reliqui mei et editi ante Bekkerum. ipsum sese Fic.

αὑτῷ] αὐ. Lob. Vind. BD. ἑαυ. Gal.

στασιαζόντοιν] στασιαζόντων Galeni ed. Ald.

ξύμμαχον] συμμ. eadem.

γιγνόμενον] γενόμενον Par. K. sec. Bekk.

κοινωνήσαντα] κοινωνήσοντα Lob. Vind. B. Flor. V. Vat. HM. et, medio verbo sup. ουν, B. κοινωνήσαντος Galeni ed. Ald. — αὐτὸν sc. τὸν θυμὸν, non sὲ, quo errore ductus scholiastes perverse haec interpretatus est.

αἱροῦντος] ἐροῦντος cum αἱ super ἐ Vat. B. In Lob. Vind. D. syllabae αἱ superscriptum est ἐ. αἱροῦντες Vind. F. Flor. R. αἱροῦντα Galeni ed. Ald.

λόγου] λόγοι Flor. R. et a m. s. Vind. F. (a m. pr. λόγου).

μὴ δεῖν] μηδεῖν Vind. E. μηδὲν Ven. BC. Flor. RT. Gal. editi ante Bekkerum tacentibus Bip. et Astius.

ἀντιπράττειν] ἄν τι πράττειν Mon. B. et a m. pr. Flor. U. Bekkerus. Scilicet ratio semper vetat sibi contraria facere. Quomodo igitur ira tum, quum ratio illud vetet, a partibus cupiditatum stare negatur, quasi ratio nonnunquam id non vetet? Sic ἀντιπράττειν non magis, quam μηδὲν, ferri posse et illud requiri videtur, quod in Galeni ed. Ald. legitur, μὴ δεῖν τι πράττειν. Sed quum codices omnes ἀντιπράττειν habeant, particulae ἂν autem nullus hic locus sit, ἀντιπράττειν tenendum et ad singularem aliquam actionem referendum est, quam ratio suscipere eaque in re sibi repugnare prohibeat, quasi dictum sit: μὴ δεῖν τι πράττειν καὶ τοῦτο δρῶντα ἀντιπράττειν. Sensum, quem Stallbaumius non assecutus est, Ficinus omnino bene declaravit: *ratione autem imperante non esse sibi contradicendum, iram cupiditatibus coniunctam obsistere illi,*

του αἰσθέσθαι, οἶμαι δ' οὐδ' ἐν ἄλλῳ. Οὐ μὰ τὸν Δία, ἔφη. Τί δέ; ἦν δ' ἐγώ· ὅταν τις οἴηται ἀδικεῖν, C οὐχ ὅσῳ ἂν γενναιότερος ᾖ, τοσούτῳ ἧττον δύναται ὀργίζεσθαι καὶ πεινῶν καὶ ῥιγῶν καὶ ἄλλο ὁτιοῦν τῶν τοιούτων πάσχων ὑπ' ἐκείνου, ὃν ἂν οἴηται δικαίως ταῦτα δρᾷν, καί, ὃ λέγω, οὐκ ἐθέλει πρὸς τοῦτον αὐτοῦ ἐγείρεσθαι ὁ θυμός; Ἀληθῆ, ἔφη. Τί δέ; ὅταν ἀδικεῖσθαί τις ἡγῆται, οὐκ ἐν τούτῳ ζεῖ τε καὶ χαλεπαίνει καὶ ξυμμαχεῖ τῷ δοκοῦντι δικαίῳ καὶ διὰ τὸ

arbitror te nunquam vel in te ipso vel in alio tale persensisse.

οἶμαί σε] οἶμαι δέ σε Ven. B. et a m. s. Vat. B. cum editis ante Astii sec. in quibus post ἀντικράττειν vel punctum, ut in Ald. Bas. ab. vel signum interrogandi, ut apud Steph. et ipsius Astii in pr. ed. positum est. Sed in comm. Astius recte secundum Ficinum κοινωνήσαντα cum his construendum et post ἀντικράττειν commate tantum interpungendum esse monuit: illud non animadvertit, post φάναι institutam orationis formam mutari et illato genitivo γενομένου τοῦ τοιούτου effici, ut accusativi αὐτὸν κοινωνήσαντα ratio non amplius constet. Ceterum Galeno Kühnius et particulam δὲ in Ald. et Bas. omissam et maiorem post ἀντικράττειν interpunctionem ex antiquis Platonis editionibus impertivit.

φάναι] φᾶναι Vind. D.
γενομένου] γενόμενον Vind. F. a m. s.
ποτὲ] ποτ' Gal.
σεαυτῷ] ἑαυ. Lob. Vind. BDF. Ven. C. Par. K. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRTV. Galeni ed. Ald. αὐτῷ, praeposito int. vers. super vacuo spatio σε, Vat. B.
τοῦ] om. Gal.

αἰσθέσθαι] αἴσθεσθαι Par. A. Vat. B. Ven. C. Bas. b. αἴδεσθαι Vind. D. ἔσεσθαι Lob. Vind. B. Vat. M. ἐσθέσθαι Vat. H. Aoristus h. l. necessarius est.

οὐδ' ἐν] οὐδὲν Vind. D. οὐδενὶ Vind. F.
Οὐ] οὗ Vind. B. Ald. Bas. a. Gal. Ald. Οὖ Bas. b.
Δία] δι' Vind. F. Ang. B.
Τί δέ; — πραϋνθῇ; D] habet Galenus l. c. p. 496.
δέ] δαί Par. A.
ἧττον] om. Vind. D. C
αὐτοῦ] αὐτὸν Par. K. Mon. B. Flor. U.
δέ] δαί Par. A.
ἀδικεῖσθαί] ἀδικῆταί, a m. s. ἀδικῆσθαί, Vind. D.
ἡγῆται] ἡγεῖται Galeni ed. Ald.
τούτῳ] τούτοις Par. K.
ζεῖ τε] ζητεῖ Vind. F. ζητεῖ τε Par. AK. sec. Bekk. Lob. Vind. BD. Vat. BHM. Ven. C. Ang. B. Flor. ACRTV. ζῇ τε, a m. s. ξεῖ τε, Vind. E. Galeni ed. Ald. pro his duobus et quatuor sequentibus exhibet ζητεῖται καὶ χαλεπαίνειν καὶ συμμαχεῖν, sed ipsum legisse ζεῖ ex eius explicatione p. 498, 15. intelligitur: ἐπειδὰν δ' ὑπὸ μηδενὸς ἀδικεῖσθαι δοξάζῃ τὸ λογιστικόν, οὐδ' ὁ θυμὸς ἀναζεῖ τηνικαῦτα, κἂν ὅτι μάλιστα κολάζηται τὸ σῶμα δικαίως ὑπό τινος ἢ ῥιγοῦν ἢ πεινῆν ἢ διψῆν ἀναγκαζόμενον. Itaque Kühnius recte etiam h. l. ζεῖ τε καὶ χαλεπαίνει καὶ συμμαχεῖ edidit.

καὶ διὰ τὸ πεινῆν καὶ διὰ τὸ ῥιγοῦν] καὶ διὰ τὸ ῥιγοῦν καὶ πεινῆν Bas. b. καὶ διὰ τοῦ π. καὶ διὰ τοῦ ῥ. Mon. B. Flor. U. quam lectionem Stallbaumius in textum recepit et paul-

D πεινῇν καὶ διὰ τὸ ῥιγοῦν καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα πάσχειν, καὶ ὑπομένων νικᾷ καὶ οὐ λήγει τῶν γενναίων, πρὶν ἂν ἢ διαπράξηται ἢ τελευτήσῃ ἢ ὥσπερ κύων ὑπὸ νομέως ὑπὸ τοῦ λόγου, τοῦ παρ' αὐτῷ, ἀνακληθεὶς πραϋνθῇ; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, ἔοικε τούτῳ, ᾧ λέγεις·

lo post secundum idem par codicum πάσχων pro πάσχειν scripsit et particulam καὶ ante ὑπομένων omisit, quae Bekkero teste etiam in Par. K. omissa est. In ceteris codicibus et in Galeno Aldi καὶ non ante, sed post ὑπομένων legitur, excepto Ven. B. qui cum Ald. reliquisque editionibus consentit, et Vind. F. in quo utroque loco καὶ exstare videtur. Ceterum in Vind. B. verbi πάσχειν littera extrema puncto, quod Bekkeri aciem fugit, veluti spuria subnotata est, pro νικᾷ et λήγει Gal. Aldi νικᾶν et λήγειν exhibet, denique a superioribus haec in Ald. Bas. ab. puncto post δοκοῦντι δικαίῳ posito, in Steph. signo interrogandi, in Astii pr. et sec. et a Stallbaumio commate, in Bekkeri et tertia Astii ed. nulla interpunctione distinguuntur. Ficinus totum locum ita interpretatus est: *Quid autem? quando iniuriam se pati quis putat, nonne tunc satagat et saevit et auxilium praestat ei, quod iustum videtur, famem, frigus et cetera talia tolerans? et ad victoriam contendit, neque a generoso opere cessat prius quam vel transegerit vel obierit, vel tanquam canis a pastore, ita denique revocatus ab ea, quae in ipso est ratione mitescat?* Iam quod ad prima attinet, si verbis πεινῇν et ῥιγοῦν caussam et incitamentum effervescentis irae contineri statuimus, haud dubie accusativum probare et verba καὶ διὰ τὸ πεινῇν καὶ διὰ τὸ ῥιγοῦν ad antecedentia, praecipue ad ζεῖ τε καὶ χαλεπαίνει, sc. ὁ θυμός, referre debemus, nulla post δικαίῳ distinctione facta; genitivus autem ad sequentia relatus, id quod deleta particula καὶ fieri necesse est, et cum verbo νικᾷ constructus aut fame, frigore, reliquis pervicaciam vel victoriam parari, aut per ea (ut p. 442. C. διά τε λυπῶν καὶ ἡδονῶν dicitur) continuari ac perseverari constantiam significabit, quorum prius absurdum, posterius supervacaneum est. In his igitur codices cum optima ratione consentientes habemus. Sed in extremis, nisi aut exigua paucorum librorum auctoritate verbum πάσχειν mutare et simul inscite haec et contra exemplum in prioribus illis καὶ πεινῶν καὶ ῥιγῶν καὶ ἄλλο ὁτιοῦν τῶν τοιούτων πάσχων ab ipso scriptore propositum divellere, aut verbum ὑπομένων otiosum et insuper νικᾷ ineptum reddere volumus, vulgatam unius Ven. B. testimonio fultam tenere cogimur: καὶ ὑπομένων νικᾷ, in qua νικᾷ non de victoria obsistendo reportata, sed de perseverantia obsistentis, qui in repugnandi et sustinendi consilio usque perstat et a proposito demoveri nequit, intelligendum est. Eundem codicem etiam infra (E) vel solum vel paene solum reliquis anteponere debebimus.

D πρὶν ἂν] *om.* Flor. V.

ἢ τελευτήσῃ] ἡ τελευτὴ Gal. Aldi.

ὑπὸ νομέως] *om.* Bas. b.

αὐτῷ] αὑ. Bekkerus, Stallbaumius et in tert. ed. Astius, ut sensus sit: ὑπὸ τοῦ λόγου, ὃν ὁ θυμὸς παρ' αὑτῷ ἔχει. Sed vulgatum simplicius et melius est: τοῦ παρ' αὐτῷ ὄντος.

ἀνακληθεὶς] ἀνακηθεὶς Ang. B. ἀνακλιθεὶς Gal. ἀνακλινθεὶς editi ante Astium.

ἔοικε] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

τούτῳ] τοῦτο iidem.

καίτοι γε ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει τοὺς ἐπικούρους ὥσπερ κύνας ἐθέμεθα ὑπηκόους τῶν ἀρχόντων ὥσπερ ποιμένων πόλεως. Καλῶς γὰρ, ἦν δ' ἐγὼ, νοεῖς ὃ βούλομαι λέγειν. ἀλλ' εἰ πρὸς τούτῳ καὶ τόδε ἐνθυμῇ. Τὸ E ποῖον; Ὅτι τοὐναντίον, ἢ ἀρτίως, ἡμῖν φαίνεται περὶ

ᾧ] ὃ Vind. E. et a m. s. B. (a m. pr. ὧ) τῷ Ald. Bas. a.

καίτοι γε] καὶ τοῦτό γε Flor. U. γε Vind. E. int. vers. habet.

γὰρ] *om.* Vind. E.

ἀλλ' εἰ] Ita omnes codices praeter Flor. R. qui ἀλλ' οὖν habet, quod ipsum ex ἀλλ' εἰ ortum videtur. Cf. Bast. ad Greg. Cor. p. 112. Sed Astius in sec. ed. ex coniectura scripsit ἀλλ' ἦ, idque receperunt Bekkerus et Stallbaumius, quos tamen ambos, certe alterum ad L. II. p. 369. A. εἰ in recta interrogatione tolerare vidimus, assentientibus tum antiquioribus grammaticis, Vigero, Hoogeveenio aliisque, tum Matthiaeo in prima grammaticae editione p. 895. ubi locis Homeri Od. I. 158. (Ξεῖνε φίλ', εἰ καί μοι νεμεσήσεαι, ὅττι κεν εἴπω;) et Platonis Civ. L. V. p. 478. C. (Εἰ δ' ἀμφοῖν μεταξὺ κεῖται;) et Amat. p. 133. B. (εἰ δοκεῖ σοι οἷόν τε εἶναι —;) ad eam rem utitur. In secunda vero editione p. 1253. omisso Homeri loco Platonis neutrum in codicibus ita scriptum ostendens, ut illam opinionem confirment, ab ea recessit et εἰ non nisi oblique, ut dicunt, interrogare statuit. Ac verba quidem L. V. Bekkerus recte secundum codices in Ἐντὸς δ' ἀμφοῖν κεῖται; mutavit et in Amat. pro εἰ cum optimis et plurimis ἦ scripsit, quod ipsum Wolfius in Homero exhibens subtraxisse Matthiaeo eam auctoritatem videtur. Sed in codice Harleiano legitur εἰ, idque ego et ibi posse et hic debere servari censeo. Quemadmodum enim ἵνα, ὅπως, μὴ et ipsum εἰ si significans satis constat elliptice, ut verbum subaudiretur, dici onsuevisse, eodem modo in interrogatione nihil impediebat, quo minus verbo interrogandi vel dubitandi omisso εἰ, quod *an* significaret, poneretur, atque ita interrogatio ipsa non recta, sed rectae similis fieret. Vulgaris autem et plena dictio quibus quasi gradibus deinceps contracta fuerit, horum collatione locorum intelligi poterit. Integra locutio est L. I. p. 349. B: ἀλλ' οὐ τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, ἐρωτῶ, ἀλλ' εἰ τοῦ μὲν δικαίου μὴ ἀξιοῖ πλέον ἔχειν μηδὲ βούλεται ὁ δίκαιος, τοῦ δὲ ἀδίκου. Propius ad ellipsin vergunt haec Philebi p. 39. C: Εἰ δὴ ταῦτ' ὀρθῶς εἰρήκαμεν, ἔτι καὶ τόδε ἐπὶ τούτοις σκεψώμεθα. Πρ. Τὸ ποῖον; Σω. Εἰ περὶ μὲν τῶν ὄντων καὶ τῶν γεγονότων ταῦθ' ἡμῖν οὕτω πάσχειν ἀναγκαῖον, περὶ δὲ τῶν μελλόντων οὔ. Πρ. Περὶ ἁπάντων μὲν οὖν τῶν χρόνων ὡσαύτως. Ipsam denique ellipsin habes Leg. L. V. p. 744. A. τοῦτ' οὖν δὴ πολλάκις ἐπισημαίνεσθαι χρὴ τὸν νομοθέτην· τί τε βούλομαι; καὶ, εἴ μοι ξυμβαίνει τοῦτο, ἢ καὶ ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ. καὶ οὕτω τάχ' ἂν ἴσως ἐκ τῆς νομοθεσίας αὐτός τε ἐκβαίνοι καὶ τοὺς ἄλλους ἀπαλλάττοι, κατ' ἄλλον δὲ τρόπον οὐδ' ἂν ἕνα ποτέ. Itaque et nostro loco εἰ cum editis ante Astium, sed sublato post ἐνθυμῇ interrogandi, quod in illis est, signo, tenui et in verbis Homeri cum eadem interpunctione teneri posse statuo; nam sine ellipsi pro ἆρα seu ἦ in recta interrogatione, cuius etiam signum apponi debeat, sequiori demum aevo usurpatum videtur in populari sermone, qualis est Lucae evangelistae cap. 13, 23: εἶπε δέ τις αὐτῷ· κύριε, εἰ ὀλίγοι οἱ σωζόμενοι; aliisque novi testamenti locis.

τούτῳ καὶ τόδε ἐνθυμῇ] τοῦ

τοῦ θυμοειδοῦς. τότε μὲν γὰρ ἐπιθυμητικόν τι αὐτὸ ᾠόμεθα εἶναι, νῦν δὲ πολλοῦ δεῖν φαμέν, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον αὐτὸ ἐν τῇ τῆς ψυχῆς στάσει τίθεσθαι τὰ ὅπλα πρὸς τοῦ λογιστικοῦ. Παντάπασιν, ἔφη. Ἆρ' οὖν ἕτερον ὂν καὶ τούτου, ἢ λογιστικοῦ τι εἶδος, ὥστε μὴ τρία, ἀλλὰ δύο εἴδη εἶναι ἐν ψυχῇ, λογιστικὸν καὶ ἐπιθυμητικόν; ἢ καθάπερ ἐν τῇ πόλει ξυνεῖχεν αὐτὴν τρία ὄν- 441 τα γένη, χρηματιστικόν, ἐπικουρικόν, βουλευτικόν, οὕτω καὶ ἐν ψυχῇ τρίτον τοῦτό ἐστι τὸ θυμοειδές, ἐπίκουρον ὂν τῷ λογιστικῷ φύσει, ἐὰν μὴ ὑπὸ κακῆς τροφῆς διαφθαρῇ; Ἀνάγκη, ἔφη, τρίτον. Ναί, ἦν δ' ἐγώ, ἄν γε τοῦ λογιστικοῦ ἄλλο τι φανῇ, ὥσπερ τοῦ ἐπιθυμητικοῦ ἐφάνη ἕτερον ὄν. Ἀλλ' οὐ χαλεπόν, ἔφη, φα-

το διενθυμοῦ Flor. R. τοῦτο δὲ ἐνθυμῇ Vind. F. Pro τόδε Vind. D. τόγε, pro ἐνθυμῇ Lob. Vind. B. Vat. M. ἐνθυμηθῇ, recentiores ἐνθυμεῖ habent.

E αὐτὸ] αὐτοὶ Par. A. Ven. C. δεῖν] δεῖ Lob. Vind. B. Vat. M.

πρὸς τοῦ λογιστικοῦ] πρὸς τῷ λογιστικῷ Mon. B. et a m. s. Flor. U. Reliqui codices πρὸς τὸ λογιστικὸν exhibent, excepto Ven. B. qui cum editis genitivum tuetur unice h. l. aptum. Cf. Matthiae gramm. p. 1178. Koen. ad Gregor. Cor. p. 106. Nostro similem dictionem Luciani in Demosthenis encomio c. 4. πρὸς Ὁμήρου τετάχθαι notavit Lehmannus T. II. p. 355.

Ἆρ' οὖν — ἐπιθυμητικόν;] laudat Galenus l. c. L. VI. p. 517.

τούτου] τοῦτο Par. AK. sec. Bekk. Lob. Vind. BDE. Ven. C. Mon. B. Vat. HM. et a m. pr. B. Flor. ACUV. quod ferri nequit.

τι] om. Par. A.
εἶναι] δύο εἶναι Ven. C.

ἐν ψυχῇ] ἐν τῇ ψ. Ven. B. Vat. H. Gal. editi ante Bekkerum.

λογιστικὸν] λογικὸν Vind. F. Ang. B. λογιστικόν τε Gal.
ἢ καθάπερ — διαφθαρῇ; 441. A] laudat Galenus l. c. L. V. p. 499. in quo Kühnius εἰ pro ἢ edidit.

ξυνεῖχεν] συνῆχεν Galenus Aldi et Bas. συνεῖχεν Kühn.

ὄντα] post γένη Flor. V.

ἐπικουρικὸν] ἐπικουρητικὸν 441 Par. A. Gal. quod ferri potest. Cf. Lobeckius ad Phryn. p. 520.

ἐν ψυχῇ] ἐν τῇ ψ. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τρίτον] post τοῦτο Gal.
διαφθαρῇ] φθαρῇ Vind. D. Flor. V. διαφθείρηται Gal. Aldi et Bas.

ἔφη] ἔχειν Vind. D.
ἄν γε] ἄν τε Par. K. sec. Bip. Vind. E. Idem Bekkerus in Vind. B. legi tradit, in quo clare exstat ἄν γε, et de Par. K. tacet. Itaque signum Vindobonensis libri perperam pro Parisiensi positum videtur.

φανῆναι] φᾶναι Par. K.

καὶ γὰρ — θυμουμένῳ. C] habet Galenus l. c. p. 500.

τοῦτό γε] τοῦτό γ' Ang. B. Flor. RU. Gal. Stallbaumius.

ἴδοι] ἤδη Gal. Aldi et Bas.

ὅτι] *qui* (pueruli) Fic.
εὐθὺς] om. Vind. D.

νῆναι. καὶ γὰρ ἐν τοῖς παιδίοις τοῦτό γε ἄν τις ἴδοι, ὅτι θυμοῦ μὲν εὐθὺς γενόμενα μεστά ἐστι, λογισμοῦ δ' ἔνιοι μὲν ἔμοιγε δοκοῦσιν οὐδέποτε μεταλαμβάνειν, B
454 οἱ δὲ πολλοὶ ὀψέ ποτε. Ναὶ μὰ Δί', ἦν δ' ἐγώ, καλῶς γε εἶπες. ἔτι δὲ ἐν τοῖς θηρίοις ἄν τις ἴδοι ὃ λέγεις, ὅτι οὕτως ἔχει· πρὸς δὲ τούτοις καὶ ὃ ἄνω που ἐκεῖ εἴπομεν, τὸ τοῦ Ὁμήρου μαρτυρήσει, τὸ Στῆθος δὲ πλήξας κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ. ἐνταῦθα γὰρ δὴ σαφῶς ὡς ἕτερον ἑτέρῳ ἐπιπλῆττον πεποίηκεν Ὅμηρος τὸ ἀναλογισάμενον περὶ τοῦ βελτίονός τε καὶ χείρονος τῷ C ἀλογίστως θυμουμένῳ. Κομιδῇ, ἔφη, ὀρθῶς λέγεις. Ταῦτα μὲν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, μόγις διανενεύκαμεν, καὶ ἡμῖν ἐπιεικῶς ὁμολογεῖται τὰ αὐτὰ μὲν ἐν πόλει, τὰ

μεστά] μεστά γέ Mon. B. Flor. U.
ἐστι] ἐστιν Flor. AC.
δ' ἔνιοι] δὲ ἔ. Flor. UV.
B μεταλαμβάνειν — ποτε] *om.* Galeni ed. Ald.

Δί'] δία Flor. U. Gal. Aldi.
καλῶς γε] γε *om.* Gal. Aldi et Bas.
εἶπες] εἶπας Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ἔτι] ὅτι Lob. Vind. B. Vat. M.
δὲ] δ' iidem et Vind. D. Flor. U. Gal. Kühn. γ' Par. K. Gal. Aldi et Bas.

θηρίοις] θυρίοις Bas. ab.
λέγεις] λέγω Gal. Aldi et Bas.

ἐκεῖ] *om.* Gal. Aldi. Designatur ea superiorum sermonum pars, qua Homeri carmina ex instituto percensebantur. V. L. III. p. 390. D.

τοῦ] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

μαρτυρήσει] μαρτυρίσῃς Gal. Aldi. μαρτυρήσῃς Bas.

τὸ Στῆθος δὲ] Τὸ στῆθος δὲ Ald. Bas. ab. τὸ δὲ στῆθος Vind. E. Vat. H.

ἠνίπαπε] ἠνείπαπε Flor. T. Gal. Aldi et Bas.

μύθῳ] θύμῳ Gal. Aldi et Bas. — *Pectora castigans monitis affatur acerbis: perpetere, o cor; nam tu longe alias graviora tulisti.* Fic.

ἀναλογισάμενον] ἀναλογισόμενον Gal. Aldi.
C τοῦ] *om.* Gal.
τε] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ἀλογίστως] ἀναλογίστως Vind. E. ἀλογίστῳ Gal. Aldi. ἀλογίστῳ Bas. et p. 501. in horum explicatione, ubi Aldus ἀναλογισάμενον et cum Bas. et Kühnio τοῦ βελτίονος habet, etiam Kühnius. ἀλογίστῳ ibi quoque Aldus.
ἔφη] ἔφην Vind. F. Ang. B.

Ταῦτα μὲν ἄρα — ἀποκνητέον. 445. B] excerpsit Stobaeus serm. VIIII. p. 116. Sed in eius cod. A. haec priora usque ad Οὐδέν ἄν, ἔφη. 443. A. non leguntur.

μόγις] μόλις Stobaei cod. N.

διανενεύκαμεν] διανενέγκαμεν Bas. b. *In his itaque vix tandem consensimus* Fic. qui a νεύειν duxisse videtur. Timaeus lex. p. 79: διανενεύκαμεν · ἐπεραιώθημεν. Cf. Ruhnkenius.

ὁμολογεῖται] ὡμολόγηται Par. K. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U. Stob. *constitit* Fic.

τὰ αὐτὰ — τὰ αὐτὰ] ταῦτα — ταῦτα Stob. Trinc. Gesn. ταυτὰ — ταυτὰ Gaisf.

αὐτὰ δ' ἐν ἑνὸς ἑκάστου τῇ ψυχῇ γένη ἐνεῖναι καὶ ἴσα τὸν ἀριθμόν. Ἔστι ταῦτα. Οὐκοῦν ἐκεῖνό γε ἤδη ἀναγκαῖον, ὥς πόλις ἦν σοφὴ καὶ ᾧ, οὕτω καὶ τὸν ἰδιώτην καὶ τούτῳ σοφὸν εἶναι; Τί μήν; Καὶ ᾧ δὴ ἀν-
D δρεῖος ἰδιώτης καὶ ὥς, τούτῳ καὶ πόλιν ἀνδρείαν καὶ οὕτω, καὶ τἄλλα πάντα πρὸς ἀρετὴν ὡσαύτως ἀμφότερα ἔχειν. Ἀνάγκη. Καὶ δίκαιον δή, ὦ Γλαύκων, οἶ-

δ' ἐν] δὲ ἐν Vind. BD. Stob.
ἑνὸς ἑκάστου] Ita Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. B. Mon. B. Flor. TU. ἑνὶ ἑκάστου Par. AK. Ven. C. Flor. V. Stob. et a m. pr. Vind. F. ἑνὶ ἑκάστῳ Ang. B. Vat. H. (Flor. ACR.) Vind. E. et a m. s. F. cum editis ante Astii sec. *cuiusque* Fic. Vulgata ante Astii sec. lectio non absurda, sed ideo minus commoda erat, quod civitati item ut singulari homini ψυχὴ tributa videri poterat.

τῇ ψυχῇ] τῇ *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. K. Mon. B. Flor. U. Astius in tert. ed. et Stallbaumius.
γένη] γένει Vind. D. Vat. H. Par. A. a m. s. Stob. Gesn.
ἴσα] ἶσα Lob.

ὥς] Ita cum Lob. scripsi pro vulgato ὡς, quia eadem h. l. atque paullo post in fine commatis ante τούτῳ καὶ πόλιν vis et significatio particulae est; quae res quantopere Stephanum fefellerit, mox videbimus. In Vind. B. Vat. M. ὧ legitur.

καὶ ᾧ, οὕτω] Pro ᾧ Vind. B. correctus ὥς (non ὡς, ut Bekkerus scribit) exhibet. In Ald. Bas. ab. comma non post verba καὶ ᾧ, sed ante ea positum est, quam interpunctionem etiam Stephanus sequens, simul illud ὡς ante πόλις pro ὅτι accipiens et ad ἐκεῖνο referens, non potuit non a sensu huius loci aberrare. Itaque in adnot. p. 20. „Pro οὕτω“ inquit „scribendum puto αὕτη, aut αὐτή: (sed οὕτω vicinius est illi αὕτη) et ante τούτῳ expungendam particulam καί: ut legatur ita hic locus, καὶ ᾧ αὕτη, καὶ τὸν ἰδιώτην τούτῳ σοφὸν εἶναι. Intellige autem καὶ ᾧ αὕτη ἦν σοφή.. alioqui, iungendo cum εἶναι, accusativo esset opus.“ (Sc. ταύτην.)

καὶ τούτῳ] *om.* Vind. E. καὶ τοῦτο Stob. Trinc.
εἶναι;] εἶναι. Ald. Steph.
ἀνδρεῖος] ἀνδρεῖον Stob. Trinc.
ἰδιώτης καὶ ὥς,] ἰδιώτης, καὶ ὥς Ald. Bas. ab. ἰδιώτης, καὶ ὡς, Steph. ὥς pro ὡς Astius in sec. restituit, atque ita in Lob. Vind. B. scriptum inveni.

τούτῳ] τοῦτο Stob. cod. B.
ἀνδρείαν] καὶ ἀ. Par. A. Ven. C. Vat. H. Flor. ACV. quod etsi prorsus ineptum non dixerim, tamen rectius abest et ex vicinia irrepsisse videtur. Post ἀνδρείαν in Ald. Bas. ab. comma, in Steph. et Astii prima colon, deinde post οὕτω nulla interpunctio est, quod vitium Astius in comm. correxit. D

οὕτω] οὕτως Lob. Vind. DE. οὕτῷ Ald.
τἄλλα] τ' ἄλλα Vind. E. τᾶλλα Lob. τἆλλα Steph. et reliqui codices a me visi.

ἔχειν.] ἔχειν; Stob. Gaisf. quod propter δὴ initio huius orationis positum minus placet.
δή] δὴ ἔφη Stob. cod. N. Trinc.

οἶμαι] post φήσομεν Vind. B.
ἄνδρα] *om.* Vind. E.
εἶναι] ·ναί Vind. B.
ᾧπερ] ὥσπερ Ang. B. Flor. AR. Stob. Trinc.
δικαία.] δικαία; Stob. Trinc. Gaisf.

μαι, φήσομεν ἄνδρα εἶναι τῷ αὐτῷ τρόπῳ, ᾧπερ καὶ πόλις ἦν δικαία. Καὶ τοῦτο πᾶσα ἀνάγκη. Ἀλλ' οὔ πη μὴν τοῦτο ἐπιλελήσμεθα, ὅτι ἐκείνη γε τῷ τὸ ἑαυτοῦ ἕκαστον ἐν αὐτῇ πράττειν τριῶν ὄντων γενῶν δικαία ἦν. Οὔ μοι δοκοῦμεν, ἔφη, ἐπιλελῆσθαι. Μνημονευτέον ἄρα ἡμῖν, ὅτι καὶ ἡμῶν ἕκαστος, ὅτου ἂν τὰ αὐτοῦ ἕκαστον τῶν ἐν αὐτῷ πράττῃ, οὗτος δίκαιός E

τοῦτο] τούτω Vat. H. Flor. ACV.

οὔ πη] οὔ πω Vind. F. Ang. B. Mon. B. Flor. TU. Stob. Astius in sec. et tert. ed. Bekkerus et Stallbaumius. *nondum* Fic. non male; sed ne illud quidem ineptum, quod codices teneri iubent, quod ab Homero inde, quamquam ab hoc de loco potissimum, ut Il. XIII. 191. XVII. 643. usurpatum Platoni non minus altera particulae encliticae significatione dicere licebat, quam οὐδέ πη Phaedon. p. 107. A: οὔκουν ἔγωγε — ἔχω παρὰ ταῦτα ἄλλο τι λέγειν οὐδέ πη ἀπιστεῖν τοῖς λόγοις, *nullo modo*; qua etiam Homerus dixisse videtur Il. XXI. 219: οὐδέ τί πη δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν. Cf. exempla dictionis μή πη ab Astio in comm. p. 503. collecta.

μὴν] μὲν Vind. E. Vat. H. *om.* Fic.

τοῦτο] τούτου Flor. T. τοῦτό γε Ang. B. Stob. τούτου γε Flor. R.

ἐν αὐτῇ] post πράττειν Vind. E.

γενῶν] γε δεινῶν Vind. B. Vat. M.

ἦν] *visa est* Fic.

δοκοῦμεν] δοκεῖ μὲν Ald. Bas. a.

καὶ] *om.* Lob. Vind. BD. Par. K. sec. Bekk. Vat. BM. Flor. U. Fic.

ὅτου ἂν] Ita Par. AK. Ven. C. Vind. F. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRV. et, sup. ὅτῳ, T. Stob. Trinc. *cuius* Fic. ὅπου ἂν Vind. E. Mon. B. Flor. U. ὅταν reliqui codices editique ante Bekkerum.

τὰ αὐτοῦ] τὰ αὐ. Lob. Vind. BF. Stob. Trinc. τὰ ἑαυτοῦ Flor. U. τὰ αὐτῶν Vind. D.

ἕκαστον τῶν] Haec verba a Bekkero ex Par. A. Ang. B. Vat. H. addita et a me in Vind. DEF. reperta nec non in Flor. ACRTV. teste Stallbaumio, qui et ipse ea recepit, et in Stob. cod. N. Trinc. exstantia in reliquis codicibus et in editionibus ante Bekkerum desunt. *(cuius) singulae animi partes (quod suum est agunt)* Fic.

αὐτῷ] Ita Vind. BEF. Flor. ACRTV. Stob. cod. N. Trinc. αὐτῷ editi ante Bekkerum et Lob. Vind. D. Flor. U. Stob. Gesn. Gaisf.

πράττῃ] πράττοι Par. K. Vind. E. E

οὗτος] addidit Bekkerus ex Par. AK. (de quo Bipontini tacent) Ven. C. Mon. B. Ang. B. Vat. H. et Stallbaumius ex uno Flor. U. quamquam vulgo omissum ignorans (nam etiam in tertia ed. Astius id omisit) et omnino de hoc loco silens et Florentini U. non hanc unam varietatem, sed integram verborum ὅτι καὶ ἡμῶν usque ad τὰ αὐτοῦ πράττων lectionem, qualis in eo libro exstat, proponens videri potest ex aliis Florentinis enotatum praetervidisse. De meis Vind. EF. exhibent οὗτος, reliqui cum reliquis Bekkeri omittunt. Stobaeus habet οὕτω, ne id quidem male.

δίκαιός] δικαίου Vat. H. δικαιότερός Stob.

τε ἔσται καὶ τὰ αὑτοῦ πράττων. Καὶ μάλα, ἦ δ' ὅς, μνημονευτέον. Οὐκοῦν τῷ μὲν λογιστικῷ ἄρχειν προσήκει, σοφῷ ὄντι καὶ ἔχοντι τὴν ὑπὲρ ἁπάσης τῆς ψυχῆς προμήθειαν, τῷ δὲ θυμοειδεῖ ὑπηκόῳ εἶναι καὶ ξυμμάχῳ τούτου; Πάνυ γε. Ἆρ' οὖν οὐχ ὥσπερ ἐλέγομεν, μουσικῆς καὶ γυμναστικῆς κρᾶσις σύμφωνα αὐ-
442 τὰ ποιήσει, τὸ μὲν ἐπιτείνουσα καὶ τρέφουσα λόγοις τε

τε] γε Mon. B. τ' Flor. U.

καὶ] om. Par. K. Mon. B. Flor. U. scilicet ad tautologiam evitandam, qua in vulgata superiorum lectione et omissis verbis ἕκαστον τῶν librarios illos offendi oportebat.

τὰ] om. Ald. Bas. ab.

αὑτοῦ] αὐ. Vind. BDF. Stob.

λογιστικῷ] Ita codices Stobaei, sed λογικῷ editiones.

προσήκει] προσῆκον Stob.

ἔχοντι] om. Stob. cod. B.

ἁπάσης] πάσης Flor. T.

τῆς] om. Stob.

προμήθειαν] προμηθίαν Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. K. Flor. U. quemadmodum vulgo legebatur Lach. p. 185. A. ubi Bekkerus secundum Clark. Coisl. Vat. BM. Ven. B. et Par. G. quibus Vind. primus Stallbaumii et Lob. accedunt, προμήθειαν edidit, quam formam contra Clark. et Vat. A. προμηθίαν exhibentes tenuit Gorg. p. 501. B. dubito, num recte. Quamvis enim nusquam alibi Plato προμηθία posuisse videtur, nam altero Lachetis loco p. 197. B. vulgata προμηθείας et ἀπρομηθείας eorundem fere librorum, quos Bekkerus in priore assentientes habuit, auctoritate confirmantur, et Leg. L. V. p. 730. A. non maioris momenti duorum discrepantia est, quam Alcib. II. p. 138. B. unius, tamen semel eam formam admittere potuit. Cf. ad L. I. p. 332. D. de ὠφελία dicta.

δὲ] om. Vind. D.

καὶ] om. Stob. Trinc.

τούτου] τούτου cum ω super ultima Vind. D. του Vat. H.

κρᾶσις] κράσις Lob. Vind. BDF. Stob. Trinc. Gesn. Ald. Bas. ab. κρίσις Stob. cod. BN. *mixtio atque temperantia* Fic.

σύμφωνα] ξύμφ. Vind. BF. Par. K. sec. Bekk. Ang. B. Vat. M. Flor. RTU. Bekkerus et Stallbaumius.

ποιήσει] *efficit* Fic.

καὶ τρέφουσα] *augensque et nutriens* Fic.

τὸ δὲ] τὸ δ' Vind. F. Stob. 442

παραμυθουμένη] καὶ παραμυθουμένη Ang. B. Stob. Trinc. καὶ παραμυθουμένη καὶ Stob. Gesn. (cod. BN.) Astii sec. παραμυθουμένη καὶ Ven. B. (Vind. F.) editi ante Astii sec. et Astius in tert. ed. „Sed καὶ in oratione trimembri recte omitti potest." Stallbaumius. Haec vero non trimembris, sed bimembris est. Itaque comma in Ald. Bas. ab. recte omissum, a Stephano minus apte post ἀνιεῖσα, a Bekkero denique et Stallbaumio ibidem et post παραμυθουμένη positum, hoc tantum loco ante ἡμεροῦσα feci.

ῥυθμῷ] ῥυγμ cum αι super μ Vind. D.

γε] γ' idem.

τούτω] τούτῳ Stob. Trinc. τοῦτο Ald. Bas. ab.

καλοῖς καὶ μαθήμασι, τὸ δὲ ἀνιεῖσα παραμυθουμένη, ἡμεροῦσα ἁρμονίᾳ τε καὶ ῥυθμῷ; Κομιδῇ γε, ἦ δ' ὅς. Καὶ τούτω δὴ οὕτω τραφέντε καὶ ὡς ἀληθῶς τὰ αὑτῶν μαθόντε καὶ παιδευθέντε προστήσετον τοῦ ἐπιθυμητικοῦ, ὃ δὴ πλεῖστον τῆς ψυχῆς ἐν ἑκάστῳ ἐστὶ καὶ χρημάτων φύσει ἀπληστότατον, ὃ τηρήσετον, μὴ τῷ πίμπλασθαι τῶν περὶ τὸ σῶμα καλουμένων ἡδονῶν πο-

αὑτῶν] αὐ. Lob. Vind. BD. αὐτὰ Stob.

παιδευθέντε] (cum) *optime fuerint erudita* Fic.

προστήσετον] Hoc si genuinum putamus, aut novo modo et contra omnia exempla futurum activi neutrali s. intransitiva significatione dictum a Platone sumere debemus, quemadmodum Ficinus (*praesidebunt*) et reliqui interpretes fecerunt, aut τούτω — τραφέντε — μαθόντε — παιδευθέντε pro accusativis accipere et προστήσετον ad musicam et gymnasticam referre, aut denique, si illi nominativi sint et subiectum verbi προστήσετον contineant, eius obiectum omissum et cogitatione supplendum statuere cogimur: quorum nihil non durissimum est. Musicam enim et gymnasticam Socrates h. l. tantum abest, ut duas et diversas faciat, ut in describendo salutari educationis ex utraque mixtae effectu etiam vim corroborantem, quae gymnasticae est, musicae cum ea coniunctae et quasi conflatae tribuat. Tertium autem, quod duae superiores animae partes inferiori praeficere possint, extra ipsas cogitari nequit. Itaque aut προστατήσετον, quae probabilis Bekkeri coniectura est, aut προστήσεσθον scripsisse Plato videtur. Sed haec ipsa dubitatio facit, ut lectionem codicum et editionum omnium corrigere non audeam.

ὃ] ὁ Stob. Gesn.

πλεῖστον] κρεῖττον Stob. (margo Gesn. πλεῖστον habet) quod nisi proxime sequentibus adversaretur, tertiam ex supra propositis rationibus commendare posset. — Astio in tertia et sec. ed. τὸ πλεῖστον desideranti Stallbaumius ὃ subiectum, πλεῖστον praedicatum esse respondet. Recte; sed praedicatum articulum non respuit. Superlativo autem post relativum fere non apponitur. Cf. Euthyd. p. 279. C: τὴν εὐτυχίαν — ὃ πάντες φασὶ καὶ οἱ πάνυ φαῦλοι μέγιστον τῶν ἀγαθῶν εἶναι. et quem ibi Heindorfius laudat, Phaedonis locus p. 83. C.

φύσει] om. Stob. cod. N. Trinc. Fic.

ἀπληστότατον] ἀπλειστότατον Ald. Bas. ab.

ὃ] ὧι Par. A. Vat. BHM. Lob. ὧ Vind. B. et a m. pr. D. (a m. s. ὃ) ὧ Ven. C. ὣ Par. K. sec. Bekk. ὁ Vind. E. Stob. Gesn. ᾧ, *qua re*, ferri posset, si duales προστήσετον et τηρήσετον ad musicam et gymnasticam referre, aut obiectum prioris omissum statuere liceret. Ac priori ratione probata etiam ὣ probari posset. Sed verbum τηρεῖν aegre accusativo careret, et lectioni ὣ praeterea obstat, quod scriptor haud dubie utriusque futuri idem subiectum esse voluit.

τῷ] τὸ Stob. Trinc. Gesn.

πίμπλασθαι] πιμπλᾶσθαι Vind. E. Stob. Trinc. πιμπλάσθαι Gesn.

τῶν περὶ τὸ] τὸ περὶ τῶν Stob. Trinc.

λὺ καὶ ἰσχυρὸν γενόμενον οὐκ αὖ τὰ αὑτοῦ πράττῃ, B ἀλλὰ καταδουλώσασθαι καὶ ἄρχειν ἐπιχειρήσῃ ὧν οὐ προσῆκον αὐτῷ γένει, καὶ ξύμπαντα τὸν βίον πάντων ἀνατρέψῃ. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τοὺς ἔξωθεν πολεμίους τούτω ἂν κάλλιστα φυλαττοίτην ὑπὲρ ἁπάσης τῆς ψυχῆς τε καὶ τοῦ σώματος, τὸ μὲν βουλευόμενον, τὸ δὲ προπολεμοῦν, ἑπόμενον δὲ τῷ ἄρχοντι καὶ τῇ ἀνδρείᾳ ἐπιτελοῦν τὰ βουλευθέντα; Ἔστι ταῦτα. Καὶ ἀνδρεῖον δή, οἶμαι, τούτῳ τῷ μέρει

ἰσχυρὸν] ἰσχυρῶς Vat. H.

οὐκ αὖ τὰ] Ita Par. A. Ven. C. Mon. B. Ang. B. Flor. RTU. Stob. Trinc. οὐκ αὐτὰ Vat. H. Flor. ACV. Stob. cod. N. οὐκ ἂν τὰ Par. K. οὐ καὶ τὰ Vind. F. οὐ τὰ reliqui codices, editi ante Bekkerum et in tertia quoque ed. Astius. *nolitque suo duntaxat officio fungi* Fic. quasi οὐκ αὐτὰ τὰ αὑτοῦ πράττῃ legisset. Sed αὖ verum est. Sicut duae superiores partes imperando et adiuvando suum quaeque agere debent, ita vicissim inferioris est parere; quae ne vicissitudo interrumpatur, illae curare debent. Cf. Ion. p. 541. A: Ὅστις ἄρα ἀγαθὸς ῥαψῳδός ἐστιν, οὗτος καὶ ἀγαθὸς στρατηγὸς τυγχάνει ὤν; Ι. Μάλιστα, ὦ Σώκρατες. Σ. Οὐκοῦν καὶ ὅστις ἀγαθὸς στρατηγὸς τυγχάνει ὤν, ἀγαθὸς καὶ ῥαψῳδός ἐστιν; Ι. Οὐκ αὖ μοι δοκεῖ τοῦτο.

αὑτοῦ] αὐ. Lob. Vind. D. Flor. ACV. Stob.

πράττῃ] πράττει Vind. B. Stob. Trinc. Gesn. πράττειν Vind. EF. Ang. B. Vat. H.

ἀλλὰ] ἀλλ' ἂν Par. K.

B καταδουλώσασθαι] καταδουλώσεσθαι Bas. b.

ἐπιχειρήσῃ] ἐπιχειρήσει Vind. E. Vat. H. Flor. ACR. Stob. marg. Gesn. ἐπιχείρησον Par. K. Mon. B. Flor. U. ἐπιχειρῇ Lob. Vind. D. Vat. B. ἐπιχειρεῖ Vind. B. Vat. M. ἐθέλει Stob. (ἐθέλῃ Gaisf.)

ὧν] ᾧ Stob. Trinc.

οὐ] om. Vat. B.

προσῆκον] προσῆκεν Mon. B. Flor. U. Stob. Trinc. Stallbaumius.

γένει] Ita Par. AK. sec. Bekk. Vind. EF. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Stob. Trinc. et cum η super ει Ven. B. *quibus imperare natura non debet* Fic. γένη Lob. Vind. BD. Vat. BM. Bas. b. γενῶν Mon. B. Flor. U. Bekkerus et Stallbaumius. γε ᾗ Ald. Bas. ab. Steph. Astii pr. γε ἦν sec. et tert. Dativus, quem Bekkero non placuisse miror, caussam indicat, cur tertiae parti non conveniat duabus reliquis praeesse et imperare, eamque in ipsius genere et indole positam demonstrat.

καὶ] om. Par. K. sec. Bekk.

ἀνατρέψῃ] ἀνατρέψει Vat. H. Flor. ACV. Stob. (ἀνατρέψῃ Gaisf.)

τούτω] τοῦτο Vind. E. Vat. H. Stob. Trinc. Gesn. τούτῳ editi ante Astium, qui in sec. ed. τούτω et paullo post φυλαττοίτην pro φυλάττοι τῷ secundum Heindorfii coniecturam (ad Phaedr. §. 110.) scripsit, quod utrumque Bekkerus et Stallbaumius, ut par erat, tenuerunt. Et φυλαττοίτην Bekkerus in Mon. B. invenit, Stallbaumius in Flor. ACTUV. inventum perhibet. φυλάττοι τὴν habent Par. A. Vind. EF. Vat. H. Stob (φυλαττοίτην Gaisf.) et a m. pr. Ven. C. (a m. s. φυλάττοιτον τὴν) φυλάττοιτον Vind. D. Ang. B. Par. K. sec. Bekk.

καλοῦμεν ἕνα ἕκαστον, ὅταν αὐτοῦ τὸ θυμοειδὲς δια- C
σώζῃ διά τε λυπῶν καὶ ἡδονῶν τὸ ὑπὸ τοῦ λόγου παραγγελθὲν δεινόν τι καὶ μή. Ὀρθῶς γ', ἔφη. Σοφὸν δέ γε ἐκείνῳ τῷ σμικρῷ μέρει, τῷ ὃ ἦρχέ τ' ἐν αὐτῷ καὶ ταῦτα παρήγγελλεν, ἔχον αὖ κἀκεῖνο ἐπιστήμην ἐν αὐτῷ τὴν τοῦ ξυμφέροντος ἑκάστῳ τε καὶ ὅλῳ τῷ κοινῷ σφῶν αὐτῶν τριῶν ὄντων. Πάνυ μὲν οὖν. Τί δέ; σώφρονα οὐ τῇ φιλίᾳ καὶ ξυμφωνίᾳ τῇ αὐτῶν τούτων, ὅταν τό τε ἄρχον καὶ τὼ ἀρχομένω D

(φυλάττοι τον sec. Bip.) φυλάττοι τὸν Flor. R. φυλάττοιτο Lob. Vind. B. Vat. M. φυλάττοι τῷ Vat. B. a m. s. et Stob. marg. Gesn. cum editis ante Astii sec. *haec* (pars) *custodit* Fic. qui κάλλιστα omisit.
ψυχῆς τε] τε *om.* Lob. Vind. BD. Par. K. Vat. M.
μὲν] μὴ Vind. E.
βουλευόμενον] κελευόμενον Stob. (m. Gesn. βουλευόμενον) *dum illud quidem provide consulit* Fic.
προπολεμοῦν] προσπολεμοῦν Stob. (προπ. Gaisf.) πολεμοῦν Ald. Bas. a. Steph. tacentibus Bip. et Astius in pr. ed.
ἑπόμενον δὲ] δὲ *om.* Stob. Trinc. Fic.
καὶ] *om.* Fic.
ἀνδρείᾳ] ἀνδρίᾳ Vind. BE. Flor. TU. Bekkerus.
ἐπιτελοῦν] ἐπιμελοῦν Stob. cod. BN.
ἀνδρεῖον] ἀνδρείον Par. K. sec. Bekk.
δὴ] *om.* Flor. TU.
C αὐτοῦ] αὑτοῦ Steph. et Astius in pr. et sec. ed. (Vind. F.)
διά τε] τε *om.* Vind. F.
τοῦ λόγου] τῶν λόγων Par. AK. Lob. Vind. BDF. Ven. C. Vat. BHM. Ang. B. Flor. ACRTUV. τὸν λόγον Stob. Trinc. λόγου Bas. b. (*ratio ipsa* Fic.)
δεινόν] Lob. ῶ super ό habet.
γ'] *om.* Par. K. Mon. B. γε Stob.
δέ γε] δ' Lob. Vind. BD. Vat. BM.
ἐκείνῳ] ἐκεῖνο Par. K. sec. Bekk. et a m. pr. Mon. B.
τῷ ὃ] ὃ Par. K. Mon. B. et Astius. πῶς Stob. (m. Gesn. τῷ ὃ habet.)
ἦρχέ] εἶρχέ Vind. D. ἦρχέν Vind. F.
τ'] τε Stob. Gaisf.
παρήγγελλεν] παρήγγελεν Vat. H. παρήγγειλλεν Vind. E. Stob. Trinc. παρήγγειλεν Stob. Gesn. (Gaisfordius tacens edidit παρήγγελλεν.)
αὖ κἀκεῖνο] *om.* Fic. Respicitur pars irritabilis, quae et ipsa scientiam quandam in se habere et conservare dicta est. Secus interpretatur Schleiermacherus.
αὐτῷ] αὐ. Lob. Vind. BD. Stob. Ald. Bas. ab.
ξυμφέροντος] συμφ. Vind. E. Flor. U.
ἑκάστῳ τε] ἑκάστοτε Stob.
ὄντων.] *om.* Vind. F. ὄντων; Stob. Trinc.
δέ] δαί Vat. H. Flor. ACV. Stob. Trinc.
σώφρονα οὐ] σῶφρον ὦου Stob. (σώφρονα οὐ m. Gesn. et Gaisf.)
ξυμφωνίᾳ] τῇ ξ. Stob.
τῇ] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.
τούτων] *om.* Vind. E. D
τὼ ἀρχομένω] Ita Vind. DE. Ang. B. Flor. ACRV. τῶν ἀρχομένων Stob. Trinc. τὸ ἀρχόμενον Par. K. Mon. B. Flor. TU. Astius in pr. ed. τῶι ἀρχομένωι Lob. τῷ ἀρχομένῳ Vind. F. et, cui Bekkerus falso τὼ ἀρχ. tri-

ὁμοδοξῶσι τὸ λογιστικὸν δεῖν ἄρχειν καὶ μὴ στασιάζωσιν αὐτῷ; Σωφροσύνη γοῦν, ἦ δ' ὅς, οὐκ ἄλλο τί ἐστιν, ἢ τοῦτο, πόλεώς τε καὶ ἰδιώτου. Ἀλλὰ μὲν δὴ δίκαιός γε, ᾧ πολλάκις λέγομεν, τούτῳ καὶ οὕτως ἔσται. Πολλὴ ἀνάγκη. Τί οὖν; εἶπον ἐγώ· μή πῃ ἡμῖν ἀπαμβλύνεται ἄλλο τι δικαιοσύνη δοκεῖν εἶναι, ἢ ὅπερ ἐν τῇ πόλει ἐφάνη; Οὐκ ἔμοιγε, ἔφη, δοκεῖ. Ὧδε γάρ, ἦν δ' ἐγώ, παντά-

buit, B. τῷ ἀρχομένῳ Stob. Gesn. Ald. Bas. ab. Steph. quocum reliquos suos consentire dicit Bekkerus. *quod subest* Fic. „Nemo negaverit, ut opinor, quin hic scribere oporteat τό, τε ἄρχον καὶ τὸ ἀρχόμενον ὁμοδοξῶσιν: et ὡς δεῖ, non ὡς δεῖν: aut certe δεῖν absque ὡς." Steph. adnot. p. 21. Dualem Astius in sec. ed. restituit.

ὁμοδοξῶσι] ὁμοδοξῶσιν ὡς Lob. Vind. BD. Ven. B. Vat. BM. Ald. Bas. ab. Steph. Astius in sec. ὁμοδοξῶσι ὡς Stob. Gesn. ὁμοδοξῶσιν Vind. F. Astius in pr.

τὸ λογιστικὸν] post ἄρχειν posita sunt in Lob. Vind. BD. Ven. B. Vat. BM. Stob. Gesn. editisque ante Bekkerum, et in Vind. B. ibi a m. pr. erat τοῦ λογιστικοῦ, quod Bekkerus non indicavit, quod ipsum h. l. exhibent Par. K. Mon. B. Flor. U.

στασιάζωσιν] στασιάσωσιν Stob.

γοῦν] γ' οὖν idem.

τί] *om.* Stob. Trinc.

ἰδιώτου] ἰδιωτῶν Flor. T. In Ald. Bas. ab. pro puncto comma appositum.

Ἀλλὰ] ἀλλ' ἃ Vat. H. Flor. ACV. ἀλλ' ὃ Flor. T.

γε] *om.* Vind. F.

ᾧ] Ita Par. A. Ven. C. Vind. EF. Ang. B. Vat. H. Flor. ARTV. Stob. Trinc. ὡς reliqui codices (in eis Par. D. qui post satis magnum intervallum rediit. V. ad p. 429. E.) Stob. et editi ante Bekkerum. Ficinus Ἀλλὰ et sequentia usque ad λέγομεν his verbis explicuit: *Iustus denique ex eo atque ita erit quisque, ex quo saepe iam diximus et quemadmodum exposuimus.* ut ᾧ καὶ ὡς legisse videatur.

λέγομεν] ἐλέγομεν Ang. B.

οὕτως ἔσται. Πολλὴ] οὕτως; ἔσται πολὺ Stob. Trinc. οὕτως ἔσται, πολλὴ Ald. Pro οὕτως Vind. E. οὗτος, pro πολλὴ Vind. F. πολλῇ habet.

ἀπαμβλύνεται] ἀπαμβλύνηται Par. A. a m. s. Astius in pr. ed. τι ἀπαμβλύνεται idem in sec. Ficinus hanc Socratis ῥῆσιν ita interpretatus est: *Quid porro? estne aliquid, quod hanc nostram usque adeo sententiam interturbet, ut aliud videatur nobis esse iustitia quam quod in civitate constitit?* Longiuscule Schleiermacherus aberravit.

δικαιοσύνη] δικαιοσύνην Ang. B. Flor. T. Astius in sec. „Modo δεῖ pro δεῖν reponendum dixi: hic contra δεῖν pro δεῖ simulque δικαιοσύνην pro δικαιοσύνη. Alioqui legi etiam posset ὡς ἄλλό τι δικαιοσύνην δεῖ εἶναι." Steph. adnot. p. 21.

δοκεῖν] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M. et a m. pr. B. et Ven. B. quem utrumque cum Vind. B. a m. s. δεῖν habere Bekkerus testatur. Ego ex Vind. B. nihil a m. s. scriptum enotavi. δοκεῖ Vind. E. δεῖ Stob. m. Gesn. Ald. Bas. ab. Steph. tacentibus Bip. et Astius in pr. et tert. ed. Idem in sec. δοκοῦν habet, in tertia autem hanc coniecturam fecit: μή πῃ τι ἡμῖν ἀπαμβλύνεται, ὥστε ἄλλο τι δικαιοσύνην δοκεῖν εἶναι, cuius sensum in Latina interpretatione ita declaravit: *numquid nos adeo hebetat ut aliud quid iustitia videatur esse quam quod in civitate*

πασιν ἂν βεβαιωσαίμεθα εἴ τι ἡμῶν ἔτι ἐν τῇ ψυχῇ E ἀμφισβητεῖ, τὰ φορτικὰ αὐτῷ προσφέροντες. Ποῖα δή; Οἷον εἰ δέοι ἡμᾶς ἀνομολογεῖσθαι περί τε ἐκείνης τῆς πόλεως καὶ τοῦ ἐκείνῃ ὁμοίως πεφυκότος τε καὶ τεθραμμένου ἀνδρὸς, εἰ δοκεῖ ἂν παρακαταθήκην χρυσίου ἢ ἀργυρίου δεξάμενος ὁ τοιοῦτος ἀποστερῆσαι, τίν' ἂν οἴει οἰηθῆναι τοῦτο αὐτὸν δρᾶσαι μᾶλλον, ἢ 443

apparuit? Non intellexit ipsam iustitiam, cuius forma primum in civitate, utpote maiore (cf. L. II. p. 368. E.) investigata, deinde ad hominem singularem translata fuerat, si in hunc non quadraret, ἀπαμβλύνεσθαι dici potuisse, h. e. *retundi*, quum lineamenta eius integra non manerent, nisi congruerent alteri; Socratem igitur secundum reliquorum codicum et Stobaei lectionem, quam restituit Bekkerus, interrogare, num qua parte iustitiae figura, quam in civitate conspexissent, cum hominis iustia collata mutationem et detrimentum experta esset, ut omnino aliter de natura iustitiae ipsius statuendum videretur; infinitivum autem δοκεῖν eandem per se solum vim habere, quam ipse interposito ὥστε impertiendam ei putavit; denique L. VI. p. 490. B. in verbis ἀλλ' ἴοι καὶ οὐκ ἀμβλύνοιτο οὐδ' ἀπολήγοι τοῦ ἔρωτος verbum ἀμβλύνεσθαι de remissione virium et contentionis accipiendum eumque locum cum hoc non comparandum fuisse. Quod autem ad Suidae et lexici Bekkeriani anecd. p. 415, 6. glossam attinet, qua ἀπαμβλύνει idem esse dicitur, quod ἐκκαθαίρει σκότους καὶ ἀλλοιώσεως (ita enim pro ἀλλοιώσεως scribendum esse Bekkerus vidit) quam Schneiderus in lexico v. ἀπαμβλύνειν ad nostrum locum ita adhibet, ut Stephaniano δεῖ in δὴ mutato sensum hunc statuat: *ne iustitia ex tenebris evoluta et in luce collocata appareat nobis diversa esse nunc ab ea, quam in republica vidimus*, assentior Astio in comm. abusum ea virum eruditissimum censenti, ipsam veram esse posse non diffido.

ἔμοιγε] ἐμοί γε Vind. D.

παντάπασιν] πάντα παντάπασιν Stob. (m. Gesn. παντάπασιν)

βεβαιωσαίμεθα] βεβαιωσώμεθα Lob. Vind. BD. Par. K. sec. Bekk. Vat. M. βεβαιωσάμεθα Vind. E. E

ἔτι] ἔστι Flor. T. ἔστιν Ang. B. *om.* Ald. Bas. a.

ἀμφισβητεῖ] ἀμφισβητοῦν Ang. B.

αὐτῷ] αὐτῇ Flor. R. a m. s. — *Quin immo, si quid adhuc inter nos in controversia sit, sic iterum superiora penitus confirmabimus, absurda illa huic obiicientes.* Fic.

ἀνομολογεῖσθαι] ἂν ὁμολογεῖσθαι Stob. (ἀνομ. cod. B. et Gaisf.)

εἰ δοκεῖ] ἢ δ. Ang. B. Flor. R. ἢ δοκῶ Vind. F. a m. s. (a m. pr. εἰ δοκεῖ) εἰ δοκοῖ Ven. B. Mon. B. Flor. TU. ἐδόκει Stob. (m. Gesn. εἰ δοκεῖ)

ἀργυρίου] *om.* Bas. b.

τίν'] τινὰ. Lob. Vind. B. τινα Vind. D. τίνα Stob. *(censes) aliquem* Fic.

ἂν] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. B.

οἴει] ἢ Ang. B.

τοῦτο αὐτὸν] τοῦτον αὐτὸν Par. A. Lob. Vind. BDEF. Vat. BHM. Ven. C. Ang. B. Flor. ACRTV. τοῦτο αὐτὸ Par. K. sec. Bekk. Fortasse Plato τοῦτον αὐτὸ scripsit.

δρᾶσαι] δράσαι Lob. Vind. DEF. Stob. editi ante Bekkerum. δρᾶσθαι Stob. cod. B. 443

ὅσοι μὴ τοιοῦτοι; Οὐδέν' ἄν, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ ἱεροσυλιῶν καὶ κλοπῶν καὶ προδοσιῶν ἢ ἰδίᾳ ἑταίρων ἢ δημοσίᾳ πόλεων ἐκτὸς ἂν οὗτος εἴη; Ἐκτός. Καὶ μὴν οὐδ' ὁπωστιοῦν ἄπιστος ἢ κατὰ ὅρκους ἢ κατὰ τὰς ἄλλας ὁμολογίας. Πῶς γὰρ ἄν; Μοιχεῖαι μὴν καὶ γονέων ἀμέλειαι καὶ θεῶν ἀθεραπευσίαι παντὶ ἄλλῳ μᾶλλον, ἢ τῷ τοιούτῳ προσήκουσι. Παντὶ μέντοι, ἔφη.
B Οὐκοῦν τούτων πάντων αἴτιον, ὅτι αὐτοῦ τῶν ἐν αὐτῷ ἕκαστον τὰ αὑτοῦ πράττει ἀρχῆς τε πέρι καὶ τοῦ

Οὐδέν'] *οὐδὲν* Lob. Vind. BDE. Ald. Bas. ab. *οὐδένα* Stob.
καὶ] *om.* Mon. B.
ἱεροσυλιῶν] *ἱεροσυλειῶν* Stob. cod. N. et a m. pr. B. Trinc. Gesn.
καὶ κλοπῶν] *καὶ om.* Mon. B.
ἰδίᾳ ἑταίρων] *ἰ. ἑτέρων* Lob. Vind. BD. Flor. RT. Vat. M. et, sup. *αι*, B. *ἰ. ἑτέρον* cum *ω* super *ο* Ang. B. *ἰδιαίτερον* Stob. *ἰδία ἑτέρων* m. Gesn.
ὁπωστιοῦν] *ὁπωστισγεοῦν* Stob. Trinc. Gaisf. *ὅπως τίς γε οὖν* Gesn.
ἢ] *ἢι* Par. A. Ven. C. *ἡ* Lob. Vind. BD.
κατὰ ὅρκους] *κατὰ τοὺς ὅρκους* Par. DK. (Flor. CU.) Stob. cod. BN. Gesn. cum editis ante Bekkerum. *κατὰ τοὺς οἴκους* Stob. cod. A. *κατὰ οἴκους* Trinc.
τὰς] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM.
Μοιχεῖαι] *Μοιχεῖαί γε* Stob. et Astius in sec. et tert. ed. Cf. ad L. II. p. 378. C. et ad III. 410. B.
μὴν] *μὲν* Par. A. Vat. H. *γοῦν* Vind. D. *om.* Vind. E.
καὶ γονέων ἀμέλειαι] in Flor. T. post *ἀθεραπευσίαι* leguntur. *καὶ γενέων ἀμ.* Vind. E.
ἀθεραπευσίαι] *ἀθεραπευσία* Mon. B. Antiatt. Bekk. p. 78, 17: *ἀθεραπευσία· Πλάτων Πολιτείας τρίτῳ.* quod ad nostrum locum pertinere videtur.
προσήκουσι] *προσίκουσι* Stob. Trinc. *προσήκουσιν* Bekkerus.
B *αὐτοῦ τῶν*] Ita Par. AD. Ven. C. et cum *τὸ* super *τοῦ* B. Vind. EF. Ang. B. Mon. B. Flor. ACRTUV. *αὐτῷ τῶν* Par. K. sec. Bekk. et a m. s. Vat. B. *αὖ τούτων* Stob. cod. A. et a m. s. B. *αὖ τοῦτο* Stob. cod. B. a m. pr. et Trinc. *αὐτὸ τῶν* reliqui codices cum Ald. Bas. ab. Steph. Astius in sec. et tert. ed. e coniectura *αὐτῷ τῶν* dedit. Cf. *ὅτου* p. 441. D. extr.
αὐτῷ] *ἑαυτῷ* Vat. H. *τῷ* Vind. E. *αὑτῷ* editi ante Astium.
τὰ] *om.* Stob. cod. A. Trinc.
αὑτοῦ] *αὐ.* Lob. Vind. D. Stob. Trinc. Gesn.
μὲν οὖν] Ita etiam Stobaei cod. A. *μὲν δὴ οὖν* reliqui eius codices et editiones, quod Astius in sec. et tert. recepit.
καὶ] *om.* Stob. Trinc.
ἄλλο. Ἔτι τι οὖν ἕτερον] *ἄλλό τι. τὶ οὖν ἕτερον* Ald. *ἄλλό τι. Τί οὖν, ἕτερον* Bas. a. *ἄλλό τι. Τί οὖν ἕτερον* Stob. Gesn. (cod. BN.) Bas. b. *ἄλλό τι. Τί οὖν; ἕτερον* Steph. et Astius in pr. et sec. ed. (in hac sublato primi vocabuli accentu vitioso.) Eandem distinctionem in tertia fecit, sed prius *τι* delevit, fortasse Ficini interpretatione motus: *Glau. Nulla certe alia. So. Quid? quaeris aliud esse iustitiam?* Nos prius *τι* cum Bekkero secundum Par. ADK. Lob. Vind. BDE. Ven. C. Mon. B. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRTUV. Stob. cod. A. Trinc. in *ἔτι* mutatum Socrati tribuimus, eique alterum *τι*

ἄρχεσθαι; Τοῦτο μὲν οὖν καὶ οὐδὲν ἄλλο. Ἔτι τι οὖν ἕτερον ζητεῖς δικαιοσύνην εἶναι, ἢ ταύτην τὴν δύναμιν, ἣ τοὺς τοιούτους ἄνδρας τε παρέχεται καὶ πόλεις; Μὰ Δία, ἦ δ' ὅς, οὐκ ἔγωγε. Τέλεον ἄρα ἡμῖν τὸ ἐνύπνιον ἀποτετέλεσται, ὃ ἔφαμεν ὑποπτεῦσαι, ὡς εὐθὺς ἀρχόμενοι τῆς πόλεως οἰκίζειν κατὰ θεόν τινα εἰς ἀρχήν τε καὶ τύπον τινὰ τῆς δικαιοσύνης κινδυ- C νεύομεν ἐμβεβηκέναι. Παντάπασι μὲν οὖν. Τὸ δέ γε ἦν ἄρα, ὦ Γλαύκων, δι' ὃ καὶ ὠφελεῖ, εἴδωλόν τι τῆς

cum eodem subiecimus, quod tantum in Stob. cod. A. et Trinc. omissum in omnibus Platonis codicibus legitur, etiam in Vat. B. Ven. B. qui ἔστι pro ἔτι exhibent, et in Vind. F. cuius nullam h. l. discrepantem a Stephano lectionem accepimus. Nam quod Stallbaumius, qui in textu ἄλλο. Ἔτι οὖν ἕτερον dedit, in Var. Lect. ait codices Florentinos omnes ita scriptum habere, non magis verum videtur, quam quod ibidem affirmat, eandem Par. K. esse lectionem, vulgatam vero hanc: ἄλλο. Τί οὖν; ἕτερον — quae nusquam exstat, nisi in Astii tertia, cuius de vulgata silentium iterum fraudi fuit Stallbaumio.

ἢ] ἣ Vind. E. Stob. Trinc. Ald. Bas. ab.

τε] *om.* Par. K.

Δία] δί' Lob. Vind. BD. Vat. M. Stob.

ἦ] ἦν Stob. cod. AB.

Τέλεον] τελευταῖον Par. A. (teste Faehsio syll. p. 299. cum vulgato in margine, de qua re Bekkerus tacet.) Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. *tandem* Fic.

ὃ] ὁ Stob. Gesn. — Cf. p. 432. D.

ἀρχόμενοι] ἀρχόμενος cum ι super ος Stob. cod. A.

ἀρχήν τε] Ita Par. A. Vat. H. Flor. T. Stob. Bekkerus et in tert. ed. Astius. In reliquis codicibus et editionibus τε omissum est.

τύπον τινὰ] Ita Par. A. Ven. BC. Vind. EF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRV. Stob. Bas. b. et Ficinus. (*in principium aliquod et imaginem*) A reliquis libris scriptis editisque ante Astii sec. τινὰ abest.

ἐμβεβηκέναι.] *ascendisse.* Fic. C ἐμβεβηκέναι; Bekkerus, Astius in tert. ed. et Stallbaumius; quod neque primis huius enuntiationis verbis neque sententiae iam non dubiae et disputationem claudenti satis convenit et ab ipso Astio, ut ex eius interpretatione colligitur, improbatum est. Etiam Schleiermacherus affirmantem haec Socratem fecit.

Τὸ δέ γε] τοῦ δέ γε Stob. Trinc. Τὸ δὲ editi ante Astium, qui in prima ed. (ex Par. K. et Stobaeo) verum exhibuit, in secunda autem Τόδε γε posuit eodemque modo in tertia scribendum coniecit, offensus, opinor, eo, quod in sequentibus iterum eis verbis ordiri Socratem videbat. Verum iam hic contrarium proxime dictis enuntians et illam non ipsam iustitiam, sed tantum eius imaginem fuisse demonstrans, deinde vero iterum opponens imagini veritatem recte utrobique eadem adversandi formula utitur. Sublata autem particula δὲ nexus dissolvitur.

ἄρα] *om.* Vind. B.

ὦ] ὁ Stob. Gesn.

δι' ὃ] διὸ Lob. Vind. BDE. Stob.

ὠφελεῖ] ὀφελεῖ Vind. E. Astius in sec. ὠφέλει scripsit, quia utilitatem, quam Socrates dicat, in

δικαιοσύνης, τὸ τὸν μὲν σκυτοτομικὸν φύσει ὀρθῶς ἔχειν σκυτοτομεῖν καὶ ἄλλο μηδὲν πράττειν, τὸν δὲ τεκτονικὸν τεκταίνεσθαι, καὶ τἆλλα δὴ οὕτω. Φαίνεται. Τὸ δέ γε ἀληθὲς, τοιοῦτον μέν τι ἦν, ὡς ἔοικεν, ἡ δι-
D καιοσύνη, ἀλλ' οὐ περὶ τὴν ἔξω πρᾶξιν τῶν αὑτοῦ, ἀλλὰ περὶ τὴν ἐντὸς, ὡς ἀληθῶς περὶ ἑαυτὸν καὶ τὰ

eo positam statuit, quod imago rei ad rem ipsam inveniendam profuerit. Id vero per se clarum et tam manifestum erat, ut verbis non egeret. Mihi utilitas ad ipsam civitatem pertinere et Socrates propterea opificum quoque οἰκειοπραγίαν utilem civitati dicere videtur, quod umbra sit iustitiae. Quae utilitas quum perpetua sit, praesens recte habere intelligitur, quamquam imperfectum quoque, si in codicibus esset, ferri atque in eandem sententiam accipi posset praeteritae disputationis legumque in ea opificibus utiliter scriptarum ratione habita. In tertia ed. Astius ὠφελεῖ restituit, sed ὠφέλει in nota commendavit et in Latina interpretatione expressit.

τὸ τὸν] τὸ τὸ Par. D.

σκυτοτομικὸν φύσει] σκυτοτομικὸν, φύσει Lob. Vind. B. σκυτοτομικὸν φύσει, Steph. quod magis accommodatum sensui.

τἆλλα] τ' ἄλλα Vind. E. τὰ ἄλλα Stob. τἄλλα Bas. ab. Steph.

οὕτω.] οὕτω; Stob. Trinc. οὗτω Gesn. οὕτως. Bekkerus et Stallbaumius.

τοιοῦτον] τοιοῦτο Vind. F. Ang. B. Flor. T.

μέν] om. Stob.

τι] τοι Vind. BD. Flor. T.

ἦν, ὡ ἔοικεν] est Fic.

ἀλλ' οὐ] ἀλλ' ὅτι Stob. cod. A. a m. pr. Trinc. ἄλλο τι cod. B. et a m. s. A. Astius in tert. ed. ἀλλ' eiiciendum suspicatur; quod si abesset, ob illud μὲν post τοιοῦτον subaudiri deberet.

τῶν] τὴν Stob. cod. A. super vulgata int. vers. Trinc. D

αὑτοῦ] αὐ. Lob. Vind. BD. Stob. Ald. Bas. ab.

περὶ] om. Par. K. sec. Bip.

τὴν] τῶν Stob. cod. A.

περὶ ἑαυτὸν] περὶ ἑαυτῶν Par. A. Comma ante haec a Stephano et recentioribus positum sustuli et post ἐντὸς collocavi, quia verba ὡς ἀληθῶς artius cum his, quam cum superioribus coniungenda videntur. Iustitia versari docetur περὶ τὴν ἐντὸς πρᾶξιν τῶν αὑτοῦ, haec πρᾶξις autem rursus versari cira id, quod homo vere ac proprie semetipsum et sua dicere debeat. Post τὰ ἑαυτοῦ cogitatione addi potest οὖσαν.

ἑαυτοῦ] αὑτοῦ Lob. Vind. B. Stob. αὐτοῦ Vind. D.

τὰ ἀλλότρια] τἀλλότρια Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. Bekkerus et Stallbaumius.

ἐν αὑτῷ] ἐν αὐ. Lob. Vind. BD. Ald. Bas. ab. ἐν ἑαυτῷ Stob. Astius in tert. ed. τῶν ἐν αὑτῷ requirit. Potius τῶν ἑαυτοῦ ex superioribus repetendum eoque ἕκαστον referendum videtur.

πολυπραγμονεῖν] π. ἐν αὑτῷ Flor. T. Sed utrum in proximis post ἕκαστον verba ἐν αὑτῷ omittat, an ibi pariter atque hic ea exhibeat, Stallbaumius incertum reliquit.

τῷ ὄντι] τωόντι Vind. DE.

ἑαυτοῦ, μὴ ἐάσαντα τὰ ἀλλότρια πράττειν ἕκαστον ἐν
455 αὑτῷ μηδὲ πολυπραγμονεῖν πρὸς ἄλληλα τὰ ἐν τῇ ψυχῇ γένη, ἀλλὰ τῷ ὄντι τὰ οἰκεῖα εὖ θέμενον καὶ ἄρξαντα αὐτὸν αὑτοῦ καὶ κοσμήσαντα καὶ φίλον γενόμενον ἑαυτῷ καὶ ξυναρμόσαντα τρία ὄντα ὥσπερ ὅρους τρεῖς ἁρμονίας ἀτεχνῶς, νεάτης τε καὶ ὑπάτης καὶ μέσης,

εὖ θέμενον] ἐνθυμούμενον Stob. ἐνθέμενον m. Gesn.

αὐτὸν — ἑαυτῷ] *om.* Par. A.

αὑτοῦ] αὐ. Stob. Trinc.

καὶ κοσμήσαντα] „e sede sua remotum videtur. Vertit Ficinus: *suique est dominus et sese exornat.* Inepte profecto: sed quid faceret? Scripsit, ni fallor, Plato: καὶ ἄρξαντα αὐτὸν αὑτοῦ, καὶ φίλον γενόμενον ἑαυτῷ, καὶ κοσμήσαντα καὶ ξυναρμόσαντα τρία ὄντα κ. τ. λ." De Geer. diatr. in politices Platonicae principia, p. 102. „quod secus mihi videtur. κοσμεῖν enim, quod est in ordinem redigere, deinde temperare et moderari, recte cum ἄρχειν coniungitur." Astius in comm. Adde, quod verbis illis a loco, quem vulgo tenent, amotis quasi gradu amoto durior ab imperio ad amicitiam transitus fit. Neque vero inepte Ficinum (cuius a genuina interpretatione *et* abest) *sese exornat* posuisse dixerim. Certe ἑαυτὸν recte supplevit: minus recte verbum pro simplici compositum fecit. Vnum est idque Geerio tum ignotum, quod eius coniecturae nonnihil commendationis addat, quod ea admissa facilius intelligitur, quomodo in Par. A. verba inter καὶ ἄρξαντα et καὶ ξυναρμόσαντα posita excidere potuerint. Sed ea fortasse in archetypo integrum versum explebant itaque librarium fefellerant.

ξυναρμόσαντα] συν. Vind. E. Flor. ACV. Stob.

τρία ὄντα] *om.* Stob. cod. AN. Trinc.

τρεῖς] post ἁρμονίας Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ἀτεχνῶς] *om.* Fic.

νεάτης τε καὶ ὑπάτης καὶ μέσης] *neatis, hypatis et mediae, hoc est octavae vocis et gravis et quintae* Fic. qui heptachordum Terpandri vel Pythagorae octachordum Platoni obversatum statuisse videtur. Sed Platonis aetate constat systema musicum prope a perfectione Aristoxeniani afuisse. Itaque probabilius est, quod in scholio ad h. l. traditur, νεάτην, quem ὅρον νεάτης, *terminum supremae chordae*, h. e. in suprema positum eaque vel effectum vel contentum, Plato appellat, supremum vel, si Plutarchum mor. p. 1029. C. sequaris, proximum a supremo systematis perfecti sonum esse, μέσην undecimum infra νεάτην, seu nostrae scalae octavum locum tenere, denique ὑπάτην, h. e. imi s. quinti tetrachordi extremam, septimum infra mediam sonum mittere, νεάτην igitur si nostram *a* superiorem ponas, μέσην *a* inferiori, ὑπάτην *h* ab ea septimae respondere. Cf. Forkelii historia musicae T. I. p. 324. sqq. et Boeckhius de metris Pindari p. 206. qui locum Plutarchi indicavit. Aliter Schleiermacherus: *den Grundton und den gedritten und gefünften.* Sed ὑπάτη et μέση equidem nescio, quo in systemate eum locum tenuerint, ut nostrae quintae et tertiae respondisse videantur; nisi forte non ipsam Graecorum nominum significationem, sed rerum similitudinem aliquam sectatus est.

E καὶ εἰ ἄλλα ἄττα μεταξὺ τυγχάνει ὄντα, πάντα ταῦτα ξυνδήσαντα καὶ παντάπασιν ἕνα γενόμενον ἐκ πολλῶν, σώφρονα καὶ ἡρμοσμένον, οὕτω δὴ πράττειν ἤδη, ἐάν τι πράττῃ, ἢ περὶ χρημάτων κτῆσιν ἢ περὶ σώματος θεραπείαν ἢ καὶ πολιτικόν τι ἢ περὶ τὰ ἴδια ξυμβόλαια, ἐν πᾶσι τούτοις ἡγούμενον καὶ ὀνομάζοντα δικαίαν μὲν καὶ καλὴν πρᾶξιν, ἣ ἂν ταύτην τὴν ἕξιν σώζῃ τε καὶ συναπεργάζηται, σοφίαν δὲ τὴν ἐπιστατοῦσαν ταύτῃ τῇ πράξει ἐπιστήμην, ἄδικον δὲ πρᾶ-444 ξιν, ἣ ἂν ἀεὶ ταύτην λύῃ, ἀμαθίαν δὲ τὴν ταύτῃ αὖ ἐπιστατοῦσαν δόξαν. Παντάπασιν, ἦ δ' ὅς, ὦ Σώκρα-

καὶ εἰ] καὶ Ang. B. εἰ καὶ Par. A. Vat. H. Vind. E. Flor. ACTV. nam καὶ εἰ, quod in ipso lemmate positum rursus velut variam lectionem horum librorum refert Stallbaumius, errori calami vel typothetae tribuendum.

ἄλλα ἄττα] ἀλλάττα Lob. Vind. BD. ἄλλ' ἄττα Ang. B. Vat. M. ἄλλ' ἅττα Stob. ἄλλα ἅττα Ald. Bas. ab. *seu quaevis alia media fuerit* Fic.

E ὄντα] ἔοντα Stob. cod. A.

ἕνα γενόμενον] *om.* idem.

ἐκ] καὶ ἐκ Stob. excepto eodem.

σώφρονα] σώφρον Vind. E. σώφρονα γενόμενον Stob. cod. A. Comma ante hoc primus fecit Bekkerus.

πολιτικόν] περὶ πολιτικόν Ven. B. Stob. Gesn. Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

ἢ περὶ] ἢ καὶ περὶ Par. A.

ἢ] ἡ Vind. E. Stob. Trinc. In Vind. B. ἢ cum undeviginti sequentibus usque ad πρᾶξιν *om.*

σώζῃ τε] σώζηται Vind. F. a m. pr. Stob.

συναπεργάζηται] ξυν. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stallbaumius. συναπεργάζεται Vind. E. *peragit* Fic.

ταύτῃ] ταύτην Ven. C.

444 ἣ ἂν] ἣν Stob. Trinc.

ἀεὶ] *om.* Fic.

λύῃ] λύοι Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. B. λύει Vind. E. Stob. cod. A.

ἀμαθίαν] ἀμαθία Stob. cod. A. Trinc.

δὲ] *om.* Stob. Trinc. τε Gesn.

τὴν] ὡς τὴν Stob.

αὖ] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Fic. ἂν Par. DK. Mon. B. (Flor. U.) Stob. cuius in cod. B. αὖ a m. s. legitur, Ald. Bas. ab. Steph. qui p. 21. haec adnotavit: „Platonem scripsisse puto ἀντεπιστατοῦσαν. nullum enim hic usum habere potest vocula ἂν: eoque magis audacter ex ἂν et ἐπιστατοῦσαν faciendum esse unum vocabulum ἀντεπιστατοῦσαν dico: simul etiam respiciens ad ἐπιστατοῦσαν, quod proxime praecessit. ut quemadmodum σοφίαν dixit τὴν ἐπιστατοῦσαν ταύτῃ τῇ πράξει ἐπιστήμην: ita ἀμαθίαν (quae σοφίᾳ est contraria) dicat τὴν ταύτῃ ἀντεπιστατοῦσαν δόξαν." Particulam ἂν huic loco alienam esse recte monuit, sed verbum ἀντεπιστατεῖν, praeterquam quod usu receptum fuisse non videtur, hoc incommodi habet, quod inscitiam et scientiam pariter atque una eandem animae partem occupare ac distinere posse significaret. Veram lectionem, quam reliqui codices duodecim numero exhibent, Astius in sec. ed. de coniectura restituit.

ὃ τυγχάνει] ὅς τ. Stob. cod. A. Trinc.

ὂν] ὢν Stob.

φαῖμεν] φῶμεν Lob. Vind. B.

τες, ἀληθῆ λέγεις. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ· τὸν μὲν δίκαιον καὶ ἄνδρα καὶ πόλιν καὶ δικαιοσύνην, ὃ τυγχάνει ἐν αὐτοῖς ὄν, εἰ φαῖμεν εὑρηκέναι, οὐκ ἂν πάνυ τι, οἶμαι, δόξαιμεν ψεύδεσθαι. Μὰ Δία οὐ μέντοι, ἔφη. Φῶμεν ἄρα; Φῶμεν. Ἔστω δή, ἦν δ' ἐγώ· μετὰ γὰρ τοῦτο σκεπτέον, οἶμαι, ἀδικίαν. Δῆλον, ὅτι. Οὐκοῦν στάσιν τινὰ αὖ τριῶν ὄντων τούτων δεῖ αὐτὴν εἶναι B καὶ πολυπραγμοσύνην καὶ ἀλλοτριοπραγμοσύνην καὶ ἐπανάστασιν μέρους τινὸς τῷ ὅλῳ τῆς ψυχῆς, ἵν' ἄρχῃ ἐν αὐτῇ, οὐ προσῆκον, ἀλλὰ τοιούτου ὄντος φύσει, οἵου πρέπειν αὐτῷ δουλεύειν τῷ τοῦ ἀρχικοῦ γένους

Vat. M. φαμὲν Stob. cod. A. Trinc.

πάνυ τι] π. τοι Lob. Vind. BE. Vat. BM. Ven. B. Stob. cod. A.

Δία] δί' Lob. Vind. BDF. Ang. B. Vat. M. Stob.

οὐ] οὔ Vind. B.

Φῶμεν] φαμὲν Stob. Trinc.

ἄρα] ἀρα Vind. D(F. Flor. RU. Par. K. sec. Bip.) editi ante Astii sec.

Ἔστω] ἔστι Par. D. Stob. Gesn. (cod. BN.) Ald. Bas. ab.

δή] δὲ Par. K. sec. Bekk. Vat. H. Flor. T. δὴ οὖν Vind. D.

οἶμαι] commatis separavit primum Bekkerus, uti superius illud ante δόξαιμεν.

Δῆλον, ὅτι] δῆλον Vat. H. Flor. ARV. Stob. δῆλονι Vind. F. a m. pr. δηλονότι Lob. Vind. BD. Ald. Bas. ab. Steph. Lob. ante id signum interrogationis, Aldus nullam interpunctionem, post comma habet.

αὖ] om. Fic.

B τούτων] τοιούτων Vind. B.

δεῖ] δὴ Vind. F.

εἶναι] *appellare* Fic.

καὶ ἀλλοτριοπραγμοσύνην] om. Stob. cod. AN. Trinc. Gaisf. καὶ om. cod. B. Gesn. Antiatticista Bekk. p. 81, 2: ἀλλοτριοπράγμων, ἀλλοτριοπραγμοσύνη· Πλάτων Πολιτείας τρίτῳ. quorum posterius huc pertinere videtur.

ἵν'] ἵνα Stob.

οἵου] οἷον Vat. H. οἶον Ang. B. Flor. T. οὗ Stob. cod. A. Trinc.

πρέπειν] πρέπει Ang. B. Stob. Trinc.

τῷ τοῦ ἀρχικοῦ γένους ὄντι;] Haec editionum omnium lectio sensum aptum et commodum praebet et codicum maiore etiam, quam qua alibi contenti esse debuimus, auctoritate nititur, utpote in Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. B. Ang. B. Flor. CR. et Stobaei cod. BN. ed. Gesn. (nisi quod haec τὸ pro τῷ exhibet) reperta, et, ut videtur, a Ficino quoque expressa: *et insolentem partis cuiusdam praevaricationem adversus totam animam rebellantis, insurgentisque ad imperandum regio animi generi, cui servire eam natura iubet.* Tamen aliud a Platone hic scriptum fuisse suspicor. Nam pro τῷ τοῦ in Par. ADK. Ven. C. Vind. F. Vat. H. Flor. ACV. et Stob. Trinc. legitur τοῦ δ' αὖ δουλεύειν, in Mon. B. τῷ δ' αὖ δουλεύειν, in Flor. U. τώ δ', αὖ δουλεύειν, in Vind. E. τῷ δ' αὖ μὴ δουλεύειν, denique in Stob. cod. A. χικοῦ τοῦ δ' οὖν δουλεύειν, et idem liber cum ed. Trinc. ὄντος, Mon. B. cum Flor. U. ὄντε pro ὄντι habet. Quae quomodo e vulgata lectione oriri potuerint, non apparet; vulgatam contra ex illa, quae in Par. A. exstat, vel errore vel emendandi conatu fluxisse a vero non

ὄντι; τοιαῦτ' ἄττα, οἶμαι, φήσομεν καὶ τὴν τούτων ταραχὴν καὶ πλάνην εἶναι τήν τε ἀδικίαν καὶ ἀκολασίαν καὶ δειλίαν καὶ ἀμαθίαν καὶ συλλήβδην πᾶσαν κακίαν.
C Ταὐτὰ μὲν οὖν ταῦτα, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τὸ ἄδικα πράττειν καὶ τὸ ἀδικεῖν καὶ αὖ τὸ δίκαια ποιεῖν, ταῦτα πάντα τυγχάνει ὄντα κατάδηλα ἤδη σαφῶς, εἴπερ καὶ ἡ ἀδικία τε καὶ δικαιοσύνη; Πῶς δή; Ὅτι,

abhorret. Neque vero ipsa illa codicis optimi et novem eius asseclarum lectio talis est, ut nullam omnino explicationem admittat. Possunt genitivi τοιούτου ὄντος pro absolutis haberi, potest αὐτῷ ad δουλεύειν referri: iam nihil obstabit, quo minus ad explendam dictionem τοῦ δ' αὖ e superioribus τοιούτου ὄντος φύσει, οἷον πρέπειν repetamus, ut sensus hic exsistat: *ut imperet, quum non deceat, sed aliquid natura ita comparatum exstet, ut par sit ei servire, illud contra tale sit, ut servire huic tamquam imperatorio generi adscripto debeat.* Sed quoniam valde durum est τοιούτου ὄντος non cum μέρους τινός, αὐτῷ non cum πρέπειν construere, neque ratio reddi potest, cur αὐτῷ δουλεύειν potius, quam δεσπόζειν vel ἄρχειν dicere voluerit, veram illam lectionem non puto; neque emendationes eius in Vind. E. et Flor. U. factas probare, aut ipse aliam magis probabilem monstrare possum. Itaque vulgatam intactam reliqui, tantum post ὄντι pro puncto signum interrogandi posui, quod etiam Astius in tert. ed. fecit.

τοιαῦτ' ἄττα] τοιαυτάττα Lob. Vind. BD.

οἶμαι] εἶναι Vind. F. Ang. B. Flor. R. et super vulgato int. vers. A.

τούτων] τούτου Stob. Trinc. et int. vers. super vulgato cod. A.

ταραχὴν] ταραχήν τε Vind. E.

εἶναι] εἶναι. Ald. εἶναι· Steph. εἶναι, reliquae editiones. ταραχὴ et πλάνη praedicati, ἀδικία et sequentia nomina subiecti locum tenent.

καὶ ἀκολασίαν — κακίαν] om. Vind. E.

καὶ δειλίαν] καὶ om. Vind. F. Ang. B. Flor. R. καὶ δειλείαν Stob. Trinc.

συλλήβδην] ξυλλ. Ven. B. Vind. E. Ang. B. Flor. ACTV. Stob. Astius, Bekkerus et Stallbaumius.

Ταὐτὰ μὲν οὖν ταῦτα] Ita Par. A. Vat. HM. ταῦτα μὲν οὖν ταῦτα Lob. Vind. BDE. et a m. pr. F. Vat. B. Ven. BC. Flor. AC. αὐτὰ μὲν οὖν ταῦτα Stob. Trinc. ταῦτα μὲν αὖ ταύτῃ Flor. U. ταῦτα μὲν οὖν ταύτῃ reliqui codices, Stob. cod. BN. Gesn. et editiones praeter Bekkerianam omnes, quod ad Glauconis personam ineptum est. Paullo aptius esset, quod Astius in tert. ed. coniicit, ταῦτα μὲν οὖν τοιαῦτα sc. φήσομεν. Sed optimi codicis lectio vix quicquam desiderandum relinquit. *Talia quaedam* Socrates vitia omnia visum iri dixerat, cui Glauco plane assentiens non solum talia, sed *eadem haec* esse respondet. Quem sensum Ficinus non male declaravit: *haec prorsus ita se habent.* Vnum est, quod nonnihil dubitationis iniicere possit, quod verba illa aliam praeterea interpretationem recipiunt et, si ταῦτα pro subiecto habeatur, Glauconi Stoicorum placitum tribuere eumque omnia vitia eadem atque paria pronuntiantem facere videntur; cui ambiguitati lectio Trincavelliana medetur. Sed verior interpretatio simplicior si-

ἦν δ' ἐγώ, τυγχάνει οὐδὲν διαφέροντα τῶν ὑγιεινῶν τε καὶ νοσωδῶν, ὡς ἐκεῖνα ἐν σώματι, ταῦτα ἐν ψυχῇ. Πῇ; ἔφη. Τὰ μέν που ὑγιεινὰ ὑγίειαν ἐμποιεῖ, τὰ δὲ νοσώδη νόσον. Ναί. Οὐκοῦν καὶ τὸ μὲν δίκαια πράττειν δικαιοσύνην ἐμποιεῖ, τὸ δ' ἄδικα ἀδικίαν; D Ἀνάγκη. Ἔστι δὲ τὸ μὲν ὑγίειαν ποιεῖν τὰ ἐν τῷ σώματι κατὰ φύσιν καθιστάναι κρατεῖν τε καὶ κρατεῖσθαι

mul et propior. Ceterum in Stobaei cod. A. haec et sequentia usque ad ὑπ' ἄλλου (D) omissa sunt.

C τὸ ἄδικα] τὰ ἄ. Stob. cod. B.

τὸ δίκαια] τὰ δίκαια Par. A. Lob. Vind. BD. Vat. BHM. Ven. BC. Flor. ACTUV. τὰ δίκα Vind. E. *quid agere iusta* Fic. τὰ δίκαια ποιεῖν *ad agendum iusta* esse possunt, eaque interpretatione adhibita tum verbi mutati, (ποιεῖν pro πράττειν) tum pluralium, qui sequuntur, (ταῦτα πάντα — διαφέροντα — ταῦτα ἐν ψυχῇ) ratio facilius intelligitur. Sed ea ne in vulgata quidem lectione obscura esse potest, quae tantam simplicitatis commendationem habet et praecedentibus tam apta est tamque facile recipere illam mutationem poterat, ut facere non potuerim, quin eam retinerem.

ταῦτα πάντα] π. τ. Stob.

ὄντα] ante τυγχάνει habent Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. B. *om.* Vind. E. Flor. C.

ἤδη] ἡ δὴ Vind. D.

εἴπερ] ἤπερ Stob.

ἡ ἀδικία] Ita Par. A. Lob. Vind. BDE. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRTV. Stob. Reliqui codices editique ante Bekkerum articulum omittunt.

τε] *om.* Stob.

δικαιοσύνη] ἡ δ. Lob. Vind. BDE. Vat. BM. Ang. B. Flor. AC. Paullo post sine controversia legitur τῶν ὑγιεινῶν τε καὶ νοσωδῶν. Cf. Engelhardt. ad Menex. p. 253. et quae ad L. III. p. 401. D. notavi.

Ὅτι] ὅτι δὴ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

δ'] *om.* Flor. R.

τυγχάνει] post οὐδὲν Vind. F. Flor. R.

τε] int. vers. Vind. B.

ψυχῇ] τῇ ψ. Par. K. Stob.

που] τοι Lob. Vind. BD. Vat. BM. Bas. b.

ἐμποιεῖ] ἐμποιεῖν (Flor. RTUV. Par. K. sec. Bip. Stob. cod. BN.) ed. Gesn. editi ante Astium.

νόσον] νότον Vind. E. in quo, ut in Lob. Vind. D. signum interrogandi additum est.

Ναί] *om.* Par. K.

πράττειν] πράττει Stob. Gesn.

ἐμποιεῖ] Primam syllabam Lob. int. vers. habet.

τὸ] τὰ Stob. Trinc.

δ'] δὲ Stob.

ἄδικα] ἄ. πράττειν Ven. B. Vind. EF. Ang. B. Flor. R.

ἀδικίαν] ὑγείαν Vind. E. In D editis ante Astium et in Lob. Vind. D. interrogationis signum deest.

Ἀνάγκη] Hoc et tredecim sequentia usque ad καθιστάναι bis deinceps habet Vind. E.

ὑγίειαν] ὑγίαν Vind. E. in priore scriptione.

ποιεῖν] ἐκποιεῖν Flor. A. ἐμποιεῖν Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. TUV. Bekkerus et Stallbaumius. Cf. p. 422. A. et 435. E.

τὰ] *om.* Mon. B.

τῷ] *om.* Vat. H.

καθιστάναι] cum undecim sequentibus usque ad φύσιν *om.* Stob. Trinc. Interpunctionem post καθιστάναι, quae in Ald. Steph. maior, in reliquis editionibus minor erat, sustulit Bekkerus.

ὑπ' ἀλλήλων, τὸ δὲ νόσον παρὰ φύσιν ἄρχειν τε καὶ ἄρχεσθαι ἄλλο ὑπ' ἄλλου. Ἔστι γάρ. Οὐκοῦν αὖ, ἔφην, τὸ δικαιοσύνην ἐμποιεῖν τὰ ἐν τῇ ψυχῇ κατὰ φύσιν καθιστάναι κρατεῖν τε καὶ κρατεῖσθαι ὑπ' ἀλλήλων, τὸ δὲ ἀδικίαν παρὰ φύσιν ἄρχειν τε καὶ ἄρχεσθαι ἄλλο ὑπ' ἄλλου; Κομιδῇ, ἔφη. Ἀρετὴ μὲν ἄρα, ὡς E ἔοικεν, ὑγίειά τέ τις ἂν εἴη καὶ κάλλος καὶ εὐεξία ψυχῆς, κακία δὲ νόσος τε καὶ αἶσχος καὶ ἀσθένεια. Ἔστιν οὕτως. Ἆρ' οὖν οὐ καὶ τὰ μὲν καλὰ ἐπιτηδεύματα εἰς ἀρετῆς κτῆσιν φέρει, τὰ δ' αἰσχρὰ εἰς κακίας; Ἀνάγκη. Τὸ δὴ λοιπὸν ἤδη, ὡς ἔοικεν, ἡμῖν ἐστὶ σκέψασθαι, 445 πότερον αὖ λυσιτελεῖ δίκαιά τε πράττειν καὶ καλὰ ἐπιτηδεύειν καὶ εἶναι δίκαιον, ἐάν τε λανθάνῃ ἐάν τε μὴ τοιοῦτος ὤν, ἢ ἀδικεῖν τε καὶ ἄδικον εἶναι, ἐάν-

τὸ δὲ νόσον — ὑπ' ἀλλήλων] *om.* Par. K. τὸ δὲ ἀδικίαν etc. Vind. E. Bas. b. (pro τὸ δὲ νόσον.)
παρὰ φύσιν] post ἄρχεσθαι Ven. B.
ἄλλο] ἀλλ' οὐχ Stob. Trinc.
Ἔστι γάρ — ὑπ' ἄλλου;] *om.* Vind. BDE. Eadem Lob. in margine habet, praescripto Κεί, h. e. κείμενον, quod ad L. I. p. 350. A. explicui, quo ipso loco denuo inspectis Bipontinorum Var. Lect. intellexi κείμενον illud in Par. K. margine scriptum ad verba Ὁ δὲ σοφὸς ἀγαθός; Φημί. pertinere, quae scriba, quum in contextu omisisset, sub ista praescriptione in margine posuit.
αὖ] ἂν Ang. B. Stob. cod. B.
τὸ] τὴν Lob. Vat. M.
τὰ] *om.* Ang. B.
καθιστάναι] καθιστάναι, editi ante Bekkerum.
τε] δὲ Lob. Vat. M. *om.* Stob. Trinc.
ἀδικίαν] ἀδικεῖν Flor. T.
παρὰ] In Lob. eo compendio scriptum est, quod Bastius comm. pal. p. 830. et in tab. VII. 1, 7. ostendit, ut a περὶ distingui nequeat. In Ven. B. verba παρὰ φύσιν post ἄρχεσθαι posita sunt.
ἄλλο] *om.* Stob. Trinc.
ἄλλου;] ἄλλου. editi ante Astium.
Κομιδῇ] κομιδή Stob. καὶ δὴ Vind. E.
ὑγίειά] ὑγεία Stob. cod. BN. Trinc. Gesn.
ἂν] *om.* Par. DK. Mon. B. Flor. U.
καὶ κάλλος] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. M.
καὶ ἀσθένεια] καὶ *om.* Vind. B. E
οὕτως] οὕτω Lob. Vind. BF. Stob. (non Gaisf.)
Ἆρ'] ἄρ' Flor. R.
οὐ] *om.* Stob. cod. B. a m. pr. Trinc.
τὰ δ'] τὰ δὲ Lob. Vind. BDF. Flor. R. Stob.
ἤδη] post ὡς ἔοικεν Ang. B. Flor. R. Vind. F. Sed in hoc etiam post λοιπὸν videtur exstare.
ἡμῖν ἐστὶ σκέψασθαι] ἡμῖν ἐπισκέψασθαι Flor. T. ἔστιν (sec. Bekk. ἐστιν) ἡμῖν σκ. Par. K.
λανθάνῃ] μανθάνῃ Stob. Trinc. 445 et a m. pr. cod. B.
ἐάνπερ] ἐάν τε Vind. B. Vat. M.
μηδὲ] καὶ Stob. cod. A.
βελτίων] βελτίω Lob.
κολαζόμενος] ὁ κ. Vind. E. Flor. AC.
Ἀλλ'] ἀλλὰ Stob.

περ μὴ διδῷ δίκην μηδὲ βελτίων γίγνηται κολαζόμενος. Ἀλλ', ἔφη, ὦ Σώκρατες, γελοῖον ἔμοιγε φαίνεται τὸ σκέμμα γίγνεσθαι ἤδη, εἰ τοῦ μὲν σώματος τῆς φύσεως διαφθειρομένης δοκεῖ οὐ βιωτὸν εἶναι οὐδὲ μετὰ πάντων σιτίων τε καὶ ποτῶν καὶ παντὸς πλούτου καὶ πάσης ἀρχῆς, τῆς δὲ αὐτοῦ τούτου, ᾧ ζῶμεν, φύσεως ταραττομένης καὶ διαφθειρομένης· βιωτὸν ἄρα ἔσται, ἐάνπερ τις ποιῇ ὃ ἂν βουληθῇ ἄλλο πλὴν τοῦτο, ὁπόθεν κακίας μὲν καὶ ἀδικίας ἀπαλλαγήσεται, δικαιοσύνην δὲ καὶ ἀρετὴν κτήσεται, ἐπειδήπερ ἐφάνη γε ὄντα ἑκάτερα οἷα ἡμεῖς διεληλύθαμεν. Γελοῖον γάρ, ἦν δ' ἐγώ. ἀλλ' ὅμως, ἐπείπερ ἐνταῦθα ἐληλύθαμεν, ὅσον οἷόν τε σαφέστατα κατιδεῖν, ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχει, οὐ χρὴ ἀποκάμνειν. Ἥκιστα, νὴ τὸν Δία, ἔφη, πάντων ἀποκνη- B

γελοῖον] γελ'οιον Lob.
οὐδὲ] *om.* Ven. B. a m. pr.
μετὰ] *om.* Vind. EF. Vat. H. Flor. AC.
τε] *om.* Flor. T.
τούτου] τοῦ Stob. cod. A. Trinc.
ταραττομένης] πραττομένης Vind. D. *polluta* Fic. ταραττομένης τε Ven. B. Vind. E. Ang. B. Flor. ACRTV. Stob. Stallbaumius.
καὶ διαφθειρομένης] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM.
B βιωτὸν ἄρα ἔσται,] β. ἆρα ἔσται; Ald. Bas. ab. et ἆρα etiam in Lob. Vind. D. Stob. Gesn. scriptum est. *num vivendum erit—?* Fic.
ἐάνπερ] ἄνπερ Stob.
τοῦτο] τοῦ τοῦτο Vat. B. Vind. D. τούτου Ven. B. Vind. E.
μὲν] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM.
δὲ] τε Flor. R.
ἐπειδήπερ] ἐπειδή γε Stob.
γε] post ὄντα Lob. Vind. BD. Vat. BM.
οἷα] οἷα καὶ Mon. B. Flor. U. οἷ δ' Stob. cod. A. οὐδ' cod. B. εἰ δ' Trinc.
διεληλύθαμεν] δι' ἐληλύθαμεν Stob. Trinc.

Γελοῖον — ἐληλύθαμεν] *om.* Stob. cod. A. Trinc.
γὰρ] ἂν Vat. H. γὰρ ἂν Flor. T.
ἐπείπερ] ἐπειδήπερ Ven. B. Vat. H. Flor. CTV. Bas. b.
ὅσον] „Vide annon ὅσον mutare in ὅθεν oporteat." Steph. adnot. p. 21. „ni fallor, scribendum est ὅπου, ut respondeat praecedenti ἐνταῦθα." Astius in comm. Eandem coniecturam in tert. ed. fecit et in interpretatione secutus est plaudente Stallbaumio. Mihi verba ὅσον οἷόν τε a superlativo σαφέστατα abstrahi non posse videntur, quin significationem suam amittat. Infinitivus autem, quum ἐνταῦθα idem sit, quod εἰς τόδε, copula non magis indiget, quam Eurip. Orest. 560. εἰ γὰρ γυναῖκες εἰς τόδ' ἥξουσιν θράσους, ἄνδρας φονεύειν — quem locum inter alios consimiles retulit Matthiae gramm. p. 1041. Recte Ficinus: *Verum posteaquam eo devenimus, ut quam certissime fieri potest, quod haec ita se habent, perspiciamus, minime desistendum.*
Δία] δι' Vind. F. Ang. B. Flor. RT. Stob.
ἀποκνητέον] ut L. I. p. 349. A: ἀλλ' οὐ μέντοι ἀποκνητέον

C τέον. Δεῦρο νῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἵνα καὶ ἴδῃς, ὅσα καὶ εἴδη ἔχει ἡ κακία, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἅ γε δὴ καὶ ἄξια θέας. Ἕπομαι, ἔφη· μόνον λέγε. Καὶ μήν, ἦν δ' ἐγώ, ὥσπερ ἀπὸ σκοπιᾶς μοι φαίνεται, ἐπειδὴ ἐνταῦθα ἀναβεβήκαμεν τοῦ λόγου, ἓν μὲν εἶναι εἶδος τῆς ἀρετῆς, ἄπειρα δὲ τῆς κακίας, τέτταρα δ' ἐν αὐτοῖς ἄττα, ὧν καὶ ἄξιον ἐπιμνησθῆναι. Πῶς λέγεις; ἔφη. Ὅσοι, ἦν δ' ἐγώ, πολιτειῶν τρόποι εἰσὶν εἴδη ἔχοντες, τοσοῦτοι D κινδυνεύουσι καὶ ψυχῆς τρόποι εἶναι. Πόσοι δή; Πέντε μέν, ἦν δ' ἐγώ, πολιτειῶν, πέντε δὲ ψυχῆς. Λέγε,

γε τῷ λόγῳ ἐπεξελθεῖν. Cf. Alcib. I. p. 124. D. Sed Bekkerus, quoniam ἀποκάμνειν praecessit, e coniectura scripsit ἀποκμητέον, quod Astius in tert. ed. et Stallbaumius adsciverunt. Nimirum Glauco Socratis sermonem ita excipit, ut eodem verbo uti debuisse videatur; nec non idem legisse videtur Ficinus: *Per Iovem, minime omnium.* Sed fortasse Glauco verbum consulto mutavit et, quum Socrates *defatigationem* reformidandam esse negasset, quasi nihil sibi quidem in hoc colloquio defatigationis accidere posse ac meram ignaviam fore, si ipse desistere vellet, significaturus *Minime, per Iovem,* inquit, *ignaviter desistendum.* Socratem vero idem L. V. p. 450. B. recte hortatur: τὸ μὲν ἡμέτερον ἔα· σὺ δὲ περὶ ὧν ἐρωτῶμεν μηδαμῶς ἀποκάμῃς ἢ σοι δοκεῖ διεξιών. Itaque ἀποκμητέον, cuius formae exemplum nondum inveni, e coniectura recipiendum non puto.

Δεῦρο — διήλθομεν. E] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 254. — δεῦρο· ἀντὶ τοῦ ἔρχου. Πλάτων Πολιτείας τρίτῳ. Antiatt. Bekk. p. 88, 19. qui nostrum locum videtur respexisse.

νῦν] δὴ Par. DK. Mon. B. (Flor. U.) editi ante Bekkerum.

C καὶ ἴδῃς] καὶ εἰδῇς Stob. καὶ a Ficino omissum est.

ὅσα καὶ] καὶ om. Lob. Vind. BD. Vat. BHM. Flor. ATV. Stob. Fic. ὅσα καὶ οἷα Vind. E.

εἴδη] post ἔχει Vind. E.

ἅ γε] ἅτε Stob. (non Gaisf.) In Vind. E. γε int. vers. est. Ficinus ἄγε legit; nam ita hoc et quatuor sequentia interpretatur: *Attende nunc. nempe haec digna conspectu.*

δὴ] om. Vind. E. Vat. H.

μὴν] νῦν Stob. cod. A.

ἐπειδὴ] ἐπειδήπερ Ven. B. editi ante Bekkerum, tacentibus de Par. K. Bipontinis.

ἐνταῦθα] ἐνταῦτα Stob. Trinc.

τῆς κακίας] τῆς om. Vind. E.

δ' ἐν αὐτοῖς ἄττα] δὲ ἐν αὐτῇ ὄντα Stob. (m. Gesn. vulgatam habet.) — ἅττα Lob. Vind. BD.

ὧν] ἂν Vind. B. Vat. B.

Ὅσοι] ὅσοι σοι Par. K. sec. Bekk.

τρόποι — πολιτειῶν D] om. Vat. B.

εἴδη — εἶναι] om. Stob. cod. A. Trinc.

τοσοῦτοι] τοιοῦτοι Stob. Ald. Bas. ab.

τρόποι] om. Lob. Vind. BD. Flor. AC. Vat. HM. Ad hoc enim potius, quam ad proximum τρόποι praetermissionem Vaticanorum a Bekkero ambigue significatam pertinere puto, propterea quod cognati eis Lob. Vind. BD. hoc, non illud, omittunt. Sed de Vind. B. Bekkerus tacet. Itaque Vaticani H. signum perperam pro Vind. B. positum suspicor.

ἔφη, τίνες. Λέγω, εἶπον, ὅτι εἷς μὲν οὗτος, ὃν ἡμεῖς διεληλύθαμεν, πολιτείας εἴη ἂν τρόπος, ἐπονομασθείη δ' ἂν καὶ διχῇ. ἐγγενομένου μὲν γὰρ ἀνδρὸς ἑνὸς ἐν τοῖς ἄρχουσι διαφέροντος βασιλεία ἂν κληθείη, πλειόνων δὲ ἀριστοκρατία. Ἀληθῆ, ἔφη. Τοῦτο μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ἓν εἶδος λέγω· οὔτε γὰρ ἂν πλείους οὔτε εἷς ἐγγενόμενος κινήσειεν ἂν τῶν ἀξίων λόγου νόμων E τῆς πόλεως, τροφῇ τε καὶ παιδείᾳ χρησάμενος ᾗ διήλθομεν. Οὐ γὰρ εἰκός, ἔφη.

D δὲ] *om.* Vind. D. δὲ τῆς Flor. V. δὲ καὶ Stob. (non cod. A. neque Gaisf.) et Astius in sec. ed. *rursus et* Fic.

Λέγε] λέγ' Stob.

ἔφη] ἔφην Ven. B.

εἶπον, ὅτι] εἶπον. Ὅτι Ald. εἶπον. ὅτι Bas. ab. Pro εἶπον Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. ἔφην, Lob. Vind. BD. Vat. BM. ἔφη habent.

ἡμεῖς] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M. Stob. cod. A. Fic.

εἴη ἂν] ἂν εἴη Vind. BDE. Ven. B. Flor. ACT. Stallbaumius.

δ' ἂν] δ' *om.* Lob. Vind. D. Vat. B.

διχῇ] διχῆι Lob. διχῆ Ald. Bas. ab. Bekkerus et Stallbaumius.

μὲν] *om.* Par. K. sec. Bekk. Flor. T. Stob.

ἀνδρὸς] post ἑνὸς Flor. T.

δὲ] om. Stob. cod. A.

ἀριστοκρατία] ἀριστοκρατεία Flor. R. Ald. Bas. ab.

λέγω] λέγων Vind. D.

ἂν] *om.* Par. K. sec. Bip. Mon. B. Flor. U.

οὔτε] οὐδ' Flor. V.

εἷς] εἰς Ang. B.

ἐγγενόμενος] ἐγγενόμενοι Lob. Vind. BDE. Vat. BHM. Ven. C. Par. D. Flor. ACR. Stob. Gesn. Gaisf. Ald. Bas. ab. ἐγγενομένοις Flor. V. ἓν γενόμενοι Vind. F. Ang. B.

ἂν] ἄν τινα Stob. cod. AB. m. E Gesn. Gaisf. Astius in sec. ed. τινα Stob. (cod. N.) Trinc. Gesn. ἄν τι Flor. V. Stallbaumius. ἕνα τινὰ coniicit in tert. ed. Astius. Cf. Heindorf. ad Gorg. §. 148. et ad Soph. §. 56.

νόμων] *om.* Vind. B.

χρησάμενος] τησάμενος Vind. E.

ᾗ] Ita Par. A. Lob. Vind. BD. Vat. BHM. Ven. C. Ang. B. Flor. ARTV. Stob. ἣν reliqui codices editique ante Bekkerum.

διήλθομεν] διεληλύθαμεν Stobaeus.

Τέλος τοῦ περὶ πολιτειῶν, ἢ περὶ δικαίου τετάρτου. Ald. Bas. ab.

C 7

1

e 13.

PLATONIS OPERA
GRAECE

RECENSVIT ET ADNOTATIONE CRITICA

INSTRVXIT

CAR. ERN. CHRISTOPH. SCHNEIDER

LITT. ANT. PROF. VRATISL.

VOLUMEN SECUNDUM

CIVITATIS LIB. V. VI. VII. CONTINENS

LIPSIAE

SVMPTIBVS B. G. TEVBNERI ET F. CLAVDII

MDCCCXXXI.

PRAEFATIO EDITORIS.

Ad critica subsidia, quibus in primo volumine concinnando usus sum, in hoc secundo novi nec dum a quoquam occupati nihil accessit, sed virorum excellentium, qui rei litterariae Borussicae et Bavaricae publice praesunt, beneficio contigit, ut codices Monacenses duos a Bekkero et ab Astio primum adhibitos mihi ipsi denuo conferre liceret. Unus est idem ille *Monacensis B.* cuius descriptionem in praefatione voluminis primi p. XXXIII. dedi, lectiones per ipsum volumen secundum Bekkerum exhibui. Cui quum tantum tribuisset Bekkerus, ut haud raro unum omnibus praeferret, existimandus scilicet erat quam accuratissime eum contulisse, certe nihil de genere eorum, quae et aliis afferenda putasset, in hoc inventum silentio praeterisse. Verum res aliter habet. Haud maiore vir doctissimus in Monacensi B. quam in Vindobonensi diligentia versatus non solum orthographica pro instituti ratione in prooemio ad *commentaria critica* p. X. demonstrata omisit, sed etiam alia paullo graviora neglexit, alia vel falsa attulit vel manca. Quorum omnium ego, non quo totidem praetermissionum reum agerem Bekkerum, sed quod notitia codicis haud dubie valde memorabilis quo plenior eo gratior lectoribus futura videbatur, indicem ad quatuor libros priores pertinentem hic apposui. Ex huius autem voluminis libris tribus ea excerpsi, quae in Monacensi et in Vindobonensi B. per-

* 2

scripta atque ita comparata, ut a Bekkero haud minus, quam alia, quae non omisit, commemorari debuerint, tamen ab eo vel omissa sunt vel non satis accurate significata.

L. I.

Πλάτωνος πολιτειῶν, πρώτη

p. 327. C (4, 9. Bekk.) ὡς] om. (Ven. C. Par. DK.)
E (4, 17) διανοεῖσθε] διανοεῖσθαι a m. pr. (διανοεῖσθαι Ang. B.)
p. 328. B (5, 6) ἦν δ'] ἦν δὲ
C (5, 14) προσκεφαλαίου] προσκεφαλέου
E (6, 12) εἰ] int. vers.
(6, 14) ἐξαγγέλλεις] ἐξαγγέλεις
p. 329. A (6, 18) ξυνιόντες] συν.
B (7, 5) τοῦτο αἴτιον] τοῦτ' αἴ.
C (7, 14) τότε ἔδοξεν] τότ' ἔδ.
(7, 16) γίγνεται] γίνεται (Item 335. A. 19, 4 γίνονται, II. 358. A. 58, 15 γινόμενα, 360. C. 63, 4 συγγίνεσθαι, III. 403. B. 139, 13 ξυγγίνεσθαι, 407. C. 146, 18 ἐγγίνεσθαι, 411. E. 159, 8 γινομένων et IIII. 421. D. 168, 22 γίνεσθαι.) Ad hunc locum in m. adscriptum est: ταῦτα καὶ αὐτὸς διαμαρτύρομαι περὶ τὸ γῆρας καὶ μάλιστα περὶ τῶν ἡδονῶν τῆς συνουσίας ἄνευ τῆς ἀναγκαίας χρείας: δημήτριος, et in ima pagina: ἁρμόδιος ὁ χρόνος ὁ ἡμέτερος πρὸς ταῦτα τἀρίματα, ὃ καὶ ϛ, ἐτῶν, τρέχοντα νῦν
p. 330. B (9, 6) δὲ ἀγαπῶ] δ' ἀγ.
C (9, 9) τὸ πολὺ] τοπολὺ (Item 345. C. 39, 6. 352. D. 53, 5. III. 390. C. 115, 4 τοπρῶτον, II. 373. D. 87, 10 τοπρότερον, E. 18 τομετατοῦτο, 378. B. 96, 7 τοπαράπαν, III. 403. C. 139, 17 ταμουσικά.)
p. 331. A (10, 17) ἀτάλλουσα] ἀττάλουσα (Par. DK. sec. Bekk.)
C (11, 16) εἴη] εἰ, addito int. vers. a m. s. η
D (12, 1) παραδίδωμι] Alterum α int. vers.
(12, 2) ἔφην] ἔφη (Vat. BM. Ven. C. Vind. B. Par. DK. Amb. C. Ang. B.)
E (12, 11) γιγνώσκεις] γινώσκεις (Item 347. D. 43, 14 γινώσκων, III. 402. B. 137, 12 διαγινώσκειν, IIII. 426. C. 178, 1 προγινώσκων, D. 10 συγγινώσκεις.)
p. 332. E (14, 9) ξυμμαχεῖν] Alterum μ int. vers. a m. s.
(14, 10) ἄχρηστος.] ἄχρηστος;
(14, 11) κυβερνήτης.] κυβερνήτης;
(14, 12) Ἆρα] ἄρα
p. 333. C (15, 16) ἢ] int. vers.
D (16, 2) τἆλλα] τἄλλα

(item 348. E. 45, 21 cum Vindob. BDEF. Steph. 353. C. 55, 1 cum Vind. BDF. Steph. I. 360. C. 63, 6. 370. D. 81, 11 cum Vind. BDF. Steph. (τ' ἄλλα Vind. E.) 373. A. 86, 8 cum Vind. BDF. Steph. III. 415. B. 160, 20. IIII. 420. D. 167, 7. 424. A. 173, 16. 425. B. 175, 16. 434. A. 192, 9. 443. C. 210, 2.)

p. 333. D (16, 4) χρήσιμος;] χρήσιμος.

E (16, 11) μὴν] a m. pr. μὴ

p. 334. B (16, 22) κεκάσθαι] κεκᾶσθαι

(17, 1) σὲ καὶ] καὶ int. vers.

(17, 2) ὠφελείᾳ] ὠφελία

p. 335. A (18, 18) δὲ ἐχθρὸν] δ' ἐχ. (Amb. C. Ang. B. Vat. M.)

B (19, 4) Βλαπτόμενοι] —μενοι int. vers.

(19, 5) ἀρετὴν post ἵππων int. vers. additum et sequens (6) εἰς τὴν τῶν ἵππων in m. a m. s. adscriptum est.

C (19, 12) τοῦτ'] τοῦτό

(19, 16) ἀφίππους] σὴ ἀφίππους τοὺς μὴ εἰδότας ἱππικήν: in m.

(19, 17) ξυλλήβδην] συλλ.

D (19, 18) Ἀλλὰ ἀδύνατον] ἀλλ' ἀδ. (Ang. B.)

E (20, 8) τοῖς δὲ φίλοις] — δὲ — int. vers.

p. 335. E (20, 11) ἄρα, ἦν] ἄρ' ἦν

(20, 15) οἶσθα, ἦν] οἶ, addito a m. s. σθ', ἦν

p. 336. A (20, 21) δὲ οὐδὲ] δ' οὐ

B (21, 6) ταῦτ' εἶχον] ταῦτα εἶ.

(21, 7) οὐκέτι] οὐκ ἔτι (item 348. E. 45, 17.)

(21, 10) ὁ δ'] ὅδ'

φθεγξάμενος] φθεγξ.

p. 337. A (22, 22) ἢ ἀποκρίνοιο] ἢ ἀποκρινοῖο, in m. ἢ ἀποκρινοῖ

B (23, 4) ἓξ, μηδ'] ἓξ μὴ δὲ

τέτταρα] τέσσαρα (Amb. C. — Cf. huius Vol. p. 245, b.)

(23, 7) ἀποκρίνοιτο] ἀποκρινοῖτο

C (23, 12) τοῦτο ἐκείνῳ] τοῦτ' ἐκ.

(23, 16) Ἄλλο τι οὖν, ἔφη, καὶ] ἀλλ' ὅτι οὖν ἔφη· καί, vulgata a m. s. in m. posita.

D (24, 5) Οὐκοῦν] οὐκ οὖν

(24, 6) μοι] int. vers.

p. 338. A (24, 17) φθονήσῃς] φθονήσεις, a m. s. —σεις

(25, 3) τελευτῶν] τελευτῶν (item 342. D. 33, 20. II. 361. E. 66, 2. IIII. 425. C. 176, 2.)

B (25, 8) ἔφη, ἡ] ἔφη, interposito int. vers. a m. s. η

C (25, 15) ἐθελήσεις.] ἐθελήσεις;

(25, 17) δίκαιον εἶναι.] δ. εἶναι;

E (26, 7) αὐτῇ ξυμφέρον] αὐ. συμ.

p. 338. E. (26, 9) οὕτω] οὕτως
(26, 12) τοῦτ' οὖν] τουτοῦν

p. 339. A. (26, 16) ξυμφέρον.] Ita, non συμ.
B (27, 5) προστίθῃς] — τί — int. vers.
C (27, 12) τιθέασι] τιθέασιν
D (28, 1) ἄττα] ἅττα
(28, 2) βελτίστον,] βελτίστον;
E (28, 8) κακὰ αὐτοῖς] Ita, non κ. αὐ.
φῇς] φῂς

p. 340. B (29, 2) κρείττους] Alterum τ int. vers. a m. s. additum est.
D (30, 2) ὃ ἐξαμαρτάνει,] cum signo interrogandi.
(30, 6) τοῦτ' ἔστιν] τοῦτ' ἐστὶν
E (30, 14) δή σοι] δή σε, in m. a m. s. σοι
νῦν δή] νῦν δὴ

p. 341. A (30, 18) ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχῆς (item 344. C. 37, 14. 348. B. 44, 17. III. 411. B. 153, 15. IIII. 424. E. 175, 2. Similiter διαβραχέων IIII. 424. B. 173, 17. διαπαντὸς III. 407. D. 147, 7. IIII. 429. B. 183, 9. C. 16. 430. B. 185, 2. 433. A. 190, 8. διαταῦτα 341. E. 32, 11. 347. B. 42, 16. IIII. 425. C. 176, 5. καταρχὰς III. 398. B. 129, 15. μεταταῦτα 353. D. 55, 2. III. 406. E. 146, 15. μετατοῦτο III. 392. C. 119, 1. 408. A. 147, 20. 412. B. 155, 13. IIII. 427. D. 179, 21.)

p. 341. A (30, 19) ξυμφέρον] in m. a m. pr. additum.
(30, 21) μ' ἐξ] με ἐξ
(30, 22) ἐρέσθαι] Ita, non ἔρ.
B (31, 5) ποτέρως] ποτέρος a m. pr. (item II. 368. A. 77, 20. Similiter 343. E. 36, 8 μοχθηροτέρος, 348. B. 44, 15 ὁποτέρος, III. 390. C. 115, 3 ὡς οὕτος, 398. D. 121, 3 οὐδέπος, 396. E. 127, 2 ἀμφοτέρον, 412. A. 155, 4 et IIII. 425. C. 176, 6 εἰκότος, 430. B. 185, 7 ἀνδραποδόδη, 439. B. 202, 4 ἀποθοῦνται et 443. C. 209, 19 εἴδολον a m. pr. scripta et a m. s. correcta sunt.)
(31, 7) ἀκριβεῖ] τῶ ἀκριβεῖ, sed — ῶ in articulo e corr.
Ἔλεγες] Ita, sed initio et fine correcto.
(31, 10) συκοφάντει, εἴ τι δύνασαι] συκοφάντι δύνασαι a m. pr.
C (31, 14) οὐδὲν ὤν] a m. s. comma additum.
Ἄδην] ἄδην cum altero δ int. vers. praeposito, adscripto in m. ἄδδην
(31, 17) καμνόντων θερ.] καμόντων θερ. cum ν int. vers. post μ addito.
D (32, 7) αὐτὴ αὐτῇ corr. in accentu utroque.

p. 341. E (32, 10) σώματι εἶναι σώματι] σώμτι εἶναι σώμτι, sup. α inter μ et τ in priori.
(32, 12) σῶμά ἐστι] σῶμα ἔστι
(32, 15) ἔφην] —ν int. vers. a m. s.

p. 342. A (32, 19) ταῦτα ἐπ'] ταῦτ' ἐπ'
(33, 2) αὐτῇ τὸ ξυμφέρον] αὐ. τὸ συμ.
B (33, 3) ἦ οὔτε] ἦ in m. a m. s. habet.
(33, 10) ἔχει;] ἔχει.
C (33, 17) Οὐκ ἄρα] οὐκάρα
(33, 19) οὐδ' ἐπιτάττει] οὐδὲπιτάττει
D (34, 2) κάμνοντι;] κάμνοντι.
(34, 4) ἦ οὐχ] ἦ οὐχ
E (34, 6) ναύτης; Ὡμολόγηται.] ναύτης ὡμ.
(34, 11) οὐδ' ἐπιτάττει] οὐδ' ἐπ.

p. 343. A (34, 16) περιειστήκει] περιεστήκει (Par. K. sec. Bekk.)
(35, 1) δὴ τί] δή, τί
C (35, 18) ὑπηρετοῦντες] ὑπηρετοῦνται, sup. ες a m. s. super αι
(35, 19) δὲ οὐδ'] δ' οὐ δ'
D (36, 5) ὁ δ'] ὅδ'

p. 344. A (36, 16) μαθήσει] μαθήση (Sic 347. E. 44, 1 et III. 397. D. 128, 15 αἱρῇ, 349. A. 46, 3. 5 μαντεύῃ et διανοῇ, 351. C. 50, 21 ἀποκρίνῃ, III. 386. A. 107, 7 et 413. A. 156, 20 ὀργῇ, 392. D. 119, 5 εἴπῃ, 399. D. 132, 9 παραδέξῃ, IIII. 419. 165, 2 ἀπολογήσῃ, 423. A. 171, 16 et 432. C. 189, 9 χρήσῃ, 426. B. 177, 17 ἐπαινέσῃ, 430. C. 186, 10 ἀποδέξῃ, 431. C. 187, 13 ἐπινοήσῃ et 440. D. 204, 19 ἐνθυμῇ.)
C (37, 13) δικαιοσύνης ἐστὶν] δ. ἐστιν
D (37, 20) ἀλλ' ἦν.] ἀλ, sup. a m. s. λ, ἦν.
(38, 1) ἐδεόμην] δεόμην
E (38, 9) ἀγαθὲ.] ἀγάθε (item 345. A. 38, 14 et IIII. 428. D. 173, 1.)

p. 345. A (38, 13) οὐδ' ἐὰν] οὐδὲ ἐὰν
B (39, 8) μετατιθῇ] μεταθῆ
D (39, 15) ὥστε εἶναι] ὥστ' εἶ. (Aug. B. Vat. M.)

p. 346. A (40, 8) περαίνομεν] περαίνομεν a m. pr.
(40, 12) γὰρ αὐτῆς] γὰρ αὐτοῦ, in m. a m. s. ῆς
B (40, 14) βούλῃ] βούλει
C (41, 8) δῆλον, ὅτι] δηλονότι (item II. 372. C. 85, 7. III. 389. B. 112, 17. 410. A. 151, 12. IIII. 428. B. 181, 7. 436. B. 196, 9. 444. A. 211, 6.)
(41, 8) αὐτοῦ] αὐ.
D (41, 10) ὑγίειαν] — ει — int. vers.
μισθαρνητικὴ prius] — αρ — ι (pro η) — a m. s.
(41, 16) ὠφελεῖ] — ται

int. vers. a m. s. additum. Idem nunc video a Bekkero significatum, non antecedens ὠφελεῖται manui recenti tributum.

p. 347. B (42, 15) ἔστιν;] ἐστὶν;
C (43, 3) αἰσχρὸν νενομίσθαι] αἰσχρὸνενομίσθαι
D (43, 9) ὁμοίοις] ὁμοίως, in m. a m. s. οίοισ
(43, 18) ξυμφέρον] Ita, non συμ. (Vat. BM. Ven. BC. Vind. B. Par. K. sec. Bekk. Amb. C. Ang. B.)
E (44, 3) Ἤκουσας] σῆ τὴν σύνταξιν. in m.

p. 348. C (44, 20) αὐτοῖν] cum litura in α
D (45, 9) βαλλάντια] βαλάντια (Ven. B. Par. K. sec. Bekk.)
E (45, 12) ἔφην] —ν int. vers. a m. s. (ἔφη Par. K. Vat. M.)
(45, 13) ὅτι βούλει] ὃ β. (Ven. C. Par. DK.)

p. 349. B (46, 15) ἡγοῖτο prius] ἡγοῖ, τὸ a m. pr.
C (46, 20) ἄρα ἀξιοῖ] ἆρα ἀξ.
(46, 21) οὐκ, ἔφη] οὐκ ἔφη
D (47, 12) Εἶεν] εἴων, in m. a m. s. εἶεν
E (47, 16) ἅπερ] ὅνπερ, e corr. ὅνπερ
(47, 17) οὕτως; Οὕτως.] οὗτος (a m. s. —τως); οὕτως.
(47, 20) ἢ ἀξιοῦν πλέον ἔχειν] punctis notata.

p. 350. D (49, 11) ἢ οὐ] ἢ οὐ·
p. 350. D (49, 12) οὐδὲ ἃ νῦν λέγεις ἀρέσκει] οὐδ᾽ ἂν, in m. a m. s. ἃ, νῦν λέγεις, ante corr. —ης, ἀρέσκει cum litura post ει.
E (49, 15) δέ σοι] δέ σι a m. pr.

p. 351. A (50, 7) ἐπειδήπερ ἐστὶν] ἐ. ἔστιν
ἀδικία.] ἀδικία:
B (50, 11) πολλὰς δὲ] π. δὲ̈
(50, 12) οὔκ; ἔφη] οὐκ ἔφη
(50, 18) ἔχει] Huic a m. s. superscriptum est ἐστι
C (50, 20) ἐπινεύεις] ἐπινεύσεις
ἀνανεύεις] —ει— e corr.
(51, 2) λέγε] λέγαι
D (51, 10) ἆρα, εἰ] ἄρα εἰ
E (51, 14) διοίσονται] σῆ διοίσονται in m.

p. 352. C (52, 17) πρᾶξαι] πράξαι
(52, 18) ἀληθὲς] ἀλληθὲς
(52, 20) ἢ αὐτοὺς] η, a m. s. ἢ, αὐ.
μή τοι] μή τι cum litura inter τ et ι.
D (53, 9) δ᾽ ἔτι] Ita, non δέ τι (Ven. B. Amb. C. Ang. B.)
(53, 12) εἶναι ἴππον] εἶππον, sup. a m. s. ναι ἴ
E (53, 17) ταῦτα τούτων φαμὲν] φαῖμεν ταῦτα τούτων

p. 353. A (54, 1) τούτῳ] τούτω, in m. a m. s. τοῦτο

p. 353. B (54, 12) οὕτως; Οὕτως.] οὕτω:, οὕτω.
(54, 14) αὐτῶν οἰκ.] αὐ. οἰκ.
C (54, 20) τῆς αὐτῶν ἀρ.] τ. αὐ. ἀρ.
D (55, 3) ἔστι τι] ἔστι τί
(55, 6) ἐκείνου] ἐκείνης, sup. a m. s. ȣ
(55, 7) Τί δ' αὖ τὸ] τόδ' ἦν τὸ
(55, 8) γ', ἔφη] γε ἔ.
E (55, 10) αὐτῆς] αὐτὰ αὐτῆς
(55, 14) συνεχωρήσαμεν] Ita, non ξ.
p. 354. A (55, 21) λυσιτελεῖ] λυσιτελῆ, e corr. —εῖ
(56, 3) τοῖς Βενδιδείοις] παροιμία in m.
B (56, 7) ἀεὶ] αἰεὶ
(56, 9) ἐγώ μοι] ἐγὼ οἶμαι (Ang. B.)
(56, 10) ὁρμῆσαι] ὁρμῆσθαι

τέλος πολιτείας πρώτου:—

L. II.

Πλάτωνος πολιτειῶν, δευτέρα:—

p. 357. B (57, 9) βούλει] βούλουλει
C (58, 3) τε αὐτοῦ] τε αὐ.
(58, 7) τὸ κάμνοντα] τὸ, addito int. vers. ν, κ. et in m. καὶ τὸν κάμν.
(58, 8) ὁ ἄλλος] ὁ ἄλλως (non ἄλλως, quod ne Bekkerus quidem ostenderat.)
D (58, 12) τρίτον. ἀλλὰ τί δή; Ἐν] τρίτον: ἀλλὰ τί δὴ ἐν
p. 358. A (58, 15) δι' αὐτὸ] δι' αὐ. item 58, 19.
B (59, 1) δοκῇ] δοκοῖ ante corr.
(59, 2) κηληθῆναι] κοληθῆναι ante corr.
(59, 4) τί τ' ἐστιν] τί τ' ἐστὶν
(59, 7) ἐᾶσαι] ἐάσαι
C (59, 13) λέγουσιν] λέγουσην, sup. a m. s. ιν
D (59, 19) ἂν σοῦ] Ita, non ἄν σου
E (60, 9) ἐπειδὰν] ἐπειδ' ἂν (item 377. B. 94, 10. III. 396. C. 126, 7. 411. C. 154, 3. 414. C. 159, 16.)
p. 359. A (60, 14) αὐτῶν] αὐτοῖς, non αὐ.
D (61, 19) φανῆναί τι] τι int. vers. habet.
p. 360. B (62, 19) ἐπιθέμενον] ἐπιθέμενος
(62, 21) δύο] δύω (Vind. B. Par. DK. sec. Bekk.)
(62, 22) ὡς δόξειεν, οὕτως ἀδαμάντινος, ὅς] ὡς, a m. s. ὅς, δ. οὗτος, a m. s. —τως, ἀδ. ὅς
C (63, 5) ἀποκτιννύναι] ἀποκτιννῦναι ante correct.
(63, 8) διάφορον] διαφέρον (Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B.)
E (64, 3) διάστασις; ἥδε·] διάστασις ἥδε.
p. 361. A (64, 9) δὲ, ἐὰν] δὲ ἂν,

a corr. δ' ἐὰν (δ' ἂν Ang. B.)

p. 361. A (64, 16) δόξαν αὐτῷ] δ. αὐ.

B (64, 20) ἀνδρείαν] ἀνδρίαν

C (65, 7) ποιητέος] ποιητέον a m. pr.

D (65, 14) αὐτοῖν] αὐτῶν (Par. DK.)

p. 362. A (66, 3) ἀνασχινδυλευθήσεται] ἀνασχιλινδευθήσεται, in m. ἀνασκολοπισθῇ

B (66, 13) ξυμβάλλειν] ξυμβάλειν, sup. a m. s. altero λ

(66, 16) περιγίγνεσθαι] περιγίνεσθαι, sup. γ

D (67, 6) τι λέγειν] τίλεγειν

E (67, 16) ἐπαινοῦσιν] ἐπαινοῦσι

ἵν' ᾖ] ἵνα ἦ

p. 363. A (68, 1) ἐπὶ πλέον δὲ οὔτοι] ἐπιπλέον δ' οὔ τοι

(68, 3) ἄφθονα] ἄμφθονα

(68, 4) γενναῖος] γεναῖος, sup. a m. s. altero ν

B (68, 7) φέρειν] φέρει a m. pr.

μέσσας] μέσας, sup. a m. s. altero σ

(68, 11) ἀμύμονος] ἀμύνος

θεουδὴς] θεουδεῖς

D (68, 20) οἱ δ' ἔτι] οἴδ' ἔτι

E (69, 7) ταῦτα] int. vers. et in m. a m. s. εἰδῶν. Ita enim illud ταῦτα legi poterat.

p. 364. C (70, 7) ἀκεῖσθαι] Inter ἀ et κ a m. s. ρ superscriptum et in m. ἀρκεῖσθαι positum est.

ἐάν τέ] Ita, non καὶ ἐάν (Par. A. Vat. BH. Ven. BC. Amb. C. Ang. B.)

(70, 9) βλάψειν] βλάφιν, sup. ε inter φ et ι.

(70, 10) ὥς φασι, πείθοντές σφισιν] ὥς σφασι πείθοντ, sup. ας eoque a m. s. in ες mutato, σφίσιν

(70, 13) ἐλαδὸν ἔστιν] ἐλαδόν ἐστιν

E (71, 1) παρατρωπῶσ'] παρατρωπῶσιν

(71, 3) ὅμαδον] ὁμαδὸν (Par. D. Vat. M.)

p. 365. A (71, 16) ποῖός τις] ποῖο τις, sup. a m. s. ς

B (71, 17) πρὸς αὐτὸν] π. ἑαυτὸν (π. ἑαυτὸν Vat. M.)

(71, 18) δίκᾳ] δικαὶ

C (72, 8) ἀεὶ] αἰεὶ

D (72, 16) οὔτε βιάσασθαι — λανθάνειν E.] bis deinceps, sed alterum exemplum linea deletum. Et in hac altera scriptione μὴ omissum erat.

E (72, 20) αὐτοὶ οὗτοι] αὐτὸν οὐ. ante corr.

p. 366. A (73, 4) δίκαιοι μὲν γὰρ ὄντες] δίκεοι μ. γ. ὄνταις a m. pr. (Similiter 371. E. 84, 1 πωλοῦνταις, 372. D. 85, 13 τελευτῶνταις, 375. C. 90, 20 δρά-

σαντας, III. 398. B. 131, 1 τίναις, 410. C. 152, 2 τιναις, 416. D. 163, 13 σώφροναίς, IIII. 421. A. 168, 1 ὄντας (prius) et 426. E. 178, 18 ἀγνοοῦντας a m. pr. erat.)

p. 366. A (73, 5) ἐσόμεθα] εὐσόμεθα a m. pr.

B (73, 14) μηνύουσι.] μηνύουσιν.

(73, 15) εὐσχημοσύνης] εὐσχησύνης, sup. a m. s. μο

(73, 16) πτησόμεθα] πτ..όμεθα, in m. πτώμεθα

E (74, 15) λελειμμένοι] λελειμένοι

(74, 18) ἀπ' αὐτῶν] ἀπ' αὐτῆς (Par. DK.) αὐτὸ δ' ἑκάτερον] in m. a m. s. habet.

p. 367. C (75, 21) τὸ δὲ ἄδικον] τὸ δ' ἄδ.

(76, 4) αὐτὰ αὐτῶν] αὐ. αὐ.

E (76, 15) δι' αὐτὴν] δι' αὐ.

(76, 18) ἀεὶ] αἰεὶ

p. 368. A (77, 1) Γλαύκωνος] γλαύκωνος

(77, 5) δικαιοσύνης] δικαισύνης, sup. a m. s. ο

C (77, 19) τί τ' ἐστιν] τί τ' ἐστιν

D (78, 2) ἡμεῖς οὐ] ὑμεῖς οὐ

p. 369. B (79, 2) περαίνειν;] Ita, non περαίνειν.

C (79, 13) αὐτῷ ἄμεινον] αὐ. ἄμ.

D (79, 20) ἄλλο τι] ἀλλ' ὅτι

p. 369. D (80, 3) πέντε ἀνδρῶν.] π. ἀνδρῶν;

p. 370. A (80, 16) εἰκόντος σοῦ] εἰ. σου

B (81, 1) καιρὸν] κερὸν a m. pr.

C (81, 7) κράττη] κράττοι ante corr.

p. 371. A (82, 9) ἄπασιν] ἅπασιν sine corr.

C (83, 5) ἤ τις ἄλλος] ἤ τίς ἄλ.

(83, 7) τῆς αὐτοῦ] τ.. αὐ.

(83, 11) τι ἄλλο] τί ἄλ.

D (83, 18) πλανήτας] πλάνητας (Vat. BM. Ven. B. Par. K. sec. Bekk.)

p. 372. A (84, 9) ἐννοῶ] ἐνοῶ a m. pr.

(84, 15) τὰ πολλὰ] τα πολλὰ (Similiter τα πρότερον IIII. 430. E. 186, 5. δια ταῦτα III. 397. B. 128, 19. ἐπι πλεῖστον II. 383. C. 106, 8. μετα ταῦτα III. 393. A. 120, 2. μετα τοῦτο III. 398. D. 120, 22 et 398. C. 129, 22.)

B (84, 19) μάξαντες· μάζας] μάξαντες μάζας

C (85, 4) πόλεμον;] πόλεμον:

(85, 6) ἐστεμμένους] ἐστ.

(85, 7) ἄλας τε] ἅλας τε

(85, 10) σύκων] σύκῶν acuto a m. s. addito.

D (85, 14) παραδώσουσιν] παραδώσουσι

(85, 15) ἔφη, κατεσκ.] ἔφη om.

E (86, 5) φλεγμαίνουσαν

πόλιν] ὥσπερ τῶν νῦν ἀρχόντων καὶ πόλαιων καὶ μάλιστα τῶν ταύτῃ οἰκούντων: in m.

p. 373. A (86, 7) κλῖναί] κλίναι
(86, 11) τὰ ἀναγκαῖα] Ita, non τάν.
C (87, 7) τούτου προσδεήσει] τοῦτο πρ. (Ven. C. Par. DK. secundum Bekk.)
D (87, 15) τῆς ἡμετέρας] τῆς ἡμέρας a m. pr.
E (88, 1) ἐξ ὧν] Ita a m. pr. ἐξ οὗ a m. s.

p. 374. B (88, 12) Ἠ οὖν] ἢ οὖν
C (88, 21) ἐστὶν εὖ] ἐστὶ καλῶς
(89, 4) παρέργῳ] παρρέργῳ
E (89, 20) Δία, ἦν] δι' ἦν
(89, 22) γ' ἂν] γε ἂν

p. 375. A (90, 1) διαφέρειν] —ν a m. s. sup.
B (90, 16) Δία, ᾗ] δι ᾗ
C (91, 2) φύσις. Φαίνεται.] φύσις φαίνεται.
D (91, 5) Κινδυνεύει] κινδυνεύοι
(91, 10) ταῦτα.] ταῦτα;
E (91, 15) ἄρα, ἦν] ἄρ' ἦν
(91, 17) οὖν σοι] οὖν οὔ σοι

p. 376. B (92, 6) ὡς ἀληθῶς] ὡς ἀλληθῶς
(92, 8) διακρίνει] διακρίνειν (διακρίνειν Vind. B.)
(92, 9) συνέσει] συνέσοι a m. pr.
(92, 12) ταὐτόν;] ταυτόν:

p. 376. C (92, 15) φύσει,] Ita a m. pr. ,φύσει a m. s.
εἶναι;] εἶναι:
D (93, 7) Οὐ γάρ] οὔ γὰρ
ἐν μύθῳ μυθολογοῦντές] ἐν μύθω μυθωλογοῦντές a m. pr. εἰ μυθολογοῦντές a m. s. (punctis sub μύθω positis.)
(93, 8) παιδεύωμεν] Ita a m. s. παιδεύομεν a m. pr.
E (93, 14) εἰκὼν] Ita a m. pr. εἶκεν a m. s.
(93, 15) διττὸν] διττῶν a m. pr.

p. 377. A (93, 17) ψευδέσιν] ψεύδεσιν (Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Amb. C.)
(94, 3) Οὐκοῦν] οὐκοῦν
B (94, 10) τελεωθῶσιν] τελειωθῶσιν (Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B.)
(94, 11) αὐτούς] αὐτὰς a m. pr.
E (95, 8) ὥσπερ γραφεὺς] His int. vers. a m. s. interpositum est εἰ
(95, 13) ὁ εἰπὼν] ὃ εἰ. (Vat. M.)
(95, 14) ἅ φησι] Ita, ut vulgo, non ὅ φ.
δρᾶσαι] δράσαι

p. 378. B (96, 5) Οὐ μὰ] οὔ μὰ
(96, 6) οὐδ' αὐτῷ] οὐδ' αὐτῶ
C (96, 12) αὐτοῖς] αὐτοῦ, in m. a m. sec. τῶν
E (97, 8) εἴ τις] ἤ τις a m. pr.

p. 379. A. (97, 12) εἰδέναι] εἰδένη, in m. a m. s. ναι
(97, 16) Τοιόιδε] τοιοῖδε
B (98, 3. 4) αἴτιον; — εὐπραγίας;] αἴτιον: — εὐπραγίας:
C (98, 9) ὀλίγων] ὀλίγον cum ω super ο
(98, 12) ἄλλ' ἄττα] ἄλλα ἄττα
D (98, 18) αὐτὰρ ὃ] ἀτὰρ ὃ (ἀτὰρ Amb. C. Vat. H.)
E (99, 2) κακῶν τε] κακῶν, praeposito int. vers. a m. s. καὶ (κακῶν Ven. B. Vind. B. Vat. H.)
p. 380. D (100, 11) ἄρα γόητα] ἄρα γ. a m. pr.
(100, 12) τοτὲ μὲν] τὸ τὲ μὲν a m. pr.
(100, 15) περὶ αὐτοῦ] π. αὐ.
E (101, 1) εἰλήσεων] εἰλ. (Vat. B. Par. K. sec. Bekk.)
p. 381. B (101, 12) τὰ τοῦ θεοῦ] τὰ — int. vers. a m. s.
(101, 13) Ταύτῃ] ταῦτα ante corr.
D (102, 12) ἠλλοιωμένην,] sine commate.
E (102, 21) μεταβάλλειν] μεταβάλειν
p. 382. A (103, 4) μισοῦσι] Ita, non —σιν
B (103, 9) σεμνὸν λέγειν] σ. λέγειν;
(103, 11) ἥκιστ' ἂν] Ita, non ἥκιστα ἂν (Amb. C. Ang. B. Vat. HM.)
E (104, 14) Οὐκ ἄρ' ἔστιν] οὐκ ἄρα ἔ.
p. 382. E (104, 20) οὐδ' ὄναρ] Ita a m. pr. οὔτ' ὄ. a m. s.
p. 383. A (105, 5) ἑαυτοὺς] ´αὐτούς cum litura in spiritu.
(105, 9) αὐτῆς] αὐ.
B (105, 13) Παιῶν'] παιῶν
(105, 18) τὸν παῖδα] παῖδα (Par. K.)
C (105, 20) ἐπὶ παιδείᾳ] ἐπὶ παιδία (ἐπιπαιδία Amb. C.)
(106, 2) καθόσον] καθ' ὅσον (item IIII. 437. C. 198, 12.)

τέλος πολιτειῶν, δευτέρας:

L. III.

Πλάτωνος πολιτειῶν, τρίτη:

p. 386. A (107, 1) τοιαῦτ' ἄττα] τοιαῦτα ἄττα
B (107, 9) Δία, ἢ] δὶ ἢ (δι' Amb. C.)
(108, 2) οὕτω τὰ] οὕτως τὰ
(108, 3) οὔτ' ἀληθῆ] οὔτε ἀλ.
(108, 4) οὔτ' ὠφέλιμα] οὔτε ὠφ.
C (108, 5) Ἐξαλείψομεν] Ita, non ἐξαλείψωμεν
D (108, 14) Ὦ πόποι] Ita, non ὦ π. (Vind. B.)
(108, 15) Ψυχὴ καὶ] ψυχή; καὶ
πάμπαν] πάνπαν
(108, 17) πεπνῦσθαι] Ita, non πεπνύσθαι, in codice scriptum esse Bekkerus recte si-

gnificavit, de Par. K. nihil dixit. Ego erravi.

p. 386. D (108, 20) γοόωσα, λιποῦσ'] γεόωσα λιποῦσα

p. 387. A (109, 1) Τρίζουσαι] τρύζουσαι

(109, 2) ἔχονται] ἔχοντας a m. pr.

(109, 3) Ὡς αἱ] Ita.

B (109, 4) παραιτησόμεθα] σῆ ἀντὶ τοῦ αἰτήσομεν. καὶ ἡ ἀριστείδου, Πλεόν σε παραιτοῦμαι φανῆναι in m.

(109, 11) Στύγας] τύτας

C (109, 18) ποιητέον; Δῆλα δή.] ποιητέον: δηλαδή: (Item δηλαδὴ 392. A. 118, 5. 398. C. 130, 1. 412. B. 155, 11. IIII. 428. A. 181, 2.)

D (110, 2) ἑταῖρός ἐστι] Ita, non — ἐστιν

(110, 3) γ' ἐκείνου] γε ἐκ.

(110, 5) αὐτὸς αὑτῷ] αὐ. αὐ.

E (110, 9) Ἥκιστ' ἄρα καὶ] ἥκιστα ἄρα καὶ a m. pr. Pro καὶ m. sec. χρὴ posuit.

(110, 10) ὅταν] ὅτε ἂν ut Vind. D.

p. 388. A (110, 18) πλευρᾶς] πλευρὰς, non πλευρᾶ

B (110, 20) μηδὲ ἀμφοτέρωσε] μηδ' ἀμ.

(111, 5) ὀνομάζοντ'] ὀνομάζοντα

p. 388. C (111, 16) Ὦ πάππαι] ὦ π. sed corr. in accentu.

D (111, 20) αὐτῷ] τί, non τι

p. 389. A (112, 11) δ' ἄρ'] δ' ἄρα μακάρεσσι] μακάρισσι

(112, 12) κοικνύοντα] κοικνύοντα:

B (112, 18) δὲ οὐχ] δ' οὐχ (Ang. B.)

D (113, 10) δημιουργοί] Ita a m. pr.

(113, 14) δέ; σωφροσύνης ἄρα] δὲ σ. ἄρα

p. 390. A (114, 6) ἄρα καλῶς] ἄρα κ.

(114, 12) ὅταν] ὅτ' ἂν

(114, 13) παράπλειαι] Ita, non παραπλεῖαι (Par. DK. sec. Bekk. Vat. H.)

B (114, 16) ἐπιτήδειον] ἐπιτήδειον

C (115, 4) οὐδὲ ὅτε] Ita, non οὐδ' ὅτε

(115, 6) οὐδ' Ἄρεώς] οὐδὲ ἄρεώς

(115, 7) Οὐ μὰ] οὔ μὰ

D (115, 8) καρτερίαι] καρτερία

E (115, 16) ἀστέον] ἀϊστέον, in m. σῆ ἀϊστέον

p. 391. B (116, 11) Πατρόκλῳ] παντρόκλῳ

C (116, 19) ἐν αὐτῷ] ἐν ἑαυτῷ (Ang. B. Vat. M.)

νοσήματε] Ita, non νοσήματά τε (Par. ADK. Ven. C. Vind. B. Vat. BHM. Ang. B.)

(117, 2) Θησεὺς] θησεὺς a m. pr.

p. 391. D (117, 7) λέγειν, μηδὲ] λ. μή δ' (μηδ' Vat. M.)
E (117, 17) κατ' Ἰδαῖον] κτ' ἰδ.
(117, 18) βωμός ἐστ'] βωμὸς ἐστί
p. 392. D (119, 7) Ἆρα οὖν] ἄρα οὖν
(119, 8) γιγνομένη] γινομένη
E (119, 15) ἀπολῦσαι] ἀπολύσαι
p. 393. A (119, 20) μάλιστα δύω,] sine commate.
B (120, 7) παθημάτων.] παθημάτων :,
(120, 9) φήσεων ;] φήσεων :
D (121, 3) δὲ ἄνευ] δ' ἄνευ (Vat. M.)
E (121, 6) οἱ λῦσαι] οἱ λύσαι, omisso αὐτῷ ut Par. ADK. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Ang. B.
p. 394. A (121, 18) οἰκοδομήσεσιν] οἰκοδομήμασιν
(121, 19) τῖσαι] Ita.
B (122, 4) ὅτι ἐστι] Ita.
C (122, 10) ᾗ δ' αὖ] ἦδ' αὖ
(122, 13) ὅτι ἔφαμεν] Ita a m. pr.
D (122, 17) ἡμῖν] ἡμὶν
E (123, 7) ἐπιχειροῖ] ἐπιχειρεῖ (Vind. B. Par. K. Vat. M.)
p. 395. A (123, 15) μιμήματα] μιμημά τι, e corr. μιμήματε
C (124, 13) ἵνα μὴ ἐκ] ἵν' ἐκ, a m. s. addito α et in m. posito μὴ
p. 396. D (126, 14) γίγνηται] γίνηται cum litura in ι.

p. 396. D (126, 16) μὴ ἄρα] μη ἄρα μὴ (μὴ ἄρα μὴ Ven. C. Par. DK.)
p. 397. B (128, 1) ῥυθμῷ] ῥυμθῷ
C (128, 3) ἐναντίαν] ἐναντίον a m. pr.
(128, 4) ῥυθμῶν] ῥυμθῶν
D (128, 9) πότερον εἰς] πρότερον εἰς
(128, 11) ἀκράτων] ἀκρατῶν a m. pr. (Ang. B.)
(128, 13) κεκραμένος,] κεκραμένος :
E (129, 8) Ἄνδρα δὴ] ταῦτα περὶ ὁμήρου φησί : in m. a m. s.
p. 398. A (129, 10) τε εἰς] τ' ἂν εἰς (Ang. B. Vat. M.) μύρον] μῦρον a m. pr.
C (130, 2) περὶ αὐτῶν] τὶς αὐτῶν
(130, 5) μέλλομεν] μέλλημεν, a m. s. μέλλοιμεν
(130, 7) ἅττα] ἄττα
D (130, 13) ὡσαύτως;] ὡσαύτως :
E (130, 17) ἁρμονίαι;] sine interpunctione.
p. 399. A (131, 4) χρήσει] Ita. (Par. DK. sec. Bekk. Vat. M.)
B (131, 12) καρτεροῦντας] καρτεροῦντος a m. pr.
E (132, 15) καινὸν] καὶνὸν
(132, 17) Μαρσύου] μαρσίου
p. 400. B (133, 15) δέ γε] δέ με, ut Bekkerus ostendit.
C (134, 1) τινῶν] τίνων

p. 400. C (134, 3) ῥυθμοὺς αὐτοὺς] ῥ. αὐτοῦ (Vat. BM. Ven. C. Par. DK.)
(134, 6) ἢ σὺ] ἤ σὺ
(134, 7) τὸ τῆς] τῶ τῆς

p. 401. A (135, 10) κακοηθείας] κακονοίας (Vat. BM. Par. DK. Ven. C. Vind. B. Ang. B.)
B (135, 17. 18) μήτε ἐν ter] μήτ' ἐν (Ang. B. Vat. M.)
C (136, 10) ὑγίειαν] ὑγύειαν
E (136, 18) δημιουργηθέντων] δημιουργηθῖ
(137, 2) κἀγαθὸς] καὶ ἀγαθὸς

p. 402. A (137, 4. 6) λαβεῖν, — τραφείς;] λαβεῖν; — τραφεὶς:
B (137, 17) θεῶν] θεῶν
C (137, 20) ἀνδρείας] ἀνδρίας
ἐλευθεριότητος] ἐλευθεριότιτος a m. pr.
D (138, 10) ἐρασμιώτατον.] ἐρασμιώτατον:,
(138, 13) εἰ μέντοι τι κατὰ τὸ σῶμα] εἰ μέντοι τι ἔφη κατὰ τὴν ψυχὴν ἐλλείπει κατὰ τὸ σῶμα, quinque mediis linea notatis.

p. 403. A (139, 1) ἀφροδίσια] ἀφροδίσια
οὐδέ γε] : οὐδὲ γε
(139, 3) ἐρᾶν;] ἐρᾶν:
B (139, 8) μὰ Δί'] μαδί
C (139, 19) νεανίαι.] νεανίας:,
D (140, 2. 3) αὐτοῦ — αὐτῆς] αὐ. — αὐ.

p. 403. E (140, 12) φύλακος] in m.
(140, 14) προσήκονσ'] προσήκουσα

p. 404. B (141, 3) εἱλήσεων] εἰλ. (Ven. C. Par. DK.)
(141, 8) παρ' Ὁμήρου] ὦ ἄριστε, ἐάνπερ ἐκ τῆς πολιτίας ἦν ὁ ἀνὴρ φηγὰς, ταῦτα οὐκ ἂν εἴδημεν, ἢ πῶς μαθοισόμεθα λίποντος τἀνδρὸς. οὐκ ἔστιν ἄρα τοῦτο βέλτιον, κἀκεῖνα μὲν ἕπεσθαι, ταῦτα δὲ μή: in ima pagina a m. s.
C (141, 18) ὀρθῶς γ'] ὀ. γε
D (141, 19) Συρακοσίαν] συρρακουσίαν (Vind. B. Vat. M.)
(142, 6) ῥυθμοῖς] ῥυμθοῖς
E (142, 10) ὑγίειαν;] ὑγίειαν:

p. 405. B (142, 21) ἑκαστῳ] ἑκάκτω
(143, 2) Ἢ] ἢ
C (143, 10) ἕνεκα, ἀγνοῶν] ἕνεκα, καὶ ταῦτα σμικρῶν τε καὶ οὐδὲν ἀγνοῶν, sex mediis linea notatis.
(143, 14) ἤ τινων] Ita.
D (143, 19) μάλ', ἔφη] μάλα ἔφη

p. 406. A (144, 9) πρὸ τοῦ] οἱ προτοῦ
(144, 10) Ἡρόδικον] τὸν τοῦ ἱπποκράτου διδάσκαλον: in m.
B (144, 17) εἰωθυίας] εἰωθείας

p. 406. E (145, 16) εἰωθυῖαν] εἰωθεῖαν
(145, 19) οὕτω ἰατρικῇ] Ita.
p. 407. B (146, 9) μὲν καὶ] Ita, non μὲν γὰρ καὶ (Par. ADK. Vat. BHM. Vind. B. Amb. C. Ang. B.)
(146, 11) ὅς, σχεδόν] ὃς σχ. sine interpunctione.
C (146, 17) ἀεὶ διαστάσεις] Ita.
(147, 2) ἔχοντας τὰ σώματα] ἔχοντας σώματος
D (147, 6) εἰωθυῖαν] εἰωθεῖαν a m. pr.
(147, 10) ἔκγονα αὐτῶν] ἔ. αὐτῶν
E (147, 12) οὔτε πόλει] οὔτε τῇ πόλει
p. 408. A (147, 17) Μενέλεῳ] μενελάῳ (Par. DK.)
(147, 19) Αἷμ'] αἷμα
D (148, 19) μετεχειρίσαντο] μεταχειρίσηντο, a m. s. —σαιντο
p. 409. C (150, 13) τὰ ἐν αὐτῷ] τὰ ἐν ἑαυτῷ
D (150, 17) ᾗ χρηστοῖς] bis deinceps, sed alterum exemplum linea notatum.
p. 410. A (151, 9) ἀποκτενοῦσι;] ἀποκτενοῦσι:
(151, 14) μήν; ἔφη.] μὴ ἔφη:
B (151, 19) οὐχ ὥσπερ] καὶ οὐχ ὥσπερ
D (152, 17) ἔφη. Τί δέ;] ἔφη: τὶς ἐπιταθὲν τοῦ δέοντος, τί δὲ, quatuor mediis linea notatis.

p. 411. A (153, 2. 3) ψυχή; — ἄγροικος;] Ita, cum signis interrogandi.
C (153, 18) ἀντὶ θυμοειδοῦς] Super οῦ a m. s. εἰ positum.
(154, 1) ἴσχων] ἴσχων,
(154, 2) αὐτὸς αὐτοῦ] αὐτὸς αὐτοῦ
D (154, 4) εἴ τι καὶ ἐνῆν] οἶτι καὶ ἐννῆν a m. pr.
(154, 5) αὐτοῦ] αὐτῷ (Par. K. Amb. C.)
(154, 10) ὁ τοιοῦτος] ὀτιοῦτος a m. pr.
E (154, 12) πάντα] ἅπαντα, non ἅπ.
(154, 15) δύο ὄντε] δύ' ὄντε (Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. Vind. B. Ang. B.)
(154, 18) ἐκείνῳ] Ita a m. s. ἐκεῖνο a m. pr.
(154, 19) ξυναρμοσθῆτον] συν.
p. 412. A (155, 1) μετριώτατα] μετριότατα a m. pr.
(155, 7) σώζεσθαι;] σώζεσθαι:
B (155, 10) κυνηγέσια] κυνηγεσία
C (155, 18) γίγνονται;] Alterum γ int. vers.
(155, 20) φυλακικωτάτους] φιλ.
D (156, 2) φιλῶν.] φιλῶν:,
(156, 6) τοὐναντίον.] τοὐναντίον:,
p. 413. A (156, 21) τοὺς ἀνθρώπους] τοὺς om.
(157, 5) δόξης στερ.] δόξῃ στερ. a m. pr.
C (157, 14) κηληθέντες] κοληθένταις a m. pr.

p. 413. E (158, 10) φύλαξ αὐτοῦ] φ. αὐ.
p. 414. B (159, 5) οὓς νῦν δὴ] οὓς δὴ νῦν (Ang. B.)
(159, 6) δόγμασιν] δόγμασι
C (159, 12) Φοινικικόν] φοινικόν a m. pr.
D (160, 4) δημιουργουμένη] Ita a m. s. δημιουργουμένοι a m. pr.
p. 415. B (160, 21) παραγγέλλει] παραγγέλει a m. pr.
C (161, 5) ἀρουσιν] ὥς ρουσιν
(161, 8) εἰς ἐπικουρίαν] εἰς εἰς ἐπ.
D (161, 12) μέντ' ἂν] μὲν τ' ἂν
υἱεῖς] υἱοῖς, a m. s. υἱοὶ
(161, 15) κήδεσθαι·] κήδεσθαι:
p. 416. B (162, 14) εἰσὶν, ἀντὶ] εἰσὶν. καὶ ἀντὶ
(162, 18) εἰσίν;] εἰσίν:
C (162, 21) ποτέ ἐστιν] Ita.
E (163, 16) περιεῖναι] περιεῖναι
(163, 19) αἰεὶ ἐν] Ita.
(163, 22) τὸ τῶν πολλῶν νόμισμα γέγονε] τὰ τ. π. νομίσματα γέγονονε
p. 417. A (164, 3) τὸν αὐτὸν] τὸν αὐτὸν, in m. a m. s. τῶν (ad αὐτὸν pertinens)
B (164, 14) τοὺς φύλακας] Ita, non τούς τε φ.

L. IIII.

πλάτωνος πολιτειῶν, τετάρτης

p. 419. (165, 3) δι' ἑαυτοὺς] δι' int. vers. habet.
(165, 6) καὶ μεγάλας] om.
p. 420. A (166, 4) οὐδὲ ἑταίραις] οὐδ' ἑτέροις, quorum posterius etiam Bekkerus ex hoc pariter atque ex Ang. B. meo errore praetermissis retulit.
(166, 5) ἄν ποι] Ita, non ἄν που
B (166, 12) οὕτως εὐδ.] οὕτω εὐδ.
E (167, 18) ἄν σοι] ἄν σοὶ
(167, 19) γεωργὸς alterum in m. a m. s. habet.
p. 421. A (168, 4) καὶ αὖ] καὶ αὐτοὶ interposito a m. s. γὰρ et littera υ et accentu pronominis correctis.
(168, 5) εἰ μὲν οὖν ἡμεῖς μὲν] εἰ οὖν ἡμεῖς μὲν, priore, non, ut Bekkerus refert, altero μὲν omisso.
C (168, 17) ἔθνεσιν ἢ] ἔθνεσι ἢ
D (169, 5) γίγνεται;] γίνεται:
E (169, 9) διδάσκῃ] διδάξῃν, e corr. διδάξῃ
(169, 12) ἃ παντὶ] ἅπαντι cum litura super ι
p. 422. A (169, 17) πρὸς τῷ νεωτερισμῷ] ποιοῦντος

ut Par. DK. Flor. U. quibus perperam ποιοῦντος πρὸς τῷ νεωτερισμῷ tribui. Bekkerus vero perperam nostro καὶ νεωτερισμὸν ποιοῦντος tribuit.

p. 422. B (170, 3) ἄρ' οὐ] ἄρα οὐ

C (170, 16) τριπλασίοις αὐτῶν] τρ. αὐ.

(170, 17) δοκεῖς] δοκεῖ a m. pr.

p. 423. A (171, 12) ἐν ἑκατέρᾳ] Ita a m. pr. ἐν ἑκ. a m. s.

(171, 16) ἀεὶ] αἰεὶ

ἕως] οὕτω, addito a m. s. commate

(171, 20) οὔτ' ἐν] οὔτε ἐν

B (172, 7) αὔξειν] αὔξη

D (172, 21) μὴ πολλαί.] μὴ πολλάς; a m. pr.

E (173, 6. 7) γίγνωνται — διόφωνται] γίγνωται — διόφωται a m. pr.

p. 424. A (173, 11) γίγνοιτ'] γίγνεσ' a m. pr.

(173, 12) ὁρμήσῃ εὖ,] A m. pr. etiam ante εὖ comma erat.

(173, 14) φύσεις χρησταὶ] φύσει, addito a m. s. ς, χρ.

παιδείας] παιδίας a m. pr.

D (174, 15) αὕτη] Ita.

E (175, 1) ἔχει;] ἔχει:

p. 425. A (175, 8) ᾗ ἐκείνοις] ᾗ κείνοις (Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk.)

(175, 12) σιγάς] σιγῆς, a m. s. σιγήν

B (175, 18) μείνειε λόγῳ τε καὶ] μείνειεν ἐν λόγῳ καὶ

p. 425. C (176, 1) ὅμοιον ὂν] om.

„ (176, 4) οὔκ; ἦ δ'] οὐ - κοί δ' (οὐ in fine versus est.)

D (176, 10) καταστάσεως] eo compendio scriptum est, ut καταστάσως legi debeat.

(176, 12) τὸ παράπαν] τοπάμπαν

p. 426. A (177, 3) οὗτοί γε χαριέντως] οὗτοί γε χαριέντος, a m. s. οὔ τοι γε χαριέντως

(177, 4) ποικιλώτερα] ποικιλώτερον a m. pr.

(177, 5) καὶ ἀεὶ] καὶ αἰεὶ

(177, 8) χαρίεν] χάριεν et in m. a m. s. haec: ὥσπερ τινα νῦν ἕλληνα, τάχα καὶ οὐκ ἀγενῆ:

B (177, 13) χαρίεν] χάριεν et in m. a m. s. haec: οὕτως ἔχῃ ὦ βέλτισθε, κακῶναι δὲ καὶ μάλα νοσσοῦνταις:

(177, 15) μὰ Δία] μαδία

D (178, 7) ἀνδρείας] ἀνδρίας

(178, 8) ἔφη, πλήν] ἔφη: πλὴν

p. 427. C (179, 15) πατρίῳ] τὸν ἀπόλωνα φησι, τουτέστι τὸν ἥλιον. in m. a m. s.

(179, 17) ὀμφαλοῦ] ὀμφαλὸν τῆς γῆς τὰ πύθεια φησί. in m. a m. s.

(179, 19) οὕτως.] οὕτω:

p. 427. E (180, 8) Ἀληθῆ] ἀληθὶ
(180, 9) οὕτως, χρὴ] Ita.
ὑμᾶς] ἡμᾶς, in m. a m. s. ὑ
(180, 10) οὕτως. Ἐλπίζω] οὕτω: ἐλ.
(180, 11) ὧδε.] ὧδε:
(180, 13) τ' ἐστὶ] τ' ἔστι
(180, 15) εὑρημένον;] εὑρημένον:

p. 428. A (181, 3) ἐν αὐτῷ] ἐν αὐτῷ, in m. a m. s. τῇ
B (181, 9) Δῆλον.] δηλονότι:
C (181, 12) ταύτην, ἀλλὰ τεκτονική.] ταύτην: ἀλλὰ τεκτονική.. (litura post ή)
(181, 15) ἥ τινα ἄλλην] ἥ τιν' ἄ. (Ang. B.)
(181, 16) ἡντινοῦν] ἡντιναοῦν
(181, 17) γεωργική.] γεωργικῇ, a m. sec. —κή;
E (182, 9) Οὐκοῦν, ἔφην] o. ἔφη a m. pr.

p. 429. A (182, 16) ἦν] καὶ, non ἦν καὶ
(182, 20) Ἐμοὶ γοῦν] ἔμοιγ' οὖν
(182, 21) ἀνδρεία] Ita.
(183, 1) τοιαύτη] τιαύτη a m. pr.
B (183, 6) οἵ γε ἄλλοι] οἵ γε ἄλλη a m. pr.
(183, 7) τοίαν] Ita utrobique.
C (183, 12) ἀνδρείαν καλεῖς] Ita; et paullo post (14) τὴν ἀνδρείαν
D (184, 1) ἀλουργὰ] ἀλλουργὰ, a m. s. ἀλουργὰ

p. 429. E (184, 9) προθεραπεύσας.] προθεραπεύσας:,
(184, 10) ἔφη] om. (Par. K.)

p. 430. B (185, 3) ἀνδρίαν] Ita, sed corr. in ί
(185, 5) λέγω·] λέγω:
(185, 8) ἀνδρείαν] ἀνδρίαν`
C (185, 9) ἀνδρείαν εἶναι] ἀνδρίαν εἶ.
D (185, 21) ἔμοιγε] ἐμοί γε
E (186, 4) ξυμφωνίᾳ] Ita, non σ. (Par. AK. sec. Bekk. Vat. BM. Vind. B. Ven. C. Ang. B.)
(186, 6) ἐγκράτεια] ἐγκράτια a m. pr.
(186, 7) οὐκ οἶδα] οὐκ οἶδ' (Vat. H.)
(186, 10) αὐτοῦ γελοῖον] αὐ. γ. a m. pr.
(186, 11) καὶ ἧττων] καὶ ἧττον a m. pr.

p. 431. D (187, 18) Ἔγωγ'] ἔγωγε
(187, 20) ἐπιθυμιῶν] ἐπιθυμηῶν
(187, 21) Παντάπασι] παντάπασιν
E (188, 9) ἡ ἀνδρεία] ἡ ἀνδρία

p. 432. A (188, 14) χρήμασιν ἢ] χρήμασι ἢ
C (189, 6) πη ἐστιν] πῆ ἐστιν
D (189, 20) ὥσπερ οἱ] οὐ μόνον περὶ δικαιοσύνης τοῦτο αὖ βέλτισθαι, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ θείου ἁπλῶς ταυτῶ πάσχομεν, τὸ ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες ζητοῦμεν, ὁποῖον τί ἐστι· ἀμφιβάλλοντες

τὸ .. (γ' an ἢ?) ἐστι. in ima pagina a m. s.

p. 433. A (190, 7) ὃ γὰρ] ὃ γὰρ ὃ γὰρ cum linea sub priori.

(190, 12) εἰς ὃ] εἰ ὣ a m. pr.

B (190, 19) λέγ'] λέγε

(190, 21) ἀνδρείας] ἀνδρίας

C (191, 7) ἅττα] ἄττα

(191, 8) ἐννόμου] ἐνόμου a m. pr.

D (191, 15) τῇ ἀνδρείᾳ] τῇ ἀνδρία

(191, 17) μάλα, ἔφη] μάλ' ἔφη (Vat. M.)

E (191, 21) Ἦ] Ita, non ἢ

p. 434. A (192, 5) ὁμολογοῖτο.] ὁμολογοῖτο;

(192, 8) τἀλλήλων] τὰ ἀλλήλων

B (192, 16) μεταλαμβάνωσι] λαμβάνουσι, a m. s. —ωσι

C (193, 1) πόλει καὶ] πόλι καὶ

(193, 4) λέγωμεν] λέγομεν a m. pr. (Ven. BC. Par. K. Amb. C. Ang. B. Vat. H.)

(193, 6) τὸ ἑαυτοῦ] τὸ αὑτοῦ

D (193, 9) ἐγώ, πω] Ita, non πον (Par. AK. Vat. BM. Ven. C. Vind. B.)

(193, 11) εἶδος τοῦτο] Ita, non εἰ. τούτων (Par. A. Vat. BM. Ven. C. Vind. B. Ang. B.)

δικαιοσύνη] cum litura post η

(193, 15) ἐκεῖνο] om.

p. 435. A (194, 1) τάχα ἂν καρ' ἄλληλα] τάχ' ἂν παράλληλα

(194, 8) Ὅμοιον] om. a m. pr.

B (194, 14) ἄλλ' ἄττα] Ita, non καὶ οὐ κατ' ἄλλ' ἄττα, quemadmodum Bekkerus quoque ostendit.

C (194, 18) ἀξιοῦσθαι] ὀρθῶς ἀξ. (Vat. BHM. Ven. C. Vind. B. Par. K. sec. Bekk. Ang. B.)

D (195, 10) Ἆρ' οὖν] ἄρ' οὖν a m. pr.

E (195, 14) πόλεσι γεγ.] Ita.

(195, 15) οἷον οἱ] οἷον om.

p. 436. A (195, 18) ὃ περὶ] τὸ περὶ, in m. a m. s. ὃ (τὸ Vat. BHM. Ven. C. Vind. B. Amb. C.)

(195, 21) Οὐ δῆτα] οὐ, a m. s. εὖ, δ'.

C (196, 14) εἶπον] Ita, sed corr.

D (197, 1) οὕτω; Οὕτω.] Ita. (Par. A. Vat. BHM. Ven. C. Vind. B. Amb. C. Ang. B.)

E (197, 12) ἐγκλίνῃ] λ int. vers. sup.

(197, 18) οὐδαμῇ ἔστιν] ἔστιν om.

γε, ἔφη] γ' ἔφη (Ang. B.)

p. 437. A (197, 17) ἐμέ γε] Ita a m. pr. ἔμεγε a m. s.

B (198, 9) ἂν θείης] ἂν om. (Par. K.)

D (198, 18) εἶναι] in m. a m. pr. habet.

p. 437. D (198, 22) πλέονος ἄντινος] πλέονος
(199, 1) δίψα ἐστὶ δίψα ἀρα] δίψα ἐστὶ, δίψα. ἀρα
p. 438. A (199, 17) οὕτως. Ἴσως] οὕτω· ἴ.
B (200, 3) Ἄρ' οὖν] ἄρ' οὖν
D (200, 16) Ἄρ' οὐ] ἄρ', a m. s. ἄρ', οὐ
οἷα] οἷοι a m. pr.
(200, 19) φάθι] φᾶθι
(p. 439. A (200, 11) ἐστίν; ἔστι] ἐστὶ, καὶ ἐστὶ etc. ut Bekkerus ea significavit, cum interrogationis mutataeque personae signo post του
(201, 15) οὐδ' ἐνὶ] Ita.
B (201, 21) θηρίον] θηρίων (Par. A. Vat. BM. Ven. C. Vind. B.)
C (202, 11. 12) κωλῦον] κωλύον
E (202, 21) οὕτως.] Ita.
(203, 5) πιστεύω τούτῳ] cum signo interrogandi a m. s. addito.
(203, 6) τεῖχος ἐκτὸς,] Sic distinguit.
p. 440. A (203, 15) ἄλλο δν] ἄλλο τὸν, in m. a m. sec. τί δν
B (203, 18) τί αὐτὸν] Ita.
(203, 20) τοῦ τοιούτου;] τ. τοιούτου.
(203, 22) μὴ δεῖν] μὴ δ.
(204, 1) σαυτῷ] σαυτῷ
(204, 2) Οὐ μὰ] οὐ, e corr. οὐ, μὰ
D (204, 13) παρ' αὐτῷ] παρ' αὐτῷ
(204, 14) ἔφη, ἔοικε τούτῳ] ἔφη: ἔοικε τού, sup. a m. s. τω
p. 440. D (204, 15) καίτοι γε] καί τοι γ'
(204, 16) ἐπικούρους] ἐπὶ κούρους
(204, 19) τόδε] τοῦτο
p. 441. A (205, 11) τοῦτό γε ἂν] τ. γ' ἂν (Ang. B.)
(205, 13) δ' ἔνιοι] δὲ ἔ.
B (205, 14) Δι'] δία
(205, 15) δὲ ἐν] δ' ἐν (Vat. M.)
(205, 17) Ὁμήρου] ὁμήρου,
C (206, 4) ὁμολογεῖται] ὡμολόγειται, a m. s. —ηται
(206, 5) αὐτὰ δ' ἐν] α. δὲ ἐν
(206, 6) ἴσα] ἴσα
(206, 8) εἶναι;] εἶναι:
(206, 9) καὶ ὡς] Ita.
D (206, 10) οὕτω, καὶ τἄλλα] οὕτως. καὶ τ' ἄλλα
(206, 17) ὅτι καὶ ἡμῶν] καὶ om. (Vat. BM. Par. K. sec. Bekk. Vind. B.)
(206, 18) ἐν αὐτῷ] ἐν αὐτῷ
E (206, 18) δίκαιός τε] δίκαιός τ', e corr. γ'
(206, 22) προμήθειαν] προμηθίαν (Vat. BM. Ven. C. Vind. B. Par. K.)
(207, 1) τούτου;] τούτου:
(207, 2) σύμφωνα] ξ. (Vind. B. Par. K. sec. Bekk. Ang. B. Vat. M.)
p. 442. A (207, 9) πίμπλασθαι] πίπλ. a m. pr.

p. 442. B (207, 13) καὶ ξύμπαντα] καὶ om. (Par. K.)
(207, 16) ψυχῆς τε καὶ] τε om. (Par. K. Vind. B. Vat. M.)
(207, 18) ἀνδρείᾳ] ἀνδρία
C (207, 21) τοῦ λόγου] Ita e corr. τῶν λόγων fortasse ante corr.
(208, 1) δέ γε ἐκείνῳ] δέ γ' ἐκεῖνο, in m. a m. s. κείνῳ
(208, 2) ἐν αὐτῷ] ἑαυτῷ, addito a m. s. ν post ἑ
(208, 4) ξυμφέροντος] συμ.
E (208, 17) ἀνομολογεῖσθαι] ἀνομολογεῖσθαι, in m. a m. s. ἂν ὁμολογεῖσθαι
(208, 18) καὶ τοῦ] καὶ τοῖς, in m. a m. sec. τοῦ
p. 443. A (209, 1) δρᾶσαι] δράσαι
(209, 5) κατὰ ὅρκους] κατὰ τοὺς ὅρ.
(209, 6) ἀμέλειαι] ἀμέλειαν
B (209, 10) ἄρχεσθαι;] ἄρχεσθαι:
(209, 11) ἄλλο. Ἔτι τι] ἄλλο ἔτι: τί
E (210, 18) ἢ ἂν] καὶ ἂν, in m. a m. s. ἢ
p. 444. A (210, 21) ταύτῃ αὖ] τ. ἂν
(211, 4) Φῶμεν ἄρα] φ. ἄρα, e corr. ἄρα Φῶμεν] om.
B (211, 10) δουλεύειν τῷ τοῦ] δουλεύειν. (e corr. :,) τὼ δ' αὖ δουλεύειν cum linea sub altero δουλεύειν ante corr.
p. 444. B (211, 14) Ταῦτα μὲν οὖν ταῦτα] ταῦτα μὲν αὖ, e corr. οὖν, ταύτῃ
C (211, 21) νόσον.] νόσον:,
D (212, 3) τὰ ἐν τῷ] τὰ ἐν om.
(212, 6. 9) ὑπ' ἄλλου. — ὑπ' ἄλλου;] ὑπ' ἄλλου: utrobique, e corr. ὑπ' ἄλλου;
E (212, 12) οὕτως.] οὕτω:
p. 445. D (214, 1) διελήλύθαμεν] διελύθαμεν a m. pr.
(214, 2) εἴη ἂν] εἴη ἂν ante corr.
(214, 6) οὔτε εἷς] οὐδ' εἷς

L. V.

p. 449. B (216, 3) Σὲ] σὺ, in m. a m. pr. σὲ, M.
C (216, 8) Ἔτι] habet etiam M.
D (216, 18) τό σε] πη σὲ M. („πη σε Mon. B." Bekkerus.)
p. 450. A (216, 19) τἄλλα] τάλλα V. M. („ταλλα")
(217, 2) τίθετε] τίθεται V. (Vat. M.)
ταῦτα] ταυτὰ V. ut Par. A. Vat. M. („ταῦτα")
(217, 4) ὅσον] ὅς V. (Vat. M. et a m. pr. B.)
(217, 7) ὑμεῖς] ἡμεῖς V.
C (218, 1) εὔδαιμον] εὐ-

δαίμων M. (Ven. C. Par. DK. sec. Bekk.)

p. 450. D (218, 8) ἀκουσόμενοι] Ita M. a m. pr. („ἀκούσομέν σου Mon. B.")

(218, 10) πιστεύοντος μὲν] μὲν om. M. (Ven. B. a m. pr. Par. DK.)

p. 451. A (218, 17) οὐ μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ] om. V. quod Bekkerus ostendens de litura tacet.

(218, 18) ξυνεκπισκασάμενος] συν. V.

(219, 2) τοῦτο] τοῦτ' V. (Vat. M.)

C (219, 11) ἔχοι] ἔχει M.

D (220, 2) φυλάττωσι] φυλάττουσι M. (Par. D.)

(220, 6) Κοινῇ] κοινὴ M.

p. 452. A (220, 15) γελοῖα] γέλοια M. (Vat. B. Ven. C. Par. D.)

B (221, 3) γελοῖον] γέλοιον M.

(221, 5) καὶ οἷα] om. M.

(221, 6) εἰς] ἐσ M. corr.

D (221, 15) Λακεδαιμόνιοι] λακεδαιμονίοις V. (Vat. M.)

(221, 16) πάντα ταῦτα] τ. π. M. („π. τ.")

p. 453. D (223, 15) Δία] δι' V. (Ang. B. Vat. M.)

(223, 20) τιν'] τινα V. quem margini eadem, quae Vat. M. adscripta habere Bekkerus non ostendit.

(224, 1) ἄπορον] ἄπειρον V.

p. 455. B (226, 16) ὁ μὲν] om. M. a m. pr. (Par. DK.)

p. 455. C (227, 1) ἀλλ᾽ ἄττα] ἀλλάττα V. (ἀλλ' ἄττα Ang. B.)

(227, 8) ὑπὸ] ὑπ' V. (Vat. M.)

D (227, 12) ὅλον] ὅλον ἔλον M. quod significans Bekkerus de correctione tacet.

E (227, 18) προστάξομεν] προστάξωμεν V. sed ab eadem manu —ομεν („προστάξωμεν pr Vind. B.")

δὲ] δ' V. (Vat. M.)

(227, 19) 'Αλλ'] ἄρ' V. (Vat. M.)

p. 456. A (228, 8) ἀσθενεστέρα ἢ ἰσχυροτέρα] ἀσθενέστερα ἢ ἰσχυρότερα V. (Vat. BM. Ven. C.)

B (228, 12) Τὰ δ'] τὰ δὲ M.

C (228, 17) οὐδὲ] οὐδ' V. (Ang. B.)

(228, 20) τὴν] om. V. (Vat. BM. Par. K.)

(229, 5) παιδεία] παιδία V.

D (229, 7) τοιοῦδε] τοιούτου V. (Vat. M.)

(229, 9) ὁμοίους] ὁμοίως V. (Vat. M.)

E (229, 16) βέλτισται] βέλτιστοι V.

p. 457. B (230, 9) γελᾷ] γελῶ ut videtur, a m. pr. V. (Ven. C. Vat. M. et a m. pr. B.)

(230, 14) πέρι] Ita M. (Par. A. Vat. B. Ven. BC.)

C (230, 18) μάλα] μάλ' V. (Vat. M.)

p. 457. C (230, 21) ἦν] ὦ, in m. a m. s. ἦν, M.

E (231, 18) σύστασιν] Ita V. M. non ξ. quod Bekkerus tacito reliquit.

p. 458. A (232, 2) καὶ μὴ] μὴ in V. a m. s. deletum.

ὑπάρχον] ὕπαρχον V. a m. pr.

C (232, 16) τοὺς δὲ] τοὺς δ' V. (Ang. B. Vat. M.)

(232, 17) μιμουμένους] Ita M. a m. pr. μὴ πειθομένους a m. s. („μὴ πειθομένους Mon. B.")

D (233, 6) δριμύτεραι] δριμύτερα V. (Vat. M.)

p. 459. A (233, 16) οἰκίᾳ] In V. litura est inter κ et ι

(233, 18) τε] om. V. (Vat. B.)

παιδοποιίαις] παιδοποιίᾳ M. („παιδοποιίαι Ven. C. Par. DK. Mon. B. Ang. B. Vat. H.")

B (234, 4) χεῖρον] χείρων V. (Vat. M.)

(234, 7) ᾗ] ἢ V.

C (234, 12) ἰατρὸν] ἰατρῶν V. a m. pr. (Vat. M.)

(234, 18) κινδυνεύει] κινδυνεύειν V. (Vat. M.)

D (235, 3) συγγίγνεσθαι] γίγνεσθαι V. („γίνεσθαι Vat. BM. Vind. B.") συγγίν. M.

p. 460. A (235, 14) πολέμους] πολεμίους V. („πολέμους")

B (236, 1) ἀφθονεστέρα] ἀφθονέστερα V.

p. 460. B (236, 7) καὶ ἀρχαὶ] γυναικῶν idque punctis circumscriptum V. („γυναικῶν")

C (236, 9) τινι] τισι M. ante corr.

D (237, 1) προθυμούμεθα] προμηθούμεθα M. (Vat. BM. Ven. C. Par. DK.)

E (237, 2) ξυνδοκεῖ] ξυνδοκῇ M. a m. pr.

(237, 8) πεντεκαιπεντηκονταέτους] πέντε καὶ πεντηκοστοῦ ἔτους M. („ πεντεκαιπεντηκοστοῦ ἔτους") πέντε καὶ πεντηκονταέτους V.

p. 461. C (238, 8) γ'] γε V.

(238, 9) κύημα] Ita M. corr. γρ κύημα in m.

D (238, 17) υἱεῖς] υἱοὺς V. (Vat. M.)

E (239, 3) κλῆρος] κληρῶν V. (Vat. M.)

p. 462. A (239, 16) αὐτὴν] αὐτὴ V. a m. pr. (Vat. M.)

B (239, 18) ποιῇ] Ita M. (Vat. BM. Ven. B. Ang. B. Par. K. et a m. s. A.)

C (240, 9) ταὐτά] ταῦτα V.

D (240, 14) πᾶσα] post ἅμα M.

(240, 16) ἀλγεῖ] ἀλγῇ M. a m. pr.

E (241, 2) ξυνησθήσεται] συν. V.

(241, 5) μάλιστ'] μάλιστα V.

p. 463. A (241, 13) τοῦτο] τοῦτ' V. (Vat. M.)

B (241, 18) ἔφη] post Συ-

νάρχοντας V. („om. Vat. B. Vind. B.")

p. 463. C (242, 2) ὅστις] ὅ τις, sup. σ a m. s. super τ, M. (ὅ τις Vat. H.)

D (242, 14) πράττοντος] πράττοντας M. ante corr.

E (243, 1) ὃ] ἢ, in m. a m. s. ὃ, M.

p. 464. A (243, 7) τούτου] τούτῳ M. ante corr.

(243, 8) Ἄρ'] ἄρ' M.

B (243, 13) μέρος] τὸ μ. V. (Vat. M.)

λύπης] λύπας M. ante corr.

(243, 14) πέρι] περὶ V.

(243, 17) μάλ'] μάλα V.

(243, 18) ὡμολογοῦμεν] ὁμολογοῦμεν, quod Bekkerus ex Ven. B. Ang. B. Vat. H. recepit, etiam M. corr. exhibet.

C (244, 6) ἑτέραν] Ita V. sed sup. ante corr. αἰ (ἑταίραν Vat. M.)

E (244, 19) ἐπιμελείᾳ] ἐπιμελείας M. (Par. DK.)

(244, 20) ἔφη] ἔ..ι, ante corr. ἔχει, V.

p. 465. A (245, 7) δ'] δὲ V.

(245, 8) τῷ] τῶ M. (Ang. B.)

C (245, 18) παιδοτροφίᾳ] παιδοτρόφῳ V. (Vat. BM. Ven. C. Par. DK.)

p. 466. A (246, 20) σκεψόμεθα] ἐπισκεψόμεθα V. (Vat. M.)

B (247, 13) πέρι ὁρμήσει] περὶ ὁρμήσει V.

E (248, 11) εἰς] ἐκ, e corr. ἐσ, M.

p. 466. E (248, 12) ἀδροὶ] ἀδροὶ V.

p. 467. A (248, 16) τὰς τέχνας] τῆς τέχνης V. (Vat. M.)

B (249, 6) μὲν] μὲ M. a m. pr.

(249, 8) εἰ] ἢ, sub. a m. s. εἰ, M.

C (249, 14) δ'] δὲ M.

καὶ] ... καὶ V. (η καὶ Vat. M.)

D (249, 18) ἄξουσιν] ἕξουσιν V. (Vat. M.)

E (250, 11) δέῃ] δέοι, sup. ῃ, V. („δέοι")

p. 468. A (250, 14) αὐτοὺς] Ita et V. (Mon. B.)

(250, 17) ἄρα] ἄρ' V. (Vat. M.)

(250, 19) εἰς] ἐσ M. corr.

B (251, 9) στρατείας] στρατίας M.

E (252, 5) πλείοις] πλείους V. (Par. K. Vat. M.)

p. 469. A (252, 18) δαιμόνων] εὐδαιμόνων V. (Vat. HM.)

B (252, 20) ἂν] om. V.

C (253, 9) οὖν] om. V. (Ven. B. Par. K. Vat. HM.)

(253, 11) νικήσωσιν] νικήσουσιν M.

D (253, 15) ἀπώλετο] ἀπώλητο M.

p. 470. B (254, 19) τῇ] in m. M. a m. s. ut videtur.

(254, 20) γ'] γε V.

C (255, 7) δ'] δὲ V.

D (255, 10) οὕτω] ὄντω M.

(255, 13) ἀλιτηριώδης] ἀλ. V.

p. 470. E (255, 18) Πολὺ] πολλή, in m. a m. s. λὺ, M.
(256, 2) ὥνπερ] ὥσπερ V.
p. 471. A (256, 11) αὐτοῖς] Ita M.
C (257, 8) πάντ'] πάντα V.
(257, 9) ἢ γένοιτο] punctis notata habet M.
p. 472. A (258, 3) οὐκ οἶσθα] οὐκοῖ, in m. vulg. a m. s. M.
(258, 4) μοι] punct. not. M.
ἐκφυγόντι] ἔφυγον. τί M. (Par. DK.)
(258, 6) πάνυ συγγνώμην] πανυγγνώμην, in m. a m. s. συ, M.
(258, 8) λέγειν λόγον] λέγειν λέγειν, e corr. λόγον λέγειν, M. („λέγειν λόγον")
(258, 9) λέγῃς] λέγεις V. M.
B (258, 14) ἀδικίαν] ἀδικία M. (Vat. B. Ven. C. Par. D.)
C (258, 19) μετέχῃ] μετέχοι V.
D (259, 7) ἵν'] ἵνα V.
(259, 13) ἔγωγ'] ἔγωγε V.
E (259, 18) οὕτω] Ita V. M. non οὕτως.
(259, 21) διομολόγησαι] διομολογῆσαι V. (Vat. M.) διαλόγησαι M. corr. (in m. vulg. a m. pr.)
p. 473. A (260, 1) ἔχει] Ita V. sed corr. in χει
C (260, 20) εἶμι] εἰμὶ M. a m. pr.
p. 473. C (261, 1) μέλλει] μέλλοι etiam M. (Vind. B.)
D (261, 5) φιλοσοφήσωσι] φιλοσοφήσουσι M.
(261, 11) μή ποτε] φυη τὲ V. („φυῆ τε Vind. B. Vat. M.")
E (261, 12) ἴδῃ] ἴδοι V. (Vat. M.)
p. 474. A (261, 20) διεστεαμένους] διεστεαμμένως, deleto a m. s. priori μ, M. („διεστεαμμένως")
(261, 21) ἀρνεῖ] ἀρνῇ V. (Par. DK. sec. Bekk. et a m. s. A. Mon. B. Vat. M.)
B (262, 7) μέλλομέν] μέλλει vel μέλλῃ μή, a m. sec. μέλλομί, M. („μέλλομί")
(262, 10) γενομένων] γινομένων V. (Vat. BM.)
(262, 11) φύσει] om. V. (Ven. B. Vat. M.)
C (262, 12) τ'] τε V.
D (262, 20) ἐννοῶ] ἐνοῶ M. a m. pr.
(263, 6) δή] om. V. (Ven. B. Par. K. Mon. B. Vat. M.)
p. 475. A (263, 19) τριττυαρχοῦσι] Ita M. sed in m. a m. pr. τριτυαρχοῦσι
E (265, 8) γ'] γε V.
p. 476. A (265, 16) πανταχοῦ] πολλαχοῦ V. (Vat. M.)
B (266, 6) αὐτὸ] ἑαυτὸ V. M. (Ang. B. Vat. M.)
C (266, 11) ἐάν τ'] ἐάν τε V.
(266, 12) τῳ] τὸ M. („τὸ pr Mon. B.")

p. 476. C (266, 12) ἡγῆται] ἡγεῖται V.
(266, 14) δέ;] δ' V.
D (266, 18) μάλα] μάλ' V. (Ang. B. Vat. M.)
(266, 19) γιγνώσκοντος] γιγνώσκοντες V. (Vat. M.)
p. 477. A (267, 13) Ἱκανώτατα] ἱκανότατα M.
(267, 16) δ'] δὲ V.
B (267, 18) τε] om. V.
(267, 19) τοιοῦτον] τοιοῦτος, e corr. τοιοῦτο, M. (τοιοῦτο Vind. B. Vat. BM.)
D (268, 15) δ' εἰς] δὲ εἰς V.
(268, 18) δὲ ἐπὶ] δ' ἐπὶ V. (Vat. HM.)
(269, 1) Εἰς] εἰ V. (Vat. M.)
E (269, 2) οἴσομεν] θήσομεν V. (Vat. M.)
p. 478. B (269, 20) τό γε] τὸ M. (Vat. BM. Ven. C. Vind. B. Par. DK. Ang. B.)
τι] om. M.
(270, 2) γέ] τέ M.
C (270, 9) Οὐδέτερα] Ita M. (Par. A. Ven. B. Vind. B. Ang. B. Vat. HM.)
(270, 12) δ'] δὲ V.
D (270, 17) οὔτε — οὔτε] οὔτ' — οὔτ' V. (Vat. M.)
(270, 19) ὃ] ἢ M. a m. pr. ἦν a m. s. („ἦν")
E (271, 3) ἵνα] ἵν' V. (Vat. M.)
(271, 4) προσαγορεύωμεν] προσαγορεύομεν V.
p. 478. E (271, 5) ᾗ] ἡ V.
p. 479. A (271, 8) ἡγεῖται] ἡγῆται M. (Ven. B.)
ταὐτὰ] ταῦτα V.
(271, 9) ὡσαύτως] om. V.
B (272, 1) ἑστιάσεσιν] ἑστ. M.
C (272, 4) καὶ ἐφ' οὗ] φάντες M. („καὶ φάντες")
(272, 5) ἐπαμφοτερίζειν] ἐπαμφοτερίζειν M.
(272, 7) οὔτε] οὔτ' V. (Vat. M.)
(272, 8) ὅποι] ὅπου M. (Par. DK.)
D (272, 15) ὄντος εἰλικρινῶς. Εὑρήκαμεν.] Ita interpungit M.
E (273, 2) Τί δὲ] Ita V. M. non τί δ'
p. 480. (273, 11) καλοῦντες] post αὐτοὺς V. (Vat. BM.

L. VI.

p. 484. A (274, 5) δοκεῖ] δοκοῖ V. (Vat. BM. et a m. s. Ven. B.)
B (274, 10) οἱ] εἰ V. a m. pr. (Vat. M.)
(274, 11) οὐ] οἱ V. a m. pr. (Vat. BM.)
(275, 2) τε] om. V. (Vat. H. et a m. pr. Ven. B.)
C (275, 4) φύλακα] Ita V. M. non τὸν φ. (Par. ADK. Vat. BHM. Ven. C. Ang. B.)
(275, 5) Ἠ] ἢ V. (Vat. HM.)

p. 484. C (275, 5) οὖν] οὖν οὐ M. („οὖν οὐ Mon. B.“)
(275, 8) γραφῆς] Ita V. non γραφεῖς (Par. ADK. sec. Bekk. Vat. BHM. Ven. BC.)
D (275, 13) Δία] δἰ' V. (Vat. HM.)
(275, 16) μηδενὶ] μηδαι M. a m. pr.

p. 485. B (276, 8) καὶ ὅτι] καὶ om. M. (Vat. BM. Vind. B.)
C (276, 17) φίλε] φίλος V. (Vat. M.)

p. 486. A (277, 16) μέλλῃς] In M. ς a m. s. expressum est. (μέλλῃ Par. D.)
C (278, 14) τι] om. V. (Vat. B. Ven. C. Par. DK. Mon. B.)
(278, 17) κλέως] κλέος M. a m. pr.
(278, 18) δὴ pro δὲ etiam V. (Par. A. Vat. BHM. Ven. B. Ang. B.)
ἀναγκασθήσεται] ἀναγκασθήσεσθαι M. (Vat. BM. Vind. B. Par. K.)

p. 487. A (279, 14) ἱκανῶς] ἱκανὸς V. (Vat. M.)
C (280, 8) ἀποκλείονται] ἀποκλεῖνονται M.
(280, 9) τελευτῶντες] Ita V. („τελευτῶντας“)
(280, 12) δ' εἰς] δὲ εἰς V. δ' εἰ M. a m. pr.
(280, 13) τίς σοι] τισοι M. a m. pr.
(280, 15) πεπαιδεῦσθαι] Ita etiam M. de quo uno Bekkerus nihil significavit.

p. 487. E (281, 8) δέ γε] δ' V. („γε om. Vat. BM. Vind. B.“)

p. 488. A (281, 13) ὥστ'] ὥστε V.
C (282, 13) πλεῖν ὡς] πλεῖον ὡς V. (Vat. BM. Ven. BC. Mon. B.)
D (282, 16) ξυλλαμβάνειν] συλλ. V.

p. 489. A (283, 8) μάλα] μάλ' M. (Ang. B.)
C (284, 7) ναύταις] ν— iat. vers. a m. s. M.
(284, 11) βέλτιστον] μέγιστον V. (Vat. M.)
D (284, 13) φιλοσοφίᾳ] Ita etiam M. (Par. ADK. sec. Bekk. Ven. C. Vat. H.)
(284, 16) δὲ] δ' V.

p. 490. A (285, 9) αὐτοῦ] αὐτὸν V. (Vat. M.)
(285, 11) πεφυκὼς] πεφυκὸς V. M. a m. pr. uterque
ὄντως] οὕτως M. οὔπω V. („οὕτως Vind. B. Par. DK. Vat. M.“)
C (286, 1) ποτε] ποτ' V. (Vat. M.)
(286, 7) ἀνδρία] ἀνδρεία V.

p. 492. A (288, 15) μὲν] μὴ punctis circumscriptum V. („μὴ“)
(288, 19) αὐτῇ βοηθήσαις θεῶν] θ. αὐτῷ β. V. („θ. αὐτῇ β. Vind. B. Vat. M.“)
B (289, 7) ξύλλογον] σύλλ. V. M.
E (290, 7) γίγνεται οὔτε

γέγονεν] γέγονεν οὔτε γίγνεται M.

p. 492. E (290, 7) οὐδὲ] οὐδ' V.

p. 493. C (291, 9) χαίροι] Ita V. sed corr. in οι (χαίρει Ven. B. Par. K. Vat. HM.)

(291, 15) Ἔμοιγ'] ἔμοιγε V.

D (291, 18) σοφίαν] σοφίας M.

εἴτ' ἐν μουσικῇ] εἴτ' ἐμουσ. M.

p. 494. A (292, 9) γ'] γε V.

B (292, 20) ἐν ἅπασιν] punctis ab antecedentibus et a sequentibus distinguit M.

(292, 21) φυῇ] φυῇ προσφυῇ cum linea sub altero M.

D (293, 12) αὐτὸν] ἑαυτὸν M.

p. 495. A (294, 8) κακῇ] post τροφῇ M.

(294, 18) διαφθορὰ] φθορὰ M.

B (294, 20) μὲν] om. M. (Vat. BM. Ven. C. Vind. B. Par. DK. sec. Bekk.)

D (295, 11) τὴν] om. V. (Vat. H.)

(295, 12) τέχνιον] Ita V. M. non τεχνίον

(295, 13) πρός γε] πρός τε V. (Vat. M.)

E (295, 18) βαναυσίας] βαναυσίας V.

p. 496. A (296, 10) Πάνσμικρον] Ita etiam M. (Par. AD. Vat. BM. Ven. C. Vind. B.)

C (297, 8) γενόμενοι] γενόμενοι M. corr. („γενόμενοι")

p. 496. D (297, 14) τειχίον] τοιχίον M.

p. 497. A (298, 5) ἔτ'] ἔτι V.

C (298, 19) ἔγνως] ἔγνω M. a m. pr.

D (299, 5) ὑμεῖς] ἡμεῖς V. et ante corr. M.

E (299, 12) διακωλύσει] κωλύσει M.

(299, 17) καὶ] punctis not. M.

p. 498. A (299, 19) χαλεπωτάτῳ] χαλεπώτατον in m. M.

B (300, 11) λήγῃ] λέγῃ V. (Vat. M.)

C (300, 14) βιώσεσθαι] βιώσασθαι M. ante corr.

(300, 18) ἀντιτείνειν] Huic M. in m. a m. s. ἂν praeponit.

(300, 21) Θρασύμαχον] ἀρξαμένους addit M. punctis notatum. (Vat. B. Ven. C. Vind. B. Par. D.)

D (301, 2) πείσωμεν] πείσομεν V.

ἄλλους] om. V. (Vat. M.)

(301, 3) ποιήσωμεν] ποιήσομεν V.

(301, 4) γ'] γε V.

p. 499. A (301, 16) ξυντεταμένως] ξυντεταγμένως V. (Vat. M.) ξυντεταμμένως M. ante corr.

C (302, 10) δὲ] δ' M.

(302, 14) ἄκροις] ἄκρ c V.

D (303, 2) ὅτι] habet etiam M. de quo uno Bekkerus tacet.

p. 499. E (303, 4) ἕξουσιν] ἔχουσιν V. (Ven. B.)

p. 500. D (304, 13) μελετῆσαι] μελέτοσαι M.

(304, 17) δημοτικῆς] δημωτικῆς M.

E (305, 2) ᾗ] ἦν M.

p. 501. A (305, 6) οἶσθ'] οἶσθα V.

B (305, 12) ἑκατέρωσε] Ita M. ut Ang. B. („ἑκατέρως")

(305, 14) αὖ, ὃ] αὐτὸ V. αὖ τὸ, in m. a m. s. ὃ, M. („αὖ τὸ Par. AD. Vat. BH. Ven. C. Vind. B. Ang. B. αὐτὸ Par. K. Vat. M. αὖ ὃ Ven. B. Mon. B.")

C (305, 20) ἕως] ὡς V. (Vat. BM.)

ἂν ante ὅτι omittit etiam V. (Par. A. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B.)

(306, 2) διατεταμένους] διατεταμμένους ante corr. M. („διατεταμένους")

(306, 3) ἐπῃνοῦμεν] ἐπονοῦμεν cum αι super πο M. („ἐπαινοῦμεν")

p. 502. A (307, 2) τις] τίς V. M.

(307, 6) τις] τίς V.

(307, 7) ξυγχωροῦμεν] συγ. M.

δὲ] δ' V. (Vat. HM.)

B (307, 10) γενόμενος] om. M. („γενόμενος Mon. B.")

πάντ'] πάντα V.

(307, 15) καὶ] Ita M. a m. pr. ἂν a m. s.

(307, 16) τι] τ V. (τε Par. DK. Mon. B.)

D (308, 9) ἀνεγέρσιν] ante τῆς κινήσεως V. (Vat. BM.)

p. 502. E (308, 18) τε] om. M. (Vat. BM. Ven. C. Vind. B. Par. DK.)

p. 503. A (309, 1) τοιαῦτ'] τοιαῦτα V.

B (309, 4) μέμνημαι] μέμνησαι, sup. a m. s. μ, M.

Ὄκνος] Ita M. a m. pr. ὄκνουν, in m. ω, a m. s. („ὄκνος")

C (309, 14) οἷοι] οἵους ut videtur, a m. pr. M. (Par. DK.)

D (310, 1) καὶ χάσμης] καὶ om. M. a m. pr.

p. 504. A (310, 18) Ἡ] ἡ V.

B (310, 20) κάλλιστα] μάλλιστα, in m. a m. s. κ, M.

ἄλλῃ] Ita M. a m. pr. ἀλλὰ a m. s. („ἀλλὰ Mon. B.")

C (311, 8) ὁτιοῦν] Ita M. sed corr. in ι

(311, 11) μάλ'] μάλα V.

(311, 13) φύλακι] Ita M. („φυλακῇ")

E (312, 4) μάλα] μάλ' V. (Ang. B.)

(312, 5) μέγιστον] μάγιστον V.

p. 505. C (313, 12) πλάνης] in m. a m. s. M.

D (313, 15) ταὐτά] ταῦτα V.

(313, 18) καὶ καλὰ] καὶ int. vers. a m. s. habet M.

p. 506. A (314, 9) γ'] γε V.

(314, 11) ἑαυτῶν] ἑαυτοῦ V. ut Ang. B. Vat. M. („ἑαυτῶν")

p. 506. B (314, 17) φῇς] φῇς M.
(314, 21) ἔφη] om. V. (Vat. M.)
C (315, 5) Τί] τὶ V.
D (315, 15) ἦν δ' ἐγώ] ἦν δὲ ἂν, in m. a m. s. ἐγώ, M. („ἦν δ' ἐγὼ ἂν")

p. 507. A (316, 10) γ'] om. M. ut Par. DK. („δ'")
τά τε] τέ τ' V. (τά τ' Ang. B. Vat. HM.)
B (316, 17) προσαγορεύομεν] προσαγορευόμενον M. (Par. DK. sec. Bekk.)
D (317, 14) αὐτῇ] αὐτοῖς, a m. s. —ῇ, M. („αὐτοῖς")
E (317, 18) ἔφη] om. V. (Vat. BM.)

p. 508. C (318, 17) καὶ τὰ ὁρώμενα] πρός τε ὄψιν, sup. a m. s. καὶ τὰ βλέ et super hoc ὁρώμενα, V.
(318, 19) οἶσθ'] οἶσθα V.
(319, 2) γ'] γε M.
E (319, 14) διανοοῦ] διὰ νόου M. („διὰ νοῦ")

p. 509. A (319, 19) ταῦτ'] ταῦτα V.
C (320, 20) δὲ] δ' V. (Vat. BM.)
D (321, 8) γένους] γένος V. (Mon. B.)
(321, 9) ἀσαφείᾳ] ἀσαφία M. („ἀσάφεια")

p. 510. A (321, 19) Ἔγωγ'] ἔγωγε V.
C (322, 15) φανερῶν] φανερόν V. (Ang. B. Vat. HM.)

p. 511. C (324, 10) οἱ θεώμενοι] οἰόμενοι a m. pr. M.
D (324, 18) λαβὲ] λάβε V. M.

L. VII.

p. 514. B. C (326, 11. 327, 2) τειχίον] τοιχίον M.

p. 515. A (327, 6) τῶν] in m. a m. s. habet M.
(327, 7) Ὁμοίους] ὁμοὺς M. (Par. D.)
B (327, 15) ταῦτα] ταυτα V. (ταὐτὰ Par. A. Vat. H.)
C (328, 2) εἰ φύσει τοιάδε ξυμβαίνοι] φύσει τοιᾶδε εἰ ξυμβαίνει M. („φύσει τοιᾶδε ξυμβαίνει εἰ")
D (328, 7) αὐτὸν εἰπεῖν] εἰ. αὐ., sup. β α, V.
(328, 10) καὶ δὴ καὶ] καὶ δὴ V. (Vat. H.)
(328, 11) ἀναγκάζοι] ἀναγκάζει, sup. οι, V. (ἀναγκάζει Mon. B.)
E (328, 18) Εἰ δ'] εἰ δὲ V.

p. 516. A (329, 5) καθορῷ] καθορῷι vel —ῷν a m. pr. M. („καθορφῄη")
C (329, 21) ἑαυτὸν] αὐτὸν V. (Ang. B. Vat. H.)
(330, 1) τοὺς δ'] τους δὲ V.
D (330, 10) παρ' ἀκλήρῳ] παρακλήρῳ V. (Vat. M.)

p. 517. A (330, 21) γέλωτ'] γέλωτα M.
B (331, 12) τῆς γ'] τῆς σ', e corr. τῆς, M.

p. 517. D (332, 7) τὰ ἀνθρώπειά] τἀνθρώπειά V. (Ang. B.)

p. 518. A (332, 18) ταὐτὰ δὲ ταῦτα] Ita V. corr. ταῦτα δὲ ταῦτα ante corr. ut Vat. BH. Ven. C. („ταὐτὰ δὲ ταῦτα Vind. B.")

(332, 20) ἂν ἀλογίστως] ἀναλογίστως V.

B (333, 2) εὐδαιμονίσειεν] εὐδαιμονήσειεν V. (Venet. B. Vat. H.)

(333, 7) ταῦτα] ταῦτ' V. (Vat. H.)

p. 519. B (335, 2) γ'] γε V.

C (335, 12) ἀφικέσθαι] Ita V. sed initio corr. (ἐφικέσθαι Par. DK. Mon. B.)

p. 520. B (336, 18) ἐκτίνειν] ἐκτείνειν V.

τῳ] τῷ ante corr. V. M.

(336, 19) ὑμῖν] ἡμῖν V. (Ven. B.)

C (337, 4) ὄψεσθε] ὄψεσθαι ut videtur, ante corr. V. (Vat. H.)

(337, 6) καλῶν τε] κ. γε M.

(337, 7) οὕτως ὑ.] οὕτω ὑ. V. M.

D (337, 11) ὦδ'] ὧδε V.

(337, 18) δίκαια] —α int. vers. a m. s. V.

p. 521. A (338, 7) ἴασιν] ἴᾶσιν V.

B (338, 12) Δία] δι' V. (Vat. HM.)

D (339, 9) ἐννοῶ] ἐνοῶ a m. pr. M.

(339, 14. 15) Γυμναστικῇ — μουσικῇ] γυμναστικὴ — μουσικὴ V.

p. 522. A (339, 20) ἐκείνῃ] ἐκεῖ a m. pr. M.

(340, 4) τῶν λόγων] τῷ λόγῳ a m. pr. M.

C (340, 18) ἐν κεφαλαίῳ] Ita V. ut Par. ADK. Vat. BHM. Ven. C. Mon. B. Ang. B. („ὡς ἐν κ.")

E (341, 14) δ' εἰ] εἰ V. (Par. DK. Vat. H.)

p. 523. A (341, 18) δ'] δὲ V.

(342, 3) Δείκνυ] δείκνυ' M. (δείκνυε Ang. B.)

B (342, 9) φαινόμενα] φαινόμεθα a m. pr. M.

C (342, 15) προσπίπτουσα] πίπτουσα M.

D (343, 1) καὶ ταύτῃ γε] Pro his M. καὶ a m. s. in fine versus positum habet. („καὶ ταύτῃ γε om. Mon. B.")

(343, 2) ἐάν τ'] ἐάν τε V.

p. 524. A (343, 16) τεταγμένη] τε τεταγμένη, e corr. τε ταγμένη, M.

B (344, 3) αὐταί] αὐτα M. a m. pr. („αὖταί")

(344, 4) ἄρ'] ἄρα V.

C (344, 17) ἐρέσθαι] Ita M. (Ven. B. Par. DK. sec. Bekk.)

D (344, 21) τὰ δ'] τάδ' M. τὰ δὲ V.

(345, 4) ποτέρων] πότερον M. (Vind. B. et a m. pr. Ven. B.)

p. 525. A (345, 17) ἡ] ἢ M. a m. pr. ut videtur. (ἢ Par. K. sec. Bekk.)

D (347, 3) ἀριθμοὺς] ἀριθμὸν a m. s. M. („ἀριθμὸν")

***

p. 526. B (347, 20) μὲν] Ita M. non μὴν (Par. A. Vat. BM. Ven. BC. Aug. B.)

C (348, 12) σκεψώμεθα] σκεψάμεθα M.

D (348, 19) αὑτοῦ] αὐτοῦ M. non ἑαυτοῦ, quod Bekkerus ei et reliquis praeter Par. ADK. Ven. C. tribuit.

(348, 21) λογισμῶν] Ita M. ut Par. ADK. sec. Bekk. Vat. BM. („λογισμοῦ")

p. 527. B (350, 4) καλλιπόλει] Ita M. ut Par. ADK. Ang. B. Vat. M. („καλλίστῃ πόλει")

D (350, 17) δοκῇς] δοκεῖς a m. pr. M.

p. 528. E (352, 21) μετίῃ] μετίοι V.

p. 529. A (353, 8) ἀγεννῶς] ἀγενῶς a m. pr. M.

B (353, 11) καταμανθάνοι] κἀταμανθάνει M. (Ven. B.)

(353, 12) νοήσει] Ita M. ut Vind. B. corr. Par. K. sec. Bekk. Ang. B. („νοήσειν")

C (353, 21) γῇ ἢ ἐν θαλάττῃ] θαλ. ἢ ἐν γῇ M.

D (354, 13) ἐντύχοι] ἐντύχῃ V. (Vat. M.)

E (354, 17) κάλλιστα] κάλλι τα a m. pr. M.

p. 530. B (355, 10) Ἐμοὶ γοῦν] ἔμοιγ' οὖν M.

(355, 11) ἄρ'] ἄρα V.

C (355, 21) οὑτωσί] οὑτωσὶν M.

(356, 1) εἴδη] εἴδη, sup. η, V. (ἤδη Ang. B. Vat. H.)

p. 530. E (356, 12) πάντα ταῦτα] τ. π. M. („π. τ.")

p. 531. B (357, 7) κολλόπων] κολόπων M.

C (357, 15) ἀνίασιν] ἀνιᾶσιν V. (Par. K. sec. Bekk.)

(357, 19. 20) γ'] γε utrobique V.

D (358, 5) προοίμιά] προοιμοιά M.

E (358, 8) Δία] δι' V. (Ang. B. Vat. H.)

(358, 9) Ἀλλ'] ἀλλὰ V.

p. 532. A (358, 13) περαίνει] Ita M. ut Ang. B. non παραινεῖ, quod ei cum reliquis tribuit Bekkerus.

B (358, 20) αὐτῇ] αὐτῇ, τῇ in m. a m. s. addito, M. („αὐτῇ τῇ Ven. B. Mon. B.")

C (359, 12) ἔχει] ἔχῃ M.

(359, 15) φανοτάτου] Ita M. (Par. ADK. sec. Bekk. Ven. BC. Vind. B. Vat. HM.)

p. 533. B (361, 2) γεωμετρίαν] γεωμετρίας M. (Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk.)

C (361, 10) αὐτὴν τὴν] τὴν om. M.

D (361, 13) συμπεριαγωγοῖς] συμπεριαγωγαῖς M.

(361, 19) ἡ] om. M. (Vat. BHM. Ven. C. Vind. B. Par. DK.)

E (361, 19) πέρι σκέψις] περίσκεψις V. (Par. K. sec. Bekk. Vat. M.)

p. 533. E (361, 20) οὖν] αν V. („ἂν")

p. 534. A (362, 4) δ'] δὲ V.

D (363, 7) ἐπικαταδαρθάνειν] ἐπικαταδαρθανεῖν V.

p. 535. B (364, 3) βλοσυροὺς] βλοσυρούς V. et a m. s. M. ut Ven. B. Par. K. sec. Bekk. Vat. M. βλισσυροὺς a m. pr. M.

(364, 15) δὴ] Ita V. ut Par. A. Ang. B. Vat. H. („δὲ")

D (365, 4) τὰ δὲ] τὰ δ' V. (Vat. M.)

(365, 6) διὰ] om. V. (Vat. H.)

(365, 8) μισοπονῇ] μισοπονεῖ V.

E (365, 11) ᾖ] ἢ a m. pr. M.

p. 536. C (366, 15) Δι'] δία M.

p. 537. A (367, 18) ἐγκριτέον] ἐγκριτέος M.

C (368, 7) παιδείᾳ] παιδία M.

(368, 8) συνακτέον] συντακτέον M.

(368, 14) ἐπισκοποῦντα] ἐπισκονπ οῦντα M.

D (368, 15) μόνιμοι δ'] μ. δὲ V.

p. 537. D (368, 16) τούτους] τούτοις a m. s. M. (Vat. B. Ven. C. Par. K.)

(368, 17) προκρίτων] om. M.

E (369, 6) μάλιστ'] μάλιστα V.

p. 538. B (369, 21) μὴ] om. M. a m. pr. (Vat. BM. Ven. C. Par. DK.)

(370, 1) ἀνεῖναι] ἀνεῖ M. a m. pr.

D (370, 14) πείθει] πείθε V.

p. 539. A (371, 12) τριακοντούτας] τριακοντούσεις M. („τριακοντούτεις")

(371, 18) μάλ'] μάλα V.

B (372, 1) ἐλεγχθῶσι] Ita M. ut Par. ADK. Vat. BHM. Ven. C. Vind. B. („ἐξελεγχθῶσι")

E (372, 21) μηδ'] μηδὲ M.

p. 540. E (374, 15) τούτῳ] τοῦτο V. (Vat. BH. Ven. B.)

(374, 16) διασκευωρήσωνται] διασκευωρήσονται V. et a m. pr. M. (Ven. B. Vat. M.)

p. 541. B (375, 4) γένοιτο] γήνοιτο, a m. s. γίγνοιτο, M.

Haec qui consideret et illa comparet, quae ad L. V. p. 449. D. 450. D. 457. A. 463. B. 467. B. 468. A. 472. A. 477. A. VI. 484. A. C. 485. A. 489. D. 493. C. D. bis, 495. B. 501. A. 505. C. E. 506. A. 507. C. E. bis, 511. D. E. VII. 517. C. 518. A. B. C. D. 519. B. E. 523. D. 526. D. 528. A. bis, E. 529. B. D. 534. C. 537. D. 538. A. occasione data notavimus, non temere in praefatione voluminis

*** 2

primi optatum nobis intelligat, ut omnibus a Bekkero collatis codicibus aliquando retractatio adhibeatur. Interim consensum Vindobonensi et Monacensi cum suis utrique affinibus intercedentem paullo certius nunc nec minimam partem orthographicorum istorum ope declaratum laetemur, Bekkerum vero teneamus ne iis quidem in locis, quos aliter ac vulgo scribendos existimaverit, omnium suorum librorum veram ubique vel habuisse vel lectoribus impertivisse notitiam, quod quum alibi, tum L. V. p. 469. B. (243, 18) VI. 501. B. (305, 12) VII. 532. A. (358, 13) apparet; eundem praeconcepta opinione ductum nonnulla, quae codices a vulgata lectione discrepantia haberent, ut falsa et futilia praeterisse, contra diversam eiusdem generis, quam ipse probaret, codicum scripturam diligentius significasse eaque ratione effecisse, ut elisio e. c. et littera ξ non fere eadem, ut res est, sed multo firmiore, quam hiatus et littera σ, auctoritate niti viderentur; tertio in manus secundae significatione parum constanter versatum ab ea profecta saepe silentio praetermisisse et tamen nonnunquam simpliciter quasi a manu prima et sine ulla litura aut emendatione posita codicibus tribuisse, cuius rei exemplo sunt loci L. V. p. 458. C. (232, 17) et 468. C. (242, 2) cum 474. B. (262, 7) et 478. D. (270, 19) collati; denique ansam praebuisse suspicioni, ne confusis vel ipsius vel typothetae errore siglis ad alium nonnulla codicem relata, in alio reperta ab eo sint, ut quum L. VII. p. 531. C. (357, 15) ἀνιᾶσιν, 533. E. (361, 19) περίσκεψις in Par. K. scripta perhibet, de Vind. B. in quo eadem sunt, tacet, qua ex re, quum Bipontini contra de Par. K. taceant, dubitationem oriri necesse est, an Parisiensis libri signum (K) pro Φ, quo Vindobonensem denotat, inscius et invitus exhibuerit. Quae omnia caute utendum Bekkeri commentariis esse docent.

Mon. C.

Alter Monacensis littera C a me significatus, olim Augustanus, nunc inter Monacenses numero CCCCLXXXX. chartaceus est, seculi XV., quadratus, foliis D. multa et varia, quae Hardtius in Aretini Symbolis Vol. VIII. a. MDCCCVII. p. 557 — 630. recensuit, in eisque Platonis ex Parmenide, Timaeo, Menexeno et Menone particulas, tum integrum de Legibus librum quintum et fol. 319 — 385. Civitatis septimum cum parte decimi priore, quod Hardtium fugit, usque ad ἀνθρωπίνων p. 604. C. continens. Proxime accedit ad Vind. B. et Vat. H. candemque cum his lacunam a p. 524. E. ad p. 528. C. pertinentem habet. Eius lectiones primum in secunda editione proposuit Astius, sed minus accurate, quod nostras comparanti patebit, excerptas, insuper typothetae erroribus, quibus exemplar Astianum scatet, multis modis depravatas.

De reliquis libris manu scriptis duo mihi monenda sunt, in Vindobonensis E. varietate referenda, quoniam diligentius in hac parte, quam in prima scriptus est, etiam spiritus et accentus rationem habitam, et Florentinis codicibus temere a Stallbaumio ι subscriptum in dativis et aliis verborum formis esse tributum, quod ipse alicubi plerumque in eis omissum fatetur.

Ad editiones a me adhibitas accessit Stallbaumii secunda, cuius index hic est: PLATONIS DIALOGOS SELECTOS RECENSUIT ET COMMENTARIIS IN USUM SCHOLARUM INSTRUXIT GODOFREDUS STALLBAUM. VOL. III. SECT. I. CONTINENS POLITIAE LIBR. I – V. GOTHAE ET ERFORDIAE SUMTIBUS GUIL. HENNINGS. MDCCCXXIX. SECT. II. CONTINENS POLITIAE LIBR. VI – X. MDCCCXXX. Eius adnotationibus quantum ad criticen conferre videretur usus sum, errores paucos notavi, discrepantiam lectionis omnem indicavi.

Quod addam nunc nihil est, nisi p. 74, b. 8 *Phrynichi* nomen perperam pro *Photii* positum esse, et locum Basilii p. 189, a. 19 brevius iusto commemoratum eius operum T. III. p. 75. E. ed. Paris. in epistola ad Candidianum exstare atque ita habere: *ἀλλὰ τὸ τοῦ Πλάτωνος, ἐν χειμῶνι καὶ ζάλῃ* (*χαλάζῃ* cod. Vat. et Reg. 1.) *πραγμάτων οἷον ὑπὸ τείχει τινὶ καρτερῷ* (*ὑπὸ τεῖχός τι καρτερὸν* Vat. Coisl. et Reg. uterque) *ἀποστὰς οὐδενὸς θορύβου τὴν ψυχὴν ἀναπίμπλασαι.*

Vratislaviae d. XVI. m. April. a. MDCCCXXXI.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΛΟΓΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ.

Lugd. 456 Ἀγαθὴν μὲν τοίνυν τὴν τοιαύτην πόλιν τε καὶ πολιτείαν καὶ ὀρθὴν καλῶ, καὶ ἄνδρα τοιοῦτον· κακὰς δὲ τὰς ἄλλας καὶ ἡμαρτημένας, εἴπερ αὕτη ὀρθή, περί τε πόλεων διοικήσεις καὶ περὶ ἰδιωτῶν ψυχῆς τρόπου κα- Steph. T. II. 449

Inscriptio: πλάτωνος πολιτειῶν, . Ε. Lob. Vind. D. πολιτειῶν λόγος πέμπτος. Vind. B. Ε̄. Vind. E. Δ Vind. F. πλάτωνος πολιτειῶν πέμπτη Mon. B. Flor. U. πέμπτος Flor. R. βιβλ. ε. Flor. V. πολιτειῶν ἢ περὶ δικαίου λόγος πέμπτος. Flor. AC. et praeposito ΠΛΑΤΩΝΟΣ Ald. Bas. ab. ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΣ πέμπτος Steph. E. Bekkerus et Stallbaumius in prima ed.

449 Ἀγαθὴν] Ἀγαθὸν Vind. D.

τοιοῦτον] τὸν τοιοῦτον Par. A. Bekkerus, Astius in tertia, Stallbaumius in secunda editione, ut altera huius membri pars magis exaequetur priori et Socrates virum ipsum pariter atque civitatem superiori sermone exhibitum digito monstret: ἀγαθὴν (πόλιν) καλῶ τὴν τοιαύτην πόλιν καὶ (ἀγαθὸν) ἄνδρα τὸν τοιοῦτον (ἄνδρα). At omisso articulo quemlibet eiusmodi virum bonum se dicere ostendit item, ut ipsam illam civitatem: ἀγαθὴν καλῶ τὴν τοιαύτην πόλιν καὶ (ἀγαθὸν καλῶ) ἄνδρα τοιοῦτον. Cui mutationi fortassis ideo factae, quod plures eiusmodi viros in civitate illa fore videbat (similes aliis de caussis factos Vol. I. pag. 59, b. 299, b. 406, b. sq. notavi), h. l. ordinis quoque verborum mutatio coniuncta et perspicuitatis caussa ἄνδρα praepositum est. Quae quum ita sint, articulum solitario unius quamvis optimi codicis testimonio non satis firmatum existimo. Neque abest suspicio, quin ex L. VIII. p. 543. C. ubi haec Socratis verba a Glaucone repetuntur, huc irrepserit.

ἡμαρτημένας] ἡμαρτημέας Ald.

πόλεων] *civitatis ipsius* Fic.

ψυχῆς τρόπου κατασκευὴν] ψ. τ. κατασκευή· Flor. T. *disciplinam* Fic. quem Astius in sec. ed. non debebat propterea ψυχῆς non legisse suspicari, multo vero minus id vocabulum ut supervacaneum „quum τρόπος iam mores et ingenium significet, haud dubie glossema" pronuntiare. Ficinum saepe vidimus ex unis plura facere, alibi bina et terna in unum contrahere; Plato autem non sine ratione duplicem civitatem significaturus, quum alteram

ταϭκευὴν, ἐν τέτταρϭι πονηρίας εἴδεϭιν οὔϭας. Ποίας δὴ ταύτας; ἔφη. Καὶ ἐγὼ μὲν ᾖα τὰς ἐφεξῆς ἐρῶν, ὥς B μοι ἐφαίνοντο ἕκασται ἐξ ἀλλήλων μεταβαίνειν· ὁ δὲ Πολέμαρχος (ϭμικρὸν γὰρ ἀπωτέρω τοῦ Ἀδειμάντου καθῆϭτο) ἐκτείνας τὴν χεῖρα καὶ λαβόμενος τοῦ ἱματίου ἄνωθεν αὐτοῦ παρὰ τὸν ὦμον ἐκεῖνόν τε προϭηγάγετο καὶ προτείνας ἑαυτὸν ἔλεγεν ἄττα προϭκεκυφὼς, ὧν ἄλλο μὲν οὐδὲν κατηκούϭαμεν, τόδε δέ· ἀφήϭομεν οὖν,

seu externam circa hominum societates moderandas versari demonstrasset, alteri seu internae animum animique habitum constituendum assignat. Atque illud περὶ neque ad κακὰς καὶ ἡμαρτημένας referendum, quo Matthiae gramm. p. 1178. v. 3. retulit, neque cum participio οὔσας construendum, sed ita intelligendum est, ut reliquarum civitatum ipsarum obiectum, quod vocant, duplex definiat.

τέτταρσι] τέσσαρσι Par. D. Flor. T.

ταύτας] ταύτης Ald. Bas. a.

μὲν] om. Vind. D.

ᾖα] ἤϊα Ang. B. Flor. R. ᾖλα, in m. a. m. s. ἤϊα, Vind. F.

ἐφαίνοντο] ἐφαίνετο τὸ Vind. D.

ἕκασται] ἕκαστα Vind. D. et Astii prima editio typographi, ut videtur, errore.

B ἐξ ἀλλήλων] ἐξαλλήλων Vind. F.

μεταβαίνειν] *dependere* Fic.

σμικρὸν — καθῆστο] Haec verba, quibus Astius, Bekkerus et Stallbaumius pro parentheseos signis lineas transversas circumdederunt, Ficinus ita interpretatur: *paulo enim a me remotior erat quam Adimantus, Adimanti post tergum sedens*, quorum posteriora superaddere debebat, quia genitivum a comparativo regi putans sensum imperfectum esse intelligebat. Regitur vero ab adverbio, et Polemarchus paullo remotior ab Adimanto, quam reliqui a suis vicinis, vel longius, quam clandestinum colloquium requirebat, sedisse ideoque protendisse manum eumque propius ad se admovisse dicitur. Exempla genitivi multa habet Pausanias. L. I. c. 1, 3: τοῖς ἀπωτέρω τοῦ λιμένος. Alia ostendit Siebelis in indice. Astius et Schleiermacherus Ficini additamento abstinentes et tamen genitivum a comparativo repetentes incertum relinquunt, a quonam loco magis remotus Polemarchus sederit, quam Adimantus. Sed sive is Socratis locus sive medius circuli sedentium (cf. L. I. p. 328. C.) fingatur, cur propterea manum protenderit et Adimantum attraxerit, non apparet, nisi secundum eum sedisse statuatur, quod ipsum ostendi a scriptore debebat itaque a nobis inita ratione, quam Grovius, Francogallicus interpres, et Kleukerus nostras iam pridem inferant, simul ostenditur. — Vocabuli ἀπωτέρω primam syllabam Vind. F. inter versus habet.

ὦμον] νόμον Par. K. sec. Bekk.

ἄττα] ἅττα Vind. D.

προσκεκυφὼς] προκεκυφὼς Vind. E. Par. K. sec. Bekk. Vat. H. Flor. ACT.

ὧν] ὢν Vind. F. Par. D.

ἤ τι] ὅτι Par. K.

γε] γ' Vind. E. Flor. AC.

μάλιστα] μάλιστ' Vind. F. Ang. B.

ἀφίετε] ἀφίεται cum ε super αι Vind. E.

Σὲ] om. Vind. F. σὺ, in marg. a m. pr. σὲ, Mon. B.

Ἔτι ἐγὼ εἶπον· εἰ μάλιστα;] C Hanc omnium codicum, excepto

ἔφη, ἢ τί δράσομεν; Ἥκιστά γε, ἔφη ὁ Ἀδείμαντος, μέγα ἤδη λέγων. Καὶ ἐγώ Τί μάλιστα, ἔφην, ὑμεῖς οὐκ ἀφίετε; Σὲ, ἦ δ' ὅς. Ἔτι ἐγὼ εἶπον· τί μάλιστα; Ἀποῤ- C ῥᾳθυμεῖν ἡμῖν δοκεῖς, ἔφη, καὶ εἶδος ὅλον οὐ τὸ ἐλάχιστον ἐκκλέπτειν τοῦ λόγου, ἵνα μὴ διέλθῃς, καὶ λήσειν οἰηθῆναι εἰπὼν αὐτὸ φαύλως, ὡς ἄρα περὶ γυναικῶν τε καὶ παίδων παντὶ δῆλον, ὅτι κοινὰ τὰ φίλων ἔσται. Οὐκοῦν ὀρθῶς, ἔφην, ὦ Ἀδείμαντε; Ναὶ, ἦ

fortasse Ven. B. de quo Bekkerus non magis, quam de Mon. B. qui tamen ἔτι cum reliquis exhibet, quicquam memoriae prodidit, lectionem ab Astio in prima editione ex Par. K. Ven. C. receptam, in secunda et tertia rursus abiectam neque Stallbaumio probatam merito tenuit Bekkerus. Nam quod ante Astium legebatur, ὅτι (Bas. ab. ὅ, τι) ἐγὼ εἶπον, τί μάλιστα; id commate vel colo a proximis separatum, ut est in Ald. Bas. ab. et Stephaniana, non solum inutilem, sed etiam invenustam et rusticam explicationem habet eius, quod dixerat Adimantus; quam miror placuisse Schleiermachero. (*Dich! sprach er, weil ich gesagt hatte, was doch.*) Haud multo melius est, quod Astius postea praetulit, Ὅτι, ἐγὼ εἶπον, τί μάλιστα; aut quod dedit Stallbaumius: Ὅτι ἐγὼ, εἶπον, τί μάλιστα; quorum prius ob praepositum contra consuetudinem pronomen, posterius ob inusitatam, quam secum fert, ellipsin, utrumque ob omissam in responsione particulam ὅτι improbandum est. Hanc enim in Platone post ὅτι τί sequi solere non frustra observavit Hemsterhusius ad Lucianum T. III. p. 43. Lehm. Nec mirum id, aut ratio in obscuro. Conf. Hoogeveenii doctr. part. pag. 597. Schütz. 1782. et quae olim docui in indice Graecitatis fabularum Aesopicarum Lips. 1810. in vocabulo ὅτι. Hic vero codicum auctoritas lectionem bonam praebentium dubitationis nihil relinquit. Quid ἔτι ἐγὼ εἶπον significet, statim intellexeris, si primo responso satis edoctum aliquem neque repetita amplius indigentem quaestione οὐκέτι ἐγὼ εἶπον dicentem finxeris. Ἔτι, ut nostrum *noch immer*, Latinorum *etiam* (Plauti Mostell. II. 2, 43: *circumspice etiam.* ib. v. 90: *sed tu etiamne astas?*) continuationem indicat similique modo legitur L. VI. p. 508. C: πῶς; ἔφη· ἔτι διελθέ μοι. 509. A: τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἔτι ἐπισκόπει. Protag. p. 310. C: καὶ ἔτι μὲν ἐνεχείρησα εὐθὺς παρά σε ἰέναι, ἔπειτά μοι λίαν πόῤῥω ἔδοξε τῶν νυκτῶν εἶναι. et duobus Xenophontis locis ab Heindorfio allatis. — Ficinus: *So. Quid maxime?*

Ἀποῤῥαθυμεῖν] ι primus subscripsit Bekkerus. ἀποῤῥαθυμεῖς Vind. D.

ἡμῖν] om. Mon. B. et a m. pr. Ven. B.

οὐ τὸ] αὐτὸ, super priori syllaba οὐ a m. s. adscripto, Vind. F. οὐ τὸ οὐκ Ang. B.

διέλθῃς] διέλθοις Par. D.

οἰηθῆναι] οἴει Ven. B. et int. vers. Vat. B. cum editis ante Bekkerum.

αὐτὸ] αὐτῷ Vind. F.

τὰ φίλων] τὰ τῶν φίλων Par. K. Flor. T. Astius in sec. et tertia et Stallbaumius. Cf. Vol. I. p. 348. et Plutarchi Erot. p. 767. D: οὐ γὰρ ἁπλῶς κοινὰ τὰ φίλων — quo loco nostrum videtur respexisse.

ἔφην] ἔφη Lob. Vind. E. Vat. M. Comma anteposuit Bekkerus.

δ' ὅς. ἀλλὰ τὸ ὀρθῶς τοῦτο ὥσπερ τἆλλα λόγου δεῖται, τίς ὁ τρόπος τῆς κοινωνίας· πολλοὶ γὰρ ἂν γένοιντο. D μὴ οὖν παρῇς ὅντινα σὺ λέγεις. ὡς ἡμεῖς πάλαι περιμένομεν οἰόμενοί σέ που μνησθήσεσθαι παιδοποιίας τε πέρι, πῶς παιδοποιήσονται, καὶ γενομένους πῶς θρέψουσι, καὶ ὅλην ταύτην ἣν λέγεις κοινωνίαν γυναικῶν τε καὶ παίδων· μέγα γάρ τι οἰόμεθα φέρειν καὶ ὅλον εἰς πολιτείαν ὀρθῶς ἢ μὴ ὀρθῶς γιγνόμενον. νῦν οὖν, ἐπειδὴ ἄλλης ἐπιλαμβάνῃ πολιτείας, πρὶν ταῦτα ἱκανῶς

ἀλλὰ] Ἀλλὰ Steph.
τἆλλα] τ' ἄλλα Vind. EF. τἄλλα Vind. BD. Mon. B. editi ante Bekkerum.
λόγου δεῖται] δ. λ. Vind. F. Ang. B. Flor. R.
ἂν] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM. — Ab omnibus his modis diversus et alienus a Platonis civitate is est, quem Clemens Alex. Strom. L. III. pag. 514. statuit, quo loco Carpocratem arguit τοῦ Πλάτωνος παρακηκοέναι ἐν τῇ Πολιτείᾳ φαμένου κοινὰς εἶναι τὰς γυναῖκας πάντων, κοινὰς μὲν τὰς πρὸ τοῦ γάμου τῶν αἰτεῖσθαι μελλόντων, καθάπερ καὶ τὸ θέατρον κοινὸν τῶν θεωμένων, φάσκοντος, τοῦ προκαταλαβόντος δὲ ἑκάστην ἑκάστου εἶναι καὶ οὐκ ἔτι κοινὴν τὴν γεγαμημένην. Idem L. VI. p. 751. Euripidem a Platone hanc communionem accepisse et probasse significat: Πλάτωνός τε ἐν Πολιτείᾳ εἰπόντος κοινὰς εἶναι τὰς γυναῖκας Εὐριπίδης ἐν Πρωτεσιλάῳ γράφει· κοινὸν γὰρ εἶν' ἄρα καὶ (f. δεῖ) γυναικεῖον λέχος.
σὺ] om. Vind. E. Flor. C.
D περιμένομεν] περιεμένομεν Mon. B. Flor. U.
μνησθήσεσθαι] μνησθήνσεσθαι cum αι super σε Ven. C. μνησθῆναι Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Flor. U. non vitiose. Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 751. cuius tamen in exemplis locus L. IIII. p. 442. E: τίν' ἂν οἴει οἰηθῆναι propter additum ἂν minus aptus videtur.

τε] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.
πέρι] περὶ Ald. Bas. ab. Comma post πέρι delevit Stallbaumius, quasi quae sequuntur non epexegesin, sed supplementum proximorum contineant.
θρέψουσι] διαθρέψουσι Vat. H.
ὅλην] ὅλως Flor. T.
γάρ τι] γάρ τι οἶμαι κοινωνία. καὶ μέγα τι Par. K. sec. Bip. Secundum Bekkerum non hoc loco, sed supra post παιδοποιίας inserta habet οἶμαι κοινωνία καὶ μέγα τε οἰόμενοί, quod vix credibile.
οἰόμεθα] οἰό οἰόμεθα Vind. B. (in fine et initio versus.)
πολιτείαν] τὴν πολ. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT.
ἢ μὴ ὀρθῶς] om. Vind. E.
ἐπιλαμβάνῃ] ἐπιλαμβάνει Astius, Bekkerus et Stallbaumius.
πρὶν] πρὶν ἂν Vind. B. Vat. M.
τό σε] Ita Lob. Vind. D. et cum γ super σ F. τό δε Par. K. sec. Bip. τόδε sec. Bekk. πη σὲ Mon. B. τὸ σὲ Vind. BE. cum editis.
ταῦτα] τοῦτο Par. K. 450
πάντα] om. Flor. T. post ὥσπερ habent Lob. Vind. D. Vat. BM. Ven. C. ante διέλθῃς Vind. B. Mon. B. Par. DK. Flor. U. Nam quod Stallbaumius in prima ed. πάντα in Par. K. Flor. U. post διέλθῃς collocatum scribit, haud dubie typothetae acceptum referendum, quamquam in secunda de ea re tacet.

διελέσθαι, δέδοκται ἡμῖν τοῦτο, ο σὺ ἤκουσας, τό σε μὴ μεθιέναι, πρὶν ἂν ταῦτα πάντα ὥσπερ τἆλλα διέλ- 450 θῃς. Καὶ ἐμὲ τοίνυν, ὁ Γλαύκων ἔφη, κοινωνὸν τῆς ψήφου ταύτης τίθετε. Ἀμέλει, ἔφη ὁ Θρασύμαχος, πᾶσι ταῦτα δεδογμένα ἡμῖν νόμιζε, ὦ Σώκρατες. Οἷον, ἦν δ' ἐγὼ, εἰργάσασθε ἐπιλαβόμενοί μου. ὅσον λόγον πάλιν ὥσπερ ἐξ ἀρχῆς κινεῖτε περὶ τῆς πολιτείας· ἣν ὡς ἤδη διεληλυθὼς ἔγωγε ἔχαιρον, ἀγαπῶν, εἴ τις ἐάσοι ταῦτα ἀποδεξάμενος ὡς τότε ἐῤῥήθη. ἃ νῦν

τἆλλα] τ' ἄλλα Par. K. sec. Bip. Vind. EF. τάλλα Vind. BD. Mon. B. Steph.

ὁ Γλαύκων ἔφη] ὦ γλ. ἔ. Lob. Vat. M. ἔφη ὦ γλ. Vind. B. ὁ γλ. ἔχει Vind. F.

ταύτης] om. Par. K.

τίθετε] τίθεται Lob. Vat. M. Vind. B. et cum ε super αι E.

ταῦτα] ταυτὰ Par. A. Vind. B. Vat. M. Quum consensus omnium satis declaratus sit verbis πᾶσι et ἡμῖν circumpositis, rei ipsius, in qua consentiant, declaratio magis convenire videtur, praesertim quum ταύτης praecesserit. Etiam p. 455. C. ταὐτὰ perperam pro ταῦτα Par. A. exhibet.

δεδογμένα] τὰ δεδ. Lob. Vind. B. Vat. M.

εἰργάσασθε] εἰργάσασθαι cum ε super αι Vind. E. εἰργάσεσθε Ang. B.

ἐπιλαβόμενοί μου.] Huc spectare videtur glossa Antiatticistae p. 93, 23: ἐπελάβετό μου· οὕτως εἰπόντος Πλάτωνος Πολιτείας τρίτῳ. Quamquam etiam L. II. p. 360. D. τοιαύτης ἐξουσίας ἐπιλαβόμενος et Lib. VI. pag. 490. D. σοῦ ἐπιλαβομένου, sed hoc sine genitivo, legitur. Pro puncto Bas. ab. interrogandi, Bekkerus et Stallbaumius exclamandi notam posuerunt, quae aptior illa, sed ne ipsa quidem necessaria et auctoritate destituta est.

ὅσον] ὃς Lob. Vind. B. et ante corr. D. Vat. M. et a m. pr. B. ὡς a m. s. Vind. D. ὃν Vat. B.

λόγον] λέγειν Vind. D. corr. λόγον Flor. U.

ὥσπερ] om. Par. K. post ἀρχῆς habent Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχῆς Par. K. sec. Bip. Lob. Vind. B.

κινεῖτε] κινεῖ τε Flor. AC.

πολιτείας·] Hic quoque Bekkerus et Stallbaumius exclamari iubent. In Bas. ab. comma est.

ἣν] ἦν Bas. b.

διεληλυθὼς] διελυθὼς Vind. E.

ἔγωγε] ἐγὼ Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. T.

ἐάσοι] Ita Par. A. Vind. E. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. omnes. θεάσοι Vind. F. ἐάσῃ Vind. D. Mon. B. ἐάσει reliqui codices cum editis ante Bekkerum. Tenet id Astius, non sine ratione, sed adversante librorum auctoritate.

ταῦτα] om. Vind. D. In Vind. B. punctum sequitur.

ἐῤῥήθη] Ita Par. A. Lob. Vind. DEF. Mon. B. Vat. BH. Ven. C. Bas. b. Reliquos codices suos Bekkerus ἐῤῥέθη habere demonstrat, quod est in Vind. B. Ald. Bas. a. Steph. et, si Stallbaumii silentium non fallit, in omnibus Florentinis. Id Stallbaumius in prima editione Astii exemplo et Heindorfii auctoritate ad Gorg. §. 36. utrumque a veteribus agnosci statuentis idque a Routhio ex Phaborino et Etymologico v. ἐῤῥέθη monitum esse docentis retinuit, in secunda item, ut Astius in tertia, cum altero a Bekkero

B *ὑμεῖς παρακαλοῦντες οὐκ ἴστε, ὅσον ἑσμὸν λόγων ἐπεγείρετε· ὃν ὁρῶν ἐγὼ παρῆκα τότε, μὴ παράσχοι πολὺν ὄχλον. Τί δέ; ἦ δ' ὅς, ὁ Θρασύμαχος· χρυσοχοήσοντας οἴει τούσδε νῦν ἐνθάδε ἀφῖχθαι, ἀλλ' οὐ λόγων ἀκουσομένους; Ναί, εἶπον, μετρίων γε. Μέτρον δέ γ', ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὁ Γλαύκων, τοιούτων λόγων ἀκούειν ὅλος ὁ βίος νοῦν*

recepto permutavit. *ἐῤῥήθη* legitur sine varietate L. VI. p. 497. C. D. 504. B. Leg. L. IIII. p. 722. B. E. VI. 774. D. 782. D. 783. C. VII. 800. A. 802. D. 804. E. 809. B. (quos locos Rückertus ad Sympos. p. 117. indicavit.) VIIII. 873. B. 874. A. porro uno Lob. dissentiente Polit. p. 267. A. 274. D. 275. A. 282. C. 284. E. 236. B. et, quo loco Eusebius quoque penultimam brevem exhibet, 270. A. Idem Eusebius solus *ἐῤῥέθη* legit Leg. L. I. p. 626. D. ut Ang. B. Critia pag. 109. D. ubi in Monac. DXIIII. *ἐῤῥύθη* scriptum est. Hipp. mai. p. 302. E. tres tantum codices ex undeviginti, qui collati sunt, vulgatam *ἐῤῥήθη* non tuentur (Ven. BD. Vind. A.) Paullo plures ei, sed ne hi quidem sufficientes, adversantur Phil. p. 33. B. (Coisl. Ven. D. Par. BCF. et int. vers. Lob.) Gorg. l. c. p. 460. D. (Vat. A. Par. BV. Ven. D. Vind. AK. Bodleianus Routhii, Augustanus et Meermannianus,) et Phaedon. p. 92. D. (Vat. A. Ven. D. Vind. AB. Lob. Zittav. Amb. B. et int. vers. Clark.) Eorum vero locorum, quibus Heindorfius nitebatur, nullus satis firmus repertus est. Nam Leg. L. II. p. 664. D. *ἐῤῥήθησαν* Bekkerus omnium suorum consensu videri debet restituisse, quum in comm. crit. nil nisi Stephanum adnotaverit *ἐῤῥέθησαν* exhibere. Polit. p. 258. E. *ἐῤῥήθη* secundum plurimos in iisque optimum Clark. scripsit, refragantibus Ven. D. a m. pr. Vind. A. Par. EF. Lob. Zitt. et quatuor Flor. Theaet. p. 168. B. idem ex Coisl. Ven. A. et int. vers. B. Par. BCFH. exhibuit, quo uno loco Clarkianus cum reliquis *ε*, sed sine accentu, ut dubiis in scripturis solet, prae se fert. Nostro denique loco ab utra parte codices stent non obscurum est. Praeterea Symp. p. 193. E. et Pol. p. 303. C. *ἐῤῥέθη* Bekkerus secundum Clark. Coisl. Vat. AL. et int. vers. N. Ven. B. et int. vers. E. Vind. A. Par. DK. et int. vers. E. Ang. C. Flor. AC. illud, hoc secundum Clark. Vat. A. Ven. C. Par. B. hoc est, optimos libros correxit. Recentioribus igitur et labenti Graecitati relinquenda haec indicativi forma, quae nunquam ad reliquos modos transisse videtur, certe a Platone abiudicanda, et a Lobeckio dissentiendum, qui ad Phryn. p. 447. Platonem popularem consuetudinem secutum *ἐῤῥέθη* dixisse credit. Corrigendus quoque Buttmanni calculus gramm. II. p. 121. *haud raro* eam formam in melioribus Platonis libris reperiri perhibentis, cui nimis tribuit Sommerus in iudicio de Stallbaumiana selectorum dialogorum editione, criticae bibliothecae a. 1829. parte sec. p. 557.

ὑμεῖς] *ἡμεῖς* Lob. Vind. B. Flor. AC. Bas. b.

ἑσμὸν] *ἐμὸν* Vat. B. Vind. E. — Phrynichus Bekk. p. 37, 22: *ἑσμὸς μελισσῶν καὶ σμῆνος μελισσῶν· ἄμφω δόκιμα.* Idem p. 64. 4: *σμῆνος καὶ ἑσμός· ἑκάτερον δόκιμον. σμῆνος ἀρετῶν* simili metaphora dictum est Menon. pag. 72. A. *ἡδονῶν* L. VIIII. p. 574. D. *σοφίας* Crat. p. 401. E. B

ἔχουσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν ἡμέτερον ἔα· σὺ δὲ περὶ ὧν ἐρωτῶμεν μηδαμῶς ἀποκάμῃς ᾗ σοι δοκεῖ διεξιών, τίς ἡ κοινωνία τοῖς φύλαξιν ἡμῖν παίδων τε πέρι καὶ γυναικῶν ἔσται καὶ τροφῆς νέων ἔτι ὄντων, τῆς ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ γιγνομένης γενέσεώς τε καὶ παιδείας, ἣ δὴ ἐπιπονωτάτη δοκεῖ εἶναι. πειρῶ οὖν εἰπεῖν, τίνα τρόπον C

παράσχῃς] παράσχῃ Lob. Vind. BDE. Vat. BM.

Τί δέ; — ἀκουσομένους;] laudat Harpocratio in χρυσοχοεῖν (hoc enim lemma e cod. Vratisl. pro vulgato χρυσοχοεῖον restituendum) ubi postquam locum Dinarchi ἐν τῷ κατὰ Πυθέου retulit (πάλιν παρ' Αἰσχίνην ἀποφοιτήσας παρὰ τούτῳ δῆλον ὅτι χρυσοχοεῖν ἐμάνθανεν, ἀλλ' οὐ τὸ προκείμενον αὐτὸ πράττειν ἢ πάσχειν, ad quem glossa lexici rhet. Bekk. p. 316, 3. pertinet: χρυσοχοεῖν ἐμάνθανε τί ἐστι· παροιμία ἐν ἤθει λεγομένη ἀντὶ τοῦ ἐπόρνευσεν.) haec addit: κέχρηται τῇ παροιμίᾳ καὶ Πλάτων ἐν πέμπτῳ Πολιτείας λέγων· Τί δαί; (haec duo om. cod. Vratisl.) ἦ δ' ὅς, ὁ Θρασύμαχος (ἦν δ' ὁσὸς Θρ. id.) χρυσοχοεῖν οἴει (χρυσοχόος εἰς id.) τούσδε νῦν ἐνθάδε ἀφῖχθαι, ἀλλ' οὐ λόγων ἀκουσομένους; (ἀκουσόμενος. id.) Dinarchi locum sub vulgato Harpocrationis lemmate repetit Suidas, deinde Platonici mentionem facit imperfectam: κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ καὶ Πλάτων· τί δαὶ ἦ δ' ὅς. ὁ Θρασύμαχος χρυσοχοεῖ. (Ita ed. Bas. 1544.) tum originem et significationem proverbii explicat in eumque, qui frustra suscepto labore magna spe excidisset, σὺ δὲ φῶυ χρυσοχοήσειν dici consuevisse docet. Nostro tamen loco χρυσοχοεῖν is potius dici videtur, qui rebus vanis stulte operam dat. — Pro χρυσοχοήσοντας in Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACV. χρυσοχοήσαντας, pro ἐνθάδε in Lob. Vind. BD. Vat. BM. ἐνταῦθα, pro ἀφῖχθαι in Vind. F. ἀφίχθαι, pro λόγων in Vat. H. Bas. b. λόγον scriptum est.

Ναί, εἶπον] bis deinceps habet Vind. E. καὶ εἶπον Par. K.

Μέτρον] μέτριον Par. A. Ald. Bas. ab. Steph. tacentibus de Par. K. Bipontinis. Veram lectionem Astius iam in prima editione ex Ficino restituit.

δέ] om. Vind E.

τοιούτων] τὸν οὕτω Vind. F. a m. pr.

νοῦν] νῦν Bas. b. τοῖς νοῦν Vind. E.

ἀποκάμῃς] ἀπόκαμε Mon. B.

ᾗ] ἡ Vind. F. Bas. ab. εἰ Vind. E. et int. vers. a m. s. F. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. *si tibi videtur* Fic.

διεξιών] διεξιέναι Vind. E.

ἡμῖν] ἡμῶν Steph. tacentibus Bip. *nostris custodibus* Fic. C

πέρι καὶ] καὶ περὶ Vind. D. Ang. B. καὶ πέρι Vind. F.

καὶ τροφῆς νέων ἔτι ὄντων] *quaeve nutriendorum puerorum ratio* Fic. Mihi genitivus τροφῆς ut proximi παίδων et γυναικῶν ad praepositionem περὶ pertinere et a nomine κοινωνία pendere videtur. Itaque comma post ἔσται (Stephanus etiam colon posuit) sustuli, post ὄντων autem positum ab Aldo et Stephano restitui.

παιδείας] παιδεί Vind. E.

ἐπιπονωτάτη δοκεῖ] δ. ἐ. Lob. Vind. B. Vat. M.

οὖν] ἂν Par. A. Vat. H. Flor. ACTV.

τρόπον] om. Vind. E. Non male. Sic supra: τίς ἡ κοινωνία. Atque hanc ipsam communionem αὐτὴν dicit.

δεῖ γίγνεσθαι αὐτήν. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ εὔδαιμον, ἦν δ' ἐγώ, διελθεῖν· πολλὰς γὰρ ἀπιστίας ἔχει ἔτι μᾶλλον τῶν ἔμπροσθεν ὧν διήλθομεν. καὶ γὰρ ὡς δυνατὰ λέγεται, ἀπιστοῖτ' ἄν, καὶ εἰ ὅτι μάλιστα γένοιτο, ὡς D ἄριστ' ἂν εἴη ταῦτα, καὶ ταύτῃ ἀπιστήσεται. διὸ δὴ καὶ ὄκνος τις αὐτῶν ἅπτεσθαι, μὴ εὐχὴ δοκῇ εἶναι ὁ λόγος, ὦ φίλε ἑταῖρε. Μηδέν, ἦ δ' ὅς, ὄκνει· οὔτε γὰρ ἀγνώμονες οὔτε ἄπιστοι οὔτε δύσνοι οἱ ἀκουσόμενοι. Καὶ ἐγὼ εἶπον· ὦ ἄριστε, ἦ που βουλόμενός με παραθαῤ-

ὦ εὔδαιμον] ὦ εὐδαίμων Mon. B. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. ὦ εὐδαῖμον Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Cf. Vol. I. p. 333, b. inf. In Vind. E. utrumque omissum et spatium trium circiter litterarum vacuum relictum est.

διελθεῖν· πολλὰς] ἐλθεῖν. πολλὰ Vind. D.

ἔχει] Hoc Stallbaumius in secunda ed. commate distinxit a sequentibus, non sine ratione. Aliter enim haec dicta sunt, quam si ἔτι γὰρ μᾶλλον πολλὰς ἀπιστίας ἔχει τῶν ἔμπροσθεν legeretur. Verum tamen ipsa verborum collocatio per se ambiguitatem tollit.

καὶ] κἂν Par. K. sec. Bekk.

ὡς] εἰ ὡς Flor. T.

δυνατὰ] δύναται Vind. F.

λέγεται] λέγηται Par. K. sec. Bekk.

ἀπιστοῖτ' ἄν,] Quum καί, quod sequitur, proximo illi ante γὰρ respondeat, et verbi ἀπιστοῖτο idem, quod alterius ἀπιστήσεται subiectum sit, non diversum illud a subiecto verborum ἔχει, λέγεται, γένοιτο et εἴη, cum Basileensibus et Astio comma potius, quam colon cum Stephano, Bekkero et Stallbaumio post ἂν ponendum existimavi. Aldus nullam omnino distinctionem fecit.

ὅτι μάλιστα] ὅτιμαλιστα Lob. ὁτιμάλιστα Vind. F. Steph. ὅ τι μάλιστα Stallbaumius in sec. ed. Cf. Vol. I. p. XXXXVIII.

ὡς] καὶ ὡς Vat. BM. Lob. Vind. BD. Flor. T.

ταῦτα, καὶ ταύτῃ ἀπιστήσεται] Hanc Stephani et Bekkeri interpunctionem Stallbaumius in secunda ed. sententiae repugnare non autumasset, si ipsam rem, de qua persuaderi nequeat, ἀπιστεῖσθαι dici posse reputavisset. Qua interpretatione adhibita *hac quoque in parte*, quae ad praestantiam atque utilitatem spectet, eis, quae dicenda sint, fidem non habitum iri Socrates demonstrat. Altera interpunctio ταῦτα καὶ ταύτῃ, ἀπιστήσεται, quam ipse ex Aldina et Basileensibus repetiit, non solum membrorum aequabilitatem turbat, sed etiam tautologiam infert, cui frustra mederi conatus est Ficinus: *utrum optima ista sint et quomodo, dubitabitur.* — Pro ἀπιστήσεται Par. K. sec. Bip. ἀπιστήσετε, sec. Bekk. ἀπιστήσετι (quod typothetae tribuo) exhibet. In Par. D. item ἀπιστήσετε, sed superscripto ται, in Vat. B. ἀπιστήσεται cum ε super αι legitur.

D δὴ] δὲ Ald. Bas. a.

εὐχὴ] ὀφθῇ Vind. F. *votum quoddam et fictio* Fic.

δοκῇ] δοκοῖ Ven. B. δοκεῖ Lob. Vind. BDEF. Vat. B. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. ACRUV. Itaque pauci remanent coniunctivi assertores iique parum validi, Ang. B. Vat. HM. et Flor. T. Nam Par. A. exhibet ille quidem δοκῇ, sed correctus, quod testatur Bekkerus, et Mon. B. quod Bekkerus neglexit, —ῇ item manui secundae debet. Nihilo minus, quum unum de tribus praesentis modis recipi codices

φρόνιμον λέγεις; Ἔγωγ', ἔφη. Πᾶν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τοὐναντίον ποιεῖς. πιστεύοντος μὲν γὰρ ἐμοῦ ἐμοὶ εἰδέναι ἃ λέγω, καλῶς εἶχεν ἡ παραμυθία· ἐν γὰρ φρονίμοις (E) τε καὶ φίλοις περὶ τῶν μεγίστων τε καὶ φίλων τἀληθῆ εἰδότα λέγειν ἀσφαλὲς καὶ θαῤῥαλέον, ἀπιστοῦντα δὲ καὶ ζητοῦντα ἅμα τοὺς λόγους ποιεῖσθαι, ὃ δὴ ἐγὼ δρῶ, φοβερόν τε καὶ σφαλερόν, οὔ τι γέλωτα ὀφλεῖν· παιδικὸν γὰρ τοῦτό γε· ἀλλὰ μὴ σφαλεὶς τῆς (451) ἀληθείας οὐ μόνον αὐτός, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους

iubeant, coniunctivus recipiendus est, hoc sensu: *quia vereor, ne, si exponere ea coner, temere et stulte facere videar.* Conf. Hermannus ad Medeam p. 354. ed. Lips. 1822. Indicativus enim, de quo scitu digna observavit Graserus in Specimine adversariorum in Platonis sermones p. 36. ferri propterea nequit, quod dicere Socrates nondum coepit ideoque nec dubitare, an temere dicere videatur, nec, ne haec aliorum de ipso opinio sit, metuere potest. Optativus autem, si particulam ἂν additam haberet, vitiosus non foret: sine ea probari non magis potest, quam Leg. L. I. p. 635. E: περὶ δὲ τηλικούτων εὐθὺς πεπιστευκέναι ῥᾳδίως μὴ νέων τε εἴη μᾶλλον καὶ ἀνοήτων. ubi quod Boeckhius et Astius e coniectura reposuerunt, ᾖ, Bekkerus e Par. A. restituit.

φίλε] om. Vind. B. Vat. M.

ἀγνώμονες] Lex. Bekk. p. 329, 30: Ἀγνωμόνως· ἀνοήτως ἢ ἀχαρίστως. λέγονται δὲ παρὰ Πλάτωνι ἀγνώμονες οἱ ἀμαθεῖς. Cuius glossematis posteriorem partem ad nostrum locum pertinere alterum eiusdem lexici docet p. 334, 8: ἀγνώμονες· οἱ κακογνωμονοῦντες. Πλάτων δὲ ἐν Πολιτείᾳ ἀγνώμονας ἔφη τοὺς γνῶσιν μὴ ἔχοντας, ἀλλ' ἀνεπιστήμονας. — *ingratos* Fic.

δύσνοι] δύσνοοι Vind. F. Flor. RT.

οἱ] om. Mon. B. int. vers. Vind. F.

ἀκουσόμενοι] Ita Mon. B. a m. pr. sed a m. s. ἀκουσομένου.

ἡ] ἢ Vind. F.

με] γε Par. DK.

τοίνυν] om. Vind. E. Fic.

πιστεύοντος μὲν γὰρ] μὲν om. Vind. DE. Mon. B. Par. DK. et a m. pr. Ven. B. Nil amplius Stallbaumium suspicor e Flor. T. adnotare voluisse, quem πιστεύοντες γὰρ exhibere scribit.

εἶχεν ἡ] εἶχε Mon. B. Flor. U. Par. K. sec. Bip. Bekkerus tantum ἡ in Par. D. et in Mon. B. omissum refert.

παραμυθία] παραμυθεῖσθαι Mon. B. Flor. U.

ἐν γὰρ — ὀφλεῖν 451. A.] laudat Stobaeus s. I. p. 24. Sed in Trinc. omissa sunt.

(E) τε καὶ φίλων] om. Stob. τε καὶ οὐ φαύλων Mon. B. Flor. U.

ἀσφαλὲς] ἀποσφαλὲς Vind. E.

θαῤῥαλέον] Ita Stob. cod. A. et ed. Gaisf. θαρσαλέον Gesn.

τοὺς] τούς τε Vind. E.

δὴ] om. Vat. B.

οὔ τι] οὔ τοι Vind. BE. Mon. B. Par. K. Vat. M. Flor. U.

(451) ὀφλεῖν] Sic cum Stobaeo scribendum putavi pro vulg. ὄφλειν. (Vind. F. ὀφλειν.) Conf. Buttmanni gramm. II. p. 204. et Matthiaei gramm. p. 479.

σφαλεὶς] σφαλῆσ Vind. F. a m. pr.

οὐ μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ] om. Vind. B. deletis quatuor circiter litteris.

φίλους] ἄλλους Vind. F. Flor. R. cuius in margine φίλους adscriptum est.

ξυνεπισπασάμενος κείσομαι περὶ ἃ ἥκιστα δεῖ σφάλλεσθαι. προσκυνῶ δὲ Ἀδράστειαν, ὦ Γλαύκων, χάριν οὗ μέλλω λέγειν. ἐλπίζω γὰρ οὖν ἔλαττον ἁμάρτημα ἀκουσίως 457 τινὸς φονέα γενέσθαι, ἢ ἀπατεῶνα καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν καὶ δικαίων νομίμων πέρι. τοῦτο οὖν τὸ κινδύνευμα κινδυνεύειν ἐν ἐχθροῖς κρεῖττον, ἢ φίλοις· ὥστε B εὖ με παραμυθεῖ. Καὶ ὁ Γλαύκων γελάσας Ἀλλ', ὦ Σώ-

ξυνεπισπασάμενος] συνεπ. Lob. Vind. BDE. in quo συν inter versus legitur. ξυνεπιστάμενος Par. K. sec. Bekk.

δεῖ σφάλλεσθαι] σφ. δ. Lob. Vind. BD. Vat. BM.

δικαίων νομίμων] Ita Par. ADK. Vind. F. Mon. B. Ven. C. Ang. B. Vat. H. νομίμων καὶ δικαίων Vind. BD. δικαίων καὶ νομίμων reliqui codices (quamquam de Florentinis Stallbaumii silentium eo magis suspectum est, quod etiam Parisiensis K. lectionem iam a Bipontinis indicatam commemorare neglexit) cum editionibus omnibus. Quum sermonis, in quem ingredi Socrates dubitat, argumentum ad institutum quoddam in civitatem recipiendum spectet, caussam dubitationis hanc dicere potuit, quod gravissime peccare putet, quicunque de pulchris, bonis et iustis institutis falsa doceat, hoc est, pro pulchris venditet, quae turpia sint, pro bonis mala, pro iustis iniusta commendet. Ac νόμιμα saepe substantivi loco esse et adiectiva recipere docuit Heindorfius ad Sophist. §. 32. cui Astius ad Leg. L. I. p. 636. B. articuli praetermissionem, quae illo Legum loco necessaria est, obiicere non debebat. Nam si, ut exemplo utar ab Heindorfio prolato, tyrannica instituta cuncta τὰ τυραννικὰ νόμιμα dicere licet, quod Astius concedit, quidni unum eorum recte τυραννικὸν νόμιμον dicatur? Profecto non minus, quam ab Euripide Suppl. 19. sepulturam negantes νόμιμ' ἀτίζοντες θεῶν dicuntur. Itaque sensu pariter atque linguae usu permittente codicum auctoritatem secutus sum. Fateor autem graviorem et augustiorem mihi sententiam videri, si non solum de institutis, sed de quibuslibet rebus honestis adeoque de ipso honesto Socrates fraudem capitalem pronuntiet, et quoniam id, quod rationi consentaneum et tale est, ut legibus sanciri mereat, νόμιμον appellari potest, ut Vol. I. p. 374. sq. vidimus, vulgatam lectionem per se magis probabilem alterique non ut verae, sed ut propius ad veram accedenti a me postpositam esse, quum Platonem ἀπατεῶνα καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν καὶ νομίμων πέρι scripsisse, δικαίων ex glossemate accessisse suspicor. — Ficinus: *qui circa constitutiones de honestis et bonis iustisque fallit.* Ne is quidem καὶ legit, sed νομίμων a reliquis genitivis separavit eosque ab illo regi statuit, qua in re haud dubie falsus est.

πέρι. τοῦτο] περὶ τοῦτο cum puncto ante περὶ Ald. Bas. ab. Steph. (Flor. R.) Iam in prima ed. Astius rectam interpunctionem secundum Par. K. exhibuit. πέρι. τοῦτ' Lob. Vind. BD. Vat. M.

κινδυνεύειν] κινδυνεύει Vind. D. κινδυναίειν Ald.

κρεῖττον] in marg. Lob.

ὥστε] ὅστε Bas. b.

B εὖ] οὐκ εὖ Mon. B. Flor. U. Astius in sec. et tert. ed. Bekkerus et Stallbaumius. *quare melius, o Glauco, me consolare* Fic. quo duce Astius in prima ed. αὖ pro εὖ dedit, παραμυθεῖ intactum relinquens, e quo παραμυθοῦ facere debebat. Negationem Cornarius ed. p. 99. addendam ostenderat, cuius iudi-

κρατες, ἔφη, ἐάν τι πάθωμεν πλημμελὲς ὑπὸ τοῦ λόγου, ἀφίεμέν σε ὥσπερ φόνου καθαρὸν εἶναι καὶ μὴ ἀπατεῶνα ἡμῶν. ἀλλὰ θαῤῥήσας λέγε. Ἀλλὰ μέντοι, εἶπον, καθαρός γε καὶ ἐκεῖ ὁ ἀφεθείς, ὡς ὁ νόμος λέγει· εἰκὸς δέ γε, εἴπερ ἐκεῖ, κἀνθάδε. Λέγε τοίνυν, ἔφη, τούτου γ' ἕνεκα. Λέγειν δή, ἔφην ἐγώ, χρὴ ἀνάπαλιν αὖ νῦν, ἅ ποτε ἴσως ἔδει ἐφεξῆς λέγειν. τάχα δὲ οὕτως ἂν ὀρ- C

cium Stephanus in annot. p. 21. ita probabat, ut haec pro ironice dictis accipi posse sentiret. „Vel ante εὖ ponenda est negativa particula οὐκ, vel haec ut ironice dicta sunt accipienda.“ Non me fugit, quid hic ironiae alienum sit, quam nemo, opinor, non agnosceret, si statim initio Socrates εὖ γέ με παραμυθεῖ Glauconi responderet. Sic L. IIII. p. 435. C. idem εἰς φαῦλόν γε αὖ σκέμμα ἐμπεπτώκαμεν sine offensione ironice dixit, et tamen exposita causa, cur difficilis illa quaestio esset, subiicere vix potuisset ὥστε εἰς φαῦλον αὖ σκέμμα ἐμπεπτώκαμεν, quin absurde loqui visus esset. Ea enim vis est coniunctionis ὥστε, ut effecti exspectationem moveat, quod si contra, atque res se habet, enuntiatur, non iam ironice, sed absone dici videtur. Hic vero voci ac pronuntiationi aliquid tribuendum est, qua ubi querula et ad lamentantis modum leviter inflexa usum Socratem finxeris, non minus haec ferenda et probanda intelliges, quam Germanica *du giebst mir also einen schönen Trost!* Simul nonnihil ridiculi accedere et Glauconem non temere risisse senties.

παραμυθεῖ] Ita Lob. Vind. BDE. et cum η super ει F. Ven. B. Par. D. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACV. παραμυθῇ Mon. B. παραμυθῇ Ald. Bas. ab. Steph.

γελάσας] πλάσας Vind. F. a m. pr. om. Fic.

Ἀλλ'] om. Lob. Vind. BD. Vat. M.

σε] σου Vat. H.

καθαρὸν] καὶ καθ. Par. A. Vat. H. Flor. TV. h. e. *absolvimus te veluti caedis, ut et liber (a culpa) neque nobis fraudis auctor sis.* Sed ipsum illud μὴ ἀπατεῶνα εἶναι ab altero καθαρὸν εἶναι, si hoc a φόνου separatur, nihil iam differt, ut ea separatione facta vix simplici καί, nedum duplici locus sit. Contra vulgatae lectionis sensus hic est: *absolvimus te, ut veluti caedis (quoniam eius criminis mentionem fecisti) insons neque nobis fraudis auctor sis.* Quae sententia vera et perspicua videtur. Quid Ficinus legerit, ex eius interpretatione non satis apparet: *absolvemus te velut ab homicidio, et insontem in hac deceptione pronuntiabimus.* In Vind. E. sequens καὶ post εἶναι inter versus legitur.

καὶ ἐκεῖ ὁ] καὶ om. Vat. B. καὶ ὁ ἐκεῖ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

δέ γε] γε om. Par. K. et Astius.

κἀνθάδε] κἀνθᾶδε Ald. Bas. ab. κἀνθάδε Steph.

τούτου] τοῦ Vind. F. Ang. B.

δή] δὲ Par. A. Vat. H. Flor. ACTV.

ἅ ποτε] Ita cum plerisque Vind. F. ἃ τότε Ang. B. Flor. RT. quod Bekkerus et post Bekkerum Astius et Stallbaumius receperunt. Ferri posset τότε, si certus in superioribus locus esset, quo Socrates haec deinceps exponi debuisse diceret. Atqui poterant et libro tertio, ubi de educatione custodum, et paullo post initium quarti, ubi de munere eorum sermo esset, inserenda fuisse videri. Itaque aptissima est particula indefinita, quam non omit-

θῶς ἔχοι, μετὰ ἀνδρεῖον δρᾶμα παντελῶς διαπερανθὲν τὸ γυναικεῖον αὖ περαίνειν, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ σὺ οὕτω προκαλῇ. ἀνθρώποις γὰρ φῦσι καὶ παιδευθεῖσιν ὡς ἡμεῖς διήλθομεν, κατ' ἐμὴν δόξαν οὐκ ἔστ' ἄλλη ὀρθὴ παίδων τε καὶ γυναικῶν κτῆσίς τε καὶ χρεία, ἢ κατ' ἐκείνην τὴν ὁρμὴν ἰοῦσιν, ἥνπερ τὸ πρῶτον ὡρμήσαμεν. ἐπεχειρήσαμεν δέ που ὡς ἀγέλης φύλακας τοὺς D ἄνδρας καθιστάναι τῷ λόγῳ. Ναί. Ἀκολουθῶμεν τοίνυν καὶ τὴν γένεσιν καὶ τροφὴν παραπλησίαν ἀποδιδόντες, καὶ σκοπῶμεν, εἰ ἡμῖν πρέπει, ἢ οὔ. Πῶς; ἔφη. Ὧδε· τὰς θηλείας τῶν φυλάκων κυνῶν πότερα ξυμφυλάττειν οἰόμεθα δεῖν ἅπερ ἂν οἱ ἄῤῥενες φυλάττωσι, καὶ ξυν-

tere debebat Ficinus. Neque vero serio hanc rerum dispositionem vituperare existimandus est Socrates, nedum id, quod continuo addit (τάχα δὲ etc.) cum Schleiermachero non ad eius excusationem, sed ad reprehensionem pertinere statuendum.

C ἔχοι] om. Vind. B. ἔχει Mon. B.

ἀνδρεῖον] τὸ ἀνδ. Steph. (Flor. V.) et Astius.

δρᾶμα] δρᾶγμα Ven. B. Respexit huc Proclus in Civ. p. 419, 33.

προκαλῇ] προκαλεῖ Vind. F. et cum η super ει E. Astius, Bekkerus et Stallbaumius.

φῦσι] φύσει Vind. F. a m. pr.

ἔστ'] Ita Par. A. Vind. DEF. Ven. B. Vat. H. Flor. ACRTV. est Fic. ἔσται reliqui codices editique ante Bekkerum. Fortasse ἔστ' item futurum est, quod tempus et ad ἰοῦσιν paullo accommodatius et ad proxima haud minus aptum praesente videtur. Quamquam praesens quoque recte habet.

τὸ πρῶτον] τοπρῶτον Lob. Vind. BD.

ὡρμήσαμεν] ὁρμήσαμεν Vind. F. a m. pr.

καθιστάναι] καθεστάναι Vind. D.

λόγῳ.] λόγῳ; editi ante Bekkerum cum Lob. Sed quantulum dubitationis hoc loco significandum esset, satis expressum est particula που. In Vind. D. post sequens Ναί signum interrogandi factum.

D ἡμῖν] ὑμῖν Lob. Vind. B. Vat. M.

πρέπει] πρέποι Vat. B.

Ὧδε·] ἔδει. Vind. B. deleto post proximum ἔφη puncto.

τὰς θηλείας — κατὰ ταὐτά. 452. A.] laudat Galenus de Hipp. et Plat. decr. L. VIIII. T. V. p. 735. Kühn.

ἂν] om. Vat. B.

ἄῤῥενες] ἄρνες, e corr. ἄρενες, Vind. D.

φυλάττωσι] φυλάττουσιν Par. D. Ald. Bas. a. φυλάττουσι Mon. B. Bas. b. φυλάττωσιν (Flor. ACU.) Steph. et Astii prima et sec. ed.

τἆλλα] τὰ ἄλλα Gal. τ' ἄλλα Vind. E. τάλλα Vind. BDF. Mon. B. Steph.

κοινῇ] κοινῶς Par. K.

οἰκουρεῖν] *quasi domestica adservare* Fic.

ἀδυνάτους] *ad forensia opera impotentes* Fic.

τὸν] τὴν Mon. B. τὸ, sup. ν, Vind. D.

Κοινῇ] κοινὴ Vind. E. Mon. B.

πλὴν] πλὴν ταῖς μὲν Flor. T. Galeni ed. Bas. T. I. pag. 331. Astius in prima et tertia, Stallbaumius in secunda editione. Stephanus annot. p. 21: „deesse

θηρεύειν καὶ τἆλλα κοινῇ πράττειν, ἢ τὰς μὲν οἰκουρεῖν ἔνδον ὡς ἀδυνάτους διὰ τὸν τῶν σκυλάκων τόκον τε καὶ τροφὴν, τοὺς δὲ πονεῖν τε καὶ πᾶσαν ἐπιμέλειαν ἔχειν περὶ τὰ ποίμνια; Κοινῇ, ἔφη, πάντα· πλὴν ὡς ἀσθενεστέραις χρώμεθα, τοῖς δὲ ὡς ἰσχυροτέροις. Οἷόν τ' E οὖν, ἔφην ἐγὼ, ἐπὶ τὰ αὐτὰ χρῆσθαί τινι ζώῳ, ἂν μὴ τὴν αὐτὴν τροφήν τε καὶ παιδείαν ἀποδιδῷς; Οὐχ οἷόν τε. Εἰ ἄρα ταῖς γυναιξὶν ἐπὶ ταὐτὰ χρησόμεθα καὶ τοῖς ἀνδράσι, ταὐτὰ καὶ διδακτέον αὐτάς. Ναί. 452 Μουσικὴ μὲν ἐκείνοις τε καὶ γυμναστικὴ ἐδόθη. Ναί. Καὶ ταῖς γυναιξὶν ἄρα τούτω τὼ τέχνα καὶ τὰ περὶ τὸν πόλεμον ἀποδοτέον καὶ χρηστέον κατὰ ταὐτά. Εἰκὸς ἐξ

puto ταῖς μὲν ante ὡς ἀσθενεστέραις: ut sequitur τοῖς δὲ ante ὡς ἰσχυροτέροις." Cf. Bernhardy de syntaxi linguae Graecae p. 309. ubi inter alia exempla unum ex Aristotele allatum est, quale desiderabat Stallbaumius, cum generis diversitate coniunctum. Sed nostro loco codicum lectio exemplorum auxilio non eget, neque ταῖς μὲν per ellipsin omissum, sed ταῖς θηλείαις utpote ex ipsa sententia et ex adiectivo ἀσθενεστέραις facile intelligendum non enuntiatum est.

ἀσθενεστέραις] ἀστενεστέραις Vind. D.

E δὲ] δ' Vind. F. Ang. B. Gal.

ἂν] ἐὰν Gal.

τροφήν τε καὶ παιδείαν] παιδείαν τε καὶ τροφὴν Flor. T.

οἷόν τε] οἶτε Vind. E.

γυναιξὶν] γυναιξὶ Lob.

ἐπὶ] om. Bas. b.

ταὐτὰ] τὰ αὐτὰ Gal. Bas. b. ταῦτὰ Vind. F. sed prior accentus a m. s. additus est. Eodem modo paullo post.

καὶ] om. Lob. Vind. BD.

ἀνδράσι] ἀνδράσιν Vind. E.

ταὐτὰ] τὰ αὐτὰ Gal.

αὐτάς.] αὐτάς; Ald. Steph. Bekkerus et Stallbaumius, quod non tam sensui, quam conformationi verborum syllogismi speciem prae se ferentium repugnat.

452 τε] om. Vind. E. Vat. H. Flor. CTV. Gal. Enclitica ad μουσικὴ pertinens propterea huc reiecta videtur, quod particulae μὲν neque praeponi neque subiungi commode posset, et ut ἐκείνοις sonum acciperet. Cf. Leg. L. XII. p. 966. A: Τί δὲ δή; περὶ καλοῦ τε καὶ ἀγαθοῦ ταὐτὸν τοῦτο διανοούμεθα; ὡς πόλλ' ἔστι μόνον ἕκαστον τούτων, τοὺς φύλακας ἡμῖν γνωστέον, ἢ καὶ ὅπως ἕν τε καὶ ὅπη; Κλ. Σχεδὸν ἔοικ' ἐξ ἀνάγκης δεῖν καὶ ὅπως ἓν διανοεῖσθαι. ubi postposita enclitica ἓν insignius fit.

ἐδόθη.] ἐδώθη. Bas. ab. ἐδόθη; Astius et iidem, qui supra αὐτάς; Interrogationi obstat μὲν, Latino *atqui* non multo debilius, de quo cf. Vol. I. p. 310.

Ναί] int. vers. Vind. E.

γυναιξὶν] γυναιξὶ Lob.

τούτω] τοσούτω Vat. H. τοσούτῳ Flor. AC.

τὼ] τὰ Vind. BD. Vat. M. Par. K. sec. Bekk.

τέχνα καὶ τὰ περὶ] τέ ... καὶ τὰ πά ... Vind. D.

ἀποδοτέον] ἀποδοτέον τε Gal. ἀποδοτέον; Steph. In reliquis editionibus fere comma additum est, sine necessitate, praesertim quum haec χρῆσις, quam κατὰ ταὐτὰ faciendam dicit, diversa sit ab illa in superioribus posita, quae ἐπὶ ταὐτὰ fieri dicitur. Hic *eodem modo habendas* mulieres statuit.

κατὰ ταὐτά.] καταταυτά. Vind.

ὧν λέγεις, ἔφη. Ἴσως δή, εἶπον, παρὰ τὸ ἔθος γελοῖα ἂν φαίνοιτο πολλὰ περὶ τὰ νῦν λεγόμενα, εἰ πράξεται ᾗ λέγεται. Καὶ μάλα, ἔφη. Τί, ἦν δ' ἐγώ, γελοιότατον αὐτῶν ὁρᾷς; ἢ δῆλα δή, ὅτι γυμνὰς τὰς γυναῖκας ἐν

F. κατὰ ταὐτά; Bekkerus et Stallbaumius cum Basileensibus et Stephano. Mihi huius dicti conformatio eadem, quae illius Εἰ ἄρα — αὐτάς. videtur.

λέγεις, ἔφη] ἔ. λ. Lob. Vind. BD. Vat. BM.

Ἴσως — φιλογυμναστῶσι; B.] laudat Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 413.

ἔθος] εἰωθὸς Euseb.

γελοῖα] γέλοια Mon. B. Vat. B. Ven. C. Par. D. Ald. Bas. a. Bekkerus et Astius in sec. et tert. ed. Quum de huius nominis accentu grammatici diversa praecipiant aliique, ut scholiasta Aristophanis Ran. 6. et Moeris, Attice γέλοιον, vulgo γελοῖον sine significationis discrimine, quod Timaeus quoque lex. p. 66. non agnoscere videtur, dictum esse doceant, alii iique longe plurimi discrimen faciant et γέλοιον (etiam γελοιὸν Philoponus apud Eustathium in Il. T. III. p. 116, 36. Lips. et auctor lexici Coislin. p. 470.) laudi, alterum convicio affine, ut Thomas Mag. et Suidas, vel contra, ut Ammonius, Etymologus et Phaborinus statuant, alii denique γελοῖον antiquioribus Atticis, γέλοιον recentioribus, ut Aelius Dionysius ap. Eustath. in Il. T. I. p. 167, 19. assignent, mirum non est, si librarios item in diversa abire videmus; quorum auctoritatem sequi editori eo magis arbitrarium esse debet, quod ipsos pro arbitrio eam rem administrasse et scriptores accentus nullos fecisse constat. Itaque Bekkerus suo iure usus id praetulit, quod plurium testimonium grammaticorum et ipsa ratio atque analogia nominum ὅμοιος, ἕτοιμος aliorumque Platonis aetati vindicare videretur. Neque reprehendendum puto, quod idem alibi, ut L. III. p. 392. D. 403. E. Phaedr. p. 229. E. 236. D. 257. C. 260. B. C. 274. C. et saepius properispomenon omnium, ut videtur, codicum consensu munitum tenuit. Quemadmodum enim alia illa aetate, certe Platonis in codicibus, variari videmus, ita huius nominis pronuntiationem nunc antiquiorem, nunc vulgarem ipsi scriptori placuisse vel secundum significationem alterutram ab eo praelatam fuisse opinari licet. Sed hoc ipsum ad codices redire nos iubet; qui quum plerisque in locis γελοῖον eadem constantia, qua ὅμοιον, exhibeant, hoc quoque loco maiorem eorum partem in iisque optimum sequi tutius fuerit.

περὶ] παρὰ Lob. Vind. BD. et super vulg. a m. s. F. Vat. BM.

τὰ] τὸ Vind. D.

νῦν] νῦν δὴ Euseb.

εἰ] ἢ Vind. F.

πράξεται] πράξετε Vind. B. Vat. M. πεπράξεται Mon. B. Bekkerus. Sed non ita Socrates multa ridicula visum iri suspicatur, si ista sic peracta fuerint, sed si posthac peragantur. Formam autem mediam, quae ipsa librario offensioni fuisse videtur, satis tuentur item singularia βλάψονται et τρίψεσθαι aliaque a Buttmanno gramm. II. p. 54. collata. Eodem pertinet θρέψονται L. II. pag. 376. C. et ἄξονται L. V. p. 458. D. De indicativo cf. Lobeckius ad Phryn. p. 721.

ᾗ] ἢ Vind. F. et ante corr. D. Euseb. *si agantur vel dicantur* Fic.

ταῖς παλαίστραις γυμναζομένας μετὰ τῶν ἀνδρῶν, οὐ μόνον τὰς νέας, ἀλλὰ καὶ ἤδη τὰς πρεσβυτέρας, ὥσπερ τοὺς γέροντας ἐν τοῖς γυμνασίοις, ὅταν ῥυσοὶ καὶ μὴ ἡδεῖς τὴν ὄψιν ὅμως φιλογυμναστῶσι; Νὴ τὸν Δία, ἔφη· γελοῖον B

λέγεται] λέγετε Vind. B. Vat. M.

Τί] Τί δ' Euseb.

δῆλα δὴ] δηλαδὴ Lob. Vind. BDEF. Mon. B. (Florentini omn.) Euseb. editique ante Astium. δῆλα δὴ scribendum esse Stephanus annot. p. 21. antea docuisse monet. Id factum ab eo est annot. p. 13. ubi pro ἢ δῆλα δὴ ὅτι interdum ἢ δῆλον δὴ ὅτι legi observat. Cf. Vol. I. p. 164. de verbis δῆλον ὅτι dicta. Ficinus ἢ δῆλα δὴ, ὅτι γυμνὰς τὰς γυναῖκας *an quia nudas feminas conspecturus sis* interpretatus a significatione formulae illius aberravit.

γυμνὰς τὰς] γυμναστὰς Vind. F.

παλαίστραις] παλέστραις Vind. E.

γυμναζομένας] γυμναζομέναις Ven. B.

B ἀλλὰ] ἀλλ' Euseb.

καὶ ἤδη] ἤ. κ. Ven. B. Euseb. cum editis ante Bekkerum. et Fic.

τὰς] om. Euseb.

ῥυσοὶ] Ita Vind. BD. Ven. BC. Vat. HM. Flor. ACTV. et Euseb. ῥυσσοὶ reliqui codices cum Ald. Basil. ab. Stephan. Ast. Quum grammatici veteres hoc nomen explicantes nusquam duplicis scripturae, qualem in aliis, velut in θρυλεῖν (cf. Vol. I. p. 103.) notare solent, mentionem faciant, uno modo ab antiquis scriptum accepisse videntur. Scribunt autem ipsi plerumque ῥυσός. Vide scholiastas ad Hom. Il. VIIII. 503. Etymologum pag. 706, 47. scholiasten Aristoph. Plut. 266. Hesychium secundum cod. Schow. in huius supplem. p. 681. Timaeum lex. p. 228. Phrynichum Bekk. pag. 32, 4. quorum nulli ῥυσσὸς memorabile visum. Alii ῥυσσὸς scribunt, ut Eustathius ad Il. l. c. (II. 283, 32. 284, 26. Lips.) sed duplicatae σ rationem non reddunt. Iam vero satis constat librarios tum hoc tum aliis consonis iterandis saepius peccasse, quam omittendis (cf. Vol. I. l. c. et p. 283.) atque inprimis vocales specie ancipites, natura longas istius modi erroribus occasionem dedisse. Itaque ῥῡσὸς antiquos pronuntiasse et scripsisse probabile est, non ῥυσσὸς, quod nostro loco in optimo codice exstare dicitur. Sed Tim. pag. 71. C. idem codex cum tribus aliis Bekkeri et uno Vindobonensi praestantissimo ῥυσὸν exhibet, quod aliorum quoque scriptorum codices meliores habere solent. Conf. quos laudavit Passovius in lexico. Ceterum Ruhnkenii coniecturam ad Tim. lex. l. c. grammaticum et nostro et Timaei loco ῥικνὸς pro ῥυσὸς legisse suspicantis codices non confirmant.

καὶ μὴ ἡδεῖς τὴν ὄψιν] *veternosique* Fic.

φιλογυμναστῶσι] Ita Vind. F. correctus in στ. φιλογυμνασθῶσι Vind. D. Par. DK. sec. Bekker. Euseb. Ald. Bas. ab. φιλογυμναστῶσιν Bekkerus.

Δία] δί' Vind. F. Ang. B. Flor. R. Δί' Bekkerus. διὰ Ald.

γελοῖον] γελοιων Lob. γέλοιον Mon. B. Ald. Bas. a. Bekkerus et Astius in sec. et tert. ed. Γελοῖον Steph. maiusculam ab Aldo positam revocans, quam Basileenses recte minuerant.

γὰρ ἂν ὥς γε ἐν τῷ παρεστῶτι φανείη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἐπείπερ ὡρμήσαμεν λέγειν, οὐ φοβητέον τὰ τῶν χαριέντων σκώμματα, ὅσα καὶ οἷα ἂν εἴποιεν εἰς τὴν τοιαύτην μεταβολὴν γενομένην καὶ περὶ τὰ γυμνά-
C σια καὶ περὶ μουσικὴν καὶ οὐκ ἐλάχιστα περὶ τὴν τῶν ὅπλων σχέσιν καὶ ἵππων ὀχήσεις. Ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις. Ἀλλ' ἐπείπερ λέγειν ἠρξάμεθα, πορευτέον πρὸς τὸ τραχὺ τοῦ νόμου, δεηθεῖσί τε τούτων μὴ τὰ αὑτῶν πράττειν, ἀλλὰ σπουδάζειν, καὶ ὑπομνήσασιν, ὅτι οὐ πολὺς χρόνος, ἐξ οὗ τοῖς Ἕλλησιν ἐδόκει αἰσχρὰ εἶναι καὶ γελοῖα ἅπερ νῦν τοῖς πολλοῖς τῶν βαρβάρων, γυμνοὺς

γε] γ' Lob. Vind. BDE. quod Bekkerus quoque in suis invenisse adeoque recipere voluisse videtur, quum Vat. B. a m. pr. γ' omittere annotaverit, non γε. Quamquam ex eo, quod hanc varietatem ante illud δί' ex Ang. B. allatum posuit, aliud quid ab eius operis hic peccatum suspicari licet.

παρεστῶτι] παρόντι Par. K.

φανείη] φανῆναι Lob. Vind. B. Vat. M.

φοβητέον] φορητέον iidem.

καὶ οἷα] om. Mon. B. καὶ οἷ' Bekkerus et Astius in tertia ed.

εἰς] ἐσ Mon. B. correctus.

γενομένην] γεν. ἂν Mon. B. Flor. U. Bekkerus et Stallbaumius in prima ed. quod, quia mutatio simpliciter et sine conditione facta ponitur, ferri non potest.

C περὶ μουσικὴν] περὶ om. Vind. E.

ὅπλων] ὄχλων Bas. b.

σχέσιν] χρῆσιν Vind. E.

ὀχήσεις.] ὀχλήσεις Vat. BM. Lob. Vind. B. Ven. C. ὀχήσεις; Astius, Bekkerus et Stallbaumius, non sine ambiguitate et aliter, quam Glauco videtur intellexisse.

Ἀλλ'] ἀλλ' Ald. Steph.

τὰ] τοὺς Vind. D.

αὑτῶν] αὐ. Lob. Vind. DF. Ald. Bas. ab.

ὑπομνήσασιν] ὑπομνήμασιν Vind. F. a m. pr.

ὅτι οὐ] οὔ τι οὖν Vind. F.

ἐξ οὗ] ἐξοῦ Vind. E.

γελοῖα] γέλοια Lob. Vat. B. Ven. C. Par. D. Bekkerus et Astius in sec. et tert. ed.

ἅπερ] ὥσπερ Par. K. secund. Bekk.

τοῖς] om. Vind. E. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV.

γυμνοὺς] γυμναστοὺς Lob. γυμνοὺς τοὺς Vind. BD. Vat. M.

πρῶτοι] πρῶτα Mon. B. πρῶτον Ven. C. Par. DK. (Flor. UV.) editi ante Bekkerum.

Λακεδαιμόνιοι] λακεδαιμονίοις D Lob. Vind. BF. Vat. M. Par. K. sec. Bip.

τοῖς] om. Vind. E.

πάντα ταῦτα] Ita Par. A. Vind. DEF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. τ. π. Mon. B. cum reliquis codicibus editisque ante Bekkerum.

συγκαλύπτειν] ξ. Vind. F.

πάντα τὰ τοιαῦτα] τὰ τοι. π. Vind. BD. Vat. M.

τοῖς] om. Mon. B. Flor. U. Par. K. sec. Bekk.

γελοῖον] γέλοιον Bekkerus et Astius in sec. et tert. ed. item paullo post.

τοῖς] τῆς Ald.

λόγοις] Ita, sup. λογίοις, Vind. F.

τοῦτο] τούτου Ven. C.

ὅτι μάταιος — τοῦ ἀγαθοῦ. E.] laudat Stobaeus serm. I. p. 24.

ἡγεῖται] om. Vind. B.

ἢ] om. Par. K.

ἄνδρας ὁρᾶσθαι. καὶ ὅτε ἤρχοντο τῶν γυμνασίων πρῶτοι μὲν Κρῆτες, ἔπειτα Λακεδαιμόνιοι, ἐξῆν τοῖς τότε D ἀστείοις πάντα ταῦτα κωμῳδεῖν. ἢ οὐκ οἴει; Ἔγωγε. Ἀλλ' ἐπειδὴ, οἶμαι, χρωμένοις ἄμεινον τὸ ἀποδύεσθαι τοῦ συγκαλύπτειν πάντα τὰ τοιαῦτα ἐφάνη, καὶ τὸ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς δὴ γελοῖον ἐξεῤῥύη ὑπὸ τοῦ ἐν τοῖς λόγοις μηνυθέντος ἀρίστου, καὶ τοῦτο ἐνεδείξατο, ὅτι μάταιος ὃς γελοῖον ἄλλο τι ἡγεῖται, ἢ τὸ κακὸν, καὶ ὁ γελωτοποιεῖν ἐπιχειρῶν πρὸς ἄλλην τινὰ ὄψιν ἀποβλέπων ὡς γελοίου, ἢ τὴν τοῦ ἄφρονός τε καὶ κακοῦ, ἢ E σπουδάζει πρὸς ἄλλον τινὰ σκοπὸν στησάμενος, ἢ τὸν

γελωτοποιεῖν] γελοτοποιεῖν Vind. F. Stob. Trinc.

πρὸς] εἰς Stob.

τινὰ] τινὰν Ven. C.

ἢ τὴν] ἢ *om.* Stob. Trinc.

E ἢ σπουδάζει] Hanc lectionem a Bekkero secundum Par. A. quippe cuius discrepantiam in commentariis nullam prodiderit, exhibitam tenui, quia una ex omnibus in reliquis libris exstantibus sensum probabilem efficit et quomodo reliquae ortae sint magis perspicuum reddit. Scilicet oblitterata particula ἢ deesse aliquid apparebat, quod ex sequentibus supplendum visum, quum ipsum supplementum ad superiora relatum mancum esse intelligeretur, novo ab aliis glossemate auctum est. Sic triplex codicum exstitit lectio, σπουδάζει, omisso ἢ, in Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. B. Ald. Bas. ab. reperta, καὶ καλοῦ αὖ σπουδάζει in Vind. DEF. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Vat. H. Flor. ACTV. et Stobaeo, cuius una Gesneri editio ἂν pro αὖ habet, denique καὶ οὐ καλοῦ αὖ, in Mon. B. et Flor. U. inventa; quarum mediam Ficinus secutus, sed diversa ab interpolatore, qui καλοῦ ad σκοπὸν retulisse videtur, sententia interpretatus *aut honestum quicquam et studio dignum existimat* pro his, *alio respiciens* pro πρὸς ἄλλον τινὰ σκοπὸν στησάμενος posuit. Quod ad nostram lectionem attinet, ἢ σπουδάζει interruptam participiô ὁ ἐπιχειρῶν constructionem pronominis ὃς cum verbo finito continuat et ad sententiam reprehensione caret, sed eo ipso, quod omissum orationis cursum repetere nos iubet, molestiam creat et naturalem quasi incessum sermonis turbat. Itaque praestare fateor Stephanianam ἢ σπουδάζειν, quam ipse annot. pag. 21. pro vitiosa priorum σπουδάζει secundum Ficinum reposuisse ostendit, quam a Stallbaumio in sec. ed. manifesto errore depravatam dici miror, praesertim quum eundem in prima videam infinitivum non solum in textu reliquisse, sed etiam in annotatione recte explicuisse et, quo debebat, ad ἐπιχειρῶν retulisse. Neque prorsus destituta ea lectio codicum auctoritate videtur: teste Stallbaumio in Flor. R. καὶ καλοῦ αὖ σπουδάζειν perscriptum est. Sed unum hunc et aperte glossemate inquinatum optime et saltem tolerabilem lectionem atque puram offerenti anteponere temerarium existimo. Bekkerum secutus est in tertia ed. Astius, Stallbaumius in prima καὶ αὖ σπουδάζειν, in altera καὶ αὖ σπουδάζει edidit.

πρὸς] εἰς Stob.

στησάμενος] ἐνστησάμενος Vind. E. Flor. C. στησάμενον Stob. cod. B.

τοῦ ἀγαθοῦ. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Ἆρ' οὖν οὐ πρῶτον μὲν τοῦτο περὶ αὐτῶν ἀνομολογητέον, εἰ δυνατὰ, ἢ οὔ, καὶ δοτέον ἀμφισβήτησιν, εἴτε τις φιλοπαίσμων εἴτε σπουδαστικὸς ἐθέλει ἀμφισβητῆσαι, πότερον
453 δυνατὴ φύσις ἡ ἀνθρωπίνη, ἡ θήλεια, τῇ τοῦ ἄῤῥενος γένους κοινωνῆσαι εἰς ἅπαντα τὰ ἔργα, ἢ οὐδ' εἰς ἕν, ἢ εἰς τὰ μὲν οἵα τε, εἰς δὲ τὰ οὔ, καὶ τοῦτο δὴ τὸ περὶ τὸν πόλεμον ποτέρων ἐστίν; ἆρ' οὐχ οὕτως ἂν κάλλιστά τις ἀρχόμενος ὡς τὸ εἰκὸς καὶ κάλλιστα τελευτήσειε; Πολύ γε, ἔφη. Βούλει οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἡμεῖς πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀμφισβητήσωμεν, ἵνα μὴ
B ἔρημα τὰ τοῦ ἑτέρου λόγου πολιορκῆται; Οὐδὲν, ἔφη, κωλύει. Λέγωμεν δὴ ὑπὲρ αὐτῶν, ὅτι, ὦ Σώκρατές τε

ἀγαθοῦ.] ἀγαθοῦ; Lob. Vind. B.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

οὖν] om. Par. D.

τοῦτο] τοῦτον Ang. B. et ante corr. Vind. F.

αὐτῶν] Ita Astius in prima ed. ex Par. K. sec. Bip. Bekkerus ex Ven. B. Mon. B. Ang. B. Stallbaumius ex Flor. RU. ediderunt. His accedit Vind. E. et int. vers. F. qui in ipso versu cum reliquis codicibus editionibusque Astio anterioribus αὐτὸν exhibet.

ἀνομολογητέον] ἂν ὁμ. Vind. F.

φιλοπαίσμων] Hoc ab Astio iam in prima ed. secundum scholiasten Atticos ita dixisse testantem pro vulgato φιλοπαίγμων receptum, deinde in Par. A. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. inventum et a Lobeckio ad Phryn. p. 241. probatum cum Bekkero et Stallbaumio tenendum putavi. Etiam Ven. C. σ, sed superscripto γ, et Vat. B. σ super γ exhibet et in Vind. F. γ a correctoris manu illatum est. Similiter Crat. p. 406. C. meliores libri in iisque Lob. φιλοπαίσμονες habent, quod restituit Bekkerus. Sed Euthyd. p. 278. C. pro vulgato παῖσαι in Clark. Lob. aliisque non contemnendis legitur παῖξαι. φιλοπαίγμονος Hom. Od. XXIII. 134. extra controversiam positum est.

ἐθέλει] ἐθέλοι Ven. B. Flor. T.

ἀνθρωπίνη] Pollux II. 5: καὶ ἀνθρωπεία τέχνη, ὡς Θουκυδίδης, (an L. II. c. 50. ubi in nostris codicibus ἀνθρωπεία φύσις est?) καὶ ἀνθρωπίνη φύσις, ὡς Πλάτων.

γένους] γ. φύσει Mon. B. Flor. U. 453

εἰς ἕν] εἶεν ἓν Vind. E.

οἷα τε] οἷά τε Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab. οἷά τε Mon. B.

δὲ τὰ] τὰ δὲ Lob. Vind. BD. Vat. M. Conf. Bernhardy synt. p. 310.

τὸν] τὸ cum ν int. vers. Vind. F.

ποτέρων] ποτέρῳ Vind. D.

κάλλιστα] recte Fic. item paullo post.

ὡς] εἰς Ang. B. Vind. F.

τελευτήσειε] τελευτήσειεν Bekkerus.

γε] γ' Vind. F. Ang. B.

Βούλει οὖν — ἀπολογεῖσθαι; C.] laudat Galenus T. V. p. 736. βούλῃ etc. Vind. E.

ἡμᾶς] ὑμᾶς Vind. B.

ἀμφισβητήσωμεν] ἀμφισβητήσομεν Vind. F. Ven. B. Par. DK.

καὶ Γλαύκων, οὐδὲν δεῖ ὑμῖν ἄλλους ἀμφισβητεῖν· αὐτοὶ γὰρ ἐν ἀρχῇ τῆς κατοικίσεως, ἣν ᾠκίζετε πόλιν, ὡμολογεῖτε δεῖν κατὰ φύσιν ἕκαστον ἕνα ἓν τὸ αὑτοῦ πράττειν. Ὡμολογήσαμεν, οἶμαι· πῶς γὰρ οὔ; Ἔστιν οὖν ὅπως οὐ πάμπολυ διαφέρει γυνὴ ἀνδρὸς τὴν φύσιν; Πῶς δ' οὐ διαφέρει; Οὐκοῦν ἄλλο καὶ ἔργον ἑκατέρῳ προσήκει προστάττειν τὸ κατὰ τὴν αὑτοῦ φύσιν; Τί C μήν; Πῶς οὖν οὐχ ἁμαρτάνετε νῦν καὶ τἀναντία ὑμῖν αὐτοῖς λέγετε, φάσκοντες αὖ τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας δεῖν τὰ αὐτὰ πράττειν, πλεῖστον κεχωρισμένην φύσιν ἔχοντας; Ἕξεις τι, ὦ θαυμάσιε, πρὸς ταῦτ' ἀπολογεῖσθαι; Ὡς μὲν ἐξαίφνης, ἔφη, οὐ πάνυ ῥᾴδιον· ἀλλὰ σοῦ δεήσομαί τε καὶ δέομαι καὶ τὸν ὑπὲρ ἡμῶν

sec. Bekk. Vat. H. Flor. ACV. Gal. Bas. p. 322. Ald. Bas. ab.

ἑτέρου] ἑταίρου Vind. E.

πολιορκῆται] πολιορκεῖσθαι Gal. Bas.

B ἔφη] om. Vind. E.

Λέγωμεν] λέγομεν Vind. F. Ang. B. Flor. R. Par. K. secund. Bekk. Gal. Bas. λέγω μὲν Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. dicam Fic.

τε] om. Mon. B.

δεῖ] δὲ, a m. s. addito acuto et superscripta syllaba ον, Vind. F. δέον Flor. R. δέος Ang. B. om. Vind. D.

ὑμῖν] ἡμῖν Lob. Vind. BF. et, sup. ὑ, D. Flor. AC. Bas. a. ἡμᾶς Bas. b.

ἄλλους] ἄλλως Vind. D. Mirum est in hac sententiae perspicuitate Heusdium spec. crit. in Plat. 1803. p. 119. ἄλλους perversum dicere et in ἀλλήλοις mutandum pronuntiare potuisse, quem satis superque refutavit in comm. Astius, sed refutationi nolens iniuriam addidit, dum Heusdium scribit ἀλλήλους coniecisse, quod quum absurdum sit, tamen Stallbaumius in utraque editione bona fide repeti passus est.

κατοικίσεως] κατοικήσεως Lob. Vind. BDEF. Ven. B. a m. pr. Vat. HM. Flor. ACRTV. Gal.

ᾠκίζετε] οἰκίζετε Gal. ᾠκίζετέ τε Vind. F.

ὡμολογεῖτε] ὁμολογεῖτε Vind. DF. Ang. B. Vat. H. Gal.

ἕνα] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM.

αὑτοῦ] αὐ. Vind. D. Ald. Bas. ab.

οἶμαι] εἶναι Vind. E. Flor. ACR. om. Fic.

δ'] om. Gal.

καὶ ἔργον] καὶ om. Vind. DE. Vat. H. Flor. T. Fic.

αὑτοῦ] αὐ. Vind. D. Mon. B. ἑαυτοῦ Lob. Vind. B. Vat. BM. Gal.

C ἁμαρτάνετε] ἁμαρτάνεται cum ε super αι Vind. E.

νῦν] νυνὶ Gal.

ὑμῖν] ἡμῖν Flor. AC.

αὖ] om. Fic.

πλεῖστον] om. Vind. B. Vat. M. valde Fic.

τι] om. Par. DK. Mon. B. Flor. U. Ald. Bas. a. Steph. Astius in prima ed. τί Vind. BF. quemadmodum Ficinus legit: *Habebisne, o mirifice vir, quid ad ista pro nostra defensione respondeas?*

ταῦτ'] ταῦτα Vind. DEF. Flor. ACV.

ἐξαίφνης] ἐξέφνης Vind. E.

καὶ τὸν] καὶ om. Fic. τὸν om. Vind. E.

λόγον, ὅστις ποτέ ἐστιν, ἑρμηνεῦσαι. Ταῦτ' ἐστὶν, ἦν 458 δ' ἐγὼ, ὦ Γλαύκων, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, ἃ ἐγὼ D πάλαι προορῶν ἐφοβούμην τε καὶ ὤκνουν ἅπτεσθαι τοῦ νόμου, τοῦ περὶ τὴν τῶν γυναικῶν καὶ παίδων κτῆσιν καὶ τροφήν. Οὐ μὰ τὸν Δία, ἔφη· οὐ γὰρ εὐκόλῳ ἔοικεν. Οὐ γὰρ, εἶπον. ἀλλὰ δὴ ὧδ' ἔχει· ἄν τέ τις εἰς κολυμβήθραν μικρὰν ἐμπέσῃ, ἄν τε εἰς τὸ μέγιστον πέλαγος μέσον, ὅμως γε νεῖ οὐδὲν ἧττον. Πάνυ μὲν οὖν.

ποτέ ἐστιν] Ita Lob. Vind. BDE. Mon. B. ποτ' ἐστὶν Vind. F. Ald. Bas. a. Steph. Ast. ποτ' ἐστὶ Bas. b. ποτ' ἔστιν Bekkerus et Stallbaumius, tacentes. Conf. Vol. I. p. 327, a.

ἑρμηνεῦσαι] εὐμηνεῦσαι Vind. E.

ἐστὶν] ἔστιν Vind. F.

πολλὰ] *permulta* Fic.

D περὶ τὴν] τὴν *om.* Vind. E. et a m. pr. F. Vat. H. (Vind. F. int. vers. a m. sec. habet.)

Οὐ] οὔ Lob. Vind. BDEF. (uti solent ante μὰ) Ald. οὒ Bas. ab. Οὔ, Astius in secunda edit. hanc negationem eodem, quo alteram ante γὰρ, referens, qua ratione hoc ipsum γὰρ ineptum et tota oratio iusto vehementior fit. Sed enim non apparet, quid tandem neget Glauco. Negat vero idem, quod Socrates, qui in proximo caussis demonstratis tergiversationem suam non iniustam neque temerariam fuisse ostenderat. Itaque Glauco meliora iam edoctus et Socratem immerito ob cunctationem reprehensum agnoscens *Minime, per Iovem*, inquit, *temere tu et sine caussa hanc rem tractare dubitabas; haud enim facilis videtur*. Nobis simili brevitate dicere licet *Nein*, *nein! die Sache hat ihre Schwierigkeiten.* Stallbaumius in sec. ed. Οὐ μὰ τὸν Δία, ἔφη, οὐκ εὐκόλῳ ἔοικεν scribendum coniecit.

Δία] δι' Lob. Vind. BDF. Ang. B. Vat. M.

ἔφη·] ἔφη, Astius, Bekkerus, Stallbaumius.

εὐκόλῳ] εὐκόλως Vind. F. Mon. B. Ang. B.

ὧδ'] ὧδε Vind. E.

ἄν τέ] ἐάν Ven. B. Bas. b. ἐάν τέ Vind. E.

κολυμβήθραν] Pollux VII. 138: κολυμβᾶν· ἀφ' οὗ καὶ κολυμβήθραν ὁ Πλάτων.

μέγιστον] μέσον Vind. B. Vat. M.

πέλαγος μέσον,] πέλαος μ. Vind. E. πέλαγος, μέσον Vind. B. Eodem modo Ficinus: *sive profundum in pelagus, nihilominus aqua in media natat.*

νεῖ] εἰ Vind. F.

τιν'] τι Ven. C. Bas. b. τινα Lob. Vind. BDE. τινὰ Vind. F.

ἐλπίζοντας] ἐλπίζοντες Par. K.

ἡμᾶς] In Lob. et Vat. M. margini adscripta h. l. sunt καθ' ὃν τρόπον καὶ ἀρίωνα τὸν μηθυμναῖον κιθαριστὴν, eisque in Vat. M. praescriptum est κείμενον, de quo dixi Vol. I. p. 80, b. et p. 436, a. Eadem Vind. B. in margine habet, sed ad δελφῖνα, non ad ἡμᾶς relata.

ὑπολαβεῖν] ἀπολαβεῖν (Flor. T. Par. K. sec. Bip.) Ald. Bas. ab. Steph. Astius in prima et tertia ed. *suscepturum sublevaturumque* Fic. ὑπολαβεῖν vel ἀναλαβεῖν coniecerat Hemsterhusius ad Luciani dial. mar. 8. ubi idem delphin primum ἀναλαβὼν, tum ὑπολαβὼν dicitur, et ὑπολαβεῖν malle se ostenderat Heusdius spec. p. 31. Eodem verbo in narratione de Arione usus est Herodotus L. I. c. 24: τὸν δὲ δελφῖνα λέγουσι ὑπολαβόντα ἐξενεῖκαι ἐπὶ Ταίναρον. Et apud Ae-

Οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευστέον καὶ πειρατέον σώζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου, ἤτοι δελφῖνά τιν' ἐλπίζοντας ἡμᾶς ὑπολαβεῖν ἄν, ἤ τινα ἄλλην ἄπορον σωτηρίαν. Ἔοικεν, ἔφη. E Φέρε δή, ἦν δ' ἐγώ, ἐάν πῃ εὕρωμεν τὴν ἔξοδον. ὡμολογοῦμεν γὰρ δὴ ἄλλην φύσιν ἄλλο δεῖν ἐπιτηδεύειν, γυναικὸς δὲ καὶ ἀνδρὸς ἄλλην εἶναι· τὰς δὲ ἄλλας φύσεις τὰ αὐτά φαμεν νῦν δεῖν ἐπιτηδεῦσαι. ταῦτα ἡμῶν κατηγορεῖτε; Κομιδῇ γε. Ἦ γενναία, ἦν δ' ἐγώ, ὦ

lianum H. A. II. 6. VI. 15. VIII. 3. XII. 45. similia de delphinibus referentem aliquoties legitur ὑπονήχεσθαι. ἀπολαβεῖν, quod Astius ignorans, quid in codicibus esset, restituit, cui significationem „secum auferendi ideoque periculo eripiendi hoc loco egregie quadrantem" in comm. tribuit, *auferre* non aliter significare videtur, nisi ut ad totum quoddam respiciatur, cuius ex partibus una pluresve auferantur.

ἂν] *om.* Vind. E.

ἄπορον] εὔπορον Par. K. ἄπειρον Vind. B. *occultam* Fic. Astius in comm. „incertam h. e. inexspectatam salutem" dicit, in tertia ed. *raram* interpretatur, quorum nihil satisfacit. ἄπορον σωτηρίαν eam intelligo, quae humana ope conciliari nequit, ut ἄπορον θῦμα L. II. p. 378. A. item passive dicitur; *eine wunderbare Rettung*, quemadmodum Schleiermacherus interpretatus est.

σωτηρίαν.] σωτηρίαν; Bas. ab. Astius, Bekkerus et Stallbaumius. Id vero Socrates interrogare non poterat, an aut delphin, aut aliud mirabile remedium ipsis sperandum atque ita ad salutem contendendum esset.

E Φέρε δή] φ. δὲ Vat. M. *circumspice obsecro* Fic. An legit φέρε ἰδέ?

ὡμολογοῦμεν γὰρ δή] Pro ὡμ. Par. A. Lob. Vind. F. Ven. C. Ang. B. Vat. H. ὁμολογοῦμεν habent, (Lob. et Ven. C. cum ω super ὁ) quod, quia alterum de virilis muliebrisque naturae discrimine in superioribus sermonibus concessum nondum fuit, admitti potuisse videtur. Tamen propter νῦν ad φαμὲν additum, et quod accusatio ad repugnantiam supra concessorum ac novi placiti pertinet, discrimen autem virorum et mulierum nullo tempore non concedendum videri potest, imperfectum tenendum putavi. — δὴ in Lob. Vind. BD. Vat. BM. omissum est. — Ficinus *Attende itaque. Convenimus profecto* interpretatus nescio quid amplius in suo codice invenit.

δεῖν] δεῖ Ang. B. Flor. R. et a m. pr. ut videtur, Vind. F. Certe δεῖν correctus exhibet.

τὰς δὲ] δὲ Ficinus omisit.

ταῦτα ἡμῶν κατηγορεῖτε;] *in hoc illi nos accusant.* Fic. Legit igitur τ. ἡ. κατηγορεῖται. ut scriptum est in Vind. F. Flor. RT. idque non inepte, quum Socrates adversarios iam dimisisse, Glauconis autem personae minus convenire videatur pro eis respondere, quod secundum vulgatam lectionem facit. Nam illud Κομιδῇ γε non cum Schleiermachero Socrati sibimet ipsi, quemadmodum supra, pro eis respondenti tribuendum esse verba ἦν δ' ἐγὼ docent, quibus suum sermonem distinguit. Sed nihil obstat, quo minus Socratem primum eadem illa, quam paullo ante ingressus erat quamque maximi faciebat, dialogi via adversarios docere voluisse, mox, quum Glauconem repugnantiae specie incitatum promptius pro eis respondere vidisset, interim illos dimisisse et orationem ad ipsum Glauconem con-

454 Γλαύκων, ἡ δύναμις τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης. Τί δή; Ὅτι, εἶπον, δοκοῦσί μοι εἰς αὐτὴν καὶ ἄκοντες πολλοὶ ἐμπίπτειν καὶ οἴεσθαι οὐκ ἐρίζειν, ἀλλὰ διαλέγεσθαι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι κατ' εἴδη διαιρούμενοι τὸ λεγόμενον ἐπισκοπεῖν, ἀλλὰ κατ' αὐτὸ τὸ ὄνομα διώκειν τοῦ λεχθέντος τὴν ἐναντίωσιν, ἔριδι, οὐ διαλέκτῳ πρὸς ἀλλήλους χρώμενοι. Ἔστι γὰρ δή, ἔφη, περὶ πολλοὺς τοῦτο τὸ πάθος· ἀλλὰ μῶν καὶ πρὸς ἡμᾶς τοῦτο τείνει
B ἐν τῷ παρόντι; Παντάπασι μὲν οὖν, ἦν δ' ἐγώ· κινδυνεύομεν γοῦν ἄκοντες ἀντιλογίας ἅπτεσθαι. Πῶς; Τὸ μὴ τὴν αὐτὴν φύσιν ὅτι οὐ τῶν αὐτῶν δεῖ ἐπιτηδευμάτων τυγχάνειν, πάνυ ἀνδρείως τε καὶ ἐριστικῶς κατὰ τὸ ὄνομα διώκομεν, ἐπεσκεψάμεθα δὲ οὐδ' ὁπῃοῦν, τί

vertisse statuamus. Sic κατηγορεῖτε verum esse potest, dummodo signum interrogandi apponatur, quod librarius Mon. B. et inter editores primus apposuit Bekkerus. κατηγορεῖται eo non opus habet.

Κομιδῇ] καὶ κομ. Lob. Vind. BD. Vat. BM. non male.

γενναία] γενναῖα Lob. Vind. F. Ald. Bas. ab.

454 ἀντιλογικῆς τέχνης.] ἀ. τέχνης; Bas. ab. — Pollux II. 120: —καὶ ἀναλογίζεται, ὡς Πλάτων. ὁ δ' αὐτὸς καὶ ἀντιλογικὴ τέχνη φησίν.

πολλοὶ] permulti Fic.

ἐρίζειν] ἐμπερίζειν Vat. B.

οὐ διαλέκτῳ] οὐ Vind. F. int. vers. habet praescripto a m. sec. nomine, nisi fallor, γραφή.

περὶ πολλοὺς] περὶ πολλὰ Vind. D. om. Lob. Vind. B. Vat. BM.

ἡμᾶς] ἡμὰς Mon. B.

τείνει] τείνεῖ Vind. F. τείνω Mon. B. a m. pr.

B κινδυνεύομεν — Παντάπασι μὲν οὖν. 456. B.] laudat Galenus T. V. p. 737—741.

γοῦν] οὖν Mon. B. Par. K. sec. Bekk. Flor. U. Gal. sane Fic.

Πῶς;] om. Lob. Vind. B.

μὴ τὴν αὐτὴν φύσιν] Licet omnes codices praeter Ven. B. et Galenus quoque μὴ omittant nec Ficinus (*natura eadem*) in suo negationem invenerit, tamen necessaria et ab omnibus editoribus uno Stallbaumio in prima editione excepto merito servata est. *Non eidem naturae ne institutionem quidem eandem convenire*, hoc erat illud, quod in nomen (*non idem*) unice intenti, diversitatis varia genera non curantes, διώκειν, *sectari* (*fest halten*) ac sibimet ipsis obiicere arguuntur. Eandem vero naturam non eodem modo instituendam esse neque ipsi contenderant neque ab aliis affirmatum impugnaverant, ideoque eam sententiam neque nomine tenus sectari neque, si quis διώκειν cum Ficino *insequi* interpretetur, impugnare dici poterant. Itaque μὴ abesse nequit: τὸ minus necessarium et fortasse olim errore pro μὴ receptum est. Ceterum post φύσιν, quo loco in Ald. plene interpungitur, ἔχον seu λαχὸν subaudiendum statuit C. F. de Nieuport in *Nouveaux mémoires de l'académie royale des sciences et belles-lettres de Bruxelles*. T. I. 1820. pag. 158. cuius mentionem semel fecisse sufficiat.

εἶδος τὸ τῆς ἑτέρας τε καὶ τῆς αὐτῆς φύσεως καὶ πρὸς τί τεῖνον ὡριζόμεθα τότε, ὅτε τὰ ἐπιτηδεύματα ἄλλῃ φύσει ἄλλα, τῇ δὲ αὐτῇ τὰ αὐτὰ ἀπεδίδομεν. Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη, ἐπεσκεψάμεθα. Τοιγάρτοι, εἶπον, ἔξεστιν ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ἀνερωτᾶν ἡμᾶς αὐτούς, εἰ ἡ αὐτὴ φύσις φαλακρῶν καὶ κομητῶν καὶ οὐχ ἡ ἐναντία, καὶ ἐπειδὰν ὁμολογῶμεν ἐναντίαν εἶναι, ἐὰν φαλακροὶ σκυτοτομῶσι, μὴ ἐᾶν κομήτας, ἐὰν δ᾽ αὖ κομῆται, μὴ τοὺς ἑτέρους. Γελοῖον μέντ᾽ ἂν εἴη, ἔφη. Ἆρα κατ᾽ ἄλλο τι, εἶπον ἐγώ, γελοῖον, ἢ ὅτι τότε οὐ πάντως τὴν αὐτὴν καὶ τὴν ἑτέραν φύσιν ἐτιθέμεθα, ἀλλ᾽ ἐκεῖνο τὸ εἶδος τῆς ἀλλοιώσεώς τε καὶ ὁμοιώσεως μόνον ἐφυλάττομεν, τὸ πρὸς αὐτὰ τεῖνον τὰ ἐπιτηδεύματα; οἷον

C D

πάνυ] πάνυ τε Vind. E.

ἐπεσκεψάμεθα] ἐπισκεψόμεθα Gal. Bas. h. l. et paullo post.

δὲ] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

οὐδ᾽] ὀδ᾽ Vind. E.

ὁπηοῦν, τί] ὁπηοῦν τι Ald. ὁπηοῦντι Lob. Vind. D. Bas. ab. ὅπη οὖν τι Vind. F. ὁποιοῦντι Vind. E. ὁπητιοῦν Vind. B. Vat. M. ὁτιοῦν τί Gal.

πρὸς τί τεῖνον] *quorsum respicientes* Fic.

ὡριζόμεθα] ὁριζόμεθα Lob. Vind. F. Vat. BH.

ὅτε] *om.* Gal.

ἄλλῃ] οὐκ anteponunt Ang. B. Flor. R. et a m. sec. int. vers. Vind. F.

ἀπεδίδομεν] ἐπεδίδομεν Bas. b.

Οὐ γὰρ οὖν] οὐγαροῦν Lob.

C Τοιγάρτοι] τοιγάρτι Vind. E. *Ceterum* Fic.

φαλακρῶν] φ. καὶ Bas. b.

κομητῶν] κωμ. Vind. F. a m. pr.

οὐχ ἡ] οὐχὶ Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. T.

ὁμολογῶμεν] ὡμολογῶμεν Bas. ab.

σκυτοτομῶσι] *coria incidant calceosque conficiant* Fic.

Γελοῖον] Γέλοιον Bekkerus et Stallbaumius. Item in proximo. Cf. ad p. 452. A.

μέντ᾽ ἂν] μὲν τἂν Vind. F. Gal. μέν τ᾽ ἂν editiones ante Astii secundam. Conf. Vol. I. p. 177, a.

τὴν ἑτέραν] τὴν om. Ven. B.

μόνον] ἐὰν μόνον Vind. F. μόνον ὂν Vind. DK. Vat. H. Flor. ACV.

D ἐφυλάττομεν] ἐφυλάττωμεν Vind. F. ante corr.

τὸ πρὸς αὐτὰ τεῖνον τὰ ἐπιτηδεύματα] Sic incorrupte haec tantum in Mon. B. Flor. U. apud Galenum et in libris editis leguntur. In codicibus reliquis τεῖνον τὰ in τείνοντα confluxerunt et τὰ pro τὸ scriptum est, excepto tamen Ven. B. qui τὸ et τεῖνον servavit, sed pro τὰ ἐπιτηδεύματα unum ἐπιτήδευμα, ceterum vitiosam reliquorum lectionem in margine appositam exhibet. Praeterea pro αὐτὰ in Vind. F. Ang. B. Par. DK. sec. Bekk. αὐτὸ exstat. τὸ τεῖνον etiam scholiastes legit, sed parum apte per τὸ ἐπιτήδειον explicat. Ficinus: *quae (species) ad ipsa eadem studia pertinebat.*

ἰατρικὸν μὲν καὶ ἰατρικὸν τὴν ψυχὴν ὄντα τὴν αὐτὴν φύσιν ἔχειν ἐλέγομεν. ἢ οὐκ οἴει; Ἔγωγε. Ἰατρικὸν δὲ καὶ τεκτονικὸν ἄλλην; Πάντως που. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τὸ τῶν ἀνδρῶν καὶ τὸ τῶν γυναικῶν γένος ἐὰν μὲν πρὸς τέχνην τινὰ ἢ ἄλλο ἐπιτήδευμα διαφέρον φαίνηται, τοῦτο δὴ φήσομεν ἑκατέρῳ δεῖν ἀποδιδόναι· ἐὰν δὲ αὐ-

ἰατρικὸν μὲν καὶ ἰατρικὸν τὴν ψυχὴν ὄντα] Haec quoque in optimis libris, quos sequi solemus, leviter corrupta non nisi in Mon. B. Flor. U. ita, ut edidimus, leguntur: in Par. ADK. Vind. EF. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. et Gal. Bas. scriptum est *ἰατρικὸν μὲν καὶ ἰατρικὴν τὴν ψυχὴν ὄντα*, in Lob. Vind. B. et a m. pr. D. Ven. B. Vat. M. *ἰατρικὸν μὲν τὴν ψυχὴν ὄντα* tertio quartoque vocabulo omisso, quod utrumque Vind. D. in quo *ἰατρικὸν* finem et *μὲν* initium versus facit, ita in margine positum habet, ut *ἰατρικὸν καὶ ἰατρικὴν μὲν τὴν ψυχὴν ὄντα* deinceps exhibere videatur; denique in Vat. B. *ἰατρικὸν μὲν τὴν ψυχὴν ἔχοντα* exstare Bekkerus ostendit. Quarum omnium lectionum nullam probabilem esse apparet. Longe aliter comparata illa est, quam editiones ante Bekkerum et Galenus Kühnii habent: *ἰατρικὸν μὲν καὶ ἰατρικὴν τὴν ψυχὴν ἔχοντα*, quam, si per codices licuisset, libenter retinuissem, utpote ad significandum discrimen illud exiguum, quod inter duos eadem natura praeditos atque pro exemplo huius ipsius aequalitatis proponendos intercedere potest, aptissimam, siquidem *ἰατρικὸν* eum interpretari licet, qui arti medicae, quam exercet, idoneam indolem habet, *ἰατρικὴν τὴν ψυχὴν ἔχοντα* vero eum, qui tali ingenio est, quamvis artem non exerceat. Sed idem inter *ἰατρικὸν* et *ἰατρικὸν τὴν ψυχὴν ὄντα* discrimen statui posse videtur, non quo *ἰατρικὸς* alia sui parte, quam animo, aptus ad artem medicam sit, aut non quolibet alio vitae genere occupatus esse possit; sed tamen quum *ἰατρικὸν* appellari aliquem audimus, medicum fere laudari putamus, non fabrum aliumve artificem describi; quum vero componi cum eo *ἰατρικὸν τὴν ψυχὴν ὄντα* videmus, hoc ipso additamento monemur, ut hunc *nonnisi* ingenio et natura, alterum etiam facto et actione idoneum praedicari statuamus. Sic optimorum codicum lectionem una secundum Mon. B. Flor. U. mutata littera servari posse censeo. Bekkerus paullo longius progressus Ficini auctoritate *medicum (et hominem habentem animum medicinae studiis aptum)* interpretantis *ἰατρὸν μὲν καὶ ἰατρικὸν τὴν ψυχὴν ὄντα* edidit, quem in utraque editione tacitus, quasi *ἰατρὸν* in omnibus codicibus editionibusque legeretur, secutus est Stallbaumius et in tertia sua Astius. *ἰατρὸν* haud dubie talem intelligebat Bekkerus, qualem Thrasymachus libro primo praetexuit, *τὸν τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ ἰατρὸν ὄντα*, non qui vulgo dicuntur, quos minime semper *ἰατρικοὺς τὴν ψυχὴν* esse satis constat. Nec non concedendum est vero medico futuro maxime opus esse natura eadem, qua qui praeditus est, *ἰατρικὸς τὴν ψυχὴν* dicatur. Sed Platonem, de hoc si cogitaret, nulla eius rei significatione facta velut de multis unum appellandum eum censuisse parum verisimile videtur; neque vero deinde *ἰατρικὸν δὲ* dixisset, si *ἰατρὸν μὲν* praecederet. Ficinum autem non optimo codice in his quidem libris usum quum saepe alibi, tum

τῷ τούτῳ φαίνηται διαφέρειν, τῷ τὸ μὲν θῆλυ τίκτειν, τὸ δὲ ἄῤῥεν ὀχεύειν, οὐδέν τί πω φήσομεν μᾶλλον ἀποδεδεῖχθαι, ὡς πρὸς ὃ ἡμεῖς λέγομεν, διαφέρει γυνὴ ἀνδρός, ἀλλ' ἔτι οἰησόμεθα δεῖν τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύειν τούς τε φύλακας ἡμῖν καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν. Καὶ ὀρθῶς, ἔφη. Οὐκοῦν μετὰ τοῦτο κελεύομεν τὸν E

Vol. I. p. 80, a. l. 9. 10. deprehendimus, et tamen hoc loco variandae orationis caussa potius, quam quod *ἰατρὸν scriptum* videret, *medicum* posuisse crediderim.

ἔχειν ἐλέγομεν] ἐλ. ἔχ. Vind. D.

δὲ] αὖ Lob. Vind. BD. Vat. M. δέ γε Vind. F. Ang. B. Flor. R. Gal.

ἄλλην;] Ita Lob. Vind. B. ἄλλην. reliqui mei cum editis ante Bekkerum.

ἀνδρῶν] ἀνδρῶν τε Par. K. sec. Bip.

τὸ] *om.* Flor. T. τὶ Ald. Bas. a.

γένος] Vulgo comma apponunt.

μὲν] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Grynaeus pro eo videtur μὴ legendum censuisse, quippe qui Ficini interpretationi *si ad artem aliquam aut aliud studium inter se differant* in hunc modum a se refictae *si in arte aliqua aut studio nihil inter se differant* ed. Bas. 1539. pag. 591. in margine adscripserit *Sic legendum videtur, quanquam aliter habet exemplar Graecum.* Scilicet ἑκατέρῳ cum Ficino *utrique* interpretatus idque pro *ambobus* accipiens, quum sit *utrivis* seu *alterutri*, non poterat non offendere.

τοῦτο δὴ φήσομεν — φαίνηται] *om.* Vind. B. Vat. M. „Invenitur alia lectio, in qua est δὴ pro μὴ, [immo μὴ pro δὴ] et interrogationis nota post ἀποδιδόναι. Fic. tamen lectionem nostram videtur agnovisse, nisi quod et ipse interrogative legit: vertit enim, Nonne et genus virorum mulierumque genus, si in arte aliqua aut studio nihil inter se differant, hoc utrique assignandum esse dicemus?" Steph. annot. p. 21. Interrogationis nota est in Bas. ab. sed μὴ pro δὴ scribendum coniecerat Cornarius ecl. p. 99. eodem illo in vocabulo ἑκατέρῳ aberrans et interrogationem cum Ficino statuens, ut ex hac eius interpretatione apparet: *Nonne, inquam ego, etiam virorum et mulierum genus, si ad artem aliquam aut aliud studium, inter se diversum videatur, hoc utrique attribuere oportere negabimus?* Simul illud notabile, quod Stephanus interpolatum a Grynaeo Ficinum pro genuino habuit. — Pro δὲ Vind. DEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. et Galenus δ' exhibent, quod recepit Stallbaumius. Pro τούτῳ in Vind. D. τοῦτο legitur.

διαφέρειν] διαφέρον cum ειν super ultima Lob.

τῷ τὸ] τὸ τῷ Bas. b.

δὲ] δ' Vat. H. Gal.

διαφέρει] διαφέροι Ang. B. διαφέρειν Flor. T. In Vind. F. ν a m. s. super ει scriptum. E

ἡμῖν] ἡμῶν Gal.

αὐτῶν.] Ita Lob. Vind. B. Gal. Ald. Steph. non αὐτῶν; quemadmodum Bas. ab. et recentiores scribunt, quod neque ad ambitum et partium conformationem huius dictionis neque ad initium responsionis ita aptum videtur.

ὀρθῶς] ὀρθῶς γ' Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACR. Gal. Stallbaumius.

ἔφη] ἔφην Gal.

μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Ald. Bas. ab.

κελεύομεν] κελεύωμεν Ven. B. Vind. E. „Malim κελεύσομεν." Stallbaumius in sec. ed. Cur? Socrates postquam dixerat quod

455 τὰ ἐναντία λέγοντα τοῦτο αὐτὸ διδάσκειν ἡμᾶς, πρὸς τίνα τέχνην ἢ τί ἐπιτήδευμα τῶν περὶ πόλεως κατασκευὴν οὐχ ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ ἑτέρα φύσις γυναικός τε καὶ ἀνδρός; *Δίκαιον γοῦν.* Τάχα τοίνυν ἂν ὅπερ σὺ ὀλίγον πρότερον ἔλεγες, εἴποι ἂν καὶ ἄλλος, ὅτι ἐν μὲν τῷ παραχρῆμα ἱκανῶς εἰπεῖν οὐ ῥᾴδιον, ἐπισκεψαμένῳ δὲ οὐδὲν χαλεπόν. *Εἴποι γὰρ ἄν.* Βούλει οὖν δεώμεθα τοῦ
B τὰ τοιαῦτα ἀντιλέγοντος ἀκολουθῆσαι ἡμῖν, ἐάν πως ἡμεῖς ἐκείνῳ ἐνδειξώμεθα, ὅτι οὐδέν ἐστιν ἐπιτήδευμα ἴδιον γυναικὶ πρὸς διοίκησιν πόλεως; *Πάνυ γε.* Ἴθι δὴ, φήσομεν πρὸς αὐτὸν, ἀποκρίνου. ἆρα οὕτως ἔλεγες τὸν

affirmaturos sese, quod negaturos putabat, aptissime, an iam nunc repraesentato tempore illo paullo ante futuro adversarium illud adigant, regat. Praeterea διδάσκειν minus future convenit.
τὰ ἐναντία] τἀναντία Vind. E.
διδάσκειν] διδάσκει Vind. D.
455 τί] om. Vind. BD. Vat. HM.
οὐχ] οὐχ', (ut fere solent librarii) superscripto ῖ, Par. D.
ἀλλὰ] ἀλλ' Vind. DEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACR. Gal.
ἀνδρός;] ἀνδρός. Gal. et Ald.
Δίκαιον γοῦν.] Δίκαιόν γ' οὖν. Gal.
τοίνυν] om. Fic.
ὀλίγον] ὀλίγῳ Gal.
παραχρῆμα] παρὰ χρῆμα Lob. Vind. F.
δὲ] om. Par. D.
δεώμεθα] δεόμεθα Vind. F. Flor. AC.
τοῦ τὰ τοιαῦτα ἀντιλέγοντος] *qui haec nobis opponit* Fic. τοῦ τὰ τοι. ἀντιλέγοντός μοι Gal. (— μου Gal. Bas.)
ἀκολουθῆσαι ἡμῖν] βοηθῆσαι ἢ. Par. K. Mon. B. Flor. U. *ut aures nobis praestet attendatque* Fic.
B ἐκείνῳ] ἐκεῖνο Gal.
ἐνδειξώμεθα] ἐνδειξαίμεθα Vind. E. Cf. Vol. I. p. 384, b.
διοίκησιν] διοίκισιν Bas. a.
Ἴθι δὴ — ἄλλα φήσει. C.] laudat Stobaeus ecl. phys. p. 722. Heer. Pro Ἴθι in eo erat ἴσθη, quod Heerenius correxit.

φήσομεν] φήσωμεν Par. K. Vind. B. Mon. B. Flor. TU.
ἆρα] ἄρα Ald. Bas. ab. ἄρ' Ang. B. Vind. F. Gal. In Bas. ab. Steph. commate a praecedentibus distinctum est.
εὐφυῆ] ἐκφυῆ Vind. E.
δὲ] δ' Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stob.
ὁ μὲν] om. Par. DK. et a m. pr. Mon. B. qui utrumque a m. s. int. vers. additum habet. Heindorfio ad Soph. §. 70. unius Par. K. auctoritas ad expungendum sufficere videbatur, quia illius pretium aestimare nondum potuerat.
μανθάνοι] μανθάνει Lob. Vind. BE. Vat. BM. Ven. B. et, sup. οι, Flor. T. Optativus in oratione obliqua legitimus, ἐν ᾧ autem, quod Ficinus *ex eo quod* interpretatur, ita intelligendum est, ut L. I. p. 340. E: ἐπιλιπούσης γὰρ ἐπιστήμης ὁ ἁμαρτάνων ἁμαρτάνει, ἐν ᾧ οὐκ ἔστι δημιουργός. hoc tantum discrimine, quod vis pronominis relativa non ad praecedentia, sed ad sequentia pertinet, ut pro ἐν ᾧ nostro loco ᾗ dici potuisset, ipsum vero plane respondeat Latino *quatenus*.
ἀπὸ βραχείας] ἀποβραχείας Vind. F.
ἐπὶ πολὺ] Ita Lob. ἐπιπολὺ reliqui mei cum editionibus ante Astii secundam.
τυχὼν] τυχὸν Vat. H.

μὲν εὐφυῆ πρός τι εἶναι, τὸν δὲ ἀφυῆ, ἐν ᾧ ὁ μὲν ῥᾳδίως τι μανθάνοι, ὁ δὲ χαλεπῶς; καὶ ὁ μὲν ἀπὸ βραχείας μαθήσεως ἐπὶ πολὺ εὑρετικὸς εἴη οὗ ἔμαθεν, ὁ δὲ πολλῆς μαθήσεως τυχὼν καὶ μελέτης μηδ' ἃ ἔμαθε σῴζοιτο; καὶ τῷ μὲν τὰ τοῦ σώματος ἱκανῶς ὑπηρετοῖ τῇ C διανοίᾳ, τῷ δὲ ἐναντιοῖτο; ἆρ' ἄλλα ἄττα ἐστίν, ἢ ταῦτα, οἷς τὸν εὐφυῆ πρὸς ἕκαστα καὶ τὸν μὴ ὡρίζου; Οὐδείς, ἦ δ' ὅς, ἄλλα φήσει. Οἶσθά τι οὖν ὑπὸ ἀνθρώπων μελετώμενον, ἐν ᾧ οὐ πάντα ταῦτα τὸ τῶν ἀνδρῶν γένος διαφερόντως ἔχει, ἢ τὸ τῶν γυναικῶν; ἢ μακρολογῶμεν τήν τε ὑφαντικὴν λέγοντες καὶ τὴν τῶν ποπάνων

μηδ'] μὴ δὲ Vind. F. μηδὲ Flor. R. Gal. Stob. Ficinus pro his quatuor *paulo post obliviscitur* ponens haec quomodo τῷ ἐπὶ πολὺ εὑρετικῷ opposita sint, non accurate quaesivit.
τῷ] τοὶ Vind. F.
C ὑπηρετοῖ] ὑπηρετεῖ Lob. Vind. BF. Vat. M. Flor. R. ὑπηρετοίη Stob.
τῇ] om. Mon. B.
δὲ] δ' Vind. F. Gal. Stob.
ἐναντιοῖτο] ἐναντιοῦται Vind. B. Vat. M.
ἆρ'] ἄρα Vind. DF. Flor. R. Gal.
ἄλλα ἄττα] ἄλλα ἅττα Vind. D. ἄλλάττα Lob. Vind. BF. ἄλλ' ἄττα Ang. B. Flor. R. Gal. Stob. Stallbaumius.
ἐστίν] ἔστιν Vind. F.
οἷς] αἱ Flor. T. εἰς Stob. Cant.
ὡρίζου] ὁρίζου Stob. ὡρίζον Ald. Bas. ab. *distinguis* Fic.
Οὐδείς] οὐδὲν Flor. T.
Οἶσθά τι — τὴν φύσιν. 456. B.] laudat Eusebius praep. ev. L. XII. p. 357. Pro οἶσθα Ald. Bas. ab. ᾔσθα habent. In Lob. οἶσθα τί etc. legitur.
οὖν] om. Fic.
ὑπὸ] ὑπ' Lob. Vind. BD. Vat. M. Euseb. ὑπὸ τῶν Flor. T.
πάντα ταῦτα] πάντα ταὐτὰ Par. A. Flor. ACT. *omnia eadem* Fic.
τὸ] int. vers. a m. s. Vind. F.
διαφερόντως] *et excellentius* Fic. repugnantiam sentiens cum lectione πάντα ταὐτά, quam sequebatur, coniunctam.
ἢ τὸ] τοῦ Gal.
μακρολογῶμεν] μακρολογοῦμεν Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Ven. B a m. s. Flor. U. Gal.
τε] δ' Gal.
λέγοντες — δοκεῖ] om. Vind. E.
ποπάνων] Timaeus lex. p. 220: πόπανα· πέμματα πλατέα καὶ λεπτὰ καὶ περιφερῆ. Eisdem verbis utuntur scholiastes Platonis et Porphyrii de abst. L. II. §. 16. p. 129. Rhoer. et, quos Ruhnkenius significavit, Photius et Suidas: tantum πλακούντια pro πέμματα praebent. De eo genere, quod in sacris offerebatur, in primis conferendus est Polybii locus L. VI. c. 25, 7. ubi scutum vetus equitum Romanorum simile fuisse dicitur τοῖς ὀμφαλωτοῖς ποπάνοις, τοῖς ἐπὶ τὰς θυσίας ἐπιτιθεμένοις. Idem genus contra mentem Platonis h. l. significatum statuisse videtur Proclus comm. in Civ. p. 419: καὶ γὰρ ἐν τοῖς ὁμολογουμένοις εἶναι γυναικείοις ἔργοις ἐρρωμενέστερον ἀνὴρ ἐνεργεῖ γυναικός, ὡς ἐν τῷ ὑφαίνειν, ὡς ἐν τῷ ταλασιουργεῖν, ὡς ἐν τῷ ποπανοποιεῖν. ἔνθα καὶ ἔθος ἡμᾶς ἐδίδαξε τὸ Ἀττικόν, ὡς ἄρα γυναῖκες ἦσαν οὐχ αἱ ἀλετρίδες μόνον, ἀλλὰ καὶ αἱ ποπανοποιοί, μιμούμεναι τὰς φύσεις τὰς πλαττούσας ὅσα τοῖς θεοῖς

τε καὶ ἑψημάτων θεραπείαν, ἐν οἷς δή τι δοκεῖ τὸ
D γυναικεῖον γένος εἶναι, οὗ καὶ καταγελαστότατόν ἐστι πάντων ἡττώμενον; Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις, ὅτι πολὺ κρατεῖται ἐν ἅπασιν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τὸ γένος τοῦ γένους. γυναῖκες μέντοι πολλαὶ πολλῶν ἀνδρῶν βελτίους εἰς πολλά· τὸ δὲ ὅλον ἔχει ὡς σὺ λέγεις. Οὐδὲν ἄρα ἐστὶν, ὦ φίλε, ἐπιτήδευμα τῶν πόλιν διοικούντων γυναικὸς διότι γυνὴ, οὐδ' ἀνδρὸς διότι ἀνὴρ, ἀλλ' ὁμοίως

ἀνιᾶσι ζῶα καὶ φυτά. Profanarum enim placentarum pistrices non comparasset cum naturae viribus diis animalia et plantas velut totidem sacrificia offerentibus atque ex gremio terrae emittentibus.

τε] om. Vind. D.

δή] δεῖ, sup. ή, Vind. F.

οὗ] οὐ idem.

καὶ] int. vers. Vind. E.

καταγελαστότατόν] Primam syllabam Vind. F. int. vers. habet.

D ἐστι πάντων] ἐστὶν ἁπάντων Flor. T. ἐστι πάμπολυ Gal. Eus.

ἔφη, λέγεις] λ. ἔ. Gal.

πολὺ κρατεῖται] πολυκρατεῖται Gal. καὶ πολὺ κρ. Eus.

ἐν] ἓν Vind. E.

πολλαὶ] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.

δὲ] δ' Gal.

ὅλον] ὅλον ἕλον cum linea transversa sub ἕλον, quod signum delendi est, Mon. B.

ἄρα ἐστὶν] ἄ. ἔστιν Vind. F. ἔστιν ἄρα Gal.

ὦ φίλε] om. Vind. E.

οὐδ'] οὐδὲ Gal. οὐδ' ἂν Eus. ἀλλ' Vind. E.

μὲν] om. Vind. D.

δὲ ἀνὴρ] δ' ἀνὴρ Gal. et statim post δ' ἀσθενέστερον.

E Ἦ] ἢ Vind. EF. Eus. τί Gal.

οὖν] γοῦν Vind. E. om. Fic.

πάντα] ταῦτα Gal.

προστάξομεν] προστάξωμεν Lob. Vat. B. Ven. C. et ante correctionem ab eadem tamen manu factam Vind. B.

γυναικὶ] γυναιξὶ Flor. T.

δὲ] δ' Lob. Vind. B. Vat. M. Gal.

Καὶ] om. Ald. Bas. ab. Steph. ἢ καὶ Gal. Kühn. At Fic. καὶ Astius in prima ed. ex Par. K. et Galeno restituit. Etiam Eusebius cum codicibus omnibus habet.

Ἀλλ'] ἄρ' Lob. Vind. B. Vat. M.

γυνή] γυναικὶ Par. K. secund. Bekk.

Γυμναστικὴ δ' ἄρα οὔ, οὐδὲ 456 πολεμική, ἡ δὲ ἀπόλεμος καὶ οὐ φιλογυμναστική;] Ita Par. A. Vat. H. Flor. ACV. et Vind. EF. nisi quod hi duo οὐ post καὶ omittunt et δὲ pro δ' exhibent, et Vind. E. ἐπιπολεμικὴ pro πολεμικὴ, alter pro acuto in ἄρα circumflexum e correctione habet. Proxime accedunt Flor. R. et Eusebius: γυμναστικὴ δὲ ἄρα (Flor. R. ἆρα;) οὐδὲ (Flor. R. cum καὶ int. vers.) πολεμική· ἡ δὲ ἀπ. καὶ οὐ (id Flor. R. omittit) φιλογυμναστική; Paullo longius, sed ita, ut ad hanc partem referendi sint, abeunt Ang. B. et Galenus: γυμναστικὴ δ' ἄρα (δὲ ἄρ' ἢ Gal.) καὶ πολεμικὴ etc. Reliqui codices καὶ initio ante γυμναστικὴ addunt, cetera vel ita, ut Par. A. exhibent, quo in numero sunt Lob. Vind. BD. (prior cum signo interrogandi post οὔ) Ven. C. Par. D. Vat. HM. et Ven. B. Vat. B. qui duo insuper ἡ post γυμναστικὴ inserunt, vel cum Ang. B. pro οὔ, οὐδὲ substituunt καὶ, ut Par. K. Mon. B. Flor. TU. quorum secundus et quartus etiam δ' omittunt et pro φιλογυμναστικὴ in fine γυμναστικὴ habent. Ad Flor. T.

διεσπαρμέναι αἱ φύσεις ἐν ἀμφοῖν τοῖν ζώοιν, καὶ πάντων μὲν μετέχει γυνὴ ἐπιτηδευμάτων κατὰ φύσιν, πάντων δὲ ἀνήρ, ἐπὶ πᾶσι δὲ ἀσθενέστερον γυνὴ ἀνδρός. E
Πάνυ γε. Ἦ οὖν ἀνδράσι πάντα προστάξομεν, γυναιξὶ δὲ οὐδέν; Καὶ πῶς; Ἀλλ' ἔστι γάρ, οἶμαι, ὡς φήσομεν, καὶ γυνὴ ἰατρική, ἡ δ' οὔ, καὶ μουσική, ἡ δ' ἄμουσος φύσει. Τί μήν; Γυμναστικὴ δ' ἄρα οὔ, οὐδὲ
459 πολεμική, ἡ δὲ ἀπόλεμος καὶ οὐ φιλογυμναστική; Οἶμαι 456

facta videtur Ficini interpretatio: *Et alia quidem ad exercitationes gymnasticas et rem militarem prompta, alia vero ad haec inepta.* Lectionem Veneti B. repraesentavit Aldus cum additamento, quod in eiusdem codicis margine a manu recenti scriptum est: *Καὶ γυμναστικὴ ἡ δ' ἄρα οὔ. οὐδὲ πολεμική. ἡ δὲ ἀπόλεμος καὶ οὐ φιλογυμναστική; ἡ δ' ἄρα οὔ.* Nec aliter Basileenses, quarum prior in additamento ἄρ, posterior ἄρ' et antea *φυλογυμνάστική* exhibet, aut Stephanus, qui tantum verba commodius interpunxit. Sed in margine hanc coniecturam proposuit: *for. καὶ οὐ γυμναστική, ἡ δ' ἄρα οὔ; οὐδὲ πολεμική, ἡ δὲ ἀπόλεμος; καὶ οὐ φιλογυμναστική, ἡ δ' ἄρα οὔ; ut οὐ in prioribus locis sit pro Nόnne.* atque in annotatione pag. 21. haec monuit: „Alia huius loci affertur lectio, quae habet, *καὶ γυμναστική· ἡ δ' ἄρα καὶ πολεμική. ἡ δὲ, ἀπόλεμος, καὶ οὐ φιλογυμναστική; Οἶμαι ἔγωγε. Τί δέ; φιλόσοφός τε καὶ θυμοειδής; ἡ δὲ, μισόσοφος καὶ ἄθυμος;* Sed quaedam in nostra editione melius scripta esse videntur: ideoque fortassis ex duabus lectionibus facienda una fuerit. Quae autem ibi margini adscripsi sunt ex coniectura: ubi *οὐ* priore loco est interrogativum. Sed lubentius lectionem quam modò attuli, sequor, in priore parte, ut dicatur, *καὶ γυμναστική*, subaudi *ἐστὶ γυνή*: nec verò *γυμναστική* solùm, sed etiam *πολεμική*: ut contrà quae nec sit *πολεμική*, sed contrà *ἀπόλεμος*, nec *γυμναστική*, sive *φιλογυμναστική*. (nam hoc in illius significatione utitur) Sed in altero membro minimè necesse videtur aliam quam quae in hac editione est quaerere verborùm collocationem.“ Aliam illam, quam dicit, lectionem Cornarius e coniectura proposuerat ed. p. 99. eamque, quatenus Stephano probabatur, in primam editionem recepit Astius; in altera secutus est Parisiensem K. Bekkerus et Stallbaumius secundum Mon. B. Flor. U. scripserunt *Καὶ γυμναστικὴ ἄρα καὶ πολεμική, ἡ δὲ ἀπόλεμος καὶ οὐ γυμναστική;* cui lectioni commendandae Stallbaumius in sec. ed. hanc notam sufficere credidit: „Sic hunc locum ex codd. persanavit Bekker. Vulgo erat: *Καὶ γυμναστική, ἡ δ' ἄρα οὔ. οὐδὲ πολεμική· ἡ δὲ ἀπόλεμος καὶ οὐ φιλογυμναστική, ἡ δὲ ἄρα οὔ; Οἶμαι ἔγωγε κ. τ. λ.* Longum est singulas recensere codicum lectiones: itaque monere iuvat codices Monac. et Flor. β. verum suppeditasse scripturam, quibuscum ceteri codices alii aliis in partibus consentiunt. Pro *φιλογυμναστική*, quod nunc recte in *γυμναστική* mutatum est, Ast. legendum censet *φιλογυμναστής*, ut VII, 15. VIII, 4.“ Scilicet in tertia ed. Astius deleta secundum Bekkerum particula *δ'* in ceteris Par. K. scripturam tenuit, *φιλογυμναστική* autem in *φιλογυμναστής* mutandum coniecit. Sed, ut ab hoc ordiar, quemadmodum

ἔγωγε. Τί δέ; φιλόσοφός τε καὶ μισόσοφος; καὶ θυμοειδής, ἡ δ' ἄθυμος; Ἔστι καὶ ταῦτα. Ἔστιν ἄρα καὶ φυλακικὴ γυνή, ἡ δ' οὔ. ἢ οὐ τοιαύτην καὶ τῶν ἀνδρῶν, τῶν φυλακικῶν, φύσιν ἐξελεξάμεθα; Τοιαύτην μὲν οὖν. Καὶ γυναικὸς ἄρα καὶ ἀνδρὸς ἡ αὐτὴ φύσις εἰς φυλακὴν πόλεως, πλὴν ὅσα ἀσθενεστέρα ἢ ἰσχυροτέρα ἐστί. Φαίνεται. Καὶ γυναῖκες ἄρα αἱ τοιαῦται
B τοῖς τοιούτοις ἀνδράσιν ἐκλεκτέαι συνοικεῖν τε καὶ συμφυλάττειν, ἐπείπερ εἰσὶν ἱκαναὶ καὶ ξυγγενεῖς αὐτοῖς

φιλανθρωπικοί, φιλαρχικοί, φιλεριστικοί, φιλοδημοτικοί, φιλοχρηματιστικοί ii dicuntur, qui natura sunt ad φιλανθρωπίαν, φιλαρχίαν etc. propensi seu idonei, ita φιλογυμναστικὴ ea mulier dicitur, cuius indoles talis est, ut φιλογυμναστίαν facile in se recipiat. Et poterit horum collatione φιλοσοφικός, quod Stephanus sine testimonio exhibuit, Schneiderus prescripsit, certe tolerabile videri. In prioribus vero nulla caussa est, quod ab optimorum et plurimorum librorum lectione discedatur. *Ad medicinam, ad musicam idoneas esse nonnullas concessum est: quid igitur? ad gymnasticam nullane neque ad bellum idonea esse alteramque non idoneam oppositam sibi habere dicetur?* Neque sine ratione haec ita enuntiantur, quandoquidem hoc ipsum adversarii, qui ad custodiam ineptas mulieres esse contenderent, vel maxime negaturi erant; quos, si prius concedant, posterius negent, sibimet ipsos repugnare illud ἄρα negationi coniunctum arguit.

δέ] δαί Flor. T.

καὶ μισόσοφος] post ἄθυμος Gal. quem ordinem verborum Astius in sec. ed. amplexandum, in tertia ἡ δὲ pro καὶ scribendum censet, quemadmodum Ficinus interpretatur: *An non et una quidem sapientiae studiosa est, altera sapientiam spernit: et una elato animo, altera vero depresso?* Contra Stallbaumius vulgatam lectionem hoc ipsum significare statuit: τί δέ; ἡ μὲν φιλόσοφος, ἡ δὲ μισόσοφος; sed quomodo, non ostendit. Scilicet post φιλόσοφός τε suppleatur γυνή: *et studiosa sapientiae mulier invenitur et ab ea aliena.*

δ'] δὲ Eus. Gal.

ἄθυμος; Ἔστι] ἄθυμός ἐστι; Vind. F. Eus.

ἡ δ'] ἦδ' Vind. B. Ald. Bas. ab. (Ald. Bas. ab. etiam in superioribus ἦδ' ἄμουσος cum Vind. F. habent, et Ald. in proximis ἦδ' ἄθυμος, ubi Bas. ab. ἡ δ' exhibent.) ἡ δ', e corr. ἡ δ', Vind. F.

οὔ.] οὔ; Vind. B. Steph. Ast. pr. et sec.

ἢ] ἡ Vind. B. Ἢ Ald. Steph.

καὶ] om. Fic.

ἐξελεξάμεθα] ἐξελεξάμεθα Vind. E. ἐκλεξάμεθα Ald. Bas. a. — V. L. II. p. 376. C.

ἡ αὐτὴ] καὶ ἡ αὐτὴ Vind. E.

πλὴν ὅσα ἀσθενεστέρα ἢ ἰσχυροτέρα ἐστί.] In his Par. A. ἢ omittit, Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. ἀσθενεστέρας et ἰσχυροτέρας, Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C. ἀσθενέστερα (hoc etiam Bas. ab.) et ἰσχυρότερα habent; (pro Ven. C. suspicor Vind. B. Bekkerum significare voluisse.) Vind. D. πλὴν ὅσα ἀσθενέστέρας καὶ ἰσχυρότέρας ἐστὶ cum α super ultima comparativi utrinque

τὴν φύσιν. Πάνυ γε. Τὰ δ' ἐπιτηδεύματα οὐ τὰ αὐτὰ ἀποδοτέα ταῖς αὐταῖς φύσεσι; Τὰ αὐτά. Ἥκομεν ἄρα εἰς τὰ πρότερα περιφερόμενοι καὶ ὁμολογοῦμεν μὴ παρὰ φύσιν εἶναι ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξὶ μουσικήν τε καὶ γυμναστικὴν ἀποδιδόναι. Παντάπασι μὲν οὖν. Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε οὐδὲ εὐχαῖς ὅμοια ἐνομοθετοῦμεν, ἐπεί- C περ κατὰ φύσιν ἐτίθεμεν τὸν νόμον· ἀλλὰ τὰ νῦν παρὰ ταῦτα γιγνόμενα παρὰ φύσιν μᾶλλον, ὡς ἔοικε, γίγνεται. Ἔοικεν. Οὐκοῦν ἡ ἐπίσκεψις ἡμῖν ἦν, εἰ δυνατά γε

exhibet. Galenus legit πλὴν ὅσα ἡ μὲν ἀσθενεστέρα, ὁ δ' ἰσχυρότερός ἐστι. Eusebius autem πλὴν ὅσῳ ἀσθενεστέρα, ἡ δὲ ἰσχυροτέρα ἐστί. Hinc Astius in sec. et tert. ed. et Stallbaumius in sec. ἡ δὲ receperunt. Ficinus: *nisi quod mulieribus ut imbecillioribus, viris ut robustioribus est utendum.* Bekkerus in fine ἐστίν pro more suo scripsit, ceterum vulgatam intactam reliquit. Si contaminare codices placeat, possis ἀσθενεστέρα ἰσχυροτέρας vel ἀσθενεστέρα καὶ ἰσχυροτέρα coniicere. Sed nihil opus est mutatione. Quum virium diversitas omnibus in rebus conspicua sit, diversitatis gradus plurali ὅσα designatur, et quum natura illa mulieris et viri ceteroquin eadem, prout mulierem virumve respicias, minus vel plus virium ostendat, ἡ recte habet, atque sensus hic est: *nisi quatenus imbecillior vel firmior est.* Ceterum nescio, utrum ad Menon. p. 73. an huc respexerit Aristoteles Polit. I. 5. p. 24. Goettl. οὐχ ἡ αὐτὴ σωφροσύνη γυναικὸς καὶ ἀνδρὸς οὐδ' ἀνδρία καὶ δικαιοσύνη, καθάπερ ᾤετο Σωκράτης, ἀλλ' ἡ μὲν ἀρχικὴ ἀνδρία, ἡ δ' ὑπηρετική. Certe huc respexit scholiastes Eurip. Orest. 1204: τὰς μὲν γὰρ ἀρετὰς καὶ ὁ Πλάτων κοινὰς εἶναί φησι, πλεονεκτεῖν δὲ ἴσως τοὺς ἄῤῥενας.

αἱ] om. Gal.

τοῖς τοιούτοις] om. Fic. τοῖς om. Vind. E. Vat. H. Flor. ACRTV.

B συνοικεῖν τε καὶ συμφυλάττειν] ξ. τε καὶ ξυμφ. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stallbaumius. σ. τ. κ. ξυμφ. Eus. σ. τ. κ. φυλάττειν Gal.

αὐτοῖς] αὐτὴν Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

Τὰ δ'] τὰ δὲ Mon. B.

τὰ αὐτὰ] ταὐτὰ Gal. Item in responsione.

ἀποδοτέα] ἀποδοτέον Lob. Vind. B. Vat. B. Ven. BC. Par. K. ἀποδιδοτέα Vind. F.

φύσεσι] φύσεσιν Bekkerus. In Vind. B. haec cum sequentibus continuantur: φύσεσι τὰ αὐτά;

πρότερα] πρότερον Par. K.

περιφερόμενοι] Duas primas syllabas Vind. E. int. vers. habet.

καὶ ὁμολογοῦμεν] *concessimusque* Fic.

C οὐδὲ] οὐδ' Vind. BF. Ang. B.

εὐχαῖς ὅμοια] *pro desideriis commentitia* Fic. Male scholiastes: τὰ μὴ καθήκοντα. ἔστι γὰρ ὅτε καὶ τοιαῦτα εὐχόμεθα.

ἐνομοθετοῦμεν] ἐνουθετοῦμεν Vat. H. Flor. AC.

μᾶλλον] *multo magis* Fic.

ἔοικε] ἔοικεν Vind. F. Flor. R.

ἦν] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM. Par. K.

δυνατά γε] δυνατά τε Flor. T. quemadmodum Bekkerus scribendum coniecit. Quum posse illud fieri iam demonstratum esset, δυνατὰ aliquo modo distingui non ineptum erat.

καὶ βέλτιστα λέγοιμεν; Ἦν γάρ. Καὶ ὅτι μὲν δὴ δυνατά, διωμολόγηται; Ναί. Ὅτι δὲ δὴ βέλτιστα, τὸ μετὰ τοῦτο δεῖ διομολογηθῆναι; Δῆλον. Οὐκοῦν πρός γε τὸ φυλακικὴν γυναῖκα γενέσθαι οὐκ ἄλλη μὲν ἡμῖν ἄνδρας D ποιήσει παιδεία, ἄλλη δὲ γυναῖκας, ἄλλως τε καὶ τὴν αὐτὴν φύσιν παραλαβοῦσα; Οὐκ ἄλλη. Πῶς οὖν ἔχεις δόξης τοῦ τοιοῦδε πέρι; Τίνος δή; Τοῦ ὑπολαμβάνειν παρὰ σεαυτῷ τὸν μὲν ἀμείνω ἄνδρα, τὸν δὲ χείρω. ἢ πάντας ὁμοίους ἡγῇ; Οὐδαμῶς. Ἐν οὖν τῇ πόλει, ἣν ᾠκίζομεν, πότερον οἴει ἡμῖν ἀμείνους ἄνδρας ἐξεργάσασθαι τοὺς φύλακας, τυχόντας ἧς διήλθομεν παιδείας, ἢ τοὺς σκυτοτόμους, τῇ σκυτικῇ παιδευθέντας; Γελοῖον,

μὲν] om. Vat. H.
δὴ] Lacuna est in Vind. D.
δὴ] om. Lob. Vind. BD. Vat. M.
τὸ μετὰ τοῦτο] τομετατοῦτο Vind. B. Mon. B. τὸ μετατοῦτο Ald. Bas. ab.
πρός] καὶ πρός Vind. BD.
ἄλλη] ἄλλ Vind. E.
ἡμῖν] om. Vind. D.
παιδεία] παιδία Vind. BF.
ἄλλως] ἀλλ' ὥς Vind. F. a m. pr. In margine καὶ μάλιστα habet.
D αὐτὴν] αὐτοῦ Flor. T.
παραλαβοῦσα] προσλαβοῦσα Lob. Vat. M. Vind. B. et, sup. περι, D. παραλακοῦσα Ang. B.
τοιοῦδε] τοιούτου Lob. Vind. B. Vat. M.
σεαυτῷ] σαυτῷ Vind. F. Ang. B. Flor. R.
πάντας] πάντως Ang. B. Flor. R. et, sup. ας, Vind. F. πάντ' ἂν Vat. H. Flor. AC. πάντας ἂν Flor. T.
ὁμοίους] ὁμοίως Lob. Vind. B. Vat. M.
ἡγῇ] ἡγεῖ, sup. ῃ, Vind. F. ἡγεῖ recentiores.
ᾠκίζομεν] οἰκίζομεν Flor. T.
πότερον] πατέρους Mon. B. Flor. U. Stallbaumius, qui post ἐξειργάσθαι comma fecit.
σκυτικῇ] σκυτοτομικῇ, in margine γρ σκυτικῇ, Flor. T.

ἔφη] Ita Vind. F. sed cum ν super η.
δέ] δαί Par. A.
πολιτῶν] πολιτικῶν Flor. T.
Πολύ γε] Πάνυ γε Bas. b. E
In Vind. D. Πολύ γε — βέλτισται; omissa sunt. Ficinus proxima *nonne et reliquorum civium hi optimi?* interpretatus pro Πολύ γε Et reliquorum posuit.
δέ] δαί Par. A.
αἱ] om. Vat. H.
βέλτισται] βέλτιστοι Vind. B.
Καὶ τοῦτο, ἔφη, πολύ.] *Valde* Fic.
τι] τῇ Vind. E. Vat. H. τι τῇ Vind. D. Etiam Flor. ACR. τῇ πόλει exhibent, sed utrum omisso, an servato τι, Stallbaumius non declaravit.
πόλει] πολέως Vat. B.
ἐγγίγνεσθαι] ἐγγίν. Mon. B. (Flor. U.) Ald. Bas. ab. Steph.
ἔστι] ἔστιν Bekkerus.
δὲ] δὴ cum editis ante Bekkerum Vind. E. Vat. M. et fortasse a m. pr. Ven. B. quem Bekkerus correctum δὲ exhibere dicit. δὲ ex Florentinorum uno A. Stallbaumius annotavit, ut reliqui quinque δὴ habere videantur. Bipontini quoque de Par. K. tacent.
παραγιγνόμεναι] om. Fic.
πόλει] πόλιν Ang. B. Flor. R. 457
πόλεως Vat. B.
ἐτίθεμεν.] ἐτίθεμεν Ald. ἐτί-

ἔφη, ἐρωτᾷς. Μανθάνω, ἔφην. τί δέ; τῶν ἄλλων πολιτῶν οὐχ οὗτοι ἄριστοι; Πολύ γε. Τί δέ; αἱ γυναῖκες E τῶν γυναικῶν οὐχ αὗται ἔσονται βέλτισται; Καὶ τοῦτο, ἔφη, πολύ. Ἔστι δέ τι πόλει ἄμεινον, ἢ γυναῖκάς τε καὶ ἄνδρας ὡς ἀρίστους ἐγγίγνεσθαι; Οὐκ ἔστι. Τοῦτο δὲ μουσική τε καὶ γυμναστικὴ παραγιγνόμεναι, ὡς ἡμεῖς διήλθομεν, ἀπεργάσονται; Πῶς δ' οὔ; Οὐ μόνον ἄρα 457 δυνατὸν, ἀλλὰ καὶ ἄριστον πόλει νόμιμον ἐτίθεμεν. Οὕτως. Ἀποδυτέον δὴ ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξὶν, ἐπείπερ ἀρετὴν ἀντὶ ἱματίων ἀμφιέσονται, καὶ κοινωνητέον πολέμου τε καὶ τῆς ἄλλης φυλακῆς τῆς περὶ τὴν πόλιν, καὶ οὐκ ἄλλα πρακτέον· τούτων δ' αὐτῶν τὰ ἐλαφρότερα

θεμεν; Bekkerus et Stallbaumius; cui initium dictionis repugnare videtur.

Ἀποδυτέον — αἰσχρόν. B.] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. pag. 255. Ἀποδοτέον etc. Ald. Bas. a.

ἐπείπερ] ἐπειδήπερ Lob. Vind. BD. Vat. M. Bas. b.

ἀμφιέσονται] ἐνδύσονται Lob. Vind. BD. Vat. BM. et scholiastes, qui ἀμφιέσονται ut variam lectionem affert. Item margo Lob. γρ ἀμφιέσονται. Hoc autem medium est, non passivum, quod statuit Matthiae gramm. p. 780.

κοινωνητέον] κοινωνητέων Bas. b.

φυλακῆς] φ. καὶ Stob. cod. B. *custodia atque tutela* Fic.

ἄλλα] ἄλλο Stob. *aliud* Fic.

δ'] δὲ Vind. EF. Flor. CTV. Stob.

αὐτῶν] ἑαυτῶν Flor. A.

ἐλαφρότερα] ἐλαφρώτερα Bekkerus ex coniectura, quam sequitur in tert. ed. Astius. Choeroboscus Bekkeri anecd. p. 1287. de his adiectivis ita praecipit: εἰ δὲ ἔχουσιν ἄφωνον ὁμοίως πρὸ ἀμεταβόλου, ὁμοίως τοῖς μακρᾷ παραληγομένοις φυλάττουσι τὸ ο καὶ ἐν τοῖς συγκριτικοῖς καὶ ἐν τοῖς ὑπερθετικοῖς, οἷον λάγνος λαγνότερος λαγνότατος, ἄκρος ἀκρότερος ἀκρότατος, ἐρυθρὸς ἐρυθρότερος ἐρυθρότατος, ἐλαφρὸς ἐλαφρότερος ἐλαφρότατος. ἰστέον δὲ, ὅτι αὐτὰ, φημὶ δὴ τὸ ἐρυθρότερος καὶ ἐλαφρότερος καὶ εὔτεκνος εὐτεκνότερος καὶ δύσποτμος δυσποτμότερος, παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις καὶ διὰ τοῦ ω, ὡς παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ἐν Ἑκάβῃ· (579. Pors.) παιδὸς θανούσης εὐτεκνωτάτην δὲ σέ. Hanc auctoritatem non sufficere ad recipiendum contra codices ω recte statuit Buttmannus gramm. II. p. 410. in dubia vero scriptura utendum ea neque cum Schaefero melet. p. 9. ω a prosa oratione abiudicandum videtur. Itaque ἐμμετρώτατος Leg. L. XI. p. 926. A. non immerito Bekkerus secundum Ven. B. Vat. C. et a m. pr. Par. A. recepit, quamquam ne Stallbaumius quidem reprehendendus est, qui contra Vossianum et Florentinos vulgatum ο mutare noluerit. Neque ἐρυθρώτατον Epin. 987. C. a Bekkero et Stallbaumio editum auctoritate caret, si Par. A. et Vat. C. a m. pr. id exhibent. Minus tutum est ἀτεχνώτεροι Leg. III. 679. D. a m. pr. in Par. A. scriptum et a Bekkero receptum, et ἐμμετρώτατα Leg. II. 674. C. ex depravata Par. A. Voss. Pal. C. scriptura ἐμμετριώτατα, quam Vat. C. inter versus habet, a Bekkero factum et a Stallbaumio secundum Flor. A.

ταῖς γυναιξὶν, ἢ τοῖς ἀνδράσι δοτέον διὰ τὴν τοῦ γένους ἀσθένειαν. ὁ δὲ γελῶν ἀνὴρ ἐπὶ γυμναῖς γυ-
B ναιξὶ τοῦ βελτίστου ἕνεκα γυμναζομέναις ἀτελῆ τοῦ γελοίου σοφίας δρέπων καρπὸν οὐδὲν οἶδεν, ὡς ἔοικεν, ἐφ' ᾧ γελᾷ οὐδ' ὅτι πράττει. κάλλιστα γὰρ δὴ τοῦτο καὶ λέγεται καὶ λελέξεται, ὅτι τὸ μὲν ὠφέλιμον καλὸν,

in quo ώ super ό adscriptum legitur, praelatum. Nullo vero modo ἐμμετρώτατα et πικρώτατον probanda, quorum illud infra p. 474. D. hoc Epist. VII. 336. B. Bekkerus ut nostro loco ἐλαφρότερα et Tim. 56. B. ἐλαφρώτατον ex coniectura exhibuit, quam Stallbaumius in altero secutus est, quum infra L. VIII. p. 569. C. πικροτάτην neuter eorum attrectaverit. Idem Stallbaumius in ed. sec. Bekkerum brevem vocalem in huiusmodi formis per totum Platonem expulisse tradens Buttmanni annotationem supra indicatam non legit. Etiam ἀκρότατον infra p. 459. E. Leg. V. 730. E. et similia intacta reliquit Bekkerus.

ἢ — γυναιξὶ] om. Vat. B. Verba ἢ τοῖς ἀνδράσι neque Ficinus expressit neque scriptor nisi per negligentiam addidit, quasi non τὰ ἐλαφρότερα, sed ἐλαφρότερα dixisset. Pro ἀνδράσι δοτέον Stobaeus ἀνδράσιν ἀποδοτέον habet.

ὁ δὲ γελῶν — γελᾷ B.] laudant Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 413. et Theodoretus Therap. L. VIIII. p. 937. hac praefatione usus: κελεύσας γὰρ καὶ τὰς γυναῖκας, οὐ μόνον τὰς νέας, ἀλλὰ καὶ τὰς γεγηρακυίας γυμνάζεσθαι, εἶτα γελῶντας τοὺς προσδιαλεγομένους ἰδὼν ὑπολαβὼν ἔφη.

ἀνὴρ] om. Fic.

ἐπὶ γυμναῖς γυναιξὶ] om. Vind. B. (cuius loco in Bekkeri comm. perperam Vat. B. significatus est.) Vat. M. ἐ. γ. ταῖς γυν. Vind. D. Vat. H. Euseb. Theod.

ἀτελῆ] ἅτε δὴ marge Par. A. B secundum Faehsium („ἅτε δὴ γρ A." Bekkerus.) Euseb. Theod. cuius ex cod. Augustano antiquiore Sylburgius δὴ recepit, quod vulgo deerat. Sed in cod. Ursini ἀτελῆ erat.

τοῦ γελοίου] διὰ τ. γ. Theod. excepto cod. Ursini. *circa ridiculas nugas* Fic. Apud Stobaeum serm. LXXVIII. p. 465. Pindarus hoc in physiologos dixisse traditur: τοὺς φυσιολογοῦντας ἔφη Πίνδαρος ἀτελῆ σοφίας καρπὸν δρέπειν. Idem Boeckhius T. II. p. 10. inter apophthegmata Pindari e codice Vratisl. retulit: τοὺς φυσιολογοῦντας ἔφη ἀτελῆ σοφίας δρέπειν καρπόν. et eiusdem tomi parte altera p. 669. ingeniose hoc cum altero Pindari fragmento a Platone Theaet. p. 173. D. servato coniunxit. Sed quod priori loco Schneideri coniecturam σοφίας e nostro eiicientis scitam dicit, non magis ei assentior, quam Stallbaumio, qui in ed. sec. τοῦ γελοίου ex glossemate additum suspicatur. καρπὸν σοφίας Plato fructum sapientiae dicit, quem risor iste quasi de arbore sapientiae suae decerpere, h. e. sapientia sua invenisse sibi videtur, eundemque τοῦ γελοίου καρπὸν appellat utpote in ridiculo positum et ridendi materiam in se continentem: *die Weisheitsfrucht des Lächerlichen.*

δρέπων] δρεπόμενος Theod. excepto cod. Ursini, quemadmodum Attico apud Eusebium praep.

τὸ δὲ βλαβερὸν αἰσχρόν. Παντάπασι μὲν οὖν. Τοῦτο μὲν τοίνυν ἓν ὥσπερ κῦμα φῶμεν διαφεύγειν τοῦ γυναικείου πέρι νόμου λέγοντες, ὥστε μὴ παντάπασι κατακλυσθῆναι τιθέντας, ὡς δεῖ κοινῇ πάντα ἐπιτηδεύειν τούς τε φύλακας ἡμῖν καὶ τὰς φυλακίδας, ἀλλά πῃ τὸν λόγον αὐτὸν αὑτῷ ὁμολογεῖσθαι, ὡς δυνατά τε καὶ ὠ- C

ev. L. XV. p. 465. fortasse hunc locum respicienti ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς δικαιοσύνης τὸν καρπὸν τῆς εὐδαιμονίας δρεπόμενος dicitur.

οὐδὲν] οὐδὲ Astius in sec. ed. Euseb. Theod. excepto uno Ursini codice, in quo οὐδὲν, et altero, in quo οὐκ erat. ὠνδὲν, sup. οὐ, Vind. F.

ὡς ἔοικεν] om. Fic.

γελᾷ] γελῷτι Lob. Ven. C. Vat. M. et a m. pr. B. γελῷ etiam Vind. B. a m. pr. habuisse videtur; certe ᾷ in eo a correctione est. εὐκτικὸν τρίτον προσώπου τῶν ἑνικῶν margo Lob.

οὐδ' ὅτι] οὐδέ τι Stob. Trinc. οὐδὲ τί Stob. Gesn. Gaisf. (οὐδ' ὅτι margo Gesn.)

κάλλιστα — Παντάπασι μὲν οὖν.] excerpsit Stobaeus etiam serm. I. p. 24. atque ibi κάλλιστον in ed. Trinc. et Gesn. κάλλιστα vero in cod. A. et in ed. Gaisfordi, serm. autem XXXXI. κάλλιον in cod. A. μάλιστα in cod. B. legitur. Ficinus pro eo scite dixit.

δὴ] om. Vat. H.

λελέξεται] λέξεται Ang. B. Flor. R. et a m. pr. Vind. F. qui quartam syllabam a m. sec. int. vers. praepositam habet. διαλέξεται Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV.

τὸ μὲν] prius int. vers. Vind. D.

διαφεύγειν] enatasse Fic.

πέρι] Ita Bekkerus secundum Par. A. Vat. B. Ven. BC. pro περὶ scripsit, nec aliter Lob. Mon. B. et nisi fallor Vind. DEF. Sed Vind. B. cum editis ante Bekkerum et Stallbaumio in sec. ed. περὶ exhibet, quod, quum γυναικείου sonum habeat, minus aptum videtur. Conf. Buttmanni gramm. II. p. 301.

λέγοντες] λέγοντι Vind. E.

πάντα] πάντας Lob. Vind. B. Vat. M.

τε] int. vers. Vind. D.

αὑτῷ] αὐ. Lob. Vind. BDF. C

ὁμολογεῖσθαι] Ita Par. A. Vind. EF. et int. vers. D. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. ὡμολογεῖσθαι Vat. B. ὡμολογῆσθαι Vind. D. cum reliquis codicibus editionibusque omnibus. Etiam Par. A. ω super ό et η super εῖ habet, et Ficinus perfectum legit: immo vero sibimet oratio nostra consonuit, quod videlicet et possibilia et utilia ferret: nec non necessarium foret, si sensus is esset, quem Schleiermacherus ostendit: *sondern dass die Rede gewissermassen für sich selbst Zeugniss abgelegt hat, dass sie mögliches und nützliches vorträgt.* Verum testimonii significatio a verbo ὁμολογεῖσθαι aliena et sensus hic est, *sed quodammodo sibi constet sermo noster et vere tum posse illa fieri, tum utiliter fieri affirmare videatur.* Itaque praesens aptissimum est. Cf. L. IIII. p. 434. E: κἂν μὲν ὁμολογῆται. Leg. V. 746. C: τὸ ὁμολογούμενον αὐτὸ αὑτῷ. Infinitivus autem non a φῶμεν, ut Stallbaumius autumat, sed ab ὥστε pendet, quum ἀλλὰ negationi sit oppositum.

φέλιμα λέγει; Καὶ μάλα, ἔφη, οὐ σμικρὸν κῦμα διαφεύγεις. Φήσεις γε, ἦν δ' ἐγὼ, οὐ μέγα αὐτὸ εἶναι, ὅταν τὸ μετὰ τοῦτο ἴδῃς. Λέγε δὴ, ἴδω, ἔφη. Τούτῳ, ἦν δ' ἐγὼ, ἕπεται νόμος καὶ τοῖς ἔμπροσθεν, τοῖς ἄλλοις, ὡς ἐγῷμαι, ὅδε. Τίς; Τὰς γυναῖκας ταύτας τῶν ἀνδρῶν τούτων πάντων πάσας εἶναι κοινὰς, ἰδίᾳ D δὲ μηδενὶ μηδεμίαν συνοικεῖν, καὶ τοὺς παῖδας αὖ κοινοὺς, καὶ μήτε γονέα ἔκγονον εἰδέναι τὸν αὑτοῦ μήτε παῖδα γονέα. Πολὺ, ἔφη, τοῦτο ἐκείνου μεῖζον πρὸς ἀπιστίαν καὶ τοῦ δυνατοῦ πέρι καὶ τοῦ ὠφελίμου. Οὐκ οἶμαι, ἦν δ' ἐγὼ, περί γε τοῦ ὠφελίμου ἀμφισβητεῖσθαι ἂν, ὡς οὐ μέγιστον ἀγαθὸν κοινὰς μὲν τὰς γυναῖ-

λέγει;] λέγει. codices mei cum editis ante Bekkerum, quod verbo φῶμεν non convenit.

μάλα] μάλ' Lob. Vind. B. Vat. M.

ἔφη, οὐ] ἔφη. Οὐ Ald. Erunt fortasse quibus plenius post ἔφη interpungendum videatur, ut καὶ μάλα interrogationi φῶμεν respondeat, sequentia caussam affirmationis contineant. Sed haec iusto vehementius ita adiici puto ideoque καὶ μάλα cum διαφεύγεις iungere malo.

σμικρὸν] μικρὸν Vind. D.

διαφεύγεις] *evasisti* Fic.

Φήσεις] φύσεις Bas. ab.

γε] om. Vat. B. δὲ Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stallbaumius in sec. ed. sibi δέ γε scribendum videri bis docuit, caussam ne semel quidem significavit.

τὸ μετὰ τοῦτο] τομετατοῦτο Lob. Vind. BD. τὸ om. Vat. B.

ἴδω] ὡς ἴδω Ven. B. Mon. B. Flor. U. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. et sec. Stallb. pr. *ut videam* Fic. quemadmodum etiam solum ἴδω interpretandum erat. Cf. Schaeferus ad Bosium p. 764. et Bernhardy synt. p. 397.

Τούτῳ — κοινοὺς δὲ τοὺς παῖδας D.] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 255. et priora usque ad παῖδα γονέα Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 414. Pro Τούτῳ Vind. E. τούτων habet.

ἦν] ὦ, in marg. a m. s. ἦν, Mon. B.

καὶ τοῖς] καὶ τοῦ Vind. E. Flor. AC.

τοῖς] καὶ τοῖς Vind. D. Par. K. sec. Bekk.

ἄλλοις] ἀλλοις Stob. Trinc. ἀλλοῖς Gesn.

ὅδε. Τίς;] : ὁδὲ τίς Vind. E. Etiam Vind. F. post ὅδε interpunctionem omisit. Pro ὅδε Stobaei codices et ed. Trinc. Gesn. ὧδε habent, quod Gaisfordius secundum vulgatam nostram correxit.

Τὰς γυναῖκας — παῖδα γονέα. D.] Theodoretus Lib. VIIII. p. 939. ita exhibet: Ἀνδρῶν τούτων ἁπάντων πάσας εἶναι γυναῖκας κοινὰς, ἰδίᾳ (ἰδίαν cod. Ursini) δὲ μηδεμίαν μηδενὶ ξυνοικεῖν· καὶ τοὺς παῖδας αὖ κοινοὺς, καὶ μήτε γονέα ἔκγονον εἰδέναι τὸν αὑτοῦ παῖδα, (hoc cod. Urs. Flor. B. et duo recentiores Sylburgii omittunt) μήτε παῖδα πατέρα τὸν αὑτοῦ (παῖδας omissis tribus sequentibus iidem) γονέα.

πάντων] om. Stob. cod. A. Trinc.

κας εἶναι, κοινοὺς δὲ τοὺς παῖδας, εἴπερ οἷόν τε· ἀλλ' οἶμαι περὶ τοῦ εἰ δυνατὸν ἢ μὴ πλείστην ἀμφισβήτησιν γενέσθαι. Περὶ ἀμφοτέρων, ἦ δ' ὅς, εὖ μάλα ἂν ἀμ- E
φισβητηθείη. Λέγεις, ἦν δ' ἐγώ, λόγων σύστασιν· ἐγὼ δ' ᾤμην ἔκ γε τοῦ ἑτέρου ἀποδράσεσθαι, εἴ σοι δόξειεν ὠφέλιμον εἶναι, λοιπὸν δὲ δή μοι ἔσεσθαι περὶ τοῦ δυνατοῦ καὶ μή. Ἀλλ' οὐκ ἔλαθες, ἦ δ' ὅς, ἀποδιδράσκων· ἀλλ' ἀμφοτέρων πέρι δίδου λόγον. Ὑφεκτέον, ἦν δ' ἐγώ, δίκην. τοσόνδε μέντοι χάρισαί μοι· ἔασόν με ἑορτάσαι, ὥσπερ οἱ ἀργοὶ τὴν διάνοιαν εἰώθασιν ἑστιᾶ- 458
σθαι ὑφ' ἑαυτῶν, ὅταν μόνοι πορεύωνται. καὶ γάρ οἱ τοιοῦτοί που, πρὶν ἐξευρεῖν, τίνα τρόπον ἔσται τι ὧν

ἰδίᾳ] ἰδία Stob. cod. A. Trinc. ἰδίῳ Gesn.
D μηδεμίαν] μὴ δὲ μίαν Mon. B. Stob. Trinc.
συνοικεῖν] ξυν. Ang. B.
γονέα] γονέας Ang. B. Stob. cod. A. Trinc.
ἔκγονον] post εἰδέναι Stob.
αὐτοῦ] αὐ. Lob. Vind. DF. Ald. Bas. ab.
γονέα] γονέας Vind. EF. Flor. ACR.
τοῦ ὠφελίμου] τοῦ om. Stob.

Οὐκ — ὠφελίμου] om. Vind. BF. Vat. M. Post Οὐκ Stephanus comma posuit.
ἂν] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.
ὡς] om. Vind. E.
τὰς] om. Vind. BD.
τοὺς] om. iidem.
εἰ] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.
δυνατὸν] ἀδύνατον Vind. F. Ang. B. Flor. R.

πλείστην] Huic Vind. F. Ang. B. et int. vers. a m. s. Mon. B. ἂν addunt.
E εὖ] om. Vind. B.
μάλα] μάλ' Vind. DE. Vat. H. Flor. ACTV. Stallbaumius.

σύστασιν] Ita Lob. Vind. BDEF. Mon. B. Flor. ACRTUV. ξύστασιν editi. (sermonum) conspirationem Fic. quod supra modum auxit Schleiermacherus: *Das ist ja eine Rotte von Reden, die du mir ankündigst!* Vid. Stephani thes. I. 1794. D.
ἀποδράσεσθαι] ἀποδράσασθαι Ven. B. Flor. R.
ἀλλ' ἀμφοτέρων] ἀλλ' om. Vind. D. Fic.
τοσόνδε] τὸ σὸν Vat. H.
χάρισαί μοι] χαρισαίοιμ Vind. F. a m. pr. χαρισαίμι Vind. E. χάρισόν μοι Par. K.
ἔασόν] καὶ ἔ. Ang. B. Flor. R. ἔασαι Vind. D.
458 ἑορτάσαι] *meo arbitratu crassari* Fic. Idem in sequentibus ἑστιᾶσθαι ὑφ' ἑαυτῶν *crassari se ipsis* satis crasse interpretatus est.
ἀργοὶ] ἀργεῖοι Vind. D. a m. pr.
εἰώθασιν] εἰώθεσαν Lob. Vind. B. Vat. BM. Et Vind. D. εσαν super ασιν habet.
ἑστιᾶσθαι] ἑστ. Vind. D.
πορεύωνται] πορεύονται Vind. E. Flor. R. Bas. b.
τίνα] τινα Lob.
τι] om. Par. DK. secund. Bip. Mon. B. Flor. U. Stallbaumius; quem et sequens singularis ὃ et res ipsa deterrere debebat, quo minus tam dubiae fidei codices sequeretur. Unum enim quoddam otiosa mens ex eis, quae in votis habet, secum volvere, exornare, paratum ponere solet.

ἐπιθυμοῦσι, τοῦτο παρέντες, ἵνα μὴ κάμνωσι βουλευόμενοι περὶ τοῦ δυνατοῦ καὶ μή, θέντες ὡς ὑπάρχον εἶναι ὃ βούλονται, ἤδη τὰ λοιπὰ διατάττουσι καὶ χαίρουσι διεξιόντες, οἷα δράσουσι γενομένου, ἀργὸν καὶ B ἄλλως ψυχὴν ἔτι ἀργοτέραν ποιοῦντες. ἤδη οὖν καὶ αὐτὸς μαλθακίζομαι καὶ ἐκεῖνα μὲν ἐπιθυμῶ ἀναβαλέσθαι καὶ ὕστερον ἐπισκέψασθαι, ᾗ δυνατά, νῦν δὲ ὡς δυνατῶν ὄντων θεὶς σκέψομαι, ἄν μοι παρίῃς, πῶς διατάξουσιν αὐτὰ οἱ ἄρχοντες γιγνόμενα, καὶ ὅτι πάντων ξυμφορώτατ' ἂν εἴη πραχθέντα τῇ τε πόλει καὶ τοῖς

παρέντες] παρέντεσι Vind. E.

καὶ μή] In Vind. B. μὴ a m. s. deletum.

ὑπάρχον] ὕπαρχον Lob. et a m. pr. Vind. BF. Post hoc quod legitur εἶναι, id non dubitavi cum Bekkero ex Par. AD. Vind. F. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. recipere. In Vind. E. eius loco est ἤδη, in reliquis et in editionibus praeter Bekkerianam omissum est, et, si ὑπάρχον significatione vulgari pro ὂν accipitur, omitti debet. Sed quum ὑπάρχειν etiam *certo adesse, non deesse* significet, quo sensu Socrates Phaedon. p. 78. A. ταῦτα μὲν δὴ ὑπάρξει dicit, recte illi hoc, ut sit res cupita, tamquam certum et indubium ponentes θέντες ὡς ὑπάρχον εἶναι ὃ βούλονται dicuntur. Simul apparet εἶναι facile supervacaneum, minime vero explicationis gratia addendum videri librariis potuisse.

βούλονται] βουλεύονται Par. K. sec. Bip.

διατάττουσι] διαλλάττουσι Lob. Vind. B. Vat. M.

δράσουσι] δράσσουσι Vind. D.

γενομένου] γενου Vind. E. γενομένην Ang. B. et a m. sec. Flor. RT.

ἀργὸν καὶ ἄλλως ψυχὴν] *atque ita torpentem animum* Fic. Pro ἀργὸν Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. ἀργὴν habent, Flor. U. ἄργην habere dicitur.

ἐκεῖνα] ἐκεῖνο Mon. B. Flor. U. *disceptationem illam* Fic.

ἀναβαλέσθαι] ἀναλαβέσθαι Vat. H. Flor. ACV. ἀναβλαβέσθαι Vind. E.

ᾗ] Ita Par. A. Lob. Vind. BDF. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRV. quibus in sec. ed. Stallbaumius Flor. T. addit. εἰ reliqui cum editis ante Bekkerum, quem Stallbaumius in sec. ed. deseruit, quia non qua ratione res fieri possit potissimum dubitetur, sed an omnino fieri possit. Sed posse aliquid fieri haud aliter demonstratur, nisi ut modus, quo fieri possit, ostendatur. Itaque codicibus obtemperare licet. Ficinus alterum secutus est: *possibiliane ista sint an non.*

δυνατά] δύναται Vind. F. Ang. B.

σκέψομαι] σκέψωμαι Flor. R.

μοι] με Vind. D.

παρίῃς] Hunc accentum codices a me inspecti omnes sex habent cum editis ante Bekkerum, qui tacite scripsit παριῇς. Cf. Vol. I. p. 305, b. sq. et L. VII. p. 520. A. In Vind. D. super ultima οις legitur.

ξυμφορώτατ'] ξυμφερώτατ' Vind. F.

φύλαξι. ταῦτα πειράσομαί σοι πρότερα συνδιασκοπεῖσθαι, ὕστερα δ' ἐκεῖνα, εἴπερ παρίης. Ἀλλὰ παρίημι, ἔφη, καὶ σκόπει. Οἶμαι τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, εἴπερ ἔσονται οἱ ἄρχοντες ἄξιοι τούτου τοῦ ὀνόματος οἵ τε τούτοις ἐπίκουροι κατὰ ταὐτά, τοὺς μὲν ἐθελήσειν ποιεῖν τὰ ἐπιταττόμενα, τοὺς δὲ ἐπιτάξειν τὰ μὲν αὐτοὺς πειθομένους τοῖς νόμοις, τὰ δὲ καὶ μιμουμένους, ὅσα ἂν ἐκείνοις ἐπιτρέψωμεν. Εἰκός, ἔφη. Σὺ μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ὁ νομοθέτης, αὐτοῖς, ὥσπερ τοὺς ἄνδρας ἐξέλεξας, οὕτω καὶ τὰς γυναῖκας ἐκλέξας παραδώσεις

460 C

τε] om. Par. A. Vat. H. Flor. TV. δὲ, sup. τ, Vat. B.

ταυτα] In Ald. ante hoc nulla distinctio, post id comma, in Bas. ab. utrimque punctum positum, deinde Πειράσ. scriptum, in Stephan. Ast. pr. sec. post φύλαξι commate incisum est. Pro πειράσομαί Par. K. sec. Bip. περάσομαί habet.

πρότερα] πρότερον Par. K. Ang. B. Flor. RT.

παρίης] παρίῃς Steph. Ast. pr.

C οἵ τε] εἵ τε Stallbaumii sec. ed.

κατὰ ταὐτὰ] καταταυτὰ Lob. Vind. F. In Bas. ab. non post, sed ante haec comma positum, in Ald. utroque loco omissum.

τοὺς δὲ] τοὺς δ' Lob. Vind. BF. Ang. B. Vat. M. Flor. R.

αὐτοὺς πειθομένους τοῖς νόμοις] αὐτὸς πειθομένους τοὺς νόμους Vind. F. αὐτοῖς πειθομένους τοῖς νόμοις Par. K. quod Astius praeeunte Ficino (*ipsis parentes legibus*) in sec. ed. recepit, non postulante, ut ipse ait, sed tamen permittente sensu, quia imitatio ad voluntatem et consilium legislatoris, non ad ipsas leges dirigitur. At nihilo minus verum est αὐτοὺς, quod in tertia ed. restituit. Nonnulla enim sic imperant custodes, ut ipsi legibus pareant, scilicet ea omnia, quae a legibus imperare iubentur.

καὶ] ἢ cum punctis superne inscriptis Vind. F. om. Ang. B. Flor. RT.

μιμουμένους] Ita Mon. B. a m. pr. μὴ πειθομένους a m. s. Post μιμουμένους comma feci, quia sequentia per appositionem addita sunt, ut L. I. p. 334. D: πολλοῖς ἄρα, ὦ Πολέμαρχε, ξυμβήσεται, ὅσοι διημαρτήκασι τῶν ἀνθρώπων, δίκαιον εἶναι τοὺς μὲν φίλους βλάπτειν· πονηροὶ γὰρ αὐτοῖς εἰσί· τοὺς δ' ἐχθροὺς ὠφελεῖν· ἀγαθοὶ γάρ.

ἐπιτρέψωμεν] ἐπιτάξωμεν Vind. D. Cf. L. IIII. p. 425. A. sqq.

Εἰκὸς — λεών. D.] laudant Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 414. et Theodoretus Therap. L. VIIII. p. 939. Sed hic duo prima omittit et pro Σὺ secundum Flor. B. cod. Ursini et ed. Sylb. Εἰς legit.

ὁ] om. Theod. Sylb.

νομοθέτης] Huic quoque comma, quod Aldus et Stephanus ne sequenti quidem αὐτοῖς apposuerunt, apponendum putavi, quo magis αὐτοῖς ad ἐκλέξας et παραδώσεις pertinere intelligeretur.

ἐξέλεξας] ἐκλέξας Vat. B. om. Ven. B. Euseb. Theod. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr.

παραδώσεις] παραδώσει Theod. Schulz.

καθόσον οἷόν τε ὁμοφυεῖς· οἱ δὲ, ἅτε οἰκίας τε καὶ ξυσσίτια κοινῇ ἔχοντες, ἰδίᾳ δὲ οὐδενὸς οὐδὲν τοιοῦτο κε-
D κτημένου, ὁμοῦ δὴ ἔσονται, ὁμοῦ δὲ ἀναμεμιγμένων καὶ ἐν γυμνασίοις καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ τροφῇ ὑπ' ἀνάγκης, οἶμαι, τῆς ἐμφύτου ἄξονται πρὸς τὴν ἀλλήλων μίξιν. ἢ οὐκ ἀναγκαῖά σοι δοκῶ λέγειν; Οὐ γεωμετρικαῖς γε, ἦ δ' ὅς, ἀλλ' ἐρωτικαῖς ἀνάγκαις, αἳ κινδυνεύουσιν ἐκείνων δριμύτεραι εἶναι πρὸς τὸ πείθειν τε καὶ ἕλκειν τὸν πολὺν λεών. Καὶ μάλα, εἶπον. ἀλλὰ μετὰ δὴ ταῦτα, ὦ Γλαύκων,

καθόσον] καθ' ὅσον Vind. F. Mon. B. (recentiores.)

ὁμοφυεῖς] *consimiles inter se ingenio* Fic.

ἅτε] ἅτε δὴ Theod.

ξυσσίτια] ξυνσίτια cum σ super ν Vind. F.

κοινῇ] κοινὰ Lob. Vind. BDEF. Mon. B. Vat. B. Ven. BC. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. ACRTUV. Euseb. Theod. Sylb. Bas. b. Stallbaumius. Utrum Ficinus legerit, *utpote aedes et comessationes communes habentes* interpretatus, incertum est. κοινῇ, si non in optimo codice exstaret, ad sequens ἰδίᾳ accommodatum a librariis videri posset: nunc ab ipso Platone ad evitandam tautologiae speciem, quam ξυσσίτια κοινὰ habere necesse est, et ut communio ad aedes quoque pertinere intelligeretur, potius, quam κοινὰ positum videtur. Quamquam posse hoc ad οἰκίας pariter atque ad ξυσσίτια referri et codicum auctoritate praevalere non nego.

οὐδενὸς] om. Par. K. et a m. pr. Ven. B. post οὐδὲν ponit Flor. T.

τοιοῦτο] τοιούτου Lob. Vat. B. τοιοῦτον Vind. BD. Ven. B. Par. K. Vat. M. Flor. T. Euseb. Theod.

κεκτημένου] κεκτημένοι Par. DK. (*proprium vero nihil talium*) *possidentes* Fic.

ὁμοῦ] οὐμοῦ Vind. E.

δὴ ἔσονται] δὲ ἔσονται Vind. E. Theod. cod. Urs. δεήσονται Par. K. sec. Bekk.

D ὁμοῦ δὲ] καὶ ὁμοῦ δὴ Theod. ὁμοῦ δ' cod. Urs.

ἀναμεμιγμένων] ἀμεμιγμένων Vind. E.

οἶμαι] int. vers. Lob.

ἐμφύτου] ἐμφύτου ἐπιθυμίας Theod. ἐμφ. οἰκονομίας cod. Urs.

ἄξονται] αὔξονται Theod. codices duo recentiores Sylb. et Flor. B. Cf. ad p. 452. A.

ἢ οὐκ] ἢ οὐ καὶ Vind. E.

γε] om. Vat. B. — Plutarchus Lycurg. p. 48. C: ἦν μὲν οὖν καὶ ταῦτα παρορμητικὰ πρὸς γάμον. λέγω δὲ τὰς πομπὰς τῶν παρθένων καὶ τὰς ἀποδύσεις καὶ τοὺς ἀγῶνας ἐν ὄψει τῶν νέων ἀγομένων οὐ γεωμετρικαῖς, ἀλλ' ἐρωτικαῖς, ὥς φησιν ὁ Πλάτων, ἀνάγκαις. quem locum indicavit Astius. Similiter nostrum, ut videtur, respiciens Proclus in Tim. p. 101: ταῦτα μὲν οὖν τὰ τρία γεωμετρικαῖς ἀνάγκαις, φησὶν, ἀποδεδειγμένα κείσθω. Ceterum nescio, an Glauconi haec respondenti poëtae alicuius locus sit obversatus.

αἳ] ἃ Lob. Vind. B. Vat. M.

κινδυνεύουσιν] om. Fic. (*quae multo acrior est quam illa.*)

δριμύτεραι] δριμύτερα iidem, qui ἃ habent.

ἀτάκτως μὲν μίγνυσθαι ἀλλήλοις ἢ ἄλλο ὁτιοῦν ποιεῖν E
οὔτε ὅσιον ἐν εὐδαιμόνων πόλει οὔτ' ἐάσουσιν οἱ ἄρ-
χοντες. Οὐ γὰρ δίκαιον, ἔφη. Δῆλον δή, ὅτι γάμους
τὸ μετὰ τοῦτο ποιήσομεν ἱεροὺς εἰς δύναμιν ὅτι μάλι-
στα· εἶεν δ' ἂν ἱεροὶ οἱ ὠφελιμώτατοι. Παντάπασι μὲν
οὖν. Πῶς οὖν δὴ ὠφελιμώτατοι ἔσονται; τόδε μοι λέ- 459
γε, ὦ Γλαύκων· ὁρῶ γάρ σου ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ κύνας
θηρευτικοὺς καὶ τῶν γενναίων ὀρνίθων μάλα συχνούς·
ἆρ' οὖν, ὦ πρὸς Διός, προσέσχηκάς τι τοῖς τούτων

τε] om. Theod. exceptis codicibus Sylburgii duobus recentioribus, ex quibus ille particulam recepit.

πολὺν] πολὴν Bas. b.

μετὰ δὴ] δὴ τὰ δὴ Vind. E. δὴ μετὰ Vat. B. Ven. B. cum editis ante Bekkerum et Astio in tert. ed. δὴ continuationem indicans haud raro praepositionem inter et pronomen vel nomen ponitur ita, ut huic ponderis nonnihil addat. Phaedon. 87. B: πρὸς δὴ τοῦτο τόδε ἐπίσκεψαι εἴ τι λέγω. 98. B: ἀπὸ δὴ θαυμαστῆς, ὦ ἑταῖρε, ἐλπίδος ᾠχόμην φερόμενος. Non multo aliter 102. B: ἐπεὶ αὐτῷ ταῦτα ξυνεχωρήθη — τὸ δὴ μετὰ ταῦτα ἠρώτα, εἰ δὴ etc.

μίγνυσθαι] γυμνοῦσθαι Vat. BH. Vind. ED. Flor. ACV. hi quatuor cum vulgato in margine. *denudari (inter se)* Fic.

E ἐν] om. Vind. D.

δὴ] δὲ Mon. B. Flor. U.

γάμους] ἀγάμους Vat. B.

τὸ μετὰ τοῦτο] τομετατοῦτο Lob. Vind. BDE. τὸ μετατοῦτο Mon. B. Ald. Bas. ab.

ποιήσομεν] ποιήμεν Vind. E.

ἱεροὺς] Haec singulorum cum pluribus connubia Proclus in Tim. p. 16. repetit ἐκ τῶν μυστικῶν λόγων καὶ τῶν ἐν ἀποῤῥήτοις λεγομένων ἱερῶν γάμων, οἷς καὶ ὁ Πλάτων εἰς δύναμιν ἐξ ὁμοίων (f. ἐξομοιῶν) περὶ τοὺς πολίτας καὶ τοὺς τῶνδε γάμους ἱεροὺς γάμους προσηγόρευσε. Hunc locum Astius indicavit et insuper Themist. Orat. XXI. pag. 248. Hard. conferri iussit, ubi inter alia haec ex nostro loco haud aptissime translata leguntur: εἰσί που ὑμῶν ἐν ταῖς οἰκίαις πολλοὶ μὲν ἵπποι, πολλοὶ δὲ κύνες, καὶ ἐν τοῖς ἀγροῖς γε αὖ βοῶν τε καὶ προβάτων ἀγέλαι. ὅταν οὖν βούλησθε ἐξ αὐτῶν τίκτεσθαι ὑμῖν μόσχους τε ἁδροὺς καὶ πώλους γενναίους καὶ σκυλάκια θηρευτικά, πότερον ἐξ ἁπάντων ὁμοίως γεννᾶτε, ἢ προθυμεῖσθε ὅτι μάλιστα ἐκ τῶν ἀρίστων; ἐγὼ μὲν γὰρ ὑμᾶς ὁρῶ τόν τε ἵππον ἐξετάζοντας etc.

ὅτι μάλιστα] ὅτιμαλιστα Vind. F. ὁτιμάλιστα Steph. ὅ τι μάλιστα Stallb. in sec. ed. ut solet.

ὠφελιμώτατοι] ὠφελιμότατοι Vind. E. Item paullo post.

459 οὖν δὴ] om. Fic.

ἔσονται;] ἔσονται, Mon. B. Ald. Steph. Ast. pr. sec.

οἰκίᾳ] Ita Vind. B. sed cum litura ante ι.

θηρευτικοὺς] θηρευτικὰς Par. K.

ἆρ'] ἄρ' Flor. T. ἄρα Vind. F.

ὦ πρὸς Διὸς] om. Fic.

τι] om. Vind. F. Flor. R.

γάμοις τε καὶ παιδοποιίαις; Τὸ ποῖον; ἔφη. Πρῶτον μὲν αὐτῶν τούτων, καίπερ ὄντων γενναίων, ἆρ' οὐκ εἰσί τινες καὶ γίγνονται ἄριστοι; Εἰσί. Πότερον οὖν ἐξ ἁπάντων ὁμοίως γεννᾷς, ἢ προθυμῇ ὅτι μάλιστα ἐκ B τῶν ἀρίστων; Ἐκ τῶν ἀρίστων. Τί δ'; ἐκ τῶν νεωτάτων, ἢ ἐκ τῶν γεραιτάτων, ἢ ἐξ ἀκμαζόντων ὅτι μάλιστα; Ἐξ ἀκμαζόντων. Καὶ ἐὰν μὴ οὕτω γεννᾶται, πολύ σοι ἡγῇ χεῖρον ἔσεσθαι τό τε τῶν ὀρνίθων καὶ τὸ τῶν κυνῶν γένος; Ἔγωγ', ἔφη. Τί δὲ ἵππων οἴει,

τε] om. Lob. Vind. B. Vat. B. nisi huius signum perperam pro Vindobonensi, cuius mentionem omisit, Bekkerus posuit.

παιδοποιίαις] παιδοποιία Vind. EF. Par. K. sec. Bip. παιδοποιίαι Ven. C. Par. DK. secund. Bekk. Ang. B. Vat. H. παιδοποιίας Bas. ab. παιδοποιίᾳ Mon. B. Flor. ACRTUV. Stallb. in pr. ed. *generationem* Fic. qui tamen γάμοις quoque singulari *coitum* reddidit. Pollux III. 14: Πλάτων δὲ τὴν παιδοποιίαν καὶ παιδογονίαν καὶ παιδουργίαν εἴρηκεν.

Τὸ ποῖον; ἔφη.] Vulgo Τὸ ποῖον, ἔφη;

αὐτῶν τούτων] αὐτὸ τοῦτο Par. K.

Εἰσί.] Εἰσίν. Bekkerus.

ἐξ ἁπάντων] ἐξαπάντων Vind. F.

προθυμῇ] προθυμεῖ Astius, Bekkerus et Stallbaumius.

Ἐκ τῶν ἀρίστων.] om. Vind. F. Ang. B.

B Τί δ';] Τί δ' Ald. Bas. ab. Τί δ', Steph. Ast. pr. sec.

γεραιτάτων] γεραιοτάτων Lob. Vind. B. Vat. M.

ἐξ ἀκμαζόντων] ἐξακμαζόντων Lob. h. l. et in sequentibus iterum, ubi Vind. F. ἐξακμαζόντων habet.

ἐὰν] ἂν Vind. E. Vat. H. Flor. ACT.

σοι] om. Fic.

ἡγῇ] ἡγεῖ, sup. ῃ, Par. D. ἡγεῖ Astius, Bekkerus et Stallbaumius.

χεῖρον] χείρων Vind. B. Vat. M.

τό τε τῶν] τε τὸ τῶν Vind. D. τῶν τε Lob. Vind. B. Vat. M.

ὀρνίθων] *canum* Fic.

καὶ τὸ] καὶ Lob. Vind. B. Vat. BM.

κυνῶν] *avium* Fic.

δὲ] δαὶ Par. A.

οἴει] om. Vind. B. Vat. M. οἴῃ Bas. ab.

ᾗ] ῄι Par. A. ῇ Lob. Vind. BDF. Ast. sec.

πῃ] πῇ Vind. F.

μέντ' ἂν] μὲν τ' ἂν Mon. B. μέν τ' ἂν editi ante Bekkerum.

ἦ δ' ὅς] om. Lob. Vind. B. Vat. M.

ἄκρων εἶναι] εἶναι om. Mon. B. Flor. U. Fic. „Videtur abundare εἶναι." Steph. in marg. quem contra Astius duabus e structuris conflatam esse orationem statuit cum Matthiaeo gramm. p. 1303. quibus ita assentior, ut verbum εἶναι ex altera assumptum propterea censeam, ne σφόδρα ad δεῖ potius, quam ad ἄκρων referatur, articulum autem ad ἀρχόντων additum ex eadem illa altera structura repetendum putem. Scilicet illud σφόδρα ἡμῖν δεῖ ἄκρων ἀρχόντων non solum *valde peritis nobis opus est magistratibus*, sed etiam *valde indigemus peritis magistratibus* significare poterat, ideoque a Socrate, ne peritos magistratus desiderare videretur, quibus instruendis ipse iam magnam operam dedisset, ita inflectitur, ut ma-

ἦν δ' ἐγώ; καὶ τῶν ἄλλων ζῴων; ἢ ἄλλῃ πῃ ἔχειν; Ἄτοπον μέντ' ἄν, ἦ δ' ὅς, εἴη. Βαβαί, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε ἑταῖρε, ὡς ἄρα σφόδρα ἡμῖν δεῖ ἄκρων εἶναι τῶν ἀρχόντων, εἴπερ καὶ περὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ὡσαύτως ἔχει. Ἀλλὰ μὲν δὴ ἔχει, ἔφη· ἀλλὰ τί δή; C Ὅτι ἀνάγκη αὐτοῖς, ἦν δ' ἐγώ, φαρμάκοις πολλοῖς χρῆσθαι. ἰατρὸν δέ που μὴ δεομένοις μὲν σώμασι φαρμάκων, ἀλλὰ διαίτῃ ἐθελόντων ὑπακούειν, καὶ φαυλότερον ἐξαρκεῖν ἡγούμεθα εἶναι· ὅταν δὲ δὴ καὶ φαρμακεύειν

gistratus nostros valde peritos esse necesse est sine ambiguitate dicat. Aliter sensisse videtur Bernhardy synt. p. 364. hunc locum inter eos referens, qui infinitivum extra necessitatem et per accessionem adiectum habeant, qualis sit Eurip. Med. 1400: *φιλίου χρήζω στόματος παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι.* Plat. Euthyd. p. 282. D: *τὸ μὲν ἐμόν, ἔφην, παράδειγμα, ὦ Διονυσόδωρέ τε καὶ Εὐθύδημε, οἵων ἐπιθυμῶ τῶν προτρεπτικῶν λόγων εἶναι, τοιοῦτον.* et Xenoph. Anab. V. 4, 9: *τί ἡμῶν δεήσεσθε χρήσασθαι;* quorum exemplorum primum ac tertium, quoniam infinitivum habent ad idem subiectum, quod verbi finiti illum regentis est, spectantem, cum hoc nostro componi non debebant. Neque alter ille Platonis locus tuto adhibetur, quia *οἵων* ex Routhii coniectura profectum est, codices *οἷον* legi iubent. Noster praeterea hoc proprium et nescio an singulare habet, quod diversae verbi construendi rationi significationis quoque diversitas aliqua coniuncta est, quae ipsa structurae utriusque adhibendae et alteri alterius innectendae caussa exstitit; quam ob rem illius dictionis, etiam si secundum Routhium cum Heusdio, Heindorfio et Bekkero scribatur, tamen alia et facilior ratio sit. Ceterum quae Stallbaumius in sec. ed. p. 54. exempla contulit, pleraque talia sunt, quale Euripideum supra significatum, et ab hoc aliena; in verbis autem Timaei p. 33. D. *χειρῶν δὲ — οὐκ ᾤετο δεῖν αὐτῷ προσάπτειν*, quae similia nostris videri possunt, genitivus ab omisso *τι* pendet, non a verbo *δεῖν*, cuius cum *οἴεσθαι* coniuncti significatio certa est et genitivi impatiens.

εἴπερ] *εἰ* Vind. E. *εἴπε*, e corr. *εἰ*, Vind. F.

καὶ] om. Vind. E.

ὡσαύτως] *ὡσσαύτως* Vind. F.

ἔφη· ἀλλὰ] *ἔφη. Ἀλλὰ* Ald. Steph. C

ἰατρὸν] *ἰατρῶν* Vat. M. et a m. pr. Vind. B.

ἐθελόντων] *ἐθέλουσιν* Vind. BD. Vat. M. Flor. TV. *ἐθελόντων* cum *ουσι* super *όντω* Lob. „Paulo ante adscripsi margini, videri redundare *εἶναι* (et merito certe, quum satis sit, *ἡμῖν δεῖ ἄκρων τῶν ἀρχόντων*, ut dicitur *δεῖ μοι τούτου* pro *δέομαι τούτου*) sed hic quoque de eodem infinitivo redundante admonere debueram: quum satis sit *ἐξαρκεῖν*, absque *εἶναι*. Nisi forte putemus non *ἐξαρκεῖν* sed *ἐξαρκῆ* Platonem scripsisse: nam post *ἐξαρκῆ* (aut *ἐξάρκη*, si ita potius scribendum est) apte adderetur *εἶναι*. Verum et pro *ἐθελόντων* scribendum videtur *ἐθέλουσι*. nisi dicamus non ad praecedens *σώμασι* referri, sed intelligendum esse *σώμασιν ἀνθρώπων ἐθελόντων διαίτῃ ὑπακούειν*: sed ita scripsisse Platonem minus mihi fit verisimile.“ Steph. annot. p. 21. Eandem coniecturam margini adlevit: *ἐθέλουσιν*.

δέῃ, ἴσμεν ὅτι ἀνδρειοτέρου δεῖ τοῦ ἰατροῦ. Ἀληθῆ· ἀλλὰ πρὸς τί λέγεις; Πρὸς τόδε, ἦν δ' ἐγώ· συχνῷ τῷ ψεύδει καὶ τῇ ἀπάτῃ κινδυνεύει ἡμῖν δεήσειν χρῆσθαι D τοὺς ἄρχοντας ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἀρχομένων. ἔφαμεν δέ που ἐν φαρμάκου εἴδει πάντα τὰ τοιαῦτα χρήσιμα εἶναι. Καὶ ὀρθῶς γε, ἔφη. Ἐν τοῖς γάμοις τοίνυν καὶ παιδοποιίαις ἔοικε τὸ ὀρθὸν τοῦτο γίγνεσθαι οὐκ ἐλάχιστον. Πῶς δή; Δεῖ μὲν, εἶπον, ἐκ τῶν ὡμολογημένων τοὺς ἀρίστους ταῖς ἀρίσταις συγγίγνεσθαι ὡς πλειστάκις,

Neque dubium est, quin genitivus nec masculini generis sit neque a σώμασι pendeat. Minime vero mutandus, sed pro absoluto habendus atque ab eadem sermonis mobilitate repetendus est, qua supra p. 458. D. ἀναμεμιγμένων pro nominativo, Leg. L. VIIII. p. 855. A. in verbis παισὶ δὲ καὶ γένει, ἐὰν φύγωσι τὰ πατρῷα ἤθη, κλέος ἔστω καὶ λόγος ἔντιμος λεγόμενος, ὡς εὖ τε καὶ ἀνδρείως εἰς ἀγαθὸν ἐκ κακοῦ διαπεφευγότων hoc extremum pro dativo, alibi idem genitivus pro accusativo ponitur. Non magis opus est altera Stephani coniectura, quam Astius in tert. ed. suam fecit, quum in secunda vulgatum εἶναι recte explicuisset.

φαυλότερον] φαυλοτέρων cum ον super ων Vind. F.

δέῃ] δέοι Flor. T.

ἴσμεν] σημεν Vind. F.

ἰατροῦ.] ἰατροῦ. ἡ γάρ; Ang. B. Flor. RT.

πρὸς τί] τί πρὸς ταῦτα Vind. D.

κινδυνεύει] κινδυνεύειν Vind. B. Vat. M. Ald. Bas. ab.

δεήσειν] δεήσει Lob. Vind. BD. Vat. M.

χρῆσθαι] om. Lob. Vind. B. Vat. M.

D ἐπ' ὠφελείᾳ] ἐπωφελείᾳ Ald. Bas. ab.

ἐν φαρμάκου εἴδει] *pharmaci medicinaeque loco* Fic. V. L. III. p. 389. B.

γε] γ' Vind. F. Flor. RT. Idem Bekkerus in Vat. M. aliove codice invenisse videtur. Scribit enim in commentariis: „γ' om. Vat. M.“ et in textu γε habet.

ἔοικε τὸ] ἔοικεν Lob. Vind. B. Vat. BM. ἔοικε καὶ τὸ Ang. B.

γίγνεσθαι] γίνεσθαι Mon. B. γενέσθαι editi ante Bekkerum. „Omnino opus est particula ἂν post γενέσθαι, ut γενέσθαι ἂν accipiatur pro γενήσεσθαι. quamvis Ficinus interpretetur Fieri, perinde acsi legisset γίνεσθαι.“ Steph. annot. p. 21. Qui si codices praesens habere scisset, haud dubie eo contentus ἂν non desiderasset. Scilicet magnam partem illorum mendaciorum, quae probaverant, locum in nuptiis et liberorum procreationibus habere Socrates existimat; cuius verba recte interpretatur Schleiermacherus: *Bei den Hochzeiten nun und der Kindererzeugung scheint dies richtige gar nicht in geringem Maass vorzukommen.*

ἐλάχιστον.] ἐλάχιστον; Bas. b.

ὡμολογημένων] ὁμολογημένων Vind. E.

συγγίγνεσθαι] γίγνεσθαι Lob. Vind. B. γίνεσθαι Vat. M. et a m. pr. B. (a m. s. praepositionem habere videtur.) συγγίνεσθαι Vind. DE. Mon. B. editi ante Astium.

τῶν μὲν] Pro τῶν Vind. F. a m. pr. τὸν habebat.

ἔκγονα] ἔγγονα Ven. C. Vind. DF. Cf. Vol. I. p. 131.

E μέλλει] μέλλοι Lob. Vind. BDE. Vat. H. Flor. AC. μέλλει, sup. οι, Ven. B.

τοὺς δὲ φαυλοτάτους ταῖς φαυλοτάταις τοὐναντίον, καὶ τῶν μὲν τὰ ἔκγονα τρέφειν, τῶν δὲ μή, εἰ μέλλει τὸ E ποίμνιον ὅτι ἀκρότατον εἶναι· καὶ ταῦτα πάντα γιγνόμενα λανθάνειν πλὴν αὐτοὺς τοὺς ἄρχοντας, εἰ αὖ ἡ ἀγέλη τῶν φυλάκων ὅτι μάλιστα ἀστασίαστος ἔσται. Ὀρθότατα, ἔφη. Οὐκοῦν δὴ ἑορταί τινες νομοθετητέαι ἔσονται, ἐν αἷς ξυνάξομεν τάς τε νύμφας καὶ τοὺς νυμφίους, καὶ θυσίαι, καὶ ὕμνοι ποιητέοι τοῖς ἡμετέροις ποιηταῖς πρέποντες τοῖς γιγνομένοις γάμοις· τὸ δὲ πλῆ- 460

ἀκρότατον] „Quanvis *ἀκρότατον* agnoscere videatur Ficinus, qui interpretatur, Si armentum futurum sit excellentissimum: suspectum tamen habeo: et vereor ne pro *ἀκεραιότατον* aut *ἀκρατότατον* irrepserit. Dicit certe paulo post, *εἴπερ μέλλει καθαρὸν τὸ γένος τῶν φυλάκων ἔσεσθαι.*" Steph. annot. p. 21. Sed illo loco (p. 460. C.) nonnisi de excludenda prole deteriore, hic vero etiam de procuranda optima sermo est, quae si rite succrescat, non solum integrum aut incontaminatum, sed omnino perfectissimum gregem fieri necesse sit. Itaque ampliore hic nomine utitur. Cf. supra B: *σφόδρα ἄκρων.* et Leg. L. V. p. 730. E: *καὶ τὸν μὲν μεταδιδόντα ὡς ἀκρότατον χρὴ τιμᾶν.* Lucian. T. VII. pag. 236. Lehm. *τοῦτον ἐκεῖνον τὸν ἀκρότατον ἐν πάσῃ κακίᾳ λεγόμενον.*

πάντα] „Non dubito quin scribendum sit *πάντας.*" Steph. annot. p. 21. Cui Astius ne hoc quidem concedere debebat, Ficinum ita legisse videri. Is enim haec habet: *et haec omnia, dum agantur, ab omnibus praeterquam a principibus ignorari.*

λανθάνειν] *λαμβάνειν* Vind. F.

Ὀρθότατα] *ὀρθώτατα* Vind. F.

νομοθετητέαι] *νομοθετηταὶ* Vat. B. *legibus designata (erunt)* Fic.

ἔσονται] om. Lob. Vind. BDEF. Mon. B. Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. ACRTUV. Stallbaumius. Utique mirum, qui in tot codicibus verbum exciderit, sed magis etiam mirum, qui desiderari a librariis et, si desideraretur, futurum potius, quam praesens necessarium videri potuerit. Quamquam eo adhibito non solum pleniorem orationem fieri, sed etiam dubitationem de tempore tolli apparet. Itaque si non in optimo codice, aut si in eo uno legeretur, quamvis per se probabile, tamen recipiendum non putarem, accedente vero et alterius Veneti et Ficini auctoritate facere non potui, quin tenerem.

θυσίαι,] Vulgo comma deest.

ἡμετέροις] *ὑμετέροις* Lob.

πρέποντες] *πρεπόντες* idem.

γάμοις·] *γάμοις;* Bekkerus, 460 Astius in tert. ed. et Stallbaumius. Iidem in fine verborum Socratis *γίγνηται;* scribunt. Utrumque non ineptum, sed minus aptum videtur. Primum Glauco non ita respondet; deinde quod incerti Socratis oratio habet, id tempore futuro, quo utitur, satis significatum est; denique initio, si *οὐκοῦν δὴ* pro *iam igitur* accipiendum est, affirmatio magis convenit. Itaque hic colon tenui quod Astius in prima et secunda ed. pro puncto priorum posuit, in fine cum omnibus Bekkero anterioribus punctum feci.

θος τῶν γάμων ἐπὶ τοῖς ἄρχουσι ποιήσομεν, ἵν' ὡς μάλιστα διασώζωσι τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνδρῶν, πρὸς πολέμους τε καὶ νόσους καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ἀποσκοποῦντες, καὶ μήτε μεγάλη ἡμῖν ἡ πόλις κατὰ τὸ δυνατὸν μήτε σμικρὰ γίγνηται. Ὀρθῶς, ἔφη. Κλῆροι δή τινες, οἶμαι, ποιητέοι κομψοί, ὥστε τὸν φαῦλον ἐκεῖνον αἰτιᾶσθαι ἐφ' ἑκάστης συνέρξεως τύχην, ἀλλὰ
B μὴ τοὺς ἄρχοντας. Καὶ μάλα, ἔφη. Καὶ τοῖς ἀγαθοῖς γέ που τῶν νέων ἐν πολέμῳ ἢ ἄλλοθί που γέρα δοτέον καὶ ἆθλα ἄλλα τε καὶ ἀφθονεστέρα ἡ ἐξουσία τῆς τῶν γυναικῶν ξυγκοιμήσεως, ἵνα καὶ ἅμα μετὰ προφάσεως

ἐπὶ] καὶ ἐπὶ Vind. D. Exempla dictionis ποιεῖν ἐπί τινι, quae Stallbaumius in promptu non habebat, Künoelius suppeditat ad Wellerum III. b. p. 235.

ποιήσομεν] ποιήσωμεν Lob. Ang. B. Flor. R.

μάλιστα] κάλλιστα Vind. E.

πολέμους] Ita Par. A. Ven. BC. Vind. EF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. πολεμίους reliqui codices editique ante Bekkerum. hostes Fic.

τε] Hoc in eisdem, si a Ven. C. discesseris, libris perscriptum, qui πολέμους exhibent, in reliquis autem et vulgo omissum recte Stallbaumius in sec. ed. recepit. Qui dum quatuor tantum Bekkeri codices secutum esse ostendit, ipse suarum variarum lectionum, in quibus τε ex quinque Florentinis retulit, oblitus videtur.

καὶ πάντα] om. Vind. E.

μεγάλη — σμικρὰ] populosa nimis — uacua Fic. Cf. L. IIII. p. 423. C.

δή] δέ Par. K. secund. Bekk. Ang. B.

ἐφ'] ἀφ' Flor. AC.

B γέ] τέ Lob. Vat. M. δέ Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. TU.

νέων] γονέων Flor. T.

ἢ ἄλλοθί που] om. h. l. Flor. T.

γέρα] γέρας Ang. B. γέρα nominativum esse sequens nominativus ἀφθονεστέρα ἡ ἐξουσία docet, cui per enallagen, qualis Phaedon. p. 107. B. in verbis τάς γε ὑποθέσεις, τὰς πρώτας, καὶ εἰ πισταὶ ὑμῖν εἰσιν, ὅμως ἐπισκεπτέαι σαφέστερον sine offensione fit, post accusativum inferendo hic quidem nihil erat, quod occasionem dare posset. Iam vero non δοτέον, sed δοτέα dicendum fuisse videtur. Sed idem numerus, qui verbo cum neutro pluralis constructo legitimus est, hic ad verbale transfertur, quod omnino ab adiectivorum mutabilitate remotum est. Cf. Sophist. p. 223. B: ἡ τέχνης οἰκειωτικῆς — γιγνομένη θήρα προσρητέον, ὡς ὁ νῦν λόγος ἡμῖν συμβαίνει, σοφιστική. Crat. 410. C: αἱ μὲν δὴ ὧραι Ἀττικιστὶ ὡς τὸ παλαιὸν ῥητέον.

ἆθλα] ἆθλα δοτέον δ' αὐτοῖς Ang. B. ἆθλα ἢ ἄλλοθί που δοτέον δ' αὐτοῖς Flor. T.

ἄλλα τε] et alia permulta Fic.

ἀφθονεστέρα] ἀφθονέστερα Lob. Vind. B. et a m. pr. F. ἀφθονωτέρα Mon. B. Flor. U.

ξυγκοιμήσεως] συγκ. Vind. F.

ὡς πλεῖστοι] plures, quam ex aliis Fic.

ὡς πλεῖστοι τῶν παίδων ἐκ τῶν τοιούτων σπείρωνται. Ὀρθῶς. Οὐκοῦν καὶ τὰ ἀεὶ γιγνόμενα ἔκγονα παραλαμβάνουσαι αἱ ἐπὶ τούτων ἐφεστηκυῖαι ἀρχαὶ εἴτε ἀνδρῶν εἴτε γυναικῶν εἴτε ἀμφότερα· κοιναὶ μὲν γάρ που καὶ ἀρχαὶ γυναιξί τε καὶ ἀνδράσι. Ναί. Τὰ μὲν δὴ C τῶν ἀγαθῶν, δοκῶ, λαβοῦσαι εἰς τὸν σηκὸν οἴσουσι παρά τινας τροφοὺς χωρὶς οἰκούσας ἔν τινι μέρει τῆς πόλεως, τὰ δὲ τῶν χειρόνων, καὶ ἐάν τι τῶν ἑτέρων ἀνάπηρον γίγνηται, ἐν ἀποῤῥήτῳ τε καὶ ἀδήλῳ κατακρύψουσιν ὡς πρέπει. Εἴπερ μέλλει, ἔφη, καθαρὸν τὸ γένος τῶν φυλάκων ἔσεσθαι. Οὐκοῦν καὶ τροφῆς οὗ-

σπείρωνται] σπείρονται Vind. E.

ἀεὶ] om. Fic.

ἀμφότερα] Ita Par. A. Lob. Vind. BDEF. Vat. BHM. Ven. BC. et, quod Stallbaumius in sec. ed. suspicatur, Florentini, de quibus in prima non magis, quam de ipsa lectione eiusque varietate verbum fecit. Mon. B. et reliqui codices Bekkeri cum editionibus ante Bekkerum ἀμφότεραι habent. Cf. Crat. p. 416. C.

μὲν] om. Lob. Vind. BDF. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. RU. Habet affirmandi vim, ut p. 459. D. post δεῖ, L. III. p. 412. C. post ὅτι, post οὖ p. 390. D.

καὶ ἀρχαὶ] om. Vind. D. γυναικῶν, sed punctis circumdatum, Vind. B. καὶ αἱ ἀρχαὶ Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. Stallb. in pr. ed.

ἀνδράσι.] ἀνδράσιν. Bekkerus. ἀνδράσι; Ald. Bas. ab. Scilicet confirmari hanc suam opinionem Socrates a Glaucone cupiens institutum orationis cursum subito inhibuit, id quod Bekkerus signo aposiopesis post ἀμφότερα indicavit, sed nihilo minus eam ut sibi certam pronuntiat. Recte igitur Stephanus interrogandi notam sustulit.

C εἰς τὸν σηκὸν] εἴς τινα σηκὸν Mon. B. Flor. U. h. e. in aliquam domum, quae stabuli instar sit; quam quum in superioribus commemoratam non videret auctor illius recensionis, articulum ineptum putabat. Sed eam Socrates in hac rerum constitutione haud secus paratam ponit, quam stabulum in villa, et velut praesentem designat articulo. σηκὸς secundum Timaeum p. 230. ἔπαυλις est τριγχῷ seu potius θριγκῷ περιεχομένη, quae glossa magis ad Theaet. p. 174. E. quam ad nostrum locum apta est. Praeter notam Ruhnkenii cf. Bekkeri anecd. p. 183, 5. In Vind. B. comma post σηκὸν positum.

τροφοὺς] τροφὰς Vind. F. Ang. B. Flor. R. Comma a Stephano et recentioribus additum sustuli, quia nulla hic appositio est.

τινι] τισι Mon. B. ante correctionem.

ἀνάπηρον] ἀνάπειρον, sup. η, Vind. F.

γίγνηται] γένηται Vind. BD. Vat. M. et, vulgato sec. Bip. in margine addito, Par. K.

ἐν ἀποῤῥήτῳ τε καὶ ἀδήλῳ] in abditis locis Fic.

μέλλει] μέλλοι Par. AD. Vind. DEF. Ven. C. Mon. B. Vat. H. Flor. ACUV. Ald. Optativo non magis hic locus, quam p. 459. E.

ἔφη] Ficinus legisse non videtur, quippe qui Socrati haec continuat.

τοι ἐπιμελήσονται τάς τε μητέρας ἐπὶ τὸν σηκὸν ἄγοντες, ὅταν σπαργῶσι, πᾶσαν μηχανὴν μηχανώμενοι, ὅπως D μηδεμία τὸ αὑτῆς αἰσθήσεται, καὶ ἄλλας γάλα ἐχούσας ἐκπορίζοντες, ἐὰν μὴ αὐταὶ ἱκαναὶ ὦσι, καὶ αὐτῶν τούτων ἐπιμελήσονται, ὅπως μέτριον χρόνον θηλάσωνται, ἀγρυπνίας δὲ καὶ τὸν ἄλλον πόνον τίτθαις τε καὶ τρο-

ἐπιμελήσονται] Ne hoc quidem commate, quod vulgo apponunt, a sequentibus divellendum visum.

σηκὸν] *σικὸν* Vind. E.

σπαργῶσι] Timaeus pag. 234: *σπαργῶσα· σπαραττομένη ὑπὸ θλίψεως καὶ δεομένη ἐκκρίσεώς τινος.* Quae explicatio mirum est nisi ad hunc locum spectat. Certe reliquorum, quos Ruhnkenius indicavit, qui omnes indicasse videtur, nulli convenit. An igitur *σπαργῶσαι* legit? Etiam scholiastes illis verbis est usus: *τοὺς μαστοὺς πλήρεις ἔχουσι γάλακτος καὶ σπαράττονται ὑπὸ θλίψεως δέονταί τε τοῦ ἐκκριθῆναι αὐτό.*

πᾶσαν μηχανὴν μηχανώμενοι] *procurantes* Fic.

D *αὑτῆς*] *αὐτῆς* Lob.

γάλα] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK.

ἐκπορίζοντες] *σκορπίζοντες* Vind. F.

αὐταὶ] Ita Par. A. Vind. E. *ipsae matres*, quarum hoc proprium est et naturale. Vulgo *αὗται*, et ita Ficinus: *hae*. Per se satis id commodum, sed magis illo ad captum librariorum.

ὦσι,] *ὦσι.* Steph. *ὦσι·* Astius in pr. et sec. ed. *ὦσι;* Bekkerus, Astius in tert. et Stallb. qui eadem deinde in fine periodi nota utentes hic saltem omittere eam debebant. Sed praecedens Socratis dictio pariter atque insequens et huius ipsius progressus et argumentum et quae Glauco dicit ita comparata sunt, ut neutro loco ponenda videatur.

καὶ αὐτῶν τούτων ἐπιμελήσονται] *providebunt quoque* Fic.

ὅπως] cum tribus sequentibus verbis *om.* Vind. F.

χρόνον] *χόλον*, vulgato in margine adscripto, Par. D. *χρόνον* Bas. ab.

θηλάσωνται] *θηλάσονται* Lob. Vind. BE. Vat. BM. Ven. B. Ang. B. Flor. RT. Astius in sec. et tert. ed. Bekkerus et Stallb. in sec. Quod L. IIII. p. 429. D. codicibus, L. III. p. 403. B. relatae ad *οὕτως* particulae ideoque adverbii potius, quam coniunctionis vi praeditae tribuimus, ut *ὅπως δέξεται, ὅπως δόξει* scribentes coniunctivo praeferremus futurum, id hoc loco externis internisque rationibus haud ita cogentibus faciendum non putavi. Atticos primi quoque aoristi coniunctivum cum *ὅπως* construxisse exempla a grammaticis collecta et a Bernhardyo synt. p. 402. sq. indicata docent; neque dubitandi ratio est, quia quod in verbis, quorum aoristus paullo longius a futuro distaret, sine soloecismo fieri poterat, idem in reliquis fecerint et quoties res, ad quam consilium et voluntas pertineret, et ipsa voluntas potius significanda, quam eius rei tempus ante oculos ponendum esset, coniunctivum aoristi potius, quam futurum usurpaverint. Hoc enim discrimen pro utriusque temporis et modi potestate statuere, ceterum in singulis locis codicum ante omnia, deinde reliquarum rerum rationem habere debemus. Veluti hoc nostro coniunctivum ideo quoque praelatum existimare licet, ut sequens futurum *παραδώσουσι* cum *ἐπιμελήσονται* coniungendum, non ad *ὅπως* referendum esse intelligeretur, et ut terminationis nimia similitudo evitaretur; quamquam id per se levius et adversus codices nullius momenti esse apparet. Praeterea

φοῖς παραδώσουσι. Πολλὴν ῥᾳστώνην, ἔφη, λέγεις τῆς παιδοποιίας ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξί. Πρέπει γάρ, ἦν δ' ἐγώ. τὸ δ' ἐφεξῆς διέλθωμεν ὃ προθυμούμεθα. ἔφαμεν γὰρ δὴ ἐξ ἀκμαζόντων δεῖν τὰ ἔκγονα γίγνεσθαι. Ἀληθῆ. Ἆρ' οὖν σοι ξυνδοκεῖ μέτριος χρόνος ἀκμῆς τὰ εἴκοσιν ἔτη γυναικί, ἀνδρὶ δὲ τὰ τριάκοντα; E

notabilis est medii usus, quem tetigit Bernhardy l. c. p. 344. pro quo Antiatticista p. 99, 13. θηλάζειν ex libro tertio Civitatis, in quo non legitur, afferens activum in suo codice invenisse videtur, nisi forte Atticistarum praecepto, quos Lobeckius ad Phryn. p. 468. de matribus θηλάζειν, non θηλάζεσθαι praedicandum docuisse ostendit, hunc ipsum Platonis locum opposuit et ita intelligi voluit, ut si θηλάζειν ἀξιοῦσιν, οὐ θηλάζεσθαι λέγειν scripsisset; id quod alteram eius glossam: θηλάζει· ἀντὶ τοῦ δίδωσι θηλήν. Φρύνιχος Μονοτρόπῳ. comparanti magis verisimile fit. De *lactantibus* hic agi, non de *lactentibus*, verba αὐτῶν τούτων demonstrant.

ἀγρυπνίας] ἀργυπνίαις Vat. H. ἀγρυπνίαις Flor. ACTV.

τὸν ἄλλον πόνον] τῶν ἄλλων πόνων Vat. H. Flor. V. perperam.

τίτθαις] ταῖς τίτθαις Ang. B. Flor. R. τιτθαῖς Par. A. et a m. pr. Vind. F. Bekkerus, Astius in tert. ed. et Stallb. Cf. Vol. I. p. 56, a.

τε] γε Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τροφοῖς] τροφῆς Vind. E. Has Ficinus cum illis coniungens aut Latinae linguae inopia compulsus tantum *nutricibus* posuit.

παραδώσουσι.] παραδώσουσιν. Bekkerus. *imperabunt* Fic.

ταῖς] τῆς, sup. αἷ, Vind. F.

γυναιξί.] γυναιξίν. Bekkerus.

ἐφεξῆς] ἐφ' ἑξῆς Ald. Bas. ab. τὸ δ' ἐφεξῆς — καὶ φρονήσεως. pag. 461. A. excerpsit Stobaeus serm. CXV. p. 594.

ὃ] ᾧ, sup. vulgato, Ven. B.

προθυμούμεθα] προμηθούμεθα Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. et int. vera. B. Par. DK. Flor. TU. Stallbaumius in prima ed. προὐθέμεθα Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stob. quod sibi non displicere idem Stallb. in sec. ed. demonstravit. Vulgata lectio vera et a Ficino non male explicata est: *quod maxime intendimus*. Socrates magno cum studio et cupiditate hanc rem exponit, ut ipse p. 458. A. confitetur. προθυμεῖσθαι plerumque cum verbis, sed interdum cum pronominibus construitur. Vid. Heindorfius ad Lys. §. 11. Cf. Xenoph. Cyrop. VI. 1, 19: πάντες ἀνιστάμενοι συμπροθυμήσεσθαι ταῦτ' ἔφασαν. Apol. Socr. §. 9: ἐγὼ ταῦτα οὐδὲ προθυμήσομαι.

δὴ] δὴ ἤ, ει a m. s. super ἤ posito, Vind. F.

ἐξ ἀκμαζόντων] ἐξάκμ. Lob. ἔξακμ. Vind. F. ἐξ om. Stob. Trinc.

δεῖν] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.

Ἀληθῆ.] Aldus et Stephanus perperam hoc cum proximo γίγνεσθαι continuant. In Lob. Mon. B. Bas. b. puncto interposito separatum, sed mutatae personae indicio, quod in codicibus plerisque duobus punctis (:) in editionibus (quamquam in Ald. Bas. ab. non ubique) littera maiuscula fieri solet, destitutum est. Duo puncta habent Par. A. Vind. BDEF. Ven. BC. Vat. B. maiusculam Stob. Bas. a. Astii secunda et recentiores. Neque Ficinum vera distinctio fugit.

ξυνδοκεῖ] ξυνδοκῇ Flor. AU. E et a m. pr. Mon. B

εἴκοσιν] εἴκοσι Vind. EF. Flor. ACRTV. Stob.

ἔτη] ἔτι Bas. ab.

γυναικὶ] γυναιξὶ Flor. T.

Τὰ ποῖα αὐτῶν; ἔφη. Γυναικὶ μέν, ἦν δ' ἐγώ, ἀρξα-

Τὰ ποῖα αὐτῶν;] *Quis horum modus?* Fic. Sed totius loci interpretationem Ficinianam adscripsi, quo magis eum liberius hic versatum et sententiam universam, non singula verba reddere conatum esse intelligatur. *So. An non tibi quoque videtur moderatum adulti roboris tempus esse mulieri quidem annos viginti, viro autem triginta? Glau. Quis horum modus? So. Ut videlicet mulier a vigesimo aetatis anno incipiens usque ad quadragesimum pariat: vir autem, postquam acutissimum sui cursus vigorem transierit, annos scilicet triginta, inde usque ad annos quinque et quinquaginta procreet.* In his *annos scilicet triginta* haud dubie perspicuitatis gratia et secundum mentem Platonis a se adiecit, verba τῇ πόλει ut supervacanea praeter scriptoris mentem omisit, Glauconis autem interrogationem talem fecit, qualem superioribus atque insequentibus convenire existimaret, verborum ipsorum rationem non habuit. Quae quomodo mihi intelligenda videantur, Vol. I. p. 174. a. significavi. Quum enim Socrates *aptum tempus floris* mulieri vicesimum, viro tricesimum aetatis annum esse dixisset, Glauco non quod omnino nesciret, quid Socrates sibi vellet, sed accuratiorem eius rei expositionem desiderans quaerit, ad quaenam a mulieribus et viris praestanda respiciens aptum eis illud potissimum tempus dicat. Cui Socrates mulieri ad hoc aptum esse respondet, ut *in publicum* pariendi *initio* inde facto ad quadragesimum annum usque eo munere fungatur, viro autem, ut maxime proclivi vitae spatio decurso indidem publice generare incipiat et per viginti quinque annos deinceps officio satisfaciat. τὸ ποῖον quum alibi, tum p. 459. A. eodem modo uberiori explicationi eliciendae inservire vidimus, neque accusativi aut genitivi cum eo coniuncti caussam dicere mihi necessarium puto. Non minus perspicuum videtur hac demum interpretatione adhibita et articuli ad εἴκοσιν ἔτη et τριάκοντα appositi, cuius idem usus est Tim. p. 21. A: ἐγγὺς ἤδη τῶν ἐνενήκοντα ἐτῶν, et infinitivorum τίκτειν et γεννᾷν rationem constare. Denique sic consentaneum habemus, quod Leg. L. IIII. p. 721. A. B. et VI. 785. B. de tempore matrimonii viris ineundi praescribitur; cui quod repugnare videtur praescriptum VI. 772. D. ita conciliari potest, si a quinto et vicesimo aetatis anno circumspicere uxorem iuvenis iubeatur. Verba enim sunt haec: ὁπότε τις οὖν καὶ ὁπηνίκα τῶν πέντε καὶ εἴκοσι γεγονότων ἔτη σκοπῶν καὶ σκοπούμενος ὑπ' ἄλλων κατὰ νοῦν ἑαυτῷ καὶ πρέποντα εἰς παίδων κοινωνίαν καὶ γένεσιν ἐξευρηκέναι πιστεύει, γαμείτω μὲν πᾶς ἐντὸς τῶν πέντε καὶ τριάκοντα ἐτῶν· τὸ δὲ πρέπον καὶ τὸ ἁρμόττον ὡς χρὴ ζητεῖν, πρῶτον ἐπακουσάτω. Aliter de nostro loco statuit Schleiermacherus, cuius interpretatio haec est: *Dünkt dir das nun auch die rechte Zeit der vollen Kraft, zwanzig Jahre für die Frau und dreissig Jahre für den Mann? — Aber welche? — Dass die Frau mit dem zwanzigsten Jahre anfangend bis zum vierzigsten dem Staat gebähre, der Mann aber die Zeit der grössten Stärke im Laufen übergehn lasse, und von da an dem Staat erzeuge bis zum fünf und funfzigsten Jahre.* Scilicet τὴν ὀξυτάτην δρόμου ἀκμὴν proprie dictam autumat et quia viginti illis et triginta annis non tempus ineundi, sed spatium obeundi matrimonii definitum a Socrate putat, virum supra viginti quinque annos natum vulgo ad cursum tardiorem visum statuere cogitur, ut si quis eorum duntaxat, qui

461 μένῃ ἀπὸ εἰκοσιέτιδος μέχρι τετταρακονταέτιδος τίκτειν

valetudinis, non victoriae caussa currerent, minus iam valere currendo diceretur, cum statim omnes viginti quinque annis maiorem esse intellexerint ideoque Socrati pro illo aetatis anno hanc debilitatem nominare licuerit. Quod etiam si credibile esset, tamen non hic erat tali designationi locus, nisi forte ob id ipsum, quod cursui minus idonei forent, ad nuptias idoneos visos credimus. Ac vereor equidem, ne illa interpretatio nullo alio fundamento nitatur, nisi verbis τὰ ποῖα αὐτῶν ita intellectis, ut primo aspectu intelligenda videntur: *quinam sunt isti viginti mulieris, triginta viri anni?* quibus ita responderi par erat, ut initium et finis certo demonstraretur; quod quum in priore parte propriis verbis factum esset, idem in altera Schleiermacherus desiderasse eamque ob rem metaphoricum illorum verborum sensum parum aptum indicasse videtur. Certe ipsa primae iuventutis comparatio cum prima stadii parte, quam celerrime emetiri cursores solent, nulla ratione improbari hoc loco potest, quippe quae caussam significet, cur eam aetatis partem transactam esse oporteat, priusquam liberis procreandis opera detur. Nam vitae ἀκμή sive flos duplex est, prouti vel motu concitari homo vel constitisse corpore et mente cogitatur. Hanc Plato ἀκμὴν σώματός τε καὶ φρονήσεως, illam τὴν ὀξυτάτην δρόμου ἀκμὴν appellat, qua vigente ac fervente minime talis esse solet vir, qualem Leg. L. VI. p. 775. et alibi in nuptiis requirit, cui consentit Aristoteles Polit. L. VII. c. 14. p. 251. Goettl. Ad rem igitur aptissima est comparatio. Neque vero nominum et verborum a curriculo ad vitam translatorum insolens est usus. Sic κάμπτειν βίον et τέλος βίου tragici dicunt, quorum locos indicavit Monkius ad Eurip. Hippol. 86. βαλβῖδα λυπηρὰν βίου legimus Medeae v. 1240. Pors. ad senectutem pervenire ἐλθεῖν λευκῆς ἐς δρόμον ἡλικίης incerto poëtae dicitur apud Iacobsium anim. in anthol. Vol. III. p. 3. p. 651. Alia eodem pertinentia collegit Dissenius ad Pind. Boeckh. p. 404. Quod genus loquendi non ita assurgere supra pedestris orationis et Platonicae modum arbitrer, ut propterea verba ἐπειδὰν τὴν ὀξυτάτην δρόμου ἀκμὴν παρῇ ex poëta aliquo petita censeam, quae Stallbaumii opinio est, qui in reliquis cum Schleiermachero facit, sed illa non proprie dicta agnoscit.

Γυναικὶ — πεντεκαιπεντηκονταέτους] laudant Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 415. et Theodoretus Therap. L. VIIII. p. 941. Sch.

μὲν] δὲ ταῦτα Ursini, cod. Theod.

εἰκοσιέτιδος] Ita Par. A. Ang. B. Vat. H. εἰκοσιετίδος Vind. EF. Flor. ACV. Stob. et a m. pr. Ven. B. εἰκοσαέτιδος Eus. Theod. εἰκοσέτιδος Astius in secunda ed. εἰκοσαετίδος reliqui codices et editiones. Quum praecepto Atticistarum de non mutanda numeralium in compositis terminatione, de quo Maittairius pag. 47. ed. Sturz. et Lobeckius ad Phryn. p. 407. conferendi, codex optimus cum assectis suis (Vat. H. Vind. E.) et cum duobus diversae familiae adscriptis (Ang. B. Vind. F.) suffragetur, parere non dubitavi. De accentu autem, quem praeter grammaticos modo significatos Choeroboscus apud Bekkerum anecd. p. 1375. ab Atticis ita positum tradit, accusativus ἑξέτιν Leg. L. VII. p. 794. C. in omnibus libris exstans dubitationem nullam relinquit. Ab oxytono enim ἑξετίδα fieri debuisset. Et Aristoph. Lys. 643. δεκέτις etiam Bekkerus edidit, qui hoc loco praeter consuetudinem vulgatae tenax fuit et Stallbaumium

τῇ πόλει, ἀνδρὶ δὲ, ἐπειδὰν τὴν ὀξυτάτην δρόμου ἀκμὴν παρῇ, τὸ ἀπὸ τούτου γεννᾶν τῇ πόλει μέχρι 461 πεντεκαιπεντηκονταέτους. Ἀμφοτέρων γοῦν, ἔφη, αὕτη ἀκμὴ σώματός τε καὶ φρονήσεως. Οὐκοῦν ἐάν τε πρεσβύτερος τούτων ἐάν τε νεώτερος τῶν εἰς τὸ κοινὸν γεννήσεων ἅψηται, οὔτε ὅσιον οὔτε δίκαιον φήσομεν τὸ

Astiumque in tertia ed. tenaces fecit.

μέχρι τετταρακονταέτιδος] om. Lob. Vind. B. Vat. M. Theod. in quo tamen ab Ursino suppleta sunt. Accentum nominis vulgo in penultima positum secundum Par. A. Vind. F. Vat. B. Ang. B. qui τετταρακοντοέτιδος habet, et Eusebium retraxi. ττ pro σσ in Par. A. Vind. DEF. Vat. BH. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRV. scriptum et a Bekkero restitutum est. Astius in sec. ed. τεσσαρακοντούτιδος scripserat, in tertia Bekkero obtemperavit.

δὲ] δ' Theod.

δρόμου] δρόμον Eus. Bas. ab. δρόμην Stob. cod. A. δραμόντι Ursini codex Theod.

τὸ ἀπὸ τούτου] Haec in unum contrahunt Vind. BDE. in duo Mon. B.

πεντεκαιπεντηκονταέτους] Codices mei et editiones ante Bekkerum hoc in plura divisum habent, Mon. B. cum Flor. U. πέντε καὶ πεντηκοστοῦ ἔτους, Lob. Vind. BD. Eus. et tacentibus de Par. K. Bipontinis editiones πέντε καὶ πεντηκονταέτους (Astii sec. πέντε καὶ πεντηκοντούτους) Vind. EF. Stob. cod. B. et unus Ursini codex Theod. πέντε καὶ πεντηκονταετοῦς. In altero Ursini codice erat πέντε καὶ πεντηκονταέτου. Bekkerus praeter supra positam Monacensis libri discrepantiam nihil nisi πεντεκαιπεντηκονταετοῦς ex Vat. M. affert, quod ipsum in Theodoreto vulgatum est. Neque Stallbaumius reliquorum Florentinorum mentionem facit, ut hi quoque divisionem haud dubie vitiosam habere videantur.

Ἀμφοτέρων] Ficinus ad σώματος et φρονήσεως retulisse ideoque non expressisse videtur: *Profecto in iis aetatibus vigor animi corporisque consistit.* 461

γοῦν] οὖν Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ἀκμὴ] ἡ ἀκμὴ Lob. Vind. BD.

τῶν εἰς τὸ κοινὸν γεννήσεων] εἰς τὸ κοινὸν γεννήσεως Vind. BD. Vat. M. et a m. pr. Lob. εἰς τὸ κοινὸν γεννήσεων e corr. *generationem in communi* Fic.

φήσομεν] θήσομεν Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. φήσομεν cum θη super φή Vind. D. Ven. B. Cf. ad B.

φιτύοντος] φυτίοντος Vind. E. φιτρόντος Vat. H. φύνοντος Vind. F. φύοντος Ang. B. Flor. T. In Vind. D. a m. pr. vulgatum erat, sed a m. s. φυτεύοντος scriptum est, quod Astius in pr. ed. exhibuit, in tertia item, nisi fallor, exhibere volens typothetae culpa φυτεύοντες dedit, fortasse offensus verbo poëtico, quod tamen Leg. L. VIIII. p. 879. D. (φιτῦσαι καὶ τεκεῖν) sine nota intactum reliquit. Genitivus pendet ab ἁμάρτημα.

ὅς] Huic in Vat. B. a m. sec. δ' additum.

ἂν] ἐὰν Vind. E.

λάθῃ] Mon. B. a m. s. ρ inter ultimam et penultimam litteram superscriptum habet.

γεννήσεται] Ita Par. A. Vind. DF. Vat. BH. Ven. BC. Flor. ACRTV. Vulgo γενήσεται, quod quum ita demum aptum sit, si nascendi significatione accipiatur, alteram lectionem a codicibus firmiorem, quae idem significat, praetuli. Si non latuerit foetus praeter legem susceptus, ne in

ἁμάρτημα, ὡς παῖδα φιτύοντος τῇ πόλει, ὅς, ἂν λάθῃ, γεννήσεται οὐχ ὑπὸ θυσιῶν οὐδ' ὑπὸ εὐχῶν φὺς, ἃς ἐφ' ἑκάστοις τοῖς γάμοις εὔξονται καὶ ἱέρειαι καὶ ἱερεῖς καὶ ξύμπασα ἡ πόλις ἐξ ἀγαθῶν ἀμείνους καὶ ἐξ ὠφελίμων ὠφελιμωτέρους ἀεὶ τοὺς ἐκγόνους γίγνεσθαι, ἀλλ' B ὑπὸ σκότου μετὰ δεινῆς ἀκρασίας γεγονώς. Ὀρθῶς,

lucem quidem edetur, sed antea opprimetur, quemadmodum infra C. de alio genere praecipitur; si latuerit, edetur quidem, sed infausto omine, quippe non inter sacrificia satus. Utrum Ficinus legerit, non apparet, quum verbum participio φὺς iunxerit et pro duobus unum *orietur* parum accurate posuerit.

οὐχ] οὐκ Bas. b.

φὺς, ἃς] φύσας Vind. F. Ven. C. φήσας, sup. φύσας, Par. K. φησας cum ύ sup. η et int. vers. addito φυς super vacuo spatio Vat. B. φύσας ἃς Par. A. θύσας ἃς Vind. D (vulgato in margine adscripto) E. Vat. H. Flor. ACV.

ἐφ'] *om* Vind. D (in margine habet.) E. Flor. ACV. et a m. pr. Ven. B. „pro γρ habet Par. A." Bekk.

ἑκάστοις] Huic Vat. B. a m. s. γὰρ additum habet.

ἱέρειαι] ἱέρεια Ang. B. Vat. M. editi ante Astium.

ἐξ ὠφελίμων] ἐξωφ. Vind. F. ἐξ ὠφελήμων Vind. E.

ἀεὶ] *om.* Fic.

γίγνεσθαι] γίνεσθαι Mon. B. (Flor. U.) editiones ante Astium, tacentibus Bip.

B ἀκρασίας] ἀκρατίας Vind. F. Ang. B. Flor. R. Bekkerus et in tert. ed. Astius. ἀκρατείας Lob. Vind. BD. Mon. B. Vat. BHM. Par. DK. Flor. ACTUV. Stallbaumius. *incontinentia* Fic. Ego editionum ante Bekkerum scripturam auctoritate Par. A. Ven. BC. Vind. E. restitui, quia dissoluta impudensque licentia, de qua hic sermo est, nomine κράσεως et temperamenti contrarium significante aptissime notari videbatur. παρὰ τὸ μὴ συγκεκρᾶσθαι s. συγκεκεράσθαι (κεκερᾶσθαι, quod Lehmannus Luciani T. VIII. p. 206. pro vulgato κεκεράσθαι ex editione quadam Basileensi repetiit, vitiosum est.) dictam ἀκρασίαν lexicographi veteres, Hesychius, Suidas, Bekkerianus anecd. p. 366, 12. et Phaborinus agnoscunt, cognatamque τῇ ἀκολασίᾳ et tamen diversam faciunt Suidas et Phaborinus, qui etiam adiectivum ἀκράσιος inde derivatum norunt. Atque hos non sui aevi consuetudine deceptos veteribus affinxisse aliquid, quod eis inauditum esset, fidem faciunt codices et editiones Demosthenis et Aeschinis consensu ἀκρασίαν exhibentes Olynth. II. p. 22. §. 18. Bekk. (τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου καὶ μέθην καὶ κορδακισμοὺς οὐ δυνάμενος φέρειν, ubi vel μέθης vocabulum de mutatione cogitare vetat.) in Aristog. II. p. 103. §. 25. (εὑρήσετε γὰρ τὴν μὲν [παρανομίαν] τὰ τῆς μανίας καὶ τῆς ἀκρασίας καὶ τῆς πλεονεξίας, τοὺς δὲ τὰ τῆς φρονήσεως καὶ σωφροσύνης καὶ δικαιοσύνης ἔργα διαπραττομένους) in Timarch. pag. 281. §. 95. (ἡ δὲ βδελυρὰ φύσις καὶ ἀνόσιος ἡ τούτου ἀεὶ τῶν αὐτῶν ἐπεθύμει καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἀκρασίας ἕτερον ἐφ' ἑτέρῳ ἐπίταγμα ἐπέταττε) ut de Aristotelis et recentiorum locis una cum illis a Lobeckio ad Phryn. p. 525. allatis taceam. Quod autem Phrynichus app. soph. p. 20. (Bekk. anecd. p. 21, 21.) ἀκρασία damnat et ἀκρατία dici iubet, non ad hoc nostrum, cuius α longum est, sed ad alterum a κρατέω perperam et contra ana-

ἔφη. Ὁ αὐτὸς δέ γ', εἶπον, νόμος, ἐάν τις τῶν ἔτι γεννώντων μὴ συνέρξαντος ἄρχοντος ἅπτηται τῶν ἐν ἡλικίᾳ γυναικῶν· νόθον γὰρ καὶ ἀνέγγυον καὶ ἀνίερον φήσομεν αὐτὸν παῖδα τῇ πόλει καθιστάναι. Ὀρθότατα, ἔφη. Ὅταν δὲ δή, οἶμαι, αἵ τε γυναῖκες καὶ οἱ ἄνδρες

logiam ductum pertinet, quo usus est M. Argentarius epigr. 16. p. 245. T. II. Anthol. Iacobs. ἄλλος, ἐπεὶ πάσης γένεται ἀκρασίης, quod neque cum Stephano in thes. et Wyttenbachio anim. in Plut. I. p. 209. per syncopen factum ex ἀκρατησία, neque cum Poppone prol. in Thuc. I. p. 243. Thucydidi aliisque probis scriptoribus velut synonymum ἀκρατείας potius, quam ἀκρατία usurpatum dixerim. ἀκρατία mihi ab ἀκράτεια non aliter, quam εὐσεβία ab εὐσέβεια et ὠφελία ab ὠφέλεια, de quo Vol. I. p. 20, b. dixi, differre videtur, et ἡδονῶν ἀκρατία Tim. p. 86. D. vulgata et codicum tantum non omnium lectio vera, ἀκρατίας τῶν πράξεων Gorg. p. 525. A. secundum potiores libros a Bekkero in ordinem receptum est. Qui si nostro loco idem exhiberent, equidem sequi non dubitassem.

τῶν] om. Par. K.

συνέρξαντος] ξυν. Ven. B. Vat. H. Flor. AC. Bekkerus et Stallbaumius. Cf. Vol. I. p. 42, b. 44, b. 95, b. 233, a.

ἀνέγγυον] *incestum* Fic.

καὶ ἀνίερον] om. Mon. B.

φήσομεν] Ita Par. A. Vat. H. Vind. E. Flor. ACTV. *asseremus* Fic. θήσομεν cum φ super θ Vind. D. Ven. B. θήσομεν reliqui codices editique ante Bekkerum, quod ad verba ὁ αὐτὸς δὲ νόμος respicienti alicui fortasse praeferendum videtur. Sed haec ipsa verba illo spectant, quod supra dictum est, οὔτε ὅσιον οὔτε δίκαιον φήσομεν τὸ ἁμάρτημα, h. e. *peccatum non leve, sed facinus impium et iniustum esse dicemus;* quod qui dicit, haud dubie gravissime de facinore pronuntiat et omnibus eo interdicit. Iam nostro loco similiter de alio facinore statuendum Socrates ait, eiusque iudicii rationem reddit: *spurium enim et sponsaliorum ac sacrorum beneficio orbatum civitati filium ab eo exhiberi dicemus.* Iuvat hic ad praestantiam codicis Parisiensis quasi digitum intendere, cuius a vestigiis aberrantes eosdem in eodem verbo librarios supra a vero aberrantes habuimus, quos hoc loco cum eo verum videmus tenuisse.

τῇ πόλει] τῆς πόλεως, sup. vulgato, Par. K. om. Fic.

Ὀρθότατα] ὀρθώτατα Vind. F.

ἔφη — ἀφήσομεν] om. Vat. B.

Ὅταν — ἐθέλωσι] citant Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 415. et Theodoretus Therap. L. VIIII. p. 941. hoc prooemio usus: τὰ δὲ ἑξῆς οὐ γέλωτος, ἀλλὰ καὶ θρήνων ἄξια καὶ πυρὸς τοῦ παγκάλους ἀναλίσκοντος νόμους. λέγει γὰρ ταῦτα· Ὅταν δὲ αἱ γυναῖκες οἵ τε ἄνδρες τοῦ etc. quorum ad extrema Ursinus hanc varietatem adnotavit: γυν. καὶ οἱ ἄνδρες. ἢ ἄνδρες τοῦ.

ἐκβῶσι] ἐβέῶσι Bas. b.

ἀφήσομεν] φήσομεν Ald. Bas. ab. et codices omnes uno fortasse excepto Flor. U. quem Stallbaumius discrepare a Stephano non ostendit. Etiam Ficinus *dicemus.* Veram lectionem ab Eusebio et

τοῦ γεννᾶν ἐκβῶσι τὴν ἡλικίαν, ἀφήσομέν που ἐλευθέρους αὐτοὺς συγγίγνεσθαι ᾧ ἂν ἐθέλωσι, πλὴν θυγατρὶ καὶ μητρὶ καὶ ταῖς τῶν θυγατέρων παισὶ καὶ ταῖς ἄνω C μητρὸς, καὶ γυναῖκας αὖ, πλὴν υἱεῖ καὶ πατρὶ καὶ τοῖς τούτων εἰς τὸ κάτω καὶ ἐπὶ τὸ ἄνω, καὶ ταῦτά γ' ἤδη

Theodoreto servatam Stephanus tacito et incertum utrum de coniectura, an ex illis restituit.

που] om. Ven. B. Vind. E. Vat. H. πῶς duo Theod. codices Sylburgii, ὅπως Ursini liber.

ἐλευθέρους αὐτοὺς] αὐ. ἐλ. Ven. B. In Vat. B. δὲ a m. s. interpositum.

συγγίγνεσθαι] ξυγγίγν. Theod. ξυγγίν. Vind. E. cum γ inter ι et ν superscripto et Ursini codex Theod. συγγίν. Mon. B. Euseb. Ald. Bas. ab. Steph. ἐγγίγνεσθαι Vind. F. γίνεσθαι Vat. B.

ᾧ] Ita Par. A. Lob. Vind. BDF. Ven. C. Ang. B. Flor. RTV. Vat. M. et a m. pr. B. ὡς Mon. B. Par. DK. Flor. U. Theod. ὃ Vat. H. Flor. AC. et margo Vind. D. ᾗ Ven. B. Vind. E. Euseb. Ficinus et editiones omnes. Masculinum ᾧ item ut proximum αὐτοὺς ad utrumque sexum relatum ferri adeoque praeferri posse videtur, ne mulierum mentionem initio periodi parum apte factam statuere cogamur; exceptionis autem priorem partem ad viros spectare per se apparet, neque significationem eorum post πλὴν desidero. συγγίγνεσθαι ad mulieres non minus, quam ad viros quadrat et a Polluce V. 92. sine discrimine cum aliis utrique sexui communibus verbis refertur. Usus tamen viris potissimum assignavit: de muliere unum tantum locum in promptu habeo, Antonini Liber. c. 41. p. 179. Teuch. de Cephalo Procrin tentante per hospitem, εἰ αὐτῷ συγγένοιτο. Sed ipsum grammaticorum silentium et verbi origo ac significatio exemplis ut non indigeamus facit.

ἐθέλωσι] ἔλθωσι Vind. F. ἐθέλωσιν Mon. B. a m. pr.

πλὴν] πρὶν Vind. E.

γυναῖκας] τὰς γυναῖκας Ven. C B. Vind. EF. Ang. B. Flor. ACRT. editi ante Bekkerum, quam lectionem Astius in tert. ed. tenuit, ut debebat, quum in superioribus ᾗ tenuisset et αὐτοὺς ad solos viros retulisset. Nobis vero, qui αὐτοὺς utrosque designare statuerimus, hic quoque optimum codicem sequi et γυναῖκας pro ὅσον αὐτῶν γυναῖκές εἰσιν accipere licet.

αὖ] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τοῖς] ταῖς Lob. Vind. BD. Vat. HM. In Vind. F. ο cum litura scriptum.

τούτων] Ita Par. A. Vind. DEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. eorundem Fic. τῶν τοιούτων reliqui cum editis ante Bekkerum et Astio in tert. quoque ed. quod ita defendi potest, ut eos significare statuatur, qui, quum filii patresve ipsi non sint, secundum infra dicta instar eorum haberi debeant. Sed alterum hoc loco magis perspicuum et tamen eiusdem significationis, si requiratur, capax est.

τὸ ἄνω] τῷ ἄνω Vind. E.

γ'] γε Lob. Vind. BD. γὰρ Par. K. sec. Bekk.

πάντα διακελευσάμενοι προθυμεῖσθαι μάλιστα μὲν μηδ' εἰς φῶς ἐκφέρειν κύημα μηδέ γε ἕν, ἐὰν γένηται, ἐὰν δέ τι βιάσηται, οὕτω τιθέναι, ὡς οὐκ οὔσης τροφῆς τῷ τοιούτῳ. Καὶ ταῦτα μέν γ', ἔφη, μετρίως λέγεται· πα-
D τέρας δὲ καὶ θυγατέρας καὶ ἃ νῦν δὴ ἔλεγες, πῶς διαγνώσονται ἀλλήλων; Οὐδαμῶς, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλ' ἀφ' ἧς ἂν ἡμέρας τις αὐτῶν νυμφίος γένηται, μετ' ἐκείνην δεκάτῳ μηνὶ καὶ ἑβδόμῳ δὴ ἃ ἂν γένηται ἔκγονα, ταῦτα πάντα προσερεῖ τὰ μὲν ἄῤῥενα υἱεῖς, τὰ δὲ θήλεα θυγατέρας, καὶ ἐκεῖνα ἐκεῖνον πατέρα, καὶ οὕτω δὴ τὰ

διακελευσάμενοι — τοιούτῳ.] laudant Eusebius et Theodoretus l. c.

προθυμεῖσθαι] Sylburgius ad Theod. προμηθεῖσθαι aptius censebat. Solet enim fere studium, quod verbo προθυμεῖσθαι significatur, ad efficiendum, non, ut hic, ad evitandum et cavendum tendere ideoque verbo ipsi infinitivus sine negatione coniungi. Sed nihil obstare videtur, quo minus, ut ἐθέλειν μὴ κακὸν εἶναι et similia dicuntur, ita et προθυμεῖσθαι μὴ ἐκφέρειν dici potuerit: *studiose operam dare, ut ne efferant.*

μὲν] om. Theod. Sed in Ursini libro erat.

μηδ' εἰς] μὴ δ' εἰς Mon. B. Ald. μηδεὶς Vind. F. μηδ' εἰ Vind. E. μὴ εἰς Euseb. Theod. probantibus Astio in sec. Stallbaumio in pr. ed. Atque Astius etiam in tertia μὴ sibi magis placere ostendit, Stallbaumius vero in sec. nihil de eo dicit. μηδὲ, *ne quidem*, satis vulgare et h. l. inprimis aptum est ob illud μάλιστα μέν.

κύημα] Id cum reliquis Mon. B. sed correctus, et in margine γρ κύημα a m. pr. exhibet. Itaque ante correctionem aliud habuisse necesse est, quod nunc recognosci nequit.

μηδέ γε ἕν] Ita Par. A. μηδὲ γ' ἕν Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. μηδὲν reliqui codices, Eusebius, Theod. et editiones. Quum et magnitudo cautionis h. l. satis apte significari et μηδὲν facile ex μηδέ γε ἕν, hoc vero ex illo vix oriri potuisse videatur, Atticos autem inter omnes constet οὐδὲ εἷς et μηδὲ εἷς ubi negatio augenda esset usurpasse, optimum codicem pro interpolato abiicere non sustinui, quamvis alterum particulae γε inter μηδὲ et εἷς interpositae exemplum frustra quaesivi. Nam quod Schneiderus Vinariensis Sophocli Oed. Tyr. 276. impertivit, οὐδέ γ' εἷς δύναιτ' ἀνὴρ, id soloecum est. Sed quum non solum μηδὲ, sed etiam ἓν subiici sibi encliticam γε patiatur, interposita ea non magis offendor, quam particula ἄν, quae saepe istum locum obtinet.

τι] τις Ang. B. Flor. R. Theod.

τιθέναι] ἐκτιθέναι Euseb. editique ante Bekkerum.

λέγεται· πατέρας] λέγεται. Πατέρας editi ante Astium. In Ald. tamen πατ. minuscula scriptum.

θυγατέρας καὶ ἃ νῦν δὴ ἔλεγες] *matres et ceteri cognati, quos memorabas* Fic. Pro ἔλεγες Vind. E. ἔλεες habet.

ἀφ'] ἐφ' Lob. Vind. B. Vat. M. D

ἑβδόμῳ] ἑβδόμη iidem.

γένηται] γένοιτο Flor. T.

τούτων ἔκγονα παίδων παῖδας, καὶ ἐκεῖνα αὖ ἐκείνους πάππους τε καὶ τηθάς, τὰ δ' ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ γεγονότα, ἐν ᾧ αἱ μητέρες καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν ἐγέννων, ἀδελφάς τε καὶ ἀδελφούς, ὥστε, ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, E ἀλλήλων μὴ ἅπτεσθαι· ἀδελφοὺς δὲ καὶ ἀδελφὰς δώσει ὁ νόμος συνοικεῖν, ἐὰν ὁ κλῆρος ταύτῃ ξυμπίπτῃ, καὶ ἡ Πυθία προσαναιρῇ. Ὀρθότατα, ἦ δ' ὅς. Ἡ μὲν δὴ κοινωνία, ὦ Γλαύκων, αὕτη τε καὶ τοιαύτη γυναικῶν τε καὶ παίδων τοῖς φύλαξί σοι τῆς πόλεως· ὡς δὲ ἑπομένη τε τῇ ἄλλῃ πολιτείᾳ καὶ μακρῷ βελτίστη, δεῖ δὴ

υἱεῖς] υἱοὺς Lob. Vind. BD. Vat. M.

δὲ] om. Lob. post θήλεα Vind. D.

θήλεα] θήλεια Vind. F. Flor. R. θήλαια Bas. ab.

δὴ] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐκεῖνα αὖ] ἐκεῖνοι αὖ Ang. B. ἐκεῖνον αὖ Par. A. Ven. C. Vind. F. Vat. H. Flor. AC. in quo veteris scripturae *ΕΚΕΙΝΑΤ* vestigium cernere mihi videor. ἐκεῖν' αὖ Parmen. p. 154. E. ex Coislin. Bekkerus recepit.

τηθὰς] Ita Par. A. Vind. F. Ang. B. Flor. R. τίθας Vind. E. τιθας cum τ super θ Ven. C. τιτθὰς Vat. H. τίτθας reliqui cum editionibus ante Bekkerum. τήθας Astius in tert. ed. quemadmodum apud grammaticos fere legitur. Timaeus p. 256: τήθη· μάμμη. Bekkeri δικῶν onomast. anecd. p. 193, 33: τήθη· πατρὸς ἢ μητρὸς μήτηρ, ἣν μάμμην καλοῦσιν. cf. lex. ib. p. 309, 29. *ΤΗΘΗ*, *avia*, bis memini legere in Boeckhii Inscript. Vol. I. p. 685. n. 1449, 8. et p. 915. n. 558, b. 3. Inde ἐπιτήθη, ἡ μήτηρ τῆς μάμμης, Bekkeri lex. anecd. p. 254, 10. et alibi. Cf. quos Vol. I. p. 56, a. de altero hic ante Bekkerum vulgato disserentes laudavi, qui accentum instabilem esse docent. Itaque non est quod codici repugnetur.

δ'] δὲ Vind. F.

αἱ μητέρες καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν] οἱ πατέρες καὶ αἱ μητέρες αὐ. Lob. Vat. B. et a m. s. Ven. B. οἱ πατέρες καὶ μητέρες αὐ. Vind. BD. Vat. M. *patres ipsorum matresque* Fic. Non sine ratione Plato et supra B. et hic matres priori loco posuisse videtur, quippe quarum ex aetate potius, quam ex patrum, utrum sorores et fratres necne essent, diiudicari deberet.

ὃ] *om.* Bas. b.

κλῆρος] κληρῶν Lob. Vind. B. E Vat. M.

ξυμπίπτῃ] συμπ. Mon. B. (Par. DK. Ang. B. Vat. HM. Flor. UV.) Ald. Bas. ab. Steph.

προσαναιρῇ] προσανερῇ Vind. B. Flor. ACRT. προσαναιρεῖ Vind. F.

Ὀρθότατα] ὀρθώτατα Vind. F.

Ἡ μὲν δὴ — καλά. 465. E.] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 255. sqq. cuius tamen in codice A. priora usque ad μάλιστα, ἔφη. 462. A. desunt.

αὕτη τε καὶ] *om.* Fic.

ὡς δὲ] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. ὧδε Vind. F. Ven. C. Par. DK. secund. Bekk. Stob. (ὡς δὲ margo Gesn. unde Gaisfordius recepit.) ὡς δὴ Vind. E.

βελτίστη] βελτίστῃ Stob. Gesn. Ald. Bas. ab.

δεῖ] δ' εἰ Vind. F.

τὸ μετὰ τοῦτο βεβαιώσασθαι παρὰ τοῦ λόγου. ἢ πῶς
462 ποιῶμεν; Οὕτω νὴ Δία, ἦ δ' ὅς. Ἆρ' οὖν οὐχ ἥδε
ἀρχὴ τῆς ὁμολογίας, ἐρέσθαι ἡμᾶς αὐτούς, τί ποτε τὸ
μέγιστον ἀγαθὸν ἔχομεν εἰπεῖν εἰς πόλεως κατασκευήν,
οὗ δεῖ στοχαζόμενον τὸν νομοθέτην τιθέναι τοὺς νό-
μους, καὶ τί μέγιστον κακόν, εἶτα ἐπισκέψασθαι, ἄρα
ἃ νῦν δὴ διήλθομεν, εἰς μὲν τὸ τοῦ ἀγαθοῦ ἴχνος ἡμῖν
ἁρμόττει, τῷ δὲ τοῦ κακοῦ ἀναρμοστεῖ; Πάντων μά-
λιστα, ἔφη. Ἔχομεν οὖν τι μεῖζον κακὸν πόλει, ἢ ἐκεῖ-
B νο, ὃ ἂν αὐτὴν διασπᾷ καὶ ποιῇ πολλὰς ἀντὶ μιᾶς; ἢ

τὸ μετὰ τοῦτο] tamquam unum exhibent Lob. Vind. BDE. tamquam duo Mon. B. Ald. Bas. ab. τὸ μετατοῦ Vind. F.
ποιῶμεν] ποιοῦμεν Vind. F. a m. pr. editiones ante Bekkerum, tacentibus Bip. (*an quid*) *agemus?* Fic.
462 Οὕτω] οὐ τὸ cum litura Vind. F.
ἦ δ' ὅς] *om.* Vind. F. Ang. B.
ἐρέσθαι] Ita Mon. B. Stob. Trinc. Gesn. ἔρεσθαι Lob. Vind. BDEF. Stob. Gaisford. editiones ante Bekkerum.
ἔχομεν] *om.* Par. K. εἴχομεν Vind. E. Flor. ACR. In Vind. F. ἔχομεν cum litura in prima scriptum.
οὗ] οὐ Vind. F. Par. D. ὃ margo Par. D.
δεῖ] δὴ Vat. H. Flor. AC. et a m. pr. Vind. E. Idem et στοχαζομένου pro στοχαζόμενον Gaisfordius in Stob. cod. A. legi testatur, cui haec priora deesse dixerat. Itaque ad codicem B. utrumque referendum videtur.
καὶ τί] καί τι Stob. Trinc.
ἄρα] ἆρα Vind. F. Stob. Trinc. Ald. Bas. ab. In Stob. Gesn. Gaisf. Ald. Steph. Ast. pr. et sec. signo interrogandi, in Stob. Trinc. Bekkeri et prima Stallbaumii ed. nulla interpunctione a proximo ἐπισκέψασθαι distinctum est.
ἃ] Ante hoc Stob. Trinc. Bekkeri, Stallb. prima et Astii tertia ed. comma habent.

δὴ] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Stob.
ἴχνος] εἶδος Flor. T. ὄχνας Stob. cod. B.
ἁρμόττει] ἁρμόττειν Vat. H. Flor. A.
τῷ] τω Lob. τὸ Vind. DEF. Mon. B. Ang. B. Vat. H. Stob.
ἀναρμοστεῖ] Pollux IIII. 58: καὶ τὸ τοῦ Πλάτωνος, ἀναρμοστεῖν. Cf. Soph. p. 253. A. 261. E. Leg. IIII. 718. B.
τι] τί Vind. F. Stob. τὸ Stob. cod. A.
πόλει] πόλεως Par. K. Bas. b.
ἢ ἐκεῖνο] *om.* Vind. B. Vat. M. ἢ *om.* Vind. D.
ἂν] *om.* Par. K. sec. Bip.
αὐτὴν] αὐτὴ Lob. Vat. M. et a m. pr. Vind. B.
ποιῇ] Ita Lob. Vind. BDE. Mon. B. Ven. B. Vat. M. Flor. CTU. et a m. s. Par. A. ποιεῖ Vind. F. Vat. BH. Ven. C. Par. K. Ang. B. Flor. ARV. Stob. (Gaisf. ποιῇ) ποιοῖ Par. D. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. Idem Astius in sec. indicativum omisso ἂν praeferebat, in tertia Bekkerum secutus est.
ὃ ἂν] ὃ δὴ Stob. Sed ὁ δεῖ B cod. A.
ξυνδῇ] ξυνδεῖ Par. A. Lob. Vind. E. Vat. BH. Ven. C. Flor. ACV. Stob. ξυδῇ Vind. F.
καὶ — ξυνδεῖ] bis deinceps leguntur in Vind. E.
κοινῇ] Ita Lob. Vind. BDE. Mon. B. Vat. BM. Ven. B. Par. K. Ang. B. Flor. RU. et a m. s.

μεῖζον ἀγαθὸν τοῦ ὃ ἂν ξυνδῇ τε καὶ ποιῇ μίαν; Οὐκ ἔχομεν. Οὐκοῦν ἡ μὲν ἡδονῆς τε καὶ λύπης κοινωνία ξυνδεῖ, ὅταν ὅτι μάλιστα πάντες οἱ πολῖται τῶν αὐτῶν γιγνομένων τε καὶ ἀπολλυμένων παραπλησίως χαίρωσι καὶ λυπῶνται; Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Ἡ δέ γε τῶν τοιούτων ἰδίωσις διαλύει, ὅταν οἱ μὲν περιαλγεῖς, οἱ δὲ περιχαρεῖς γίγνωνται ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς παθήμασι τῆς C πόλεώς τε καὶ τῶν ἐν τῇ πόλει; Τί δ' οὔ; Ἆρ' οὖν ἐκ τοῦδε τὸ τοιόνδε γίγνεται, ὅταν μὴ ἅμα φθέγγωνται ἐν τῇ πόλει τὰ τοιάδε ῥήματα, τό τε ἐμὸν καὶ τὸ οὐκ

Par. A. ποιεῖ Vind. F. Ven. C. Vat. H. Flor. ACV. Stob. ποιοῖ (Par. D. Flor. T.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. — Aristoteles Polit. L. II. c. 1. pag. 28. Goettl. ἔχει δὴ δυσχερείας ἄλλας τε πολλὰς τὸ πάντων εἶναι τὰς γυναῖκας κοινάς, καὶ δι' ἣν αἰτίαν φησὶ δεῖν νενομοθετῆσθαι τὸν τρόπον τοῦτον ὁ Σωκράτης, οὐ φαίνεται συμβαῖνον ἐκ τῶν λόγων. ἔτι δὲ πρὸς τὸ τέλος, ὅ φησι τῇ πόλει δεῖν ὑπάρχειν, ὡς μὲν εἴρηται νῦν, ἀδύνατον, πῶς δὲ δεῖ διελεῖν, οὐδὲν διώρισται. λέγω δὲ τὸ μίαν εἶναι τὴν πόλιν πᾶσαν, ὡς ἄριστον ὅτι μάλιστα· λαμβάνει γὰρ ταύτην ὑπόθεσιν ὁ Σωκράτης.

ξυνδεῖ] ξυνδεῖ εἰ Vat. B.

ὅτι μάλιστα] μάλιστα Stob. cod. B. ὅτε μάλιστα Bas. b.

πολῖται] πολίται Lob. Vind. F. Mon. B. Stob. (non Gaisf.)

λυπῶνται] λυτῶνται Stobaeus Trinc.

ἰδίωσις] Antiatticista Bekkeri anecd. p. 100, 21: ἰδίωσις· Πλάτων τετάρτῳ Πολιτικῶν. quod huc pertinet. Cf. ἀλλοίωσις et ὁμοίωσις p. 454. C.

ὅταν] In Vind. F. prima syllaba deleta.

γίγνωνται] γίγνονται Vind. F. γιγνώσκωνται Stob. Trinc.

παθήμασι] μαθήμασι Stob. Trinc.

C τῆς] τοῖς Vind. F.

τῇ] om. Vat. H. Post πόλει vulgo punctum faciunt. Sed huius enuntiationis forma eadem est, quae proximae.

Τί δ' οὔ;] τί μήν: Vind. D.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F. Mon. B. (qui in superioribus quoque aliquoties ἄρ' exhibet pro ἆρ') Flor. RU. Stob. Trinc. Gesn. Ald. Bas. b. Ἄρ' Bas. a. *Ex hoc autem* —. Fic. Idem Stephanus annot. p. 21. in alia ista, quam tandem invenisse dicit, huius loci lectione positum fuisse ostendit, non ἄρ' ut sit interrogatio. Scilicet apud Cornarium, cuius eclogis illam lectionem debebat, pag. 774. ἄρ' expressum est, sed ἆρ' voluisse Cornarium ex eius interpretatione apparet: *Numquid ex hoc —?*

τοιόνδε] τοιοῦτον Stob. cod. A.

τὰ τοιάδε ῥήματα, τό τε ἐμὸν καὶ] bis deinceps scripta sunt in Vind. F. Pro τὰ Stob. cod. B. τῇ habet, τε in Vind. DE. Ven. B. Vat. H. Flor. AC. deest. Respexerunt huc Plutarchus et Iamblichus, locis ab Astio et Stallbaumio laudatis, Plutarchus mor. p. 140. D: ὁ Πλάτων φησὶν εὐδαίμονα καὶ μακαρίαν εἶναι πόλιν, ἐν ᾗ τὸ ἐμὸν καὶ οὐκ ἐμὸν ἥκιστα φθεγγομένων ἀκούουσι. 484. B: μάλιστα μὲν ὡς ὁ Πλάτων παρῄνει τοῖς πολίταις τὸ ἐμὸν ἐξαιρεῖν καὶ τὸ οὐκ ἐμόν. 767. D: ᾧ δ' ἂν Ἔρως ἐπισκήψῃ καὶ ἐπιπνεύσῃ, πρῶτον μὲν ἐκ τῆς Πλατωνικῆς πόλεως τὸ ἐμὸν οὐχ ἕξει καὶ τὸ οὐκ ἐμόν. Iamblichus de vita Pythag. c. 30.

ἐμόν; καὶ περὶ τοῦ ἀλλοτρίου κατὰ ταὐτά; Κομιδῇ μὲν οὖν. Ἐν ᾗτινι δὴ πόλει πλεῖστοι ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατὰ ταὐτὰ τοῦτο λέγουσι τὸ ἐμὸν καὶ τὸ οὐκ ἐμόν, αὕτη ἄριστα διοικεῖται; Πολύ γε. Καὶ ἥτις δὴ ἐγγύτατα ἑνὸς ἀνθρώπου ἔχει; οἷον ὅταν που ἡμῶν δάκτυλός του πληγῇ, πᾶσα ἡ κοινωνία, ἡ κατὰ τὸ σῶμα πρὸς τὴν ψυ-

§. 167. ed. Kiessl. ἀρχὴ τοίνυν ἐστὶ δικαιοσύνης μὲν τὸ κοινὸν καὶ ἴσον καὶ τὸ ἐγγυτάτω ἑνὸς σώματος καὶ μιᾶς ψυχῆς ὁμοπαθεῖν πάντας καὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὸ ἐμὸν φθέγγεσθαι καὶ τὸ ἀλλότριον, ὥσπερ δὴ καὶ Πλάτων μαθὼν παρὰ τῶν Πυθαγορείων συμμαρτυρεῖ.

ταὐτά] ταῦτα Lob. Vind. BF. Stob.

Κομιδῇ — ταὐτὰ] om. Lob. Vind. B. Mon. B. Par. DK. Ven. C. Vat. BM. Ald. Bas. ab. Steph. qui quum in margine nihil nisi ὅταν ante λέγωσι deesse et Ficinum hunc locum aliter legisse videri monuisset, in adnotatione, ut supra ostendi, Cornarii supplementum tamquam aliam lectionem atque eandem, qua usus sit Ficinus, apposuit: Καὶ μάλα γε. Ἐν ᾗτινι οὖν πόλει οἱ πλεῖστοι πρὸς ταὐτὸ κατὰ ταὐτά. Id supplementum Astius, quum primum hos libros ederet, ob Ficini consensum (*Glau. Valde. So. In quacunque igitur civitate complurimi ad idem secundum eadem*) pro genuino habens recepit; in secunda editione adhibito Stobaeo, qui locum integrum servavit, Cornarium non codice, sed Ficino duce usum intelligens ipse Stobaeum ita secutus est, ut pro δὲ, quod in eo erat, οὖν, pro σοὶ τὸ αὐτὸ, quemadmodum idem habet, πρὸς ταὐτὸ cum Cornario scriberet et cum eodem articulum ad πλεῖστοι adderet; in tertia denique, quum quae Bekkerus aliter quam Stobaeus exhibuisset, qua auctoritate niterentur, nesciret, οὖν cum δή, quod Stobaei cod. A. praebebat, commutavit, sed πρὸς tenuit et ταὐτὸ; ut magis Atticum fieret, littera ν auxit, neque articulum ante πλεῖστοι abiecit. Bekkeri lectio ex Par. A. Ven. B. Ang. B. Vat. H. petita eadem in Vind. DEF. est, nisi quod hic initio κομηδῆ, Vind. D. ἐπιτοαυτὸ καταταυτὰ habet, et in Florentinis omnibus, quibus in sec. ed. Stallbaumius singulatim enumeratis mentionem eorum adiicit, quae Stobaeus discrepantia habet, quum in prima hoc tantum ostendisset: „codices nostri et Stobaeus locum plenum exhibent.“ πλεῖστοι articulum non recipit, quum Socrates non id dicat, eam civitatem optime constitutam esse, in qua maximae civium parti communia ista sint, sed ut quaeque plurimos habeat communiter ista pronuntiantes, ita optime constitutam videri. ἐπὶ cum accusativo, quod Iamblichi verbis confirmari Stallbaumius observavit, mihi aliter, quam huic, qui *idem spectantes* intelligit, interpretandum videtur. Nam illud *spectare*, cuius obiectum solet per ἐπὶ cum accus. significari, cum consilio et efficiendi conatu coniunctum est, veluti quum Aristoteles Polit. L. VII. c. 13. pag. 247, 21. Goettl. legislatorem propterea, ὅτι κρατεῖν ἤσκησεν ἐπὶ τὸ τῶν πέλας ἄρχειν, laudandum negat; quod autem proprie dicitur *spectare*, βλέπειν, ut possit accusativo iunctam ἐπὶ habere, quoniam idem est, quod ὄμμα φέρειν, tamen plerumque dativo iunctam habet, neque vero per ellipsin reticeri ita poterat, ut λέγειν τι ἐπί τι is diceretur, qui conspecta re verbum aliquod de ea praedicaret. Equidem λέγειν

χὴν τεταμένη εἰς μίαν σύνταξιν τὴν τοῦ ἄρχοντος ἐν D
αὐτῇ, ᾔσθετό τε καὶ πᾶσα ἅμα ξυνήλγησε μέρους πονήσαντος ὅλη, καὶ οὕτω δὴ λέγομεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὸν δάκτυλον ἀλγεῖ· καὶ περὶ ἄλλου ὁτουοῦν τῶν τοῦ ἀνθρώπου ὁ αὐτὸς λόγος, περί τε λύπης πονοῦντος μέρους καὶ περὶ ἡδονῆς ῥαΐζοντος. Ὁ αὐτὸς γάρ, ἔφη·

τὸ ἐμὸν ἐπὶ τὸ αὐτὸ eodem modo intelligo, quo φέρειν ὄνομα, φέρειν τι, ἐπὶ τὸ ὄν, ἐπὶ τὸ μὴ ὂν Soph. p. 237. C. D. dictum est, *appellationem seu nomen meum in eandem rem conferre*, quod loquendi genus a Stephano in alia eiusdem loci parte inconsulte quidem requisitum nescio quo iure Heindorfius omnino ut inauditum reprobaverit. Sane ἐπὶ τοῦτον τὸν παῖδα λέγω τὸ ἐμὸν durius sonat, et dativum etiam nostro loco desiderans Wyttenbachius a Stallbaumio commemoratus communem dicendi usum sequebatur; sed aliquid tribuendum est interpositis verbis, quae dum pronuntiantur loquentis pariter atque audientis animus alio conversus nonnihil discrepans a primis verbum, modo ne proximis repugnet, non tam fastidiose recusat, quam lector facere amat. Similiter Iamblichum ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὸ ἐμὸν φθέγγεσθαι dixisse statuo, in cuius verbis genitivum praeferenti Küstero Kiesslingius ἐπὶ τὸ αὐτὸ *simul* significare obiicit, quod sic simpliciter dictum non probo. Ceterum pro ταὐτὰ Stob. Trinc. ταῦτα exhibet.

λέγουσι] λέγωσι Par. ADK. cum editis ante Astii sec. quod Cornario offensioni non fuit. μὴ λέγωσι Mon. B. Stallbaumius in utraque editione de hoc loco tacuit.

ἐμὸν] ἐμόν τε Ven. B.
οὐκ] *om.* Ven. C. et a m. pr. Par. D.
διοικεῖται] διοκεῖται Bas. b.
ἥτις] εἴ τις Vind. DE. Vat. H. Flor. ACT. Stob. cod. A.

οἷον ὅταν] *porro quoties* Fic. Ante haec signum interrogandi posui motus verbis Glauconis infra D. τοῦτο, ὃ ἐρωτᾷς.

του] *om.* Ven. B. Vind. E. που Lob. Vind. BF. Vat. BM. Flor. R. et, ut videtur, Stob. cod. A. Nam quod in Gaisfordii editione haec nota: „του] που cod. A.“ ad που post ὅταν relata est, quum ibi non solum Gaisfordius, sed etiam Trincavellus et Gesnerus που ediderint, errore factum videtur.

ἡ κατὰ] καὶ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τεταμένη] τεταγμένη Vat. B. Ven. B. Vind. E. Stob. cod. B.

εἰς] *om.* Vind. D.
ἐν αὐτῇ] *in ipsa anima* Fic. D
Eodem modo Schleiermacherus et Stallbaumius. Mihi αὐτῇ ad κοινωνίαν referendum videtur.
ᾔσθετό] ᾔσθητό Vind. F.
πᾶσα] post ἅμα Mon. B. Flor. U.
ξυνήλγησε] καὶ ξυν. Ven. C. ξυνήλγε Vind. E. συνήλγησε Stob.
πονήσαντος] ποιήσαντος Vat. H. Flor. ACV.
λέγομεν] λέγωμεν Ald. Bas. ab.
ὁ] *om.* Vind. D.
ἀλγεῖ] ἀλγῇ Mon. B. a m. pr.
περὶ ἄλλου ὁτουοῦν] *de quavis alia parte et passione* Fic. — οὑτονοῦν Lob. Vat. B. — ὅτου οὖν Vind. F.
τῶν] τῷ Ald. Bas. ab.
ὁ αὐτὸς λόγος] ὁ αὐτός τε λόγος Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. CR. Ald. Bas. ab. ὁ αὐτός γε λ. Steph. Ast. pr. ὁ ἀπόλογος Stob. cod. A.
μέρους] μέρος Bas. ab.

καὶ τοῦτο, ὃ ἐρωτᾷς, τοῦ τοιούτου ἐγγύτατα ἡ ἄριστα πολιτευομένη πόλις οἰκεῖ. Ἑνὸς δὴ, οἶμαι, πάσχοντος τῶν πολιτῶν ὁτιοῦν ἢ ἀγαθὸν ἢ κακὸν ἡ τοιαύτη πόλις

E μάλιστά τε φήσει ἑαυτῆς εἶναι τὸ πάσχον καὶ ἢ ξυνησθήσεται ἅπασα ἢ ξυλλυπήσεται. Ἀνάγκη, ἔφη, τήν γε εὔνομον. Ὥρα ἂν εἴη, ἦν δ᾽ ἐγώ, ἐπανιέναι ἡμῖν ἐπὶ τὴν ἡμετέραν πόλιν καὶ τὰ τοῦ λόγου ὁμολογήματα σκοπεῖν ἐν αὐτῇ, εἰ αὐτὴ μάλιστ᾽ ἔχει, εἴτε καὶ ἄλλη τις

463 μᾶλλον. Οὐκοῦν χρή, ἔφη. Τί οὖν; ἔστι μέν που καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν ἄρχοντές τε καὶ δῆμος, ἔστι δὲ καὶ ἐν αὐτῇ; Ἔστι. Πολίτας μὲν δὴ πάντες οὗτοι ἀλλήλους προσεροῦσι; Πῶς δ᾽ οὔ; Ἀλλὰ πρὸς τῷ πολί-

ἐγγύτατα] ἐγγυτάτω Par. K.
ἡ] ἢ Vind. F. Stob. cod. B.
Ἑνὸς] Hic Socratis sermonem excipere editores ante Bekkerum fugit, Ficinum non item.
δὴ] om. Fic.
E φήσει] φύσει Stob. Gesn. Bas. ab.
τὸ πάσχον] *eum, qui sic afficitur* Fic.
καὶ ἢ] ἢ om. Par. DK. Mon. B. (Flor. ACTUV.) Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr.
ξυνησθήσεται] συν. Lob. Vind. BDF. ξυνησθ. Bas. ab.
ξυλλυπήσεται] ξυνλυπ. Vind. F. ξυλλυπηθήσεται Flor. T. Stob. cod. A.
Ἀνάγκη — χρή, ἔφη.] om. Stob. cod. A.
γε] γ᾽ Vind. F. Ang. B.
Ὥρα] ἆρα Ang. B.
αὐτῇ] αὕτη Mon. B. Stob. Trinc. *civitati huic (conveniant)* Fic. αὐτὴ est ea potissimum. Cf. L. VII. p. 516. B.
μάλιστ᾽] *omnium maxime.* μάλιστα Lob. Vind. BEF. Stob.
οὖν; ἔστι] οὖν ἔστι Ald. Bas.
463 ab. De singulari cf. Vol. I. p. 122.
που] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM.
πόλεσιν] πόλεσι Vind. E. πόλεσί τε Lob. Vat. B. Ven. C.
δὲ] om. Vind. D.
αὐτῇ] αὐταῖς Bas. b. ταύτῃ Vind. F. Ang. B. Flor. AR. (Ad hunc enim locum Florentinorum varietatem pertinere perperamque a Stallbaumio in V. L. ad proxima ἐν αὐτῇ post σκοπεῖν adscriptam esse ex Stobaei mentione, quem comitem eis adiunxit, et ex Vind. et Ang. consensu colligo.) Stob. (αὐτῇ margo Gesn.) *ista* Fic. αὐτῇ cum ictu pronuntiatum cogitari necesse est, contra ac Reisigius Coniectan. p. 96. sqq. fieri posse statuebat; quem hic locus fugerat et similis huic E: πασῶν ἄρα πόλεων μάλιστα ἐν αὐτῇ ξυμφωνήσουσιν.

Ἔστι.] Ἔστιν. Bekkerus.

πάντες] πάντας Mon. B. Flor. U.

οὗτοι] om. Flor. T.

προσεροῦσι;] προσεροῦσιν; Bekkerus.
τῷ] τὸ Ang. B. Vat. H.
πολίτας] πολίτας εἶναι Flor. T. referente in sec. ed. Stallbaumio.

τί] ὅ τι Vind. D. τί καὶ Stob. cod. A. ed. Gaisf.

ὁ ἐν] οὖν Vind. E. Id suspicor ex οὖν ortum, cui simile τοὐπὶ Soph. p. 264. E. τοὐκεῖ Tim. p. 25. D. legitur.

τοὺς ἄρχοντας] om. Stob. Trinc. Gesn. (Gaisfordius habet sine nota.)

τας τί ὁ ἐν ταῖς ἄλλαις δῆμος τοὺς ἄρχοντας προσαγορεύει; Ἐν μὲν ταῖς πολλαῖς δεσπότας, ἐν δὲ ταῖς δημοκρατουμέναις αὐτὸ τοὔνομα τοῦτο, ἄρχοντας. Τί δ' ὁ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ δῆμος; πρὸς τῷ πολίτας τί τοὺς ἄρχοντάς φησιν εἶναι; Σωτῆράς τε καὶ ἐπικούρους, ἔφη. Τί B δ' οὗτοι τὸν δῆμον; Μισθοδότας τε καὶ τροφέας. Οἱ δ' ἐν ταῖς ἄλλαις ἄρχοντες τοὺς δήμους; Δούλους, ἔφη. Τί δ' οἱ ἄρχοντες ἀλλήλους; Ξυνάρχοντας, ἔφη. Τί δ' οἱ ἡμέτεροι; Ξυμφύλακας. Ἔχεις οὖν εἰπεῖν τῶν ἀρχόντων ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν εἴ τίς τινα ἔχει προσειπεῖν τῶν ξυναρχόντων τὸν μὲν ὡς οἰκεῖον, τὸν δὲ ὡς ἀλλό-462 τριον; Καὶ πολλούς γε. Οὐκοῦν τὸν μὲν οἰκεῖον ὡς

αὐτὸ] αὐτὸ Bas. b. om. cum duobus sequentibus Fic.
τοὔνομα] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R. post τοῦτο Stob.
τοῦτο] τοῦτ' Lob. Vind. B. Vat. M. τοῦτο τοὺς Vind. F. Ang. B.
Τί δ'] Τί δαί. Stob. Trinc.
δῆμος] δῆμος τοὺς ἄρχοντας Stob. cod. A.
τῷ] τὸ Stob. Trinc.
πολίτας] π. εἶναι Flor. T.
φησιν] nuncupabit Fic.
Σωτῆράς] σωτῆρός Ven. B.

B Οἱ δ'] οἱ δὲ Vind. F. Stob. Οἱδ' Bas. b. om. Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. καὶ Par. DK. Mon. B. Flor. U. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr.

ἄρχοντες] δὲ Lob. Vind. B. Vat. BM. οἱ ἄρχοντες Par. DK. Mon. B. Flor. U. editi ante Ast. sec.
τοὺς δήμους] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.
Δούλους] τοὺς δ. Vind. E.
ἔφη] om. Lob. Vind. B. Vat. M.
ἀλλήλους] ἀλλοίλους Mon. B.
Ξυνάρχοντας] συν. Vind. E. Flor. ACTV.
ἔφη] om. Vat. B.
Τί δ' οἱ ἡμέτεροι; Ξυμφύλακας.] om. Stob. τί δ' ἡμ. ξ. (omisso οἱ) Vind. D. τί δ' οἱ μέτεροι; συμφ. Vind. E. — συμφ. etiam Flor. ACTV. — ξυμφύλ. Vind. F.
Ἔχεις] ἔχει Par. K.
ἐν ταῖς] τῶν ἐν ταῖς Vind. F. Mon. B. Flor. RU. Bekkerus; a quo discessionem non fecissem, si verum esset, quod in comm. demonstrat, nusquam se, nisi in Vat. HM. τῶν omissum invenisse. At omittitur etiam in Vind. B. editisque ante Bekkerum omnibus, omittitur in Lob. Vind. DE. Flor. ACTV. Stob. neque a Bipontinis ex Par. K. affertur. Itaque magnam de Par. AD. Vat. B. Ven. BC. suspicionem iniici necesse est, quae si tamen iniusta et vana sit, equidem non repugnabo, quo minus τῶν locum obtineat: necessaria quidem repetitio articuli non magis est, quam L. III. p. 387. E. in verbis τοὺς θρήνους τῶν ὀνομαστῶν ἀνδρῶν, aut Criton. 47. A. τὰς δόξας τῶν ἀνθρώπων, quo utroque loco similis lectionis varietas exstat. Stallbaumius et in tert. ed. Astius cum Bekkero faciunt.
ἔχει] ἔχειν Vat. H. ἔχοι Flor. T.
τὸν δὲ — οἰκεῖον] om. Vind. E. τὸν δ' etc. Vind. D. Ang. B. Vat. H. Stob. τῶν δ' etc. Vind. F.
Καὶ] om. Vat. B.
οἰκεῖον] post ὡς Vind. F. Ang. B. Cf. Bernhardy synt. p. 166.

C ἑαυτοῦ νομίζει τε καὶ λέγει, τὸν δ' ἀλλότριον ὡς οὐχ ἑαυτοῦ; Οὕτω. Τί δὲ οἱ παρὰ σοὶ φύλακες; ἔσθ' ὅστις αὐτῶν ἔχοι ἂν τῶν ξυμφυλάκων νομίσαι τινὰ ἢ προσειπεῖν ὡς ἀλλότριον; Οὐδαμῶς, ἔφη· παντὶ γάρ, ᾧ ἂν ἐντυγχάνῃ τις, ἢ ὡς ἀδελφῷ ἢ ὡς ἀδελφῇ, ἢ ὡς πατρὶ ἢ ὡς μητρὶ ἢ υἱεῖ ἢ θυγατρὶ ἢ τούτων ἐκγόνοις ἢ προγόνοις νομιεῖ ἐντυγχάνειν. Κάλλιστα, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις· ἀλλ' ἔτι καὶ τόδε εἰπέ· πότερον αὐτοῖς τὰ ὀνό-

νομίζει τε καὶ λέγει] νομίζοι τε καὶ λέγοι Lob. τε om. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT. et a m. pr. Ven. B.

C τὸν δ'] τὸν δὲ Vind. F.

ἑαυτοῦ;] ἑαυτοῦ. editi ante Astium.

Οὕτω.] Οὕτως. Bekkerus. οὕτω γε. Stob. Gesn. (cod. BN.)

Τί δὲ] τί δαί Par. A. τί δ' Vind. F. Ang. B. Stob.

παρὰ σοὶ] παρά σοι Steph. Ast. pr.

ὅστις] ὅ τις Vat. H. et cum σ super τ Vind. E. Mon. B. in quo σ a m. s. superscriptum.

ὡς] om. Ang. B. Stob. Gesn. (cod. BN.)

ἂν] om. Mon. B.

ἐντυγχάνῃ] ἐντυγχάνοι Lob. Vind. BDE. Vat. BM. Ven. B. Stob. Trinc. et cum νῃ super νοι Par. K. Optativus vitiosus non est.

τις] om. Vind. F. Ang. B. Stob. cod. A. Trinc. Gaisf. τις ἂν Mon. B. Flor. U.

ἢ ὡς ἀδελφῇ] om. Vind. E. ἢ ὡς ἀδελφῇ Vind. F. Ficinus neque hoc ὡς neque sequentium ullum reddidit.

ἢ ὡς πατρὶ] ἢ om. Vind. D.

ἢ ὡς μητρὶ] ὡς om. Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. R.

ἢ υἱεῖ] ἢ ὡς υἱεῖ Ven. B. Ang. B. Vat. M. Flor. T. Stob. Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

ἢ θυγατρὶ] ἢ ὡς θυγατρὶ Flor. T. Stob. cod. B.

τούτων ἐκγόνοις ἢ προγόνοις] τῷ τούτων ἐκγόνῳ ἢ προγόνῳ Vind. B. Pro ἐκγόνοις Stobaeus ἐγγόνοις, sed margo Gesn. ἐκγ. habet; ἢ προγόνοις om. Ang. B. Stob. cod. B.

νομιεῖ] κομιεῖ Stob. Trinc.

Κάλλιστα] μάλιστα Lob. Vind. B. Vat. BM. et a m. pr. Ven. C.

ἀλλ' ἔτι — μάλιστα, ἔφη. 464. A.] om. Stob. cod. A.

αὐτοῖς] ἑαυτοῖς Lob. Vind. B. Vat. BM.

μόνον — ὀνόματα D.] om. Vind. E.

οἰκεῖα] οἰκεῖον Stob. cod. B. *propinqua familiaria* Fic. Conf. Vol. I. p. 260, a. et Polit. p. 276. B: μηδεμίαν εἶναι τέχνην ἐν ἡμῖν ἀξίαν τούτου τοῦ θρεπτικοῦ προσρήματος.

καὶ] om. Vind. D.

κατὰ] καὶ Stob. cod. N. Trinc. D

περί τε] Cornarius offensus, nisi fallor, eo, quod in sequentibus non inveniret alterum illud, quod secundum τε exspectasset, περί τε τοὺς ἄλλους ante haec excidisse statuebat p. 100. Fisch. cui temere assensus est Stephanus adnot. p. 21: „scribendum est potius ex vet. περί τε τοὺς ἄλλους καὶ περὶ τοὺς πατέρας." et in sec. ed. Astius περί τε τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς πατέρας in ipso textu exhibens, in commentario autem lemmati ex prima ipsius editione petito περί γε τοὺς πα-

ματα μόνον οἰκεῖα νομοθετήσεις, ἢ καὶ τὰς πράξεις πάσας κατὰ τὰ ὀνόματα πράττειν, περί τε τοὺς πατέρας, D ὅσα νόμος περὶ πατέρας αἰδοῦς τε πέρι καὶ κηδεμονίας καὶ τοῦ ὑπήκοον δεῖν εἶναι τῶν γονέων, ἢ μήτε πρὸς θεῶν μήτε πρὸς ἀνθρώπων αὐτῷ ἄμεινον ἔσεσθαι, ὡς οὔτε ὅσια οὔτε δίκαια πράττοντος ἄν, εἰ ἄλλα πράττοι, ἢ ταῦτα; αὗταί σοι, ἢ ἄλλαι φῆμαι ἐξ ἁπάντων τῶν πολιτῶν ὑμνήσουσιν εὐθὺς περὶ τὰ τῶν παίδων ὦτα καὶ

τέρας nil aliud, nisi Stobaeum τε pro γε habere subscribens. In tertia tandem in vulgata acquievit. Cf. Vol. I. p. 167, a. Quamquam h. l. ne omissum quidem alterum illud, tantum paullisper dilatum et in fine sermonis positum est: καὶ περὶ τῶν ἄλλων ξυγγενῶν.

νόμος] ὁ νόμος Vind. F. Ang. B. Flor. R.

πατέρας] πατέρα Stob. Trinc. Hic locus obversatus videtur auctori scholii Victoriani ad Hom. Il. XXIIII. 371: καὶ Πλάτων κοινὰς εἶναι τὰς γυναῖκας ἐκέλευσεν, ὅπως οἱ γέροντες ὡς πατέρες τιμῶνται.

τε] με Bas. b.

πέρι καὶ] περὶ Vind. E.

καὶ τοῦ] καὶ τὸ Lob. Vind. BDEF. Mon. B. Par. D. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRTUV. quod nescio an ex eodem fonte fluxerit, ex quo Cornarium supra coniecturam hausisse vidimus. Sed ob id ipsum reprobandum est τὸ, ne obedientia erga parentes patribus opponi et alterum illorum dici videatur, circa quae versari debeat pietas. Nam quominus ad νομοθετήσεις hoc referatur, τε post περὶ impedit.

δεῖν] δεῖ Vind. E.

γονέων] γοναίων idem.

αὐτῷ ἄμεινον] αὐτῶν ἀμείνονες Stob. Sed in margine Gesn. vulgatum exstat, quod Gaisfordius recepit.

ὅσια οὔτε δίκαια] δ. οὔτε ὅ. Stob.

πράττοντος] πράττοντας Vind. F. Flor. RT. et ante corr. Mon. B. Pluralem Ficinus quoque et hic et paullo post adhibuit: *utpote qui neque sancta neque iusta agant, si contra fecerint.*

ταῦτα;] ταῦτα. Ald. Steph. qui etiam supra C. post εἰπέ tantum comma posuit.

αὗταί] αὐταί Ven. C. Par. DK. Vat. H. Flor. CT. cum editionibus ante Astii sec. qui Stobaeo duce usus est. ἢ αὗται Ang. B. ἡ αὐτή Flor. R. ἡ αὐτή Vind. F.

σοι] om. Ang. B. *in hac tua civitate* Fic.

ἐξ ἁπάντων] ἐξαπ. Vind. F.

ὑμνήσουσιν] om. Ven. B. a m. pr. Non opus est, ut ὑμνεῖν intransitivo sensu, nedum passivo, positum statuamus. φῆμαι illae omnium ex ore civium prodeuntes canere dicuntur. Cf. Leg. L. XI. p. 927. A: πιστεύειν τε ταῖς ἄλλαις φήμαις χρεὼν περὶ τὰ τοιαῦτα οὔτω πολλαῖσι καὶ σφόδρα παλαιαῖς οὔσαις, πιστεύειν δ' αὖ καὶ τοῖς νομοθετοῦσι ταῦθ' οὕτως ἔχειν. Neque vero Critiae locus p. 118. B: τὰ δὲ περὶ αὐτὸν ὄρη τότε ὑμνεῖτο πλῆθος καὶ μέγεθος καὶ κάλλος παρὰ πάντα τὰ νῦν ὄντα γεγονέναι, cuius vitiosa lectione ὑμνεῖ τὸ κλ. Astius in sec. ed. ad nostrum illustrandum usus fuerat, iterum proferri debebat a Stallbaumio.

περὶ τὰ] περί τε Vind. D. περί τε τὰ Lob. Vind. B. Vat. M.

τῶν] om. Vat. H.

περὶ ἑκατέρων, οὓς ἂν αὐτοῖς τις ἀποφήνῃ, καὶ περὶ
E τῶν ἄλλων ξυγγενῶν; Αὗται, ἔφη· γελοῖον γὰρ ἂν εἴη, εἰ ἄνευ ἔργων οἰκεῖα ὀνόματα διὰ τῶν στομάτων μόνον φθέγγοιντο. Πασῶν ἄρα πόλεων μάλιστα ἐν αὐτῇ ξυμφωνήσουσιν ἑνός τινος ἢ εὖ ἢ κακῶς πράττοντος ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν τὸ ῥῆμα, τὸ ὅτι τὸ ἐμὸν εὖ πράττει, ἢ ὅτι τὸ ἐμὸν κακῶς. Ἀληθέστατα, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν
464 μετὰ τούτου τοῦ δόγματός τε καὶ ῥήματος ἔφαμεν ξυνακολουθεῖν τάς τε ἡδονὰς καὶ τὰς λύπας κοινῇ; Καὶ ὀρθῶς γε ἔφαμεν. Οὐκοῦν μάλιστα τοῦ αὐτοῦ κοινωνήσουσιν ἡμῖν οἱ πολῖται, ὃ δὴ ἐμὸν ὀνομάσουσι, τούτου

περὶ] *adversus* Fic. item alterum.
τις] *om.* Stob.
ξυγγενῶν;] ξυγγενῶν. Ald. Steph.
E γὰρ] *om.* Vind. D.
ἄνευ ἔργων] *sine officio* Fic.
οἰκεῖα ὀνόματα] ὀν. οἰκ. Ang. B. Stob. ὀν. οἰκεῖν Vind. F.
μόνον] μόνων Par. K. secund. Bekk. *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. T.
μάλιστα] *om.* Vind. B. Vat. M.
ξυμφωνήσουσιν] Huic in Flor. R. οἱ πολῖται superscriptum. *uno ore clamabunt omnes* Fic. subrustice.
πράττοντος] πράσσοντος Par. K. sec. Bip. Vulgo commate hoc, in Ald. et Steph. etiam colo a sequentibus separatur.
ὃ] ἢ, in marg. a m. sec. ὃ, Mon. B.
νῦν] post δὴ Vind. D.
ἐλέγομεν] λέγομεν Vat. H. Flor. ACTV. et a m. pr. Ven. B.
ῥῆμα, τὸ] τὸ *om.* Lob. Vind. B. Par. K. sec. Bekk. Vat. M. Stob. Trinc.
ὅτι — ἢ] *om.* Vind. F. ὅτι etiam Lob. Vind. B. Vat. M. omittunt.
Ἀληθέστατα] ἀλ. ἂν Vind. F. Ang. B. ἀλ. αὖ Stob. Trinc. *Vera loqueris* Fic.
464 τὰς λύπας] τὰς *om.* Stob.
Καὶ] *om.* Ven. B. a m. pr.
γε] μα Stob. cod. A. Sed is h. l. deficere dictus est.

τοῦ αὐτοῦ κοινωνήσουσιν] *in eo invicem communicabunt* Ficin. quasi τούτου legisset. τοῦ αὐτοῦ κοινωνεῖν s. τὸ αὐτὸ κοινὸν ἔχειν ne pleonastice dictum videatur, τοῦ αὐτοῦ cum μάλιστα coniungendum est: *illud, quod meum appellabunt, maxime idem omnibus commune erit.*
ἡμῖν οἱ πολῖται] οἱ πολ. ἡ. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stob. (πολῖται Lob. Vind. F. Mon. B. Stob. Trinc. Gesn. Bas. b.)
ἐμὸν] ἔμμονον Vind. F.
ὀνομάσουσι] ὀνομάζουσι Stob. Gesn. Gaisf. Ald. Bas. ab. Steph. Codices ὀνομάσουσι, sed Ven. B. cum ζ super σ.
τούτου] τούτῳ Flor. U. et ante corr. Mon. B.
δὲ] δὴ Flor. RT. Stob. Trinc.
τε] τῇ Stob. Trinc. *om.* cod. B.
μάλιστα] *om.* Fic.
κοινωνίαν — μάλιστα] *om.* Vind. E.
ἕξουσι;] ἕξουσιν; Bekkerus et paullo post φύλαξιν; In editis ante Bekkerum ἕξουσι. et supra post ὀνομ. ubi Bekkerus et Stallbaumius interrogandi signum fecerunt, item punctum erat. ἕξουσι; etiam Stob. Trinc. habet.
Ἀρ'] ἄρ' Vind. F. Mon. B.
ἢ τῶν γυναικῶν τε] τῶν γυναικῶν Vind. F. Ang. B. Flor. R.
Πολὺ] πάνυ Stob.
μὲν] post οὖν Bas. b.

δὲ κοινωνοῦντες οὕτω δὴ λύπης τε καὶ ἡδονῆς μάλιστα κοινωνίαν ἕξουσι; Πολύ γε. Ἆρ' οὖν τούτων αἰτία πρὸς τῇ ἄλλῃ καταστάσει ἡ τῶν γυναικῶν τε καὶ παίδων κοινωνία τοῖς φύλαξι; Πολὺ μὲν οὖν μάλιστα, ἔφη. Ἀλλὰ μὴν μέγιστόν γε πόλει αὐτὸ ὡμολογήσαμεν ἀγα- B θόν, ἀπεικάζοντες εὖ οἰκουμένην πόλιν σώματι πρὸς μέρος αὐτοῦ λύπης τε πέρι καὶ ἡδονῆς ὡς ἔχει. Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη, ὡμολογήσαμεν. Τοῦ μεγίστου ἄρα ἀγαθοῦ τῇ πόλει αἰτία ἡμῖν πέφανται ἡ κοινωνία τοῖς ἐπικούροις τῶν τε παίδων καὶ τῶν γυναικῶν. Καὶ μάλ', ἔφη. Καὶ μὲν δὴ καὶ τοῖς πρόσθεν γε ὡμολογοῦμεν.

μὴν] μὴ Vind. D.

γε] Ita Par. A. Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. Stob. τε reliqui cum editionibus ante Astii sec.

B πόλει] τῇ πόλει Par. K. πόλις Vat. B. a m. pr. πόλεσιν a m. s. πόλεως Bas. b.

πρὸς μέρος αὐτοῦ] πρὸς τὸ μ. αὐ. Lob. Vind. BD. Vat. M. πρὸς μέρη αὐ. Ven. B. *cum singulis partibus suis* (*circa voluptatem et dolorem quoquo modo communicantis*) Fic. πρὸς μέρος αὑτοῦ Astius in secunda scripsit, quem Bekkerus tacens et Stallbaumius nullo Florentinorum suffragante sequuntur. Quum utrumvis rectum sit et ad perspicuitatem nihil referat, ut eiusdem corporis, quod modo dictum est, non alius cuiuspiam rei partem significari moneamur, primum codicum consensio, deinde orationis forma respicienda est. Si σῶμα subiectum, aut pronomen post ἔχει vel ita locatum esset, ut necessario ab eo verbo afficeretur et cum dativo σώματι coniungi non amplius posset, nihil obstaret, quo minus reflexivum praeferretur: ὡς σῶμα πρὸς μέρος αὑτοῦ ἔχει, vel σώματι, ὡς ἔχει πρὸς μέρος αὑτοῦ. Propius enim haec loquendi forma ad illam accederet, quae reflexivum requirit: σῶμα ἀπώλεσε μέρος αὑτοῦ. Sed ut nunc verba habent, nullam offensionem accipimus, quum eam rem, quam animo loquentis obiectam neque per se constantem ex casu obliquo agnovimus, (σώματι) porro demonstrari ab eo audimus.

λύπης] λύπας ante corr. Mon. B.

πέρι] περὶ Vind. B.

γ'] γε Stob.

ὡμολογήσαμεν] ὁμ. Bas. a.

πέφανται] πέφυκεν Stob. cod. BN. Trinc. Gesn. (πέφανται cod. A. Gaisf.)

τῶν τε παίδων καὶ τῶν γυναικῶν] *mulierum filiorumque* Fic. In Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. τε post παίδων positum, in Stob. cod. A. omissum est.

μάλ'] μάλα Lob. Vind. BDF. Stob.

μὲν] μὴν Stob.

τοῖς] ἐν τοῖς Ven. B.

γε] om. Vind. D. Par. K. Stob. Ast. sec. (Stob. cod. A. et Gaisf. habent γε.)

ὡμολογοῦμεν] ὁμολογοῦμεν Vind. DEF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Stob. cod. A. et corr. Mon. B. (ante corr. ὡμ.) Praesens Ficinus quoque legit: *atqui et superioribus haec consonant*. Idque Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius et in Stobaeo Gaisfordius receperunt. Imperfectum ad illud tempus pertinet, quo primum hac communione opus futurum ostenderat Socrates reliquosque assentientes habuerat, L. IIII.

ἔφαμεν γάρ που οὔτε οἰκίας τούτοις ἰδίας δεῖν εἶναι C οὔτε γῆν οὔτε τι κτῆμα, ἀλλὰ παρὰ τῶν ἄλλων τροφὴν λαμβάνοντας μισθὸν τῆς φυλακῆς κοινῇ πάντας ἀναλίσκειν, εἰ μέλλοιεν ὄντως φύλακες εἶναι. Ὀρθῶς, ἔφη. Ἆρ' οὖν οὐχ, ὅπερ λέγω, τά τε πρόσθεν εἰρημένα καὶ τὰ νῦν λεγόμενα ἔτι μᾶλλον ἀπεργάζεται αὐτοὺς ἀληθινοὺς φύλακας καὶ ποιεῖ μὴ διασπᾷν τὴν πόλιν τὸ ἐμὸν ὀνομάζοντας μὴ τὸ αὐτὸ, ἀλλ' ἄλλον ἄλλο, τὸν μὲν εἰς τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν ἕλκοντα ὅτι ἂν δύνηται χω-

pag. 423. extr. seque tum nihil, quod non cum prius dictis (L. III. p. 416. D.) consentiret, postulasse affirmans simul id praestitum docet, quod p. 461. E. requisiverant, uti esset haec communio ἑπομένη τῇ ἄλλῃ πολιτείᾳ.

ἰδίας] ἰδίως Stob. (non cod. A. Gaisf.) οἰκείας Vind. BD.

δεῖν] δεῖ Lob. Vind. BD. Vat. M.

τι] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stob.

C λαμβάνοντας] λαμβάνοντες Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV.

ἀναλίσκειν] ἀν — Vind. D. nt. vers. a m. s. scriptum habet.

μέλλοιεν] μέλλοιμεν Vind. F.

ὄντως] οὕτω Par. K. Flor. T.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

λεγόμενα] λελεγμένα Stob. Trinc.

ἔτι μᾶλλον] *maxime* Fic.

αὐτοὺς] ἑαυτοὺς Vind. D.

ἀληθινοὺς] post φύλακας Vat. B.

μὴ] οὐ Ven. B.

τὸ ἐμὸν] ταύτην Stob. Trinc.

ὀνομάζοντας] ὀνομάζοντες Vat. H. Flor. ATV.

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F.

ἄλλον] ἄλλου Lob. Vind. BD. Vat. M. In Mon. B. alterum λ int. vers. a m. s. scriptum.

ἄλλο] ἄλλω Vat. H. ἄλλῳ Flor. ATV.

τὸν μὲν] τὸ μὲν Ven. C. Vind. D. Ald. Bas. ab.

ἑαυτοῦ] αὐτοῦ Vind. F. Flor. A. Stob.

ἂν] ὢν Stob. cod. A. Trinc.

δύνηται] δύναται Stob. cod. A.

τὸν δὲ] τὸ δὲ Vind. D.

ἑτέραν] ἑταίραν Vat. M. In Vind. BD. αἱ super ἑ positum, sed in B. correctione deletum.

καὶ γυναῖκά] ὅτι γ. Stob. Trinc. D

ἑτέρους] sc. ὀνομάζοντας. In Mon. B. Flor. U. καὶ ἑταίρους, quod non reprehendere debebat Stallbaumius, qui hos accusativos ab ἕλκοντα pendere statueret.

ἐμποιοῦντας] sc. τῇ πόλει.

τοῦ οἰκείου] οὐ τοῦ οἰ. Stob. cod. AN. Trinc. τοῦ οἰκίου Vind. E.

ἐπὶ τὸ αὐτὸ] ἐπιτοαυτὸ Vind. BD. ἐπὶ τοαυτὸ, gravi et leni deletis, Mon. B.

ὁμοπαθεῖς] ὁμοιοπαθεῖς Astius in sec. scripsit, in tert. scribendum coniecit, cui hic non esse locum Stallbaumius docuit. ὁμοιοπαθεῖς etiam in Stobaei ed. Gaisf. legitur sine nota.

εἶναι;] εἶναι. Ald. Steph. qui in superioribus praeter necessitatem post ἄλλο, οὖσαν et ἰδίας interrogandi signum fecit.

Κομιδῇ] κομιδὴ Stob. κομηδὴ

ρις τῶν ἄλλων κτήσασθαι, τὸν δὲ εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἑτέραν οὖσαν, καὶ γυναῖκά τε καὶ παῖδας ἑτέρους, ἡδονάς D τε καὶ ἀλγηδόνας ἐμποιοῦντας ἰδίων ὄντων ἰδίας, ἀλλ' ἑνὶ δόγματι τοῦ οἰκείου πέρι ἐπὶ τὸ αὐτὸ τείνοντας πάντας εἰς τὸ δυνατὸν ὁμοπαθεῖς λύπης τε καὶ ἡδονῆς εἶναι; Κομιδῇ μὲν οὖν, ἔφη. Τί δέ; δίκαι τε καὶ ἐγκλήματα πρὸς ἀλλήλους οὐκ οἰχήσεται ἐξ αὐτῶν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, διὰ τὸ μηδὲν ἴδιον ἐκτῆσθαι πλὴν τὸ σῶμα, τὰ δ' ἄλλα κοινά; ὅθεν δὴ ὑπάρχει τούτοις

Vind. F. *Κομιδῇ* Ald. Bas. a. Steph.

ἔφη] om. Ven. B.

Τί δέ;] *τί δαί;* Par. A. Stob. Trinc. *τί δὲ δή;* Lob. Vind. BD. Vat. M. *τί δέ; αἱ* Stob. cod. A.

δίκαι] *δίκη* Vind. F. Ang. B. Contra Aristoteles Polit. L. II. c. 2. p. 37, 30. Goettl. *ἐγκλήματα δὲ καὶ δίκαι καὶ ὅσα ἄλλα ταῖς πόλεσιν ὑπάρχειν φησὶ κακά, πάνθ' ὑπάρξει καὶ τούτοις.*

ἐξ αὐτῶν] *ἐξ αὐτῶν* Vind. F. *οἰχήσεται ἐξ αὐτῶν* Ficinus per *cessabunt* interpretatus est.

ὡς ἔπος εἰπεῖν] *omnes (controversiae accusationesque mutuae)* Fic. *εἰπεῖν — ὑπάρχει om.* Vind. E.

μηδὲν] *μηδενὶ* Vat. B. *μηδένα* Ven. B. (Flor. C.) Stallbaumius in sec. cum editionibus ante Bekkerum. *μηδένα μηδὲν* Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius in pr. ed. *quandoquidem nec proprium quicquam, praeter corpus, habebit, reliqua vero communia?* Fic. Equidem non video, quid in codicum tantum non omnium et Stobaei lectione reprehendi possit, si *αὐτοὺς* ad *ἐκτῆσθαι* ex proximo *αὐτῶν* repetatur, id quod sequentia *τὰ δ' ἄλλα κοινὰ* si minus flagitant, certe commendant.

ἐκτῆσθαι] *κεκτῆσθαι* Vind. D. Par. K. sec. Bekk. Flor. T. Stob. iidem fere, qui infra p. 469. D. eodem modo a vulgata discrepant. Sed L. VI. 505. B. unus tantum Par. K. secund. Bekk. et Menon. p. 97. E. nullus vulgatum *ἐκτῆσθαι* non agnoscit. Neque Protag. pag. 340. D. aut Hipp. min. p. 375. A. C. per codices dubitare licet, quin *ἐκτῆσθαι* verum sit. Etiam Phil. p. 58. D. recte id a Bekkero ex Clark. Vat. A. Ven. C. quibus Lob. accedit, restitutum videtur. Sed Theaet. p. 198. D. ubi de venatione duplice agitur, *Platonem scripsisse ἡ μὲν πρὶν ἐκτῆσθαι τοῦ κεκτῆσθαι ἕνεκα* mihi Lobeckius et Schaeferus ad Phryn. pag. 762. persuadere nondum potuerunt, perlubentique accidit, quum in Lob. utrobique *κεκτῆσθαι* exaratum viderem. Idem liber praestantissimus p. 199. A. ubi Bekkerus secundum Clark. Vat. A. Ven. C. *ὃ μέν τις ἔκτηται, μὴ κεκτῆσθαι ἀδύνατόν φαμεν εἶναι* edidit, vulgatum *κέκτηται* tuetur. Omnino rarior apud Atticos forma legitima est, quam secundum Eustathii adnotationem ad Il. T. II. p. 272, 30. Lips. (*τὸ δὲ ἐκτῆσθαι Ἀττικόν ἐστι καὶ αὐτὸ καὶ Ἰωνικὸν δὲ ἀποβληθέντος τοῦ συμφώνου τῆς αὐξήσεως*) exspectari poterat. Aeschyli unum locum ex Prometh. 792. (*ὄμμ' ἐκτημέναι*) Thomas Magister pro exemplo posuit, cui alterum ex veteribus praeter Platonem qui addiderit non invenio.

τὰ δ'] *τὰ δὲ* Vind. F. Stob.

ὅθεν] *πόθεν* Vat. H. Flor. V.

δὴ] *δὲ* Stob. Trinc.

E ἀστασιάστοις εἶναι ὅσα γε διὰ χρημάτων ἢ παίδων καὶ ξυγγενῶν κτῆσιν ἄνθρωποι στασιάζουσι; Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη, ἀπηλλάχθαι. Καὶ μὴν οὐδὲ βιαίων γε οὐδ' αἰκίας δίκαι δικαίως ἂν εἶεν ἐν αὐτοῖς. ἥλιξι μὲν γὰρ ἥλικας ἀμύνεσθαι καλὸν καὶ δίκαιόν που φήσομεν, ἀνάγκην σωμάτων ἐπιμελείᾳ τιθέντες. Ὀρθῶς, ἔφη. Καὶ γὰρ
465 τόδε ὀρθὸν ἔχει, ἦν δ' ἐγώ, οὗτος ὁ νόμος· εἴ πού τις

ἀστασιάστοις] ἀστασίαστον Vind. F.
ὅσα] ὅσων Vind. E. ὅσω Vat. H.
E γε] γε δὴ Vind. F. Ang. B.
καὶ] Ita Par. A. Vind. F. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. ἢ reliqui codices, Stobaeus, editi ante Bekkerum et Ficinus.
ξυγγενῶν] συγγ. Vind. E.
κτῆσιν] ἀνθρώποισιν (ἄνδισιν) idem. κτήσει Vat. H.
ἄνθρωποι] ἀνθρώποις Stob. cod. A.
στασιάζουσι;] Ita Lob. Vind. B. et ante corr. Mon. B. στασιάζουσι. reliqui cum Mon. B. correcto editisque ante Bekkerum, qui suo more ν addidit, quod h. l. Mon. B. linea transversa super ι significatum habet.
ἀνάγκη] post ἔφη Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stob.
ἀπηλλάχθαι. Καὶ] ἀπηλλάχθαι, καὶ Ald. ἀπηλλάχθαι. καὶ Steph. (non Lugd.) Καὶ — ἀτιμάσει 465. A. om. Stob. cod. A.
οὐδ' αἰκίας] om. Fic. οὐδὲ αἰ. Stob. Timaeus lex. p. 15: αἰκίας· ὕβρεως δίκη. quae glossa etiam ad L. IIII. p. 425. D. et nonnullos alios a Ruhnkenio indicatos locos pertinet. Aliter scholiastes ad h. l.
δίκαι] om. Vind. D.
δικαίως] δικαίς Vind. E.
εἶεν] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.
ἐν] ἐπ' Flor. T.
ἀμύνεσθαι] ἀμύνασθαι Ven. B. Flor. C. In Vind. D. verbum post καλὸν positum, sed inscriptis litteris β α vulgatus ordo restitutus est.
φήσομεν] θήσομεν Stob.
ἀνάγκην] Ita Par. A. Vind. EF. et int. vers. D. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. Stob. ἀνάγκη reliqui codices editionesque ante Astii sec. (ἀνάγκῃ Lob. Mon. B. Ald. Bas. ab.)
ἐπιμελείᾳ] Ita, vel adscripto ι (ἐπιμελείαι) vel omisso (ἐπιμελεία) Par. A. Ven. C. Vind. F. et int. vers. D. Ang. B. Vat. H. ἐπιμέλεια Vind. E. ἐπιμελείας Mon. B. Par. DK. Stob. Stallbaumius in sec. ed. ἐπιμέλειαν Vind. D. cum reliquis codicibus, Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Lectionem nostram eandemque Bekkeri et in prima ed. Stallbaumii non male interpretatus est Ficinus: *tutandis corporibus necessitatem imponentes* h. e. tutelam corporum necessariam esse declarantes. Quod ipsi tutelae necessitas poni dicitur, quae re vera iniungitur hominibus, qui sese tueri iubentur, insolentius fortassis, sed non tale videtur, ut ἐπιμελείᾳ teneri nequeat. Admota ad tutelam necessitate fit, ut non amplius arbitrio singulorum relicta, sed omnibus ἐν ἀνάγκῃ sit, quo modo locutus est Lysias in Andoc. p. 207. §. 8. Bekk. νῦν οὖν ὑμῖν ἐν ἀνάγκῃ ἐστὶ βουλεύσασθαι περὶ αὐτοῦ.
τιθέντες] θέντες Lob. Vind. BE. Vat. BM. Ven. B.
ἔφη] ἔ..ι, ante corr. ἔχει, Vind. B. In Ald. comma, in Steph. punctum minus appositum.

τῳ θυμοῖτο, ἐν τῷ τοιούτῳ πληρῶν τὸν θυμὸν ἧττον ἐπὶ μείζους ἂν ἴοι στάσεις. Πάνυ μὲν οὖν. Πρεσβυτέρῳ μὴν νεωτέρων πάντων ἄρχειν τε καὶ κολάζειν προστετάξεται. Δῆλον. Καὶ μὴν ὅτι γε νεώτερος πρεσβύτερον, ἂν μὴ ἄρχοντες προστάττωσιν, οὔτε ἄλλο βιάζεσθαι ἐπιχειρήσει ποτὲ οὔτε τύπτειν, ὡς τὸ εἰκός. οἶμαι δ' οὐδὲ ἄλλως ἀτιμάσει· ἱκανὼ γὰρ τὼ φύλακε κωλύοντε,

τόδε] καὶ τόδε Stob. τό γε Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. τόδε γε Vind. D.

465 ἔχει] ἔφη Par. DK.

εἴ πού] εἴποι Vind. F. Ang. B. εἴπερ Vind. E.

τῳ] τῷ Vind. F. et ante corr. Mon. B. ᾧ Vind. E. τε Lob. Vind. B. Vat. BM. γε Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph.

τῷ] γὰρ Stob. Trinc. Gesn. γε margo Gesn. (τῷ cod. BN. Gaisf.)

ἐπὶ μείζους] *in maiores maiorumve (transibit seditiones)* Fic.

στάσεις] στάσις Stob. (Gaisf. ex Platone στάσεις recepit.)

μὴν] μὲν Stob. (excepta Trinc. quae μὴν habet) cum editis ante Bekkerum, tacentibus Bip. *quippe* Fic. Cf. B. et L. III. p. 410. B.

νεωτέρων] ὅτι νε. Ang. B.

πάντων] πάντη Stob. cod. B. πάντη Trinc.

Καὶ μὴν] *Constat praeterea* Fic. Repetebat igitur δῆλον indeque pendere ὅτι statuebat. Contra Astius ὅτι in ὁ mutandum censet, idque Stallbaumius in sec. unice sibi placere demonstrat, quia non sine magna molestia δῆλον animo repetatur. Scilicet verba καὶ μὴν ὅτι γε ita inter se copulata et cum ea contentione dicta sunt, ut illi supplemento locus non relinquatur. Minime vero articulus, quo alter comparativus caret, contra codices intrudendus, sed ὡς τὸ εἰκὸς per anacoluthon pro εἰκός ἐστι accipiendum est. Similes locos ipse Stallbaumius attulit ad Phileb. 20. D. ubi durior inconsequentia est: τόδε γε μήν, ὡς οἶμαι, περὶ αὐτοῦ ἀναγκαιότατον εἶναι λέγειν.

πρεσβύτερον] πρὸς πρ. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. πρεσβυτέρων Vind. F.

ἄρχοντες] οἱ ἄρχοντες Vind. E. Mon. B., Flor. U. Bekkerus, Astius in tert. ed. et Stallbaumius. At varii sunt in civitate magistratus, neque semper eorundem nedum omnium est, tale quid mandare iunioribus.

ἄλλο] ἄλλῳ Vind. DE. ἄλλον Stob. cod. N. Trinc. ἄλλως Mon. B. Par. DK. Ang. B. Flor. RU. Stob. cod. B. Gesn. Gaisf. editiones ante Bekkerum. om. Fic.

ἐπιχειρήσει] ἐπιχειρήσῃ Vind. E. ἐπιχειρήσοι Lob. Vat. B.

ὡς τὸ εἰκός] in unum coniungit Vind. B.

δ'] δὲ Lob. Vind. BDF. Stob. οὐδὲ] οὐδ' Flor. ACUV. Stob. εἰ δὲ Par. D.

ἄλλως] ἄλλος Lob. Vind. BD. (hic cum ον super ος) E. Vat. B. (sup. ω) H. Ven. C. Par. DK. secund. Bekk. Flor. ACUV. Ald. Bas. ab.

ἱκανὼ] ἱκανὰ Vind. D. (sup. ὼ) E. Ang. B. Vat. H. Flor. ACTV. et margo R. ἱκανώ τε Par. K.

τὼ φύλακε] τῶ φύλακε Mon. B. τῷ φύλακι Ang. B. Flor. ACTV. τῷ φυλακικῷ Vind. E.

κωλύοντε] κωλύον τε Ald. κωλύοντες Vind. F. κωλύονται Vat. H. Flor. ACV. Stob. cod. A. λύονται Vind. E. κωλύματα Ang. B. Flor. T. et margo R.

B δέος τε καὶ αἰδώς· αἰδὼς μὲν ὡς γονέων μὴ ἅπτεσθαι εἴργουσα, δέος δὲ τὸ τῷ πάσχοντι τοὺς ἄλλους βοηθεῖν, τοὺς μὲν ὡς υἱεῖς, τοὺς δὲ ὡς ἀδελφούς, τοὺς δὲ ὡς πατέρας. Ξυμβαίνει γὰρ οὕτως, ἔφη. Πανταχῇ δὴ ἐκ τῶν νόμων εἰρήνην πρὸς ἀλλήλους οἱ ἄνδρες ἄξουσι; Πολλήν γε. Τούτων μὴν ἐν ἑαυτοῖς μὴ στασιαζόντων οὐδὲν δεινόν, μή ποτε ἡ ἄλλη πόλις πρὸς τούτους ἢ

αἰδὼς μὲν] καὶ αἰ. μ. Ang. B. Flor. R. (ad hunc enim nota in V. L. Stallbaumii vitiose expressa XX. pertinere videtur.) μὲν (omisso αἰδὼς) Vind. F. Stob. Gesn. (cod. BN.)

B εἴργουσα] εἴργουσα Stobaeus Trinc.

δέος δὲ τὸ τῷ πάσχοντι τοὺς ἄλλους βοηθεῖν] Astius in sec. ed. μὴ post τὸ inserendum censet et τὸ βοηθεῖν seu τὸ μὴ βοηθεῖν absolute positum statuit ita, ut obiectum timoris contineat. Stallbaumius τὸ βοηθεῖν ab ipso nomine δέος sic regi putat, ut apud Demosthenem Θηβαίους a τεθνάναι τῷ φόβῳ et ἀποστόλους a τεθνᾶσι τῷ δέει. Denique Bernhardy sunt. p. 355. τὸ — βοηθεῖν simplicem appositionem dicit, qualis sit L. VIIII. p. 590. E. in verbis ἡ τῶν παίδων ἀρχή, τὸ μὴ ἐᾶν ἐλευθέρους εἶναι. Quid si τὸ ad δέος potius, quam ad βοηθεῖν referamus, ut sensus idem sit, ac si dictum esset δέος δὲ τὸ τῆς τῶν ἄλλων βοηθείας τῷ πάσχοντι. δέος ἐστὶ τοὺς ἄλλους βοηθεῖν quin recte dicatur, nemo ambigit: quidni etiam τὸ τοὺς ἄλλους βοηθεῖν δέος dicere liceat?

δὲ ὡς πατέρας] δ' ὡς πατ. Vind. F. Ang. B.

Ξυμβαίνει] συμβ. Vind. F.

ἔφη] ἔχειν Vind. E. Ang. B. Flor. RT. ἔχει Flor. AC.

Πανταχῇ] πανταχοῦ Par. K.

δὴ] ἄρα Ven. B. om. Lob. Vind. B. Vat BM.

ἄξουσι] Ita Vind. E. Flor. ACV. ἄξουσιν Bekkerus secundum Par. A. Ven. BC. Vat. H. scripsisse demonstrat. Apud Stobaeum est αὔξουσι, sed in cod. A. ἄρξουσι. Editiones ante Bekkerum cum reliquis codicibus et Stob. marg. Gesn. ἕξουσι habent. Ad interpunctionem, quae in Vind. B. Stob. Trinc. Gesn. nulla est, sequentium caussa signum interrogandi a Bekkero et Stallbaumio positum puncto reliquorum praetuli.

Πολλήν] πολύν Vind. E.

μὴν] μὲν Vind. E. Vat. H. Stob. cod. B. μὴν, sup. ἐ, Vind. D. autem Fic. Quod fervidiuscule hoc Socrates affirmat, indicio est, proximum illud, ex quo hoc concludit, non sine interrogatione ab eo pronuntiatum fuisse.

ἡ ἄλλη πόλις] καὶ ἄλλη π. Vind. BD. Vat. M. civitas alia vel Fic. ut ἢ pro ἡ legisse videatur.

ἀλλήλους] ἄλλους Lob. Vat. BM. Vind. B. et, vulg. in margine addito, D.

διχοστατήσῃ] ζυγοστατήσει Vind. F.

Οὐ γὰρ οὖν] οὐγαροῦν Lob. Vind. BD. οὖ γαρ οὖν Vind. F.

γε μὴν] γὰρ δὴ Stob. cod. A.

C ἀπρέπειαν] ἀπρέπειαν, Mon. B. Ald. Bas. ab.

καὶ] om. Par. K.

ἂν] τὲ ἂν idem.

κολακείας] κολακίας Vind. E. Flor. R.

πένητες] Hoc Astius in sec. ed. ante κολακείας posuit, magis etiam probaturus, si post ἴσχουσι reiiciatur; in tertia suo loco reliquit, sed delendum indicavit;

πρὸς ἀλλήλους διχοστατήσῃ. Οὐ γὰρ οὖν. Τά γε μὴν σμικρότατα τῶν κακῶν δι' ἀπρέπειαν ὀκνῶ καὶ λέγειν, C ὧν ἀπηλλαγμένοι ἂν εἶεν, κολακείας τε πλουσίων, πένητες, ἀπορίας τε καὶ ἀλγηδόνας ὅσας ἐν παιδοτροφίᾳ καὶ χρηματισμοῖς διὰ τροφὴν οἰκετῶν ἀναγκαίαν ἴσχουσι, τὰ μὲν δανειζόμενοι, τὰ δὲ ἐξαρνούμενοι, τὰ δὲ πάντως πορισάμενοι θέμενοι παρὰ γυναῖκάς τε καὶ

cui assentiens Stallbaumius in utraque ed. uncinos circumdedit. Enimvero eiecto nomine vel longius remoto aliquid ad perspicuitatem, post εἶεν vero posito etiam ad veritatem sententiae desideratur. Nam quum mala ista pusilla omnia ex paupertate redundent, ii, qui expertes eorum dicuntur, non *tanquam pauperes* expertes facti dici possunt. Quid quod omnino pauperes in his custodibus non magis, quam divites reperiuntur. Itaque πένητες non loco movendum, sed commate, quemadmodum Astius in pr. ed. fecit, a πλουσίων separandum et ita explicandum, ut ex verbis ὧν ἀπηλλαγμένοι ἂν εἶεν supplementum structurae consimilis, sed sententiae diversae petatur, velut αἷς ἔνοχοι ἂν εἶεν, *quibus adulationibus obnoxii forent pauperes.* Similem breviloquentiam habent illa L. IIII. pag. 430. A: τὰ ῥύμματα ταῦτα δεινὰ ὄντα ἐκλύζειν, ἥ τε ἡδονή, παντὸς χαλεστραίου δεινοτέρα οὖσα τοῦτο δρᾶν καὶ κονίας, λύπη τε καὶ φόβος καὶ ἐπιθυμία, παντὸς ἄλλου ῥύμματος. Supplementum autem, quale nostro loco, adhibendum est Euthyphr. p. 14. E: φράσον δή μοι, τίς ἡ ὠφέλεια τοῖς θεοῖς τυγχάνει οὖσα ἀπὸ τῶν δώρων, ὧν παρ' ἡμῶν λαμβάνουσιν; ἃ μὲν γὰρ διδόασι, παντὶ δῆλον. quorum in extremis post διδόασι necesse est ἥτις τούτων ἡ ὠφέλεια τοῖς ἀνθρώποις τυγχάνει οὖσα secundum praecedentia subaudias. — Ficinus κολακείας τε πλουσίων, πένητες ita interpretatus est: *adulationes certe aberunt, quibus adversus divites inopes uti solent.*

ἀπορίας τε] *sollicitudines item indigentium* Fic. τε om. Stob. Trinc.

ἀλγηδόνας] ἀλγηδόνος Mon. B. quod ad expediendam nominativi πένητες difficultatem excogitatum certe lenius Astiano remedium, ceterum eandem ob caussam et ob pluralem, qui sequitur, improbandum est.

παιδοτροφίᾳ] Ita Par. A. Vind. DEF. Mon. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. Stob. cod. A. Trinc. Bekkerus et Stallbaumius in pr. ed. παιδοτροφία cum αις super α Ven. B. παιδοτρόφοι Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. παιδοτροφίαις Stob. Ald. Bas. ab. Steph. Astius et Stallbaumius in sec. ed. hac addita declaratione, numerum pluralem sibi unice placere. (*in*) *filiis nutriendis* Fic.

χρηματισμοῖς] σχηματισμοῖς Par. K. sec. Bekk.

διὰ τροφὴν] διατροφὴν Lob. Vind. BDEF.

οἰκετῶν] ἱκετῶν Par. K. sec. Bekk. *domesticorum servorumque* Fic.

δανειζόμενοι] δανιζόμενοι Vind. E. δανειζομένου Vind. F.

τὰ δὲ] τὰ δ' Vind. EF. Ang. B. Vat. H. Stob.

ἐξαρνούμενοι] ἐξαρχούμενοι Stob. cod. A. Trinc. ἐξωνούμενοι Vind. E. ἐξαρνουμένου Vind. F.

πάντως] πάντων Vind. E.

θέμενοι] om. Stob. cod. A. *Seponunt praeterea* Fic.

οἰκέτας, ταμιεύειν παραδόντες, ὅσα τε, ὦ φίλε, περὶ αὐτὰ καὶ οἷα πάσχουσι, δῆλά τε δὴ καὶ ἀγεννῆ καὶ οὐκ
D ἄξια λέγειν. Δῆλα γάρ, ἔφη, καὶ τυφλῷ. Πάντων τε δὴ τούτων ἀπαλλάξονται ζήσουσί τε τοῦ μακαριστοῦ βίου, ὃν οἱ Ὀλυμπιονῖκαι ζῶσι, μακαριώτερον. Πῇ; Διὰ σμικρόν που μέρος εὐδαιμονίζονται ἐκεῖνοι ὧν τούτοις ὑπάρχει. ἥ τε γὰρ τῶνδε νίκη καλλίων, ἥ τ' ἐκ τοῦ δημοσίου τροφὴ τελεωτέρα. νίκην τε γὰρ νικῶσι ξυμπά- 463

οἰκέτας] γυναῖκας Vind. D.
ταμιεύειν παραδόντες] παραδιδόντες ταμιεύειν Stob. cod. A.
οἷα] ὅσα Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Bas. b.
δῆλά τε δὴ] Ita Par. A. Vind. D. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Bekkerus. δῆλά τε Vind. EF. Ven. C. Par. D. Stob. δειλά, sup. δῆλα, τε Par. K. δειλά τε reliqui codices, margo Vind. D. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. et sec. δειλά τε δὴ Astius in tert. ed. et Stallbaumius. *et ipsa per se cuique patent* Fic. Duabus de caussis Socrates ista enumeranda negat, quod et per se pateant, et quod parum decora sint. Quarum priori Glauco ita assentitur, ut nomen a Socrate pronuntiatum repetere videatur: δῆλα γάρ. Sed aliquanto maius firmamentum nostrae lectionis est particula δὴ prudenter omissa ab iis librariis, quibus poëticum quidem, sed nescio an ob id ipsum ab hoc loco alienum et haud dubie sequenti ἀγεννῆ officiens nomen δειλὰ placeret. Cuius particulae ea est vis, ut nominis adhibiti rationem et significationem apertam omnibus et extra dubium positam arguat; quod utrumque in δῆλα convenire, ab altero abhorrere videtur.
ἀγεννῆ] ἀγενῆ Vind. D. Flor. RT.
D ἔφη] δὴ Vind. F. Ang. B.
Πάντων τε] πάντων τὲ, nulla post τυφλῷ interpunctione facta, Ald. πάντοτε Stob. cod. B. Trinc. πάντων δὲ Vind. D. (sup. τε) E. Flor. ACTV. Stob. cod. A. Bas. ab. πάντων δὴ Vat. H. πάντων Stob. Gesn.
δὴ] δὲ Stob. cod. B.
ζήσουσί] ζήτουσί Stob. cod. A. ζητήσουσί Par. K. Antiatt. Bekk. an. p. 97, 28: ζήσει· Πλάτων Πολιτείας ἕκτῳ, οὐ ζήσεται. Phryn. Pors. ζήσει· ἀντὶ τοῦ ζήσεται. quod huc spectare videtur.
τε] δὴ Vat. H.
μακαριστοῦ] μακαρίστου Vind. F. *beatissima* Fic.
ὃν οἱ] οἷον Vind. F. Ang. B. Flor. R.
Ὀλυμπιονῖκαι] ὀλυμπιονίκαι Lob. Vind. BEF. Mon. B. Stob. Trinc. Gesn. ὀλυμπιονῖκαι editi.
Διὰ σμικρόν] διὰ σμικρότερόν Ang. B. Flor. ART. δι' ἃς μικρότερόν Vind. F.
εὐδαιμονίζονται] εὐδαιμονίζοντες Stob. Trinc.
ὑπάρχει] ὑπάρχοι Ald. Bas. ab.
ἥ τ'] ἥ τε Vind. F.
τοῦ] om. Vind. D.
τροφὴ] τρυφὴ Stob. cod. A.
τελεωτέρα] Hic deficit Stob. Trinc.
γὰρ] om. Lob. Vind. BDF. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK.
ξυμπάσης] ξυναπάσης Stob. cod. A. ξυμπάσῖς Mon. B. a m. pr.
σωτηρίαν — πόλεως E.] bis deinceps scripta sunt in Vind. F. Pro σωτηρίαν Stob. cod. A. σώτειραν habet.
ὅσων] ὅσον Flor. R. Vind. D. et in prima scriptione F.
βίος] βί, sup. α, Stob. cod. A.
ἀναδοῦνται] ἀναιδοῦνται Stob.

σης τῆς πόλεως σωτηρίαν, τροφῇ τε καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσιν, ὅσων βίος δεῖται, αὐτοί τε καὶ παῖδες ἀναδοῦνται καὶ γέρα δέχονται παρὰ τῆς αὐτῶν πόλεως ζῶντές E τε καὶ τελευτήσαντες ταφῆς ἀξίας μετέχουσι. Καὶ μάλα, ἔφη, καλά. Μέμνησαι οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ἐν τοῖς πρόσθεν οὐκ οἶδα ὅτου λόγος ἡμῖν ἐπέπληξεν, ὅτι τοὺς φύλακας οὐκ εὐδαίμονας ποιοῦμεν, οἷς ἐξὸν πάντα ἔχειν 466 τὰ τῶν πολιτῶν οὐδὲν ἔχοιεν; ἡμεῖς δέ που εἴπομεν,

cod. A. Timaeus lex. p. 30: ἀναδῆσαι· ταινίας ἐπιβαλεῖν.

E αὐτῶν] Ita Vind. B. et correctus in spiritu Mon. B. αὐτῶν Lob. Vind. DEF. Stob. Gesn. Ald. Bas. ab. Steph. αὐτῆς Par. K. sec. Bip. Ast. pr. (ab) ipsa (rep.) Fic.

πόλεως] πόλεων Stob. Gesn.

ζῶντές τε] Ita Par. AD. Lob. Vind. BDEF. Mon. B. Ven. C. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRTUV. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius in pr. ed. Reliqui codices (Vat. B. Ven. B. Par. K. de quibus certe Bipontini et Bekkerus tacent) editique τε cum Stobaeo omittunt, atque Stallbaumium in sec. ed. timor incessit, ne vivis sepultura paretur. Sed alterum participium cum suo additamento haud secus, quam prius ad γέρα δέχονται referendum iisque verbis summam sententiae comprehensam esse vel Glauconis responsum docet. Itaque Socrates et vivos illos et mortuos praemiis a civibus suis affici demonstraturus *afficiuntur*, inquit, *et vivi praemiis et mortui condignae sepulturae participes fiunt.*

ταφῆς] ταφῆς δ' Vind. D.

ἀξίας] ἀξία cum litura in fine Vind. F. ἄξια Lob. Vind. B. et margo D. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. ἀξίως Ang. B.

μετέχουσι.] μετέχουσιν. Bekkerus.

καλά] πολλά Vind. F. καλῶς Stob. cod. A.

πρόσθεν] ἔμπροσθεν Vind. E. Respicit initium L. IIII.

466 ποιοῦμεν] Ita Par. A. Vind. D. (sup. οῖ) E. Vat. H. Flor. ACTV. ποιοῖμεν reliqui codices et editiones omnes; quod quum per se magis legitimum, tum sequenti ἔχοιεν magis accommodatum est. Sed indicativum satis constat in hoc loquendi genere frequentari ita, ut optativum vel subsequentem habeat vel antecedentem, quo quasi temperamento scriptores videntur simul naturali sermonis vigori repraesentandarum rerum cupido morem gerere et obliquae orationis speciem servare voluisse. Sic L. IIII. p. 420. C: εἰ ἡμᾶς ἀνδριάντας γράφοντας προσελθών τις ἔψεγε λέγων, ὅτι οὐ τοῖς καλλίστοις τοῦ ζώου τὰ κάλλιστα φάρμακα προστίθεμεν· οἱ γὰρ ὀφθαλμοί, κάλλιστον ὄν, οὐκ ὀστρείῳ ἐναληλιμμένοι εἶεν, ἀλλὰ μέλανι. Contra L. I. p. 337. A: καὶ ταῦτ' ἐγὼ ἤδη τε καὶ τούτοις προὔλεγον, ὅτι σὺ ἀποκρίνασθαι μὲν οὐκ ἐθελήσοις, εἰρωνεύσοιο δὲ καὶ πάντα μᾶλλον ποιήσοις, ἢ ἀποκρίνοιο, εἴ τίς τί σε ἐρωτᾷ. pro quo aliqui ἔροιτο scripserunt. Multa utriusque modi exempla significavit Matthiae gramm. p. 1081. nonnulla Bernhardy synt. pag. 389. unum nostro simile Stallbaumius in sec. ed. Civ. L. VI. p. 490. D. Iam quum ferri posse indicativum nulla dubitatio esset, etiam praeferri debere visus est primum propter codices, quorum qui optativum exhibent, non solum omnino inferiorum ordinum, sed etiam in sequentibus circa eandem rem dissidentes eoque magis suspectae fidei sunt, qui indicativum offe-

ὅτι τοῦτο μὲν, εἴ που παραπίπτοι, εἰσαῦθις σκεψόμεθα, νῦν δὲ τοὺς μὲν φύλακας φύλακας ποιοῦμεν, τὴν δὲ πόλιν ὡς οἷοί τ' εἶμεν εὐδαιμονεστάτην, ἀλλ' οὐκ εἰς ἓν ἔθνος ἀποβλέποντες ἐν αὐτῇ τοῦτο εὔδαιμον πλάττοιμεν; Μέμνημαι, ἔφη. Τί οὖν; νῦν ἡμῖν ὁ τῶν ἐπικούρων βίος, εἴπερ τοῦ γε τῶν Ὀλυμπιονικῶν πολύ τε

B καλλίων καὶ ἀμείνων φαίνεται, μή πη κατὰ τὸν τῶν σκυτοτόμων φαίνεται βίον ἤ τινων ἄλλων δημιουργῶν ἢ τὸν τῶν γεωργῶν; Οὔ μοι δοκεῖ, ἔφη. Ἀλλὰ μέντοι, ὅ γε καὶ ἐκεῖ ἔλεγον, δίκαιον καὶ ἐνταῦθα εἰπεῖν, ὅτι

runt, neque alibi sic interpolati esse solent et sequentia eo modo scripta habent, ut corrigentem grammatici manum experti non videantur; deinde, quod horum librorum ductu talis optativi et indicativi per vices successio prodit, quae liberiorem sermonem deceat neque tamen nullam regulam sequatur. Scilicet eorum verborum, quae interposita et quasi tertio gradu a praesentia remota sunt, omnium modus optativus est, (ἔχοιμεν, παραπίπτοι, εἶμεν) reliquorum, quae ab ὅτι pendent, indicativus, praeter extremum, (πλάττοιμεν) quod forma legitima indutum excusatione non eget.

οἷς] εἰ οἷς Vind. E.

ἔχοιεν;] Signum interrogandi Bekkerus posuit. Item post πλάττοιμεν.

δέ που] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vind. BDF. Mon. B. Vat. BHM. Ven. C. Flor. UV. δὲ Vind. E. (Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT.) Ald. Bas. ab. Steph. Astius.

εἴ που] εἶπον Lob.

εἰσαῦθις] εἰς αὖθις Mon. B.

σκεψόμεθα] ἐπισκεψόμεθα Vind. BD. Vat. M. σκεψώμεθα Vat. H. σκεψοίμεθα Vind. F. Ang. B. Flor. R. quod ex coniectura ab Astio in sec. ed. positum et commendatum a Bekkero in comm. Stallbaumius in pr. ed. recepit.

ποιοῦμεν] Ita Par. A. Vind. E. et int. vers. D. Vat. H. Flor. ACTV. ποιῶμεν Ven. B. Bas. b. „Ex vet. ποιῶμεν affertur: sed legendum itidem fuerit πλάττωμεν pro πλάττοιμεν.“ Stephan. annot. p. 21. ποιοῖμεν Vind. D. cum reliquis codicibus et editionibus.

εἶμεν] Ita Par. A. Ven. C. Vat. H. Flor. ACTV. et margo Vind. D. ἦμεν Vind. E. εἰ μὲν Vind. F. Par. D. εἴημεν Mon. B. Flor. U. ἐσμὲν Vind. D. cum reliquis codicibus editisque ante Bekkerum.

εὐδαιμονεστάτην,] εὐδαιμονεστάτην· Ald. Steph. Pendet a πλάττοιμεν.

εὔδαιμον] τὸ εὔδαιμον Par. ADK. Flor. V. editiones ante Bekkerum; quae lectio teneri poterat, si nonnulli eorum codicum, qui optimum sequi solent, assensum praebuissent mendique suspicionem e proximo vocabulo suborti removissent. Id genus hominum, quod prae ceteris beatum est, praestantiae caussa τὸ εὔδαιμον dici poterat. Conf. Leg. L. V. p. 730. D: ὁ δὲ καὶ ξυγκολάζων εἰς δύναμιν τοῖς ἄρχουσιν ὁ μέγας ἀνὴρ ἐν πόλει καὶ τέλειος οὗτος ἀναγορευέσθω νικηφόρος ἀρετῇ. Aeschyl. Sept. 283: ἀντηρέτας ἐχθροῖσι τὸν μέγαν τρόπον. Etiam Ficinus articulum invenisse videtur, qui verba ἀλλ' οὐκ — πλάττοιμεν ita interpretatus est: neque ad

εἰ οὕτως ὁ φύλαξ ἐπιχειρήσει εὐδαίμων γίγνεσθαι, ὥστε μηδὲ φύλαξ εἶναι, μηδ' ἀρκέσει αὐτῷ βίος οὕτω μέτριος καὶ βέβαιος καί, ὡς ἡμεῖς φαμέν, ἄριστος, ἀλλ' ἀνόητός τε καὶ μειρακιώδης δόξα ἐμπεσοῦσα εὐδαιμονίας πέρι ὁρμήσει αὐτὸν διὰ δύναμιν ἐπὶ τὸ ἅπαντα τὰ C ἐν τῇ πόλει οἰκειοῦσθαι, γνώσεται τὸν Ἡσίοδον ὅτι τῷ ὄντι ἦν σοφὸς λέγων πλέον εἶναί πως ἥμισυ παντός. Ἐμοὶ μέν, ἔφη, ξυμβούλῳ χρώμενος μενεῖ ἐπὶ τούτῳ τῷ βίῳ. Συγχωρεῖς ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, τὴν τῶν γυναικῶν κοινωνίαν τοῖς ἀνδράσιν, ἣν διεληλύθαμεν, και-

unam quandam eius partem, sed ad totam respicientes beatitudinem illam exquirere.

Μέμνημαι] μέμνησαι Vat. H.

Τί οὖν;] om. Fic. In editionibus ante Bekkerum Τί οὖν νῦν etc. sine distinctione scriptum, deinde post βίος in Ald. punctum, in Bas. ab. signum interrogationis positum, quod Stephanus et in sec. Astius ante μή πη fecerunt.

νῦν] post ἡμῖν Vind. DE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV.

ὁ] ὅ Bas. b.

εἴπερ] Ita Par. A. Vind. EF. et int. vers. D. Ang. B. Vat. H. Flor. RTV. *quando* Fic. ὅπερ Ven. C. ὥσπερ Par. K. Flor. U. Bas. ab. ὅσπερ Vind. D. et reliqui codices, Ald. Steph. et recentiores. Sed in Lob. περ int. vers. est.

τοῦ] τον Flor. U. τοῦτο Vind. F. οὗτός Vind. E. om. Par. K.

γε] post τῶν Par. K.

Ὀλυμπιονικῶν] ὀλυμπιονίκων Vind. DEF. Flor. ACRTV. ὀλυμπιονικῶν editi.

τε] γε Vind. F. Ang. B. Flor. R. τε καὶ Vind. E. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. γε καὶ Stallbaumius.

μή — φαίνεται B.] om. Vind. F.

πη] τοι Ang. B. Flor. R. (huius enim signum pro nota Flor. T. in Stallbaumii V. L. reponendum videtur.) ποι Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. Et Vind. D. οι super η habet.

τὸν] om. Vind. D. B

ἢ τὸν] ἢ Par. K. ἢ τὸ Vind. D.

ἔλεγον] ἐλέγομεν Vind. F. Ang. B. Flor. AR.

καὶ ἐνταῦθα] κἀνταῦθα Lob. Vind. B. Vat. BM. Bekkerus et in tert. Astius. Confer Vol. I. p. LVII. sq.

εἰ] om. Vind. D. et a m. pr. Ven. B.

μηδὲ] μὴ Flor. T. *non* Fic.

μηδ'] μὴ δὲ Bas. ab.

ἀρκέσει] ἀρκέση Ven. B. Vat. H. Flor. ACV.

φαμὲν] Ita Par. A. Vind. DEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. *asserimus* Fic. ἔφαμεν reliqui et editiones ante Bekkerum.

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F.

καὶ μειρακιώδης] post δόξα Flor. T.

πέρι ὁρμήσει] περὶ ὁρμήσει Vind. B. πέρι ὁρμήση Vind. D. περιορμήσει Lob. Vat. M. ut etiam Ficinus legisse videtur: *sed insana et puerilis exorta felicitatis opinio rapiat eum.*

αὐτὸν] αὐτὴν Vind. DE. Flor. AC.

οἰκειοῦσθαι] οἰκοιοῦσθαι Lob. C

τῷ ὄντι] τωόντι Vind. DE. om. Vat. H. — Locus Hesiodi est Ἔργ. 40.

ξυμβούλῳ] συμβ. Mon. B. Par. DK. Flor. RU. Ald. Bas. ab. Steph.

μενεῖ] μένει Vind. F. μένοι Ang. B.

θείας τε πέρι καὶ παίδων καὶ φυλακῆς τῶν ἄλλων πολιτῶν, κατά τε πόλιν μενούσας εἰς πόλεμόν τε ἰούσας καὶ ξυμφυλάττειν δεῖν καὶ ξυνθηρεύειν ὥσπερ κύνας D καὶ πάντα πάντῃ κατὰ τὸ δυνατὸν κοινωνεῖν, καὶ ταῦτα πραττούσας τά τε βέλτιστα πράξειν καὶ οὐ παρὰ φύσιν τὴν τοῦ θήλεος πρὸς τὸ ἄῤῥεν, ᾗ πεφύκατον πρὸς ἀλλήλω κοινωνεῖν; Συγχωρῶ, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἐκεῖνο λοιπὸν διελέσθαι, εἰ ἄρα καὶ ἐν ἀνθρώποις δυνατὸν, ὥσπερ ἐν ἄλλοις ζώοις, ταύτην τὴν κοινωνίαν ἐγγενέσθαι, καὶ ὅπῃ δυνατόν; Ἔφθης, ἔφη, εἰπὼν ᾗ ἔμελλον ὑπολήψεσθαι. Περὶ μὲν γὰρ τῶν ἐν τῷ

καὶ παίδων] Astius in tert. καὶ delendum censet probante in sec. Stallbaumio et Ficinum quoque aliud quid hic legisse suspicante. Nodum in scirpo.

πολιτῶν,] πολιτῶν; Stephanus, Bekkerus et Stallbaumius. Sed quae sequuntur epexegesi inserviunt.

δεῖν] δεῖ, sup. ἡ, Lob. Vat. M. δὴ Vind. BF. Ang. B. Ficinus haec inde a κατά τε πόλιν liberius reddidit: *ut una cum viris in pace gubernent, in bello militent, custodiant una.*

κύνας] κύνα Par. K.

D πάντῃ] πάντῃ Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius, ut solent. Cf. Vol. I. p. LXI.

κοινωνεῖν,] κοινωνεῖν; Stephanus et recentiores.

καὶ ταῦτα — κοινωνεῖν;] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.

τὴν τοῦ θήλεος] τοῦ θηλέως Par. K.

ᾗ] ἡ Vind. F. ἣ Vind. D.

ἀλλήλω] ἀλλήλων Ven. B.

Συγχωρῶ] ξυγχωρῶ Flor. T.

ὥσπερ] ὥσπερ καὶ Lob. Vind. BD. Mon. B. Vat. BM. Ven. B. Par. DK. Flor. U. et Stallbaum. inductus ab Heindorfio ad Phaedon. p. 64. C. hunc constantem prope Graecorum usum affirmante. Non rarum est alterum καὶ ad nostrum sensum sine necessitate additum, sed Plato saepius etiam omittere solet. En tria ex uno Phaedone exempla: p. 87. B: εἰκόνος γάρ τινος, ὡς ἔοικε, κἀγὼ ὥσπερ Σιμμίας δέομαι. pag. 88. E: πότερον κἀκεῖνος, ὥσπερ ὑμᾶς φῄς, ἔνδηλός τι ἐγένετο ἀχθόμενος, ἢ οὔ. p. 100. C: σκόπει δή, ἔφη, τὰ ἑξῆς ἐκείνοις, ἐάν σοι ξυνδοκῇ ὥσπερ ἐμοί.

ᾗ] ἡ Vind. F. εἰ Vind. E. Vat. H. Flor. ACT. ὃ Ven. B. Bas. b. Steph. Ast. (*anticipasti*,) *quod* (*ego interrogaturus eram*.) Fic. Ad εἰπὼν supplere licet τί ταύτῃ, ut Glauco ab eadem parte sermonem se excipere atque in eandem dirigere voluisse dicat, quam Socrates praeoccupaverit. Cf. L. I. p. 338. D: ταύτῃ ὑπολαμβάνεις, ᾗ ἂν κακουργήσαις μάλιστα τὸν λόγον.

γὰρ] om. Fic.

τῶν] om. Vat. H. Est neutrum.

τῷ] om. Par. K.

ἔφην] ἔφη Lob. Vind. B. Vat. E M.

πολεμήσουσι.] πολεμήσουσιν. Bekkerus.

Ὅτι κοινῇ στρατεύσονται] *militabunt profecto communiter, tam mares quam feminae* Fic. — κοινὴ — Vind. F. — στρατεύονται Ven. B. — στρατεύσουσι Vind. E Flor. C.

πρός γε] om. Fic.

πολέμῳ, οἶμαι, ἔφην, δῆλον ὃν τρόπον πολεμήσουσι. E Πῶς; ἦ δ' ὅς. Ὅτι κοινῇ στρατεύσονται καὶ πρός γε ἄξουσι τῶν παίδων εἰς τὸν πόλεμον ὅσοι ἁδροί, ἵν' ὥσπερ οἱ τῶν ἄλλων δημιουργῶν θεῶνται ταῦτα, ἃ τελεωθέντας δεήσει δημιουργεῖν· πρὸς δὲ τῇ θέᾳ διακονεῖν καὶ ὑπηρετεῖν πάντα τὰ περὶ τὸν πόλεμον καὶ θε- 467 ραπεύειν πατέρας τε καὶ μητέρας. ἢ οὐκ ᾔσθησαι τὰ περὶ τὰς τέχνας, οἷον τοὺς τῶν κεραμέων παῖδας, ὡς πολὺν χρόνον διακονοῦντες θεωροῦσι πρὶν ἅπτεσθαι τοῦ κεραμεύειν; Καὶ μάλα. Ἦ οὖν ἐκείνοις ἐπιμελέστερον παιδευτέον, ἢ τοῖς φύλαξι τοὺς αὑτῶν ἐμπειρίᾳ τε

εἰς] ἐκ, e corr. ἐς, Mon. B.

ἁδροί] ἀδροὶ Vind. BDE. ἀνδρεῖοι Mon. B. Flor. U.

ἵν'] ἵνα Flor. U.

οἱ] om. Vind. DF.

δημιουργῶν] δημιουργοὶ Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. B. Bas. b.

ταῦτα] *patrum suorum opera* Fic.

δημιουργεῖν·] Astius ex praegresso ἵνα coniunctionem ὥστε repeti iubens, a qua sequentes infinitivi pendeant, pro colo comma posuit; quae ratio neque ad mutandam interpunctionem valet, qua tamen cavendum erat, ne διακονεῖν et ὑπηρετεῖν ad δεήσει referrentur, neque vero omnino probabilis est, quum consilium potius, quam effectum hoc loco significandum esset. Contra Stallbaumius infinitivos per genus quoddam attractionis e proximo δημιουργεῖν originem ducere statuens nihilo minus colon reliquit, pro quo comma facere debebat, ne proximum illud exiguam aut nullam ad sequentia vim habuisse videretur. Ego infinitivum δημιουργεῖν hoc tantum effecisse arbitror, ut, quum ad priorem consilii partem indicandam ἵνα cum coniunctivo adhibitum esset, ad posteriorem infinitivus non tamquam alienus ab ea significatione quasi per vim arcesseretur, sed utpote eadem praeditus sua sponte sese offerret. Scilicet ἄξουσι τοὺς παῖδας διακονεῖν, etiamsi nullus intercessisset infinitivus, tamen idem significaret, quod ἄξουσιν, ἵνα διακονῶσι, qua de re cf. Matthiae gramm. p. 1040. c. Itaque de duabus loquendi formulis rem efficiendam pariter designantibus altera coniunctionem ἵνα cum coniunctivo habens ut magis perspicua in priori parte posita, altera solo infinitivo utens in posteriori recepta est, quum interiectum δημιουργεῖν mutandi sermonis occasionem praebuisset. Nullo autem interiore et syntactico nexu inter δημιουργεῖν et διακονεῖν obtinente colon aptius esse commate apparet.

πρὸς δὲ] καὶ πρὸς Lob. Vind. BD. Vat. M. et a m. s. B.

ἢ] ἦ Flor. V. et corr. Mon. B. 467 (a m. pr. ἢ)

ᾔσθησαι] ᾐσθῆσαι Vind. F.

τὰ] τοὺς Par. K. sec. Bip.

τὰς τέχνας] τῆς τέχνης Lob. Vind. BD. Vat. M.

οἷον] οἱ Vind. E.

χρόνον] χρόνων Bas. a.

θεωροῦσι] *fingentes patres spectant* Fic.

Ἦ] ἢ Lob. Vind. BDE.

αὑτῶν] αὐ. Lob. Vind. BDF.

καὶ θέᾳ τῶν προσηκόντων; Καταγέλαστον μέντ' ἄν, ἔφη, εἴη. Ἀλλὰ μὴν καὶ μαχεῖταί γε πᾶν ζῷον διαφε- B ρόντως παρόντων ὧν ἂν τέκῃ. Ἔστιν οὕτω. κίνδυνος δὲ, ὦ Σώκρατες, οὐ σμικρὸς σφαλεῖσιν, οἷα δὴ ἐν πολέμῳ φιλεῖ, πρὸς ἑαυτοῖς παῖδας ἀπολέσαντας ποιῆσαι καὶ τὴν ἄλλην πόλιν ἀδύνατον ἀναλαβεῖν. Ἀληθῆ, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις. ἀλλὰ σὺ πρῶτον μὲν ἡγῇ παρασκευαστέον τὸ μή ποτε κινδυνεῦσαι; Οὐδαμῶς. Τί δ'; εἴ που κινδυνευτέον, οὐκ ἐν ᾧ βελτίους ἔσονται κατορθοῦντες; C Δῆλον δή. Ἀλλὰ σμικρὸν οἴει διαφέρειν καὶ οὐκ ἄξιον κινδύνου θεωρεῖν ἢ μὴ τὰ περὶ τὸν πόλεμον παῖδας

Καταγέλαστον] καταγέλαστος Vat. B. Ven. C. Par. K. secund. Bip.

μέντ' ἂν] μὲν τ' ἂν Mon. B. μέν τ' ἂν editi ante Ast. sec. Cf. Vol. I. p. 177, a.

καὶ] om. Bas. b.

μαχεῖταί] μάχεταί Vind. F. Ang. B. Flor. R. *pugnat* Fic.

ζῷον] ζῶον Ald. Bas. ab. ut interdum. Cf. Vol. I. p. 60, b.

B ὧν] ὢν Vind. F.

οὕτω.] οὕτως. Bekkerus.

κίνδυνος] ἴνδυνος Vind. F. Κίνδυνος Steph.

σμικρὸς] μικρὸς Lob. Vind. BDE. Flor. ACTV. Par. K. sec. Bip. nam Bekkerus de eo non magis, quam de Vindobonensi aut alio suorum ullo significationem dedit. Itaque vereor, ut vulgata lectio satis tuta sit. Cf. Vol. I. p. 287.

σφαλεῖσιν] σφαλλεῖσιν Vind. E. σφαλοῦσιν cum ει super οῦ Vind. D. σφάλλουσιν Lob. Vind. B. Vat. M.

δὴ] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.

παῖδας] καὶ τοὺς παῖδας Ang. B. Flor. RT.

πρῶτον] *forsan imprimis* Fic.

μὲν] om. Vind. E. μὴ Mon. B. a m. pr.

ἡγῇ] ἡγεῖ Mon. B. Astius, Bekkerus et Stallbaumius.

μή ποτε] μήποτε Ald. (Conf. p. 473. D.) μηδὲ ποτε Bas. b. μηδέποτε Ven. B.

κινδυνεῦσαι;] κινδυνεῦσαι. editi ante Astium.

Τί δ'; εἴ που] τί δή. ποῦ Ven. B. τί δήπου Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. τί δὴ εἴ που Flor. T. τί δ' ἤ που, subscripto a m. s. ει sub ἤ, Mon. B. Τί δ' εἴ που editiones ante Bekkerum.

βελτίους] βελτίως Ald. Bas. ab.

δή. Ἀλλὰ] δή, ἀλλὰ Ald.

C οἴει] εἴη Vind. D.

καὶ] om. Vind. E. Ven. C. Par. DK. Vat. H. Flor. AC.

ἄξιον] ἄξιος Flor. AC.

κινδύνου] κίνδυνον Par. K. sec. Bip.

παῖδας] τοὺς παῖδας Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. B. Flor. RU. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. h. e. *eos pueros*, qui — vel *nostros pueros*; quorum neutrum ineptum. Sed remoto articulo Socrates plurimum referre dicit, ut qui adulti bellicosi futuri sint, iam pueri res bellicas spectent; id quod non minus aptum videtur. Scholiastes utrum articulum legerit, an non legerit, ex scholio, quale Bekkerus et Ruhnkenius ediderunt, perspici nequit: ὁ νοῦς οὗτος· Ἆρα, ὦ Γλαύκων, ἡγεῖ οὐκ εἶναι μέγιστον κέρδος τὸ τοὺς μέλλοντας γενήσεσθαι (Ruhnken. γεννήσεσθαι) παῖδας ἐμπειροπολέμους μετὰ χρόνον αὐτοπτεῖν ἢ μὴ τὰ περὶ πόλεμον; σχεδὸν δὲ τὸ Ὁμηρικὸν παραφράζει· Πρῶτ' ἐλθὼν σὺν

τοὺς ἄνδρας πολεμικοὺς ἐσομένους; Οὔκ, ἀλλὰ διαφέρει πρὸς ὃ λέγεις. Τοῦτο μὲν ἄρα ὑπαρκτέον, θεωροὺς πολέμου τοὺς παῖδας ποιεῖν, προσμηχανᾶσθαι δ' αὐτοῖς ἀσφάλειαν, καὶ καλῶς ἕξει. ἦ γάρ; Ναί. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, πρῶτον μὲν αὐτῶν οἱ πατέρες, ὅσα ἄνθρωποι, οὐκ ἀμαθεῖς ἔσονται, ἀλλὰ γνωμονικοὶ τῶν στρατειῶν, ὅσαι τε καὶ μὴ ἐπικίνδυνοι; Εἰκός, ἔφη. Εἰς D μὲν ἄρα τὰς ἄξουσιν, εἰς δὲ τὰς εὐλαβήσονται. Ὀρθῶς. Καὶ ἄρχοντάς γέ που, ἦν δ' ἐγώ, οὐ τοὺς φαυλοτάτους αὐτοῖς ἐπιστήσουσιν, ἀλλὰ τοὺς ἐμπειρίᾳ τε καὶ ἡλικίᾳ ἱκανοὺς ἡγεμόνας τε καὶ παιδαγωγοὺς εἶναι. Πρέπει

ὄχεσφι, διδασκόμενος πολέμοιο, Εὔφορβος. (Il. XVI. 811.) In quibus παῖδας si post μετὰ χρόνον transtuleris, nobiscum facientem scholiasten habebis, si ante μέλλοντας ponatur, articulum tuetur, sed alterum τοὺς post παῖδας male omisisse statuendus est; sin locum suum obtineat, τοὺς παῖδας πολεμικούς, omissis τοὺς ἄνδρας, legisse et παῖδας adolescentes intellexisse videtur. Atque hoc magis probabile ex eo, quod Euphorbi mentionem iniicit, quod simul indicio est, v. 810. eum καὶ γὰρ δή ποτε φῶτας ἐείκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων, non cum Aristarcho καὶ γὰρ δὴ τότε etc. legisse.

ἄνδρας πολεμικούς] milites Fic.

Οὔκ — ἦ γάρ;] om. Vind. D. et, ut videtur, is, quo usus est auctor scholii ad proxime sequens Οὐκοῦν adscripti.

ἀλλὰ] ἄλλα Vind. F. a m. pr.

διαφέρει] διαφέρειν Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. referre Fic. qui in superioribus Num parum interesse censes posuit.

λέγεις. Τοῦτο] λέγεις, τοῦτο Ald.

πολέμου] post τοὺς παῖδας Ven. B. Vind. E.

προσμηχανᾶσθαι] προμηχανᾶσθαι Lob. Vind. B. Vat. BM.

δ'] δὲ, Mon. B.

καὶ] ἢ καὶ Lob. η καὶ Vat. M.

In Vind. B. nonnihil spatii ante καὶ vacuum.

ἕξει] ἕξη Bas. b.

ἦ γάρ] ἢ γάρ Lob. om. Mon. B. Fic.

Οὐκοῦν] ἀντὶ τοῦ οὐχ οὕτως, καθ' ὑπόκρισιν. (Bekk. ὑπόκρισιν) scholiastes, quasi οὔκουν legisset et post ἦν δ' ἐγὼ plene interpunxisset, quemadmodum factum est in Bas. ab. in quibus etiam Πρῶτον maiuscula initiali exstat. Quod utrumque ita demum tolerabile videri poterat scholiastae, si superiora illa Οὔκ — ἦ γάρ; in quo codice non invenerat.

αὐτῶν] post οἱ πατέρες Lob. Vind. BD. Vat. BM.

γνωμονικοὶ] γνωμικοὶ Vat. B.

στρατειῶν] στρατιῶν Vind. EF. Ang. B. Flor. RT. (quibus in) castris (periculum insit, quibus non insit periculum.) Fic.

ὅσαι] ὅσοι Vind. F. cum litura in altero o.

ἐπικίνδυνοι;] ἐπικίνδυνοι. Ald. D Bas. ab. Steph. quod et ipsum ferri potest.

Εἰς] In Vind. D. ς int. vers. est.

ἄρα] ἄρ Vind. E.

ἄξουσιν] ἕξουσιν Vind. B. et ante corr. D. Vat. M. et cum ἄ super ἕ Lob.

εὐλαβήσονται] εὐλαβηθήσονται Lob. Vind. BD. Vat. M. (ad alia) minime Fic.

αὐτοῖς] αὐ. Flor. T.

καὶ θέα τῶν προσηκόντων; Κατα[illegible]
ἔφη, εἴη. Ἀλλὰ μὴν καὶ μαχεῖται [illegible]
B ρόντως παρόντων ὧν ἂν τέκῃ. Ἔ[illegible]
δὲ, ὦ Σώκρατες, οὐ σμικρὸς σφαλ[illegible]
λέμῳ φιλεῖ, πρὸς ἑαυτοῖς παῖδας [illegible]
καὶ τὴν ἄλλην πόλιν ἀδύνατον ἀν[illegible]
δ' ἐγὼ, λέγεις. ἀλλὰ σὺ πρῶτον [illegible]
στέον τὸ μή ποτε κινδυνεῦσαι; Οὐ[illegible]
κινδυνευτέον, οὐκ ἐν ᾧ βελτίους ἔσ[illegible]
C Δῆλον δή. Ἀλλὰ σμικρὸν οἴει δια[illegible]
κινδύνου θεωρεῖν ἢ μὴ τὰ περὶ [illegible]

Καταγέλαστον] καταγέλαστος Vat. B. Ven. C. Par. K. secund. Bip.
μέντ' ἂν] μὲν τ' ἂν Mon. B. μέν τ' ἂν editi ante Ast. sec. Cf. Vol. I. p. 177, a.
καὶ] om. Bas. b.
μαχεῖταί] μάχεται Vind. F. Ang. B. Flor. R. *pugnat* Fic.
ζῶον] ζῷον Ald. Bas. ab. ut interdum. Cf. Vol. I. p. 60, b.
B ὧν] ὢν Vind. F.
οὕτω.] οὕτως. Bekkerus.
κίνδυνος] ἔνδυνος Vind. F. Κίνδυνος Steph.
σμικρὸς] μικρὸς Lob. Vind. BDE. Flor. ACTV. Par. K. sec. Bip. nam Bekkerus de eo non magis, quam de Vindobonensi aut alio suorum ullo significationem dedit. Itaque vereor, ut vulgata lectio satis tuta sit. Cf. Vol. I. p. 287.
σφαλεῖσιν] σφαλλεῖσιν Vind. E. σφαλοῦσιν cum ει super οῦ Vind. D. σφάλλουσιν Lob. Vind. B. Vat. M.
δὴ] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.
παῖδας] καὶ τοὺς παῖδας Ang. [illegible] Flor. RT.
πρῶτον] *forsan imprimis* Fi[illegible]
[illegible]ν] om. Vind. E. μὲ M[illegible]
[illegible] pr.
[illegible]] ἡγεῖ M[illegible]

κινδυ[illegible] editi an[illegible]
Τί δ[illegible] Ven. B. H. Flor. T. τί δ[illegible] s. ει su[illegible] που edi[illegible] βελτίο[illegible] ab.
δή. [illegible]
οἴει [illegible]
καὶ [illegible]
Par. [illegible]
ἄξ[illegible]
[illegible]
sec. [illegible]
Vin[illegible]
Flo[illegible]
As[illegible]

...ικὸν μαχητικῶν, ἀλλ' ὅτι πολεμικωτάτων ... οὕτω γὰρ κάλλιστά τε θεάσονται τὸ ... ἀσφαλέστατα, ἄν τι δέῃ, σωθήσον-... νεωτέρων ἡγεμόνων ἑπόμενοι. Ὀρθῶς, ... λέγειν. Τί δὲ δή, εἶπον, τὰ περὶ 468 ...ῶς ἐκτέον σοι τοὺς στρατιώτας πρὸς ...

...plicatio per ...σομένους ... Nec aliter ...sse repre- ... haec in- ... consuescent ..., cumque ...id specta- ...

... Vind. F. ... Steph. ...e corr. ἀλλὰ, ... Ang. B. ...stallb. sec.) ...ita Fic. ... Bas. b. ...sec. Bekk. ...Vind. DF. ... Vat. BM. et ...ind. B. ...μοι] Ὀρθῶς ...s. ab. Bekkerus ...in pr. Ὀρθῶς ... Ὀρθῶς, ἔφη, ...sec. Cf. Vol. I.

... δή int. vers. ha- ... Τί δαὶ δή Par. A. ... ACV. quod recepit ... quo minus idem ... ea deterruerunt, ... pag. 155. de dubia ... in hac re auctori- ... sunt, tum quod ... viderem, cur Socra- ... hancce digressionem ... affectu exordiendam ... Nec nihil tribuendum ... orationi videbatur. ... enim erraverit Planu- ... Bachmannum anecd. II. ... formulae τί ... unctionem ... Aristo- ...; ut Lys.

136. Av. 136. Ach. 768. Bekk. τί δαὶ σὺ φῄς; Av. 1615. 1674. τί δαὶ φέρεις; Ach. 730. et similia dixisse constet, quae a poëtica licentia metrive necessitate repetere temerarium sit, tamen Platonis in dialogis fatendum est codices saepius illi sententiae favere, quam adversari. Tim. p. 18. A. vulgatam τί δαὶ τροφήν; quatuor tantum libri, Par. A. Vat. B. Mon. B. Flor. U. tuentur, reliqui omnes τί δὲ exhibent. Paullo firmior Crat. p. 383. B. item vulgata lectio τί δαὶ Σωκράτει; habetur, sed maior pars codicum δὲ habent. Criton. p. 49. C. τί δαὶ δή; numero et praestantia librorum commendatur, et tamen, quum sequatur τί δέ; alterum, quod in XV. circiter codicibus exstat, praeferendum videtur. Magis etiam incerta haec sunt, quae Bekkerus exhibuit: Theaet. p. 170. E: τί δαὶ αὐτῷ Πρωταγόρᾳ; pag. 204. B: τί δαὶ δή; Crat. p. 409. A: τί δαὶ ἡ σελήνη; p. 423. D: τί δαὶ δὴ τόδε; ut unius duorumve codicum ducta mutata Euthyphr. p. 14. A. Apol. p. 24. E. Parmen. p. 131. E. et alibi taceam.

ἑκτέον] ἐκτέον Lob. Vind. EFB. quem Bekkerus una cum Par. A. Vat. BHM. Ven. BC. et Ang. B. ἑκτέον exhibere tradens ne in reliquis quidem spiritus rationem habuisse videtur. ἑκτέον Mon. B. Par. DK. Flor. ACUV. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. quos servandos militibus et ad se invicem et adversus hostes. Fic. ἐκτέον sensu carere non dixerim, quum et regendi s. instituendi et agendi s. vivendi significationem habere possit, quam utramque habet nomen

γάρ. Ἀλλὰ γάρ, φήσομεν, καὶ παρὰ δόξαν πολλὰ πολλοῖς δὴ ἐγένετο. Καὶ μάλα. Πρὸς τοίνυν τὰ τοιαῦτα, ὦ φίλε, πτεροῦν χρὴ παιδία ὄντα εὐθύς, ἵν' ἄν τι δέῃ E πετόμενοι ἀποφεύγωσι. Πῶς λέγεις; ἔφη. Ἐπὶ τοὺς ἵππους, ἦν δ' ἐγώ, ἀναβιβαστέον ὡς νεωτάτους, καὶ διδαχθέντας ἱππεύειν ἐφ' ἵππων ἀκτέον ἐπὶ τὴν θέαν

Ἀλλὰ γάρ] γὰρ om. Lob. Vind. B. Vat. BM.

παρὰ δόξαν] παραδόξαν Vind. DE. παραδόξων Lob. Vind. B. Vat. M.

πτεροῦν] περοῦν Ang. B. Iulianus in laudem Constantii p. 14. ed. Schaef. καθάπερ ὁ γεννάδας ἠξίωσε Πλάτων οἱονεὶ πτερὰ τοῖς παισὶ (γρ. ποσὶ margo Spanhem.) χαριζόμενον καὶ ἐπὶ τοὺς ἵππους ἀνάγοντα (Wyttenbachius malebat ἀναθέντα) ἄγειν εἰς (id Schaeferus ex margine Sp. pro vulgato ὡς suadente Wyttenbachio recepit) τὰς μάχας θεατὰς ἐσομένους ὧν οὐκ εἰς μακρὰν ἀγωνιστὰς ἐχρῆν καταστῆναι.

ἵν'] ἵνα Vind. F.

δέῃ] δέοι Lob. Vind. B. Vat. BM.

πετόμενοι] πετώμενοι Vat. B. Ven. C. Vind. F. Conf. Vol. I. p. 132, b.

ἀποφεύγωσι.] ἀποφεύγωσιν. Vind. F. Flor. R. Bekkerus.

E διδαχθέντας] Ita secundum Lob. Vind. B. et int. vers. D. Ven. B. Vat. BM. Flor. RT. et int. vers. Ang. B. cum Bas. b. et Astii sec. scripsi pro διδαξομένους, quod Ang. B. et reliqui codices exceptis Vind. D. et Mon. B. et editiones Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. exhibent, quodque Stephanus annot. p. 25. (ad L. VII. p. 537. A.) et Schediasm. L. I. p. 19. frustra tuetur, quasi nondum edoctos, sed edocendos demum equitandi artem et ob id ipsum, ut doceantur, ad belli spectaculum in equis duci pueros iubeat Socrates. Ita enim interpretatur: *Iam inde a prima pueritia tollendi sunt in equis: ducendique in equis ad belli spectaculum, ut eos equitare doceamus.* Quod quum a Socratis mente pariter atque ab ipsa re abhorreat, διδαξομένους non aliter nisi transposita post ἱππεύειν particula καὶ tolerari posse apparet; cui rationi praeter codicum auctoritatem hoc obstat, quod, quo consilio equis imponendos statueret, Socrates sine caussa doceret, quales effectos et quid edoctos ad bellum duci vellet, quod magis dicto opus erat, non demonstraret. Hoc igitur reiecto διδαχθέντας e secundi ordinis codicibus recepi, longius sane illud ab optimorum vestigiis remotum, sed tamen meo iudicio et significatione vero proximum et inter ea, quae codices habent, maxime probabile. Nam διδαχθησομένους, quod Vind. D. cum έντας super ησομένους exhibet, verum videri nequit: διδαξαμένους, quod in Mon. B. a manu secunda, ut videtur, e διδαξομένους factum Bekkerus, Stallbaumius et in tert. ed. Astius praetulerunt, eo displicet, quod praeter exspectationem et temere mutata accusativi potestate pro puerorum descriptione, quales sint in bellum ducendi, magistrorum negotium describit, quo functos esse oporteat, priusquam eos illo ducant. Neque credibile est διδαξαμένους non solum in διδαχθέντας, sed in διδαξομένους corrigendi caussa mutatum esse. Itaque casu et errore hoc in optimos irrepsisse dicendum erit, si διδαξαμένους pro genuino habeatur. Mihi vero codicum indolem et varietatem consideranti admodum verisimile fit Platonem δεδιδαξομένους scripsisse, cuius formae insolentioris et depravatio

μὴ θυμοειδῶν μηδὲ μαχητικῶν, ἀλλ' ὅτι ποδωκεστάτων καὶ εὐηνιωτάτων. οὕτω γὰρ κάλλιστά τε θεάσονται τὸ αὑτῶν ἔργον καὶ ἀσφαλέστατα, ἄν τι δέῃ, σωθήσονται μετὰ πρεσβυτέρων ἡγεμόνων ἑπόμενοι. Ὀρθῶς, ἔφη, μοι δοκεῖς λέγειν. Τί δὲ δή, εἶπον, τὰ περὶ 468 τὸν πόλεμον; πῶς ἑκτέον σοι τοὺς στρατιώτας πρὸς

in διδαξομένους et explicatio per διδαχθέντας et διδαχθησομένους aeque proclivis erat. Nec aliter Ficinus, immerito fortasse reprehensus l. c. a Stephano, haec interpretatur: *Equitare consuescent primis ab annis pueri, cumque hoc didicerint, equis ad spectaculum belli ducentur.*

ἐφ' ἵππων] ἐφίππων Vind. F. ἐφ' ἵππων, Vind. BD. Steph.

ἀλλ' ὅτι] ἄλλο̃, e corr. ἀλλὸ, Vind. F. ἀλλὰ Flor. R. Ang. B. ἀλλ' ὅ τι Bas. a. (Stallb. sec.)

οὕτω γὰρ] *atque ita* Fic.

κάλλιστά] μάλιστά Bas. b.

τε] om. Par. K. sec. Bekk.

αὑτῶν] αὐ. Lob. Vind. DF. Ald. Bas. ab.

δέῃ] δέοι Lob. Vat. BM. et cum η super οι Vind. B.

Ὀρθῶς, ἔφη, μοι] Ὀρθῶς ἔφη μοι Ald. Bas. ab. Bekkerus et Stallbaumius in pr. Ὀρθῶς (ἔφη) μοὶ Steph. Ὀρθῶς, ἔφη, μοὶ Ast. pr. et sec. Cf. Vol. I. p. 35, b.

468 Τί δὲ δὴ] — δὴ int. vers. habet Vind. D. Τί δαὶ δὴ Par. A. Vat. H. Flor. ACV. quod recepit Bekkerus. Me quo minus idem facerem quum ea deterruerunt, quae Vol. I. pag. 155. de dubia optimi codicis in hac re auctoritate exposita sunt, tum quod caussam non viderem, cur Socrates novam hancce digressionem maiori cum affectu exordiendam putaverit. Nec nihil tribuendum continuatae orationi videbatur. Quamquam enim erraverit Planudes apud Bachmannum anecd. II. 81. in prosa oratione formulae τί δαί nonnisi ante interpunctionem locum concedens, quum Aristophanem saepe τί δαὶ σύ; ut Lys. 136. Av. 136. Ach. 768. Bekk. τί δαὶ σὺ φῄς; Av. 1615. 1674. τί δαὶ φέρεις; Ach. 730. et similia dixisse constet, quae a poëtica licentia metrive necessitate repetere temerarium sit, tamen Platonis in dialogis fatendum est codices saepius illi sententiae favere, quam adversari. Tim. p. 18. A. vulgatam τί δαὶ τροφήν; quatuor tantum libri, Par. A. Vat. B. Mon. B. Flor. U. tuentur, reliqui omnes τί δὲ exhibent. Paullo firmior Crat. p. 383. B. item vulgata lectio τί δαὶ Σωκράτης; habetur, sed maior pars codicum δὲ habent. Criton. p. 49. C. τί δαὶ δή; numero et praestantia librorum commendatur, et tamen, quum sequatur τί δέ; alterum, quod in XV. circiter codicibus exstat, praeferendum videtur. Magis etiam incerta haec sunt, quae Bekkerus exhibuit: Theaet. p. 170. E: τί δαὶ αὐτῷ Πρωταγόρᾳ; pag. 204. B: τί δαὶ δή; Crat. p. 409. A: τί δαὶ ἡ σελήνη; p. 423. D: τί δαὶ δὴ τόδε; ut unius duorumve codicum ducta mutata Euthyphr. p. 14. A. Apol. p. 24. E. Parmen. p. 131. E. et alibi taceam.

ἑκτέον] ἐκτέον Lob. Vind. EFB. quem Bekkerus una cum Par. A. Vat. BHM. Ven. BC. et Ang. B. ἑκτέον exhibere tradens ne in reliquis quidem spiritus rationem habuisse videtur. ἐκτέον Mon. B. Par. DK. Flor. ACUV. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. *quos servandos militibus et ad se invicem et adversus hostes.* Fic. ἑκτέον sensu carere non dixerim, quum et regendi s. instituendi et agendi s. vivendi significationem habere possit, quam utramque habet nomen

αὐτούς τε καὶ τοὺς πολεμίους; ἆρ' ὀρθῶς μοι καταφαίνεται, ἢ οὔ; Λέγ', ἔφη, ποῖ' ἄν. Αὐτῶν μὲν, εἶπον, τὸν λιπόντα τάξιν ἢ ὅπλα ἀποβαλόντα ἤ τι τῶν τοιούτων ποιήσαντα διὰ κάκην ἆρα οὐ δημιουργόν τινα δεῖ καθιστάναι ἢ γεωργόν; Πάνυ μὲν οὖν. Τὸν δὲ ζῶντα εἰς τοὺς πολεμίους ἁλόντα ἆρ' οὐ δωρεὰν διδόναι τοῖς θέλουσι B χρῆσθαι τῇ ἄγρᾳ ὅτι ἂν βούλωνται; Κομιδῇ γε. Τὸν δὲ ἀριστεύσαντά τε καὶ εὐδοκιμήσαντα οὐ πρῶτον μὲν

ἀγωγή. Sed codicum caussa utique praeferendum est ἐκτέον, quod Astius in sec. ex Bas. b. recepit.

αὐτούς] Lob. Vind. BD. Mon. B. αὐ. Vind. EF. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. quod ad priorem lectionis ἀκτέον significationem non ineptum erat.

ἆρ'] ἄρα Vind. E. ἄρα Vind. F.

ποῖ' ἄν] Ita Par. K. Vind. E. Flor. AC. Bekkerus. ποῖ ἂν Par. A. Vat. H. πῇ ἂν Flor. T. ποῖαν Vind. F. ποίαν Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. D. ποῖα Ven. B. Ang. B. Flor. R. ποῖον Mon. B. Flor. UV. cum editionibus praeter Bekkerianam. *quidnam?* Fic. (omisso λέγε.) ποῖ' ἂν breviter dictum accipio pro ποῖα ἂν ὄντα τὰ περὶ τὸν πόλεμον ὀρθῶς ἔχειν λέγεις. ἂν ad ποῖα pertinet et rerum illarum conditionem, quia incertum erat, qualis Socrati placeret, incertam et fortuitam posuit. Simili breviloquentia Sophocles Philoct. 568: πρὸς ποῖον ἂν τόνδ' αὐτὸς οὑδυσσεὺς ἔπλει; Cf. Hermannus de particula ἂν L. IIII. cap. 4. pag. 11248. sq. et L. I. cap. 9. p. 11198. ad calcem thesauri Stephaniani ab Anglis editi.

Αὐτῶν] αὐτὸν Lob. Vind. BDEF. Ven. B. Par. K. secund. Bekk. Ang. B. Vat. HM. *arbitror eum, qui — esse transmittendum* Fic. Inest in αὐτῶν significatio prioris ex duobus, quae exponenda suscepit Socrates, quemadmodum ipsi inter sese agere debeant milites.

τάξιν] τὴν τάξιν Flor. T.

τι τῶν τοιούτων] τοιοῦτό τι Vind. BD.

κάκην] κάκκην Vind. E. Timaeus lex. p. 152: κάκη· ἡ κακία, ὡς πλάνη καὶ ζάλη. ubi cf. Ruhnkenius, a quo laudatus Eustathius ad Il. XIII. 623. huius significationis, quae nostro loco obtinet, usum magis communem existimasse videtur, dum scribit: κάκη γὰρ οὐ μόνον ἡ κακία κατὰ τοὺς περὶ Πλάτωνα, ἀλλὰ καὶ ἡ δειλία. Sed neutra Platoni propria. Cf. praeter locos a Ruhnkenio allatos Eurip. Belleroph. apud Stob. serm. X. pag. 127. Aeschyl. Sept. 192.

ἆρα] ἄρα Vind. F. Ald. Bas. ab. ἆρ' Lob. Vind. BD. Vat. M.

δεῖ] δὴ Vind. F.

καθιστάναι] καθεστάναι Vind. E. Flor. C. καθιστᾶναι Vind. F.

γεωργόν] γεωργῶν Vat. H. a m. pr.

εἰς] ἐς Mon. B. cum litura. *ab* (*hostibus*) Fic.

τοὺς] om. Ven. B.

πολεμίους] πολεμίου Par. D.

ἁλόντα ἆρ'] ἀλ. ἄρ' Vind. F.

θέλουσι] γέλουσι Vind. E. Ficinus hoc perperam cum δωρεὰν διδόναι construens verbum a se adiecit: *etiam gratis reddere volentibus relinquendum.*

Κομιδῇ] κομηδή Vind. F. B

γε. Τὸν] γε, τὸν Ald.

ὑπὸ] ἐπὶ Par. K.

464 ἐπὶ στρατείας ὑπὸ τῶν συστρατευομένων μειρακίων τε καὶ παίδων ἐν μέρει ὑπὸ ἑκάστου δοκεῖ σοι χρῆναι στεφανωθῆναι; ἢ οὔ; Ἔμοιγε. Τί δέ; δεξιωθῆναι; Καὶ τοῦτο. Ἀλλὰ τόδ', οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, οὐκέτι σοι δοκεῖ. Τὸ ποῖον; Τὸ φιλῆσαί τε καὶ φιληθῆναι ὑπὸ ἑκάστου. Πάντων, ἔφη, μάλιστα· καὶ προστίθημί γε τῷ νόμῳ, ἕως ἂν ἐπὶ ταύτης ὦσι τῆς στρατείας· καὶ μηδενὶ ἐξεῖναι ἀπαρνηθῆναι ὃν ἂν βούληται φιλεῖν· ἵνα καὶ ἐάν C

συστρατευομένων] στρατευομένων Ven. B. a m. pr.

σοι] σει, sup. οι, Mon. B.

στεφανωθῆναι] στεφανωθῆναι Vind. F.

Τί δέ;] τί δαί; Par. A. Vat. H. Flor. ACV. quod si a prima manu sine correctione perscriptum est in Par. recipiendum puto, ut cum rei gravitate vocis intentio crevisse significetur. In Ald. Bas. ab. Τί δὲ δεξ. sine interpunctione legitur.

δεξιωθῆναι] δεξιαθῆναι Lob. Vind. F. Vat. B. Ven. C. ἐξιαθῆναι γρ Par. A. secund. Bekk. ἐξιασθῆναι idem in margine sec. Faehsium.

τόδ',] τόδ' editi ante Bekkerum.

οὐκέτι] οὐκ ἔτι Vind. DE. Mon. B.

φιλῆσαί τε καὶ] om. Mon. B. Fuisse qui φιλεῖν hac de re dici nollent, Antiatticista Bekk. docet p. 115, 22. et apud Valcken. ad Ammon. p. 137. ed. Lips. φιλεῖν φασὶ δεῖν λέγειν τὸ κατὰ ψυχήν, καταφιλεῖν δὲ καὶ κύσαι τὸ διὰ τοῦ στόματος.

στρατείας] στρατίας, superscripto et rursus deleto ει, Mon. B. στρατιᾶς Par. ADK. Ven. B. Vat. H. Flor. ACT. Ald. Bas. ab. quod vitium etiam Timaei lexicon p. 239. invasit, ubi cf. Ruhnkenius.

C καὶ μηδενὶ] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ang. B. Mon. B. Flor. U. Reliqui cum Ald. Bas. ab. Steph. Astio et in pr. ed. Stallbaumio omiserunt καί, quod non intelligerent ita positum esse, ut Glauco legem hoc capite augendam recitare videatur. Similiter δὲ post prooemium initio legis ipsius speciem anacoluthi prae se fert Leg. L. VIIII. p. 854. D: τῷ μὲν πειθομένῳ τὸν νόμον ἐᾶν σιγῇ δεῖ, τῷ δὲ ἀπειθοῦντι μετὰ τὸ προοίμιον ᾄδειν μέγα· ὃς δ' ἂν ἱεροσυλῶν ληφθῇ, — ἐκβληθήτω. Infinitivum ἐξεῖναι pro imperativo accipere licet, commatis autem loco, quod vulgo post στρατείας faciunt, colon ponendum idemque signum post φιλεῖν tenendum fuit, ubi Astius et recentiores comma fecerunt. Sic sensus hic est: *quin etiam novum legi caput in huius expeditionis tempus adiicio: et ne cui liceat negare, si quem osculari velit.* Ceterum Aristotelem, Lucianum, Maximum et Plutarchum hac respexisse monens Astius de Aristotele erravit, si eundem eius locum (nam numeros typotheta vitiavit) in mente habuit, quem Vol. I. p. 274, b. retuli. Pseudoplutarchi locus est p. 11. E: τὸ δὴ τοῦ Πλάτωνος σπουδῇ καὶ χαριεντισμῷ μεμιγμένον οὐ παραλειπτέον. ἐξεῖναι γάρ φησι δεῖν τοῖς ἀριστεύσασιν ὃν ἂν βούλωνται τῶν καλῶν φιλῆσαι. Lucianus (T. III. p. 110. Lehm.) et Maximus (dissert. XXIIII. 4.) Socratem huius legis auctorem perhibentes Platonis sententiam, non verba, referunt.

τις του τύχῃ ἐρῶν ἢ ἄῤῥενος ἢ θηλείας, προθυμότερος ἢ πρὸς τὸ τἀριστεῖα φέρειν. Καλῶς, ἦν δ' ἐγώ. ὅτι μὲν γὰρ ἀγαθῷ ὄντι γάμοι τε ἕτοιμοι πλείους, ἢ τοῖς ἄλλοις, καὶ αἱρέσεις τῶν τοιούτων πολλάκις παρὰ τοὺς ἄλλους ἔσονται, ἵν' ὅτι πλεῖστοι ἐκ τοῦ τοιούτου γίγνωνται, εἴρηται ἤδη. Εἴπομεν γάρ, ἔφη. Ἀλλὰ μὴν καὶ καθ' Ὅμηρον τοῖς τοιοῖσδε δίκαιον τιμᾶν τῶν νέων D ὅσοι ἀγαθοί. καὶ γὰρ Ὅμηρος τὸν εὐδοκιμήσαντα ἐν τῷ πολέμῳ νώτοισιν Αἴαντα ἔφη διηνεκέεσσι γεραίρεσθαι, ὡς ταύτην οἰκείαν οὖσαν τιμὴν τῷ ἡβῶντί τε καὶ ἀνδρείῳ, ἐξ ἧς ἅμα τῷ τιμᾶσθαι καὶ τὴν ἰσχὺν αὐξήσει. Ὀρθότατα, ἔφη. Πεισόμεθα ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ταῦτά γε

του] τούτου Par. K. secundum Bekk.
τἀριστεῖα] τ' ἀριστεια Vind. F. τἀριστεῖον Vind. D. Ang. B. Vat. H. ἀριστεῖον Vind. E. Flor. ACT. τὸ ἀριστεῖον Ven. B.
τῶν τοιούτων] ita Ven. B. sed superscriptis ον ων.
ἐκ τοῦ τοιούτου] ex his Fic.
γίγνωνται] γίγνονται Vind. E.
Ἀλλὰ μὴν — αὐξήσει. D.] laudat Hermogenes de ideis L. II. p. 406. ed. Laur. inter exempla παρακλοπῆς τῶν ποιημάτων.
Ὅμηρον] Ad hoc Mon. B. in inferiore margine a m. pr. scripta habet haec, quae ita, ut ibi exarata sunt, subieci. καὶ ποῦ ἂν εὕρωμεν ὅμηρον, προπωλοῦ φυγάδα ὄντα, ἢ πῶς πεισόμεθα τὸν ἄνδρα μὴ οἰδόταις μήται ταῦτα μήτ' ἄλλα παριθέντα παρεκείνου· μᾶλλον μὲν οὖν σόλωνα εἴδομεν χάρην, ἢ σὲ τὸν φυγαδεύσαντα;
τοῖς τοιοῖσδε] τοὺς τοιούτους Hermog. eiusmodi (iuvenes) Fic. Dativus est neutrius generis pendens ille a τιμᾶν et ad sequentia referendus, quod fefellisse videtur Bernhardyum synt. p. 94. non fefellit Schleiermacherum.
ὅσοι ἀγαθοί] om. Fic.
D Αἴαντα] om. Mon. B. Flor. U. Par. DK. ante νώτοισιν exhibet Flor. T. post ἔφη Lob. Vind. B. Vat. BM. post γεραίρεσθαι Hermogenis ed. Laur. sed codex Rehdigeranus post νώτοισιν.
ἔφη] om. Vind. D. Locus Homeri est Il. VII. 321.
διηνεκέεσσι] διηνεκέεσι Lob. Vind. E. Flor. ACV. Et in Mon. B. prius σ int. vers. est. διηνεκέσι Vat. B. διηνεκέσσι Ven. B. Vat. H. Flor. T. Animi caussa Francogalli La Pilloniere interpretationem huius loci apponere placuit: *Aiax porté sur les épaules de ses camarades en triomphe.*
ταύτην] τοιαύτην Hermogen. cod. Rehd.
οἰκείαν] om. Vind. B. Vat. M. post οὖσαν Hermog.
ἡβῶντι] ἡβ. Vind. F.
ἐξ ἧς] ἐξῆς idem.
Ὀρθότατα] ὀρθώτατα idem.
ἔφη. Πεισόμεθα] ἔφη πεισόμεθα Vind. B.
ἄρα] ἀρα Lob. Vind. B. ἄρ' Vind. E.
ταῦτά] ταυτά Steph. quem errorem ex male intellecto verbo πεισόμεθα profectum Astius in sec. correxit.
τοὺς ἀγαθοὺς] om. Vind. E.
καθ' ὅσον] καθ' ὅσον Mon. B.
νῦν δὴ] δὴ νῦν Lob. Vat. B. Flor. T. In Vind. E. δὴ int. vers. est. Cf. Vol. I. p 318.
τιμήσομεν] τιμήσωμεν Vind. E. et ante corr. F.
ἕδραις] ἕδρας Ald. V. II. VIII. 162.

Ὁμήρῳ. καὶ γὰρ ἡμεῖς ἔν τε θυσίαις καὶ τοῖς τοιούτοις πᾶσι τοὺς ἀγαθούς, καθόσον ἂν ἀγαθοὶ φαίνωνται, καὶ ὕμνοις καὶ οἷς νῦν δὴ ἐλέγομεν τιμήσομεν, πρὸς δὲ τούτοις ἕδραις τε καὶ κρέασιν ἰδὲ πλείοις δεπάεσσιν, ἵνα E ἅμα τῷ τιμᾶν ἀσκῶμεν τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας. Κάλλιστα, ἔφη, λέγεις. Εἶεν. τῶν δὲ δὴ ἀποθανόντων ἐπὶ στρατείας ὃς ἂν εὐδοκιμήσας τελευτήσῃ, ἆρ' οὐ πρῶτον μὲν φήσομεν τοῦ χρυσοῦ γένους εἶναι; Πάντων γε μάλιστα. Ἀλλ' οὐ πεισόμεθα Ἡσιόδῳ, ἐπειδάν τινες τοῦ τοιούτου γένους τελευτήσωσιν, ὡς ἄρα οἱ μὲν δαίμονες ἁγνοὶ ἐπιχθόνιοι τελέθουσιν, 469 Ἐσθλοί, ἀλεξίκακοι, φύλακες μερόπων ἀνθρώπων; Πει-

E κρέασιν ἰδὲ] κρέασιν, — ἰδὲ Steph. Ast. sec.
πλείοις] πλείους Vind. B. Par. K. Vat. M.
δεπάεσσιν] δεπάεσσιν Vind. D. In Lob. prius σ int. vers. scriptum.
τοὺς] om. Lob. Vind. B.
τῶν δὲ δὴ — κριθῶσι; 469. B.] laudat Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 387. Priora usque ad Πάντων γε μάλιστα tamquam ex decimo Civitatis libro refert Theodoretus Therap. Lib. VIII. p. 914. Sch. Eadem sine varietate exhibet Clemens Alex. Strom. L. IIII. p. 571, 3. Pott. Τῶν δὲ δὴ etc. Ald. Steph. Ast. pr. sec. Idem in tert. post Εἶεν comma fecit.
ἐπὶ στρατείας] ἐπὶ στρατιᾶς Par. A. Vat. H. Flor. ACTV. ἐπιστρατιᾶς Vind. F. ἐπὶ (in uno Ursini cod. ἐν) στρατείαις Theodor.
τελευτήσῃ] τελευτήσοι Lob.
ἆρ'] ἄρ' Vind. F.
φήσομεν] post εἶναι Theodor.
Πάντων] πᾶν Euseb.
γε] om. Theod. excepto uno Ursini codice.
Ἀλλ' οὐ — μὲν οὖν. 469. A.] laudat Hermogenes l. ad C. citato. *Deinde Hesiodo fide adhibita asseremus* etc. Fic.
Ἡσιόδῳ,] Ἡσιόδῳ; Stephan. Locus Hesiodi est Ἔργ. 121. de quo conf. Buttmanni Mythologus Vol. II. p. 22.
ἐπειδάν — τελευτήσωσιν] om. Par. DK. Mon. B. Flor. U.
τοῦ τοιούτου] τοῦ om. Hermogenes.
ἄρα] ἆρα Hermog. cod. Rehd.
οἱ] ἢ Bas. a. quae cum Ald. 469 Bas. b. haec omnia sine distinctione ut prosam scripta habet. Contra Stephanus et recentiores duo versus quasi in editione poëtae fecerunt. Cf. Vol. I. p. 130, a.
τελέθουσιν] τελέθωσιν Vind. D. καλέονται Hermog. cod. Rehd. quo verbo Plato Crat. p. 397. E. in eodem Hesiodi versu est usus. Sed apud Theodoretum p. 915. in illo Cratyli loco optimus Sylburgii codex totum versum ita exhibet, ut apud Hesiodum legitur: Τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς.
μερόπων] θνητῶν Hermogen. cod. Rehd. et Plato in Cratylo, ut codices Hesiodi. Atque haec quidem discrepantia levior et qualis memoriter recitantem decet: illud gravius, quod, quum Hesiodus hoc altero versu Ἐσθλοί, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων naturam, sedem, munus daemonum singulis singula nominibus significasset, Socrates ei tria ad naturam eorum spectantia ἁγνοί, ἐσθλοί, ἀλεξίκακοι tribuit; cuius mutationis seu emen-

σόμεθα μὲν οὖν. Διαπυθόμενοι ἄρα τοῦ θεοῦ, πῶς χρὴ τοὺς δαιμονίους τε καὶ θείους τιθέναι καὶ τίνι διαφόρῳ, οὕτω καὶ ταύτῃ θήσομεν, ᾗ ἂν ἐξηγῆται; Τί δ' οὐ μέλλομεν; Καὶ τὸν λοιπὸν δὴ χρόνον ὡς δαιμόνων, B οὕτω θεραπεύσομέν τε καὶ προσκυνήσομεν αὐτῶν τὰς θήκας; ταὐτὰ δὲ ταῦτα νομιοῦμεν, ὅταν τις γήρᾳ ἤ τινι ἄλλῳ τρόπῳ τελευτήσῃ τῶν ὅσοι ἂν διαφερόντως ἐν τῷ βίῳ ἀγαθοὶ κριθῶσι; Δίκαιον γοῦν, ἔφη. Τί δέ; πρὸς τοὺς πολεμίους πῶς ποιήσουσιν ἡμῖν οἱ στρατιῶται; Τὸ

dationis fundamentum in Cratylo iactum, indoles autem et consilium ethicum et simile illi est, quo eiusdem poëtae fabulam de aureo genere supra L. III. p. 415. mutatam vidimus. Aliter hac de re Buttmannus l. c. p. 24. in nota iudicavit. Ceterum huc referenda sunt Procli verba T. II. p. 200. Cous. οὕτω γὰρ, οἶμαι, καὶ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης δαίμονας ἐκάλεσε τοὺς εὖ βεβιωκότας καὶ ἐς ἀμείνω λῆξιν μεταστάντας καὶ τόπον ἁγιώτερον. scilicet ita, ut κατὰ σχέσιν δαίμονας diceret, *propter similitudinem*.

ἀνθρώπων — τοῦ θεοῦ] om. Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. U. Post ἀνθρώπων editi ante Bekkerum punctum habent.

πῶς] ἂν πῶς Ven. C. ἢ πῶς reliqui, qui proxima illa omittunt.

τίνι διαφόρῳ] *quibus insignibus praecipue decorare* Fic.

οὕτω] ἢ οὕτω Mon. B. Flor. U.

ταύτῃ] ταύτην Euseb.

ᾗ] ἢ Vind. F. ἢ ᾗ Lob. Vind. B. Vat. M.

ἂν ἐξηγῆται] ἐκεῖνος ἐξηγεῖται Mon. B. Flor. U. (nam quod in sec. ed. Stallbaumius ἂν ἐκεῖνος ἐξηγῆται in Mon. B. Flor. U. scriptum tradit, properanti excidit.) Pro signo interrogandi editiones ante Bekkerianam punctum habent.

Τί — κριθῶσι; B.] laudat Theodoretus l. c. et inde a τὸν λοιπὸν Cyrillus adv. Iulian. VI. p. 204. B. atque in illius editionibus et codicibus praeter unum Ursini cum Platonicis consentientem priora ita leguntur: Τί δέ; (sic etiam Ursini liber et inter nostros Vind. E.) οὐ μέλλομεν τὸν λοιπὸν χρόνον ὡς δαίμονας γεγονότας οὕτω θεραπεύειν τε (id Urs. cod. om.) καὶ προσκυνεῖν αὐτῶν τὰς θήκας;

δαιμόνων] εὐδαιμόνων Vind. BE. Vat. HM. Flor. AC. δαίμονας γεγονότας Euseb. δαίμονας γεγονότας τεθνεῶτας Cyrill.

θεραπεύσομεν] θεραπεύσωμεν Par. A.

τε] γε Mon. B. Par. DK. sec. Bekk.

προσκυνήσομεν] προσκυνήσωμεν Par. A. Vind. E. in qua lectione neque aoristus ad verba τὸν λοιπὸν χρόνον, neque coniunctivus ad interrogationem aptus est.

θήκας;] θήκας. Ald. Bas. ab. B Steph. θήκας· Ast. sec. tert. quod et ipsum probari potest, dummodo in fine sermonis signum interrogandi fiat.

ταὐτὰ] Ita Vind. D. Ang. B. et, ut ait in utraque ed. Stallbaumius, Flor. ACRTV. Reliqui codices quidem omnes et editi ante Astii sec. ταῦτα habent. τὰ αὐτὰ Euseb. Theod. (ταῦτα unus Ursini cod. ταύτῃ Iunt.) Cyr. secundum quos Astius accentum correxit.

δὲ] δὴ Cyr.

ταῦτα] ταὐτὰ Ven. B. ταύτῃ

ποῖον δή; Πρῶτον μὲν ἀνδραποδισμοῦ πέρι δοκεῖ δίκαιον Ἕλληνας Ἑλληνίδας πόλεις ἀνδραποδίζεσθαι, ἢ μηδ᾽ ἄλλῃ ἐπιτρέπειν κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ τοῦτο ἐθίζειν, τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους φείδεσθαι, εὐλαβουμένους τὴν ὑπὸ τῶν C βαρβάρων δουλείαν; Ὅλῳ καὶ παντὶ, ἔφη, διαφέρει τὸ φείδεσθαι. Μηδὲ Ἕλληνα ἄρα δοῦλον ἐκτῆσθαι μήτε αὐτοὺς τοῖς τε ἄλλοις Ἕλλησιν οὕτω ξυμβουλεύειν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη· μᾶλλόν γ᾽ ἂν οὖν οὕτω πρὸς τοὺς βαρβάρους τρέποιντο, ἑαυτῶν δ᾽ ἀπέχοιντο. Τί δέ;

Par. K. Mon. B. Flor. U. editi ante Astii sec. om. Theod.

ὅταν] καὶ ὅταν Flor. T. Theod. (in quo Sylburgius καὶ uncinis inclusit) Astius in sec. et Stallbaumius.

τινι ἄλλῳ] ἑτέρῳ τινὶ Cyr.

τελευτήσῃ] τελευτήσει Lob. Flor. T. Ald. Bas. ab.

ἂν] om. Lob. Vind. B.

κριθῶσι;] κριθεῖεν. Vind. B. κριθῶσιν; Bekkerus. κριθῶσι. priores et Astius in tert. contra atque Glauco respondet.

Τί δέ;] Τί δαί; Par. A. Bekkerus. Cf. Vol. I. pag. 155, b. Τί δὲ cum commate post πολεμίους Ald. Bas. ab.

πέρι] Vulgo comma additum est (in Ald. punctum) quod ad perspicuitatem non inutile, sed grammatica ratione destitutum cum Astio in pr. et sec. ed. sustuli.

ἄλλῃ] Ita Par. A. Vind. EF. Ven. C. Par. D. Mon. B. Vat. H. Flor. ACUV. ἄλλην Par. K. ἄλλοις Ang. B. Flor. RT. margo Par. D. Stallbaumius. ἄλλο Bas. b. ἄλλω Bas. a. ἄλλῳ Ald. Steph. Astius cum reliquis codicibus. (*an potius ut neque*) *ab aliis* (*fieri istud permittant*) Fic. Quum Graecos, qui Graecas civitates servituti addicere vetantur, non singulares, sed civitatis vinculo et ipsos consociatos cogitari necesse sit, recte eis *aliam civitatem* opponi nemo non intelliget.

κατὰ τὸ δυνατὸν] *ac pro viribus obstent* Fic.

Ἑλληνικοῦ] ἑλλινικοῦ Vind. E.

εὐλαβουμένους] εὐλαβουμένοις Vind. F.

διαφέρει] διαφέρειν Vat. B. C

φείδεσθαι. Μηδὲ] φείδεσθαι, μηδὲ Steph. Μηδὲ — ἀπέχοιντο laudat Eusebius praep. ev. L. XII. p. 358.

ἐκτῆσθαι] ἐκτήσασθαι Vind. F. Ang. B. Flor. AR. κεκτῆσθαι Vind. D. Ven. B. Par. K. sec. Bekk. Flor. T. Euseb. Cf. ad p. 464. D.

ξυμβουλεύειν] Ita Par. A. Lob. Vind. BDEF. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. συμβ. Mon. B. (Par. DK.) Ald. Bas. ab. Stephan. et Stallbaumius de Florentinis et de Bekkero tacens. In secunda tamen ed. parum subtiliter sensum huius loci interpretans pro τοῖς τε ἄλλοις Ἕλλησιν οὕτω ξυμβουλεύειν simpliciter μήτε τοὺς ἄλλους dici potuisse scribit. — Signum interrogandi ab editionibus ante Bekkerum abest.

μᾶλλον] *facilius ac fortius* Fic.

γ᾽ ἂν] γὰρ Vind. F. ante corr. μὲν Euseb.

οὖν] om. Lob. Vind. BDE. Ven. B. Par. K. Vat. HM. Flor. ACT.

ἑαυτῶν] ἑαυτῷ Vind. F.

δ᾽] δὲ Euseb.

δέ;] δαί; Par. A. Bekkerus. δὲ sine interpunctione Ald. Bas. ab.

σκυλεύειν, ἦν δ' ἐγώ, τοὺς τελευτήσαντας πλὴν ὅπλων, ἐπειδὰν νικήσωσιν, ἦ καλῶς ἔχει; ἢ οὐ πρόφασιν μὲν D τοῖς δειλοῖς ἔχει μὴ πρὸς τὸν μαχόμενον ἰέναι, ὥς τι τῶν δεόντων δρῶντας, ὅταν περὶ τὸν τεθνεῶτα κυπτάζωσι, πολλὰ δὲ ἤδη στρατόπεδα διὰ τὴν τοιαύτην ἁρπαγὴν ἀπώλετο; Καὶ μάλα. Ἀνελεύθερον δὲ οὐ δοκεῖ καὶ φιλοχρήματον νεκρὸν συλᾶν, καὶ γυναικείας τε καὶ σμικρᾶς διανοίας τὸ πολέμιον νομίζειν τὸ σῶμα τοῦ τεθνεῶτος ἀποπταμένου τοῦ ἐχθροῦ, λελοιπότος δὲ ᾧ ἐπο- E λέμει; ἢ οἴει τι διάφορον δρᾶν τοὺς τοῦτο ποιοῦντας

σκυλεύειν] τὸ σκ. Flor. T.
νικήσωσιν] νικήσουσιν Mon. B.
ἦ] ἢ Vind. F. Mon. B. om. Ang. B.
ἔχει;] ἔχει, Ald. Steph. Ast. pr. ἔχει Bas. ab. Ast. sec.
ἢ οὐ] ἢ οὐκ ἢ Ven. B. Vat. H. ἢ οὔ; ἢ Flor. ACRTV. *an non? an* Fic. ἢ οὔ. ἢ Vind. DE. ἢ οὔ. Lob. Vind. BF. Ald. ἢ οὔ; Mon. B. et reliquae editiones ante Bekkerum, qui tacite falsam interpunctionem sustulit tacitosque asseclas Astium in tert. et Stallbaumium nactus est.
ἔχει] ἔχον Mon. B. om. Lob. Vind. B. Vat. BM.
τὸν] τῶν Ald. Bas. ab. pro quo Stephanus τὸν in textu ponens in annotatione p. 21. dubitat, an τὸ ponendum sit. τὸν codices verum esse docent, τὸ tantum in Flor. R. et, ut videtur, in Ang. B. exstat, quem Bekkerus in comm. τὸ in hoc versu omittere ostendit.

D τι] τε Vind. D. (τ superscripta vocali.)
ὅταν περὶ τὸν τεθνεῶτα κυπτάζωσι] — κυπτάζωσι Ven. C. *quando inter cadavera volutantur* Fic.
δὲ] δὲ δὴ Vat. H.
διὰ τὴν τοιαύτην ἁρπαγὴν] *rapiendi cupiditate* Fic.
ἀπώλετο] ἀπώλητο Mon. B. Signum interrogandi a Bekkero est.
Ἀνελεύθερον — διακωλύσεις; E.] habet Stobaeus serm. CXXIIII. p. 620.
τε] om. Stob. Trinc. Gesn. (Gaisf. ex cod. AB. recepit.)
σμικρᾶς] σμικρὰς Vind. F. Bas. b.
τὸ πολέμιον] τὸ om. editi ante Bekkerum.
τι] τί Vind. F. Mon. B. Stob. Trinc.
διάφορον] διάφοραν Par. K. sec. Bip. διάφερον Ang. B. διαφέρον Flor. R.
E κυνῶν] κοινῶν Stob. Trinc.
οἷς] om. Vind. D. Stob. cod. A. Trinc.
βάλλοντας] βαλόντας Par. A. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius in sec. ed. quod, si de percussis canibus sermo est, praeferendum, ceteroquin unius codicis licet optimi testimonio non satis tutum censeo. Videtur autem Socrates non de percussis tantum, sed de omnibus canibus omnino cogitasse eorumque hanc consuetudinem dicere, ut in lapides, quibus percussi fuerint, saeviant, iacientem ipsum neminem aggrediantur. Nam ita demum similes per omnia his illi sunt, qui mortuos spoliant, vivis non solum illis, sed quibuslibet manum inferre non audent, quos ob id ipsum parvo et muliebri animo praeditos dicit. Itaque praesens Stobaei quoque et Ficini auctoritate munitum tenui tenendumque in Aristotelis loco Rhetor. L. III. c. 4. existimo, ubi de similitudi-

τῶν κυνῶν, αἳ τοῖς λίθοις, οἷς ἂν βληθῶσι, χαλεπαίνουσι τοῦ βάλλοντος οὐχ ἁπτόμεναι; Οὐδὲ σμικρὸν, ἔφη. Ἐατέον ἄρα τὰς νεκροσυλίας καὶ τὰς τῶν ἀναιρέσεων διακωλύσεις; Ἐατέον μέντοι, ἔφη, νὴ Δία. Οὐδὲ μήν που πρὸς τὰ ἱερὰ τὰ ὅπλα οἴσομεν ὡς ἀναθήσοντες, ἄλλως τε καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων, ἐάν τι ἡμῖν μέλῃ τῆς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας εὐνοίας· μᾶλλον δὲ καὶ φοβησόμεθα, μή τι μίασμα ᾖ πρὸς ἱερὸν τὰ τοιαῦτα ἀπὸ τῶν οἰκείων φέρειν, ἐὰν μή τι δὴ ὁ θεὸς ἄλλο λέγῃ. Ὀρθότατα, ἔφη. Τί δέ; γῆς τε τμήσεως τῆς Ἑλληνικῆς 470

nis (εἰκόνος) usu in prosa oratione disserens hoc exemplum commemorat: οἷον τὸ ἐν τῇ Πολιτείᾳ τῇ Πλάτωνος, ὅτι οἱ τοὺς τεθνεῶτας σκυλεύοντες ἐοίκασι τοῖς κυνιδίοις, ἃ τοὺς λίθους δάκνει τῶν βαλλόντων οὐχ ἁπτόμενα. quem locum Stallbaumius in nota laudans secundum nonnullos βαλόντων scribit. Ceterum quod Toupii coniecturam emend. in Suid. p. 349. Lips. pro τοῖς λίθοις χαλεπαίνουσι secundum Suidae locum τοὺς λίθους περιχαίνουσι scribentis codices non confirmarunt, neque mirum est neque dolendum.

οὐχ ἁπτόμεναι] om. Stobaeus Trinc.

καὶ τὰς τῶν ἀναιρέσεων διακωλύσεις] *victoriae namque obsunt* Fic. quem Stephanus in annot. p. 21. vere indicat non aliud legisse, sed Platonis sensum assecutum non esse. In Vat. H. Flor. AV. super κωλύσεις scriptum est σκυλεύσεις. Signum interrogandi Bekkero debetur, quem Astius sequi noluit.

ἔφη] post νὴ Δία Vind. BD.

πρὸς τὰ ἱερὰ] *in templum* Fic.

μέλῃ] μέλλῃ Flor. ACT. μέλλει Par. K. sec. Bip. Lob. Flor. U.

τοὺς] om. Par. K.

470 μᾶλλον δὲ καὶ] *maxime vero* Fic.

φοβησόμεθα] Ita Par. AK. Vat. BH. Flor. ACTV. φοβηθησόμεθα reliqui cum editis, quod non minus probum, sed ob codd. ces posthabendum erat, ut ὠφεληθήσονται L. I. pag. 343. B. εὐλαβηθήσονται L. III. p. 410. A. et huius libri pag. 467. D. ἀχθεσθήσεται L. X. p. 603. E. et ipsum φοβηθήσομαι Apol. p. 29. B. quod nescio quam ob rem Bekkerus ex paucis codicibus pro vulgato φοβήσομαι recepit. Quamquam nostro loco partim meorum librorum ratio, partim quod Bekkerus vulgatam intactam reliquit, nonnihil dubitationis de Par. A. et Vat. BH. iniicere potest. Ceterum in contrariam quoque partem librarii nonnunquam errarunt, ut Phaedon. p. 115. C. ubi προθυμηθησόμεθα, et Symp. p. 194. B. ubi θορυβηθήσεσθαι tenendum videtur.

ᾖ] ἢ Vind. F.

ἱερὸν] τὸ ἱ. Mon. B. Flor. U.

τὰ τοιαῦτα] ταῦτα Lob. Vind. B. Vat. BM.

φέρειν] φέρον Vind. B. φέρῃ Vat. M.

λέγῃ. Ὀρθότατα] λέγει: ὀρθότατα Vind. F.

Τί δέ;] Τί δαί; Par. A. Bekkerus. Τί δὲ sine interpunctione Ald. Bas. ab. et in sec. ed. Stallbaumius, qui post ἐμπρήσεως signum interrogandi fecit, ubi in illis et in reliquis comma est. Mihi τε inter γῆς et τμήσεως interpositum et haud dubie ad sequentia spectans eorumque movens exspectationem artiori horum genitivorum et proximorum τί δέ;

καὶ οἰκιῶν ἐμπρήσεως ποῖόν τί σοι δράσουσιν οἱ στρατιῶται πρὸς τοὺς πολεμίους; Σοῦ, ἔφη, δόξαν ἀποφαινομένου ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι. Ἐμοὶ μὲν τοίνυν, ἦν B δ' ἐγώ, δοκεῖ τούτων μηδέτερα ποιεῖν, ἀλλὰ τὸν ἐπέ-

iuncturae obstare eosque magis cum inferioribus illis *ποῖόν τί σοι δράσουσιν* coniungere videtur. Atque eodem modo Socrates p. 469. B. et C. *τί δέ;* usurpavit. Ficinus *Τί δέ; — πολεμίους;* ita interpretatus est: *An tui milites Graecorum, quibuscum pugnabunt, agros depopulabuntur ac domos incendent?*

τε τμήσεως] *τετμήσεως* Mon. B. Ald. Bas. ab. *τε καὶ τμήσεως* Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. Quod Stephanus annot. pag. 21. *πέρι* addendum existimat, eius praepositionis haud raro compendium fieri constat. Cf. Matthiae gramm. p. 650.

τῆς] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.

οἰκιῶν] *οἰκῶν* Vind. E.

ἀποφαινομένου] *ἀποφαίνομεν οὐ* Vind. F.

μὲν] *om.* Vind. D. Vat. H. Flor. TV.

δοκεῖ] *om.* Flor. T. *δοκεῖς* Vind. E. Flor. AC.

B *μηδέτερα*] *γρ^αι μητέρα* margo Flor. A.

ἀφαιρεῖσθαι,] Ex Ald. Bas. ab. comma revocavi, quod Stephanus et recentiores in punctum mutaverunt. Sententia sua declarata Socrates sine magno intervallo se ad rationem eius reddendam paratum ostendit.

σοι] *σει* Mon. B. a m. pr.

Φαίνεταί μοι — ἀλλότριον πόλεμος.] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 258. Sed in editione Trinc. omissa sunt.

ταῦτα — εἶναι δύο] *om.* Vind. D. Post *ταῦτα* Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. et a m. s. Par. A. cum Stobaeo editisque ante Bekkerum articulum *τὰ* addiderunt, quo scilicet pronomen istud carere non posse videretur. Neque non ferri aliquo modo possit. Sed eo deleto verborum constructio haec est: *φαίνεταί μοι ταῦτα, πόλεμός τε καὶ στάσις, ὥσπερ καὶ ὀνομάζεται δύο ὀνόματα, οὕτω καὶ εἶναι δύο.* quae faciliorem interpretationem habent, quam illa: *φαίνεταί μοι ταῦτα τὰ ὀνόματα, πόλεμός τε καὶ στάσις, ὥσπερ καὶ ὀνομάζεται δύο, οὕτω καὶ εἶναι δύο.* Quamquam concedendum est proxime sequens *ὄντα* ita comparatum videri, ut ad *ταῦτα τὰ ὀνόματα* potius, quam ad *ταῦτα* referri debeat. Sed quoniam *πόλεμος* et *στάσις*, quae per *ταῦτα* significantur, tam nomina, quam res sunt, illud *ὄντα* eatenus referri ad ea potest et debet, quatenus nomina sunt. Sic codicum auctoritatem retinere licet.

δυοῖν] *δυεῖν* Lob. Vind. B. Vat. M. Bekkerus et in tert. ed. Astius; vereor, ut satis re explorata. *δυοῖν* a Platone pariter atque ab reliquis illius aetatis scriptoribus pro legitima genitivi et dativi forma usurpatum esse multorum locorum certa et varietatis expers scriptura testatur. Eorum partem Rückertus ad Symp. p. 113. indicavit, quos hic repetere aliisve addendis augere inutile putavi. Contra pauci reperiuntur, quibus *δυεῖν* non dicam omnium, sed meliorum librorum auctoritate ita commendetur, ut a Platone profectum videatur. Tales sunt Symp. p. 192. E. penult. ubi Clark. Coisl. Vat. A. Vind. A. Ang. C. Ven. E. *ἐκ δυεῖν εἷς γενέσθαι* exhibent. Ib. p. 211. C: *ἀπὸ δυεῖν ἐπὶ πάντα*, quae vulgata eademque optimorum, quamvis non plurimorum librorum lectio est. Leg. L. I. p. 638. E: (*ἔθνη*) *ἀμφισβητοῦντα ὑμῖν πόλεσι δυεῖν τῷ λόγῳ διαμάχοιτ' ἄν.* Ita Par. A.

τειον καρπὸν ἀφαιρεῖσθαι, καὶ ὧν ἕνεκα, βούλει σοι λέγω; Πάνυ γε. Φαίνεταί μοι, ὥσπερ καὶ ὀνομάζεται δύο ταῦτα ὀνόματα, πόλεμός τε καὶ στάσις, οὕτω καὶ εἶναι δύο, ὄντα ἐπὶ δυοῖν τινοῖν διαφοραῖν. λέγω δὲ

Vat. CM. Vind. C. Ricard. B. Flor. AMW. Voss. Ibid. L. VI. p. 754. E: (τίμημα) δυεῖν μναῖν, secundum Par. A. Vat. CM. Ang. B. Flor. A. Ald. Lovan. Ib. p. 774. D. ubi eadem verba in Par. A. Vat. CM. Flor. A. leguntur, superscripta tamen in Vat. C. diphthongo οι. Ib. L. VIII. p. 846. C: εἴτ' ἐπὶ δυεῖν εἴτ' ἐφ' ὁπόσων (masculino) secundum Par. A. Vat. CM. Pal. C. Ricard. B. Flor. ACMW. Civ. L. VIII. p. 546. C: (διαμέτρων) ἀῤῥήτων δὲ δυεῖν secundum Par. A. Ven. C. Flor. C. Tim. p. 79. D: δυεῖν δὲ ταῖν διεξόδοιν οὔσαιν secundum optimum Vind. CCCXXXVII. Lob. Flor. BL. Par. SY. Amb. B. Vat. M. Euthyd. p. 306. A: ἐκ δυεῖν κακοῖν secundum Clark. Flor. B. et fortasse ib. paullo ante ἐκ δυεῖν ἀγαθοῖν secundum Vat. B. Flor. B. Paullo frequentiores ii loci sunt, quibus ita ut nostro secundi tertiique ordinis codices δυεῖν habent, quod fortasse pro maiori eorum vel numero vel pretio hic illic contra optimos recipiendum esset, si grammatici id aut magis Atticum aut nominatim Platoni usitatum tradidissent, aut denique ita commendassent, ut sufficiente ratione et lectione nisam secuti viderentur doctrinam. Sed is, qui optime de hac re praecepit, lexici rhetorici auctor apud Eustathium ad Il. T. II. pag. 333, 8. 15. 17. Lips. nihil aliud tradidit, nisi Atticos *interdum* δυεῖν pro δυοῖν dixisse, apud veteres *raro* id inveniri, esse tamen a Thucydide usurpatum, et recentiores contra analogiam dualis ita scribere. Neque Phrynichus Ecl. p. 210. Lob. δυεῖν alteri praefert, tantum *probum* esse dicit, et simul eos reprehendit, qui pro dativo utantur, quum genitivus sit; cui praecepto in scholiis Viteberg. ad Eurip. Hec. 45. repetito Platonis locus Leg. L. I. supra significatus repugnat. Artioribus etiam finibus non magis probabiliter usum eius circumscribit grammaticus a Bachmanno editus anecd. T. II. p. 372, 2. δυεῖν δίχα τοῦ ἄρθρου γενικῆς ἐπαγομένης dici tradens. Denique Heraclides apud Eustathium ad Od. T. II. p. 257, 35. δυεῖν recentissimis Atticis proprium, certe Platoni alienum censuisse videtur, dum docet τοὺς Ἀττικοὺς τὴν οι δίφθογγον εἰς τὴν ει μεταποιεῖν, τὸ δυοῖν λέγοντας δυεῖν, καὶ τὸ οἴκοι οἴκει, καὶ τὸ ποῖος πεῖος. Nulla igitur caussa est, cur nostro loco Platonem δυεῖν scripsisse statuamus eamque formam ei unius adeo aut paucorum non optimorum codicum gratia impertiamus, quod Bekkerus plerumque fecit. Cf. Criton. p. 52. A. 162, 16. (ubi Stallbaumius de codicibus vehementer falsus est.) Gorg. 473. D. 59, 7. 481. D. 77, 19. (quo loco δυεῖν Bekkero eo magis suspectum esse debebat, quod in glossemate iteratum videret.) 493. D. 101, 13. Theaet. 187. B. 271, 5. (ubi Stallbaumius δυοῖν tenens parum sibi constitit.) Crat. 418. D. 75, 21. (ubi idem vulgatam in nullo codice praeter Par. E. et Zittav. exstantem recte deseruit.) Symp. 192. E. 4. 408, 12. (ubi Bekkerus falso in Clark. δυεῖν legi perhibet.) Phaedon. 101. B. 93, 10. 102. D. 96, 15. Civ. VIIII. 587. B. Tim. 53. C. 66, 19. 56. E. 73, 5. 63. C. 85, 14. Axioch. 366. C. 509, 33. Parm. 142. E. 36, 1. quo loco Bekkerus coniunctis Ven. A. Par. I. tribuit, quod singulis ib. 129. A. 8, 6. 143. D. E. 37, 19. 38, 1. 4. et Ambrosiano Civ. I. 351. E. concedendum non putavit. Eandem

τὰ δύο, τὸ μὲν οἰκεῖον καὶ ξυγγενὲς, τὸ δὲ ἀλλότριον καὶ ὀθνεῖον. ἐπὶ μὲν οὖν τῇ τοῦ οἰκείου ἔχθρᾳ στάσις κέκληται, ἐπὶ δὲ τῇ τοῦ ἀλλοτρίου πόλεμος. Καὶ οὐδέν γ', ἔφη, ἄπο τρόπου λέγεις. Ὅρα δὴ καὶ εἰ τόδε C πρὸς τρόπου λέγω. φημὶ γὰρ τὸ μὲν Ἑλληνικὸν γένος αὐτὸ αὑτῷ οἰκεῖον εἶναι καὶ ξυγγενὲς, τῷ δὲ βαρβαρικῷ ὀθνεῖόν τε καὶ ἀλλότριον. Καλῶς γε, ἔφη. Ἕλληνας μὲν ἄρα βαρβάροις καὶ βαρβάρους Ἕλλησι πολεμεῖν μαχομένους τε φήσομεν καὶ πολεμίους φύσει εἶναι, καὶ πόλεμον τὴν ἔχθραν ταύτην κλητέον· Ἕλληνας δὲ Ἕλλησιν, ὅταν τι τοιοῦτο δρῶσι, φύσει μὲν φίλους εἶναι, νοσεῖν δ' ἐν τῷ τοιούτῳ τὴν Ἑλλάδα καὶ στασιάD ζειν, καὶ στάσιν τὴν τοιαύτην ἔχθραν κλητέον. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, συγχωρῶ οὕτω νομίζειν. Σκόπει δὴ, εἶπον,

fere, quam nos in Platone, in Thucydide normam sequitur Poppo Vol. I. p. 224. sed Phrynichi sententiam de dativo fortassis haud spernendam dicit.

ὀθνεῖον] Pollux III. 55: τὸ δὲ ὀθνεῖος ποιητικώτερον. Πλάτων δὲ αὐτῷ κέχρηται. Harpocratio: ὀθνεῖος· Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Στρατοκλέους ἀντὶ τοῦ ἀλλότριος, ὡς καὶ παρὰ Πλάτωνι ἐν πρώτῳ Νόμων. (p. 629. E: τὸν ὀθνεῖόν τε καὶ ἔξωθεν πόλεμον.) Photius: ὀθνεῖος· ἀλλογενὴς, ξένος, ἀλλότριος. Ἰσαῖος καὶ Πλάτων. Cf. Protag. p. 316. C.

οὖν] om. Ven. B. Vind. DE. Mon. B. Vat. H. et in sec. edit. Stallbaumius, quod haud dubie ex glossemate ortum sit. Temere.

τῇ τοῦ οἰκείου] τῇ Mon. B. tantum in margine et, ut videtur, a m. s. habet.

οὐδέν] οὐδέ Vind. F. Ang. B. Vat. H.

γ'] γε Lob. Vind. BEF. Flor. ACTV.

ἄπο τρόπου] ἀποτρόπου Bas. ab. Cf. Bastius ad Gregor. p. 211.

καὶ εἰ] καὶ Vind. F. εἰ καὶ Mon. B. Ang. B. καὶ, εἰ Astius in pr. et Stallbaumius in sec. ed. Cf. Vol. I. p. 134, b.

C τρόπου] τρόπον Par. D.

αὐτὸ] om. Mon. B.

αὑτῷ] αὐ. Vind. F.

γε] γ' Ang. B.

πολεμεῖν μαχομένους] Ita Mon. B. sed superscriptis β α. μαχομένους πολεμεῖν Vind. F. Ang. B. Flor. R. et margo A. quem verborum ordinem scriptor non quod πολεμεῖν μαχομένους plane in unam notionem coëant, quemadmodum Stallbaumius statuit, sed ideo improbasse videtur, quod non tantum pugnantes, sed omni tempore πολεμίους φύσει Graecos et barbaros significare vellet.

φήσομεν] post καὶ Par. K.

πολεμίους] πολέμους Vind. F.

τοιοῦτο] Ita Par. A. Lob. Vind. DEF. Vat. BH. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRTV. Bekkerus et in tert. Astius. τοιοῦτον reliquae cum reliquis codicibus editiones.

φύσει μὲν] post φίλους Vat. B.

νοσεῖν] νοσεῖ cum litura in fine Vind. F.

δ'] δὲ Lob. Vind. B.

τῷ] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

καὶ στάσιν — νομίζειν.] om. D Lob. Vind. B. Vat. BM.

συγχωρῶ] ξυγχ. Vind. DEF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRT. et recentiores edd.

ὅτι ἐν τῇ νῦν ὁμολογουμένῃ στάσει, ὅπου ἄν τι τοιοῦτον γένηται, καὶ διαστῇ πόλις, ἐὰν ἑκάτεροι ἑκατέρων τέμνωσιν ἀγροὺς καὶ οἰκίας ἐμπιπρῶσιν, ὡς ἀλιτηριώδης τε δοκεῖ ἡ στάσις εἶναι, καὶ οὐδέτεροι αὐτῶν φιλοπόλιδες· οὐ γὰρ ἄν ποτε ἐτόλμων τὴν τροφόν τε καὶ μητέρα κείρειν· ἀλλὰ μέτριον εἶναι τοὺς καρποὺς ἀφαι-
465 ρεῖσθαι τοῖς κρατοῦσι τῶν κρατουμένων, καὶ διανοεῖσθαι ὡς διαλλαγησομένων καὶ οὐκ ἀεὶ πολεμησόντων. Πολὺ γάρ, ἔφη, ἡμερωτέρων αὕτη ἡ διάνοια ἐκείνης. Τί δὲ δή; ἔφην· ἣν σὺ πόλιν οἰκίζεις οὐχ Ἑλληνὶς ἔσται; Δεῖ γ' αὐτήν, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ ἀγαθοί τε καὶ ἥμεροι ἔσονται; Σφόδρα γε. Ἀλλ' οὐ φιλέλληνες; οὐδὲ οἰκείαν τὴν Ἑλλάδα ἡγήσονται οὐδὲ κοινωνήσουσιν ὧνπερ οἱ ἄλλοι ἱερῶν; Καὶ σφόδρα γε. Οὐκοῦν τὴν πρὸς E

οὕτω νομίζειν] ἕντω νομίζειν Mon. B. om. Fic. (*Assentior equidem.*)
Σκόπει δή] *vides —?* Fic.
ἐν τῇ νῦν — διαστῇ πόλις] *in seditiosa civitate* Fic.

ὁμολογουμένῃ] ὠμολογουμένη Vat. H. ὁμουγμένη cum ω super ὁ et int. vers. addito η post γ Vind. D.
τοιοῦτον] Ita Par. A. Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. τοιοῦτο reliqui cum editis ante Bekkerum.
ἑκάτεροι] ἑκατέροις Vind. E.
τέμνωσιν] τέκνωσιν idem.
ὡς] *om.* idem. Est anacoluthon.

ἀλιτηριώδης] ἀλιτ. Vind. B. Timaeus lex. p. 23: ἀλιτηριῶδες· ἁμαρτωλὸν ἢ πλάνον. ἄλη γὰρ ἡ πλάνη καὶ ἡ ἁμαρτία. An igitur neutrum hoc loco invenit? Cf. reliqui loci a Ruhnkenio laudati, qui plura de hac voce ad scholia dicturus erat, et quos citavit Wernsdorfius ad Himer. p. 138. *perniciosa* Fic. immo *impia*.
ποτε] ποτ' Vind. F. Ang. B.
μέτριον εἶναι] *satis esse factum putarent* Fic. Similiter Stephanus annot. p. 21. ἡγοῦντο vel ἐνόμιζον aut aliud eiusdem significationis verbum deesse putabat.

Mihi infinitivus ad praegressum δοκεῖ referendus videtur.
τῶν κρατουμένων] *aliorum* Fic. E
διαλλαγησομένων] διαλλαγησομένω Ven. B. a m. pr.
Πολὺ] πολλή, in marg. a m. s. λύ, Mon. B. *profecto* Fic.
γὰρ] *om.* Vind. D.
ἡμερωτέρων] ἡμερωτέρα Vind. E.
ἐκείνης. Τί δὲ δή;] *om.* Fic.
οἰκίζεις] νομίζεις Par. K. sec. Bekk.
Ἑλληνὶς] ἕλληνες Vind. F.
ἔσται] *om.* Fic.
γ'] γε Vind. F.
ἔφη] ἔφην Vind. D.
ἥμεροι] ἡμέτεροι Vind. F. Ang. B.
ἔσονται] *om.* Fic. In Vind. B nulla interpunctio, in Ald. punctum est.
Ἀλλ' οὐ] *Quare —,* Fic.
φιλέλληνες] φιλέλληνε Vind. E.
οὐδὲ] οὐδ' Vind. F. Ang. B. Flor. R. *nempe —.* Fic.
οἰκείαν] οἰκίαν Ven. B.
ὧνπερ] ὥσπερ Vind. BD. *ut* Fic.
οἱ ἄλλοι] οἱ *om.* Ven. C. Par. DK. Vind. F. Mon. B. Ang. B. Flor. U. editi ante Bekkerum.
Καὶ] *om.* Vat. H.

471 τοὺς Ἕλληνας διαφορὰν, ὡς οἰκείους, στάσιν ἡγήσονται καὶ οὐδὲ ὀνομάσουσι πόλεμον; Οὐ γάρ. Καὶ ὡς διαλλαγησόμενοι ἄρα διοίσονται; Πάνυ μὲν οὖν. Εὐμενῶς δὴ σωφρονιοῦσιν, οὐκ ἐπὶ δουλείᾳ κολάζοντες οὐδ' ἐπ' ὀλέθρῳ, σωφρονισταὶ ὄντες, οὐ πολέμιοι. Οὕτως, ἔφη. Οὐδ' ἄρα τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες ὄντες κεροῦσιν οὐδὲ οἰκήσεις ἐμπρήσουσιν οὐδὲ ὁμολογήσουσιν ἐν ἑκάστῃ πόλει πάντας ἐχθροὺς αὐτοῖς εἶναι, καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας, ἀλλ' ὀλίγους ἀεὶ ἐχθροὺς B τοὺς αἰτίους τῆς διαφορᾶς, καὶ διὰ ταῦτα πάντα οὔτε τὴν γῆν ἐθελήσουσι κείρειν αὐτῶν, ὡς φίλων τῶν πολλῶν, οὔτε οἰκίας ἀνατρέπειν, ἀλλὰ μέχρι τούτου ποιή-

τοὺς] *om.* Flor. T.

471 οἰκείους] οἰκείων Vind. D.

ὀνομάσουσι] ὀνομάζουσι Vind. F. ante corr.

Εὐμενῶς δὴ σωφρονιοῦσιν] εὖ μὲν ὡς δὴ σωφρονοῦσιν Vind. F. σωφρονοῦσιν etiam Ald. Bas. a. habent. *pia itaque sententia et temperato animo rem agent* Fic.

δουλείᾳ] δουλείαν Vind. BF. Vat. M.

ἐπ' ὀλέθρῳ — πολέμιοι] ἐπολέθρω — πολέμιοι Vind. F. ἐπολέμιοι, omissis mediis, Ang. B. In Ald. Bas. ab. Steph. comma post ὀλέθρῳ omissum et post κολάζοντες positum est.

σωφρονισταὶ] *om.* Fic.

οὐ πολέμιοι] ὡς οὐ π. Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

αὐτοῖς] Ita Mon. B. Flor. T. *sibi* Fic. *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. B. αὐτοὺς Ven. C. Par. DK. αὑτοῖς Vind. DEF. (Par. A. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRUV.) cum editis; quod, quum proxime sequens εἶναι cogitationem reverti ad verbum ὁμολογήσουσιν iubeat, minus aptum videtur.

ἀεὶ] *om.* Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U. *admodum* Fic.

B διαφορᾶς] διαφθορᾶς Vind. F. Vat. H. Idem exhibere videntur Flor. ACV. e quibus Stallbaumius διαφορᾶς pro varia lectione affert. Vulgo maiorem interpunctionem addunt.

διὰ ταῦτα] διαταῦτα Vind. BDE.

τὴν] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ἐθελήσουσι] ἐθελήσουσιν Bas. ab. ἐθέλουσι Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV.

οἰκίας] οἰκείας Ald. Bas. ab.

μέχρι οὗ] Ita Par. A. Vind. F. Ven. C. Par. D. Ang. B. Mon. B. Flor. RU. μέχρις Lob. Vind. BD. Vat. M. μέχρις οὗ reliqui et editiones ante Bekkerum.

ἀναιτίων] ἀν — Vind. D. a m. s. int. vers. habet. ἀναιτίως, quod docto cuidam viro in mentem venisse Stallbaumius narrat, non optimae notae vocabulum et vix e codicibus recipiendum, nedum e coniectura vulgatae, quae nihil offensionis habet, substituendum videtur. Ceterum nescio an hac respexerit Proclus T. III. pag. 62. Cons. διὰ ταῦτα καὶ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης ἀξιοῖ δύναμιν ἔχειν τὴν πόλιν τοσαύτην, ὅση καὶ αὐτὴν καὶ τοὺς γείτονας αὐτῆς ἀδικουμένους ὑπ' ἀλλήλων δύναται σώζειν, ὡς τοῦ πολεμικοῦ τέλους ὄντος τοῦ δικαίου καὶ οὐ τῆς νίκης οὐδὲ τῆς λαφυραγωγίας οὐδὲ ἄλλου τινὸς τοιούτου.

ἀλγούντων] ἀλγοῦντες Bas. b. Etiam Lob. Ven. B. ες super ων

σονται τὴν διαφορὰν, μέχρι οὗ ἂν οἱ αἴτιοι ἀναγκασθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀναιτίων ἀλγούντων δοῦναι δίκην. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, ὁμολογῶ οὕτω δεῖν πρὸς τοὺς ἐναντίους τοὺς ἡμετέρους πολίτας προσφέρεσθαι, πρὸς δὲ τοὺς βαρβάρους ὡς νῦν οἱ Ἕλληνες πρὸς ἀλλήλους. Τιθῶμεν δὴ καὶ τοῦτον τὸν νόμον τοῖς φύλαξι, μήτε γῆν τέμνειν C μήτε οἰκίας ἐμπιπράναι; Θῶμεν, ἔφη, καὶ ἔχειν γε καλῶς ταῦτά τε καὶ τὰ πρόσθεν. ἀλλὰ γάρ μοι δοκεῖς, ὦ Σώκρατες, ἐάν τίς σοι τὰ τοιαῦτα ἐπιτρέπῃ λέγειν, οὐδέποτε μνησθήσεσθαι ὃ ἐν τῷ πρόσθεν παρωσάμενος πάντα ταῦτα εἴρηκας, τὸ ὡς δυνατὴ αὕτη ἡ πολιτεία γενέσθαι, καὶ τίνα τρόπον ποτὲ δυνατή. ἐπεὶ ὅτι γε, εἰ

exhibent. Ficinus hoc praetermisit: *quatenus, qui discordiae causam dederunt, insontibus poenas solvant.* Significatur autem necessitas innocentibus quoque damnum inferendi, quo nocentes puniri et ad pacem adigere cogantur.

μὲν] μὲν οὖν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

δεῖν] δὴ Vind. D.

ἐναντίους] Ἕλληνας Mon. B. Flor. U. quem dum Stallbaumius in pr. ed. pro τοὺς ἐναντίους τοὺς ἡμ. habere ait τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἀλλήλους: καὶ τοῦτο: τιθῶμεν δὴ τοῖς Ἕλλησι μήτε — triplicem varietatem, quae prorsus eadem in Mon. B. exstat, perperam hunc unum in locum coniecit, atque in sec. pro δεῖν πρὸς τοὺς ἐναντίους Monacensem et Florentinum πρὸς τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἀλλήλους: καὶ τοῦτο: τιθῶμεν exhibere docens errorem non correxit, sed auxit. Ἕλληνας etiam Ficinus legisse videtur, qui οὕτω — προσφέρεσθαι *ita esse Graecis pugnantibus repugnandum* interpretatus est.

τοὺς ἡμετέρους] τοὺς om. Bas. b.

προσφέρεσθαι,] προσφέρεσθαι: Mon. B. ante corr. προσφέρεσθαι. e corr. ut Ald. Bas. ab. Atque ita saepe in illo codice punctorum, quae personae mutationem indicant, alterum erasum est.

Stephanus, Bekkerus, Stallbaumius et in tert. Astius colon fecerunt.

ἀλλήλους.] ἀλλήλους:, καὶ τοῦτο. Mon. B. Ficinus quum προσφέρεσθαι non recte intellexisset, hic aliquid interpolavit: *contra barbaros autem ita animatos esse debere, ut nunc Graeci contra Graecos affecti sunt.*

Τιθῶμεν — τίνα· D.] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 258. Sed Trinc. omisit.

καὶ] om. Fic.

τοῖς φύλαξι] τοῖς Ἕλλησι Mon. B. commate non postposito, sed antepesito. Eandem interpunctionem in Bekkeri editionem typothetae, opinor, culpa illatam Astius in tert. et Stallbaumius in utraque adsciverunt.

ταῦτά τε] ταῦτά γε Lob. Vind. BDE. Ven. B. Vat. HM. Flor. ACTV. Bas. b. C

γάρ] om. Stob. cod. A.

μοι] om. Vind. E.

τίς σοι] τι σοι Ang. B. Flor. R. τισι Vind. F.

ἐπιτρέπῃ] ἐπιτρέποι Vat. B. Lob. ἐπιτρέπει Flor. V. ἐπιτρέπειν Ven. C.

μνησθήσεσθαι] μνησθήσεται Vat. H. et, sup. σθ, Flor. T. μνήσεσθαι Stob. cod. A.

ταῦτα] ante πάντα Lob. Vind. B. Vat. M. τὰ τοιαῦτα Ven. C.

γε] om. Flor. T.

γίγνοιτο, πάντ' ἂν εἴη ἀγαθὰ πόλει ᾗ γένοιτο, καὶ ἃ
D σὺ παραλείπεις, ἐγὼ λέγω, ὅτι καὶ τοῖς πολεμίοις ἄριστ'
ἂν μάχοιντο τῷ ἥκιστα ἀπολείπειν ἀλλήλους, γιγνώσκοντές τε καὶ ἀνακαλοῦντες ταῦτα τὰ ὀνόματα ἑαυτούς, ἀδελφούς, πατέρας, υἱεῖς· εἰ δὲ καὶ τὸ θῆλυ συστρατεύοιτο, εἴτε καὶ ἐν τῇ αὐτῇ τάξει εἴτε καὶ ὄπισθεν ἐπιτεταγμένον, φόβων τε ἕνεκα τοῖς ἐχθροῖς καὶ εἴ ποτέ τις ἀνάγκη βοηθείας γένοιτο, οἶδ', ὅτι ταύτῃ πάντῃ

πάντ'] πάντα Lob. Vind. BD. πάν, omisso τ' et sequentibus sex vocibus, Ang. B.
εἴη] εἶτα Flor. C.
ἀγαθὰ πόλει] ἀγαθὴ πόλις Vind. BD. In Lob. et Vat. M. η super ὰ et ις super ει adscriptum. ἀγαθὰ πόλεως Vat. B.
ᾗ γένοιτο] om. Stob. cod. A. In Mon. B. punctis sunt notata. Ficinus h. l. non dubito addens, deinde ἐγὼ λέγω omittens sensum non male reddidit. Atque etiam in Graecis verbum, quo ὅτι γε etc. spectent, mihi non, ut Astio et Stallbaumio, omissum, sed per anacoluthon mutatum videtur, pro ὁμολογῶ vel alio similis significationis illato λέγω, quod quum ob praepositum ἐγὼ nihil amplius, quam supplementum verborum ἃ σὺ παραλείπεις exhibere et per copulam eis coniunctum esse deberet, omissa copula, quemadmodum in contra positis solet omitti, in locum verbi ὁμολογῶ successit. Similiter Latine si dicas: nam futurum esse, ut, haec si exstiterit rei publicae forma, ei civitati, in qua exstiterit, omnia bona contingant, etiam quae tu praetermittis, ego edico, exspectationi verbis primis motae extremum edico utcunque satisfaciat. Itaque comma post παραλείπεις a recentioribus omissum restitui. Stallbaumius in sec. ed. verba ἃ σὺ παραλείπεις ἐγὼ λέγω lineis transversis ab reliqua oratione separavit.

D μάχοιντο] μάχοιτο Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. Stob. Gesn. Ald. Bas. ab.
τῷ] τὸ Vind. F. Vat. H.
ἀπολείπειν] ἀπολίπειν Vind. D.
γιγνώσκοντές] γινώσκ. Lob. Vind. BD. Mon. B. (Flor. ACTUV.) Stob. Ald. Bas. ab. Steph. tacentibus Bip. V. ad p. 472. A. cognoscentes se invicem esse propinquos Fic.
τε] om. Vind. D.
ἑαυτούς] Ita Par. A. Vind. E. Vat. H. Flor. ACRTV. Stob. cod. A. ἑαυτοῖς ούς Ang. B. ἑαυτοῖς reliqui codices, Stob. Gesn. et editi ante Bekkerum, quos sequitur Matthiae gramm. p. 770. Mihi accusativus quum ob codices praeferendus, tum ad γιγνώσκοντες concinnior et per se exquisitior videtur. Conf. Bernhardy synt. p. 122.
ἀδελφούς] δελφοὺς Vind. F.
συστρατεύοιτο] στρατεύοιτο Vind. E. Vat. H. Flor. AC.
αὐτῇ] αὐτῇ Ald. Bas. ab.
ὄπισθεν] int. vers. Vind. F.
ἐπιτεταγμένον] ἐπιτεταγμένων idem. ἐπιτεταγμένου Mon. B.
φόβων] Vind. F. ν int. vers. additum habet. φόβον Vind. D. Flor. R.
ποτέ] ποτὲ Vind. F.
ταύτῃ πάντῃ] α. τ. Ang. B. Flor. R. .... τι ταῦτι (ex emend. ταύτι) Vind. F.
ἄμαχοι] ἄμαχον Vind. F.
οἴκοι] οἴκῃ idem.
γε] τε Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. RU.
ἃ παραλείπεται] Haec Stephanus, qui in textu cum prioribus commate post γε facto post ἀγα-

ἄμαχοι ἂν εἶεν· καὶ οἴκοι γε ἃ παραλείπεις ἀγαθά, ὅσα ἂν εἴη αὐτοῖς, ὁρῶ· ἀλλ' ὡς ἐμοῦ ὁμολογοῦντος E πάντα ταῦτα ὅτι εἴη ἄν, καὶ ἄλλα γε μυρία, εἰ γένοιτο ἡ πολιτεία αὕτη, μηκέτι πλείω περὶ αὐτῆς λέγε, ἀλλὰ τοῦτο αὐτὸ ἤδη πειρώμεθα ἡμᾶς αὐτοὺς πείθειν, ὡς δυνατὸν καὶ ᾗ δυνατόν, τὰ δ' ἄλλα χαίρειν ἐῶμεν. Ἐξαίφνης γε σύ, ἦν δ' ἐγώ, ὥσπερ καταδρομὴν 472 ἐποιήσω ἐπὶ τὸν λόγον μου, καὶ οὐ συγγινώσκεις

θά nulla interpunctione usus est, in annot. p. 21. mavult quasi per parenthesin posita accipere, qua ratione contra verborum ordinem ἀγαθά ab ἃ divellitur artiusque cum ὅσα coniungitur. Ad sensum quidem verba ita construenda sunt: ὁρῶ, ὅσα ἂν εἴη αὐτοῖς ἀγαθὰ οἴκοι, ἃ παραλείπεις. Sed quoniam belli mentio praecessit, οἴκοι primum locum cum particula γε accepit, quam inversionem consimilis reliquorum verborum transiectio secuta est, ut iam hoc dici videatur: ac domestica quoque praetermissa a te bona, quanta eis contingerent, video.

ὅσα] ὅσ' Vind. F. Ang. B.

E πάντα ταῦτα] Ita Par. A. Lob. Vind. BF. Ven. C. Ang. B. Vat. M. Flor. R. om. Par. DK. Mon. B. ταῦτα πάντα reliqui codices editique ante Bekkerum et in pr. ed. Stallbaumius.

γε] om. Par. K. sec. Bekk.

ἡ] om. Vind. DE. Vat. H. Flor. ACT.

αὕτη] τοιαύτη Ang. B. Flor. RT.

αὐτὸ] post ἤδη Vind. F. Ang. B. Flor. R. αὐτοὶ Par. K. sec. Bekk.

472 ὥσπερ] post καταδρομὴν Lob. Vind. B. Vat. BM. iterum (inverso) Fic.

συγγινώσκεις] γινώσκεις, praeposito a m. s. σύ, Vat. B. συγγινώσκεις Mon. B. συγγιγνώσκει Vat. H. ξυγγιγνώσκεις Astius. συγγιγνώσκεις Bekkerus et Stallbaumius, cuius silentium Florentinos codices omnes cum Stephano et plerisque γ ante ν omittere significat; solet enim magis Atticam huius verbi scripturam exhibentes singulatim indicare, ut paullo ante p. 471. D. γιγνώσκοντες in Flor. R. scriptum esse testatus est. Bekkerus negligentior in hac re fuit nec aliter, nisi per gravioris discrepantiae occasionem praetermissum in suis codicibus γ illud ostendit, ut hoc ipso loco de Vind. B. Mon. B. Par. K. tacens Vaticanum B. γιν. habere fortuito prodidit. Similiter Menon. p. 71. B. (326, 17.) vulgatam γιγνώσκω per codices retinendam non fuisse declaraturus γιγνώσκει in quinque suorum, γινώσκει in septem esse refert. Iam quum ipse ubique γιγνώσκω scribat, eam scripturam videri potest saltem in uno omnium optime constanter servatam invenisse. Verum tamen in simili re animadversam optimi constantiam silentio non praeteriit et Parisiensem A. semper γίγνομαι habere ad Civ. L. I. p. 329. D. adnotavit. Quod quum memorandum putaverit, profecto verbi γιγνώσκω scripturae certe non minus controversae tantam auctoritatem detraxisse non videtur. Iure igitur, quum nusquam contrarium demonstratum sit, sumere licebit, quemadmodum Clarkianus interdum, ut Menon. l. c. Phaedon. p. 60. A. 116. C. 8. 82. D. 100. C. (his duobus in locis altero γ superscripto) γινώσκω exhibet, idem in Par. A. nonnunquam legi, ideoque per codices non ubique nec simpliciter, ut γίνομαι, reiiciendum putare. Non magis grammaticorum caussa reiiciendum videtur.

στραγγευομένῳ· ἴσως γὰρ οὐκ οἶσθα, ὅτι μόγις μοι τὼ δύο

Idem Eustathius, qui *γιγνώσκω* rectius et Atticis usurpatum dicit, alterum et suavius sonans et antiquius et Homero frequentatum statuit ad Il. T. III. pag. 327, 32. Lips. *Τὸ δὲ γίνωσκε καὶ ἁπλῶς τὸ γινώσκειν οἱ μὲν ὕστερον Ἀττικοὶ μετὰ καὶ δευτέρου γάμμα γιγνώσκειν φασίν, ὡς καὶ ὁ κωμικὸς δηλοῖ, καθὰ καὶ τὸ γίνεσθαι γίγνεσθαι. Ὅμηρος μέντοι ἀρχαϊκώτερον ἀγνοεῖ καὶ ἐν ἀμφοῖν τὸ δεύτερον γάμμα. ἔστι δὲ ὅμως ἀκριβέστερον τὸ τῶν ὕστερον, εἰ καὶ εὐφωνότερον τὸ τοῦ Ὁμήρου.* Moeris autem Atticista, qui *γίγνεται Ἀττικῶς*, *γίνεται Ἑλληνικῶς* dici observat, de simili inter *γιγνώσκω* et *γινώσκω* intercedente discrimine tacet. Denique ad rationem quod attinet, vera haud dubie meritoque a Valckenario ad Eurip. Phoen. 1396. probata est Heraclidis doctrina apud Eustathium ad Od. T. II. p. 25, 6. sqq. prioris *γ* in *γίγνομαι* et *γιγνώσκω* originem ab altero duplicato repetentis alterumque proinde necessarium et primitivum statuentis; et tamen hoc alterum *γ* temporis progressu in utroque verbo paullatim vel euphoniae gratia vel originis ignoratione oblitterari coeptum tandem prorsus evanuisse recentioris aevi monumenta demonstrant. Quum igitur de certo quodam scriptore quaeritur, utrum veterem an recentiorem consuetudinem secutus esse videatur, si codices satis vetusti fideque digni supersunt, ad eos rem redire apparet; eorumque testimonio Plato *γίνομαι* nunquam, *γινώσκω* interdum, sed raro scripsisse censendus est. Quibus tamen in locis scripserit, Bekkeri culpa factum est, ut diiudicari nondum possit: nostro, quamquam Vat. H. alterum *γ* habeat, quum sex mei totidemque Florentini et Vat. B. et secundum Bipontinorum silentium Par. K. et editiones antiquae id omittant, certe non temere idem fecisse arguar.

στραγγευομένῳ] Hanc ab I. Casp. Orellio in epist. crit. Conr. Orellii Memnoni addita p. 334. ex coniectura propositam, a Stallbaumio in pr. ed. probatam, in secunda receptam lectionem vulgatae *στρατευομένῳ*, quae in omnibus codicibus exstat, a manu antiqua in Vind. F. subscriptam huius libri auctoritate ad ipsius probabilitatem accedente alteri praeferendam putavi quamquam et ipsi tolerabili. Poterat enim Socrates operam in describenda re militari positam cum ipsius militiae laboribus comparans licentiam, quae militibus in expeditionibus permitti solet, sibi negatam, vel dum ipse belli causa peregre abesset, incursionem in suos fines factam iocose conqueri, vel defatigationis suae rationem non habitam dolere, quomodo Ficinus *στρατευομένῳ* interpretatus est *militiae laboribus iam defesso*. Verum sequentia docent eorum, quae *militanti* ignosci aut condonari debeant, nihil eum de se confiteri: *cunctationi* et *timori* suo ignoscendum fuisse dicit, *ὅτι εἰκότως ἄρα ὤκνουν τε καὶ ἐδεδοίκειν οὕτω παράδοξον λέγειν λόγον.* Quae ita comparata sunt, ut explicationem verbi *στραγγεύεσθαι* continere videantur. Cf. Valckenarius animadv. ad Ammon. L. II. c. 13. ubi inscius huius loci interpretem et lectionis nostrae patronum egit: adeo omnia, quae de verbi origine, significatione, usu, in primis de eius perpetua et tantum non ubivis facta cum altero *στρατεύεσθαι* permutatione disputat, huc conveniunt. — Astius *στρεφομένῳ* coniiciebat, quod ad significationem non multum differt, ad mutationis facilitatem cum illo non comparandum est.

οὐκ οἶσθα] *οὐκοῖ*, in marg. vulgata a m. s. adscripta, Mon. B.

μοι] punctis notatum est in Mon. B.

δύο] Ita Ven. B. Vind. DE.

κύματι ἐκφυγόντι νῦν τὸ μέγιστον καὶ χαλεπώτατον τῆς

Vat. H. Reliqui codices editique ante Bekkerum δύω, quam formam a veteribus grammaticis Fischero ad Well. II. p. 155—158. et Sturzio ad Maitt. p. 46. commemoratis sine dubitatione Atticis concessam, a Dawesio et recentioribus, quos Matthiae gramm. p. 262. enumerat, poëtarum potissimum auctoritate et metri necessitate negatam Platonis codices singulares vel bini nonnunquam, plures et potiores perpaucis in locis nec usquam, nisi fallor, non dissentientibus quibusdam minime malis exhibent, ut fere abiudicanda ab eo videatur. Nam Phaedr. pag. 237. D. ut ab eis initium faciam, in quibus δύω vulgatum erat, δύω τινέ ἐστον ἰδέα ex XX. Bekkerianis tantum tres, Vat. A. Ven. C. Par. E. tuentur, reliqui cum Lob. Goth. Mon. Stob. δύο habent, ut, etiamsi verum sit, quod Stallbaumius de Florentinis significat, in uno C. δύο, in reliquis sex δύω legi, tamen illud satis tutum habeamus. Idem statuendum de Symp. p. 178. B. ubi δύο τούτω a Bekkero secundum XII. inter XVII. repositum et in Lob. et Zitt. repertum a Stallbaumio ex nullo Florentinorum aut Vindobonensium allatum est. Et Epist. VII. p. 333. D. inter novem Bekkeri codices unus Vind. B. ex quinque Florentinis duo ἀδελφὼ δύω cum Stephano, reliqui δύο habent. Non magis vulgatum δύο unius vel paucorum dissensione dubium fieri potest his locis: Symp. 180. D: ἐπεὶ δὲ δὴ δύω ἐστόν Par. K. Ib. δύω τὼ θεά Par. DK. Apol. 20. A: δύω υἷέε Par. D. Vind. B. Hipp. mai. 301. D: οὐ γάρ εἷς ἐσμὲν, ἀλλὰ δύω Par. e. Gorg. 481. D: δύω ὄντε Par. V. Soph. 228. E: δύω παθήματε Ven. A. Phaedon. 60. B: δύω ὄντε Ven. B. Civ. II. 360. B: δύω τοιούτω δακτυλίω Vind. B. Par. DK. III. 391. C: νοσήματε δύω Vind. B. 411. E: δύω τέχνα Vind. BE. Flor. T. IIII. 439. E: δύω ἡμῖν ὡρίσθω εἴδη Vat. M. Polit. 265. A: δύω τινὲ ὁδώ Lob. Iam pauci supersunt secundum codices magis vel dubii vel contrariam in partem inclinantes: Tim. 31. B: δύω δὲ μόνω secundum Vat. B. Ven. C. Vind. A. et superscripto δύο Flor. BC. et int. vers. Par. SY. Lob. δύο — secundum reliquos, Par. A. Vind. F. CCCXXXVII. etc. qui praevalent. Soph. 254. D: τώ γε δύω sec. Clark. Coisl. Ven. AB. Vind. A. Par. CFH. — δύο sec. Vat. A. Ven. CD. Par. BE. Lob. (Flor.) Phileb. 53. D: ἐστὸν δή τινε δύω sec. Clark. Coisl. Ven. AD. Par. BCFH. — δύο secund. Vat. A. Ven. BC. Par. E. Ang. C. Lob. (Flor.) Polit. 269. E: δύω τινὲ θεώ sec. Coisl. Ven. BD. Vind. A. Par. BCFH. Lob. (qui τινὲ primo loco ponit.) δύο — sec. Clark. Vat. A. Ven. AC. Par. E. (Flor.) Postremo Hipparch. 228. E. ubi Bekkerus vulgatum δύο ante τὼ πιγράμματε, quod tamen etiam in Lob. legitur, infirma Barberini et Pal. B. auctoritate contra Clark. Coisl. Vat. A. Ven. BCD. Par. BCEFG. Ang. C. Stallbaumius vere tacens de Clark. pariter atque de VII. Flor. unoque Vind. tenuit. Hic sane δύω scribendum erat. Sed nostro loco, quamvis a codicibus multo firmius δύω primo aspectu videtur, non frustra Ven. B. et Vind. E. Vat. H. ab optimo, quem ille in multis, hi in plerisque sequuntur, discessionem fecerunt, quum idem Par. A. L. VI. p. 509. D. inter omnes unus δύω αὐτὼ εἶναι exhibens huius rei arbiter non incorruptus appareat. Et Vaticani quidem dissensio suspecta eo esse potest, quod L. III. p. 393. A. in versu Homerico Ἀτρείδα δὲ μάλιστα δύο cum Amb. C. habet: in Vind. et Ven. nulla eiusmodi suspicio cadit. Denique aliquid tribuendum erat Vindobonensi D. diversi generis libro.

ἐκφυγόντι] ἔφυγον. τί Par.

τριχυμίας ἐπάγεις· ὃ ἐπειδὰν ἴδῃς τε καὶ ἀκούσῃς, πάνυ συγγνώμην ἕξεις, ὅτι εἰκότως ἄρα ὤκνουν τε καὶ ἐδεδοίκειν οὕτω παράδοξον λέγειν λόγον τε καὶ ἐπιχειρεῖν διασκοπεῖν. Ὅσῳ ἄν, ἔφη, τοιαῦτα πλείω λέγῃς, ἧττον ἀφεθήσῃ ὑφ' ἡμῶν πρὸς τὸ μὴ εἰπεῖν, πῇ δυνατὴ
B γίγνεσθαι αὕτη ἡ πολιτεία. ἀλλὰ λέγε καὶ μὴ διάτριβε. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, πρῶτον μὲν τόδε χρὴ ἀναμνησθῆναι, ὅτι ἡμεῖς ζητοῦντες δικαιοσύνην οἷόν ἐστι καὶ ἀδικίαν δεῦρο ἥκομεν. Χρή· ἀλλὰ τί τοῦτο; ἔφη. Οὐδέν.

DK. Mon. B. Flor. U. φυγόντι margo Par. D. ἐκφυγόντα Vind. D. ἐκφύγοντι Bas. b.

τρικυμίας] τριχυμίας Vind. E.

ἐπάγεις·] ἐπάγεις; Mon. B. ἐπάγεις, recentiores.

πάνυ συγγνώμην] π. γε συγγ. Vind. D. πανυγγνώμην, συ in m. a m. s. addito, Mon. B.

ὤκνουν τε καὶ] om. Fic.

ἐδεδοίκειν] ἐδεδοίκην Flor. V. ἐδεδοίκη Astius in sec. et tert. Bekkerus et Stallbaumius. Scilicet Par. A. Ven. C. in ultima correcti sunt. Confer Vol. I. p. XXXXII. sq.

λέγειν λόγον] Ita Par. ADK. Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. λέγειν λέγειν ante corr. ut videtur, Mon. B. λόγον λέγειν idem correctus cum reliquis codicibus editisque ante Bekkerum, quos in pr. ed. Stallbaumius secutus in sec. invitus, ut ex eius adnotatione colligitur, deseruit. Ficinus pro verbis λέγειν τε καὶ ἐπιχειρεῖν διασκοπεῖν unum *ingredi* posuit.

λέγῃς] λέγεις Lob. Vind. BF. Mon. B. Flor. ACV. Ald. Bas. ab.

ἀφεθήσῃ] ἀφεθήσει Flor. R. Astius, Bekkerus, Stallbaumius. In Vind. D. ε secundae syllabae e corr. accessit.

ὑφ'] ὑπὸ Vind. F.

B εἰπεῖν] λέγειν Lob. Vind. B. Vat. BM. et γρ Ven. B.

γίγνεσθαι] γίγνεται Vind. E. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. γίνεται Vind. D.

καὶ] om. Par. K.

Οὐκοῦν] Ad hoc in m. Mon. B. a m. pr. ἀπὸ τῶν ἐνταῦθα λόγων μέχρι τέλους τῆς ε̄ βίβλου ἀναγκαῖον ὅλον adscriptum est, quae verba iudicium de huius partis argumento ad summam totius operis gravissimo continere videntur, si quidem ἀναγγέον pro ἀναγκαῖον accipere licet.

τόδε χρὴ] Ita Par. A. Vind. DE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. Bekkerus et in tert. ed. Astius. Reliqui χρὴ praepositum habent.

ζητοῦντες] ζητοῦντι Vat. H.

ἀδικίαν] ἀδικία Vat. B. Ven. C. Par. D. Mon. B. Ald. Bas. a.

ἥκομεν.] ἥκομεν; Astius in pr. et sec. Bekkerus et Stallbaumius; quod ad sequentia minus aptum videtur. Nam interrogatus Glauco, an hoc primum reputandum esset, aut sine dubitatione utpote re perpensa affirmare, aut sibi non liquere, quo illa interrogatio spectaret, respondere debebat: affirmanti assentire et tamen, cur tunc potissimum illud urgendum esset, ambigere poterat.

Χρή· ἀλλὰ τί τοῦτο; ἔφη. Οὐδέν. ἀλλ'] χρή: ἀλλὰ τοῦτο ἔφη οὐδέν: ἀλλ' Vind. F. cum litura post ἔφη. Χρή. Ἀλλὰ etc. Steph. In Vind. E. χρή omissum, in Par. A. γ' ad τοῦτο adiectum et a Bekkero receptum, a Stallbaumio propterea repudiatum est, quod nusquam in hac formula additum reperiatur. Con-

ἀλλ' ἐὰν εὕρωμεν, οἷόν ἐστι δικαιοσύνη, ἆρα καὶ ἄνδρα τὸν δίκαιον ἀξιώσομεν μηδὲν δεῖν αὐτῆς ἐκείνης διαφέρειν, ἀλλὰ πανταχῇ τοιοῦτον εἶναι, οἷον δικαιοσύνη C ἐστίν; ἢ ἀγαπήσομεν, ἐὰν ὅτι ἐγγύτατα αὐτῆς ᾖ καὶ πλεῖστα τῶν ἄλλων ἐκείνης μετέχῃ; Οὕτως, ἔφη· ἀγαπήσομεν. Παραδείγματος ἄρα ἕνεκα, ἦν δ' ἐγώ, ἐζητοῦμεν αὐτό τε δικαιοσύνην οἷόν ἐστι, καὶ ἄνδρα τὸν τελέως δίκαιον, εἰ γένοιτο, καὶ οἷος ἂν εἴη γενόμενος, καὶ ἀδικίαν αὖ καὶ τὸν ἀδικώτατον, ἵνα εἰς ἐκείνους

ferri iubet Gorg. 448. B. 497. E. et Charm. 164. A. quos ipsos locos Heindorfius cum hoc nostro comparaverat et per ellipsin verbi διαφέρει, quod Civ. I. 349. A. in plena dictione exstet, explicandos docuerat ad locum Charmidae §. 25. Mihi, quemadmodum in τί μοι τοῦτο Schaefero ad Lamb. Bosium pag. 598. et, quem is laudavit, Valckenario, ita in hac dictione et in simili τί τοῦτο; Hipp. mai. p. 293. A. verbum substantivum subaudiendum videtur: *quid hoc est? quam vim habet? quid sibi vult?* Neque vero caussam video, quae γε in tali interrogatione pronomini addi minus patiatur, quam in aliis, e. g. Hipp. mai. p. 289. B: τίς γὰρ ἂν ἀντείποι τούτῳ γε, ὦ Σώκρατες; Crat. p. 388. D: οὐδὲ τοῦτό γ' ἔχεις εἰπεῖν —; quem utrumque locum Bekkerus ita secundum codices constituit. Itaque non quo linguae usui particula repugnet, omittendam puto, sed quod minime necessaria h. l. et unius libri auctoritate parum tuta est, praesertim quum L. III. p. 395. A. etiam minus probabiliter in eodem codice item uno addita legatur. Cf. L. VIII. p. 554. B.

ἐστι] *om.* Lob. Vind. BD. Vat. BM. ἔστι Vind. F.

ἆρα] ἄρα Lob. Vind. BF. Flor. ACRTV. Ald. Bas. ab. et a m. pr. Vind. D. Mon. B.

δεῖν] *om.* Par. K.

τοιοῦτον] τοιοῦτο Ald. Bas. ab.

δικαιοσύνη] ἡ δικ. Flor. T. *ipsa iustitia* Fic.

ἐγγύτατα] post αὐτῆς Lob. Vind. BD. Vat. M. C

μετέχῃ] μετέχοι Lob. Vind. B.

ἔφη·] Maiorem interpunctionem Bekkerus posuit. In prioribus aut nulla aut minor erat.

ἐζητοῦμεν] ζητοῦμεν Lob. Vind. BDF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Mon. B. Flor. RU.

αὐτό] Ita Mon. B. a m. pr. αὐτήν a m. s.

δικαιοσύνην] δικαιοσύνη Par. K. sec. Bekk.

οἷόν ἐστι] εἶναι Vind. D.

τελέως] Id ex Par. A. Vind. EF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. accessit, in reliquis et in editionibus ante Bekkerum deest.

εἰ γένοιτο] Bekkerus ex coniectura ᾗ γένοιτο scripsit Astiumque in tert. et Stallbaumium asseclas nactus est. Nescio, quid in vulgata omnium librorum lectione eos offenderit, quae mihi non sollicitanda videtur. Virum perfecte iustum quaesituri *ea conditione* rem susceperant, si fieri et exsistere talis posset. Quis enim quaerat, quod esse non posse statuat? Utrum recte an secus illud ponerent, tum quidem parum curaverant. Sed *qua ratione* vir iustus efficeretur, ᾗ γένοιτο, non quaesiverant.

ἀποβλέποντας, οἷοι ἂν ἡμῖν φαίνωνται εὐδαιμονίας τε πέρι καὶ τοῦ ἐναντίου, ἀναγκαζώμεθα καὶ περὶ ἡμῶν D αὐτῶν ὁμολογεῖν, ὃς ἂν ἐκείνοις ὅτι ὁμοιότατος ᾖ, τὴν ἐκείνης μοῖραν ὁμοιοτάτην ἕξειν, ἀλλ' οὐ τούτου ἕνεκα, ἵν' ἀποδείξωμεν, ὡς δυνατὰ ταῦτα γίγνεσθαι. Τοῦτο μὲν, ἔφη, ἀληθὲς λέγεις. Οἴει ἂν οὖν ἧττόν τι ἀγαθὸν ζωγράφον εἶναι ὃς ἂν γράψας παράδειγμα, οἷον ἂν εἴη ὁ κάλλιστος ἄνθρωπος, καὶ πάντα εἰς τὸ γράμ-

φαίνωνται] *φαίνονται* Bas. b.

ἀναγκαζώμεθα] *ἀναγκαζόμεθα* Vind. F. Ald. Bas. ab.

D *ὅτι*] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ἐκείνης] Ita Par. ADK. Lob. Vind. EF. Vat. B. Ven. C. Flor. ACV. Ald. Bas. ab. *ἐκείνοις* reliqui codices cum Stephano et recentioribus. Et in Lob. *οις* super *ης* adscriptum est. *ὅμοιος*, ut Latinorum *similis*, cum genitivo construi posse quum ratio et analogia persuadet, tum grammaticorum testimonia docent. Priscianus T. II. pag. 182. Krehl. *Illi* φίλος αὐτοῦ καὶ αὐτῷ, ὅμοιος, προσήκων, ξένος, συγγενής, ἀδελφιδοῦς καὶ τὰ ὅμοια. *Nos quoque similis illius et illi*, *affinis*, *cognatus*, *hospes*, *necessarius*, *patruelis et similia*. In quibus quae Aldina et eius asseclae post *ὅμοια* addita habent *ὅμοιος εἰμί σοι καὶ ὅμοιος τοῦ πατρὸς*, eorum alterum nescio an ex Sophoclis Aiace 546. petitum sit: *ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος, τὰ δ' ἄλλ' ὅμοιος*. Accedit Thomas Mag. p. 649. et qui *περὶ συντάξεως* scripsit Bekkeri anecd. p. 161, 1. qui *ὁμοιότατος* dativo iunctum ex Demosthenis or. in Androt. §. 82. Bekk. afferens haud dubie alterius constructionis gnarus et memor fuit. Exempla quidem rara sunt et quae citari solent nec lectionis omnia nec interpretationis satis certae, velut Herodoti loco a Thoma laudato L. III. c. 37. ubi de Cabirorum statuis sermo est, Thomas *ἔστι δὲ καὶ ταῦτα ὅμοια τοῦ Ἡφαίστου* cum parte codicum nostrorum legit, alii iique potiores *τοῖσι* post *ὅμοια* inserunt, quod etiamsi omissum a scriptore fuerit, nihilo minus genitivus non ab adiectivo, sed a repetendo ex superioribus statuarum nomine regi videtur. Xenoph. Anab. L. IIII. c. 1. §. 17. *ὥστε ἡ πορεία ὁμοία φυγῆς ἐγίνετο τοῖς ὀπισθοφύλαξι* vulgata lectio, sed in duobus optimis codicibus *φυγῇ* pro *φυγῆς* scriptum est. Aristoph. Pac. 519. (531.) quem locum una cum Xenophonteo Bernhardy synt. p. 140. huc retulit, *μῶν οὖν ὅμοιον καὶ γυλίον στρατιωτικοῦ;* vel interpositum *καὶ* indicat *γυλίου* pendere a verbo *πνεῖ* ex antecedentibus *οἷον δὲ πνεῖς, ὡς ἡδὺ κατὰ τῆς καρδίας, γλυκύτατον, ὥσπερ ἀστρατείας καὶ μύρου* facile asciscendo. Unus est adhuc extra dubitationem positus Aeliani locus ab Oudendorpio ad Thomam adhibitus H. A. L. VIII. c. 1. extr. *τέτταρας ὁμοίους ἐκείνου κύνας ἔδωκέν οἱ.* cuius tamen scriptoris auctoritas non ea est, qua Platonici loci scriptura dubia confirmari possit. Sed analogia respicienda et codicum dignitas et ipsa genitivi difficultas, qui post prius *ἐκείνοις* librariis facile cum hoc permutandus, contra eius in locum de coniectura substituendus nemini videri poterat. His de caussis *ἐκείνης* in ordinem recepi.

ἵν'] *ἵνα* Lob. Vind. BF.

μα ἱκανῶς ἀποδοὺς μὴ ἔχῃ ἀποδεῖξαι, ὡς καὶ δυνατὸν γενέσθαι τοιοῦτον ἄνδρα; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἔφη. Τί οὖν; οὐ καὶ ἡμεῖς, φαμὲν, παράδειγμα ἐποιοῦμεν λόγῳ ἀγαθῆς πόλεως; Πάνυ γε. Ἧττόν τι οὖν οἴει ἡμᾶς εὖ λέγειν τούτου ἕνεκα, ἐὰν μὴ ἔχωμεν ἀποδεῖξαι, ὡς δυνατὸν οὕτω πόλιν οἰκῆσαι, ὡς ἐλέγετο; Οὐ δῆτα, ἔφη. Τὸ μὲν τοίνυν ἀληθὲς, ἦν δ' ἐγὼ, οὕτω· εἰ δὲ δὴ καὶ τοῦτο προθυμηθῆναι δεῖ σὴν χάριν, ἀποδεῖξαι, πῇ μά- E

Οἴει] οἴει Steph.

ἂν] post οὖν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

οἷον] οἷαν Vind. E. οἷος Mon. B. Flor. U. et editiones ante Bekkerum et in pr. Stallbaumius, cui elegantius videbatur. Neutrum masculino iunctum inelegans non dixerim, sed mihi quoque οἷον minus placere fateor, quia praecedit παράδειγμα, ad quod referri non potest et tamen referendum videtur. Sed [illegible]ces servari neutrum iubent. Certe Bekkerus in comm. οἷος uni Stephano, cui tamen Monacensem addere debebat liquido οἷος exhibentem, assignavit, οἷον a Bipontinis ex Par. K. a Stallbaumio ex Flor. ACRTV. enotatum, a me in Lob. Vind. BDF. inventum est.

εἴη] ἡ Ven. B. Vind. E. Vat. H.

ὁ] ον, sup. litura, Vind. F.

ἔχῃ] Ita Par. AK. sec. Bekk. Ven. C. Vind. EF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. ἔχον, e corr. ἔχων, Vind. D. ἔχοι reliqui cum editis ante Bekkerum.

ἀποδεῖξαι] Ita Par. A. Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. (non RT. ut in sec. ed. Stallbaumius suam ipsius priorem adnotationem pervertens dicit.) ἐπιδεῖξαι reliqui codices et editiones ante Bekkerum.

ἔγωγ'] ἔγωγε Lob. Vind. BF.

φαμὲν] om. Fic. — Proclus in Civ. p. 394, 13. a fine: παράδειγμα δὲ, φησὶν ὁ Σωκράτης, πολιτείας ὀρθῆς καὶ τελέας γράφομεν.

οὖν] om. Bas. b. E

εὖ] post λέγειν Mon. B. Flor. U. Bekkerus; qui quum vulgatum verborum ordinem reliquis codicibus suis cum Stephano communem esse non significaverit, alterum in pluribus reperisse vel repertum a se credidisse videtur, quos singulatim indicare vel neglexerit vel non potuerit. Nam Monacensem, quamvis magni eum faceret, reliquis omnibus ab eo praelatum, aut insolentiorem illam adverbii collocationem adeo pulchram ei visam esse vix credibile est.

οἰκῆσαι] οἰκίσαι Vind. E. οἰκεῖσαι Bas. ab.

Τὸ μὲν — δημοσίᾳ. 473. E.] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 259. Sed in cod. A. priora usque ad κατακλύσειν 473. C. desunt, Trincavellus duo prima (Τὸ μὲν) et posteriora inde a γνησίως τε 473. D. et Gesnerus extrema a verbis δοκῶ δὲ ib. omisit.

οὕτω] οὕτως Vind. D. Par. K. sec. Bip. Flor. T. Astius, Bekkerus et Stallbaumius. Cf. Vol. I. p. 398, a.

δὴ] δεῖ Par. K. secund. Bekk. om. Stob.

δεῖ] χρὴ Stob. In Vind. F. post δεῖ, non post χάριν comma est.

λιστα καὶ κατὰ τί δυνατώτατ' ἂν εἴη, πάλιν μοι πρὸς τὴν τοιαύτην ἀπόδειξιν τὰ αὐτὰ διομολόγησαι. Τὰ ποῖα;

473 Ἆρ' οἷόν τέ τι πραχθῆναι ὡς λέγεται, ἢ φύσιν ἔχει πρᾶξιν λέξεως ἧττον ἀληθείας ἐφάπτεσθαι, κἂν εἰ μή τῳ δοκεῖ; ἀλλὰ σὺ πότερον ὁμολογεῖς οὕτως, ἢ οὔ; Ὁμολογῶ, ἔφη. Τοῦτο μὲν δὴ μὴ ἀνάγκαζέ με, οἷα τῷ λόγῳ διήλθομεν, τοιαῦτα παντάπασι καὶ τῷ ἔργῳ δεῖν γιγνόμενα ἀποφαίνειν· ἀλλ' ἐὰν οἷοί τε γενώμεθα εὑρεῖν, ὡς ἂν ἐγγύτατα τῶν εἰρημένων πόλις οἰκήσειε, φάναι ἡμᾶς ἐξευρηκέναι, ὡς δυνατὰ ταῦτα γίγνεσθαι,

B ἃ σὺ ἐπιτάττεις. ἢ οὐκ ἀγαπήσεις τούτων τυγχάνων;

δυνατώτατ'] *δυνατώτ'* Vind. E. *δυνατῶντες* Bas. b. *δυνατόν τ'* Lob. Vind. BD. Vat. M. *δυνατώτατα* Stob. Superlativus facultatem, quam relativam dicunt, indicat.

εἴη] Pro eo lacuna est in Vind. E.

τοιαύτην] *αὐτὴν* Par. K. Ast. pr.

διομολόγησαι] *διαμολόγησαι* Vind. DE. Stob. *διομολογῆσαι* Lob. Vind. B. Vat. M. margo Gesn. Ald. Bas. ab. *δεῖ ὁμολογῆσαι* Vind. F. *διαλόγησαι* Mon. B. corr. (vulgatam in marg. a m. pr. adscriptam habet.) *ὁμολόγησαι* Ang. B.

Ἆρ'] *ἄρ'* Vind. F.

473 *ἢ*] *ἡ* Stob. (*ἢ* margo Gesn. Gaisf.)

ἔχει πρᾶξιν] *ἔχει πράξειν*, (—*χει* e corr.) Vind. B.

λέξεως] post *ἧττον* Vind. E.

δοκεῖ] Ita Ven. C. Vind. F. Mon. B. Flor. R. et in sec. Stallbaumius. *δοκοῖ* Ven. B. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius in pr. *δοκῇ* Par. A. sed correctus, reliqui codices cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. et omisso in antecedentibus *εἰ* sec. Quum coniunctivum ab ipsis codicibus parum firmum esse appareat, non est, quod h. l. in eo excusando et a soloecismi macula purgando laboremus: inusitatum in hoc dicendi genere et a Platonis sermone alienum ultro fatemur. Sed de reliquis modis, qui solent cum particulis *κἂν εἰ* construi, indicativus, qui esse quosdam ab hoc placito dissentientes significat, optativo tantum fieri posse, ut dissentiat aliquis, declaranti codicum caussa praeferendus erat, non quod [illegible] ipsi accommodatior esset, quemadmodum Stallbaumius statuit. *ἂν* quomodo explicandum videatur, Vol. I. p. 294, b. ostendi; de indicativo cf. ibid. p. 90, b. Optativum infra habes p. 477. A. coniunctivum L. VIIII. p. 579. D. codices tenent.

σὺ] om. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

πότερον] *πρότερον* Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. K. et a m. pr. D. Stob. Trinc.

ὁμολογεῖς οὕτως,] *ὁμολογεῖς, οὕτως;* Mon. B.

Τοῦτο] *τούτῳ* Vind. E. *τούτῳ* Stob. (*τοῦτο* m. Gesn.)

ἀνάγκαζέ με] *ἀνάγκαζε μὴ* Vind. E.

οἷα] *ἃ* Vind. D.

δεῖν] Ita Par. A. Vind. DEF. Ven. B. Mon. B. Ang. B. Vat. H. Stob. Trinc. Bekkerus. *δεῖ* Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Stob. Gesn. Ald. Bas. ab. *δὴ* Stob. Gaisf. Steph. Astius et Stallbaumius, qui in prima ed. quum e Florentinis li-

466 ἐγὼ μὲν γὰρ ἂν ἀγαπῴην. Καὶ γὰρ ἐγώ, ἔφη. Τὸ δὲ δὴ μετὰ τοῦτο, ὡς ἔοικε, πειρώμεθα ζητεῖν τε καὶ ἀποδεικνύναι, τί ποτε νῦν κακῶς ἐν ταῖς πόλεσι πράττεται, δι' ὃ οὐχ οὕτως οἰκοῦνται, καὶ τίνος ἂν σμικροτάτου μεταβαλόντος ἔλθοι εἰς τοῦτον τὸν τρόπον τῆς πολιτείας πόλις, μάλιστα μὲν ἑνός, εἰ δὲ μή, δυοῖν, εἰ δὲ μή, ὅτι ὀλιγίστων τὸν ἀριθμὸν καὶ σμικροτάτων τὴν δύναμιν. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Ἑνὸς μὲν τοίνυν, ἦν C δ' ἐγώ, μεταβαλόντος δοκοῦμέν μοι ἔχειν δεῖξαι ὅτι μεταπέσοι ἄν, οὐ μέντοι σμικροῦ γε οὐδὲ ῥᾳδίου, δυνατοῦ δέ. Τίνος; ἔφη. Ἐπ' αὐτὸ δή, ἦν δ' ἐγώ, εἶμι,

bris nihil a Stephano discrepans allatum videret, non temere δὴ tamquam illorum lectionem retulit et retinuit, in secunda vero, quum didicisset, quid Bekkeriani haberent, silentio isti diffidere, non iterum sine dubitatione omnibus sex Florentinis δὴ assignare, nedum Venetum B. quem Bekkerus δεῖν exhibere docet, comitem eis adiungere debebat. Ceterum δὴ ferri potuisse, si per codices liceret, in promptu est; sed δεῖν nihilo deterius et ob anacoluthiae speciem post ἀνάγκαζε mutatum a Stephano videtur. Non male, quod ad hoc attinet, Ficinus: *me cogas igitur, ut, qualia verbis haec figuravimus, talia penitus digito indicare debeam.*

εὑρεῖν] om. Vind. D. εὑρῶν Stob. Trinc.

οἰκήσειε] οἰκήσειεν Vind. F.

φάναι] φᾶναι Vind. DF. Licet infinitivum hunc cum illo δεῖν ad μή ἀνάγκαζε referre ita, ut ἐπίτρεπε vel simile quid subaudiatur; quod si placet, post ἀποφαίνειν comma pro colo ponendum est. Malim tamen eum Stallbaumio pro imperativo accipere.

ἐξευρηκέναι] ἐξευρημένα Vind. F.

B ἂν] om. Lob. Vind. BDE. Vat. BM. Ven. B. Stob.

ἐγὼ] ἔγωγε Stob.

Τὸ δὲ δὴ μετὰ τοῦτο] in unum contracta exhibet Vind. E. τὸ δὲ δὴ μετατοῦτο Vind. DF. Mon. B. Ald. Bas. ab.

ζητεῖν τε καὶ ἀποδεικνύναι] *declarare* Fic. τε om. Par. K. — ἀποδεικνῦναι Vind. BDF. Ald. Bas. ab.

δι' ὃ] διὸ Vind. EF. Flor. ACTV.

μεταβαλόντος] μεταβαλλόντος Par. K. sec. Bip.

ἔλθοι] ἔλθη Lob. Vind. BD. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. T. Stob. Trinc.

ὀλιγίστων] ὀλιγόστων Flor. T. a m. pr. ὀλιγοστῶν Lob. Vind. B. Vat. B. Ven. C. Par. K. sec. Bekk.

σμικροτάτων] μικροτάτων Vind. B. Vat. M.

C μεταβαλόντος] μεταβαλλόντος Ven. C. μεταβάλλοντος Ven. B. Vind. E. Vat. H.

δοκοῦμέν] δοκεῖ μέν Ald. Bas. ab. Steph. Stob. margo Gesn. Veram lectionem Astius in pr. ex Ven. C. Par. K. restituit.

μοι] om. Vind. B. Vat. M.

μεταπέσοι] μεταπεῖσοι iidem et Par. D.

σμικροῦ] μικροῦ Stob.

δέ. Τίνος] δέτινος Vind. F.

αὐτὸ] αὐτῷ idem et Ang. B.

δὴ] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. T. δ' Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἦν δ'] ἦν Flor. R.

εἶμι] εἰμι Vind. F. εἰμὶ Mon. B. a m. pr.

ὃ τῷ μεγίστῳ προσῃκάζομεν κύματι. εἰρήσεται δ' οὖν, εἰ καὶ μέλλει γέλωτί τε ἀτεχνῶς ὥσπερ κῦμα ἐκγελῶν καὶ ἀδοξίᾳ κατακλύσειν. σκόπει δὲ ὃ μέλλω λέγειν. Λέγε, ἔφη. Ἐὰν μή, ἦν δ' ἐγώ, ἢ οἱ φιλόσοφοι βασι-

ὃ τῷ] ὅτῳ Stob. Trinc.

προσῃκάζομεν] Ita Vind. F. Ang. B. Flor. R. προσεικάζομεν Stob. προσεικάζομεν Par. ADK. Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Mon. B. Flor. U. Bekkerus. παρεικάζομεν Ven. B. Vind. DE. Vat. H. Flor. ACTV. Stob. margo Gesn. Ald. Bas. ab. Stephan. Astius et Stallbaumius. Denique προῃκάζομεν Bekkerus in comm. legendum statuit; cui Stallbaumius nihil nisi Symp. p. 216. C. et Gorg. p. 493. C. ubi augmentum pariter omissum sit, et Buttmannum gramm. I. p. 328. obiecit, de altera lectionis illius parte, cui codices magis, quam vulgatae favere videret, sententiam ferre supersedit. Mihi verbum προσεικάζειν huic loco convenire non videtur, quum ea significatio, qua utique aptum esset, si pro ἐν τῷ πρόσθεν εἰκάζομεν accipi posset, ab eo aliena, ea vero, quam potest habere, ut comparationem antea, quam res ipsa apparuisset, factam demonstret (im voraus vergleichen, quemadmodum Schleiermacherus interpretatus est) hic quidem inutilis sit. Nam eo ipso loco, quo primum τὸ μέγιστον καὶ χαλεπώτατον τῆς τρικυμίας commemorabatur, p. 472. A. fluctus ille tam propinquus erat, ut caussa non esset, quod exiguum temporis spatium inter comparationem et rei ipsius repraesentationem interpositum peculiari verbo eoque rarissimo in memoriam revocaretur. Iam si προσεικάζομεν vera scriptura non est, tamen verae proxima habenda et inter reliquas secundum eam electio instituenda est. Itaque προσῃκάζομεν elegi, quod quam facile in προσεικ. abire potuerit, Bastius ad Gregorium p. 712. demonstravit. De augmento dubium non est, quia Plato id interdum omiserit. Certe Symp. l. c. εἴκασα, Phaedr. pag. 248. A. εἰκασμένη, Polit. p. 260. E. εἰκάζομεν in omnibus, Gorg. l. c. ἀπῄκασε idque superscripto ει in uno Par. W. legitur. Sed propterea non ubique abstinuisse censendus est eo, quod grammatici magno consensu Atticum perhibent. Cf. Moeris eiusque interpretes p. 182. et scholiastes Dionysii Bekkeri anecd. p. 804, 30. Neque Stallbaumius Leg. L. VIIII. p. 857. C. unius Flor. A. suffragio ancipiti (nam ει superscriptum habet) adiutus Bekkerum sequi dubitavit, qui ἀπῃκάσαμεν et ἀπῃκάζομεν ex Ang. B. et Vat. C. in quo item superscriptum est ει, pro ἀπεικ. quod Par. A. utrobique correctus exhibet, reposuit. Etiam Tim. p. 79. D. ὃ δὴ καὶ προσῃκάζομεν τῷ τοῦ κύρτου πλέγματι secundum optimi libri manum primam a Bekkero editum est, quod sine litura scriptum in Vind. F. inveni.

κύματι] σχήματι Stob. (κύματι m. Gesn.)

δ'] om. Par. K.

μέλλει] μέλλοι Vind. BD. Mon. B.

γέλωτί τε] γέλως τέ τις Mon. B. Flor. U. Stallbaumius. Etiam Astius hic haesit et ad coniecturam prolapsus est. Socrates, quum id, quod iamiam dicendum erat, cum fluctu comparavisset, qui aqua salsa perfundere et submergere nautas solet, nihilo minus dicturum se profitetur, etiamsi

λύσωσιν ἐν ταῖς πόλεσιν, ἢ οἱ βασιλῆς τε νῦν λεγό- D μενοι καὶ δυνάσται φιλοσοφήσωσι γνησίως τε καὶ ἱκανῶς, καὶ τοῦτο εἰς ταὐτὸν ξυμπέσῃ, δύναμίς τε πολιτικὴ καὶ φιλοσοφία, τῶν δὲ νῦν πορευομένων χωρὶς ἐφ'

fore videat, ut veritas comparationis eventu comprobetur et dictum illud prorsus fluctus in modum, quocum comparasset, in se erumpens risu acerbo et ignominia sese obruat. Minus recte Ficinus: *quanquam suspicor, ne effusiore incredulorum risu inundante penitus obruatur.* sed haud dubie vulgatam lectionem secutus.

ἀδοξίᾳ] ἀταξίαν Stob. (ἀδοξίᾳ m. Gesn.) ἀδοξία (Lob.) Mon. B. Flor. U. Stallbaumius.

κατακλύσειν] καταλύσειν Stob. (κατακλ. m. Gesn.)

δὲ] δὴ Vind. BD. Par. K. sec. Bekk.

Ἐὰν] ἐὰν δὲ Lob. Vind. DF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. R. ἐὰν δὴ Vind. B. Mon. B. Flor. U. Hoc πολυθρύλλητον illud τοῦ Πλάτωνος, quemadmodum in margine codicis Lob. dicitur, a multis postea commemoratum, quos Astius ad h. l. et Ruhnkenius ad Rutil. Lup. p. 21. sq. indicarunt. Addo Alcinoum isag. c. 33. p. 122, 1. Fisch.

βασιλεύσωσιν] βασιλεύωσιν Stob. cod. A. et scholiastes Aristidis p. 266. Fromm. ἐπεὶ Πλάτων ἔφη, ὅταν βασιλεύσωσιν οἱ φιλόσοφοι, ἢ βασιλεῖς φιλοσοφήσωσι, τότ' εὐδαιμονήσειν τὰς πόλεις. Etiam Ficinus *dominentur* posuit, quum sit *reges facti fuerint*. Sic Pausan. I. 11, 6. Πύῤῥος βασιλεύσας, et Herodotus I, 14. Γύγης τυραννεύσας, et Plato paullo post φιλοσοφήσωσι, et L. IIII. p. 421. D. πλουτήσας χυτρεύς, Aristoph. Plut. 569. πλουτήσαντες, Thuc. II. 42. πλουτήσειεν, Plato Phaedr. 231. D. εὖ φρονήσαντες, Hippocr. T. II. p. 528. Kühn. φρονησάσης τῆς ἀνθρώπου, Lysias adv. Sim. §. 43. Brem. ἐπειδὰν βέλτιον φρονήσωσιν, Plato Civ. IIII. 443. D. ἄρξαντά αὐτὸν αὐτοῦ, Herod. l. c. ἐπεί τε ἦρξε.

ταῖς — φιλοσοφήσωσι D.] om. Stob. cod. B.

πόλεσιν] πόλεσι Stob. Trinc. Gesn. D

βασιλεῖς] Ita codices omnes etiam Par. A. Ven. C. sed hi in ultimis litteris correcti, quo nisus Bekkerus βασιλῆς ab Astio in sec. ex coniectura positum edidit. Idem fecit in sec. Stallbaumius codicum duorum illorum, ut sibi visus est, auctoritate. V. Vol. I. p. 157. cl. p. XXXXII. sq.

νῦν] post λεγόμενοι Flor. T.

καὶ δυνάσται] om. Stob. Trinc. ante λεγόμενοι Stob. Gesn.

φιλοσοφήσωσι] φιλοσοφήσουσι Mon. B. φιλοσοφήσωσιν Stob. cuius ed. Trinc. h. l. deficere supra ostendi. Neque Gesnerus proxime sequentia γνησίως — ἀποκλεισθῶσιν habet. (φιλοσοφήσωσι Gaisf.) Praeter mentem Platonis Iustinus M. Apol. I. p. 54. C. postulationem extendit: ἔφη γάρ που καί τις τῶν παλαιῶν, ἂν μὴ οἱ ἄρχοντες φιλοσοφήσωσι καὶ οἱ ἀρχόμενοι, οὐκ ἂν εἴη τὰς πόλεις εὐδαιμονῆσαι.

τε] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM.

ταὐτὸν] ταυτὸ Ven. B. Vind. E. Flor. ACT. Stob. cod. A.

ξυμπέσῃ] ξυμπέσοι Vind. F. et, sup. η, Flor. R.

ἑκάτερον αἱ πολλαὶ φύσεις ἐξ ἀνάγκης ἀποκλεισθῶσιν, οὐκ ἔστι κακῶν παῦλα, ὦ φίλε Γλαύκων, ταῖς πόλεσι, δοκῶ δὲ οὐδὲ τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει, οὐδὲ αὕτη ἡ πολι-
E τεία μή ποτε πρότερον φυῇ τε εἰς τὸ δυνατὸν καὶ φῶς ἡλίου ἴδῃ, ἣν νῦν λόγῳ διεληλύθαμεν. ἀλλὰ τοῦτό ἐστιν, ὃ ἐμοὶ πάλαι ὄκνον ἐντίθησι λέγειν, ὁρῶντι, ὡς πολὺ παρὰ δόξαν ῥηθήσεται. χαλεπὸν γὰρ ἰδεῖν, ὅτι οὐκ ἂν

ἑκάτερον] ἑκατέρων Vind. F.
φύσεις] φύσις Vind. E.
ἐξ ἀνάγκης] om. Stob. cod. A. ἐξάν. Lob. ἔξαν. Vind. DF.
ἀποκλεισθῶσιν] ἀποκαθιστῶσι Stob. cod. A. Ficinus haec inde a τῶν δὲ νῦν ita interpretatur: *neque (quod nunc fit) a diversis duo haec tractentur ingeniis.* At sensus hic est: *nisi maxima pars ingeniorum, quae nunc ad alterutrum separatum ab altero accedunt, necessario ab utrovis exclusa fuerint.*
παῦλα] ante κακῶν Flor. T. παύλα Ald. Bas. ab. Plutarchus Numa p. 73. D: ἐναργὲς ἐξήνεγκε παράδειγμα καὶ τεκμήριον τῆς Πλατωνικῆς φωνῆς, ἣν ὕστερος ἐκεῖνος οὐκ ὀλίγοις χρόνοις γενόμενος ἐτόλμησεν ἀφεῖναι περὶ πολιτείας, ὡς μία κακῶν παῦλα καὶ λύσις ἀνθρώποις ἐστὶν ἔκ τινος τύχης θείας εἰς ταὐτὸ διανοίᾳ φιλοσόφῳ βασιλικὴν συμπεσοῦσαν δύναμιν ἐγκρατῆ καὶ ὑπερδέξιον τῆς κακίας τὴν ἀρετὴν καταστῆσαι. Idem compar. Demosth. et Cicer. p. 887. E. de Cicerone: ἐμαρτύρησεν ἅμα τῷ Πλάτωνι μαντευομένῳ παῦλαν ἕξειν κακῶν τὰς πόλεις, ὅταν εἰς ταὐτὸ δύναμίς τε μεγάλη καὶ φρόνησις ἔκ τινος τύχης χρηστῆς ἀπαντήσῃ μετὰ δικαιοσύνης. Utrumque locum indicavit Astius. Quod Plutarchus *fortunae* mentionem fecit, ad Epist. Plat. VII. p. 326. A. referendum videtur: λέγειν τε ἠναγκάσθην ἐπαινῶν τὴν ὀρθὴν φιλοσοφίαν, ὡς ἐκ ταύτης ἔστι τά τε πολιτικὰ δίκαια καὶ τὰ τῶν ἰδιωτῶν πάντα κατιδεῖν· κακῶν οὖν οὐ λήξειν τὰ ἀνθρώπινα γένη, πρὶν ἂν ἢ τὸ τῶν φιλοσοφούντων ὀρθῶς γε καὶ ἀληθῶς γένος εἰς ἀρχὰς ἔλθῃ τὰς πολιτικὰς, ἢ τὸ τῶν δυναστευόντων ἐν ταῖς πόλεσιν ἔκ τινος μοίρας θείας ὄντως φιλοσοφήσῃ.
ὦ φίλε Γλαύκων] om. Stob. Gesn. Fic.
ταῖς πόλεσι] *civitati* Fic. ταῖς πόλεσιν Stob. Gesn. (qui h. l. deficit) et editiones ante Bekkerum.
δοκῶ] ἀλλὰ μὴ δοκῶ Stob. cod. A. Gaisf.
δὲ] δ' Vind. E. Vat. H.
γένει,] γένει. Ald. Steph.
αὕτη] αὐτὴ Vind. F. Ang. B. Flor. R.
μή ποτε] μήτε Stob. cod. A. Gaisf. φύη τε Lob. φυη τε Vind. B. φυῇ τε Vat. M. μήποτε Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Sed est *ne unquam*, non *nunquam*. Conf. p. 467. B: τὸ μή ποτε κινδυνεῦσαι, *ut ne unquam periculum subeant.*
φυῇ τε] φυῆτε Ald. Bas. ab. φύῃ τε Lob. Par. K. sec. Bekk. φύηται Vind. F. Ang. B. Flor. T. φύει τε Vind. B. Vat. M.
εἰς] ἐς Stob. cod. A. Gaisf. E
ἴδῃ] ἴδοι Lob. Vind. B. Vat. M.
ἣν] καὶ Stob. cod. A. Gaisf. ἣν δὴ Vind. E.
πάλαι] πάλιν Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk.
ὁρῶντι] ὁρῶντε Stob. cod. A.
παρὰ δόξαν] παραδόξαν Vind. E. παραδόξων Stob. cod. A.
χαλεπὸν γὰρ ἰδεῖν] „Magis placet quae affertur lectio, χαλεπὸν γὰρ πείθειν ὅτι οὐκ ἂν etc.“ Steph. annot. p. 21. Ea fuit Cor-

ἄλλη τις εὐδαιμονήσειεν οὔτε ἰδίᾳ οὔτε δημοσίᾳ. Καὶ ὅς· Ὦ Σώκρατες, ἔφη, τοιοῦτον ἐκβέβληκας ῥῆμά τε καὶ λόγον, ὃν εἰπὼν ἡγοῦ ἐπὶ σὲ πάνυ πολλούς τε καὶ οὐ φαύλους νῦν οὕτως οἷον ῥίψαντας τὰ ἱμάτια γυμνοὺς 474 λαβόντας ὅτι ἑκάστῳ παρέτυχεν ὅπλον, θεῖν διατεταμένους ὡς θαυμάσια ἐργασομένους· οὓς εἰ μὴ ἀμυνεῖ τῷ λόγῳ καὶ ἐκφεύξει, τῷ ὄντι τωθαζόμενος δώσεις δίκην.

narii coniectura ecl. p. 100. Ficini interpretationem *nam haud facile persuadetur* secuti, quam contra omnes codices sine ratione Astius et in sec. ed. Stallbaumius receperunt.

ἄλλη] ἄλλῃ Mon. B. quod, si solum τὶς pro feminino haberi et de civitate accipi tuto posset, etiam praeferri deberet. Nam de ea, quae proxime dicta est πολιτεία, ἄλλη intelligi nequit, sed referendum ad illam est, in qua philosophi regnent, quod ipsum ob interiectam *huius civitatis* mentionem paullo durius videtur. Adde L. VI. p. 500. E.

εὐδαιμονήσειεν] εὐδαιμονήσιεν Ald. εὐδοκιμήσειεν Vat. H. Flor. ACT. et, γρ vulgato, Ven. B. et, in marg. εὐδαιμονήσειεν, Vind. D. εὐδομήσειεν Vind. E.

ὅς] om. Vind. F.

ἐκβέβληκας] ἐμβέβληκας Flor. T. Ast. sec. Stallb. pr. ἐκβέβληκε, e corr. —ας, Vind. D.

ἐπί σε] ἐπὶ σὲ Vind. BD. Ald. Bas. ab. Astius in sec. et tert. Bekkerus et Stallbaumius, quemadmodum grammatici praecipiunt. Et solet pronominis momentum gravius esse, quam praepositionis. Sed h. l. res aliter habet, quum de persona nulla dubitatio exsistere et pronomen salva perspicuitate etiam abesse possit.

σὲ] om. Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

οἷον] om. Vind. E.

ῥίψαντας] ῥίψαντες Bas. b.

474 γυμνοὺς] γυμνοῦν Vat. H. Flor. AC.

διατεταμένους] Ita Par. A. Lob. Vind. BDF. Ven. C. Vat. HM. Flor. ACUV. διατεταμμένος, deleto a m. s. priore μ, Mon. B. διατεταγμένους reliqui codices et editi ante Astium, qui in sec. verum de coniectura edidit. Eadem in eodem verbo discrepantia est L. VI. p. 501. C. ubi haec repetuntur. Ficinus pro hoc et proximo θεῖν *impetum in te facturos* posuit.

ἐργασομένους] ἐργασαμένους Ven. C.

οὓς εἰ μὴ] οἷς εἰμι Vind. E.

ἀμυνεῖ] ἀμυνῇ Vind. BD. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. et A. sed correctus, Vat. M. Flor. TUV. ἀμυνεῖ, sup. η, Lob. ἀμύνῃ Vind. F. ἀμύνῃ Ald. Bas. a. ἀμυνεῖς Vind. E. ἀμύνεις Ang. B.

ἐκφεύξει] Ita Vind. F. Flor. R. ἐκφεύξῃ, sup. ει, Lob. ἐκφεύξῃ Vind. BDE. Mon. B. Ald. ἐκφεύξῃ Bas. ab. Steph.

τῷ ὄντι] τωόντι Vind. DE.

τωθαζόμενος] θαυμαζόμενος Vind. E. τωθαυμαζόμενος Vind. F. τω θαζόμενος Ald. cui similis error glossam Hesychii θαζόμενος· σκώπτων peperit. Timaeus lex. p. 261: τωθάζων· χλευάζων, σκώπτων, διασύρων. Vid. ibi Ruhnkenius, qui hoc et altero Platonis loco Hipp. mai. p. 290. A. ubi medium τωθάσεται legitur, significato ad utrumque conferri iubet scholiasten. Sed noster scholio caret, alteri adscriptum est σκώψει, λοιδορήσει, χλευάσει, quibus καυχᾶται addunt Suidas et Photius, ἐρεθίζει, καταλαζονεύεται, θωπεύει, κακολογεῖ Hesychius. Cf. Piersonus ad Moer. p. 366. et Schneiderus ad Aristot. Polit. VII. 15, 8.

Οὐκοῦν σύ μοι, ἦν δ' ἐγώ, τούτων αἴτιος; Καλῶς γ', ἔφη, ἐγὼ ποιῶν. ἀλλά τοί σε οὐ προδώσω, ἀλλ' ἀμυνῶ οἷς δύναμαι· δύναμαι δὲ εὐνοίᾳ τε καὶ τῷ παρακε-

B λεύεσθαι, καὶ ἴσως ἂν ἄλλου του ἐμμελέστερόν σοι ἀποκρινοίμην. ἀλλ' ὡς ἔχων τοιοῦτον βοηθὸν πειρῶ τοῖς ἀπιστοῦσιν ἐνδείξασθαι, ὅτι ἔχει ᾗ σὺ λέγεις. Πειρατέον, ἦν δ' ἐγώ, ἐπειδὴ καὶ σὺ οὕτω μεγάλην ξυμμαχίαν παρέχει. ἀναγκαῖον οὖν μοι δοκεῖ, εἰ μέλλομέν πῃ

ἦν δ' ἐγὼ] post τούτων Par. K.
γ'] γε Vind. F. Flor. R.
ἀλλά τοί] ἀλλὰ τοῖς Vind. F. ἀλλ' ἀτοῖς Ang. B.
τῷ] τὸ Vat. H.
B ἀποκρινοίμην] ἀποκρινοῦμαι Lob. Vind. B. Vat. BM.
ᾗ] ἡ Vind. E.
σὺ οὕτω] σοι οὕτω Vat. H. σοὶ o. Flor. AC.
παρέχει] Ita Ven. C. Vat. H. Flor. ACV. παρέχῃς Lob. παρέχῃ Vind. BDEF. Vat. BM. Ven. B. Ang. B. Flor. RT. et correctus Par. A. παρέχεις Par. DK. Mon. B. Flor. U. cum editis ante Bekkerum.
οὖν] om. Fic.
μέλλομέν] μέλλοιμί Mon. B. a m. sec. μέλλει (vel μέλλῃ) μή a m. pr.
πῃ] ποι Vat. B. om. Fic.
ἐκφεύξεσθαι] ἐκφεύξασθαι Flor. AC.
οὓς λέγεις] eos Fic.
λέγοντες] λέγοντας Vat. H. λέγομεν Vind. F.
τολμῶμεν φάναι] post δεῖν ἄρχειν Flor. T. τ. φάναι idem cum Vind. DF. Ald. Bas. ab.
γενομένων] γινομένων Lob. Vind. BD. Vat. BM.
φύσει] om. Lob. Vind. BD. (hic in m. habet.) Ven. B. Vat. M.
C φιλοσοφίας] φιλοσοφία Vat. B.
τ'] τε Lob. Vind. B.
ἐν πόλει] Ita Par. A. Vind. F. Vat. B. Ven. C. Ang. B. Flor. RV. Bekkerus et in tert. Astius. ἐν πολέμῳ Vind. B. Vat. M. ἐν πολέμοι, ex emend. —ῳ, Lob. ἐν τῇ πόλει reliqui codices et editi ante Bekkerum, quos Stallbaumius sine ratione sequitur.
ἀκολουθεῖν τε τῷ ἡγουμένῳ] sed ducentibus illis obtemperare Fic.
εἴη] post ἔφη Lob. Vind. BF. Vat. M. Ang. B. Flor. R.
τῇδε] τόδε Vind. E. Flor. C.
ἁμηγέπη] Ita Vind. F. Ald. Steph. tacentibus de Par. K. Bipontinis. ἀμηγέπη Lob. Vind. BDE. Mon. B. Bas. ab. Ast. pr. et secund. ἀμῇ γέ πῃ Bekkerus. ἀμηγέπῃ Ast. tert. ἁμηγέπῃ Stallbaumius. Timaeus lex. pag. 29: ἀμηγέπη· ἑνί γε τρόπῳ, ἢ ὁπωσοῦν. Suidas et lexicon Bekkeri anecd. pag. 387, 16: ἀμηγέπη· ὁπωσδήποτε, καθ' ὁτιοῦν. λέγεται δὲ καὶ ἀμωσγέπως καὶ ἀμόθεν. Moeris pag. 50: ἀμηγέπη, Ἀττικῶς. ἀμωσγέπως, Ἑλληνικῶς. Thomas pag. 40: ἀμηγέπη κάλλιον, ἢ ἀμωσγέπως. δηλοῖ δὲ τὸ καθ' ἕνα τινὰ τρόπον. Sed haec sufficiunt ad vulgatam horum scribendorum consuetudinem demonstrandam, a qua discedens Bekkerus hoc loco de codicibus nihil nisi in Vat. B. Ven. C. Vind. B. Par. K. ἀμηγέπη legi monet, quasi qui in reliquis non solum asperum, sed etiam circumflexum et in tria divisionem invenerit. Atqui Parisiensem A. ad Leg. V. 736. E. p. 390, 4. ostendit ἀμηγέπη solere exhibere, et sic ubique in Ang. B. scriptum esse ad Leg. VIIII. 861. C. p. 135, 1. testatur. Similiter ἀμωσγέπως in Par. A. Vat. C. esse solere ad Leg. I. 641. E. p. 213, 6. declarat. Itaque quemadmodum Polit. p. 278. D. ἀμῇ γέ πῃ et Protag.

ἐκφεύξεσθαι οὓς λέγεις, διορίσασθαι πρὸς αὐτοὺς τοὺς φιλοσόφους τίνας λέγοντες τολμῶμεν φάναι δεῖν ἄρχειν, ἵνα διαδήλων γενομένων δύνηταί τις ἀμύνεσθαι ἐνδεικνύμενος, ὅτι τοῖς μὲν προσήκει φύσει ἅπτεσθαί τε φιλοσοφίας ἡγεμονεύειν τ' ἐν πόλει, τοῖς δ' ἄλλοις μήτε C ἅπτεσθαι ἀκολουθεῖν τε τῷ ἡγουμένῳ. Ὥρα ἂν εἴη, ἔφη, ὁρίζεσθαι. Ἴθι δή, ἀκολούθησόν μοι τῇδε, ἐὰν αὐτὸ ἁμηγέπη ἱκανῶς ἐξηγησώμεθα. Ἄγε, ἔφη. Ἀνα-

p. 323. C. et Phaedr. p. 228. C. ἀμῶς γέ πως scripsit, et in comment. ad Polit. scripturam Veneti A. et Par. BCF. ἀμηγέπη, ad Protag. Coisliniani, Vat. B. Ven. BD. Ang. C. Pal. B. ἀμωσγέπως tamquam suae fundamentum commemoravit, ad Phaedrum autem Clarkianum, Coisl. Vat. A. Ven. A. Par. BCDFH. asperum, nil amplius, dedisse adnotavit, quo quidem loco Clarkianus secundum Gaisfordium ἀμωσγέπως exhibet, ita hoc nostro reliquos VII. codices in spiritu secum facere, de accentu et divisione nihil significare voluit. Quid quod Leg. V. 736. A. pag 388, 17. in comm. Stephano ἀμῶς tribuit, a quo ipse secundum Ven. B. Vat. C. Ang. B. discedens ἀμῶς (γέ πως) scripserit, quum Stephanus illo loco non minus, quam in reliquis, ἀμωσγέπως in unum vocabulum coniuncta habeat. Iam quod ad spiritum attinet, optimis codicibus repugnandi caussam non inveni, etsi Ionicum vel Doricum *ΑΜΟΣ*, quod pronominis indefiniti vim habere dicitur, a quo grammatici illa repetunt, fere ubique ἀμὸς scribi solet, et ἀμόθεν vulgo Homeri Od. I. 10. ἀμηγέπη apud Lucianum Lexiph. T. V. p. 178. Lehm. et ἀμωσγέπως apud Lysiam in Agor. §. 7. et Aristoph. Thesmoph. 429. etiam a Bekkero editum est. Sed Acharn. 583. Bekkero teste codex Ravennas asperum habet, non lenem, quem Invernizzius (615.) vidit, et apud Eustathium in Od. Vol. I. p. 8, 32. sqq. Lips. post simplicia cum leni scripta haec composita cum aspero scribuntur, et in scholio ad Leg. VII. 798. B. quod Ruhnkenius ad Tim. p. 26. edidit, omnia asperum habent. Quem si quis ab altero *ΑΜΟΣ*, quod ἡμέτερος est, perperam in hoc translatum statuat, non minus probabiliter lenem, quem illud in Homericis carminibus prae se fert, cum hoc communicatum vel discriminis caussa inventum a grammaticis statui posse concedat. In hoc igitur Bekkerum vel potius codices sequor. Sed divisioni primum obstat, quod ἀμῶς, ἀμῇ, ἀμόθεν neque apud Platonem neque, si ab extremo semel apud Homerum exstante discesseris, alibi usquam seorsum dicta inveniuntur. Nam grammaticos, Eustathium l. c. Apollonium Bekkeri anecd. 566, 3. 5. alios de origine compositorum disputantes simplicibus uti necesse erat. Deinde in hac parte aeque atque in priore codices respiciendi sunt; qui etsi nonnunquam duplicem accentum impositum habent, ut Clarkianus Protag. 331. D. 8. (ἀμῆιγέπηι) et fortasse Par. AFY. Vat. B. Tim. 52. C. ubi in optimo Vind. ἀμώσ γέ πως legitur, plerumque ipso Bekkero teste unum exhibent. Sic Clarkianus Phaedri l. c. et Soph. p. 259. D. ubi Stephanus cum Aldo ἀμηγέπη, Bekkerus tacens, ut Leg. V. 739. C. et paullo post haec nostra D. ἀμῇ γέ πῃ dedit. De ι non subscripto v. Vol. I. p. LXI.

ἐξηγησώμεθα] αὐτὸ ἐξ. Vind. E. ἐξηγησόμεθα Vind. F.

Ἄγε] ἄγ' Vind. F. ἄγε δὴ Ven.

μεμνῄσκειν οὖν σε, ἦν δ' ἐγώ, δέομαι, ἢ μέμνησαι, ὅτι ὃν ἂν φῶμεν φιλεῖν τι, δεῖ φανῆναι αὐτόν, ἐὰν ὀρθῶς λέγηται, οὐ τὸ μὲν φιλοῦντα ἐκείνου, τὸ δὲ μή, ἀλλὰ πᾶν στέργοντα; Ἀναμιμνήσκειν, ἔφη, ὡς ἔοικε, δεῖ· οὐ D γὰρ πάνυ γε ἐννοῶ. Ἄλλῳ, εἶπον, ἔπρεπεν, ὦ Γλαύκων, λέγειν ἃ λέγεις· ἀνδρὶ δ' ἐρωτικῷ οὐ πρέπει ἀμνημονεῖν, ὅτι πάντες οἱ ἐν ὥρᾳ τὸν φιλόπαιδα καὶ

B. Vind. E. Ang. B. Vat. H. (Flor. ACRTV.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. et in pr. Stallb.

ἔφη. Ἀναμιμνήσκειν] ἔφη ἀν. Ald.

ἦν δ'] ἦν δε Lob.

φιλεῖν τι, δεῖ] φιλεῖν. τί δεῖ Par. A. φιλεῖν, τί δεῖ Ald. Bas. ab.

πᾶν] πάντα Vind. F. et a m. s. Flor. A.

Ἀναμιμνήσκειν] Ἀναμημνήσκειν Ald.

ἔφη] τοίνυν Lob. Vind. B. Vat. BM.

ἔοικε] ἔοικεν Vind. F. Flor. RV.

δεῖ] δὴ Vind. F.

D ἐννοῶ] In Mon. B. alterum ν a m. s. int. vers. adiectum.

Ἄλλῳ] ἀλλ' ὦ Vind. F. ἀλλ' ὡς Par. D. ἄλλον margo Par. D. Ald. Bas. a.

ἐρωτικῷ] qualis Glauco etiam L. III. p. 402. E. apparuit.

πάντες οἱ ἐν ὥρᾳ] Plutarchus Mor. p. 44. F: οἱ γοῦν ἐν ὥρᾳ πάντες, ὥς φησιν ὁ Πλάτων, ἀμηγέπη δάκνουσι τὸν ἐρωτικόν· καὶ λευκοὺς μὲν θεῶν παῖδας ἀνακαλῶν, μέλανας δὲ ἀνδρικούς, καὶ τὸν γρυπὸν βασιλικόν, καὶ τὸν σιμὸν ἐπίχαριν, τὸν δὲ ὠχρὸν ὑποκοριζόμενος μελίχρουν ἀσπάζεται καὶ ἀγαπᾷ. Idem ib. p. 56. C: ὥς που καὶ Πλάτων φησὶ τὸν ἐραστὴν κόλακα τῶν ἐρωμένων ὄντα τὸν μὲν σιμὸν καλεῖν ἐπίχαριν, τὸν δὲ γρυπὸν βασιλικόν, (βασιλιτικὸν cod. Lob.) μέλανας δὲ ἀνδρικούς, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας. τὸ δὲ μελίχρουν ὅλως ἐραστοῦ προσποίημα εἶναι ὑποκοριζομένου καὶ εὐκόλως φέροντος τὴν ὠχρότητα. Cf. Wyttenbach. anim. T. I. p. 388. ubi Lucretium, Horatium, Tibullum, Aristaenetum, Philostratum et Libanium hunc Platonis locum respexisse ostendit. In margine Mon. B. haec adscripta sunt: θαυμάζω, τὸ παράδειγμα ὃ ἐχρῆσω, ὦ ἄριστε:

τὸν φιλόπαιδα καὶ ἐρωτικὸν] *puerorum amatorem* Fic.

ἀμηγέπη] in codicibus meis et in editionibus prorsus eadem varietate, qua supra C. scriptum est.

δάκνουσι] δάκουσι Vind. F.

ποιεῖτε] ποιεῖται idem. In sequentibus quod vulgo post καλοὺς positum est interrogandi signum, cum Astio in sec. ed. post παῖδας εἶναι posui, ubi reliqui colon vel punctum habent.

σιμὸς] Pollux II. 73: ῥινὲς δὲ σχήματα, γρυπὸς, ἐπίγρυπος, ὃν καὶ βασιλικὸν οἴονται· σιμὸς δὲ, ὃν εὔχαριν νομίζουσι. Πλάτων δὲ καὶ σιμοπρόσωπον εἶπεν ἐπὶ ἵππου. scilicet Phaedr. p. 253. E. ubi etiam ἐπίγρυπος de equo praestantiori dicitur. Nostrum locum memoriter a Polluce laudari atque ita εὔχαριν pro ἐπίχαριν ortum videri Kühnius observavit. Tamen mirum, si etiam scriptoris oblitus est.

ἐπαινεθήσεται] ἐπαινεῖται Vind. DE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. *laudatur* Fic.

ὑμῶν] ἡμῶν Par. DK. secundum Bip.

τὸ] om. Vind. E.

δὴ] om. Vind. BDE. Mon. B. Ven. B. Par. K. Vat. M. Flor. TU. Ast. pr. Stallb. pr. Omisit

ἐρωτικὸν ἐμπέσῃ δάκνουσί τε καὶ κινοῦσι, δοκοῦντες ἄξιοι εἶναι ἐπιμελείας τε καὶ τοῦ ἀσπάζεσθαι. ἢ οὐχ οὕτω ποιεῖτε πρὸς τοὺς καλούς· ὁ μὲν, ὅτι σιμός, ἐπίχαρις κληθεὶς ἐπαινεθήσεται ὑφ' ὑμῶν, τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικόν φατε εἶναι, τὸν δὲ δὴ διὰ μέσου τούτων ἐμμετρότατα ἔχειν, μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ἰδεῖν, λευκοὺς E δὲ θεῶν παῖδας εἶναι; μελιχλώρους δὲ καὶ τοὔνομα οἴει

etiam Aristaenetus, qui Epist. I. 18. p. 86. Boiss. hunc locum ita in suum usum convertit: *καὶ ὁ μέν τις τῶν νέων, ὅτι σιμὸς, ἐπίχαρις παρὰ σοὶ κληθεὶς ἐπαινεῖται· τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικὸν ἔφης· τὸν* (cod. Vind. *τὸ*) *δὲ διὰ μέσου* (ita cod. *μέσον* edd. ante Abresch.) *τούτων ἐρεῖς ἐμμετρότατα* (cod. et edd. *ἐμμετρότητα*, quod Boiss. ex Pauwii coniectura correxit.) *ἔχειν· μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ὀνομάζεις· λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας προσείρηκας. μελιχρώτους δὲ οἴει τοὔνομα τίνος ἄλλου ποίημα εἶναι, ἢ τοῦ ἐνόντος σοι πόθου ὑποκορίζομένου τε καὶ φέροντος εὐχερῶς τὴν ὠχρότητα, εἰ μόνον ἐπὶ ὥρᾳ προσῇ; καὶ ἑνὶ λόγῳ πάσας προφάσεις προφασίζῃ καὶ πάσας φωνὰς ἀναφθέγγῃ, ὥστε διὰ φιλεραστείας μηδὲν ἀποβαλεῖν τῶν ἀνθούντων ἐν ὥρᾳ, ὥσπερ τοὺς φιλοίνους ὁρῶμεν πάντα οἶνον ἐπὶ πάσης προφάσεως ἀσπαζομένους.*

διὰ μέσου] *διαμέσου* Vind. DEF.

ἐμμετρότατα] *ἐνμετρώτατα* Vind. F. *ἐμμετρώτατα* Bekkerus et in tert. Astius. Cf. ad p. 457. A. Vindobonensis auctoritas in aliis minime spernenda in hoc eo levior est, quod etiam *ὀρθώτατα* ubique exhibet.

E *μελιχλώρους*] Ita γρ. Par. A. (in margine, secundum Faehsium) et scholiastes ad L. VI. p. 485. B. (*φιλοτίμων καὶ ἐρωτικῶν*] *ὅτι ἔλεγεν, ὅτι τριττυαρχοῦσιν οἱ φιλότιμοι πολλάκις, καὶ οἱ ἐρωτικοὶ συμπάσχοντες μελιχλώρους καλοῦσι τοὺς ὠχρούς.*) *μελίχλωρον* Flor. U. quem licet Stallbaumius in sequentibus a Stephano discrepare non monuerit, tamen probabile est cum Mon. B. consentire, qui verba *μελιχλώρους* — *ἐραστοῦ* in Par. DK. prorsus omissa hunc in modum supplet: *τὸ δὲ μελίχλωρον τίνος ἄλλου τοὔνομα οἴει εἶναι ἢ ἐραστοῦ.* Ipse Par. A. et reliqui codices excepto Vind. D. in quo *μελαγχώλους* legitur, cum Ald. Bas. ab. Steph. *μελαγχλώρους* exhibent, quod quia blanditiarum nihil in se habet, haud dubie vitiosum in *μελιχλώρους* mutandum esse primus statuit Lambinus ad Horat. Sat. I. 3, 38. deinde Stephanus annot. p. 21. litterarum vicinitate et Theocriti loco motus Id. X. 26: *Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντί τυ πάντες, Ἰσχνὰν, ἁλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.* Atque ita Astius in pr. et tert. Bekkerus et Stallbaumius scripserunt. Antea Stephanus *μελιχρόους* vel *μελιχρόον* coniecerat, quorum prius in margine Platonis una cum altero et in thesauro Tom. II. p. 378. D. simul cum Lambiniano propositum et Plutarchi loco posteriori commendatum a Stephano recipiendum censuerunt Boeckhius in Min. pag. 139. et Astius in sec. praeter Plutarchum Lucretii auctoritate usi, qui L. IIII. v. 1154. indicem vocabulorum ab amantibus ad extenuanda amatarum vitia adhibitorum ita orditur: *Nigra μελίχροος est, immunda et foetida ἄκοσμος.* Idem censuit Iacob-

τίνος ἄλλου ποίημα εἶναι, ἢ ἐραστοῦ ὑποκοριζομένου τε καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ὠχρότητα, ἐὰν ἐπὶ ὥρᾳ ᾖ;
475 καὶ ἑνὶ λόγῳ πάσας προφάσεις προφασίζεσθέ τε καὶ πάσας φωνὰς ἀφίετε, ὥστε μηδένα ἀποβάλλειν τῶν ἀνθούντων ἐν ὥρᾳ. Εἰ βούλει, ἔφη, ἐπ' ἐμοῦ λέγειν περὶ τῶν ἐρωτικῶν, ὅτι οὕτω ποιοῦσι, συγχωρῶ τοῦ λόγου χάριν. Τί δ'; ἦν δ' ἐγώ· τοὺς φιλοίνους οὐ τὰ αὐτὰ ταῦτα ποιοῦντας ὁρᾷς· πάντα οἶνον ἐπὶ πάσης προφάσεως ἀσπαζομένους; Καὶ μάλα. Καὶ μὴν φιλοτίμους γε, ὡς ἐγῷμαι, καθορᾷς, ὅτι ἂν μὴ στρατηγῆσαι δύνωνται,

dius ad Philostrati Ic. I. 4: γράφει μειράκιον οὐ λευκὸν οὐδ' ἐκ τρυφῆς, ἀλλ' εὔψυχον καὶ παλαίστρας πνέον, οἷον τὸ τῶν μελιχρόων ἄνθος, οὓς ἐπαινεῖ ὁ τοῦ Ἀρίστωνος. quem et ipsum non aliter atque Plutarchum μελιχρόους Platonis in verbis legisse dicas. At minime recentem ab huius loci lectione Philostratum illa exarasse patet, quippe qui fortitudinis et palaestrae speciem in *mellis colore praeditis* laudatam hic putaverit, quae potius *nigris* tribuitur. Neque vero Plutarchus, nam Lucretium non video qua ratione Boeckhius sua ad Platonis normam composuisse statuerit, quum inter decem Graeca, quae addit, nullum hinc repetitum sit, sed ne Plutarchus quidem de scripto videtur Platonica retulisse, ut pro lectionis teste citari possit. Magis id de Aristaeneto credibile, cuius μελιχρώτους aeque facile in μελιχλώρους atque in μελιχρόους mutaveris. Sed ut Plutarchus in codice suo μελιχρόους legerit, nihilo minus ex nostris μελιχλώρους scribendum est. Nam illud nomen, nihil a vulgari sermone discrepans, neque forma neque significatione tale erat, ut statim amatoris figmentum agnoscendum dici posset: hoc utique mirum et ad palloris dulcedinem indicandam excogitatum ab aliquo, cuius pallidae deliciae essent, videri debebat. Accedit, quod μελαγχλώρους multo facilius ex hoc, quam ex illo oriri potuit.

δὲ] τε δὲ Vind. F.

οἴει] εἴη Vind. D.

τίνος] Ita Mon. B. Flor. U. Bekkerus et in pr. Stallbaumius. τινὸς Lob. Vind. BDEF. (Flor. ACRTV.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. et in sec. Stallb. quod scriptor si ponendum putaret, potius post ἄλλου (v. ad L. VI. p. 493. D.) positurus erat, librarii vero propter antecedens οἴει interrogativo praeferre poterant. Cf. L. VIIII. p. 573. A. Etiam Ficinus τίνος legit, qui verba μελιχλώρους — ὥρᾳ ᾖ; sic reddidit: *pallidum autem adolescentem quis appellavit, nisi amator ipse blandiens quodammodo, et semipallidi appellatione in ephebis pallorem facile ferens?*

ὠχρότητα] ὠχρόσητα Ald. ὀχρότητα Bas. b.

πάσας] post προφάσεις Vind. F. Flor. R.

προφασίζεσθέ] προφασίζεσθαί Vind. F. et, sup. ε, E.

475 οὕτω ποιοῦσι] ποιοῦσιν οὕτω Par. K.

Τί δ';] τί δαί Par. A. τί δε Vind. EF. τί δέ Flor. ACRTV. Signum interrogandi, quod Bas. ab. post φιλοίνους, Stephanus et Bekkerus post ὁρᾷς habent, cum Stallb. sec. hic potius ponendum neque tamen cum eodem δέ scribendum putavi.

ἦν δ'] ἦν Par. K. sec. Bip. Flor. U.

τριττυαρχοῦσι, κἂν μὴ ὑπὸ μειζόνων καὶ σεμνοτέρων B τιμῶνται, ὑπὸ σμικροτέρων καὶ φαυλοτέρων τιμώμενοι ἀγαπῶσιν, ὡς ὅλως τιμῆς ἐπιθυμηταὶ ὄντες. *Κομιδῇ μὲν οὖν.* Τοῦτο δὴ φάθι, ἢ μή· ἄρ' ὃν ἄν τινος ἐπιθυμητικὸν λέγωμεν, παντὸς τοῦ εἴδους τούτου φήσομεν ἐπιθυμεῖν, ἢ τοῦ μὲν, τοῦ δὲ οὔ; *Παντός*, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ τὸν φιλόσοφον σοφίας φήσομεν ἐπιθυμητὴν εἶναι οὐ τῆς μὲν, τῆς δ' οὔ, ἀλλὰ πάσης; *Ἀληθῆ.* Τὸν ἄρα περὶ τὰ μαθήματα δυσχεραίνοντα, ἄλλως τε καὶ C νέον ὄντα καὶ μήπω λόγον ἔχοντα, τί τε χρηστὸν καὶ

ποιοῦντας] ποιοῦντα Lob. Vat. M.

ὁρᾷς·] ὁρᾷς, Bas. ab. Stallb.

Καὶ μάλα.] om. Vind. D.

φιλοτίμους] φιλοτίμως Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

γε] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τριττυαρχοῦσι] τριττυάρχουσι Vind. F. Vulgatum Mon. B. in contextu, sed in m. a m. pr. τριτυαρχοῦσι habet, quemadmodum Timaei lex. p. 260. τριτύς· φυλῆς μέρος τρίτον, et in Harpocrationis cod. Vratisl. item τριτύς ἐστι τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς scriptum est. Contra τριττύς, τριττύαρχοι in lexico Bekkeri anecd. p. 306, 24. 25. et in scholio ad h. l. legitur. Ceterum apposite, nisi fallor, ad mores istorum scriptor etiam tertium ab imperatore gradum eis, si ampliorem consequi nequeant, sufficere significat. Valesio tamen ad Harpocrat. p. 399. Lips. pro στρατηγῆσαι melius φυλαρχῆσαι dicturus fuisse videbatur.

μειζόνων] μειζόνως Ald.

B τιμῶνται] τιμᾶσθαι Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C. Mon. B. Par. D. Flor. U. Ald. Bas. a. et, sup. ῶνται, Ang. B. τιμῶμαι Bas. b. De Flor. CT. Stallbaumius nihil significavit, reliquos tres cum Stephano consentire ostendit.

ὑπὸ — ἀγαπῶσιν] *honorem ab ignobilibus exigunt* Fic.

ὅλως] ὅλος Ven. C.

τιμῆς] om. Flor. C.

ἐπιθυμηταὶ] ἐπιθυμητέοι Vind. F.

Κομιδῇ] κομιδὴ idem.

Τοῦτο] om. Vind. E. καὶ τοῦτο Ang. B. Flor. RT.

δὴ] om. Vind. E. Flor. C. δε Vind. F. δεὴ Ang. B.

φάθι] φᾶθι Mon. B. Vind. D. φαθι Vind. F. φαθὶ Lob. Cf. Vol. I. p. 407, b.

μή·] μή; Ald. Bas. ab. *Fateberis hoc, an non?* Fic.

ἄρ'] ἄρα Vind. EF.

ὃν] ὂν Ven. C. sec. Bekk. οὗ Mon. B. et e corr. Flor. U. οὖν Par. DK. Ald. Bas. ab. Steph. qui in m. ὃν, in annotat. p. 22. οὖν ὃν scribendum coniecit. ὃν Astius iam in pr. secundum Ven. C. dedit.

τινος] τινα Mon. B. et e corr. Flor. U.

παντὸς τοῦ εἴδους τούτου] om. Fic. In Flor. T. τούτου post ἐπιθυμεῖν positum est.

σοφίας φήσομεν ἐπιθυμητὴν] φ. σ. ἐ. Vind. F. Ang. B. Flor. R. σ. ἐ. φ. Vind. D.

τί τε] τί δὲ Vind. F. C

μή, οὔ φήσομεν φιλομαθῆ οὐδὲ φιλόσοφον εἶναι, ὥσπερ τὸν περὶ τὰ σιτία δυσχερῆ οὔτε πεινῆν φαμὲν οὔτ' ἐπιθυμεῖν σιτίων οὐδὲ φιλόσιτον, ἀλλὰ κακόσιτον εἶναι. Καὶ ὀρθῶς γε φήσομεν. Τὸν δὲ δὴ εὐχερῶς ἐθέλοντα παντὸς μαθήματος γεύεσθαι καὶ ἀσμένως ἐπὶ τὸ μανθάνειν ἰόντα καὶ ἀπλήστως ἔχοντα, τοῦτον δ' ἐν δίκῃ φήσομεν φιλόσοφον. ἦ γάρ; Καὶ ὁ Γλαύκων ἔφη· πολ-
D λοὶ ἄρα καὶ ἄτοποι ἔσονταί σοι τοιοῦτοι. οἵ τε γὰρ φιλοθεάμονες πάντες ἔμοιγε δοκοῦσι τῷ καταμανθάνειν

φήσομεν — ὥσπερ] om. Vind. F.

φιλομαθῆ] φιλομαθεῖν Par. K. sec. Bekk.

δυσχερῆ] δυσχαιρεῖ cum η super εῖ Vind. E.

πεινῆν] Ita hoc loco Ald. non omisso, ut plerumque, ι subscripto. Cuius clarum vestigium in plurimorum codicum scriptura διαιταιν pro διαιτᾶν a Bekkero ad Sophist. 226. B. p. 146, 18. commemorata superstes eis, quae Vol. I. p. LVIII. notavi, addendum.

σιτίων] σιτίου Vind. B. Vat. M.

φιλόσιτον] In Vind. D. η super ό positum.

δὴ] μὴ Vind. E. om. Flor. T.

τοῦτον δ'] δ' om. Vind. D.

ἐν δίκῃ] ἐνδίκως Flor. T.

φήσομεν] θήσομεν Vind. F. Ang. B. Flor. R. — Ad hunc locum respexisse Plutarchum in Cic. p. 861. E. Astius monuit. Eius verba de Cicerone haec sunt: γενόμενος δ', ὥσπερ ὁ Πλάτων ἀξιοῖ τὴν φιλομαθῆ καὶ φιλόσοφον φύσιν, οἷος ἀσπάζεσθαι πᾶν μάθημα καὶ μηδὲν λόγου μηδὲ παιδείας ἀτιμάζειν εἶδος, ἐῤῥύη πως προθυμότερον ἐπὶ ποιητικήν.

ἦ] ἢ Vind. F.

πολλοὶ] πολὺ Vat. H. Flor. ACV.

D σοι] om. Fic.

οἵ τε] ὥστε Ald. Bas. ab. Stephan. Correxit in pr. Astius secundum Par. K. Ven. C.

πάντες] παντὶ Vind. E.

τῷ] τὸ Vind. F.

καταμανθάνειν] μανθάνειν Ven. B. quod ad disputationem aptius, sed a veritate alienum. Cf. L. VII. p. 529. B.

ὥς γ'] ὅσθ' Vat. H. ὅς δ' Flor. ACV. ὡς οὓς δεῖ γ' Ang. B. οὓς δεῖ Flor. T. et margo R. ut Stallbaumius in pr. demonstrat; quod magis verisimile, quam quod in sec. ait, ὡς οὓς δεῖ in illis exstare.

τοιαύτην] τὴν τοιαύτην Vind. E.

περιθέουσι] ἐπιθέουσι Mon. B. Flor. U.

κατὰ πόλεις] κατὰ κώμας Vind. E. in urbe Fic. Verum non Atticis solis urbana et ruralia erant Dionysia. Cf. Leg. L. I. p. 637. A. B.

κώμας] πόλεις Vind. E.

τούτους — φιλοθεάμονας. E.] laudant Clemens Alex. Strom. L. I. p. 373. Cyrillus adv. Iulian. V. p. 179. E. Theodoretus Therap. L. I. p. 703. Schulz.

πάντας καὶ] ἅπαντας καὶ τοὺς Theodor. τοὺς Astius in sec. recepit.

ἄλλους] ἄλλων Vind. EF. Ang. B. Flor. R.

τοιούτων] om. Vind. E.

τινῶν] τινὰς Vind. B. Vat. M. et, sup. ῶν, Lob. Vind. D.

μαθητικοὺς] Ita Lob. Vind. B. E et a m. pr. Par. A. Vat. M. μαθηματικοὺς (Par. A. Vat. M. s

χαίροντες τοιοῦτοι εἶναι, οἵ τε φιλήκοοι ἀτοπώτατοί
467 τινές εἰσιν ὥς γ' ἐν φιλοσόφοις τιθέναι· οἳ πρὸς μὲν
λόγους καὶ τοιαύτην διατριβὴν ἑκόντες οὐκ ἂν ἐθέλοιεν
ἐλθεῖν, ὥσπερ δὲ ἀπομεμισθωκότες τὰ ὦτα ἐπακοῦσαι
πάντων χορῶν περιθέουσι τοῖς Διονυσίοις οὔτε τῶν κα-
τὰ πόλεις οὔτε τῶν κατὰ κώμας ἀπολειπόμενοι. τούτους
οὖν πάντας καὶ ἄλλους τοιούτων τινῶν μαθητικοὺς καὶ E
τοὺς τῶν τεχνυδρίων φιλοσόφους φήσομεν; Οὐδαμῶς,
εἶπον, ἀλλ' ὁμοίους μὲν φιλοσόφοις. Τοὺς δὲ ἀληθινούς,

m. s.) reliqui codices, Clem. Cyr. Theod. et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. *μαθητικοὺς* Stephanus in m. adscripserat, sed in annot. p. 22. de altero tolerabilius sentit: „Si mendo caret haec scriptura, dicendum erit *μαθηματικοὺς* non alios esse quam *μαθητικούς*. quos nimirum et *φιλομαθεῖς* videtur appellare. Sic autem *ἐρωτηματικὸς* antea non aliud quam *ἐρωτητικὸς* significare vidimus.“ Id pertinet ad locum Cratyli p. 398. E. ubi quum in contextu pro corrupto *ἐρωτικοὶ* secundum Cornarium *ἐρωτηματικοὶ* posuisset, in annot. pag. 15. an potius *ἐρωτητικοὶ* scribendum fuerit, dubitat; quam dubitationem codices confirmarunt. Quamquam illo loco *ἐρωτηματικοί*, quod in Clarkiano repertum videtur, non magis vitiosum est, quam *διηγηματικοὶ* apud Aristotelem Eth. Nic. L. III. 10, 2. ubi Zellius *διηγητικοὺς* scripsit, quandoquidem sermo est de iis, *qui omnino interrogationibus, narrationibus uti solent.* Similiter *μαθητικοί*, quum rei discendae ratio non habetur, *μαθηματικοὶ* dici poterunt, neque reprehendendum puto Stallbaumium, qui Sophist. p. 219. C. optimis codicibus *μαθηματικὸν* (*εἶδος τεχνῶν*) pro *μαθητικὸν* praebentibus vulgatam secundum eos mutaverit. Ubi vero obiecti s. rei, cui quis discendae vel deditus vel idoneus sit, significatio per genitivum vel alio modo accedit, ibi vereor ut *μαθηματικὸς* recte dicatur, quippe quod obiectum (*μαθήματα*) etiam per se solum indicet. Plutarchus quidem Mor. p. 513. D. ita locutus videtur: *οἷον οἱ στρατιωτικοὶ πολέμων εἰσὶ διηγηματικοί.* Sed *διηγήματα* magis incerti generis et definitione indigentia sunt, quam *μαθήματα*, neque secundum Plutarchum de Platonis sermone statui potest. Itaque *μαθητικοὺς* praetuli.

τοὺς] *om.* Clem. excepto Hoeschelii codice.

τῶν] *om.* Cyr.

τεχνυδρίων] Vind. E. ρ int. vers. habet. — *τοὺς τῶν τεχνυδρίων φιλοσόφους* hinc petiit Athenaeus loco ad *ἐπαμφοτερίζουσιν* p. 479. C. significato.

φήσομεν — *φιλοσόφοις*] *om.* Cyr. Pro *φήσομεν* Vind. F. Flor. R. Clem. Theod. *θήσομεν*, Ang. B. Flor. T. et margo R. *εἴπωμεν* exhibent.

μὲν] om. Mon. B. Flor. U. Par. DK. sec. Bekk. Theod.

φιλοσόφοις] *φιλοσόφους* Vind. F.

Τοὺς δὲ — *φιλοθεάμονας.*] iterum sine auctoris nomine laudat Clemens L. V. pag. 654, 1. Idem L. I. et Theod. *τοὺς δ'* initio habet.

ἀληθινοὺς] *ἀληθηνοὺς* Vind. E.

ἔφη, τίνας λέγεις; Τοὺς τῆς ἀληθείας, ἦν δ' ἐγώ, φιλοθεάμονας. Καὶ τοῦτο μὲν γ', ἔφη, ὀρθῶς· ἀλλὰ πῶς αὐτὸ λέγεις; Οὐδαμῶς, ἦν δ' ἐγώ, ῥᾳδίως πρός γε ἄλλον· σὲ δὲ οἶμαι ὁμολογήσειν μοι τὸ τοιόνδε. Τὸ ποῖον; Ἐπειδή ἐστιν ἐναντίον καλὸν αἰσχρῷ, δύο αὐτὼ εἶναι. Πῶς δ' οὔ; Οὐκοῦν ἐπειδὴ δύο, καὶ ἓν ἑκάτερον; Καὶ τοῦτο. Καὶ περὶ δικαίου καὶ ἀδίκου καὶ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ καὶ πάντων τῶν εἰδῶν πέρι ὁ αὐτὸς λόγος· αὐτὸ μὲν ἓν ἕκαστον εἶναι, τῇ δὲ τῶν πράξεων καὶ σωμάτων καὶ ἀλλήλων κοινωνίᾳ πανταχοῦ φανταζόμενα πολλὰ φαίνεσθαι ἕκαστον. Ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις. Ταύτῃ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, διαιρῶ, χωρὶς μὲν οὓς νῦν δὴ ἔλεγες φιλοθεάμονάς τε καὶ φιλοτέχνους καὶ πρακτικούς, καὶ χωρὶς αὖ περὶ ὧν ὁ λόγος, οὓς μόνους ἄν τις ὀρθῶς προσείποι φιλοσόφους. Πῶς, ἔφη, λέγεις; Οἱ μέν που, ἦν δ' ἐγώ, φιλήκοοι καὶ φιλοθεάμονες

(476 at "αὐτὼ εἶναι"; B at "κούς, καὶ χωρὶς")

ἔφη] post τίνας Vind. D. post λέγεις Lob. Vind. B. Vat. BM. Clemens L. V. φιλοσόφους addit.
λέγεις] om. Cyr.
ἦν δ' ἐγώ] om. idem.
φιλοθεάμονας — ἦν δ' ἐγώ] om. Vind. E.
τοῦτο] τοὺς Vat. H.
γ'] γε Lob. Vind. B.
αὐτὸ] αὐτῷ Vat. H. αὐτῷ Flor. ACV.
ἄλλον] ἄλλων Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV.
ἐστιν] ἔστιν Lob.

καλὸν αἰσχρῷ] καλῷ αἰσχρῷ Vind. E. Vat. H. καλῷ αἰσχρὸν Ang. B. αἰσχρῷ καλὸν Flor. RT. turpi pulchrum Fic.
δύο] δύ' Vind. F. δύω Flor. RT.
αὐτὼ] αὐτῷ Vind. D.

476 εἶναι.] εἶναι; Vind. B.
ἑκάτερον; Καὶ τοῦτο. Καὶ] ἑκάτερον, καὶ τοῦτον καὶ Ald. ἑκάτερον; Καὶ τοῦτοο. Καὶ Bas. a. ἑκάτερον. Καὶ τοῦτο. Καὶ Steph. Prius καὶ om. Vind. F. Ang. B. Pro τοῦτο. Καὶ Vind. F. τούτῳ καὶ habet.

περὶ] περὶ δὴ Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C.

ἓν] om. Vind. EF. Vat. H. Flor. ACR. post ἕκαστον ponit Ang. B.

τῇ] Ita Vind. D. a m. s. τὸ a m. pr.

πανταχοῦ] In Ven. B. ῆ super οῦ adscriptum. πολλαχοῦ Lob. Vind. BD. Vat. M.
Ταύτῃ — λέγεις; B.] om. Vind. E.

φιλοθεάμονάς] φιλοθεάμονές Vind. F.

πρακτικούς] πρακτικοὺς idem. Ficinus hos tres ita descripsit: curiosos ad videndum, audiendum artesque tractandas.

B προσείποι] προσείπῃ Vind. B. Ven. B. Vat. M. προσείπῃ Flor. C.

που] ποι unus vel plures Bekkeri, quorum significationem omisit.

τὴν φύσιν] τὸν νοῦν Lob. Vind. BD. Vat. BM. Par. DK. Mon. B. Flor. U. Bas. b. et correcti Ven. BC.

τάς τε καλὰς φωνὰς ἀσπάζονται καὶ χρόας καὶ σχήματα καὶ πάντα τὰ ἐκ τῶν τοιούτων δημιουργούμενα, αὐτοῦ δὲ τοῦ καλοῦ ἀδύνατος αὐτῶν ἡ διάνοια τὴν φύσιν ἰδεῖν τε καὶ ἀσπάσασθαι. Ἔχει γὰρ οὖν δή, ἔφη, οὕτως. Οἱ δὲ δὴ ἐπ' αὐτὸ τὸ καλὸν δυνατοὶ ἰέναι τε καὶ ὁρᾶν καθ' αὐτὸ ἄρα οὐ σπάνιοι ἂν εἶεν; Καὶ μάλα. C Ὁ οὖν καλὰ μὲν πράγματα νομίζων, αὐτὸ δὲ κάλλος μήτε νομίζων μήτε, ἄν τις ἡγῆται ἐπὶ τὴν γνῶσιν αὐτοῦ, δυνάμενος ἕπεσθαι, ὄναρ ἢ ὕπαρ δοκεῖ σοι ζῆν; σκόπει δέ. τὸ ὀνειρώττειν ἄρα οὐ τόδε ἐστίν, ἐάν τ' ἐν ὕπνῳ τις ἐάν τε ἐγρηγορὼς τὸ ὅμοιόν τῳ μὴ ὅμοιον, ἀλλ' αὐτὸ ἡγῆται εἶναι ᾧ ἔοικεν; Ἐγὼ γοῦν ἄν, ἦ δ' ὅς, φαίην ὀνειρώττειν τὸν τοιοῦτον. Τί δέ; ὁ τἀναντία τούτων ἡγούμενός τέ τι αὐτὸ καλὸν καὶ δυνάμενος καθορᾶν καὶ αὐτὸ καὶ τὰ ἐκείνου μετέχοντα καὶ οὔτε D τὰ μετέχοντα αὐτὸ οὔτε αὐτὸ τὰ μετέχοντα ἡγούμενος,

ἰδεῖν τε καὶ ἀσπάσασθαι] attingere Fic. τε om. Vind. D. — ἀσπάζεσθαι Vind. E.
ἐπ' αὐτὸ] ἐπαυτὸ Vind. F. ὑπ' αὐτὸ Mon. B.

καθ' αὐτὸ] καθ' ἑαυτὸ Lob. Vind. BD. Mon. B. Ang. B. Vat. M. καθεαυτὸ Vind. F.

ἄρα] ἆρα Lob. Vind. F. Flor. RU.

σπάνιοι] Prius ι Mon. B. int. vers. habet.

ἂν] om. Lob. Vind. BD. Mon. B. Par. DK. Vat. M.

C εἶεν] εἶσιν Ald. οἶσιν Bas. ab.
αὐτὸ δὲ κάλλος] αὐτο δὲ κάλλος Vind. B.
ἐπὶ τὴν γνῶσιν αὐτοῦ] „Possunt haec verba vel praecedentibus vel sequentibus iungi, eodem manente sensu." Steph. annot. p. 22. At ipsa verborum collocatio indicat, utris iungenda sint.

ὕπαρ δοκεῖ] ὕπαρδος κεῖ Vind. E.

δέ] igitur Fic. [δὲ sine interpunctione Ald. Bas. ab.
ἄρα] ἆρα Vind. F. Flor. ACV.

ἐάν τ'] ἐάν τε Lob. Vind. BDEF. Flor. ACRT.

τις] ἐστὶν Par. DK.

τε ἐγρηγορὼς] τε γρηγορῶς, corr. τ' ἐγρ. Vind. D. τε ἐγρηγόρως Vind. F.

τῳ μὴ] τὸ μὴ cum punctis sub τὸ Mon. B. μὴ τὸ Par. K.
ἡγῆται] ἡγεῖται Vind. BD. Flor. ACTV.
ᾧ] ὃ Vat. H.
Ἐγὼ γοῦν] ἐγὼ γ' οὖν Vind. EF. ἔγωγ' οὖν Lob. Vind. BD. Mon. B. (Florentini) cum editis ante Bekkerum, qui tacito Ἐγὼ γοῦν scripsit. Cf. Vol. I. p. 30.
τὸν] τὸ Par. K. sec. Bekk.
δέ] δ' Vind. BD. δὲ sine interpunctione Ald. Bas. ab.
ἡγούμενός τέ τι αὐτὸ καλὸν] ἡγούμενος. τί αὐτοκαλὸν Vind. BD. (hic αὐτὸ καλὸν.) τε omittit etiam Vat. M. et αὐτοκαλὸν pro uno exhibet Vind. F. (*qui contra affectus est*) *intelligitque quid ipsum pulchrum* Fic.

καὶ οὔτε — ἡγούμενος] om. D Vind. B. καὶ ante οὔτε om. Vind. DE. Vat. H. Flor. AC.

ὕπαρ ἢ ὄναρ αὖ καὶ οὗτος δοκεῖ σοι ζῆν; Καὶ μάλα, ἔφη, ὕπαρ. Οὐκοῦν τούτου μὲν τὴν διάνοιαν ὡς γιγνώσκοντος γνώμην ἂν ὀρθῶς φαῖμεν εἶναι, τοῦ δὲ δόξαν ὡς δοξάζοντος; Πάνυ μὲν οὖν. Τί οὖν, ἐὰν ἡμῖν χαλεπαίνῃ οὗτος, ὅν φαμεν δοξάζειν, ἀλλ' οὐ γιγνώσκειν, καὶ ἀμφισβητῇ, ὡς οὐκ ἀληθῆ λέγομεν;
E ἕξομέν τι παραμυθεῖσθαι αὐτὸν καὶ πείθειν ἠρέμα ἐπικρυπτόμενοι, ὅτι οὐχ ὑγιαίνει; Δεῖ γέ τοι δή, ἔφη. Ἴθι δή, σκόπει, τί ἐροῦμεν πρὸς αὐτόν. ἢ βούλει ὧδε πυνθανώμεθα παρ' αὐτοῦ, λέγοντες, ὡς εἴ τι οἶδεν,

αὖ καὶ οὗτος] om. Fic.
μάλα] *μάλ'* Lob. Vind. BDF. Ang. B. Vat. M. Flor. R.
γιγνώσκοντος] *γινώσκοντος* Vind. E. *γιγνώσκοντες* Vind. B. Vat. M. *γινώσκοντες* cum o super e Vind. D.
γνώμην] Ita Vind. F. a m. pr. *γνῶσιν* Ang. B. Flor. T. et a m. rec. Vind. F.
τοῦ δὲ] *τοῦδε* Vind. F.
δοξάζοντος] *δόξαντος* Vind. D.
Τί οὖν] om. Fic.
χαλεπαίνῃ] *χαλεπήνῃ* editi ante Bekkerum, qui praesens ex Par. ADK. Vat. B. Ven. C. Vind. B. Mon. B. Ang. B. restituit. Idem est in Vind. DF. Flor. RU. *χαλεπαίνειν* habent Lob. Vat. M. *χαλεπήνη* Vind. E. et, ut videtur, Ven. B. Vat. H. de quibus Bekkerus nihil ostendit, cum Flor. ACTV.
γιγνώσκειν] *γιν.* Vind. DE. Flor. ACTV.
οὐκ ἀληθῆ] *οὐκ ἄλλως* Bas. b. *οὐ καλῶς* Lob. Vat. M. Vind. BD. (hic *ἀληθῶς* in m.)
λέγομεν;] Vulgo comma faciunt, quasi illud *Τί οὖν* etiam ad sequentia pertineat.
ἕξομέν] *ἐξομέν* Ald.
E *καὶ πείθειν ἠρέμα ἐπικρυπτόμενοι*] *sensimque et blande persuadebimus* Fic. In Vind. F. *ἠρέμα* scriptum est. Cf. Vol. I. p. 850, b.
ὑγιαίνει] *ὑγιαίνοι* Vind. BD.
Ἴθι δή] *δὴ* om. Par. K.
σκόπει] *σκοπῶμεν* Lob. Vind. BD. (hic cum vulg. int. vers.) Mon. B. Vat. BM. Flor. U. *σκοποῦμεν* Ven. C. Par. DK.
ἢ βούλει] *si vis* Fic.
πυνθανώμεθα] *πυνθανόμεθα* Ven. B.
φθόνος] *φθόνως* Vind. E.
ἀλλ' ἄσμενοι ἂν ἴδοιμεν εἰδότα τι] *sed gratum erit nobis et ipsum scire aliquid et, quid sciat, novisse* Fic.
ἡμῖν] *ὑμῖν* Bas. ab.
εἰπὲ] *εἶπε* Vind. D. In Vind. B. post *εἰπὲ* comma, post *τόδε* vero ut in Ald. Bas. ab. nulla interpunctio est.
ὁ γιγνώσκων] *ὁ γιν.* Vind. DE. *οὐ* Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U.
γιγνώσκει] *γιν.* Vind. DE. Mon. B. Par. K. sec. Bip. (*γιγνώσκει* sec. Bekk.) Ald. Bas. ab. *γιγνώσκειν* Lob. Vind. B. Vat. BM. *γιγνώσκων* cum ει super altero ω Ven. C. Par. D. Vulgatam tuetur Proclus in Civ. p. 424, 24: *ἐπειδὴ δὲ ἀρχόμενος τοῦ περὶ αὐτῶν σκέμματος δύο πεποίηται ἐρωτήσεις, ἄξιόν τι καὶ περὶ τούτων φάναι. τὴν μὲν οὖν προτέραν τοιαύτην πεποίηται, εἰ πᾶς ὁ γιγνώσκων τὶ γιγνώσκει, ἢ οὐδέν. ἀντίφασις γὰρ τὸ τὶς καὶ τὸ οὐδείς, ὡς τὸ πᾶς καὶ τὸ οὐ πᾶς. λαβὼν δὲ, ὅτι γιγνώσκει τὶ πᾶς ὁ γιγνώσκων, ἠρώτησε πάλιν δευτέραν ἐρώτησιν, εἰ ὅ τι γιγνώσκει ὂν γιγνώσκει, ἢ καὶ μὴ ὄν· ὡς διαφέ-*

οὐδεὶς αὐτῷ φθόνος, ἀλλ' ἄσμενοι ἂν ἴδοιμεν εἰδότα τι. ἀλλ' ἡμῖν εἰπὲ τόδε· ὁ γιγνώσκων γιγνώσκει τί, ἢ οὐδέν; σὺ οὖν μοι ὑπὲρ ἐκείνου ἀποκρίνου. Ἀποκρινοῦμαι, ἔφη, ὅτι γιγνώσκει τί. Πότερον ὄν, ἢ οὐκ ὄν; Ὄν· πῶς γὰρ ἂν μὴ ὄν γέ τι γνωσθείη; Ἱκανῶς 477 οὖν τοῦτο ἔχομεν, κἂν εἰ πλεοναχῇ σκοποῖμεν, ὅτι τὸ μὲν παντελῶς ὂν παντελῶς γνωστόν, μὴ ὂν δὲ μηδαμῇ πάντῃ ἄγνωστον; Ἱκανώτατα. Εἶεν· εἰ δὲ δή τι οὕτως ἔχει, ὡς εἶναί τε καὶ μὴ εἶναι, οὐ μεταξὺ ἂν κέοιτο τοῦ εἰλικρινῶς ὄντος καὶ τοῦ αὖ μηδαμῇ ὄντος; Με-

ρουσαν ταύτην τῆς πρὸ αὐτῆς ποιησάμενος τὴν ἐρώτησιν. οὐ γὰρ ἦν, εἰ τὸ τὶ καὶ τὸ ὂν ταὐτὸν ἦν, καὶ τὸ οὐδὲν καὶ τὸ μὴ ὄν, εἶχε λόγον ἐρωτᾶν, εἰ ὁ τὶ γιγνώσκων ἢ ὂν ἢ μὴ ὂν γιγνώσκει. ταὐτὸν γὰρ ἦν ταῦτα ἐρωτᾶν καὶ εἰ ὁ τὶ γιγνώσκων γιγνώσκει τὶ, ἢ οὐδέν· ἃ δὴ πάντως ἄτοπα.

μοι] μοὶ Bas. b.

γιγνώσκει] γιν. Vind. DE. Mon. B. Ald. Bas. ab. οὐ γιγνώσκει Lob. Vind. B. Vat. M.

ὂν] οὐ Bas. a.

οὐκ ὄν; Ὄν·] οὐκ ὂν Par. K. οὐκ ὄν. Lob. Vind. B. Vat. M. οὐκ ὄν; Vind. D.

477 ὄν γέ] ὄν τέ Vind. E. οὔ γέ Ald. Bas. a.

οὖν] ἂν Vind. D. om. Fic.

κἂν εἰ] εἰ Fic. Immo etiamsi. Cf. p. 473. A. et quae ibi adnotavi. Sensum loci minime obscurum bene declaravit Schleiermacherus: Astius et Stallbaumius caeci fuerunt.

πλεοναχῇ] πλειοναχῇ Ven. B. Vat. H. Flor. ACV.

σκοποῖμεν] σκοποῦμεν Ven. B. Par. K. sec. Bip. σκοπῶμεν Vind. B. et cum οῖ super ω D.

παντελῶς γνωστὸν] παντελῶς om. Vind. E.

μηδαμῇ] μηδαμὴ Vind. F. (μηδαμῆ editi ante Bekk.)

ἄγνωστον;] ἄγνωστον. editi ante Astii sec.

Ἱκανώτατα] ἱκανώτατα Mon. B. Ald. Bas. ab.

Εἶεν] om. Fic.

ἔχει] ἔχεις Bas. b.

ἂν κέοιτο — Μεταξύ.] om. Vind. E.

εἰλικρινῶς] Ita Vind. BDF. Mon. B. Ald. εἰλικρινοῦς Par. K. sec. Bekk. εἱλικρινῶς Lob. Bas. ab. Steph. et recentiores, inter quos Bekkerus de aspero in Vind. B. Mon. B. h. l. et p. 478. D. E. 479. D. VIII. 549. B. et in Mon. B. (Lob. Vind. F.) Tim. p. 45. B. conspicue tacens ne reliquorum quidem codicum hactenus rationem in his posterioribus libris videtur habuisse. Alibi quidem habuit et Symp. p. 211. E. εἰλικρινὲς in plerisque, Phaedon. p. 66. A. 1. εἰλικρινεῖ in Par. I. ib. 2. εἰλικρινὲς in Clarkiano, Phileb. p. 53. A. et 59. C. idem in Coisl. scriptum esse adnotavit, quibus omnibus locis etiam Lob. et altero Phaedonis Flor. I. asperum habet. Sed Lob. praeterea Phaedon. 81. B. εἰλικρινῆ, Symp. 181. C. εἰλικρινῶς, Phileb. 29. B. εἰλικρινὲς exhibet, mirum, si solus et ab omnibus, quos in his dialogis multo quam in Civitate praestantior liber comites habere solet, derelictus, quod Bekkeri et Stallbaumii silentio sondum credo. Tamen, ne quid dissimulem, Phaedon. p. 67. A. etiam in illo, et Tim. p. 45. B. in Vind. CCCXXXVII. εἰλικρινὲς legitur, ut vulgo Axioch. p. 370. C. Xenoph. Cyrop. VIII. 5, 14. Mem. II. 2, 3. Aristot. de anima L. III.

ταξύ. Οὐκοῦν ἐπὶ μὲν τῷ ὄντι γνῶσις ἦν, ἀγνωσία
B δ' ἐξ ἀνάγκης ἐπὶ μὴ ὄντι, ἐπὶ τῷ μεταξὺ δὲ τούτῳ
μεταξύ τι καὶ ζητητέον ἀγνοίας τε καὶ ἐπιστήμης, εἴ τι
τυγχάνει ὂν τοιοῦτον; Πάνυ μὲν οὖν. Ἆρ' οὖν λέγο-

p. 51, 27. Sylb. et εἰλικρινεῖται apud eundem de mundo cap. 5. pag. 15, 2. Atque usitatam aliquando hanc pronuntiationem fuisse compositum ἀπειλικρινεῖσθαι docet, quod ex Synesio citavit Matthaei Lect. Mosq. II. 79. a Creuzero ad Plotinum de pulchro p. 266. laudatus et Schneiderus in lexico. At nihilominus simplex aspirari potuit, ut εἱλεῖν et alia Buttmanno gramm. I. p. 76. et in addendis commemorata, quorum in compositis asperi ratio ne ab Atticis quidem habetur. Iam quum origo nominis, quo ante Platonem et Xenophontem qui usus sit non invenio, satis probabiliter ab εἵλη repetatur, qua de re cf. Etym. p. 298, 56. quem locum Rückertus ad Symp. p. 56. adhibuit, et Ruhnkenius ad Tim. pag. 264. εἰλικρινῶς non minus verum videtur, quam εἰλήσεων Vol. I. p. 197. et 276. Neque si cum Guyeto et Valckenario, quibus Stallbaumius ad Phaedon. p. 52. (Bibl. Gr. Vol. I. sect. II.) assentitur, a *volvendo* derivare malis, ut proprie volubili agitatione secretum atque adeo cribro purgatum significare statuatur, asperum repudiare cogaris. Nam εἱλεῖν Atticis non inusitatum fuisse constat. V. Buttmanni Lexilogus II. p. 157. 19. quem merito secutus est in tertia lexici editione Passovius in εἱλέω, recte idem nostro nomini utrumque spiritum attribuens.

μηδαμῇ] μηδαμή Vind. F.

ἐπὶ μὲν] εἰ ἐπὶ μὲν Mon. B. Flor. U. Stallbaumius, omissa in sequentibus post τῷ μεταξὺ particula δὲ, quam reliquorum quoque codicum pars maxima, Par. ADK. sec. Bip. Lob. Vind. EF. Ven. C. Flor. ACV. Vat. HM. et a m. pr. B. omittunt, alii, Ang. B. Flor. R. et per additamentum a m. pr. Vind. F. ante τῷ μεταξὺ ponunt, alii denique, Vind. BD. in ἄρα mutatam habent, ut duorum tantum, Ven. B. et Flor. T. et antiquarum editionum auctoritate niti videatur. Nam ne Ficinus quidem δὲ expressit: *circa id, quod est, cognitio ipsa versatur: ignoratio ex necessitate circa id quod non est. circa medium istorum medium quoddam investigandum, scientiam inter et ignorantiam, si quid huiusmodi reperitur.* Tamen haec quoque auctoritas multo potior illa, cui Stallbaumius paruit, ideoque lectio vulgata, quum semel ab eis, quos sequi solemus, codicibus discedere cogamur, illi quamvis per se probabili praeferenda. Commemorato illo inter id, quod est, et quod non est, interposito Socrates medium ei quoddam inter scientiam et inscientiam attributurus *an igitur*, inquit, *ita se res habet: extremis quidem extrema, ei, quod est, scientia, quod non est, necessario inscientia assignanda erat, medio vero medium inter utramque quaerendum est?* quorum posterius, quoniam priore efficiebatur, tamquam alteram eius partem affert et particula μὲν initio prioris innexa quasi praenuntiat. Quam particulam non posse ad δὲ post ἀγνωσία referri et alterum δὲ post alterum ἐπὶ requirere non contenderim: immo vulgatam lectionem et eam, quae in Vind. F. Ang. B. Flor. R. exstat, tali opinioni acceptam referendam videri posse sentio; verum pari certe iure licet εἰ pro interpolato habere; atque id, quod haud dubie in hac periodo excidit, post μεταξὺ potius, quam post οὐκοῦν excidisse varia librariorum circa illam

μέν τι δόξαν εἶναι; Πῶς γὰρ οὔ; Πότερον ἄλλην δύναμιν ἐπιστήμης, ἢ τὴν αὐτήν; Ἄλλην. Ἐπ' ἄλλῳ ἄρα τέτακται δόξα καὶ ἐπ' ἄλλῳ ἐπιστήμη, κατὰ τὴν δύναμιν ἑκατέρα τὴν αὐτῆς. Οὕτως. Οὐκοῦν ἐπιστήμη μὲν

partem tentamina persuadent, qui si nullam ibi lacunam invenissent, non illuc potissimum alii aliud supplementi caussa coniecissent.

ἦν] ἦν Vind. F. a m. pr.

δ'] δὲ Lob. Vind. BD.

ἐξ ἀνάγκης] ἐξάν. Lob. ἔξαν. Vind. BF. ἐξ ἀνάγκη Vind. E.

ἐπὶ μὴ] Ita Par. A. Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Flor. R. Reliqui codices cum editionibus τῷ interpositum habent, quod non magis necessarium, quam paullo ante in verbis μὴ ὂν δὲ μηδαμῇ post τὸ μὲν παντελῶς ὄν.

ὄντι] ὄντα Flor. R.

τῷ] τὸ Vind. E.

τούτῳ] Ita Par. AK. Lob. Vind. E. Vat. BHM. Ven. BC. Mon. B. Flor. ACTUV. Ald. Bas. ab. τούτων Vind. BDF. Flor. R. et, ut videtur, Par. D. Ang. B. cum Ficino, Stephano et Astio.

B τι] om. Ang. B.

καὶ] om. Lob. Vind. BD. Vat. BM.

τε] om. Vind. BD.

τι] post ὂν habent Ang. B. Flor. R. Vind. F. isque τί et lat. vers. a m. s. additum.

τυγχάνει] τυγχάνοι Vind. BD. Par. K. sec. Bekk.

τοιοῦτον] τοιοῦτο Lob. Vind. BD. Vat. BM. τοιοῦτος, deleto per lineam directam ς, Mon. B. Signum interrogandi Bekkerus posuit.

Ἀρ'] ἄρ' Vind. F.

λέγομεν] post τι idem et Flor. R.

ἄλλην — τὴν αὐτήν] eandem — diversam Fic.

κατὰ τὴν δύναμιν ἑκατέρα τὴν αὐτῆς] Vulgo ante Astii secund. legebatur κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν, ἢ κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἑκατέρα τὴν αὐτῆς, quemadmodum scriptum est in Vind. E. Vat. H. (Flor. ACRTV.) lectumque a Ficino: *vel secundum potentiam eandem*, *vel secundum eandem utraque sui ipsius potentiam*. Astius in Par. K. et Bas. b. quatuor priora, in hac etiam quintum ἢ et antepenultimum ἑκατέρα omitti videns κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἑκατέρα τὴν αὐτῆς edidit, quam scripturam Bekkerus et Stallbaumius Par. A. Mon. B. Flor. U. auctoritate firmatam tenuerunt. Recte haud dubie, quod ad priora, Astius locum constituit, et verba κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν etiam in reliquis novem codicibus, qui ἢ retinent (Ven. B. haec omnia omisit) desunt, sed quomodo potentia utriusvis propria *eadem* dici et τὴν αὐτὴν δύναμιν scribi a Platone potuerit, neque Astius docuit neque alius, opinor, docebit. Peropportune igitur accidit, quod αὐτὴν a Vind. F. abest, quod etiam de coniectura delendum erat, utpote ex vetere glossemate, quale vulgata ante Astium exhibebat, superstes. Fuerant enim qui male repetita nominis ἐπιστήμη littera extrema et responsione Glauconis inducti his verbis ἢ κατὰ τὴν δύναμιν ἑκατέρα τὴν αὐτῆς alteram *interrogationis* partem contineri statuentes priorem supplendam putarent atque ita κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν in margine post ἐπιστήμη interpolarent, unde αὐτὴν etiam in eos codices immigravit, qui ἢ non receperunt. Unus autem ille, qui ab hoc errore immunis mansit, non solum ἢ cum plerisque, sed etiam καὶ post ἢ inter versus additum habet, quod in locum vitiosi ἢ substituendum alicui poterat videri. Ceterum pro τὴν post ἑκατέρα Lob. Vind. BD. Vat. BM. τῆς, pro αὐτῆς Lob.

ἐπὶ τῷ ὄντι πέφυκε, γνῶναι, ὡς ἔστι τὸ ὄν; μᾶλλον δὲ ὧδέ μοι δοκεῖ πρότερον ἀναγκαῖον εἶναι διελέσθαι.
C Πῶς; Φήσομεν δυνάμεις εἶναι γένος τι τῶν ὄντων, αἷς δὴ καὶ ἡμεῖς δυνάμεθα ἃ δυνάμεθα, καὶ ἄλλο πᾶν ὅτιπερ ἂν δύνηται; οἷον λέγω ὄψιν καὶ ἀκοὴν τῶν δυνάμεων εἶναι, εἰ ἄρα μανθάνεις ὃ βούλομαι λέγειν τὸ εἶδος. Ἀλλὰ μανθάνω, ἔφη. Ἄκουσον δὴ ὅ μοι φαίνεται περὶ αὐτῶν. δυνάμεως γὰρ ἐγὼ οὔτε τινὰ χρόαν ὁρῶ οὔτε σχῆμα οὔτε τι τῶν τοιούτων, οἷον καὶ ἄλλων πολλῶν, πρὸς ἃ ἀποβλέπων ἔνια διορίζομαι παρ' ἐμαυ-
D τῷ, τὰ μὲν ἄλλα εἶναι, τὰ δὲ ἄλλα· δυνάμεως δ' εἰς ἐκεῖνο μόνον βλέπω, ἐφ' ᾧ τέ ἐστι καὶ ὃ ἀπεργάζεται, καὶ ταύτῃ ἑκάστην αὐτῶν δύναμιν ἐκάλεσα, καὶ τὴν μὲν ἐπὶ τῷ αὐτῷ τεταγμένην καὶ τὸ αὐτὸ ἀπεργαζομέ-

Vind. BDF. Par. K. sec. Bip. et a m. pr. Mon. B. cum Ald. Bas. ab. αὐτῆς exhibent.
Οὕτως.] Ita Vind. DF. Flor. RT. Reliqui mei et Florentini cum editis ante Bekkerum οὕτω. Bekkerus, ut solet, tacet.
ἐπιστήμη] ἐπιστήμης editi ante Ast. sec. tacentibus de Par. K. Bip.
ἐπὶ] In Vind. F. εἰ super ἱ adscriptum.
γνῶναι] commate a praecedentibus cum Stallb. sec. distinxi. Cf. p. 478. A.
ἔστι] ἐστι Vind. D.
ὧδέ] ὡδέ Vind. F. ᾧδέ Bas. ab.
πρότερον] πρῶτον Par. K. secundum Bekkerum.
Πῶς;] sine interpunctione Vind. B.
C γένος τι] γένος δὴ Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV.
ἃ δυνάμεθα] om. Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. U.
ὅτιπερ] Vulgo in tria dividitur.
δύνηται;] δύνηται. Ald. Bas. ab. Steph. δύνηται· Astius pr. sec. δύνηται, Bekkerus, Ast. tert. et Stallb. quorum nihil ad φήσομεν aptum videtur.

ὃ βούλομαι λέγειν τὸ εἶδος] quod loquor Fic. Super εἶδος in Vind. F. τὴν ἰδέαν αὐτήν, in Flor. R. ἤγουν τὴν ἰδέαν αὐτήν, et paullo post super δυνάμεως in utroque ἤγουν ἰδέας· ταύτην γὰρ καλεῖ δύναμιν legitur. — Proclus in Civ. p. 417, 16: δυνάμεως γάρ φησιν οὔτε χρόαν οὔτε σχῆμα ὁρᾶν. Idem p. 425, 18: δυνάμεως γάρ φησι μήτε σχῆμα μήτε χρῶμα ὁρᾶν.
οὔτε σχῆμα] οὔτέ τι σχ. Vind. E.
οὔτε] τέ οὐ Bas. b.
οἷον] οἷων Lob. Vat. BH. Ven. BC. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. TUV.
ἀποβλέπων] βλέπων Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT.
D δ' εἰς] δὲ εἰς Lob. Vind. BDF. τέ ἐστι] τε ἔστι Vind. F. Bekkerus, Ast. tert. et Stallb. Sed praepositionis maior hic vis est, quam verbi.
τῷ αὐτῷ] Ita Par. A. Vind. BD. Vat. BHM. Ven. C. τὸ αὐτὸ cum reliquis editisque ante Bekkerum Lob. sed utrique ὁ superscripto ω.
τεταγμένην] τεταμένην Vind. B. Vat. M. Flor. ACV. In Vind. D. γ int. vers. est.
καὶ τὸ αὐτὸ ἀπεργαζομένην]

νην τὴν αὐτὴν καλῶ, τὴν δὲ ἐπὶ ἑτέρῳ καὶ ἕτερον ἀπεργαζομένην ἄλλην. τί δὲ σύ; πῶς ποιεῖς; Οὕτως, ἔφη. Δεῦρο δὴ πάλιν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ ἄριστε. ἐπιστήμην πότερον δύναμίν τινα φῂς εἶναι αὐτήν, ἢ εἰς τί γένος τίθης; Εἰς τοῦτο, ἔφη, πασῶν γε δυνάμεων ἐῤῥωμενεστάτην. E Τί δέ; δόξαν εἰς δύναμιν, ἢ εἰς ἄλλο εἶδος οἴσομεν; Οὐδαμῶς, ἔφη· ᾧ γὰρ δοξάζειν δυνάμεθα, οὐκ ἄλλο τι, ἢ δόξα ἐστίν. Ἀλλὰ μὴν δὴ ὀλίγον γε πρότερον ὡμολόγεις μὴ τὸ αὐτὸ εἶναι ἐπιστήμην τε καὶ δόξαν. Πῶς γὰρ ἄν, ἔφη, τό γε ἀναμάρτητον τῷ μὴ ἀναμαρτήτῳ ταὐτόν ποτέ τις νοῦν ἔχων τιθείη; Καλῶς, ἦν δ' ἐγώ. καὶ δῆλον, ὅτι ἕτερον ἐπιστήμης δόξα ὁμολογεῖται ἡμῖν. 478 Ἕτερον. Ἐφ' ἑτέρῳ ἄρα ἕτερόν τι δυναμένη ἑκατέρα αὐτῶν πέφυκεν. Ἀνάγκη. Ἐπιστήμη μέν

om. Lob. Vind. B. Vat. M.
δὲ ἐπὶ] δ' ἐπὶ Vind. BDE. Vat. HM.
ἀπεργαζομένην] ἀπεργασομένην Vind. F. a m. pr.
ἄλλην] ἄλλον Lob. ante corr.
τινα] τινὰς Ald. τινὸς Bas. a.
φῂς] φῇς Vind. F. Cf. Vol. I. p. 42, a.
αὐτὴν] „negotium lectori facessere non debet, quum et alibi talis eius pleonasmus inveniatur." Steph. annot. p. 22. Cf. Heindorfius ad Gorg. §. 84. quamquam illorum locorum ratio eo diversa ab nostro est, quod nomen longius a pronomine remotum habent. Itaque post ἐπιστήμην paullisper subsistendum.
εἰς τί] εἴς τι Lob. Vind. B. εἰς τὶ Ald. Bas. ab. Steph. qui proinde εἰς τὶ γένος ἄλλο requirebat l. c. *an in genus aliud referes?* Fic.
τίθης] τιθῇς Vind. F.
Εἰς] εἰ Lob. Vind. B. Vat. M.
E τοῦτο] τοῦτ' Vind. D. (hic vulgatum in m. habet.) E. Vat. H. Flor. ACTV.
γε] om. Vind. E.
ἐῤῥωμενεστάτην] Mon. B. alterum ρ int. vers. a m. s. habet.
δέ] δαί Par. A. δὲ sine interpunctione Vind. BD. Ald. Bas. ab. Post δόξαν vero Vind. D. punctum, Ald. Bas. ab. cum Stephano comma habent.
οἴσομεν] θήσομεν Vind. BD. Vat. M. *(an aliud quiddam esse) dicemus?* Fic.
ᾧ] ὃ, sup. ᾧ, Vind. D.
ἐστίν. Ἀλλὰ] ἐστιν, ἀλλὰ Ald. Similiter paullo post δόξαν, πῶς etc.
ὀλίγον] ὀλίγω Mon. B. ὀλίγῳ Flor. U.
γε] τε Lob. Vind. B. Vat. M.
ὡμολόγεις] ὁμολογεῖς Bas. b.
τῷ μὴ ἀναμαρτήτῳ ταὐτόν] om. Ang. B. Ficinus inverso ordine *quod falli potest et quod non potest.*
ποτέ] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.
Καλῶς, ἦν δ' ἐγώ. καὶ δῆλον] *Glau. Optime quidem. So. Constat itaque* Fic. sec. Bekkerum. In Veneta 1517. omnia Socrati, ut debent, assignantur.
478 ἐπιστήμης δόξα] δόξα ἐπιστήμης Ven. B. Vind. E. (Flor. C.) editi ante Bekkerum.
ὁμολογεῖται] ὁμολογῆται Bas. b.
ἄρα] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.
Ἐπιστήμη μέν] ἐπιστήμην Vind. D.

γέ που ἐπὶ τῷ ὄντι, τὸ ὂν γνῶναι ὡς ἔχει; Ναί. 468
Δόξα δὲ, φαμὲν, δοξάζειν; Ναί. Ἦ ταὐτὸν, ὅπερ ἐπιστήμη γιγνώσκει; καὶ ἔσται γνωστόν τε καὶ δοξαστὸν τὸ αὐτό; ἢ ἀδύνατον; Ἀδύνατον, ἔφη, ἐκ τῶν ὡμολογημένων· εἴπερ ἐπ' ἄλλῳ ἄλλη δύναμις πέφυκε, δυνάμεις
B δὲ ἀμφότεραί ἐστον, δόξα τε καὶ ἐπιστήμη, ἄλλη δὲ ἑκατέρα, ὥς φαμέν. ἐκ τούτων δὴ οὐκ ἐγχωρεῖ γνωστὸν καὶ δοξαστὸν ταὐτὸν εἶναι. Οὐκοῦν εἰ τὸ ὂν γνωστόν, ἄλλο τι ἂν δοξαστὸν, ἢ τὸ ὂν εἴη; Ἄλλο. Ἆρ' οὖν τὸ μὴ ὂν δοξάζει; ἢ ἀδύνατον καὶ δοξάσαι τό γε μὴ ὄν; ἐννόει δέ. οὐχ ὁ δοξάζων ἐπὶ τὶ φέρει τὴν δόξαν; ἢ

γέ] γάρ Par. K.
ἔχει] ἔχῃ Bas. a.
Δόξα] Ita Par. A. et a m. pr. D. Lob. Vind. BDEF. Vat. BHM. Ven. B. Ang. B. Flor. ACT. δόξαν reliqui cum editionibus ante Bekkerum.
φαμὲν] om. Fic. (*opinio autem opinari*.) Ante Bekkerum commata necessario aberant: δέ φαμεν δοξ.
Ἦ] ἢ Vind. F.
ὅπερ] ὥσπερ Par. D. a m. pr.
γιγνώσκει] γιν. Vind. D. Mon. B. Ald. Bas. ab. Steph. γιγνώσκειν Vind. F.
ἢ ἀδύνατον] καὶ ἀδ. Vat. B.
Ἀδύνατον] om. Ang. B.
ἔφη, ἐκ] ἔφ, ηἐκ Ald.

ὡμολογημένων] ὁμολογημένων Vind. E. Bekkerus, Ast. tert. et Stallb. commate hoc a sequentibus distinguunt, quae tamen epexegesin continent.
δυνάμεις] δύναμις Vind. E. et ante corr. F.
ἐστον] ἐστι Lob. Vind. B. Vat. M.

B ὥς φαμέν] Ita Par. A. Vind. DE. Vat. H. Flor. ACTV. Vulgo ὡς ἔφαμεν, quod Vind. D. in margine et reliqui libri habent et Ficinus legit: *ut est dictum*. Praeteritum magis ad illud ἐκ τῶν ὡμολογημένων accommodatum videtur; sed haud dubie etiam tum in ea sententia erant, cui rei significandae praesens inservit. Cf. p. 466. B. ubi res paullo evidentior et Bekkerus codicem optimum sequi non veritus est.
δὴ] *autem* Fic.

ταὐτὸν — δοξαστὸν] om. Vind. F. Pro ταὐτὸν Lob. το αὐτὸ, Vind. BD. Vat. B. τὸ αὐτὸ habent.
ἂν] om. Lob. Vat. BM. post ὂν ponit Vind. B.

εἴη;] εἴη ἢ Vind. F. *est dicendum?* Fic.
Ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

οὖν] οὐκ οὖν Vat. H. οὐκοῦν Vind. E.
δοξάζει] δοξώζει Ald.
καὶ] om. Fic.
τό γε] γε om. Lob. Vind. BF. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. RU.

ἐπὶ τὶ] ἐπί Mon. B. ἐπί τι reliqui mei et editi.

οἷός τε] οἷόν τε Vind. DEF. Mon. B. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. Astius et Stallbaumius. *possibile est* Fic. Non caussa videtur, cur negligentius locutum Socratem statuamus.

δοξάζειν μὲν, δοξάζειν] δοξάζει μὲν, δοξάζει Vind. D.

γέ τι] τέ τι Mon. B.

δοξάζει] post ὁ δοξάζων Ven. B. Vind. E. Flor. C.

οἷός τε αὖ δοξάζειν μὲν, δοξάζειν δὲ μηδέν; Ἀδύνατον. Ἀλλ' ἕν γέ τι δοξάζει ὁ δοξάζων; Ναί. Ἀλλὰ μὴν μὴ ὄν γε οὐχ ἕν τι, ἀλλὰ μηδὲν ὀρθότατ' ἂν προσαγορεύοιτο. Πάνυ γε. Μὴ ὄντι μὴν ἄγνοιαν ἐξ ἀνάγκης ἀπέδομεν, ὄντι δὲ γνῶσιν. Ὀρθῶς, ἔφη. Οὐκ ἄρα ὂν οὐδὲ μὴ ὂν δοξάζει. Οὐ γάρ. Οὔτε ἄρα ἄγνοια οὔτε γνῶσις δόξα ἂν εἴη. Οὐκ ἔοικεν. Ἆρ' οὖν ἐκτὸς τούτων ἐστὶν, ὑπερβαίνουσα ἢ γνῶσιν σαφηνείᾳ ἢ ἄγνοιαν ἀσαφείᾳ; Οὐδέτερα. Ἀλλ' ἆρα, ἦν δ' ἐγώ, γνώσεως μέν σοι φαίνεται δόξα σκοτωδέστερον, ἀγνοίας δὲ φανότερον; Καὶ πολύ γε, ἔφη. Ἐντὸς δ' ἀμφοῖν κεῖται; D

μὴ ὄν — μηδὲν] om. Ang. B. Pro ὄν Lob. ὂν habet.

ὀρθότατ'] ὀρθώτατ' Vind. F.

C Πάνυ γε.] πανύγε. Lob. In Ald. Bas. ab. comma pro puncto est.

μὴν] μὲν Vind. E. quidem Fic. μὴν paullo cupidius hoc ut valde ad rem pertinens proximo iungit: ipsa quidem argumentatio sequens οὐκ ἄρα ὂν οὐδὲ μὴ ὂν δοξάζει prius et hoc loco poni iubebat.

ἐξ ἀνάγκης] ἐξὰν. Lob. ἐξαν. Vind. BDF.

ἀπέδομεν] ἀποδώσομεν Flor. T.

γάρ. Οὔτε] γάρ, οὔτε Ald.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

ἐκτὸς] post τούτων Par. K.

ἐστὶν,] Comma Stallbaumius in sec. posuit.

σαφηνείᾳ — ἀσαφείᾳ] σαφὴ εἶναι — ἀσαφείᾳ Vind. F. σαφήνεια — ἀσάφεια Par. DK. Vind. E. Vat. H. (Florentini) cum editis ante Astii sec. qui Ficino duce verum restituit. Cf. L. VI. p. 509. D.

Οὐδέτερα] Ita Par. A. Lob. Vind. BDEF. Mon. B. Ven. B. Ang. B. Vat. HM. Ald. Bas. ab. Οὐδετέρα cum reliquis Steph. et Astius in pr.

ἆρα] ἄρα Lob. Vind. BDF.

φανότερον] Ita Par. A. Vind. D. Vat. H. Flor. V. φανώτερον Mon. B. Flor. TU. φανερώτερον reliqui et editiones ante Bekkerum. Cf. p. 479. D.

γε] γ' Vind. F. Ang. B.

Ἐντὸς] Ita Par. A. Vind. DE. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. ἑνὸς Lob. Vind. BF. Ven. C. Par. DK. secund. Bekk. Vat. M. ἐν Vat. B. a m. s. ἐν μέσῳ Mon. B. Flor. U. quam lectionem qui olim argumentorum vi et codicum auctoritate veram demonstraturus erat, censor Ienensis Schützii (1808. N. 70. p. 556.) ab Astio citatus, promisso non stetit. Εἰ Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. εἰ Ast. sec. cum commate post ἔφη, ut Glauconis sermo continuetur. Confer Vol. I. p. 417.

δ'] δὲ Vind. B. γ' Ast. sec.

D ἀμφοῖν]. ἀμφοῖν μεταξὺ editi ante Bekkerum et Stallbaumius in pr. ubi Flor. ACUV. μεταξὺ post ἀμφοῖν servare ostendit. In sec. idem de Flor. ACRV. et de Par. A. Ven. B. Ang. B. Vat. H. praedicat, quos libros Bekkerus satis perspicue cum reliquis omnibus μεταξὺ ignorare declaravit. Stephanus in margine ἢ δ', in annot. p. 22. τί δέ; pro εἰ δ' legi posse autumabat, quin μεταξὺ sanum esset non dubitans.

κεῖται; Ναί] κεῖσαι. Ast. sec.

Ναί. Μεταξὺ ἄρα ἂν εἴη τούτοιν δόξα. Κομιδῇ μὲν οὖν. Οὐκοῦν ἔφαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν, εἴ τι φανείη οἷον ἅμα ὄν τε καὶ μὴ ὄν, τὸ τοιοῦτον μεταξὺ κεῖσθαι τοῦ εἰλικρινῶς ὄντος τε καὶ τοῦ πάντως μὴ ὄντος, καὶ οὔτε ἐπιστήμην οὔτε ἄγνοιαν ἐπ᾽ αὐτῷ ἔσεσθαι, ἀλλὰ τὸ μεταξὺ αὖ φανὲν ἀγνοίας καὶ ἐπιστήμης; Ὀρθῶς. Νῦν δέ γε πέφανται μεταξὺ τούτοιν ὃ δὴ καλοῦμεν δό-
E ξαν. Πέφανται. Ἐκεῖνο δὴ λείποιτ᾽ ἂν ἡμῖν εὑρεῖν,

Μεταξὺ ἄρα] „Potius fortasse scribendum ἆρα, quo significetur Itáne: ut post δόξα interrogationis nota ponatur." Steph. annot. p. 22. Eam notam posuerant Bas. ab. nec prorsus inepta erat, quemquam conclusioni affirmatio congruit. Sed ἆρα hoc loco ferri non potest. — Proclus in Tim. p. 76, 5. a fine: καὶ αὕτη μὲν ἡ δύναμις (ἡ δόξα) λόγος οὖσα ὡς πρὸς τὴν αἴσθησιν ἄλογός ἐστιν ὡς πρὸς τὴν γνῶσιν τῶν ὄντως ὄντων· ἡ δὲ αἴσθησις ἁπλῶς ἄλογος. διὸ καὶ ἐν Πολιτείᾳ μέσον αὐτὴν τὴν δόξαν λέγων γνώσεως ἀπεφήνατο καὶ ἀγνοίας.

τούτοιν — φανείη] om. Vind. E.

δόξα] ἡ δόξα (Flor. UV.) editi ante Bekkerum.

Κομιδῇ] κομιδὴ Vind. F.

ὄν τε] οὔτε Ald.

τοιοῦτον] τοιοῦτο Lob. Vind. BD. Vat. BM.

εἰλικρινῶς] Ita Lob. Vind. BDEF. Mon. B. Ald. εἰλ. Bas. ab. et sequentes, tacentibus de Par. K. Bip. V. ad p. 477. A.

τε] om. Flor. T.

πάντως] παντελῶς idem.

ὄντος,] ὄντος. Ald. ὄντος; Bas. ab. Steph.

οὔτε ἐπιστήμην οὔτε ἄγνοιαν] οὔτ' ἐπ. οὔτ' ἀγν. Lob. Vind. B. Vat. M.

τὸ] τῶι Lob. τῷ Vind. B. Vat. M.

φανὲν] φαμὲν Vind. D. Par. K. sec. Bekk. Bas. b.

γε] om. Flor. T.

τούτοιν] τούτων Vind. E. ταύτην Mon. B. a m. pr.

ὃ] ἡ Mon. B. a m. pr. ἣν a m. s.

Πέφανται — ἔοικε, τὸ E.] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.

δὴ] δὲ Ven. B.

λείποιτ'] λείποι τ' Ald.

ἔοικε] ἔοικεν Vind. F.

εἰλικρινὲς] Ita Lob. Vind. BDF. Mon. B. Ald. εἰλ. Vind. E. Bas. ab. Steph. et recentiores, ut supra D.

ἵνα — προσαγορεύωμεν] Mon. B. bis deinceps scripta, sed sub prioribus puncta habet. ut si nobis pateat, opinabile quiddam merito nuncupemus Fic. veram interpunctionem secutus, quae Schleiermacherum non fefellit. Vulgo non post φανῇ, sed post εἶναι comma faciunt magno veritatis detrimento. Cf. p. 479. D. Vind. F. utrobique comma habet. Pro ἵνα in Lob. Vind. B. Vat. M. ἵν' exstat.

προσαγορεύωμεν] προσαγορεύομεν Vind. B.

ἄκροις] ἄκροισι Flor. V. In Vind. F. ἄκροις cum commate scriptum est ita, ut parum ab ἄκροισι differat. Conf. Vol. I. p. 222. sq.

ἀποδιδόντες] ἀποδιδόντι Vind. B.

ἣ] ἡ Vind. B. Ald. Bas. ab.

Οὕτω.] Οὕτως. Bekkerus et Astius in tert. Idem est in Vind. F.

λεγέτω μοι, φήσω, καὶ ἀποκρινέσθω ὁ χρηστὸς] percontabor eum Ficinus, qui paullo post inter οὗτος et τούτων percontabor,

ὡς ἔοικε, τὸ ἀμφοτέρων μετέχον, τοῦ εἶναί τε καὶ μὴ εἶναι, καὶ οὐδέτερον εἰλικρινὲς ὀρθῶς ἂν προσαγορευόμενον, ἵνα ἐὰν φανῇ, δοξαστὸν αὐτὸ εἶναι ἐν δίκῃ προσαγορεύωμεν, τοῖς μὲν ἄκροις τὰ ἄκρα, τοῖς δὲ μεταξὺ τὰ μεταξὺ ἀποδιδόντες, ἢ οὐχ οὕτως; Οὕτω. Τούτων δὴ ὑποκειμένων λεγέτω μοι, φήσω, καὶ ἀποκρινέσθω ὁ χρηστός, ὃς αὐτὸ μὲν καλὸν καὶ ἰδέαν τινὰ αὐ- 479 τοῦ κάλλους μηδεμίαν ἡγεῖται ἀεὶ μὲν κατὰ ταὐτὰ

inquam, hunc in modum interposuit, liberius quidem ille, sed a mente scriptoris minime aberrans. Scilicet φήσω hic non, ut alibi et ut infra φήσομεν post ὦ ἄριστε, ipsi alloquio insertum neque ad formam verborum, sed ad argumentum et sententiam referendum esse ex eo intelligitur, quod λεγέτω et ἀποκρινέσθω, non λέγε et ἀπόκριναι circumposita habet, quibus formis compellans bonum virum Socrates necessario uti debebat, poteratque hic locus ad oppositam quandam eiusdem verbi rationem L. III. p. 415. A. illustrandam adhiberi. Itaque Socrates *his positis ad dicendum sibique respondendum excitaturum* h. e. *percontaturum sese* dicit illum, quem primum describit verbis ὁ χρηστὸς etc. usque ad τἆλλα οὕτω, deinde ut praesentem, qualem iam hic fingit, alloquitur ex descriptione petito interrogandi exordio: τούτων γὰρ δή, ὦ ἄριστε etc. in quibus γὰρ nihil aliud significat, nisi esse hanc continuationem sermonis iam inchoati, neque alio spectat, nisi ad haec nostra λεγέτω μοι, φήσω, καὶ ἀποκρινέσθω, quae consequentiam habere perperam negat Schleiermacherus, novam a verbis πολλὰ δὲ τὰ καλὰ structuram fieri statuens, nihil curans particulam μὲν inter αὐτὸ et καλὸν interiectam. — Pro ἀποκρινέσθω Lob. ἀποκρινέτω habet.

479 ὃς αὐτὸ] ὃς αὐτό, e corr. αὐτῷ, τὸ Vind. F. αὐτὸς Bas. a. quem errorem notans Stephanus „in quodam veteri libro" καὶ αὐτὸ μὲν etc. scriptum esse perhibet pag. 22. αὐτο Vind. B. sine accentu et linea infra ducta cum καλὸν iunctum habet, ut p. 476. C. αὐτο δὲ κάλλος.

τινὰ] unam Fic.

αὐτοῦ] αὖ τοῦ Lob. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. τοῦ Vind. B.

κάλλους] καὶ κάλλους Bas. b.

ἡγεῖται] ἡγῆται Vind. F. Mon. B. Ven. B. Flor. ACRUV. ἥγηται Par. DK. sec. Bekk.

ἀεὶ μὲν] Particulam μὲν vulgo et in maiore codicum parte omissam ex Par. A. Vind. DE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACV. recipiendam putavi, quia repetita discriminis inter id, quod esse iste negat et qualia statuit esse, intercedentis significatio minime ab hoc loco aliena neque alio modo commodius facienda, codicum autem dissensio potius praetermissionem particulae a librariis, qui eam superfluam existimarent, profectam, quam interpolationem alibi sane, ut L. VI. p. 492. A. semel et iterum, factam aut calami errorem arguere videbatur. Exempla iterati μὲν a Dorvillio ad Charit. p. 399. sq. et p. 548. Lips. collata non utor, quippe partim corruptis, ut huius libri p. 478. C. δοκεῖ μέν, Herodot. L. VI. c. 101. ἑκάστου μέν, partim ita comparatis, ut utrique μὲν suum respondeat δὲ vel expressum vel cogitatione addendum, ut Leg. L. V. p. 735. D. καὶ γὰρ μὲν τύραννος μὲν ἂν etc. Isocr. Paneg. p. 57. extr. Bekk. Xenoph. de venat. 13, 10. neque alterum nostro geminum

Ναί. Μεταξὺ ἄρα ἂν εἴη τούτοιν δόξα. Κομιδῇ μὲν οὖν. Οὐκοῦν ἔφαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν, εἴ τι φανείη οἷον ἅμα ὄν τε καὶ μὴ ὄν, τὸ τοιοῦτον μεταξὺ κεῖσθαι τοῦ εἰλικρινῶς ὄντος τε καὶ τοῦ πάντως μὴ ὄντος, καὶ οὔτε ἐπιστήμην οὔτε ἄγνοιαν ἐπ' αὐτῷ ἔσεσθαι, ἀλλὰ τὸ μεταξὺ αὖ φανὲν ἀγνοίας καὶ ἐπιστήμης; Ὀρθῶς. Νῦν δέ γε πέφανται μεταξὺ τούτοιν ὃ δὴ καλοῦμεν δό-
E ξαν. Πέφανται. Ἐκεῖνο δὴ λείποιτ' ἂν ἡμῖν εὑρεῖν,

Μεταξὺ ἄρα] „Potius fortasse scribendum ἆρα, quo significetur Itáne: ut post δόξα interrogationis nota ponatur." Steph. annot. p. 22. Eam notam posuerant Bas. alt. nec prorsus inepta erat, quamquam conclusioni affirmatio congruit. Sed ἆρα hoc loco ferri non potest. — Proclus in Tim. p. 76, 5. a fine: καὶ αὕτη μὲν ἡ δύναμις (ἡ δόξα) λόγος οὖσα ὡς πρὸς τὴν αἴσθησιν ἄλογός ἐστιν ὡς πρὸς τὴν γνῶσιν τῶν ὄντως ὄντων· ἡ δὲ αἴσθησις ἁπλῶς ἄλογος. διὸ καὶ ἐν Πολιτείᾳ μέσον αὐτὴν τὴν δόξαν λέγων γνώσεως ἀπεφήνατο καὶ ἀγνοίας.

τούτοιν — φανείη] om. Vind. E.

δόξα] ἡ δόξα (Flor. UV.) editi ante Bekkerum.

Κομιδῇ] κομιδῆ Vind. F.

ὄν τε] οὔτε Ald.

τοιοῦτον] τοιοῦτο Lob. Vind. BD. Vat. BM.

εἰλικρινῶς] Ita Lob. Vind. BDEF. Mon. B. Ald. εἰλ. Bas. ab. et sequentes, tacentibus de Par. K. Bip. V. ad p. 477. A.

τε] om. Flor. T.

πάντως] παντελῶς idem.

ὄντος,] ὄντος. Ald. ὄντος; Bas. ab. Steph.

οὔτε ἐπιστήμην οὔτε [illegible] οὔτ' ἐπ. οὔτ' ἀγν. Lo[illegible] Vat. M.

τὸ] τῷ Lob. [illegible] Vat. M.

φανὲν] φαμὲν [illegible] K. sec. Bekk. B[illegible]

γε] om. Flor[illegible]

τούτοιν] ταύτην Vind. E. ταύτην Mon. B. a m. pr.

ὃ] ἣ Mon. B. a m. pr. ἣν a m. s.

Πέφανται — ἔοικε, τὸ E.] om. Lob. Vind. B. Vat. BM.

δὴ] δὲ Ven. B.

λείποιτ'] λείποι τ' Ald.

ἔοικε] ἔοικεν Vind. F.

εἰλικρινὲς] Ita Lob. Vind. BDF. Mon. B. Ald. εἰλ. Vind. E. Bas. ab. Steph. et recentiores, ut supra D.

ἵνα — προσαγορεύωμεν] Mon. B. bis deinceps scripta, sed sub prioribus puncta habet. ut si nobis pateat, *opinabile quiddam merito nuncupemus* Fic. veram interpunctionem secutus, quae Schleiermacherum non fefellit. Vulgo non post φανῇ, sed post εἶναι comma faciunt magno veritatis detrimento. Cf. p. 479. D. Vind. F. utrobique comma habet. Pro ἵνα in Lob. Vind. B. Vat. M. ἵν' exstat.

προσαγορεύωμεν] προσαγορεύομεν Vind. B.

ἄκροις] ἄκροισι Flor. V. In Vind. F. ἄκροισ cum commate scriptum est ita, ut parum ab ἄκροισι differat. Conf. Vol. I. p. 222. sq.

ἀποδιδόντες] ἀποδιδόν[illegible] E.

ἢ] ἢ V[illegible]

ὡς ἔοικε, τὸ ἀμφοτέρων μετέχον, τοῦ εἶναί τε καὶ μὴ εἶναι, καὶ οὐδέτερον εἰλικρινὲς ὀρθῶς ἂν προσαγορευόμενον, ἵνα ἐὰν φανῇ, δοξαστὸν αὐτὸ εἶναι ἐν δίκῃ προσαγορεύωμεν, τοῖς μὲν ἄκροις τὰ ἄκρα, τοῖς δὲ μεταξὺ τὰ μεταξὺ ἀποδιδόντες. ἢ οὐχ οὕτως; Οὕτω. Τούτων δὴ ὑποκειμένων λεγέτω μοι, φήσω, καὶ ἀποκρινέσθω ὁ χρηστός, ὃς αὐτὸ μὲν καλὸν καὶ ἰδέαν τινὰ αὐτοῦ κάλλους μηδεμίαν ἡγεῖται ἀεὶ μὲν κατὰ ταὐτὰ 479

inquiunt, hunc in modum interposuit, liberius quidem ille, sed a mente scriptoris minime aberrans. Scilicet φήσω hic non, ut alibi et ut infra φήσομεν post ὦ ἄριστε, ipsi alloquio insertum neque ad formam verborum, sed ad argumentum et sententiam referendum esse ex eo intelligitur, quod λεγέτω et ἀποκρινέσθω, non λέγε et ἀποκρίνου circumposita habet, quibus formis compellans bonum virum Socrates necessario uti debebat, poteratque hic locus ad oppositam quandam eiusdem verbi rationem L. III. p. 415. A. illustrandam adhiberi. Itaque Socrates *his positis ad dicendum sibique respondendum excitaturum* h. e. *percontaturum* sese dicit illum, quem primum describit verbis ὁ χρηστὸς etc. usque ad τἄλλα οὕτω, deinde ut praesentem, qualem iam hic fingit, alloquitur ex descriptione petito interrogandi exordio: τούτων γὰρ δή, ὦ ἄριστε etc. in quibus γὰρ nihil aliud significat, nisi esse hanc continuationem sermonis iam inchoati, neque [illegible]t, nisi ad haec nostra [illegible] φήσω, καὶ ἀποκρ[illegible] consequentiam [illegible]am negat [illegible]m a ver[illegible] structuram [illegible]

καὶ αὐτὸ μὲν etc. scriptum esse perhibet pag. 22. αὐτο Vind. B. sine accentu et linea infra ducta cum καλὸν iunctum habet, ut p. 476. C. αὐτο δὲ κάλλος.

τινὰ] unam Fic.

αὐτοῦ] αὐ τοῦ Lob. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. τοῦ Vind. B.

κάλλους] καὶ κάλλους Bas. b.

ἡγεῖται] ἡγῆται Vind. F. Mon. B. Ven. B. Flor. ACRUV. ἡγηται Par. DK. sec. Bekk.

ἀεὶ μὲν] Particulam μὲν vulgo et in maiore codicum parte omissum ex Par. A. Vind. DE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACV. recipiendum putavi, quia repetita discriminis inter id, quod esse iste negat et qualia statuit esse, intercedentis significatio minime ab hoc loco aliena neque alio modo commodius facienda, codicum autem dissensio potius praetermissionem particulae a librariis, qui eam superfluam existimarent, profectam, quam interpolationem [illegible] sane, ut L. VI. p. 492. A. [illegible] et iterum, factam aut errorem arguere videbatur [illegible] plis iterati μὲν a [illegible] Charit. p. 399. [illegible] Lips. collat[illegible] partim corrupt[illegible] p. 473. C. [illegible] L. VI. c. [illegible] tim ita [illegible] μὲν sum[illegible]

ὡσαύτως ἔχουσαν, πολλὰ δὲ τὰ καλὰ νομίζει, ἐκεῖνος ὁ φιλοθεάμων καὶ οὐδαμῇ ἀνεχόμενος, ἄν τις ἓν τὸ καλὸν φῇ εἶναι καὶ δίκαιον καὶ τἆλλα οὕτω. τούτων γὰρ δή, ὦ ἄριστε, φήσομεν, τῶν πολλῶν καλῶν μῶν τι ἔστιν, ὃ οὐκ αἰσχρὸν φανήσεται; καὶ τῶν δικαίων, ὃ οὐκ ἄδικον; καὶ τῶν ὁσίων, ὃ οὐκ ἀνόσιον; Οὔκ, ἀλλ'
B ἀνάγκη, ἔφη, καὶ καλά πως αὐτὰ καὶ αἰσχρὰ φανῆναι, καὶ ὅσα ἄλλα ἐρωτᾷς. Τί δέ; τὰ πολλὰ διπλάσια ἡμ-

novi; sed quod perspicuitatis gratia Phaedon. p. 108. B. factum videmus in verbis *τὴν μὲν ἀδιάφθαρτον καί τι πεποιηκυῖαν τοιοῦτον, ἢ φόνων ἀδίκων ἡμμένην ἢ ἄλλα ἄττα τοιαῦτα εἰργασμένην, ἃ τούτων ἀδελφά τε καὶ ἀδελφῶν ψυχῶν ἔργα τυγχάνει ὄντα, ταύτην μὲν ἅπας φεύγει*, ubi codex Augustanus alterum *μὲν* post *ταύτην* omittit, idem insigniendae et distinguendae notionis caussa h. l. fieri potuisse videtur. Hanc enim vim *μὲν* communem habet cum *γε*, quod quia solum *ἀεὶ* afficeret neque de opposito cogitari iuberet, minus aptum hic erat. Cf. Vol. I. p. 229, a. et p. 310. sq.

κατὰ ταὐτὰ] *κατὰ ταῦτα* Vind. BF. *κατα ταῦτα* Lob.

ὡσαύτως ἔχουσαν] *ὦ σώκρατες ἔχουσαν* Lob. Vat. M. *ἔχουσαν ὦ σώκρατες* Vind. B.

ἐκεῖνος ὁ φιλοθεάμων καὶ] Haec verba, quae Ficinus *et pulchris rebus spectandis deditus* interpretatur, in Ven. B. omissa, Astius in sec. et tert. Bekkerus et Stallbaumius in pr. uncis incluserunt; cuius suspicionis ego nullam excusationem invenio, nisi in corrupta veterum editionum interpunctione, quae illi post *ἔχουσαν* punctum vel colon, post *νομίζει* nullam incisionem, post *φιλοθεάμων* comma habentes in altero tertioque et ipsi (Stallbaumius etiam in sec.) secuti offensionem accipere potuerunt. Iam commate post *νομίζει* posito locum per se cuivis clarum fore spero.

οὐδαμῇ] *οὐδαμοῦ* Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. Bas. b. (*οὐδαμῆ* Steph.)

ἂν] *ἐάν* Par. K. sec. Bekk.

τἆλλα] *τᾶλλα* Lob. *τ' ἄλλα* Vind. E. *τάλλα* Vind. BF. Mon. B. Steph. Ast.

τι ἔστιν] *τί ἐστιν* Lob. Vind. BDF. Mon. B. Ald. Bas. ab. *τι ἐστὶν* Steph. Ast. pr. sec.

οὐκ αἰσχρὸν] *οὐ καὶ αἰσχρὸν* Mon. B. Flor. U. *non turpe etiam* Fic.

καὶ — ἄδικον;] om. Vat. H.

ὁσίων] *ὅσιον* Bas. b.

ὃ] om. Vind. F.

ἀλλ' ἀνάγκη] *ἀλλὰ ἀνάγκη* Lob. *ἀλλαναγκη* Vind. F.

Τί δέ; τὰ πολλὰ] *τὰ δὲ τὰ* B *πολλὰ* Vind. F. Flor. R. *τί δαὶ τὰ π.* Par. A. Vat. H. Flor. ACTV. *Τί δὲ τὰ π.* Ald. Bas. ab. *δὲ* Ficinus omisit.

ἡμίσεα] *ἡμίσυα* Vind. F.

διπλάσια] *διπλασία* idem.

δὴ] *δὲ* Flor. T.

μᾶλλον ἃ] *ἄλλο ὃ* Vind. E.

φήσωμεν] *φήσομεν* Vind. F. Flor. R. Ald. Bas. ab. *ἃ ἂν φήσωμεν, ταῦτα* Ficinus *talia* interpretatus est.

τἀναντία] *τοὐναντία* Vind. E.

Οὔκ, ἀλλ' ἀεὶ] *οὐκ ἄλλα εἰ* Vind. F.

τόν τι ἡμίσεα, ἢ διπλάσια φαίνεται; Οὐδέν. Καὶ μεγάλα δὴ καὶ σμικρὰ καὶ κοῦφα καὶ βαρέα μή τι μᾶλλον ἃ ἂν φήσωμεν, ταῦτα προσρηθήσεται, ἢ τἀναντία; Οὔκ, ἀλλ' ἀεί, ἔφη, ἕκαστον ἀμφοτέρων ἕξεται. Πότερον οὖν ἔστι μᾶλλον, ἢ οὐκ ἔστιν ἕκαστον τῶν πολλῶν τοῦτο, ὃ ἄν τις φῇ αὐτὸ εἶναι; Τοῖς ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν, ἔφη, ἐπαμφοτερίζουσιν ἔοικε καὶ τῷ τῶν παίδων αἰνίγματι, τῷ περὶ τοῦ εὐνούχου τῆς βολῆς πέρι C

ἕξεται] ἔχεται Vind. F. et cum ξ super χ Ang. B.

οὖν] om. Fic.

ἔστι] ἐστι Vind. BD. Ald. Bas. ab. Steph. ἐστὶ Vind. F. Ast. pr. sec.

τοῦτο] τοὺς Bas. b.

ταῖς] ταῖ Ald.

ἑστιάσεσιν] ἑστ. Mon. B.

C ἐπαμφοτερίζουσιν] Timaeus lex. p. 107: ἐπαμφοτερίσαι· εἰς ἀμφιβολίαν ἀγαγεῖν τὸν λόγον. quam glossam Ruhnkenius ad verba Euthyd. p. 300. D. ὁ ἀδελφός σου ἐξημφοτέρικε τὸν λόγον, in quibus Timaeus ἐπημφοτέρικε legerit, pertinere ostendens verissime ad nostrum locum ineptam esse innuit. Nam ut possit ἐπαμφοτερίζειν transitivam significationem habere, quam lexicon Bekkeri anecd. p. 258, 4. ei tribuit, ἐπαμφοτερίσαι τὸ τὰ σαφέστερα εἰς ἀμφίβολον περιστῆσαι iisdem verbis, quibus Etymologicum ἐξαμφοτερίσαι, interpretans, hic certe intransitivum est et ambiguas enuntiationes ipsas eandem rem negantes atque affirmantes et in conviviis ioci caussa proponi solitas denotat, quale aenigma de eunucho est, quod exempli loco subiicitur, τὸ συμποσιακὸν ἐκεῖνο γριφῶδες πρόβλημα, ut Eustathius in Il. T. II. p. 209, 7. Lips. appellat. Verum tamen fieri potuit, ut Timaeus secus statueret et generis indicio ancipiti, quod plerumque ad masculinum spectare solet, deceptus τοῖς ἐπαμφοτερίζουσιν pro masculino haberet et verbum, ut iam debebat, transitiva potestate praeditum atque eodem fere modo, quo in Euthydemo, explicandum putaret. Simile quid Athenaeo accidisse videmus, qui L. X. p. 452. C. hoc ipsum aenigma, Panarcis secundum Clearchum inventum, a Platone in quinto Legum commemorari his verbis scribit: τοὺς τῶν τεχνυδρίων φιλοσόφους (ex huius libri p. 475. E.) τοῖς ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν ἔφη ἐπαμφοτερίζουσιν ἐοικέναι καὶ τῷ τῶν παίδων αἰνίγματι, τῷ περὶ τοῦ εὐνούχου τῆς βολῆς πέρι τῆς νυκτερίδος, ᾧ καὶ ἀφ' οὗ αὐτὸν αὐτὴν (id cod. Pal. et ed. pr. omittunt) αἰνίττονται βαλεῖν.

ἔοικε] ὡς ἔοικε Lob. Vind. B. Vat. M.

αἰνίγματι, τῷ] αἰνίγματι ἔοικε iidem et Vat. B.

τοῦ] τῶν Vind. E.

βολῆς] βουλῆς Ald. Bas. ab. quod praeeunte Ficino et in ecl. p. 100. Cornario correxit Stephanus.

πέρι] περὶ codices a me visi et editiones ante Bekkerum. Stephanus in annot. pag. 22. ubi ab Eustathio ad Il. l. c. exhibitam aenigmatis solutionem celato auctoris nomine proponit, περὶ, quod antea inter τῆς et νυκτερίδος collocari voluerat, plane tollendum censet, eumque Astius in

τῆς νυκτερίδος, ὡς καὶ ἐφ' οὗ αὐτὸν αὐτὴν αἰνίττονται βαλεῖν· καὶ γὰρ ταῦτα ἐπαμφοτερίζειν, καὶ οὔτ' εἶναι οὔτε μὴ εἶναι οὐδὲν αὐτῶν δυνατὸν παγίως νοῆσαι οὔτ' ἀμφότερα οὔτε οὐδέτερον. Ἔχεις οὖν αὐτοῖς, ἦν δ' ἐγώ,

prima ed. secutus est ita, ut simul καὶ ante τῆς βολῆς insereret, cuius additamenti auctorem Ficinum habere putans Grynaeum habebat, qui illius interpretationem *aenigmati puerorum circa eunuchum de vespertilionis percussione* in *aen. puer. de eunucho et vespertilionis percussione* mutavit. In sec. Stephanum simpliciter sequi maluit, in contextu tamen εὐνούχου βολῆς καὶ περὶ τῆς νυκτ. posuit, partim Cornario duce, qui τῷ περὶ τῆς τοῦ εὐνούχου βολῆς, καὶ περὶ τῆς νυκτ. scribendum coniecit. Nihil praeter accentum mutandum esse primus, quod sciam, Benedictus ostendit in Coniecturis a. 1805. editis p. 11. atque ita scripserunt Bekkerus, Ast. tert. et Stallb. Cf. Bernhardy synt. pag. 168. et pag. 201.

ὡς] om. Par. K. sec. Bip. ᾧ Flor. ACRTV. Vind. DEF. Ang. B. Vat. H. Athen. Astius in sec. et tert. et Stallbaumius. Idem ex Athenaeo recipiendum statuerat Stephanus annot. p. 22. secutusque est Schleiermacherus ea ratione, quod Plato simpliciorem aenigmatis formam praeter eunuchum et vespertilionem nihil nisi fruticem, ut ipse interpretatur, et pumicem continentem respexisse videatur. Sed hoc ipsum illud est, de quo dubitatur. Quamquam enim simplicissimum quodque in hoc genere idem et antiquissimum esse a vero non abhorret ideoque eam formulam non immerito primam dixeris, quam Athenaeus ante verba supra relata et scholion alterum ad nostrum locum et Suidas in αἶνος exhibent, tamen Platoni secundam in priori scholio et in fine Anthologiae exstantem atque ab Eustathio l. c. et ab anonymo περὶ τρόπων pag. 7. sq. (Musei crit. Vratislav. 1820.) explicatam nondum cognitam aut respectu non dignam visam fuisse pro certo affirmari nequit. Athenaei verba haec sunt: καὶ τὸ Πανάρκους δ' ἐστὶ τοιοῦτον, ὥς φησι Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ γρίφων, ὅτι βάλοι ξύλῳ τε καὶ οὐ ξύλῳ καθημένην ὄρνιθα καὶ οὐκ ὄρνιθα ἀνήρ τε καὶ οὐκ ἀνὴρ λίθῳ τε καὶ οὐ λίθῳ. τούτων γάρ ἐστι τὸ μὲν νάρθηξ, τὸ δὲ νυκτερίς, τὸ δὲ εὐνοῦχος, τὸ δὲ κίσσηρις. καὶ Πλάτων δ' ἐν πέμπτῳ Νόμων μνημονεύει· τοὺς τῶν τεχνυδρίων etc. Hic si nihil praetermisit, hosce versus ante oculos habere potuit, quos ex margine Par. A. a Ruhnkenio et Bekkero editos secundum Broendstedii emendationem in Bredovii Epistolis Parisiensibus pag. 182. propositam subscripsi: Ἄνθρωπος οὐκ ἄνθρωπος, ἄνθρωπος δ' ὅμως, Ὄρνιθα κοὐκ ὄρνιθ', ὅμως ὄρνιθα δὲ, Ἐπὶ ξύλου τε κοὐ ξύλου καθημένην Λίθῳ βαλών τε κοὐ λίθῳ διώλεσεν. quorum fortasse primo praefixus erat is, qui loco primi apud Suidam est: Αἶνός τις ἐστιν, ὡς ἀνήρ τε κοὐκ ἀνήρ, extremus autem idem, quem Suidas extremum ponit: Λίθῳ τε κοὐ λίθῳ βαλὼν διώλεσεν. Secunda formula in priori scholio haec est: Κλεάρχου γρῖφος· Αἶνός τις ἐστιν, ὡς ἀνήρ τε κοὐκ ἀνὴρ Ὄρνιθα κοὐκ ὄρνιθ' ἰδών τε κοὐκ ἰδὼν Ἐπὶ ξύλου τε κοὐ ξύλου καθημένην Λίθῳ τε κοὐ λίθῳ βάλοι τε κοὐ βάλοι. in quibus tertio versui assutum τε κοὐ καθημένην quamvis ab Eustathio et anonymo receptum et in margine codicis Mon. B. (ἀνὴρ κοὐκ ἀνὴρ, ὄρνιν κοὐκ-

ὅτι χρήσῃ, ἢ ὅποι θήσεις καλλίω θέσιν τῆς μεταξὺ οὐσίας τε καὶ τοῦ μὴ εἶναι; οὔτε γάρ που σκοτωδέστερα μὴ ὄντος πρὸς τὸ μᾶλλον μὴ εἶναι φανήσεται οὔτε φανότερα ὄντος πρὸς τὸ μᾶλλον εἶναι. Ἀληθέστατα, D

ὄρνιν, καθημένην κοὐκαθημένην. βάλε κοὐβάλε. λίθῳ κοὐλίθῳ.) etiam reliquis duobus tamquam magis ad rem pertinens praelatum, iure deleverunt Braendstedius et Bekkerus, neque in suo exemplari invenit Brunckius. In hac igitur sex habes ἐπαμφοτερίζοντα non inepte composita, quorum dimidiam partem Plato unico illo ὡς breviter et tamen intelligentibus satis perspicue significare potuit, instrumentum dico et conditionem iacientis et eventum. Itaque quum codices optimi eam particulam praebeant; non solum auctoritas eorum observanda, sed etiam res dubia secundum eos decernenda et notitia alterius formulae Platoni adiudicanda videtur.

καὶ ἐφ' οὗ] κε ἔφου Lob. κέπφου Vind. B. Vat. M. καὶ φάντες Par. DK. φάντες Mon. B. Flor. U.

αἰνίττονται βαλεῖν] βαλεῖν αἰνίττονται καὶ οὐ βαλεῖν Mon. B. Flor. U.

ταῦτα] καὶ ταῦτα Mon. B.

ἐπαμφοτερίζειν] Ita Mon. B. sed cum duobus punctis sub ν. ἐπαμφοτερίζει Vind. E. Astius in sec. et tert. Stallbaumius in pr. et Schleiermacherus. (*haec enim*) *ambigua sunt* Fic. Infinitivus a verbo ἔοικε pendet, quod non ita multo ante item post ἐπαμφοτερίζουσιν positum hic eo facilius intelligitur; nisi forte mavis ex sequente δυνατὸν colligere cognatum ἀνάγκη loquentis animo obversatum infinitivi caussam exstitisse. Stallbaumius ex verbo αἰνίττονται per zeugma οἴονται vel simile quoddam intelligendum statuit, quasi haec vulgaris quaedam multorum opinio, non ex ipsis penetralibus Platonicae philosophiae deprompta sententia sit.

αὐτῶν] αὐτὸ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

δυνατὸν] om. Vind. D.

παγίως] Nescio an non casu acciderit, quod Phrynichus Bekkeri anecd. p. 41, 16. in explicando verbo ἐπαμφοτερίζειν hoc ipso vocabulo usus est: τὸ μὴ παγίως ἕν τι βούλεσθαι καὶ πράττειν, ἀλλὰ καὶ τόδε καὶ τόδε διαπονεῖσθαι.

νοῆσαι] *respondere* Fic.

οὔτ'] οὔτε Vind. DF. Flor. AC.

οὔτε] οὔτ' Lob. Vind. B. Vat. M.

οὐδέτερον] οὐδέτερα Mon. B.

οὖν] om. Fic.

χρήσῃ] χρήσει Astius, Bekkerus et Stallbaumius.

ὅποι] ὅπη Lob. Vind. BDEF. Vat. BM. Ang. B. Flor. RT. ὅπου Par. DK. Mon. B. Flor. U.

θήσεις] θείσεις Bas. ab.

σκοτωδέστερα] σκοτωδεστέρα Vind. F. *obscurior* Fic.

μὴ ὄντος] τοῦ μὴ ὄντος Mon. B.

πρὸς — φανήσεται] om. idem.

μὴ εἶναι — μᾶλλον D.] om. Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U.

φανότερα] Ita Par. A. Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. AC. φανώτερα Mon. B. Flor. V. Ald. Bas. ab. Idem et paullo post ὄντας pro ὄντος in Ven. C. legi D

ἔφη. Εὑρήκαμεν ἄρα, ὡς ἔοικεν, ὅτι τὰ τῶν πολλῶν πολλὰ νόμιμα καλοῦ τε πέρι καὶ τῶν ἄλλων μεταξύ που κυλινδεῖται τοῦ τε μὴ ὄντος καὶ τοῦ ὄντος εἰλικρινῶς. Εὑρήκαμεν. Προωμολογήσαμεν δέ γε, εἴ τι τοιοῦτον φανείη, δοξαστὸν αὐτὸ, ἀλλ' οὐ γνωστὸν δεῖν λέγεσθαι, τῇ μεταξὺ δυνάμει τὸ μεταξὺ πλανητὸν ἁλισκόμενον.
E Ὡμολογήκαμεν. Τοὺς ἄρα πολλὰ καλὰ θεωμένους, αὐτὸ δὲ τὸ καλὸν μὴ ὁρῶντας μηδ' ἄλλῳ ἐπ' αὐτὸ ἄγοντι δυναμένους ἕπεσθαι, καὶ πολλὰ δίκαια, αὐτὸ δὲ τὸ δίκαιον μὴ, καὶ πάντα οὕτω, δοξάζειν φήσομεν ἅπαντα, γιγνώσκειν δὲ ὧν δοξάζουσιν οὐδέν. Ἀνάγκη, ἔφη. Τί

perhibet Astius in sec. quem codicem Bekkerus haec omnia omittere testatur. Fortasse in margine scriptam habet lectionem Aldinam. *φανερώτερα* reliqui codices, Steph. Ast. pr. sec. ut p. 478. C. *clarior* Fic. perperam utrumque comparativum ad *θέσιν* referens.

ὄντος] *ὄντως* Ald. Bas. ab. *τοῦ ὄντος* idque ante *φανώτερα* Mon. B.

νόμιμα] *νόμημα* Vind. E.

τοῦ τε μὴ ὄντος καὶ τοῦ ὄντος εἰλικρινῶς. Εὑρήκαμεν.] Vind. E. (Ven. B.) Flor. AC. et editiones ante Bekkerum: *τοῦ τε ὄντος καὶ τοῦ μὴ ὄντος. Εἰλικρινῶς εὑρήκαμεν.* Nec aliter Ficinus: (*media inter*) *omnino ens et omnino non ens volvuntur. Glau. Invenimus plane.* Bekkerus mutata secundum codices negationis sede interpunctionem eam, quam in Mon. B. et fortasse in aliis viderat, adhibuit et locum in integrum restituit. In Vind. F. neque post *ὄντος* neque ante *Εὑρήκαμεν* interpunctio est. *εἰλικρινῶς* ego secundum Lob. Vind. BDF. Mon. B. Ald. scripsi. V. ad p. 477. A.

τοιοῦτον] *τοῦτον* Ven. C. *τούτων* Lob. Vind. BD. (hic vulg. in m.) Vat. BM. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

λέγεσθαι] *λεγέσθω* Par. K. sec. Bip.

τῇ μεταξὺ] His praepositum in editis ante Bekkerum *καὶ* unus Par. D. a m. s. habet expressitque an sua sponte inseruit Ficinus: *et cum medium pervagetur, media comprehendi potentia.* In appositione, cuius haec instar sunt, neque *καὶ* ferri, neque *ἄτε*, quod Stallbaumius pro eo desiderat, desiderari debet.

πλανητὸν] *πλανητῶν* Vind. E.

ἁλισκόμενον.] *ἁλισκόμενον;* Lob. Vind. B.

Ὡμολογήκαμεν] *ὡμολογήσαμεν* Ven. B. cum editis ante Bekkerum.

πολλὰ καλὰ] *pulchra haec multa* Fic.

δὲ τὸ καλὸν] *δὴ τὸ κ.* Lob. Vind. B. Vat. M. et a m. pr. B. E

ἄλλῳ] *ἄλλο* Vind. F.

τὸ δίκαιον] *καὶ δίκαιον* Ang. B.

πάντα] *alia* Fic.

φήσομεν ἅπαντα,] *φήσομεν; ἅπαντα.* Lob. Vind. B. *φήσομεν: ἅπαντα:* Vind. D.

γιγνώσκειν] *γιν.* Vind. E.

οὐδέν.] *οὐδέν;* Lob. Vind. B.

Τί δὲ αὖ τοὺς] Stephanus et Astius in pr. et sec. post *αὖ* signum interrogandi, deinde post *ὄντα* cum Ald. Bas. ab. comma

δὲ αὖ τοὺς αὐτὰ ἕκαστα θεωμένους καὶ ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ὡσαύτως ὄντα; ἆρ' οὐ γιγνώσκειν, ἀλλ' οὐ δοξάζειν; Ἀνάγκη καὶ ταῦτα. Οὐκοῦν καὶ ἀσπάζεσθαί τε καὶ φιλεῖν τούτους μὲν ταῦτα φήσομεν, ἐφ' οἷς γνῶσίς ἐστιν, ἐκείνους δὲ, ἐφ' οἷς δόξα; ἢ οὐ μνημονεύομεν, ὅτι φω- 480 νάς τε καὶ χρόας καλὰς καὶ τὰ τοιαῦτα ἔφαμεν τούτους φιλεῖν τε καὶ θεᾶσθαι, αὐτὸ δὲ τὸ καλὸν οὐδ' ἀνέχεσθαι ὥς τι ὄν; Μεμνήμεθα. Μὴ οὖν τι πλημμελήσομεν φιλοδόξους καλοῦντες αὐτοὺς μᾶλλον, ἢ φιλοσόφους; καὶ ἄρα ἡμῖν σφόδρα χαλεπανοῦσιν, ἂν οὕτω λέγωμεν; Οὔκ, ἄν γ' ἐμοὶ πείθωνται, ἔφη· τῷ γὰρ ἀλη-

posuerunt. Pro δὲ in Par. A. Vat. H. Flor. ACV. δαὶ legitur, Stephanus et recentiores δ' habent. δὲ non solum in Lob. Vind. DEF. Flor. U. Ald. Bas. ab. sed etiam in Vind. B. Mon. B. exstat, quod tacens Bekkerus idem in aliis neglexerit. Quamquam de Par. K. Bipontini quoque tacent, et Flor. RT. cum Stephano facere videntur. Pro αὖ τοὺς Lob. Vind. BF. αὐτοὺς exhibent.

καὶ ἀεὶ] καὶ om. Fic.

ταὐτὰ] Ita Lob. Vind. BDEF. Vat. BHM. Ven. B. Ang. B. Flor. ACV. τὰ αὐτὰ reliqui cum editionibus ante Bekkerum. Conf. Vol. I. p. LVIII.

οὐ] Ita Mon. B. a m. pr. οὖν a m. s. om. Ven. B.

γιγνώσκειν] γιν. Vind. D. (Flor. RU.) Ald. Bas. ab. Steph. δοξάζειν Flor. T.

ἀλλ' οὐ] ἀλλὰ μὴ Lob. Vind. BD. Vat. M. ἀλλὰ Vat. BH. Vind. E. Flor. ACTV.

δοξάζειν] γιγνώσκειν Flor. T.

Οὐκοῦν — ταῦτα] om. Vind. E.

καὶ ἀσπάζεσθαι] καὶ om. Fic.

480 δὲ ἐφ'] δ' ἐφ' Vind. F. Ang. B.

καλὰς] τινὰς Vind. DE. Vat. H. Flor. ACV. (colores) quosdam Fic.

τοιαῦτα] τοιαῦτ' Vind. F. Ang. B. Vat. H. Flor. ACV.

πλημμελήσομεν] Ita Vindob. BDEF. Mon. B. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. RTU. et corr. Par. A. πλημμελήσωμεν reliqui cum editis ante Astium, qui in pr. ed. secundum Ven. C. et Stephani coniecturam in margine prepositam verum restituit.

καλοῦντες] post αὐτοὺς Lob. Vind. BD. Vat. BM. Flor. T.

καὶ] κἂν Ven. B. Bas. b. Ast. pr.

ἄρα] Ita Vind. F. Flor. RT. et correctus in accentu Mon. B. Reliqui mei et Flor. cum editis ante Bekkerum ἆρα habent, quod Stephanus in m. cum illo permutandum aut κἂν ἄρα, quod in quibusdam exemplaribus sit, scribendum censebat. Ficinus pro utroque *quanquam* posuit.

χαλεπανοῦσιν] χαλεπαινοῦσιν Vind. D. et ante corr. F.

λέγωμεν;] Ita Mon. B. λέγομεν. editi ante Astii sec.

ἄν γ' ἐμοὶ] Ita Ven. B. Vind. DE. Vat. H. Flor. ACTV. ἄν γέ μοι reliqui editique ante Bekkerum. Cf. Vol. I. p. 7.

πείθωνται] πείθονται Vind. F. et, sup. ω, E.

θεῖ χαλεπαίνειν οὐ θέμις. Τοὺς αὐτὸ ἄρα ἕκαστον τὸ ὂν ἀσπαζομένους φιλοσόφους, ἀλλ' οὐ φιλοδόξους κλητέον; Παντάπασι μὲν οὖν.

ἀσπαζομένους] *qui — admirantur et diligunt* Fic.
κλητέον;] Ita Lob. *κλητέον.* editi ante Bekkerum.
οὖν.] *οὖν. οἱ μὲν δὴ φιλόσοφοι: ἦν δ' ἐγώ:* Vind. F.

Τέλος πολιτειῶν ε': Lob. *τέλ: ε.* Vind. D. a m. s. *Τέλος τοῦ πολιτειῶν, ἢ περὶ δικαίου πέμπτου (πέμπτον* Bas.) *λόγου.* Ald. Bas. ab.

ΛΟΓΟΣ ΕΚΤΟΣ.

469 Οἱ μὲν δὴ φιλόσοφοι, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Γλαύκων, καὶ οἱ 484
μὴ διὰ μακροῦ τινὸς διεξελθόντος λόγου μόγις πως
ἀνεφάνησαν, οἵ εἰσιν ἑκάτεροι. Ἴσως γάρ, ἔφη, διὰ
βραχέος οὐ ῥᾴδιον. Οὐ φαίνεται, εἶπον. ἐμοὶ γοῦν ἔτι

Πλάτωνος πολιτειῶν, .στ. Lob. *πολιτειῶν λόγος ἕκτος* Vind. B. ς̄. Vind. E. *ἕκτος*: Vind. F. Flor. R. *πλάτωνος πολιτειῶν ἕκτη* Mon. B. Flor. U. (*πολιτιῶν* hic.) *ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ, Η ΠΕΡΙ ΔΙΚΑΙΟΥ ΛΟΓΟΣ ΕΚΤΟΣ.* Ald. Bas. ab. Flor. ACV. *ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ἕκτος* Stephan. ϛ Bekkerus et Stallb. pr.

484 *Οἱ*] ι Vind. E.

διὰ] om. Ven. B. a m. pr.

μακροῦ] *μικροῦ* Vat. H. Flor. AC.

διεξελθόντος] *διεξελθόντες* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Astius in sec. ed. cuius in *addendis* nominativum hunc absolutum statuit, refragante verborum dispositione. *διεξεληλυθότος* Mon. B. Flor. U. quamquam hunc Stallbaumius in pr. ed. *διεξελυθότος*, in secunda *ἐληλυθότος*, quam lectionem Bekkerus e Monacensi perperam refert, exhibere demonstrat.

λόγου] *τοῦ λόγου* Vind. E. (Ven. B. Vat. H. Flor. ACT.) cum editionibus ante Astii sec. Articulum Stallbaumius, qui *διεξελθόντος* non a praepositione *διὰ* regi, sed absolute positum esse et *λόγον* ipsum *διὰ μακροῦ τινὸς διεξελθεῖν* dici putaret, omittere non debebat. Sed pronomen quoque *τινὸς* isti interpretationi obstat. Mihi *διὰ* ut in Glauconis responso, ita in his Socratis verbis id significare videtur, cuius quasi adminiculo non sine labore effectum esset, ut philosophorum indoles tandem appareret. Nec frustra additum est *διεξελθόντος*. Non prius enim apparuerat, quam ad finem pervenisset longa disputatio.

πως] *που* Vind. B.

ἀνεφάνησαν] *ἂν ἐφάνησαν* Vind. F.

οἵ] Ita Par. A. et a m. pr. Ven. C. quos secutus est Bekkerus. Reliqui codices editionesque *οἷοί* exhibent, cuius interdum loco *ὅς* poni a Platone Heindorfius ad Phaedr. §. 46. demonstravit. Alìud exemplum est infra p. 493. B. et L. VIII. p. 559. A: *προελώμεθα δή τι παράδειγμα ἑκατέρων* (*ἐπιθυμιῶν*) *αἵ εἰσιν, ἵνα τύπῳ λάβωμεν αὐτάς*; et Menon. p. 92. C: *τούτους γοῦν οἶδα, οἵ εἰσιν.* ubi secundum unum Coisl. parum constanter *οἷοι* praeferentem Bekkerum merito deseruit Buttmannus. Cf. Hermannus ad Soph. Ai. 1238. — Ficinus: *Quales philosophi sint, et quales qui alieni a philosophia, o Glauco, vix tandem longa oratione constitit.* Is quidem *οἷοι* legisse videtur, sed eius auctoritas nihil contra illos codices valet.

γοῦν] *οὖν* Vind. E. *vero* Fic.

δοκεῖ ἂν βελτιόνως φανῆναι, εἰ περὶ τούτου μόνου ἔδει ῥηθῆναι, καὶ μὴ πολλὰ τὰ λοιπὰ διελθεῖν μέλλοντι κατόψεσθαι, τί διαφέρει βίος δίκαιος ἀδίκου. Τί οὖν, ἔφη, τὸ μετὰ τοῦτο ἡμῖν; Τί δ' ἄλλο, ἦν δ' ἐγὼ, ἢ τὸ ἑξῆς; ἐπειδὴ φιλόσοφοι μὲν οἱ τοῦ ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ὡσαύτως ἔχοντος δυνάμενοι ἐφάπτεσθαι, οἱ δὲ μὴ, ἀλλ' ἐν πολλοῖς καὶ πάντως ἴσχουσι πλανώμενοι οὐ φιλόσοφοι, ποτέρους δὴ δεῖ πόλεως ἡγεμόνας εἶναι; Πῶς οὖν λέγοντες ἂν αὐτὸ, ἔφη, μετρίως λέγοιμεν; Ὁπότεροι ἂν,

δοκεῖ] δοκοῖ Lob. Vind. B. Vat. BM. et a m. s. Ven. B.
βελτιόνως] Ita Par. A. Mon. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. et a m. sec. Vind. F. βελτιὸνος cum ω super ο Vind. E. βέλτιον ὡς Ven. C. Par. DK. et a m. pr. Vind. F. βέλτιον reliqui codices cum editis ante Bekkerum et Astio in tert. Cf. Buttmannus gramm. II. p. 269. qui tamen Alcib. I. p. 127. E. βελτιόνως σχήσομεν a Bekkero ex uno Coisl. pro βέλτιον σχ. receptum recte non admisit.
τούτου μόνου] μόνου τούτου Vind. F. Ang. B. Flor. R. τοῦτο μόνον Lob. Vind. B. Vat. M.
πολλὰ τὰ] πολλάττα Par. K. sec. Bekk. πόλλ' ἄττα Mon. B.
μέλλοντι] μᾶλλόν τι Flor. RT.
βίος] post δίκαιος Vind. B. Vat. M.
τὸ] om. iidem et Lob. το Mon. B.
μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Vind. B. Mon. B. Ald. Bas. ab.
δ'] om. Fic.
τὸ ἑξῆς] το ἑξῆς Lob. τὸ ἐξῆς Ald. Bas. ab. Hoc internam, μετὰ τοῦτο contra ac Rückertus ad Symp. pag. 27. statuit, externam consequentiam significat.
ταὐτὰ] ταῦτα Lob.
ὡσαύτως] ὡσαύτος Mon. B. a m. pr.
δυνάμενοι] διανοούμενοι Vind. E.
ἐφάπτεσθαι] ἅπτεσθαι Flor. T.

οἱ] εἰ Vat. M. et a m. pr. Vind. B.
πάντως] παντοίως Vind. E. Flor. R. et γρ Ven. C. Id reponendum suspicabatur in sec. ed. Astius, reposuit in utraque Stallbaumius, quem non reprehendam. Sed tamen quod ita comparatum est, ut πάντα γίγνεσθαι, quodlibet fieri, non recuset, πάντως ἔχειν, omnimodis se habere, dici potuisse videtur. Certe non multo aliter τὸ πάντως χαίρειν dicitur Gorg. p. 495. B. et πάντως προπηλακιεῖ ib. p. 527. A. Ficinus haec πάντως an παντοίως ἴσχοντα mutabilia interpretatus est.
ἴσχουσι] ἔχουσι Vind. E. ἴσχουσιν idque post πλανώμενοι Lob. Vind. B. Vat. BM.
οὐ] οἱ Lob. Vat. BM. et a m. pr. Vind. B.
δὴ δεῖ] δεῖ δὴ Par. DK. et corr. Vind. E. cum editis ante Bekkerum. δὴ δὴ Vind. E. ante correctionem.
εἶναι;] εἶναι, Ald. εἶναι. Steph. non vitiose; nam interrogatio non directa, et totum hoc ἐπειδὴ φιλόσοφοι — ἡγεμόνας εἶναι declaratio illius est, quod τὸ ἑξῆς dictum erat; quam ipsam ob rem δὴ δεῖ potius, quam δεῖ δὴ scribendum fuit. Itaque unum interrogandi signum post ἑξῆς positum, vel, ibi si colon fieret, (ut L. I. p. 349. C. extr.) hic post εἶναι ponendum sufficiebat: tamen perspicuitatis caussa utrobique poni praestat. Cf. L. III. p. 396. B. pr.

ἦν δ' ἐγώ, δυνατοὶ φαίνωνται φυλάξαι νόμους τε καὶ ἐπιτηδεύματα πόλεων, τούτους καθιστάναι φύλακας. C 'Ορθῶς, ἔφη. Τόδε δή, ἦν δ' ἐγώ, ἄρα δῆλον, εἴτε τυφλὸν εἴτε ὀξὺ ὁρῶντα χρὴ φύλακα τηρεῖν ὁτιοῦν. Καὶ πῶς, ἔφη, οὐ δῆλον; Ἡ οὖν δοκοῦσί τι τυφλῶν διαφέρειν οἱ τῷ ὄντι τοῦ ὄντος ἑκάστου ἐστερημένοι τῆς γνώσεως καὶ μηδὲν ἐναργὲς ἐν τῇ ψυχῇ ἔχοντες παράδειγμα μηδὲ δυνάμενοι ὥσπερ γραφῆς εἰς τὸ ἀληθέστατον ἀποβλέποντες κἀκεῖσε ἀεὶ ἀναφέροντές τε καὶ

δυνατοὶ φαίνωνται] *possunt* Fic. δ. φαίνονται Vind. E. Bas. ab.

τε] *om.* Vind. BE. Vat. H. Flor. ACTV. et a m. pr. Ven. B.

πόλεων] *civitatis* Fic.

C καθιστάναι] sc. λέγοντες, h. e. κελεύοντες.

'Ορθῶς] δῆλον Ang. B. Vind. F.

Τόδε δή] Ita Vind. E. Flor. T. Stallbaumius in pr. ed. τόδε δὲ Vind. F. Flor. ACRV. Stallb. in sec. τόδε δ' Lob. Vind. B. Mon. B. Flor. U. qui duo deinceps ἦν γ' ἐγὼ exhibent, quorum medio librarius Monacensis littera α, praecedenti autem δ' littera β imposita τόδε γ' ἦν δ' ἐγὼ legi voluit. Τὸ δὲ δὴ editiones ante Bekkerum, qui Τόδε, omisso δή, edidit atque in comm. τόδε in Par. ADK. Ven. C. Vind. B. Vat. BHM. Ang. B. τόδε γ' a m. sec. in Mon. B. τόδε δ' in Vat. M. τόδε δὲ in Ang. B. τὸ δὲ δὴ apud Stephanum exstare docet, de Ven. B. nihil, de Par. K. silentio Bipontinorum suspectum, de Mon. B. mancum, de Vind. B. falsum, de Vat. M. et Ang. B. repugnantia tradens. Neque vero abruptum illud τόδε per se probabile est. Itaque quum esset inter δὴ et δὲ seu δ' eligendum, prius ob codices potissimum optimae familiae adscriptos, tum ipsius caussa secundum ea, quae Vol. I. p. 147, a. observata sunt, praetuli. Idem legisse videtur Ficinus: *Hoc itaque perspicuum est* —.

ἄρα] ἆρα Flor. R. Bekkerus et Stallbaumius, hic cum signo interrogandi post ὁτιοῦν, quod in Bekkeri editione, nisi forte ἆρα ipso inscio pro ἄρα irrepsit, operarum culpa omissum videtur. Sed interrogationi minus convenit Glauconis responsum, quam affirmationi, cui ἄρα, *scilicet*, inservit.

ὀξὺ] Ita Mon. B. sed cum obelo sub ὺ et superscripto a m. s. υν.

ὁρῶντα] ὁρᾶν Par. DK. Mon. B. Flor. U.

φύλακα] h. e. *custodis loco.* τὸν φ. Ven. B. Vind. E. Flor. C. editi ante Bekkerum.

Ἡ] ἢ Lob. Vind. B. Vat. HM. εἰ Vind. F. εἲ Ang. B.

οὖν] *om.* Fic. οὖν οὐ Flor. U. et cum punctis a m. s. sub οὐ factis Mon. B.

τι] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. Par. DK. et a m. pr. Ven. C. σοι Mon. B. Vind. E. (Ven. B. Vat. H. Flor. CU.) cum editis ante Bekkerum. *tibi* Fic. Cf. Vol. I. p. 167. extr.

διαφέρειν] οὐ δ. Mon. B. Flor. U.

τῷ ὄντι] τωόντι Vind. E.

γραφῆς] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vind. B. et a m. pr. F. Vat. BHM. Ven. BC. Flor. ACV. Reliqui et Vind. F. a m. s. editique ante Bekkerum γραφεῖς. Cf. Vol. I. p. 157, a.

εἰς] *om.* Vind. E.

ἀεὶ] *om.* Fic.

D θεώμενοι ὡς οἷόν τε ἀκριβέστατα, οὕτω δὴ καὶ τὰ ἐνθάδε νόμιμα καλῶν τε πέρι καὶ δικαίων καὶ ἀγαθῶν τίθεσθαί τε, ἐὰν δέῃ τίθεσθαι, καὶ τὰ κείμενα φυλάττοντες σώζειν; Οὐ μὰ τὸν Δία, ἦ δ᾽ ὅς, οὐ πολύ τι διαφέρει. Τούτους οὖν μᾶλλον φύλακας στησόμεθα, ἢ τοὺς ἐγνωκότας μὲν ἕκαστον τὸ ὄν, ἐμπειρίᾳ δὲ μηδὲν ἐκείνων ἐλλείποντας μηδ᾽ ἐν ἄλλῳ μηδενὶ μέρει ἀρετῆς ὑστεροῦντας; Ἄτοπον μέντ᾽ ἄν, ἔφη, εἴη ἄλλους αἱρεῖσθαι, εἴ γε τἄλλα μὴ ἐλλείποιντο· τούτῳ γὰρ αὐτῷ
485 σχεδόν τι τῷ μεγίστῳ ἂν προέχοιεν. Οὐκοῦν τοῦτο δὴ

D πέρι] περὶ Vind. E.
Δία] δι᾽ Lob. Vind. BE. Vat. HM.
διαφέρει] διαφέρειν Mon. B. Flor. TU. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. διαφέρει impersonale est, ut pag. 496. A. ubi etiam meliores libri διαφέρειν exhibent, errore satis frequenti. Vid. L. V. p. 467. C. 469. C. Sed nostro loco a manu emendatura illatum videtur in Mon. B. et Flor. U.
οὖν] om. Fic.
τὸ ὄν] quod vere est Fic.
δὲ] quoque idem.
μηδ᾽ ἐν] μηδὲ ἐν Vind. E. sed elevato nonnihil priori ἐ. μὴ δὲ ἐν Vind. F.
μηδενὶ] μηδαι Mon. B. a m. pr.
τἄλλα] τὰ ἄλλα Vind. E. τἄλλα Vind. B. et a m. pr. F. Mon. B. Steph.
τούτῳ γὰρ αὐτῷ] τοῦτο γὰρ αὐτὸ Vind. F. Ang. B. γὰρ Ficinus omisit.
προέχοιεν] προσέχοιεν Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. et a m. pr. Vind. B.
485 λέγωμεν] λέγομεν Lob. Vat. BH. Flor. ACTV.
ἔσονται] ἐσόμεθα Par. K.
ἔχειν;] ἔχειν. Ald.
ἀρχόμενοι] L. V. p. 474. B.
δεῖ] Pro eo δεῖν Bekkerus in Par. AD. Vat. B. Ven. BC. et Vind. B. Stallbaumius in Flor. T. cui in sec. ed. codices AC. addit, scriptum esse testantur, quemadmodum legitur in Ald. Bas. ab. Sed Vind. B. cum reliquis quatuor a me collatis δεῖ exhibet, cui propter finitam post καταμαθεῖν periodum, et quod L. V. l. c. hoc *primum* considerandum esse dictum non fuerat, accedente nonnulla de quinque codicibus istis suspicione δεῖν praeferre non sustinui. Etiam Stallbaumius sensisse huiuscemodi aliquid videtur.
ἐὰν] ὅτι ἐὰν Vind. E. non male. εἴ τι ἐὰν Vind. F. Flor. AC.
οὐκ ἄλλους] οὐκάλλους Vind. F.
Τοῦτο μὲν δὴ — φθορᾶς.] Hoc loco usus est Themistius ab Astio laudatus or. XXI. p. 250. B. C. Hard. hunc in modum: Τὰ δὲ λοιπὰ ζητητέον σύμβολά τε καὶ γνωρίσματα, ἃ πᾶσα ἀνάγκη τοῦ φιλοσόφου ἐγκεχαράχθαι τῇ διανοίᾳ μᾶλλον, ἢ τοῖς Πελοπίδαις τὸν ἐλεφάντινον ὦμον. τί δὴ μετὰ ταῦτα ὁ πάνσοφος Πλάτων ἐπίσημον ποιεῖ τῆς τῶν ψυχῶν εὐγενείας; ἐγὼ ὑμῖν ἀναγνώσομαι ἐφεξῆς ἐκ τῶν ἐκείνου ῥημάτων, ὥσπερ ἐν τοῖς δικαστηρίοις οἱ ῥήτορες ἐκ τῶν τοῦ νόμου γραμμάτων. Τοῦτο μὲν δὴ ὁμολογείσθω τῆς φιλοσόφου φύσεως πέρι ὅτι μαθήματος δέοι οὗτοι παντὸς, ἀλλ᾽ ὃ ἂν ἐκείνην δηλοῖ τὴν οὐσίαν, τὴν ἀεὶ οὖσαν καὶ μὴ

λέγομεν, τίνα τρόπον οἷοί τ᾽ ἔσονται οἱ αὐτοὶ κἀκεῖνα καὶ ταῦτα ἔχειν; Πάνυ μὲν οὖν. Ὃ τοίνυν ἀρχόμενοι τούτου τοῦ λόγου ἐλέγομεν, τὴν φύσιν αὐτῶν πρῶτον δεῖ καταμαθεῖν. καὶ οἶμαι, ἐὰν ἐκείνην ἱκανῶς ὁμολογήσωμεν, ὁμολογήσειν καὶ ὅτι οἷοί τε ταῦτα ἔχειν οἱ αὐτοί, ὅτι τε οὐκ ἄλλους πόλεων ἡγεμόνας δεῖ εἶναι, ἢ τούτους. Πῶς; Τοῦτο μὲν δὴ τῶν φιλοσόφων φύσεων πέρι ὡμολογήσθω ἡμῖν, ὅτι μαθήματός γε ἀεὶ ἐρῶσιν, ὃ ἂν αὐτοῖς δηλοῖ ἐκείνης τῆς οὐσίας, τῆς ἀεὶ B οὔσης καὶ μὴ πλανωμένης ὑπὸ γενέσεως καὶ φθορᾶς.

πλανωμένην ὑπὸ φθορᾶς καὶ γενέσεως. Ἀκούετε οὖν τοῦ νομοθέτου διοριζομένου τὰ μαθήματα, ὧν ἐραστὰς χρεὼν εἶναι τοὺς φιλοσόφους, καὶ μὴ ξυγχωροῦντος συγχεῖν μηδὲ ξυμφέρειν ἅπαντα ὥσπερ εἰς Μύκονον μίαν. quae quum non de scripto, sed memoriter recitata esse appareat, ad nostrum locum, praesertim sanum, emendandum nihil faciunt, ipsa leviter corrupta sic emendanda videntur: φύσεως πέρι, ὅτι μαθήματός γ᾽ ἐρᾷ, οὗτοι παντός, ἀλλ᾽ etc. Etiam Plutarchus Cic. p. 861. E. huc simul atque ad L. V. p. 475. C. respexit: γενόμενος δ᾽, ὥσπερ ὁ Πλάτων ἀξιοῖ τὴν φιλομαθῆ καὶ φιλόσοφον φύσιν, οἷος ἀσπάζεσθαι πᾶν μάθημα καὶ μηδὲν λόγου μηδὲ παιδείας ἀτιμάζειν εἶδος, ἐῤῥύη πως προθυμότερον ἐπὶ ποιητικήν.

ὡμολογήσθω] primum constat Fic. ὁμολογείσθω Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. In Lob. et Vat. M. ὁ et ει super ὠ et ή scripta sunt.

ἀεὶ] ἂν Lob. Vind. B. Vat. M.

B ὃ] Ita Par. A. Vind. EF. Vat. H. Flor. ACTV. et a m. pr. Ven. C. Reliqui codices editionesque ante Bekkerum ὅσα habent, quod sine offensione tulerunt Stephanus adnot. p. 22. Astius in commentario et Matthiae grammat. p. 811. Non desunt exempla numeri pluralis similiter post singularem illati. Cf. Vol. I. p. 169, b. Tim. p. 38. A: τὸ δὲ ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ἔχον ἀκινήτως οὔτε πρεσβύτερον οὔτε νεώτερον προσήκει γίγνεσθαι — τὸ παράπαν τε οὐδὲν ὅσα γένεσις τοῖς ἐν αἰσθήσει φερομένοις προσῆψεν. Sed adverbii ἀεὶ ea vis est, ut *certam quandam* unoquoque tempore ab illis amatam disciplinam cogitari iubeat, cuius indolem et naturam potius, quam universi generis, in quo contineatur, complexum definiri consentaneum est, praesertim quum coniunctivus particulae ἂν iunctus sequatur. Neque eos, qui ὃ in ὅσα mutarunt, si mutatio consulto est facta, ad praecedentia respexisse, sed genitivo, qui sequitur, prospicere eumque, quia cum verbo δηλοῖ construi non posse videretur, ab ὅσα regi voluisse puto. Est vero ille partitivus rectissimeque declaratus ab Astio l. c. minus recte ad ipsum δηλοῦν relatus a Bernhardyo synt. p. 151. perperam denique a Stephano l. c. ab omisso φύσεως repetitus, quod praecessisset „genitivus pluralis φύσεων, licet non de eadem re dictus;" cuius erroris sui iterum errans participem facit Ficinum haec ita interpretatum: *quod semper eam diligunt disciplinam, qua illis notior fiat natura illa, quae semper est neque generatione et corruptione mutatur.*

αὐτοῖς] αὐτῆς Lob. Vind. B. Vat. M.

Ὁμολογήσθω. Καὶ μήν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ὅτι πάσης αὐτῆς, καὶ οὔτε σμικροῦ οὔτε μείζονος οὔτε τιμιωτέρου οὔτε ἀτιμοτέρου μέρους ἑκόντες ἀφίενται, ὥσπερ ἐν τοῖς πρόσθεν περί τε τῶν φιλοτίμων καὶ ἐρωτικῶν διήλθομεν. Ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις. Τόδε τοίνυν μετὰ τοῦτο σκόπει εἰ ἀνάγκη ἔχειν πρὸς τούτῳ ἐν τῇ φύσει οἳ ἂν C μέλλωσιν ἔσεσθαι οἵους ἐλέγομεν. Τὸ ποῖον; Τὴν ἀψεύδειαν καὶ τὸ ἑκόντας εἶναι μηδαμῇ προσδέχεσθαι τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ μισεῖν, τὴν δ' ἀλήθειαν στέργειν. Εἰκός γε, ἔφη. Οὐ μόνον γε, ὦ φίλε, εἰκός, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἐρωτικῶς του φύσει ἔχοντα πᾶν τὸ ξυγγενές τε καὶ οἰκεῖον τῶν παιδικῶν ἀγαπᾶν. Ὀρθῶς, ἔφη.

Ὁμολογήσθω] ὁμολογείσθω Vind. B. Ven. B. Vat. M. Flor. ACTV. ὁμολογήσθω Vind. E. ὡμολογείσθω Vat. H. ὡμολογήσθω cum ό et εί super ώ et ή Lob. et Ven. C.

καὶ ὅτι] καὶ *om.* Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Flor. U.

πάσης αὐτῆς] scil. οὐσίας; quod quum proximum et tale sit, ut sensu salvo subaudiri possit, imperite faciunt, qui μαθήσεως seu ἐπιστήμης ex illo μαθήματος scilicet eruendum eoque haec referenda statuunt. Eius enim, quod est, τῆς οὐσίας, multae secundum Platonem partes sunt, quas ideas appellabat et dignitate quoque, decore, praestantia inter se differre censebat, quarum aliae aliarum ope disciplinarum indagantur atque cognoscuntur, universae vero ipsam illam οὐσίαν efficiunt, cuius amantes necessario disciplinas quoque omnes amore complectuntur. Simul intelligitur, cur paullo ante δηλοῖ τῆς οὐσίας dicere maluerit, quam τὴν οὐσίαν.

καὶ] *om.* Par. K.

σμικροῦ] μικροῦ Flor. V.

οὔτε ἀτιμοτέρου] *om.* Bas. b.

μέρους] γένους Flor. T. margo Flor. R. et γρ Ang. B.

ἐν τοῖς πρόσθεν] L. V. p. 474. D. sqq.

τε] γε Par. DK. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. sec.

καὶ] *om.* Par. D. a m. pr.

Τόδε] τὸ δὲ Vind. E.

μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Mon. B. Ald. Bas. ab.

οἳ] Ita Vind. F. a m. pr. ἢ a m. s.

ἐλέγομεν] λέγομεν Lob. Vind. C BF. Mon. B. Par. DK. sec. Bip. Ang. B. Vat. M. Flor. U.

Τὸ ποῖον;] *om.* Vind. B. Sequentia adhibuit Themistius ab Astio laudatus or. XXI. p. 257. C: τέταρτον δὲ τύπον εἶναί φασιν τὴν ἀψευδίαν καὶ τὸ ἑκόντας εἶναι μηδὲν μηδαμῇ προσδέχεσθαι τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ μισεῖν, τὴν δὲ ἀλήθειαν στέργειν. ἄγαμαι οὖν ἐγὼ καὶ ταύτῃ τὸν νομοθέτην etc.

ἑκόντας] ἕκοντα Flor. T.

μηδαμῇ] μηδαμῆ editiones ante Bekkerum.

γε] δὴ Vind. E. γ' Vind. F. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Stallb.

γε] *om.* Vind. E.

φίλε] φίλος Lob. Vind. B. Vat. M.

του] τοῦ Lob. ante corr. τῇ Par. DK.

Ἦ οὖν οἰκειότερον σοφίᾳ τι ἀληθείας ἂν εὕροις; Καὶ πῶς; ἦ δ' ὅς. Ἦ οὖν δυνατὸν εἶναι τὴν αὐτὴν φύσιν φιλόσοφόν τε καὶ φιλοψευδῆ; Οὐδαμῶς γε. Τὸν ἄρα D τῷ ὄντι φιλομαθῆ πάσης ἀληθείας δεῖ εὐθὺς ἐκ νέου ὅτι μάλιστα ὀρέγεσθαι. Παντελῶς γε. Ἀλλὰ μὴν ὅτῳ γε εἰς ἕν τι αἱ ἐπιθυμίαι σφόδρα ῥέπουσιν, ἴσμεν που ὅτι εἰς τἆλλα τούτῳ ἀσθενέστεραι, ὥσπερ ῥεῦμα ἐκεῖσε ἀπωχετευμένον. Τί μήν; Ὧι δὴ πρὸς τὰ μαθήματα καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον ἐῤῥυήκασι, περὶ τὴν τῆς ψυχῆς, οἶμαι, ἡδονὴν αὐτῆς καθ' αὐτὴν εἶεν ἄν, τὰς δὲ διὰ τοῦ σώματος ἐκλείποιεν, εἰ μὴ πεπλασμένως, ἀλλ' ἀληθῶς φιλόσοφός τις εἴη. Μεγάλη ἀνάγκη. Σώφρων μὴν ὅ γε E

ἀγαπᾷν. Ὀρθῶς] ἀγαπᾶν, ὀρθῶς Ald.

Ἦ] ἡ Vind. F.

οὖν] om. Fic.

ἂν] om. Lob. Vind. B. Vat. M. ante ἀληθείας Vind. F. Ang. B. Flor. RT.

Ἦ] ᾗ Bas. b. ἦ Vind. F.

D τῷ ὄντι] om. Fic. τῷόντι Vind. E. τῶν ὄντι Ven. B.

δεῖ] δὴ Vind. F. ante corr.

ὅτῳ] Ita Vind. F. sed correctus.

ἴσμεν που ὅτι] om. Fic.

τἆλλα] τἄλλα Vind. BEF. Mon. B. Steph.

ὥσπερ] ὡς Par. D. corr. Sed magis crediderim ad sequens Ὧι eam varietatem spectare, et vero post illam, quae ad ἀπωχετευμένον spectat, in commentariis Bekkeri posita et tamen eo versus numero notata est, ut huc referri debeat.

ἐκεῖσε] alio Fic.

ἀπωχετευμένον] ἀποχετευόμεναι Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stallb. pr. ἐπωχετευμένον Par. K. sec. Bekk. Mon. B. et in Par. D. ἐ super ἀ positum. ἀποχετευόμενον (Ven. B.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Genus participii ad proximum nomen accommodatum est, ut L. III. p. 401. D. ἄγουσα. Similia, non eadem, illa sunt, quae Vol. I. p. 320, b. notavi. Ceterum lectionem a Stallbaumio in prima ed. receptam Themistius secutus videtur or. XXII. p. 269. D: ὅτῳ γὰρ ἀνδρὶ εἰς ἕν τι τοιοῦτον (κυβείαν, κιθαριστικὴν etc.) αἱ ἐπιθυμίαι πᾶσαι ῥέπουσι, τούτῳ δὲ οὐκ ἂν εἰς τἄμεινω γίγνοιντο φιλίαι ἰσχυραί, ὥσπερ ῥεῦμα ἐπὶ τὸ πρανέστερον ἀποτετραμμέναι. Sed idem or. XXI. p. 260. A. πᾶσαι αὐτοῦ, inquit, αἱ τῆς ψυχῆς ἐπιθυμίαι ἀπὸ τῶν μαθημάτων ἐκεῖσε ἐποχετεύσονται ὥσπερ ῥεῦμα ἐπὶ τὸν πρανέστερον τόπον.

δὴ] δὲ Mon. B. Par. DK. Flor. U. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr.

αὐτῆς] τὴν Ang. B. Flor. R.

καθ' αὐτὴν] καθαυτὴν Vind. F. καθ' ἑαυτὴν Flor. R.

εἶεν] εἰσ ἓν Vind. F.

ἐκλείποιεν] ἐκλίποιεν Vind. B. Cupiditates illius totae ad disciplinas conversae animique voluptatem appetentes circa corporis voluptates flaccescere dicuntur. Ad τὰς repetendum ex superioribus est περί. Cf. Vol. I. p. 365, a. b.

πεπλασμένως] πεπλασμένος Par. K. et a m. s. Flor. C.

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F.

μὴν ὅ γε] γε μὴν ὁ Par. K. E Flor. U. γε μὴν ὄγε Mon. B.

τοιοῦτος καὶ οὐδαμῇ φιλοχρήματος· ὧν γὰρ ἕνεκα χρήματα μετὰ πολλῆς δαπάνης σπουδάζεται, ἄλλῳ τινὶ μᾶλλον, ἢ τούτῳ προσήκει σπουδάζειν. Οὕτω. Καὶ μήν
486 που καὶ τόδε δεῖ σκοπεῖν, ὅταν κρίνειν μέλλῃς φύσιν φιλόσοφόν τε καὶ μή. Τὸ ποῖον; Μή σε λάθῃ μετέχουσα ἀνελευθερίας· ἐναντιώτατον γάρ που σμικρολογία ψυχῇ μελλούσῃ τοῦ ὅλου καὶ παντὸς ἀεὶ ἐπορέξεσθαι θείου τε καὶ ἀνθρωπίνου. Ἀληθέστατα, ἔφη. Ἧι οὖν ὑπάρχει διανοίᾳ μεγαλοπρέπεια καὶ θεωρία παντὸς μὲν χρόνου, πάσης δὲ οὐσίας, οἷόν τε οἴει τούτῳ μέγα τι δοκεῖν εἶναι τὸν ἀνθρώπινον βίον; Ἀδύνατον, ἦ δ' ὅς.
B Οὐκοῦν καὶ θάνατον οὐ δεινόν τι ἡγήσεται ὁ τοιοῦτος;

οὐδαμῇ] οὐδαμῆ Steph. Huc respexit Proclus in Alcib. T. II. p. 255. Cous. ἐπεὶ καὶ ἐν Πολιτείᾳ στοιχεῖον ἔφατο καὶ τοῦτο τῆς φιλοσόφου φύσεως εἶναι, τὸ τῶν χρημάτων ὑπεροπτικόν.

μετὰ πολλῆς δαπάνης] Oxymorum.

ἄλλῳ τινὶ] post μᾶλλον Flor. T. ἄλλοι τι Lob. ἄλλό τι Vind. B. Vat. M.

προσήκει] om. Vind. F.

Οὕτω.] Οὕτως. Bekkerus et Stallbaumius.

486 μέλλῃς] μέλλεις Flor. V. μέλλῃ Par. D. Etiam in Mon. B. ς a m. s. demum expressum.

φύσιν] φύσει Flor. T.

Μή] μή γε Vind. F.

λάθῃ] λ. ψυχὴ Ang. B. Flor. RT.

ἀνελευθερίας] ἐλευθερίας Lob. Vind. B. Vat. M. Conf. Vol. I. p. 232, a.

σμικρολογία] μικρολογία Vind. E. Flor. ACTV. Alcinous isag. c. 1: ἐναντιώτατον γὰρ μικρολογία ψυχῇ μελλούσῃ θεωρεῖν τὰ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα.

ἐπορέξεσθαι] ἐπορέγεσθαι editi ante Bekkerum.

Ἧι — διανοίᾳ] ᾧ — διάνοια Vind. E. Vat. M, hic cum altero acuto super οι et ας super ultima. ἢ — διάνοια Vat. H. ᾧ — διανοίας Vind. B. Mon. B. Ang. B. Flor. RTUV. et ᾧ super ἢ scriptum habent Lob. Ven. C. Par. D. ας super α Lob. Ὧι — διανοίας Astius in secunda et Stallbaumius receperunt, Ficini quoque interpretatione et M. Antonini auctoritate adducti, qui τῶν εἰς ἑαυτὸν L. VII. c. 35. hoc Πλατωνικὸν posuit: Ὧι οὖν ὑπάρχει διάνοια μεγαλοπρεπὴς καὶ θεωρία — οὐσίας, ἆρα οἴει τούτῳ — Ἥκιστά γε. quae tam ad verbum descripta ex codice esse apparet. Ficinum quidem non intercedo quo minus ᾧ et διανοίας legisse credamus, quamquam in sequentibus paullo liberius versatus videtur: *Nempe cui cogitationis adest magnificentia et totius temporis totiusque substantiae contemplatio, humana vita magnum quid videri non potest. Glau. Non profecto. So. Num mortem hic terribilem existimabit? Glau. Minime.* Sed facile intelligitur, quid illam lectionem pepererit. διάνοια non facultatem actionemve mentis, sed ipsam mentem significat, ut infra E: ἔμμετρον ἄρα καὶ εὔχαριν ζητῶμεν πρὸς τοῖς ἄλλοις. διάνοιαν φύσει. multisque locis, quos indicat Heindorfius ad Phaedr. §. 34. Huic igitur τούτῳ recte et quasi sua sponte succedit. Sic Gorg. p. 523. E: καὶ τὸν κριτὴν δεῖ γυμνὸν εἶναι, τεθνεῶτα, αὐτῇ τῇ ψυχῇ αὐτὴν τὴν ψυχὴν θεω-

470 Ἡκιστά γε. Δειλῇ δὴ καὶ ἀνελευθέρῳ φύσει φιλοσοφίας ἀληθινῆς, ὡς ἔοικεν, οὐκ ἂν μετείη. Οὔ μοι δοκεῖ. Τί οὖν; ὁ κόσμιος καὶ μὴ φιλοχρήματος μηδ' ἀνελεύθερος μηδ' ἀλαζὼν μηδὲ δειλὸς ἔσθ' ὅπῃ ἂν δυσξύμβολος ἢ ἄδικος γένοιτο; Οὐκ ἔστι. Καὶ τοῦτο δὴ ψυχὴν σκοπῶν φιλόσοφον καὶ μὴ εὐθὺς νέου ὄντος ἐπισκέψει, εἰ ἄρα δικαία τε καὶ ἥμερος, ἢ δυσκοινώνητος καὶ ἀγρία. Πάνυ μὲν οὖν. Οὐ μὴν οὐδὲ τόδε παραλείψεις, ὡς ἐγῷμαι. Τὸ ποῖον; Εὐμαθὴς, ἢ δυσμαθής. C ἢ προσδοκᾷς ποτέ τινά τι ἱκανῶς ἂν στέρξαι, ὃ πράττων ἂν ἀλγῶν τε πράττοι καὶ μόγις σμικρὸν ἀνύτων; Οὐκ ἂν γένοιτο. Τί δ'; εἰ μηδὲν ὧν μάθοι σώζειν δύ-

ροῦντα ἐξαίφνης ἀποθανόντος ἑκάστου, ἔρημον πάντων τῶν συγγενῶν καὶ καταλιπόντα ἐπὶ τῆς γῆς πάντα ἐκεῖνον τὸν κόσμον, ἵνα δικαία ἡ κρίσις ᾖ. ubi non offendit Stallbaumius. Ceterum huc pertinent verba Procli in Parm. T. V. p. 90. Cous. διὸ καὶ ἐν Πολιτείᾳ ταῖς φιλοσόφοις φύσεσιν ἀπονέμει τὸ μεγαλοπρεπὲς, ὡς ὕψους καὶ μεγέθους ἀντεχομένας.

οἴει] post τούτῳ Vind. E. εἴη Par. K.

δοκεῖν] δοκεῖ Ald. Bas. ab. In Mon. B. —εῖν correctum exstat, in Vind. F. ν altera scriptione additum est.

B τοιοῦτος;] τοιοῦτος. Ald. Stephan.

δὴ] Ita Par. A. Mon. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTUV. δὲ reliqui libri cum editis ante Bekkerum.

ὡς ἔοικεν] ante ἀληθινῆς Lob. Vind. B. Vat. BM. om. Fic.

μετείη] μετήει Vind. F. μετεῖοι Par. K. sec. Bip. μετέρη Ald. Bas. a.

Τί οὖν;] om. Fic.

ὅπῃ] ὅποι Par. K. sec. Bekk. Conf. 487. A. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 271.

δυσξύμβολος] δυσξύμβουλος Vind. F.

Οὐκ ἔστι] οὐκέτι Vat. H. Οὐκ ἔστιν Bekkerus.

ἐπισκέψει] Ita Vind. F. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRT. et Themistius or. XXI. p. 254. B. cuius verba, quia nullo negotio possunt ab unoquoque emendari, sic ut vulgo leguntur adscripsi. ἀλλ' εὖ δὴ ποιῶν ὁ λόγος μεταβέβηκεν ἐφ' ἕτερον τῶν γνωρισμάτων, μάλιστα καὶ τοῦτο ψυχὴν ἐξετάζον φιλόσοφόν τε καὶ μή. ἐπισκήψει γὰρ ἡ κοινωνική τε καὶ ἥμερος πρὸς τοὺς παιδείας ἐπιθυμοῦντας, ἡ δυσκοινώνητος δὲ καὶ ἀγρία. — Reliqui codices et editiones ante Astium ἐπισκέψῃ habent.

δικαία] δίκαιά Vind. F.

δυσκοινώνητος] τε vulgo ante Bekkerum et in Astii tertia ed. additum non nisi in Lob. Vind. B. Ven. B. et Vat. BM. legitur, a Themistio tamen et ipso lectum videtur.

ἢ δυσμαθής] om. Mon. B. C

τι] om. Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. B. Ven. C. Par. DK. Flor. U. illud Fic.

ἱκανῶς] om. Fic.

ἀλγῶν] ἀργῶν Flor. T.

σμικρὸν] μικρὸν Vind. F.

ἀνύτων] ἀνύττων Ven. B. Vat. H. Flor. UV. editiones ante Bekkerum. Soph. pag. 230. A. unus ex undeviginti Par. F. ἀνύττειν, 261. B. quatuor cum Stephano ἀνύττων, Symp. 217. C. unus Par. F. ἤνυττον, Leg. VIII.

νοιτο, λήθης ὢν πλέως, ἆρ' ἂν οἷός τ' εἴη ἐπιστήμης μὴ κενὸς εἶναι; Καὶ πῶς; Ἀνόνητα δὴ πονῶν οὐκ, οἴει, ἀναγκασθήσεται τελευτῶν αὑτόν τε μισεῖν καὶ τὴν τοιαύ-
D την πρᾶξιν; Πῶς δ' οὔ; Ἐπιλήσμονα ἄρα ψυχὴν ἐν ταῖς ἱκανῶς φιλοσόφοις μή ποτε ἐγκρίνωμεν, ἀλλὰ μνημονικὴν αὐτὴν ζητῶμεν δεῖν εἶναι. Παντάπασι μὲν οὖν. Ἀλλ' οὐ μὴν τό γε τῆς ἀμούσου τε καὶ ἀσχήμονος φύσεως ἄλλοσέ ποι ἂν φαῖμεν ἕλκειν, ἢ εἰς ἀμετρίαν. Τί μήν; Ἀλήθειαν δὲ ἀμετρίᾳ ἡγῇ ξυγγενῆ εἶναι, ἢ ἐμμετρίᾳ; Ἐμμετρίᾳ. Ἔμμετρον ἄρα καὶ εὔχαριν ζητῶμεν πρὸς τοῖς ἄλλοις διάνοιαν φύσει, ἣν ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος
E ἰδέαν ἑκάστου τὸ αὐτοφυὲς εὐάγωγον παρέξει. Πῶς

881. A. Ven. B. et Stobaeus ἀνύττουσι, Axioch. 369. D. nullus e Bekkeri codicibus ἀνύττει, quod vulgatum est, habet. Sed lenem omnes ubique tenent.

δ'; εἰ] δεῖ Vind. F. a m. pr. Signum interrogandi Bekkerus posuit.

πλέως] πλέος Mon. B. a m. pr. ἀνάπλεως Vind. F. Ang. B. Flor. T. et in m. A.

ἆρ'] ἄρ' Vind. F. — nonne erit scientia vacuus? Fic.

Ἀνόνητα] ἀνόητα Par. A. (adscripta sec. Faehsium in margine vulgata) et a m. pr. Ven. C. Eadem varietas est Tim. p. 44. C. ἀνήνυτα, quod Astius ad Leges p. 213. et in tert. ed. a Platone profectum suspicatur, minus aptum est. Nam ἀνήνυτος πόνος Phrynicho interprete Bekk. anecd. p. 13, 26. ὁ πολὺς est καὶ ὃν οὐχ οἷόν τε διανύσαι.

δὴ] δὲ Ven. C. Mon. B. Par. DK. editi ante Bekkerum; non minus recte. vere Fic.

οἴει] om. Fic. οἴει ὡς Flor. T. (οἴει) Steph. Astius in pr. et sec. et Stallb. in sec. comma prius non ante οἴει, sed ante negationem ponentes inusitatum loquendi genus introducunt. Cf. L. VII. p. 530. B. et Hipp. mai. pag. 298. A: εἰ ἀποκριναίμεθα τῷ θρασεῖ ἐκείνῳ ἀνθρώπῳ — οὐκ ἄν, οἴει, αὐτὸν τοῦ θράσους ἐπίσχοιμεν; In tert. Astius et in pr. Stallbaumius secundum Bekkerum utrumque comma sustulerunt. Priores tantum post πονῶν incidunt.

ἀναγκασθήσεται] ἀναγκασθήσεσθαι Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Par. K. Flor. U.

τελευτῶν] τελευτὼν Lob. Vind. BE. Mon. B. Ald. Bas. ab.

αὑτόν] αὐ. Vind. BEF.

D ἐγκρίνωμεν] ἐνκρ. Vind. F. κρίνωμεν editi ante Bekkerum, tacentibus de Par. K. Bipontinis.

ζητῶμεν δεῖν εἶναι] εἶ. δ. ζ. Flor. T. Pro δεῖν Ven. B. a m. pr. et Vind. E. δεῖ habent.

μὴν] μὴ Par. A. Ang. B. editiones ante Bekkerum, tacentibus Bipontinis, quod Astius in comm. ad L. I. p. 365. ad φῶμεν tum vulgatum referens, si ἂν cum ἕλκειν construebat, recte sine offensione tulit, ferrique etiam nunc recepto optativo φαῖμεν ad eumque relata, ut debet, particula ἂν posset, si Socrates verendum negaret, ne illud aliqua conditione proposita statuere possent. Cf. Vol. I. p. 116, b. Sed conditionis significatio etsi non omnino inepta, tamen non ita necessaria h. l. erat, ut dictione minus usitata οὐ μὴ φαῖμεν ἂν uti scriptorem cogeret. Neque vero codices magnam dubitationem relinquunt. Ἀλλ' οὐ μὴν sequente

δ' οὔ; Τί οὖν; μή πη δοκοῦμέν σοι οὐκ ἀναγκαῖα ἕκαστα διεληλυθέναι καὶ ἑπόμενα ἀλλήλοις τῇ μελλούσῃ τοῦ ὄντος ἱκανῶς τε καὶ τελέως ψυχῇ μεταλήψεσθαι; Ἀναγκαιότατα μὲν οὖν, ἔφη. Ἔστιν οὖν ὅπῃ μέμψῃ 487 τοιοῦτον ἐπιτήδευμα, ὃ μήποτ' ἄν τις οἷός τε γένοιτο ἱκανῶς ἐπιτηδεῦσαι, εἰ μὴ φύσει εἴη μνήμων, εὐμαθής, μεγαλοπρεπής, εὔχαρις, φίλος τε καὶ ξυγγενὴς ἀληθείας, δικαιοσύνης, ἀνδρίας, σωφροσύνης; Οὐδ' ἂν ὁ Μῶμος, ἔφη, τό γε τοιοῦτον μέμψαιτο. Ἀλλ', ἦν δ' ἐγώ, τελειωθεῖσι τοῖς τοιούτοις παιδείᾳ τε καὶ ἡλικίᾳ ἆρα οὐ μόνοις ἂν τὴν πόλιν ἐπιτρέποις; Καὶ ὁ Ἀδείμαντος Ὦ Σώκρατες, ἔφη, πρὸς μὲν ταῦτά σοι οὐδεὶς ἂν οἷός τ' B

γε bis deinceps legitur Polit. p. 290. A. B.
τε] om. Vind. E. et a m. pr. Ven. B.
ἄλλοσέ] ἄλλο σέ Ald. Bas. a.
ποι ἂν] ποίαν Vind. F. a m. pr. πη ἂν Vind. E. Mon. B. Par. DK. editiones ante Bekkerum.
φαῖμεν] Ita Par. A. Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. BC. Bas. b. φαμὲν Vind. F. Ang. B. θεῖμεν Vind. E. θέμεν Vat. H. φῶμεν Mon. B. Par. DK. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. et sec. De Florentinis Stallbaumius tacet. Vix credi potest omnes φῶμεν habere.
ἀμετρίαν.] ἀμετρίαν; Ald. Bas. ab. Pollux IIII. 167. τὴν ἐν τῷ ποδὶ καὶ πρὸς τῇ λύρᾳ ἀμετρίαν ex Platone affert. — Ficinus hanc Socratis ῥῆσιν ita interpretatur: *Absona praeterea et inconcinna natura ad intemperiem semper trahit.*
ἡγῇ] ἡγεῖ Vind. F. Ang. B. recentiores.
ἢ ἐμμετρίᾳ;] *an cum temperie potius?* Fic.
Ἐμμετρίᾳ.] om. Lob. Vind. F. Vat. M.
ἦν] ἢ Mon. B. cum litura.
ἰδέαν] εἰδέαν, sup. a m. s. ἰ, Vind. F.
E εὐάγωγον] καὶ εὐάγ. Vind. E. Flor. RT.
Τί οὖν;] om. Fic.
δοκοῦμέν] δοκῶμέν Lob. Vind. B. Vat. M.

οὐκ ἀναγκαῖα] οὐ κἀναγκαῖα Vind. E.
τελέως] τελείως Mon. B. Flor. U.
Ἀναγκαιότατα] ἀναγκαιότατον Mon. B.
οὖν] om. Fic. 487
μέμψῃ] μέμφει Vind. F. Ang. B. Flor. R. recentiores.
ἱκανῶς] ἱκανὸς Lob. Vind. BE. Vat. M.
μνήμων, εὐμαθής] *perspicax, memor* Fic.
τε] δὲ Vind. F.
ξυγγενὴς] συγγ. Vind. E. Flor. ACV.
ἀνδρίας] ἀνδρείας Lob. Vind. F. Flor. ACRTV. Stallb. Conf. Vol. I. p. 115. et quae ad p. 490. C. notavi. — Hanc virtutum enumerationem respicit Proclus T. II. p. 289. et T. V. p. 184. Cous.
τοιοῦτον] τοιοῦτο Lob. Vind. B. Vat. BM.
Ἀλλ', ἦν] ἄλλην Vind. F. a m. pr. ἀλλ' ἦν Vind. E. Particulam Ficinus omisit.
τελειωθεῖσι] τελειωθῶσι Par. K. sec. Bip.
παιδείᾳ — ἡλικίᾳ] παιδεία — ἡλικία Ald. Bas. ab.
ἆρα] ἄρα Vind. EF. om. Mon. B.
ἂν] om. Vind. E. Vat. H. Flor. T. et a m. pr. Ven. B.
ἐπιτρέποις] ἐπιτρέπεις Flor. T. et, sup. οι, Vind. E.

εἴη ἀντειπεῖν· ἀλλὰ γὰρ τοιόνδε τι πάσχουσιν οἱ ἀκούοντες ἑκάστοτε ἃ νῦν λέγεις· ἡγοῦνται δι' ἀπειρίαν τοῦ ἐρωτᾶν τε καὶ ἀποκρίνεσθαι ὑπὸ τοῦ λόγου παρ' ἕκαστον τὸ ἐρώτημα σμικρὸν παραγόμενοι ἀθροισθέντων τῶν σμικρῶν ἐπὶ τελευτῆς τῶν λόγων μέγα τὸ σφάλμα καὶ ἐναντίον τοῖς πρώτοις ἀναφαίνεσθαι, καὶ ὥσπερ ὑπὸ
C τῶν πεττεύειν δεινῶν οἱ μὴ τελευτῶντες ἀποκλείονται καὶ οὐκ ἔχουσιν ὅτι φέρωσιν, οὕτω καὶ σφεῖς τελευτῶντες ἀποκλείεσθαι καὶ οὐκ ἔχειν ὅτι λέγωσιν ὑπὸ πεττείας αὖ ταύτης τινὸς ἑτέρας, οὐκ ἐν ψήφοις, ἀλλ' ἐν λόγοις, ἐπεὶ τό γε ἀληθὲς οὐδέν τι μᾶλλον ταύτῃ ἔχειν. λέγω δ' εἰς τὸ παρὸν ἀποβλέψας. νῦν γὰρ φαίη ἄν τίς σοι λόγῳ μὲν οὐκ ἔχειν καθ' ἕκαστον τὸ ἐρωτώμενον ἐναντιοῦσθαι, ἔργῳ δὲ ὁρᾶν, ὅσοι ἂν ἐπὶ φιλο-

B ἀντειπεῖν] ἀντιπεῖν Vind. E.
τοιόνδε τι] τοῖον δέτι Vind. F.
ἃ] int. vers. habet idem.
νῦν] om. Fic.
τε] om. Vind. EF. Ven. B. et a m. pr. C. Vat. H. Flor. ACRTV.
ὑπὸ τοῦ λόγου] om. Fic. ἀπὸ τ. λ. Ald. Bas. a.
τὸ ἐρώτημα] om. Fic.
παραγόμενοι] παραγενόμενος Vind. EF. παραγενόμενοι Ang. B.
ἀθροισθέντων] ἀθρ. δὲ Ang. B. Flor. R. et int. vers. a m. s. Vind. F.
σμικρῶν] μικρῶν Flor. ACV.
ἐπὶ τελευτῆς] ἐπιτελευτῆς Vind. E.
μέγα τὸ σφάλμα] μετὰ τὸ σφ. Flor. ACV. *post errorem atque fallaciam* Fic.
ἀναφαίνεσθαι] ἀποφαίνεσθαι Lob. Vind. B. Vat. BM. Est anacoluthon.
ὥσπερ] ὡς Ven. C. a m. pr.
C ἀποκλείονται] ἀποκλείνονται cum duobus punctis sub priori. ν Mon. B. ἀποκλείουσι Vind. B. *coërcentur et concluduntur* Fic.
φέρωσιν] Ita cum editis unus Vind. E. Reliqui codices omnes φέρουσιν habent, neque aliter ante correctionem scriptum fuit in Mon. B. sed ex emendatione factum est λέγουσιν, cui statim subiungitur ὑπὸ πεττείας etc. decem vocabulis omissis.
σφεῖς] σφᾶς Par. K. secundum Bekk.
τελευτῶντες] τελευτῶντας idem sec. Bekk. et Vat. M. et a m. s. Par. D. Etiam Lob. —τῶντας superscriptum vulgato habet. τελευτῶν τε Ald. Bas. a.
ἀποκλείεσθαι] *cogi concludique* Fic.
ἔχειν] ἔχουσιν Vat. B.
λέγωσιν] ἂν λέγωσιν Flor. T. λέγουσιν Flor. U. (Mon. B.) λέγοιεν Vind. B.
αὖ] οὖν Par. K. sec. Bekk.
λόγοις,] λόγοις. Ald. Bas. ab. Steph.
τό γε] τό γ' Vind. F. Ang. B.
ταύτῃ] ταύτην Par. A. Vind. E. Vat. H. Cf. var. lect. L. V. p. 469. A. ex Eusebio notatam. Scilicet —ῃ non minus facile in ην corrumpi poterat, quam —ῳ in —ων, de quo cf. interpretes ad Gregor. Cor. p. 266. ταύτῃ est eo modo, *quo Socrates rem habere dicat et disputandi arte evincat.* Prorsus ab huius loci sensu aberravit Ficinus haec inde ab ὑπὸ πεττείας ita interpretatus: *verbis veluti calculis circumclusos: quandoquidem verum sit*

σοφίαν ὁρμήσαντες μὴ τοῦ πεπαιδεῦσθαι ἕνεκα ἁψάμενοι νέοι ὄντες ἀπαλλάττωνται, ἀλλὰ μακρότερον ἐνδιατρίψωσι, τοὺς μὲν πλείστους καὶ πάνυ ἀλλοκότους γιγνομένους, ἵνα μὴ παμπονήρους εἴπωμεν, τοὺς δὲ ἐπιεικεστάτους δοκοῦντας ὅμως τοῦτό γε ὑπὸ τοῦ ἐπιτηδεύματος, οὗ σὺ ἐπαινεῖς, πάσχοντας, ἀχρήστους ταῖς πόλεσι γιγνομένους. Καὶ ἐγὼ ἀκούσας Οἴει οὖν, εἶπον, τοὺς ταῦτα λέγοντας ψεύδεσθαι; Οὐκ οἶδα, ἦ δ' ὅς· ἀλλὰ τὸ σοὶ δοκοῦν ἡδέως ἂν ἀκούοιμι. Ἀκούοις ἄν, ὅτι ἔμοιγε φαίνονται τἀληθῆ λέγειν. Πῶς οὖν, ἔφη, εὖ ἔχει λέγειν, ὅτι οὐ πρότερον κακῶν παύσονται αἱ πόλεις, πρὶν ἂν ἐν αὐταῖς οἱ φιλόσοφοι ἄρξωσιν, οὓς ἀχρήστους ὁμολογοῦμεν αὐταῖς εἶναι; Ἐρωτᾷς, ἦν δ' ἐγώ, ἐρώτημα δεόμενον ἀποκρίσεως δι' εἰκόνος λεγομένης. D E

nihil haec duo inter se discrepare. Cf. quae Schaeferus in adnotatione ad Gregor. Cor. pag. 60. de Steinbrychelii explicatione huius loci retulit.

ἔχειν] ἔχει Flor. T.

δ' εἰς] δὲ εἰς Lob. Vind. BF. δὴ 's Vind. E. ante corr. δ' εἰ Mon. B. a m. pr.

ἀποβλέψας.] In Bas. ab. punctum ante hoc participium positum est. Astius, Bekkerus et Stallbaumius colon fecerunt.

τίς σοι] τί σοι Vind. F. τισοι, inserto a m. s. altero σ, Mon. B. τίς, omisso σοι, Ang. B. Flor. T.

λόγῳ] λόγον Vind. E.

καθ' ἕκαστον τὸ ἐρωτώμενον] *his quae proponuntur* Fic. καθέκ. τ. ἐ. Vind. EF.

φιλοσοφίαν] φιλοσοφίας Ald. Bas. ab.

πεπαιδεῦσθαι] παιδεύεσθαι Vind. E. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. προσπεπαιδεῦσθαι editi ante Bekkerum.

D ἀπαλλάττωνται] ἀπαλλάττονται Vind. F. Flor. RTV.

ἐνδιατρίψωσι] ἐνδιατρίψωσιν Vind. B.

ἀλλοκότους] *absurdos et a rebus hominum alienos* Fic. Timaeus lex. p. 24: ἀλλόκοτον· ἐξηλλαγμένον. Cf. Ruhnkenius et Bekkeri anecd. pag. 14. Blomfield. Gloss. in Aesch. Sept. v. 804.

παμπονήρους] Pollux VI. 162. παμπόνηρον in magno numero verborum ex πᾶν a Platone compositorum refert.

δὲ] δ' Vind. E. Vat. H. om. Vind. F.

ὅμως] ὁμῶς Lob. Vind. B. ὅμως δὲ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ὑπὸ] ἐπὶ Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. secundum Bekkerum.

ἐπιτηδεύματος] ἐπιτιδεύματος Mon. B.

ἐπαινεῖς] ἐπαινῇς Ald. Bas. ab.

ἦ δ' ὅς·] Recentiores pro colo comma habent.

τὸ σοὶ] τό σοι Ast. sec. perperam.

E Ἀκούοις ἄν] His Ficinus addit *si id roges.*

Πῶς — λέγειν] om. Lob. Vind. B. Vat. BM. Eorum loco Vat. B. a m. s. καὶ habet. Pro ἔχει in Bas. b. ἔχεις legitur.

ἐγὼ] ἠγὼ Ald. ἐγὼ τὸ Par. K.

εἰκόνος] εἰκόνως Vind. E.

Σὺ δέ γε, ἔφη, οἶμαι, οὐκ εἴωθας δι' εἰκόνων λέγειν. Εἶεν, εἶπον· σκώπτεις ἐμβεβληκώς με εἰς λόγον οὕτω 488 δυσαπόδεικτον; ἄκουε δ' οὖν τῆς εἰκόνος, ἵν' ἔτι μᾶλλον ἴδῃς, ὡς γλίσχρως εἰκάζω. οὕτω γὰρ χαλεπὸν τὸ πάθος τῶν ἐπιεικεστάτων, ὃ πρὸς τὰς πόλεις πεπόνθασιν, ὥστ' οὐδ' ἔστιν ἓν οὐδὲν ἄλλο τοιοῦτον πεπονθός, ἀλλὰ δεῖ ἐκ πολλῶν αὐτὸ ξυναγαγεῖν εἰκάζοντα καὶ

δέ γε] δ' Lob. Vind. B. Vat. BM. (quos tres Bekkerus tantum γε omittere dicit.) λέγε Vind. F.
εἰκόνων] οἰκόνων Vind. F. εἰκόνος Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. *per similitudinem* Fic.
Εἶεν] om. Fic.
σκώπτεις] σκώπτει Ven. C. σκώπτῃι Lob. σκώπτῃ Vind. B. Vat. M. et, sup. εις, B.
δυσαπόδεικτον] δυσαπόδεκτον Ang. B.
488 γλίσχρως] γλίσχως Ald. γλίσχρως εἰκάζων est γλιχόμενος τοῦ εἰκάζειν (ut Phaedon. p. 117. A. γλιχόμενος τοῦ ζῆν καὶ φειδόμενος οὐδενὸς ἔτι ὄντος cl. Criton. pag. 53. E. γλίσχρως ἐπιθυμεῖν ζῆν) qui tanta cupiditate comparandi tenetur, ut aegre ab eo divelli se patiatur nec prius simile dimittat, quam cum pulvisculo excusserit, unde fit, ut vel ieiunae, exiles, anxie quaesitae, vel putidae, verbosae, audientibus taedium creantes comparationes exsistant. Cf. Wyttenbachius. anim. in Plut. T. I. p. 269. sq. Bekkeri anecd. p. 32, 8. 348, 32.
γὰρ] om. Fic.
τὸ πάθος] πάθος Par. A. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. et a m. pr. Ven. B. quod displicere non minus debet, quam si Latine dicatur *tam iniqua conditio optimorum est ea, qua apud civitates utuntur*. Atque ut possit articulus mora inter χαλεπὸν et πάθος interiecta sine ambiguitate omissus videri, quemadmodum est L. III. pag. 413. E. et locis ibi Vol. I. p. 316. citatis, tamen librariorum potius, quam scriptoris negligentia omissum crediderim, praesertim quum Faehsio teste in margine codicis optimi exstet. Nam quod Bekkerus simpliciter narrat in Par. A. legi γρ πλῆθος (pro πάθος) ille τὸ πλῆθος in eius margine scriptum refert. Ceterum infra p. 491. C. extr. eosdem codices Par. A. Vind. E. Vat. H. et a m. pr. Ven. B. in aperto vitio consentientes videmus.
ὥστ'] ὥστε Vind. BEF.
οὐδ'] οὐκ Vind. E.
ἓν οὐδὲν] ἐν οὐδενὶ Lob. Vind. B. et addito ι altera scriptione F. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. et a m. s. Ven. C.
ἄλλο] ἄλλῳ Vind. B. Mon. B. Par. K. Vat. M. et a m. s. Ven. C.
τοιοῦτον] Ita Par. A. Lob. Vind. EF. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRTV. τοιούτῳ Par. K. sec. Bekk. τοιοῦτό τι Vind. B. τοιοῦτο Mon. B. Flor. U. (Par. D.) cum editis ante Bekkerum.
πεπονθὸς] πεπονθὼς Vind. F. πάθος Vind. E. In Mon. B. punctis notatum est.
ἀλλὰ] *quare* Fic.
δεῖ] δὴ Vind. F. et ante corr. E.
ἀπολογούμενον] ὑπεραπολογούμενον Vind. F. ὑπὲρ ἀπολ. Ang. B. Ficinus verba εἰκάζοντα καὶ ἀπολογούμενον ὑπὲρ αὐτῶν ita convertit: *comparare cum his denique, et cuiusque invicem explicare rationem*.
γραφεῖς] γραφῆς Astius in sec. et tert. ed. et Bekkerus, contra codices. Cf. Vol. I. p. 157, a.

ἀκολουθούμενον ὑπὲρ αὐτῶν, οἷον οἱ γραφεῖς τραγελάφους καὶ τὰ τοιαῦτα μιγνύντες γράφουσι. νόησον γὰρ τοιουτονὶ γενόμενον εἴτε πολλῶν νεῶν πέρι εἴτε μιᾶς· ναύκληρον μεγέθει μὲν καὶ ῥώμῃ ὑπὲρ τοὺς ἐν τῇ νηῒ πάντας, ὑπόκωφον δὲ καὶ ὁρῶντα ὡσαύτως βραχύ τι καὶ B γιγνώσκοντα περὶ ναυτικῶν ἕτερα τοιαῦτα, τοὺς δὲ ναύτας στασιάζοντας πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς κυβερνήσεως,

μιγνύντες] μιγνῦντες Vind. F. Mon. B. Ald. Bas. ab.

νόησον] νοητὸν Vind. E.

γὰρ] om. Fic.

τοιουτονὶ] τοιοῦτον Vind. F. Ang. B. τουτονὶ Vind. E. Vat. H.

μιᾶς·] μιᾶς, Lob. Vind. B. Vulgo post μιᾶς nulla interpunctione utuntur et post ναύκληρον comma ponunt, quasi πολλῶν νεῶν πέρι ναύκληρος dici possit eodem sensu, quo ναύκληρος πολλῶν νεῶν, quemadmodum ἀρετῆς πέρι διδασκάλους Plato dicit Menon. p. 90. B. εἶδος λόγων πέρι Civ. L. III. p. 392. A. et alia, quae, etsi summo sensu salvo carere praepositione possunt, nexum tamen laxiorem minusque necessarium, quam qui solo genitivo indicatur, significant et fere additum *verbum* habent, quo praepositio aeque atque ad *nomen* respiciat. Sed dominum inter et rem possessam nexus intercedit vel maxime necessarius, eoque minus hic periphrasi isti locus erat, quod plurium ille an unius navis dominus esset nihil referre diceretur, quae enuntiatio simplicem rationis ipsius, cui genitivus inservit, declarationem postulabat. Neque vero ad verbum respicere praepositio potest, quum γίγνεσθαι νεῶν πέρι ναύκληρον non magis, quam εἶναι probabile sit, τοιοῦτον γίγνεσθαι autem sensum prorsus alienum exhibeat et dominum cogitari iubeat talem erga naves sese praestantem, qualem sequentia docent. Accedit, quod ad universam pluribus scilicet partibus constituram similitudinem potius, quam ad unam eius partem nec ipsam gravissimam advertendus Adimantus erat, qui sensus nostra interpunctione efficitur: *Fac huiuscemodi aliquid de multis navibus, sive de una navis, accidisse: dominum robore omnes superare nautas* etc. Atque ita fere finita comparatione infra E. τοιούτων δὴ περὶ τὰς ναῦς γιγνομένων dicit: *quum talia navibus accidunt.* Initio vero comparationis genitivo utitur, quia nihil aliud nisi fines, intra quos γενόμενον illud versetur, describere et de navibus sermonem futurum demonstrare vult: exposita re propius idem ad naves admovet ipsasque eo affici accusativo significat. Quod discrimen quum ex utriusque casus natura prodit, tum loco Leg. L. VIIII. pag. 869. E. confirmatur: καὶ τὰ μὲν δὴ βίαιά τε καὶ ἀκούσια καὶ κατὰ τὸν θυμὸν γιγνόμενα περὶ φόνους μετρίως εἰρήσθω· τὰ δὲ περὶ τὰ ἑκούσια καὶ κατ' ἀδικίαν πᾶσαν γιγνόμενα τούτων πέρι καὶ ἐπιβουλῆς δι' ἥττας ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ φθόνων, ταῦτα μετ' ἐκεῖνα ἡμῖν λεκτέον. Hic eandem rem primum accusativo (φόνους), deinde, quia idem casus ad eius rei partem (τὰ ἑκούσια) adhibitus est, genitivo (τούτων) utpote latius quid designante positam videmus. Conf. Bernhardy synt. p. 261. et 262. et quae ex Sturzii disputatione Schaeferus in indice Apollonii refert p. 672.

πάντας] ἅπαντας Vind. E. (Ven. B. Flor. C.) cum editionibus ante Bekkerum.

ἕκαστον οἰόμενον δεῖν κυβερνᾶν, μήτε μαθόντα πώποτε τὴν τέχνην μήτε ἔχοντα ἀποδεῖξαι διδάσκαλον ἑαυτοῦ μηδὲ χρόνον, ἐν ᾧ ἐμάνθανε, πρὸς δὲ τούτοις φάσκοντας μηδὲ διδακτὸν εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὸν λέγοντα, ὡς διδακτόν, ἑτοίμους κατατέμνειν, αὐτοὺς δὲ αὐτῷ ἀεὶ τῷ
C ναυκλήρῳ περικεχύσθαι δεομένους καὶ πάντα ποιοῦντας, ὅπως ἂν σφίσι τὸ πηδάλιον ἐπιτρέψῃ, ἐνίοτε δ', ἂν μὴ πείθωσιν, ἀλλὰ ἄλλοι μᾶλλον, τοὺς μὲν ἄλλους ἢ ἀποκτιννύντας ἢ ἐκβάλλοντας ἐκ τῆς νεώς, τὸν δὲ γενναῖον

B μήτε ἔχοντα] μήτ' ἔχοντα Flor. T.

ἑαυτοῦ] ἑαυτῶν Bas. b.

ἐμάνθανε] ἐμάνθανεν Vind. F.

ὡς διδακτὸν] ὡς δυνατὸν Par. K.

ἑτοίμους] ἕτοιμον Bas. b.

C ἀεὶ] om. Fic.

περικεχύσθαι] περὶκεχύσθαι Ald.

ἂν σφίσι] ἄν σφισι Bekkerus, Astius in tert. et Stallb. Sed oppositi his *alii* sunt.

ἐπιτρέψῃ] ἐπιστρέψῃ Bas. b. Reliquae editiones ante secundam Astii cum Par. D. Mon. B. Flor. U. ἐπιτρέψοι habent. Cf. Engelhardtus ad Lach. p. 15. sq.

δ'] δὲ Vind. F. om. Ang. B.

ἀλλὰ] ἀλλα Vind. B. ἄλλα Bas. b. et scholiastes in lemmate apud Ruhnkenium et Bekkerum: ἄλλα ἄλλοι] ἀλλὰ μᾶλλον πείθωσιν, ἀπὸ κοινοῦ.

ἀποκτιννύντας] ἀποκτεινῦντας Vind. F. Ang. B.

ἐκβάλλοντας] ἐκβαλόντας Par. K. sec. Bekk. Vat. H. Flor. AC.

νεὼς] νέως Vind. E. et paullo post.

μανδραγόρᾳ] μανδραγόρα Ald. De mandragora cf. Wyttenbachius anim. in Plut. T. I. p. 179. et Sprengelius ad Dioscoridem L. IIII. c. 76.

ἢ μέθῃ] ἡ μέθη Vind. F.

ἤ τινι ἄλλῳ] om. Fic.

συμποδίσαντας] ξυμπ. Flor. T. Stallb.

ἐνοῦσι] ἐνοῦσιν Vind. B.

πλεῖν ὡς] πλειόνως Bas. b. πλεῖον ὡς Lob. Vind. BF. Mon. B. Vat. BM. Ven. BC. Flor. U. πλὴν ὡς Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. πλεῖν εἰς Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τὸ εἰκὸς] τοεικὸς Lob.

τοὺς τοιούτους] scil. πλεῖν. In Vind. B. legitur τοῖς τοιούτοις, quod etiam Stephanus in margine pro v. l. posuit. Ficinus haec inde a πλεῖν, pro quo πλὴν legisse videtur, sic interpretatus est: *sed ita ducentes, ut huiusmodi homines ducere verisimile est.*

ξυλλαμβάνειν] συλλ. Lob. Vind. B. ξυλαμβ. Vind. F. D

ἢ] ἡ Vind. E.

ἄρξουσιν] Ita Par. A. Vind. EF. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. ἄρξωσιν reliqui et editiones ante Astii sec. Cf. Vol. I. p. 371, a.

πέρι] Eius loco lacuna est in Vind. F. περὶ Vind. BE.

μηδ'] μηδὲ Vind. F.

ἐπαΐοντες] Ita Par. A. Vind. E. et a m. pr. F. Vat. BH. Ven. BC. Flor. ACTV. Reliqui codices et editiones omnes ἐπαΐοντας (Ald. Bas. ab. ἐπαϊόντας) habent, quod per syntaxin necessarium scribarum errore, qualem p. 487. C. a quibusdam commis-

ναύκληρον μανδραγόρᾳ ἢ μέθῃ ἤ τινι ἄλλῳ συμποδίσαντας τῆς νεὼς ἄρχειν χρωμένους τοῖς ἐνοῦσι, καὶ πίνοντάς τε καὶ εὐωχουμένους πλεῖν, ὡς τὸ εἰκὸς τοὺς τοιούτους, πρὸς δὲ τούτοις ἐπαινοῦντας, ναυτικὸν μὲν καλοῦντας καὶ κυβερνητικὸν καὶ ἐπιστάμενον τὰ κατὰ ναῦν ὃς ἂν ξυλλαμβάνειν δεινὸς ᾖ, ὅπως ἄρξουσιν D
471 ἢ πείθοντες ἢ βιαζόμενοι τὸν ναύκληρον, τὸν δὲ μὴ τοιοῦτον ψέγοντας ὡς ἄχρηστον, τοῦ δὲ ἀληθινοῦ κυβερνήτου πέρι μηδ' ἐπαΐοντες, ὅτι ἀνάγκη αὐτῷ τὴν

sum vidimus, in optimis codicibus depravatum videri poterat, nisi infra E. οἰόμενοι pro vulgato οἰομένους in omnibus libris manu scriptis (unius Par. D. in margine οἰομένου legitur, in Mon. B. εἰόμενοι vitio illi familiari scriptum est) et in Bas. b. exstaret idque nulla ratione librariis imputari posset. Nam quod Stallbaumius in sec. ed. „re diligentius considerata" (in prima enim non quidem ἐπαΐοντες, sed consensu codicum permotus οἰόμενοι receperat) errorem scribendi natum exinde arbitratur, „quod librarii, praecedens illud ὅπως ἄρξουσιν ἢ πείθοντες ἢ βιαζόμενοι in animo retinentes, subiecti, quod vocant, diversitatem non satis diligenter" animadverterint, unde omnes οἰόμενοι, multi etiam ἐπαΐοντες scripserint, quis illos credat, quum proximum ψέγοντας intactum reliquissent, primum in ἐπαΐοντας nonnullos eosque diligentissimos, deinde longo intervallo omnes in οἰομένους offendisse? Contra si Plato ἐπαΐοντες scripserat et οἰόμενοι, fieri vix poterat, quin prius vitiosum quibusdam et in accusativum mutandum videretur: alterum ipsa distantia tutum erat. Sed quae a rebus externis petuntur veritatis indicia, ea nostrae lectioni supersunt. Ad sensum vero dura quidem est nominativi successio, sed non sine exemplis. Phaedr. p. 241. D. quum Socrates dixisset ἀλλ' ἤδη σοι τέλος ἐχέτω ὁ λόγος, Phaedrus καίτοι ᾤμην γε, inquit, μεσοῦν αὐτὸν καὶ ἐρεῖν τὰ ἴσα περὶ τοῦ μὴ ἐρῶντος, ὡς δεῖ ἐκείνῳ χαρίζεσθαι μᾶλλον, λέγων ὅσα αὖ ἔχει ἀγαθά. quasi in proximo non ᾤμην μεσοῦν αὐτὸν, sed ἐδόκει μοι μεσοῦν vel simile quid pronuntiasset. Ad eum locum Heindorfius alium adscripsit per eandem enallagen etiam ambiguum factum, Leg. L. X. p. 885. C: ἀξιοῦμεν δή, καθάπερ ὑμεῖς ἠξιώκατε περὶ νόμων, πρὶν ἀπειλεῖν ἡμῖν σκληρῶς ὑμᾶς, πρότερον ἐπιχειρεῖν πείθειν καὶ διδάσκειν, ὡς εἰσὶ θεοί, τεκμήρια λέγοντες ἱκανά. quorum extrema ita conformata sunt, ut initio non hos, qui loquuntur, sese aliquid velle demonstrasse, sed illis, quos alloquuntur, idem iniunctum esse credas per imperativum πειρᾶσθε. Similiter nostro loco periodi praelongae eoque facilius mutationem recipientis finis ita institui potuisse videtur, ut si principium νενοήσθω σοι τοιουτονὶ γενόμενον fuisset. Ac nescio, an ipsi nominativi illi, quos Stallbaumius commemorat, quibus perperam diversos aliquos ab hisce *ignorantibus* et *opinantibus* significari statuit, substituendi casus eiusdem occasionem non librariis, sed scriptori dederint. Qui si etiam ψέγοντες posuisset, ne excusatione quidem egeret: nunc ψέγοντας propter ἐπαινοῦντας tenuit, mox velut impatiens tenoris diu servati paullisper de via deflexit.

ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι ἐνιαυτοῦ καὶ ὡρῶν καὶ οὐρανοῦ καὶ ἄστρων καὶ πνευμάτων καὶ πάντων τῶν τῇ τέχνῃ προσηκόντων, εἰ μέλλει τῷ ὄντι νεὼς ἀρχικὸς ἔσεσθαι, E ὅπως δὲ κυβερνήσει, ἐάν τέ τινες βούλωνται ἐάν τε μή, μήτε τέχνην τούτου μήτε μελέτην οἰόμενοι δυνατὸν εἶναι λαβεῖν ἅμα καὶ τὴν κυβερνητικήν. τοιούτων δὴ περὶ τὰς ναῦς γιγνομένων τὸν ὡς ἀληθῶς κυβερνητικὸν οὐχ ἡγῇ ἂν τῷ ὄντι μετεωροσκόπον τε καὶ ἀδολέσχην 489 καὶ ἄχρηστόν σφισι καλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς οὕτω κατεσκευασμέναις ναυσὶ πλωτήρων; Καὶ μάλα, ἔφη ὁ Ἀδείμαντος. Οὐ δή, ἦν δ' ἐγώ, οἶμαι δεῖσθαί σε ἐξε-

ὡρῶν] ὁρῶν Vind. F. ὧραι anni tempestates sunt, quarum suum cuique ingenium est, quemadmodum et anno ipsi, qui propterea ab eis distinguitur; ne quis ὡρῶν per abundantiam aut per ἓν διὰ δυοῖν adiectum aut de singulorum dierum partibus cum Schleiermachero et Stallbaumio dictum putet.

τῇ] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

μέλλει] μέλλοι Vind. BE. Flor. T.

τῷ ὄντι νεὼς] τωόντι νέως Vind. E.

δὲ] τε Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. B. et in sec. ed. Stallbaumius Astii coniecturam in tert. propositam secutus, non animadvertens hoc, quod verbis ὅπως κυβερνήσει, ἐάν τέ τινες βούλωνται ἐάν τε μή continetur, minus etiam artis exercitationisve rem atque ipsum illud, quo ars gubernatoria constet, istis videri, quam quae in proximis vero gubernatori necessaria esse demonstratum est, ideoque recte, postquam ne illa quidem necessaria intelligere dicti sunt, ita continuari orationem: *ut vero gubernet, seu qui velint seu nolint, id neque arte neque exercitatione effici putant, quorum qui compos factus sit, simul gubernatoriam artem teneat.* Et tamen nulla est regendi ars, quin regendorum assensum dissensionemque nihil curans id unice respiciat, quod eis commodum et utile est. Quae Platonis sententia pluribus explicata legitur Polit. p. 293. qui locus nostrum, praecipue verba ἐάν τέ τινες βούλωνται ἐάν τε μή, egregie illustrans ab interpretibus negligi non debebat.

κυβερνήσει] κυβερνήσῃ Lob. Vind. BEF. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRTUV. Tantus consensus dubitationem de reliquis quatuor codicibus Bekkeri iniicit. Nihilo minus coniunctivus ferri nequit, quum ὅπως ad τούτου spectans modum et rationem potius, quam finem significet. Cf. Vol. I. p. 274, a.

βούλωνται] βουλεύωνται Par. E DK. sec. Bekk.

οἰόμενοι] Ita Bas. b. Ast. sec. Stallb. pr. et omnes codices. Cf. quae supra ad ἐπαΐοντες dicta sunt. οἰομένους Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. tert. Bekk. Stallbaum. sec.

τοιούτων] τοιοῦτον Vind. F.

δὴ περὶ τὰς ναῦς γιγνομένων] om. Ang. B. δὴ π. τ. ν. γιγνόμενον Vind. F.

ὡς] om. Vind. E. Vat. H. et a m. pr. Ven. B.

ἡγῇ] ἡγοῖ' Ang. B. Flor. R. ἡγεῖ, sup. ῃ, Vind. F. ἡγεῖ Ast. sec. tert. Bekk. Stallb.

ταζομένην τὴν εἰκόνα ἰδεῖν, ὅτι ταῖς πόλεσι πρὸς τοὺς ἀληθινοὺς φιλοσόφους τὴν διάθεσιν ἔοικεν, ἀλλὰ μανθάνειν ὃ λέγω. Καὶ μάλ', ἔφη. Πρῶτον μὲν τοίνυν ἐκεῖνον τὸν θαυμάζοντα, ὅτι οἱ φιλόσοφοι οὐ τιμῶνται ἐν ταῖς πόλεσι, δίδασκέ τε τὴν εἰκόνα καὶ πειρῶ πείθειν, ὅτι πολὺ ἂν θαυμαστότερον ἦν, εἰ ἐτιμῶντο. B Ἀλλὰ διδάξω, ἔφη. Καὶ ὅτι τοίνυν τἀληθῆ λέγεις, ὡς ἄχρηστοι τοῖς πολλοῖς οἱ ἐπιεικέστατοι τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ· τῆς μέντοι ἀχρηστίας τοὺς μὴ χρωμένους κέλευε αἰτιᾶσθαι, ἀλλὰ μὴ τοὺς ἐπιεικεῖς. οὐ γὰρ ἔχει φύσιν κυβερνήτην ναυτῶν δεῖσθαι ἄρχεσθαι ὑφ' αὑτοῦ, οὐδὲ

τῷ ὄντι] τωοντι Vind. E. τῷ ὄντι Mon. B.

μετεωροσκόπον τε] μετεωροσκόποντε Ald.

489 κατεσκευασμέναις] κατασκευασμέναις Vat. H.

μάλα] μάλ' Vind. F. Mon. B. Aug. B. Flor. R. *maxime quidem* Fic.

Οὐ] Ita Vind. F. a m. pr. οὕτω a m. s.

ἦν δ' ἐγώ] post οἶμαι Vind. E.

δεῖσθαί σε] δ. σοι Vind. F. σε δ. Par. K.

τὴν] διὰ τὴν Ven. B. Vind. EF. Flor. AC. — Ficinus haec Οὐ δὴ οἶμαι etc. ita explicuit: *Haudquaquam opus esse arbitror, ut tibi latius explicem, quemadmodum ad propositae comparationis imaginem ita in civitatibus affecti sunt adversus veros philosophos cives, ut in eiusmodi navibus ad verum gubernatorem nautae: sed intelligere te existimo.*

μανθάνειν] μανθάνεις Lob. Vind. B. Vat. M. λείπει χρὴ a m. s. sup. habet Vind. F.

μάλ'] μάλα Vind. EF. Flor. ACRTUV. Stallb.

δίδασκέ τε] διδάσκεται Vind. F. a m. pr.

B λέγεις] λέγειν Vind. E. Vat. H. Flor. AC. et, sup. σ, Ven. B. Idem legit Ficinus: *Adiicias et hoc praeterea, vera loqui eos, qui dicunt.* Sed ὅτι cum infinitivo stare h. l. non potest. Neque vero λέγεις quum praecedentium caussa, tum ob sequens κέλευε stare posse videtur, ideoque λέγει a Stephano in margine commendatum primum ab Astio in sec. deinde in Par. D. inventum a Bekkero et Stallbaumio receptum est; quorum nullum in his, quae infra D. leguntur, καὶ ἐγὼ συνεχώρησα ἀληθῆ σε λέγειν, offendisse miror, quae haud dubie ad illa p. 487. E: ἀκούοις ἄν, ὅτι ἔμοιγε φαίνονται τἀληθῆ λέγειν referenda, si Adimanti personam ubique ab eo, quem loquentem facit, accurate distingui volumus, pro vitiatis habere et, id quod Schleiermacherum non fugit, σε in γε mutare debemus. Sed distinguendi necessitas nulla erat, quum Adimantus illius sententiam ita retulisset, ut ipse minime alienus ab ea videretur. Itaque Socrates non irridicule praeter exspectationem persona mutata animum eius perspectum sibi significans *dicas illi*, inquit, *verum te dicere inutiles vulgo optimos eorum, qui philosophantur, dicentem.*

ὑφ' αὐτοῦ] ὑπ' αὐτῶν Par. DK. ὑπ' αὐτοῦ Vind. E. Mon. B. (Vat. H. Flor. ACUV.) cum editis ante Bekkerum.

τοὺς σοφοὺς ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἰέναι, ἀλλ' ὁ ταῦτο κομψευσάμενος ἐψεύσατο, τὸ δὲ ἀληθὲς πέφυκεν, ἐάν τε πλούσιος ἐάν τε πένης κάμνῃ, ἀναγκαῖον C εἶναι ἐπὶ ἰατρῶν θύρας ἰέναι, καὶ πάντα τὸν ἄρχεσθαι δεόμενον ἐπὶ τὰς τοῦ ἄρχειν δυναμένου, οὐ τὸν ἄρχοντα δεῖσθαι τῶν ἀρχομένων ἄρχεσθαι, οὗ ἂν τῇ ἀληθείᾳ τι ὄφελος ᾖ. ἀλλὰ τοὺς νῦν πολιτικοὺς ἄρχοντας ἀπεικάζων οἷς ἄρτι ἐλέγομεν ναύταις οὐχ ἁμαρτήσει, καὶ τοὺς ὑπὸ τούτων ἀχρήστους λεγομένους καὶ μετεωρολέσχας τοῖς ὡς ἀληθῶς κυβερνήταις. Ὀρθότατα, ἔφη. Ἔκ τε τοίνυν τούτων καὶ ἐν τούτοις οὐ ῥᾴδιον εὐδοκιμεῖν τὸ βέλτιστον ἐπιτήδευμα ὑπὸ τῶν τἀναντία ἐπι-

ἐπὶ] εἰς Lob. Vind. B. Vat. M.

πλουσίων] πλησίον Vat. B.

ὁ τοῦτο κομψευσάμενος] *qui hoc primus iactavit* Fic. Pro τοῦτο Vat. B. et Lob. τούτου cum circumflexo super acuto et o super ultima habent. Verbum κομψεύεσθαι, quod iam ad L. IIII. pag. 436. D. monendum erat, Timaeus in lexicon retulit p. 154: κεκόμψευται· πεπιθάνευται. ubi cf. Ruhnkenius. In scholio ad nostrum locum Eubulus nescio quis cum Socrate colloquens τοὺς σοφοὺς ὁρᾷν ἐπὶ ταῖς τῶν πλουσίων θύραις καθεύδοντας ideoque malle se divitem esse, quam sapientem dixisse dicitur. Mihi Plato Simonidem potius tetigisse videtur, quem Aristoteles Rhetor. L. II. c. 16. Hieronis uxori eadem fere respondisse tradit, quo divitias prae sapientia expetendas esse doceret. Cf. Civ. L. I. p. 335. E.

κάμνῃ] κάμνης Vind. E.

C ἰέναι] εἶναι Vind. F. Ang. B.

ναύταις] αὐταῖς Vind. F. a m. pr. In Mon. B. ν a m. sec. int. vers. additum.

ἁμαρτήσει] Ita Par. A. Vind. EF. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRV. ἁμαρτήσεις Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. B. ἁμαρτήσῃ (Par. DK. Flor. TU.) Mon. B. Ald. Bas. ab. Steph.

μετεωρολέσχας] μετωρ. Ald.

ὡς] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

Ὀρθότατα] ὀρθώτατα Vind. F.

βέλτιστον] μέγιστον Vind. B. Vat. M.

ἐπιτηδευόντων·] ἐπιτηδευόντων, recentiores.

πολὺ] πολλὴ Par. K. D

γίγνεται] γίν. Vind. BE.

φιλοσοφίᾳ] Ita Bekkerus secundum Par. ADK. (tac. Bipont.) Ven. C. Vat. H. quibus accedunt Mon. B. Vind. EF. Astius in tert. et Stallbaumius secundum Flor. UV. pro φιλοσοφίας, quae reliquorum et priorum editionum lectio non deterior est, scripserunt. Ang. B. φιλοσοφίαν habet.

τὰ τοιαῦτα] τοιαῦτα Bas. b. ταῦτα Vind. E. τὰ τοιαῦτα adversus τἀναντία positum.

φῄς] φῇς Vind. F. Cf. Vol. I. p. 42, a.

δὲ] δ' Vind. BE.

ἀληθῆ] ἀληθὲς Lob. Vind. BF. Flor. R. τἀληθές Vat. B. Ven.

τηδευόντων· πολὺ δὲ μεγίστη καὶ ἰσχυροτάτη διαβολὴ D
γίγνεται φιλοσοφίᾳ διὰ τοὺς τὰ τοιαῦτα φάσκοντας ἐπιτηδεύειν, οὓς δὴ σὺ φῂς τὸν ἐγκαλοῦντα τῇ φιλοσοφίᾳ λέγειν, ὡς παμπόνηροι οἱ πλεῖστοι τῶν ἰόντων ἐπ' αὐτήν, οἱ δὲ ἐπιεικέστατοι ἄχρηστοι, καὶ ἐγὼ συνεχώρησα ἀληθῆ σε λέγειν. ἦ γάρ; Ναί. Οὐκοῦν τῆς μὲν τῶν ἐπιεικῶν ἀχρηστίας τὴν αἰτίαν διεληλύθαμεν; Καὶ μάλα. Τῆς δὲ τῶν πολλῶν πονηρίας τὴν ἀνάγκην βούλει τὸ μετὰ τοῦτο διέλθωμεν, καὶ ὅτι οὐδὲ τούτου φιλοσοφία αἰτία, ἂν δυνώμεθα, πειραθῶμεν δεῖξαι; Πάνυ μὲν οὖν. E
Ἀκούωμεν δὴ καὶ λέγωμεν ἐκεῖθεν ἀναμνησθέντες, ὅθεν διῇμεν τὴν φύσιν, οἷον ἀνάγκη φῦναι τὸν καλόν τε

C. quibus perperam Vind. B. addit Bekkerus.

σε] τε Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. γε Mon. B. Flor. U. V. ad λέγεις B.

ἦ] ἡ Vind. F.

αἰτίαν] ἐτίαν Mon. B. a m. pr.

διεληλύθαμεν] ἐληλύθαμεν Vat. H. Flor. AV.

Τῆς δὲ] τῆσδε Ald. Τῆσδε Bas. ab.

τὸ μετὰ τοῦτο] τομετατοῦτο Lob. Vind. BE. Mon. B. Ald. τὸ μετατοῦτο Vind. F. Bas. ab.

διέλθωμεν] διέλθομεν Ald. Bas. ab.

τούτου] τούτους cum ων super ους Vat. B.

E Ἀκούωμεν δὴ καὶ λέγωμεν] ἀκούομεν δὴ λέγομεν Vind. F. Pergamus ad haec Fic.

διῇμεν] διήειμεν editi ante Bekkerum, quam formam (διήειμεν) h. l. Lob. Vind. B. Vat. BM. L. I. p. 328. B. (ἤειμεν) paullo plures, sed ne ibi quidem optimi, Epist. VII. p. 345. A. (διεξήειμεν) unus Par. b. Phaedonis vero p. 59. D. (εἰσήειμεν vel ἤειμεν) Augustano excepto omnes exhibent. Reliquis locis, quos Matthiae gramm. pag. 417. indicavit (Civ. X. 609. B. διῇμεν. Prot. 316. A. προσῇμεν. 362. Euthyd. 304. B. ἀπῇμεν.) nulla est de contracta forma librorum dissensio, nisi quod Clarkianus in fine Protagorae ἀπήϊμεν sic ut Phaedon. l. c. Augustanus et Civ. L. I. Vind. E. ἤϊμεν habet. Platonis igitur codices non obstare videntur, quo minus Elmsleii a Matthiaeo l. c. relatam diphthongi improbationem in hac quidem persona probemus. Et Bekkerus quoque in Phaedone εἰσῇμεν edidit. Ad interpunctionem quod attinet, comma a plerisque editoribus (unus Bekkerus, quem in pr. ed. Stallbaumius ut fere in omnibus huc spectantibus imitatur, verba ἀκούωμεν δὴ usque ad ἐσόμενον sine ulla incisione scripsit) ante τὴν φύσιν positum post ea verba collocavi, quia cum sequentibus construi sine molestissima tautologia nequeunt et haud dubie ad praecedentia ἀναμνησθέντες et διῇμεν, quia etiam ad ἀκούωμεν et λέγωμεν referri debent, hoc sensu: *audiamus igitur et dicamus illinc memoria repetentes, ubi exposuimus naturam, qua praeditus esse debeat vir bonus et honestus futurus.* Nam ὅθεν per attractionem pro ὅπου positum videtur. Denique inter διῇμεν et τὴν Vind. F. ησται vel ηστα superscriptum habet, quod quid sibi velit non video.

φῦναι] φύναι Lob. Vind. E.

490 κἀγαθὸν ἐσόμενον. ἡγεῖτο δ' αὐτῷ, εἰ νῷ ἔχεις, πρῶτον μὲν ἀλήθεια, ἣν διώκειν αὐτὸν πάντως καὶ πάντῃ ἔδει, ἢ ἀλαζόνι ὄντι μηδαμῇ μετεῖναι φιλοσοφίας ἀληθινῆς. Ἦν γὰρ οὕτω λεγόμενον. Οὐκοῦν ἓν μὲν τοῦτο σφόδρα οὕτω παρὰ δόξαν τοῖς νῦν δοκουμένοις περὶ αὐτοῦ; Καὶ μάλα, ἔφη. Ἆρ' οὖν δὴ οὐ μετρίως ἀπολογησόμεθα, ὅτι πρὸς τὸ ὂν πεφυκὼς εἴη ἁμιλλᾶσθαι ὅ γε ὄντως φιλομαθὴς καὶ οὐκ ἐπιμένοι ἐπὶ τοῖς δοξα-

κἀγαθὸν] κἀγ. editi ante Ast. καὶ ἀγαθὸν Vind. F.

490 ἡγεῖτο] ἡγείτω Lob. ἡγεῖ τῷ Vat. H.

δ'] δὲ Vind. EF.

αὐτῷ] αὐτῶν Vind. EF. Ang. B. margo Flor. A. αὐτοῦ Mon. B.

νῷ] ἐν ᾧ margo Flor. A. ἐν νῷ Flor. RT. Vind. EF. Ang. B. et int. vers. a m. s. adscripta praepositione Vind. B. Mon. B. Eandem a Stephano in m. commendatam Astius ne in tertia quidem ed. omittendam putavit. Vulgatam et ratio et linguae usus tuetur. Quemadmodum in dictionibus νῷ λαβεῖν (Herodot. III. 143. V. 91. VIII. 19. cl. III. 41. 51. ubi codices quidam ἐν addunt) φρενὶ λαβεῖν (Herod. VIIII. 10. ubi item sunt qui ἐν additum habeant) λόγῳ λαβεῖν (Leg. I. 638. C. et saepe. cf. Boeckhius ad Min. p. 124.) λογισμῷ λαβεῖν (Parmen. 130. A.) ita in hac dativus instrumenti est, quo perceptum animo, τὸ εἰλημμένον, quo minus excidat, retinetur. Atque ita Euthyphr. p. 2. B. quem locum etiam Bekkerus in comm. conferri iussit, εἴ τινα νῷ ἔχεις Πιτθέα Μέλητον vel Μέλιτον omnes libri uno Ven. B. excepto pro vulgato εἴ τιν' ἐν νῷ ἔχεις habent, et Herodot. V. 92. cuius Stallbaumius mentionem fecit, Περίανδρος δὲ συνιεὶς τὸ ποιηθὲν καὶ νόῳ ἴσχων, ὥς οἱ ὑπετίθετο Θρασύβουλος τοὺς ὑπειρόχους τῶν ἀστῶν φονεῦσαι constans et certa lectio est. Sed ubi infinitivus sequitur, ut supra L. I. pag. 344. D. (ἐν νῷ εἶχεν ἀπιέναι) II. 362. D. (ἐγὼ μὲν ἐν νῷ εἶχόν τι λέγειν) praepositio abesse nequit.

πάντως] πάντων Lob.

ἔδει] ἔδη Mon. B. a m. pr. debet Fic.

ἀλαζόνι ὄντι] ἀλαζόνιόντι Lob. Timaeus lex. pag. 21: ἀλαζών· ψευδής. Cf. Ruhnkenius et synag. Bekkeri anecd. p. 374, 20: Πλάτων δὲ ἀλαζόσιν ἀντὶ τοῦ ψεύσταις.

μηδαμῇ] μηδαμῆ editi ante Bekkerum.

ἓν] ἐν Vind. F. a m. pr.

μὲν] μὲν οὖν Par. K. secundum Bekk.

οὕτω] ante σφόδρα Lob. Vind. B. Vat. BM. male. οὕτω ex Adimanti verbis repetitum et praecise dictum est pro οὕτω λεγόμενον ἦν.

παρὰ δόξαν] παραδόξαν Vind. E. Quod opinionibus opinionem tribuit, cui id repugnet, quod ipsi dixerint, negligentius fortasse factum est, sed minime tale, ut corruptelae suspicionem iniicere possit, non magis, quam illud οὕτω, in quo Stallbaumius haesit. παρὰ δόξαν idem significat, quod ἐναντίον. Conf. L. VII. p. 534. A.

αὐτοῦ;] αὐτὸν. Lob. Vind. B. Vat. M. αὐτοῦ. editi ante Bekkerum.

μάλα] μάλ' Vind. F. Ang. B.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

ἀπολογησόμεθα] ἀπολογηθησόμεθα Par. K. Astius in sec. offensus optativis sequentibus ἀπελογησάμεθα scripsit, quod si in

ζομένοις εἶναι πολλοῖς ἑκάστοις, ἀλλ' ἴοι καὶ οὐκ ἀμ- B
βλύνοιτο οὐδ' ἀπολήγοι τοῦ ἔρωτος, πρὶν αὐτοῦ ὃ ἔστιν
ἑκάστου τῆς φύσεως ἅψασθαι, ᾧ προσήκει ψυχῆς ἐφά-
πτεσθαι τοῦ τοιούτου· προσήκει δὲ ξυγγενεῖ· ᾧ πλη-
σιάσας καὶ μιγεὶς τῷ ὄντι ὄντως γεννήσας νοῦν καὶ ἀλή-
θειαν γνοίη τε καὶ ἀληθῶς ζῴη καὶ τρέφοιτο καὶ οὕτω
λήγοι ὠδῖνος, πρὶν δ' οὔ; Ὡς οἷόν τ', ἔφη, μετριώτατα.
Τί οὖν; τούτῳ τι μετέσται ψεῦδος ἀγαπᾶν, ἢ πᾶν τοὐ-

codicibus esset, probari posset. Quamquam enim Socrates tum, quum primum philosophi naturam describeret, non sui defendendi caussa, quippe nondum a quoquam impugnatus, eum id, quod est, non posse non amare dixerat, postea tamen, quum esset ob vehementiorem veri amorem philosopho contra omnium sententiam attributum reprehensus, eadem illa descriptione ad sese defendendum usurus iam egisse caussam suam asseverare poterat. Sed libri omnes in futuro consentiunt, et vere futura erat, nondum praeterita, defensio. Itaque recte habet ἀπολογησόμεθα. Quoniam vero id, quo constitura esset defensio, iam dictum, et Socratis intererat hoc significare, nihil novi aut inauditi ad illud παράδοξον tuendum requiri, sed sua sponte id ex ante dictis et concessis effici, pro indicativis, quos futurum sequi oportebat, optativos posuit, εἴη et ἐπιμένοι, eundemque modum in reliquis tenuit, quae quamvis totidem verbis supra nondum dicta, argumento tamen eis, quae dicta erant, adeo coniuncta sunt, ut ea quoque iam dixisse sibi videretur.

πεφυκὼς] πεφυκὸς a m. pr. Vind. B. et Mon. B. habebant; idem a m. s. in Vind. E. scriptum est.

ὄντως] οὕτως Lob. Vat. M. Par. DK. sec. Bekk. οὕτω Vind. B. Mon. B. Par. K. sec. Bip.

ἐπιμένοι] ἐπιμένει Vind. F. Ang. B. Flor. R. Ven. B. Par. K.

δοξαζομένοις] δοξαμένοις Bas. ab.

ἀμβλύνοιτο] Cf. Vol. I. p. 427, a. B

οὐδ'] οὐδὲ Vind. E. Flor. ACTV. et Themistius Or. XXI. p. 256. B. ubi verba ἴοι καὶ usque ad ἔρωτος de alia re usurpavit.

ὃ ἔστιν] ὅ ἐστιν editi ante Bekkerum.

προσήκει] προσήκοι Vat. H. cum editionibus ante Bekkerianam.

τοιούτου·] τοιούτου. Ald. Bas. ab. Steph. τοιούτου — Ast. pr. τοιούτου, Ast. sec. τοιούτου; Bekk. Ast. tert. Stallb. qui omnes infra post πρὶν δ' οὔ punctum habent.

ξυγγενεῖ] συγγ. Vind. E. Flor. ACV.

τῷ ὄντι] τωόντι Vind. E. In Ven. B. editisque ante Bekkerum ὄντι post ὄντως legitur.

γεννήσας] γεννήσασι Par. DK. sec. Bip.

γνοίη τε] γνοίη τε ἂν Mon. B. Flor. U.

ἀληθῶς] ὡς ἀλ. Vind. E.

ζῴη] ζ. τε Vind. F. Ang. B.

οὕτω] οὕτω δὴ iidem et Flor. R.

λήγοι] λήγει Lob. Vind. B. Vat. BM. λήγη Vind. F. Flor. R.

Τί οὖν;] om. Flc.

τούτῳ τι] τι τούτω Vind. F. In Flor. R. editisque ante Bekkerum τι omissum, in Lob. Vind. BE. Mon. B. cum acuto scriptum est.

μετέσται] μελέσθαι Par. K. sec. Bip.

C ναντίον μισεῖν; Μισεῖν, ἔφη. Ἡγουμένης δὴ ἀληθείας οὐκ ἄν ποτε, οἶμαι, φαῖμεν αὐτῇ χορὸν κακῶν ἀκολουθῆσαι. Πῶς γάρ; Ἀλλ' ὑγιές τε καὶ δίκαιον ἦθος, ᾧ καὶ σωφροσύνην ἕπεσθαι. Ὀρθῶς, ἔφη. Καὶ δὴ τὸν ἄλλον τῆς φιλοσόφου φύσεως χορὸν τί δεῖ πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἀναγκάζοντα τάττειν; μέμνησαι γάρ που, ὅτι ξυνέβη προσῆκον τούτοις ἀνδρία, μεγαλοπρέπεια, εὐμά-

C *Μισεῖν*] om. Vind. F. Ang. B.

Ἡγουμένης — ἀκολουθῆσαι.] excerpsit Stobaeus serm. XI. p. 137.

δὴ] *δὲ* Vind. E. Stob. cod. A. ed. Gaisf. *δὲ τῆς* Stob. Gesn. *δὲ καὶ* Trinc.

ποτε] *ποτ'* Lob. Vind. B. Vat. M.

οἶμαι] *οἶμε* Mon. B. a m. pr.

φαῖμεν] *φαμὲν* Vind. F. Stob.

χορὸν] *χορῶν* Vind. E. ante corr.

ἀκολουθῆσαι] *ἀκολουθήσειν* Mon. B. Flor. U.

Πῶς γάρ;] „Ab eadem persona fortasse continuari haec possent *πῶς γάρ; ἀλλ' ὑγιές τε* etc." Steph. adn. p. 22. Possent; sed paullo tamen maiore cum animi motu, quam qui huic loco conveniret.

δίκαιον] *μέτριον* cum editis ante Bekkerum unus Ven. B. qui tamen *δίκαιον* pro varia lectione adscriptum habet, quod plane necessarium est, ne una omnium praestantissima iustitia omissa sit, neve temperantia moderationem, a qua non differt, sequi dicatur. Quod autem supra pag. 485. E. eadem secundum inter virtutes et proximum a veritatis amore locum obtinet, iustitia post fortitudinem demum commemoratur, qua in re Stallbaumius offendit, additum *ὑγιὲς* docet Socratem hic alteram quasi faciem veritatis respicere eiusque amorem eum intelligi velle, qui non rebus, ut sunt, cognoscendis, sed dictorum factorumque constantiae a dolo et fallacia abhorrenti studeat. Conf. Leg. I. p. 630. B: *πιστὸς μὲν γὰρ καὶ ὑγιὴς ἐν στάσεσιν οὐκ ἄν ποτε γένοιτο ἄνευ ξυμπάσης ἀρετῆς.*

δεῖ] *δὴ* Bas. b.

ἐξ ἀρχῆς] *ἐξαρχῆς* Lob. Vind. B. Par. K. sec. Bip.

ἀναγκάζοντα] Ita omnes codices praeter Ven. B. qui *ἀναλαμβάνοντα* cum editis habet. Etiam Ficinus pro hoc et sequente *τάττειν* unum recensere ponens videtur *ἀναγκάζοντα* potius, quam *ἀναλαμβάνοντα* legisse et non reddidisse, quia non intelligeret. Ego vero non intelligo, quid recentiores a codicum lectione recipienda absterruerit. Quum in superioribus Socrates inde a p. 485. B. omnia, quibus indolem philosopham exornaverat, bene necessario ex ipso sapientiae amore deinceps progredi et naturali inter se vinculo contineri probasset, ita ut etiam adversarii, quorum deinde Adimantus partes susceperat, unumquodque concedere cogerentur, quumque in proximo verbis *ἀλλ' ὑγιές τε* etc. alteram quoque viam ad idem probandum patere innuisset, nunc iteratam eius rei expositionem supervacaneam dicturus *quid opus est*, inquit, *reliquum philosophae naturae ornamentorum agmen denuo cum necessitatis demonstratione ordinare?* *ἀναγκάζειν* et hominem et sermonem, qui argumentis vincat assensionemque quasi expugnet, satis frequenter dici inter omnes constat. Neque in hoc sententiarum nexu et post illa, quae Adimantus p. 487. dixerat, metuendum erat, ne quis *ἀναγκάζοντα* ad *χορὸν* referen-

θεια, μνήμη. καὶ σοῦ ἐπιλαβομένου, ὅτι πᾶς μὲν ἀναγκασθήσεται ὁμολογεῖν οἷς λέγομεν, ἐάσας δὲ τοὺς λόγους, εἰς αὐτοὺς ἀποβλέψας, περὶ ὧν ὁ λόγος, φαίη ὁρᾶν αὐτῶν τοὺς μὲν ἀχρήστους, τοὺς δὲ πολλοὺς κακοὺς πᾶσαν κακίαν, τῆς ἤδη διαβολῆς τὴν αἰτίαν ἐπισκοποῦντες ἐπὶ τούτῳ νῦν γεγόναμεν, τί ποθ' οἱ πολλοὶ κακοί, καὶ τούτου δὴ ἕνεκα πάλιν ἀνειλήφαμεν τὴν τῶν D

dum putaret, quasi singulae virtutes in chorum cogi, non audientes ad assentiendum adigi dicerentur. ἀναλαμβάνοντα vero haud dubie ex ἀνειλήφαμεν, quod infra D. legitur, factum est ab aliquo, qui ἀναγκάζοντα non intelligeret.

τάττειν] τίκτειν Lob. Vind. B. Vat. M.

πον] om. iidem et Vat. B.

τούτοις] τούτους Ald. Bas. a.

ἀνδρία] ἀνδρεία Lob. Vind. BF. Flor. ACRTV. Stallb. Probum esse ἀνδρεία etiam Aristophanis locus docet Nub. 506: ἀλλ' ἴθι χαίρων τῆς ἀνδρείας οὕνεκα ταύτης. Hec tamen loco Vindobonensis E. cum vulgata consensus magis, quam Bekkeri silentium ab eo recipiendo me deterruit.

εὐμάθεια] εὐμαθία Ang. B. Flor. RT.

μνήμη] om. Ang. B.

σοῦ] τοῦ Vind. E.

D ἐάσας δὲ τοὺς λόγους] ἐάσαι δὲ τ. λ. Vind. E. *verbisque nostris omissis* Fic.

φαίη] Cf. ad L. V. p. 466. A.

τοὺς μὲν] μὲν om. Par. A. Vind. E. Vat. H. Flor. AC. (*partim* Fic.)

τοὺς δὲ πολλοὺς] *partim* Fic. ut πολλοὺς non legisse videatur.

ἤδη] om. Par. A. Vind. EF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. *sane* Fic. Stephanus in m. pro τῆς ἤδη vel τῆς δή, quod Stallbaumius in pr. ed. probabat, vel potius τῆσδε τῆς, quod Astius in tert. commendavit, scribendum esse coniecit, quorum neutrum codices comprobarunt. Neque vero eiicienda secundum optimum codicem particula, sed errore simili ei, quo paullo ante μὲν, in eo eiusque asseclis omissa, ceterum cum Stallbaumio in sec. paullulum traiecta statuenda et ad ἐπισκοποῦντες, non cum Bernhardyo synt. p. 323. ad διαβολῆς referenda videtur. Pro interpolata enim ob ipsam collocationis insolentiam haberi nequit, ad διαβολῆς autem relata criminationem ex eo demum, quod iste alios philosophantium inutiles, plerosque vero pessimos dixisset, natam significaret; aliud enim ἡ ἤδη διαβολή nihil esse potest, nisi quae iam exstitit et esse coepit, quum antea nulla fuisset; id vero, quod iste dixerat, tantum abest, ut occasionem criminandae philosophiae dederit, ut ipsum criminationem iam divulgatam continuerit, quemadmodum Socrates pag. 489. C. ostendit; contra cum ἐπισκοποῦντες constructa sensum optimum praebet: *quum tu illud obiecisses, nos iam, quod proximum faciendum videbatur, ad investigandam criminationis caussam conversi nunc ad hanc pervenimus quaestionem.* Ad positurae licentiam simile est Sophocleum Oed. Tyr. 1245: καλεῖ τὸν ἤδη Λάϊον πάλαι νεκρόν.

διαβολῆς] μεταβολῆς Ang. B. Flor. T.

ἐπισκοποῦντες] ἀποσκοποῦντες Mon. B. Flor. U.

ἐπὶ τούτῳ] ἐπιτούτων Vind. E. ἐπὶ τόντων Ang. B. ἐπὶ τούτων Vind. F.

πολλοὶ κακοὶ] κακοὶ πολλοὶ Bas. b.

ἀληθῶς φιλοσόφων φύσιν καὶ ἐξ ἀνάγκης ὡρισάμεθα.
E Ἔστιν, ἔφη, ταῦτα. Ταύτης δή, ἦν δ' ἐγώ, τῆς φύσεως δεῖ θεάσασθαι τὰς φθοράς, ὡς διόλλυται ἐν πολλοῖς, σμικρὸν δέ τι ἐκφεύγει, οὓς δὴ καὶ οὐ πονηρούς, ἀχρήστους δὲ καλοῦσι· καὶ μετὰ τοῦτο αὖ τὰς μιμου-
491 μένας ταύτην καὶ εἰς τὸ ἐπιτήδευμα καθισταμένας αὐτῆς, οἷαι οὖσαι φύσεις ψυχῶν εἰς ἀνάξιον καὶ μεῖζον ἑαυτῶν ἀφικνούμεναι ἐπιτήδευμα πολλαχῇ πλημμελοῦσαι πανταχῇ καὶ ἐπὶ πάντας δόξαν οἵαν λέγεις φιλοσοφίᾳ προσῆψαν. Τίνας δέ, ἔφη, τὰς διαφθορὰς λέγεις; Ἐγώ σοι, εἶπον, ἂν οἷός τε γένωμαι, πειράσομαι διελθεῖν. τόδε μὲν οὖν, οἶμαι, πᾶς ἡμῖν ὁμολογήσει, τοιαύτην φύσιν καὶ πάντα ἔχουσαν, ὅσα προσετάξαμεν νῦν δή, 472
B εἰ τελέως μέλλοι φιλόσοφος γενέσθαι, ὀλιγάκις ἐν ἀνθρώποις φύεσθαι καὶ ὀλίγας. ἢ οὐκ οἴει; Σφόδρα γε.

ἀληθῶς] ὡς ἀλ. Vind. B. Mon. B. Flor. U. Stallb. pr.
ἐξ ἀνάγκης] ἐξαν. Vind. BE.
E θεάσασθαι] θεάσεσθαι Ang. B.
φθορὰς] φθορᾶς Vind. F. διαφθορὰς Ang. B. Flor. RT.
διόλλυται] διώλλυται Vind. F. διόλληται Vind. E. διόλλυνται Par. K. sec. Bip. In Mon. B. alterum λ a m. s. int. vers. additum.
οὓς δὴ] Ante haec Ficinus *nempe et hoc animadvertendum* addidit.
μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Vind. BE. Mon. B. Ald. Bas. ab.
αὖ τὰς] αὐτὰς Vind. F. et scholiastes sec. Ruhnk. (αὖ τὰς sec. Bekk.)
491 αὐτῆς] αὐτοῖς, sup. ης, Vat. B.
φύσεις] φύσης Mon. B. a m. pr.
ἀφικνούμεναι] ἀφικόμεναι schol. In Mon. B. ο a m. pr. omissum.
πολλαχῇ] πολλαχοῦ Par. K.
πανταχῇ] πανταχοῦ idem. *passim* Fic.
καὶ ἐπὶ πάντας] καὶ ἐπιπάντ. Vind. E. *om.* Fic.

φιλοσοφίᾳ] φιλοσοφία Ald. Bas. ab.
δὲ] δὴ Vind. B. Vat. M.
διαφθορὰς] διαφορὰς Vat. B. διαφορᾶς Vind. E.
ἂν] ἐὰν Lob. Vind. B. Vat. BM.
πειράσομαι] πειράσωμαι Vind. F. Ang. B. Flor. R.
ὁμολογήσει] ὁμολογῆσαι Vind. F.
πάντα] πάντ' idem et unus vel plures Bekkerianorum, qui notam omisit. Fuerit Ang. B.
προσετάξαμεν] προετάξαμεν Par. K.
δὴ] δὲ, sup. η, Vind. F.
τελέως] τελείως Mon. B. Flor. U.
μέλλοι] μέλλει Par. K. sec. Bip. Astius in tert. et Stallbaumius praeeunte Matthiaeo gramm. p. 942. et Heindorfium ad Parmen. §. 71. conferri iubente, qui nonnulla exempla dictionis εἰ μέλλει apposuit, in quibus indicativus ita, ut ipso Parm. loco, sane requiritur. Nostro loco etsi ferri μέλλει posset, tamen μέλλοι ob praeteritum προσετάξαμεν plane legitimum est.

Τούτων δὴ τῶν ὀλίγων σκόπει ὡς πολλοὶ ὄλεθροι καὶ μεγάλοι. Τίνες δή; Ὃ μὲν πάντων θαυμαστότατον ἀκοῦσαι, ὅτι ἓν ἕκαστον ὧν ἐπῃνέσαμεν τῆς φύσεως ἀπόλλυσι τὴν ἔχουσαν ψυχὴν καὶ ἀποσπᾷ φιλοσοφίας. λέγω δὲ ἀνδρίαν, σωφροσύνην καὶ πάντα, ἃ διήλθομεν. Ἄτοπον, ἔφη, ἀκοῦσαι. Ἔτι τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, C πρὸς τούτοις τὰ λεγόμενα ἀγαθὰ πάντα φθείρει καὶ ἀποσπᾷ, κάλλος καὶ πλοῦτος καὶ ἰσχὺς σώματος καὶ ξυγγένεια ἐῤῥωμένη ἐν πόλει καὶ πάντα τὰ τούτων οἰκεῖα· ἔχεις γὰρ τὸν τύπον ὧν λέγω. Ἔχω, ἔφη· καὶ ἡδέως γ' ἂν ἀκριβέστερον ἃ λέγεις πυθοίμην. Λαβοῦ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ὅλου αὐτοῦ ὀρθῶς, καί σοι εὔδηλόν τε φανεῖται, καὶ οὐκ ἄτοπα δόξει τὰ προειρημένα περὶ αὐτῶν. Πῶς οὖν, ἔφη, κελεύεις; Παντὸς, ἦν D δ' ἐγώ, σπέρματος πέρι ἢ φυτοῦ, εἴτε ἐγγείων εἴτε

B ὀλίγας] Stephanus in m. ὀλίγοις coniecit vel ἐν ὀλίγοις, quemadmodum Ficinus legerit: *raro in paucisque oriri.* Sed haec Ficini verba sensum vulgatae codicumque omnium lectionis accurate declarant.

ἢ] ἡ Vind. E. Ἡ Ald.

καὶ μεγάλοι] om. Vind. E. *maximique* Fic.

Ὃ μὲν] *Nam quod* Fic.

θαυμαστότατον] θαυμασιώτατον Vind. E.

ἀποσπᾷ] ποσπᾶ idem. *plerumque detorquet* Fic.

ἀνδρίαν] ἀνδρείαν Lob. Vind. F. Flor. ACRTV. Stallb. Conf. ad p. 490. C. notata.

ἃ διήλθομεν] ἃ νῦν δὴ δι. Vat. M.

τοίνυν] om. Lob. Vind. B. Vat. BM. Fic. ἔτι τοίνυν, *porro vero*, in enumerationibus dici solet ubi ventum est ad aliquid, quod maxime argumento coniunctum maximeque nunc commemorandum et superioribus addendum videtur. Sic paullo post p. 493. A. Criton. p. 52. C: ἔτι τοίνυν ἐν αὐτῇ τῇ δίκῃ ἐξῆν σοι φυγῆς τιμήσασθαι, εἰ ἐβούλου. Phaedon. p. 109. A: πρῶτον μὲν τοίνυν, ἦ δ' ὅς, τοῦτο πέπεισμαι. Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη ὁ Σιμμίας. Ἔτι τοίνυν, ἔφη, πάμμεγά τι εἶναι αὐτό.

κάλλος] om. Mon. B. C

ὧν] ὃν Vind. B. Vat. M.

γ' ἂν] γὰρ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

πυθοίμην] πειθοίμην, sup. a m. s. υ, Vind. F.

τοίνυν] om. Fic.

εὔδηλόν τε] ἔνδηλόν τι Vind. B. Vat. M. τε om. Vat. B.

ἄτοπα] ἄτοπον Par. DK.

δόξει] δοξάζει Bas. b.

προειρημένα] *dicta* Fic.

αὐτῶν] αὐτοῦ Lob. Vind. BF. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. RTU.

Παντὸς] πάντως Par. A. Vind. E. Vat. H. et a m. pr. Ven. B. Contrario errore Tim. p. 51. A. Par. A. Vind. CCCXXXVII. et pauci deteriores παντὸς pro πάντως scriptum habent.

σπέρματος πέρι ἢ φυτοῦ] φ. π. ἢ σπ. Mon. B. Flor. U. ἢ φυτοῦ om. Fic. D

ἐγγείων] ἀγγείων Flor. AC. et, sup. ἐ, Vat. H.

τῶν ζώων, ἴσμεν, ὅτι τὸ μὴ τυχὸν τροφῆς, ἧς προσήκει ἑκάστῳ, μηδ' ὥρας μηδὲ τόπου, ὅσῳ ἂν ἐῤῥωμενέστερον ᾖ, τοσούτῳ πλειόνων ἐνδεῖ τῶν πρεπόντων· ἀγαθῷ γάρ που κακὸν ἐναντιώτερον, ἢ τῷ μὴ ἀγαθῷ. Πῶς δ' οὔ; Ἔχει δή, οἶμαι, λόγον τὴν ἀρίστην φύσιν ἐν ἀλλοτριωτέρᾳ οὖσαν τροφῇ κάκιον ἀπαλλάττειν τῆς E φαύλης. Ἔχει. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Ἀδείμαντε, καὶ τὰς ψυχὰς οὕτω φῶμεν τὰς εὐφυεστάτας κακῆς παιδαγωγίας τυχούσας διαφερόντως κακὰς γίγνεσθαι; ἢ οἴει τὰ μεγάλα ἀδικήματα καὶ τὴν ἄκρατον πονηρίαν ἐκ φαύλης, ἀλλ' οὐκ ἐκ νεανικῆς φύσεως τροφῇ διολομένης

ἐῤῥωμενέστερον] ἐρρωμενέστερος Vat. H. Flor. AC. ἐρρωμενεστέρας Vind. E. *generosius ac vehementius* Fic.

ἐν ἀλλοτριωτέρᾳ οὖσαν τροφῇ] ἐν ἀ. οὖσα τρ. Vind. F. *si sub adversa forma nutriatur* Fic. Inde Heusdius spec. pag. 29. ἐν ἀλλοτρίᾳ τραφεῖσαν τροφῇ scribendum coniecit, parum eleganter, ut mihi videtur, et male offensus comparativo, qui propriam h. l. vim obtinet. Socrates enim hoc dicit, ex duabus naturis, quarum una optima, altera vilis sit, ubi neutri conveniens nutritio obtigerit, optimam peius ea re affici et maius detrimentum capere, quam vilem, quia magis adversa et aliena nutritione utatur, quam illa. Pluribus enim opus habens plura sibi deesse sentiat necesse est: πλειόνων ἐνδεῖ τῶν πρεπόντων.

κάκιον ἀπαλλάττειν] *deteriorem evadere* Fic. Id vero neque ex antecedentibus efficitur neque omnino verum neque verbis Graecis significatum est, quae quomodo intelligenda putem, modo dixi. Minime igitur probandum, quod ex Boeckhii coniectura in Min. p. 108. proposita Stallbaumius in textum recepit, κακίον' ἀπαλλάττειν.

φαύλης. Ἔχει.] φαύλης ἔχειν. Lob. Vind. B. Nec aliter in Vat. M. scriptum videtur, ex quo Bekkerus ut ex Vind. B. ἔχειν enotavit, de interpunctione tacuit.

παιδαγωγίας] παιδαγωγείας E Vind. B. Pollux II. 20: καὶ ἡ παιδαγωγία παρὰ Πλάτωνι. Cf. Tim. p. 89. D.

γίγνεσθαι;] γίν. Vind. B. γίγνεσθαι. Ald. Steph.

ἄκρατον] ἀκροτάτην γρ Ven. B. *extremam* Fic.

τροφῇ] μορφῇ Flor. C. em. Lob. Vind. B. Vat. M.

διολομένης] Ita Par. A. Ven. C. Flor. C. (ut quidem in sec. Stallbaumius docet; in pr. διεχομένης in Flor. C. διολυμένης in Flor. V. a m. s. scriptum idque a Bekkero receptum tradiderat.) et, sup. a m. s. υ, Vind. F. *corrupto* (*ingenio*) Fic. διελομένης Vat. H. διεφθαρμένη Vind. E. διολλυμένης reliqui codices editionesque praeter Bekkerianam; quod ferri nequit. Non dum corrumpitur natura, sed quum corrupta est, egregia illa facinora edit. Nostram lectionem tuetur et Pausaniae locus ab Astio iam significatus L. VII. c. 17. §. 3. Bekk. ἀπιδόντι οὖν ἐς τοῦτό μοι τοῦ Νέρωνος τὸ ἔργον ὀρθότατα εἰρηκέναι Πλάτων ἐφαίνετο, ὁ Ἀρίστωνος, ὁπόσα ἀδικήματα μεγέθει καὶ τολμήματι ἐστιν ὑπερηκότα, οὐ τῶν ἐπιτυχόντων εἶναι ταῦτα ἀνθρώπων, ψυχῆς δὲ γενναίας ὑπὸ ἀτόπου παιδείας διεφθαρμένης.

γίγνεσθαι] γενέσθαι Flor. T.

νης γίγνεσθαι, ἀσθενῆ δὲ φύσιν μεγάλων οὔτε ἀγαθῶν οὔτε κακῶν αἰτίαν ποτὲ ἔσεσθαι; Οὔκ, ἀλλά, ἦ δ' ὅς, οὕτως. Ἣν τοίνυν ἔθεμεν τοῦ φιλοσόφου φύσιν, ἂν 492 μὲν, οἶμαι, μαθήσεως προσηκούσης τύχῃ, εἰς πᾶσαν ἀρετὴν ἀνάγκη αὐξανομένην ἀφικνεῖσθαι, ἐὰν δὲ μὴ ἐν προσηκούσῃ σπαρεῖσά τε καὶ φυτευθεῖσα τρέφηται, εἰς πάντα τἀναντία αὖ, ἐὰν μή τις αὐτῇ βοηθήσας θεῶν τύχῃ. ἢ καὶ σὺ ἡγῇ, ὥσπερ οἱ πολλοί, διαφθειρομένους τινὰς εἶναι ὑπὸ σοφιστῶν νέους, διαφθείροντας δέ τινας σοφιστὰς ἰδιωτικούς, ὅτι καὶ ἄξιον λόγου, ἀλλ' οὐκ αὐτοὺς τοὺς ταῦτα λέγοντας μεγίστους μὲν εἶναι σο- B

οὔτε — οὔτε] vel — vel Fic.

ἔσεσθαι;] ἔσεσθαι. Ald.

Οὔκ, ἀλλὰ] οὐκ ἀλλὰ Vind. E. οὐκ ἄλλα Vind. F. Ficinus Adimantum *Non certe* respondentem fecit.

Ἣν] ἦν Vind. E.

492 μὲν] μὴ Lob. Vat. M. et punctis circumpositis Vind. B.

τύχῃ] τύχοι Lob. Etiam Vind. F. οι super η adscriptum habet.

ἀρετὴν] ἀρετὴν μὲν Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr.

αὐξανομένην] Ita Bekkerus secundum Par. ADK. de quo Bipontini tacent, Ven. C. Vat. BM. Vind. B. Mon. B. Ang. B. quibus accedunt Lob. et Vind. F. αὐξομένην Vind. E. et quantum ex Bekkeri et Stallbaumii silentio efficitur, Ven. B. Vat. H. Florentinique omnes cum editis ante Bekkerum. *semper proficiendo* Fic. Immo *dum adolescit*.

μὴ ἐν] ἐν μὴ editiones ante Bekkerum, qui secundum eosdem codices, qui αὐξανομένην praebuerunt, μὴ ἐν scripsit, de Ven. B. Vat. H. iterum nihil ostendit. μὴ ἐν mei quoque et Florentini omnes habent et Bipontini ex Par. K. enotarunt. Cf. Leg. L. II. p. 671. D: μὴ μετὰ ἀρχόντων ἀθορύβων. Eurip. Phoen. 536: οὐκ εὖ λέγειν χρὴ μὴ 'πὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς. et alia exempla inter ea, quae Fischerus contulit ad Criton. p. 187. sq.

σπαρεῖσά τε καὶ φυτευθεῖσα] Haec Astius in tert. uncis inclusit, quum in pr. et sec. sine nota transmisisset. Neque vero dubitandum est, quin Socrates eis usus sit, ut statim ab initio vitae educationem vim suam exserere demonstraret. — In Ven. C. τε omissum est.

αὐτῇ βοηθήσας θεῶν] αὐ. θ. β. Lob. θ. αὐ. β. Vat. M. θ. αὐτῷ β. Vind. B. αὐτὴ βοηθείσας (a m. s. id correctum in —ήσας) θεῶν Vind. F.

τύχῃ] τύχοι Lob.

ἢ] ἡ Lob. Vind. B.

ἡγῇ] ἡγεῖ Vind. F. et recentiores.

διαφθειρομένους] δ. μὲν Mon. B. Flor. U. Stallb. μὲν saepe interpolatum est. Cf. Vol. I. p. 162, a. n. 7. 184, a. n. 1.

ὅτι καὶ ἄξιον λόγου] Haec verba Ficinus non omisisse, sed perperam intellexisse videtur, quum ita sit interpretatus: *An tu quoque putas, quemadmodum multi, verum esse quosdam adolescentes a sophistis corrumpi, corruptores vero eorum sophistas quosdam esse privatos: ac non eos potius* etc. Inter recentiores unus Astius in tert. verum sensum assecutus est: — *et corruptores esse sophistas privatos, adeo ut sit dignum quod commemoretur.* Scilicet nonnullam corrumpendi vim sophistis Socrates concedit, sed hoc ipsum corrumpere rem nullius momenti esse

φιστὰς, παιδεύειν δὲ τελεώτατα καὶ ἀπεργάζεσθαι οἵους βούλονται εἶναι καὶ νέους καὶ πρεσβυτέρους καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας; Πότε δή; ἦ δ' ὅς. Ὅταν, εἶπον, ξυγκαθεζόμενοι ἀθρόοι πολλοὶ εἰς ἐκκλησίας ἢ εἰς δικαστήρια ἢ θέατρα ἢ στρατόπεδα ἤ τινα ἄλλον κοινὸν πλήθους ξύλλογον ξὺν πολλῷ θορύβῳ τὰ μὲν ψέγωσι τῶν λεγομένων ἢ πραττομένων, τὰ δὲ ἐπαινῶσιν, ὑπερβαλλόν-
C τως ἑκάτερα καὶ ἐκβοῶντες καὶ κροτοῦντες, πρὸς δ' αὐτοῖς αἵ τε πέτραι καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἂν ὦσιν, ἐπηχοῦντες διπλάσιον θόρυβον παρέχωσι τοῦ ψόγου καὶ ἐπαί-

ostendit. — καὶ om. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. et a m. pr. Ven. B.

τοὺς] om. Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

B παιδεύειν δὲ τελεώτατα] π. τε τελ. Ang. B. Flor. R. Vind. F. *docere item prorsus* Fic.

νέους] νεόνους Vind. E.

ἄνδρας] αἴδρας Ald.

δή] δὲ Lob. Vind. B. Vat. BM. et a m. s. Ven. B.

ξυγκαθεζόμενοι] συγκ. Vind. F. Flor. R.

ἐκκλησίας ἢ εἰς δικαστήρια] δικ. ἢ εἰς ἐκκλ. Lob. Vind. B. Vat. M.

θέατρα] εἰς θ. Flor. T.

πλήθους] τοῦ πλ. Mon. B.

ξύλλογον] σύλλ. Vind. B. Mon. B. Flor. U.

ξὺν] σὺν Vind. F.

ψέγωσι] ψέγουσι idem et Flor. T.

πραττομένων] πρατταμένων Ald.

δὲ] δ' Vind. E. Vat. H.

ἐπαινῶσιν] ἐπαινοῦσιν Vind. F.

C δ' αὐτοῖς] δὲ αὐ. Vind. E. Flor. ACTV.

αἵ τε πέτραι καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἂν ὦσιν] *parietes quoque et laquearia* Fic. Videntur rupes foro Attico imminentes et theatrum Atticum significari. — Pro πέτραι in Mon. B. a m. pr. erat παίτραι.

παρέχωσι] παρέχουσι Vind. F.

τοῦ ψόγου καὶ ἐπαίνου] *laudantium ipsorum vituperantiumque* Fic. Inter ψόγου et καὶ Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT. cum editis ante Bekkerum τε interpositum habent.

δὴ] δὲ Vind. F. Ang. B. Flor. R. et, sup. δή, Par. K. Matthiae gramm. p. 1209. hunc locum inter eos referens, qui δὴ in apodosi habeant, non animadvertit ὅταν initio proximi sermonis ad πότε δή referendum ideoque post ἐπαίνου plene interpungendum esse.

τῷ τοιούτῳ] τοῖς τοιούτοις Ang. B. Flor. R. In Vind. F. οῖς —οις a m. s. superscriptum est.

τὸ λεγόμενον] τὸν λ. Vind. E. Vat. H. (*adolescentem*) *illum* Fic. „Affertur et alia lectio, τὸν λεγόμενον: sed mendosam esse puto. Sic supra [p. 13. ad Theaet. 209. B.] τῶν λεγομένων, pro illis ipsis verbis τὸ λεγόμενον, quae proverbiis praefiguntur, irrepsisse ostendimus.“ Steph. annot. p. 22.

τίνα] τίνα ἂν Mon. B. Flor. U.

ἴσχειν] ἔχειν Lob. Vind. B. Vat. BM. Bas. b.

αὐτῷ] *rumoribus hisce (obsistere)* Fic. Referendum est ad νέον.

ἰδιωτικὴν] ἰδιώτην Vind. F.

κατακλυσθεῖσαν] κατακλυθεῖσαν Lob. Vat. B. Par. K. sec. Bekk. καταλυθεῖσαν sec. Bip. κατακλυσθεῖσαι Vind. E.

νου. ἐν δὴ τῷ τοιούτῳ τὸν νέον, τὸ λεγόμενον, τίνα οἴει καρδίαν ἴσχειν; ἢ ποίαν ἂν αὐτῷ παιδείαν ἰδιωτικὴν ἀνθέξειν, ἣν οὐ κατακλυσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ τοιούτου ψόγου ἢ ἐπαίνου οἰχήσεσθαι φερομένην κατὰ ῥοῦν ᾗ ἂν οὗτος φέρῃ, καὶ φήσειν τε τὰ αὐτὰ τούτοις καλὰ καὶ αἰσχρὰ εἶναι, καὶ ἐπιτηδεύσειν ἅπερ ἂν οὗτοι, καὶ ἔσεσθαι τοιοῦτον; Πολλή, ἦ δ' ὅς, ὦ Σώκρατες, ἀνάγκη. Καὶ μήν, ἦν δ' ἐγώ, οὔπω τὴν μεγίστην ἀνάγκην εἰρήκαμεν. Ποίαν; ἔφη. Ἣν ἔργῳ προστιθέασι λόγῳ μὴ πείθοντες οὗτοι οἱ παιδευταί τε καὶ σοφισταί. ἢ οὐκ

τοῦ] om. Lob. Vind. B. Vat. M.

οἰχήσεσθαι] *οὐκ οἰχ.* iidem et Bas. b. *οὐκ* ante *οἰχήσεσθαι* „ex quodam vet.“ afferri monuit etiam Steph. p. 22. eamque particulam ita tantum locum habere posse statuit, si loco suo pellatur ea, quae est ante *κατακλυσθεῖσαν*. „nam duas quidem negationes apud Graecos in multis loquendi generibus magis negare non ignoro, verum hae non diversis eodem tamen pertinentibus verbis iungerentur, sed uni eidemque *οἰχήσεσθαι*. neque enim *οὐ* quae est ante participium *κατακλυσθεῖσαν* cum ipso iungitur, sed cum *οἰχήσεσθαι*: quanvis non scribatur, *οὐκ*, sed *οὐ*.“ cuius adnotationis extrema pars mihi parum digna Stephano videtur.

φερομένην κατὰ ῥοῦν] *κ. ῥ. φ.* Ven. B. *κ. νοῦν φ.* Vind. E.

ᾗ] *οἷ* Ven. B. Vind. E. Mon. B. Vat. H. Flor. ACTUV. Stallb. pr.

φέρῃ] *φέροι* Ven. B. Vind. E. In Ald. punctum, in reliquis fere editionibus signum interrogandi appositum est, cuius loco ob sequentium nexum artiorem cum Ast. pr. sec. comma feci. Nam quod verbi *φήσειν* aliud atque verbi *οἰχήσεσθαι* subiectum est, non obstat, quo minus verba ipsa pariter ad *οἴει* referenda et non aliter distinguenda sint, quam si legeretur: *οὐκ οἴει τὴν παιδείαν αὐτῷ οἰχήσεσθαι, καὶ αὐτὸν φήσειν*. Quid quod ne commate quidem dirimenda forent, nisi interiectum esset *ᾗ ἂν οὗτος φέρῃ*. Nam illud *αὐτὸν* non per ellipsin omissum, sed ex superioribus repetendum est, quasi *οὐκ οἴει αὐτὸν τῆς παιδείας ἐπιλήσεσθαι* vel *ἐκπεσεῖσθαι* praecessisset. Simili modo subiectum mutatur Phaedon. p. 64. E: *Οὐκοῦν ὅλως δοκεῖ σοι, ἔφη, ἡ τοῦ τοιούτου πραγματεία οὐ περὶ τὸ σῶμα εἶναι, ἀλλὰ καθόσον δύναται ἀφεστάναι αὐτοῦ, πρὸς δὲ τὴν ψυχὴν τετράφθαι; Ἔμοιγε.* in quibus verbum *δύναται* sequentia *ἀφεστάναι* et *τετράφθαι* ad *τὸν τοιοῦτον* potius, quam ad eius *πραγματείαν* pertinere docet.

ἐπιτηδεύσειν] *ἐπιτηδεύειν* Ald. Bas. ab. In Vind. F. *σ* int. vers. a m. pr. positum.

οὗτοι,] *οὗτοι;* Steph.

τοιοῦτον;] *τοιοῦτον.* Ald. Bas. ab.

προστιθέασι] *τιθέασι* Flor. T. Praepositio ad eos spectat, quibus necessitas *admovetur*. Perperam Stallbaumius in sec. comma, quo Stephanus non inepte post *προστιθέασι* erat usus, post *λόγῳ* posuit alterumque post *μὴ πείθοντες* addidit et haec verba sic interpretatus est: *quam ipso facto orationi adiungunt, non utentes persuasione, prudentes isti magistri atque sophistae.* quasi *οὐ πείθοντες* esset.

ἢ] *ἡ* Lob.

οἶσθα, ὅτι τὸν μὴ πειθόμενον ἀτιμίαις τε καὶ χρήμασι καὶ θανάτοις κολάζουσι; Καὶ μάλα, ἔφη, σφόδρα. Τίνα οὖν ἄλλον σοφιστὴν οἴει ἢ ποίους ἰδιωτικοὺς λόγους E ἐναντία τούτοις τείνοντας κρατήσειν; Οἶμαι μὲν οὐδένα, ἦ δ' ὅς. Οὐ γάρ, ἦν δ' ἐγώ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπιχειρεῖν πολλὴ ἄνοια. οὔτε γὰρ γίγνεται οὔτε γέγονεν οὐδὲ οὖν μὴ γένηται ἀλλοῖον ἦθος πρὸς ἀρετὴν παρὰ τὴν τούτων παιδείαν πεπαιδευμένον, ἀνθρώπειον, ὦ ἑταῖρε· θεῖον μέντοι κατὰ τὴν παροιμίαν ἐξαιρῶμεν λόγου· εὖ γὰρ χρὴ εἰδέναι, ὅτιπερ ἂν σωθῇ τε καὶ γένηται οἷον 493 δεῖ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει πολιτειῶν, θεοῦ μοῖραν αὐτὸ

τὸν] τὸ Par. A. Vat. H. Flor. ACV. quod non omnino ineptum, sed multo deterius est.
μάλα] μάλ' Vind. F. Ang. B. Τίνα] τίν' iidem et Flor. R.
ποίους] *quos alios* Fic.
τούτοις] τούτους Ald. Bas. ab.
E τείνοντας] τείνοντα Par. K. sec. Bekk. πείθοντας Lob. Vind. B. Vat. M.
κρατήσειν] κρατῆσαι Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV.
Οἶμαι μὲν οὐδένα] *Nullius certe orationem* Fic. Fortasse οὐδένας legit.
ἦν δ' ἐγώ] om. Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U.
γίγνεται οὔτε γέγονεν] γέγονεν οὔτε γίγνεται Mon. B. Flor. U. (*neque enim*) *fuit unquam nec est* Fic.
οὐδὲ] οὐδ' Vind. BE. Conf. Vol. I. p. 206, a.
πεπαιδευμένον] παιπαιδ. Vind. E.
ἐξαιρῶμεν] *excipiamus* Fic. ἐξαίρω Vind. E. (Ven. B. Flor. CT.) Ald. Bas. ab. Steph. ἐξαιρῶ Ast. sec. quemadmodum vulgatam corrigendam esse ostenderat Heindorfius ad Theaet. §. 51. ἐξαίρομεν Vind. F. Par. DK. Ang. B. Flor. R. Ven. C. sec. Ast. ἐξαιροῦμεν Mon. B. Flor. U. ἐξαίρωμεν Par. A. Lob. Vat. BHM. Vind. B. Flor. AV. Ven. C. sec. Bekk. quod servatum in pr. Astius in tertia ed. et Stallbaumius praeeunte Bekkero properispomenon fecerunt. Cf. Rückertus ad Symp. p. 24. quem iam Vol. I. p. 240, a. in eadem re citavi.
λόγου] λόγον Lob. Ald. Bas. ab. „in praeced. edit. male λόγον. unde male quidam interpretantur cum Erasmo, Divinum excipio sermonem." Steph. in m.
σωθῇ τε] σωθῆτε Ald. Bas. ab. τε om. Flor. T.
δεῖ] δὴ Vind. F. Ang. B. Flor. R.
αὐτὸ] αὐτὸσ Vind. F. Ang. B. 493
κακῶς] κακῶν Ald. Bas. a.
Οὐδ' ἐμοὶ ἄλλως] οὐδέ μοι ἀλλ' ὡς Vind. E.
Ἕκαστος] Ἕκαστον Ang. B. Steph. Ast. sec. In Mon. B. ς cum litura, sed a m. pr. exaratum est. „In praeced. edit. scriptum est ἕκαστος, quum tamen sequatur παιδεύειν et καλεῖν. At Fic. quum deberet ἕκαστον mutare in ἕκαστος [imrno ἕκαστος in ἕκαστον] maluit, retinendo ἕκαστος, ex παιδεύειν et καλεῖν facere παιδεύει et καλεῖ. vertit enim, Quisque eorum qui privatim accepta mercede homines erudiunt, quos quidem sophistas et aemulos artium appellant, nihil aliud docendum putat, quam multorum sententias, in quibus consentiunt, quoties congregantur: atque hanc sapientiam vocat. Genuina tamen lectio est ἕκαστον cum illis infinitivis, quia pen-

σῶσαι λέγων οὐ κακῶς ἐρεῖς. Οὐδ' ἐμοὶ ἄλλως, ἔφη, δοκεῖ. Ἔτι τοίνυν σοι, ἦν δ' ἐγώ, πρὸς τούτοις καὶ τόδε δοξάτω. Τὸ ποῖον; Ἕκαστος τῶν μισθαρνούντων ἰδιωτῶν, οὓς δὴ οὗτοι σοφιστὰς καλοῦσι καὶ ἀντιτέχνους ἡγοῦνται, μὴ ἄλλα παιδεύειν, ἢ ταῦτα τὰ τῶν πολλῶν δόγματα, ἃ δοξάζουσιν, ὅταν ἀθροισθῶσι, καὶ σοφίαν ταύτην καλεῖν, οἷόν περ ἂν εἰ θρέμματος μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ τρεφομένου τὰς ὀργάς τις καὶ ἐπιθυμίας κατεμάνθανεν, ὅπῃ τε προσελθεῖν χρὴ καὶ ὅπῃ B ἅψασθαι αὐτοῦ, καὶ ὁπότε χαλεπώτατον ἢ πρᾳότατον καὶ ἐκ τίνων γίγνεται, καὶ φωνὰς δὴ ἐφ' οἷς ἑκάστοτε

dent haec a verbo δοξάτω.“ Steph. p. 22. Qui si paullo minus festinasset, neque nominativum non ferendum, neque Ficinum non alio in errore versatum statuisset. Nam δοξάτω σοι ἕκαστος παιδεύειν nullam reprehensionem habet; Ficinus autem procul dubio ita legebat: ἕκαστος τῶν μισθαρνούντων ἰδιωτῶν, οὓς δὴ σοφιστὰς καλοῦσι καὶ ἀντιτέχνους, ἡγοῦνται μὴ ἄλλα παιδεύειν etc. et ἡγοῦνται pro οἴονται δεῖν accipiebat.

οὓς] οὕς τε Vind. F. In Flor. A. ὅτε super οὓς δὴ scriptum est.

ταῦτα] om. Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV.

δόγματα] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἂν] om. Vat. B.

εἰ] ἢ Vind. F. a m. pr.

κατεμάνθανεν] κατελάμβανεν Flor. T.

B ὅπῃ τε] ὅποι τε Vind. E.

αὐτοῦ] αὐ. Lob.

χαλεπώτατον] χαλεπώτατα Par. K.

πρᾳότατον] πρᾳότατα idem. πρᾳότερον Vind. B. et, sup. τ super ερ, Vat. M. (πρᾳ. Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec.)

τίνων] Mon. B. extremum ν int. vers. a m. s. habet.

ἐφ' οἷς ἑκάστοτε] Ita Vind. E. ἃς ἐφ' ἑκάστοις Mon. B. Flor. U. Schleiermacherus et Stallbaumius. ἐφ' οἷς ἕκαστος reliqui codices editionesque praeter Astii secundam, in qua ἃς ἐφ' οἷς ἑκάστοτ' ex coniectura scriptum est. „Torsit me hic locus tum propter ἕκαστος, et οἷς, quod ad verborum ἀκολουθίαν seu orationis structuram, tum propter φθέγγεσθαι, quod ad sensum attinet: tandem vero suspicatus sum ἕκαστος quidem in ἕκαστον, et οἷς in αἷς, at φθέγγεσθαι in θέλγεσθαι mutari debere. ut sit hic loci huius sensus, Et voces quas quum effert unumquodque illorum animalium (quamvis singulari antea usus fuerit) solet demulceri. Id est, quas quum effert, indicant ipsum demulceri. Sic tamen et Fic. vertit quasi legeretur, καὶ φωνὰς δὴ ἃς ἕκαστος ἐφ' ἑκάστοις εἴωθε φθέγγεσθαι. nam ἕκαστος etiam retinet: quamvis non habeamus (ut opinor) quo referre possimus. Verum ita ille, ,Voces item quas in singulis quisque solet exprimere. quum tamen haec praecesserint, Veluti si quis vasti cuiusdam animalis bruti, robusti admodum, et ab homine enutriti, iras et cupiditates singulas observaverit, quáve ratione adire hoc deceat, qua attrectare: item quando vel ferocius est, vel mitius: et ex quibus caussis tale fiat. Quodsi extaret in quopiam exemplari haec lectio, καὶ φωνὰς ἃς ἐφ' ἑκάστοις ἕκαστον εἴωθε φθέγγεσθαι, minime reiiciendam censerem.“ Steph. ann. p. 22. sq.

εἴωθε φθέγγεσθαι, καὶ οἵας αὖ ἄλλου φθεγγομένου ἡμεροῦταί τε καὶ ἀγριαίνει, καταμαθὼν δὲ ταῦτα πάντα ξυνουσίᾳ τε καὶ χρόνου τριβῇ σοφίαν τε καλέσειε καὶ ὡς τέχνην συστησάμενος ἐπὶ διδασκαλίαν τρέποιτο, μηδὲν εἰδὼς τῇ ἀληθείᾳ τούτων τῶν δογμάτων τε καὶ ἐπιθυμιῶν, ὅτι καλὸν ἢ αἰσχρὸν ἢ ἀγαθὸν ἢ κακὸν ἢ δί- C καιον ἢ ἄδικον, ὀνομάζοι δὲ πάντα ταῦτα ἐπὶ ταῖς τοῦ μεγάλου ζώου δόξαις, οἷς μὲν χαίροι ἐκεῖνο, ἀγαθὰ

Nisi sequentia οἵας αὖ ἄλλου φθεγγομένου nostrum φθέγγεσθαι ad ipsum animal referri iuberent, ἐφ' οἷς ἕκαστος retineri et pro ἐπὶ τούτοις ἃ ἕκαστος accipi atque ita explicari posset, ut animal ad ea, quae quisque adeuntium pronuntiare soleat, et ipsum voces quasdam emittere dicatur. Ac nescio an non aliter Ficinus haec intelligi voluerit et *voces exprimere* ea significatione dixerit, qua ab optimis quibusque et a Caesare Gall. L. I. c. 32. §. 3. dictum est. Verum et sequentia obstant, et ipsum εἴωθε multo magis animali, quam adeuntibus convenire apparet. Quum igitur vulgata et codicum plurimorum lectio ferri non posse videretur, quam minime ab ea discedendum et secundum librum haud contemnendum ἑκάστοτε pro ἕκαστος scribendum, Monacensem vero emendationem quamvis speciosam procul habendam putavi. οἷς, ut initio huius libri οἷ, pro οἷοις positum, et sensus loci hic est: *atque etiam voces animalis cognosceret, quibus occasionibus eas quoties offerantur mittere soleat.* Quod qui novit, ex vocibus colligere potest, quid animali acciderit et quo modo affectum sit, idque etiam utilius nutricio isti videri debet, quam ex occasionibus colligere posse, quas voces animal missurum sit, qui sensus Monacensis lectionis est.

οἵας] οἵαις Mon. B. Par. DK. Vat. HM. Flor. U. cum editis ante Bekkerum, quod aeque probabile erat.

ἡμεροῦταί τε καὶ ἀγριαίνει] *irritatur vel placatur* Fic. Stephanus annot. p. 23. particulam καὶ (immo utramque, τε καί,) in ἢ mutandam vel pro ea accipiendam statuit, quorum neutrum verum. τε καί est *vel — vel.*

καταμαθὼν δὲ] Nescio, cur Matthiae gramm. p. 1247. de repetita post parenthesin particula δὲ agens hunc locum conferri iusserit, nisi forte optativos, qui sequuntur, non ab illo εἰ ante θρέμματος, quod cum indicativo κατεμάνθανεν constructum videret, sed a verbis οἷόν περ ἂν pendere statuens haec omnia (εἰ θρέμματος — ἀγριαίνει) parenthesis loco habuit. Sed illud ἂν non esse ad καλέσειε referendum subiecti defectus arguit, quum οἷόν περ ἄν τις, εἰ καταμάθοι dicendum fuisset, eodemque modo, quo in κἂν εἰ et ὡσανεί, ad omissum εἴη pertinet vel nulli verbo adiunctum per se *fere* (*etwa*) significat. Optativus autem in sequentibus plane legitimus, indicativus in praecedentibus ideo positus videtur, quod neminem sanum illi rei cognoscendae operam dare simul significaret. Eum vero, qui daret, sapientiam hanc vocare magis iam credibile erat.

ταῦτα πάντα] *singula* Fic. πάντα om. Ven. B. a m. pr.

ξυνουσίᾳ] συν. Vind. F.
καλέσειε] καλέσειεν idem.

ἐπὶ διδασκαλίαν] ἐπιδιδ. Vind. E. ἐπὶ διδασκάλια Par. K. sec. Bip.

καλῶν, οἷς δὲ ἄχθοιτο, κακά, ἄλλον δὲ μηδένα ἔχοι λόγον περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ τἀναγκαῖα δίκαια καλοῖ καὶ καλά, τὴν δὲ τοῦ ἀναγκαίου καὶ ἀγαθοῦ φύσιν, ὅσον 473 διαφέρει τῷ ὄντι, μήτε ἑωρακὼς εἴη μήτε ἄλλῳ δυνατὸς δεῖξαι. τοιοῦτος δὴ ὤν, πρὸς Διός, οὐκ ἄτοπος ἂν σοι δοκεῖ εἶναι παιδευτής; Ἔμοιγ', ἔφη. Ἦ οὖν τι τούτου δοκεῖ διαφέρειν ὁ τὴν τῶν πολλῶν καὶ παντοδαπῶν ξυνιόντων ὀργὴν καὶ ἡδονὰς κατανενοηκέναι σοφίαν ἡγού- D

C ὀνομάζοι δὲ] ὀνομάζει δὲ Lob. Vind. B. Ven. B. Vat. M. (nisi forte Bekkerus Venetum perperam pro Vindobonensi, quem omisit, significavit.) ὀνομάζοι τὲ Ang. B. Flor. R. ὀνομάζεται, e corr. ὀνομάζει τὲ, Vind. F.

πάντα ταῦτα] *singula* Fic. ταῦτα πάντα Lob. Vind. BEF. Vat. BHM. Ven. B. Par. K. Ang. B. Flor. ACRTV. Stallb. πάντα haud dubie gravius h. l. quam ταῦτα, contra ac paullo ante, ubi ταῦτα merito in omnibus codicibus priorem locum tenuit, qui hic alteri recte in Par. A. Mon. B. Ven. C. Par. D. Flor. U. editisque reliquis assignatur. Sensus enim non is, quem Matthiae p. 1168. et Stallbaumius statuunt, quem alibi dictio ὀνομάζειν τι ἐπί τινι habet, sed hic videtur: *omnibus his nominibus secundum magni animalis opiniones uteretur*, ita ut eis utens totus penderet ab istis opinionibus; quemadmodum ἐπί τινι εἶναι et similia dicuntur.

χαίροι] χαίρει Lob. Vind. F. Ven. C. Par. K. Vat. HM. Flor. ACRT. In Vind. B. χαίροι cum corr. in ο scriptum est.

ἐκεῖνο] ἐκεῖνα Flor. AC. et, commate anteposito, Vind. E.

ἀγαθὰ] ἀγαθὸν Vat. B. Vind. F. et, sup. ὰ, Lob.
ἔχοι] ἔχει Vind. F. Flor. RT.
τἀναγκαῖα] τἀναγκαῖα Ald.
καλοῖ] καλοίη Vind. B. καλεῖ Vind. F. Vat. M. Flor. RT. et, sup. οῖ, Par. K.

τῷ ὄντι] τωόντι Vind. E.
ἄλλῳ] *aliis* Fic.
δυνατὸς] δυνατὸν Bas. b.

δεῖξαι.] δεῖξαι· Astius. Matthiae gramm. p. 1017. etiam minore cum interpunctione haec legere videtur.
ὢν] ὂν Vind. F.

δοκεῖ] Ita Par. A. Vind. F. Mon. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. Bekkerus et in pr. Stallb. δοκῇ reliqui codices Bekkeri, Lob. Vind. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. δοκοίη Ast. sec. probante Matthiaeo l. c. δοκοῖ Vind. E. Ast. tert. Stallb. sec. *videbitur* Fic. Cf. L. IIII. p. 422. B: εἰς πύκτης ὡς οἷόν τε κάλλιστα ἐπὶ τοῦτο παρεσκευασμένος δυοῖν μὴ πύκταιν, πλουσίοιν δὲ καὶ πιόνοιν οὐκ ἂν δοκεῖ σοι ῥᾳδίως μάχεσθαι; quo loco item δοκῇ in parte codicum et in editionibus antiquis legitur, neque Stallbaumius ἂν ad infinitivum pertinere non vidit, quod nostro, cuius prorsus eadem ratio est, negat.

Ἔμοιγ'] ἔμοιγε Lob. Vind. B.
Ἦ] ἢ Vind. EF.
οὖν] *om.* Fic.
τι] τί Vind. E. *om.* Vind. F.
τούτου] τοῦτο, a m. s. τούτῳ, Vind. F.

ὁ] ὃ Vind. E. Idem in Vind. F. ante lituram fuisse videtur. ὅτι Lob. Vind. B. Par. DK. Vat. M. et a m. pr. Vat. B. Ven. C. ὁ τὸ Mon. B. Flor. U. et a m. s. Vat. B. ὅστις margo Par. D.
σοφίαν] σοφίας Mon. B. D

μενος, εἴτ' ἐν γραφικῇ εἴτ' ἐν μουσικῇ εἴτε δὴ ἐν πολιτικῇ; ὅτι μὲν γάρ, ἐάν τις τούτοις ὁμιλῇ ἐπιδεικνύμενος ἢ ποίησιν ἤ τινα ἄλλην δημιουργίαν ἢ πόλει διακονίαν, κυρίους αὑτοῦ ποιῶν τοὺς πολλοὺς πέρα τῶν ἀναγκαίων, ἡ Διομήδεια λεγομένη ἀνάγκη ποιεῖν αὐτῷ ταῦτα, ἃ ἂν οὗτοι ἐπαινῶσιν· ὡς δὲ καὶ ἀγαθὰ καὶ

εἴτ' ἐν μ.] εἴτ' ἐμ. Mon. B.

δὴ] δὲ Vind. E.

ὅτι μὲν γάρ] *patet enim quod* Fic. supplens quod scriptorem omisisse putaret. Etiam Stallbaumius ellipsin statuit verborum δῆλον seu φανερόν ἐστι, eamque comparat illi, quae post εἰ μὲν usitata est. Sed *Diomedeam*, *qualis in proverbio sit*, *necessitatem* illi iniungi *manifestum* dicere Socrates vix poterat ita, ut hoc *manifestum* supplendum relinqueret, neque exemplum talis ellipsis a Stallbaumio aut ab aliquo eorum, quos citavit, allatum est. Itaque constructione potius excidisse scriptorem, et quum ὅτι μὲν γάρ, ἐάν τις τούτοις ὁμιλῇ, ταῦτα ποιεῖ, οὐ θαυμαστὸν, ἀλλὰ καὶ πάνυ ἀναγκαῖόν ἐστι vel simile in animo habuisset, ad necessitatis significationem augendam posteriora conformasse et particulae ὅτι initio positae oblitum esse dixerim.

ὁμιλῇ] ὁμιλοῖ ante corr. Vind. F.

ἢ] om. Ald. Bas. a.

τινα ἄλλην] ἄλλην τινὰ Lob. Vind. B. Vat. M. Bas. b. minus bene. τὶς praeponi solet, ubi incerti notio, ἄλλος, ubi diversi praevalet. Sic paullo ante p. 492. B. ἤ τινα ἄλλον κοινὸν πλήθους ξύλλογον. 496. C: ἢ γάρ πού τινι ἄλλῳ ἢ οὐδενὶ τῶν ἔμπροσθεν γέγονε. et saepe alibi; ideoque fit, ut, quoties particula comparans ἢ sequitur, fere ἄλλος τις, certe multo frequentius hoc, quam τις ἄλλος dictum inveniatur. Cf. Phaedr. p. 245. E. 258. A. 268. D. Contra semel in eodem dialogo p. 273. A. — Ficinus τινα ἄλλην δημιουργίαν *alterius artis opus* interpretatus τινα neglexit.

πόλει] πόλεως Bas. b. Idem in Flor. T. super vulgato adscriptum et a Stephano in m. ut melius notatum est. („Malim πόλεως, ut in uno vet.") Cf. Bernhardy synt. p. 93.

αὑτοῦ] Ita Bekkerus unum Ven. B. antestatus, de reliquis et de vulgata scriptura tacens. Etiam Mon. B. αὑτοῦ, Vind. B. punctum pro spiritu super α positum, reliqui mei cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. αὐτοῦ habent, quod Ficino quoque placuit, qui *exhibeatque vulgo iudicandi operis auctoritatem ultra necessaria* scripsit. αὐτοῦ Astius et Stallbaumius ad praegressa ποίησιν, δημιουργίαν et διακονίαν referentes et verba πέρα τῶν ἀναγκαίων sequentibus iungentes necessitatis significationem ultra modum et inaudito loquendi genere augent, contra illius, qui sese multitudini probari studet, abiectionem non satis notant. Quamvis enim parum digne faciat qui multitudinis iudicio opera sua subiiciat idque ratum habeat, quod illi de eis iudicaverint, et quamvis credibile sit eiusmodi artificem nihil facere, quod populo minus placere suspicetur, dici tamen nequit nullo modo fieri posse, quin ea faciat, quae illi placent, quia inter faciendum oblivisci decretorum multitudinis et ingenii sui impetu ferri ad alia et meliora potest. Sed qui semetipsum et totum potestati

καλὰ ταῦτα τῇ ἀληθείᾳ, ἤδη πώποτέ του ἤκουσας αὐτῶν λόγον διδόντος οὐ καταγέλαστον; Οἶμαι δέ γ', ἦ δ' ὅς, οὐδ' ἀκούσομαι. Ταῦτα τοίνυν πάντα ἐννοήσας E ἐκεῖνο ἀναμνήσθητι· αὐτὸ τὸ καλὸν, ἀλλὰ μὴ τὰ πολλὰ καλὰ, ἢ αὐτό τι ἕκαστον καὶ μὴ τὰ πολλὰ ἕκαστα ἔσθ' ὅπως πλῆθος ἀνέξεται ἢ ἡγήσεται εἶναι; Ἥκιστά γ', ἔφη. 494

eius tradiderit, eum quasi mancipium oportet in omnibus eius sententiam sequi. Verum enimvero quodammodo omnes, qui opera sua vel artis vel virtutis spectari et publice exstare volunt, populi iudicio se subiicere approbandique et reprobandi arbitrium ei permittere coguntur: ipsi probare vulgi approbationem non coguntur; et si quis tamen huius quoque rei necessitatem sibi imponit, is πέρα τῶν ἀναγκαίων κυρίους αὐτοῦ ποιῶν τοὺς πολλοὺς dici potest. Itaque cum Bekkero et αὐτοῦ scribendum et comma, quod Ald. Bas. ab. et Astius post πολλοὺς, Stephanus et in sec. Stallbaumius ibidem et post ἀναγκαίων posuerunt, priori loco delendum putavi.

Διομήδεια] Ita Lob. Vind. BEF. et a m. s. Mon. B. item Ald. Bas. ab. Διομηδεία Mon. B. a m. pr. Steph. et recentiores, tacito analogiam vulgarem secuti, quam huc non pertinere docet Aristophanis versus Eccles. 1029: Καὶ ταῦτ' ἀνάγκη μοὔστι; B. Διομήδειά γε. Itaque ad ἡδύπνεια et reliqua, quae Passovius in tabula prosodica II. ff. recensuit, hoc adnumerandum, ceterum quod scholiastes Aristophanis de Thracum rege Diomede commentus est, illius loci gratia fictum et magis probabile id videtur, quod in scholio ad nostrum locum de Tydei filio narratur.

λεγομένη] λ. ἡ Lob. Vind. B. Vat. M. λ. ῃ Vat. B. λ. ἡ Ven. C. λ. ἡ Ven. B. In Vind. F. post λεγομένη et post ἀνάγκη litura est.

ποιεῖν] ποιεῖ Vind. F. cum litura in fine.

ταῦτα] πάντα (Ven. B.) editi ante Bekkerum.

ὡς] εἰ Lob. Vind. B. ἐς Vat. M.

δὲ καὶ] καὶ om. Vind. F. Flor. R. et Astii pr. et sec. ed. typothetae negligentia. Bekkerus, qui δὲ καὶ cum reliquis edidit, in comm. crit. δὲ καὶ pro δὲ in Vat. HM. legi tradens, nisi erravit, ὡς δὲ καὶ καὶ in utroque invenerat.

ἀγαθὰ καὶ καλὰ] καλὰ καὶ ἀγ. Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ang. B.

του] om. Par. K.

δέ γ'] δέ γε Vind. BF.

Ταῦτα τοίνυν πάντα] πάντα τοίνυν ταῦτα Vind. F. Ang. B. Flor. R. E

ἐκεῖνο] et illud Fic.

ἀναμνήσθητι·] ἀναμνήσθητι, Steph. Ast. pr. sec. Priores nullam, posteriores plenam interpunctionem habent.

καλὰ,] om. Ven. B. a m. pr. καλά. Ald. Bas. ab. Steph.

αὐτό τι] αὐτόθι Steph. Ast. pr. tac. Bip.

καὶ] καὶ ἀλλὰ Ang. B. Flor. RT. quamquam hi utrum habeant καὶ, an omittant, Stallbaumius ambiguum reliquit.

ἕκαστα] ἕκαστα. Ald. ἕκαστα, Bas. ab. Steph.

ἢ] om. Vind. F. 494
γ'] γε Lob. Vind. B.

Φιλόσοφον μὲν ἄρα, ἦν δ᾽ ἐγώ, πλῆθος ἀδύνατον εἶναι. Ἀδύνατον. Καὶ τοὺς φιλοσοφοῦντας ἄρα ἀνάγκη ψέγεσθαι ὑπ᾽ αὐτῶν. Ἀνάγκη. Καὶ ὑπὸ τούτων δὴ τῶν ἰδιωτῶν, ὅσοι προσομιλοῦντες ὄχλῳ ἀρέσκειν αὐτῷ ἐπιθυμοῦσι. Δῆλον. Ἐκ δὴ τούτων τίνα ὁρᾷς σωτηρίαν φιλοσόφῳ φύσει, ὥστ᾽ ἐν τῷ ἐπιτηδεύματι μείνασαν πρὸς τέλος ἐλθεῖν; ἐννόει δ᾽ ἐκ τῶν ἔμπροσθεν. B ὡμολόγηται γὰρ δὴ ἡμῖν εὐμάθεια καὶ μνήμη καὶ ἀνδρία καὶ μεγαλοπρέπεια ταύτης εἶναι τῆς φύσεως. Ναί. Οὐκοῦν εὐθὺς ἐν πᾶσιν ὁ τοιοῦτος πρῶτος ἔσται ἐν ἅπασιν, ἄλλως τε καὶ ἐὰν τὸ σῶμα φυῇ προσφερὴς τῇ

Φιλόσοφον] φιλοσόφων Vind. E. Verba φιλόσοφον μὲν οὖν, ἦν δ᾽ ἐγώ, πλῆθος ἀδύνατον γενέσθαι sine auctoris nomine posuit Clemens Al. Strom. L. V. p. 655, 11. Bekkerus et Stallb. haec et proxime sequentia Socratem interrogantem faciunt, illa vero καὶ ὑπὸ τούτων etc. quorum tamen ratio eadem, non item. Mihi propter μὲν haec omnia affirmationi propriora videntur. Ceterum post εἶναι etiam Lob. interrogationis notam habet.

ἄρα ἀνάγκη] ἀν. ἄρα Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ψέγεσθαι] ψεύδεσθαι Par. K. sec. Bekk.

ὑπ᾽ αὐτῶν] ὑπ᾽ αὐτοῦ Bas. b. ab eo (sc. vulgo) Fic. Cf. Bernhardy synt. p. 288.

Ἀνάγκη.] καὶ ἀνάγκη Vind. F.

αὐτῷ] αὐτὸ Vind. F. a m. pr. αὐτοῦ Flor. AC.

ἐπιθυμοῦσι.] ἐπιθυμοῦσιν. Bekkerus. Ficinus hanc Socratis ῥῆσιν ita contraxit: *Et a quibusque populo placere volentibus.*

B ἀνδρία] ἀνδρεία Lob. Vind. F. Flor. ACRTV. Stallbaum. ut p. 491. B.

ταύτης] ταύτῃ Vind. E.

φύσεως.] φύσεως; Ald. Bas. ab.

ἐν πᾶσιν] *apud omnes* Fic. Potius *inter omnes* sc. aequales. Recte vero hoc masculinum esse statuit Ficinus, quod circumposita εὐθὺς et ὁ τοιοῦτος arguunt, quorum prius etiam ineuntis aetatis significationem continet, ut propterea opus non sit Geerii coniectura diatr. in politices Plat. principia p. 58. παισὶν pro πᾶσιν requirentis, quod Astius in sec. edidit, in tertia, ut Stallbaumius, probabile sibi videri ostendit, addita tamen altera coniectura εὐθὺς ἐκ παιδός. Neque vero ambiguitas ob sequens ἐν ἅπασιν vulgato adversaria, immo minor, quam in Geerii lectione est, si πᾶσιν masculinum esse certum est. Similiter πᾶσιν et ἅπασιν ad diversas res spectare videntur Leg. L. IIII. p. 723. C: τὸ μέντοι μεγάλων πέρι λεγομένων νόμων καὶ σμικρῶν εἰ ὁμοίως προοιμιάζεσθαι προστάττοιμεν, οὐκ ἂν ὀρθῶς λέγοιμεν. οὐδὲ γὰρ ᾄσματος οὐδὲ λόγου παντὸς δεῖ τὸ τοιοῦτον δρᾶν, καίτοι πέφυκέ γε εἶναι πᾶσιν, ἀλλ᾽ οὐ χρηστέον ἅπασιν. sc. προοιμίοις.

ὁ τοιοῦτος — ἅπασιν] om. Vind. B. Vat. M.

πρῶτος] post ἔσται Par. K. Antiatt. Bekk. an. pag. 111, 16: πρώτους· τοὺς ἀρίστους. Πλάτων Πολιτείᾳ; Ἡρόδοτος πρώτῳ.

ψυχῇ; Τί δ' οὐ μέλλει; ἔφη. Βουλήσονται δή, οἶμαι, αὐτῷ χρῆσθαι, ἐπειδὰν πρεσβύτερος γίγνηται, ἐπὶ τὰ αὐτῶν πράγματα οἵ τε οἰκεῖοι καὶ οἱ πολῖται. Πῶς δ' οὔ; Ὑποκείσονται ἄρα δεόμενοι καὶ τιμῶντες, προκαταλαμβάνοντες καὶ προκολακεύοντες τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ δύναμιν. Φιλεῖ γοῦν, ἔφη, οὕτω γίγνεσθαι. Τί οὖν οἴει, ἦν δ' ἐγώ, τὸν τοιοῦτον ἐν τοῖς τοιούτοις ποιήσειν, ἄλλως τε καὶ ἐὰν τύχῃ μεγάλης πόλεως ὢν καὶ ἐν ταύτῃ πλούσιός τε καὶ γενναῖος καὶ ἔτι εὐειδὴς καὶ μέγας; ἆρ' οὐ πληρωθήσεσθαι ἀμηχάνου ἐλπίδος, ἡγούμενον καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ τὰ τῶν βαρβάρων C

ἐν ἅπασιν] Haec verba Mon. B. punctis ab antecedentibus et a sequentibus distincta quasi Adimanti exhibet; cui rationi ad ambiguitatem, de qua supra dixi, evitandam excogitatae proxime sequentia repugnant.

φυῇ] *φυῇ προσφυῇ* cum linea sub altero Mon. B.

προσφερής] *προσφέρεις* Vind. F. *προσμερὲς* Vind. E. Vat. H. Flor. C. *προσφερὲς* Vind. B. Flor. AUV. cum editis ante Bekkerum, tacentibus Bipontinis. „Legitur etiam *προσφερὴς τῇ ψυχῇ*: quam lectionem alteri praefero." Steph. annot. pag. 23. Utrum Ficinus legerit, ambiguum est: *si corpus natura nactus sit animo conforme*. Masculinum Stephanus non sine caussa praeferebat, quia longius ab interpolationis specie remotum est, elegantiusque verbum *φυῇ* ad prius subiectum, quam ad novum (*σῶμα*) idque genitivo *αὐτοῦ* aegre carens refertur.

ἐπειδὰν πρεσβύτερος γίγνηται] *cum adoleverit* Fic. Pro *γίγνηται* Par. DK. Mon. B. Flor. U. editique praeter Bekk. omnes *γένηται* habent, quod Stallbaumio unice verum videtur, quia sententia haec sit: *quum aetate magis provectus fuerit*. Eam tamen sententiam nihil obstabat quo minus ita declararet Socrates: *quum primum provectioris aetatis esse incipiat*. *ἐπειδὰν* etiam alibi cum praesente poni constat; eius vero temporis, quo quis *πρεσβύτερος* dici possit, initium incertum est; denique illorum intererat tali iuvene primo quoque tempore uti. Simili fere modo *πρεσβύτεροι γιγνόμενοι* L. II. p. 378. D. dicuntur.

αὐτῶν] *αὐ.* Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab.

πολῖται.] *πολίται.* Lob. Vind. E. *πολῖται;* Ald. Bas. ab.

ἄρα] *δὲ ἄρα* Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACRTV. C

δύναμιν] *virtutem atque potentiam* Fic.

γοῦν] *om.* Fic.

οἴει] post *ἦν δ' ἐγώ* Par. DK. Mon. B. Flor. U. editi ante Bekkerum.

ἦν] om. Ven. C.

ποιήσειν,] *ποιήσειν.* Ald. *ποιήσειν;* Bas. ab. Steph. Ast. pr.

μέγας;] *μέγας.* Ald. Bas. ab.

ἆρ'] *ἄρ'* Vind. F.

πληρωθήσεσθαι] *πληρωθήσεται* Ven. B.

ἐλπίδος,] *ἐλπίδος;* Ald. Bas. ab. Steph.

Ἑλλήνων — βαρβάρων] *β. — ἑ.* Lob. Vind. B. Vat. M.

D ἱκανὸν ἔσεσθαι πράττειν, καὶ ἐπὶ τούτοις ὑψηλὸν ἐξαίρειν αὐτὸν, σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος κενοῦ ἄνευ νοῦ ἐμπιπλάμενον; Καὶ μάλ', ἔφη. Τῷ δὴ οὕτω διατιθεμένῳ ἐάν τις ἠρέμα προσελθὼν τἀληθῆ λέγῃ, ὅτι νοῦς οὐκ ἔνεστιν αὐτῷ, δεῖται δὲ, τὸ δὲ οὐ κτητὸν μὴ δουλεύσαντι τῇ κτήσει αὐτοῦ, ἆρ' εὐπετὲς οἴει εἶναι εἰσακοῦσαι διὰ τοσούτων κακῶν; Πολλοῦ γε δεῖ, ἦ δ' ὅς. Ἐὰν δ' οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, διὰ τὸ εὖ πεφυκέναι καὶ
E τὸ ξυγγενὲς τῶν λόγων εἰς αἰσθάνηταί τέ πῃ καὶ κάμ-

ἱκανὸν ἔσεσθαι] ἱ. εἶναι Vind. B. Vat. M. *sufficere* Fic.

πράττειν,] Ita Ald. πράττειν. Bas. ab. πράττειν; Steph. et recentiores. Sed ἐξαίρειν cum πληρωθήσεσθαι potius, quam cum ἔσεσθαι aut πράττειν construendum esse satis per se liquet.

D ἐξαίρειν] ἐξάρειν Vind. F. ἐξαρεῖν Vind. E. Vat. H. Ang. B. Flor. ACRTV. quemadmodum Stephano annot. p. 23. scribendum videbatur. Cf. Vol. I. p. 52, b. et Bernhardy synt. p. 371.

αὐτὸν] αὐ. Vind. EF. ἑαυτὸν Mon. B.

σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος κενοῦ] φρ. κε. καὶ σχ. Lob. Vind. B. Vat. BM. Similes dictiones congessit Wyttenbachius ad Plut. I. pag. 70. Cf. Ruhnkenius ad Tim. p. 245.

ἀνεῦ νοῦ] Prinstererius Prosopogr. Plat. p. 105. Stallbaumio referente haec verba ex glossemate orta suspicatur, cui suspicioni ansam praebere potuit Themistius, qui or. XXI. p. 251. B. hunc locum imitatus ista omisit: καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ ἐξουσίᾳ ὑψηλὸν ἐξαίρειν αὐτὸν, φρονηματισμοῦ ἐμπιπλάμενον. Sed quae sequuntur, ὅτι νοῦς οὐκ ἔνεστιν αὐτῷ, ea genuina esse docent, eademque Damascius apud Suidam in Εὐπείθιος, quem locum Wyttenbachius indicavit, legisse videtur: κενοῦ φυσήματος ἄνευ νοῦ ἐμπιπλαμένων. Ceterum Petavius ad locum Themistii hunc nostrum citans nescio quo auctore ita scribit: καὶ ἐπὶ τούτοις ὑψηλὸν ἐξαίρειν αὐτὸν σχήματος κενοῦ, ἄνευ νοῦ, ἐμπιπλάμενον. et φρονήματος pro σχήματος scribendum censet.

μάλ'] μάλα Vind. E.

δὴ] μὴ Lob. Vind. B. Vat. M. *om.* Fic.

διατιθεμένῳ] Ita Lob. sed superscriptis ε super τι et ει super θε. Praesens istarum rerum, quae animum adolescentis corrumpunt, continuationem demonstrat.

ἠρέμα] ἠρ. Mon. B. ante corr. Ficinus hoc cum tribus sequentibus ita declaravit: *amice moneat dicens.*

τἀληθῆ] τἀληθῆ Ald. Bas. ab.

ἔνεστιν] ἔστιν Flor. T. et a m. pr. Ven. B.

τὸ δὲ] τόδε Vind. E. *om.* Vind. F.

κτητὸν] τακτὸν Ald. Bas. a.

δουλεύσαντι τῇ κτήσει] δουλεύσαντα τῇ κτίσει Vind. F.

εἰσακοῦσαι] Pollux L. II. 82: Πλάτων δὲ ξυνήκοοι καὶ εἰσακοῦσαι. Est audiendo quasi introrsus ad se recipere.

δεῖ] *om.* Vind. EF.

δ' οὖν] *om.* Vind. B. Vat. M.

ξυγγενὲς] συγγ. Mon. B. (Par. DK. Flor. ACRTUV.) Ald. Bas. ab. Steph. In Mon. B. commate perperam a τῶν λόγων distingui-

κτηται καὶ ἕλκηται πρὸς φιλοσοφίαν, τί οἰόμεθα δράσειν ἐκείνους τοὺς ἡγουμένους ἀπολλύναι αὐτοῦ τὴν χρείαν τε καὶ ἑταιρείαν; οὐ πᾶν μὲν ἔργον, πᾶν δ' ἔπος λέγοντάς τε καὶ πράττοντας καὶ περὶ αὐτόν, ὅπως ἂν μὴ πεισθῇ, καὶ περὶ τὸν πείθοντα, ὅπως ἂν μὴ οἷός τ' ᾖ, καὶ ἰδίᾳ ἐπιβουλεύοντας καὶ δημοσίᾳ εἰς ἀγῶνας καθιστάντας; Πολλή, ἦ δ' ὅς, ἀνάγκη. Ἔστιν οὖν ὅπως ὁ τοιοῦτος φιλοσοφήσει; Οὐ πάνυ. Ὁρᾷς οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι οὐ κακῶς ἐλέγομεν, ὡς ἄρα καὶ αὐτὰ τὰ τῆς 495

tur. Cf. L. III. p. 402. A: *δι' οἰκειότητα.*

εἰς αἰσθάνηται] *οἷς αἰ.* Vind. E. Par. K. sec. Bekk. *ἤδ' αἰ.* Lob. Vind. B. Vat. M. *εἰσαισθ.* Vind. F. *αἰσθ.* (omisso *εἰς*) Ang. B. *διαισθάνηται* Mon. B. Flor. U. et Stallbaumius, nesciens, quid isto *εἰς* faciendum sit. Scilicet *τὸν οὕτω διατιθέμενον* ex superioribus in mente habens non videbat hic non iam eundem, sed unum aliquem ex eodem numero designari eumque *ἕνα* dici, quia de pluribus idem praedicari non posse videretur.

E *τέ*] ex Par. A. Ven. C. a Bekkero additum et a Stallbaumio in sec. receptum est, quod utique illorum librorum auctoritati tribui debet. Reliqui eo carent.

ἕλκηται — δράσειν] *ἤλεγκται — δράσσειν* Vind. F.

ἀπολλύναι] *ἀπολλῦναι* idem. Ficinus hoc cum sex sequentibus perperam *monitoris illius usu et consuetudine adolescentem corrumpi* interpretatus ideoque a Stephano p. 23. notatus est.

ἑταιρείαν] *ἑταιρίαν* Lob. Vind. BEF. Ang. B. Vat. M. Cf. Vol. I. p. 137, a. Pro signo interrogandi Ald. Bas. ab. comma appositum habent.

οὐ] *καὶ* Bas. b. Idem Stephanus p. 23. „in uno vet. exemplari“ legi ostendens vulgatae postponit, ea tamen servata infinitivum *διατελέσειν* vel *οὐ παύσεσθαι* in fine periodi post *καθιστάντας* desiderat, quia *δράσειν* haud apte repeteretur. Contra Astius in comm. participia, quae sequuntur, ad *οἰόμεθα* refert et infinitivorum loco posita statuit, quasi *οἶμαί σε λέγοντα* idem significare possit, quod *οἶμαί σε λέγειν*, atque, ut possit, hic non futuri potius, quam praesentis temporis participia ponenda fuissent. Mihi haec participia gerundiorum vim habere et appositionis modo ad verba *τί δράσειν* referenda videntur: *quemadmodum illos transacturos putas? non omnia tentando* etc.?

δ' ἔπος λέγοντας] *δὲ προσλέγοντας* Ven. C. Par. DK. *δὲ ῥῆμα προσλέγοντας* Mon. B. et a m. s. Flor. U. *δ' ἔπη λέγοντας* Vat. B. In margine Par. D. *λόγον* scriptum est.

αὐτὸν] *αὐτῶν* Vind. F.

ἀγῶνας] *ἀγῶνα* Ven. B. cum editis ante Bekkerum.

φιλοσοφήσει] *φιλοσοφήσῃ* Vind. F. Mon. B. 495

Οὐ] *Καὶ* Bas. b.

Ὁρᾷς] *ἆρα* Par. A. Vind. E. *ἄρα* Flor. AC.

οὖν] om. Lob. Vind. B. Vat. BM. Fic.

ἦν] int. vers. a m. s. Vind. F.

ἐλέγομεν] *λέγομεν* Vind. E. Vat. H. Flor. T. Cf. p. 491. B.

ὡς — ὅπαν] om. Vind. F.

καὶ αὐτὰ] om. Fic.

φιλοσόφου φύσεως μέρη, ὅταν ἐν κακῇ τροφῇ γένηται, αἴτια τρόπον τινὰ τοῦ ἐκπεσεῖν ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος, καὶ τὰ λεγόμενα ἀγαθά, πλοῦτοί τε καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη παρασκευή; Οὐ γάρ, ἀλλ' ὀρθῶς, ἔφη, ἐλέχθη. Οὗτος δή, εἶπον, ὦ θαυμάσιε, ὄλεθρός τε καὶ διαB φθορὰ τοσαύτη τε καὶ τοιαύτη τῆς βελτίστης φύσεως εἰς τὸ ἄριστον ἐπιτήδευμα, ὀλίγης καὶ ἄλλως γιγνομένης, ὡς ἡμεῖς φαμέν. καὶ ἐκ τούτων δὴ τῶν ἀνδρῶν καὶ οἱ τὰ μέγιστα κακὰ ἐργαζόμενοι τὰς πόλεις γίγνονται καὶ τοὺς ἰδιώτας, καὶ οἱ τἀγαθά, οἳ ἂν ταύτῃ τύχωσι ῥυέντες· σμικρὰ δὲ φύσις οὐδὲν μέγα οὐδέποτε οὐδένα οὔτε ἰδιώτην οὔτε πόλιν δρᾷ. Ἀληθέστατα, ἦ C δ' ὅς. Οὗτοι μὲν δὴ οὕτως ἐκπίπτοντες, οἷς μάλιστα

κακῇ] post τροφῇ Mon. B. Flor. U.
γένηται] Huic in Vind. F. int. vers. a m. s. γε praescriptum.
αἴτια] αἰτία Vind. EF. Par. DK. sec. Bekk.
τρόπον] τρόπου Ald. Bas. a. τρόπῳ Bas. b.
ἐπιτηδεύματος,] ἐπιτηδεύματος; Steph. Bekk. Stallb.
πλοῦτοί] πλουτεῖ Vind. F.
παρασκευή] παρασκεύη Ald. Bas. a.
Οὐ] οὔ Mon. B. Ald. Bas. ab.
γάρ,] γάρ:' Vind. E. γάρ; Vind. B.
δή] om. Fic.
διαφθορὰ] φθορὰ Mon. B.
τοσαύτη τε καὶ τοιαύτη] *talis ac tanta* Fic. τε om. Par. K.
B ἄριστον] ἀόριστον ante corr. Vind. F.
ἐπιτήδευμα,] Perperam Stephanus p. 23. comma delendum censet, ut intelligamus γιγνομένης ὀλίγης εἰς τὸ ἄριστον ἐπιτήδευμα. Verba εἰς τὸ ἄριστον ἐπιτήδευμα ad ὄλεθρος et διαφθορὰ referenda esse quum ipsorum collocatio ostendit, tum praepositionis εἰς usus et significatio docet.
ὀλίγης] om. Flor. T.
καὶ ἄλλως] *admodum* Fic.
φαμέν] *diximus* idem.
καὶ τοὺς ἰδιώτας] om. Par. DK. Mon. B. Flor. U. καὶ τοὺς ἱδρῶτας Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C.
οἱ τἀγαθά] οἵ τἀγ. Vat. B. Ven. B. Par. D. οἵ τ' ἀγαθὰ Ald. Bas. ab. οἳ τἀγ. Stephanus, quocum Bekkerus Ang. B. Vat. HM. et Mon. B. consentire tradit; sed in Mon. οἱ τὰ ἀγαθὰ legitur, et οἱ mei omnes habent.
οἳ ἂν] οἷον Vind. F. οἵ ἂν Par. K. sec. Bekk. Ald. Bas. ab. unde Stephanus in m. coniecit οἵ vel ᾗ ἂν τύχωσι, ταύτῃ. qua mutatione opus non esse Astius docuit, recte sensum vulgatae hunc declarans: *si qui forte huc (ad bonum et virtutem) feruntur.* Minus recte Schleiermacherus; neque Ficinus haec satis intellexisse videtur, verba καὶ οἱ τἀγαθὰ usque ad ῥυέντες ita interpretatus: *atque item qui sunt et privatis et civitatibus bonorum ingentium auctores.*
φύσις] φύσιν Ang. B.
μὲν] om. Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.
C προσήκει] οὐ πρ. Lob. Vind. B. Vat. M. quod verum putat Stallbaumius: „etenim vix ex antecedentibus τοῦτο τὸ ἐπιτήδευμα commode hic repetieris." Sane verba τοῦ ἐκπεσεῖν ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος longius remota

προσήκει, ἔρημον καὶ ἀτελῆ φιλοσοφίαν λείποντες αὐτοί τε βίον οὐ προσήκοντα οὐδ' ἀληθῆ ζῶσι, τὴν δὲ ὥσπερ ὀρφανὴν ξυγγενῶν ἄλλοι ἐπεισελθόντες ἀνάξιοι ᾔσχυνάν τε καὶ ὀνείδη περιῆψαν, οἷα καὶ σὺ φῂς ὀνειδίζειν τοὺς ὀνειδίζοντας, ὡς οἱ ξυνόντες αὐτῇ οἱ μὲν οὐδενὸς, οἱ δὲ πολλοὶ πολλῶν κακῶν ἄξιοί εἰσι. Καὶ γὰρ οὖν, ἔφη, τά γε λεγόμενα ταῦτα. Εἰκότως γ', ἦν δ' ἐγὼ, λεγόμενα. καθορῶντες γὰρ ἄλλοι ἀνθρωπίσκοι κενὴν τὴν χώραν ταύτην γιγνομένην, καλῶν δὲ ὀνομάτων καὶ προσχημάτων μεστὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν εἱργμῶν εἰς τὰ D ἱερὰ ἀποδιδράσκοντες, ἄσμενοι καὶ οὗτοι ἐκ τῶν τεχνῶν ἐκπηδῶσιν εἰς τὴν φιλοσοφίαν, οἳ ἂν κομψότατοι ὄντες τυγχάνωσι περὶ τὸ αὑτῶν τέχνιον. ὅμως γὰρ δὴ

sunt, sed nihil obstat, quo minus ex proxime sequentibus φιλοσοφία huc referatur. Neque apparet, cur μάλιστα οὐ dicere maluerit, quam ἥκιστα. Ficinus Οὗτοι usque ad αὐτοί τε sic convertit: *Cum plerique ad philosophandum natura idonei ab hoc studio detorquentur, philosophiamque imperfectam et desolatam destituunt.*

λείποντες] λειπόντες Ven. C. λιπόντες (Par. DK.) Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. sec.

ἀληθῆ] ἀλιθῆ Ald.

ξυγγενῶν] συγγ. Vind. E. Flor. ACV.

ἐπεισελθόντες] ἐπεισιόντες Vind. B.

φῂς] φῆς Vind. F. *commemorabas* Fic.

οἱ μὲν] οἱ μὲν οὖν Vind. F.

κακῶν] καλῶν Vind. E.

εἰσι.] εἰσιν. Bekkerus.

ταῦτα] τοιαῦτα Vind. E. In Vind. F. cum sex sequentibus ob homoeoteleuton excidit.

γ'] γε Vind. E. Flor. ACRTV.

γὰρ ἄλλοι] γὰρ οἱ ἄλλοι Vind. F. Ang. B. Flor. R. *profecto alii plerique* Fic. γὰρ αὖ ἄλλοι Mon. B. Flor. U. Bekkerus et Stallbaumius.

προσχημάτων] Timaeus lex. p. 221: πρόσχημα· προκάλυμμα τοῦ ἤθους, ἢ πρόφασις. quorum neutrum ad nostrum locum quadrat, posterius ad Hipp. mai. p. 286. A. haud ineptum videtur. Hic vero idem est, quod καλλώπισμα, quo nomine declaratur a Thoma Mag. p. 758. Cf. Vol. I. p. 135, b.

εἱργμῶν] εἱρκτῶν Par. K. D

ἄσμενοι] In Ald. Bas. ab. comma post ἄσμενοι, non ante id positum.

καὶ οὗτοι] om. Fic.

τὴν] om. Vind. B. Vat. H. Flor. V.

οἳ ἂν] οἱ ἂν Par. D. Ald. Bas. ab. οἷα cum litura Vind. F.

τυγχάνωσι] τυγχάνουσι Vind. F. περιτυγχάνωσι Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK.

τὸ αὑτῶν] αὐτὸ Par. DK. τὸ αὐτὸ Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. τὸ αὐτῶν Vind. EF. Ald. Bas. ab. non vitiose.

τέχνιον] Ita Par. K. sec. Bip. Lob. Vind. BEF. Mon. B. τεχνίον editi. Bekkerus et Stallbaumius de codicibus tacent. Cf. Buttmannus gramm. II. pag. 384. qui τεχνίον unius loci Diphili apud Athen. L. II. p. 55. D. scriptura vulgata satis tutum habere non debebat. Nunc et ibi τέχνιον scribendum videtur, uti scripsit Dindorfius, qui de codicibus et vetustis editionibus pariter atque Schweighaeuserus τεχνίον exhi-

πρός γε τὰς ἄλλας τέχνας καίπερ οὕτω πραττούσης φιλοσοφίας τὸ ἀξίωμα μεγαλοπρεπέστερον λείπεται, οὗ δὴ ἐφιέμενοι πολλοὶ ἀτελεῖς μὲν τὰς φύσεις, ὑπὸ δὲ τῶν τε-

bens tacet, et Sueton. Ner. c. 40. τὸ τέχνιον πᾶσα γαῖα τρέφει pro vulgato τεχνίον restituendum. Ceterum quod ante τέχνιον in Mon. B. Flor. U. interpolatum est ἀεὶ, quod Bekkerus et Stallbaumius receperunt, non magis h. l. mihi genuinum videtur, quam L. II. p. 360. A. aut III. 397. B. ubi iidem ex eisdem id scriptori obtruserunt.

πρός γε] πρός τε Vind. B. Vat. M. Ald. Bas. a.

μεγαλοπρεπέστερον] μεγελοπ. Ald.

ἐφιέμενοι] ἐφιέσμενοι Ald. Bas. ab.

δὲ] in Vind. F. deletum.

τε] δὲ Vind. F.

δημιουργιῶν] τῶν δ. Lob. Vind. E. Vat. M. δημιουργῶν Vat. B.

E συγκεκλασμένοι] συγκεκλεισμένοι Vat. H. Flor. ACV. συγκεκλειμένοι Vind. E. ξυγκεκλασμένοι Par. A. Bekkerus; quem sequi non dubitassem, si vel unus reliquorum codicum accederet, quo minus scribae potius, quam familiae deberi hoc ξ videretur.

ἀποτεθρυμμένοι] ἀποτεθραυσμένοι Mon. B. ἀποτεθραυσμένοι Stephanus in m. ut variam lectionem habet. Idem in Flor. U. exstare videtur, quamquam Stallbaumius eam lectionem in utraque editione cum Bas. b. communicat, quae ἀποτεθραυμένοι habet, ut videri possit hoc potius, quam ἀποτεθραυσμ. scribere et in Flor. U. Bas. b. repertum significare voluisse. Sed quoniam ipse Basileensem posteriorem non magis, quam priorem aut Aldinam Stephanianamve oculis suis perlustravit, sed Astium in earum lectionibus referendis secutus est, Astius autem h. l. Basileensem b. „ἀποτεθραυμένοι (ἀποτεθραυσμένοι?)“ exhibere scripsit (etiam Bipontini ἀποτεθραυσμένοι ex illa editione attulerunt) Stallbaumio rem incertam ita definire placuit, ut ἀποτεθραυσμένοι, quod ex Flor. U. enotatum videret, etiam in Bas. b. legi decerneret. Sed ea, ut dixi, ἀποτεθραυμένοι habet, et in Lob. super antepenultima vulgatae αυ scriptum est. Utrumque ex interpretatione vulgatae originem ducere videtur. Magis anceps iudicium est de alia lectione, ἀποτεθρυωμένοι, quam Stallbaumius in pr. ed. marginem Flor. A. in sec. marginem Flor. U. exhibere dicit, quamque Timaeus in suo codice inventam bis in lexico posuit, p. 44: ἀποτεθρυωμένοι· ἀπηγριωμένοι. εἴρηται δὲ κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν τεθρύων, ἅπερ εἰσὶν ἄγονα καὶ ἄγρια φυτά, et p. 248: τὰς ψυχὰς ἀποτεθρυωμένοι· ἀντὶ τοῦ ἀπηγριωμένοι καὶ ἄγονοι. Ad priora Ruhnkenius: „Cum Timaeo ad verbum congruit Lexicon Sangerm. MS.“ (Bekkeri anecd. p. 437, 8: ἀποτεθρυωμένος· ἀπηγριωμένος. εἴρηται δὲ κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν θρύων, ἅπερ ἐστὶν ἄγονα καὶ ἄγρια φυτά. — θρύων Bekkerus de Ruhnkenii coniectura scripsit pro τεθρύων, quod in codice est.) „At Suidas et ex eo Apostolius Proverb. p. 40. legunt ἀποτεθριωμένοι et τεθρίων, Apostolius etiam λάχανα pro φυτά. Eandem glossam sic scriptam e Timaeo repetiit scholiastes Platonis: ἀποτεθρυμμένοι· ἀπηγριωμένοι. εἴρηται κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν θρύων, ἅ ἐστι βοτάνη τις ἀγρία καὶ ἄγονος.“ Mihi non fit verisimile auctorem huius scholii ἀποτεθρυμμένοι legisse, neque insolentia verbi ἀποθρυοῦσθαι, aut adiuncto συγκεκλασμένοι, aut denique Philonis loco τεθρυμμένον καὶ κατεαγότος καὶ αἰσχίστου

χνῶν τε καὶ δημιουργιῶν ὥσπερ τὰ σώματα λελώβηνται, οὕτω καὶ τὰς ψυχὰς συγκεκλασμένοι τε καὶ ἀποτεθρυμμένοι διὰ τὰς βαναυσίας τυγχάνουσιν. ἢ οὐκ ἀνάγκη; E

βίον componentis tantum effici puto, quantum Ruhnkenius, qui Timaeum monstro lectionis decipi se passum miratur. Quod autem Hemsterhusio interpretationem et procurationem monstri tentanti atque ἀποθρυοῦσθαι ut ἀπορνεοῦσθαι, ἀπολιθοῦσθαι, ἀποθηριοῦσθαι eum dici statuenti, *qui in iunceam quasi et insensilem omnis boni naturam mutetur*, contra ἀποτεθρυμμένην ψυχὴν pro τεθρυμμένην non magis, quam *defractos mores* pro *fractos* ferenti Ruhnkenius obiecit, ἀποθρύπτεσθαι pro θρύπτεσθαι non minus dicere licuisse, quam ἀποθραύεσθαι pro θραύεσθαι, et si tamen displiceat, levissima mutatione legi posse ἀποτετρυμένοι, *attriti*, *confecti*, id quo iure egregie disputatum contra Hemsterhusium dixerit Stallbaumius, non assequor, quum et praepositionis, qua ille maxime offendebatur, vis ab eo neglecta et vulgatae patrocinio deserto etiam nova lectio proposita sit. Quid quod ne Toupium quidem satis refellere Ruhnkenius videtur, cuius interpretationem lectionis ἀποτεθρυωμένοι emend. in Suid. T. III. p. 191. (p. 467. ed. Lips.) exhibitam: *qui animas habent demissas et in terram more iunci palustris declinatas* propterea prorsus alienam pronuntiat, quoniam rei naturae repugnet: iuncum enim tam rectum stare, ut ne ventorum quidem vi sternatur. Verum hoc, neque Toupio incognitum; sed is de capite iunci in terram prono cogitabat atque inde metaphoram ductam statuebat. Parum sane probabiliter; sed eam ob caussam, quod capitis inclinatio in iunco minime insignis nec talis est, ut ideo animum demissum habens in iuncum mutatus dici possit. Atque omnino θρύον, quamvis ἄγονον et ἄγριον, quum neque humi serpat, neque rigoris aut asperitatis quicquam in se habeat, non facile verbo ad humilem aut insensilem animum notandum idoneo, quale hic requiritur, originem dare potuit. Praeterea valde mirum, quod, si Plato illos ἀποτεθρυωμένους dixerat, nemo eorum, qui verbis Platonicis saepe et multum utuntur, ut Themistius et reliqui, hoc item usurpavit. Contra ἀποτεθρυμμένοι τὰς ψυχὰς propria verbi θρύπτειν et praepositionis significatione servata dici possunt ii, quorum animis quasi arboribus cacumina defracta et vires ad enitendum necessariae debilitatae sunt; idque alteri, συγκεκλασμένοι, multo magis convenire liquet. Has igitur ob caussas ἀποτεθρυμμένοι servandum putavi. Idem Astio, qui in pr. ed. Timaei lectionem receperat, in sec. et tert. placuit; sed quod in comm. ait ἀπὸ in compositione significare rei perfectionem vel confectionem, ideoque ἀποτεθρυμμένους esse prorsus seu penitus fractos seu confractos, quemadmodum Ficinus interpretatus sit, non animadvertit ad ea verba, quae primitivam praepositionis significationem admittant, translatam illam adhiberi non posse, θρύπτειν autem h. l. non ita dici, ut Latini *frangere* metaphorice dicebant (quo sensu Stephanus in thesauro Tom. I. p. 1594. A. hunc locum respiciens ἀποτεθρυμμένον *fractum deliciis, luxu corruptum, mollem redditum et imbecillem, velut fractas deliciis vires habentem* interpretatur) quod ab opificibus et βαναύσοις prorsus alienum est. — Ficino utrum συγκεκλασμένοι an ἀποτεθρυμμένοι *confracti* visi sint, non constat: habet *depressi atque confracti*.

τὰς] τῆς Mon. B.

Καὶ μάλα, ἔφη. Δοκεῖς οὖν τι, ἦν δ' ἐγώ, διαφέρειν αὐτοὺς ἰδεῖν ἀργύριον κτησαμένου χαλκέως φαλακροῦ καὶ σμικροῦ, νεωστὶ μὲν ἐκ δεσμῶν λελυμένου, ἐν βαλανείῳ δὲ λελουμένου, νεουργὸν ἱμάτιον ἔχοντος, ὡς νυμφίου παρεσκευασμένου, διὰ πενίαν καὶ ἐρημίαν τοῦ 496 *δεσπότου τὴν θυγατέρα μέλλοντος γαμεῖν; Οὐ πάνυ, ἔφη, διαφέρει. Ποῖ' ἄττα οὖν εἰκὸς γεννᾶν τοὺς τοιούτους; οὐ νόθα καὶ φαῦλα; Πολλὴ ἀνάγκη. Τί δέ; τοὺς* 474

βαναυσίας] *βανασίας* Vind. B.
τυγχάνουσιν] *τυγχάνοντες* Mon. B. Flor. U.
ἢ] *ἡ* Lob.
οὐκ ἀνάγκη] *οὐκανάγκη* Vind. E.
οὖν] *om.* Fic.
φαλακροῦ καὶ σμικροῦ] *parvo calvoque* idem. *φαλ. καὶ μικροῦ καὶ μικροῦ* Vind. E. Hunc locum respexit Themistius ab Ast. laudatus or. V. p. 64. C: *τοὺς φαλακροὺς δὲ καὶ τοὺς χαλκέας, τοὺς ἐπιτιθεμένους τῇ δεσποίνῃ ὀρφανευθείσῃ, οὐκ ἐποίει Πλάτων δημιουργοὺς ἀνθρωπίνης μακαριότητος.* et or. XXI. p. 246. D: *τί γὰρ ἄλλο ἐστὶ, πρὸς Διὸς, ἢ* (id delendum videtur) *ὁ χαλκεὺς ἐκεῖνος, ὁ φαλακρὸς καὶ σμικρὸς, ὁ νεωστὶ τῶν δεσμῶν λελυμένος, ὁ τὸ σεμνὸν ἱμάτιον περιθέμενος, μέλλων ἐπιχειρεῖν τῇ δεσποίνῃ;*
ἐν βαλανείῳ δὲ λελουμένου] *om.* Vind. B. Vat. M. Pro *βαλανείῳ* Vind. E. ante corr. *βαλανίῳ* habebat.
νεουργὸν] Timaeus lex. p. 185: *νεουργόν· νεωστὶ εἰργασμένον.* Eandem glossam Photius (Pors. p. 295, 21.) et Suidas a Ruhnkenio citati exhibent.
ἱμάτιον] *ἱμάτον* Ald.
παρεσκευασμένου] *παρασκευασμένου* Bas. a.
μέλλοντος γαμεῖν] *(qui) in matrimonium sibi coniunxit* Fic.
496 *διαφέρει*] *διαφέρειν* Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. *differre existimo* Fic.
Ποῖ' ἄττα] *ποῖ' ἄττα* Vind. E. *ποῖ' ἄττα* nulla interpunctione praecedente Ald. *Ποῖ ἄττα* Bas. ab. *ποιάττα* Lob. Vind. B. *ποῖ-ἄττα* Vind. F.
οὖν] *om.* Vat. H. Fic.
τοιούτους;] *τοιούτους* Ald. Bas. ab.
δέ] *δαὶ* Par. A. Vat. H. Flor. ACV.
αὐτῇ] *αὐτοὶ* Par. DK. Ang. B. Vat. H. Flor. ACR. Ald. Bas. ab. et cum litura Vind. F. *αὐτοῖς* Vind. E.
μὴ] *om.* Vind. E. Flor. ACT.
κατ' ἀξίαν] *καταξίαν* Vind. EF.
ποῖ' ἄττα] ut supra Lob. Vind. BEF. Bas. ab.
διανοήματά] Pollux L. II. 228: *καὶ διανόησις, ὡς Πλάτων. καὶ διανοήματα.* Cf. pag. 504. E. Tim. p. 71. B.
ἄρ'] *ἄρ'* Vind. EF.
οὐχ ὡς] *οὕτως* Vind. F.
οὐδὲν] *οὐδὲ* Vat. H. Flor. ACV.
οὐδὲ φρονήσεως ἄξιον ἀληθινῆς ἐχόμενον] *οὐδὲ φρ. ἄξιον ὡς ἀλ. ἐχ.* Ven. C. *οὐδὲ φρ. ἀλ. ὡς ἄξιον ἐχ.* Vind. F. Flor. R. *οὐδὲ φρ. ἀλ. ἄξιον ἐχ.* Ang. B. *nihil dignum, nihil prudentiae verae conveniens* Fic. Ficini auctoritate Stephanus in m. coniecit *οὐδὲ ἄξιον οὐδὲ φρονήσεως ἀληθινῆς ἐχόμενον*, quibus Astius in pr. ed. locum in contextu concessit. Idem in sec. et tert. veterem lectionem restituit, sed *ἄξιον* in sec. ut insiticium uncis inclusit, quod Stallbaumius imitatus est, in tert. suspectum sibi videri sub contextu demonstravit. Quum vera sententia pariter *digna* vera

ἀναξίους παιδεύσεως, ὅταν αὐτῇ πλησιάζοντες ὁμιλῶσι μὴ κατ' ἀξίαν, ποῖ' ἄττα φῶμεν γεννᾶν διανοήματά τε καὶ δόξας; ἆρ' οὐχ ὡς ἀληθῶς προσήκοντα ἀκοῦσαι σοφίσματα καὶ οὐδὲν γνήσιον οὐδὲ φρονήσεως ἄξιον ἀληθινῆς ἐχόμενον; Παντελῶς μὲν οὖν, ἔφη. Πάνσμικρον δή τι, ἔφην ἐγώ, ὦ Ἀδείμαντε, λείπεται τῶν κατ' ἀξίαν ὁμιλούντων φιλοσοφίᾳ, ἤ που ὑπὸ φυγῆς **B** καταληφθὲν γενναῖον καὶ εὖ τεθραμμένον ἦθος, ἀπορίᾳ

intelligentia atque ei coniuncta dici possit, quidni utroque nomine simul appellatam a scriptore statuamus? praesertim quum coniuncta illi esse nequeat, nisi ea digna est. Itaque ἄξιον appositionis modo ad ἐχόμενον referendum, ut τέλεον ad λελεγμένον Polit. p. 280. E: ἀλλ' οὐκ ἔστι πω τέλεον, ὦ παῖ, τοῦτο λελεγμένον. πολὺ ad γιγνόμενον Leg. L. I. pag. 633. B: τὸ περὶ τὰς καρτερήσεις τῶν ἀλγηδόνων πολὺ παρ' ἡμῖν γιγνόμενον. et similia haud rara, eademque brevitate Latine dicere liceat *nihil, quod vera dignum intelligentia nitatur.*

Πάνσμικρον] Ita Par. AD. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Flor. U. πᾶν σμικρὸν Lob. Par. K. Vind. F. πάνυ σμικρὸν reliqui codices, Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Formam a Bekkero receptam bis ut Platonicam commemorat Pollux L. IIII. 163. et L. VI. 163. Eadem vulgata est Leg. L. X. p. 903. C. et Theaet. pag. 174. E. pro πάνυ σμικρὰ optimi codices πάνσμικρα exhibent, quod Bekkerus merito praetulit.

ἔφην ἐγὼ] ἔφη ἦν δ' ἐγὼ Par. A. Vat. H. ἦν δ' ἐγὼ Ven. B. Vind. E. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Illud non inusitatum, (cf. p. 507. A. L. I. p. 337. E. 341. D. III. 399. A. 413. A. IIII. 425. E. 426. B. 427. E. 428. D. 439. C.) sed tamen aliquanto rarius, quam hoc, citius in hoc corrumpi a librariis, quam effingi ex eo potuit.

λείπεται] om. Ven. B. a m. pr.

κατ' ἀξίαν] καταξίαν Vind. EF.

ἤ που] ἤ που cum circumflexo super ἤ Lob. ἦ ποῦ Vind. F. ἦπου Ald. Steph. Ast. **B**

ὑπὸ φυγῆς] ὑποφυγῆς Vind. E.

καταληφθὲν] καταλειφθὲν Vind. EF. Mon. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. Astius in sec. et Stallbaumius in pr. ed. *qui otium ad philosophiam (exilio) nanciscuntur* Fic. In sec. Stallbaumius καταληφθὲν restituit et secundum C. Fr. Hermannum interpretatur *ab exsilio deprehensos* seu quibus exsilium accidit, quo sensu ξυμφορὰ dicatur aliquem καταλαβεῖν. Cui interpretationi non solum ὑπὸ φυγῆς, pro quo φυγῇ ponendum erat, sed etiam hoc obstat, quod huiusce modi viro exsilium minime calamitosum, sed opportunum potius et faustum videri debet. Equidem καταλαμβάνειν eadem significatione, qua paullo post κατέχειν dictum accipio et *per exsilium retentos* intelligo, qui, si in civitate mansissent, haud dubie philosophiam deseruissent, et oxymorum hoc arbitror simile illi, quod p. 485. E. notavi. Ceterum καταλειφθὲν, quod etiam Heusdio placuisse Geerius de polit. Plat. p. 68. refert, non damno, modo ne ὑπὸ cum illo in ἀπὸ mutetur, qua mutatione facta *ex fuga superstites* dicerentur, quum ii, quibus exsilium retinendae philosophiae caussam attulerit, ὑπὸ

τῶν διαφθερούντων κατὰ φύσιν μεῖναι ἐπ' αὐτῇ, ἢ ἐν σμικρᾷ πόλει ὅταν μεγάλη ψυχὴ φυῇ καὶ ἀτιμάσασα τὰ τῆς πόλεως ὑπερίδῃ· βραχὺ δέ πού τι καὶ ἀπ' ἄλλης τέχνης δικαίως ἀτιμάσαν εὐφυὲς ἐπ' αὐτὴν ἂν ἔλθοι. εἴη δ' ἂν καὶ ὁ τοῦ ἡμετέρου ἑταίρου Θεάγους χαλινὸς οἷος κατασχεῖν· καὶ γὰρ Θεάγει τὰ μὲν ἄλλα πάντα παρε- C σκεύασται πρὸς τὸ ἐκπεσεῖν φιλοσοφίας, ἡ δὲ τοῦ σώματος νοσοτροφία ἀπείργουσα αὐτὸν τῶν πολιτικῶν

φυγῆς καταλειφθῆναι sc. τῇ φιλοσοφίᾳ dici potuisse videantur.

γενναῖον] Primum ν Mon. B. int. vers. a m. s. habet.

ἀπορίᾳ τῶν διαφθερούντων] *philosophiae adversis occupationibus liberi* Fic. — διαφερόντων cum θ super ε Vat. B.

κατὰ φύσιν] καταφύσιν Vind. E.

σμικρᾷ] μικρᾷ idem.
ψυχὴ] ψυχῇ Vind. EF.
ὑπερίδῃ] ὑπερίδοι Lob.

πού τι] τι που Ang. B. Vind. F. Flor. R.
ἀπ' ἄλλης] πάλλης Vind. F.

τέχνης] τέχ. μεταλαβοῦσα Ang. B.

ἀτιμάσαν] ἀτιμάσασα Par. DK. Vind. F. Flor. U. Idem in Mon. B. scriptum, sed punctis notatum fuit, quibus a m. s. deletis ultimae syllabae linea subiecta et in m. littera ν posita est. Ficinus haec a βραχὺ inde sic convertit: *ac multo magis contemptis reliquarum artium opificiis.* quo duce Stephanus p. 23. τὰ ante ἀπ' ἄλλης inserendum et ante εὐφυὲς hypostigmen ponendam, vel etiam καὶ τὸ ἐπ' ἄλλας τέχνας δικαίως ἀτιμάσαν εὐφυὲς, legendum putat. Frustra. Obiectum participii ἀτιμάσαν nullo negotio e verbis ἀπ' ἄλλης τέχνης petendum.

ἂν ἔλθοι] Ante Astii sec. ἀνέλθοι scribebatur, quod ille ex coniectura divisit, divisumque legitur in Ven. B. Mon. B. Stephanus l. c. ἀνέλθῃ malebat, quod in Vind. B. Vat. M. exstat. Reliqui ἀνέλθοι habent.

ἑταίρου] ἑτέρου Bas. ab.
κατασχεῖν] κατάσχῃ Vind. F.
παρεσκεύασται] *in eo statu fuerant* Fic.

νοσοτροφία] Aelianus V. H. C L. IIII. c. 15: λέγει δὲ καὶ Πλάτων τὸν Θεάγην φιλοσοφῆσαι δι' οὐδὲν ἄλλο, ἢ διὰ τὴν νοσοτροφίαν. εἴργουσα γὰρ αὐτὸν ἐκείνη τῶν πολιτικῶν συνήλασεν εἰς τὸν τῆς σοφίας ἔρωτα.

οὐκ ἄξιον] οὐδ' ἄ. Vind. F. Ang. B. Flor. R. *nunc non decet* Fic.

οὐδενὶ] οὐδὲν Vind. F. Cf. Apol. p. 17. B: οὗτοι μὲν οὖν, ὥσπερ ἐγὼ λέγω, ἤ τι ἢ οὐδὲν ἀληθὲς εἰρήκασιν. in quibus verba ἤ τι ἢ vulgo omissa ex codicibus optimis, inter quos Lob. est, recipienda fuisse Bekkerus sero intellexit. Similiter iam Herodotus L. III. c. 140: ἀναβέβηκε δ' ἤ τις ἢ οὐδείς κω παρ' ἡμέας αὐτῶν. tum Xenophon et alii, quos Valckenarius significavit.

οἱ γενόμενοι καὶ γευσάμενοι] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Vind. F. Vat. B. Ven. C. Flor. RU. et cum ευο super ενό Lob. οἱ γενόμενοι Ang. B. οἱ γενόμενοι Ven. B. a m. pr. *quicunque gustant* Fic. οἱ γενόμενοι καὶ γευσάμενοι reliqui codices (Mon. B. in prioris participii litteris ευ correctus) et editi omnes, quasi inter paucos illos esse possint,

κατέχει. τὸ δ' ἡμέτερον οὐκ ἄξιον λέγειν, τὸ δαιμόνιον σημεῖον· ἢ γάρ πού τινι ἄλλῳ ἢ οὐδενὶ τῶν ἔμπροσθεν γέγονε. καὶ τούτων δὴ τῶν ὀλίγων οἱ γενόμενοι καὶ γευσάμενοι, ὡς ἡδὺ καὶ μακάριον τὸ κτῆμα, καὶ τῶν πολλῶν αὖ ἱκανῶς ἰδόντες τὴν μανίαν, καὶ ὅτι οὐδεὶς οὐδὲν ὑγιὲς ὡς ἔπος εἰπεῖν περὶ τὰ τῶν πόλεων πράττει, οὐδ' ἔστι ξύμμαχος, μεθ' ὅτου τις ἰὼν ἐπὶ τὴν τῷ δικαίῳ βοήθειαν σώζοιτ' ἄν, ἀλλ' ὥσπερ εἰς θηρία ἄν- D

qui non experiantur signum divinum, quod tamen eis contigit, a quibus proinde discerni debuerint ii, qui experiantur; aut, si *γενόμενοι* eodem pertineat, quo *γευσάμενοι*, et rei dulcedinem suavitatemque experientes significet, num inter eos, qui quum maxime vel identidem experiuntur, et qui aliquo tempore experti sunt, tantum discrimen intercedit, ut praesens vel crebra experientia simul cum praeterita tribuenda eis fuerit? Nonne satis est vel semel illud gustasse? Itaque *γενόμενοι* praetuli: *horum paucorum in numerum relati*, seu quibus contigit inter eos referri et partem eorum fieri. Sic Leg. L. VI. p. 754. D: *οἱ δὲ δὴ γενόμενοι τῶν ἑπτὰ καὶ τριάκοντα*. et supra L. II. p. 360. A: *τῶν ἀγγέλων γενέσθαι*. Neque sine caussa sic potius, quam *οὗτοι δὴ οἱ ὀλίγοι, γευσάμενοι* scriptum est. Scilicet non per se, sed divino numine tales facti et illorum in numero constituti sunt.

αὖ ἱκανῶς] om. Fic.

τὰ] om. Par. K.

πράττει] *πράττοι* Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. B. Flor. ACTV.

ἔστι] *ἔτι* Vind. F. ante corr.

ξύμμαχος] *socius aliquis et adiutor* Fic.

μεθ' ὅτου] *μεθότου* Vind. BF.

D *τὴν τῷ δικαίῳ βοήθειαν*] Pro *τὴν βοήθειαν* (*βοήβειαν* Ald.) Mon. B. Par. DK. Flor. U. *τῇ βοηθείᾳ*, pro *τῷ δικαίῳ* autem omnes, ut videtur, codices cum editis *τῶν δικαίων* exhibent, uno Vind. F. excepto, qui *τῷ δικαίῳ* a m. pr. scriptum et *ν* a m. sec. int. vers. utrique additum habet. Cuius libri satis vetusti et boni auctoritatem secutus sum, quia earum significationum, quas vulgata habere potest, nulla apta, ea vero, quae apta est, vulgatae non certo inesse videtur. Nam *ἡ τῶν δικαίων βοήθεια* auxilium est vel a iustis vel rebus in iustis (cf. Xen. Mem. II. 6, 25: *τοῖς φίλοις τὰ δίκαια βοηθεῖν*) vel contra iustos seu iusta (cf. Plat. Gorg. p. 509. C: *βοήθειαν δευτέραν τὴν τοῦ δευτέρου κακοῦ καὶ τρίτην τὴν τοῦ τρίτου*) latum vel ferendum: iustis vel hominibus vel rebus ferendum nescio an Platoni quidem semper *ἡ τοῖς δικαίοις βοήθεια* dicatur. Sic Gorg. p. 522. D: *αὕτη γάρ τις βοήθεια ἑαυτῷ πολλάκις ἡμῖν ὡμολόγηται κρατίστη εἶναι*. Theaet. p. 168. C: *τῷ ἑταίρῳ σου εἰς βοήθειαν*. Alcib. I. p. 116. A: *τὴν ἄρα ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς φίλοις βοήθειαν*. Omnino Platonem hanc dativi structuram frequenter usurpasse ad p. 493. D. observatum est; neque ea, quae Matthiae gramm. p. 681. commemoravit, *τὰ τῶν θεῶν θύματα*, *ἡ τοῦ θεοῦ λατρεία* et similia cum hac dictione comparari possunt, quum substantiva illa non actionem, sed rem vel statum, et genitivi non obiectum, sed possessorem vel originem significent. Ceterum facillime —*ωι* in —*ων* mutari ad p. 487. C. monui.

σώζοιτ'] *σώζοιτ'* Vind. E. Ald.

θρωπος ἐμπεσὼν οὔτε ξυναδικεῖν ἐθέλων οὔτε ἱκανὸς ὢν εἷς πᾶσιν ἀγρίοις ἀντέχειν, πρίν τι τὴν πόλιν ἢ φίλους ὀνῆσαι, προαπολόμενος ἀνωφελὴς αὑτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἂν γένοιτο, ταῦτα πάντα λογισμῷ λαβὼν ἡσυχίαν ἔχων καὶ τὰ αὑτοῦ πράττων, οἷον ἐν χειμῶνι κονιορτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένου ὑπὸ τειχίον ἀποστάς, ὁρῶν τοὺς ἄλλους καταπιμπλαμένους E ἀνομίας ἀγαπᾷ, εἴ πῃ αὐτὸς καθαρὸς ἀδικίας τε καὶ ἀνοσίων ἔργων τόν τε ἐνθάδε βίον βιώσεται καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ μετὰ καλῆς ἐλπίδος ἵλεώς τε καὶ εὐ-

ἐμπεσὼν] ἐκπεσὼν Vind. E.

εἷς] τοῖς Par. DK. et, ut videtur, Flor. T. quem Stallbaumius in pr. ἱκανὸς ὢν πᾶσιν cum Par. K. exhibere tradit.

προαπολόμενος] προσαπολόμενος Vind. EF. Flor. AC.

αὑτῷ] αὐ. Lob. Vind. EF.

γένοιτο,] In editionibus ante Bekkerum plenius hic interpungitur, Bekkerus autem, quem Stallbaumius et Astius secuti sunt, commati lineam abruptae constructionis indicem addidit. Sed numeri mutatio proximis tam est accommodata, ut omnia legitimo tenore procedere videantur.

λαβὼν] λαβόντες Flor. R. λαβωντες Ang. B. λαβὼν, sup. a m. s. ὄντες, Vind. F. Similiter in sequentibus ἔχοντες, πράττοντες, ὁρῶντες, ἀγαπῶσιν et αὐτοὶ καθαροὶ Flor. R. ἔχωντες, πράττωντες, ὁρῶντες, ἀγαπῶσιν cum α super penultima, αὐτοὶς et καταροὶς coniunctis utrisque lectionibus Ang. B. οντες super ultimis participiorum ἔχων et πράττων, ντες super ultima in ὑποστὰς, (pro quo ὑποστάσεις in Flor. R. scriptum esse dicitur) τες super ultima in ὁρῶν, πῶσιν super ἀγαπᾷ, οι et οἱ super αὐτὸς et καθαρὸς Vind. F. a m. s. habet, et Ficinus quoque ubique pluralem loco singularis posuit.

αὑτοῦ] αὐ. Lob. Vind. EF. Ald. Bas. ab.

ζάλης] Photius Pors. pag. 44. Lips. ζάλη· μεγάλη ἄελλα. ἀπὸ τοῦ σφόδρα ἀλίζεσθαι. καὶ ζάπλουτος ὁ σφόδρα πλούσιος. Πολιτείᾳ· οἷον ἐν χειμῶνι ὑπὸ κονιορτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένου ὑποτείχιον ὑποστάς. Eadem fere Suidas habet in ζάλη, quae in ed. Basil. ita scripta sunt: Ζάλην. μεγάλην ἄλα. ἀπὸ τοῦ σφόδρα ἀλίζεσθαι. καὶ ζάπλουτος, ὁ σφόδρα πλούσιος. πλάτων πολιτείᾳ. οἷον ἐν χειμῶνι ἀπὸ κονιορτοῦ, καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένου ὑπὸ τείχει ὑποστάς. Longius a nostris codicibus et a veritate discedit Themistius or. VIII. p. 104. C. hunc locum ita laudans: ὥσπερ ἐν ζάλῃ κονιορτοῦ, φησὶν ὁ Πλάτων, ὑπὸ πνεύματος φερομένου ὁρῶντες τοὺς ἄλλους καταπιμπλαμένους ἀδικίας τε καὶ ἀνόμων ἔργων αὐτοὶ στάντες ὑπὸ τειχίον τό γε μὴ τὰ αὐτὰ παθεῖν τοῖς πολλοῖς κέρδος ἡγήσονται. Longissime vero Maximus Tyr. diss. V. p. 34. Steph. (XXI. p. 416. Lips.) συνυποσταλεὶς, φησὶν ὁ Σωκράτης, ὑπὸ τὸ τειχίον τοὺς ἄλλους ὁρῶ ζάλῃ καὶ ἀμηχανίᾳ κυκωμένους. Ficinus haec οἷον — φερομένου parum accurate interpretatus est: *ac velut in procella, dum et turbo agitatur et venti perflant et offunditur pulvere coelum.* ζάλη hic imbrem significat vento agitatum, μετὰ ὄμβρου πνοήν, ut est apud Hesychium, cuius prima explicatio, συστροφὴ ἀνέμων μεγάλων (μεγάλη ἄελλα Photii) ad alterum Platonis locum Tim. pag. 43. C.

μενὴς ἀπαλλάξεται. Ἀλλά τοι, ἦ δ' ὅς, οὐ τὰ ἐλάχιστα ἂν διαπραξάμενος ἀπαλλάττοιτο. Οὐδέ γε, εἶπον, τὰ μέγιστα, μὴ τυχὼν πολιτείας προσηκούσης· ἐν γὰρ προσηκούσῃ αὐτός τε μᾶλλον αὐξήσεται καὶ μετὰ τῶν ἰδίων τὰ κοινὰ σώσει. Τὸ μὲν οὖν τῆς φιλοσοφίας ὧν ἕνεκα διαβολὴν εἴληφε, καὶ ὅτι οὐ δικαίως, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ μετρίως εἰρῆσθαι, εἰ μὴ ἔτ' ἄλλο λέγεις τι σύ. Ἀλλ' οὐδὲν, ἦ δ' ὅς, ἔτι λέγω περὶ τούτου· ἀλλὰ τὴν προσήκουσαν αὐτῇ τίνα τῶν νῦν λέγεις πολιτειῶν; Οὐδ' ἡντιναοῦν, εἶπον, ἀλλὰ τοῦτο καὶ ἐπαιτιῶμαι, B

apposita est, quem post nostrum laudant Suidas et Photius. χαλάζης, quod Astius in sec. pro ζάλης h. l. scribendum coniiciebat, merito in tert. ed. non iterum proposuit, neque ζάλη ita intelligendum est, quod Stallbaumius statuere videtur, qui Astio glossam lexici Coislin. obiicit: ζάλη· ἡ ταραχὴ τῆς θαλάσσης, καὶ ἡ χάλαζα.

ὑπὸ πνεύματος] ὑποπνεύματος Vind. E.

ὑπὸ τειχίον] ὑποτειχίον idem. ὑπὸ τείχιον Vind. F. a m. pr. ὑπὸ τοιχίον Mon. B. Flor. U. *intra parietes* Fic.

ἀποστὰς] Ita Par. A. Vind. F. et Basilius loco ab Astio comm. p. 544. relato. στὰς Flor. V. ὑποστὰς reliqui cum edit. ante Bekkerum. *tuti permanent* Fic. Cf. Polit. p. 272. E: εἰς τὴν αὐτοῦ περιωπὴν ἀπέστη. Sympos. 175. B: ἐνίοτε ἀποστὰς ὅποι ἂν τύχῃ, ἕστηκεν. Vid. Schaeferus ad Hecubam Porsoni Lips. 1824. p. 61. sq. Eadem significatione Latini *absistere* dicunt. Sic Plautus alibi et Mil. II. 2, 46: *illuc sis vide, quemadmodum abstitit.*

E τόν τε ἐνθάδε βίον] om. Fic.

βιώσεται] βιώσονται Flor. R. et, sup. ε, Ang. B. In Vind. F. ον super ε a m. s. scriptum est.

αὐτοῦ] αὐτῶν Flor. R. et, sup. οῦ, Ang. B. αὐτοῦ, sup. a m. s. ῶν, Vind. F.

ἵλεως] Vind. F. ως a m. sec. super ως habet; item εἷς super ultima nominis εὐμενής.

ἀπαλλάξεται] ἀπαλλάξονται Flor. R. et, sup. ε, Ang. B. ἀπαλλάξεται, sup. ον, Vind. F.

ἂν] om. Lob. Vind. BE. Ven. B. Vat. HM. Flor. ACTV.

497 ἀπαλλάττοιτο. Οὐδέ] ἀπαλλάττοιτο. οὐδέ Ald. ἀπαλλάττοιτο, οὐδέ Bas. ab.

αὐξήσεται] *proficiet emicabitque* Fic.

μετὰ τῶν ἰδίων τὰ κοινὰ] Ita Par. AK. sec. Bekk. et corr. in μετὰ D. Vind. F. Mon. B. Ang. B. Flor. RU. et margo A. et a m. pr. Ven. C. τὰ τῶν ἰδίων τὰ κοινὰ Ald. Bas. ab. τὰ τῶν ἰδίων καὶ τὰ τῶν κοινῶν Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. B. Flor. ACTV. τὰ τῶν ἰδίων καὶ τὰ κοινὰ Steph. Ast. pr. sec.

ἐμοὶ] ἔμοι Vind. F.

εἰρῆσθαι,] εἰρῆσθαι. Bas. ab. Bekk. εἰρῆσθαι· Steph.

ἔτ'] ἔτι Lob. Vind. BE.

τούτου] τούτῳ Vind. F.

αὐτῇ] αὐτοῖς Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. C. Ang. B. *philosophis* Fic. αὐτῆς Ald. Bas. ab. quod Stephanum ex coniectura correxisse eius annotatio p. 23. docet, in qua dubitat, utrum αὐτῇ, an αὐτοῖς secundum Ficinum scribendum sit.

τίνα] τινὰ Vind. F.

τῶν] τῆς Par. K.

πολιτειῶν;] πολιτειῶν. Ald. Steph.

B ἡντιναοῦν] ἥντιν' οὖν Vind. F. Ang. B. ἥντιν' οὖν Flor. R.

ἀλλὰ — ἐπιτηδευμάτων C.] ex-

μηδεμίαν ἀξίαν εἶναι τῶν νῦν κατάστασιν πόλεως φιλοσόφου φύσεως· διὸ καὶ στρέφεσθαί τε καὶ ἀλλοιοῦσθαι αὐτὴν, ὥσπερ ξενικὸν σπέρμα ἐν γῇ ἄλλῃ σπειρόμενον ἐξίτηλον εἰς τὸ ἐπιχώριον φιλεῖ κρατούμενον ἰέναι, οὕτω καὶ τοῦτο τὸ γένος νῦν μὲν οὐκ ἴσχειν τὴν αὑτοῦ δύναμιν, ἀλλ' εἰς ἀλλότριον ἦθος ἐκπίπτειν· εἰ δὲ λήψεται C τὴν ἀρίστην πολιτείαν, ὥσπερ καὶ αὐτὸ ἄριστόν ἐστι, τότε δηλώσει, ὅτι τοῦτο μὲν τῷ ὄντι θεῖον ἦν, τὰ δὲ

cerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 259. om. Trinc.

τῶν] τὴν Par. K. Stob. excepto cod. A. secundum quem Gaisfordius τῶν scripsit.

κατάστασιν — διὸ] κατάστα διὸ, omissis mediis, Ang. B.

ὥσπερ] utque Fic. Et καὶ ante ὥσπερ inserendum coniecit in m. Stephanus. Contra Stallbaumius haec appositionis modo addita censet et colo a praecedentibus distinguit, quae ratio alibi iniri potest, huic loco propter maiorem sequentium ambitum, praecipue vero propter illud μὲν post νῦν, quod deinceps dicendis intentum magis, quam antea dictorum explicationem molientem animum prodit, non convenit. ὥσπερ arte cum praecedentibus cohaeret, minus arte οὕτω, sed ita, ut me hoc quidem pleniorem interpunctionem admittat. Refertur enim ad ὥσπερ, non aliter ac si id nullo cum superioribus nexu coniunctum, sed ipsius adverbii demonstrativi caussa positum esset; quae negligentia sermonem familiarem haud dedecet et in his dialogis frequentissima est.

γῇ] τῇ Vind. F.

ἐξίτηλον] ἐξίτιλον idem.

τὸ γένος] τὸ om. Vind. E.

ἴσχειν] ἴσχον, omissa post δύναμιν particula ἀλλ', Stobaeus (excepto cod. A. qui ἴσχυν et ἀλλ' habet) et editi ante Bekkerum, qui de Ven. B. tacet, reliquos infinitivum et particulam habere testatur. Accedunt his Florentini meique omnes. Bipontini ex Par. K. tantum ἴσχειν, non etiam ἀλλ' enotaverunt. Ficinus ἴσχον legisse videtur: *ita et hoc genus, propria nunc amissa virtute, in alienam speciem permutatur.* Neque Astius in tert. ed. Bekkerum sequi voluit.

αὑτοῦ] αὐ. Lob. Vind. EF.

ἦθος] Ita Par. A. Ven. C. Vind. F. Ang. B. Stob. cod. A. Reliqui codices cum editis εἶδος habent, quod satis bonum et ad γένος magis accommodatum videri non nego. Sed tamen philosopha indoles, quamvis retinere vim ac virtutem suam nequeat, nunquam ita mutari potest, ut in aliud genus aliamque naturam transeat, non magis, quam ex semine peregrino indigenae plantae species provenit. Itaque εἰς ἀλλότριον εἶδος ἐκπίπτειν non proprie dicetur, sed metaphorice, in alieni generis similitudinem abire; atque id ipsum proprie dictum est εἰς ἀλλότριον ἦθος ἐκπίπτειν, a sui generis more desciscere et alienum induere. Ceterum Budaeus comm. p. 745. ed. Basil. 1556. hunc locum laudans nescio qua auctoritate εἰς ἀλλότριον εἶδος τῆς πολιτείας ἐκπίπτει scripsit, quod prorsus ineptum est additamentum.

ἐκπίπτειν] ἐκπίπτει Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. BC. Flor. ACTUV.

τότε] ποτε Stob. cod. A. C

μὲν] μέν τι Par. K. Ast. pr. sec.

ἄλλα ἀνθρώπινα, τά τε τῶν φύσεων καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων. δῆλος δὴ οὖν εἶ, ὅτι μετὰ τοῦτο ἐρήσει, τίς αὕτη ἡ πολιτεία. Οὐκ ἔγνως, ἔφη· οὐ γὰρ τοῦτο ἔμελλον, ἀλλ' εἰ αὕτη, ἣν ἡμεῖς διεληλύθαμεν οἰκίζοντες τὴν πόλιν, ἢ ἄλλη. Τὰ μὲν ἄλλα, ἦν δ' ἐγώ, αὕτη· τοῦτο δὲ αὐτὸ ἐῤῥήθη μὲν καὶ τότε, ὅτι δεήσοι τι ἀεὶ ἐνεῖναι ἐν τῇ πόλει λόγον ἔχον τῆς πολιτείας τὸν αὐτόν, D ὅνπερ καὶ σύ, ὁ νομοθέτης, ἔχων τοὺς νόμους ἐτίθεις.

τῷ ὄντι] τωόντι Vind. E.
δὲ] *om.* idem.
καὶ τῶν] καὶ τὰ τῶν Vind. BF. Par. DK. Ang. B. Flor. R. Ast. sec.
δὴ οὖν] autem Fic.
μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Vind. BE.
ἐρήσει] Ita Par. A. Ven. C. et a m. pr. Vind. F. Reliqui mei (et Bekkeriani) cum editis ante Astium ἐρήσῃ.

Οὐκ ἔγνως] οὐκ ἔγνω, addita a m. s. ς, Mon. B. οὐκ ἔγνων Vind. E. Flor. ACT. οὐκ ἔγωγε, in m. ἄλλως· οὐκ ἔγνων, Flor. R. ἄλλον οὐκ ἔγνων οὐκ ἔγωγ' Ang. B. In Vind. F. ἔγνως a m. s. in ἔγωγε mutatum est.
ἔμελλον] ἔμμελλον Ald.
εἰ] ἢ Vind. B. Vat. M.
αὕτη] Ita Par. A. αὐτὴ Ven. C. αὑτὴ reliqui editionesque ante Bekkerum, quod multo est deterius. Et αὕτη in responsione est.
ἣν] ἦν Lob.
ἄλλα] ἀλλὰ Ald.

αὕτη — ἐνεῖναι] *om.* Mon. B. Par. DK. Flor. U. Pro αὕτη Vind. E. αὐτὴ habet.
αὐτὸ] *om.* Fic.

τότε] Videtur L. IIII. p. 423. E. respici.

δεήσοι] Ita Par. A. Vind. F. Ven. C. Ang. B. Flor. R. Bekkerus, Astius in tertia et Stallbaumius in sec. ed. Ceteri δεήσει.
ἐνεῖναι] ἓν εἶναι Par. A. Vind. F. Ang. B.

ἔχον τῆς] ἔχοντα τῆς Par. DK. Mon. B. ἔχων τῆς Vind. F. ante corr. ἔχοντες Vind. E. τῆς Vat. B.

ὅνπερ] ὥσπερ Vind. F. Ang. D B.

ἐτίθεις] ἐτίθης Par. K. Bekkerus et in tert. Astius. Eandem formam optimo iure Bekkerus L. VII. p. 523. D. restituit et Gorg. p. 500. B. vulgati ἐτίθουν loco secundum meliores codices, quibus Lob. Vind. G. et ἐτίθειν exhibentes Flor. FP. accedunt, ἐτίθην scripsit. Sed Menex. p. 236. B. συνετίθει non videtur cum συνετίθη, quod Par. EF. et a m. pr. Ven. B. habent, permutandum, multo vero minus ἐτίθει Leg. I. 630. E. et 631. A. contra omnes codices veteresque editiones corrigendum fuisse, quod Bekkeri exemplo fecit Stallbaumius, ἐτίθη sine nota in contextu ponens et tamen in Menexeno συνετίθει retinens. Eodem modo statuendum de ἠφίει Lys. p. 222. B. pro quo Bekkerus ex coniectura scripsit ἠφίη, et de ἐφίει Lach. p. 183. E. cuius terminationem intactam reliquit, initium secundum Ven. B. Par. G. auxit et καθηφίει edidit. Quod autem ad ἠφίειν attinet, quod Euthyd. p. 293. A. unius Ang. C. auctoritate Bekkerus in ἠφίην mutavit, rationes a Buttmanno gramm. I. p. 542. ad vulgatam defendendam allatas probare non possum et vel sine codice ἠφίην scribi debuisse censeo.

Ἐῤῥήθη γὰρ, ἔφη. Ἀλλ' οὐχ ἱκανῶς, εἶπον, ἐδηλώθη, φόβῳ ὧν ὑμεῖς ἀντιλαμβανόμενοι δεδηλώκατε μακρὰν καὶ χαλεπὴν αὐτοῦ τὴν ἀπόδειξιν, ἐπεὶ καὶ τὸ λοιπὸν οὐ πάντως ῥᾷστον διελθεῖν. Τὸ ποῖον; Τίνα τρόπον μεταχειριζομένη πόλις φιλοσοφίαν οὐ διολεῖται. τὰ γὰρ δὴ μεγάλα πάντα ἐπισφαλῆ, καὶ, τὸ λεγόμενον, τὰ καλὰ E τῷ ὄντι χαλεπά. Ἀλλ' ὅμως, ἔφη, λαβέτω τέλος ἡ ἀπόδειξις τούτου φανεροῦ γενομένου. Οὐ τὸ μὴ βούλεσθαι, ἦν δ' ἐγώ, ἀλλ', εἴπερ, τὸ μὴ δύνασθαι διακωλύσει· παρὼν δὲ τήν γ' ἐμὴν προθυμίαν εἴσῃ. σκόπει δὲ καὶ νῦν, ὡς προθύμως καὶ παρακινδυνευτικῶς μέλλω λέγειν, ὅτι τοὐναντίον, ἢ νῦν δεῖ τοῦ ἐπιτηδεύματος τούτου πόλιν ἅπτεσθαι. Πῶς; Νῦν μὲν, ἦν δ' ἐγώ,

ἐδηλώθη] *om.* Mon. B. Par. DK. Flor. U.

ὑμεῖς] *ἡμεῖς* Lob. Vind. B. Ald. Bas. ab. Idem in Mon. B. ante correctionem erat.

καὶ χαλεπὴν] post *αὐτοῦ* Par. K.

ἀπόδειξιν,] *ἀπόδειξιν.* Ald. Bas. ab. Steph.

καὶ] *om.* Fic.

πάντως] Bekkerus *πάντων* requirit. Contra Stallbaumius *πάντως* hic similiter cum superlativo iunctum monet, ut *διαφερόντως* Tim. p. 23. C. et *πάνυ* quibusdam Luciani locis. Non opus est exemplis, ut *πάντως ῥᾷστον* omnino et omnibus modis facillimum dici potuisse demonstretur. Quo enim alio modo dicerent? Neque illud metuendum, ne res, quae omnino facillima esse negetur, partim esse facillima affirmari videatur. Nam eadem moderatione *οὐ πάντως ῥᾷστον* dicebant, qua *οὐ πάνυ ῥᾴδιον*.

δὴ] *om.* Vind. B.

τὰ καλὰ τῷ ὄντι χαλεπά] Cf. scholiastes ad Cratyl. p. 384. A. qui in Civitate quoque hoc proverbio usum Platonem animadvertit. Usus est iam supra L. IIII. p. 435. C. — *τωόντι* — Vind. E.

E *εἴπερ,*] Comma Astius in sec. ponendum ostendit. Antea deerat.

τὸ] *τῷ* Vind. F. *τῷ τὸ* Ang. B.

διακωλύσει] *κωλύσει* Mon. B. Flor. U. Par. K. sec. Bip.

γ' ἐμὴν] *γε μὴν* Vind. F. Ald. Bas. ab.

εἴσῃ] *εἴσει* Vind. F. Flor. R. et, sup. *η*, Ang. B. cum recentioribus.

σκόπει] *σκόπῃ* Vind. E.

δὲ] *age* Fic.

ἢ] *οὐ* Vind. E.

πόλιν] Ita Par. ADK. Lob. Vind. BEF. Vat. M. et fortasse a m. pr. B. Ven. C. Ang. B. Mon. B. Flor. ACRTUV. *πάλιν* Ven. B. Vat. H. (et a m. s. B.) Ald. Bas. ab. Steph. quod frustra tueri conatus est Grossmannus, theologus Lipsiensis, vir praestantissimus, epistolae ad Matthiaeum et Ramshornium Altenburgi III. Kal. Febr. MDCCCXXVII. datae p. 7.

ἅπτεσθαι] *μὴ ἅπτ.* Vind. B.

Νῦν μὲν] *Porro nunc* Fic.

οἱ] *οἳ* Bas. b. *εἰ* Ang. B. Flor. R. Vind. E. et a m. s. F.

καὶ] punctis notatum in Mon. B. *om.* Fic.

τὸ μεταξὺ] *τομεταξὺ* Lob. 498 Vind. E. et a m. s. B. Ald. Steph.

οἰκονομίας] *οἰκονομίας τε* Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. tacentibus de Par. K. Bip.

οἱ καὶ ἁπτόμενοι μειράκια ὄντα ἄρτι ἐκ παίδων τὸ μεταξὺ οἰκονομίας καὶ χρηματισμοῦ πλησιάσαντες αὐτοῦ τῷ χαλεπωτάτῳ ἀπαλλάττονται, οἱ φιλοσοφώτατοι ποιούμενοι· λέγω δὲ χαλεπώτατον τὸ περὶ τοὺς λόγους· ἐν δὲ τῷ ἔπειτα, ἐὰν καὶ ἄλλων τοῦτο πραττόντων παρακαλούμενοι ἐθέλωσιν ἀκροαταὶ γίγνεσθαι, μεγάλα ἡγοῦνται, πάρεργον οἰόμενοι αὐτὸ δεῖν πράττειν· πρὸς δὲ τὸ γῆρας ἐκτὸς δή τινων ὀλίγων ἀποσβέννυνται πολὺ μᾶλλον τοῦ Ἡρακλειτείου ἡλίου, ὅσον αὖθις οὐκ ἐξάπτονται. Δεῖ δὲ πῶς; ἔφη. Πᾶν τοὐναντίον· μειράκια μὲν ὄντα καὶ παῖδας μειρακιώδη παιδείαν καὶ φιλοσοφίαν μεταχειρίζεσθαι τῶν τε σωμάτων, ἐν ᾧ βλαστάνει τε καὶ ἀνδροῦται, εὖ μάλα ἐπιμελεῖσθαι, ὑπηρεσίαν φιλο-

498

B

αὐτοῦ] αὐτῷ Par. K. In Ang. B. ῷ super οῦ positum.

χαλεπωτάτῳ] Hoc in textu per compendium scriptum in Mon. B. sed in m. adscripto χαλεπώτατον explicatum est.

ἀπαλλάττονται] *paulo post discedunt* Fic. Respicere debebat μειράκια ὄντα.

οἱ φιλοσοφώτατοι ποιούμενοι] οἱ φιλοσοφώτατα ποι. Vind. E. *etiam qui sapientiae apprime studiosi fore existimantur* Fic. Pro ποιούμενοι Astius in sec. δοκούμενοι coniecit, cuius significationem illud h. l. ut L. VII. p. 538. C. (τῶν ἄλλων ποιουμένων οἰκείων) et VIIII. 573. B. (ἐπιθυμίας ποιουμένας χρηστάς) habere videtur. Nam *fieri* φιλοσοφώτατοι, ut Stallbaumius interpretatur, dum philosophiae valedicunt, non amplius possunt. Cf. Passovii lexicon in ποιεῖν 3, b.

τοὺς] *om.* Mon. B.

καὶ] *om.* Fic. Male Stephanus et Astius in pr. et sec. comma anteposuerunt. ἐὰν καὶ ἐθέλωσιν coniungenda sunt.

γίγνεσθαι] γίν. Vind. B.

ἡγοῦνται] ἡγούμενοι Ven. B. Flor. V. Cornarius ecl. p. 100. ἡγοῦνται in ἀγαίονται vel ἀρνοῦνται mutandum censebat, quas coniecturas Stephanus p. 23. iure improbat.

ἀποσβέννυνται] ἀποσβέννυται Vind. F. Flor. R.

πολὺ μᾶλλον τοῦ Ἡρακλειτείου] μᾶλλον πολὺ τοῦ ἡρακλείτου iidem et Ang. B. πολλὺ etc. Ald.

οὐκ] οὐχ Bas. a.

B

δὲ] *ergo* Fic.

Πᾶν τοὐναντίον] *om.* Vind. B. Vat. M. Bekkerus et Stallbaumius interpunctione sublata sequentibus haec iungunt, cui rationi μὲν adversatur. Ego pro puncto priorum colon cum Astio posui.

παῖδας] παῖδες, sup. ας, Ven. B.

φιλοσοφίαν] σοφίαν. Vind. F. Ang. B.

τῶν τε σωμάτων] τῶν δὲ σ. Vind. F. Non aliter scriptum videtur in Flor. R. de quo Stallbaumius ita: τῶν δὲ σωμάτων] τε Flor. R.

ἀνδροῦται] Ita omnes codices uno Ven. B. excepto, qui cum Ald. Bas. ab. Steph. (tacentibus Bip.) ἁδροῦται habet, quod a Bekkero servatum Astius quoque in tert. ed. et Stallbaumius servarunt. Quum haec omnia ad pueros spectent, corpora eorum adolescentia ἀνδροῦσθαι dici posse videntur, h. e. virilia et virili robore praedita fieri. Neque propterea, quod alibi fere homines ipsi ἀνδρούμενοι, ἀνδρωθέντες,

σοφίᾳ κτωμένους· προϊούσης δὲ τῆς ἡλικίας, ἐν ᾗ ἡ ψυχὴ τελειοῦσθαι ἄρχεται, ἐπιτείνειν τὰ ἐκείνης γυμνά-
C σια· ὅταν δὲ λήγῃ μὲν ἡ ῥώμη, πολιτικῶν δὲ καὶ στρατειῶν ἐκτὸς γίγνηται, τότε ἤδη ἀφέτους νέμεσθαι καὶ μηδὲν ἄλλο πράττειν, ὅτι μὴ πάρεργον, τοὺς μέλλοντας εὐδαιμόνως βιώσεσθαι καὶ τελευτήσαντας τῷ βίῳ τῷ 475 βεβιωμένῳ τὴν ἐκεῖ μοῖραν ἐπιστήσειν πρέπουσαν. Ὡς ἀληθῶς μοι δοκεῖς, ἔφη, λέγειν γε προθύμως, ὦ Σώκρατες· οἶμαι μέντοι τοὺς πολλοὺς τῶν ἀκουόντων προθυμότερον ἔτι ἀντιτείνειν οὐδ' ὁπωστιοῦν πεισομέ-

ἠνδρωμένοι, ἐξανδρούμενοι etc. appellari solent, veluti Eurip. Herc. fur. 42. Phoen. 32. Suppl. 713. Aristoph. Eq. 1238. Herodot. I. 123. IIII. 10. 155. V. 92, 19. VI. 52, 9. Aristot. Eth. Nic. X. 9, 9. Zell. verbum a corporibus alienum pronuntiandum et contra codices agendum puto.

εὖ μάλα] *om.* Fic.

ὑπηρεσίαν] ὑπηρεσίᾳ Lob. Vind. BE. Vat. HM. ὑπηρεσίῃ Flor. AC.

φιλοσοφίᾳ] φιλοσοφίαν Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. C. Par. K. Ang. B. Flor. ACRTV. Basilius M. T. II. pag. 182. C: τοσοῦτον ἀνθεκτέον αὐτοῦ (τοῦ σώματος) ὅσον, φησὶ Πλάτων, ὑπηρεσίαν φιλοσοφίᾳ κτωμένους. Et ὑπηρεσίαν φιλοσοφίας κτωμένους formula hinc petita dicit Themistius or. XXI. p. 260. A.

ἐν ᾗ] His Par. K. μάλιστα superscriptum habet.

τελειοῦσθαι] τελεοῦσθαι Lob. Vind. BEF. Mon. B. Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. ACRTUV. Bekkerus et Stallbaumius, quae forma usitatior Platoni sine codicum discrepantia L. V. p. 466. E. paucis non optimis dissentientibus Leg. L. II. p. 672. C. Symp. 192. A. paullo pluribus neque malis alteram exhibentibus (in his Mon. B. a Bekkero praetermisso) supra L. II. p. 377. B. legitur. Item τέλεος et τελέως in his dialogis multo frequentiora sunt. Conf. Rückertus ad Symp. p. 180. Sed τέλειος infra L. VIII. p. 546. B. et Leg. V. 730. D. et τέλειον Phaedon. pag. 110. A. codicum omnium consensu firmantur, atque ipsum τελειωθῶσι huius libri pag. 487. A. extra dubitationem positum videmus. Similiter poëtas Atticos utroque usos esse constat. Itaque res ad codices redit, quorum optimus nostro loco cum uno bono (Ven. B.) alteroque diversi generis (Ang. B.) insolentius tenens non contemnendus, nedum L. VIIII. p. 587. E. in τελειωθείσῃ, pro quo tantum Vat. B. Ven. C. Par. DK. et Lob. τελεωθ. exhibent, deserendus videtur. De Polit. p. 272. D. mihi non liquet, utrum cum Bekkero ἐτελεώθη secundum Clark. Vat. A. Ven. C. an cum reliquis ἐτελειώθη scribi praestet, sed prius tutius puto.

ἐπιτείνειν] ἐπιτείνει Vat. H. Flor. ACV.

ἐκείνης] ἐκείνων Vind. E. Flor. ACTV.

λήγῃ] λέγῃ Ald. Bas. a. Lob. Vind. B. Vat. M.

C στρατειῶν] στρατιῶν Vind. EF. Ven. B. Par. DK. Vat. H. Flor. ACTV. Ald. Bas. ab. στρατιωτῶν Lob. Vind. B. Vat. M.

ἤδη] *om.* Vind. F.

βιώσεσθαι] βιώσασθαι Mon. B. ante corr.

τελευτήσαντας] τελευτήσασθαι Bas. b.

μοῖραν] μοίραν Vind. E.

νους, ἀπὸ Θρασυμάχου ἀρξαμένους. Μὴ διάβαλλε, ἦν δ' ἐγώ, ἐμὲ καὶ Θρασύμαχον ἄρτι φίλους γεγονότας, D οὐδὲ πρὸ τοῦ ἐχθροὺς ὄντας. πείρας γὰρ οὐδὲν ἀνήσομεν, ἕως ἂν ἢ πείσωμεν καὶ τοῦτον καὶ τοὺς ἄλλους, ἢ προὔργου τι ποιήσωμεν εἰς ἐκεῖνον τὸν βίον, ὅταν αὖθις γενόμενοι τοῖς τοιούτοις ἐντύχωσι λόγοις. Εἰς μικρόν γ', ἔφη, χρόνον εἴρηκας. Εἰς οὐδὲν μὲν οὖν, ἔφην, ὥς γε πρὸς τὸν ἅπαντα. τὸ μέντοι μὴ πείθεσθαι τοῖς λεγομένοις τοὺς πολλοὺς θαῦμα οὐδέν· οὐ γὰρ πώποτε εἶδον γενόμενον τὸ νῦν λεγόμενον, ἀλλὰ

ἐπιστήσειν] ἐπὶ στήσειν Lob.
ἔφη] ἔφην Par. K. sec. Bip.
γε] τε Vind. EF. Flor. ACR. *om.* Vat. H. Flor. T.

ἀντιτείνειν] Huic in m. Mon. B. a m. s. ἂν praepositum est. Stephanus in m. ἀντιτενεῖν coniecit, quam coniecturam Astius quum in comm. Ficini quidem interpretationi (*arbitror autem plurimos, cum haec audiverint, promptius quoque repugnaturos, abs te minime persuasos*) congruere, sed, quia praesens rem certius significet, necessariam non esse statuisset, in tertia ed. ipse suo nomine proposuit atque in interpretatione secutus est. Mihi praesens alium eumque minime ineptum sensum efficere videtur hunc: tu magno cum studio agis, sed maius etiam eorum studium puto, qui a te dissentiunt, hoc est, plerorumque, qui talia dicentem te audiunt.

ἀπὸ Θρασυμάχου] ἀποθρασυμάχου Vind. E.

διάβαλλε] διάβαλε Ang. B. Flor. R. et a m. s. Vind. F.

Θρασύμαχον] ἀρξαμένους addunt Lob. Vind. B. Vat. B. Ven. C. Par. DK. sec. Bip. Flor. U. Mon. B. (hic cum punctis) et Bas. b.

D γεγονότας] In Lob. ενα super νότας legitur.

πρὸ τοῦ] προτοῦ Steph.

πείρας] πεῖρας Vind. F.

πείσωμεν] πείσομεν Lob. Vind. BF. Flor. R.

ἄλλους] om. Lob. Vind. B. Vat. M.

ποιήσωμεν] ποιήσομεν Lob. Vind. BF. Flor. R. — Proclus in Alcib. T. II. pag. 226. Cous. οὕτω γὰρ δὴ καὶ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης περὶ Θρασυμάχου φησίν, ὅτι εἰ καὶ πρὸς τὸ παρὸν μὴ πέπεισταί μοι, πρός γε τὸν ἔπειτα βίον εἴη ἄν τι προὔργου γεγονός. — Sequentia usque ad λόγοις Ficinus ita convertit: *ad eam vitam, in quam cum pervenerint, haec dicta reperient.*

μικρόν] μακρόν Ang. B. Flor. R. μικρόν cum α super ι Vind. F. σμικρόν Ven. B. Flor. C. et recentiores. Cf. Vol. I. p. 287, a. ubi Flor. C. oblitus sum.

γ'] γε Lob. Vind. B.

εἴρηκας. Εἰς] εἴρηκας, εἰς Ald.

οὐδὲν μὲν] Ita Mon. B. ante corr. οὐδέν' e corr.

εἶδον] ἴδον Vind. F. (Ven. C. Par. D. Ang. B. Flor. ACRTUV, de quibus quidem Bekkerus et Stallbaumius tacent, ut consentire cum Stephano videantur.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. tacentibus de Par. K. Bipontinis, quem Bekkerus εἶδον habere testatur. ἴδον ferri non posse Matthiae gramm. p. 813. pr. ed. iam observaverat, sed πώποτ', quod idem probabili coniectura ductus a Platone positum etiam sec. ed. p. 449. suspicatur, codices non confirmarunt.

E πολὺ μᾶλλον τοιαῦτ' ἄττα ῥήματα ἐξεπίτηδες ἀλλήλοις ὡμοιωμένα, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ὥσπερ νῦν συμπεσόντα· ἄνδρα δὲ ἀρετῇ παρισωμένον καὶ ὡμοιωμένον μέχρι τοῦ δυνατοῦ τελέως ἔργῳ τε καὶ λόγῳ, δυναστεύοντα ἐν πόλει ἑτέρᾳ τοιαύτῃ, οὐ πώποτε 499 ἑωράκασιν οὔτε ἕνα οὔτε πλείους. ἢ οἴει; Οὐδαμῶς γε. Οὐδέ γε αὖ λόγων, ὦ μακάριε, καλῶν τε καὶ ἐλευθέρων ἱκανῶς ἐπήκοοι γεγόνασιν, οἵων ζητεῖν μὲν τὸ ἀληθὲς ξυντεταμένως ἐκ παντὸς τρόπου τοῦ γνῶναι χάριν, τὰ δὲ κομψά τε καὶ ἐριστικὰ καὶ μηδαμόσε ἄλλοσε τείνοντα, ἢ πρὸς δόξαν καὶ ἔριν, καὶ ἐν δίκαις καὶ ἐν

πολὺ] πολλοὶ Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. om. Fic.

E τοιαῦτ' ἄττα] τοιαῦτάττα Lob. Vind. BF. τοιαῦτα ἄττα Vind. E. τοιαυτὶ γρ Par. A.

αὐτομάτου] αυτ. Ald. cum leni super υ.

συμπεσόντα] ξυμπ. Vind. EF. Flor. ACTV. Stallb.

παρισωμένον καὶ ὡμοιωμένον] παρισωμένου καὶ ὡμοιωμένου Vat. B.

ἔργῳ τε καὶ λόγῳ] Comma a prioribus editoribus ante haec positum Bekkerus recte postposuit. Vitiosam interpunctionem etiam Ficinus secutus est: *virum autem, quoad fieri potest, virtute perfectum, ac summopere factis et dictis tali quadam in civitate potentem.*

499 οἴει] καὶ οἴει Lob. Vind. B. Vat. M.

ἐλευθέρων] ἐλευθερίων Par. K. sec. Bip.

ἱκανῶς] om. Fic.

ἐπήκοοι] ἐπείκοοι Bas. ab.

γεγόνασιν] γεγόνασινασιν Vind. E.

οἵων] Ita Par. A. (cum ο super ω.) Mon. B. Flor. U. et a m. s. Vat. B. οἷον, sup. ων, Ven. B. οἷον reliqui cum editis ante Astii sec.

ξυντεταμένως] συντ. Vind. F. Flor. R. ξυντεταγμένως Lob. Vind. B. Vat. M. ξυντεταμμένως ante corr. Mon. B.

τρόπου] προσώπου Par A. adscripto tamen, ut Faehsius tradit, in m. vulgato.

ἐριστικά] ἐρειστικὰ Vind. EF.

καὶ μηδαμόσε] καὶ om. Ald. Bas. a. Fic. Ast. sec. In tert. restituit, sed eiciendum suspicatur.

δόξαν] *opinionem, inanem gloriam* Fic.

ἀσπαζομένων] ἀσπαζόμενοι Vind. E.

τότε] om. Fic. B

δεδιότες] δεδειότες Vind. F. ante corr.

τἀληθοῦς] τοῦ ἀληθοῦς Vind. EF. Flor. ACR. τῆς ἀληθοῦς Vat. H.

οὔτε πόλις] ὅτε π. Vind. E.

οὐδέ γ'] οὐδ' Vind. E. Flor. T. Etiam in Ven. B. Vat. H. γ' omissum esse Bekkerus refert.

μή ποτε] μήποτε Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Cf. ad L. V. p. 473. D.

τέλεος] τέλος Vind. F. Vat. H. τέλειος Vind. E. Ang. B. Flor. RT.

ὀλίγοις] τε addunt Lob. Vind. B. Vat. M. et a m. s. Ven. B.

κεκλημένοις] κεκληρωμένοις Lob. Vind. B. Mon. B. (hic cum punctis sub ρω.) Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. Ficinus haec a verbis καὶ οὐ πονηροῖς ita interpretatus est: *qui nec mali*

ἰδίαις συνουσίαις πόῤῥωθεν ἀσπαζομένων. Οὐδὲ τούτων, ἔφη. Τούτων τοι χάριν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ταῦτα B προορώμενοι ἡμεῖς τότε καὶ δεδιότες ὅμως ἐλέγομεν ὑπὸ τἀληθοῦς ἠναγκασμένοι, ὅτι οὔτε πόλις οὔτε πολιτεία οὐδέ γ' ἀνὴρ ὁμοίως μή ποτε γένηται τέλεος, πρὶν ἂν τοῖς φιλοσόφοις τούτοις τοῖς ὀλίγοις καὶ οὐ πονηροῖς, ἀχρήστοις δὲ νῦν κεκλημένοις ἀνάγκη τις ἐκ τύχης παραβάλῃ, εἴτε βούλονται εἴτε μή, πόλεως ἐπιμεληθῆναι καὶ τῇ πόλει κατήκοοι γενέσθαι, ἢ τῶν νῦν ἐν δυναστείαις ἢ βασιλείαις ὄντων υἱέσιν ἢ αὐτοῖς ἐκ τινος θείας ἐπιπνοίας ἀληθινῆς φιλοσοφίας ἀληθινὸς ἔρως C

nec inutiles sunt, ut *vulgo existimantur*.

παραβάλῃ] Ita Ven. B. Vat. H. Flor. AC. cum editis. *contigerit* Fic. παραβάλλη Vind. E. παραλάβῃ Flor. T. περιβάλλη Vat. B. περιβάλῃ reliqui codices, quod quamquam defensionem recipit, quum περιβάλλειν significationem iniungendi et imponendi habeat (e. g. Eurip. Ion. 843: τυραννίδ' αὐτῷ περιβαλεῖν ἔμελλε γῆς) et substantivi loco infinitivus (ἐπιμεληθῆναι, γενέσθαι) certe non vitiosus videatur, tamen alterum ut per se probabilius et reliquis dictionibus ἔρως ἐμπέσῃ, ἀνάγκη γέγονεν (C) ἀνάγκη γένηται (500. D.) accommodatius neque a codicibus prorsus infirmum, in facillima illarum praepositionum permutatione, de qua Vol. I. p. 436, a. dixi, sine periculo teneri potest.

κατήκοοι] κατήκοι Ven. C. Scholiastes: κατήκοοι, ἀντὶ τοῦ κατακουόμενοι. In eandem sententiam Ficinus (*vel a civibus exaudiantur*) et Schleiermacherus haec interpretati sunt, sed Schleiermachero pro κατήκοοι Plato κατηκόῳ scripsisse videtur, cui assentitur Stallbaumius, simul conferri iubens illa p. 502. B: ἀλλὰ μήν, ἦν δ' ἐγώ, εἷς ἱκανὸς γενόμενος, πόλιν ἔχων πειθομένην, πάντ' ἐπιτελέσαι τὰ νῦν ἀπιστούμενα. At eo ipso loco civium obedientia tamquam res non solum facultate non magis, quam philosopha principis natura carens, sed etiam sua sponte et sine ulla vi secutura proponitur, ut vix videatur nostro loco tamquam necessitate aliqua fortuita exprimenda commemorari et ita curae civitatis a philosophis suscipiendae coniungi potuisse. Haec vero cura, utpote ab invitis et civitatis alioquin periturae gratia suscipienda, obedientia erga civitatem appellari eamque suscipientes τῇ πόλει κατήκοοι γενέσθαι dici poterant, etiam si non ipsa civium voce vocarentur ad rei publicae administrationem. Quum autem haec quoque vox accessura et legislator philosophis gubernaculum civitatis traditurus esset, multo magis illam dictionem probabilem videri necesse est. Iam confer illa L. VII. p. 520. D: ἀπειθήσουσιν οὖν ἡμῖν, οἴει, οἱ τρόφιμοι ταῦτ' ἀκούοντες καὶ οὐκ ἐθελήσουσι ξυμπονεῖν ἐν τῇ πόλει ἕκαστοι ἐν μέρει, τὸν δὲ πολὺν χρόνον μετ' ἀλλήλων οἰκεῖν ἐν τῷ καθαρῷ; et quae sequuntur usque ad εὖ οἰκουμένη p. 521. A. et κατήκοοι non sollicitandum esse intelliges. Nam quod ad nominativum attinet, pro quo dativus exspectari poterat, interpositum βούλονται idoneam excusationem praebet.

υἱέσιν] υἱέσσιν Vind. F.

ἐμπέσῃ. τούτων δὲ πότερα γενέσθαι ἢ ἀμφότερα ὡς ἄρα ἐστὶν ἀδύνατον, ἐγὼ μὲν οὐδένα φημὶ ἔχειν λόγον. οὕτω γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καταγελῴμεθα, ὡς ἄλλως εὐχαῖς ὅμοια λέγοντες. ἢ οὐχ οὕτως; Οὕτως. Εἰ τοίνυν ἄκροις εἰς φιλοσοφίαν πόλεώς τις ἀνάγκη ἐπιμεληθῆναι ἢ γέγονεν ἐν τῷ ἀπείρῳ τῷ παρεληλυθότι χρόνῳ, ἢ καὶ νῦν ἐστιν ἔν τινι βαρβαρικῷ τόπῳ πόρρω που ἐκτὸς D ὄντι τῆς ἡμετέρας ἐπόψεως, ἢ καὶ ἔπειτα γενήσεται, περὶ τούτου ἕτοιμοι τῷ λόγῳ διαμάχεσθαι, ὡς γέγονεν ἡ εἰρημένη πολιτεία καὶ ἔστι καὶ γενήσεταί γε, ὅταν αὕτη ἡ Μοῦσα πόλεως ἐγκρατὴς γένηται. οὐ γὰρ ἀδύ-

C δὲ πότερα] δ' ὁπότερα Mon. B. δὲ ὁπότερα Ven. B. Flor. U. et a m. s. Vat. B. (a m. pr. δὲ π.) cum editis ante Bekkerum, quemadmodum infra p. 509. A. et alibi. Sed πότερον eadem significatione dici Heindorfius ad Theaet. p. 145. A. docuit.

ἐστὶν] ἔστιν Lob. Vind. E. Ald. Bas. ab.

ἔχειν] post λόγον Vind. E.

ἂν] om. Vat. B.

καταγελῴμεθα] καταγελώμεθα (Lob.) Ald. Bas. ab.

λέγοντες] λέγονταις Mon. B. ante corr.

Οὕτως] om. idem.

ἄκροις] ἄκρ ς Vind. B.

τις] τε Vind. E. Vat. H. Flor. ACV.

ἀνάγκη] εἰς ἀνάγκην Par. K. om. Lob. Vind. B. Vat. M.

ἐπιμεληθῆναι] ἐπεμελήθη Par. DK. sec. Bekk.

ἢ] ἣ Bas. b.

τῷ παρεληλυθότι] Cf. Vol. I. p. 147, a. b.

ἐστὶν] ἔστιν Bekkerus, Astius in tert. et Stallb. νῦν vim maiorem habet.

που ἐκτὸς] om. Lob. Vind. B. Vat. BM. ἐκτὸς om. Ven. B. editi ante Bekkerum.

D περὶ τούτου] *in hoc certe rerum statu* Fic.

εἰρημένη] ἡμετέρα Vind. E.

αὕτη] αὐτὴ Par. A. Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

ἡ] om. Vind. F. Ang. B.

γένηται] εἶναιται Vind. E.

ἀδύνατος] ἀδύνατον Flor. T. et editiones ante Bekkerum, qui de Par. A. Ven. B. tacet, reliquos ἀδύνατος habere testatur. Ficinus utrum legerit, incertum, sed videtur ἀδύνατον legisse: *fieri certe id potest.*

ὁμολογεῖται] *concessa fuerunt* Fic. In Ald. non punctum, sed comma appositum.

Καὶ] om. Vat. B.

ὅτι] om. Ald. Bas. ab. Steph.

ἐρεῖς;] Ita Vind. E. Ald. Bekkerus, Astius in tert. et Stallb. ἐρεῖς. reliquae editiones.

κατηγόρει.] κατηγόρει, Steph. E Ast. pr. tert. κατηγόρει· Ast. sec.

ἀλλοίαν τοι.] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Ven. C. Mon. B. ἀλλ' οἵαν τοι Vind. F. Bas. b. ἀλλ' οἳ αὐτοὶ Vind. E. ἀλλ' οἷαν τοι Lob. Vind. B. (Flor. ACRTUV.) Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. tert. *verum quid* (*eos opinaturos existimas*) Fic. De reliquis Bekkeri codicibus non constat. Verum Astius in sec. de coniectura exhibuit.

ἕξουσιν] ἔχουσιν Lob. Vind. B. Ven. B. Flor. T.

ἐὰν] Ita Par. A. Vat. H. „et fortasse Ven. C." ἐν reliqui codices et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. tert. Stallb. pr. εἰ Ast. sec. ἐὰν etiam scholiastes legit, cuius explicatio haec est: ὅτι εὐμετάβολον τὸ τῶν πολλῶν πλῆθος, δηλοῖ καὶ Ὅμηρος ἀπεικάζων τὴν

νατος γενέσθαι, οὐδ' ἡμεῖς ἀδύνατα λέγομεν· χαλεπὰ δὲ καὶ παρ' ἡμῶν ὁμολογεῖται. Καὶ ἐμοί, ἔφη, οὕτω δοκεῖ. Τοῖς δὲ πολλοῖς, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι οὐκ αὖ δοκεῖ, ἐρεῖς; Ἴσως, ἔφη. Ὦ μακάριε, ἦν δ' ἐγώ, μὴ πάνυ E οὕτω τῶν πολλῶν κατηγόρει. ἀλλοίαν τοι δόξαν ἕξουσιν, ἐὰν αὐτοῖς μὴ φιλονεικῶν, ἀλλὰ παραμυθούμενος καὶ ἀπολυόμενος τὴν τῆς φιλομαθείας διαβολὴν ἐνδεικνύῃ οὓς λέγεις τοὺς φιλοσόφους, καὶ διορίζῃ ὥσπερ ἄρτι τήν τε φύσιν αὐτῶν καὶ τὴν ἐπιτήδευσιν, ἵνα μὴ ἡγῶν- 500 ταί σε λέγειν οὓς αὐτοὶ οἴονται. ἢ καὶ ἐὰν οὕτω θεῶνται, ἀλλοίαν τοι φήσεις αὐτοὺς δόξαν λήψεσθαι καὶ

ὁρμὴν αὐτῶν κύμασι παντοίων ἀνέμων καὶ τοῖς τοιούτοις. ἀλλὰ καὶ νῦν τοῦτο λέγει, ὅτι κἂν λόγῳ τις αὐτοῖς ἐνδείξηται τὴν ἀληθῆ φιλοσοφίαν, κἂν αὐτῷ ἔργῳ τοιοῦτος ᾖ φαινόμενος, ῥᾳδίως ἂν πείσει αὐτούς, καὶ τοσούτῳ ῥᾷον, ὅσῳ ἂν εἶεν πλείους. καὶ γὰρ οἱ πλείους μᾶλλον τῇ τῆς ὕλης ἀταξίᾳ ἀναλογοῦσι καὶ μᾶλλον εὐάλωτοι πρὸς ἑκάτερα, ἤπερ οἱ ὀλιγώτεροι. Nec non Ficinus: *si non contentionis studio, sed amicis monitis, dissoluta philosophiae adversa calumnia, ostendas, quos potissimum viros appellas philosophos, et, ut nuper, distinguas* etc.

αὐτοῖς] αὐτοὶς Ven. B. Par. K. sec. Bip. Ast. tert. Stallb. pr. ἕξουσιν ἐν αὐτοῖς, etiam Buttmannus coniecerat teste Morgensternio symb. crit. 1815. p. 4.

μὴ] εἰ μὴ Mon. B. Par. K. Stallb. pr.

τὴν] om. Lob. Vind. B. Vat. M.

φιλομαθείας] φιλομαθίας Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. RT.

ἐνδεικνύῃ] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Ven. C. Mon. B. ἐνδεικνύει Vind. F. Ang. B. Flor. ACR. ἐνδεικνύειν Vind. E. ἐνδείκνυ Flor. T. ἐνδείκνυε Lob. Vind. B. Ven. B. Vat. BM. (Flor. UV.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. tert. ἐνδείκνυς Ast. sec. Stallb. pr.

οὓς] οἵους Ang. B. Flor. RT.

λέγεις] „λέγεις vel λέγει Flor. AC."

διορίζῃ] Ita iidem, qui ἐνδεικνύῃ habent, et Flor. TUV. διορίζει iidem, qui ἐνδεικνύει, et Ast. sec. Stallb. pr. διορίζειν Vind. E. διορίζον Lob. Vind. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. tert. Idem in reliquis Bekkerianis exstare videtur, de quibus nihil ostendit.

τήν τε] τε om. Lob. Vind. B. Vat. BM.

ἢ καὶ] καὶ Vind. EF. Ven. B. 500 Ang. B. Flor. ACRT. probante Schleiermachero et sine interrogatione haec dicta existimante. ἢ οὐκ Mon. B. Flor. U. Stallbaumius. ἢ καὶ Astius in sec. et tert. cum colo post ἀποκρινεῖσθαι, ubi Ald. punctum habet. Ficinus: *vel si ita conceperint, falli eos opinione dixeris nec ad proposita respondere?* Si vulgatam lectionem sequimur, hanc ἀλλοίαν δόξαν diversam ab illa, quam Socrates plerosque habituros esse asseveraverat, eique et veritati contrariam intelligere debemus. Id, quia notio τοῦ ἀλλοίου necessario relativa et ubique ad proximum referenda est, fieri posse videtur. Quemadmodum igitur Socrates ἀλλοίαν τοι δόξαν ἕξουσιν inquiens respexerat illa, quae Adimantus de vulgi opinione ominatus fuerat, eamque diversam et philosophiae faventem fore, si vera eis

ἄλλα ἀποκρινεῖσθαι; ἢ οἴει τινὰ χαλεπαίνειν τῷ μὴ χαλεπῷ ἢ φθονεῖν τῷ μὴ φθονερῷ ἄφθονόν τε καὶ πρᾶον ὄντα; ἐγὼ μὲν γάρ σε προφθάσας λέγω, ὅτι ἐν ὀλίγοις τισὶν ἡγοῦμαι, ἀλλ' οὐκ ἐν τῷ πλήθει χαλεπὴν οὕτω B φύσιν γίγνεσθαι. Καὶ ἐγὼ ἀμέλει, ἔφη, ξυνοίομαι. Οὐκοῦν καὶ αὐτὸ τοῦτο ξυνοίει, τοῦ χαλεπῶς πρὸς φιλοσοφίαν τοὺς πολλοὺς διακεῖσθαι ἐκείνους αἰτίους εἶναι τοὺς ἔξωθεν οὐ προσῆκον ἐπεισκεκωμακότας, λοιδορουμένους τε αὑτοῖς καὶ φιλαπεχθημόνως ἔχοντας καὶ ἀεὶ περὶ ἀνθρώπων τοὺς λόγους ποιουμένους, ἥκιστα

philosophi imago ostenderetur, pro certo pronuntiaverat, ita Adimantus, etiam si veram imaginem videant, nihilo minus aliter eis, atque Socrates speret, visum iri affirmaturus simili confidentia ἀλλοίαν τοι δόξαν λήψονται καὶ ἄλλα ἀποκρινοῦνται dicere idque num facturus sit, a Socrate interrogari poterat. Quae interrogatio quum negationis vim habeat, non exspectato responso altera item negativa adiicitur: ἢ οἴει etc. Ceterum ne reliquae quidem lectiones, quarum alteram Schleiermacherus, alteram Stallbaumius secutus est, ad sententiam ineptae, sed perquam languidae videntur.

οὕτω] αὐτῷ Vind. F. Ang. B. Flor. ACR. αὐτὸ Flor. T. αὐτὰ Vind. E.

τοι] τε Ang. B. Stallbaumius in sec. probante Schleiermachero, cuius tamen rationi τοι non ita ut Stallbaumio obstabat. Servatis vero verbis ἢ καὶ hoc quoque servandum esse apparet. Nec frustra codices etiam qui cum Ang. B. facere solent, id retinent.

ἀποκρινεῖσθαι] ἀποκρίνεσθαι Par. A. Vat. H. Conf. Vol. I. p. 52, b. collecta, secundum quae, si unus et alter illius familiae liber accessisset, praesens recipi poterat.

ἢ οἴει] an censes, inquam Fic.

ἄφθονον] Antiatticistes Bekk. pag. 81, 29: ἄφθονον· τὸν μὴ φθονοῦντα. Πλάτων Πολιτείας τετάρτῳ. quod ad nostrum locum pertinere puto.

γάρ σε] γὰρ σὲ Vind. E. Bekkerus, Astius in tertia et Stallbaumius, quasi Socrates ἐγὼ μὲν dicens non omnino aliis, sed Adimanto soli sese opponeret.

γίγνεσθαι] γενέσθαι Vind. E.

ἀμέλει] om. Fic. Bekkerus et Stallbaumius commate a praecedente ἐγὼ separant, quo admisso non iam adverbii, sed imperativi vim habere statuendum est, cui usus repugnat. Cf. Schneiderus ad Cyrop. V. 2, 13.

B ξυνοίει] ξυνοίου Mon. B. Flor. U. In Ald. nulla interpunctio, in Bas. ab. Steph. interrogandi nota apposita est.

τοῦ] τὸ Vind. B.

διακεῖσθαι] διακοεῖσθαι Lob. ante corr.

ἐκείνους] post αἰτίους Vind. E.

οὐ] ὡς μὴ Mon. B. Flor. U. Par. K. οὐ μὴ Ald. Bas. ab. Steph. Idem a m. s. in Par. D. positum videtur, quem Bekkerus a m. pr. οὐ προσῆκον cum reliquis habere testatur.

ἐπεισκεκωμακότας] ἐπεισκεκομακότας, sup. ω, Vind. E.

λοιδορουμένους] λοιδορουμένοις Vind. F. λοιδορουμένη Par. K.

αὑτοῖς] Vulgo αὐτοῖς, quod

φιλοσοφίᾳ πρέπον ποιοῦντας. Πολύ γ', ἔφη. Οὐδὲ γάρ που, ὦ Ἀδείμαντε, σχολὴ τῷ γε ὡς ἀληθῶς πρὸς τοῖς οὖσι τὴν διάνοιαν ἔχοντι κάτω βλέπειν εἰς ἀνθρώπων πραγματείας καὶ μαχόμενον αὐτοῖς φθόνου τε καὶ δυσμενείας ἐμπίπλασθαι, ἀλλ' εἰς τεταγμένα ἄττα καὶ κατὰ ταὐτὰ ἀεὶ ἔχοντα ὁρῶντας καὶ θεωμένους οὔτ' ἀδικοῦντα οὔτ' ἀδικούμενα ὑπ' ἀλλήλων, κόσμῳ δὲ πάντα καὶ κατὰ λόγον ἔχοντα, ταῦτα μιμεῖσθαί τε καὶ ὅτι μάλιστα ἀφομοιοῦσθαι. ἢ οἴει τινὰ μηχανὴν εἶναι, ὅτῳ τις ὁμιλεῖ ἀγάμενος, μὴ μιμεῖσθαι ἐκεῖνο; Ἀδύνα- C

Ficinus *homines conviciis passim lacessunt* interpretatus ad τοὺς πολλοὺς, Stallbaumius ad philosophos refert per synesin ex praecedenti φιλοσοφίαν petendos. Neutrum in istos ἐπεισκεκωμακότας, quales supra p. 495. C. descripti sunt, cadere videtur, quippe qui et vulgo placere et ob philosophiam, quam profitentur, magni fieri cupiant. Invicem vero obtrectare, alter alteri philosophi nomen tribuendum negare, ita philosophiae ipsi magnam invidiam conflare solent. Itaque αὐτοῖς scripsi.

ποιουμένους,] ποιουμένους; Steph.

πρέπον] πρέποντας Par. DK. πρέποντα Mon. B. Flor. U. Stallbaumius.

ποιοῦντας.] Vulgo ποιοῦντας; Ita scilicet initium periodi comparatum erat, ut cum interrogatione terminatum iri videretur. Sed Adimantus ei, quod Socrates in fine dixerat, assentiens interrogationem paullatim in affirmationem abisse docet, quemadmodum Vol. I. p. 228. in negationem conversam vidimus. Atque ipsa illa οὐκοῦν καὶ αὐτὸ τοῦτο ξυνοίει ita pronuntiari poterant, ut magis affirmantis essent, quam dubitantis; et οὐκοῦν a scholiaste per τοιγαροῦν explicatur.

C πραγματείας,] πραγματειάς. Ald.

φθόνου] φόνου Vat. H.

ἐμπίπλασθαι] ἐμπιπλᾶσθαι Vind. F. Ald. Bas. ab. ἐμπίμπλασθαι Ven. B. Cf. Vol. I. p. 283.

εἰς] εἰ Vind. F.

τεταγμένα] τεταγμέν' Vind. F. Ang. B.

ἄττα] ἅττα Lob.

ταὐτὰ] ταῦτα Vind. F.

ὁρῶντας καὶ θεωμένους] *contemplatur* Fic.

ἀδικούμενα] ἀδικούμενον Par. AK. Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. C. Flor. ACTV. Etiam Par. D. vulgatam cum litura et Ven. B. ον super ultima eius syllaba exhibet. Erroris originem demonstrat Bastius comm. pal. p. 818.

καὶ] om. Vat. B. a m. pr.

μιμεῖσθαί] μιμνεῖσθαί Ald. Bas. a. Ad hos infinitivos explicandos zeugmate opus non videtur: οὐκ ἔστιν αὐτοῖς σχολὴ κάτω βλέπειν, ἀλλὰ μιμεῖσθαι per se clara sunt.

ὁμιλεῖ] ὁμιλεὶ Vind. E.

ἀγάμενος] Ita Lob. sed cum ο super ά. ἀγόμενος Ald. Bas. a. quo Stephanus p. 23. ἀγάμενος postquam multo aptius esse docuit, „ideo, inquit, veteri libro de eo in contextum recipiendo sum assensus, praesertim quum et Fic. agnoscat.“ (*cui cum amore admirabundus adhaeret.*) ἄγασθαι tamen ποιητικὸν, saltem ποιητικώτερον fatetur; quod Platoni secus visum. Cf. L. I. p. 329. D. II. 367. E.

μὴ] om. Vind. F. Vat. H. Flor. AC.

ἄλλα ἀποκρινεῖσθαι; ἢ οἴ
λεπῷ ἢ φθονεῖν τῷ μὴ φ
ὄντα; ἐγὼ μὲν γάρ σε π
τισὶν ἡγοῦμαι, ἀλλ' οὐ
B φύσιν γίγνεσθαι. Καὶ
Οὐκοῦν καὶ αὐτὸ τοῦτ
λοσοφίαν τοὺς πολλοὺ
ναι τοὺς ἔξωθέν οὐ π
δορουμένους τε αὐτο
καὶ ἀεὶ περὶ ἀνθρώπω

philosophi imago ostender
certo pronuntiaverat, ita
tus, etiam si veram ima
deant, nihilo minus a
atque Socrates speret,
affirmaturus simili confi
λοίαν τοι δόξαν λήψ
ἄλλα ἀποκρινοῦνται
num facturus sit, a So
rogari poterat. Quae
quum negationis vim
exspectato responso
negativa adiicitur: ἢ
terum ne reliquae
nes, quarum alterar
cherus, alteram St
cutus est, ad sent
sed perquam langu

οὕτω] αὐτῷ V
Flor. ACR. αὐτὸ
Vind. E.

τοι] τε Ang.
in sec. probante
cuius tamen rat
ut Stallbaumio
tis vero verbis
servandum esse
frustra codices
Ang. B. fr
nent.

ἀπο
Par.
p. 5
si
b
p

ν κοσε ἄλ-
γράψειαν οἱ
Οὐ χαλε-
λὰ δὴ τίνα
ῆν δ' ἐγώ, 501
πρῶτον μὲν
ἀλλ' οὖν
γκεῖν, τῷ
σθαι μηδὲ
ν ἢ αὐτοί

αἱ τοῦτο. ad
fius duo Xe-
paedia adscri-
s L. V. c. 4.
δάτα ἱππικοῦ
ἀνδρῶν ἐχεὶ
στηκότα ἀπὸ
μισεν, ὅτι, εἰ
αὐτὸς ἂν λα-
σουρίου πάντα
δὴ — κελεύει
υρίῳ, ὅτι, εἰ
αι, λαβεῖν ἂν
ὺς σὺν αὐτῷ.
norum codicum
veris habentur,
διενεγκεῖν mu-
a particulae ὅτι
pe obliquae addi
licebit. Etiam
em infinitivus in
sequitur Epinom.
θ' ἡμῶν τοῖς πολ-
αντίον ἔδοξεν, ὅτι
ὁσαύτως πράττειν,
χειν. Eusebium au-
ra L. I. p. 347. A.
vidimus usitatiorem
ibere, quo loco Mon.
m a Bekkero cum Ste-
sentire traditur. Habet
sque δεῖν, non δεῖ.
ον] ἰδιώτην Vat. H.

ῆσαι ἂν] ἐθελήσαιεν Eu-

φειν] γράφει Vind. E.
ρὶν ἢ] πρινὴ Vind. F. Ald.
. ab. ἢ πρὶν Vat. B.
καθαρὰν] haec purgata Fic.

τον, ἔφη· Θείῳ δὴ καὶ κοσμίῳ ὅ γε φιλόσοφος ὁμιλῶν
D κόσμιός τε καὶ θεῖος εἰς τὸ δυνατὸν ἀνθρώπῳ γίγνεται·
διαβολὴ δ' ἐν πᾶσι πολλή. Παντάπασι μὲν οὖν. Ἂν
οὖν τις, εἶπον, αὐτῷ ἀνάγκη γένηται ἃ ἐκεῖ ὁρᾷ, με-
λετῆσαι εἰς ἀνθρώπων ἤθη καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ τιθέ-
ναι καὶ μὴ μόνον ἑαυτὸν πλάττειν, ἆρα κακὸν δημιουρ-
γὸν αὐτὸν οἴει γενήσεσθαι σωφροσύνης τε καὶ δικαιο-
σύνης καὶ ξυμπάσης τῆς δημοτικῆς ἀρετῆς; Ἥκιστά γε,
ἦ δ' ὅς. Ἀλλ' ἐὰν δὴ αἴσθωνται οἱ πολλοί, ὅτι ἀληθῆ
E περὶ αὐτοῦ λέγομεν, χαλεπανοῦσι δὴ τοῖς φιλοσόφοις

Θείῳ δὴ — θεοφιλῆ ποιήσειαν. 501. C.] laudat Eusebius praep. L. XII. p. 348: θεῷ δὴ καὶ κόσμῳ ὅ γε etc.

ὅ γε] ὅτε Bas. b.

κόσμιός τε καὶ θεῖος] *divinus ipse atque decorus* Fic.

D γίγνεται] γίνεται Euseb.

δ'] δὲ Vind. F. Euseb.

πᾶσι] πάσῃ Vind. F. ante corr.

οὖν] int. vers. a m. s. Vind. E.

γένηται] γίγνηται idem.

μελετῆσαι] μελέτοσαι Mon. B.

καὶ μὴ μόνον ἑαυτὸν] *neque se tantum, sed et alios* Fic. Pro μόνον Vind. F. πόνον habet.

ἆρα] ἄρα Flor. ACV. ἀλλὰ Vat. B. a m. pr.

κακὸν] Priorem syllabam Vind. F. int. vers. a m. s. habet.

δημιουργὸν] δὴ δημ. Euseb. Ast. sec.

αὐτὸν] post οἴει Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV.

δημοτικῆς] δημωτικῆς Mon. B. δεσμωτικῆς Vind. F.

Ἀλλ' ἐὰν δὴ] *Si* Fic.

αἴσθωνται] αἴσθονται Flor. R.

E ἀπιστήσουσιν] ἀπιστήσσουσιν Vind. F. ante corr. Sequentia Hierocles de providentia L. II. apud Photium cod. CCLI. p. 464, b. 13 — 27. Bekk. hunc in modum contracta exhibet: καὶ τοῦτο ἐν Πολιτείᾳ παραδίδωσι, τοὺς φιλοσόφους λέγων ἄρχοντας ταῖς πόλεσιν ἐφεστάναι, ἵνα λήξωσί ποτε τῶν κακῶν, καὶ ὡς οὐκ ἄν ποτε εὐδαιμονήσειε πόλις, (ita Bekkerus secundum codices pro vulgato εὐδοκιμήσειε πόλεις scripsit.) εἰ μὴ αὐτὴν διαγράψειαν οἱ τῷ θείῳ παραδείγματι χρώμενοι. τίς δ' ὁ τρόπος τῆς διαγραφῆς; ὅτι λαβόντες ὥσπερ πίνακα πόλιν τε καὶ ἤθη ἀνθρώπων πρῶτον μὲν καθαρὰν ποιήσειαν, καὶ μετὰ τοῦτο ὑπογράφαιντο ἂν τὸ σχῆμα τῆς πολιτείας, ἔπειτα, οἶμαι, ἀπεργαζόμενοι αὐτὴν πυκνὰ ἂν ἑκατέρωσε ἀποβλέποιεν, πρός τε τὸ φύσει δίκαιον καὶ καλὸν καὶ σώφρον καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, καὶ πρὸς (ὡς in codicibus est.) ἐκεῖνο αὖ, ὃ τοῖς ἀνθρώποις ἐμποιεῖ, (id codices omittunt.) ὡς καὶ (ita codices pro καὶ ὡς) Ὅμηρος ἔφη, τὸ θεοειδές τε (v. τι) καὶ θεοείκελον, καὶ τὸ μὲν ἐξαλείφοιεν, τὸ δὲ πάλιν ἐγγράφοιεν, ἐς ὅτι (ὅτου cod. Paris. bombyc.) μάλιστα τὰ ἀνθρώπινα ἤθη θεοφιλῆ ποιήσειαν.

ἄν ποτε] ἀπόντε Ven. C. Ad sequentia cf. L. V. p. 473. E.

παραδείγματι] παραδείματι Ald.

ἢ] ἢν Mon. B. Flor. U.

ἐάνπερ] ἐὰν Lob. Vind. B. Vat. M.

δὴ] post τίνα Vat. B.

καὶ ἀπιστήσουσιν ἡμῖν λέγουσιν, ὡς οὐκ ἄν ποτε ἄλλως εὐδαιμονήσειε πόλις, εἰ μὴ αὐτὴν διαγράψειαν οἱ τῷ θείῳ παραδείγματι χρώμενοι ζωγράφοι; Οὐ χαλεπανοῦσιν, ἦ δ' ὅς, ἐάνπερ αἴσθωνται. ἀλλὰ δὴ τίνα λέγεις τρόπον τῆς διαγραφῆς; Λαβόντες, ἦν δ' ἐγώ, 501 ὥσπερ πίνακα πόλιν τε καὶ ἤθη ἀνθρώπων πρῶτον μὲν καθαρὰν ποιήσειαν ἄν, ὃ οὐ πάνυ ῥᾴδιον· ἀλλ' οὖν 476 οἶσθ', ὅτι τούτῳ ἂν εὐθὺς τῶν ἄλλων διενεγκεῖν, τῷ μήτε ἰδιώτου μήτε πόλεως ἐθελῆσαι ἂν ἅψασθαι μηδὲ γράφειν νόμους, πρὶν ἢ παραλαβεῖν καθαρὰν ἢ αὐτοὶ

501 διαγραφῆς; Λαβόντες] διαγραφῆς λαβόντες sine interpunctione Vind. E. Alteri Vind. F. a m. sec. οἱ φιλόσοφοι superscriptum habet.

ἤθη] post ἀνθρώπων Flor. T.

ἄν, ὃ] ἂν ὅθεν Flor. R. ὅθεν, e corr. ὅθεν, Vind. F. ὅθεν Aug. B. Pro commate, quod cum Astio interposuimus, reliqui editores punctum fecerunt.

ἀλλ' οὖν οἶσθ'] *an nescis —?* Fic. cuius auctoritate Astius ἀλλ' οὐκ οἶσθ' —; scripsit, idem in Bas. b. exstare falso nuntians. Quod Socrates Adimantum hoc iam scire ponit, id eodem, quo alia in his sermonibus, pertinet, ut prius habita cum eo colloquia respicere videatur. — οἶσθα Lob. Vind. B.

εὐθὺς] *praecipue* Fic.

διενεγκεῖν] διενέγκοιεν Mon. B. Flor. U. Bekkerus et Stallbaumius. διενέγκαιεν Euseb. ex quo Astius in sec. et tert. διενέγκειαν fecit, parum tenax eius, quod recte ad Alcib. p. 305. observaverat. Stephanus p. 24. ὅτι aut expungendum, aut sicuti post οἶδα, εὖ οἶδα, ἴσθι, εὖ ἴσθι, ita etiam post οἶσθα posse πλεονάζειν statuendum censebat. Cf. Phaedon. p. 63. C: νῦν δὲ εὖ ἴστε, ὅτι παρ' ἄνδρας τε ἐλπίζω ἀφίξεσθαι ἀγαθούς· καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἂν πάνυ διισχυρισαίμην· ὅτι μέντοι παρὰ θεοὺς δεσπότας πάνυ ἀγαθοὺς ἥξειν, εὖ ἴστε, ὅτι, εἴπερ τι ἄλλο τῶν τοιούτων, διισχυρισαίμην ἂν καὶ τοῦτο. ad quem locum Heindorfius duo Xenophonteos ex Cyropaedia adscripsit nostro simillimos L. V. c. 4. §. 1: ἐκ δὲ τοῦ Γαδάτα ἱππικοῦ τῶν δυνατῶν τις ἀνδρῶν ἐπεὶ ἑώρα αὐτὸν ἀφεστηκότα ἀπὸ τοῦ Ἀσσυρίου, ἐνόμισεν, ὅτι, εἴ τι οὗτος πάθοι, αὐτὸς ἂν λαβεῖν παρὰ τοῦ Ἀσσυρίου πάντα τὰ Γαδάτα. οὕτω δὴ — κελεύει — λέγειν τῷ Ἀσσυρίῳ, ὅτι, εἰ βούλοιτο ἐνεδρεῦσαι, λαβεῖν ἂν Γαδάταν καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ. quae quum optimorum codicum fide merito pro veris habentur, ne nobis quidem διενεγκεῖν mutare et orationem particulae ὅτι caussa, quam saepe obliquae addi constat, erigere licebit. Etiam *quia* significantem infinitivus in obliqua oratione sequitur Epinom. p. 982. D. τοῦθ' ἡμῶν τοῖς πολλοῖς αὐτὸ τοὐναντίον ἔδοξεν, ὅτι τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως πράττειν, ψυχὴν οὐκ ἔχειν. Eusebium autem iam supra L. I. p. 347. A. pro infinitivo vidimus usitatiorem modum exhibere, quo loco Mon. B. perperam a Bekkero cum Stephano consentire traditur. Habet cum plerisque δεῖν, non δεῖ.

ἰδιώτου] ἰδιώτην Vat. H.

ἐθελῆσαι ἂν] ἐθελήσαιεν Euseb.

γράφειν] γράφει Vind. E.

πρὶν ἢ] πριν ἢ Vind. F. Ald. Bas. ab. ἢ πρὶν Vat. B.

καθαρὰν] *haec purgata* Fic.

ποιῆσαι. Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη. Οὐκοῦν μετὰ ταῦτα οἴει ὑπογράψασθαι ἂν τὸ σχῆμα τῆς πολιτείας; Τί μήν;
B Ἔπειτα, οἶμαι, ἀπεργαζόμενοι πυκνὰ ἂν ἑκατέρωσε ἀποβλέποιεν, πρός τε τὸ φύσει δίκαιον καὶ καλὸν καὶ σώφρον καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα καὶ πρὸς ἐκεῖνο αὖ, ὃ ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐμποιοῖεν, ξυμμιγνύντες τε καὶ κεραννύντες ἐκ τῶν ἐπιτηδευμάτων τὸ ἀνδρείκελον, ἀπ' ἐκείνου τεκμαιρόμενοι, ὃ δὴ καὶ Ὅμηρος ἐκάλεσεν ἐν τοῖς

ποιῆσαι.] ποιῆσαι; Ald. Bas. ab. (Ast.)
γ'] γε Euseb.

Οὐκοῦν] οὐκ ἂν Vat. H. Flor. ACV.

μετὰ ταῦτα] μεταταῦτα Lob. Vind. B. Mon. B. Ald. Bas. ab.
οἴει] εἴη Vind. E.

ὑπογράψασθαι] ὑπογράψεσθαι Ang. B.

B ἑκατέρωσε] Ita Vind. F. Mon. B. Ang. B. Flor. RU. Hierocles, Euseb. Ast. sec. ἑκατέρωσ' Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. ἑκατέρως reliqui codices et editiones.

ἐκεῖνο] Ita Vind. F. ante corr. ἐκείνω e corr.

αὖ, ὃ ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐμποιοῖεν,] Ita Ven. B. Ald. Bas. a. Steph. (tacentibus Bip.) Ast. pr. et sec. αὐτὸ ἐν τ. ἀ. ἐ. Lob. Vind. B. Par. K. sec. Bekk. Vat. M. Bas. b. αὖ τὸ ἐν τ. ἀ. ἐ. reliqui codices, inter quos Flor. T. ἐμποιεῖν, Mon. B. τὸ linea notatum et pro eo ὃ a m. s. in marg. scriptum habet. *atque iterum ad humana: et ad superioris illius exemplar humana disponent* Fic. qui et ipse τὸ legisse videtur. Idem Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius receperunt et post ἀνθρώποις incisionem fecerunt, quo facto ἐμποιοῖεν ad sequentia relatum copula caret, qua cum ἀποβλέποιεν iungatur. Itaque Astius καὶ ποιοῖεν pro eo scribendum, Stallbaumius ἀποβλέποιεν in ἀποβλέποντες mutandum, Schleiermacherus, qui et ipse Bekkeri lectionem sequitur, τε ante ξυμμιγνύντες ponendum suspicatur: quorum nihil non durius longiusve a codicum scriptura distans, quam vulgatum videtur. Accedit quod, quum alterum illud, quo pictores respiciant, aliud esse non possit, nisi ipsa imago, quam informant, seu simulacrum iusti, pulchri et reliquorum, quod efficere in tabula rasa student, id ipsum non sine magna ambiguitate τὸ ἐν τοῖς ἀνθρώποις diceretur, quibus verbis propter opposita τὸ φύσει δίκαιον καὶ καλὸν vel virtutum illarum species in vivis hominibus obvia potius, quam adumbrata in tabula, vel idea quaedam *humanae* iustitiae pulchritudinisque diversa ab illo *natura* iuste pulchroque significari videretur. His de caussis vulgatam lectionem restitui, in qua sensus certus et aptus, optativus autem ad hypotheticam orationis formam legitime accommodatus est.

ξυμμιγνύντες] συμμ. Vind. E. ξυμμιγνῦντές Vind. F. Mon. B. Eus. Ald. Bas. ab.
τε] om. Vind. E.

κεραννύντες] κεραννῦντες Vind. F. Mon. B. Eus.
ἀνδρείκελον] Timaeus lex. p. 36: ἀνδρείκελον· χρόα ἐπιτηδεία ὡς πρὸς ἀνδρὸς μίμησιν. quae explicatio non magis in hunc locum quadrat, quam in alterum Cratyli p. 424. E. ubi pictores interdum multos colores miscere dicuntur, οἷον ὅταν ἀνδρείκελον

ἀνθρώποις ἐγγιγνόμενον θεοειδές τε καὶ θεοείκελον. Ὀρθῶς, ἔφη. Καὶ τὸ μὲν ἄν, οἶμαι, ἐξαλείφοιεν, τὸ δὲ πάλιν ἐγγράφοιεν, ἕως ὅτι μάλιστα ἀνθρώπεια ἤθη C εἰς ὅσον ἐνδέχεται θεοφιλῆ ποιήσειαν. Καλλίστη γοῦν ἄν, ἔφη, ἡ γραφὴ γένοιτο. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, πείθομέν πῃ ἐκείνους, οὓς διατεταμένους ἐφ' ἡμᾶς ἔφησθα ἰέναι, ὡς τοιοῦτός ἐστι πολιτειῶν ζωγράφος ὃν τότ' ἐπῃνοῦμεν πρὸς αὐτούς, δι' ὃν ἐκεῖνοι ἐχαλέπαινον, ὅτι

σκευάζωσιν ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων. Utrobique hominis imaginem significat.

ἐγγιγνόμενον] ἐγγιν. Vind. E.

θεοείκελον] θεοείκελλον Lob. θεωείκελον Ald. Bas. a.

C ἕως] ὡς Lob. Vind. B. Vat. BM. Quod vulgo additum legitur ἄν, quum nonnisi in Par. DK. Mon. B. Flor. U. et apud Eusebium exstet, recte omissum est a Stallbaumio in sec. ed. Cf. Leg. L. VI. p. 752. C: εἰ δὲ μείναιμέν πως τοσοῦτον χρόνον, ἕως οἱ γευσάμενοι παῖδες τῶν νόμων καὶ ξυντραφέντες ἱκανῶς ξυνήθεις τε αὐτοῖς γενόμενοι τῶν ἀρχαιρεσιῶν τῇ πόλει πάσῃ κοινωνήσειαν. Phaedon. p. 59. D: περιεμένομεν οὖν ἑκάστοτε, ἕως ἀνοιχθείη τὸ δεσμωτήριον. Ib. 101. D: ὡσαύτως ἂν διδοίης (λόγον) ἄλλην αὖ ὑπόθεσιν ὑποθέμενος — ἕως ἐπί τι ἱκανὸν ἔλθοις. Quibus omnibus locis id, quoad usque facere aliquid aliquis ostenditur, intra eiusdem cogitationem quidem versari, sed sine dubitatione ei futurum esse vel fieri tamen posse videri significatur. Sed ubi id tale est, ut a facientis voluntate pendeat, arbitrarii significatio per particulam ἄν accedere potest. Itaque et nostro loco ferri quodammodo poterat ἄν, et Phaedonis loco proximo paullo ante verba citata recte habet vulgata: εἰ δέ τις αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ἔχοιτο, χαίρειν ἐφῄης ἂν καὶ οὐκ ἀποκρίναιο, ἕως ἂν τὰ ἀπ' ἐκείνης ὁρμηθέντα σκέψαιο. neque opus est, ut ἄν in αὖ mutetur, quemadmodum Stallbaumius opinatur, qui, dum ἄν optativo ab ἕως pendenti iungi posse simpliciter negat, discrimen significationis neglexit et nostrum ἕως cum altero, quod est quamdiu, confundens dissimiles locos Theaet. p. 155. A. et Menon. 97. C. pro similibus habuit.

ἀνθρώπεια] τὰ ἀ. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Euseb. (Hier.) Ast. sec. tert. male. ὅτι μάλιστα non pleonastice additum, sed ad ἀνθρώπεια referendum est, quod Schleiermacherum non fugit.

Καλλίστη] καλλήστη Vind. E.
ἔφη] om. Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV.
ἡ] om. Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Flor. U.
Ἆρ'] ἄρ' Vind. F.
ἦν δ'] om. Vind. E.
πείθομέν] πυθόμενοί idem. πειθομένῃ Vat. H. Flor. AC. Male Stephanus p. 24. πείθοιμεν desiderat.
ἐκείνους] κείνους Vind. F. Ang. B. ἐκεῖνοι Vind. E.
διατεταμένους] διατεταμμένους, e corr. διατεταμένους, Mon. B. διατεταγμένους Ven. B. Ang. B. (Flor. RT.) cum editis ante Astii sec. V. L. V. p. 474. A. In Vind. F. super δια a m. s. ἀντι scriptum est.
τότ'] τότε Vind. F.
ἐπῃνοῦμεν] ἐπαινοῦμεν Flor. T. ἐπονοῦμεν Vat. B. Mon. B. superscripto alter η, alter αι super πο.
ὅτι] ὅτε Mon. B. Flor. U.

τὰς πόλεις αὐτῷ παρεδίδομεν, καί τι μᾶλλον αὐτὸ νῦν ἀκούοντες πραΰνονται; Καὶ πολύ γε, ἦ δ' ὅς, εἰ σωφρονοῦσι. Πῇ γὰρ δὴ ἕξουσιν ἀμφισβητῆσαι; πότερον μὴ τοῦ ὄντος τε καὶ ἀληθείας ἐραστὰς εἶναι τοὺς φιλοσόφους; Ἄτοπον μέντ' ἄν, ἔφη, εἴη. Ἀλλὰ μὴ τὴν φύσιν αὐτῶν οἰκείαν εἶναι τοῦ ἀρίστου, ἣν ἡμεῖς διήλθομεν; Οὐδὲ τοῦτο. Τί δέ; τὴν τοιαύτην τυχοῦσαν τῶν προσηκόντων ἐπιτηδευμάτων οὐκ ἀγαθὴν τελέως ἔσεσθαι καὶ φιλόσοφον, εἴπερ τινὰ ἄλλην; ἢ ἐκείνους φήσειν μᾶλλον, οὓς ἡμεῖς ἀφωρίσαμεν; Οὐ δή που. Ἔτι οὖν ἀγριανοῦσι λεγόντων ἡμῶν, ὅτι πρὶν ἂν πόλεως τὸ φιλόσοφον γένος ἐγκρατὲς γένηται, οὔτε πόλει οὔτε πολι-

καί τι] Ita Vind. E. Flor. ACTV. καὶ τί Par. A. Vat. H. καὶ ἔτι reliqui codices editique, quod qui retinent, ita interpretari necesse habent, ut placati animi, quo illi nunc utantur, tranquillitas maior dicatur indignatione, qua antea usi sint. Nam quod ipsa verba suadent, ut ad ἔτι μᾶλλον cogitetur ἢ τότε, ὅτε αὐτὸν ἐπῃνοῦμεν πρὸς αὐτούς, id ob sequentia δι' ὃν ἐκεῖνοι ἐχαλέπαινον fieri nequit, nisi eodem tempore et χαλεπαίνειν et πραΰνεσθαι eos dici statuimus. Illi vero interpretationi ea, quam nostra lectio simplicem et facilem habet, ob id ipsum haud dubie praeferenda, neque codicum auctoritas ita comparata est, ut deteriorem sequi cogamur. Itaque cum Schleiermachero τι praetuli, cui etiam Adimanti πολὺ melius, quam vulgato respondet. Nec aliter Ficinus: *nunc vero aequiori animo hoc audiant?*

αὐτὸ] *om.* Ang. B. Vind. F. αὐτῷ Mon. B.

πραΰνονται] πραΰνονται Ald.

πολύ] *maxime* Fic.

εἰ σωφρονοῦσι] ἢ, e corr. εἰ, σωφρονοῦσι Vind. F. ἢν σωφρονοῦσι Lob. εἰ φρονοῦσι, sup. σω inter εἰ et φρ, Vat. B. ἢν σωφρονῶσι Ven. B. Vind. B. Vat. M. Ald. Bas. ab. Steph. εἰ σωφρονοῦσιν Bekkerus. ἢν σωφρονῶσι non vitiosum, sed minus usitatum. Cf. Vol. I. p. 376, a.

γὰρ δὴ] *nunc* Fic.

τοῦ ὄντος] *eorum quae vere sunt* idem.

μέντ' ἂν] μὲν τ' ἂν Vind. E. Mon. B. μὲν τἂν Vind. F.

ἔφη] post εἴη Vind. E.

δέ] δαί Par. A.

ἀγαθὴν] ἀγαθὸν Ald. Bas. ab.

τινὰ] τιν' Vind. F. τὴν' Ang. B.

φήσειν] φύσει Vind. F. Ang. B. φήσεις Par. DK. Mon. B. (Flor. RTU.) cum editis ante Bekkerum. (*vel eos*) *probabunt* (*magis*) Fic. Quamquam huius infinitivi eadem, quae proximi ἔσεσθαι ratio reddi potest, ut ab ἕξουσι λέγειν pendere statuatur, quam dictionem a Socrate in locum eius, quam posuerat, ἕξουσιν ἀμφισβητῆσαι substitutam esse ex eo colligitur, quod οὐκ ἀγαθὴν, non μὴ dixit, qua ratione probata sensus minime incommodus procedit hic: *poteruntne dicere hanc naturam non perfecte bonam et philosopham futuram, aut sese illos praelaturos esse, quos nos exclusimus? tamen* φή-

ταις κακῶν πόλλα ἔσται, οὐδὲ ἡ πολιτεία, ἣν μυθολογοῦμεν λόγῳ, ἔργῳ τέλος λήψεται; Ἴσως, ἔφη, ἧττον. Βούλει οὖν, ἦν δ' ἐγώ, μὴ ἧττον φῶμεν αὐτοὺς, ἀλλὰ παντάπασι πράους γεγονέναι καὶ πεπεῖσθαι, ἵνα εἰ μή 502 τι ἄλλο, αἰσχυνθέντες ὁμολογήσωσι; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Οὗτοι μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τοῦτο πεπεισμένοι ἔστων· τοῦδε δὲ πέρι τις ἀμφισβητήσει, ὡς οὐκ ἂν τύχοιεν γενόμενοι βασιλέων ἔκγονοι ἢ δυναστῶν τὰς φύσεις φιλόσοφοι; Οὐδ' ἂν εἷς, ἔφη. Τοιούτους δὲ γενομένους ὡς πολλὴ ἀνάγκη διαφθαρῆναι, ἔχει τις λέγειν; ὡς μὲν γὰρ χαλεπὸν σωθῆναι, καὶ ἡμεῖς ξυγχωροῦμεν· ὡς δὲ ἐν παντὶ τῷ χρόνῳ τῶν πάντων οὐδέποτ' B

σειν ob ἔσεσθαι pro φάναι receptum, hoc autem pariter cum illo λέγειν ad ἕξουσι referendum statuere malim: *poteruntne hos non fore perfecte bonos dicere, aut illos potius tales futuros affirmare?* Aliter Stallbaumius: „φήσειν dicitur perinde ac si praecessisset Πῇ γὰρ οἴει ἕξειν αὐτοὺς ἀμφισβητῆσαι, κ. τ. λ." cui subscriberem, si μὴ ἀγαθὴν praecessisset.

E δή] δέ Vat. H.

οὖν] *om.* Fic.

ὅτι] *om.* Ald. Bas. ab.

φιλόσοφον] φιλόσον Vind. E.

πόλει] πόλεως Par. K.

πολιτεία] πολιτία Mon. B.

μυθολογοῦμεν] μυθολογῶμεν Vind. B. Vat. M.

οὖν] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM.

ἦν] ἣν Vind. E.

μὴ] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK.

ἵνα] ἵν' Vind. E.

502 εἰ] *om.* Vat. H. Flor. V. et Ficinus: *ne forte erubescentes aliquid aliud confiteantur.*

ἄλλο] Astius in tert. ἀλλὰ coniecit; non male. V. p. 509. C.

ὁμολογήσωσι;] ὁμολογήσωσιν; Bekkerus.

τοῦτο] τοῦτον Vind. F. Ang. B.

ἔστων] ἔσταν Vind. E.

τις] τὶς Vind. E. Ald. Bas. ab. τίς Lob. Vind. B. Mon. B. Steph. Ast. pr. sec. τῆσ Vind. F. Interrogativum per se haud ineptum ei, quod Adimantus respondet, minus convenit.

ἀμφισβητήσει, ὡς] ἀμφισβητήσεως Vind. F.

ἔκγονοι] ἔγγονοι Vind. F.

τὰς] οἱ τὰς Lob. Vind. B. Vat. M. Bas. b. Steph.

πολλὴ] πολλοὺς, sup. ἡ, Par. K.

τις] τίς Vind. B.

λέγειν; ὡς etc.] Ita Lob. Vind. BE. Mon. B. Bekkerus et Stallb. λέγειν. ὡς etc. Ald. Bas. ab. Steph. λέγειν· ὡς etc. Ast. pr. sec. λέγειν (ὡς — ξυγχωροῦμεν), Astius in tert. pessime ὡς μὲν et ὡς δὲ divellens. Socrates ita interrogat, ut Adimantum negaturum exspectet, eiusque exspectationis rationem addit: ὡς μὲν γὰρ etc.

γὰρ] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ξυγχωροῦμεν] συγχ. Mon. B. Vind. F. Flor. RU.

δὲ] δ' Lob. Vind. BE. Vat. HM.

οὐδέποτ'] οὐδέποτε Vind. EF. B

οὐδ' ἂν εἷς σωθείη, ἔσθ' ὅστις ἀμφισβητήσει; Καὶ πῶς; Ἀλλὰ μήν, ἦν δ' ἐγώ, εἷς ἱκανὸς γενόμενος, πόλιν ἔχων πειθομένην, πάντ' ἐπιτελέσαι τὰ νῦν ἀπιστούμενα. Ἱκανὸς γάρ, ἔφη. Ἄρχοντος γάρ που, ἦν δ' ἐγώ, τιθέντος τοὺς νόμους καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα, ἃ διεληλύθαμεν, οὐ δή που ἀδύνατον ἐθέλειν ποιεῖν τοὺς πολίτας. Οὐδ' ὁπωστιοῦν. Ἀλλὰ δὴ ἅπερ ἡμῖν δοκεῖ, δόξαι καὶ ἄλλοις θαυμαστόν τι καὶ ἀδύνατον; Οὐκ οἶμαι ἔγωγε, ἦ δ' ὅς. C Καὶ μὴν ὅτι γε βέλτιστα, εἴπερ δυνατά, ἱκανῶς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, ὡς ἐγᾦμαι, διήλθομεν. Ἱκανῶς γάρ. Νῦν δή, ὡς ἔοικε, ξυμβαίνει

οὐδ' ἂν εἷς] οὐδὰν εἷς Vind. F. ἂν οὐδεὶς Lob. Vind. B. Vat. BM.
ὅστις] ὅτις Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Vat H. et, ut videtur, a m. pr. Mon. B.
ἀμφισβητήσει] Ita Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U. ἀμφισβητήσεως Ven. C. ἀμφισβητήσειε reliqui codices cum editionibus ante Astii sec. qui in *addendis* vel ἂν adiiciendum vel ἀμφισβητήσει scribendum docuit. Cf. Vol. I. p. 91, a. Pro signo interrogandi Stephanus punctum habet.
Καὶ πῶς;] *om.* Mon. B.
γενόμενος] *om.* Mon. B. *natura sic institutus* Fic.
πάντ'] πάντα Lob. Vind. B.
ἐπιτελέσαι] ἐπιτελέσει Par. DK. sec. Bip. Vind. E.
Ἄρχοντος γάρ που] *Porro si princeps aliquis* Fic. ἄ. γὰρ δή που Lob. Vind. B. Vat. M.
τιθέντος] τιθέντα Par. K.
διεληλύθαμεν,] διεληλύθαμεν; Vind. B.
πολίτας. Οὐδ'] πολίτας οὐδ' Vind. E.
ὁπωστιοῦν.] ὅπωστιοῦν. Vind. E. ὅπως. τί οὖν. Vind. F.
δὴ ἅπερ] μὴν ὅπερ Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. μὴν ἅπερ Ald. Bas. a. Steph. Ast.
καὶ] Ita Mon. B. a m. pr. ἂν a m. s.
θαυμαστόν τι καὶ ἀδύνατον] θ. τε κ. ἀ. Vind. E. Mon. B. Par. DK. Flor. TU. θ. τ κ. ἀ. Vind. B. θαυμαστὰ καὶ ἀδύνατα Bas. b. „Legitur etiam θαυμαστά τε καὶ ἀδύνατα“ Steph. in m.
Οὐκ οἶμαι ἔγωγε] *Non, ut arbitror.* Fic.
C γε] *om.* Lob. Vind. BE. Vat. BM.
βέλτιστα, εἴπερ δυνατά,] βέλτιστα: Vind. E.
περὶ τῆς νομοθεσίας] Rectius in Ald. Bas. ab. Steph. comma his postpositum, quam in Astii pr. et sec. antepositum est.
λέγομεν] ἐλέγομεν Vat. H. Flor. C.
Ξυμβαίνει] ξυμβαίνειν Par. K. sec. Bekk.
Οὐκοῦν] *om.* Fic.
τοῦτο] τοῦτὸ idque post μόγις Vind. E.
μόγις] Ita Par. A. Vind. EF. Mon. B. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. μόλις reliqui et editiones ante Bekkerum, qui uno Axiochi loco p. 368. B. μόλις cum omnibus codicibus tenuit, in reliquis paucis, quibus idem vulgatum erat, μόγις scripsit, partim iubentibus codicibus, ut hic et L. X. p. 620. C. Apol. 21. B. 27. C. Phaedon. 108. B. partim refragantibus, ut Theaet. p. 142. B. ubi γ tantum in tribus Parisiensibus CEF. super-

ἡμῖν περὶ τῆς νομοθεσίας ἄριστα μὲν εἶναι ἃ λέγομεν, εἰ γένοιτο, χαλεπὰ δὲ γενέσθαι, οὐ μέντοι ἀδύνατά γε. Ξυμβαίνει γάρ, ἔφη. Οὐκοῦν ἐπειδὴ τοῦτο μόγις τέλος ἔσχε, τὰ ἐπίλοιπα δὴ μετὰ τοῦτο λεκτέον, τίνα τρόπον D ἡμῖν καὶ ἐκ τίνων μαθημάτων τε καὶ ἐπιτηδευμάτων οἱ σωτῆρες ἐνέσονται τῆς πολιτείας, καὶ κατὰ ποίας ἡλικίας ἕκαστοι ἑκάστων ἁπτόμενοι; Λεκτέον μέντοι, ἔφη. Οὐδέν, ἦν δ' ἐγώ, τὸ σοφόν μοι ἐγένετο τήν τε τῶν γυναικῶν τῆς κτήσεως δυσχέρειαν ἐν τῷ πρόσθεν παραλιπόντι καὶ παιδογονίαν καὶ τὴν τῶν ἀρχόντων κατάστασιν, εἰδότι, ὡς ἐπίφθονός τε καὶ χαλεπὴ γίγνεσθαι ἡ

scriptum, et p. 160. E. ubi in uno Par. B. a m. s. et in duobus CH. et Hipp. min. p. 364. C. ubi in Ven. BD. quibus Flor. R. accedit, *μόγις* invenit, et Tim. 85. C. 86. A. quorum locorum priori omnes, posteriori plerosque *μόλις* cum Stephano exhibere ostendit. Sed in Theaeteto praestantissimus Lob. et bini Florentini, in Timaeo vero optimus Vind. CCCXXXVII. formam a Bekkero receptam magnopere commendant, qua quum alibi Platonem crebro usum esse codicum consensus doceat (supra L. I. p. 350. D. Phaedr. 240. E. 254. C. Symp. 190. C. 213. D. Lys. 222. B. Epist. II. 313. C. 314. A. singuli aut bini, summum quatuor dissentiunt) in Hippia quidem, ut in Axiocho, *μόλις* ferendum, in ceteris *μόγις* scribendum videtur. Unus est Euthydemi locus p. 282. D. (415, 6 Bekk. *τὸ μὲν ἐμὸν παράδειγμα — τοιοῦτον, ἰδιωτικὸν ἴσως καὶ μόγις διὰ μακρῶν λεγόμενον*) ubi nescio an *μόλις*, in quo omnes libri, undeviginti numero, in iisque Clarkianus consentiunt, servari debuerit. Nam et alia Plato singularia habet, ut *θαλάσσης*, de quo cf. Vol. I. p. 21, s. et in hoc ipso vocabulo Thucydides, qui plerumque *μόλις* usurpavit, alteram tamen formam semel et iterum admisit. Cf. Bekkerus ad Thuc. L. I. c. 12. et Peppo Vol. I. p. 208.

μετὰ τοῦτο] *μετατοῦτο* Vind. BE. Mon. B. Ald. Bas. ab.

τίνα — Λεκτέον D.] om. Vind. E. Pro *τίνα* Ang. B. *ὅντινα*, Vind. F. Flor. R. *ὅντινα* habent.

D *καὶ ἐκ*] *καὶ* om. Vind. F. Ang. B.

ἐνέσονται] *ἔσονται* Ven. B. Vat. H. (Flor. ACTV.) cum editis ante Bekk. *instructi erunt* Fic.

ἑκάστων] *ἑκάστῳ* Vind. F.

ἁπτόμενοι;] Signum interrogandi Bekkerus fecit.

μέντοι] *μέν τοι* Steph.

Οὐδὲν] *οὐδὲ* Vat. B. a m. pr.

σοφόν] *σῶφρόν* Lob. Vind. B. Vat. B. Mon. B. Ven. BC. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

δυσχέρειαν] ante *τῆς κτήσεως* Lob. Vind. B. Vat. BM. *difficultatem atque molestiam* Fic.

παραλιπόντι] *παραλειπόντι* Ald. Bas. a. *παραλείποντι* Vat. H. Flor. TV.

εἰδότι] *εἰδ' ὅτι* Vind. E.

τε] om. Vind. F. Ang. B.

χαλεπὴ] *χαλεπὰ* Ald. Bas. a.

γίγνεσθαι] *γίγνεται* Vat. B. Mon. B. *γίγνεσθαι* cum *τ* super *σθ* Ven. B. *λέγεσθαι* Vind. F.

ἡ] Ita Ven. B. et e corr. Vat. B. *ἡ* Vind. E. *εἰ καὶ* Mon. B. Flor. U. Stallb. *ἣ* reliqui cum editis ante Astium, qui in sec. *ἡ* in textu posuit, in comm. *ἡ* a Stephano in m. primum, tum

παντελῶς ἀληθής· νῦν γὰρ οὐδὲν ἧττον ἦλθε τὸ δεῖν
E αὐτὰ διελθεῖν. καὶ τὰ μὲν δὴ τῶν γυναικῶν τε καὶ παίδων πεπέρανται, τὸ δὲ τῶν ἀρχόντων ὥσπερ ἐξ ἀρχῆς μετελθεῖν δεῖ. ἐλέγομεν δ', εἰ μνημονεύεις, δεῖν αὐτοὺς
503 φιλοπόλιδάς τε φαίνεσθαι βασανιζομένους ἐν ἡδοναῖς τε καὶ λύπαις καὶ τὸ δόγμα τοῦτο μήτ' ἐν πόνοις μήτ' ἐν φόβοις μήτ' ἐν ἄλλῃ μηδεμιᾷ μεταβολῇ φαίνεσθαι ἐκβάλλοντας, ἢ τὸν ἀδυνατοῦντα ἀποκριτέον, τὸν δὲ πανταχοῦ ἀκήρατον ἐκβαίνοντα ὥσπερ χρυσὸν ἐν πυρὶ βασανιζόμενον στατέον ἄρχοντα καὶ γέρα δοτέον καὶ ζῶντι καὶ τελευτήσαντι καὶ ἆθλα. τοιαῦτ' ἄττα ἦν τὰ λεγό-

annot. p. 24. commendatum recepisse profitetur, in tert. vero praeeunte Bekkero recepit, quo nihil verius. Neque illud Stephanum fugit, verba ἡ παντελῶς ἀληθὴς tantum ad τῶν ἀρχόντων κατάστασιν pertinere. Scilicet magistratuum constitutionem Socrates L. III. p. 414. A. ita pertractaverat, ὡς ἐν τύπῳ, μὴ δι' ἀκριβείας, εἰρῆσθαι, quibus verbis accuratiorem quandam eius rei expositionem designabat, quam h. l. invidiae et difficultatis timore adhuc subterfugisse confitetur. ἢ ineptum esse apparet, etiamsi cum Cornario εἰδότι ὡς ἐπίφθονά τε καὶ χαλεπὰ γίγνεσθαι, ἢ παντελῶς ἀληθῆ scribatur, neque a Ficino apte reddi potuit: *noscebam enim, quam invidiosa res esset factuque difficilis, vel omnino vera.* Sed εἰ καὶ non magis probabile videtur, quum accuratissimum quodque ob id ipsum et difficillimum facta esse soleat.

γὰρ] *autem* Fic.

E αὐτὰ] αὐτὴν Vind. F. Ang. B. Flor. AR. αὐτὸ Stallb. sec. per incuriam.

δὴ] *om.* Vind. E.

τε] *om.* Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Ven. C. Flor. U.

ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχῆς Lob. Vind. BF.

μνημονεύεις] μνημονεύειν Vind. F.

503 μήτ' ἐν πόνοις] μήτε ἐν π. Flor. R. μήτ' ἐν φόνοις Bas. b.

μήτ' ἐν ἄλλῃ] μήτε ἐν ἄ. Vind. F.

μεταβολῇ] μεταβολὴ idem.

πανταχοῦ ἀκήρατον ἐκβαίνοντα] *qui passim sincerus et incorruptus evadit* Fic.

γέρα] γέρας Lob. Vind. B. Vat. M. Antiatt. Bekk. p. 87, 22: γέρα· Πλάτων ἕκτῳ Πολιτείας. Etiam L. III. p. 414. A. V. 460. B. 465. D. VII. 516. C.

τελευτήσαντι καὶ ἆθλα.] τελευτήσαντι καὶ ἆθλα Ald. τελευτήσαντι. καὶ ἆθλα Bas. ab. τελευτήσαντι. καὶ ἄλλα Vind. E —ἆθλα. Mon. B. Vitiosa interpunctione post τελευτήσαντι deceptus Ficinus sequentia perperam sic convertit: *Praemia vero talia sint, qualia communiter dicta sunt, breviter hoc percurrente et quasi tergiversante sermone, quippe cum res, ut nunc sunt, movere timeremus.*

τοιαῦτ' ἄττα] τοιαῦτάττα Vind. EF. Ald. Bas. a. τοιαῦτα ἄττα Vind. B. Flor. T. τοιαῦτα ἄττα Lob.

παρακαλυπτομένου] „παρακάμπτεσθαι fortasse Par. A." Bekk.

πεφοβημένου] πεφοβημένον B Ald. Bas. a.

Ἀληθέστατα] *Vera* Fic.

μέμνημαι] μέμνησαι Flor. U. et, sup. a m. s. μ, Mon. B.

μενα παρεξιόντος καὶ παρακαλυπτομένου τοῦ λόγου, πεφοβημένου κινεῖν τὸ νῦν παρόν. Ἀληθέστατα, ἔφη, B λέγεις· μέμνημαι γάρ. Ὄκνος γὰρ, ἔφην, ὦ φίλε, ἐγὼ, εἰπεῖν τὰ νῦν ἀποτετολμημένα· νῦν δὲ τοῦτο μὲν τετολμήσθω εἰπεῖν, ὅτι τοὺς ἀκριβεστάτους φύλακας φιλοσόφους δεῖ καθιστάναι. Εἰρήσθω γὰρ, ἔφη. Νόησον δὴ, ὡς εἰκότως ὀλίγοι ἔσονταί σοι. ἣν γὰρ διήλθομεν φύσιν δεῖν ὑπάρχειν αὐτοῖς, εἰς ταὐτὸ ξυμφύεσθαι αὐτῆς τὰ μέρη ὀλιγάκις ἐθέλει, τὰ πολλὰ δὲ διεσπασμένη φύεται. Πῶς, ἔφη, λέγεις; Εὐμαθεῖς καὶ μνήμονες C καὶ ἀγχίνοι καὶ ὀξεῖς καὶ ὅσα ἄλλα τούτοις ἕπεται, οἶσθ',

Ὄκνος] Ita cum reliquis omnibus (nam de Par. K. quem Bekkerus omisit, Bipontinorum exstat testimonium) Mon. B. a m. pr. et scholiastes, qui *ὄκνος· ἀνάδυσις, εὐλάβεια, ἀναβολή* ad h. l. adscripsit. *ὤκνουν* margo Par. D. et, *ὦ* in margine posito, a m. s. Mon. B. *ὤκνουν* editiones omnes. Cf. L. V. p. 450. D: *διὸ δὴ καὶ ὄκνος τις αὐτῶν ἅπτεσθαι*. quae de hac eadem re dicta nullam dubitationem relinquunt, quin *ὄκνος* genuinum sit. De ellipsi imperfecti *ἦν* Schaeferus melet. p. 44. egit. Addo Aeschin. adv. Ctes. §. 71. Bekk. *νὺξ ἐν μέσῳ, καὶ παρῆμεν τῇ ὑστεραίᾳ εἰς τὴν ἐκκλησίαν.*

ἔφην, ὦ φίλε, ἐγὼ,] *ὦ φίλε ἔφην ἐγὼ* Vind. F. Ang. B. *ἔφην ἐγὼ ὦ φίλε* Vind. B. Comma post *ἐγὼ* Stephanus et recentiores omittentes pronomen ad *ὤκνουν* referunt, quod longius distat et facile eo caret. Servata vero codicum lectione necessario ad *ἔφην* referendum est, cui aliquoties additum ad p. 496. A. ostendi. Neque interpositus vocativus ullam offensionem habet. Conf. Heindorfius et Stallbaumius ad Phaedon. p. 78. A.

τὰ νῦν] *τανῦν* Vind. F.

μὲν] *μὲν δὴ* idem et Ang. B. Flor. R.

καθιστάναι] *καθεστάναι* Lob. Vat. B. Bas. b. Id Stallbaumius in sec. recepit, quia absurdum sit dicere eos, qui sint diligentissimi civitatis custodes, reddi oportere philosophos. At sensus vulgatae idem est atque si dixisset *ὅτι τὸν τοὺς ἀκριβεστάτους φύλακας καθιστάναι μέλλοντα φιλοσόφους δεῖ καθιστάναι.* Ficinus quoque minus accurate haec interpretatus est: *Nos vero in praesentia id asserere audeamus, quod custodes diligentissimi optimi esse debent philosophi.*

ὡς εἰκότως ὀλίγοι ἔσονταί σοι] *quam pauci tales erunt* Fic.

ἣν γὰρ] *εἰ γὰρ* Vind. F. *ἣν γὰρ δὴ* Vind. E. (Flor. ACT.) cum editis ante Bekkerum.

εἰς] *οἷς εἰς* Lob. Vind. B. Vat. BM.

αὐτῆς] *αὐτοῖς* Ang. B. Vat. H.

ἐθέλει] *ἐθέλειν* Vind. F.

τὰ πολλὰ] *ταπολλὰ* Lob. Steph.

διεσπασμένη] *διεσπαρμένη* Vind. E. *διεσπασμένα* Ang. B. Flor. T. Steph. Ast. Stallb. pr. „In praeced. edit. *διεσπασμένη*: alteram autem lectionem agnoscit et Fic." Steph. p. 24. (*partes*) *disiunctae* (*nascuntur*) Fic. Ut hic *φύσιν*, ita *μονάδα* Phileb. pag. 15. B. *διεσπασμένην* dicit. Ceterum *διεσπασμένα*, si per codices licuisset, ferri potuisse apparet.

φύεται] *φαίνεται* Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

καὶ ὅσα ἄλλα τούτοις ἕπεται] C om. Fic.

ὅτι οὐκ ἐθέλουσιν ἅμα φύεσθαι καὶ νεανικοί τε καὶ μεγαλοπρεπεῖς τὰς διανοίας οἷοι κοσμίως μετὰ ἡσυχίας καὶ βεβαιότητος ἐθέλειν ζῆν, ἀλλ' οἱ τοιοῦτοι ὑπὸ ὀξύτητος φέρονται ὅπῃ ἂν τύχωσι, καὶ τὸ βέβαιον ἅπαν αὐτῶν ἐξοίχεται. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Οὐκοῦν τὰ βέβαια αὖ ταῦτα ἤθη καὶ οὐκ εὐμετάβολα, οἷς ἄν τις 477
D μᾶλλον ὡς πιστοῖς χρήσαιτο, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ πρὸς τοὺς φόβους δυσκίνητα ὄντα πρὸς τὰς μαθήσεις αὖ ποιεῖ ταὐτόν· δυσκινήτως ἔχει καὶ δυσμαθῶς ὥσπερ ἀπονεναρκωμένα, καὶ ὕπνου τε καὶ χάσμης ἐμπίπλανται,

καὶ νεανικοί] καὶ νεανίσκοι Vind. E. Flor. ACTV. Heindorfius ad Theaet. p. 144. A. καὶ hoc loco delendum et ante οἷοι inserendum suspicabatur, quod utrumque Astius in sec. et tert. fecit, quasi iuvenilis animus et magnificus tranquillitatis et stabilitatis amans esse soleat. Stallbaumius in pr. nostrum καὶ uncis inclusit et οἷοι secundum duos codices in οἵους mutavit, in sec. uncos removit et καὶ οἷοι cum Heindorfio et Astio diversa tamen sententia scripsit. Vulgatam sanam esse perspexit recteque explicuit Schleiermacherus, sed nominativis εὐμαθεῖς, μνήμονες, ἀγχίνοι, ὀξεῖς, νεανικοί, μεγαλοπρεπεῖς subiectum significari statuens duo postremos perincommode locatos et subiecti descriptionem verbis ad praedicatum pertinentibus inscite interpellatam fateri coactus est. Mihi praedicati significatio eis inesse, subiectum verbis οἷοι κοσμίως — ἐθέλειν ζῆν declarari videtur, hoc sensu: *Qui ita a natura comparati sunt, ut moderate, tranquille, graviter vivere velint, simul dociles, memores, sagaces, acuti animoque iuvenili et magnifico praediti esse non solent.* Sic omnia usque ad τὰς διανοίας unum enuntiationis membrum efficiunt, nec sine ratione duo extrema utpote mores spectantia a quatuor prioribus ad intellectum referendis separata sunt.

οἷοι] οἱ οὐ, vulgato in margine adscripto, Flor. T. οἵους Par. DK. Flor. U. et, ut videtur, a m. pr. Mon. B. οἷοι idem a m. s. habet.

κοσμίως] κοσμίω Vind. F.

ἡσυχίας καὶ βεβαιότητος] ἡσυχίας καὶ ἡμερότητος Lob. Ven. B. Vat. M. Bas. b. ἡμερότητος καὶ ἡσυχίας Vind. B. ἡμερότητος in Flor. T. int. vers scriptum et a Stephano in m. pro varia lectione notatum est.

οἱ τοιοῦτοι] οὐ τοιοῦτοι Vat. B. οὐ τοιοῦτοι οἷοι Lob. Vind. B. Vat. M. Sunt ii, qui tales sunt, quales tranquillitatis amantes non esse consueverunt.

ὑπὸ] ὑπ' Vind. F. Ang. B.

ὅπῃ] ὅποι Vind. E. (Ven. B.) editiones ante Bekkerum.

αὐτῶν ἐξοίχεται] τἀυτῶν ἐξοίχεται Vind. F. ταὐτῷ ἐξέρχεται Ang. B. ἐξ αὐτῶν ἐξέρχεται Flor. T. ἐξ αὐτῶν οἴχεται Vind. E. (Ven. B. Flor. C.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Verbo ἐξοίχεσθαι usus est Homerus Il. VI. 379: ἢ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται —; et Sophocles Oed. Col. 868. Reis. — Ficinus: *stabilitatis omnis et gravitatis expertes.*

οὐκ εὐμετάβολα] οὐ μετάβολα Ven. B. a m. pr.

μᾶλλον] *maxime* Fic.

χρήσαιτο] χρήσηται Lob. Vind. D

ὅταν τι δέῃ τοιοῦτον διακονεῖν. Ἔστι ταῦτα, ἔφη. Ἡμεῖς δέ γ' ἔφαμεν ἀμφοτέρων δεῖν εὖ τε καὶ καλῶς μετέχειν, ἢ μήτε παιδείας τῆς ἀκριβεστάτης δεῖν αὐτῷ μεταδιδόναι μήτε τιμῆς μήτε ἀρχῆς. Ὀρθῶς, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν σπάνιον αὐτὸ οἴει ἔσεσθαι; Πῶς δ' οὔ; Βασανιστέον δὴ ἔν τε οἷς τότε ἐλέγομεν πόνοις τε καὶ φόβοις E καὶ ἡδοναῖς, καὶ ἔτι δὴ ὃ τότε παρεῖμεν, νῦν λέγομεν, ὅτι καὶ ἐν μαθήμασι πολλοῖς γυμνάζειν δεῖ σκοποῦντας, εἰ καὶ τὰ μέγιστα μαθήματα δυνατὴ ἔσται ἐνεγκεῖν, εἴτε καὶ ἀποδειλιάσει ὥσπερ οἱ ἐν τοῖς ἄλλοις ἀποδειλιῶντες. 504

B. Vat. BM. χρήσεται Ven. C. Par. DK.

καὶ] τὰ καὶ Mon. B. Par. DK. Flor. U. Ast. sec.

δυσκίνητα] δυσκύνητα Vind. E.

ἀπονεναρκωμένα] νεναρκωμένα Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. C. νενεκρωμένα Lob. Vind. B.

καὶ χάσμης] καὶ int. vers. a m. s. habet Mon. B.

ἐμπίπλανται] ἐμπίπλαται Mon. B. ἐμπίμπλαται Flor. C. a m. s.

Ἔστι ταῦτα, ἔφη] ἔστιν ἀληθῆ ἔφη ταῦτα λέγεις Ang. B. Ἀληθῆ, ἔφη, ταῦτα λέγεις margo Flor. R.

γ' ἔφαμεν] ἔφαμεν Vat. B. γε φαμὲν Vind. F. Ang. B. margo Flor. R. γε ἔφαμεν Vind. E.

σπάνιον] ἐπανιὸν Vind. F.

Βασανιστέον] βασανιστέα Mon. B. Par. D. Flor. U.

τε οἷς] τους Ang. B.

E ὃ τότε] ὅτε Vind. B. Vat. M. ὃ Vind. F. in m. a m. s. habet.

παρεῖμεν] ἐπαρεῖμεν Vind. F. a m. pr. παρῆμεν Ven. B. Flor. T. Bekkerus, nescio quo grammatico auctore.

λέγομεν] λέγωμεν Lob. Vind. BE. Ven. B. Vat. M. Flor. T. Cf. L. V. p. 471. C. extr.

πολλοῖς] *plurimis* Fic.

γυμνάζειν] Hunc locum Proclo T. V. p. 266. Cons. obversatum opinor, dum verba Parmenidis p. 135. D. ἕλκυσον δὲ σαυτὸν καὶ γύμνασαι μᾶλλον διὰ τῆς δοκούσης ἀχρήστου εἶναι καὶ καλουμένης ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀδολεσχίας explicaturus πρὸ πάντων ἄξιον, inquit, ἐκεῖνο διορίσασθαι, τί τὸ γυμναστικὸν τῆς διαλεκτικῆς ταύτης· καὶ γὰρ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης γυμνάζειν φησὶ δι' αὐτῆς τοὺς παιδευομένους. quamquam ad rem aeque appositus erat ille L. VII. p. 539. D: ἀρκεῖ δὴ ἐπὶ λόγων μεταλήψει μεῖναι ἐνδελεχῶς καὶ ξυντόνως μηδὲν ἄλλο πράττοντι, ἀλλ' ἀντιστρόφως γυμναζομένῳ τοῖς περὶ τὸ σῶμα γυμνασίοις ἔτη διπλάσια, ἢ τότε;

δυνατὴ] In Ven. B. super ultima scriptum est ὃς, et δυνατὸς requirit Stallbaumius in sec. quia ad δυνατὴ vix ex antecedentibus ἡ φύσις αὐτοῦ intelligatur. Sane nomen φύσις longius abest, et verbi ἀποδειλιάσει subiectum hominem ipsum potius, quam eius naturam esse additum οἱ ἀποδειλιῶντες arguit. Nihilo minus, quum ferendi facultas *naturae* sit, et per totum hunc locum eiusdem subiecti significatio varie fiat, et quae primum φύσις et φύεσθαι dicta erat, pro ea mox homines ipsos, tum ἤθη, deinde rursus homines (ἐμπίπλανται), post hominem (αὐτῷ), denique ἦθος (αὐτό) dici videamus, vulgatam retinendam censeo.

ἀποδειλιάσει] ἀποδιλιάσει Vind. F.

ἀποδειλιῶντες] *trepidant atque deficiunt* Fic. 504

Πρέπει γέ τοι δή, ἔφη, οὕτω σκοπεῖν. ἀλλὰ ποῖα δὴ λέγεις μαθήματα μέγιστα; Μνημονεύεις μέν που, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι τριττὰ εἴδη ψυχῆς διαστησάμενοι ξυνεβιβάζομεν δικαιοσύνης τε πέρι καὶ σωφροσύνης καὶ ἀνδρίας καὶ σοφίας, ὃ ἕκαστον εἴη. Μὴ γὰρ μνημονεύων, ἔφη, τὰ λοιπὰ ἂν εἴην δίκαιος μὴ ἀκούειν. Ἦ καὶ τὸ B προῤῥηθὲν αὐτῶν; Τὸ ποῖον δή; Ἐλέγομέν που, ὅτι ὡς μὲν δυνατὸν ἦν κάλλιστα αὐτὰ κατιδεῖν, ἄλλη μακροτέρα εἴη περίοδος, ἣν περιελθόντι καταφανῆ γίγνοιτο, τῶν μέντοι ἔμπροσθεν προειρημένων ἑπομένας ἀπο-

δὴ] om. Par. K. Flor. T.

ἔφη] om. Vind. B. Vat. M.

ἀλλὰ] Ἀλλὰ editiones ante Bipontinam et Astius in pr. Etiam in Vind. E. ante ἀλλὰ signum mutatae personae exstat.

μέγιστα; Μνημονεύεις] μέγιστα, μν. Ald.

ὅτι] ὅτε Mon. B. Flor. U.

ξυνεβιβάζομεν] συν. Mon. B. Par. DK. Flor. RU. Ald. Bas. ab. Steph. Timaei glossam p. 241. συμβιβάσει· (συμβιβασεὶ est apud Photium Porsoni) εἰς συμβίβασιν καὶ ὁμολογίαν ἐλθεῖν περί τινος a Ruhnkenio male huc relatam, neque συμβιβάζειν, ut ille putabat, neutraliter hic positum esse recte monuit Astius. Cf. L. IIII. p. 427. E. sqq. quo loco variis rationibus componendis virtutum definitiones, quales in civitate esse viderentur, quasi conquirebant, quo facto simili methodo usi p. 441. E. sqq. colligebant, quid eaedem in singulari homine essent; atque hunc ipsum conatum Socrates nunc designat.

πέρι καὶ] καὶ περὶ Vind. F. Ang. B.

ἀνδρίας] ἀνδρείας Lob. Vind. F. Flor. ACRT. Stallb.

εἴη.] εἴη; Vind. B.

λοιπὰ] λοίπ' Vind. F. Vat. M. Flor. R.

εἴην] εἴη Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C. Ang. B.

μὴ ἀκούειν] His Ficinus abs te inseruit. Post ἀκούειν Bas. ab. comma habent.

Ἦ] ἢ Lob. Vind. BEF.

καὶ] om. Mon. B. Par. K. sec. Bip. Flor. U. in m. habet Par. D.

προῤῥηθὲν] προσρηθὲν Par. K. προρηθὲν Ald. Bas. ab.

ὅτι] ὡς, sup. a m. pr. ὅτι, B Vind. F.

ὡς μὲν δυνατὸν ἦν] ὡς ἐσμὲν δυνατὸν ἦν Vind. E. ἐσμὲν δυνατὸν ἦν Vind. F. δυνατὸν μὴν ἦν Bas. b. δυνατὸν μὲν ἦν (Ven. B.) Steph. Ast. tacentibus Bip. ἦν ut ἐχρῆν et similia dictum.

κάλλιστα] μάλιστα, in m. a m. s. κ, Mon. B.

ἄλλη] ἀλλ' ἡ Par. D. ἀλλ' ἢ Ven. C. ἀλλ' εἰ Lob. Vind. B. Vat. BM. Par. K. sec. Bip. ἀλλὰ Ven. B. Par. K. sec. Bekk. Mon. B. a m. s. (ἄλλη a m. pr.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Cf. Vol. I. p. 394, b. ἄλλη etiam Ficinus legit, ceterum totum locum ita pervertit: *Diximus certo ampliori quodam alio orationis circuitu exactius ea posse cognosci: verum commodius esse, ut demonstrationes superioribus magis consentaneas induceremus.*

δείξεις οἷόν τ' εἴη προσάψαι. καὶ ὑμεῖς ἐξαρκεῖν ἔφατε, καὶ οὕτω δὴ ἐῤῥήθη τὰ τότε τῆς μὲν ἀκριβείας, ὡς ἐμοὶ ἐφαίνετο, ἐλλιπῆ, εἰ δὲ ὑμῖν ἀρεσκόντως, ὑμεῖς ἂν τοῦτο εἴποιτε. Ἀλλ' ἔμοιγε, ἔφη, μετρίως· ἐφαίνετο μὴν καὶ τοῖς ἄλλοις. Ἀλλ', ὦ φίλε, ἦν δ' ἐγώ, μέτρον τῶν τοιούτων ἀπολεῖπον καὶ ὁτιοῦν τοῦ ὄντος οὐ πάνυ μετρίως γίγνεται· ἀτελὲς γὰρ οὐδὲν οὐδενὸς μέτρον. δοκεῖ δ' ἐνίοτέ τισιν ἱκανῶς ἤδη ἔχειν καὶ οὐδὲν δεῖν περαιτέρω ζητεῖν. Καὶ μάλ', ἔφη, συχνοὶ πάσχουσιν αὐτὸ διὰ ῥᾳθυμίαν. Τούτου δέ γε, ἦν δ' ἐγώ, τοῦ C

περίοδος] ἡ π. Lob. Vind. B. Vat. M.

περιελθόντι] περὶ ἐλθόντι Ald.

τῶν] τῷ Vind. E. De genitivo ab ἑπομένας pendente cf. Bernhardy synt. p. 148.

οἷόν τ' εἴη] οἷόν τε εἶναι, praeposito int. vers. ὡς, Vind. F. ὡς οἷόν τ' εἶναι Ang. B. ὡς οἷόν τε εἶναι Flor. R.

οὕτω] οὔτε Vind. F.

ἐφαίνετο] φαίνεται ante corr. Vind. F.

ὑμῖν ἀρεσκόντως] *om.* Ang. B.

εἴποιτε] εἴπητε Lob. Vind. B. Ven. B.

ἔφη] *om.* Vat. B.

μὴν] *om.* Vat. H. μὲν Vind. E. μὴ Bas. b. δὲ Ven. B. Flor. T. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Suum assensum Adimantus quum ita declarasset, ut de reliquis nihil affirmare velle videretur, hos quoque assensos recordatus *profecto*, inquit, *videbatur et reliquis*. Cf. L. III. pag. 410. B: αὐτὰ μὴν τὰ γυμνάσια etc. Ficinus neque hanc particulam neque interpunctionem post μετρίως curans Adimanto haec tribuit: *At moderate dictum et mihi et aliis est visum.*

C ἀπολεῖπον] Ita cum editis Vind. F. Ang. B. Flor. ACRTV. et, ut Faehsius refert, margo Par. A. ἀπολείπων Par. A. ipse, Vind. E. Ven. B. Vat. H. ἀπολειπὼν Ven. C. ἀπολιπων cum ὁ super ω Lob. Vat. B. ἀπολιπὸν Vind. B. Mon. B. Par. DK. Vat. M. Flor. U.

ὁτιοῦν] ὀτονοῦν Vind. E. Etiam Mon. B. ι cum litura habet.

τοῦ ὄντος] τοιοῦτος γρ Par. A. Idem Faehsius in eius codicis margine exstare testatur.

μετρίως] μέτριον γρ Par. A. (in m. teste Faehsio.) Id Bekkerus in textum recipiens ex lepide dicto frigidum effecit. Nam quum Adimantus *commode* sibi exponi visa dixisset illa, quibus tamen ad veritatem nonnihil deesset, pro modo et mensura harum rerum imperfectum quoddam et a veritate remotum posuerat, idque Socrates *parum commode* fieri demonstrat.

μέτρον] μέτρου Lob. Vind. B. Vat. M. Ald. Bas. a. μέτρῳ Bas. b. μετρίως, quod Bekkerus et Stallbaumius vulgatum ferunt, nusquam exstat.

δεῖν] δεῖ Lob. Vind. BF. Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. ACRTV.

μάλ'] μάλα Lob. Vind. B.

δέ γε] δὲ Ficinus non reddidit. γε *om.* Bas. b.

καθήματος ἥκιστα προσδεῖ φύλακι πόλεώς τε καὶ νόμων. Εἰκός, ἦ δ' ὅς. Τὴν μακροτέραν τοίνυν, ὦ ἑταῖρε, D ἔφην, περιιτέον τῷ τοιούτῳ, καὶ οὐχ ἧττον μανθάνοντι πονητέον, ἢ γυμναζομένῳ· ἢ ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, τοῦ μεγίστου τε καὶ μάλιστα προσήκοντος μαθήματος ἐπὶ τέλος οὔποτε ἥξει. Οὐ γὰρ ταῦτα, ἔφη, μέγιστα, ἀλλ' ἔτι τι μεῖζον δικαιοσύνης τε καὶ ὧν διήλθομεν; Καὶ μεῖζον, ἦν δ' ἐγώ, καὶ αὐτῶν τούτων οὐχ ὑπογραφὴν δεῖ ὥσπερ νῦν θεάσασθαι, ἀλλὰ τὴν τελεωτάτην ἀπεργασίαν μὴ παριέναι. ἢ οὐ γελοῖον ἐπὶ μὲν ἄλλοις σμι-

ἥκιστα προσδεῖ φύλακι] Ita Par. DK. Mon. B. Flor. TU. ἥκιστα προσδεῖται φύλακι Par. A. Lob. Vind. BEF. Ven. C. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRV. ἥκιστα προσδεῖται φυλακῇ Vat. B. Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. sec. ἥκιστα προσδεῖ τῷ φύλακι Ast. pr. *a custode — esse debet alienissimum* Fic. Quum optimorum codicum lectio integra servari non posset, φύλακι ut simplicius et sequenti τῷ τοιούτῳ convenientius ex ea servare malui, quam προσδεῖται. Idem fecit Bekkerus, Astius in tert. et Stallb.

πόλεώς τε] τε καὶ πόλεως Par. K. superpositis, ut Bekkerus tradit, duobus punctis super τε.

ἦ δ' ὅς] ἦν δ' ἐγώ Vind. B. Vat. M. et ante corr. Lob.

ἔφην] ἔφη Lob. Vind. B. Vat. M.

D μανθάνοντι] μανθάνουσι Ald. Bas. a.

πονητέον] ποιητέον Mon. B. Par. K. sec. Bip.

ἢ γυμναζομένῳ — μεγίστου τε] om. Par. A. ἢ γυμναζομένω etc. Ald. ἢ γυμναζομένῳ etc. Bas. b. Pro altero ἢ Par. K. εἰς habet.

μάλιστα] μάλα Par. D. μόνου Mon. B. Flor. U.

ἔτι] ἐστι Ven. B. Par. K. sec. Bekk. ἔστι sec. Bip.

τι] om. Lob. Vind. BF. Ang. B. Vat. M.

τε] om. Lob. Vind. B. Vat. M.

Καὶ] ναὶ Mon. B. Flor. U.

μεῖζον] μ. τούτων Par. K.

αὐτῶν τούτων] sc. δικαιοσύνης τε καὶ ὧν διήλθομεν. quod Stallbaumium fugere non debebat.

νῦν] νῶ Par. K.

τὴν τελεωτάτην ἀπεργασίαν μὴ παριέναι] *absolutam rationem comprehendere* Fic.

ἢ] ἧς Vind. F. In Vind. E. mutatae personae signum praefixum.

ἄλλοις] ἄλλον Vind. F. Flor. AC.

σμικροῦ] Ita Par. A. Vind. F. Mon. B. Ven. C. Ang. B. Flor. RTUV. μικροῦ reliqui et editiones ante Astii sec. Cf. Vol. I. p. 287, b. *in rebus minimis* Fic.

ἀξίοις] ἀξιοῖς Vind. F.

ἀκριβέστατα καὶ καθαρώτατα] E καθαρώτατα καὶ ἀκριβέστατα Vind. F. Ang. B. Flor. R.

μὴ] οὐ Par. K. om. Vat. H. Flor. AC.

ἀξιοῦν] post εἶναι Vind. E.

Καὶ μάλα, ἔφη, ἄξιον τὸ δια-

κρου ἀξίοις πᾶν ποιεῖν συντεινομένους, ὅπως ὅτι ἀκρι- E
βέστατα καὶ καθαρώτατα ἕξει, τῶν δὲ μεγίστων μὴ με-
γίστας ἀξιοῦν εἶναι καὶ τὰς ἀκριβείας; Καὶ μάλα, ἔφη,
ἄξιον τὸ διανόημα. ὃ μέντοι μέγιστον μάθημα καὶ περὶ
ὅτι αὐτὸ λέγεις, οἴει τιν' ἄν σε, ἔφη, ἀφεῖναι μὴ ἐρω-
τήσαντα, τί ἐστιν; Οὐ πάνυ, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλὰ καὶ σὺ
ἐρώτα. πάντως αὐτὸ οὐκ ὀλιγάκις ἀκήκοας, νῦν δὲ ἢ
οὐκ ἐννοεῖς ἢ αὖ διανοῇ ἐμοὶ πράγματα παρέχειν ἀντι- 505
λαμβανόμενος. οἶμαι δὲ τοῦτο μᾶλλον, ἐπεὶ ὅτι γε ἡ
τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα μέγιστον μάθημα, πολλάκις ἀκήκοας,

νόημα.] καὶ μάλ' ἔφη ἄ. τὸ δ. Vind. BF. Ang. B. *Ridiculum prorsus* Fic. Ea, ut videtur, interpretatione seducti Astius, Schleiermacherus, Stallbaumius verba ἄξιον τὸ διανόημα eiicienda vel improbanda vel corrigenda existimarunt; qui si Adimantum haec non tam respondere quaerenti anne ridiculum istud sit Socrati, quam contrarium postulanti suffragari statuissent, nullam, opinor, offensionem accepissent. Certe maximarum rerum accuratissimas fieri debere explanationes sententia sapienti non indigna videtur. Nomen vero διανόημα inter Platonica relatum supra vidimus p. 496. A.

μέγιστον] μάγιστον Vind. B.

περὶ ὅτι] περιότι Vind. F. a m. pr.

οἴει] *om.* Vat. H. οἷον Bas. b.

τιν'] τίν' Vind. B. Ald. Bas. ab. τίνα, a m. s. τινὰ, Vind. F.

ἄν] *om.* Vind. F. Ang. B.

σε] *om.* Ang. B. *sese aliquem contenturum* Fic.

μὴ] μὲν Flor. C.

ἐρωτήσαντα] ἐρωτήσατα Vind. B.

ἀλλὰ] Ἀλλὰ Ald. Bas. ab. Steph.

ἐρώτα] ἐρῶτα Ald. Bas. ab.

πάντως] Vind. F. int. vers. a m. s. γὰρ addit, quod additum est in Aeschyli Prom. 333: καὶ νῦν ἔασον, μηδέ σοι μελησάτω· πάντως γὰρ οὐ πείσεις νιν. Et inest in Socratis verbis ironica caussae, cur interrogare eum iubeat, significatio. Ei vero solum πάντως sufficere exempla ab Heindorfio ad Theaet. §. 3. a Rückerto ad Symp. pag. 8. et a Stallbaumio ad h. l. adscripta docent. Similiter Aeschylus Prom. 1050: πάντως ἐμέ γ' οὐ θανατώσει.

νῦν δὲ — ἀκήκοας 505. A.] *om.* Vind. B. Vat. M.

ἢ οὐκ] ἢ *om.* Vind. E. Mon. B.

ἢ αὖ] *vel potius* Fic. αὖ ad initium libri V. spectat et ad iniectam ab eodem Adimanto de uxorum communione quaestionem operosissimam, quo loco Socrates verbo ἐπιλαμβάνεσθαι usus erat p. 450. A.

διανοῇ] διανοεῖ, sup. a m. s. ῇ, Vind. F. διανοεῖ recentiores.

ἀντιλαμβανόμενος.] ἀντιλαμβανόμενος: Vind. E. 505

ἰδέα] εἰδέα Vind. F. a m. pr.

μέγιστον] μέγιστο Ald.

πολλάκις ἀκήκοας] πολλάκις μὲν αὐτοὺς ἤδη καὶ πρότερον ἀκηκοέναι φησὶν, ὡς ἄρα τοῦτό ἐστι τὸ ἀγαθὸν, οὗ πάντα ἐφίεται. Proclus in Civ. p. 425, 20. a f.

ἢ δίκαια καὶ τἆλλα προσχρησάμενα χρήσιμα καὶ ὠφέλιμα γίγνεται. καὶ νῦν σχεδὸν οἶσθ', ὅτι μέλλω τοῦτο λέγειν, καὶ πρὸς τούτῳ, ὅτι αὐτὴν οὐχ ἱκανῶς ἴσμεν· εἰ δὲ μὴ ἴσμεν, ἄνευ δὲ ταύτης εἰ ὅτι μάλιστα τἆλλα ἐπισταίμεθα, οἶσθ', ὅτι οὐδὲν ἡμῖν ὄφελος, ὥσπερ οὐδ'
B εἰ κεκτήμεθά τι ἄνευ τοῦ ἀγαθοῦ. ἢ οἴει τι πλέον εἶναι πᾶσαν κτῆσιν ἐκτῆσθαι, μὴ μέντοι ἀγαθήν; ἢ πάντα τἆλλα φρονεῖν ἄνευ τοῦ ἀγαθοῦ, καλὸν δὲ καὶ ἀγαθὸν μηδὲν φρονεῖν; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε, ἔφη. Ἀλλὰ μὴν

ἢ] ἡ Vat. H. et a m. pr. Vind. F.

δίκαια καὶ] Ita Par. A. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. δὴ καὶ Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. T. καὶ δίκαια καὶ reliqui codices cum editis. Paullo auctius etiam Proclus l. c. p. 426: εἰπὼν γὰρ, ὅτι ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα μάθημα τὸ μέγιστόν ἐστιν, ᾗ καὶ τὰ δίκαια καὶ τἆλλα προσχρησάμενα χρήσιμα καὶ ὠφέλιμα ἀποτελεῖται, καὶ ὅτι αὐτὴν οὐχ ἱκανῶς ἴσμεν etc. cuius tamen auctoritas, quum potius rem spectaverit, quam verba, neque ad recipiendum articulum, quem in secunda Stallbaumii ed. V. C. F. Rostius sine ratione desiderabat, neque ad tuendam particulam καὶ adversus optimos codices valet.

τἆλλα] τἄλλα Vind. BF. Mon. B. Steph. Ast. τ' ἄλλα Vind. E.

οἶσθ'] *scito* Fic. item paullo post.

τούτῳ] τοῦτο Vat. H.

εἰ δὲ μὴ ἴσμεν] *om.* Ven. B. a m. pr.

ἄνευ δὲ ταύτης] *et sine ipsa* Fic. Repetito δὲ offensus Morgensternius symb. 1815. pag. 18. ἄνευ γε ταύτης malebat, assentiente in tert. Astio, dissentiente Stallbaumio in sec. et verborum εἰ δὲ μὴ ἴσμεν sententiam cum quadam gravitate iterari statuente; sed exempla, quibus utitur, minus apta esse ipse sensit. Sunt enim partim talia, quale Apol. p. 38. A. ἐάν τ' αὖ λέγω, ὅτι καὶ τυγχάνει μέγιστον ἀγαθὸν ὂν ἀνθρώπῳ τοῦτο, ἑκάστης ἡμέρας περὶ ἀρετῆς τοὺς λόγους ποιεῖσθαι, — ταῦτα δ' ἔτι ἧττον πείσεσθέ μοι λέγοντι. quae ad anacoluthon pertinent; partim bimembrem habent enuntiationem alteri item bimembri sic oppositam, ut membrum utrumvis suo δὲ instructum sit, velut Phaedon. p. 78. C: οὐκοῦν ἅπερ ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχει, ταῦτα μάλιστα εἰκὸς εἶναι τὰ ἀξύνθετα, τὰ δὲ ἄλλοτ' ἄλλως καὶ μηδέποτε κατὰ ταὐτά, ταῦτα δὲ εἶναι τὰ ξύνθετα; Nostro vero loco id, cui alterum δὲ insertum est, ad prius membrum ita se habet, ut hoc ipsum ad antecedentia, nec quicquam offensioni esset, si omisso altero εἰ verba sic continuarentur: εἰ δὲ μὴ ἴσμεν, ἄνευ δὲ ταύτης ἄλλο ὁτιοῦν ἐπιστάμεθα, οἶσθ', ὅτι etc. Itaque non particulae δὲ, sed coniunctionis εἰ repetitae ratio reddenda est, quae quum primum cum indicativo, deinde cum optativo constructa sit, alteram conditionem aliter atque priorem comparatam et ignorationem quidem boni ut rem in facto positam, cognitionem autem reliquorum absque boni scientia ut probabilitate si minus facultate carentem cogitatam esse consequitur, quae ipsa repetitae voculae conditionalis caussa exstitit.

τἆλλα] τἄλλα Vat. H. „ut solet.“ τἄλλα iidem, qui supra. τ' ἄλλα Vind. E.

καὶ τόδε γε οἶσθα, ὅτι τοῖς μὲν πολλοῖς ἡδονὴ δοκεῖ εἶναι τὸ ἀγαθὸν, τοῖς δὲ κομψοτέροις φρόνησις. Πῶς δ' οὔ; Καὶ ὅτι γε, ὦ φίλε, οἱ τοῦτο ἡγούμενοι οὐκ ἔχουσι δεῖξαι, ἥτις φρόνησις, ἀλλ' ἀναγκάζονται τελευτῶντες τὴν τοῦ ἀγαθοῦ φάναι. Καὶ μάλα, ἔφη, γελοίως. Πῶς γὰρ οὐχὶ, ἦν δ' ἐγὼ, εἰ ὀνειδίζοντές γε, ὅτι οὐκ ἴσμεν τὸ ἀγαθὸν, λέγουσι πάλιν ὡς εἰδόσι; φρόνησιν γὰρ αὐτό φασιν εἶναι ἀγαθοῦ ὡς αὖ ξυνιέντων ἡμῶν, ὅτι λέγουσιν, ἐπειδὰν τὸ τοῦ ἀγαθοῦ φθέγξωνται ὄνο- C

ἐπιστα[ίμεθα] ἐπιστάμεθα Vind. F. Flor. RT.
οὐδ' εἰ] οὐδεῖ Vind. F.

B κεκτήμεθα] κεκτῄμεθα Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Indicativus, quem Bekkerus plerosque cum Stephano exhibere ostendit, non minus probandus hic, quam paullo ante in εἰ δὲ μὴ ἴσμεν.
ἢ οἴει — τοῦ ἀγαθοῦ] om. Vind. E.
πλέον] πλεῖον Lob. Vat. B.

εἶναι] εἰδέναι Par. ADK. Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. εἶναι et εἰδέναι non raro a librariis confusa sunt, e. c. Phaedon. pag. 101. B. Cf. Schaeferus ad Gregor. Cor. p. 249.

ἐκτῆσθαι] κεκτῆσθαι Par. K. sec. Bekk.
τἄλλα] τἆλλα iidem, qui supra.
ἄνευ τοῦ ἀγαθοῦ] Haec verba Stallbaumius in sec. uncis inclusit ut spuria, Morgensternii suspicionem l. c. propositam secutus. Mihi non supervacanea videntur. Eo enim, quod quis reliqua omnia excepto bono intelligit, efficitur, ut nihil, quod pulchrum et bonum sit, intelligat.

Μὰ Δί'] μάδί Ald.
ἔγωγε] ἔγωγ' Vind. EF.
τόδε γε] τόδε γ' Ang. B. Vat. H. γε om. Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ficinus initium horum (Ἀλλὰ μὴν — πολλοῖς) praeter consuetudinem contraxit: *Pluribus vero.* — Proclus in Civ. p. 426: τούτων οὖν ῥηθέντων ἐπήγαγεν, ὅτι τὸ ἀγαθὸν οἱ μὲν φρόνησιν, οἱ κομψότεροι, λέγουσιν, οἱ δὲ ἡδονήν· οἷς καὶ ὁ ἀκροατὴς ὡς γνωρίμοις συνεχώρησε καὶ ἠξίωσεν γνῶναι τὴν τοῦ Σωκράτους περὶ τούτων κρίσιν. ὁ δὲ, ὅτι μὲν οὐκ ἔστι τὸ ἀγαθὸν φρόνησις οὐδ' αὖ ἡδονὴ, συντόμως ἔδειξεν. ἐρωτώμενοι γάρ, φησιν, οἱ ταῦτα διορίζοντες, εἰ πᾶσα φρόνησις τὸ ἀγαθὸν, οἷον καὶ ἡ τῶν ξυλίνων σκευαστῶν καὶ ἡ τῶν ἄλλων, οὐκ ἀξιοῦσιν, ἀλλὰ προστιθέασι τὴν τοῦ ἀγαθοῦ φρόνησιν ἀγαθὸν εἶναι, γελοῖόν τι πάσχοντες, ἐν τῷ ὅρῳ τοῦ ζητουμένου τὸ ζητούμενον αὐτὸ περιλαβόντες, καὶ αὖθις τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν τιθέντες ἀναγκαζόμενοι ὁμολογεῖν ἡδονὰς εἶναί τινας κακὰς περιάγονται εἰς τὸ λέγειν εἶναί τινα κακὰ τῶν ἀγαθῶν· τοῦτο δὲ ἀδύνατον.
Πῶς δ' οὔ; — φρόνησις,] om. Ang. B. Inter δεῖξαι et ἥτις φρόνησις Ficinus *si interrogentur* interpolavit.
ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F.
ἀναγκάζονται] ἀναναγκάζονται cum punctis sub altero να Mon. B. ἀνγκάζονται Ald.
φάναι] φᾶναι Vind. F.
C οὐκ ἴσμεν] οὐκίσμεν Mon. B.
ἀγαθοῦ]. ἀγαθὸν Vind. E. Ast. sec. tert. Stallb. pr. Cf. Proclus.
ἐπειδὰν τὸ] τὸ om. Flor. T.
φθέγξωνται] φθέγξοιντο Vind. E.

μα. Ἀληθέστατα, ἔφη. Τί δαί; οἱ τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν ὁριζόμενοι μῶν μή τι ἐλάττονος πλάνης ἔμπλεοι τῶν ἑτέρων; ἢ οὐ καὶ οὗτοι ἀναγκάζονται ὁμολογεῖν ἡδονὰς εἶναι κακάς; Σφόδρα γε. Ξυμβαίνει δὴ αὐτοῖς, οἶμαι,
D ὁμολογεῖν ἀγαθὰ εἶναι καὶ κακὰ ταὐτά. ἦ γάρ; Τί μήν; Οὐκοῦν ὅτι μὲν μεγάλαι καὶ πολλαὶ ἀμφισβητήσεις περὶ αὐτοῦ, φανερόν; Πῶς γὰρ οὔ; Τί δέ; τόδε οὐ φανερὸν, ὡς δίκαια μὲν καὶ καλὰ πολλοὶ ἂν ἕλοιντο τὰ δοκοῦντα, κἂν μὴ ᾖ, ὅμως ταῦτα πράττειν καὶ κεκτῆσθαι καὶ δοκεῖν, ἀγαθὰ δὲ οὐδενὶ ἔτι ἀρκεῖ τὰ δοκοῦντα κτᾶσθαι, ἀλλὰ τὰ ὄντα ζητοῦσι, τὴν δὲ δόξαν ἐνταῦθα

Ἀληθέστατα] *Vera loqueris* Fic.
Τί δαί;] Ita Par. A. Flor. ACV. quod huic loco valde aptum cum Stallbaumio in sec. vulgato τί δέ praetuli. τί δή Mon. B.
μῶν] μὴν Vind. F.
μή τι] μή τοι Vind. E.
πλάνης] in m. a m. s. habet Mon. B.
ἔμπλεοι] ἔμπλεω Lob. Vind. B. Vat. M. ἔκπλεοι Vind. F.
ἑτέρων] ἑταίρων Vind. E. Vat. H.
ἢ] ἦ Lob. εἰ Vind. E.
οὐ] om. Lob. Vind. BE. Vat. HM. οὔ. Ald. οὔ; Bas. ab. omnes cum commate post ἑτέρων.
ἡδονὰς — ὁμολογεῖν] om. Vind. E.
Ξυμβαίνει] Συμβαίνει Steph. a quo Bekkerus Par. A. Mon. B. dissentire non ostendit. Sed Mon. B. cum reliquis habet ξ. Contra de Par. K. tacent Bipontini.
οἶμαι] om. Par. K. Flor. R. ante αὐτοῖς positum est in Vind. F.
D κακά] κατὰ Vind. F.
ταὐτά] ταῦτα Lob. Vind. B. τὰ αὐτὰ Vind. F. Flor. R.
ἦ] ἢ Vind. F. et editi ante Astii sec.
Τί δέ; — καλὰ] om. Vind. F. Τί δὲ τόδε etc. Ald. Bas. ab. quae utraque post φανερὸν signum interrogandi habet. τί δαὶ etc. Vat. H. Flor. ACV. quod Stallbaumius in sec. ascivit. — Proclus l. c. p. 426: καὶ δὴ καὶ αὐτὸς ἐδίδαξεν ἐπαγαγὼν, ὅτι δίκαια μὲν καὶ καλὰ πολλοὶ ἂν ἕλοιντο καὶ τὰ δοκοῦντα κεκτῆσθαι, ἀγαθὰ δὲ οὐδενὶ ἀρκεῖ τὰ δοκοῦντα κτᾶσθαι, ἀλλὰ τὰ ὄντα ζητοῦσιν.
καὶ καλὰ] καὶ int. vers. a m. s. habet Mon. B.
κἂν μὴ ᾖ] Ita Lob. Vind. B. Vat. BM. κἂν μὴ εἴη reliqui cum editionibus ante Astii sec. qui κἂν εἰ μὴ εἴη de coniectura scripsit idque in tert. tenuit. Nec aliter Stallbaumius in pr. Idem in sec. cum Bekkero coniunctivum recepit.
ταῦτα] ταυτὰ Mon. B. qui in antecedentibus comma non post εἴη, sed post ὅμως habet.
καὶ κεκτῆσθαι] καὶ om. Vat. B.
καὶ δοκεῖν] *et videri hominibus haec habere* Fic. Quidni absolute dictum sumamus: *et speciem prae se ferre?* Certe Astii coniectura καὶ διώκειν nihil opus est.
δὲ] om. Vind. E. Vat. H. Flor. AC.
οὐδενὶ] οὐδὲν Vind. F. Ang. B. Flor. R.
κτᾶσθαι] χρᾶσθαι Par. D. χρῆσθαι Par. K.
ζητοῦσι] *omnes quaerunt* Fic.
ἤδη] om. idem.
ἀτιμάζει;] ἀτιμάζει. Ald.
μάλα] *maxime quidem* Fic.

ἤδη πᾶς ἀτιμάζει; Καὶ μάλα, ἔφη. Ὃ δὴ διώκει μὲν E ἅπασα ψυχὴ καὶ τούτου ἕνεκα πάντα πράττει ἀπομαντευομένη τι εἶναι, ἀποροῦσα δὲ καὶ οὐκ ἔχουσα λαβεῖν ἱκανῶς, τί ποτ' ἐστὶν, οὐδὲ πίστει χρήσασθαι μονίμῳ, οἵᾳ καὶ περὶ τἄλλα, διὰ τοῦτο δὲ ἀποτυγχάνει καὶ τῶν ἄλλων, εἴ τι ὄφελος ἦν, περὶ δὴ τὸ τοιοῦτον καὶ τοσοῦτον οὕτω φῶμεν δεῖν ἐσκοτῶσθαι καὶ ἐκείνους τοὺς 506 βελτίστους ἐν τῇ πόλει, οἷς πάντα ἐγχειριοῦμεν; Ἥκιστά γ', ἔφη. Οἶμαι γοῦν, εἶπον, δίκαιά τε καὶ καλὰ 478 ἀγνοούμενα ὅπῃ ποτὲ ἀγαθά ἐστιν, οὐ πολλοῦ τινὸς ἄξιον φύλακα κεκτῆσθαι ἂν ἑαυτῶν τὸν τοῦτο ἀγνοοῦν-

Ὃ δὴ] ὃ δὲ Ven. B. *Bonum quidem* Fic.

E πάντα] *om.* Vind. E. Flor. C. et a m. pr. Ven. B.

πράττει] Ita Vind. F. sed cum litura in fine.

τι εἶναι] „τι εἶναι pro τὰ εἶναι Flor. T." An τὰ pro τι habet?

ἀποροῦσα δὲ] *dubitat tamen* Fic.

ποτ' ἐστὶν] ποτέστιν Vind. F. ποτε ἐστὶν Vind. E.

χρήσασθαι] χρῆσθαι Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. Bas. b.

οἵᾳ] οἷαι, e corr. οἵαι, Vind. F. οἷαι Bekkerus in decem suis invenisse ait, de uno Ven. B. tacens, sed Vind. B. habet οἷα, ut Lob. Vind. E. et Ald. et in Mon. B. legitur οἵᾳ. οἷα Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec. tacentibus Bipontinis et de Florentinis Stallbaumio.

τἄλλα] τἆλλα Vind. BF. Mon. B. Steph. Ast. τὰ ἄλλα Vind. E. Flor. ACTV.

διὰ τοῦτο δὲ] διατοῦτο δὲ Lob. Vind. BF. διὰ τοῦτο δὴ Mon. B. διατὸ το δὲ Ald. διὰ τὸ τόδε Bas. a. διὰ τοῦτο Bas. b. *atque iccirco* Fic. De repetito δὲ supra ad A. dictum; hic tamen non per anacoluthon illatum, sed perspicuitatis gratia iterum positum videtur, de quo genere Buttmannus egit in excursu ad Demosthenis Midianam p. 152.

εἴ τι ὄφελος ἦν] *cum quid utile sit iudicare pergit* Fic. Pro εἰ in Vind. E. ὧν, in Vat. H. Flor. ACV. ὅ legitur.

δὴ] δὲ Par. K.

τοιοῦτον] τοιοῦτο Vind. E. Mon. B. Par. K. sec. Bip. Flor. U.

506 ἐγχειριοῦμεν] *committimus* Fic.

γ'] γε Vind. B.

ἀγνοούμενα] Ficinus addidit *ut nunc fere accidit.*

ποτὲ — φύλακα] *om.* Vind. F. In φύλακα reliqui mei et Florentini cum plerisque Bekkerianis et Bas. b. consentiunt: φύλακι, quod reliquae editiones ante Bekkerum exhibent, tantum in Par. DK. de quibus Bipontini et Bekkerus tacent, repertum videtur. Id Stephanus in m. ita retinendum censebat, si ἄξια legeretur: „ut dicat illorum bonorum possessionem non magno pretio fore custodi." Scilicet nesciebat, quid post κεκτῆσθαι in codicibus esset.

ἂν ἑαυτῶν] Ita Par. ADK. Vind. F. Mon. B. Ven. C. Flor. UV. ἐὰν ἑαυτῶν Vat. B. ἂν ἑαυτῷ Lob. Vind. B. Ang. B. Vat. M. Flor. RT. ἂν ἑαυτὸν Ven. B. Vat. H. Flor. AC. (*haud multi faciendum sane custodem*) *se ipsum exhibere posse* Fic. αὐτὸν Vind. E. εἴπερ εἰκὸς γνῶναι αὐ-

τα· μαντεύομαι δὲ μηδένα αὐτὰ πρότερον γνώσεσθαι ἱκανῶς. Καλῶς γάρ, ἔφη, μαντεύῃ. Οὐκοῦν ἡμῖν ἡ πολιτεία τελέως κεκοσμήσεται, ἐὰν ὁ τοιοῦτος αὐτὴν B ἐπισκοπῇ φύλαξ, ὁ τούτων ἐπιστήμων; Ἀνάγκη, ἔφη. ἀλλὰ σὺ δή, ὦ Σώκρατες, πότερον ἐπιστήμην τὸ ἀγαθὸν φῂς εἶναι, ἢ ἡδονήν, ἢ ἄλλο τι παρὰ ταῦτα; Οὗτος, ἦν δ' ἐγώ, ἀνὴρ καλός, ᾔσθα καὶ πάλαι καταφανὴς, ὅτι σοι οὐκ ἀποχρήσοι τὸ τοῖς ἄλλοις δοκοῦν περὶ

τὰ Ald. Bas. ab. Steph. et Astius, qui simul ·ἀγνοοῦντα pro ἀγνοούμενα scribendum et μὴ inter τοῦτο et ἀγνοοῦντα inserendum in tert. suspicatur, in secunda et φύλαξι et ἀγνοούμενα servavit, μὴ vero post τοῦτο inseruit, quarum lectionum neutra non inepta videtur. Aldinam in promptu est originem debere illi φύλαξι, quo recepto quum cognitio iustorum et pulchrorum, nisi rationis, qua eadem bona essent, cognitio accederet, nullius pretii futura custodi civitatis dici videretur, verba ἂν ἑαυτῶν pro ineptis et vitiosis haberi necesse erat, et quoniam in sequentibus Socrates ipsam iustorum et pulchrorum cognitionem ne contingere quidem eis, qui rationem illam perspectam non habeant, posse demonstrat, exstitit qui iam hic eandem sententiam cum dubitatione pronuntiatam ab eo existimans illorum in locum haec εἴπερ εἰκὸς γνῶναι αὐτὰ substitueret. Aliud glossema paullo post deprehendemus. Ceterum ἑαυτῶν ad φύλακα referendum, non ad ἀγνοοῦντα, quo retulit Bernhardy synt. p. 151. interiectum articulum non respiciens.

τοῦτο] μὴ ταῦτα Vind. E.

ἀγνοοῦντα·] ἀγνοοῦντα; Vind. BE.

δὲ] δὴ Vind. F. Flor. AR.

μηδένα] μὴ Vind. F. μηδ' ἂν ἕνα Mon. B. (μηδ') Flor. U. Stallbaumius.

πρότερον] post γνώσεσθαι Mon. B. (Par. DK.) cum editis ante Bekkerum, qui perperam Mon. inter mutati ordinis auctores refert, de Par. DK. nihil ostendit. Sed Bipontinorum silentium et ipsorum librorum indoles et cognatio consentire eos cum Mon. et editionibus antiquis verisimile facit.

ἱκανῶς] Mon. B. et a m. sec. margo Flor. U. πρὶν ἂν περὶ αὐτοῦ τἀγαθοῦ ὅ ἐστι γνῷ addunt, quod glossema ineptum est. Nam ipsam boni naturam Socrates et supra p. 505. A. satis perspectam hominibus negavit et infra D. E. explicare recusat. Itaque ad πρότερον ex superioribus supplendum est πρὶν ἂν ὅπῃ ποτὲ ἀγαθά ἐστι γνῷ. Etiam Ficinus *quam bonum* addens a vero aberravit.

μαντεύῃ] μαντεύει Vind. F. et recentiores.

τελέως] παντελῶς Lob. Vind. BF. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. ACU. Bekkerus et Stallbaumius. (*perfecte* Fic.)

ἀλλὰ] Ἀλλὰ Ald. Bas. ab. B Steph.

φῂς] φῇς Mon. B. Vind. F.

ἢ ἡδονὴν,] ἢ ἡδονήν; Steph. Bekk. Ast. in tert. et Stallb. quod Adimanto e Socrate non tam utrum ex duobus, quorum neutrum ei placere iam sciret, quam quid omnino bonum statueret, sciscitanti minus aptum videtur.

παρὰ ταῦτα] παραταῦτα Vind. E.

Οὗτος] οὕτως Vind. F. Ang.

αὐτῶν. Οὐδὲ γάρ δίκαιόν μοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, φαίνεται τὰ τῶν ἄλλων μὲν ἔχειν εἰπεῖν δόγματα, τὰ δ' αὑτοῦ μή, τοσοῦτον χρόνον περὶ ταῦτα πραγματευόμενον. Τί δ'; ἦν δ' ἐγώ· δοκεῖ σοι δίκαιον εἶναι περὶ ὧν τις μὴ οἶδε, λέγειν ὡς εἰδότα; Οὐδαμῶς γ', ἔφη, ὡς εἰδότα, ὡς μέντοι οἰόμενον ταῦθ', ἃ οἴεται, ἐθέλειν λέγειν. Τί δέ; εἶπον· οὐκ ᾔσθησαι τὰς ἄνευ ἐπιστήμης δόξας, ὡς πᾶσαι αἰσχραί; ὧν αἱ βέλτισται τυφλαί; ἢ C

B. *Iam diu compertum habeo, Adimante*, etc. Fic.

ἀνὴρ καλὸς] Ita Par. ADK. Lob. Vind. B. Vat. M. Flor. TV. cum editionibus praeter Bekkerianam, quae secundum reliquos codices καλῶς pro καλὸς exhibet, ut maior post ἀνήρ, quo loco Vind. E. etiam punctum habet, quam ante ᾔσθα pausa facienda sit: *heus, inquam, tu, probe iam dudum apparebat* etc. cui rationi, si codices iuberent, accedere non recusarem, quamquam illud οὗτος ἀνὴρ paullo severius sonans (cf. Gorg. pag. 467. B. 489. B. 505. C.) et interpositum ἦν δ' ἐγὼ assensum nonnihil remoraretur: nunc vulgatam optimi codicis auctoritate munitam teneo, ut compellatio magis benevola simul et iocosa sit: *heus tu, inquam, vir eximie, iam dudum apparebat* etc. verborum autem dispositio similis illi Symposii initio: ὁ Φαληρεὺς, ἔφη, οὗτος Ἀπολλόδωρος, οὐ περιμένεις; Pronominis et casus usum explicuit Lennepius ad Phalar. ep. 19. De epitheto καλὸς cf. Heindorfius ad Hippiae initium. Quod ad interpunctionem attinet, signo exclamandi, quo Astius et Stallbaumius post καλὸς usi sunt, non magis hic locus est, quam post ὦ Σώκρατες et similia.

ᾔσθα] οἶσθα Vat. H. et ante corr. Vind. F.

σοι] σοὶ editiones ante Astii secundam.

ἀποχρήσοι τὸ] ἀποχρήσοιτο Vind. F. ἀποχρήσει τὸ Lob. Vind. BE. Vat. BM. Ven. B. Flor. T.

Οὐδὲ γὰρ] *Haud* Fic.

ἔφη] om. Lob. Vind. B. Vat. M.

μὲν] om. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT. et a m. pr. Ven. B.

τὰ δ'] τὸ δ' Lob. Vind. BEF. Vat. BM. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT.

αὑτοῦ] αὐτοῦ Vind. EF. Mon. B. Ald. Bas. ab.

τοσοῦτον] post χρόνον Ang. B. Flor. R. et commate apposito Vind. F.

περὶ ταῦτα πραγματευόμενον] *in his versatum* Fic.

Τί δ';] τί δαὶ Par. A. Vat. H. Flor. ACV. τί δὲ Vind. E. Flor. T. Τί δ', Steph. Priores nullam interpunctionem habent. C

Οὐδαμῶς γ'] οὐδ. γε Vind. E. γ' om. Mon. B.

ταῦθ'] ταῦτα Vind. F.

Τί] τὶ Vind. B. Haec usque ad δοξάζοντες excerpsit Stobaeus ecl. L. II. c. 8. fr. 35. Heer. p. 200. Cant.

δέ] δαὶ Flor. ACV. In Ald. Bas. ab. ne hic quidem interpunctio est.

εἶπον] om. Stob.

ἐπιστήμης] ἐπιστήμας Vind. E.

πᾶσαι] ἅπασαι Stob.

αἰσχραί;] αἰσχραί. Ald. αἰσχραὶ, Stob. Bas. ab. Ast.

ὧν] τῶν Vat. H. Flor. AC.

τυφλαί;] τυφλαί· Stallb. sec.

δοκοῦσί τί σοι τυφλῶν διαφέρειν ὁδὸν ὀρθῶς πορευομένων οἱ ἄνευ νοῦ ἀληθές τι δοξάζοντες; Οὐδέν, ἔφη. Βούλει οὖν αἰσχρὰ θεάσασθαι, τυφλά τε καὶ σκολιά,
D ἐξὸν παρ' ἄλλων ἀκούειν φανά τε καὶ καλά; Μὴ πρὸς Διός, ἦ δ' ὅς, ὦ Σώκρατες, ὁ Γλαύκων, ὥσπερ ἐπὶ τέλει ὢν ἀποστῇς. ἀρκέσει γὰρ ἡμῖν, κἂν ὥσπερ δικαιοσύνης πέρι καὶ σωφροσύνης καὶ τῶν ἄλλων διῆλθες, οὕτω καὶ περὶ τοῦ ἀγαθοῦ διέλθῃς. Καὶ γὰρ ἐμοί, ἦν δ' ἐγώ, ὦ ἑταῖρε, καὶ μάλα ἀρκέσει· ἀλλ' ὅπως μὴ οὐχ οἷός τ' ἔσομαι, προθυμούμενος δὲ ἀσχημονῶν γέλωτα ὀφλήσω. ἀλλ', ὦ μακάριοι, αὐτὸ μὲν τί ποτ' ἐστὶ τὸ
E ἀγαθόν, ἐάσωμεν τὸ νῦν εἶναι· πλέον γάρ μοι φαίνεται, ἢ κατὰ τὴν παροῦσαν ὁρμὴν ἐφικέσθαι τοῦ γε δοκοῦν-

τί] post τυφλῶν Flor. T.
σοι] τῶν Stob. Heer. om. Cant.
τυφλῶν] τυφλῷ Stob. Cant. (τυφλῶν cod. Augustan.)
διαφέρειν] διαφέρει Ald.
πορευομένων] πορευόμενον Vind. F.
νοῦ] οὐκ Stob. Cant. (νοῦ et ἢ pro οἱ cod. Aug. et Vatic.)
δοξάζοντες] βοξάζουσι Flor. T.
οὖν] Ita Par. A. Lob. Vind. BEF. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRT. γοῦν reliqui editique ante Bekkerum.

θεάσασθαι] θεᾶσθαι Vind. E. Comma in editis ante Bekkerum appositum et ab hoc sublatum recte Stallbaumius in sec. restituit.
ἐξὸν] ἐξ ὧν Vind. F.

D φανά] φαννά Vind. F. φάναι Par. K. sec. Bekk. φανερὰ Ven. B. Vind. E. Vat. H. Ang. B. Flor. ACRT.
τε] om. Ang. B.
ἦ δ' ὅς] post ὦ Σώκρατες Par. K.
ὥσπερ ἐπὶ τέλει ὢν] ὥσπερ ἐπιτελείων Lob. Vat. M. ὥσπερ ἐπὶ τελείων Vind. BF. Vat. B. Par. D. ὥσπερ ἐπὶ ἡλείων Par. K. *cum prope calcem perveneris* Fic.

ἀποστῇς] ἀπιστῇς Ven. B. Vat. H. Flor. AC.
ἀρκέσει] ἀρέσκει Flor. T.
ἡμῖν, κἂν] Ita Ald. Bas. ab. ἡμῖν κἂν, Steph. quam interpunctionem Stallbaumius, qui in pr. ἡμῖν κἂν sine commate cum Bekkero scripsit, in sec. propterea repetiit, quod καὶ in κἂν „ad universam, quae deinde enuntiatur, sententiam refertur, perinde ac si scriptum esset ἀρκέσει γὰρ ἡμῖν καὶ τοῦτο, ἐάν, ὥσπερ δ. κ. τ. λ.“ Recte; sed hac ratione comma inter κ et ἂν ponendum esset. Quod quum fieri non possit, ἂν potius, quam καὶ respiciendum videtur.
πέρι] περὶ Vind. E.

ἦν δ' ἐγὼ] ἦν δὲ ἂν, adscripto in m. a m. s. ἐγώ, Mon. B.
ἑταῖρε] ἑταῖρε καὶ περὶ τοῦ ἀγαθοῦ διέλθῃς: cum linea sub supervacaneis Mon. B.

ἀρκέσει] ἀρκέσῃ Mon. B. ἀρέσκει Vind. E. Post hoc Vind. F. γὰρ ἡμῖν etc. usque ad hoc ἀρκέσει iterum habet.
οὐχ] οὐκ Ald. Bas. a.
ἀλλ', ὦ etc.] Proclus in Civ. p. 426: ἀλλὰ τὸ ἁπλῶς (ἀγαθὸν) δεδήλωκεν εἰπών· ἀλλ', ω μακάριε, αὐτὸ μὲν τί ποτέ ἐστι τὸ ἀγαθὸν, ἐάσωμεν τὸ νῦν εἶναι·

τος ἐμοὶ τὰ νῦν· ὃς δὲ ἔκγονός τε τοῦ ἀγαθοῦ φαίνεται καὶ ὁμοιότατος ἐκείνῳ, λέγειν ἐθέλω, εἰ καὶ ὑμῖν φίλον, εἰ δὲ μή, ἐᾶν. Ἀλλ', ἔφη, λέγε· εἰσαῦθις γὰρ τοῦ πατρὸς ἀποτίσεις τὴν διήγησιν. Βουλοίμην ἄν, εἶπον, ἐμέ τε δύνασθαι αὐτὴν ἀποδοῦναι καὶ ὑμᾶς κομίσασθαι, ἀλλὰ μὴ ὥσπερ νῦν τοὺς τόκους μόνον. τοῦτον 507 δὲ δὴ οὖν τὸν τόκον τε καὶ ἔκγονον αὐτοῦ τοῦ ἀγαθοῦ κομίσασθε· εὐλαβεῖσθε μέντοι, μή πῃ ἐξαπατήσω ὑμᾶς ἄκων κίβδηλον ἀποδιδοὺς τὸν λόγον τοῦ τόκου. Εὐλαβησόμεθα, ἔφη, κατὰ δύναμιν· ἀλλὰ μόνον λέγε. Διομολογησάμενός γ', ἔφην ἐγώ, καὶ ἀναμνήσας ὑμᾶς τά τε ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ῥηθέντα καὶ ἄλλοτε ἤδη πολλάκις εἰρημένα. Τὰ ποῖα; ἦ δ' ὅς. Πολλὰ καλά, ἦν δ' ἐγώ, B

πλέον γάρ μοι φαίνεται, ἢ κατὰ τὴν δοκοῦσαν ὁρμὴν ἀφικέσθαι τοῦ γε δοκοῦντος ἐμοὶ νῦν.

ἐστὶ] ἔστιν Vind. F.

τὸ ἀγαθὸν] τἀγαθὸν Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. V. Vol. I. p. LVII. sq.

ἐάσωμεν] ἐάσομεν Ang. B. Ald. Bas. ab. et ante corr. Vind. F.

τὸ νῦν] τονῦν Vind. BE.

E πλέον — τὰ νῦν] *est enim, ut mihi videtur, praesentem supra contemplationem* Fic. — ταννύν Mon. B. — τανῦν Lob. Vind. BEF. cum editis ante Astii sec.

ὁμοιότατος] ὁμοιώτατος Vind. F. a m. pr.

ὑμῖν] ἡμῖν Flor. AC. Bas. ab.

ἐᾶν] ἐὰν Bas. a. ἐῶ Mon. B. Flor. U.

Ἀλλ', ἔφη, λέγε] ἀλλὰ λέγε ἔφη Vind. E. In Ven. B. λέγε a m. pr. omissum.

εἰσαῦθις] εἰς αὖθις Vind. F. εἰσαύθις Vind. E.

ἀποτίσεις] ἀποτίσειν Vat. H. Flor. AV. *patrem vero postea declarabis* Fic.

507 τοῦτον] τοῦτο Lob. Vat. B. Par. DK. Ven. BC. Ald. Bas. ab.

δὲ] om. Par. K.

οὖν] om. Vind. F. Ang. B.

κομίσασθε] κομίσασθαι Vind. EF. Vat. H.

εὐλαβεῖσθε] εὐλαβεῖσθαι Vind. F. Vat. H. om. Bas. b. — Proclus l. c. pag. 427: πρῶτον μὲν παρακελεύεται τοῖς ἀκροαταῖς παραφυλάττειν, μὴ κίβδηλον ἀποδῷ τὸν λόγον τοῦ τόκου, τὸν μὲν ἥλιον τόκον ἀποκαλῶν, τὸ δὲ κίβδηλον ἀπὸ τῶν ἐν νομίσμασι τύπων μεταγαγών.

πῃ] πῇ Vind. F. om. Vat. H. Flor. AC.

ὑμᾶς] ἡμᾶς Flor. AC. Bas. ab.

Εὐλαβησόμεθα] Εὐλαβασόμεθα Ald.

Διομολογησάμενός γ'] γ' om. Mon. B. Par. DK. Flor. U. δ' eius loco est in Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACTV. editisque ante Bekkerum. Conf. Phaedr. p. 228. D: τὴν μέντοι διάνοιαν — δίειμι ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ πρώτου. Σω. Δείξας γε πρῶτον, ὦ φιλότης, τί ἄρα ἐν τῇ ἀριστερᾷ ἔχεις ὑπὸ τῷ ἱματίῳ.

ἀναμνήσας] ἀναμνῆσαι Vind. F.

ὑμᾶς] ἡμᾶς Lob. Vind. B. Vat. BM.

τά τε] τά τ' Lob. Vind. EF. Ang. B. Vat. HM. τέ τ' Vind. B.

ἄλλοτε] ἄλλο τε Ald. Bas. ab.

καὶ πολλὰ ἀγαθὰ καὶ ἕκαστα οὕτως εἶναί φαμέν τε καὶ διορίζομεν τῷ λόγῳ. Φαμὲν γάρ. Καὶ αὐτὸ δὴ καλὸν καὶ αὐτὸ ἀγαθὸν καὶ οὕτω περὶ πάντων, ἃ τότε ὡς πολλὰ ἐτίθεμεν, πάλιν αὖ κατ' ἰδέαν μίαν ἑκάστου ὡς μιᾶς οὔσης τιθέντες ὃ ἔστιν ἕκαστον προσαγορεύομεν. Ἔστι ταῦτα. Καὶ τὰ μὲν δὴ ὁρᾶσθαί φαμεν, νοεῖσθαι C δ' οὔ, τὰς δ' αὖ ἰδέας νοεῖσθαι μέν, ὁρᾶσθαι δ' οὔ. Παντάπασι μὲν οὖν. Τῷ οὖν ὁρῶμεν ἡμῶν αὐτῶν τὰ ὁρώμενα; Τῇ ὄψει, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἀκοῇ τὰ ἀκουόμενα καὶ ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσι πάντα τὰ αἰσθητά; Τί μήν; Ἀρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ἐννενόηκας τὸν τῶν αἰσθήσεων δημιουργόν, ὅσῳ πολυτελεστάτην τὴν τοῦ ὁρᾶν τε καὶ ὁρᾶσθαι δύναμιν ἐδημιούργησεν;

B *καὶ ἕκαστα*] *καὶ om.* Par. K. perperam probante Schleiermachero. Quemadmodum pulchra et bona, ita iusta et reliqua omnia, quae praedicari possunt, *multa* sunt, quorum singula genera duobus illis nominatis per copulam adduntur.

εἶναί φαμέν] Vulgo *εἶναι φαμέν*. Item paullo post *ὁρᾶσθαι φαμέν*.

αὐτὸ δὴ καλὸν] *αὐτοδηκαλὸν* Vind. B. *αὐ. δὲ κ.* Mon. B.

αὐτὸ ἀγαθὸν] *αὐτοαγαθὸν* Vind. B.

ἃ τότε] *αὐτό τε* Vind. F. *τότε*, quod Ficinus omisit, ad eam, quae modo facta est, multorum commemorationem spectat. Sic infra p. 510. B. *τοῖς τότε τμηθεῖσιν*.

κατ' ἰδέαν] *κατιδέαν* Vind. F.

ὃ ἔστιν] *ὅ ἐστιν* codices mei et editiones ante Bekkerum.

προσαγορεύομεν] *προσαγορεύωμεν* Vind. E. *προσαγορευόμενον* Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U.

Ἔστι ταῦτα.] Ita Par. A. Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. et Stallbaumio in utraque editione testante Flor. ACRTU. Sed quum in pr. idem in Flor. U. *προσαγορευόμενον καὶ τὰ μὲν* deinceps legi tradat, non ex eo, sed ex Flor. V. *ἔστι ταῦτα* a Furia enotatum fuisse, in Flor. U. ut in compari Mon. B. et in reliquis codicibus editisque ante Bekkerum utrumque deesse videtur. *Vera haec sunt.* Fic. ex quo Astius in sec. *Ἀληθῆ* finxit, in tert. hoc ipsum vel *Ἔστι ταῦτα* sibi interponendum videri demonstravit, codicum inopia neutrum recipere ausus.

Καὶ τὰ — ὁρᾶσθαι δ' οὔ. C.] laudat Proclus l. c. p. 427.

δὴ ὁρᾶσθαί] *διορᾶσθαι* Ang. B. *δὴ om.* Proclus. *δή, ὁρᾶσθαι δ' οὔ* Mon. B. undecim mediis omissis.

δ' οὔ] *δὲ οὐ* Procl. item altero loco.

δ' αὖ] *δὲ* idem.

ἰδέας] *εἰδέας* Vind. F. a m. pr. C

Παντάπασι] *πάντα πᾶσι* Vind. F.

Τῷ οὖν — τὰ ὁρώμενα;] *Qua potentia e multis, quas habemus, quae patent oculis, cernimus?* Fic.

ἀκουόμενα] *ἀκουόμενα;* Steph.

Ἀρ'] *ἄρ'* Vind. F.

τὸν τῶν] *τὸ τῶν* Vat. B. Ven. C. Vind. F. Flor. T.

τὴν τοῦ] *τοῦ* Ven. B. Vind. E. Vat. H.

Οὐ πάνυ, ἔφη. Ἀλλ' ὧδε σκόπει· ἔστιν ὅτι προσδεῖ ἀκοῇ καὶ φωνῇ γένους ἄλλου εἰς τὸ τὴν μὲν ἀκούειν, τὴν δὲ ἀκούεσθαι, ὃ ἐὰν μὴ παραγένηται τρίτον, ἡ μὲν D οὐκ ἀκούσεται, ἡ δὲ οὐκ ἀκουσθήσεται; Οὐδενός, ἔφη. Οἶμαι δέ γε, ἦν δ' ἐγώ, οὐδ' ἄλλαις πολλαῖς, ἵνα μὴ εἴπω, ὅτι οὐδεμιᾷ, τοιούτου προσδεῖ οὐδενός. ἢ σύ τινα ἔχεις εἰπεῖν; Οὐκ ἔγωγε, ἦ δ' ὅς. Τὴν δὲ τῆς ὄψεως καὶ τοῦ ὁρατοῦ οὐκ ἐννοεῖς, ὅτι προσδεῖται; Πῶς; Ἐνούσης που ἐν ὄμμασιν ὄψεως καὶ ἐπιχειροῦντος τοῦ ἔχοντος χρῆσθαι αὐτῇ, παρούσης δὲ χρόας ἐν αὐτοῖς, ἐὰν μὴ παραγένηται γένος τρίτον ἰδίᾳ ἐπ' αὐτὸ τοῦτο E πεφυκός, οἶσθα, ὅτι ἥ τε ὄψις οὐδὲν ὄψεται τά τε χρώματα ἔσται ἀόρατα. Τίνος δὴ λέγεις, ἔφη, τούτου;

τε] *om.* Lob. Vind. B. Vat. M.
ὁρᾶσθαι] τοῦ ὁρ. iidem et Vat. B.
προσδεῖ] πρὸςδεῖ Vind. E.
ἀκοῇ καὶ φωνῇ] ἀκοὴ καὶ φωνὴ Vind. F.
ἄλλου εἰς] ἄλλου: εἰς Vind. E.
τὴν δὲ] Ita codices mei et Florentini cum Ald. Bas. ab. τὴν δ' Steph. Ast. et Bekkerus, qui de suis tacet.
ἀκούεσθαι,] ἀκούεσθαι; Lob. Bas. ab. Steph. Bekk. Stallb. ἀκούεσθαι. Ald.
D οὐκ ἀκουσθήσεται] οὐκακουσθήσεται Vind. EF.
οὐδ'] οὐδὲ Vind. F. Flor. R.
ἄλλαις] ἄλλως Ang. B. Non αἰσθήσεσι supplendum est, quippe quae non amplius tres supersint, sed δυνάμεσι vel δυνάμεων συζεύξεσι.
οὐδεμιᾷ] οὐδεμία Vind. F.
οὐδενός.] οὐδενός: Vind. E.
σύ τινα] σὺ τίνα Lob.
ἔχεις] ἔχει Vind. E.
οὐκ ἐννοεῖς — χρῆσθαι αὐτῇ] *om.* Vat. B.
Πῶς; Ἐνούσης] πῶς ἐνούσης Ald.
ὄμμασιν] σώματι Vind. E.
τοῦ] *om.* Par. K.
ἔχοντος] ἔχον Ven. C.
αὐτῇ] αὐτὴν Vat. H. Flor. ACV. αὐτοῖς, a m. s. —ῃ, Mon. B.
χρόας] χροᾶς Vind. F. χροίας Flor. A.
ἐν αὐτοῖς] *om.* Fic. (*praesente item colore*) Praepositione offensi Morgensternius, Astius et Stallbaumius ille commate post χρόας posito ἐν αὐτοῖς ad sequentia referri, horum prior in tert. ἐπ' pro ἐν scribi, posterior in sec. ἐν deleri iubet: quorum nihil necessarium et ἐν retinendum proprieque accipiendum esse placita de coloribus Tim. p. 67. C. sqq. exposita intuenti patebit. Nec aliter Homerica dictio ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι intelligenda videtur.
μὴ] μὴν Ald. Bas. ab.
γένος] γένος τι Mon. B. Flor. U.
E ἐπ' αὐτὸ] ἐπαυτὸ Vind. E.
οἶσθα] οἶσθ' Vind. EF. Ang. B. Vat. H.
ἀόρατα.] ἀόρατα:, Vind. E. (h. e. ἀόρατα; cum signo mutatae personae.)
ἔφη] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM.
τούτου] *om.* Vind. E. In Vind. F. Socrati assignatur, non omnino male, nisi δὴ post δ obstaret, cui tertius locus minus, quam secundus convenit. Itaque τούτου cum τίνος construendum, more Platoni usitato, quo e. g. Criton.

῞Ο δὴ σὺ καλεῖς, ἦν δ' ἐγὼ, φῶς. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Οὐ σμικρᾷ ἄρα ἰδέᾳ ἡ τοῦ ὁρᾶν αἴσθησις καὶ ἡ τοῦ
508 ὁρᾶσθαι δύναμις τῶν ἄλλων ξυζεύξεων τιμιωτέρῳ ζυγῷ ἐζύγησαν, εἴπερ μὴ ἄτιμον τὸ φῶς. Ἀλλὰ μὴν, ἔφη, πολλοῦ γε δεῖ ἄτιμον εἶναι. Τίνα οὖν ἔχεις αἰτιάσασθαι τῶν ἐν οὐρανῷ θεῶν τούτου κύριον, οὗ ἡμῖν τὸ φῶς ὄψιν τε ποιεῖ ὁρᾶν ὅτι κάλλιστα καὶ τὰ ὁρώμενα ὁρᾶσθαι; Ὅνπερ καὶ σὺ, ἔφη, καὶ οἱ ἄλλοι· τὸν ἥλιον γὰρ δῆλον ὅτι ἐρωτᾷς. Ἆρ' οὖν ὧδε πέφυκεν ὄψις πρὸς

p. 43. C. Phaedon. 71. E. *τίνα ταύτην*; dixit, genitivus autem a nomine *γένος* repetendus.

σὺ καλεῖς — τότε ὁρώμενα L. VII. p. 515. D.] in Ven. C. excisis foliis duobus desunt.

σμικρᾷ ἄρα ἰδέᾳ] Ita Par. A. Lob. (*σμικρᾷι — ἰδέαι*) Vind. E. Par. K. sec. Bekk. Vat. M. (*σμικρᾶ — ἰδέα*) *σμικρῶ ἄρα ἰδία* Mon. B. Flor. U. *σμικρὰ ἄρα ἰδέα* reliqui codices editionesque excepta Bekkeri, qui unus videtur sensum scriptoris perspexisse. Scilicet ut L. II. p. 373. E. *οὔ τι σμικρῷ, ἀλλ' ὅλῳ στρατοπέδῳ μείζων πόλις* *civitas non paullo, sed integro exercitu auctior*, ita hic *ζυγὸν οὐ σμικρᾷ ἰδέᾳ τιμιώτερον* *vinculum non exiguo rerum genere excellentius* dicitur, cuius praestantia tali genere nititur s. continetur per ipsumque efficitur. *ἰδέα* idem est, quod *γένος*, ut Polit. p. 289. B. *ἡ τοῦ νομίσματος ἰδέα*, neque dativus offensionem habere potest. Ceterum non male, ut contra veritatem, Stephanus in m. *οὐ σμικρῷ ἄρα ἥδε ἡ τοῦ ὁρᾶν* coniecit: illud minus perite fecit, quod ibidem, quum Ficinum *σμικρᾷ ἰδέᾳ* legisse ex eius interpretatione (*non exigua quadam specie*) collegisset, ei scripturae aeque ac vulgatae magnum subesse errorem pronuntiavit. Cf. L. VIIII. p. 579. C.

ἡ] *ἥ τε* Mon. B. Flor. U. *om.* Par. DK. Ang. B. Vat. M.

ἡ] *ἡ καὶ* Ald. Bas. ab. *om.* Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. B. Par. DK. sec. Bekk. (qui perperam Ven. C. inter omittentes retulit, Vind. B. Mon. B. omisit.) Flor. RU.

ὁρᾶσθαι] *ὁρᾶν* Lob. Vind. B. Vat. M.

ξυζεύξεων] Ita Bekkerus secundum Par. ADK. de quo Bip. tacent, et Vat. B. Mei libri cum Ald. Bas. ab. Steph. *συζ.* habent. 508

Τίνα οὖν] *οὖν* Ficinus omisit.

οὗ] *ὃς* Mon. B. Par. K. sec. Bip. et a m. s. Flor. U.

φῶς] *παρέχων* addit Mon. B. et a m. s. Flor. U.

ὅτι] *om.* Vind. F.

ὁρώμενα] *om.* Ven. B. a m. pr.

ἔφη] *ἔφης* Vind. E.

δῆλον ὅτι] Ita Vind. F. Flor. R. *δηλονότι* reliqui mei (et Flor.) cum editis ante Astii sec.

ἐρωτᾷς] *ἐρῶτας* Vind. F.

Ἆρ'] Ita Lob. Vind. B. Mon. B. *ἆρ* Vind. F. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. *ἀρ'* Vind. E. Bas. b. *Ita vero* —. Fic.

θεόν;] Ita Lob. Vind. B. *θεόν.* reliqui mei cum editis ante Astii sec.

Πῶς; Οὐκ] *πῶς οὐκ* Vind. F.

τοῦτον τὸν θεόν; Πῶς; Οὐκ ἔστιν ἥλιος ἡ ὄψις οὔτε αὐτὴ οὔτε ἐν ᾧ ἐγγίγνεται, ὃ δὴ καλοῦμεν ὄμμα. Οὐ B γὰρ οὖν. Ἀλλ' ἡλιοειδέστατόν γε, οἶμαι, τῶν περὶ τὰς αἰσθήσεις ὀργάνων. Πολύ γε. Οὐκοῦν καὶ τὴν δύναμιν, ἣν ἔχει, ἐκ τούτου ταμιευομένην ὥσπερ ἐπίῤῥυτον κέκτηται; Πάνυ μὲν οὖν. Ἆρ' οὖν οὐ καὶ ὁ ἥλιος ὄψις μὲν οὐκ ἔστιν, αἴτιος δ' ὢν αὐτῆς ὁρᾶται ὑπ' αὐτῆς ταύτης; Οὕτως, ἡ δ' ὅς. Τοῦτον τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, φάναι με λέγειν τὸν τοῦ ἀγαθοῦ ἔκγονον, ὃν τἀγαθὸν

ἥλιος] om. idem.

ἡ] ἢ Vind. E.

οὔτε αὐτὴ] Ita Vind. F. a m. pr. οὔτε αὐτῇ a m. s. Ficinus utrumque omisit, item Bekkerus, sed hic per errorem, non, ut Hermannus in annotatione ad Eurip. Med. p. 401. statuebat, codicum auctoritate, quae si adesset, teneri potuisse Hermanno concedendum.

B ὄμμα] ὄνμομα Ang. B.

Οὐ γὰρ οὖν.] οὐγαροῦν. Lob. et e corr. Vind. F. οὐ γὰρ οὖν, Bas. b.

ἡλιοειδέστατόν] ἡλοιειδέστατόν Ald. Bas. a.

οἶμαι] Vulgo sine commatis.

Οὐκοῦν] οὐκ οὖν Vind. F.

ταμιευομένην] ταμιευομένη Mon. B. Par. D. Ald. Bas. ab. et Par. K. sec. Bekk. ταμιευομένης sec. Bip.

Ἆρ' οὖν — τὰ ὁρώμενα. C.] laudat Eusebius praep. L. XI. p. 318. Pro ἆρ' οὖν οὐ Vind. E. ὁ, idque sine interpunctione cum proximis cohaerens, Vind. F. ἆρ' οὐρανοῦ, Ang. B. ἆρ' οὐ habet. *Quin etiam sol* —. Fic.

ὁ ἥλιος] ὁ om. Flor. T. In Mon. B. ad h. l. in m. a m. pr. adscriptum est: πλὴν ὁ μὲν ἀσαφὴς καὶ ἄδιλος, ὁ δὲ τἄναντία τούτων.

ἔστιν] ἔστι Steph. Ast. pr. sec.

ὁρᾶται] ἄρεται Vind. F. ante corr.

Οὕτως] οὕτω Vind. E. om. Vind. F.

Τοῦτον — ὁρώμενα. C.] laudat Iulianus or. IIII. pag. 133. A. Spanh.

τοίνυν] om. Fic.

φάναι με] φᾶναι μὲν Vind. F. φαινόμενος Iuliani cod. Voss. φάθι με Mon. B. Flor. U. quod ipsum Stephanus in m. dubitabat an hic et p. 509. B. reponendum esset. Sed cf. Matthiae gramm. p. 1072.

ἔκγονον] Proclus in Plat. theol. p. 380: διὸ καὶ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης ἔκγονον αὐτὸν (scil. τὸν ἥλιον) ἀποκαλεῖ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ δημιουργὸν τοῦ γεννητοῦ καὶ παντὸς τοῦ ἐγκοσμίου φωτὸς ὑποστάτην. Idem in Tim. p. 119, 6. a f. δεύτερον δὴ κεφάλαιον ἐπὶ τούτῳ τὸ δεικνύον, ὅτι καὶ ὁ Πλάτων ἐπὶ μίαν ἀρχὴν ἀνάγει πάντα, καὶ ἀπὸ τῶν ἐν Πολιτείᾳ λόγων, ἐν οἷς τὸν μὲν ἥλιον αἰτιᾶται τῶν ὁρατῶν, τὸ δὲ ἀγαθὸν τῶν νοητῶν, αὐτὸν δὲ αὖ πάλιν τὸν ἥλιον ἔγγονον τοῦ ἀγαθοῦ προσαγορεύει. Ib. p. 259, 14: ὁ μὲν γὰρ ἥλιος, ὡς ἐμάθομεν ἐν Πολιτείᾳ, τῆς ἀληθείας εἰκόνα τὸ φῶς ὑπέστησεν.

ὃν τἀγαθὸν] ὃν τὸ ἀγ. Vind. F. ὃν τὸ ἀγ. Eus. ὃν ἀγ. Iuliani cod. Voss. ὄντ' ἀγ. Vind. E. ὃν τἀγ. Vat. H.

C ἐγέννησεν ἀνάλογον ἑαυτῷ, ὅτιπερ αὐτὸ ἐν τῷ νοητῷ τόπῳ πρός τε νοῦν καὶ τὰ νοούμενα, τοῦτο τοῦτον ἐν τῷ ὁρατῷ πρός τε ὄψιν καὶ τὰ ὁρώμενα. Πῶς; ἔφη· ἔτι διελθέ μοι. Ὀφθαλμοί, ἦν δ' ἐγώ, οἶσθ', ὅτι ὅταν μηκέτι ἐπ' ἐκεῖνά τις αὐτοὺς τρέπῃ, ὧν ἂν τὰς

C ἀνάλογον] post ἑαυτῷ Lob. Vind. B. Vat. BM. λόγον Iuliani cod. Voss. ἀνὰ λόγον Astius in sec. et tert. scripsit praeeunte Heindorfio ad Phaedon. §. 136. qui adiectivum omnino improbare videtur. At extra dubitationem positum est Tim. p. 69. B. ἀνάλογα καὶ σύμμετρα, et h. l. aptius dictione adverbiali, ut indolem geniti potius, quam gignendi rationem describi appareat. Ceterum huc respexit scholiastes ad Gorg. p. 506. C. (130, 9. Bekk.) ἐν Παρμενίδῃ δὲ, inquiens, τελεώτερον οὐ περὶ ἀγαθοῦ τινὸς, ἀλλ' ἁπλῶς περὶ ἀγαθοῦ ποιεῖται τὸν λόγον, ἐν Πολιτείᾳ δὲ δι' ἀναλογίας τινός.

ἑαυτῷ] ἑαυτοῦ Mon. B. Quod Stephanus in m. addendum censebat καί, id Stallbaumius necessarium esse recte negat et sequentia epexegesin antecedentium facere statuit, sed minus recte ea ad remotius λέγειν refert, quum mea quidem sententia ad ἐγέννησεν referenda sint: τὸ ἀγαθὸν ἐγέννησε τὸν ἥλιον τοῦτο ἐν τῷ ὁρατῷ τόπῳ, ὅπερ αὐτὸ ἐν τῷ νοητῷ ἐστιν, *ut esset idem in loco visibili, quod ipsum est in cogitabili.* Placitum ipsum tamquam suum proposuit Celsus apud Origenem L. VII. p. 363: οὐσία καὶ γένεσις νοητὸν, ὁρατόν. μετὰ οὐσίας μὲν ἀλήθεια, μετὰ δὲ γενέσεως πλάνη. περὶ ἀλήθειαν μὲν οὖν ἐπιστήμη, περὶ δὲ θάτερον δόξα. καὶ νοητοῦ μέν ἐστι νόησις, ὁρατοῦ δὲ ὄψις. γινώσκει δὲ νοητὸν μὲν νοῦς, ὁρατὸν δὲ ὀφθαλμός. ὅπερ οὖν ἐν τοῖς ὁρατοῖς ἥλιος οὔτ' ὀφθαλμὸς ὢν οὔτ' ὄψις, ἀλλ' ὀφθαλμῷ τε τοῦ ὁρᾶν αἴτιος καὶ ὄψει τοῦ δι' αὐτὸν συνίστασθαι καὶ ὁρατοῖς τοῦ ὁρᾶσθαι, πᾶσιν αἰσθητοῖς τοῦ γίγνεσθαι καὶ μὴ αὐτὸς αὐτῷ τοῦ βλέπεσθαι, τοῦτο ἐν τοῖς νοητοῖς ἐκεῖνος, ὅσπερ οὔτε νοῦς οὔτε νόησις οὔτ' ἐπιστήμη, ἀλλὰ νῷ τε τοῦ νοεῖν αἴτιος καὶ νοήσει τοῦ δι' αὐτὸν εἶναι καὶ ἐπιστήμῃ τοῦ δι' αὐτὸν γιγνώσκειν καὶ νοητοῖς ἅπασι.

αὐτὸ] αὐτῷ Vat. H. γὰρ αὐτὸ Vind. B. Vat. M. et correctus in o Lob. ἑαυτὸ Iulian.

τε νοῦν] τε om. Iul. τε νῦν Ald. Bas. ab.

τοῦτο τοῦτον] τοῦτον Vind. F. Eus. τοῦτο Ang. B. Flor. R. Cf. L. VIIII. p. 581. B: καὶ χρημάτων τε καὶ δόξης ἥκιστα τούτων τούτῳ μέλει. Apol. 23. A: (κινδυνεύει ὁ θεὸς) ἐν τῷ χρησμῷ τούτῳ τοῦτο λέγειν.

καὶ τὰ ὁρώμενα] πρός τε ὄψιν, sup. a m. s. καὶ τὰ βλε et super βλε ὁρώμενα, Vind. B.

ἔτι διελθέ] ἐπιδιελθέ Vind. F. Cf. ad L. V. p. 449. C. dicta.

Ὀφθαλμοί] Proclus in Civ. p. 428, 6: εἰπὼν γὰρ Ὀφθαλμοί, ἦν δ' ἐγώ, ὅταν τις αὐτοὺς μὴ ἐπέκεινα τρέπῃ, ὧν τὰς χρόας ἡμερινὸν φῶς ἐπέχει, ἀμβλυώττουσιν, ὅταν δὲ ὧν ὁ ἥλιος καταλάμπῃ, σαφῶς ὁρῶσι. ταῦτ' οὖν ἐπὶ τῶν ὁρατῶν διελόμενος, χρόας, φῶς, ὀφθαλμούς, ἥλιον ἐπήνεγκεν τὰ ἀνάλογον καὶ ἐπὶ νοουμένων λέγων· οὕτω καὶ τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς, ᾧ δὴ νοεῖ, ὅταν μὲν τρέπῃ τις οὗ τὸ ὂν καὶ ἡ ἀλήθεια λάμπει, νοεῖ καὶ γιγνώσκει, ὅταν δὲ εἰς τὸ τῷ σκότῳ κεκραμμένον, τὸ γιγνόμενον καὶ τὸ ἀπολλύμενον, δοξάζει τε καὶ ἀμβλυώττει.

οἶσθ', ὅτι] οἶσθα ὅτι Lob. Vind. BF. *porro* Fic.

χρόας τὸ ἡμερινὸν φῶς ἐπέχῃ, ἀλλὰ ὧν νυκτερινὰ φέγγη, ἀμβλυώττουσί τε καὶ ἐγγὺς φαίνονται τυφλῶν, ὥσπερ οὐκ ἐνούσης καθαρᾶς ὄψεως. Καὶ μάλα, ἔφη. Ὅταν δέ γ', οἶμαι, ὧν ὁ ἥλιος καταλάμπῃ, σαφῶς D ὁρῶσι, καὶ τοῖς αὐτοῖς τούτοις ὄμμασιν ἐνοῦσα

ὅταν] ὅτ' ἂν Mon. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr.
ἐπ' ἐκεῖνά] ἐπέκεινά Vind. EF. Vat. H. ἐπ' ἐκεῖνα Ald. Bas. a. ἐπ' ἐκείνοις Mon. B.
τρέπῃ] πρέπῃ Vind. E. Ald. Bas. ab.

ἡμερινὸν φῶς] Antiatt. p. 98, 29: ἡμερινὸν φῶς· Πλάτων Πολιτείας τετάρτῳ. immo ἕκτῳ.

ἐπέχῃ] ἐπέχοι Lob. Ven. B. ἐπέχει Vind. F. Flor. R. *illuminat ostenditque* Fic. potius *obtinet*.
ὧν] ὡς Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Par. DK.
φέγγη] φέγκη Flor. T. In Vind. B. alterum η in fine int. vers. additum est.
ἀμβλυώττουσι] ἀβλυώττουσι Vind. E. Ald. ἀμβλυωποῦσι Vind. F. Idem Flor. A. vulgato superscriptum habet. *caecutiunt hallucinanturque* Fic.
τε] γε Ven. B. Vind. E. Flor. ACTV.
φαίνονται] φαίνωνται Vind. F. φαίνεται Vind. E. Vat. H. Idem in Flor. CT. repertum videtur, quos Stallbaumius in pr. refert pro φαίνονται aliquid habere, quod nihili faciendum sit, quid habeant, non docet.
καθαρᾶς] καθαρῶν Ald. Bas. a. Eandem terminationem Bas. b. in ima pagina, quem custodem dicunt, exhibet.
ὄψεως.] ὄψεως; Lob. Vind. B. Mon. B. Ald. Steph. Bekk. Ast. tert. Stallb.
μάλα] μάλ' Vind. F. Ang. B.
ἔφη] ἔφης Vat. H.
γ'] γε Mon. B.
ὧν.] οὗ idem et Flor. U.
D καταλάμπῃ] Ita Par. A. Lob. Vind. BE. Vat. B. Ven. B. Flor. ACTV. (Proclus.) καταλάμπει reliqui cum editis. Quum Atticos non tantum poëtas, sed etiam scriptores satis constet in describendo genere solum nonnunquam coniunctivum pronomini relativo addere, qua de re cf. Matthiae gramm. p. 1025. cuius exemplis addo Leg. L. V. p. 728. A: ὃς ἅπερ ἂν νομοθέτης αἰσχρὰ εἶναι καὶ κακὰ διαριθμούμενος τάττῃ καὶ τοὐναντίον ἀγαθὰ καὶ καλά, τῶν μὲν ἀπέχεσθαι μὴ ἐθέλῃ πάσῃ μηχανῇ, τὰ δὲ ἐπιτηδεύειν ξύμπασαν κατὰ δύναμιν, οὐκ οἶδεν ἐν τούτοις πᾶσι πᾶς ἄνθρωπος ψυχὴν θειότατον ὂν ἀτιμότατα καὶ κακοσχημονέστατα διατιθείς. Ib. p. 737. B: ἀνεγκλήτους γὰρ δεῖ τὰς οὐσίας πρὸς ἀλλήλους κατασκευάζεσθαι ἀμωσγέπως, ἢ μὴ προϊέναι πρότερον εἰς τοὔμπροσθεν ἑκόντα εἶναι τῆς ἄλλης κατασκευῆς, οἷς ᾖ παλαιὰ ἐγκλήματα πρὸς ἀλλήλους καὶ ὅσοις νοῦ καὶ σμικρὸν μετῇ. nostro loco codicibus optimis eo magis obtemperandum est, quo facilius ex antecedentibus ὧν ἂν τὰς χρόας τὸ ἡμερινὸν φῶς ἐπέχῃ particula relativo addi solita repeti potest. Cf. Vol. I. p. 410, a. — In Ald. sequentis vocabuli syllaba priore huic coniuncta καταλάμπεισα φῶς legitur.

ἐνοῦσα] Ita Vind. F. a m. pr. ἐνόντα a m. s. Quod Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius ante hoc inseruerunt ὄψις, quamquam durius abesse nomen concedo, tamen codicum Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. M. Flor. U. et Ficini auctoritatem ad recipiendum sufficere non puto. Accedit, quod non solum ὄψις, sed καθαρὰ ὄψις supplendum videtur.

φαίνεται. Τί μήν; Οὕτω τοίνυν καὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὧδε νόει· 179 ὅταν μὲν οὗ καταλάμπει ἀλήθειά τε καὶ τὸ ὄν, εἰς τοῦτο ἀπερείσηται, ἐνόησέ τε καὶ ἔγνω αὐτὸ καὶ νοῦν ἔχειν φαίνεται· ὅταν δὲ εἰς τὸ τῷ σκότῳ κεκραμένον, τὸ γιγνόμενόν τε καὶ ἀπολλύμενον, δοξάζει τε καὶ ἀμβλυώττει ἄνω καὶ κάτω τὰς δόξας μεταβάλλον καὶ ἔοικεν αὖ νοῦν οὐκ ἔχοντι. Ἔοικε γάρ. Τοῦτο τοίνυν τὸ E τὴν ἀλήθειαν παρέχον τοῖς γιγνωσκομένοις καὶ τῷ γιγνώσκοντι τὴν δύναμιν ἀποδιδὸν τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέαν φάθι εἶναι, αἰτίαν δ' ἐπιστήμης οὖσαν καὶ ἀληθείας ὡς γιγνωσκομένης μὲν διανοοῦ, οὕτω δὲ καλῶν ἀμφοτέρων ὄντων, γνώσεώς τε καὶ ἀληθείας, ἄλλο καὶ κάλ-

φαίνεται.] φαίνεται; Vind. B. Mon. B. Ald. φαίνεται: καὶ μάλ' ἔφη: Flor. RT.
ὧδε νόει] ᾧ δὴ νοεῖ Proclus.
μὲν] enim Fic.
οὗ] οὐ Vat. H. οὖν Flor. AC. αὐτὴν Ang. B. Flor. T. et margo R. om. Vind. E.
καταλάμπει] καταλάμπῃ Vind. BE. Vat. H.
ἐνόησέ τε] ἐννόησετε αὐτὸ Vind. F.
ἔχειν] ἔχον Mon. B. Flor. U.
δὲ] δ' Vind. F. Ang. B.
κεκραμένον] κεκραμμένον Vind. E. Flor. R. (Procl.)
δοξάζει τε] om. Fic.
ἀμβλυώττει] ἀμβλυώτει Vind. B. Synag. Bekk. anecd. p. 386, 31: ἀμβλυώττει· τυφλώττει. Cf. L. VII. p. 516. E.
μεταβάλλον] μεταβαλλον Vind. F. μεταβάλλων Vind. E. μεταβαλὸν Lob. Vind. B. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. μεταβαλὼν Vat. B.
αὖ] om. Fic.
Τοῦτο — φάθι εἶναι E.] laudat Eusebius praep. L. XI. p. 319. respiciunt Proclus in Parm. T. V. p. 155. Cous. et Damascius ἀπορ. καὶ λύσ. p. 66. et 90. Kopp.
E γιγνωσκομένοις] γιγνομένοις Vind. E. Vat. H. Flor. ACV.
τῷ] τὸ Euseb.
γιγνώσκοντι] γινώσκοντι Vind. E.

ἀποδιδὸν] ἀποδιδοῦν Euseb.
ἰδέαν] εἰδέαν Vind. F. a m. pr.
φάθι] Ita Lob. Vind. BF. Mon. B. Euseb. φαθὶ Par. A. a m. s. Vat. B. a m. pr. Ast. sec. tert. Priores cum Vind. E. φᾶθι habent. Cf. Vol. I. p. 407, b.
αἰτίαν δ' — διανοοῦ] Quum bonum veritatis etiam tamquam ideae caussa sit, quippe quod omnibus ideis hoc, ut sint, impertiat, idem veritatis tamquam cognoscendae caussam ostendere non ita supervacaneum erat, ut visum est Astio, qui in comm. haec verba glossematis manifesta esse et nihil nisi praegressa repetere statuit, extrema vero ὡς γιγνωσκομένης μὲν διὰ νοῦ, quemadmodum ante Bekkerum legebatur, miris modis languere idem recte censuit. Nam veritatem alia re nulla, nisi intellectu cognosci post ea, quae supra de intelligibili et visibili dicta sunt, denuo inculcandum non erat. Itaque propius a vero abesse videtur Astius in tert. haec extrema delenda existimans, quam Stallbaumius, qui ea ob id ipsum retinet, quod intellectus commemoratio recte abesse non possit. Praeterea particulae δὲ et μὲν cum illa lectione consistere nequeunt, quarum priorem Stallbaumius aut eiiciendam aut cum

λιον ἔτι τούτων ἡγούμενος αὐτὸ ὀρθῶς ἡγήσῃ· ἐπιστή-
μην δὲ καὶ ἀλήθειαν, ὥσπερ ἐκεῖ φῶς τε καὶ ὄψιν ἡλιο- 509
ειδῆ μὲν νομίζειν ὀρθὸν, ἥλιον δὲ ἡγεῖσθαι οὐκ ὀρθῶς
ἔχει, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἀγαθοειδῆ μὲν νομίζειν ταῦτ'
ἀμφότερα ὀρθὸν, ἀγαθὸν δὲ ἡγεῖσθαι ὁπότερον αὐτῶν
οὐκ ὀρθὸν, ἀλλ' ἔτι μειζόνως τιμητέον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ
ἕξιν. Ἀμήχανον κάλλος, ἔφη, λέγεις, εἰ ἐπιστήμην μὲν
καὶ ἀλήθειαν παρέχει, αὐτὸ δ' ὑπὲρ ταῦτα κάλλει ἐστίν·
οὐ γὰρ δή που σύ γε ἡδονὴν αὐτὸ λέγεις. Εὐφήμει,
ἦν δ' ἐγώ· ἀλλ' ὧδε μᾶλλον τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἔτι ἐπι-
σκόπει. Πῶς; Τὸν ἥλιον τοῖς ὁρωμένοις οὐ μόνον, B
οἶμαι, τὴν τοῦ ὁρᾶσθαι δύναμιν παρέχειν φήσεις, ἀλλὰ

Astio, cuius et ipsius coniecturae repugnat, in γε mutandam putat, posteriorem iam Stephanus p. 24. aut expungendam aut potius ad aliquid, quod post διὰ νοῦ exciderit, quae etiam Geerii diatr. p. 82. opinio est, referendam arbitratur, Stallbaumius autem nescio quo modo explicandam autumat. Equidem cum Bekkero pro διὰ νοῦ, quae Vind. E. Ven. B. Vat. H. Ang. B. Flor. ACRTV. eademque Ficini (*scientiae et veritatis, quae per intellectum percipitur, caussam*) lectio est, scribendum putavi διανοοῦ, quod Par. A. Vind. F. et a m. s. Vat. B. exhibent, a quo διὰ νόον, quod in Lob. Vind. B. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. Vat. M. et a m. pr. B. legitur, parum aut nihil differt, atque hanc sententiam de bono scientiae et veritatis tamquam cognoscendae caussa primum veluti continuationem et explicationem prioris, qua cognoscendis veritatem, cognoscenti facultatem eius rei impertire declaratum erat, per δὲ adiectam, deinde vero ut oppositam sequenti, quae ipsum diversum a scientia et veritate ac pulchrius utraque praedicat, per μὲν significatam statuo; cuius particulae quum proprius locus post αἰτίαν esset, ut διανοοῦ δὲ αἰτίαν μὲν οὖσαν etc. scribi deberet, concinnitatis gratia, quoniam in praecedenti sententia imperativus (φάθι) post obiectum collocatus est, hic quoque obiectum initio positum eique δὲ copulans subiunctum, μὲν autem finitae obiecti descriptioni additum est. — Pro δ' in Vind. F. δὲ, pro γιγνωσκομένης in Vind. E. γιγνοσκομένης, in Flor. U. γιγνωσκομένην, in Mon. B. γιγνωσκομένων legitur.

ἡγήσῃ] ἡγήσει Ang. B. Flor. R. et recentiores.

ἐπιστήμην] καὶ ἐπ. Vind. EF. Ang. B. Flor. AC.

ἐκεῖ] *om.* Fic.

μὲν] *om.* Vat. H. 509

δὲ] δ' Vind. EF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACTV.

οὕτω] καὶ οὕτω Lob. Vat. BM. Bas. b.

ταῦτ'] ταῦτα Vind. BF.

μειζόνως] Cf. Vol. I. p. 344, a. *augustior enim est ipsius boni maiestas.* (ἀλλ' — ἕξιν.) Fic.

εἰ — λέγεις] *om.* Lob. Vind. B. Vat. BM.

δ'] δὲ Vind. F.

κάλλει ἐστίν] κάλλει εἰ ἔστιν idem. κάλλιστον Flor. RT. In Vat. H. η super ει scriptum.

Εὐφήμει] εὖ, a m. s. οὖ, φημὶ Vind. F.

ἀλλ' ὧδε μᾶλλον] *atque ita planius* Fic.

Τὸν ἥλιον — ὑπερέχοντος.] B

καὶ τὴν γένεσιν καὶ αὔξην καὶ τροφὴν, οὐ γένεσιν αὐτὸν ὄντα. Πῶς γάρ; Καὶ τοῖς γιγνωσκομένοις τοίνυν μὴ μόνον τὸ γιγνώσκεσθαι φάναι ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ παρεῖναι, ἀλλὰ καὶ τὸ εἶναί τε καὶ τὴν οὐσίαν ὑπ' ἐκείνου αὐτοῖς προσεῖναι, οὐκ οὐσίας ὄντος τοῦ ἀγαθοῦ, ἀλλ' ἔτι ἐπέκεινα τῆς οὐσίας πρεσβείᾳ καὶ δυνάμει ὑπερέχοντος. Καὶ ὁ Γλαύκων μάλα γελοίως Ἄπολλον, ἔφη,

laudat Eusebius praep. L. XI. p. 319. Proclus in Tim. p. 130: εἰ μὴ καὶ ἄρα καὶ θρέμματα πάντα δεῖ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ λέγειν ὡς τρεφόμενα πάντα ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν ὁρατῶν διὰ τῆς τοῦ φωτὸς μεταδόσεως, ὃ καὶ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης τροφῆς αἴτιον εἶπε καὶ γενέσεως πᾶσιν, ὅσα φωτίζει. τρέφεται γὰρ ἕκαστα τελειούμενα διὰ τοῦ φωτός.

αὔξην] αὔξησιν Vind. F. Par. K. Ang. B. Flor. R.

οὐ γένεσιν αὐτὸν ὄντα] om. Vind. B. καὶ γ. αὐ. ὄ. Lob. Vat. M. οὐ γ. αὐτὰ ὄ. Par. K.

Πῶς γάρ] π. γ. οὔ Vind. B.

γιγνωσκομένοις] γιγνοσκ. Vind. E. γινωσκ. Euseb. et paullo post γινώσκεσθαι.

φάναι] φᾶναι Vind. F. Conf. p. 508. B.

ἀλλὰ — προσεῖναι] om. Euseb. — εἶναί τε τὴν οὐσίαν ὑπεκείνου — Vind. F.

οὐκ οὐσίας] οὐκουσίας Vind. F.

ἔτι] om. Euseb.

ἐπέκεινα] ἐπ' ἐκεῖνα Vind. E. Antiatt. p. 94, 6: ἐπέκεινα, ἐπιτάδε· Πλάτων περὶ ψυχῆς. p. 112. B. quo loco Bekkerus ἐπ' ἐκεῖνα scripsit. Dictionem et sententiam hanc Proclus aliquoties commemoravit in dissertatione περὶ τοῦ ἐν Πολιτείᾳ λόγου τοῦ δεικνύντος, τί ποτέ ἐστι τἀγαθόν, primum p. 425, 9. a f. ubi varie de bono disputare Socratem docet: τοτὲ μὲν ὡς περὶ τοῦ ἐν ἡμῖν ἀγαθοῦ, τοτὲ δὲ ὡς περὶ τοῦ εἴδους τῶν ἀγαθῶν πάντων, τοτὲ δὲ ὡς περὶ ἄλλου τινὸς οὔτε ἐν ἡμῖν ὄντος οὔτε εἰδητικὴν ἔχοντος οὐσίαν οὐδ' ὅλως οὐσίαν, (v. οὐσία) ἀλλ' ἐπέκεινα, καθάπερ φησὶ, τοῦ εἶναι καὶ οὐσίας ὑπάρχοντος. tum p. 429, 24: τἀγαθὸν δὲ οὐχὶ μόνον τῆς οὐσίας εἶπεν ὁ Σωκράτης ἐπέκεινα, ἀλλὰ καὶ τοῦ εἶναι. iterum ib. 7. a f. εἰ οὖν τὸ ὂν ἐπιστητὸν, τὸ δὲ ἀγαθὸν οὐκ ἐπιστητὸν, τὸ ἄρα ἀγαθὸν οὐκ ἔστιν ὂν, (v. ἐπιστητὸν) καὶ αὐτὸς ἔλεγεν οὐσίας αὐτὸ λέγων ἐπέκεινα καὶ τοῦ εἶναι. Item in Tim. p. 93: Ἀττικὸς δὲ αὐτόθεν τὸν δημιουργὸν εἰς ταὐτὸν ἄγει τἀγαθῷ, καίτοι ἀγαθὸς μὲν καλεῖται παρὰ τῷ Πλάτωνι, τἀγαθὸν δὲ οὔ, καὶ νοῦς προσαγορεύεται, τἀγαθὸν δὲ αἴτιον πάσης οὐσίας καὶ ἐπέκεινα τοῦ ὄντος ἐστὶν, ὡς ἐν Πολιτείᾳ μεμαθήκαμεν. Similiter Damascius ἀπορ. καὶ λύσ. p. 55. Kopp. ἀλλ' οὔ τί γε τὸ πάντων τούτων ἐπέκεινα (hic Koppius perperam punctum fecit.) ἓν οὐδαμοῦ ἀπέφησεν οὐδαμῶς. διὸ καὶ ἐν Σοφιστῇ τίθησιν αὐτὸ ὡς ἓν πρὸ τοῦ ὄντος, καὶ ἐν Πολιτείᾳ ὡς τἀγαθὸν ἐπέκεινα πάσης οὐσίας. Eodem respexit Origenes c. Cels. L. VI. p. 320: ἵν' εὑρεθῇ, πότερον ἐπέκεινα οὐσίας ἐστὶ πρεσβείᾳ καὶ δυνάμει ὁ θεὸς μεταδιδοὺς οὐσίας οἷς μεταδίδωσι κατὰ τὸν ἑαυτοῦ λόγον καὶ αὐτῷ λόγῳ, ἢ καὶ αὐτός ἐστιν οὐσία.

τῆς] om. Euseb.

μάλα γελοίως] Proclus in Civ. p. 424: ὅθεν καὶ ἐν τοῖς ἑπομένοις λόγοις εἰπόντος τοῦ Σωκράτους τἀγαθὸν πρὸ οὐσίας ὑφεστάναι καὶ αὐτὸ παράγειν τὸ ὂν

δαιμονίας ὑπερβολῆς. Σὺ γὰρ, ἦν δ' ἐγὼ, αἴτιος, ἀναγκάζων τὰ ἐμοὶ δοκοῦντα περὶ αὐτοῦ λέγειν. Καὶ μηδαμῶς γ', ἔφη, παύσῃ, εἰ μή τι, ἀλλὰ τὴν περὶ τὸν ἥλιον ὁμοιότητα αὖ διεξιὼν, εἴ πῃ ἀπολείπεις. Ἀλλὰ μὴν, εἶπον, συχνά γε ἀπολείπω. Μηδὲ σμικρὸν τοίνυν, ἔφη, παραλίπῃς. Οἶμαι μὲν, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ πολύ· ὅμως δὲ ὅσα γε ἐν τῷ παρόντι δυνατὸν, ἑκὼν

Ἄπολλον, ἔφη ὁ Γλαύκων, δαιμονίας ὑπερβολῆς, εἰς τὸ ὑπερούσιον ἐνατενίσαι μὴ δυνηθείς. κατέγνω (f. καὶ κατέγνω) τοῦ θαύματος ὁ Σωκράτης μάλα γελοίως τοῦτο εἰπὼν ἀποῤῥίψαι τὸν Γλαύκωνα, καὶ πολλά φησι τῶν δοκούντων αὐτῷ περὶ ἐκείνου σιωπήσεσθαι. Ib. p. 426. sq. διὸ καὶ ἑξῆς εἰπὼν ὑπερούσιον εἶναι τὸ ἀγαθὸν τοῦ Γλαύκωνος δαιμονίαν εἶναι φάντος τὴν ὑπερβολὴν ἐπέπληξε γελοίως (v. γελοῖος) αὐτὸν εἰπεῖν ἀποφηνάμενος, εἶθ' ὡς κενεμβατοῦντος πρὸς τὴν θέαν τοῦ πάντων ἐπέκεινα πάλιν πολλά φησι παραλείψειν ἑκὼν εἶναι τῶν ἑαυτῷ δοκούντων καὶ μόνην τὴν περὶ τὸν ἥλιον ἀναλογίαν γυμνάσειν.

περὶ αὐτοῦ] τὰ περὶ αὐτοῦ Vat. H. Flor. V.

γ'] γε Vind. E.

εἰ μή τι, ἀλλὰ] Pro ἀλλὰ Par. A. Vind. F. ἄλλα, Vind. E. Ang. B. et a m. s. Flor. R. ἄλλο exhibent, quod Stephanus pag. 24. non videns, quid post εἰ μή τι subaudiri possit, a Platone profectum coniecit. Atque ita p. 502. A. scriptum vidimus: ἵνα, εἰ μή τι ἄλλο, αἰσχυνθέντες ὁμολογήσωσι. Sed omisso ἄλλο adhibitoque ἀλλὰ, ut nostro loco, Menon. p. 86. E. legitur εἰ μή τι οὖν, ἀλλὰ σμικρόν γέ μοι τῆς ἀρχῆς χάλασον. quo exemplo adversus Stephanum usus est Stallbaumius. Minus etiam feliciter idem Stephanus ibidem coniiciebat παύσῃ ἐμοὶ ἔτι ἄλλην τὴν περὶ etc. Ficinus haec usque ad διεξιὼν ita interpretatus est: *sed absolve praecipue solis comparationem.*

αὖ] αὐτοῦ Vind. F. Ang. B.

εἰ] ἢ Mon. B. Par. K. sec. Bekk. ἢ Par. D. om. Vind. E.

πῃ] ποι Ven. B. Stephanus pag. 24. pro eo fortasse τι legi posse monet, sed vulgatam lectionem defensionem recipere concedit. Stallbaumius vero haud dubie scribendum esse εἴ πή τι ἀπολείπεις pronuntiat idque in Ven. B. scriptura latere suspicatur. Ego neque Ficini interpretationem *si quid est praetermissum,* neque quod Socrates συχνὰ ἀπολείπειν fatetur, quibus argumentis Stallbaumius usus est, tantum valere crediderim, ut illud τι a librariis potius, quam ab ipso scriptore omissum statuere debeamus, praesertim quum alia ellipsis in eodem verbo Platoni quoque satis frequens sit, e. g. Gorg. p. 497. C: ὅθεν οὖν ἀπέλιπες, ἀποκρίνου. et locis ab Heindorfio ibi citatis.

ἀπολείπεις] ἀπολείποις Lob. Vat. B. ἀπολείπῃς Par. K. sec. Bekk. ἀπολίπῃς Vind. B. Vat. M. In Flor. A. ι super εἰ scriptum.

εἶπον — Οἶμαι μὲν] om. Flor. RT.

γε] τε Par. K.

τοίνυν] om. Fic.

παραλίπῃς] παραλείπῃς Vind. EF. Ang. B. Flor. ACV. His Flor. T. addit Stallbaumius, quem supra haec omittere ostendit.

ἦν δ' ἐγὼ] τοίνυν ἦν δ' ἐγὼ Vind. E.

δὲ] δ' Lob. Vind. B. Vat. M.

γε] γ' Vind. EF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. Stallb.

D οὐκ ἀπολείψω. Μὴ γάρ, ἔφη. Νόησον τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ὥσπερ λέγομεν, δύο αὐτὼ εἶναι, καὶ βασιλεύειν τὸ μὲν νοητοῦ γένους τε καὶ τόπου, τὸ δ' αὖ ὁρατοῦ, ἵνα μὴ οὐρανοῦ εἰπὼν δόξω σοι σοφίζεσθαι περὶ τὸ ὄνομα. ἀλλ' οὖν ἔχεις ταῦτα διττὰ εἴδη, ὁρατόν, νοητόν. Ἔχω.

οὐκ ἀπολείψω] οὐκἀπολείψω Vind. E.

D τοίνυν] om. Fic.

ὥσπερ λέγομεν] om. Vat. H. Flor. V. Fic.

δύο] δύω Par. A. Conf. ad L. V. p. 472. A. observata.

αὐτώ] αὐτῶ Vind. E. αὐτὸ Vind. F.

τὸ] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Proclus in Tim. p. 70: ἐν οἷς καὶ περὶ τἀγαθοῦ διαλεγόμενος ἔλεγεν αὐτὸ βασιλεύειν ἐν τῷ νοητῷ τόπῳ, καθάπερ ἐν τῷ ὁρατῷ τὸν ἥλιον.

τόπου] τρόπου Lob. Vind. B. Vat. M.

αὖ] om. Flor. T.

οὐρανοῦ] ὁρανοῦ Lob. οὐρανὸν Par. A. Vind. E. Flor. ACTV. Cf. Gorg. p. 521. D: οἶμαι μετ' ὀλίγων Ἀθηναίων, ἵνα μὴ εἴπω μόνος, ἐπιχειρεῖν τῇ ὡς ἀληθῶς πολιτικῇ τέχνῃ. Ceterum accusativum non omnino vitiosum arbitror. *sub coelo* Fic.

σοι] σοὶ Steph. Ast. pr.

ἔχεις] *habeas* Fic. recte, si idem quod *habere te opinor* esse voluit. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius post νοητὸν signum interrogationis fecerunt, quod etiam Mon. B. habet, cui ἀλλ' οὖν refragatur. Vid. ad L. VII. p. 526. D.

ἄνισα] εἰς ἴσα Ang. B. ἂν, ἴσα Vind. F. ἂν ἴσα Vind. E. Flor. ACRTV. Astius in sec. et tert. Stallbaumius in pr. ἀν' ἴσα idem in sec. Vulgo olim, sed iam tum dissentientibus codicibus, ἴσα vel εἰς ἴσα lectum fuisse scholion ad h. l. docet, quod ex Archytae, Brontini et Iamblichi commentariis excerptum dicitur. Eius initium hoc est: γραμμὴν δίχα τὸ πρῶτον τετμημένην, εἴτε εἰς ἴσα τμήματα κατ' Ἀρχύταν καὶ τὸν Χαλκιδέα Ἰάμβλιχον, εἴτε καὶ εἰς ἄνισα, ὡς ἔν τῶν τισὶν ἀντιγράφων τοῦ Πλάτωνος εὕρηται, τὰ ὄντα πάντα δηλοῦσθαι εἰς δύο κατὰ πρώτην διαίρεσιν τεμνόμενα, τὸ νοητὸν δηλονότι καὶ ὁρατόν. εἰ μὲν εἰς ἴσα, διά τε τὴν τῶν λόγων μετουσίαν καὶ τῶν εἰδῶν καὶ τὴν τῶν μετεχόντων πρὸς τὰ μετεχόμενα ὁμοιότητα καὶ τῷ τὴν ἀναλογίαν τὴν αὐτήν πως εἶναι ἐπ' ἀμφοτέρων· εἰ δὲ εἰς ἄνισα, ὡς ἐν ἄλλοις εὕρηται, διὰ τὴν τῶν νοητῶν πρὸς τὰ αἰσθητὰ ἴσως ὑπεροχὴν καὶ ἀνομοιότητα. Eandem lectionis discrepantiam respicere videtur Proclus in Civ. p. 431, 10: μίαν μὲν οὖν γραμμὴν διὰ ταῦτα λαμβάνει, τέμνει δὲ δίχα ταύτην οὐκ εἰς ἴσα μέρη τέμνων, ἀλλ' εἰς ἄνισα, δύο δὲ ὅμως. Cuius iudicium et codicum nostrorum auctoritate et re ipsa plane confirmatur. Quomodo enim aequales partes exsistere possunt, si in dividendo perspicuitatis et veritatis rationem habere atque ita lineam secare iubemur, ut quantum alterius partis particulae duae perspicuitate et veritate inter se differant, tantundem inter ipsam et alteram discriminis obtineat? quod quidem aperte declaratum est verbis καί σοι ἔσται σαφηνείᾳ καὶ ἀσαφείᾳ πρὸς ἄλληλα ἐν μὲν τῷ ὁρωμένῳ τὸ μὲν ἕτερον τμῆμα εἰκόνες, τὸ δὲ ἕτερον ᾧ τοῦτο ἔοικε, et certius etiam illis ἦ καὶ ἐθέλοις ἂν αὐτὸ φάναι διῃρῆσθαι ἀληθείᾳ τε καὶ μή; An forte cum Stallbaumio magnitudinem partium seu ambitum loci utriusque, visibilis et cogitabilis, parem a Socrate statui ideoque ἴσα τμήματα significa-

Ὥσπερ τοίνυν γραμμὴν δίχα τετμημένην λαβὼν ἄνισα τμήματα πάλιν τέμνε ἑκάτερον τὸ τμῆμα ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, τό τε τοῦ ὁρωμένου γένους καὶ τὸ τοῦ νοουμένου, καί σοι ἔσται σαφηνείᾳ καὶ ἀσαφείᾳ πρὸς ἄλληλα ἐν μὲν τῷ ὁρωμένῳ τὸ μὲν ἕτερον τμῆμα εἰκόνες. E

tione vulgari dici credimus? At hoc ipso ideae a rebus sensui subiectis maxime differunt, quod illae unae, hae multitudine infinitae sunt, atque harum rursus unaquaeque infinita umbrarum simulacrorumque multitudine repraesentari, neque ipsarum idearum numerus cum theorematum mathematicorum numero comparari potest. Itaque vel sic ἄνισα τμήματα dicenda erant. Verum de ambitu cogitandum non esse sequentia illa docent, quae divisionis rationem aperte demonstrant. Non magis ea, quae in scholio commemorantur, aequalitatem praestant. Nam quae primo loco ponitur, ἡ τῶν λόγων μετουσία καὶ τῶν εἰδῶν, communio, quae rebus visibilibus et inferioribus cum superioribus, notionibus (ἕκαστος λόγος οἰκεῖον πλήθους ἡγεῖται secundum Proclum T. IIII. p. 107.) et ideis, intercedit, utrarumque complexum parem efficere non aliter potest, nisi ut unaquaeque idea in totidem partes, quot res visibiles eius participes sunt, divisa statuatur, quo facto una, h. e. idea esse desinit. Similitudo autem inferiorum et superiorum, ἡ τῶν μετεχόντων πρὸς τὰ μετεχόμενα ὁμοιότης, non est aequalitas, neque vero propterea partes duae aequales dici possunt, quod eadem ratione in binas particulas divisae sunt, τῷ τὴν ἀναλογίαν τὴν αὐτήν πως εἶναι ἐπ' ἀμφοτέρων. Denique, quod gravissimum est, nihil horum sequentibus convenit. His de caussis Procli iudicium et codicum auctoritatem cum Bekkero et Schleiermachero secutus sum. ἄν, quod Astius recepit, ineptum esse apparet.

Pro ἀν' ἴσα, quod Stallbaumio placuit, Platonem, si praeter consuetudinem ea praepositione uti vellet, ἀνὰ ἴσα dicturum fuisse arbitror. εἰς ἴσα cum Aug. B. et vulgatis olim libris Stallbaumius scribere debebat.

τὸ τμῆμα] om. Vat. H. τμῆμα Par. AK. sec. Bekk. quod ferri posse videtur. Sed quum in proximis utrumque τμῆμα commemoratum sit, articulum a tot codicibus oblatum tenere malui. Cf. Apol. p. 36. A: ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον θαυμάζω ἑκατέρων τῶν ψήφων τὸν γεγονότα ἀριθμόν.

ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον] His potissimum verbis inductus Stallbaumius ἴσα τμήματα facienda putavit. „Nec profecto“ inquit „recte subiiceretur ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, si universe dictum esset ἄνισα τμήματα, nec ratio aliqua accuratius definita.“ Contra Schleiermacherus alteram in aequales partes divisionem nimis exquisite ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον faciendam dici statuit, recte; quamquam id ferendum esset, si accuratior, quam Stallbaumius desiderat, rationis definitio non sequeretur et aequalitas omnino locum haberet.

γένους] γένος Vind. B. Mon. B. Flor. U. Par. K. sec. Bip. Ast. pr. sec.

σαφηνείᾳ καὶ ἀσαφείᾳ] Ita Par. A. Flor. A. Vat. H. (hunc enim per π, pro quo π esse debebat, significatum in Bekkeri commentariis opinor.) σαφήνεια καὶ ἀσαφία Mon. B. σαφήνεια οὐκ ἀσάφεια Bas. b. γρ οὐκ (pro καὶ) margo Steph. Idem οὐκ super καὶ scriptum est in Lob. qui cum reliquis codicibus editisque ante Bekkerum pro dativis

510 λέγω δὲ τὰς εἰκόνας πρῶτον μὲν τὰς σκιάς, ἔπειτα τὰ ἐν τοῖς ὕδασι φαντάσματα καὶ ἐν τοῖς ὅσα πυκνά τε καὶ λεῖα καὶ φανὰ ξυνέστηκε, καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον, εἰ κατανοεῖς. Ἀλλὰ κατανοῶ. Τὸ τοίνυν ἕτερον τίθει ᾧ τοῦτο ἔοικε, τά τε περὶ ἡμᾶς ζῶα καὶ πᾶν τὸ φυτευτὸν καὶ τὸ σκευαστὸν ὅλον γένος. Τίθημι, ἔφη. Ἦ καὶ

nominativos σαφήνεια et ἀσάφεια exhibet, quo modo eadem nomina L. V. pag. 478. C. in nonnullis libris corrupta vidimus. Vitiosam scripturam prava in editionibus sequebatur interpunctio post πρὸς ἄλληλα, qua sublata Bekkerus omnia sana intellectuque facilia praestitit: *per claritatis et obscuritatis inter utraque obtinentem rationem visibile in imagines et in ea, quorum imagines sunt, divisum habebis.* Dativus, ut solet, caussam continet. Cf. Bernhardy synt. p. 102. Ficinus ὥσπερ τοίνυν usque ad πρὸς ἄλληλα ita interpretatus: *perinde ac si acceperis lineam in duas aequales sectam portiones et utramque rursus partem simili ratione diviseris, ita nunc oblatum tibi genus unum visibile, intelligibile alterum in duo rursus secundum claritatem et obscuritatem utrumque distingue.* sequentibus verbum addere coactus est: *in genere quippe visibili portio una imagines continebit.* Ceterum in Stallbaumii sec. σαφείᾳ pro σαφηνείᾳ excusum in textu et in annotatione correctoris diligentiam fefellit.

510 σκιὰς] σκιᾶς Vind. F.

ἐν τοῖς ὕδασι φαντάσματα καὶ] om. Ang. B. Post καὶ editiones ante Bekkerum tacentibus Bip. ἅπερ addunt, quod in uno Ven. B. repertum quamvis haud inelegans recte Bekkerus omisit. Ficinus utrum legerit, an non, incertum est: *deinde simulacra, quae in aquis apparent, et quae in corporibus densis, laevibus, tersis ac lucidis.*

Ἀλλὰ] om. Fic.

Τὸ] Καὶ editi ante Bekkerum tacentibus Bip.

τίθει ᾧ τοῦτο] τοῦτο, θεῖον Lob. τοῦτο, θείῳ Vind. B. Vat. BM. Ficinus pro τίθει *comprehendet* et tamen pro τίθημι, quod sequitur, *sic pone* posuit.

πᾶν] Pro eo lacuna est in Vind. E. om. Ficinus et Proclus in Civ. p. 431. verba ᾧ τοῦτο ἔοικεν usque ad ὅλον γένος citans.

καὶ τὸ] τὸ om. Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Flor. U.

Ἦ] ἡ Vind. E. ἤ Vind. F.

ἐθέλοις] θέλοις Vind. F. Flor. R. θέλεις Ang. B. ἐθέλεις Vind. E. Flor. T.

αὐτὸ] *genus hoc* Fic. Recte. Est genus visibile, cuius secundum claritatem et obscuritatem facta divisio nunc secundum veritatem eiusque contrarium instituta dicitur. Scilicet claritas sequitur veritatem, quemadmodum L. V. p. 477. A. sqq. demonstratum est, ideoque pari iure ἀληθείᾳ τε καὶ μὴ atque σαφηνείᾳ καὶ ἀσαφείᾳ divisum illud dici poterat. Ex eadem libri V. disputatione repetitum est, quod Socrates divisionem generis visibilis porro illustraturus similem inter duas eius partes atque inter δοξαστὸν et γνωστὸν rationem intercedere docet, qua de re p. 479. D. sermo fuerat. Itaque Glauco sine haesitatione assentitur. Verba autem extrema οὕτω τὸ ὁμοιωθὲν πρὸς τὸ ᾧ ὡμοιώθη perspicuitatis caussa ad explicandum αὐτὸ addita sunt. Aliter Schleiermacherus, qui αὐτὸ φάναι *die Sache selbst behaupten* reddens αὐτὸ illa vi praeditum statuit, quam initio positum vel ante relativum haud raro habet,

ἐθέλοις ἂν αὐτὸ φάναι, ἦν δ' ἐγώ, διῃρῆσθαι ἀληθείᾳ τε καὶ μή, ὡς τὸ δοξαστὸν πρὸς τὸ γνωστόν, οὕτω τὸ ὁμοιωθὲν πρὸς τὸ ᾧ ὡμοιώθη; Ἔγωγ', ἔφη, καὶ μάλα. B Σκόπει δὴ αὖ καὶ τὴν τοῦ νοητοῦ τομὴν ᾗ τμητέον. Πῇ; Ἧι τὸ μὲν αὐτοῦ τοῖς τότε τμηθεῖσιν ὡς εἰκόσι χρωμένη ψυχὴ ζητεῖν ἀναγκάζεται ἐξ ὑποθέσεων οὐκ ἐπ'

(cf. Matthiae gramm. pag. 869.) *rem ipsam* vero hanc dicit, *dass Bild und Ding durch dieselbe Theilungsart entstanden ist, durch welche Denkbares und Sichtbares*, eaque sententia ipsam harum divisionum omnium normam et rationem contineri arbitratur.

φάναι] φᾶναι Vind. E. In Vind. F. ad circumflexum additus est acutus.

ἀληθείᾳ] ἀλήθειά Vind. F.

οὕτω] οὕτω καὶ Flor. T.

ὡμοιώθη] ὡμοιώθῃ Bas. ab.

Ἔγωγ'] ἔγωγε Lob. Vind. B.

B δὴ] δὲ Mon. B. Par. K. sec. Bekk. Flor. U. Bas. ab. om. Fic.

ᾗ τμητέον] ᾗ τ. Vind. F. om. Fic.

Ἧι] ἡ Vind. F. *H* Bas. b. Cf. Vol. I. p. 386, a. et L. II. p. 376. B: Ἀλλὰ μὴν κομψόν γε φαίνεται τὸ πάθος αὐτοῦ τῆς φύσεως καὶ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφον. Πῇ δή; Ἧι, ἦν δ' ἐγώ, ὄψιν οὐδενὶ ἄλλῳ φίλην καὶ ἐχθρὰν διακρίνει, ἢ τῷ τὴν μὲν καταμαθεῖν, τὴν δὲ ἀγνοῆσαι.

τμηθεῖσιν] τιμηθεῖσιν Vind. F. μιμηθεῖσιν Par. A. et Proclus in Civ. p. 432, 2. quod, quum animus mathematicis quaestionibus occupatus non omnibus, quae in genere visibili continentur, sed superiore tantum eius parte seu iis, quorum imagines sunt, tamquam imaginibus utatur, si τὰ τότε μιμηθέντα eadem dici possint, quae infra p. 511. A. τὰ ὑπὸ τῶν κάτω ἀπεικασθέντα dicuntur, vulgato praeferendum videatur. Iam quod ad formam verbi attinet, a passiva significatione eam non abhorrere quum multiplex analogia, de qua cf. Matthiae gramm. p. 931. sq. tum loci L. X. p. 599. A. et Leg. L. II. p. 668. B. docent, quorum prior τὸ μιμηθησόμενον, posterior etiam τὸ μιμηθὲν item passive dictum exhibet. Quid quod ne potuisse quidem aliter intelligi ex frequenti medii μιμήσασθαι usu satis probabiliter colligas. Sed ipsum verbum μιμεῖσθαι vereor ut naturalem illam, de qua hic agitur, formarum repetitionem, qualis in umbris et speculis cernitur, significet. Certe neque h. l. alterum eius exemplum exstat, neque L. III. et X. ubi frequentissime usurpatur, aliam nisi artificiosam imitationem designat. Accedit quod quae in priore divisione, ἐν τῇ τοῦ ἐλάσσονος διαιρέσει, ut Proclus ait, exemplarium locum ab inferioribus adumbratorum obtinuerunt, non sine obscura et vitiosa brevitate τὰ τότε μιμηθέντα dici potuisse videntur. Itaque vulgatum retinendum et hoc quidem loco universum genus, in quo illa, quibus animus tamquam imaginibus utatur, comprehensa sint, infra vero illa ipsa accuratius a Socrate definita existimo.

εἰκόσι] post χρωμένη Flor. T.

ζητεῖν] om. Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. B.

ἐξ ὑποθέσεων] ἐξυπ. Mon. B. Vind. F. ἐξ ὑποθέσεως Vat. B. Ven. B. Flor. TV.

οὐκ ἐπ' ἀρχὴν — ἐξ ὑποθέσεως] om. Vind. B. οὐκ ἐπαρχὴν etc. ἐπιτελευτὴν etc. ἐξυποθέσεως Vind. F. — ἐξ ὑποθέσεων Lob. Vat. BM. Ven. B. In Ang. B. ν super ς scriptum. τὸ post ἕτερον, quum in omnibus codicibus exstet, delere ausus non sum, quamquam quomodo explicem non habeo. Nam pro τὴν

ἀρχὴν πορευομένη, ἀλλ' ἐπὶ τελευτήν, τὸ δ' αὖ ἕτερον τὸ ἐπ' ἀρχὴν ἀνυπόθετον ἐξ ὑποθέσεως ἰοῦσα καὶ ἄνευ ὧν περὶ ἐκεῖνο εἰκόνων αὐτοῖς εἴδεσι δι' αὐτῶν τὴν μέθοδον ποιουμένη. Ταῦτ', ἔφη, ἃ λέγεις, οὐχ ἱκανῶς C ἔμαθον. Ἀλλ' αὖθις, ἦν δ' ἐγώ· ῥᾷον γὰρ τούτων προειρημένων μαθήσῃ. οἶμαι γάρ σε εἰδέναι, ὅτι οἱ περὶ τὰς γεωμετρίας τε καὶ λογισμοὺς καὶ τὰ τοιαῦτα πραγματευόμενοι, ὑποθέμενοι τό τε περιττὸν καὶ τὸ ἄρτιον καὶ τὰ σχήματα καὶ γωνιῶν τριττὰ εἴδη καὶ ἄλλα τούτων ἀδελφὰ καθ' ἑκάστην μέθοδον, ταῦτα μὲν ὡς εἰ-

ὁδὸν accipere per usum linguae non licet, neque appositionis instar verba τὸ ἐπ' ἀρχὴν ἀνυπόθετον haberi possunt, quemadmodum Stephanus post ea incidens fecisse videtur, quum et sententiae et dictionis ἐξ ὑποθέσεως ἰοῦσα et oppositorum οὐκ ἐπ' ἀρχὴν πορευομένη ratio ἰοῦσα cum ἐπ' ἀρχὴν construi iubeat. Cetera vero tam plana et apta sunt, ut gravioris corruptelae aut lacunae suspicio exsistere nequeat, liberiusque, ut interdum facit, versatus esse Ficinus, non aliquid, quod hodie exciderit, legisse censendus sit, quum verba ᾗ τὸ μὲν usque ad ἰοῦσα sic converterit: *unum quidem ipsius generis est, quod inquirit animus, his utens velut imaginibus, quae prius divisa sunt, compulsus ex suppositionibus non ad principium, sed ad finem procedere. alterum vero, quod excogitat animus ex suppositione procedens ad principium non suppositum.* Quo tamen duce, si coniecturae locus detur, lenissima mutatione ὃ pro τὸ scribi et maiori veterum editionum interpunctione post τελευτὴν adhibita τὸ ἕτερον pro nominativo accipi possit. Atque supra p. 501. B. ὃ a plerisque in τὸ corruptum videmus. Quod Hermanno, apud quem olim de hoc loco disputabamus, me articulum delente pro eo scribendum videbatur λόγῳ, quam coniecturam deinde in praefatione ad Draconem p. XXVIII. proposuit, propterea minus probo, quod in prioris partis descriptione facultas animi, qua eam cognoscamus, non commemoratur, quam si eandem statueret Socrates, ibi potius, quam hic significare debebat, quo facilius ad utramque partem pertinere intelligeretur, sin diversam, nihil caussae erat, quia priori aeque ac posteriori suam tribueret. Est vero eadem, nec aliter partes distinguuntur, nisi quod alteram imaginum ope ac descendendo, alteram ascendendo et sine imaginibus ratio cognoscat. Itaque infra p. 511. B. quo loco Hermannus coniecturam suam tuetur, non λόγος simpliciter, sed αὐτὸς ὁ λόγος, *ratio per se ipsa et sola*, hanc partem attingere dicitur. Etiam Astius τὸ eiiciendum putat, et Stallbaumius in sec. uncis inclusit. Ceterum nescio, an hunc Platonis locum respexerit Aristoteles Eth. Nic. L. I. c. 4. §. 5. Zell. μὴ λανθανέτω δ' ἡμᾶς, ὅτι διαφέρουσιν οἱ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν λόγοι καὶ οἱ ἐπὶ τὰς ἀρχάς. εὖ γὰρ καὶ Πλάτων ἠπόρει τοῦτο καὶ ἐζήτει, πότερον ἀπὸ τῶν ἀρχῶν, ἢ ἐπὶ τὰς ἀρχάς ἐστιν ἡ ὁδός· ὥσπερ ἐν τῷ σταδίῳ ἀπὸ τῶν ἀθλοθετῶν ἐπὶ τὸ πέρας, ἢ ἀνάπαλιν. quorum extrema Aristotelis, non Platonis videntur.

ἰοῦσα] ἰοῦσι Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

ὧν περὶ] Ita Par. A. et ante

δόντες, ποιησάμενοι ὑποθέσεις αὐτά, οὐδένα λόγον οὔτε αὑτοῖς οὔτε ἄλλοις ἔτι ἀξιοῦσι περὶ αὐτῶν διδόναι ὡς παντὶ φανερῶν, ἐκ τούτων δ' ἀρχόμενοι τὰ λοιπὰ ἤδη D διεξιόντες τελευτῶσιν ὁμολογουμένως ἐπὶ τοῦτο, οὗ ἂν ἐπὶ σκέψιν ὁρμήσωσιν. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, τοῦτό γε οἶδα. Οὐκοῦν καὶ ὅτι τοῖς ὁρωμένοις εἴδεσι προσχρῶνται καὶ τοὺς λόγους περὶ αὐτῶν ποιοῦνται οὐ περὶ τούτων διανοούμενοι, ἀλλ' ἐκείνων πέρι, οἷς ταῦτα ἔοικε, τοῦ τετραγώνου αὐτοῦ ἕνεκα τοὺς λόγους ποιούμενοι καὶ διαμέτρου αὐτῆς, ἀλλ' οὐ ταύτης, ἣν γράφουσι,

corr. Vind. F. ὥνπερ Lob. Vind. BE. Vat. BM. Ven. B. τῶν περὶ Vind. F. e corr. et reliqui cum editis, quod explicationem faciliorem habet. Sed ne illud quidem impeditum aut dubium, quin pro ἄνευ τούτων, αἷς περὶ ἐκεῖνο τὴν μέθοδον ποιεῖται per attractionem poni potuerit. Ficinus: *nec imaginibus utens, quibus ad genus alterum uti solemus, sed ipsis speciebus per ipsas progrediens.*

αὑτοῖς] αὐτῆς, sup. οἷς, Par. K.

ποιουμένη] ποιουμένην Lob. Vind. B. Vat. BM.

αὖθις] sc. λεγέσθω vel λέξω, idque cum praemonitione. Astius in sec. εὐθὺς scripsit, in tert. scribendum suspicatus est. Stallbaumius αὖθις cum εἰσαῦθις confundens exemplorum multitudinem inutilium congessit.

C γὰρ] om. Vind. E. Flor. ACTV. et Ficinus, qui pro ἀλλ' αὖθις — μαθήσῃ haec habet: *At enim facilius per haec intelliges.*

προειρημένων] προειρημένον Vind. F.

μαθήσῃ] μαθήσει recentiores.
γάρ] om. Fic.
τὸ ἄρτιον] τὸ om. Flor. T.

καθ' ἑκάστην] καθεκ. Vind. EF.

οὔτε] οὐδὲ Vind. F. Ang. B. Flor. R. In Mon. B. τ a m. s. in θ mutatum.

αὑτοῖς] αὐ. Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab. et a m. pr. Mon. B.

οὔτε] οὐδὲ Vind. F. Ang. B. Flor. R.
ἔτι] ἔτ' Vind. E.

ἀξιοῦσι] ἀξιοῦμεν Lob. Vind. B. Vat. BM.

φανερῶν] φανερόν Lob. Vind. BEF. Ang. B. Vat. HM. Ald. Bas. ab. Ficinus haec inde a ταῦτα μὲν ita convertit: *his positis, tanquam cuilibet manifestis, rationem de his nullam exigendam putant.*
δ'] δὲ Vind. F.

D ἤδη] εἴδη Par. K. sec. Bekk.
ὁμολογουμένως] om. Fic.
ἐπὶ τοῦτο] ἐπιτ. Vind. F.

ἐπὶ σκέψιν] ἐπίσκεψιν idem et Vind. E.

ὁρμήσωσιν.] ν cum Bekkero (et Astio in tert.) secundum Lob. Vind. BF. adieci.

τοῖς ὁρωμένοις] εἰρημένοις Ang. B. τοῖς εἰρημένοις Vind. E. Vat. H. Flor. ACRTV. et margo Par. D. *supra dictis* Fic.
πέρι] περὶ Vind. BE.
τοὺς λόγους] καὶ τοὺς λ. Vind. F. Flor. AC.
γράφουσι — τε καὶ Ε.] om. Vind. F. Contra in Vind. E. haec eadem bis deinceps scripta sunt.

E καὶ τἆλλα οὕτως, αὐτὰ μὲν ταῦτα, ἃ πλάττουσί τε καὶ γράφουσιν, ὧν καὶ σκιαὶ καὶ ἐν ὕδασιν εἰκόνες εἰσί, τούτοις μὲν ὡς εἰκόσιν αὖ χρώμενοι ζητοῦντές τε αὐτὰ
511 ἐκεῖνα ἰδεῖν, ἃ οὐκ ἂν ἄλλως ἴδοι τις, ἢ τῇ διανοίᾳ. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Τοῦτο τοίνυν νοητὸν μὲν τὸ εἶδος ἔλεγον, ὑποθέσεσι δ' ἀναγκαζομένην ψυχὴν χρῆσθαι

τἆλλα] τἄλλα Mon. B. Vind. B. Steph. τ' ἄλλ' Vind. E. utrobique.

E μὲν] μὲν ἂν Vind. E. utrobique. μὲν οὖν Lob. Vind. B. Vat. BM. Bas. b.

ταῦτα] om. Ang. B. Flor. RT.

ὧν] ὧν τἆλλα οὕτως, αὐτὰ μὲν ταῦτα cum linea sub quinque supervacaneis Mon. B.

καὶ σκιαὶ καὶ] καὶ σκιαὶ Vind. E. Vat. H. σκιαὶ καὶ Flor. AC. Corpora et figuras, quibus mathematici utuntur, et umbras facere et in aquis imagines habere Socrates ideo commemorat, ut ad superiorem generis visibilis partem referenda esse doceat, quam quidem partem in antecedentibus (A.) ita descripserat, ut dubium esse posset, utrum figurae in ea, an in altera continerentur.

τούτοις μὲν] Lene anacoluthon multoque minus offensionis habens illo, quod Heindorfius huic simillimum statuebat, Euthyd. p. 281. D: ἐν κεφαλαίῳ δ', ἔφην, ὦ Κλεινία, κινδυνεύει σύμπαντα, ἃ τὸ πρῶτον ἔφαμεν ἀγαθὰ εἶναι, οὐ περὶ τούτου ὁ λόγος αὐτοῖς εἶναι, ὅπως αὐτά γε καθ' αὑτὰ πέφυκεν ἀγαθὰ εἶναι, ἀλλ', ὡς ἔοικεν, ὧδ' ἔχει· Cf. potius Leg. L. XII. p. 949. A: καὶ κριτὴν αὖ χορῶν (ὁρᾶν δεῖ τὸ τοιοῦτον) καὶ πάσης μουσικῆς — βραβέας καὶ ἀπάντων, ὁπόσα μὴ φέρῃ κέρδος κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην δόξαν τῷ ἐπιορκοῦντι· τῶν δὲ ὁπόσα ἐξαρνηθέντι καὶ ἐξομοσαμένῳ κέρδος μέγα φανερὸν εἶναι δοκεῖ, ταῦτα δὲ διὰ δικῶν ὅρκων χωρὶς κρίνεσθαι ξύμπαντας τοὺς ἐπικαλοῦντας ἀλλήλοις.

εἰκόσιν αὖ] εἰκόσι Vind. F. Ven. B. Ang. B. Flor. R. Ea, quorum imagines sunt, nunc mutata vice ipsa imaginum instar habentur. Etiam Ficinus αὖ omisit.

ζητοῦντές τε] ζητοῦντες δὲ Vind. F. Ang. B. Flor. R. Ast. sec. tert. Stallb. ζητοῦντες Ven. B. *affectantes* Fic. „Quum praecedat τούτοις μὲν χρώμενοι, non dubito quin sequi debeat ζητοῦντες δέ.“ Stephanus p. 24. Immo quum praecedat αὐτὰ μὲν ταῦτα. Nam *ipsa* illa, quae fingunt ac describunt, dicens Socrates de aliis ab his diversis cogitabat, quae illorum ope quaerenda oppositurus eis erat, et huiusmodi fere orationem parabat: αὐτὰ μὲν ταῦτα, ἃ πλάττουσί τε καὶ γράφουσιν, εἰσορῶντες, ἐκεῖνα δὲ ἰδεῖν ζητοῦντες, ἃ etc. Sed imaginum, quas eadem illa habent, mentione interiecta factum est, ut ipsa *pro imaginibus esse*, quam *inspici* dicere mallet, ideoque mutato per anacoluthon casu particulam μὲν perspicuitatis gratia ex priori orationis forma repetens illud, quod per δὲ oppositurus fuerat, quoniam aliud in verbis ὡς εἰκόσιν αὖ χρώμενοι opposuit, huic per τε iungit, hoc sensu: *ipsa quidem haec, quae fingunt ac describunt, quorum et umbrae et in aquis imagines sunt, (contemplantes, sed) his quidem imaginum vice utentes et ipsa illa intueri conantes, quae* etc. Itaque τε retinui. „Non recte autem dixeris, respondere sibi μέν et τέ, sed est hoc ἀνακόλουθον.“ Hermannus ad locum Sophoclis Ant. 1148. hactenus nostro similem.

ἃ] αἳ Vind. F.

περὶ τὴν ζήτησιν αὐτοῦ, οὐκ ἐπ' ἀρχὴν ἰοῦσαν, ὡς οὐ δυναμένην τῶν ὑποθέσεων ἀνωτέρω ἐκβαίνειν, εἰκόσι δὲ χρωμένην αὐτοῖς τοῖς ὑπὸ τῶν κάτω ἀπεικασθεῖσι καὶ ἐκείνοις πρὸς ἐκεῖνα ὡς ἐναργέσι δεδοξασμένοις τε καὶ τετιμημένοις. Μανθάνω, ἔφη, ὅτι τὸ ὑπὸ ταῖς γεω- B μετρίαις τε καὶ ταῖς ταύτης ἀδελφαῖς τέχναις λέγεις.

ἄλλως] ἄλλος Lob.
τις] τις ἂν Vind. E.
511 τοίνυν] om. Fic.
νοητὸν] Ita Par. A. Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. et Schleiermachero praeeunte Stallbaumius in sec. νοητοῦ reliqui codices editique et Ficinus, qui *generis intelligibilis* habet. Poterat id ferri, etiamsi ἕν, quod Astius et Schleiermacherus desiderabant, non adesset. Nam quod νοητοῦ εἶδος est, id haud dubie et ipsum est νοητόν. Sed νοητὸν quum perspicuitate sua, tum codicum auctoritate praestat.
δ'] δὲ Vind. F.
ψυχὴν — δυναμένην] om. Vind. E.
οὐκ] οὐκ ἂν Vat. H. Flor. AC. Hos Stallbaumius in pr. οὐκ ἂν ἐπ' ἀρχὴν ἰοῦσαν exhibere ostendit, quorum extremum typothetae errore natum videtur.
ἐπ' ἀρχὴν] ἐπαρχὴν Vind. F.
ὑπὸ] Id Mon. B. a m. pr. in textu habet, sed a m. s. linea notatum et in m. ἐπὶ scriptum est.
τε καὶ τετιμημένοις] om. Ang. B. τε καὶ τετιμημένοις Vind. BEF. Vat. HM. Flor. AC. et correctus, ut videtur, Par. A. Recepit Bekkerus, Astius in tert. et quamvis de obscuritate huius loci querens Stallbaumius. Mihi quid videatur, ad p. 510. B. significavi. Scilicet τὰ κάτω ea sunt, quae inferior generis visibilis pars continet, h. e. imagines; contra τὰ ὑπὸ τῶν κάτω ἀπεικασθέντα ea, quorum similitudinem inferiora referunt, τά τε περὶ ἡμᾶς ζῶα et reliqua, quibus superiorem eiusdem generis partem constare pag. 510. A. demonstratum est. Quae quum comparata cum inferioribus pro veris habeantur eumque locum per divisionem secundum veritatem et eius contrarium factam acceperint, πρὸς ἐκεῖνα (τὰ κάτω) ὡς ἐναργῆ δεδοξασμένα τε καὶ τετιμημένα dicuntur. Atque haec illa sunt, quibus animus inferiorem generis intelligibilis partem investigans tamquam imaginibus utitur, quemadmodum p. 510. E. expositum est. Itaque vulgata lectio nullam offensionem habet, interpretes autem mirum in modum a sensu aberrarunt. Ficinus: *utaturque imaginibus his, quas ex inferioribus sunt ad superiorum similitudinem comparatae atque ita opinione conceptae distinctaeque sunt, quasi ad illa perspicuo conferant.* Astius: *sed imaginibus utens ipsis illis ad rerum inferiorum similitudinem descriptis, quae ad illas pro evidentibus haberentur magnique aestimarentur.* Schleiermacherus: *so dass sie sich dessen als Bilder bedient, was von den unteren Dingen dargestellt wird, und zwar derer, die im Vergleich mit den andern als hell und klar verherrlicht und in Ehren gehalten werden.* cui interpretationi hanc explicationem adiecit: *Den lezten etwas schwierigen Satz,* **und zwar derer** *etc. kann ich nur von dem Vorzug der regelmässigen Gestalten vor den übrigen verstehen, wiewol nicht alles rein heraus kommt, weshalb die Uebersezung auch nicht genau ausfallen konnte. Leider bietet der Bekkersche Apparat keine Hülfe dar.* Denique Stallbaumius: *sed imaginibus utatur illis ipsis*

Τὸ τοίνυν ἕτερον μάνθανε τμῆμα τοῦ νοητοῦ λέγοντά με τοῦτο, οὗ αὐτὸς ὁ λόγος ἅπτεται τῇ τοῦ διαλέγεσθαι δυνάμει, τὰς ὑποθέσεις ποιούμενος οὐκ ἀρχάς, ἀλλὰ τῷ ὄντι ὑποθέσεις, οἷον ἐπιβάσεις τε καὶ ὁρμάς, ἵνα μέχρι τοῦ ἀνυποθέτου ἐπὶ τὴν τοῦ παντὸς ἀρχὴν ἰών, 480 ἁψάμενος αὐτῆς, πάλιν αὖ ἐχόμενος τῶν ἐκείνης ἐχομένων, οὕτως ἐπὶ τελευτὴν καταβαίνῃ αἰσθητῷ παντάπασιν C οὐδενὶ προσχρώμενος, ἀλλ' εἴδεσιν αὐτοῖς δι' αὐτῶν εἰς αὐτά, καὶ τελευτᾷ εἰς εἴδη. Μανθάνω, ἔφη, ἱκανῶς μὲν οὔ· δοκεῖς γάρ μοι συχνὸν ἔργον λέγειν· ὅτι μέντοι βούλει διορίζειν σαφέστερον εἶναι τὸ ὑπὸ τῆς τοῦ δια-

rebus, quae a rebus inferis (sub sensus cadentibus) effictae ad illarumque similitudinem expressae sunt, et quidem illis, quae ad alias comparatae pro evidentibus habentur et magni aestimantur.

B γεωμετρίαις] γεωμετρικαῖς Vind. F.

τε] om. Ven. B.

ταύτης] ταύταις Lob. Vat B. et, sup. ης, Ven. B. editiones omnes, tacentibus Bip. Ego a tot libris et ab optimo exhibitum singularem praeferre non dubitavi. Nam quod Stallbaumius in pr. (in sec. tacet) „ita etiam antea ἐν γεωμετρίᾳ scribi debuisse" autumat, nihil obstare videtur, quo minus affinium illarum, quae proprie γεωμετρίαι dicuntur, disciplinarum complexus pro una arte ponatur. Tum vero ipsa numeri diversitas mirum non est si librariis offensioni fuit. Accedit quod ad ταύταις parum grata ambiguitate nescias, utrum γεωμετρίαις, an τέχναις supplendum sit.

τοίνυν] om. Fic.

λέγοντά με] λέγοντα μετὰ Vind. F. Flor. R. ἄλλως λέγοντά με Ang. B.

αὐτὸς ὁ] ὁ αὐτὸς Vind. B.

τῇ τοῦ] τῇ om. Par. K. sec. Bekk.

τῷ ὄντι — ἐπιβάσεις] τωόντι — ὑποβασεις Vind E. Proclus in Civ. p. 429: λέγει δὲ οὑτωσὶ περὶ τούτων ἣν ἔχει διάνοιαν ἐκδιδάσκων, ὡς αἱ μὲν ἄλλαι ἐπιστῆμαι δοκοῦσαι εἶναι ποιοῦνται τὰς ἀρχὰς ὑποθέσεις, μόνη δὲ διαλεκτικὴ ἐπ' αὐτὴν ὁρμωμένη τὴν ἀρχὴν ἀναιρεῖ τὰς ὑποθέσεις, ὡς ἂν εὕρῃ τὴν μὲν ὄντως οὖσαν ἀρχὴν ὡς ὑπόθεσιν, ἀλλ' ὄντως ἀνυπόθετον. Idem in Parmen. T. V. p. 323: καὶ ὅτι διὰ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἄνεισιν ἐπ' αὐτὸ τὸ ἕν, ὅπερ αὐτὸς ἀνυπόθετον ἐν Πολιτείᾳ προσονομάζει.

αὖ] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐκείνης] ἐκείνοις Vind. F. Vat. H.

οὕτως ἐπὶ τελευτὴν] οὕτω ἐπιτελευτὴν Vind. E.

καταβαίνῃ] καταβαίνοι Lob. Vind. B. Ven. B. Vat. M. καταβαίνει Vind. EF.

C ἱκανῶς μὲν οὔ·] *quanquam minime sufficienter, ut cuperem* Fic. ἱκανῶς μὲν οὖν Lob. Vind. BEF. Par. K. sec. Bekk. et a m. pr. D. Vat. HM. Flor. ACV.

δοκεῖς γάρ μοι] δοκεῖ σοι Vind. F. qui ante ἱκανῶς mutatae personae indicium et ante haec nullam interpunctionem habet. Astius in tert. et Stallbaumius verbis δοκεῖς — λέγειν parentheseos signa addunt.

διορίζειν] λέγειν Vind. B. Vat. M.

ἢ τὸ] ἢ τῷ Vat. H. Flor. AC.

λέγεσθαι ἐπιστήμης τοῦ ὄντος τε καὶ νοητοῦ θεωρούμενον, ἢ τὸ ὑπὸ τῶν τεχνῶν καλουμένων, αἷς αἱ ὑποθέσεις ἀρχαὶ καὶ διανοίᾳ μὲν ἀναγκάζονται, ἀλλὰ μὴ αἰσθήσεσιν, αὐτὰ θεᾶσθαι οἱ θεώμενοι, διὰ δὲ τὸ μὴ ἐπ' D ἀρχὴν ἀνελθόντες σκοπεῖν, ἀλλ' ἐξ ὑποθέσεων, νοῦν οὐκ ἴσχειν περὶ αὐτὰ δοκοῦσί σοι, καίτοι νοητῶν ὄντων μετὰ ἀρχῆς. διάνοιαν δὲ καλεῖν μοι δοκεῖς τὴν τῶν γεωμετρικῶν τε καὶ τὴν τῶν τοιούτων ἕξιν, ἀλλ' οὐ νοῦν, ὡς μεταξύ τι δόξης τε καὶ νοῦ τὴν διάνοιαν οὖσαν. Ἱκανώτατα, ἦν δ' ἐγώ, ἀπεδέξω. καί μοι ἐπὶ τοῖς τέτταρσι τμήμασι τέτταρα ταῦτα παθήματα ἐν τῇ ψυχῇ

καλουμένων] καλουμένῳ Vat. H. τι καλουμένων Ven. B. Vind. F. τι καλούμενον Vind. E. τί καλουμένῳ Flor. AC.
αἷς αἱ] οἷς Ven. B.
διανοίᾳ] διανοίαι, a m. s. διάνοιαι, Vind. F.
αἰσθήσεσιν] αἰσθήσει Vind. E. Ang. B. αἴσθησιν Vat. H.
οἱ θεώμενοι] οἰόμενοι Mon. B. a m. pr.
D ἀνελθόντες] Ita Par. A. Lob. Vind. BEF. Vat. BM. Ven. B. Ang. B. Flor. ACTV. ἀνελθὸν Mon. B. ἀνελθόντας reliqui cum editis. Nominativum sequens δοκοῦσι tuetur.
μετὰ] μετ' Vind. F. Ang. B. Flor. R.
καλεῖν μοι δοκεῖς] καλή μοι δοκεῖς Vat. H. δοκεῖς μοι καλεῖν Par. K. Ast. tert.
καὶ τὴν] τὴν om. Lob. Vind. B. Vat. BM. Par. K.
οὐ νοῦν] Ita Par. AD. Vind. E. Ang. B. Flor. ACRTV. οὐ νῦν Vind. F. Vat. H. οὖν reliqui editique ante Bekkerum. Veram lectionem secutus est Ficinus in genere τῶν γεωμετρικῶν falsus: *videris autem mihi geometricarum et similium rerum habitum cogitationem potius appellare quam intellectum.*
τι] που Vind. B. om. Vind. E.
οὖσαν] ἰοῦσαν Par. K. κάλλιον οὖσαν idem in margine sec. Bekk. (sec. Bip. nil nisi οὖσαν.)

Ἱκανώτατα] Ἱκανότατα Bas. ab.
ἀπεδέξω] ἀπεδείξω Vind. B. Vat. M. Par. K. sec. Bekk. et ante corr. Lob.
τέτταρσι] τέσσαρσι Lob. Vind. B. Mon. B. Flor. U. Neque abest suspicio, quin idem in aliis Bekkeri codicibus exstet, quorum tam immemor fuerit, quam fuit Vind. et Mon. Ceterum vulgatam non solum sequens τέτταρα, verum constans, ut videtur, scriptoris usus flagitat. Cf. L. V. p. 460. E. VIII. 544. B. Phaedon. 104. B. Phileb. 23. E. Tim. 44. E. quibus locis pro τεσσ. quod in editionibus erat, nunc secundum codices τεττ. legitur. Nam de Par. A. quem Bekkerus Timaei loco inter Atticae formae assertores non magis, quam Mon. B. qui eandem exhibet, nominavit, Vind. CCCXXXVII. in quo item exstat, vix dubitare sinit. Praeterea σσ oppido raro in codicibus singularibus binisve apparet, ut L. III. pag. 400. A. in Amb. C. Flor. T. V. 449. A. in Par. D. Flor. T. Parmen. 127. B. in Clark. (τεσσαράκοντα) Menon. 91. E. in Vat. A. (idem) Tim. 56. E. in Lob. Par. Y. (τέσσαρα pro δύο) Ib. 60. A. in Par. S. Leg. VI. 759. E. in Ang. B. L. XII. p. 963. C. in Pal. C. Flor. M.
τμήμασι] τιμήμασι Vind. E.

E γιγνόμενα λαβὲ, νόησιν μὲν ἐπὶ τῷ ἀνωτάτω, διάνοιαν δὲ ἐπὶ τῷ δευτέρῳ, τῷ τρίτῳ δὲ πίστιν ἀπόδος καὶ τῷ τελευταίῳ εἰκασίαν, καὶ τάξον αὐτὰ ἀνὰ λόγον, ὥσπερ ἐφ' οἷς ἐστὶν ἀληθείας μετέχειν, οὕτω ταῦτα σαφηνείας

λαβὲ] λάβε codices mei et editiones ante Bekkerum. V. Vol. I. p. 389, b. — Proclus in Alcib. T. II. p. 57. Cous. (p. 21. Creuz.) ἀλλ' ὥσπερ αὐτὸς ὁ Σωκράτης ἐν Πολιτείᾳ διέκρινε, τῇ μὲν ἁπλῇ καὶ μονοειδεῖ καὶ νοερᾷ γνώσει τὰ νοητὰ πάντα συζύγως θεωρεῖν, τῇ δὲ ἐπιστημονικῇ καὶ διανοητικῇ τῶν εἰδῶν ἀνελίξει καὶ συνθέσει τοὺς μέσους τῶν ὄντων λόγους ἐπισκοπεῖσθαι, τρίτῃ δὲ ἀπὸ τῆς ἀληθείας τῇ αἰσθήσει δι' ὀργάνων ἐφαπτομένῃ τῶν οἰκείων γνωστῶν τὰ αἰσθητὰ πάντα διακρίνειν δεόντως, τῇ δὲ εἰκαστικῇ τὸ λοιπὸν δυνάμει τὰ εἰκαστὰ τῶν αἰσθητῶν εἴδωλα τυγχάνοντα γιγνώσκειν. Idem in Civ. pag. 429: σαφέστατα τοῦ Πλάτωνος ἐπιστήμην μὲν ἐπὶ τοῦ ὄντος τάττοντος, πίστιν δὲ ἐπὶ τῷ δοκοῦντί πως εἶναι καὶ αἰσθητῷ, διάνοιαν δὲ ἐπὶ τοῖς διανοητοῖς καὶ εἰκασίαν ἐπὶ τοῖς εἰκαστοῖς, δόξαν δὲ ἐπὶ τοῖς αἰσθητοῖς καὶ εἰκαστοῖς καὶ νόησιν [μὲν] ἐπὶ τοῖς νοητοῖς καὶ διανοητοῖς [καὶ εἰκαστοῖς]. Idem in Tim. p. 75: τοῦτο δὴ οὖν ἐστιν ὁ λόγος, τὸ νοοῦν ἡμῶν τὰ νοητὰ, καὶ ὃν (f. οὗ) ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης νόησιν εἶχε τὴν ἐνέργειαν, ὡς διάνοιαν τὴν τῶν μέσων γνῶσιν νοητῶν καὶ δοξαστῶν. Cf. ib. p. 105, 21. et in Civ. p. 431, 2.

ἀνωτάτω] ἀνοτάτω Vind. E. ἀνωτάτωι Lob. Erant enim qui haec adverbia cum ι scriberent, ut ex Etymologico collegit Fischerus anim. ad Well. II. p. 114. Hinc non solum ἐγγυτέρῳ L. I. p. 330. E. in Ald. Bas. ab. sed etiam ἐγγυτάτωι et περαιτέρωι Soph. p. 265. A. et Alc. II. 149. B. in Clarkiano codice scriptum est. Quamquam nostro loco etiam ipse dativus videri potuit librario sequioris aevi usum ad Platonem transferenti. Cf. Buttmanni gramm. I. p. 277. II. p. 411. Sic τοῦ ἀνωτάτου ἀέρος Defin. p. 411. C. legitur, quod Bekkerus secundum unum Ven. D. in ἀνωτάτω mutandum putavit. Quod in Stallbaumii sec. hic item exstat ἀνωτάτῳ, id ipso tacente typothetae culpae tribuendum videtur.

E δὲ] δ' Vind. F. Ang. B.

τῷ τρίτῳ] τῷ om. Mon. B. Par. DK. Flor. U.

τάξον] τάξιν Vind. EF.

ἀνὰ λόγον] ἀνάλογον codices mei et editiones ante Astii sec.

ἐφ' οἷς] ἐφοῖς Vind. F.

ἐστὶν] ἔστιν Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Conf. L. VII. p. 534. A: τὴν δ' ἐφ' οἷς ταῦτα ἀναλογίαν. ubi ἐστὶν omissum est.

ἀληθείας] ἀληθεὶ Vind. E.

μετέχειν,] Ita cum reliquis codicibus Mon. B. sed subscriptis extremae litterae punctis duobus, quae Bekkeri aciem effugerunt, quibus librarius μετέχει scribendum esse demonstrabat; idque magnopere vellem in bono aliquo libro repertum. Nam qua ratione quatuor illae rerum species, ad quas animi affectiones quatuor modo dictae pertinent, veritatis participes essent, Socrates pro certo et ex superioribus iam satis cognito ponere, non Glauconi existimandum relinquere debebat, quemadmodum secundum vulgatam lectionem facere videtur, si quidem ad μετέχειν ex sequentibus supplendum est ἡγῇ. Atque haec ipsa supplementi ex sequentibus petendi necessitas nonnihil offensionis habet, quum fere in antecedentibus verbum finitum relativo necessarium inesse soleat. Sic Phaedon. p. 72. A: τούτου δὲ ὄντος ἱκανόν που ἐδόκει τε-

ἡγησάμενος μετέχειν. *Μανθάνω*, ἔφη, καὶ ξυγχωρῶ καὶ τάττω ὡς λέγεις.

κμήριον εἶναι, ὅτι ἀναγκαῖον τὰς τῶν τεθνεώτων ψυχὰς εἶναί που, ὅθεν δὴ πάλιν γίγνεσθαι. scil. ἔφαμεν, quod latet in ἐδόκει. Leg. L. III. p. 677. A: Ἆρ' οὖν ὑμῖν οἱ παλαιοὶ λόγοι ἀλήθειαν ἔχειν τινὰ δοκοῦσιν; Κλ. Ποῖοι δή; Ἀθ. Τὸ πολλὰς ἀνθρώπων φθορὰς γεγονέναι κατακλυσμοῖς τε καὶ νόσοις καὶ ἄλλοις πολλοῖς, ἐν οἷς βραχύ τι τῶν ἀνθρώπων λείπεσθαι γένος. sc. φασὶν οἱ λόγοι. Phileb. p. 15. B: πρῶτον μὲν εἴ τινας δεῖ τοιαύτας εἶναι μονάδας ὑπολαμβάνειν ἀληθῶς οὔσας· εἶτα πῶς αὖ ταύτας, μίαν ἑκάστην οὖσαν ἀεὶ τὴν αὐτὴν καὶ μήτε γένεσιν μήτε ὄλεθρον προσδεχομένην, ὅμως εἶναι βεβαιότατα μίαν ταύτην. sc. ὑπολαμβάνειν δεῖ. Denique si μετέχειν ad sequentia referri vellet scriptor, quidni omitteret potius et genitivi ἀληθείας prorsus eandem, quam σαφηνείας conditionem faceret? Itaque si tamen scripsit μετέχειν, non ἡγῇ, sed οἶσθα vel ἡγούμεθα in mente habuisse idque ob similitudinem eius, quod additurus erat, omisisse videtur. Sed multo probabilius est μετέχει.

ξυγχωρῶ] συγ. Vind. F. Idem post λέγεις initium sequentis libri μετὰ ταῦτα δὴ εἶπον ἀπείκασον: additum habet.

Τέλος τοῦ πολιτειῶν (πλιπειῶν Ald.) ἢ περὶ δικαίου ἕκτου λόγου. Ald. Bas. ab.

ΛΟΓΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ.

514 Μετὰ ταῦτα δή, εἶπον, ἀπείκασον τοιούτῳ πάθει τὴν ἡμετέραν φύσιν παιδείας τε πέρι καὶ ἀπαιδευσίας· ἰδὲ γὰρ ἀνθρώπους οἷον ἐν καταγείῳ οἰκήσει σπηλαιώδει

πλάτωνος πολιτειῶν, .ζ. Lob. πολιτειῶν λόγος ἕβδομος Vind. B. ζ. Vind. E. πλάτωνος πολιτειῶν ἑβδόμη Mon. BC. Flor. U. πλάτωνος πολιτεῖαι ἢ περὶ δικαίου ἑβδόμη Flor. V. πλάτωνος πολιτειῶν ἢ περὶ δικαίου λόγος ἕβδομος Flor. AC. Ald. Bas. ab. (hae maiusculis litteris) ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ἕβδομος Steph. Z. Bekkerus et Stallb. pr.

514 Μετὰ ταῦτα — ἢ δημοσίᾳ. 517. C.] excerpsit Iamblichus Προτρεπτ. cap. 15. p. 228. sqq. ed. Kiesslingii a. 1813. p. 92. sqq. ed. pr. Arcerii a. 1598. Eadem paucis complexus est Alcinous isag. c. 27. p. 114: ὁμοιῶσθαι γὰρ τοὺς ἄφρονας τοῖς ὑπὸ γῆν ἀνθρώποις κατῳκισμένοις καὶ φῶς μὲν μηδέποτε λαμπρὸν ἑωρακόσιν, ἀμυδρὰς δέ τινας σκιὰς ὁρῶσι τῶν παρ' ἡμῖν σωμάτων, οἰομένοις δὲ σαφῶς ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ὄντων. ὡς γὰρ τούτους τυχόντας τῆς ἐκ τοῦ ζόφου ἀνόδου καὶ εἰς τὸ καθαρὸν φῶς προελθόντας εὐλόγως καταγνώσεσθαι τῶν τότε φανέντων καὶ πολὺ πρόσθεν ἑαυτῶν ὡς ἐξηπατημένων, οὕτω δὲ καὶ τοὺς ἀπὸ βιωτικοῦ ζόφου μεταβαίνοντας ἐπὶ τὰ κατ' ἀλήθειαν θεῖα καὶ καλὰ τῶν μὲν πάλαι θαυμασθέντων αὐτοῖς καταφρονήσειν, τῆς δὲ τούτων θεωρίας σφοδροτέραν ἕξειν ὄρεξιν. — In codice Iamblichi Cizensi, quem Kiesslingius contulit, initio μεταῦτα, in Lob. Vind. E. Mon. B. Ald. μετα ταῦτα scriptum est.

εἶπον] ἐγὼ addit Mon. C.

ἀπείκασον] ἀπεικάσαι δεῖ Iamblich. Proclus in Civ. p. 432: ἐν προοιμίοις τοῦ ἑβδόμου σκόπει τί φησιν ἀπείκασιν (scripserat φησιν. ἀπείκασον) τὴν ἡμετέραν φύσιν, αὐτὴν δήπου τὴν ἀνθρωπίνην ζωήν, οὐ καθ' ὅσον ἐστὶν οὐσία καὶ δύναμιν ἔλαχε τοιάνδε ἢ τοιάν, ἀλλὰ παιδείας τε πέρι καὶ ἀπαιδευσίας.

τοιούτῳ] τοιῷδε Mon. B. Flor. U.

πέρι· καὶ ἀπαιδευσίας] περὶ καὶ ἀπεδευσίας Vind. E.

ἰδὲ] Ita Par. A. scholiastes ad h. l. et Porphyrius de antro Nympharum pag. 255. ed. Cantabrig. a. 1655. haec usque ad τὸ σπήλαιον laudans. Nec aliter Proclus l. c. ubi haec ita leguntur: εἰ δὲ γὰρ ἀνθρώπους ἐν καταγείῳ σπηλαίῳ διοικήσει. Reliqui codices cum Iamblicho editisque ante Astii sec. ἴδε. Cf. Thomas Mag. pag. 468. et quae Vol. I. p. 389, b. dicta sunt.

καταγείῳ] κατωγείῳ Mon. C. καταγωγείῳ Iamblichi cod. Ciz. καταγαίῳ Flor. T. a m. a. Phrynichus Bekkeri anecd. p. 47, 14: κατάγειον· οὐχὶ κατάγαιον διὰ τῆς αι διφθόγγου. Infra p. 532. B. καταγείου sine discrepantia legitur.

οἰκήσει] οἰκείσει Ald. Bas. a. ἄντρῳ καὶ οἰκήσει Porph.

ἀναπεπταμένην πρὸς τὸ φῶς τὴν εἴσοδον ἐχούσῃ μακρὰν παρ' ἅπαν τὸ σπήλαιον, ἐν ταύτῃ ἐκ παίδων ὄντας ἐν δεσμοῖς καὶ τὰ σκέλη καὶ τοὺς αὐχένας, ὥστε μένειν τε αὐτοὺς εἴς τε τὸ πρόσθεν μόνον ὁρᾶν, κύκλῳ B δὲ τὰς κεφαλὰς ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ ἀδυνάτους περιάγειν, φῶς δὲ αὐτοῖς πυρὸς ἄνωθεν καὶ πόῤῥωθεν καόμενον ὄπισθεν αὐτῶν, μεταξὺ δὲ τοῦ πυρὸς καὶ τῶν δεσμωτῶν ἐπάνω ὁδόν, παρ' ἣν ἰδὲ τειχίον παρῳκοδομημέ-

ἀναπεπταμένην] *ἀναπεπταμένη* Vind. E. Vat. H. Flor. AC. Iamblichi cod. Ciz.

παρ' ἅπαν] *παρὰ πᾶν* Iamblichi cod. Ciz. et ed. Kiessl. *παράπαν* Vind. EF. Mon. C.

τὸ σπήλαιον] *τοῦ σπηλαίου* Vind. E. Flor. RT. In editionibus ante Bekkerum h. l. et in sequentibus post *περιάγειν* et post *αὐτῶν* maior interpunctio est.

σκέλη] *σχέλη* Iambl. cod. Ciz.

μένειν τε] *τε* om. Bas. b.

εἴς τε] *εἰς* Lob. Vat. M. et a m. pr. B. *καὶ εἰς* Mon. B. Flor. U. Par. DK. sec. Bekk. et a m. s. Vat. B. *καὶ εἴς τε* Par. K. sec. Bip.

B *πρόσθεν*] *πρόσθε* Iambl. cod. Ciz. Conf. Vol. I. pag. 125, a. vers. 12.

μόνον] om. Vat. M.

κύκλῳ δὲ] *κύκλῳ μὲν* Iamblichi codex Parisiensis a Kiesslingio adhibitus. Stallbaumius in sec. verba *κύκλῳ δὲ* usque ad *περιάγειν* praecedentibus *ὥστε — ὁρᾶν* anteponenda fuisse autumat haeretque in eo, quod inferuntur demum post illa *εἰς τὸ πρόσθεν μόνον ὁρᾶν*. Scilicet qui cervices vinculo adstrictas habet ita, ut nihil nisi anteriora videat, ei facultatem capitis in orbem circumagendi deesse facile intelligitur. Nihilo minus quum ad conditionem istorum describendam pertineret maxime, anteaque *videre* tantum, non etiam *posse* nihil nisi anteriora videre dicti essent, expressis verbis addi et tamquam alterum in istis considerandum proponi sine tautologia poterat. Esse autem hoc alterum idque ab *ἰδὲ* pendens, non ab *ὥστε*, particula *δὲ* et adiectivum *ἀδυνάτους* arguunt, quorum neque Astius in interpretatione (*caput vero propter vincula nequeant circumferre*) neque Stephanus minore post *ὁρᾶν*, quam post *σπήλαιον* et post *περιάγειν* interpunctione usus rationem habuit.

ἀδυνάτους] *ἀδυνάτου* Iambl. cod. Ciz.

πυρὸς] om. Vind. E. Schleiermachero accusativum desideranti *φῶς καόμενον* minus placuisse videtur, et solet *φῶς* fere *ἁπτόμενον*, *πῦρ* vero *καόμενον* dici. Sed quemadmodum *λύχνος* et *δᾴς*, de quibus cf. Stephani thesaurus T. II. p. 174. F. H. haud secus *φῶς* praesertim ab igne proficiscens *κάεσθαι* dici potuit. Et *τὸ τοῦ πυρὸς φῶς* infra redit p. 517. B.

καόμενον] *καιόμενον* Lob. ante corr. Vind. EF. Flor. ACR. Iambl. ed. pr. Bas. ab.

μεταξὺ] Proclus l. c. *μεταξὺ γοῦν φησὶ τῶν τε δεσμωτῶν δεῖν νοεῖν ἡμᾶς καὶ τοῦ πυρὸς ἐπάνω ὁδόν*.

δεσμωτῶν] *δεσμοτῶν* Mon. C. Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab.

ἣν ἰδὲ] *ἥνιδε* Vind. F. *ᾗ ἣν ἰδεῖν* Lob. Mon. B. Vat. M. Flor. U. Par. K. sec. Bip. *ἣν ἰδεῖν* Vat. B. Par. DK. sec. Bekk. *ἣν εἶναι* Iambl. codd. Ciz. et Par. et ed. Kiessl. *ἣν ἴδε* Mon. C. Vind. BE. cum Iambl. ed. pr. et editis ante Astii sec. *secus quam paries sit constructus exiguus* Fi-

νον, ὥσπερ τοῖς θαυματοποιοῖς πρὸ τῶν ἀνθρώπων πρόκειται τὰ παραφράγματα, ὑπὲρ ὧν τὰ θαύματα δει-
C κνύασιν. Ὁρῶ, ἔφη. Ὅρα τοίνυν παρὰ τοῦτο τὸ τειχίον φέροντας ἀνθρώπους σκεύη τε παντοδαπὰ ὑπερέχοντα
515 τοῦ τειχίου καὶ ἀνδριάντας καὶ ἄλλα ζῶα λίθινά τε καὶ ξύλινα καὶ παντοῖα εἰργασμένα, οἷον εἰκὸς, τοὺς μὲν φθεγγομένους, τοὺς δὲ σιγῶντας τῶν παραφερόντων. Ἄτοπον, ἔφη, λέγεις εἰκόνα καὶ δεσμώτας ἀτόπους.

cinus, qui in hoc libro interpretando multo liberius, quam in prioribus versatus parcius deinceps a nobis commemorabitur.

τειχίον] τοιχίον Mon. B. Flor. U.

παρῳκοδομημένον] ᾠκοδομημένον Iambl.

πρὸ] πρὸς Bas. b.

παραφράγματα] παραδείγματα Vind. B. Mon. C.

θαύματα] Timaeus lex. p. 140: θαύματα· νευροσπάσματα. quod docte et copiose illustravit Ruhnkenius.

δεικνύασιν] Ita Par. A. Vind. B. Mon. C. Flor. ACV. δεικνύουσιν Lob. Vind. E. Ven. B. Vat. HM. Iambl. cod. Ciz. ed. Kiessl. δεικνύουσι Iambl. cod. Paris. Bas. b. δείκνυσιν Vind. F. δεικνῦσιν reliqui libri, Iamblich. ed. pr. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. sec. Terminationem in ύασι, quae Thoma Mag. (in ζευγνύασι) indice pulchrior, Moeridis testimonio aliquanto graviore (p. 127. 171.) recentioribus (δευτέροις seu μέσοις) Atticis tam usitata, quam veteribus (πρώτοις) in ῦσι fuit, Platoni prae altera placuisse locorum comparatio docet. Civ. L. VIIII. pag. 586. B. et Polit. p. 298. B. ἀποκτιννύασι, Leg. L. VIII. p. 835. D. σβεννύασι vulgo et in optimis libris, —ῦσι in nullo, —ύουσι in paucis legitur. Civ. L. IIII. pag. 421. A. ἀπολλύασι et Gorg. p. 466. B. ἀποκτιννύασι secundum codices vulgato —ύουσι praelatum, —ῦσι nusquam inventum est. Denique Gorg. pag. 466. C. codices inter ἀποκτιννύασι et —ύουσι, Theaet. p. 158. C. inter ἀπολλύασι et —ύουσι fluctuant ita, ut —ύασι praeferendum videatur. Contra unus est locus Leg. L. IIII. pag. 706. C. ἀπολλῦσι pro certo exhibens. Itaque δεικνύασιν non frustra hic in optimo codice scriptum recteque a Bekkero et sequentibus receptum est. Ceterum ne ea quidem, quam Thomas et Moeris communem perhibent, terminatione in ύουσι Plato abstinuisse videtur, quum Gorg. p. 496. B. haud dubie ἀπολλύει, non ut vulgo legebatur ἀπολύει, scripserit; unde dubitatio progreditur, Criton. p. 47. C. διόλλυσιν an διολλύει, Tim. p. 76. A. περιημφιέννυ an —ιέννυε, Phileb. p. 25. D. συμμίγνυ an συμμίγνυε, Leg. L. VIII. p. 838. B. κατασβέννυσι an κατασβεννύει, quorum utrumvis codicum auctoritate non contemnenda munitur, potius sit habendum. Sed infra p. 523. A. δείκνυ extra dubitationem positum est.

Ὁρῶ, ἔφη.] ὀρθῶς ἔφη. Lob. Vat. BM. om. Iambl.

Ὅρα τοίνυν] ἔτι τοίνυν ὅρα Iambl.

C τειχίον] τείχιον Vind. F. τοιχίον Mon. B. Flor. U.

φέροντας] post ἀνθρώπους Flor. T.

ἀνθρώπους] ἀνθρώποις, Mon. B.

τε] om. Mon. C.

τειχίου] τοιχίου Mon. B. Flor. U.

515 ζῶα] „ζῷα, ut solet, Par. A." Etiam Ald. Bas. ab. h. l.

Ὁμοίους ἡμῖν, ἦν δ' ἐγώ. τοὺς γὰρ τοιούτους πρῶτον μὲν ἑαυτῶν τε καὶ ἀλλήλων οἴει ἄν τι ἑωρακέναι ἄλλο, πλὴν τὰς σκιὰς τὰς ὑπὸ τοῦ πυρὸς εἰς τὸ καταντικρὺ αὐτῶν τοῦ σπηλαίου προσπιπτούσας; Πῶς γάρ, ἔφη, εἰ ἀκινήτους γε τὰς κεφαλὰς ἔχειν ἠναγκασμένοι εἶεν B διὰ βίου; Τί δὲ τῶν παραφερομένων; οὐ ταὐτὸν τοῦτο; Τί μήν; Εἰ οὖν διαλέγεσθαι οἷοί τ' εἶεν πρὸς ἀλλήλους, οὐ ταῦτα ἡγῇ ἂν τὰ παρόντα αὐτοὺς νομίζειν ὀνομά-

ut alibi ζῷα habent. Cf. Vol. I. p. 60, a. Post ζῶα Stallbaumius in sec. incisionis signum fecit, quod ad sensum minime ineptum, sed in hac verborum positura superfluum videtur.

σιγῶντας] σιγοντας cum ω super o Vind. E.

τῶν] in margine a m. s. habet Mon. B.

ἔφη] om. Lob. Vat. BM.

λέγεις] λέγειν Vind. E. — Mon. B. in ima pagina, cuius hoc extremum verbum est, a m. pr. scripta haec habet: πάντα τὰ μικαλῶς ἀπὸδημνείμενα, μετ' ἀσαφίας γράφονται:

Ὁμοίους ἡμῖν] post ἦν δ' (δὲ Mon. C.) ἐγώ Vind. B. Mon. C. ὁμοίως ἡμῖν Vind. E. ὁμοὺς ἡμῖν Par. D. Mon. B. Iamblichus haec ab ἄτοπον inde in τὴν δὴ ἄτοπον εἰκόνα ταύτην καὶ τοὺς δεσμώτας τοὺς (id om. ed. pr.) ἀτόπους (ἀπόνους ed. Kiessl.) θὲς εἶναι ὁμοίους (ὁμοίως Ciz.) ἡμῖν mutavit.

μὲν] om. Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Flor. U.

τε] om. Iambl. codd. Ciz. et Paris.

καταντικρὺ] κατάντικρυ Vind. F. κατ' ἀντικρὺ Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab.

Πῶς γάρ, ἔφη,] Post γὰρ in Ald. Bas. ab. nulla interpunctio est, Stephanus signum interrogationis fecit, quod Bas. ab. post ἔφη habent. οὐδὲν ἄλλο. πῶς γὰρ Iambl.

ἔχειν] om. Vind. F. Ang. B.

B βίου;] βίου. Ald. Bas. ab.

Τί δὲ] τὸ δὲ Mon. B. In Ald. post δὲ comma positum, post παραφερομένων vero ut in Bas. ab. omissa interpunctio est; non omnino male.

τοῦτο] om. Iambl. cod. Ciz. et is, quo usus est Arcerius, nec non ed. Kiessl.

Τί μήν;] om. Iambl.

οἷοί τ'] οἷοί τε Vind. F. οἷον τ' Mon. C.

ταῦτα] ταυτα sine accentu Vind. B. ταὐτὰ Par. A. Vat. H. Flor. ACRV. Mon. C. Vind. EF.

ἡγῇ] ἡγεῖ Vind. F. Ang. B. Flor. R. Astius in sec. et tert. Bekkerus et Stallbaumius.

παρόντα] παριόντα Flor. T. Astius in sec. et tert. et Stallbaumius; quod valde ineptum videtur, sive cum Stallbaumio interpreteris: *nonne putas eos res, quae praeterferrentur, suo quodam modo esse nominaturos, quas quidem viderent?* sive cum Astio: *nonne censes eos res praeterlatas arbitraturos esse nominandas quas viderent?* Non enim hoc rogat Socrates, an nomina umbris imponenda existimaturi aut re vera impositiuri essent, quippe quod citra errorem facere eis liceret, sed an haec, quae viderent, tamquam res praesentes, non tamquam umbras appellare, de praesentibus, non de absentibus loqui sese opinaturi essent. Quem sensum et vulgatae lectioni subesse et sequentibus unice convenire apparet. Fere eodem redit, quod Iamblicho ex codd. Ciz. Paris. et Arceriano restituit Kiesslingius, ὄντα, quod etiam Proclus legisse videtur l. c. (p. 432.) scribens:

ζειν, ἅπερ ὁρῷεν; Ἀνάγκη. Τί δ'; εἰ καὶ ἠχὼ τὸ δεσμωτήριον ἐκ τοῦ καταντικρὺ ἔχοι, ὁπότε τις τῶν παριόντων φθέγξαιτο, οἴει ἂν ἄλλο τι αὐτοὺς ἡγεῖσθαι τὸ φθεγγόμενον, ἢ τὴν παριοῦσαν σκιάν; Μὰ Δί' οὐκ C ἔγωγ', ἔφη. Παντάπασι δή, ἦν δ' ἐγώ, οἱ τοιοῦτοι οὐκ ἂν ἄλλο τι νομίζοιεν τὸ ἀληθὲς, ἢ τὰς τῶν σκευαστῶν σκιάς. Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη. Σκόπει δή, ἦν δ' ἐγώ, αὐτῶν λύσιν τε καὶ ἴασιν τῶν δεσμῶν καὶ τῆς ἀφροσύνης, οἵα τις ἂν εἴη, εἰ φύσει τοιάδε ξυμβαίνοι.

τὰς σκιὰς ἢ τῶν δεσμωτῶν ἢ τῶν σκευῶν, ἃ δὴ καὶ τὴν ἀρχὴν ὄντα νομίζουσιν οἱ δεσμῶται δι' ἀπαιδευσίαν. Simul intelligitur illud ταὐτὰ, quod in optimo libro exstat, aliquatenus ferri posse: *eadem, quae viderent, non alia;* sed quoniam alia illis non sunt praeter ea, quae vident, ταῦτα multo melius est. Ficinus Socrati haec tribuit: *Si ergo invicem loqui liceret, nonne ista quae coram viderent loqui opinarentur?* ex quibus nihil ego sani elicere possum.

νομίζειν] ὀνομάζειν Iamblich. cod. Paris. *om.* codd. Ciz. et Arcerian. et ed. Kiessl.

ὀνομάζειν] *om.* Vind. EF. καὶ ὀν. Flor. RT. et post ἅπερ ὁρῷεν Ang. B.

ὁρῷεν] ὁρῶμεν Iambl. ed. pr. ὁρῷ ἐν cod. Ciz.

δ'; εἰ] δεῖ Vind. F. δ' εἰ Ald. Bas. ab. Steph.

καὶ ἠχὼ] Horum loco in Iambl. cod. Paris. lacuna est. καὶ ἤχω Vind. F. cum corr. in ἤ.

δεσμωτήριον] δεσμοτήριον Vind. E.

καταντικρὺ] καταντικρὺς Flor. R. κατάντικρυς Vind. F. Ang. B. κατ' ἀντικρὺ Iambl. ed. pr.

ἔχοι] ἔχει Vind. E.

ἡγεῖσθαι] ἡγῆσθαι Vat. M.

παριοῦσαν] παροῦσαν Lob. Vind. B. Mon. C. Vat. HM. Flor. T.

Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἔφη.] οὐδὲν ἄλλο. Iambl. — δία Mon. C. — ἔγωγε idem et Lob.

δὴ] *om.* Flor. T.

ἦν δ' ἐγὼ] οὖν Iambl.

τι] *om.* Lob. Vat. M. C

τὸ ἀληθὲς] τἀληθὲς Vind. F. Ang. B. τὸ ἀληθεῖς Ald.

ἢ] ἢ καὶ Vind. E.

σκιάς] σκιᾶς Vind. F.

ἀνάγκη] ἂν ἀνάγκη Vat. H.

ἔφη] *om.* Iambl.

δὴ] δὲ Vind. F. Ang. B. οὖν Iambl.

ἦν δ' ἐγὼ] *om.* Iambl.

τῶν δεσμῶν] Vulgo interpositum τε cum Par. A. Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACRV. omisi.

οἵα] οἷα Vind. F. Iambl. cod. Ciz. οἰά Lob. Vind. E.

εἰ φύσει τοιάδε] ἡ φύσις τοιάδε Iambl. cod. Ciz. φύσει τοιάδε Lob. Vat. BM. Par. DK. φύσει τοιᾶδε εἰ Mon. B. φύσει εἰ τοιάδε Flor. U. et Stallbaumius. Idem, sed commate post φύσει, non ante id posito, probat Schleiermacherus. Mihi vulgata melior videtur, modo ne Astium et Stallbaumium τοιάδε pro feminino habentes et φύσει *re vera* interpretantes sequamur. Sensus hic est: *si res et natura ferret, ut haec eis contingerent.*

ξυμβαίνοι] ξυμβαίνει Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. B. Ang. B. Flor. RTU. Ald. Bas. ab. Steph. et, sup. οι, Par. K.

λυθείη] λυθοίη Par. K. sec. Bip.

ἀνίστασθαι] ἀνίσταται Vind. F.

αὐτοῖς· ὁπότε τις λυθείη καὶ ἀναγκάζοιτο ἐξαίφνης ἀνίστασθαί τε καὶ περιάγειν τὸν αὐχένα καὶ βαδίζειν καὶ πρὸς τὸ φῶς ἀναβλέπειν, πάντα δὲ ταῦτα ποιῶν ἀλγοῖ τε καὶ διὰ τὰς μαρμαρυγὰς ἀδυνατοῖ καθορᾶν ἐκεῖνα, ὧν τότε τὰς σκιὰς ἑώρα, τί ἂν οἴει αὐτὸν εἰπεῖν, εἴ τις D αὐτῷ λέγοι, ὅτι τότε μὲν ἑώρα φλυαρίας, νῦν δὲ μᾶλλόν τι ἐγγυτέρω τοῦ ὄντος καὶ πρὸς μᾶλλον ὄντα τετραμμένος ὀρθότερα βλέποι, καὶ δὴ καὶ ἕκαστον τῶν παριόντων δεικνὺς αὐτῷ ἀναγκάζοι ἐρωτῶν ἀποκρίνεσθαι,

φῶς ἀναβλέπειν] φῶς ἄνω βλέπειν Vind. E. ἄνω φῶς βλέπειν Flor. T.

D αὐτὸν εἰπεῖν] εἰπεῖν αὐτὸν, sup. β α, Vind. B.

αὐτῷ λέγοι] αὐτὸ λέγει Iambl. cod. Ciz.

μᾶλλόν τι] τι om. Lob. Mon. B. Par. DK. Vat. M. Flor. U. et a m. pr. Vat. B. Par. A. qui si a manu recenti additum habet, retinendi caussa non videtur, quamquam facilius omitti, quam assui a librariis potuit.
καὶ] om. Lob. Vat. M.

τετραμμένος] τεθραμμένος iidem. τετραγμένος Vind. E.
ὀρθότερα] ὀρθότερον Vind. BE. Mon. BC. Par. DK. Vat. H. Flor. ACV. Iambl. codd. Ciz. et Arcerian. et ed. Kiessl. ὀρθώτερον Vind. F. Ang. B. Pluralem Astius magis Atticum, Buttmannus gramm. II. p. 268. poëticum perhibet: mihi usu minus tritus, ceterum eodem loco habendus videtur. Cf. Polit. pag. 276. E: εὐηθέστερα τοῦ δέοντος εἰς ταὐτὸν βασιλέα καὶ τύραννον ξυνέθεμεν.
βλέποι] βλέπει Mon. B. Flor. U. Iambl. codd. Ciz. Arcer. ed. Kiessl. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius; sine necessitate. Post illa εἴ τις αὐτῷ λέγοι, ὅτι optativus praesentis legitimus est haud secus atque aoristi Phaedonis initio: οὔτε τις ξένος ἀφῖκται χρόνου συχνοῦ ἐκεῖθεν, ὅστις ἂν ἡμῖν σαφές τι ἀγγεῖλαι οἷός τ' ἦν περὶ τούτων, πλήν γε δὴ ὅτι φάρμακον πιὼν ἀποθάνοι· τῶν δὲ ἄλλων οὐδὲν εἶχε φράζειν. Neque vero praecedens indicativus ἑώρα alterum subsequentem habeat necesse est. Cf. ib. p. 96. B: πολλάκις ἐμαυτὸν ἄνω κάτω μετέβαλλον σκοπῶν — πότερον τὸ αἷμά ἐστιν ᾧ φρονοῦμεν, ἢ ὁ ἀὴρ ἢ τὸ πῦρ, ἢ τούτων μὲν οὐδὲν, ὁ δὲ ἐγκέφαλός ἐστιν ὁ τὰς αἰσθήσεις παρέχων τοῦ ἀκούειν καὶ ὁρᾶν καὶ ὀσφραίνεσθαι, ἐκ τούτων δὲ γίγνοιτο μνήμη καὶ δόξα, ἐκ δὲ μνήμης καὶ δόξης λαβούσης τὸ ἠρεμεῖν κατὰ ταῦτα γίγνεσθαι ἐπιστήμην. et p. 95. D. ubi post ἦν item obliqua in oratione infertur ζώη et ἀπολλύοιτο. — Post βλέποι Steph. et in pr. Astius signum interrogandi fecerunt. In Vind. E. mutatae personae nota apposita est.
καὶ δὴ καὶ] Alterum καὶ om. Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV.
παριόντων] παρόντων Vind. F. Ang. B. In pr. Stallbaumius Florentinum T. παρόντων δὴ ἕκαστον exhibere tradens quorum ea loco ibi exhibita sint non ostendit.

ἀναγκάζοι] ἀναγκάζει Vind. F. et, sup. οι, B. Mon. B. Flor. RU.

ἀποκρίνεσθαι] ἀποκρίνασθαι Par. K. sec. Bekk. Iambl. cod. Ciz. et ed. Kiessl.

ὅτι ἔστιν; οὐκ οἴει αὐτὸν ἀπορεῖν τε ἂν καὶ ἡγεῖσθαι τὰ τότε ὁρώμενα ἀληθέστερα, ἢ τὰ νῦν δεικνύμενα; Πολύ γ', ἔφη. Οὐκοῦν κἂν εἰ πρὸς αὐτὸ τὸ φῶς ἀναγκάζοι αὐτὸν βλέπειν, ἀλγεῖν τε ἂν τὰ ὄμματα καὶ 481
E φεύγειν ἀποστρεφόμενον πρὸς ἐκεῖνα, ἃ δύναται καθορᾶν, καὶ νομίζειν ταῦτα τῷ ὄντι σαφέστερα τῶν δεικνυμένων; Οὕτως, ἔφη. Εἰ δ', ἦν δ' ἐγώ, ἐντεῦθεν ἕλκοι τις αὐτὸν βίᾳ διὰ τραχείας τῆς ἀναβάσεως καὶ ἀνάντους καὶ μὴ ἀνείη, πρὶν ἐξελκύσειεν εἰς τὸ τοῦ ἡλίου

ἔστιν] In Lob. et Astii sec. encliticon est, oxytonon in Vind. BE. Mon. C. Iambl. ed. Kiessl. Steph. Ast. pr. Pro signo interrogandi Ald. Bas. ab. Ast. pr. sec. item Iamblichi editiones comma habent.

αὐτὸν] αὐτὸ Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab.

τὰ τότε] τά τε Iambl. codd. Ciz. et Paris.

ἀληθέστερα] Redit h. l. Ven. C. Cf. ad L. VI. pag. 507. E. monitum.

τὰ νῦν] τανῦν Vind. F. Mon. B.

Πολύ γ', ἔφη] πάνυ γ' ἔφη Vind. B. Mon. C. πάντως δήπου Iambl.

E δύναται] δύνανται Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. AC. et a m. pr. Ven. B. Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab.

τῷ ὄντι] τωόντι Mon. C. Vind. E.

σαφέστερα] σαφέστατα Mon. C. ante corr.

δεικνυμένων] δυνυμένων Vind. E.

Οὕτως, ἔφη.] om. Iambl.

Εἰ δ'] εἰ δὲ Vind. BEF. Mon. C. et Iamblichus, qui sequentia ἦν δ' ἐγὼ omisit.

διὰ τραχείας] διατρ. Vind. F.

τῆς ἀναβάσεως] Haec respexit Plotinus Enn. II. L. VIII. c. 6. p. 203. F. (Bas. 1580.) εἰδότων καὶ σαφῶς τῶν Ἑλλήνων ἀτύφως λεγόντων ἀναβάσεις ἐκ τοῦ σπηλαίου καὶ κατὰ βραχὺ εἰς θέαν ἀληθεστέραν μᾶλλον καὶ μᾶλλον προϊούσας.

καὶ ἀνάντους] αὐτοὺς καὶ Iambl. cod. Paris.

ἀνείη] Ita Par. A. a m. pr. ἀνίοι Vind. B. Mon. B. Flor. U. ἀνίῃ, sup. οι, Mon. C. ἀνίῃ Lob. Vind. EF. Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab. ἀνίῃ Steph. tacentibus Bipontinis. Idem in reliquis Flor. et in Bekkeri codicibus, de quibus nihil significat, nec non in Par. A. a m. s. scriptum videtur. ἂν οἴει Iambl. cod. Par. ἂν εἴη Ciz. ex quo verum eruit Kiesslingius, idem in Platone reponi iubens. Contra Stephanus significationem tantum curans neque modum respiciens ἀνῇ scribendum statuebat annot. p. 24. cui in pr. ed. obsecutus Astius in sec. ἀνείη de coniectura restituit. *neque permitteret quicquam aspicere* Fic.

ἆρα οὐχὶ ὁδυνᾶσθαι] οὐ δύνασθαι Iambl. cod. Ciz. ὀδυνᾶσθαι in suo codice solum invenisse videtur Arcerius ἆρα οὐχὶ e Platone addidisse demonstrans. ἆρ' οὐχὶ ὀδ. Vind. F. Ang. B. ἆρ' οὐχὶ ὀδ. Vind. E. ἆρα οὐκ ὀδ. Vind. B. Mon. C.

φῶς, ἆρα οὐχὶ ὀδυνᾶσθαί τε ἂν καὶ ἀγανακτεῖν ἑλκόμενον, καὶ ἐπειδὴ πρὸς τὸ φῶς ἔλθοι, αὐγῆς ἂν ἔχοντα 516 τὰ ὄμματα μεστὰ ὁρᾷν οὐδ' ἂν ἓν δύνασθαι τῶν νῦν λεγομένων ἀληθῶν; Οὐ γὰρ ἄν, ἔφη, ἐξαίφνης γε. Συνηθείας δή, οἶμαι, δέοιτ' ἄν, εἰ μέλλοι τὰ ἄνω ὄψεσθαι, καὶ πρῶτον μὲν τὰς σκιὰς ἂν ῥᾷστα καθορῷ καὶ μετὰ τοῦτο ἐν τοῖς ὕδασι τά τε τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰ τῶν ἄλλων εἴδωλα, ὕστερον δὲ αὐτά· ἐκ δὲ τούτων τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν νύκτωρ ἂν ῥᾷον

τε ἂν] Prius *om.* Vat. M. posterius Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. T. et a m. pr. Ven. B.

ἑλκόμενον,] *ἑλκόμενον;* Steph. Ast. pr. sec.

516 *ἂν ἔχοντα*] *ἀνέχοντα* Vind. F. *ἔχοντα* Ang. B. Flor. RT. Haec et illa, quae infra E. leguntur, Proclus respexit in Tim. pag. 6. extr. *ὥς που καὶ αὐτὸς εἴρηκεν ὁ Σωκράτης ἐν Πολιτείᾳ, τοὺς ἐν αὐγῇ καθαρᾷ τεθραμμένους ἀμβλυώττειν εἰς τὸ σπήλαιον καταβάντας ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ σκότους, ὥσπερ καὶ τοὺς ἀναβάντας ἐκ τοῦ σπηλαίου διὰ τὸ μὴ δύνασθαί πω πρὸς τὸ φῶς ἀντωπεῖν.*

οὐδ' ἂν ἓν] *οὐδ' ἂν* Iamblich. cod. Arcer. *οὐδ' ἂν ἐν* Vind. F. Ang. B. (hunc enim significare voluisse Bekkerum suspicor, non Vat. M. quem significat, postquam eundem *οὐδ' ἂν ἓν* exhibere demonstravit.) *οὐδὲν ἂν* Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT. Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab. Steph. *οὐδὲ ἂν ἓν* Ast. pr. *οὐδ' ἂν ἓν* Kiesslingius secundum codd. Ciz. et Paris. in Iamblicho scripsit et in Platone scribendum esse docuit, quod reliquorum librorum consensus comprobavit.

Οὐ γὰρ ἄν, ἔφη, ἐξαίφνης γε.] *ὥστε ἐξαίφνης αὐταῖς προσβάλλοντας* Iambl.

δή] *δὲ* (Par. DK.) Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr.

μέλλοι] *μέλλει* Par. K. sec. Bip.

τὰ ἄνω] *τἄνω* Vat. B. Bekkerus.

τὰς σκιὰς] *τὰ σκολιὰ* Vind. E. *τὰς σκολιὰς* Vind. B. Vat. H. Flor. AC. cuius utriusque in margine legitur: *γρ τὰς σκιάς· ὃ καὶ κάλλιον.*

καθορῷ] Ita Par. A. Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Par. D. Ang. B. Flor. RU. *καθορᾷ* Par. K. sec. Bekk. *καθορᾶν*, e corr. —*ρῶν*, Vind. E. *καθορῶν* Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. ACTV. *καθορώη* Ven. B. Mon. B. sed hic correctus in ultima, quae a m. pr. *ῷι* vel *ῷν* fuerit, et Iambl. cum editis. Cf. Vol. I. p. 366. sq.

καὶ] *om.* Ven. B. Fic. editique ante Bekkerum.

μετὰ τοῦτο] *μετατοῦτο* Vind. F. Mon. B. Ald. Bas. ab. *μετὰ ταῦτα* Mon. C. *post haec* Fic.

τῷ οὐρανῷ] *τῷ om.* Lob. Vind. B. Mon. C. Par. K. Ast. sec. — Proclus in Civ. p. 432: *μετὰ δὲ ταῦτά φησιν αὐτὸν ἰδεῖν ἤδη τὸν ὅλον οὐρανὸν ἐν νυκτὶ καὶ τὰ ἄστρα τῶν νοητῶν ὄντα ὁμοιώματα καὶ τὰ ἐν αὐταῖς φῶτα, καθὸ ἡλιοειδῆ πάντα ἐστίν.*

αὐτὸν] *αὐτὸν ἂν* (Ven. B. Vat. B.) Iambl. ed. pr. cum editis ante Astii sec.

ἂν] *om.* Ven. B. Vat. BM.

B θεάσαιτο, προσβλέπων τὸ τῶν ἄστρων τε καὶ σελήνης φῶς, ἢ μεθ' ἡμέραν τὸν ἥλιόν τε καὶ τὸ τοῦ ἡλίου. Πῶς δ' οὔ; Τελευταῖον δή, οἶμαι, τὸν ἥλιον οὐκ ἐν ὕδασιν οὐδ' ἐν ἀλλοτρίᾳ ἕδρᾳ φαντάσματα αὐτοῦ, ἀλλ' αὐτὸν καθ' αὑτὸν ἐν τῇ αὑτοῦ χώρᾳ δύναιτ' ἂν κατιδεῖν καὶ θεάσασθαι, οἷός ἐστιν. Ἀναγκαῖον, ἔφη. Καὶ μετὰ ταῦτ' ἂν ἤδη συλλογίζοιτο περὶ αὐτοῦ, ὅτι αὐτὸς ὁ τάς τε ὥρας παρέχων καὶ ἐνιαυτοὺς καὶ πάντα ἐπιτροπεύων τὰ ἐν τῷ ὁρωμένῳ τόπῳ καὶ ἐκείνων, ὧν C σφεῖς ἑώρων, τρόπον τινὰ πάντων αἴτιος. Δῆλον, ἔφη, ὅτι ἐπὶ ταῦτα ἂν μετ' ἐκεῖνα ἔλθοι. Τί οὖν; ἀναμιμνησκόμενον αὐτὸν τῆς πρώτης οἰκήσεως καὶ τῆς ἐκεῖ

ἄστρων] ἀστέρων Vind. F. Ang. B. Flor. R.
B σελήνης] σεληνῶν Iambl. codd. Ciz. et Paris. τῆς σελήνης Par. K. et Astius. Cf. Vol. I. p. 435, a. extr. et a Stallbaumio laudatus locus Polit. p. 271. C: τὴν μὲν γὰρ τῶν ἄστρων τε καὶ ἡλίου μεταβολήν.
μεθ' ἡμέραν] μεθημ. Mon. C. μετ' ἡμέραν Iambl. ed. pr. Bas. a.
τε καὶ τὸ] καὶ Flor. RT.
ἡλίου] τὸ φῶς addunt Ang. B. Flor. RT. Cf. Vol. I. p. 366, a. in.
Πῶς δ' οὔ;] om. Iambl.
δή] δὲ Mon. B. Flor. U. — Proclus in Civ. p. 432. extr. τελευταῖόν φησι δεῖν ἐν τῷ ὁρατῷ τὸν ἥλιον ὁρᾶν.
τὸν ἥλιον] Vulgo comma addunt.
οὐδ'] ἀλλ' Vind. E.
ἕδρᾳ] om. Mon. C. Vat. H. Eius locus in Vind. B. vacuus est.
καθ' αὑτὸν] καθαυτὸν Vind. F.
αὑτοῦ] αὐ. Lob. Vind. BEF. Mon. BC. Iambl. ed. pr. cod. Ciz. Ald. Bas. ab. quod non vitiosum est. αὐτῇ Par. K.
κατιδεῖν] καὶ κατιδεῖν Vat. B.
οἷός] οἷός τε Iambl. cod. Ciz. secundum quem Kiesslingius οἷός τ' exhibuit, quod multo deterius vulgato est.
ἐστιν] ἔστιν Vind. F.
Ἀναγκαῖον, ἔφη.] om. Iambl. (Ἀαγκαῖον Ald.)
μετὰ ταῦτ' ἂν] μετα ταῦτ' ἂν Lob. Vind. E. Mon. B. μετὰ ταῦτα Vind. F. Etiam Ang. B. ἂν omittit.
αὐτὸς] Ita Par. A. Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACTV. ὁ τοιοῦτος Iambl. cod. Paris. et, omisso ὅτι, Arcerianus. Reliqui codices et editiones omnes οὗτος exhibent, quod ingratae scilicet repetitionis evitandae caussa factum videtur. Sed ita supra L. V. p. 462. E: ὥρα ἂν εἴη ἐπανιέναι ἡμῖν ἐπὶ τὴν ἡμετέραν πόλιν καὶ τὰ τοῦ λόγου ὁμολογήματα σκοπεῖν ἐν αὐτῇ, εἰ αὐτὴ μάλιστ' ἔχει, εἴτε καὶ ἄλλη τις μᾶλλον. quo loco Bekkerus αὕτη a Mon. B. oblatum recte contempsit. Omnino Plato huiuscemodi repetitiones minime fugit. Nec sine vi casui obliquo rectus statim succedit. Ceterum vulgo pronomini additum ἐστιν in uno Ven. B. repertum neque in Iamblichi tribus codicibus exstans merito delevit Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. De ea ellipsi cf. Vol. I. p. 104, a.
ἐπιτροπεύων τὰ] ἐπιτροπεύοντα Vind. E.
τόπῳ] τύπῳ Vat. M. Lob. In Stephani ed. colon, in reliquis comma additum est.

σοφίας καὶ τῶν τότε ξυνδεσμωτῶν οὐκ ἂν οἴει ἑαυτὸν μὲν εὐδαιμονίζειν τῆς μεταβολῆς, τοὺς δ' ἐλεεῖν; Καὶ μάλα. Τιμαὶ δὲ καὶ ἔπαινοι εἴ τινες αὐτοῖς ἦσαν τότε παρ' ἀλλήλων καὶ γέρα τῷ ὀξύτατα καθορῶντι τὰ παριόντα καὶ μνημονεύοντι μάλιστα, ὅσα τε πρότερα αὐτῶν καὶ ὕστερα εἰώθει καὶ ἅμα πορεύεσθαι, καὶ ἐκ τού- D τῶν δὴ δυνατώτατα ἀπομαντευομένῳ τὸ μέλλον ἥξειν, δοκεῖς ἂν αὐτὸν ἐπιθυμητικῶς αὐτῶν ἔχειν καὶ ζηλοῦν τοὺς παρ' ἐκείνοις τιμωμένους τε καὶ ἐνδυναστεύοντας, ἢ τὸ τοῦ Ὁμήρου ἂν πεπονθέναι καὶ σφόδρα βούλεσθαι ἐπάρουρον ἐόντα θητευέμεν ἄλλῳ ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ καὶ ὁτιοῦν ἂν πεπονθέναι μᾶλλον, ἢ 'κεῖνά τε δοξάζειν

ἐκείνων] ἐκείνως Mon. C.
C αἴτιος.] Pro puncto Mon. B. correct[illegible] interrogandi notam exhibet.
ἔφη] γὰρ Iambl.
ἐπὶ ταῦτα] ἐπιτ. Vind. E.
οἰκήσεως] κινήσεως Iamblich. cod. Paris.
οἴει] οἴῃ Iambl. cod. Ciz.
ἑαυτὸν] αὑτὸν Vat. M. Flor. RTV. αὐτὸν Lob. Vind. BEF. Mon. C. Ang. B. Vat. H. Iambl. cod. Ciz. et unus vel plures Flor. quos significare Stallbaumius oblitus est.
τοὺς δ'] τους δὲ Lob. τοὺς δὲ Mon. C. Vind. BEF. Flor. ACTV.
μάλα] μᾶλλον cum acuto ante circumflexum et λα super λλον Lob.
εἰ] οἵ Lob. Vat. BM.
αὐτοῖς] post ἦσαν Iambl.
παρ' ἀλλήλων] παραλλ. Vind. EF. περὶ ἀλλ. Iambl. codd. Ciz. et Paris.
ὀξύτατα] ὀξυτάτωι Lob. ὀξυτάτω Vat. M. et a m. pr. B. ὀξυτάτως a m. s.
παριόντα] παρόντα Lob. Mon. B. Par. K. Vat. M. Flor. U.
τε πρότερα] τὰ πρ. Vind. F.
D εἰώθει] εἴωθε Iambl. codd. Ciz. et Paris.
καὶ ἅμα] καὶ om. Vind. BE. Mon. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV.

δυνατώτατα] ἀδυνατώτατα Vind. F. Ang. B.
δοκεῖς] δοκοῖς Vat. B. Vind. E. δοκῇς Iambl. codd. Ciz. et Paris.
ἂν] om. Lob. Vat. BM.
αὐτὸν — αὐτῶν] αὐτῶν — αὐτὸν Ven. B.
τοὺς] Ad hoc τοῖς pertinere videtur, quod Mon. B. in margine habet.
ἐνδυναστεύοντας,] ἐνδυναστεύοντας; Bas. ab. Steph.
ἢ τὸ] om. Vat. H. τὸ om. Flor. AC.
τοῦ Ὁμήρου] τοῦ om. Vind. E. Locus Homeri iam L. III. p. 386. C. citatus et ibi proscriptus est Odyss. XI. 489.
καὶ σφόδρα] om. Mon. C. Fic.
βούλεσθαι] βουλεύεσθαι Lob. Vat. BM. Ven. C.
ἐπάρουρον] ἐπαρουρον Vind. F. ἐπ' ἄρουραν Vind. B. Mon. C. Vat. H. ἄρουραν Vind. E.
θητευέμεν ἄλλῳ] θυτευέμεν ἄλλο Mon. C.
παρ' ἀκλήρῳ] παρακλήρω Lob. Vind. BF. Mon. C. Vat. M. Post ἀκλήρῳ in Ald. punctum, in Bas. ab. comma est; Stephanus (Ast. pr. sec.) interrogationis signum posuit. ceterum versuum particulas lineis transversis ante θητευέμεν et maiuscula prima nominis ἀνδρὶ significandas putavit; denique Stallbaumius verba ἐπάρου-

E καὶ ἐκείνως ζῆν; Οὕτως, ἔφη, ἔγωγε οἶμαι, πᾶν μᾶλλον πεπονθέναι ἂν δέξασθαι, ἢ ζῆν ἐκείνως. Καὶ τόδε δὴ ἐννόησον, ἦν δ' ἐγώ. εἰ πάλιν ὁ τοιοῦτος καταβὰς εἰς τὸν αὐτὸν θᾶκον καθίζοιτο, ἆρ' οὐ σκότους ἀνάπλεως σχοίη τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαίφνης ἥκων ἐκ τοῦ ἡλίου; Καὶ μάλα γ', ἔφη. Τὰς δὲ δὴ σκιὰς ἐκείνας πάλιν εἰ δέοι αὐτὸν γνωματεύοντα διαμιλλᾶσθαι τοῖς

ρον — ἀκλήρῳ diductioribus litteris scribi iussit. Conf. Vol. I. p. 14, b. 123, a. b. 130, a.

ὁτιοῦν] ὅτι Vind. F.

ἂν] om. Flor. T.

ἢ 'κεῖνά] ἢ ἐκεῖνά Lob. Vind. BEF. Mon. BC. Vat. BHM. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRTUV. Iambl. Ast. sec. tert. Bekkerus et Stallbaumius. ἢ κεῖνά priores. Cf. Vol. I. p. 154, b.

ἐκείνως] ἐκείνῳ Vind. F.

E ἔφη] om. Iambl.

οἶμαι,] Comma Stallbaumius in sec. apposuit; in Vind. E. etiam punctum est.

ἂν δέξασθαι] ἂν μᾶλλον δέξασθαι Vat. H. Nec aliud in Flor. AV. repertum fuerit, quos Stallbaumius in pr. πᾶν ἂν μᾶλλον δέξασθαι pro πᾶν μᾶλλον ἂν δέξασθαι, quod nusquam legitur, exhibere tradit.

τόδε] τότε Lob. Vind. B. Mon. C. Vat. HM. Flor. ACTV. τότε δὲ Iambl. cod. Arcer. τοῦτο Vind. E.

ἦν δ' ἐγώ] om. Iambl.

εἰ] εἰβ Mon. C.

ὁ τοιοῦτος] ὅτι οὗτος Par. A. Vind. B. Mon. C. Vat. H. et a m. pr. Ven. B.

θᾶκον] Ita Vind. F. Par. DK. Flor. RT. τᾶκον Ang. B. θάκον Par. A. Vat. B. Ven. C. Ast. sec. tert. Bekkerus et Stallbaumius. θῶκον reliqui codices et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. quod Thomas Mag. p. 430. poëticum perhibet, usus Ionicum potius habendum esse docet. De accentu nescio cur secus statuerit h. l. Bekkerus, qui anecd. p. 263, 26. θᾶκοι· καθέδραι. ediderit atque α longum esse haud dubie non ignoraret. V. Soph. Ant. 986: εἰς γὰρ παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθοσκόπον. Aristoph. Ran. 1511: ταῦτα ποιήσω· σὺ δὲ τὸν θᾶκον. 1518: μηδέποτ' ἐς τὸν θᾶκον τὸν ἐμόν. Nub. 993: καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις. Quin igitur properispomenon esse debeat, non ambigendum videtur, idque altero Platonis loco restituendum, Polit. p. 288. A: τούτων δὴ τρίτον ἕτερον εἶδος κτημάτων πάμπολυ κατοπτέον — ἓν ὄνομα ἔχον, διότι πᾶν ἕνεκά τινος ἐφέδρας ἐστὶ, θᾶκος ἀεί τινι γιγνόμενον. quo loco si quis pro neutro habeat ex eoque codicis Ravennatis Nubium l. c. scripturam θακῶν defendi posse existimet, a vero non aberraverit. Similia v. in Buttmanni gramm. I. p. 208. not. 4.

καθίζοιτο] καθέζοιτο Mon. B. Flor. U.

ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

ἀνάπλεως] ἀνάπλεω idem cum litura post ω. Timaei glossam p. 30. ἀνάπλεως· ἀναπεπλησμένος. χρῆται δὲ ἐπὶ τοῦ μεμολυσμένου. minus recte huc pertinere statuit Wyttenbachius anim. in Plut. T. I. p. 292.

σχοίη] De hoc optativo praeter Platonis consuetudinem particula ἂν destituto cf. Vol. I. pag. 91. Ante ἀνάπλεως tamen illa particula facillime excidere potuit.

Καὶ] om. Vind. F. Ang. B. Iambl. codd. et ed. pr. (Kiesslingius ex Platone addidit.)

μάλα γ'] μάλα γε Mon. C. Iambl. μάλα Vind. E. Vat. BM. μάλ' Lob.

ἀεὶ δεσμώταις ἐκείνοις, ἐν ᾧ ἀμβλυώττει, πρὶν κατα- 517
στῆναι τὰ ὄμματα, οὗτος δ' ὁ χρόνος μὴ πάνυ ὀλίγος
εἴη τῆς συνηθείας, ἆρ' οὐ γέλωτ' ἂν παράσχοι, καὶ λέ-
γοιτο ἂν περὶ αὐτοῦ, ὡς ἀναβὰς ἄνω διεφθαρμένος
ἥκει τὰ ὄμματα, καὶ ὅτι οὐκ ἄξιον οὐδὲ πειρᾶσθαι ἄνω
ἰέναι, καὶ τὸν ἐπιχειροῦντα λύειν τε καὶ ἀνάγειν, εἴ
πως ἐν ταῖς χερσὶ δύναιντο λαβεῖν καὶ ἀποκτείνειν,

ἔφη] om. Iambl.
πάλιν] om. Vind. E. Fic.
γνωματεύοντα] Ita omnes codices atque editiones, nec aliter legisse videtur Timaeus, cuius in lexico scriptum γνωμονεύοντα Ruhnkenius p. 72. e Suida et hoc ipso Platonis loco, quem lexicographo obversatum esse probabile est, in γνωματεύοντα mutavit. Timaeus explicationis caussa διακρίνοντα καὶ διαγινώσκοντα adscripsit. In scholiis est διακρίνοντα, διαγινώσκοντα ἀκριβῶς. Schneiderus in lexico umbrarum mentione deceptus umbras in gnomone scrutantem proprie γνωματεύειν dici statuit, Etymologus vero plane ineptit e γνώμη et ματεύω conflatum existimans. Quum γνῶμα indicium et documentum significet, γνωματεύειν fere idem, quod γνωρίζειν esse intelligitur, in quaerendo indicio versari, cognoscere.
ἀμβλυώττει] ἀμβλυώττειν Mon. C. ante corr. ἀμβλυωπεῖ Iambl. codd. Ciz. et Paris. ed. Kiessl. ἀμβλυώττοι Mon. B. Flor. U. Bekkerus, Ast. tert. et Stallbaumius, sine necessitate. Illum aliquantisper caecutire necesse est. Procli locum haec respicientis supra ad A. indicavi. De verbo ipso cf. L. VI. p. 508. D. Incisionem vulgo omissam cum Stallbaumio in sec. feci.
517 τὰ ὄμματα] τὸ ὄμμα Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACTV.
δ'] δὲ Iambl. Male Astius in tert. verba οὗτος δ' — συνηθείας parentheseos signis circumdedit, quem Stallbaumius secundum ea, quae ad p. 515. C. adscripsit, sequi debebat. Optativum εἴη ita ut δέοι ab εἰ pendere particula μὴ docet.
ἆρ'] ἄρα Vind. F.
γέλωτ'] γέλωτα Mon. BC.
παράσχοι] παράσχῃ cum οι super η Mon. C. πράσχοι Vind. F. παρέχοι Iambl.
λέγοιτο] λέγοιτ' Lob. Vat. M. Par. K. sec. Bip.
ἀναβὰς] ἀναβολὰς Iambl. codd. Ciz. et Paris.
ἥκει] ἥκρει Ang. B. ἥκοι Par. D. Mon. B. Flor. U. Iambl. ed. pr. et Kiessl. (non codd.) editique ante Bekkerum.
ὄμματα,] ὄμματα; Steph.
ἄνω ἰέναι] ἀνιέναι Iamblich. codd. Ciz. et Paris. ed. Kiessl.
εἴ πως] ὅπως Lob. Vat. M.
δύναιντο] δύναιτο Vind. E. Vat. H. Flor. AC.
καὶ ἀποκτείνειν, ἀποκτιννύναι ἄν; Σφ.] καὶ om. Mon. C. Pro ἀποκτείνειν idem et Vind. BE. Vat. H. Flor. ACTV. (signum Flor. T. in Stallbaumii pr. perperam omissum eiusque loco iterum Flor. A. significatus est.) ἀποκτενεῖν, Ven. B. ἀποκτιννύειν, editi ante Bekkerum et Iamblich. ed. pr. ἀποκτιννύναι exhibent. Pro ἀποκτιννύναι in Lob. Mon. B. Par. K. sec. Bip. et Iambl. cod. Ciz. ἀποκτιννῦναι, in Vind. F. Ang. B. ἀποκτεινῦναι, et pro ἂν in Vind. BE. Vat. H. Flor. ACV. αὖ legitur. Ceterum editi ante Bekkerum et Iamblichi editiones alia personarum distinctione utuntur et Glauconi Ἀποκτιννύναι ἂν σφ. tribuunt, cui Bekkerus secundum Ven. B. Vind. B. Par. D. nil nisi

ἀποκτιννύναι ἄν; Σφόδρα γ', ἔφη. Ταύτην τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τὴν εἰκόνα, ὦ φίλε Γλαύκων, προσαπτέον ἅπασαν τοῖς ἔμπροσθεν λεγομένοις, τὴν μὲν δι' ὄψεως φαινομένην ἕδραν τῇ τοῦ δεσμωτηρίου οἰκήσει ἀφομοιοῦντα, τὸ δὲ τοῦ πυρὸς ἐν αὐτῇ φῶς τῇ τοῦ ἡλίου δυνάμει· τὴν δὲ ἄνω ἀνάβασιν καὶ θέαν τῶν ἄνω τὴν εἰς τὸν νοητὸν τόπον τῆς ψυχῆς ἄνοδον τιθεὶς οὐχ ἁμαρτήσει τῆς γ' ἐμῆς ἐλπίδος, ἐπειδὴ ταύτης ἐπιθυμεῖς

B

Σφόδρα γ' assignavit. Etiam Lob. et Flor. U. ante *σφόδρα* mutatae personae indicem, Mon. B. Vind. (B)E. interrogandi signum, Mon. C. Flor. ACV. punctum habent, in Vind. F. vero ante *καὶ* et post *ἀποκτείνειν* punctum, ante *σφόδρα* comma positum est. Bekkeri distributionem secuti sunt Astius in tert. et Stallbaumius, sed locum corruptum putant. Scilicet non apparet, quo infinitivus *ἀποκτιννύναι* referendus sit. Nam Ficini interpretationi *diceturque nunquam ad supera contendendum esse, et eum, qui solvere tentet et sursum ducere, si deprehendatur, protinus occidendum? Tota haec imago* etc. quum interpositorum *εἴ πως δύναιντο* sententia narrantis haud dubie multo, quam istorum ipsorum orationi convenientior, tum linguae ratio *λέγοιτο ἂν περὶ αὐτοῦ ἀποκτιννύναι ἂν* illo sensu dici nequaquam patientis repugnat. Sed si pro verbis *ἆρ' οὐ γέλωτ' ἂν παράσχοι καὶ λέγοιτο ἂν* Socrates *οὐκ οἴει γέλωτ' ἂν αὐτὸν παρασχεῖν καὶ λέγεσθαι ἂν* dixisset, infinitivus ille salva perspicuitate subiecti significatione careret, et quia *λέγεσθαι ἂν* idem, quod *ἐκείνους ἂν εἰπεῖν* foret, hoc ipsum *ἐκείνους* nullo negotio subaudiretur. Hac igitur explicatione utendum exitumque orationis non ab eo, quo usa est, ingressu, sed ab altero illo, quo uti pariter potuisset, repetendum censeo. Nexus autem horum extremorum et antecedentium per anacoluthon non tollitur. Itaque comma post *ἄνω ἰέναι*, quod Bekkerus et sequentes in signum interrogationis mutarunt, restitui. Non multo aliter de h. l. sensisse videtur Bernhardy synt. p. 368. hunc infinitivum *parentheticum* nominans similemque statuens ei, quo Herodotus L. III. c. 110. extr. et Plato Phaedon. p. 96. B. in verbis supra ad p. 515. D. adscriptis usi sint, *im leichten Absprung von dem Indikativ und Optativ*, et mutationis caussam in ellipsi *notionis cuiusdam subiectivae*, qualem verbum *λέγω* vel *ἡγοῦμαι* contineat, positam existimans: nisi forte supplementum illud extrinsecus, quemadmodum in dictionibus *εἰς Ἅιδου, ὁ Ἀρίστωνος* et similibus, adsciscendum statuit.

Σφόδρα γ', ἔφη] *σφόδρ' ἔφη* Par. K. sec. Bip. *σφόδρα ἔφη* Mon. B. Par. K. sec. Bekk. *σφόδρα γε* Iambl. (om. Fic.)

Ταύτην — δυνάμει B.] laudat Porphyrius de antro Nymph. p. 255.

ἦν δ' ἐγώ] om. Iambl. Porph.

ὦ φίλε Γλαύκων] om. Iambl.

ἅπασαν] *ἅπασι* Vind. F. Ang. B. et, sup. *σαν*, Lob. *ἅπασιν* Flor. RT.

τοῖς ἔμπροσθεν] *τοῖς ἔμπροσθε* Vind. F. Flor. V. Cf. supra p. 514. B. 1. et Vol. I. p. 125, b. vers. 21. *ὡς ἀληθῶς τοῖς* Iambl.

B *λεγομένοις,*] *εἰρημένοις*, in m. a m. pr. *λεγο*, Mon. C. *λεγομένοις;* Vind. E. *λεγομένοις*. Ald. Bas. ab. Steph.

ἀκούειν· θεὸς δέ που οἶδεν, εἰ ἀληθὴς οὖσα τυγχάνει. τὰ δ' οὖν ἐμοὶ φαινόμενα οὕτω φαίνεται, ἐν τῷ γνωστῷ τελευταία ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα καὶ μόγις ὁρᾶσθαι, ὀφθεῖσα δὲ συλλογιστέα εἶναι, ὡς ἄρα πᾶσι πάντων C αὕτη ὀρθῶν τε καὶ καλῶν αἰτία, ἔν τε ὁρατῷ φῶς καὶ τὸν τούτου κύριον τεκοῦσα ἔν τε νοητῷ αὐτὴ κυρία ἀλήθειαν καὶ νοῦν παρασχομένη, καὶ ὅτι δεῖ ταύτην ἰδεῖν τὸν μέλλοντα ἐμφρόνως πράξειν ἢ ἰδίᾳ ἢ δημοσίᾳ.

δεσματηρίου] δεσμοτηρίου cum ω super o Vind. E.

ἀφομοιοῦντα] ἀφομοιοῦντας Porph.

τῆς ψυχῆς] *om.* Vind. E. Vat. H. Flor. AC. et a m. pr. Ven. B.

ἁμαρτήσει] Ita Par. AD. et, sup. ση, K. Vind. F. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Iambl. cod. Ciz. et ed. pr. ὁμαρτήσει Iambl. cod. Paris. ἁμαρτήση Vind. B. Mon. BC. Flor. U. ἁμαρτήσεις reliqui codices et editiones ante Bekkerum, ex quibus Kiesslingius idem Iamblicho impertiendum putavit.

τῆς γ' ἐμῆς] τῆς γε ἐμῆς Lob. τῆς ἐμῆς Vind. E. τῆς σ' ἐμῆς, e corr. τῆς ἐμῆς, Mon. B. τῆς ἀληθείας. αὐτὴ (αὕτη ed. Kiessl.) δέ που οὕτω φαίνεται etc. Iambl. omissis ἐλπίδος — φαινόμενα.

ἐπειδὴ] ἐπεὶ Par. K.

ἐπιθυμεῖς] ἐπιθυμεῖ idem sec. Bip. ἐπηθυμεῖς Ald.

θεὸς] Ad h. l. Mon. B. in m. a m. pr. scripta haec habet: καλὸς λέγεις. ὁ θεὸς πάντα ἤδεν. ἀλλ' οὐ δίκνησι τὰ ψευδεῖ καὶ τὰ ἀλιθεῖ, ὀπία: et in ima pagina haec, quibus boni quae sequitur descriptio carpi videtur: ὁμοῦ δὲ πάντα ἐν τόδε τὸ μέρι ὦ γενναῖε συνίθρισας. ποιητικὴν καὶ ριτωρικῆν, καὶ σοφιστικῆν. ὅστε δίξε ἀναγκαζώμενος, τὴν ἀκρίβηαν τῆς θαυματοπιήας.

ἀληθὴς] ἀληθὲς Mon. C.

τυγχάνει] τυγχάνοι idem et Vind. B.

τὰ δ' οὖν] ταδοῦν Vind. F.

φαίνεται,] Editiones ante Bekkerum pro commate colon vel punctum habent, quorum prius ferri potest, quia οὕτω partim ad sequentia pertinet. Magis vero ad antecedentia referendum et quod sequitur pro appositione habendum, cui comma aptius videtur. Cf. p. 528. A.

τελευταία] τελευταῖα Vind. EF. Bas. ab. τελευταίως Iambl. — Proclus in Civ. p. 433: ὅτι δὲ καὶ πάλιν δαιμονίως εἴρηται τελευταίαν ἐν τῷ γνωστῷ τὴν ἀγαθοῦ ἰδέαν ὁρᾶσθαι καὶ μόγις (καὶ γὰρ τοῦτο προσέθηκεν) δῆλον ἂν γένοιτο νοήσασι, διότι etc.

ἰδέα] εἰδέα Vind. F.

αὕτη] αὐτὴ Lob. Vind. F. C Par. D. Ang. B. Vat. M. (non Mon. B. quem Bekkerus quartum addit.)

ὁρατῷ] τῷ ὁρ. Iambl. cod. Ciz. et ed. Kiessl.

τεκοῦσα] τεκοῦσα. Ald. Bas. ab. τεκοῦσα· Steph.

νοητῷ] τῷ νο. (Ven. B. Flor. ACRTUV.) Iambl. ed. pr. et Kiessl. Ald. et reliquae ante Bekkerum nec non Stallbaumii pr.

αὐτὴ] Ita Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. B. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. U. αὐτῇ Ven. C. αὕτη reliqui codices cum Iambl. et editis ante Bekkerum.

παρασχομένη] παρεχομένη Iamblich. cod. Ciz. et ed. Kiessl.

δεῖ] *om.* Iambl. cod. Ciz.

δημοσίᾳ] δημοσίους idem.

Ξυννοῶ, ἔφη, καὶ ἐγώ, ὅν γε δὴ τρόπον δύναμαι. Ἴθι τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τόδε ξυννοήθητι καὶ μὴ θαυμάσῃς, ὅτι οἱ ἐνταῦθα ἐλθόντες οὐκ ἐθέλουσι τὰ τῶν ἀνθρώπων πράττειν, ἀλλ' ἄνω ἀεὶ ἐπείγονται D αὐτῶν αἱ ψυχαὶ διατρίβειν· εἰκὸς γάρ που οὕτως, εἴπερ αὖ κατὰ τὴν προειρημένην εἰκόνα τοῦτ' ἔχει. Εἰκὸς μέντοι, ἔφη. Τί δέ; τόδε οἴει τι θαυμαστόν, εἰ ἀπὸ θείων, ἦν δ' ἐγώ, θεωριῶν ἐπὶ τὰ ἀνθρώπειά τις ἐλθὼν κακὰ ἀσχημονεῖ τε καὶ φαίνεται σφόδρα γελοῖος ἔτι ἀμβλυώττων καὶ πρὶν ἱκανῶς συνήθης γενέσθαι τῷ

Ξυννοῶ] Συννοῶ Steph. Mon. C. Flor. U.

ἐγὼ ὅν] ἕπομαι ὅσον (ἐς ὅσον Flor. U.) κατ' ἐμόν Mon. B. Flor. U.

τοίνυν] om. Lob. Vat. BM. δὴ τοίνυν Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. CRT. editi ante Bekkerum.

ἦν δ' ἐγώ] post τόδε Vind. F. Ang. B.

τόδε] τὸ Vind. E.

οἱ] εἰ Vat. B. om. Vind. EF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACR.

ἀεὶ ἐπείγονται αὐτῶν] αὐ. ἐπ. ἀεὶ Flor.... In Vind. E. Mon. C. αὐτῶν post αἱ ψυχαὶ legitur.

D διατρίβειν] ἀεὶ δ. Vind. E.

εἰκὸς γὰρ etc. — ἔχει.] om. Fic.

αὖ] om. Vat. M.

εἰκόνα] εἰκόνα καὶ Vind. E.

τοῦτ'] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRV. Bekkerus. ταῦτ' reliqui codices et editi.

ἔφη.] ἔφη; Stallb. sec.

τόδε οἴει τι] τὸ δέοι ἤ τι Vind. F. In Vind. E. Mon. B. non ante, sed post τόδε interpungitur. Similiter Ficinus: *Quid autem hoc? mirandum putas* etc.

ἀπὸ θείων] ἀποθ. Vind. E.

τὰ ἀνθρώπειά] τἀνθρώπειά Vind. BF. Mon. C. Ang. B. τὰ ἀνθρώπινά Vind. E.

ἀσχημονεῖ] ἀσχημονεῖν Lob.

γελοῖος] γελοίως Ven. B. Vat. H. Flor. V.

ἔτι ἀμβλυώττων] ἐπαμβλυώττων Vind. F. Ang. B. Flor. R. Stephanus signum interrogandi adiecit.

σκότῳ] σκόπῳ Mon. C. ante corr.

ὑπὸ τῶν αὐτὴν] Ita Mon. B. videtur a m. pr. scriptum habuisse, sed τῶν in τὴν correctum et in m. ab eadem manu ὑπὸ τὴν αὐτὴν appositum est. Post αὐτὴν Lob. Vat. M. ἐκείνην addunt. E

μή πώποτε] μήπω ποτ' Vind. F. μηπώποτ' Ang. B. μήποτε Lob. Vat. M. Flor. T. et ante corr. Vind. E.

ἰδόντων] εἰδότων Vind. F. Ang. B. Flor. R.

Οὐδ' ὁπωστιοῦν θαυμαστὸν] μηδ' ὁπωστιοῦν:, οὐ θαυμαστὸν Mon. B. Flor. U. sine interpunctione post ἰδόντων. μηδ' etiam Par. DK. pro οὐδ' habent. In Vind. EF. ὅπωστιοῦν scriptum.

ἔφη] ante θαυμαστὸν Vind. F. Ang. B.

γε] om. Lob. Vat. BM. Par. K.

παρόντι σκότῳ ἀναγκαζόμενος ἐν δικαστηρίοις ἢ ἄλλοθί που ἀγωνίζεσθαι περὶ τῶν τοῦ δικαίου σκιῶν ἢ ἀγαλμάτων ὧν αἱ σκιαί, καὶ διαμιλλᾶσθαι περὶ τούτου, ὅπῃ ποτὲ ὑπολαμβάνεται ταῦτα ὑπὸ τῶν αὐτὴν δικαιοσύνην **E** μὴ πώποτε ἰδόντων; Οὐδ' ὁπωστιοῦν θαυμαστόν, ἔφη. Ἀλλ' εἰ νοῦν γε ἔχοι τις, ἦν δ' ἐγώ, μεμνῇτ' ἄν, ὅτι **518** διτταὶ καὶ ἀπὸ διττῶν γίγνονται ἐπιταράξεις ὄμμασιν, ἔκ τε φωτὸς εἰς σκότος μεθισταμένων καὶ ἐκ σκότους εἰς φῶς. ταὐτὰ δὲ ταῦτα νομίσας γίγνεσθαι καὶ περὶ ψυχήν, ὁπότε ἴδοι θορυβουμένην τινὰ καὶ ἀδυνατοῦσάν

ἔχοι] ἔχοι Vind. E. ἔχει Vind. F. Mon. B. Par. K. Ang. B. Flor. RT. ἔφη cum χ super φ Par. D.

518 ἐγώ,] οὐ addunt Lob. Vat. M.

μεμνῇτ'] μέμνητ' Lob. Mon. B. Vat. B. (hic cum οι super η) HM. Ven. C. Par. DK. secundum Bekk. Bas b. μέμνοιτ' Vind. E. Flor. T. μεμνοῖτ' Ven. B. Mon. C. et corr. in οι Vind. B. (ante corr. erat in hoc quoque proparoxytonon.) μέμνημαι, omisso ἄν, Vind. F. Ang. B. μεμνῇ τ' Ald. μεμνῇτ' Bas. a. μέμνῃτ' Ast. tert. et Stallbaumius rationi a Buttmanno gramm. I. p. 442. excogitatae obsecutus. Cui quum auctor ipse ib. II. p. 422. ab Hermanno monitus diffidere coeperit, in re dubia grammaticorum a Dobreo ad Aristoph. Plut. 991. citatorum praeceptum et codicis Par. A. auctoritatem cum Bekkero sequi et Stephanianam scripturam servare malui. Quamquam de Par. A. dubitatio quaedam oriri ex eo potest, quod Mon. B. qui clare μέμνητ' exhibet, mentionem Bekkerus non magis, quam illius iniecit, et quod idem ille Par. A. Leg. I. V. p. 731. C. 742. E. VI. 776. B. XI. 931. E. optativum (nam is ubique requiritur) perfecti κέκτημαι ita ut reliqui κέκτητο facit. Neque nostro loco Florentinos quinque, de quibus Stallbaumius tacet, cum Stephano consentire credo. Sed grammaticorum consensus rationi certe non repugnans in hac re plus valet.

διτταὶ] διττὰ Ald. Bas. ab.

ἀπὸ] ὑπὸ Vind. F. Ang. B.

γίγνονται] γίνονται Mon. C. γίγνοιντ' ἂν Lob. Vat. BM. (Par. K. sec. Bip. Flor. U.) cum editionibus ante Bekkerum.

ἐπιταράξεις] Pollux II. 65: νόσημα δὲ ὀφθαλμῶν, ὀφθαλμία. ἐπιτάραξις ὀμμάτων, παρὰ Πλάτωνι γλαμᾶν, καὶ λημᾶν. In quibus verba παρὰ Πλάτωνι ad omnia quatuor referenda videntur.

ἔκ τε] ἔκ γε Ald. Bas. a. Steph.

μεθισταμένων] μεθισταμένω Ven. B.

ἐκ] ἐ, adscripto in m. a m. pr. ἐκ, Mon. B.

σκότους] σκότου (Par. K. sec. Bip.) Ald. etc. ante Bekkerum.

ταὐτὰ δὲ ταῦτα] Ita Par. AK. sec. Bekk. Vind. E. et corr. B. Mon. BC. Ven. B. Ang. B. Vat. M. Flor. ACRTV. ταῦτα δὲ ταῦτα Lob. Vind. F. et ante corr. B. Ven. C. Vat. BH. ταῦτα δὲ ταὐτὰ (Par. D. Flor. U.) editi ante Astii sec.

νομίσας] νομίσας τις Lob. Par. DK. Mon. B. Vat. M. Flor. U. et a m. s. Ven. B. cum editis ante Astii sec.

ὁπότε ἴδοι] ὁπότ' εἴδοι Vind. F.

τι καθορᾷν, οὐκ ἂν ἀλογίστως γελῷ, ἀλλ' ἐπισκοποῖ ἄν, πότερον ἐκ φανοτέρου βίου ἥκουσα ὑπὸ ἀηθείας B ἐσκότωται, ἢ ἐξ ἀμαθίας πλείονος εἰς φανότερον ἰοῦσα ὑπὸ λαμπροτέρου μαρμαρυγῆς ἐμπέπλησται, καὶ οὕτω δὴ τὴν μὲν εὐδαιμονίσειεν ἂν τοῦ πάθους τε καὶ βίου, τὴν δὲ ἐλεήσειε, καὶ εἰ γελᾷν ἐπ' αὐτῇ βούλοιτο, ἧττον ἂν καταγέλαστος ὁ γέλως αὐτῷ εἴη, ἢ ὁ ἐπὶ τῇ ἄνωθεν ἐκ φωτὸς ἡκούσῃ. Καὶ μάλα, ἔφη, μετρίως λέγεις. Δεῖ δή, εἶπον, ἡμᾶς τοιόνδε νομίσαι περὶ αὐτῶν, εἰ 482 ταῦτα ἀληθῆ· τὴν παιδείαν οὐχ οἵαν τινὲς ἐπαγγελλόμενοί φασιν εἶναι, τοιαύτην καὶ εἶναι. φασὶ δέ που οὐκ

ἂν ἀλογίστως] ἀναλογίστως Vind. BF.

γελῷ] Ita Par. A. Vind. BF. Mon. C. Vat. H. et a m. pr. Ven. C. om. Flor. AC. γελῴη reliqui codices (addito ἂν Vind. E.) et editi. Cf. Vol. I. p. 366, b.

ἐπισκοποῖ] ἐπισκοποίη Vat. BM. Ven. B. Vind. E. (hic omisso ἂν) Flor. T. Stallbaumius.

φανοτέρου] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vat. BM. Ven. C. a m. pr. Ang. B. Flor. T. Ald. Bas. ab. φανερωτέρου Vind. B. Mon. C. Ven. B. Vat. H. φανερωτάτου Vind. E. φανωτέρου Mon. B. Vind. F. (Flor. ACRUV.) Steph. Ast. pr. sec.

ἥκουσα] ἥκ. Lob. Vind. EF.

ἀηθείας] Ita Par. A. Vind. BF. Mon. C. Ven. B. et corr. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRV. ἀληθείας Lob. Vind. E. Vat. BM. Flor. T. et a m. pr. Ven. C. ἀμαθείας Ald. Bas. a. ἀμαθίας Mon. B. (addito hic commate.) Par. K. et corr. D. Flor. U. item corr. et Steph. Ast. pr.

ἐξ ἀμαθίας] ἐξαμ. Vind. F. ἐξ ἀμαθείας Lob. Vind. E.

φανότερον] φανερώτερον Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Bas. b. Ast. pr. φανώτερον Mon. BC. (Flor. RU.) Steph. Ast. sec. φανότερον cum reliquis Par. K. sec. Bekk.

B ἰοῦσα] ἰοῦσαν Vat. H.

λαμπροτέρου] Stallbaumius imperite pro feminino habet. Hunc locum expressit Celsus apud Origenem L. VI. p. 321. φάσκων, οὓς ἂν τις εἰς λαμπρὸν φῶς ἐκ σκότους προαγάγῃ, τούτους μὴ δυναμένους ἀντέχειν ταῖς μαρμαρυγαῖς κολάζεσθαι τὴν ὄψιν καὶ βλάπτεσθαι καὶ νομίζειν πηροῦσθαι.

εὐδαιμονίσειεν ἂν] εὐδαιμονήσειεν ἂν Vind. BF. Mon. C. Ven. B. Vat. H. εὐδαιμονήσειε Lob. Etiam Vat. BM. ἂν omittunt.

τε] om. Ven. B. Par. K.

δὲ] δ' Vind. F. Ang. B.

ἐλεήσειε] Ita Lob. Vind. BEF. Mon. BC. Vulgo tacentibus omnibus ἐλεήσειεν.

ἐπ' αὐτῇ] ἑαυτῇ Vind. E.

μάλα] μάλ' Vind. F. Ang. B. Flor. T.

Δεῖ δή — τέτραπται. 519. B.] excerpsit Iamblichus προτρεπτ. cap. 16. p. 241. sqq. Kiessl. initio hunc in modum refecto: Ἔτι τοίνυν, εἰ ταῦτα ἀληθῆ, δεῖ νοῆσαι περὶ αὐτῶν τοιόνδε τι· τὴν παιδείαν etc. νοῆσαι pro νομίσαι, superscripto tamen a m. pr. vulgato, etiam Flor. T. exhibet.

ταῦτα] ταῦτ' Vind. BE. Mon. C. Vat. H.

ἀληθῆ·] Astius, Bekkerus et Stallbaumius pro colo comma ponentes incertum relinquunt, utrum verba εἰ ταῦτα ἀληθῆ ad sequentia pertineant, an ad antecedentia.

παιδείαν] παιδίαν Mon. C.

ἐνούσης ἐν τῇ ψυχῇ ἐπιστήμης σφεῖς ἐντιθέναι, οἷον C τυφλοῖς ὀφθαλμοῖς ὄψιν ἐντιθέντες. Φασὶ γὰρ οὖν, ἔφη. Ὁ δέ γε νῦν λόγος, ἦν δ' ἐγώ, σημαίνει ταύτην τὴν ἐνοῦσαν ἑκάστου δύναμιν ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τὸ ὄργανον, ᾧ καταμανθάνει ἕκαστος, οἷον εἰ ὄμμα μὴ δυνατὸν ἦν ἄλλως, ἢ ξὺν ὅλῳ τῷ σώματι στρέφειν πρὸς τὸ φανὸν ἐκ τοῦ σκοτώδους, οὕτω ξὺν ὅλῃ τῇ ψυχῇ ἐκ τοῦ γιγνομένου περιακτέον εἶναι, ἕως ἂν εἰς τὸ ὂν καὶ τοῦ ὄντος τὸ φανότατον δυνατὴ γένηται ἀνασχέσθαι θεωμένη· τοῦτο δ' εἶναί φαμεν τἀγαθόν. ἢ γάρ; Ναί. D Τούτου τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, αὐτοῦ τέχνη ἂν εἴη, τῆς

παιδείαν, Steph. Bekkerus et Stallbaumius.

οἷαν τινὲς] οἷον τινες Iambl. ed. pr. et cod. Ciz. οἱάντινες Ald. οἱάν τινες Bas. ab. Astius ante οἷαν incisionem fecit.

ἐπαγγελλόμενοί] ἀπαγγελλόμενοι Ald. Bas. a.

C σφεῖς] σφᾶς Vind. E. σφεῖ Vind. F. om. Iambl.

ἐντιθέντες] ἐντιθέντας Mon. B. Flor. U.

Φασὶ γὰρ οὖν, ἔφη.] om. Iambl. item proxime sequentia ἦν δ' ἐγώ, in quibus Mon. C. pro δ' ante corr. δὲ habebat.

ἐνοῦσαν] ἑνοῦσαν Vind. E.

ἑκάστου] ἑκάστῳ Iambl. Ast. tert. Cf. p. 527. D: ὅτι ἐν τούτοις τοῖς μαθήμασιν ἑκάστου ὄργανόν τι ψυχῆς ἐκκαθαίρεται. Phaedon. p. 117. A: ἕως ἄν σου βάρος ἐν τοῖς σκέλεσι γένηται. Symp. p. 215. E: οὐδ' ἐτεθορύβητό μου ἡ ψυχή. quibus locis dativus aeque commodus erat, genitivus autem non pro eo positus aut eius vi praeditus videri debet, quemadmodum Stallbaumio visus est. Cf. p. 538. D.

ᾧ] ὃ Vind. BF. Mon. C. Vat. H. Flor. ACR. Iambl. cod. Ciz. et ed. pr.

οἷον εἰ] οἱονεὶ Lob. Vind. F. Vat. M. οἷον εἶ Vind. E.

μὴ δυνατὸν ἦν] εἶναι μὴ δυν. Lob. Vat. M. εἶναι μὴ δυν. ἦν Bas. b.

ἄλλως] ἄλλῳ Vind. F. Ang. B. Flor.... (R. opinor.)

ξὺν ὅλῳ] ξυνόλῳ Vind. F. Ang. B.

φανὸν] φαεινὸν Iambl.

ξὺν ὅλῃ] ξυνόλῃ Vind. F.

ὄντος τὸ] τὸ om. Iambl. cod. Ciz.

φανότατον] Ita Lob. Vind. BE. Iambl. cod. Ciz. et ed. pr. Ald. Bas. ab. φανώτατον Mon. BC. Vind. F. Iambl. ed. Kiessl. Steph. Ast. pr. sec. Bekkerus et Stallbaumius hoc tantum demonstrant, φανώτατον vulgatum esse, de codicibus tacent, Stallbaumius forsitan recte, Bekkerus haud dubie perperam.

γένηται] γένοιται Mon. C.

ἀνασχέσθαι θεωμένη] ἀνουχεῖσθαι θ. Iambl. cod. Ciz. speculando transcendere Fic.

τοῦτο δ'] τοῦτ' Vind. BE. Mon. C. Flor. ACR. Etiam Vat. H. δ' omittit.

D ἢ γάρ; Ναί.] om. Iambl. Pro ἢ Vind. F. ἦ habet. Aldus, Stephanus et Astius in pr. et sec. Ἦ dederunt.

Τούτου] Τοῦτο editiones ante Astium (Ald. τοῦτο) et fortasse Par. A. Vat. M. quos quidem Bekkerus in eis, secundum quos τούτου scripserit, non refert. Sed non magis in eis refert Mon. B. qui tamen τούτου exhibet, quae necessaria reliquorum omnium et Iamblichi lectio est.

ἦν δ' ἐγώ] om. Iambl.

περιαγωγῆς, τίνα τρόπον ὡς ῥᾷστά τε καὶ ἀνυσιμώτατα μεταστραφήσεται, οὐ τοῦ ἐμποιῆσαι αὐτῷ τὸ ὁρᾶν, ἀλλ' ὡς ἔχοντι μὲν αὐτὸ, οὐκ ὀρθῶς δὲ τετραμμένῳ οὐδὲ βλέποντι οἷ ἔδει, τοῦτο διαμηχανήσασθαι. Ἔοικε γάρ, ἔφη. Αἱ μὲν τοίνυν ἄλλαι ἀρεταὶ καλούμεναι ψυχῆς κινδυνεύουσιν ἐγγύς τι εἶναι τῶν τοῦ σώματος· τῷ ὄντι γὰρ οὐκ ἐνοῦσαι πρότερον ὕστερον ἐμποιεῖσθαι ἔθεσί E τε καὶ ἀσκήσεσιν· ἡ δὲ τοῦ φρονῆσαι παντὸς μᾶλλον θειοτέρου τινὸς τυγχάνει, ὡς ἔοικεν, οὖσα, ὃ τὴν μὲν δύναμιν οὐδέποτε ἀπόλλυσιν, ὑπὸ δὲ τῆς περιαγωγῆς

αὐτοῦ] om. Vat. H.
εἴη,] Comma scite apposuit Bekkerus. Artem non inferendae animo scientiae neque alius cuiuspiam rei, sed huius ipsius, quae modo commemorata sit, conversionis efficiendae esse Socrates docet.
περιαγωγῆς,] περὶ ἀγωγῆς. Iambl. ed. pr. περιαγωγῆς. Ald. Bas. ab.
τίνα τρόπον ὡς] Τίνα τρόπον, ὡς Ald. Τίνα τρόπον; Ὡς Bas. ab. τίνα τρόπον; ὡς Iambl. ed. pr. Pro τίνα Vind. F. τινά, Lob. τινα habet.
οὐ τοῦ] αὐτοῦ Vind. E. Vat. H. Flor. AC.
αὐτῷ] αὐτὸ Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H.
τὸ] om. Iambl. cod. Ciz.
αὐτὸ] αὐτὸν Par. D. αὐτῷ Vat. H.
τετραμμένῳ] τετραμμένος Iamblich. cod. Ciz.
διαμηχανήσασθαι] δὴ μηχανήσασθαι Mon. C. Vind. B. Vat. H. Flor. ACV. Iambl. cod. Ciz. Ast. sec. tert. δεῖ μ. Vind. E. et a m. s. Par. A. Idem in Iamblicho requirebat Scaliger, recte improbante Kiesslingio. Cf. Leg. L. V. p. 746. C: τοῦτ' αὐτὸ διαμηχανᾶσθαι ὅπως ἂν γίγνηται. Epist. VII. p. 348. A: ὁ δὲ διαμηχανώμενος, τίνα τρόπον ἀνασοβήσοι με. quem locum Stephanus in thes. habet.
Ἔοικε γάρ, ἔφη.] om. Iambl.
ἐγγύς τι] τι om. Mon. C.

τῷ ὄντι] τωόντι idem et Vind. E.
ὕστερον] om. Mon. B.
ἐμποιεῖσθαι] ἐμπεσεῖσθαι Vind. B. Mon. C.
τε] om. Vind. F. Mon. B. Par. K. Ang. B. Flor. RU. Iambl. cod. Ciz.
παντὸς μᾶλλον] μ. π. Lob. E Vat. B. Flor. T. παντὸς Vat. M.
δύναμιν] διάνοιαν Vind. E.
χρήσιμόν τε] τε om. Par. AD. Ven. C. quod ob reliquorum et affinium dissensionem librariorum negligentiae imputandum videtur. Ceterum necessariam particulam non puto, sed aptam.
ἄχρηστον] ἄχριστον Vind. E.
γίγνεται] γίν. Vind. B. Mon. 519 C.
ἐννενόηκας] μὲν νενόηκας Mon. C. ἐνενόηκας Vind. F. ἐννενόησας Lob. ἐνενόησας Vat. M. Comma a Stephano, Bekkero et Stallbaumio additum delevi, quia genitivi, qui sequuntur, non minus a praecedente verbo, quam a nomine subsequente pendent.
πονηρῶν μὲν] μὲν π. Iambl. μὲν om. Par. K. sec. Bekk. πον. μὲν Ald.
δριμὺ] δρυμὺ Mon. C.
βλέπει] βλέπειν Iambl. cod. Paris.
ταῦτα] πάντα (Ven. C.) Iambl. ed. pr. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. (ea Fic.)
ἐφ' ἃ] ἐφὰ Vind. F. ἐφ' ὃ Stallb. pr.
τέτραπται] τρέπεται Mon. C.

χρήσιμόν τε καὶ ὠφέλιμον καὶ ἄχρηστον αὖ καὶ βλαβε- 519
ρὸν γίγνεται. ἢ οὔπω ἐννενόηκας τῶν λεγομένων πονη-
ρῶν μὲν, σοφῶν δὲ, ὡς δριμὺ μὲν βλέπει τὸ ψυχάριον
καὶ ὀξέως διορᾷ ταῦτα, ἐφ' ἃ τέτραπται, ὡς οὐ φαύλην
ἔχον τὴν ὄψιν, κακίᾳ δ' ἠναγκασμένον ὑπηρετεῖν, ὥστε
ὅσῳ ἂν ὀξύτερον βλέπῃ, τοσούτῳ πλείω κακὰ ἐργαζό-
μενον; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Τοῦτο μέντοι, ἦν δ' ἐγὼ,
τὸ τῆς τοιαύτης φύσεως εἰ ἐκ παιδὸς εὐθὺς κοπτόμενον
περιεκόπη τὰ τῆς γενέσεως ξυγγενῆ, ὥσπερ μολυβδίδας, B
αἳ δὴ ἐδωδαῖς τε καὶ τοιούτων ἡδοναῖς τε καὶ λιχνείαις

ὡς] ὅτε Mon. B. Flor. U.
ἔχον] ἔχων Vind. F. et, sup. o, Lob.
δ'] δὲ Vind. F. Iambl.
ἠναγκασμένον] ἠναγκασμένη Iambl. cod. Ciz. ἠναγκασμένην cod. Paris.
ὑπηρετεῖν,] ὑπηρετεῖν; Steph.
ὥστε] om. Ang. B Flor. RT. Stallbaumius. Astio in tert. καὶ eius loco ponendum videtur. Sed satius fuerit participium ἐργαζόμενον, pro quo iidem libri, qui ὥστε omittunt, cum Ven. B. ἐργάσεται, Ang. B. etiam praeposito variae lectionis indice ἄλλως, exhibent, vel verbi finiti potestate praeditum statuere, qua ratione usus est Bernhardy synt. p. 471. vel coniunctioni ὥστε ita subiunctum habere, ut si pro ea καὶ οὕτως seu καὶ διὰ τοῦτο dictum esset. Cf. L. II. p. 362. D: ὥστε καὶ σὺ, εἴ τι ὅδε ἐλλείπει, ἐπάμυνε. et Leg. L. VIII. p. 834. D: ὥστε ἔστω καὶ τούτων παιδιᾶς χάριν ἔρις τε καὶ ἀγωνία. quibus locis imperativus a coniunctionis natura certe haud minus alienus eodem modo explicandus videtur.
Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη.] om. Iambl. πᾶν μὲν etc. Lob. Vat. M.
μέντοι] bis deinceps scriptum in Vind. E.
ἦν δ' ἐγὼ] om. Iambl.
κοπτόμενον] σκοπτόμενον Vind. F. Iambl. cod. Ciz. περικοπτόμενον Vind. E.
περιεκόπη] περιεκόπει Iambl. cod. Ciz.
τὰ] τὰς Vind. EF. Mon. B. Par. DK. Flor. ACU. Ven. C. a m. s. et Iambl.
ξυγγενῆ] ξυγγενεῖς non solum illi codices, qui τὰς habent, (Ven. C. sine correctione) sed etiam Vind. B. Mon. C. Vat. H. et Flor. R. ξυγγενῆς Ang. B. ξυγγενείας Iambl. Comma Stallbaumius in sec. nullum addens verba sequentia ὥσπερ μολυβδίδας ut artius cum his, quam cum verbo περιεκόπη coniuncta videantur, fecit; quod si verum putaret, τὰς ξυγγενεῖς praeferre debebat. Atque id ipsum Schleiermacherus dubitabat an praestaret. Mihi Plato, si τὰς scripsisset et iam hic μολυβδίδας in animo habuisset, non ξυγγενεῖς, sed aliud massae plumbeae magis conveniens adiectivum positurus fuisse videtur.
μολυβδίδας] μολυβδίνας Flor. AC. μολιβδίδας Mon. B. Vat. B. ut est apud Origenem adv. Cels. L. VII. p. 334: βαρουμένη (ψυχὴ) ὑπὸ τῶν τῆς κακίας μολιβδίδων. et in uno Clementis Al. codice Strom. L. IIII. p. 570. haec imitati: διὰ ταῦτα οὐδὲ καθαρὰν ἀπολύουσιν τὴν ψυχὴν, ἀλλ' ὥσπερ μολυβδίδας τὰς ἐπιθυμίας μεθ' ἑαυτῆς φερομένην.
ἐδωδαῖς] αἰδωδαῖς Vind. F. B
τοιούτων] τῶν τοιούτων Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. R. Iambl. ed. pr. et Kiessl. (non

προσφυεῖς γιγνόμεναι περὶ τὰ κάτω στρέφουσι τὴν τῆς ψυχῆς ὄψιν· ὧν εἰ ἀπαλλαγὲν περιεστρέφετο εἰς τὰ ἀληθῆ, καὶ ἐκεῖνα ἂν τὸ αὐτὸ τοῦτο τῶν αὐτῶν ἀνθρώπων ὀξύτατα ἑώρα, ὥσπερ καὶ ἐφ' ἃ νῦν τέτραπται. Εἰκός γ', ἔφη. Τί δέ; τόδε οὐκ εἰκὸς, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ἀνάγκη ἐκ τῶν προειρημένων, μήτε τοὺς ἀπαιδεύτους καὶ ἀληθείας ἀπείρους ἱκανῶς ἄν ποτε πόλιν ἐπιτροC πεῦσαι, μήτε τοὺς ἐν παιδείᾳ ἐωμένους διατρίβειν διὰ τέλους, τοὺς μὲν, ὅτι σκοπὸν ἐν τῷ βίῳ οὐκ ἔχουσιν ἕνα, οὗ στοχαζομένους δεῖ ἅπαντα πράττειν, ἃ ἂν πράττωσιν ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ, τοὺς δὲ, ὅτι ἑκόντες εἶναι οὐ πράξουσιν, ἡγούμενοι ἐν μακάρων νήσοις ζῶντες ἔτι

codd. Ciz. et Paris.) Ald. Bas. ab. Steph. (tacentibus Bip.) et Astius.
τε] om. Vat. B. Vind. E.
λιχνείαις] λιχνίαις Vind. E. λυχνείαις Iambl. codd. Ciz. et Paris. λυχνίαις Mon. C.
γιγνόμεναι] γιν. Vind. E.
τὰ] om. Par. A. Vind. BF. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV. Ven. C. et a m. pr. B. τὸ Lob. Vat. BM. Ang. B. Flor. RT. et a m. s. Ven. B. quod aeque bonum et a codicibus aeque firmum ac vulgatum τὰ videtur. Itaque incertum est, utrum genuinum sit. Nisi forte etiam περὶ in dubitationem vocare volumus.
εἰ] om. Lob. Vat. M.
περιεστρέφετο] περιεστρέφοιτο „ut videtur" Par. D. περιστρέφοιτο Mon. B. Flor. U.
τὰ ἀληθῆ] Ita Lob. Vind. BEF. Mon. BC. Flor. ACRTUV. Iambl. ed. Kiessl. ἀληθῆ Iambl. ed. pr. Ald. Bas. a. τἀληθῆ reliquae editiones, Bekkero et Bipontinis tacentibus. Ceterum quod Stallbaumius in sec. „temerario consilio post εἰς τἀληθῆ interpunctionem in ceteris editionibus omissam esse" queritur, de iis, quas contulit, hoc est, de Bekkeriana, Astii tertia et ipsius priori interpretandum est: reliquae omnes comma habent.
ἐκεῖνα] εἰ ἐκεῖνα Vind. F. Flor. AC. ἢ ἐκ. Ang. B.

ἑώρα, ὥσπερ] om. Iambl. codd. Ciz. et Paris. „Post ὀξὺ in ms. nostro erat lacuna, quam proclive erat tollere ex Platone." Arcerius. ἑόρα ὥ. Ald.
καὶ] om. Ang. B. Flor. R.
γ'] γε Lob. Vind. B. Mon. C.
δέ] δαί Par. A. Stallb. sec. Cf. Vol. I. p. 155, b. In Vind. BE. non hic, sed post τόδε interpunctio est. Similiter Ficinus: *Quid istud? nonne probabile* etc.
οὐκ εἰκὸς] Ita Mon. B. ante corr. οὐκεικὸς e corr.
ἐπιτροπεῦσαι] ἐπιτροπεῦσι Vind. F. ἐπιτροπεύσειν Ang. B. Flor. R.
διὰ τέλους,] διατ. Vind. E. διὰ τέλους. Ald. Bas. ab. διὰ τέλους; Steph. Ast. pr. sec. C
σκοπὸν] σκοπῶν Vind. F.
ἔχουσιν — δεῖ — πράξουσιν] ἔχουσι — δὴ — πράξωσιν idem.
ζῶντες] ζῶντές τε Vind. EF. Ven. B.
ἔτι] om. Vind. F.
ἀπῳκίσθαι] ἀπωκεῖσθαι idem, ἀποκεῖσθαι Ang. B. Cf. Polit. p. 284. E. Pro signo interrogandi editiones ante Bekkerum punctum habent.
ἔφη] λέγεις Vat. M.
Ἡμέτερον] In Par. K. primis litteris ὑμ superscriptum.
οἰκιστῶν,] Vulgo comma abest.
ἀφικέσθαι — ἀνάβασιν D.] laudat Clemens Al. Strom. L. V.

ἀπφικέσθαι; Ἀληθῆ, ἔφη. Ἡμέτερον δὴ ἔργον, ἦν δ' ἐγὼ, τῶν οἰκιστῶν, τάς τε βελτίστας φύσεις ἀναγκάσαι ἀφικέσθαι πρὸς τὸ μάθημα, ὃ ἐν τῷ πρόσθεν ἔφαμεν εἶναι μέγιστον, ἰδεῖν τε τὸ ἀγαθὸν καὶ ἀναβῆναι ἐκείνην D τὴν ἀνάβασιν, καὶ ἐπειδὰν ἀναβάντες ἱκανῶς ἴδωσι, μὴ ἐπιτρέπειν αὐτοῖς ὃ νῦν ἐπιτρέπεται. Τὸ ποῖον δή; Τὸ αὐτοῦ, ἦν δ' ἐγὼ, καταμένειν καὶ μὴ ἐθέλειν πάλιν καταβαίνειν παρ' ἐκείνους τοὺς δεσμώτας μηδὲ μετέχειν τῶν παρ' ἐκείνοις πόνων τε καὶ τιμῶν, εἴτε φαυλότεραι εἴτε σπουδαιότεραι. Ἔπειτ', ἔφη, ἀδικήσομεν αὐτοὺς καὶ ποιήσομεν χεῖρον ζῆν δυνατὸν αὐτοῖς ὂν ἄμεινον; Ἐπελάθου, ἦν δ' ἐγὼ, πάλιν, ὦ φίλε, ὅτι νόμῳ οὐ E

p. 729. ex eoque Eusebius praep. ev. L. XIII. pag. 404. cum hac praefatione: εἰκότως τοίνυν καὶ (Eus. ὁ pro καὶ habet) Πλάτων ἐθίζει τὰς βελτίστας φύσεις. Pro ἀφικέσθαι Par. DK. Mon. B. Flor. U. ἐφικέσθαι praebent, et in Vind. B. ἀφι correctioni debetur.

πρόσθεν] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vind. BF. Mon. C. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Flor. RV. Clem. Euseb. ἔμπροσθεν reliqui codices cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. pr.

τε] om. Euseb.

τὸ ἀγαθὸν] ἀγαθὸν Vat. H. τἀγαθὸν Clem. Euseb.

D δεσμώτας] δεσμότας Ald. Bas. ab.

ἀδικήσομεν] ἀδικήσωμεν Vind. F. et, sup. o, Ang. B. Flor. R.

αὐτοὺς] αὐτούς; Steph. In reliquis fere comma additum.

ποιήσομεν] ποιήσωμεν Vind. F. et, sup. o, Ang. B.

χεῖρον] χείρω Mon. C.

ζῆν] Ita h. l. Aldus, qui ι illud plerumque omittit.

δυνατὸν αὐτοῖς ὂν ἄμεινον; Ἐπελάθου, ἦν δ' ἐγὼ, πάλιν, ὦ φίλε, ὅτι νόμῳ οὐ τοῦτο μέλει] Horum loco Ven. C. a m. pr. nihil nisi δυνατὸν habebat, cui recens manus reliqua addidit. In Vat. B. Par. DK. Bekkerus δυνατὸν τοῦτον μέλει pro iis scriptum idque in Par. D. in ἀλλ' οὐ τούτου ἦν δ' ἐγὼ correctione mutatum, hoc ipsum vero in Vat. M. (sine litura et a m. pr.) exaratum tradit. Sed Parisiensem K. δυνατὸν τοῦτο μέλει habere Bipontini testantur, et Vaticano B. ac Parisiensi D. (ante corr.) ipse Bekkerus postea τοῦτο assignat. Lob. ἀλλ' οὐ τούτου, ἦν δ' ἐγὼ, μέλει habet. Singularis et ad lacunam explendam non omnino inepte excogitata est lectio Mon. B. haec: σὺ ἦν δ' ἐγὼ ἔοικας ἐπιλελῆσθαι ὃ πολλάκις ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἔφαμεν, ὅτι ἀνδρὶ νομοθέτῃ οὐ δυνατὸν τοῦτο μέλειν, quae eadem in Flor. U. sed in margine et a m. s. scripta exstat, addito ibidem proxime sequente ὅπως, quo certius inter ζῆν et ὅπως ista inserenda esse constaret. Neque vero difficile erat ex eis, quae Glauco respondet, sensum eorum, quae intercidisse apparebat, colligere, sed πάλιν divinando assequi ille non poterat, quia Glauco nondum oblitus illud erat, sed Adimantus initio libri quarti immemorem se consilii ad totius civitatis felicitatem necessario pertinentis exhibuerat, cuius oblivionis Socrates hic Glauconem arguens non ipse memoria lapsus, sed eadem libertate usus est, quam Vol. I. p. 170, b. et 182, b. demonstravimus. Hanc enim

τοῦτο μέλει, ὅπως ἕν τι γένος ἐν πόλει διαφερόντως εὖ πράξει, ἀλλ' ἐν ὅλῃ τῇ πόλει τοῦτο μηχανᾶται ἐγγενέσθαι ξυναρμόττων τοὺς πολίτας πειθοῖ τε καὶ ἀνάγκῃ, ποιῶν μεταδιδόναι ἀλλήλοις τῆς ὠφελείας, ἣν ἂν ἕκαστοι
520 τὸ κοινὸν δυνατοὶ ὦσιν ὠφελεῖν, καὶ αὐτὸς ἐμποιῶν τοιούτους ἄνδρας ἐν τῇ πόλει, οὐχ ἵνα ἀφίῃ τρέπεσθαι ὅπῃ ἕκαστος βούλεται, ἀλλ' ἵνα καταχρῆται αὐτὸς αὐτοῖς ἐπὶ τὸν ξύνδεσμον τῆς πόλεως. Ἀληθῆ, ἔφη· ἐπελαθόμην γάρ. Σκέψαι τοίνυν, εἶπον, ὦ Γλαύκων, ὅτι οὐδ'

interpretationem alteri praefero, quam μέμνημαι illud Glauconis L. V. p. 466. A. commendare alicui possit, ut Socrates hoc dicat: *semel tu recordatus, iterum oblitus es.* Sed utramlibet adsciveris, πάλιν supra interpolatoris captum fuisse fateberis. πολλάκις vero obtrudere Platoni non debebat, quum re vera non amplius bis dictum in superioribus esset. Non magis feliciter ei in nomine δυνατὸν, quod ante τοῦτο μέλει superesse videbat, cum reliqua oratione construendo res cessit, neque in verborum μηχανᾶται, ξυναρμόττων et reliquorum subiecto coniectura eum non fefellit, ut paullo post apparebit.

ὂν ἀμεινόν] Ita Par. A. Vind. F. Ang. B. Flor. R. et a m. s. Ven. C. ἄμεινον ὂν Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACTV. Stallb. pr. ἄμεινον Ven. B. editi ante Bekkerum; qua lectione non iterum uti debebat Matthiae grammat. p. 1112. ut omitti hoc participium posse doceret. Quamquam hoc ipsum recte statuere videtur.

E πάλιν] om. Fic.

νόμῳ] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. hoc est, omnes, qui integrum hunc locum exhibent. Nec aliter in supplemento Veneti C. scriptum est, et Ficinus quoque *legi* posuit. Itaque νομοθέτῃ, quod in omnibus editionibus exstat, nullam a librorum testimonio auctoritatem habet. At per se optimum est. Neque vero alterum ineptum. Cf. Tim. p. 24. B: τὸ δ' αὖ περὶ τῆς φρονήσεως ὁρᾷς που τὸν νόμον τῇδε ὅσην ἐπιμέλειαν ἐποιήσατο εὐθὺς κατ' ἀρχὰς περί τε τὸν κόσμον ἅπαντα μέχρι μαντικῆς καὶ ἰατρικῆς πρὸς ὑγίειαν ἐκ τούτων θείων ὄντων εἰς τὰ ἀνθρώπινα ἀνευρών, ὅσα τε ἄλλα τούτοις ἕπεται μαθήματα, πάντα κτησάμενος. Simillima his nostro loco μέλει, μηχανᾶται, ξυναρμόττων, ποιῶν habemus: αὐτὸς ἐμποιῶν vero et ἵνα καταχρῆται αὐτὸς si quis iusto audacius de ipsa lege praedicari censeat, de legislatore dicta putet enallage facillima.

τοῦτο] Hoc quoque ob librorum auctoritatem in locum vulgati τούτου, quod tantum Lob. Ven. B. Vat. M. exhibent, substituendum putavi. Legitur in Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ven. C. (a m. s.) Ang. B. Vat. H. De Par. DK. Vat. B. supra dictum est. Nec non accedere videntur Flor. ACRTV. quibus Stallbaumius in pr. (in sec. neque hoc neque νόμῳ commemoratione dignum putavit.) τούτῳ tribuit. Cf. p. 588. C. et Timaei locus modo citatus, qui paullo ante illa haec habet: οἷς οὐδὲν ἄλλο πλὴν τὰ περὶ τὸν πόλεμον ὑπὸ τοῦ νόμου προσετάχθη μέλειν. Etiam Bernhardy synt. p. 150. τοῦτο h. l. recipiendum suspicabatur.

ἀδικήσομεν τοὺς παρ' ἡμῖν φιλοσόφους γιγνομένους, ἀλλὰ δίκαια πρὸς αὐτοὺς ἐροῦμεν προσαναγκάζοντες τῶν ἄλλων ἐπιμελεῖσθαί τε καὶ φυλάττειν. ἐροῦμεν γάρ, ὅτι οἱ μὲν ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι τοιοῦτοι γιγνόμενοι B εἰκότως οὐ μετέχουσι τῶν ἐν αὐταῖς πόνων· αὐτόματοι γὰρ ἐμφύονται ἀκούσης τῆς ἐν ἑκάστῃ πολιτείας, δίκην δ' ἔχει τό γε αὐτοφυὲς μηδενὶ τροφὴν ὀφεῖλον μηδ' ἐκτίνειν τῳ προθυμεῖσθαι τὰ τροφεῖα· ὑμᾶς δ' ἡμεῖς ὑμῖν τε αὐτοῖς τῇ τε ἄλλῃ πόλει ὥσπερ ἐν σμήνεσιν

μέλει] μέλλει Flor. ACRTV.

ἐν πόλει] post διαφερόντως Vind. B. Mon. C.

πράξει] πράξῃ Par. K. sec. Bekk. πράξῃ Mon. B. (tacente eodem) Ald. Bas. ab.

ἐγγενέσθαι] ἐπαινεῖσθαι Vind. F.

ξυναρμόττων] ξαρμόττων Vind. E. ξυναρμόττον Lob. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ald. Bas. ab.

ἀνάγκῃ,] In editis ante Bekkerum ante πειθοῖ interpungitur non sine concinnitatis detrimento.

ἕκαστοι] ἕκαστος Vind. E.

520 καὶ] om. Ang. B.

ἐμποιῶν] ἐκποιῶν Ven. B.

τοιούτους] τοιαύτους Vind. E.

ἐν] om. idem.

ἀφίῃ] ἀφιῇ Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Cf. ad L. V. p. 458. B. — Ficinus haec inde a verbis ἀλλ' ἐν ὅλῃ ita interpretatus est, ut quaedam aliter legisse videatur: *sed ut tota civitas. profecto ad hoc cives ipsos persuasione et impulsione conciliat, facitque ut mutuo sese adiuvent communemque pro viribus utilitatem colant. nempe lex civili coetu homines congregat, non ut permittat —*.

τρέπεσθαι] τρέπεται Vind. F.

ὅπῃ] ὅποι Lob. Vind. E. Vat. B.

βούλεται] βούληται editi ante Astii sec. tacentibus Bipontinis.

αὐτὸς] post αὐταῖς Flor. T. αὐτοῖς Vind. E. ante corr.

ἐπὶ] ἐν ᾗ Vind. F.

ξύνδεσμον] συν. Vind. E.

εἶπον] εἶπεν Vind. E. εἴπων Mon. B. a m. pr.

γιγνομένους] ante φιλοσόφους Par. D. ante corr. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. In Bekkeri editione excidit, in comm. suo loco restitutum est.

ἐπιμελεῖσθαί τε] τε om. Mon. C.

γὰρ] δὲ Vat. M. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. sec. tac. Bip.

μὲν] om. Mon. C.

αὐτόματοι] αὐτόματο Bas. a. B αὐτόματα Bas. b. Stephanus haec usque ad τροφεῖα parenthesin fecit.

τό γε] τό τε Lob. Vat. M.

ὀφεῖλον] ὀφείλειν Vind. B. Mon. C. Vat. H. ὀφεῖλειν Vind. E.

μηδ'] μὴ δὲ Vind. F.

ἐκτίνειν] ἐκτείνειν Vind. BEF. Mon. C. Flor. ACTV.

τῳ] τὸ Vind. F. τῷ ante corr. Vind. B. Mon. B. τῷ editi ante Bekkerum, quod Stephanus in supplemento annot. p. 79. in τῳ mutandum docuit.

τὰ] om. Vat. B.

δ' ἡμεῖς] δὲ ἡ, Vind. F.

ὑμῖν] ἡμῖν Vind. B. Mon. C. Ven. B. Flor. T.

ἡγεμόνας τε καὶ βασιλέας ἐγεννήσαμεν, ἄμεινόν τε καὶ C τελεώτερον ἐκείνων πεπαιδευμένους καὶ μᾶλλον δυνατοὺς ἀμφοτέρων μετέχειν. καταβατέον οὖν ἐν μέρει ἑκάστῳ εἰς τὴν τῶν ἄλλων ξυνοίκησιν καὶ συνεθιστέον τὰ σκοτεινὰ θεάσασθαι· ξυνεθιζόμενοι γὰρ μυρίῳ βέλτιον ὄψεσθε τῶν ἐκεῖ καὶ γνώσεσθε ἕκαστα τὰ εἴδωλα ἅττα ἐστὶ καὶ ὧν, διὰ τὸ τἀληθῆ ἑωρακέναι καλῶν τε καὶ δικαίων καὶ ἀγαθῶν πέρι. καὶ οὕτως ὕπαρ ἡμῖν καὶ ὑμῖν ἡ πόλις οἰκήσεται, ἀλλ' οὐκ ὄναρ, ὡς νῦν αἱ πολλαὶ ὑπὸ σκια- D μαχούντων τε πρὸς ἀλλήλους καὶ στασιαζόντων περὶ τοῦ ἄρχειν οἰκοῦνται, ὡς μεγάλου τινὸς ἀγαθοῦ ὄντος. τὸ δέ που ἀληθὲς ὧδ' ἔχει· ἐν πόλει ᾗ ἥκιστα πρόθυμοι ἄρχειν οἱ μέλλοντες ἄρξειν, ταύτην ἄριστα καὶ ἀστα-

ἡγεμόνας] ἡγεμόνος editio Bekkeri.

C ἑκάστῳ] ἕκαστον Vind. EF. (Ven. B. Ang. B. Flor. ACR.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. sec. tert. Stallb. pr. quos sequitur Matthiae gramm. p. 840. invitis non linguae legibus, sed codicibus.

ξυνοίκησιν] οἴκησιν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

συνεθιστέον] ξυν. Flor. T. et septem illi, qui supra ἕκαστον, et Astius, Bekkerus, Stallbaumius. Cf. p. 530. A: συστήσασθαι, οὕτω ξυνεστάναι.

θεάσασθαι] θεᾶσθαι Vind. E.

ξυνεθιζόμενοι] συν. Vind. F.

μυρίῳ] μυρίων Ang. B. Flor. R.

βέλτιον] βελτίονι Lob. Vat. BM. βέλτιόν τε Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. CR. cum editis ante Astii sec. Etiam Par. K. de quo Bekkerus tacet, Bipontinis testibus τε omittit.

ὄψεσθε] ὄψεσθαι Vat. H. Idem Vind. B. ante corr. videtur habuisse. ἅψεσθαι Ang. B. Flor. R. et ante corr. Vind. F. ἅψεσθε idem correctus ab eadem manu.

γνώσεσθε] γνώσεσθαι Ang. B. et, sup. ε, Vind. E.

ἅττα] ἅττα Vind. E. Mon. B.

τἀληθῆ] ἀληθῆ Vind. E.

καλῶν τε] καλῶν γε Mon. B.

πέρι] περὶ Vind. E.

οὕτως] οὕτω Vind. BF. Mon. BC. Flor. R. Ald. Bas. ab.

ὕπαρ] ὕπαρ, e corr. ὑπὲρ, Vind. E. παρ' Ang. B. Flor. R.

ἡμῖν καὶ ὑμῖν] ὑ. καὶ ἡ. Vind. F. Flor. R.

D τοῦ] τὸ Mon. B. Par. DK. Flor. U. Ald. Bas. ab.

τὸ δέ — ἐναντίως.] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 259. Sed in cod. A. extrema inde a τὴν δ', in Trinc. omnia desunt.

ὧδ'] ὧδ' Vind. F. ὧδε Vind. B. Mon. C.

ᾗ] om. Lob. Vat. M. Conf. L. VIII. pag. 552. D. et Bernhardy synt. pag. 203. Quamquam quod sequitur ταύτην (cuius loco Stobaei cod. A. et ed. Gesn. ταύτῃ exhibent) tale est, ut Socrates sibi non ἐν πόλει, ἐν ᾗ, sed ἐν ᾗ πόλει dixisse visus videatur. Aliter, sed non minus ἀνακολούθως, haec eadem sententia pronuntiata est L. I. p. 347. D.

ἀστασιαστότατα] ἀστασίαστα Stob. cod. A.

τὴν δ'] τὴν δὲ Flor. T.

σχοῦσαν] ἴσχουσαν Ang. B. Flor. R. et margo A. ἴσχυσαν Vind. F.

ἡμῖν] om. Vat. B.

ταῦτ'] ταῦτα Vind. F.

σιαστότατα ἀνάγκη οἰκεῖσθαι, τὴν δ' ἐναντίους ἄρχοντας σχοῦσαν ἐναντίως. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ἀπειθήσουσιν οὖν ἡμῖν, οἴει, οἱ τρόφιμοι ταῦτ' ἀκούοντες καὶ οὐκ ἐθελήσουσι ξυμπονεῖν ἐν τῇ πόλει ἕκαστοι ἐν μέρει, 483 τὸν δὲ πολὺν χρόνον μετ' ἀλλήλων οἰκεῖν ἐν τῷ καθαρῷ; Ἀδύνατον, ἔφη· δίκαια γὰρ δὴ δικαίοις ἐπιτάξομεν. παντὸς μὴν μᾶλλον ὡς ἐπ' ἀναγκαῖον αὐτῶν ἕκαστος εἶσι τὸ ἄρχειν, τοὐναντίον τῶν νῦν ἐν ἑκάστῃ πόλει ἀρχόντων. Οὕτω γὰρ ἔχει, ἦν δ' ἐγώ, ὦ ἑταῖρε· εἰ μὲν βίον ἐξευρήσεις ἀμείνω τοῦ ἄρχειν τοῖς μέλλουσιν 521 ἄρξειν, ἔστι σοι δυνατὴ γενέσθαι πόλις εὖ οἰκουμένη· ἐν μόνῃ γὰρ αὐτῇ ἄρξουσιν οἱ τῷ ὄντι πλούσιοι, οὐ χρυσίου, ἀλλ' οὗ δεῖ τὸν εὐδαίμονα πλουτεῖν, ζωῆς ἀγαθῆς E

ἐν τῇ] ἐν om. Vind. F. Ang. B. Flor...(R?) τῇ om. Par. K.

πολὺν] πολλὺν ante corr. Mon. BC. πολὴν Ald. Bas. a.

μετ' ἀλλήλων] μεταλλ. Vind. F.

Ἀδύνατον] Ἀδύνατον Ald.

δίκαια] Ultimam Vind. B. int. vers. a m. s. habet.

E δὴ] om. Vind. E. Vat. H.

δικαίοις] δικαίως Vind. F.

ἐπ' ἀναγκαῖον] ἐπαν. idem.

ἕκαστος εἶσι] ἕκαστος εἰσὶ idem. ἕκαστος εἴσιη Lob. Vat. B. ἕκαστος εἰσήει Vat. M. ἑκάστῳ εἰς Mon. B. Par. K. Flor. U. ἑκάστῳ εἰ Par. D. ἕκαστος εἴη eius margo. ἕκαστος εἶσι. γρ. margo Mon. B. a m. s.

ἐν] om. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT.

ἔχει] ἔχειν Vind. F.

ἑταῖρε·] ἑταῖρε, Ald. Steph. Ast. pr. sec. ἑταῖρε. reliquae. οὕτω magis ad sequentia pertinet, quibus Socrates aversationis a Glaucone demonstratae caussam et necessitatem exponit: *recte tu de illis auguraris, et opus est, ut inviti imperium suscipiant; nam ita res habet: si vitam imperatoria meliorem norint, quam commutare cum ista non nisi coacti sustineant, poterit civitas bene instituta exsistere.*

τοῦ ἄρχειν] Non legisse haec dicas scholiasten, qui ita scripserit: εἰ μὲν εὕροις, φησί, βίον ἀμείνω φιλοσόφου βίον. λέγοι δ' ἂν θεοῦ μόνον· καὶ γὰρ θεὸς ἀμείνων φιλοσόφου μόνος.

ἔστι] ἐστὶ Lob. Steph. Ast. pr. sec. 521

δυνατὴ] δυνατὸν Par. K. sec. Bip.

ἐν μόνῃ — ἄλλην πόλιν.] habet Stobaeus serm. XXXXI. p. 259. Trinc. non habet.

αὐτῇ] αὐτὴ Vind. F. αὐτοὶ Flor. T.

τῷ ὄντι] τωόντι Vind. E. Mon. C.

οὐ] om. Lob. Vind. F. Vat. M. et a m. pr. B. Ven. C. Par. K. et a m. pr. D.

οὗ] οὐ Lob. Vind. EF. Vat. M.

ἀγαθῆς] ἄτερ ἀγαθῆς Lob. Vat. M. Bas. b. „Ex quodam vet. libro annotatur alia lectio, quam satis mirari non possum, ζωῆς ἄτερ ἀγαθῆς τε etc. Quid enim hic ἄτερ aget? quid aliud quam praeclaram sententiam corrumpet? — Sed tamen ne hanc quidem γραφὴν διάφορον celare te volui, si forte ipse aliquid in ea perspicere possis quod meorum oculorum aciem fugiat: alioqui hinc discas, in bonis etiam libris

τε καὶ ἔμφρονος· εἰ δὲ πτωχοὶ καὶ πεινῶντες ἀγαθῶν ἰδίων ἐπὶ τὰ δημόσια ἴασιν ἐντεῦθεν οἰόμενοι τἀγαθὸν δεῖν ἁρπάζειν, οὐκ ἔστι· περιμάχητον γὰρ τὸ ἄρχειν γιγνόμενον, οἰκεῖος ὢν καὶ ἔνδον ὁ τοιοῦτος πόλεμος αὐτούς τε ἀπόλλυσι καὶ τὴν ἄλλην πόλιν. Ἀληθέστατα, ἔφη. Ἔχεις οὖν, ἦν δ' ἐγώ, βίον ἄλλον τινὰ πολιτικῶν ἀρχῶν καταφρονοῦντα, ἢ τὸν τῆς ἀληθινῆς φιλοσοφίας; Οὐ μὰ τὸν Δία, ἦ δ' ὅς. Ἀλλὰ μέντοι δεῖ γε μὴ ἐραστὰς τοῦ ἄρχειν ἰέναι ἐπ' αὐτό· εἰ δὲ μή, οἵ γε ἀντερασταὶ μαχοῦνται. Πῶς δ' οὔ; Τίνας οὖν

aliquando valde malas γραφὰς interdum inveniri. Ex eo enim unde sumpta est illa exemplari, non paucorum emendationes locorum sunt profectae." Steph. annot. p. 24. Proxime praecedentem lectionis varietatem intuenti ne huius quidem origo obscura esse potest.

τε] om. Mon. C.

εἰ] οἱ Vind. E.

ἴασιν] ἰᾶσιν Vind. BEF. ζῶσιν Stob. cod. A.

οἰόμενοι] ἰώμενοι Vind. F. Flor. R.

δεῖν] int. vers. Mon. C.

οὐκ ἔστι] οὐκ ἔστιν Vind. B. et ante corr. Mon. C. Hanc lectionem Stephanus l. c. ferri nullo modo posse statuens οὐ ἐστὶ cum hypostigme scribendum suspicatur et Ficinum quoque ita legisse, sed ea verba nulla interpunctione adhibita cum sequentibus coniunxisse putat; utramque perperam. Ficinus vulgatam recte est interpretatus: *sin autem inopes bonisque propriis vacui ad publica adventaverint, bona illinc rapere cupientes, civitas illa felix esse non poterit. nam ubi de principatu contenditur, cum proprium hoc sit et intestinum bellum, tum eos qui ita pugnant, tum reliquam civitatem perdit.* Stephanum autem nominativi absoluti περιμάχητον τὸ ἄρχειν γιγνόμενον fefellisse videntur, si absoluti dicendi sunt qui pene eodem iure, quo sequentes οἰκεῖος ὢν ὁ πόλεμος, cum verbo ἀπόλλυσι construi possunt. Similem nominativi usum, sed magis iam anacoluthi manifestum habet locus Leg. L. VIIII. p. 866. B: ἐὰν δ' ὁ προσήκων ἐγγύτατα μὴ ἐπεξίῃ τῷ παθήματι, τὸ μίασμα ὡς εἰς αὐτὸν περιεληλυθὸς τοῦ παθόντος προστρεπομένου τὴν πάθην, ὁ βουλόμενος ἐπεξελθὼν τούτῳ δίκην πέντε ἔτη ἀποσχέσθαι τῆς αὑτοῦ πατρίδος ἀναγκαζέτω κατὰ νόμον.

περιμάχητον] περιμαχητὸν Vind. F.

γιγνόμενον] γιν. Mon. B.

αὐτούς τε] αὐτοὺς καὶ Ang. B.

Ἀληθέστατα] ἀληθ. Mon. B.

τινὰ] om. Vind. E.

πολιτικῶν] π. τινων Lob. π. τινῶν Vat. M.

καταφρονοῦντα] καταφρονούντων Lob. Vat. M. καταφρονοῦντος Par. K.

ἀληθινῆς] ἀλιθινῆς Vind. E.

Δία] δι' Lob. Vind. BE. Vat. HM. διὰ Ald.

ὅς. Ἀλλὰ] ὃς, ἀλλὰ Ald.

ἐπ' αὐτό] ἐπαυτὸ Vind. F. et paullo post ἐπιφυλακὴν.

οἵ γε] οἱ περὶ Lob. Vind. E. οἵπερ Mon. B. Par. DK. Flor. U. editi ante Astii sec.

τούτων] ταῦτα Vind. E.

τε] om. Vind. F. Par. K. Ang. B. Flor. RT. Ast. sec. et Stallb.

φρονιμώτατοι] φρονιμότατοι Vind. E. et a m. pr. Mon. B.

βίον] βίου Ald. Bas. ab.

ἄλλους ἀναγκάσεις ἰέναι ἐπὶ φυλακὴν τῆς πόλεως, ἢ οἳ περὶ τούτων τε φρονιμώτατοι, δι' ὧν ἄριστα πόλις οἰκεῖται, ἔχουσί τε τιμὰς ἄλλας καὶ βίον ἀμείνω τοῦ πολιτικοῦ; Οὐδένας ἄλλους, ἔφη. Βούλει οὖν τοῦτ' ἤδη C σκοπῶμεν, τίνα τρόπον οἱ τοιοῦτοι ἐγγενήσονται, καὶ πῶς τις ἀνάξει αὐτοὺς εἰς φῶς, ὥσπερ ἐξ Ἅιδου λέγονται δή τινες εἰς θεοὺς ἀνελθεῖν; Πῶς γὰρ οὐ βούλομαι; ἔφη. Τοῦτο δή, ὡς ἔοικεν, οὐκ ὀστράκου ἂν εἴη περιστροφή, ἀλλὰ ψυχῆς περιαγωγὴ ἐκ νυκτερινῆς τινὸς ἡμέρας εἰς ἀληθινὴν τοῦ ὄντος οὖσαν ἐπάνοδον, ἣν δὴ

Οὐδένας ἄλλους] οὐδένας ἄλλας Vind. E. οὐδὲν ἃς ἀλλήλους Vind. F.

C τοῦτ' ἤδη] τουτὶ δὴ Vind. F. Ang. B. Idem Flor. R. exhibere videtur, quem Stallbaumius ita pro Τοῦτο δή, quod paullo post legitur, scriptum habere tradit.

ἐξ Ἅιδου] ἐξάδου Vind. F. In editis ante Bekkerum nomen a minuscula incipit.

λέγονται] λέγοντες Vat. H. Flor. ACV.

Τοῦτο δὴ — φήσομεν εἶναι.] laudat Clemens Al. Strom. L. V. p. 729. ex eoque Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 404. Τοῦτο δὲ etc. Clem. De testa cf. in primis Hermias ad Phaedrum ab Astio editus p. 90.

ψυχῆς] om. Vind. F. — Clemens l. c. L. IIII. p. 575, 40: τὴν δὲ μεταστροφὴν τὴν ἐπὶ τὰ θεῖα οἱ μὲν Στωϊκοὶ ἐκ μεταβολῆς φασὶ γενέσθαι, Πλάτων δὲ τῆς ψυχῆς ἐπὶ τὰ ἀμείνω περιαγωγὴν λαβούσης καὶ μεταστροφὴν ἐκ νυκτερινῆς τινὸς ἡμέρας. L. V. p. 712, 18: πάλιν τε αὖ ὁ Πλάτων ἐν μὲν τῷ ἑβδόμῳ τῆς Πολιτείας τὴν ἐνταῦθα ἡμέραν νυκτερινὴν κέκληκεν διὰ τοὺς κοσμοκράτορας, οἶμαι, τοῦ σκότους τούτου.

ἡμέρας] μοίρας Mon. B.

οντος] ὄντως Vind. B. Clem. cuius cod. Flor. ὄντως ὄντος, Ottobon. vero ὄντος habet.

οὖσαν] om. Ven. B. ἰοῦσας Ald. Bas. ab. ἰούσης Mon. B. Par. DK. Flor. U. Steph. et recentiores; quod mihi non solum propter codices respuendum, sed etiam per se multo deterius videtur. Nam ἰούσης ψυχῆς περιαγωγὴ significata h. l. esse nequit, quippe quae nihil aliud sit, nisi deturbatio mentis et a recta via, quam ingredi iam coeperit, in pravam revocatio. Itaque ea intelligi debet, qua mens ἰοῦσα fiat, ψυχῆς περιαγωγὴ εἰς τὸ ἐκ νυκτερινῆς τινὸς ἡμέρας εἰς ἀληθινὴν τοῦ ὄντος ἰέναι ἐπάνοδον. atque ita Stephanum eiusque asseclas intelligi voluisse comma ab eis post περιαγωγὴ positum declarat. Sed eandem nemo non videt brevius et certius ψυχῆς περιαγωγὴν εἰς ἀληθινὴν ἐπάνοδον dici. Neque obscurum esse potest, quid sit τοῦ ὄντος ἐπάνοδος, qua dictione Alcinous quoque in hac re utitur isag. c. 7. Cf. Bernhardy synt. p. 174. et Apollodorus Heynii p. 200. τῆς Ἅιδου καταβάσεως στόμιον eadem ratione dicens. Quod autem ad ἀληθινὴν etiam οὖσαν addidit, partim proximi ὄντος caussa factum videri potest, magis vero ad augendam veritatis significationem pertinet. Sunt enim et aliae ἐπάνοδοι οὐκ ἀληθιναὶ οὖσαι, quas vulgares illius aevi magistri (οἱ εἰς φιλοσοφίαν ἀνάγοντες p. 529. A.) monstrabant ab ea philosophia, quam Socrates veram statueret, longe remoti. Itaque in sequentibus non

φιλοσοφίαν ἀληθῆ φήσομεν εἶναι. Πάνυ μὲν οὖν. Οὐκοῦν δεῖ σκοπεῖσθαι, τί τῶν μαθημάτων ἔχει τοιαύ-
D την δύναμιν; Πῶς γὰρ οὔ; Τί ἂν οὖν εἴη, ὦ Γλαύκων, μάθημα ψυχῆς ὁλκὸν ἀπὸ τοῦ γιγνομένου ἐπὶ τὸ ὄν; τόδε δ' ἐννοῶ λέγων ἅμα· οὐκ ἀθλητὰς μέντοι πολέμου ἔφαμεν τούτους ἀναγκαῖον εἶναι νέους ὄντας; Ἔφαμεν γάρ. Δεῖ ἄρα καὶ τοῦτο προσέχειν τὸ μάθημα, ὃ ζητοῦμεν, πρὸς ἐκείνῳ. Τὸ ποῖον; Μὴ ἄχρηστον

frustra iterata appellatio est: ἣν δὴ φιλοσοφίαν ἀληθῆ φήσομεν εἶναι. ubi Vat. B. perperam ἀληθῆ omittit. Similem huius participii usum habet locus Leg. L. V. p. 728. B: ἔστι δὲ ἡ μεγίστη (τῆς κακουργίας δίκη) τὸ ὁμοιοῦσθαι τοῖς οὖσι κακοῖς ἀνδράσιν. Sic codices optimi, Par. A. et Vossianus, et Stobaeus, quos recte secuti sunt Astius et Bekkerus, quum vulgo οὖσι deesset, quia supervacaneum videretur. Ceterum eorum interpretum, qui in hac verborum compositione ἀληθινὴν non ad ἐπάνοδον, sed ad ἡμέραν e proximo petendum spectare censent, rationem non magis habere possum, quam quibus alii indulserunt coniecturarum.

φήσομεν] φήσομαι Clementis editiones. Sed φήσομεν codd. Paris. et Ottob.

δεῖ] δὴ Vind. F.

ἔχει] post τοιαύτην Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor. ACV.

D δύναμιν;] δύναμιν. Mon. B. Ald. Steph.

Τί ἂν οὖν — Πῶς δ' οὔ; 522. B.] recitat Eusebius praep. ev. L. XIIII. p. 435. Pro ἂν οὖν Vind. BF. Mon. C. Ang. B. Flor. R. οὖν ἂν habent.

εἴη, ὦ] εἶπε Vind. F. εἴη Mon. C.

ὁλκὸν] ὅλκὸν Vind. EF. ἕλκον Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. D. Ang. B. Flor. RTU. et a m. s. Ven. BC. Cf. p. 524. E: οὐκ ἂν ὁλκὸν εἴη ἐπὶ τὴν οὐσίαν. et 527. B: ὁλκὸν ψυχῆς πρὸς ἀλήθειαν εἴη ἄν. quorum locorum uterque similem lectionis varietatem habet. Erant fortasse quibus hoc adiectivum omnino minus probaretur, quemadmodum fuisse constat qui de hominibus dicendum negarent, quos contra Antiatticistes Bekk. p. 111, 1. ὁλκός, inquit, ἄνθρωπος· Πλάτων Πολιτείας πέμπτῳ. σημαίνει δὲ τὸν ἑλκυστικὸν, ἐπαγωγόν. non quo alicubi in hoc libro (in quinto enim non exstat) masculinum invenisset, sed quod nihil obstare existimabat, quo minus id, quod neutro genere usurpatum a Platone videret, etiam masculino usurparetur.

ἐπὶ] om. Par. K.

τόδε δ'] τό δ' Mon. C. Par. K. sec. Bip. τόδε sec. Bekk.

ἐννοῶ] ἐννοῶν Vind. B. Mon. C. Flor. ACV. ἐνοῶ, sup. ν a m. s., Mon. B.

ἀναγκαῖον] ὡς ἀν. Mon. B. Flor. U. ἀλλ' ἀν. Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV. Ast. sec. et Ficinus: *quippe non athletas eos belli esse diximus: sed necessarium, dum iuvenes sunt, tales esse.* Errorem ex eo fluxisse apparet, quod οὐ cum interrogatione dictum non caperent et immemores essent loci L. III. p. 403. E: ἀθληταὶ μὲν γὰρ οἱ ἄνδρες τοῦ μεγίστου ἀγῶνος. cl. VIII. 543. B: ὥσπερ ἀθλητάς τε πολέμου καὶ φύλακας.

ἄρα καὶ] ἄρα. καὶ Lob. quae interpunctio sequentium verborum depravationes peperit.

προσέχειν] προσεχῶς Lob. Vat. M. πως ἔχειν Mon. B. παρέχειν Vind. E. Ven. B. Vat. H.

πολεμικοῖς ἀνδράσιν εἶναι. Δεῖ μέντοι, ἔφη, εἴπερ οἷόν τε. Γυμναστικῇ μὴν καὶ μουσικῇ ἔν γε τῷ πρόσθεν ἐπαιδεύοντο ἡμῖν. Ἦν ταῦτα, ἔφη. Γυμναστικὴ μέν E που περὶ γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον τετεύτακε· σώματος γὰρ αὔξης καὶ φθίσεως ἐπιστατεῖ. Φαίνεται. Τοῦτο μὲν δὴ οὐκ ἂν εἴη ὃ ζητοῦμεν μάθημα. Οὐ γάρ. Ἀλλ' 522 ἆρα μουσικὴ ὅσην τὸ πρότερον διήλθομεν; Ἀλλ' ἦν ἐκείνη γ', ἔφη, ἀντίστροφος τῆς γυμναστικῆς, εἰ μέμνη-

ὃ] om. Lob. Vat. BM. et a m. pr. Ven. C. Par. D. ὁ Vind. E.
ζητοῦμεν] ζητῶμεν Lob. Vat. M.
ἀνδράσιν] ἀνδράσι Ald. Bas. a.
ἔφη] καὶ Bas. b.
Γυμναστικῇ — ἔφη.] om. Vind. E. γυμναστικὴ etc. Vind. BF. Mon. C.
μὴν] πη Euseb. μέντοι Lob. Vat. BM. μέν που Mon. B. Par. DK. Flor. U. editi ante Bekkerum. μὲν Astius in tert. quod ipsum in sec. ex Mon. C. affert. Sed is cum reliquis μὴν habet: atqui.
μουσικῇ] μουσικὴ Vind. BF. Mon. C.
ἔν γε] ἔν τε Flor. T.
Γυμναστικὴ] καὶ γυμν. Vind. F. Vat. M. Euseb. probante Stephano annot. pag. 24. Sed που repugnare videtur.
E μέν] μέν γέ Mon. B.
γιγνόμενον] γιν. Vind. E. τὸ γιγν. Lob.
τετεύτακε] Ita Par. A. Vind. B. Mon. C. Vat. H. (hi τετεύτακεν. Cf. Vol. I. p. 123, b.) Flor. ACRTV. Euseb. τεύτακε Vind. F. et, γρ τέταυχε, Ang. B. τετάχαται.... Vind. E. τέτευχε Ven. C. correctus et reliqui cum editis ante Astii sec. Timaeus lex. p. 253: τευτάζων· πραγματευόμενος, ἐνδιατρίβων. Pollux L. VIIII. c. 137: καὶ τὸ τευτάζειν παρά τε Πλάτωνι καὶ ἄλλοις εἰρημένον· ἀλλ' οὐ προσίεμαι τοὔνομα. Photius Pors. pag. 504: (Lips.) τευτάζειν· — σημαίνει δὲ καὶ τὸ σπουδάζειν· Πολιτείας ζ'. Cf. Bachmanni anecd. I. p. 386. 3. Sed in primis conferenda est doctissima Ruhnkenii annotatio ad Timaeum, in qua etiam h. l. τετεύτακε ex Eusebio male a Stephano (p. 24.) contempto et vetere grammatico apud Photium, Suidam et Etymologum, cuius testimonium e Photio Porsoni verum libri numerum (ζ) pro reliquorum vitioso (δε) exhibente adscripsi, et ex codice Parisino (A.) recipiendum esse docet idemque a scholiasta ad h. l. comprobari perhibet, cuius tamen nullum in ipsius aut Bekkeri collectione hic exstat scholion, de ipso denique verbo τευτάζειν recte veretur, ne mendose scriptum originem dederit verbo ταυτάζειν, a quo Schneiderus in lexico perperam Ruhnkenium auctorem ferens τευτάζειν ducere originem statuit.
αὔξης] Ita Mon. B. sed in m. a m. pr. αὐξήσεως habet. αὐξήσεως Ang. B. Flor. RT. et tribus litteris extremis int. vers. superscriptis Vind. F.
φθίσεως] φθήσεως Ald.
522 Οὐ] ἢ Vind. E.
Ἀλλ' ἆρα] ἀλλὰ Lob. Vat. BM. Pro ἆρα Vind. BF. Mon. BC. (Flor. ARTUV. Par. K. sec. Bip.) et editiones ante Bekkerum ἄρα habent.
ὅσην] ὅση Mon. C. ἣν Vind. F. Ang. B. Flor. R. ὅσον Par. K. Ast. sec. tert.
τὸ πρότερον] τὸ om. Vind. F. Ang. B. τοπρ. Lob. Vind. B. Mon. BC. Par. K. sec. Bip. (Florentini) cum editionibus ante Astii sec.
ἐκείνη] ἐκεῖ Mon. B. νη in m. a m. s.

σαι, ἔθεσι παιδεύουσα τοὺς φύλακας, κατά τε ἁρμονίαν εὐαρμοστίαν τινὰ, οὐκ ἐπιστήμην, παραδιδοῦσα καὶ κατὰ ῥυθμὸν εὐρυθμίαν, ἔν τε τοῖς λόγοις ἕτερα τούτων ἀδελφὰ, ἔφη, ἄττα ἔχουσα, καὶ ὅσοι μυθώδεις τῶν λόγων καὶ ὅσοι ἀληθινώτεροι ἦσαν· μάθημα δὲ πρὸς τοιοῦτόν τι ἀγαθὸν, οἷον σὺ νῦν ζητεῖς, οὐδὲν ἦν B ἐν αὐτῇ. Ἀκριβέστατα, ἦν δ' ἐγὼ, ἀναμιμνήσκεις με· τῷ γὰρ ὄντι τοιοῦτον οὐδὲν εἶχεν. ἀλλ', ὦ δαιμόνιε Γλαύκων, τί ἂν εἴη τοιοῦτον; αἵ τε γὰρ τέχναι βάναυ-

ἔθεσι] *consuetudine moribusque* Fic.

εὐαρμοστίαν] καὶ εὐ. Lob. Vat. BM.

παραδιδοῦσα] παραδοῦσα Par. DK. Ald. Bas. ab. et in secunda Astius cum Mon. C. ut falso existimabat.

καὶ κατὰ ῥυθμὸν εὐρυθμίαν,] His Vind. E. mutatae personae indicium (:) utrinque appositum habet. καὶ κατ' ἀριθμόν. Par. K. καὶ κατὰ ῥυθμὸν Mon. B. Par. D. καὶ κατ' ἀριθμὸν εὐρυθμίαν Vind. F. — ῥυθμῶν — Vat. M. — εὐρρυθμίαν Vind. B.

ἔφη] om. Flor. T. ἔθη Vind. F. Ang. B. Flor. R. et a m. s. Ven. C. cum Eusebio: „Emendationem insignem (nisi fallor) afferam, quae Eusebio debetur. apud eum enim vera lectio invenitur, ubi hunc locum affert. Ea autem est ἔθη pro ἔφη. Cui emendationi confirmatione opus non est, meo quidem indicio: praesertim quum praecedat, ἔθεσι παιδεύουσα τοὺς φύλακας." Stephan. annot. p. 24. „sed ἕτερα ἄττα non ad ἔθη in praecedentibus spectat, sed ad εὐαρμοστίαν et εὐρυθμίαν." Astius in sec. p. 564. Id vero Stephani sententiae non obstat. Magis obstat ἄττα, tum codicum auctoritas et vulgatae lectionis praestantia. Iteratum enim ἔφη memoriae facultatem Glauconis magis insignem reddit atque ethicam, ut ita dicam, vim habet. Similem, sed alio spectantem obtinet Phaedon, p. 78. A: πόθεν οὖν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, τῶν τοιούτων ἀγαθὸν ἐπῳδὸν ληψόμεθα, ἐπειδὴ σὺ, ἔφη, ἡμᾶς ἀπολείπεις; ubi intendendae pronominis σὺ significationi inservit, quemadmodum supra p. 517. D. insolentiori loco positum ἦν δ' ἐγὼ augendo nominis θείων ponderi. Sed quae Heindorfius et Stallbaumius ibi adscripserunt repetitionis exempla, ea ad vulgaris sermonis imitationem facta sunt.

ἄττα] ἅττα Vind. F. Mon. C.

τῶν λόγων] τῷ λόγῳ Mon. B. a m. pr. et Flor. U.

δὲ] om. a m. pr. Vat. B. et Ven. C.

τοιοῦτόν] τὸ τοιοῦτόν Par. K. τοιοῦτό Vind. B. Mon. C.

ἀγαθὸν] ὂν ἀγαθὸν Ang. B. αγ Vind. F. om. Flor. R. ἄγον Euseb. et γρ Ven. C. Id Stephano p. 25. multo magis, quam ἀγαθὸν probatum Astius in sec. ex Eusebio recepit „postulante sensu et praepositione πρός, quae e voce μάθημα pendere non potest." Pendet vero a nomine ἀγαθὸν et eam rem significat, cuius rei respectu seu ratione habita aliquid bonum seu utile dicatur. Sic L. VIII. p. 559. A: πρὸς οὐδὲν ἀγαθόν. Alcib. I. p. 109. C: βέλτιον πρὸς τὸ πολεμεῖν καὶ μή. Xen. Mem. IIII. 6, 10: ἆρ' οὖν τοὺς μὲν ἀγαθοὺς πρὸς τὰ δεινὰ καὶ

σοί που ἅπασαι ἔδοξαν εἶναι. Πῶς δ' οὔ; καὶ μὴν τί ἔτ' ἄλλο λείπεται μάθημα, μουσικῆς καὶ γυμναστικῆς καὶ τῶν τεχνῶν κεχωρισμένον; Φέρε, ἦν δ' ἐγώ, εἰ μηδὲν ἔτι ἐκτὸς τούτων ἔχομεν λαβεῖν, τῶν ἐπὶ πάντα τεινόντων τι λάβωμεν. Τὸ ποῖον; Οἷον τοῦτο τὸ κοινόν, ᾧ πᾶσαι προσχρῶνται τέχναι τε καὶ διάνοιαι καὶ ἐπιστῆμαι, ὃ καὶ παντὶ ἐν πρώτοις ἀνάγκη μανθάνειν. Ποῖον; ἔφη. Τὸ φαῦλον τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, τὸ ἕν τε καὶ τὰ δύο καὶ τὰ τρία διαγιγνώσκειν· λέγω δὲ αὐτὸ C

ἐπικίνδυνα ὄντας ἀνδρείους ἡγῇ εἶναι, τοὺς δὲ κακοὺς δειλούς;

σὺ νῦν ζητεῖς] σὺ ζητεῖς Ang. B. Flor. R. συζητεῖν Vind. F.

B τῷ γὰρ ὄντι] τωγαρόντι Vind. E. τωόντι γὰρ Mon. C.

αἵ τε] Ita omnes codices, etiam Mon. C. quem Astius in sec. τε omittere tradit et quasi omittentem in tertia quoque sequitur. Cf. Vol. I. p. 167, a. Quid addere Socrates in animo habuerit, Glauconis intercipientis verba docent: καὶ μὴν τί ἔτ' ἄλλο λείπεται μάθημα;

βάναυσοί] καὶ β. Mon. B. Par. D. Cf. L. VI. p. 495. E.

ἅπασαι] post ἔδοξαν Vind. E. αἵπασαι Mon. C.

εἶναι] Huic in Mon. B. et a m. s. in m. Flor. U. καὶ οὐ προσαπτέον αὐτῶν ὃν πολεμικοῖς ἀνδράσι additum legitur, quod Bekkerus et Stallbaumius recipiendum non putarunt. Scilicet illud καὶ in Par. D. ante βάναυσοι insertum requirere alterum aliquid videbatur.

καὶ] Καὶ Bas. ab. Stephanus. Etiam Ficinus Socratis personam h. l. interponit, deinde pro φέρε, ἦν δ' ἐγώ, age itaque pergentem facit. Sed hoc ipsum ἦν δ' ἐγὼ in distribuendis partibus sequi, porro incitatum Glauconis cursum non subito inhibere, sed paullatim revocare, denique Socratem non sine causa iterum pene desperantem in scenam producere debemus.

ἔτ'] ἔτι Lob.

τῶν] τε Vind. F.

κεχωρισμένον] κεχωρισμένων, sup. ον, Par. D.

πάντα] ταῦτα Flor. T.

τι λάβωμεν] τί λάβωμεν; Mon. B.

C Οἷον] οἷον Ald. Steph.

τέχναι] om. Lob. Vat. M.

ἐν πρώτοις] post ἀνάγκη Vind. E.

μανθάνειν.] μανθάνειν; Mon. B.

Ποῖον;] Vulgo Τὸ ποῖον; quo quum in proximo usus sit Glauco, crescenti eius admirationi paullulum mutatam verborum formam satis convenire existimans articulum secundum Par. A. Vind. BE. Mon. C. et m. pr. Ven. B. omisi. Cf. Vol. I. pag. 341, a. Infra p. 527. C: καὶ γὰρ τὰ πάρεργα αὐτοῦ οὐ σμικρά. Ποῖα; ἦ δ' ὅς. 530. E: ἡμεῖς δὲ παρὰ πάντα ταῦτα φυλάξομεν τὸ ἡμέτερον. Ποῖον; Plura collegit Heindorfius ad Soph. §. 52.

διαγιγνώσκειν] γιγνώσκειν Ven. B. a m. pr. cognoscere Fic. διαγινώσκειν Vind. BE. Mon. BC. (Florentini et Par. K. sec. Bip.) et cum γ super ιν Lob. Etiam Ald. Bas. ab. Steph. hoc γ omittunt; fortasse recte. V. ad L. V. p. 472. A.

λέγω] Λέγω Steph. anteposito puncto.

ἐν κεφαλαίῳ ἀριθμόν τε καὶ λογισμόν. ἢ οὐχ οὕτω περὶ τούτων ἔχει, ὡς πᾶσα τέχνη τε καὶ ἐπιστήμη ἀναγκάζεται αὐτῶν μέτοχος γίγνεσθαι; Καὶ μάλα, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἡ πολεμική; Πολλή, ἔφη, ἀνάγκη. Παγ-
D γέλοιον γοῦν, ἔφην, στρατηγὸν Ἀγαμέμνονα ἐν ταῖς τραγῳδίαις Παλαμήδης ἑκάστοτε ἀποφαίνει. ἢ οὐκ ἐννενόηκας, ὅτι φησὶν ἀριθμὸν εὑρὼν τάς τε τάξεις τῷ στρατοπέδῳ καταστῆσαι ἐν Ἰλίῳ καὶ ἐξαριθμῆσαι ναῦς τε καὶ τἆλλα πάντα, ὡς πρὸ τοῦ ἀναριθμήτων ὄντων

ἐν κεφαλαίῳ] ὡς ἐν κεφ. Ven. B. Flor. V. cum editis ante Bekkerum. Cf. Ion. p. 531. E: οὐκοῦν ἐν κεφαλαίῳ λέγωμεν, ὡς ὁ αὐτὸς γνώσεται ἀεὶ περὶ τῶν αὐτῶν πολλῶν λεγόντων, ὅστις τε εὖ λέγει καὶ ὅστις κακῶς. Soph. 232. E: ἀτὰρ δὴ τὸ τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης ἆρ' οὐκ ἐν κεφαλαίῳ περὶ πάντων πρὸς ἀμφισβήτησιν ἱκανή τις δύναμις ἔοικ' εἶναι; Symp. 196. E: ᾧ δὴ πρέπει ἡμᾶς μαρτυρίῳ χρῆσθαι, ὅτι ποιητὴς ὁ Ἔρως ἀγαθὸς ἐν κεφαλαίῳ πᾶσαν ποίησιν τὴν κατὰ μουσικήν. Sed ὡς ἐν κεφαλαίῳ cum infinitivo, velut εἰπεῖν, ἐπανελθεῖν vel simili construi solet.

τέχνη τε] τε om. Mon. C.

αὐτῶν μέτοχος] μετ. αὐτῶν, sup. β α, idem. αὐ. μέτοχοι Vind. F.

γίγνεσθαι] γίν. Vind. F.

μάλα] μάλ' idem et Ang. B.

Παγγέλοιον — ἠπίστατο; D.] laudat Theo Smyrnaeus a Stallbaumio significatus de arithmetica pag. 7. ed. de Gelder. cum hac praefatione: ἐν δὲ τῷ ἑβδόμῳ τῆς Πολιτείας περὶ ἀριθμητικῆς λέγων ὡς ἔστι ἀναγκαιοτάτη πασῶν φησίν, ἔπειτα, ἧς δεῖ πάσαις μὲν τέχναις, πάσαις δὲ διανοίαις καὶ ἐπιστήμαις καὶ τῇ πολεμικῇ. παγγέλοιον etc. πανγέλοιον etc. Vind. F.

γοῦν] οὖν Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. Astius in sec. et tert. et Stallbaumius, cui „sententiarum ratio" id postulare visa est. Sed necessariam imperatori arithmeticen esse nequaquam adhuc dictis ita probatum erat, ut concludere ex eis Socrati liceret perridiculum eius inscientia imperatorem fieri Agamemnonem; neque, si esset probatum, Agamemnonis commemoratione opus erat. Contra eo, quod exadversus numeri inventorem non posset non ridiculus imperator videri, haud dubie verisimile fiebat belli ducem suarum arithmeticae esse debere. Itaque argumenti loco Socrates hoc ipsum sumens *Certe valde ridiculum*, inquit, *imperatorem Agamemnonem in fabulis Palamedes facere solet ut habemus.* ipsam vero necessitatem in sequentibus Glauconi agnoscendam proponit: ἄλλο τι οὖν μάθημα ἀναγκαῖον etc. Ex his γοῦν aptissimum, οὖν ineptum esse intelligitur.

ἔφην] ἔφη Vind. F. Mon. C. Ang. B. Ald. Bas. ab. om. Theo.

D *ἢ οὐκ ἐννενόηκας, ὅτι φησίν*] φησὶ γὰρ Theo. (ἐννεόηκας Vind. E. ἐνενόηκας Vind. F. ἐννεόησας cum ν super ό Mon. C.) Verba ipsa, quae sequuntur, Palamedis incertum est ad unam quandam fabulam pertineant, in qua *numero invento ordines constituisse exercitui et naves reliquasque res omnes enumerasse* gloriaretur, an pluribus communem locum et beneficiorum istorum commemorationem respiciant, qualem et fabulae argumentum requirebat, et

καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὡς ἔοικεν, οὐδ' ὅσους πόδας εἶχεν εἰδότος, εἴπερ ἀριθμεῖν μὴ ἠπίστατο; καίτοι ποῖόν τιν' αὐτὸν οἴει στρατηγὸν εἶναι; Ἄτοπόν τιν', ἔφη, ἔγωγε, εἰ ἦν τοῦτ' ἀληθές. Ἄλλο τι οὖν, ἦν δ' ἐγώ, μάθημα E ἀναγκαῖον πολεμικῷ ἀνδρὶ θήσομεν καὶ λογίζεσθαί τε καὶ ἀριθμεῖν δύνασθαι; Πάντων γ', ἔφη, μάλιστα, εἰ καὶ ὁτιοῦν μέλλει τάξεων ἐπαΐειν, μᾶλλον δ' εἰ καὶ ἄνθρωπος ἔσεσθαι. Ἐννοεῖς οὖν, εἶπον, περὶ τοῦτο τὸ μάθημα ὅπερ ἐγώ; Τὸ ποῖον; Κινδυνεύει τῶν πρὸς τὴν

Aeschylum pariter atque Euripidem in sua Palamede posuisse ex earum fragmentis (p. 114. Schütz. p. 246. Matth.) apparet. Neque Sophoclem, qui et ipse Palameden docuisse fertur, in diversa abiisse crediderim, quum Plato quotiescunque in scenam prodeat Palamedes, ἐν ταῖς τραγῳδίαις ἑκάστοτε, ridiculum fieri Agamemnonem dicat: de eius tamen Nauplio, quam Schleiermacherus hic significatam esse pro certo ponit, propterea non cogitandum videtur, quod ipse Palamedes nullas in ea partes habebat.

τῷ στρατοπέδῳ] post καταστῆσαι Theo. τῷ om. Ang. B.

καταστῆσαι] καστῆσαι Mon. C.

Ἰλίῳ] ἡλίῳ idem et Vat. B. ἴλίῳ καὶ τἄλλα πάντα Ang. B.

καὶ ἐξαριθμῆσαι — ὄντων] om. Mon. C.

τἆλλα] τάλλα Vind. F. τ' ἄλλα Vind. E. τἄλλα Vind. B. Mon. B. (Flor.) Steph. Ast.

πάντα,] πάντα; Steph.

πρὸ τοῦ] προτοῦ Mon. B. (Flor.) Theo Geld. cum parte codicum, Steph. Ast. pr.

ἔοικεν] ἔοικε Vind. E.

οὐδ' — ἠπίστατο] οὐδὲ ὅσους εἶχε πόδας εἰδότος, εἴγε μὴ ἠπίστατο ἀριθμεῖν Theo.

τιν'] τινα Lob. et ante corr. Mon. C.

οἴει στρατηγὸν εἶναι] στρατηγὸν οἴει γεγονέναι Flor. T.

τιν', ἔφη] τινα Mon. C.

Ἄλλο τι οὖν] ἀλλ' ὁτιοῦν Lob. ἀλλ' ὅτι οὖν Vind. E. et a m. pr. Mon. B. (manus secunda ο ex ὃ fecit.)

ἦν δ' ἐγώ] post μάθημα Lob. E Vat. BM.

ἀναγκαῖον] om. iidem.

καὶ λογίζεσθαί] Ita Par. A. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. ἢ τὸ λογ. Mon. C. Vind. B. μᾶλλον λογ. Vat. M. μᾶλλον ἢ λογ. editi ante Bekkerum et, ut videtur, Ven. C. a m. s. cui Glauconis responsum aperte repugnat. Astius in sec. τὸ pro μᾶλλον ἢ scribendum suspicabatur, in tertia, ut Stallbaumius, secutus est Bekkerum cum ceteris codicibus (Ven. C. a m. pr.) μᾶλλον ἢ simpliciter omittentem. Mihi καί, quod codex optimus habet, genuinum et ex eo primum ἤ, in quod saepe corruptum est, tum μᾶλλον ἢ et reliqua varietas originem ducere videtur. Et aliarum rerum et arithmetices peritum imperatorem esse decet.

δύνασθαι] δυναμένῳ Par. DK. (—νω sec. Bip.)

γ'] γε Vind. F.

μάλιστα] μ. τοῦτο Mon. C. Vind. B. Id post illud ἢ τὸ utique necessarium erat, Astio vero in sec. praeter necessitatem etiam deleto ἢ recipiendum videbatur.

δ' εἰ] δεῖ Vind. F. δὲ εἰ Lob. εἰ Vind. BE. Mon. C. Par. DK. Vat. H. Flor. ACV.

Ἐννοεῖς] ἐνοεῖς Mon. C.

εἶπον] om. Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U.

Κινδυνεύει — οὐσίαν. 523. A.] Haec Theo l. c. superioribus illis

523 νόησιν ἀγόντων φύσει εἶναι, ὧν ζητοῦμεν, χρῆσθαι δ' οὐδεὶς αὐτῷ ὀρθῶς, ἑλκτικῷ ὄντι παντάπασι πρὸς οὐσίαν. Πῶς, ἔφη, λέγεις; Ἐγὼ πειράσομαι, ἦν δ' ἐγὼ, τό γ' ἐμοὶ δοκοῦν δηλῶσαι. ἃ γὰρ διαιροῦμαι παρ' ἐμαυτῷ ἀγωγά τε εἶναι οἷ λέγομεν καὶ μὴ, ξυνθεατὴς γενόμενος ξύμφαθι ἢ ἄπειπε, ἵνα καὶ τοῦτο σαφέστερον ἴδωμεν εἰ ἔστιν οἷον μαντεύομαι. Δεῖκνυ, ἔφη. Δείκνυμι δὴ, εἶπον, εἰ καθορᾷς, τὰ μὲν ἐν ταῖς αἰσθήσεσιν οὐ παρακα-
B λοῦντα τὴν νόησιν εἰς ἐπίσκεψιν, ὡς ἱκανῶς ὑπὸ τῆς αἰσθήσεως κρινόμενα, τὰ δὲ παντάπασι διακελευόμενα ἐκείνην ἐπισκέψασθαι, ὡς τῆς αἰσθήσεως οὐδὲν ὑγιὲς 484 ποιούσης. Τὰ πόῤῥωθεν, ἔφη, φαινόμενα δῆλον ὅτι λέγεις καὶ τὰ ἐσκιαγραφημένα. Οὐ πάνυ, ἦν δ' ἐγὼ, ἔτυχες οὗ λέγω. Ποῖα μὴν, ἔφη, λέγεις; Τὰ μὲν οὐ

εἴ γε μὴ ἠπίστατο ἀριθμεῖν continuat: κινδυνεύει γοῦν (cod. Scalig. οὖν) τῶν πρὸς νόησιν ἀγόντων φύσει εἶναι, καὶ οὐδεὶς αὐτῷ χρῆται ἑλκτικῷ ὄντι πρὸς οὐσίαν.

523 ὧν] Ita Par. A. Vind. BF. Mon. C. Ven. C. a m. s. (ὂν a m. pr.) Ang. B. Vat. H. Flor. ACTV. ὃ Ven. B. a m. s. et reliqui codices editique ante Astii sec. in qua veram lectionem accurata Monacensis C. collatione destitutus Ficino praeeunte (*qualia nos perquirimus*) et similis ductu loci p. 525. B. ὧν ζητοῦμεν ἄρα μαθημάτων ἂν εἴη restituit.

δ'] δὲ Vind. BF. Mon. C. δι' Ald. δ' ι Bas. a.

ὀρθῶς] *om.* Ven. B. a m. pr.

τό γ' ἐμοὶ] τόγε μοι Vind. F. Ang. B.

οἷ] Ita Par. A. οι Vind. F. *om.* Ang. B. Flor. R. οἷα reliqui codices et editiones ante Bekkerum, item Ficinus: *qualia nos dicimus*. Ferri vix poterat.

μὴ] μὴν Par. DK. μοι Ang. B.

ἄπειπε] ἀπειπεῖν Vind. F. Ang. B.

ἵνα] ἃ Vind. F.

ἴδωμεν] εἰδῶμεν Vat. M.

Δεῖκνυ] δεῖκνυ' Mon. B. δείκνυε Ang. B. Flor. R. δεικνὺς Vind. F. Cf. supra p. 250.

Δείκνυμι] δίκνυμι Mon. B. δοκεῖ μοι Vind. E. δεῖ μοι Vat. H. Flor. AC.

δὴ] δεῖ Vind. F. ante corr.

καθορᾷς,] Comma Bekkero debetur.

τὰ μὲν] Stephanus in m. τῶν addendum suspicatur, quo opus non esse Astius docuit.

αἰσθήσεσιν οὐ] αἰσθήσεσι Mon. C.

B ὡς] *om.* Lob. Vat. M.

ἱκανῶς] ἱκανὸς Vind. F.

ἐπισκέψασθαι] διασκέψασθαι Par. K. sec. Bip.

ποιούσης] Astius νοούσης coniicit Platonem scripsisse et legisse Ficinum: *quasi sensus in eis nihil sincere diiudicet.* Sed αἰσθήσεως non est νοεῖν, et Ficinus sensum, non significationem verbi propriam secutus est, quamquam et ipsam egregie huic loco convenientem. Nam quae sensuum ope percipiuntur, quum ita comparata sunt, ut esse aliquid et simul non esse videantur vel diversam et contrariam speciem pariter exhibeant, sensus fallacibus nuntiis et infidis interpretibus similes fiunt et *nihil sincere agere* merito arguuntur, et αἴσθησις οὐδὲν ὑγιὲς ποιοῦσα

παρακαλοῦντα, ἦν δ' ἐγώ, ὅσα μὴ ἐκβαίνει εἰς ἐναντίαν αἴσθησιν ἅμα· τὰ δ' ἐκβαίνοντα ὡς παρακαλοῦντα τίθημι, ἐπειδὰν ἡ αἴσθησις μηδὲν μᾶλλον τοῦτο, ἢ τὸ ἐναντίον δηλοῖ, εἴτ' ἐγγύθεν προσπίπτουσα εἴτε πόῤῥωθεν. ὧδε δὲ ἃ λέγω σαφέστερον εἴσῃ. οὗτοι, φαμέν, τρεῖς ἂν εἶεν δάκτυλοι, ὅ τε σμικρότατος καὶ ὁ δεύτερος καὶ ὁ μέσος. Πάνυ γ', ἔφη. Ὡς ἐγγύθεν τοίνυν ὁρωμένους λέγοντός μου διανοοῦ. ἀλλά μοι περὶ αὐτῶν τόδε σκόπει. Τὸ ποῖον; Δάκτυλος μὲν αὐτῶν φαίνεται ὁμοίως ἕκαστος, καὶ ταύτῃ γε οὐδὲν διαφέρει, ἐάν τε ἐν μέσῳ ὁρᾶται ἐάν τ' ἐν ἐσχάτῳ, ἐάν τε λευκὸς ἐάν τε μέλας, ἐάν τε παχὺς ἐάν τε λεπτός, καὶ πᾶν ὅτι τοιοῦτον. ἐν πᾶσι γὰρ τούτοις οὐκ ἀναγκάζεται τῶν πολλῶν ἡ ψυχὴ τὴν νόησιν ἐπερέσθαι, τί ποτ' ἐστι δάκτυλος·

C

D

eodem iure dicitur, quo ἀνὴρ οὐδὲν ὑγιὲς εἰργασμένος Aristoph. Plu. 355. Cf. ib. 50: ὡς σφόδρ' ἐστὶ συμφέρον τὸ μηδὲν ἀσκεῖν ὑγιὲς ἐν τῷ νῦν χρόνῳ. Similiter infra E: ἢ ὧδε ποιεῖ ἑκάστη αὐτῶν· πρῶτον μὲν etc. in quibus amplificatam prosopopoeiam vides.

φαινόμενα] φαινόμεθα Mon. B. a m. pr.

δῆλον ὅτι] δηλονότι Lob. Vind. BE. Mon. BC. Flor. ACTUV. (Par. K. sec. Bip.) editi ante Astii sec. Cf. Vol. I. p. 163. sq.

οὖ] οὐ Vind. F.

Ποῖα] ποία Vind. E.

ἐκβαίνει] ἐκβαίνῃ Lob. Vind. BF. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRV.

C τὰ δ'] τὰ δὲ Mon. C.

ἐπειδὰν] ἐπειδ' ἂν Vind. E.

εἴτ'] εἶτ' Vind. F.

προσπίπτουσα] πίπτουσα Mon. B. Flor. U.

ἃ] ὃ Ang. B. Flor. R. *quod* Fic.

σαφέστερον] σαφέστερα Mon. B.

εἴσῃ] εἰσ Vind. F. εἴη Ang. B. εἴσει recentiores.

ἂν εἶεν] εἶεν ἂν Vind. F. ἂν εἶεν ἂν Ang. B.

Πάνυ γ'] πάνυ γε Mon. C.

τόδε] ὧδε Flor. T.

μὲν] μέν που Vind. F. Ang. B. Flor. R. Ven. C.

D καὶ ταύτῃ γε] καὶ Mon. B. idque in fine versus a m. s. ad ἕκαστος additum.

ἐάν τε] ἐάν τ' Vind. F. Ang. B.

ἐν μέσῳ] ἐν τῷ μ. Flor. T.

ἐάν τ'] ἐάν τε Lob. Vind. BF. Mon. C.

μέλας] μέγας Lob. Vat. BM. Ven. C.

παχὺς — λεπτὸς] λεπτὸς — παχὺς Vat. B.

τοιοῦτον] τοιοῦτο idem et Lob.

τῶν πολλῶν] Haec verba Astius, quum in commentario secundum Ficinum (*quid e multis sit digitus*) cum sequente τί construenda esse docuisset, in addendis et in tert. ed. glossematis suspecta habet et eiicienda opinatur; neutrum recte. Sunt enim ad rerum naturam perscrutandam facta ingenia, quae etiam colore conspecto aliave re non contraria, sed tamen ab ipso, cui inhaeret, diversa sensuum ope percepta excitentur, ut, quid illud ipsum sit, anquirant et caussam explorent, cur digitus, ut Socratis exemplo utar, quem album vident, digitus sit potius, quam color albus. Sed

οὐδαμοῦ γὰρ ἡ ὄψις αὐτῇ ἅμα ἐσήμηνε τὸν δάκτυλον τοὐναντίον, ἢ δάκτυλον εἶναι. Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, εἰκότως τό γε τοιοῦτον νοήσεως οὐκ E ἂν παρακλητικὸν οὐδ' ἐγερτικὸν εἴη. Εἰκότως. Τί δὲ δή; τὸ μέγεθος αὐτῶν καὶ τὴν σμικρότητα ἡ ὄψις ἆρα ἱκανῶς ὁρᾷ, καὶ οὐδὲν αὐτῇ διαφέρει ἐν μέσῳ τινὰ αὐτῶν κεῖσθαι ἢ ἐπ' ἐσχάτῳ; καὶ ὡσαύτως πάχος καὶ λεπτότητα ἢ μαλακότητα καὶ σκληρότητα ἡ ἁφή; καὶ αἱ ἄλλαι αἰσθήσεις ἆρ' οὐκ ἐνδεῶς τὰ τοιαῦτα δηλοῦσιν;

ii pauci sunt: plurimorum animus non nisi contrariis animadversis sollicitari et ad philosophandum impelli solet.

ἐπερέσθαι] ἐπέρεσθαι Vind. F. Flor. R. ἐπαίρεσθαι Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV. *ad disceptandum provocare* Fic.

ἔστι] ἐστὶ Lob. Vind. BE. Astius in tert.

αὐτῇ] Ita Par. A. αὔτηι Lob. αὐτὴ Vind. BEF. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACTV. αὕτη reliqui cum editis ante Bekkerum.

ἅμα] om Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. K. Flor. U.

ἐσήμηνε] Ita Par. AD. Vind. F. Mon. B. Ven. C. Ang. B. Flor. ACTV. ἐσήμηνέ τε Flor. U. Par. K. sec. Bip. ἐσήμηνε sec. Bekk. ἐσήμαινε Lob. Vind. BE. Mon. C. (Flor. R. et, nisi fallor, Vat. BHM. Ven. B. de quibus Bekkerus item ut de Vind. B. tacuit) cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec. Aoristum etiam Stephanus videtur desiderasse, etsi p. 25. scripsit: „Vide annon potius ἐσήμαινε scribendum sit." At id ipsum ediderat.

Οὐ γὰρ οὖν] οὐγαροῦν Lob.

τό γε] τὸ Vind. F. Ang. B.

τοιοῦτον] τοιοῦτο Lob. Vat. B.

οὐδ' ἐγερτικὸν] om. Ven. B. a m. pr.

E Τί δὲ δή] τί δαὶ δή Par. A. δὴ om. Mon. B. Par. DK. Flor. U. cum editis ante Bekkerum. Stallbaumius in utraque ed. etiam apud Iamblichum id exstare monet, sed Iamblichi locum non significat, nec ego inveni.

σμικρότητα] σμικρότατα Vind. F. Flor. R.

ἆρα] ἄρα Lob. Vind. EF. Flor. ACUV. et a m. pr. Mon. B.

ἱκανῶς] ἱκ. καὶ Mon. C.

ὁρᾷ,] ὁρᾷ; Bas. ab. Steph. Ast. pr.

ἐσχάτῳ] ἐσχάτων Mon. B. Par. DK. Flor. U. editi ante Bekkerum. *in extremis* Fic.

ἁφή;] In Vind. B. Mon. B. Ald. Bas. ab. nulla h. l. interpunctio est.

αἰσθήσεις] Hic Ald. punctum, Bas. ab. interrogationis notam habent.

δηλοῦσιν;] δηλοῦσιν, Ald. Bas. ab. quod ferri potest.

ἢ ὧδε ποιεῖ] εἰ ὧδε ποιεῖ Vat. B. Ven. B. εἰ ὧδ' ἐποίει Lob. Vat. M. ὧδε ποιεῖ Par. D. a m. pr. .... δ' ἔποιει Par. K. sec. Bip. .... δ' ἐποίει sec. Bekk. ἢ ὧδέ πῃ Vind. E. ἢ οὐχ ὧδε ποιεῖ Mon. B. et corr. Flor. U. Id Schleiermacherus secutus est et Stallbaumius in sec. recepit. Sed quae praecedunt, ἆρ' οὐκ ἐνδεῶς, idem significant, quod ἆρ' ἀνενδεῶς seu ἱκανῶς.

αὐτῶν·] αὐτῶν; Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec. Stallb. sec. αὐτῶν, Bekkerus, Ast. tert. Stallb. pr.

τεταγμένη] τε τεταγμένη, e 524 corr. τε ταγμένη, Mon. B.

ἠνάγκασται] ἠναγκάσθαι Mon. C. ante corr.

τῷ] μὲν Bas. b.

παραγγέλλει] παραγγέλει Vind.

ἢ ὧδε ποιεῖ ἑκάστη αὐτῶν· πρῶτον μὲν ἡ ἐπὶ τῷ σκληρῷ τεταγμένη αἴσθησις ἠνάγκασται καὶ ἐπὶ τῷ μαλακῷ τετάχθαι καὶ παραγγέλλει τῇ ψυχῇ ὡς ταὐτὸν σκληρόν τε καὶ μαλακὸν αἰσθανομένη; Οὕτως, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἀναγκαῖον ἐν τοῖς τοιούτοις αὖ τὴν ψυχὴν ἀπορεῖν, τί ποτε σημαίνει αὕτη ἡ αἴσθησις τὸ σκληρόν, εἴπερ τὸ αὐτὸ καὶ μαλακὸν λέγει, καὶ ἡ τοῦ κούφου καὶ ἡ τοῦ βαρέος, τί τὸ κοῦφον καὶ βαρύ, εἰ τό τε βαρὺ κοῦφον καὶ τὸ κοῦφον βαρὺ σημαίνει; Καὶ γάρ, B 524

F. „Crediderim παραγγέλλει mutandum esse in προσαγγέλλει." Steph. annot. pag. 25. Scilicet παραγγέλλειν vulgo non factum, sed faciendum denuntiare, hortari, imperare significat, et ita Plato Criton. p. 50. D. Phaedon. 59. E. 116. C. et alibi eo utitur. Sed ea quoque, quae agi et fieri non possunt, sed credi et vera haberi et, si res ita ferat, pro norma agendi observari iubentur, παραγγέλλεσθαι dicit. Sic supra L. IIII. p. 429. C. ubi fortitudinem eam vim esse demonstrat, ἣ διὰ παντὸς σώσει τὴν περὶ τῶν δεινῶν δόξαν, ταῦτά τε αὐτὰ εἶναι καὶ τοιαῦτα, ἅ τε καὶ οἷα ὁ νομοθέτης παρήγγειλεν ἐν τῇ παιδείᾳ. et 442. C. tum fortem aliquem praedicans, ὅταν αὐτοῦ τὸ θυμοειδὲς διασώζῃ διά τε λυπῶν καὶ ἡδονῶν τὸ ὑπὸ τοῦ λόγου παραγγελθὲν δεινόν τε καὶ μή. et sapientiam in ea animi parte ponens, ὃ ἦρχέ τ' ἐν αὐτῷ καὶ ταῦτα παρήγγελλεν. Confer L. VIII. p. 556. D. Ita hic sensum contraria nuntiantem utraque credere animum iubere atque ita magna perturbatione implere significat. Aliter res habet Xenoph. Anab. VI. 3, 22. quo loco παραγγέλλουσι iure secundum optimos libros in ἀπαγγέλλουσι mutatum est.

αἰσθανομένη] αἰσθομένη cum ανο super ο Ven. B. Signum interrogandi cum Mon. B. apposui propter sequens οὕτως, quod magis respondentis, quam assentientis videretur. Idem Astius in tert. et Stallbaumius in sec. fecerunt. Bekkerus punctum tenuit.

ἐν] ἔν γε Vind. F. Ang. B. Flor. R.

αὖ τὴν] αὐτὴν Bas. b. αὖ diversam harum perceptionum ab illis, quae animum movere non solent, indolem demonstrat.

αὕτη ἡ αἴσθησις] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. et Ficinus: (*duri*) *hic sensus*. Pro αὕτη in Mon. B. Flor. ACUV. αὐτὴ, in reliquis et vulgo αὐτῇ legitur, quod facilius, si opus sit, ad σημαίνει, quam αὕτη, quo opus est, ad ἡ αἴσθησις cogitando addas. Non enim facultatem aut instrumentum percipiendi, sed ipsam perceptionem h. l. intelligendam esse sequentia ἡ τοῦ κούφου καὶ ἡ τοῦ βαρέος docent, quibus αὕτη ἡ αἴσθησις, hoc est, ἡ τοῦ σκληροῦ αἴσθησις, optime respondet.

σκληρὸν] σκληρὰν Bas. a. Genitivum, quem Astius in tert. requirit, post αὕτη nemo desideraverit.

καὶ] om. Vat. H.

λέγει] λέγοι Vind. E. Ven. B. Vat. H. Flor. AC. In Bas. ab. signum interrogandi adiectum.

ἡ τοῦ βαρέος] βαρέος Lob. Vat. M. τοῦ βαρέος Vat. B. Ast. pr. sec. ἡ τοῦ βαρέως Vind. F.

τό τε] τε τὸ Vind. F. τότε Ald. Bas. ab. „τε τὸ] τότε Ang. B." Bekkerus ad h. l. adnotans cum Vind. F. potius, quam cum Ald. consentientem significare codicem Angelicum voluisse videtur.

σημαίνει;] σημαίνει. Ald. Steph.

ἔφη, αὗταί γε ἄτοποι τῇ ψυχῇ αἱ ἑρμηνεῖαι καὶ ἐπισκέψεως δεόμεναι. Εἰκότως ἄρ', ἦν δ' ἐγώ, ἐν τοῖς τοιούτοις πρῶτον μὲν πειρᾶται λογισμόν τε καὶ νόησιν ψυχὴ παρακαλοῦσα ἐπισκοπεῖν, εἴτε ἓν εἴτε δύο ἐστὶν ἕκαστα τῶν εἰσαγγελλομένων. Πῶς δ' οὔ; Οὐκοῦν ἐὰν δύο φαίνηται, ἕτερόν τε καὶ ἓν ἑκάτερον φαίνεται; Ναί. Εἰ ἄρα ἓν ἑκάτερον, ἀμφότερα δὲ δύο, τά γε δύο κεχωρισμένα νοήσει· οὐ γὰρ ἂν ἀχώριστά γε δύο ἐνόει, C ἀλλ' ἕν. Ὀρθῶς. Μέγα μὴν καὶ ὄψις καὶ σμικρὸν ἑώρα, φαμέν, ἀλλ' οὐ κεχωρισμένον, ἀλλὰ συγκεχυμένον τι. ἦ γάρ; Ναί. Διὰ δὲ τὴν τούτου σαφήνειαν μέγα αὖ καὶ σμικρὸν ἡ νόησις ἠναγκάσθη ἰδεῖν οὐ συγκεχυμένα, ἀλλὰ διωρισμένα, τοὐναντίον, ἢ 'κείνη. Ἀληθῆ. Οὐκοῦν ἐντεῦθέν ποθεν πρῶτον ἐπέρχεται ἐρέσθαι ἡμῖν, τί οὖν ποτ' ἔστι τὸ μέγα αὖ καὶ τὸ σμικρόν; Παντάπασι μὲν οὖν. Καὶ οὕτω δὴ τὸ μὲν νοητὸν, τὸ δ' ὁρατὸν ἐκα-

Bekkerus et Stallbaumius in pr. quae ratio sequentibus aeque conveniens minus convenire praecedentibus et illi οὐκοῦν videtur.

B αὗταί] Ita Par. A. Lob. Vind. BEF. Mon. C. et a m. s. B. (a m. pr. αὗτα) Ven. B. Ang. B. Vat. HM. αὐταί (Flor. Par. K. sec. Bip.) editi ante Astii sec. qui Ficinum (*hae — interpretationes*) secutus est. De reliquis Bekkeri libris non constat.

αἱ] om. Flor. T. non male.

ἄρ'] ἄρ' Bas. b. ἄρα Lob. Vind. BEF. ἀρα Mon. C.

τε] om. Lob. Vat. BM.

ψυχὴ] ψυχῆς Vind. F.

εἴτε ἓν] εἰ ἓν Ald. Bas. a.

ἀμφότερα δὲ] ἀμφότερα γε Lob. Vat. BM.

τά γε] τά τε Mon. C.

ἐνόει] ἐννόει Vat. H. ἐνὸς Bas. b.

C καὶ ὄψις] Ita Par. AK. et a m. s. D. Vind. B. Mon. BC. Ven. C. Vat. H. Flor. UV. ὄψις Lob. Vat. BM. καὶ ἡ ὄψις Ang. B. Flor. AC. Vind. F. et post καὶ σμικρὸν E. ἡ ὄψις (Flor. R.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. pr. Idem in Flor. T. sed post καὶ σμικρὸν legitur. De Ven. B. et m. pr. Par. D. Bekkerus nihil ostendit. *magnum quidem et parvum aspectum videre dicimus.* Fic.

σμικρὸν] μικρὸν Mon. C.

ἦ] ἢ Vind. F. Mon. B. Ἡ Ald. Steph.

σμικρὸν] σ int. vers. Mon. C.

ἰδεῖν] ἰδεῖν, Bas. ab. Steph. Stallb. sec.

ἢ 'κείνη] Ita Par. A. Lob. Vind. B. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. et, ut videtur, Vind. F. ἢ κείνη Flor. ACTV. et corr. Mon. C. ἢ ἐκείνη idem ante corr. cum reliquis et editis. Cf. Vol. I. p. 154, b.

ποθεν] om. Mon. C. πόθεν Vind. EF.

πρῶτον] om. Vind. B. Mon. C. post ἐπέρχεται Lob. Vat. BM. Flor. T. πρῶτον μὲν Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACR. editiones ante Bekkerum.

ἐρέσθαι] Sic Bekkerus secundum Ven. B. Par. DK. de quo Bipontini tacent. Non aliter Lob. Vind. E. Mon. B. Reliqui mei et Florentini cum editis ante Bekkerum ἔρεσθαι habent.

ποτ' ἔστι] Ita Lob. ποτέ ἐστι Vind. F. ποτ' ἐστὶ Vind. BE.

λέγομεν. Ὀρθότατ', ἔφη. Ταῦτα τοίνυν καὶ ἄρτι ἐπεχείρουν λέγειν, ὡς τὰ μὲν παρακλητικὰ τῆς διανοίας ἐστί, τὰ δ' οὔ, ἃ μὲν εἰς τὴν αἴσθησιν ἅμα τοῖς ἐναντίοις ἑαυτοῖς ἐμπίπτει, παρακλητικὰ ὁριζόμενος, ὅσα δὲ μή, οὐκ ἐγερτικὰ τῆς νοήσεως. Μανθάνω τοίνυν ἤδη, ἔφη, καὶ δοκεῖ μοι οὕτω. Τί οὖν; ἀριθμός τε καὶ τὸ ἓν ποτέρων δοκεῖ εἶναι; Οὐ ξυννοῶ, ἔφη. Ἀλλ' ἐκ τῶν προειρημένων, ἔφην, ἀναλογίζου. εἰ μὲν γὰρ ἱκανῶς αὐτὸ καθ' αὑτὸ ὁρᾶται ἢ ἄλλῃ τινὶ αἰσθήσει λαμβάνεται τὸ ἕν, οὐκ ἂν ὁλκὸν εἴη ἐπὶ τὴν οὐσίαν, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ δακτύλου ἐλέγομεν· εἰ δ' ἀεί τι αὐτῷ ἅμα ὁρᾶται ἐναντίωμα, ὥστε μηδὲν μᾶλλον ἓν ἢ καὶ τοὐναντίον φαίνεσθαι, τοῦ ἐπικρινοῦντος δὴ δέοι ἂν ἤδη, καὶ ἀναγκάζοιτ' ἂν ἐν αὐτῷ ψυχὴ ἀπορεῖν καὶ ζητεῖν κινοῦσα ἐν ἑαυτῇ τὴν ἔννοιαν καὶ ἀνερωτᾶν, τί ποτ' ἔστιν αὐτὸ τὸ ἕν, καὶ οὕτω τῶν ἀγωγῶν ἂν εἴη καὶ μεταστρεπτικῶν

Mon. BC. Ald. Bas. ab. Steph. Ast.
σμικρόν] μικρόν Lob. Signum interrogandi in Ald. et Steph. deest.
τὸ δ'] τό δ' Lob.
D Ὀρθότατ'] οὐθότατ' Mon. C. ὀρθότατα Lob. ὀρθώτατα Vind. F.
τὰ δ'] ταδ' Vind. F. τάδ' Mon. B. τά δ' Ald. Bas. ab. τὰ δὲ Vind. BE.
τὴν] om. Flor. T.
ἑαυτοῖς] om. Mon. B.
ὁριζόμενος] ἐργαζόμενος Vind. F. et margo Flor. A.
οὕτω.] οὕτως. Bekkerus.
Τί οὖν;] In Ald. Bas. ab. nulla hic distinctio, sed deinde post ἓν comma est. Simili modo Ficinus.
ποτέρων] πότερον Mon. BC. Vind. BE. Flor. T. et a m. pr. Ven. B. πρότερον Vat. H. Flor. A.
ἔφην] ἔφη Vind. F.
ἱκανῶς] ἱκανὸς idem. Deinde καθαυτό.
E ἂν ὁλκὸν] ἄνολκον Lob. Mon. B. ἂν ἕλκον Par. K. sec. Bekk. Flor. T. In Vat. M. lacuna est. Cf. supra p. 276.

τι αὐτῷ] τε, e corr. τι, αὐτὸ Vind. F.
ἢ] om. Vind. E.
τοὐναντίον] τοὐναντίου Ald. Bas. a.
δὴ] om. Vind. E. Flor. R.
ἀναγκάζοιτ'] ἀναγκάζοι τ' Ald.
αὐτῷ ψυχὴ — ἅπαντα ταῦτα 528. C.] om. Vind. B. Mon. C. Vat. H. sine ullo lacunae indicio. Hos igitur tres ex uno derivatos habemus, in quo casu aliquo, qualem L. VI. p. 507. E. Veneto C. accidisse vidimus, ista interierant. Pro αὐτῷ Flor. T. Bas. b. αὐτῇ exhibent.
ἑαυτῇ] ἑαυτῇ Ald. „Alia etiam est lectio, κινοῦσα ἐν αὐτῇ τὴν ἔννοιαν: sed ἐν ἑαυτῇ retineamus necesse est." Steph. p. 25. Vereor, ne haec lectio non diversa sit ab ea, quam modo ex Bas. b. retulimus.
τί ποτ' ἔστιν] Ita Lob. Vind. F. — ἐστὶν duo reliqui mei et Ald. Bas. ab. Steph. Ast.
τὸ] om. Ven. B. a m. pr.
ἀγωγῶν] ἀναγωγῶν Mon. B. 525 Par. DK. Flor. U. et a m. s. Ven. C.
μεταστρεπτικῶν] μεταστρεπτικὸν Vind. E. μεταστρεπτικῶν Lob.

ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος θέαν ἡ περὶ τὸ ἓν μάθησις. Ἀλλὰ μέντοι, ἔφη, τοῦτό γ' ἔχει οὐχ ἥκιστα ἡ περὶ αὐτὸ ὄψις· ἅμα γὰρ ταὐτὸν ὡς ἕν τε ὁρῶμεν καὶ ὡς ἄπειρα τὸ πλῆθος. Οὐκοῦν εἴπερ τὸ ἕν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ξύμπας ἀριθμὸς ταὐτὸν πέπονθε τοῦτο; Πῶς δ' οὔ; Ἀλλὰ μὴν λογιστική τε καὶ ἀριθμητικὴ περὶ ἀριθμὸν πᾶσα. Καὶ B μάλα. Ταῦτα δέ γε φαίνεται ἀγωγὰ πρὸς ἀλήθειαν. Ὑπερφυῶς μὲν οὖν. Ὧν ζητοῦμεν ἄρα, ὡς ἔοικε, μαθημάτων ἂν εἴη· πολεμικῷ μὲν γὰρ διὰ τὰς τάξεις ἀναγκαῖον μαθεῖν ταῦτα, φιλοσόφῳ δὲ διὰ τὸ τῆς οὐσίας ἁπτέον εἶναι γενέσεως ἐξαναδύντι, ἢ μηδέποτε λογιστικῷ γενέσθαι. Ἔστι ταῦτ', ἔφη. Ὁ δέ γε ἡμέτερος φύλαξ πολεμικός τε καὶ φιλόσοφος τυγχάνει ὤν.

Vind. F. Vat. BM. Ang. B. Flor. ACRT. μετατρεπτικὸν, sup. ὢν, Ven. B.
μάθησις] μάθισις Ald.
Ἀλλὰ] ἀλλὰ Ald. Bas. b. Steph.
γ'] γε Vind. EF.
ἡ] ἢ Par. K. sec. Bekk. et, ut videtur, a m. pr. Mon. B. item Ald. Bas. ab.
αὐτὸ] Ita Vind. EF. Ang. B. Flor. ACTV. et a m. pr. Ven. B. τὸ αὐτὸ reliqui cum editis ante Bekkerum. At nondum aliud quicquam de uno praedicatum est, ut hoc tanquam alterum eidem assignandum proponi potuerit.
ταὐτὸν] ταὐτὸ Ven. B. τε αὐτὸ Vind. E. Ang. B. τε αὐτὸν Vind. F. *ipsum* Fic.
ἕν τε] ἕν τι Vind. E.
πλῆθος. Οὐκοῦν] πλῆθος, οὐκοῦν Ald.
εἴπερ] ὑπὲρ Vind. E.
ταὐτὸν] Ita cum Bekkero, Astio in tert. et Stallbaumio secundum Par. A. Ven. C. pro ταὐτὸ scribendum putavi, quia iidem librarii alibi, velut Tim. p. 44. B. Par. A. et infra p. 530. A. Ven. C. ταὐτὸ ante eandem π exhibentes non praeceptum aliquod de pleniore forma ubique repraesentanda, sed exemplarium suorum scripturam h. l. secuti videntur.
τοῦτο] om. Vat. M. τούτῳ Par. A. quod multo deterius est, quia Socrates non quidvis, sed certum quoddam, de quo modo dixerat, universo numero pariter atque uni accidere significat.
ἀριθμητικὴ] ἀριθμητική τε Par. K. sec. Bekk.
δέ γε] γε om. Flor. T.
Ὧν] ὃ Vind. E. Cf. p. 523. A. B
πολεμικῷ] πολεμικῶς Vind. E.
μὲν] om. idem et Flor. T.
τῆς οὐσίας] τῆς om. Ang. B.
ταῦτ'] ταῦτα Lob. Vind. E.
φιλόσοφος] φιλόσοφον Ald. Bas. a.
τὸ μάθημα] τὸ om. Flor. ACV.
μεθέξειν] μέθεξιν Ven. C. et a m. pr. Par. D.
ἐπὶ λογιστικὴν] ἐπιλογ. Vind. E. ἐπὶ λογιστικὸν Flor. V.
ἀνθάπτεσθαι] ἐὰν θάπτεσθαι C Vind. F. Hanc Socratis ῥῆσιν Theo Smyrnaeus de arithm. p. 8. Geld. minus accurate recitat: ἁπτέον δὲ τῆς (id cod. Scal. omittit.) λογιστικῆς μὴ ἰδιωτικῶς, ἀλλ' ὡς ἂν ἐπὶ θέαν τῆς τῶν ἀριθμῶν φύσεως ἀφίκωνται τῇ νοήσει, οὐδὲ πράσεως χάριν ἐμπόρων ἢ καπήλων μελετῶντες, ἀλλ' ἕνεκα ψυχῆς τῆς ἐπ' ἀλήθειαν καὶ οὐσίαν ὁδοῦ.
αὐτῆς] αὐτῶν Par. K.
ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. F. ἀλλὰ καὶ Flor. ACT.

Τί μήν; Προσῆκον δὴ τὸ μάθημα ἂν εἴη, ὦ Γλαύκων, νομοθετῆσαι καὶ πείθειν τοὺς μέλλοντας ἐν τῇ πόλει τῶν μεγίστων μεθέξειν ἐπὶ λογιστικὴν ἰέναι καὶ ἀνθάπτεσθαι αὐτῆς μὴ ἰδιωτικῶς, ἀλλ' ἕως ἂν ἐπὶ θέαν τῆς τῶν ἀριθμῶν φύσεως ἀφίκωνται τῇ νοήσει αὐτῇ, οὐκ ὠνῆς οὐδὲ πράσεως χάριν ὡς ἐμπόρους ἢ καπήλους μελετῶντας, ἀλλ' ἕνεκα πολέμου τε καὶ αὐτῆς τῆς ψυχῆς ῥᾳστώνης μεταστροφῆς ἀπὸ γενέσεως ἐπ' ἀλήθειάν τε καὶ οὐσίαν. Κάλλιστ', ἔφη, λέγεις. Καὶ μήν, ἦν δ' ἐγώ, νῦν καὶ ἐννοῶ ῥηθέντος τοῦ περὶ τοὺς λογισμοὺς μαθήματος, ὡς κομψόν ἐστι καὶ πολλαχῇ χρήσιμον ἡμῖν πρὸς ὃ βουλόμεθα, ἐὰν τοῦ γνωρίζειν ἕνεκά τις αὐτὸ ἐπιτηδεύῃ, ἀλλὰ μὴ τοῦ καπηλεύειν. Πῇ δή; ἔφη. Τοῦτό γε,

C

D

ἀφίκωνται] ἀφίκονται Vind. F. Flor. R.

αὐτῇ] Ven. B. ὢν super ῃ habet.

ψυχῆς ῥᾳστώνης μεταστροφῆς] Ita Vind. EF. Mon. B. (hic cum gravi a m. s. super α posito: μετὰστροφῆς) Vat. B. Ven BC. Par. D. Flor. ACRUV. et Ald. Bas. ab. (hae cum puncto post ψυχῆς) Ast. sec. tert. Stallb. nec aliter Theo videtur legisse. ψυχῆς ῥᾳστώνης καὶ μεταστροφῆς Lob. Par. K. Ang. B. Vat. M. Flor. T. Steph. Ast. pr. ψυχῆς ῥᾳστώνης τε μεταστροφῆς Par. A. Bekkerus. quod etsi ferri possit, ita ut τε, quemadmodum καὶ saepius, epexegesi inservire statuatur, qualem Leg. L. V. p. 744. B. in verbis πολλῶν ἕνεκα τῶν τε κατὰ πόλιν καιρῶν ἰσότητος ἕνεκα facere videtur, eoque ascito particula καὶ quomodo in codices nonnullos venerit facilius intelligatur, tamen quum τε in uno tantum libro exstet, pariter atque καὶ ad evitandum genitivorum concursum interpolando additum crediderim. Quem concursum scriptores non reformidasse Matthiaei exempla gramm. p. 699. n. 2. docent. ψυχῆς ῥᾳστώνη autem μεταστροφῆς non ineleganter conditionem animi eo, quod iam facilius convertatur, meliorem reddendam significat et ita ψυχῆς ῥᾳστώνη dicitur, ut simul μεταστροφῆς ῥᾳστώνη esse demonstretur. Pari brevitate Tim. p. 24. B. ἡ τῆς ὁπλίσεως αὐτῶν σχέσις ἀσπίδων καὶ δοράτων *armaturae eorum ratio in clypeorum et hastarum usu posita* appellatur, quasi dicatur ἡ τῆς ὁπλίσεως σχέσις ἀσπίδων καὶ δοράτων σχέσις οὖσα.

ἐπ' ἀλήθειάν τε] τε ἐπ' ἀλήθειαν Vind. E. Flor. ACR.

νῦν καὶ] om. Vind. E. καὶ Flor. T. νῦν Vind. F. Flor. R.

ἐννοῶ] ἐννοῷ Ald.

πολλαχῇ] πολλαχῆ Ald. Bas. a. (Bekkerus et Stallbaumius.) πολλαχὴ Vind. F. πολλαχοῦ Par. K. πολλαχοῖ Mon. B.

D

αὐτὸ] αὐτῶν Vind. E. αὐτῷ Vat. M.

Πῇ] πῶς Vind. E. Flor. T.

Τοῦτό γε] Τοῦ τόγε Ald. — Theo l. c. post ὁδοῦ ita pergit: τοῦτο γὰρ ἄνω ἄγει τὴν ψυχὴν καὶ περὶ αὐτῶν τῶν ἀριθμῶν ἀναγκάζει διαλέγεσθαι, οὐκ ἀποδεχόμενον, ἄν τις αὐτῷ σώματα ἢ αὐτὰ ὁρατὰ ἔχοντα ἀριθμοὺς (ἀριθμὸν cod. Scalig.) προσφερόμενος διαλέγηται. in quibus Gelderus ἢ αὐτὰ et ἔχοντα secundum Platonem in ἁπτὰ ἢ et ἔχοντας mutavit.

ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, ὡς σφόδρα ἄνω ποι ἄγει τὴν ψυχὴν καὶ περὶ αὐτῶν τῶν ἀριθμῶν ἀναγκάζει διαλέ- 485 γεσθαι, οὐδαμῇ ἀποδεχόμενον, ἐάν τις αὐτῇ ὁρατὰ ἢ ἁπτὰ σώματα ἔχοντας ἀριθμοὺς προτεινόμενος διαλέγη-
E ται. οἶσθα γάρ που τοὺς περὶ ταῦτα δεινούς, ὡς ἐάν τις αὐτὸ τὸ ἓν ἐπιχειρῇ τῷ λόγῳ τέμνειν, καταγελῶσί τε καὶ οὐκ ἀποδέχονται, ἀλλ' ἐὰν σὺ κερματίζῃς αὐτό, ἐκεῖνοι πολλαπλασιοῦσιν, εὐλαβούμενοι, μή ποτε φανῇ τὸ ἓν μὴ ἕν, ἀλλὰ πολλὰ μόρια. Ἀληθέστατα, ἔφη,
526 λέγεις. Τί οὖν οἴει, ὦ Γλαύκων, εἴ τις ἔροιτο αὐτούς, Ὦ θαυμάσιοι, περὶ ποίων ἀριθμῶν διαλέγεσθε, ἐν οἷς τὸ ἓν οἷον ὑμεῖς ἀξιοῦτέ ἐστιν, ἴσον τε ἕκαστον πᾶν

ποι] πη Mon. B. Par. DK. Flor. U. editi ante Bekkerum; quod, quia regio adverbio ἄνω designata satis certa et in antecedentibus sermonibus definita est, alicui tenendum videri possit. Sed nihil obstat, quo minus ποι non ad totum ἄνω, sed ad eius partem referamus: in aliquem superioris regionis locum.

οὐδαμῇ] οὐδαμὴ Vind. F.

ἀποδεχόμενον] ἀποδεχόμενος Flor. T.

αὐτῇ] αὕτη Vind. F. Flor. AC. αὐτὸ ἐπὶ Ang. B. αὐτὴν ἐπὶ τὰ Flor. T.

ἁπτὰ] τοὺς τὰ Vind. E. ἀπὸ τὰ Flor. AC. ἐπὶ τὰ Flor. T. ἐπὶ τὰ ἁπτὰ Ang. B.

ἔχοντας] ἔχοντα Ang. B. Flor. TU.

ἀριθμοὺς] ἀριθμὸν Mon. B. a m. s. Quid a m. pr. fuerit, non liquet. In m. a m. s. γρ. οὺς habet.

προτεινόμενος] post διαλέγηται Flor. T.

που] om. Lob. Vat. M.

τοὺς] nescio cuius errore in Ast. pr. et sec. excidit.

δεινούς, ὡς] δεινοὺς δύο ὡς Par. A. Vat. B. Ven. C. Hoc δύο, cuius ego in meis libris nullum vestigium deprehendi, non habeo, unde ortum aut quo referendum dicam, nisi forte notae cuipiam numero β simili, qua scholion in Par. A. adscriptum, τοὺς ἀριθμητικούς, ad hanc contextus partem et ad verba τοὺς περὶ ταῦτα δεινοὺς revocaretur, originem debet. Nam duo tantum arithmeticos, qui quidem hoc nomine digni essent, quemquam significare voluisse quis credat? praesertim quum illi codices ab eiusmodi glossematis liberi esse soleant; quod ipsum impedit, quo minus ex interpretamento εἰς δύο ad sequens τέμνειν apposito residuum existimemus.

E τις] τε Mon. B.

ἀλλ'] ἀλλὰ Vind. E.

πολλαπλασιοῦσιν] πολλὰ πλασιοῦσιν idem. πολυπλασιοῦσιν Lob. Vat. M.

φανῇ] φανῶ Par. K.

μὴ ἕν, ἀλλὰ πολλὰ] ἀλλὰ Mon. B.

οἴει] οἶσθα Vind. E. οἶσθ' Flor. ACT.

526 ἀξιοῦτέ ἐστιν] ἀξιοῦντες ἐστὶ Lob. Vat. BM. ἀξιοῦντε ἐστὶ Ven. C. ἀξιοῦτε ἔστιν Vind. EF.

ἴσον] ἰσόν Lob. cum editis ante Bekkerum. ἴσον Mon. B.

σμικρὸν] σμικρῶ Vind. E.

διαφέρον] Stephanus interrogationis notam, reliqui editores comma adiecerunt.

μόριόν τε] μόριόν τι Vind. E.

ἄλλως δ'] ἄλλως δὲ Vind. EF.

οὖν] om. Vind. E. et a m. pr. Ven. B.

παντὶ καὶ οὐδὲ σμικρὸν διαφέρον μόριόν τε ἔχον ἐν ἑαυτῷ οὐδέν; τί ἂν οἴει αὐτοὺς ἀποκρίνασθαι; Τοῦτο ἔγωγε, ὅτι περὶ τούτων λέγουσιν, ὧν διανοηθῆναι μόνον ἐγχωρεῖ, ἄλλως δ' οὐδαμῶς μεταχειρίζεσθαι δυνατόν. Ὁρᾷς οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε, ὅτι τῷ ὄντι ἀναγκαῖον ἡμῖν κινδυνεύει εἶναι τὸ μάθημα, ἐπειδὴ φαίνεταί γε προσαναγκάζον αὐτῇ τῇ νοήσει χρῆσθαι B τὴν ψυχὴν ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν; Καὶ μὲν δή, ἔφη, σφόδρα γε ποιεῖ αὐτό. Τί δέ; τόδε ἤδη ἐπεσκέψω, ὡς οἵ τε φύσει λογιστικοὶ εἰς πάντα τὰ μαθήματα ὡς ἔπος εἰπεῖν ὀξεῖς φύονται, οἵ τε βραδεῖς, ἂν ἐν τούτῳ παιδευθῶσι καὶ γυμνάσωνται, κἂν μηδὲν ἄλλο ὠφεληθῶσιν,

ἦν] om. Vind. F. Flor. AC.
τῷ ὄντι] τωόντι Vind. E.
ἀναγκαῖον ἡμῖν κινδυνεύει εἶναι] κ. ε. ἀ. ἡ. Lob. Vat. M. κ. ἡ. ἀ. ε. Flor. T.
B γε] τε Flor. V.
προσαναγκάζον] προσαναγκάζων Lob.
αὐτῇ τῇ] τῇ om. Par. A. et certe non necessarium est. Sic L. IIII. p. 437. E. αὐτοῦ κώμαvος, huius libri p. 517. E. αὐτὴν δικαιοσύνην legimus. Sed quum in reliquis codicibus omnibus exstet et post αὐτῇ facillime praetermitti a librario potuerit, pro genuino habendum videtur.
τὴν ψυχὴν] τῇ ψυχῇ Vind. F. Vat. B. Flor. AC.
ἐπ' αὐτὴν] ἐπαν. Vind. E.
μὲν] μὴν Par. DK. (Flor. RTUV.) editi ante Bekkerum.

Τί δέ;] Τί δαί; Stallbaumius in sec. cum Par. A. cui in hoc vocabulo nihil tribuendum esse saepe experti sumus. Neque vero hoc, quod sequitur, tanti ad summam quaestionis momenti est.

ἤδη] om. Par. K. Sequentia Theo l. c. p. 9. in haec contraxit: ἔτι οἱ λογιστικοὶ εἰς πάντα (ἅπαντα cod. Scal.) τὰ μαθήματα ὀξεῖς φύονται, οἵ τε βραδεῖς εἰς τὸ ὀξύτεροι (ὀξύτερον cod. Thuan.) αὐτοὶ (id duo codd. Paris. omittunt.) αὐτῶν γενέσθαι.

λογιστικοὶ] λογικοὶ Lob. Vat. M.
φύονται] Ita Par. A. Vind. EF. Ven. C. Ang. B. Vat. M. Flor. ACRT. et Theo. φαίνονται, sup. ύον, Lob. φαίνονται reliqui septem cum editis. videntur Fic. φαίνονται non malum est et ferri debebat, donec latebat melius: melius est φύονται propterea, quod acumen illud atque ingenii sollertiam, quae naturali arithmetices facultate praeditis ad omnem scientiam adesse soleat, item naturalem, non arte aut exercitatione paratam esse certius et sine ulla ambiguitate significat, ex quo *facultatum* ab ipsa natura instituto consortio Socrates futurum coniicit, ut qui arithmeticen rite *doceantur*, iidem reliquam scientiam optime *percipiant*. Neque repugnantiae species, quum οἱ φύσει λογιστικοί, quos tamen natos esse oporteat, priusquam tales nominari possint, iterum ὀξεῖς φύεσθαι dicantur, deterrere nos debet. Est enim prolepsis quaedam, qua ad subiecti descriptionem interdum res praedicato non anteriores tempore, sed posteriores adhibentur: οἱ φύσει λογιστικοί, qui quidem postmodum tales appariturí sunt, ὀξεῖς φύονται eo scilicet tempore, quo φύσει λογιστικοὶ nondum facti sunt. Eodem modo expli-

ὅμως εἴς γε τὸ ὀξύτεροι αὐτοὶ αὑτῶν γίγνεσθαι πάντες C ἐπιδιδόασιν; Ἔστιν, ἔφη, οὕτω. Καὶ μήν, ὡς ἐγᾦμαι, ἅ γε μείζω πόνον παρέχει μανθάνοντι καὶ μελετῶντι, οὐκ ἂν ῥᾳδίως οὐδὲ πολλὰ ἂν εὕροις ὡς τοῦτο. Οὐ γὰρ οὖν. Πάντων δὴ ἕνεκα τούτων. οὐκ ἀφετέον τὸ μάθημα, ἀλλ' οἱ ἄριστοι τὰς φύσεις παιδευτέοι ἐν αὐτῷ. Ξύμφημι, ἦ δ' ὅς. Τοῦτο μὲν τοίνυν, εἶπον, ἓν ἡμῖν κείσθω· δεύτερον δὲ τὸ ἐχόμενον τούτου σκεψώμεθα

candus est Phaedri locus p. 253. C: ἁλίσκεται δὲ δὴ ὁ αἱρεθεὶς τοιῷδε τρόπῳ. et Leg. L. VIIII. p. 869. A: ἐὰν μὲν ὁ τελευτήσας πρὶν τελευτῆσαι τὸν δράσαντα φόνου ἀφίῃ ἑκών. Ceterum verbum φύεσθαι non semel in φαίνεσθαι corruptum est. Cf. supra L. VI. p. 503. B. et Leg. L. IIII. pag. 712. A. ubi pro φύεται in Ven. B. Vat. CM. et Flor. C. φαίνεται, in Flor. AW. φαίεται cum ύ super αι legitur.

ἂν ἐν] ἐὰν ἐν Ven. B. ἐὰν Vind. EF. ἂν Ang. B.

τούτῳ] τούτω cum circumflexo super acuto et ό super ω Vind. E.

παιδευθῶσι] παιδευθῶσιν Lob.

μηδὲν] μηδὲ Par. K. secundum Bekkerum.

ὀξύτεροι] ὀξύτερον Vind. F. Ang. B.

αὑτῶν] αὐ. Mon. B. Vind. EF. Ald. Bas. ab. ἑαυτῶν Lob. Vat. M. Flor. AV.

ἐπιδιδόασιν;] ἐπιδιδόασιν. et supra φαίνονται; editi ante Astii sec.

οὕτω.] οὕτως. Bekkerus et Stallbaumius, qui alibi Bekkerum in hac re non sequitur.

C ἅ γε] ἄγε Vind. F.

μείζω] μεῖζον Lob. Vat. M.

πόνον] πόνων Ald. — Ut difficile esset quod discerent futuri civitatis custodes et philosophi, Socrates L. VI. p. 503. E. requisiverat, eoque magis nunc arithmeticen probat, quod non facile alia ea difficilior disciplina sit. Scholiastes contra: ἴσως τοῦτο βούλεται λέγειν ὁ Πλάτων, ὅτι τῶν μετὰ πολλοῦ πόνου κατορθουμένων τεχνῶν οὐκ ἔστιν οὐδεμία τοιαύτη εὔκολος, ὡς ἡ (id Ruhnkenius omisit.) ἀριθμητική. Haerebat in particula ὡς ante τοῦτο, quam quum ad comparativum μείζω referri non posse intelligeret, comparativum ipsum per se accipiendum, adverbium autem ῥᾳδίως pro adiectivo habendum statuebat. Sed illud ὡς ita dictum est, ut si οὕτω μέγαν, non μείζω praecessisset. Conf. Apol. pag. 36. D: οὐκ ἔσθ' ὅτι μᾶλλον πρέπει οὕτως, ὡς τὸν τοιοῦτον ἄνδρα σιτεῖσθαι, πολύ γε μᾶλλον, ἢ εἴ τις ὑμῶν — νενίκηκεν Ὀλυμπιάσιν. ubi expressum vides quod hic reticetur. Nostro simillimus est Origenis locus adv. Cels. L. IIII. p. 200: τίς ἂν ἄλλος λόγος ἐπιστρεφέστερον προσάγει τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν τῷ εὖ ζῆν, ὡς ἡ πίστις—; Adde Theocriti et Euripidis versus a Matthiaeo gramm. p. 851. c. commemoratos.

Οὐ γὰρ οὖν] οὐγαροῦν Lob.

παιδευτέοι] παιδευταῖοι Vind. F. Flor. RT.

εἶπον] post ἡμῖν Lob. Vat. BM. Flor. V.

ἓν] ἐν Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. om. Fic.

τούτου] τοῦτο Vind. F. Flor. AC.

σκεψώμεθα] σκεψάμεθα Mon. B.

ἆρά τι] Ita Vind. E. Mon. B. Ast. sec. tert. ἄρα τι Lob. Ald. Bas. ab. ἄρα τί Vind. F. Flor. ACRTV. Stallb. pr. ἆρα, τί Ast. pr. ἆρα τί Steph. Bekkerus et

ἆρά τι προσήκει ἡμῖν. Τὸ ποῖον; ἢ γεωμετρίαν, ἔφη, λέγεις; Αὐτὸ τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ. Ὅσον μὲν, ἔφη, πρὸς τὰ πολεμικὰ αὐτοῦ τείνει, δῆλον ὅτι προσήκει· πρὸς D γὰρ τὰς στρατοπεδεύσεις καὶ καταλήψεις χωρίων καὶ συναγωγὰς καὶ ἐκτάσεις στρατιᾶς καὶ ὅσα δὴ ἄλλα σχηματίζουσι τὰ στρατόπεδα ἐν αὐταῖς τε ταῖς μάχαις καὶ πορείαις, διαφέροι ἂν αὐτὸς αὑτοῦ γεωμετρικὸς καὶ μὴ ὤν. Ἀλλ' οὖν δή, εἶπον, πρὸς μὲν τὰ τοιαῦτα βραχύ

Stallbaumius in sec. hoc pro ἆρα προσήκει ἡμῖν καί· τί προσήκει ἡμῖν accipiens et Matthiaei gramm. §. 630. conferri iubens, qui §. 488. 12. n. 2. p. 919. duarum interrogationum una enuntiatarum exempla quaedam significavit, quale est Platonicum πῶς τί Theaet. pag. 208. E. et alibi usurpatum. Sed ἆρα τί neque Heindorfius ad Hipp. §. 40. neque alius, quod sciam, sic iunctum monstravit, et ut possit aliquando de re ipsa dubitans aliquis eamque dubitationem per ἆρα ostendens subito quasi non amplius dubitans modum rei exquirere et priori interrogationi alteram per τί enuntiatam copulare, hoc quidem loco inusitatae dictionis pro usitata recipiendae caussa non videtur.

ἡμῖν.] ἡμῖν; Lob. Mon. B. Ald. Bas. ab. σκεψώμεθα hortantis est.

D αὐτοῦ] om. Vind. E. αὐτὰ Ald. Bas. a. Steph. αὐτὸ Ast. pr. αὐτῇ idem in sec. „Legitur etiam αὐτοῦ. ut sit ὅσον αὐτοῦ. q. d. ea eius pars quae ad res bellicas pertinet." Steph. in m.

τείνει] εἴη Vind. E. εἶ Ang. B. εἰ Vind. F. Flor. ACT.

δῆλον ὅτι] δηλονότι Lob. Vind. E. Mon. B. Ald. Bas. ab.

προσήκει] om. Vind. EF. Ang. B.

καταλήψεις] τὰς κ. Lob. Vat. BM. et a m. s. Ven. B. καταλήψη Vind. F.

χωρίων] τῶν χ. Par. K. sec. Bekk. χωρίον Vind. F.

ἐκτάσεις] ἐκτός Vind. F. ἐκτὸς Vind. E. Ang. B. Flor. ACR.

ἐξετάσεις legisse videtur Theo, qui l. c. post γενέσθαι hoc addit: ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ φησί· καὶ ἐν πολέμῳ δ' (καὶ δ' ἐν πολιτικῷ cod. Scal.) αὖ χρήσιμον πρὸς τὰς στρατοπεδεύσεις καὶ καταλήψεις χωρίων καὶ ξυναγωγὰς καὶ ἐξετάσεις στρατιᾶς. Gelderus ἐκτάσεις ex Platone exhibuit.

στρατιᾶς] στρατείας Vind. EF. Vat. B. Ang. B. Flor. ACR. In Lob. ει super ι positum.

σχηματίζουσι] σχηματίζουσα Lob. Vat. M.

διαφέροι] διαφέρει Flor. AC.

αὑτοῦ] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Ven. C. αὐτοῦ Mon. B. ἑαυτοῦ reliqui cum editis ante Bekkerum. Cf. quae ad p. 538. D. adscripsi.

γεωμετρικὸς] Ante Bekkerum γεωμετρικός τε legebatur, ut infra p. 527. C. etiamnum legitur ἡμμένος τε γεωμετρίας καὶ μή. Sed h. l. τε non solum in Par. AD. Vat. B. et a m. pr. in Ven. C. quos Bekkerus secutum se profitetur, sed etiam in Mon. B. et Bipontinis testibus in Par. K. et in Lob. Flor. UV. omissum his invitis non est quod retineatur.

δή] om. Par. A. a m. pr. quo remoto fieri potest, ut non tam adversaturus, quam novum quidem, sed ex superioribus colligendum adiecturus Socrates hoc dicere videatur: *Sed quoniam huius rei mentionem iniecisti, illud addam, ad eiusmodi usum* etc. Accedente vero per illam particulam affirmatione graviori hoc dicit: *Sed, quoniam hac de re dicere coepisti, profecto ad eius-*

τι ἂν ἐξαρκοῖ γεωμετρίας τε καὶ λογισμῶν μόριον· τὸ
E δὲ πολὺ αὐτῆς καὶ πορρωτέρω προϊὸν σκοπεῖσθαι δεῖ
εἴ τι πρὸς ἐκεῖνο τείνει, πρὸς τὸ ποιεῖν κατιδεῖν ῥᾷον
τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέαν. τείνει δὲ, φαμὲν, πάντα αὐτόσε,
ὅσα ἀναγκάζει ψυχὴν εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον μεταστρέ-
φεσθαι, ἐν ᾧ ἐστὶ τὸ εὐδαιμονέστατον τοῦ ὄντος, ὃ δεῖ
αὐτὴν παντὶ τρόπῳ ἰδεῖν. Ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις. Οὐκοῦν
εἰ μὲν οὐσίαν ἀναγκάζει θεάσασθαι, προσήκει, εἰ δὲ
γένεσιν, οὐ προσήκει. Φαμέν γε δή. Οὐ τοίνυν τοῦτό
527 γε, ἦν δ' ἐγὼ, ἀμφισβητήσουσιν ἡμῖν ὅσοι καὶ σμικρὰ

modi etc. Cf. supra L. VI. p. 501. A. et 509. D. ubi ἀλλ' οὖν positum est, cum L. VIII. p. 544. A. et Phaedon. p. 100. A. ubi ἀλλ' οὖν δὴ legitur. De ἀλλ' οὖν omnino probabiliter disputavit Hoogeveenius doctr. part. Cap. I. sect. XI. sed vim particulae δὴ non respexit.

τὰ] *om*. Lob. Vat. B.

βραχύ] καὶ βραχύ Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Vat. M. (Flor. ACRTUV.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. tacentibus Bip. Id, si per codices liceret, tenendum fuisse Stallbaumium non fugit.

ἐξαρκοῖ] ἐξαρκεῖ Vind. F.

λογισμῶν] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Mon. B. Vat. BM. Flor. UV. λογισμὸν Ven. C. a m. pr. λογισμοῦ reliqui libri cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Singulari usus est Plato Phaedr. pag. 274. C: τοῦτον δὲ πρῶτον ἀριθμόν τε καὶ λογισμὸν εὑρεῖν καὶ γεωμετρίαν καὶ ἀστρονομίαν. Euthyphr. p. 7. B: ἐπὶ λογισμὸν ἐλθόντες περί γε τῶν τοιούτων ταχὺ ἂν ἀπαλλαγεῖμεν. Plurali supra L. VI. p. 510. C: οἱ περὶ τὰς γεωμετρίας τε καὶ λογισμοὺς καὶ τὰ τοιαῦτα πραγματευόμενοι. et huius libri p. 525. C: ῥηθέντος τοῦ περὶ τοὺς λογισμοὺς μαθήματος. et p. 536. D: τὰ μὲν τοίνυν λογισμῶν τε καὶ γεωμετριῶν καὶ πάσης τῆς προπαιδείας. item Xenophon Mem. L. IIII. c. 7. §. 8: ἐκέλευε δὲ καὶ λογισμοὺς μανθάνειν. quem locum Schneiderus in lexico rectius, quam in indice libri Xenophontei interpretatus est.

τὸ] τ, sup. οι, Vind. F. τὰ Flor. AC.

προϊὸν] προσιὸν Par. A. προϊὼν cum ο super ω Vind. F.

ἐκεῖνο] ἐκείνων Par. K. sec. E Bip.

τείνει δὲ] τείνειν δὲ Vind. E. Mon. B. Par. K. sec. Bekk. Flor. RT.

αὐτόσε] αὐτά τε Vind. E. *om*. Flor. UV.

ἐστὶ] ἔστι Ast. tert. Stallb. sec.

ὃ] οὗ Par. A. quod vitiosum est, quia relativum ad τὸ εὐδαιμονέστατον pertinet.

λέγεις] *om*. Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. et a m. pr. Ven. C.

εἰ δὲ γένεσιν, οὐ προσήκει] *om*. Ang. B.

τοῦτό γε] γε *om*. Vind. EF. Ven. B. Ang. B.

ἀμφισβητήσουσιν] ἀμφισβη- 527 τοῦσιν Vind. E. Flor. ACRT.

σμικρὰ] μικρὰ Vind. EF.

λόγοις] *om*. Ven. B.

ὑπὸ] τοῖς ὑπὸ Vind. EF. Ang. B. Flor. ACRT.

μάλα] μάλιστα iidem (μάλιστά Vind. E.) et Ven. B.

ἀναγκαίως] *quasi coacti saepe* Fic. V. L. VI. p. 510. B. — 511. A. cuius loci consideratio

γεωμετρίας ἔμπειροι, ὅτι αὕτη ἡ ἐπιστήμη πᾶν τοὐναντίον ἔχει τοῖς ἐν αὐτῇ λόγοις λεγομένοις ὑπὸ τῶν μεταχειριζομένων. Πῶς; ἔφη. Λέγουσι μέν που μάλα γελοίως τε καὶ ἀναγκαίως· ὡς γὰρ πράττοντές τε καὶ πράξεως ἕνεκα πάντας τοὺς λόγους ποιούμενοι λέγουσι, τετραγωνίζειν τε καὶ παρατείνειν καὶ προστιθέναι καὶ πάντα οὕτω φθεγγόμενοι· τὸ δ' ἔστι που πᾶν τὸ μάθημα γνώσεως ἕνεκα ἐπιτηδευόμενον. Παντάπασι μὲν οὖν, B ἔφη. Οὐκοῦν τοῦτο ἔτι διομολογητέον; Τὸ ποῖον; Ὡς τοῦ ἀεὶ ὄντος γνώσεως, ἀλλ' οὐ τοῦ ποτέ τι γιγνομένου

eos, qui hic illius aevi geometras reprehendi autumant, non methodum illorum, sed vitium quoddam ipsius scientiae notari docebit, quae quum res sensibiles adhibere ad theoremata sua explicanda cogatur, verbis quoque efficientiam sensibilem significantibus uti debeat; quamquam hic locus ipse et quod Socrates vel paullulum geometriae peritos secum consensuros affirmat, idem docere eos poterat.

οὕτω] οὗτοι Lob. Vat. B.

τὸ δ' ἔστι] τὸ δ' ἐστὶ Lob. Mon. B. Vind. E. Steph. Ast. pr. sec. τό δ' ἔστι Ald. Bas. ab. In hac formula, cuius usum exemplis Heindorfius ad Theaet. §. 37. rationem Astius in comm. ad L. I. p. 363. explicuit, verbum substantivum formulam excipiens inclinari recusat. Cf. Protag. p. 344. E: τὸ δ' ἔστι γενέσθαι μὲν χαλεπὸν, δυνατὸν δὲ ἐσθλὸν, ἔμμεναι δὲ ἀδύνατον. Sic unus inter recentiores Bekkerus: reliqui τὸ δ' ἐστί. Cf. D.

B Τὸ ποῖον;] om. Mon. B.

Ὡς τοῦ]. Ita cum reliquis omnibus Ven. B. a m. pr. In editionibus ante Bekkerum τῆς interpositum.

τι] om. Vind. EF. Ang. B. Flor. ACRT. Fic. et Stallbaumius in sec. incertum utrum significatione magis, an casu pronominis offensus. Sed significatio nullam difficultatem habet: ad casum quod attinet, sane soloecismo similis et Graeci pariter atque Latini participii naturae contraria est haec nominativi cum genitivo constructio, et tamen, quemadmodum τὸ ποτέ τι γιγνόμενον, ita etiam τοῦ ποτέ τι γιγνομένου dici potuisse videtur, ipsa vocabuli brevitate et ambiguitate vitium occultante. Simili libertate Galenus de Hipp. et Plat. decr. L. VIII. in. T. V. p. 649. Kühn. οὐδὲν ὡς πρὸς τὰ παρόντα διαφέροντος dixit, maiore Origenes adv. Cels. L. IIII. p. 200. inf. ὡς μόνης ψυχῆς ἔργον οὔσης θεοῦ, maxima ipse Plato Polit. p. 272. E: πάσας ἑκάστης τῆς ψυχῆς τὰς γενέσεις ἀποδεδωκυίας, ὅσα ἦν ἑκάστῃ προσταχθὲν, τοσαῦτα εἰς γῆν σπέρματα πεσούσης. Atque ut haec ob codicum discrepantiam pro corruptis haberi, Origenis ἔργον autem facile in ἔργου mutari possit, Galeni quidem οὐδὲν extra dubitationem positum et ad τι tuendum sufficere videtur. Nec magnopere obstat Alcinous isag. c. 7. haec e nostro loco repetens: τό γε μὴν κατὰ τὴν γεωμετρίαν ἐπιτηδειότατον καὶ αὐτὸ πρὸς τὴν τοῦ ἀγαθοῦ γνῶσιν, ὅταν γέ τις μὴ πράξεως ἕνεκεν μετίῃ γεωμετρίαν, ἀλλὰ προσχρώμενος αὐτῇ ὡς ἐπὶ τὸ ὂν ἀεὶ ἀνιέναι καὶ μὴ διατρίβειν περὶ τὸ γινόμενον καὶ ἀπολλύμενον.

γιγνομένου] γιν. Vind. E.

καὶ ἀπολλυμένου. Εὐομολόγητον, ἔφη· τοῦ γὰρ ἀεὶ ὄντος ἡ γεωμετρικὴ γνῶσίς ἐστιν. Ὁλκὸν ἄρα, ὦ γενναῖε, ψυχῆς πρὸς ἀλήθειαν εἴη ἂν καὶ ἀπεργαστικὸν φιλοσόφου διανοίας πρὸς τὸ ἄνω σχεῖν ἃ νῦν κάτω οὐ δέον ἔχομεν. Ὡς οἷόν τε μάλιστα, ἔφη. Ὡς οἷόν τ' ἄρα, C ἦν δ' ἐγώ, μάλιστα προστακτέον, ὅπως οἱ ἐν τῇ καλλιπόλει σοι μηδενὶ τρόπῳ γεωμετρίας ἀφέξονται. καὶ γὰρ τὰ πάρεργα αὐτοῦ οὐ σμικρά. Ποῖα; ἦ δ' ὅς. Ἅ τε δὴ σὺ εἶπες, ἦν δ' ἐγώ, τὰ περὶ τὸν πόλεμον, καὶ δὴ

Εὐομολόγητον] διομολογητέον Ang. B. Flor. ACRT. εὖ διομολογητέον Par. A. adscripto, ut Faehsius refert, in margine vulgato. Fortasse Plato εὐδιομολόγητον scripsit.

γὰρ] δὲ Lob. Vat. M.

γεωμετρικὴ] In Ald. Bas. ab. Steph. comma additum editoribus hoc nomen substantivum visum esse arguit. Mihi adiectivum videtur.

Ὁλκὸν] Ita Par. A. Ang. B. Flor. ACRT. ὀρκὸν Vind. F. εὐκοῦν Vind. E. ἕλκον Ven. C. a m. s. et reliqui cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Cf. ad p. 521. D. dicta.

ψυχῆς πρὸς ἀλήθειαν] Sic iidem, qui ὁλκὸν, et Vind. EF. Ven. C. ψυχὴν πρὸς ἀλήθειαν reliqui praeter Ven. B. qui cum editis supra significatis πρὸς ἀλήθειαν ψυχὴν exhibet.

ἃ] ἂν Vind. F.

οἷόν τ'] οἷόν τε Vind. EF.

C καλλιπόλει] καλλειπόλει Vat. B. καλῇ πόλει Ven. C. a m. & καλλίστῃ πόλει Ven. B. Bas. b. Steph. „In praeced. editionibus καλλιπόλει, pro quo quidam vet. καλλίστῃ πόλει. Alioqui videri potuisset scribendum καλῇ πόλει. Sed superlativum gradum agnoscit et Fic." idem in m. (*qui praeclarissimam hanc habitant civitatem* Fic.) Themistius or. XXI. p. 248. A: βασανιστήρια, οἷς ἐκάθηρε τοὺς φιλοσόφους ἐν τῇ καλλιπόλει καὶ ἀπειργάσατο τελειότερον, ἢ Φειδίας τὰ ἀγάλματα. quem locum Astius de Platone eiusque civitate agentem recte ad stabiliendam lectionem καλλιπόλει adhibuit. Sed ne Stephanum quidem sine ratione recipere eam dubitasse et tamen recipiendam esse ex eis apparet, quae Lobeckius ad Phryn. p. 600. sqq. de huiusmodi compositionibus verborum disputavit.

σοι] σου Vind. EF. Ang. B. Flor. ACRT. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. sec.

ἀφέξονται] Ita Lob. Vat. BM. Reliqui codices (Par. K. sec. Bekk.) et editi ante Steph. ἀφέξωνται habent.

αὐτοῦ] „Quomodo quis tueri possit genitivum αὐτοῦ non intelligo, quum genitivo opus sit qui περὶ τῆς γεωμετρίας dicatur, cuius nomen praecessit. Nec vero dubito quin scriptum ita fuerit in Fic. libro: qui hunc locum ita vertit — *quae praeter ipsius propositum quodammodo esse videntur* —." Steph. p. 25. quem mireris tam cito oblitum esse illorum p. 526. C: ἢ γεωμετρίαν λέγεις; αὐτὸ τοῦτο. ut alia permulta taceam, quae significavit Matthiae gramm. p. 819. sq. Cf. Vol. I. p. 364. a.

Ποῖα] ποία Vind. F.

εἶπες] In Ven. C. ας super ες scriptum.

πόλεμον,] Ita Astius in tert. et Stallbaumius. πόλεμον. vel πόλεμον· reliqui editores.

καὶ δὴ καὶ] Ita Par. A. Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT.

καὶ πρὸς πάσας μαθήσεις, ὥστε κάλλιον ἀποδέχεσθαι, ἴσμεν που ὅτι τῷ ὅλῳ καὶ παντὶ διοίσει ἡμμένος τε γεωμετρίας καὶ μή. Τῷ παντὶ μέντοι νὴ Δί', ἔφη. Δεύτερον δὴ τοῦτο τιθῶμεν μάθημα τοῖς νέοις; Τιθῶμεν, ἔφη. Τί δέ; τρίτον θῶμεν ἀστρονομίαν; ἢ οὐ δοκεῖ; Ἔμοιγ' οὖν, ἔφη· τὸ γὰρ περὶ ὥρας εὐαισθητοτέρως ἔχειν καὶ μηνῶν καὶ ἐνιαυτῶν οὐ μόνον γεωργίᾳ οὐδὲ ναυτιλίᾳ προσήκει, ἀλλὰ καὶ στρατηγίᾳ οὐχ ἧττον. Ἡδὺς εἶ, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ἔοικας δεδιότι τοὺς πολλούς, D

Steph. Bekk. Ast. tert. Stallb. καὶ δὴ reliqui.
ὥστε] ὡς τὸ Lob. Vat. M. et a m. pr. B. Ang. B. Flor. RT.
ἴσμεν] ἰσμέν Vind. E. ἴσως μὲν Flor. R. Ang. B.
γεωμετρίας] καὶ γ. Lob. Vat. B. Ven. C. γ. τὲ Vind. E.
μέντοι] μὲν Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT.
Δεύτερον — ἔφη.] om. Lob. Mon. B. Vat. B. et a m. pr. M. Par. DK.
νέοις;] νέοις. editi ante Bekkerum.
ἔφη] ἔχη Ald. Bas. a. ἔχει Bas. b.
Τί δέ;] τί δ' ἔφη Vat. M. Τί δαί; cum Par. A. Flor. T. Stallbaumius in sec. In Vind. E. Mon. B. Ald. Bas. ab. sine distinctione τί δὲ τρίτον etc. scriptum et in Mon. B. post θῶμεν interrogationis signum positum.
D Ἔμοιγ' οὖν] ἔμοιγοῦν Vind. F. Ἐμοὶ γοῦν Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius, quemadmodum est in Lob. scriptum. Cf. Vol. I. pag. 30. Hoc vero loco etiam verbi ellipsis Bekkeri rationi adversatur.
τὸ] :τὸ Vind. E. Τὸ Bas. ab.
ναυτιλίᾳ] ναυτηλία Vind. E. Flor. R.
Ἡδὺς etc.] Theo l. c. p. 6: τό τε χρήσιμον παραδεικνὺς τῶν μαθημάτων φησίν· ἡδὺς εἶ, (ἐστὶν cod. Scal.) ὅτι ἔοικας δεδιέναι, μὴ ἄχρηστα τὰ μαθήματα προστάττοιμι. (καὶ προστάττοιμι cod. Reg. 3. προσταττῶμεν cod. Scal.) τὸ δ' ἐστὶν (τουτέστιν idem.) οὐ πάνυ φαύλοις, ἀλλὰ πᾶσι χαλεπὸν (χαλ. πᾶ. idem.) πιστευθῆναι, ὅτι ἐν τούτοις τοῖς μαθήμασιν ἑκάστου οἷον ὀργάνοις τὸ ψυχῆς ἐκκαθαίρεται καὶ ἀναζωπυρεῖται ὄμμα τυφλούμενον καὶ ἀποσβεννύμενον ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, κρεῖττον ὂν σωθῆναι μυρίων ὀμμάτων· μόνῳ γὰρ αὐτῷ ἀλήθεια (ἡ ἀλ. idem.) ὁρᾶται. Nicomachus isag. arithm. L. I. c. 3. pag. 71. Ast. καθὰ καὶ ὁ παρὰ Πλάτωνι ἐν τῇ Πολιτείᾳ Σωκράτης τοῦ προσδιαλεγομένου αἰτίας τινὰς εὐλόγους ἐπιφέρειν δοκοῦντος τοῖς μαθήμασιν — ἐπιπλήττων φησίν· ὡς ἡδὺς εἶ, (λῷστε addit cod. 76.) ὅτι ἔοικας δεδιέναι, μὴ ἄρα ἄχρηστα ταῦτα (id om. idem.) τὰ μαθήματα προστάττοιμι. τὸ δέ ἐστι παγχάλεπον, μᾶλλον δὲ ἀδύνατον· ὄμμα γὰρ τῆς (om. idem et cod. 482.) ψυχῆς ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων ἀποτυφλούμενον καὶ κατορυττόμενον διὰ τούτων μόνων ἀναζωπυρεῖται καὶ ἀνεγείρεται, κρεῖττον ὂν σωθῆναι μυρίων σωματικῶν ὀμμάτων· μόνῳ γὰρ αὐτῷ ἡ περὶ τοῦ παντὸς ἀλήθεια ὁρᾶται. — Pro ἡδὺς Mon. B. Par. DK. Flor. U. ὡς ἡδὺς exhibent, quod Astius tenuit. Etiam Ficinus: *Quam dulcis vir es.* Atque ita Gorg. p. 491. E: ὡς ἡδὺς εἶ. Hipp. mai. p. 288. B: ὡς γλυκὺς εἶ, φήσει, ὦ Σώκρατες. Sed supra L. I. p. 337. D: ἡδὺς γὰρ εἶ. quem ad locum Timaei glossam (ἡδύς· εὐήθης

μὴ δοκῇς ἄχρηστα μαθήματα προστάττειν. τὸ δ' ἔστιν οὐ πάνυ φαῦλον, ἀλλὰ χαλεπὸν πιστεῦσαι, ὅτι ἐν τούτοις τοῖς μαθήμασιν ἑκάστου ὄργανόν τι ψυχῆς ἐκκαθαίρεταί τε καὶ ἀναζωπυρεῖται ἀπολλύμενον καὶ τυφλούμενον ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, κρεῖττον ὂν σωθῆναι μυρίων ὀμμάτων· μόνῳ γὰρ αὐτῷ ἀλήθεια ὁρᾶται. οἷς μὲν οὖν ταῦτα ξυνδοκεῖ ἀμηχάνως ὡς εὖ δόξεις λέγειν, ὅσοι δὲ τούτου μηδαμῇ ᾐσθημένοι εἰσίν, εἰκό-

καὶ ἄφρων.) a Ruhnkenio illustratam significavi.

εἴ] εἰ Vind. E.

δεδιότι] De hoc dativo conf. Heindorfius ad Crat. p. 416. E.

δοκῇς] δοκεῖς Flor. U. et a m. pr. Mon. B.

μαθήματα] τὰ μ. Par. K.

τὸ δ'] τόδ' Ald. Bas. ab. τοδέ Lob. τοῦδ' Vind. F. τοῦδε Flor. ACR. τοῦτο δ' Vind. E. Ang. B.

ἔστιν] In editis ante Stallbaumii sec. ἐστὶν scriptum est, quo ille tacite in ἔστιν mutato sensum loci fere eundem, quem Theo, esse statuit: *lepide agis, quum vereri videaris, ne homines putent te inutiles disciplinas praescribere. Illud vero haud sane facile, sed difficile est ad persuadendum, hisce disciplinis* etc. qua interpretatione adhibita non apparet, quo iure Socrates Glauconem istud verentem reprehendere, aut hanc intelligendae utilitatis, quam istae disciplinae habeant, difficultatem opponere speciosae earum inutilitati potuerit. Itaque hoc potius dicere videtur: *tu vereris, ne inutiles disciplinas praecipere videaris, quum tamen minime contemnendam, quamquam ad credendum difficilem utilitatem hanc habeant, quod* etc. et ita demum ἔστιν aptum et necessarium est, ut paullo ante ad A. demonstravimus. Nicomachi interpretatio, si integra est, longe a vero aberravit.

ἑκάστου] Ita Par. ADK. Lob. Vind. EF. Mon. B. Ven. C. Ang. B. Vat. M. et a m. pr. B. Flor. ACR. Theo et scholiastes, (ἑκάστου ἀνδρὸς τοῦ μανθάνοντος) quos merito secutus est cum Astio in tert. Stallbaumius. Reliqui codices et editi ἑκάστοις habent, quod etiam ambiguitate laborat.

ὄργανόν τι] ὄργανόν τε Vind. EF. Ang. B. Flor. AC. quibus Stallbaumius Flor. V. addit, ex quo postea ὄργανόν τι τῆς affert. Videtur τε pro τι in Flor. R. repertum fuisse, τι τῆς in V. exstare.

τε] τι Lob.

κρεῖττον ὂν etc.] Plutarchus symposiac. L. VIII. probl. 2. quo quaerit, πῶς Πλάτων ἔλεγε τὸν θεὸν ἀεὶ γεωμετρεῖν, p. 718. D. hunc locum et Phaedon. p. 83. D. simul respiciens ἐθιζομένη γάρ, inquit, (sc. ἡ διάνοια) ὑπὸ τοῦ σφόδρα πονεῖν καὶ ἥδεσθαι τῷ περὶ τὰ σώματα πλανητῷ προσέχειν ὡς ὄντι τοῦ ἀληθῶς ὄντος τυφλοῦται καὶ τὸ μυρίων ἀντάξιον ὀμμάτων (ita cod. Vulcobii: ὀνομάτων ed. Ald. Bas. σωμάτων Steph.) ὄργανον ψυχῆς καὶ φέγγος ἀπόλλυσιν, ᾧ μόνῳ θεατόν ἐστι τὸ θεῖον. Iamblichus de vita Pythag. c. 16. §. 70. pag. 148. Kiessl. τὸ θεῖον ὄμμα κρεῖττον ὂν σωθῆναι κατὰ τὸν Πλάτωνα μυρίων σαρκίνων ὀμμάτων. Alcinous isag. c. 27. p. 114: ὅθεν δὴ καὶ μεγάλων τε καὶ θαυμασίων τὰς τῷ ὄντι φιλοσόφους ψυχὰς ἔφασκεν ἀναμέστους καὶ μετὰ τὴν τοῦ σώματος διάλυσιν συνεστίους θεοῖς γινομένας καὶ συμπεριπολούσας καὶ τὸ τῆς ἀληθείας πεδίον θεωμένας, ἐπείπερ καὶ ἐν τῷ ζῆν ἐφίεντο τῆς ἐπιστήμης αὐτοῦ καὶ τὴν ἐπιτήδευ-

τως ἡγήσονταί σε λέγειν οὐδέν· ἄλλην γὰρ ἀπ' αὐτῶν οὐχ ὁρῶσιν ἀξίαν λόγου ὠφέλειαν. σκόπει οὖν αὐτόθεν, πρὸς ποτέρους διαλέγῃ, ἢ πρὸς οὐδετέρους, ἀλλὰ σαυτοῦ ἕνεκα τὸ μέγιστον ποιεῖ τοὺς λόγους, φθονοῖς μὴν οὐδ' ἂν ἄλλῳ, εἴ τίς τι δύναιτο ἀπ' αὐτῶν ὄνασθαι. Οὕτως, ἔφη, αἱροῦμαι, ἐμαυτοῦ ἕνεκα τὸ πλεῖστον λέγειν τε καὶ ἐρωτᾶν καὶ ἀποκρίνεσθαι. Ἄναγε τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, εἰς τοὐπίσω· νῦν δὴ γὰρ οὐκ ὀρθῶς 528

σιν αὐτοῦ προστίμων, ἀφ' ἧς ὥσπερ τι ὄμμα ψυχῆς ἐκκαθηραμένους καὶ ἀναζωπυρήσαντας ἀπολλύμενόν τε καὶ ἀποτυφλούμενον, κρεῖττον ὂν σώζεσθαι μυρίων ὀμμάτων, δυνατοὺς γίνεσθαι ἐπορέξασθαι τῆς τοῦ λογικοῦ παντὸς φύσεως.

ἀμηχάνως ὡς] *ὡς om.* Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

μηδαμῇ] *μηδαμὴ* Vind. F. *μηδαμῆ* Steph. Ast. pr. sec.

ᾐσθημένοι] *ᾐσθημένοις* Flor. A.

οὐχ] *om.* Lob. Vat. M.

διαλέγῃ] *διαλέγει* Ang. B. et recentiores.

ἢ πρὸς οὐδετέρους] Ita Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT. et Ficinus: *an forte cum neutris.* Reliqui cum editis *οὐ* inter *ἢ* et *πρὸς* interpositum habent, cui, si post *ὄνασθαι* cum Astio in pr. et sec. et Stallbaumio in sec. interrogationis signum fieri debet, hic non est locus. Nam qui videre aliquem iubet, cum utris disputet, non potest simul opinari eum cum neutris disputare, nedum hanc opinionem tamquam rationem, cur illud iubeat, pronuntiare; quod utrumque secundum illam lectionem Socrates facit. Cf. L. VI. p. 505. C: *ἢ οὐ καὶ οὗτοι ἀναγκάζονται ὁμολογεῖν ἡδονὰς εἶναι κακάς;* et sic sexcenties Accedit quod Glauco *οὕτως αἱροῦμαι* respondens optionem sibi aliquam a Socrate datam, non affirmandum aliquid propositum ostendit. Itaque post *ὄνασθαι* cum reliquis editoribus punctum et ante *ἢ οὐ* non colon, quod iidem habent, sed comma faciendum erit, ut Socrates videre eum iubeat, utrum eligere alterutros, an negligere utrosque malit. Verum ne sic quidem negationi locus, et dictionis *πρὸς ποτέρους* pro *πότερον πρὸς ἑκοτέρους* accipiendae brevitas incommoda, et obscura videtur. Quare *οὐ* delevi: Platonem tamen *οὐ* pro eo scripsisse suspicor.

528 *ποιεῖ*] Ita Par. A. Vind. F. *ποιεῖῃ* Vind. E. *ποιῇς* cum *εἶ* super *ῇ* Ang. B. *ποιῇι* Lob. *ποιῇ* Mon. B. *ποιῇ* Ald. Bas. ab. Steph.

φθονοῖς] *φθονεῖς* Lob. Vat. B. et a m. s. Ven. C. *φθονεῖν* non Stephanus, ut Bekkeri typotheta voluit, sed Mon. B.

μὴν] *μέντοι* Ald. Bas. ab. Steph. Ast. et fortasse Ven. B. a m. pr. Hunc enim correctum Bekkerus tradit *μὴν* exhibere cum reliquis, inter quos etiam Mon. B. referendus est, cuius notam ille praetermisit, vel, si Bipontinorum silentium non fallit, cum Parisiensis K. nota confudit.

τι] *om.* Par. K. sec. Bekk.

ὄνασθαι] *ὀνασθαι* Ald. Bas. ab.

Οὕτως] *οὕτω γ'* Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT. editi ante Bekkerum.

λέγειν] *om.* Vind. E.

Ἄναγε] *ἀνάγαγε* idem. *Ἄνα γε* Ald. *Ἄρα γε* Bas. a. *ἄρα γε* Bas. b. et Par. K. sec. Bekk.

δὴ] *om.* Vind. E.

τὸ ἑξῆς ἐλάβομεν τῇ γεωμετρίᾳ. Πῶς λαβόντες; ἔφη. Μετὰ ἐπίπεδον, ἦν δ' ἐγώ, ἐν περιφορᾷ ὂν ἤδη στερεὸν λα-486
B βόντες, πρὶν αὐτὸ καθ' αὑτὸ λαβεῖν· ὀρθῶς δὲ ἔχει ἑξῆς μετὰ δευτέραν αὔξην τρίτην λαμβάνειν. ἔστι δέ που τοῦτο περὶ τὴν τῶν-κύβων αὔξην καὶ τὸ βάθους μετέχον. Ἔστι γάρ, ἔφη· ἀλλὰ ταῦτά γε, ὦ Σώκρατες, δοκεῖ οὔπω εὑρῆσθαι. Διττὰ γάρ, ἦν δ' ἐγώ, τὰ αἴτια· ὅτι τε οὐδεμία πόλις ἐντίμως αὐτὰ ἔχει, ἀσθενῶς ζητεῖται χαλεπὰ ὄντα, ἐπιστάτου τε δέονται οἱ ζητοῦντες, ἄνευ οὗ οὐκ ἂν εὕροιεν· ὃν πρῶτον μὲν γενέσθαι χαλεπόν,
C ἔπειτα καὶ γενομένου, ὡς νῦν ἔχει, οὐκ ἂν πείθοιντο

τὸ ἑξῆς] τοεξῆς Vind. E. τὸ ἑξῆς Vind. F.
τῇ γεωμετρίᾳ] τρία Mon. B. In Lob. ἦν super ῇι et αν super α scriptum.
ἐν] Huic in Mon. B. τὸ int. vers. a m. s. praescriptum est.
καθ' αὑτὸ] καθαυτὸ Vind. F. καθαυτὸ τὸ Vind. E.
B δὲ ἔχει ἑξῆς] δὴ ἔχει Vind. E. — Alcinous isag. c. 7: καὶ μὴν ἥ γε στερεομετρία (v. ἥ τε γεωμετρία) χρησιμωτάτη· μετὰ γὰρ τὴν δευτέραν αὔξησιν ἀκόλουθος ἡ κατ' αὐτὴν θεωρία τρίτην αὔξησιν ἔχουσα.
τοῦτο] om. Vind. EF. Ang. B. Flor. ACRT.
βάθους] βάθος Lob. Vind. F. Vat. BM. Flor. RT.
δοκεῖ οὔπω] Ita Par. ADK. Lob. Mon. B. Vat. B. Ven. C. Flor. UV. οὔπω δοκεῖς Vind. E. οὔπω δοκεῖ reliqui et editiones ante Bekkerum.
ὅτι τε] ὅτι om. Ang. B. τε om. Lob. Flor. V. Vat. B. et a m. pr. M.
ἀσθενῶς] ἀσθενῶς τε Mon. B. Par. DK. Flor. U. Fic. (*et cum inventu difficilia sint, haud ardenter quaeruntur:*) Ald. Bas. ab. Steph. Ast.
ζητεῖται] ζητεῖτε Lob. Vat. M. et, sup. αι, B.
ἐπιστάτου τε] τε om. Par. A. a m. pr. In Lob. eius loco ante correctionem δὲ erat. Astius in tert. γε pro eo requirit.

ἄνευ] post οὗ Vind. EF. Ven. B. Flor. ACRTV. Vat. M. a m. s. Stallb. pr.
ὃν] ὢν Vind. E.
πρῶτον] τρόπον, in m. πρῶτον, Par. D.
γενομένου] γενομένους Bas. b.
εἰ δὲ — πείθοιντο] om. Mon. B. C
ξυνεπιστατοῖ] ξυνεπίστατοι Vind. F. ξυνεπίσταται Vind. E. ξυνεπιστατεῖ Lob. Vat. M. Flor. TV.
καὶ] In Mon. B. a m. s. τοι int. vers. additum est.
ξυνεχῶς] συν. Vind. F.
ἐντόνως] εὐτόνως Vind. EF. Flor. RT. et cum ν super υ Ang. B. ἐμπόνως Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.
ἔχει] ἔχοι Mon. B. Flor. UV. Stallb. pr.
νῦν ὑπὸ] Vulgo additum μὲν quamvis bonum secundum Par. ADK. (de quo Bipontini tacent) Lob. Mon. B. Ven. C. Flor. UV. et Vat. M. a m. pr. omisi, quibus libris hoc eodem iure debetur, quo obsequium in οὕτως (A.) δοκεῖ οὔπω (B.) et ἄνευ οὗ ne a Bekkero quidem negatum; praesertim quum μὲν ob sequens δὲ librariis necessarium videri potuerit et alibi non semel interpolatum reperiatur. Conf. Vol. I. p. 162, a. n. 7. et 184, a. n. 1.
κολουόμενα] κουλουόμενα Lob. κωλυόμενα Vind. EF. Ang. B. et a m. pr. Ven. B. Idem Fici-

οἱ περὶ ταῦτα ζητητικοί, μεγαλοφρονούμενοι. εἰ δὲ πόλις ὅλη ξυνεπιστατοῖ, ἐντίμως ἄγουσα αὐτά, οὗτοί τε ἂν πείθοιντο, καὶ ξυνεχῶς τε ἂν καὶ ἐντόνως ζητούμενα ἐκφανῆ γένοιτο ὅπῃ ἔχει· ἐπεὶ καὶ νῦν ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀτιμαζόμενα καὶ κολουόμενα, ὑπὸ δὲ τῶν ζητούντων λόγον οὐκ ἐχόντων, καθ' ὅτι χρήσιμα, ὅμως πρὸς ἅπαντα ταῦτα βίᾳ ὑπὸ χάριτος αὐξάνεται, καὶ οὐδὲν θαυμαστὸν αὐτὰ φανῆναι. Καὶ μὲν δή, ἔφη, τό γε ἐπίχαρι καὶ διαφερόντως ἔχει. ἀλλά μοι σαφέστερον εἰπὲ ἃ νῦν δὴ ἔλεγες. τὴν μὲν γάρ που τοῦ ἐπιπέδου πραγματείαν γεωμετρίαν ἐτίθης. Ναί, ἦν δ' ἐγώ. Εἶτά γ', ἔφη, τὸ D

nus legisse videtur: *quamquam et vulgus ista contemnit et prohibet.* Nec multum interest. Scilicet eo, quod vulgo stereometriam contemnebant, fiebat, ut minora incrementa caperet. Alterum obstaculum erat, quod qui ei operam dabant, utilitatem eius et cum altiori mathesi coniunctionem nondum perspexerant, qua intellecta et rectius et studiosius eam tractaturi fuissent. Cf. *Historia problematis de cubi duplicatione auctore N. Th. Reimer.* (Gottingae 1798.) c. VI. p. 35. sq. In verbis autem hoc alterum demonstrantibus participium, velut *διωκόμενα* vel *ζητούμενα*, post *χρήσιμα* omissum, et quoniam incrementum disciplinae a quaerentibus illis quamvis utilitatis eius ignaris proficiscebatur, hoc ipsum *αὐξάνεται* cum *ὑπὸ τῶν ζητούντων* constructum, hisque interpositum *δὲ* quasi primitivae orationis monumentum relictum est. Male igitur Stallbaumius *καὶ κολουόμενα* post *χρήσιμα* ponenda suspicatur. Unde tandem incrementa caperet ars, nisi *ὑπὸ τῶν ζητούντων?* Neque probabiliter Schleiermacherus: *da sie schon jezt, wiewol von den meisten gar nicht geachtet, sondern eher gehemmt, und von den Forschenden selbst, welche die rechte Einsicht nicht haben, nur so weit als sie nüzlich ist, dennoch dem allen zum Troz vermöge ihres innern Reizes gedeiht.* Propius ad Graeca accesserint haec: *da es auch jetzt schon von der Menge verachtet und unterdrückt und von suchenden, die nicht anzugeben wissen, wiefern es nützt, gleichwohl trotz allen dem unwillkürlich wegen seines Reizes grösseren Bestand erhält.*

καθ' ὅτι] *καθότι* Lob. Vind. EF. Mon. B.

αὐξάνεται] *αὐξάνεσθαι* Vind. B. Mon. C.

αὐτὰ] *ταῦτα* Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACTV. Ast. sec. D

τό γε] *τό γ'* Vind. F.

ἔχει] *ἔχοι* Mon. C.

τοῦ ἐπιπέδου πραγματείαν] Proclus in Euclidis librum I. (Bas. 1533.) p. 32: *τοῖς μὲν παλαιοτέροις τῶν φιλοσόφων οὐκ ἐδόκει τῆς ἐπιφανείας εἶδος τίθεσθαι τὸ ἐπίπεδον, ἀλλ' ὡς ταὐτὸ ἑκάτερον παραλαμβάνειν εἰς παράστασιν τοῦ διχῆ διαστάντος μεγέθους. οὕτω γὰρ καὶ ὁ θεῖος Πλάτων τὴν γεωμετρίαν τῶν ἐπιπέδων ἔφατο θεωρητικὴν εἶναι πρὸς τὴν στερεομετρίαν αὐτὴν ἀντιδιαιρῶν, ὡς ἂν τῆς αὐτῆς οὔσης τῷ ἐπιπέδῳ τῆς ἐπιφανείας.*

ἐτίθης] Ita Par. A. Vind. B. Mon. BC. Ven. C. Vat. H. Flor. V. *ἐτίθεις* reliqui mei et Florentini et editiones ante Bekkerum et Stallbaumius. Vid. ad L. VI. p. 497. D. In Vind. B. Mon. C.

μὲν πρῶτον ἀστρονομίαν μετὰ ταύτην, ὕστερον δ' ἀνεχώρησας. Σπεύδων γὰρ, ἔφην, ταχὺ πάντα διεξελθεῖν μᶏλλον βραδύνω· ἑξῆς γὰρ οὖσαν τὴν βάθους αὔξης μέθοδον, ὅτι τῇ ζητήσει γελοίως ἔχει, ὑπερβὰς αὐτὴν
E μετὰ γεωμετρίαν ἀστρονομίαν ἔλεγον, φορὰν οὖσαν βάθους. Ὀρθῶς, ἔφη, λέγεις. Τέταρτον τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, τιθῶμεν μάθημα ἀστρονομίαν, ὡς ὑπαρχούσης τῆς νῦν παραλειπομένης, ἐὰν αὐτὴν πόλις μετίῃ. Εἰκός, ἦ δ' ὅς. καὶ ὅ γε νῦν δή μοι, ὦ Σώκρατες, ἐπέπληξας περὶ ἀστρονομίας ὡς φορτικῶς ἐπαινοῦντι, νῦν
529 ᾗ σὺ μετέρχῃ ἐπαινῶ. παντὶ γάρ μοι δοκεῖ δῆλον, ὅτι

Ald. Bas. ab. signum est interrogandi.

γ'] γε Mon. C.

μετὰ ταύτην] Ita Par. A. Vind. E. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Bas. b. et ante ἀστρονομίαν Vind. B. Mon. C. μετα-ταῦτα τὴν. Vind. F. μετ' αὐτὴν reliqui libri scripti et editi. Cf. p. 529. E.

δ'] δὲ Lob.

ἀνεχώρησας] ἀνεχώρισας Ald. Bas. ab.

ἔφην] ἔφη Lob.

ἑξῆς] ἐξ ἧς Vind. E. Pro aspero Vind. F. e corr. lenem habet.

βάθους] βάθος Vind. F.

αὔξης] αὔξην Lob. Vat. M. αὔξησιν Vind. F. Flor. R. „Vat. M.“ Puto Ang. B.

γελοίως] γελοῖος Bas. b. γελοίως ἔχειν τῇ ζητήσει dicitur stereometria non „quia ita est comparata, ut eam disquirere ridiculum sit“ quemadmodum Stallbaumius explicat, sed quia imperite tractabatur. Cf. p. 529. E: κάλλιστα μὲν ἔχειν ἀπεργασίᾳ.

μετὰ γεωμετρίαν] μεταγ. Vind. F.

E βάθους] βάθος idem ante corr. Quod astronomiam φορὰν, non μέθοδον φορᾶς, appellat, eadem brevitate p. 530. D. ὡς πρὸς ἀστρονομίαν, inquit, ὄμματα πέπηγεν.

μετίῃ] μετίοι Vind. B. Mon. C. μετείῃ Ald. Bas. ab.

καὶ] : καὶ Vind. E. Καὶ editi ante Astii sec.

Σώκρατες] σώσώκρατες Vind. E.

ἀστρονομίας] ἀστρωνομίας Bas. b.

σὺ μετέρχῃ] Ita Par. AK. Vind. BEF. Mon. C. Vat. BH. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRTUV. σὺ μετέρχει Mon. B. συμμετέρχῃ Lob. (—ηι) Ald. Bas. ab. Steph. σὺ μετέρχει recentiores, inter quos Bekkerus σὺ μετ. ex Mon. B. et reliquis septem supra indicatis afferens terminationem incertam reliquit neque de Ven. C. Par. D. Vat. M. quicquam significavit, Stallbaumius autem σὺ μετέρχει in Florentinis, Monacensi (C.) et Parisiensi (K.) scriptum ostendit.

γάρ μοι] bis Mon. C. 529

δῆλον] εἶναι idem et Vind. B. addunt. Theo Sm. p. 9: ἐν τε τοῖς ἑξῆς ἐπαινῶν τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα μαθήματα σπουδὴν γεωμετρία μέν, φησίν, ἐστὶ περὶ τὴν τοῦ ἐπιπέδου θεωρίαν, ἀστρονομία δὲ περὶ τὴν τοῦ στερεοῦ φορὰν, αὐτὴ δὲ ἀναγκάζει εἰς τὸ ἄνω ὁρᾶν, καὶ ἀπὸ τῶν ἐνθένδε ἐκεῖσε ἄγει.

οὕτω] οὕτως Par. K. sec. Bip. et recentiores. Cf. Vol. I. p. 398, a. inf.

οἱ] οἳ Bas. ab.

αὕτη γε ἀναγκάζει ψυχὴν εἰς τὸ ἄνω ὁρᾶν καὶ ἀπὸ τῶν ἐνθένδε ἐκεῖσε ἄγει. Ἴσως, ἦν δ' ἐγώ, παντὶ δῆλον πλὴν ἐμοί· ἐμοὶ γὰρ οὐ δοκεῖ οὕτω. Ἀλλὰ πῶς; ἔφη. Ὡς μὲν νῦν αὐτὴν μεταχειρίζονται οἱ εἰς φιλοσοφίαν ἀνάγοντες, πάνυ ποιεῖν κάτω βλέπειν. Πῶς, ἔφη, λέγεις; Οὐκ ἀγεννῶς μοι δοκεῖς, ἦν δ' ἐγώ, τὴν περὶ τὰ ἄνω μάθησιν λαμβάνειν παρὰ σαυτῷ ἥ ἐστι· κινδυνεύεις γὰρ καὶ εἴ τις ἐν ὀροφῇ ποικίλματα θεώμενος ἀνακύ- B πτων καταμανθάνοι τι, ἡγεῖσθαι ἂν αὐτὸν νοήσει, ἀλλ' οὐκ ὄμμασι θεωρεῖν. Ἴσως οὖν καλῶς ἡγῇ, ἐγὼ δ' εὐηθικῶς. ἐγὼ γὰρ αὖ οὐ δύναμαι ἄλλο τι νομίσαι ἄνω ποιοῦν

ἀνάγοντες] *ἄγοντες* Flor. T. Cf. p. 521. C. Secus Schleiermacherus: *welche sie als Philosophie erheben wollen.*

ἀγεννῶς] *ἀγενῶς* Vind. E. Flor. U. et, sup. a m. s. altero *ν*, Mon. B. Cf. Phaedr. p. 264. B: *ἐμοὶ μὲν γὰρ ἔδοξεν ὡς μηδὲν εἰδότι οὐκ ἀγεννῶς τὸ ἐπιὸν εἰρῆσθαι τῷ γράφοντι. non sine generosa fiducia.*

μοι δοκεῖς] om. Mon. C.

ἥ] *ἢ* Par. K. sec. Bekk. et a m. s. A. Ven. C. *ἤ* Vind. E. *ἦ* Bas. b.

κινδυνεύεις] *κινδυνεύει* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

B *καὶ*] om. Mon. C.

ἀνακύπτων] *ἀνακαλύπτων* Vind. E.

καταμανθάνοι] *καταμανθάνει* Mon. B. Ven. B. *καταμανθάν* cum *οι* *ει* super ultimo *ν* Mon. C. *καταλαμβάνει* Vat. M. Cf. L. V. p. 475. D.

αὐτὸν] *αυτὴν* Par. K. sec. Bekk.

νοήσει] Ita Mon. BC. Par. K. sec. Bekk. Ang. B. Flor. RTU. et cum litura post *ει* Vind. BF. *νοεῖν τι* Ven. B. *intelligere* Fic. *νοήσειν* reliqui cum editis ante Bekkerum, quod Stephanus p. 25. in *νοεῖν*, Porsonus vero testante, ut Stallbaumius commemoravit, Malthbyo in Morelli thes. pros. p. 603. secundum codices quosdam Oxonienses in *νοήσει* mutandum docuit. Ego *νοήσειν*, si sequeretur *ὁρᾶν*, ob temporum diversitatem sollicitandum non putarem, cuius exempla Vol. I. p. 52. monstravi, neque ipsum verbum non aptum haberi potest; sed *ὄμμασι θεωρεῖν*, quae dictio insolentior est, prae simplici *ὁρᾶν* non aliter, nisi quod *νοήσει* praecessisset, placuisse scriptori videtur.

οὐκ ὄμμασι] Ita Lob. Vind. BE. Mon. B. (hic *οὐκόμμασι*) Flor. ACRTUV. Bas. b. et Stallbaumius. *οὐκ ὄμμασιν* Mon. C. Vind. F. Ald. Bas. a. Steph. (tacentibus Bip.) Bekkerus item tacens et Astius. Conf. Vol. I. p. 123. b.

ἡγῇ] *ἡγεῖ* Par. D. et recentiores.

δ' εὐηθικῶς] dev. Vind. E.

ποιοῦν] Pro eo Heindorfius ad Theaet. §. 83. obiter ostendit *ποιεῖν* scribendum, cui Astius *νομίζειν* frequenter cum participio loco infinitivi coniungi dictitans duos Xenophontis locos obiecit, qui nihil probant. Unus est Anab. VI. 6, 24: *νόμιζε δ', ἐὰν ἐμὲ νῦν ἀποκτείνῃς, δι' ἄνδρα δειλόν τε καὶ πονηρὸν ἄνδρα ἀγαθὸν ἀποκτείνων.* Alter de rep. Lac. I. 6: *καὶ τοῦτο συμφέρον τῇ εὐγονίᾳ νομίζων.* Neque ego exemplis refutare Heindorfium possum, sed aliud esse puto *νομίσαι τι ποιεῖν*, aliud *ποιοῦν*

ψυχὴν βλέπειν μάθημα, ἢ ἐκεῖνο, ὃ ἂν περὶ τὸ ὄν τε ᾖ καὶ τὸ ἀόρατον, ἐάν τέ τις ἄνω κεχηνὼς ἢ κάτω συμμεμυκὼς τῶν αἰσθητῶν ἐπιχειρῇ τι μανθάνειν, οὔτε μαθεῖν ἄν ποτέ φημι αὐτὸν, ἐπιστήμην γὰρ οὐδὲν C ἔχειν τῶν τοιούτων, οὔτε ἄνω, ἀλλὰ κάτω αὐτοῦ βλέπειν τὴν ψυχὴν, κἂν ἐξ ὑπτίας νέων ἐν γῇ ἢ ἐν θαλάττῃ

idque huic loco magis aptum, scilicet non solum facere s. faciendo in praesentia occupatum esse, sed vim et consuetudinem faciendi habere aliquid existimare. Nec nihil alteri infinitivo βλέπειν et variandae orationis studio tribuendum videtur.

τὸ ὄν] τὸ om. Mon. C.

τε ᾖ] γε ἦν Vind. E.

ἀόρατον] ὁρατὸν Par. K. sec. Bekk.

ἐάν τέ τις — μανθάνειν] ἐάν τέ τις ἄνω κεχηνὼς ἢ ἐάν τε κάτω συμμεμυκώς. εἰ δέ τις αἰσθητῶν πέρι μανθάνειν ἐπιχειρεῖ Vind. B. Eadem est Mon. C. lectio, praeterquam quod pro συμμεμυκὼς simplex μεμυκὼς habet. ἐάν τέ τις ἄνω κεχηνὼς ἢ κάτω συμμεμυκὼς τούτων τι μανθάνῃ· ἐὰν δ' ἄνω που κεχηνὼς ὁτιοῦν τῶν αἰσθητῶν ἐπιχειρῇ μανθάνειν Mon. B. et, τούτων — ὁτιοῦν in m. a m. s. positis, Flor. U. Hanc lectionem Bekkerus et in sec. Stallbaumius receperunt. Reliqui codices et Ficinus in nostram cum reliquis editionibus consentiunt, nisi quod Ficinus pro ἢ κάτω συμμ. *nunquam conversus deorsum* posuit, quasi μὴ κ. σ. legisset, et pro ἐάν τέ Vind. F. Ang. B. ἐὰν δέ, pro κεχηνὼς Vind. F. κεχηνὸς, pro ἢ Vind. E. ᾖ, pro συμμεμυκὼς Lob. Vat. M. μεμυκὼς, Vat. B. Ven. B. uterque a m. s. νενευκὼς, pro τι Ang. B. τε habet, quod ipsum τι in Lob. omissum, in Par. A. Ven. B. Vat. HM. eo quo nos posuimus loco, in reliquis et in Ald. Bas. ab. Steph. (quem falso Bekkerus cum Par. A. consentire significat) Ast. et Stallb. pr. ante ἐπιχειρῇ vel ἐπιχειρεῖ, quomodo in Vind. EF. Flor. AC. scriptum est, legitur. Quae omnia exigui et ad minuendam vulgatae auctoritatem nullius momenti esse apparet. Haud multo maioris ea sunt, quae Schleiermacherus et ipse Monacensem Bekkeri secutus obiicit. Primum negat rebus sensibilibus intentum non solum ἄνω κεχηνότα, sed etiam κάτω συμμεμυκότα dici debuisse, quod Ficino quoque offensioni fuit. Sed hoc omisso corporis statui erecto et ori aperto non tam efficiendae cognitionis vis negata, quam impediendae tributa videretur. Itaque nulla eiusmodi vi praedita illa et omnino inefficacia demonstraturus Socrates *si quis sursum aperto*, inquit, *vel clauso deorsum ore sensibile quid cognoscere studet, neque cognoscere mihi neque sursum spectare animo videtur*. Deinde in particula τε post ἐὰν offendit et contrarii significationem desiderat, non animadvertens duas negationes, οὐ δύναμαι et οὔ φημι, recte per τε copulari, et si necessarium esset δὲ, id unum servatis ceteris ex Ang. B. vel etiam ex coniectura restitui potuisse. Bekkeri lectioni praeter codicum auctoritatem hoc maxime obstat, quod viro gravi et gravissimis in rebus defixo personam comicam, πρόσωπον κεχηνὸς, adiicit. Accedit quod sensibilibus intentum non *quamvis*, sed *quod* ἄνω κεχηνὼς sit, cognitione privare videtur, et quod non apparet, cur ἢ κάτω συμμεμυκὼς potius, quam ἐάν τε κ. σ. dicatur. Atque hac ex parte multo magis

μανθάνῃ. Δίκην, ἔφη, ἔχω· ὀρθῶς γάρ μοι ἐπέπληξας. ἀλλὰ πῶς δὴ ἔλεγες δεῖν ἀστρονομίαν μανθάνειν παρὰ ἃ νῦν μανθάνουσιν, εἰ μέλλοιεν ὠφελίμως πρὸς ἃ λέγομεν μαθήσεσθαι; Ὧδε, ἦν δ' ἐγώ· ταῦτα μὲν τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ ποικίλματα, ἐπείπερ ἐν ὁρατῷ πεποίκιλται, κάλλιστα μὲν ἡγεῖσθαι καὶ ἀκριβέστατα τῶν τοιούτων D

tolerabilis et haud paullo modestior est alterius Monacensis interpolatio, quem Schleiermacherus pro inutili abiicere et cum Bekkeriano confundere non debebat.

ποτε] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἔχειν] ἔχει iidem.

τῶν τοιούτων] τὸν τοιοῦτον Lob. Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. HM. Ast. sec. tert. *scientiam enim adipisci hunc nego* Fic. Cf. prima lectionis varietas in D.

ἀλλὰ] οὔτε Vind. F. Ang. B. Flor. R.

C ἐξ ὑπτίας νέων] νέων, pro quo Vat. BM. Ven. B. et, sup. ε, Lob. ναίων, Par. DK. sec. Bekk. νεῶν, Par. A. Mon. C. Vat. H. μὲν, Vind. B. μὴν, Vind. E. (ἐξυπτίας ut F.) μὴ exhibet, Ficinus *iacens* posuit, Stephanus p. 25. recte negat in νέον mutandum aut pro *habitans* accipiendum, quum sit *natans*. Pollux VII. 138: νεῖν δ' ἐξ ὑπτίας μάθημα κολυμβητῶν Ἀριστοφάνης εἶπε καὶ Πλάτων. Astius, qui in pr. νεύων dederat, in sec. metaphorice dictum putat, ut ἐξ ὑπτίας νέων nihil aliud sit, nisi *supinus*. Atque ita Galenus intellexisse aut νέων non legisse videtur de usu part. L. III. T. III. p. 183. Kühn. ad haec respiciens: τὸ δὲ μηδὲ Πλάτωνος αὐτοὺς ἀκηκοέναι λέγοντος, ὡς οὐ τοῦτ' ἔστι τὸ ἄνω βλέπειν, ὅταν τις ὕπτιον αὐτὸν ἀνακλίνεις χασμώμενος, ἀλλ' ὅταν, οἶμαι, τῷ νῷ τὴν τῶν ὄντων φύσιν ἐπισκοπῆται, δεινῶς ὀλίγωρον. Sed huic interpretationi per se non nimis probabili etiam addita ἐν γῇ ἢ ἐν θαλάττῃ parum conveniunt, et mare natantem, qui proprie dicatur, requirit. Neque vero propterea opus est, ut cum Mon. B. Flor. U. ἐν θαλάττῃ ἢ ἐν γῇ scribatur, quod Stallbaumius in sec. fecit. Namque in ea orbis terrarum parte, quae γῆ vocatur, non minus, quam in altera natari potest. γῆ non idem est, quod χέρσος.

Δίκην] νῦν τιμωρίαν. scholiastes; recte. Cf. Xenophon Cyrop. VII. 2, 24. et ibi a Schneidero citatus Lysias epitaph. §. 7. Bekk. p. 59. Reisk.

ἀλλὰ] Ἀλλὰ Ald.

δὴ ἔλεγες] διέλεγες Vind. E.

παρὰ] παρ' idem. πρὸς Par. K.

μέλλοιεν] μέλλοι Vat. H. μέλλοιμεν Vind. E. Flor. ACT. et Ficinus: *si eius nobis perceptio sit ad ea, quae dicimus, profutura.*

λέγομεν] λέγοιμεν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τῷ] *om.* Vat. H. et Stallbaumio in pr. referente Flor. ACT. Sed idem in Par. K. omissum dicit. Itaque ἐν οὐρανῷ pro ἐν ὁρατῷ e Florentinis illis notatum accepisse et perperam huc retulisse videtur. Nam pro ὁρατῷ Bekkerus et Bipontini testantur in Par. K. οὐρανῷ legi. Idem legitur in Vind. E. eratque ante corr. in Lob.

τῶν τοιούτων] τὸν τοιοῦτον D Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. V.

ἔχειν, τῶν δὲ ἀληθινῶν πολὺ ἐνδεῖν, ἃς τὸ ὂν τάχος καὶ ἡ οὖσα βραδύτης ἐν τῷ ἀληθινῷ ἀριθμῷ καὶ πᾶσι τοῖς ἀληθέσι σχήμασι φοράς τε πρὸς ἄλληλα φέρεται καὶ τὰ ἐνόντα φέρει· ἃ δὴ λόγῳ μὲν καὶ διανοίᾳ ληπτά, ὄψει δ' οὔ. ἢ σὺ οἴει; Οὐδαμῶς, ἔφη. Οὐκοῦν, εἶπον, τῇ περὶ τὸν οὐρανὸν ποικιλίᾳ παραδείγμασι χρηστέον τῆς πρὸς ἐκεῖνα μαθήσεως ἕνεκα, ὁμοίως ὥσπερ ἂν εἴ
E τις ἐντύχοι ὑπὸ Δαιδάλου ἤ τινος ἄλλου δημιουργοῦ ἢ

τῶν δὲ ἀληθινῶν] τὸν δὲ ἀληθινὸν Vind. B. Mon. C. τὸ δὲ ἀληθινὸν Vind. E.

ἃς] ὃ Aug. B. ἃ Flor. R. Id Stallbaumius in sec. probat atque extrema sic scripta velit: σχήμασι πάσας φορὰς πρὸς ἄλληλά τε καὶ τὰ ἐνόντα φέρει. additque interpretationem, quae quoniam fundamento caret, commemoranda non videtur. Astius ὧν pro ἃς scribendum et post βραδυτὴς commate posito καὶ inserendum idque pro καὶ ἃ accipiendum statuit; cui multa repugnant; illud vere monuit, ἃς non pertinere ad τῶν ἀληθινῶν, quasi hoc sit femininum et φορὰς per attractionem pro φορῶν positum, quod nuper placuit Bernhardyo synt. p. 302. Denique Schleiermacherus in vulgata acquiescit, sed una cum veris motibus sensibiles simul significari totamque enuntiationem ellipticam, summam autem sententiae hanc esse censet: τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ πολὺ τῶν ἀληθινῶν ἐνδεῖ κατὰ τὰς φοράς. Ego neque a grammatica, neque a sensu quicquam obstare puto, quo minus ad τῶν ἀληθινῶν ex antecedentibus repetamus ποικιλμάτων, tum verarum varietatum descriptionem contineri putemus verbis ἃς τὸ ὂν τάχος etc. φοράς τε πρὸς ἄλληλα φέρεται καὶ τὰ ἐνόντα φέρει, quasi dicat τῶν ἀληθινῶν ποικιλμάτων, τοῦτ' ἔστι τῶν φορῶν, ἃς etc. Qua ratione vera celeritas, et vera tarditas *quum invicem ferri*, *tum quae insint ferre* dicantur, haud difficile intellectu nec non significatum a Schleiermachero est. Quemadmodum enim sensibilis coeli varietas eo efficitur, quod stellas in coelo conspicuas alias celerior, alias tardior motus per definita temporis spatia certasque figuras circumagit, qui motus est non verae, sed sensibilis celeritatis tarditatisque et per numeros atque figuras item sensibiles decurrit, ita veram varietatem vera celeritas et tarditas efficiunt eo, quod veras stellas secundum verum numerum verasque figuras movent, qui motus partim ipsarum est, quia celeritas et tarditas motu carere non possunt, partim ad res motas seu veras stellas pertinet, quae τὰ ἐνόντα dicuntur, quia celeritas et tarditas cum eis sese coniungentes eas amplectuntur et continent. Cf. Proclus in Tim. p. 244: πρόεισι κατ' ἀριθμὸν ὁ ὡς ἀληθῶς χρόνος, ἀριθμῶν τὰ μετέχοντα (v. ά. μεταμετέχοντα) αὐτοῦ καὶ αὐτὸς ὢν νοερὸς ἀριθμὸς, ὃν καὶ ὁ Σωκράτης ἔλεγε καὶ ᾐνίσσετο, ἡνίκα ἔλεγεν, ἐν τῷ ἀληθινῷ ἀριθμῷ λέγων εἶναι τὸ αὐτοτάχος καὶ τὴν αὐτοβραδυτῆτα, οἷς διαφέρει τὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀριθμούμενα, θᾶττον ἢ βραδύτερον κινούμενα. et in Parm. T. IIII. p. 158: ὥσπερ τῶν ἐνεργειῶν ἡ ἰσοταχὴς καὶ ἀνισόταχός ἐστι καὶ βραδυτὴς ἐν τῷ ἀληθινῷ ἀριθμῷ, μεμαθήκαμεν ἐν Πολιτείᾳ. in quibus post ἀριθμῷ nonnulla excidisse suspicor.

τάχος] πάχος Vind. F. et int. vers. Flor. A.

βραδύτης] Ita Vind. EF. βρα-

γραφέως διαφερόντως γεγραμμένοις καὶ ἐκπεπονημένοις διαγράμμασιν. ἡγήσαιτο γὰρ ἄν πού τις ἔμπειρος γεωμετρίας ἰδὼν τὰ τοιαῦτα κάλλιστα μὲν ἔχειν ἀπεργασίᾳ, γελοῖον μὴν ἐπισκοπεῖν ταῦτα σπουδῇ ὡς τὴν ἀλήθειαν ἐν αὐτοῖς ληψόμενον ἴσων ἢ διπλασίων ἢ ἄλλης τινὸς 530 συμμετρίας. Τί δ' οὐ μέλλει γελοῖον εἶναι; ἔφη. Τῷ ὄντι δὴ ἀστρονομικόν, ἦν δ' ἐγώ, ὄντα οὐκ οἴει ταὐτὸν πείσεσθαι εἰς τὰς τῶν ἄστρων φορὰς ἀποβλέποντα;

δυτής reliqui mei cum editis, contra Herodiani, scholiastae Veneti et Eustathii (T. II. p. 149, 5. Lips.) praeceptum. Cf. Buttmannus gramm. II. p. 324. Idem Defin. p. 415. E. ex duobus codicibus Bekkeri unoque Mon. DXIIII. pro vulgato βραδυτής restituendum.

πρὸς ἄλληλα] προσάλλ. Vind. F.

δὴ] om. Vind. E.

ληπτὰ] λεπτὰ Vind. B.

δ'] δέ, Lob.

ἢ] ἡ Vind. F. Mon. B.

Οὐδαμῶς ἔφη] om. Mon. B. οὐδαμῶς γε ἔφη Vind. F. (Flor. ACR.) Stallb. pr. οὐδαμῶς γ' ἔφη Ven. B. Ang. B. Ald. Bas. ab. Steph. (tac. Bip.) Ast.

παραδείγμασι] παραδείγματι Vind. B. et corr. Mon. C. (ante corr. —σι) Steph. Ast. pr. sec. *exemplo* Fic. In Lob. τι super σι scriptum. De Vat. M. (et Vind. B.) Bekkerus nihil ostendit.

ἐκεῖνα] ἐκεῖνα μαθήσεως, Vind. E.

ἐντύχοι] ἐντύχη Vind. BF. Vat. M.

E ἡγήσαιτο] ἡγήσατο Vind. F.

ἂν] idem int. vers. habet.

κάλλιστα] κάλλιστον Vind. B. Mon. C. In Mon. B. κάλλι τα, sup. a m. s. σ, legitur.

ἀπεργασίᾳ] ἀπεργασίαν Vind. F. Ang. B. Flor. R. Cf. p. 528. D.

μὴν] μὲν Vind. F. Ang. B. Vat. H. δ' Vind. E. μέντοι Flor. TV. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. et, ut videtur, Ven. B. quem Bekkerus tradit μὴν pro varia lectione (γρ) exhibere. Conf. p. 528. A. Perperam, ut alia, Stallbaumius in sec. μὲν vulgatum fuisse dicit.

ἐπισκοπεῖν] ἐσκοπεῖν Vind. H.

ταῦτα] αὐτὰ Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Ven. C. et γρ B. Ang. B. Flor. RU. Stallb.

σπουδῇ] om. Lob. Vat. BM. Ven. B. sed is pro var. lect. habet. In Flor. T. ante ταῦτα legitur.

ὡς] πρὸς Ven. C. Par. DK. et, sup. ὡς, Vat. B. πρὸς τὸ Lob. Vat. M.

ληψόμενον] ληψόμενος Mon. C. ληψόμενον, sup. σεσθαι, Ven. C.

ἴσων] ἢ ἴ. Ang. B.

530 οὐ] ὁ Lob. om. Vat. M.

μέλλει] μέλλοι Flor. T.

εἶναι] om. Vat. H.

Τῷ ὄντι] τωόντι Vind. E. Mon. C. τὸ τῷ ὄντι Lob. Vat. M. τὸν τῷ ὄντι Mon. B. Flor. TU. Idem invenisse videtur scholii auctor: ὁ τῷ ὄντι, φησίν, ἀστρονομικὸς etc. Articulum recepit Stallbaumius.

δὴ] δὲ Vind. B. Mon. C.

ἦν δ' ἐγώ] post ὄντα iidem.

οὐκ οἴει ταὐτὸν πείσεσθαι] om. Lob. Vat. M. Pro ταὐτὸν Mon. C. τὸν αὐτόν, Ven. C. ταυτὸ, Vat. B. αὐτὸ habet. Pro πείσεσθαι, ut videtur, nam versus numerus non congruit, πήσεσθαι Bekkerus in Par. K. legit. Bipontini silent. *Idem quoque facturum putare debemus verum astronomum* etc. Fic.

ἄστρων φορὰς] ἄστρω φορὰς Mon. C.

νομιεῖν μὲν, ὡς οἷόν τε κάλλιστα τὰ τοιαῦτα ἔργα συστήσασθαι, οὕτω ξυνεστάναι τῷ τοῦ οὐρανοῦ δημιουργῷ αὐτόν τε καὶ τὰ ἐν αὐτῷ· τὴν δὲ νυκτὸς πρὸς ἡμέραν ξυμμετρίαν καὶ τούτων πρὸς μῆνα καὶ μηνὸς πρὸς ἐνι-
B αυτὸν καὶ τῶν ἄλλων ἄστρων πρός τε ταῦτα καὶ πρὸς ἄλληλα οὐκ ἄτοπον, οἴει, ἡγήσεται τὸν νομίζοντα γίγνεσθαί τε ταῦτα ἀεὶ ὡσαύτως καὶ οὐδαμῇ οὐδὲν παραλλάττειν, σῶμά τε ἔχοντα καὶ ὁρώμενα, καὶ ζητεῖν παντὶ τρόπῳ τὴν ἀλήθειαν αὐτῶν λαβεῖν; Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ, ἔφη, σοῦ νῦν ἀκούοντι. Προβλήμασιν ἄρ', ἦν δ' ἐγώ, χρώμενοι ὥσπερ γεωμετρίαν οὕτω καὶ ἀστρονομίαν μέτιμεν, τὰ δ' ἐν τῷ οὐρανῷ ἐάσομεν, εἰ μέλλομεν ὄντως
C ἀστρονομίας μεταλαμβάνοντες χρήσιμον τὸ φύσει φρόνιμον ἐν τῇ ψυχῇ ἐξ ἀχρήστου ποιήσειν. Ἦ πολλαπλά-

οὕτω] οὐ τῷ Ald. Bas. ab.
οὐρανοῦ] οὐρανῷ Vind. F.
αὐτόν τε] αὐτόν idem. Paullo post ἐναυτῷ et συμμετρίαν et πρός τε ταυτὰ.
B οἴει] Ven. C. a m. recenti εἰ additum habet. Cf. L. VI. p. 486. C.
ἡγήσεται] ἡγήσεσθαι Mon. B. et ante corr. C. Ang. B. Flor. RTU.
γίγνεσθαί] γίν. Vind. E. Mon. C. Ald. Bas. ab. Steph. (non Florentini.)
οὐδαμῇ] οὐδαμὴ Vind. F. οὐδαμῆ Steph. Ast. pr. sec.
σῶμά] τὰ σώματά Vind. F. Flor. A. Plotinus Enn. II. L. I. c. 2: πῶς γὰρ ἄν, φησί, σώματα ἔχοντα καὶ ὁρώμενα ἀπαραλλάκτως ἕξει καὶ τὸ (an ἀεί?) ὡσαύτως; συγχωρῶν καὶ ἐπὶ τούτων δηλονότι τῷ Ἡρακλείτῳ, ὡς (l. ὃς) ἔφη ἀεὶ καὶ τὸν ἥλιον γίνεσθαι.
ἔχοντα] ἔχ. αὐτὰ Flor. T.
καὶ ζητεῖν] καὶ om. Vind. F. Ang. B.
ἀλήθειαν] βοήθειαν Vind. F.
αὐτῶν] αὐτῶι Lob. αὐτῷ Vat. M.
Ἐμοὶ γοῦν] ἐμοιγοῦν Vind. F. ἐμοιγ' οὖν Mon. B. Vid. ad p. 527. D.
ἀκούοντι] ἀκούοντος Par. K.

ἄρ'] ἄρα Vind. BEF. Mon. C.
ἐάσομεν] ἐάσωμεν Vind. F. Mon. C. (hic sup. ο) Par. DK. Ang. B. Vat. M. Flor. ACRT. Ald. Bas. a.
μέλλομεν] μέλλοιμεν Vind. B. Mon. C. Vat. M. et a m. s. Ven. C. μέλλοντες Vat. H. Flor. A.
C ἐξ ἀχρήστου] ἐξαχρ. Vind. E. ἐξ ἀρχῆς ιοῦ cum π super ι Vat. B. ἐξ ἀρχῆς τωι Lob. Vat. M. (hic τω) ἐξαρχῆς Mon. B. Par. K. Flor. U. πρὸς ἀχρήστου Vind. F. Ang. B.
Ἦ] ἢ Vind. F.
προστάττεις] προστάσσεις Par. K. sec. Bip. In Bas. ab. signum interrogandi additum.
εἶπον] ἔφην Mon. C.
τἆλλα] τάλλα Vind. F. τ' ἄλλα Vind. E. τᾶλλα Vind. B. Mon. BC. Steph. Ast.
τρόπον] λόγον Ven. B.
ὡς νομοθετῶν] post ὄφελος Lob. Vat. BM.
ἀλλὰ] Ἀλλὰ idque ut novi capitis initium exhibent editiones Bekkeri, Astii tertia et Stallbaumii. Sic Τί δέ; p. 527. C. extr. Τοῦτο μὲν 526. C. Βούλει οὖν 521. C. et in superioribus atque insequentibus libris certis quibusdam locis, ubi transitus ad aliam rem fieri videretur. Quas incisiones ego, si solum argumentum

σιον, ἔφη, τὸ ἔργον, ἢ ὡς νῦν ἀστρονομεῖται, προστάττεις. Οἶμαι δέ γε, εἶπον, καὶ τἆλλα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον προστάξειν ἡμᾶς, ἐάν τι ἡμῶν ὡς νομοθετῶν ὄφελος ᾖ. ἀλλὰ γὰρ τί ἔχεις ὑπομνῆσαι τῶν προσηκόντων μαθημάτων; Οὐκ ἔχω, ἔφη, νῦν γ' οὑτωσί. Οὐ μὴν ἕν, ἀλλὰ πλείω, ἦν δ' ἐγώ, εἴδη παρέχεται ἡ φορά, ὡς 487ἐγῷμαι. τὰ μὲν οὖν πάντα ἴσως ὅστις σοφὸς ἕξει εἰπεῖν· ἃ δὲ καὶ ἡμῖν προφανῆ, δύο. Ποῖα δή; Πρὸς τούτῳ, ἦν δ' ἐγώ, ἀντίστροφον αὐτοῦ. Τὸ ποῖον; Κινδυνεύει, ἔφην, ὡς πρὸς ἀστρονομίαν ὄμματα πέπηγεν, ὣς πρὸς ἐναρμόνιον φορὰν ὦτα παγῆναι, καὶ αὗται ἀλλήλων ἀδελφαί τινες αἱ ἐπιστῆμαι εἶναι, ὡς οἵ τε Πυθαγόρειοί φασι, καὶ ἡμεῖς, ὦ Γλαύκων, συγχωροῦμεν. ἢ πῶς ποιοῦμεν; Οὕτως, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἐπειδὴ D

sequuntur, horum sermonum naturae, de qua Vol. I. p. XII. sq. dixi, minus convenientes et ita demum, si quod extrinsecus vel alio conversi colloquii vel narrationis requiescentis indicium accedat, admittendas existimo.

γάρ τί] γάρ τι Vind. F. Mon. B.

ἔχεις] —ς int. vers. additum habet Mon. C.

ἔχω] ἔγωγ' Mon. B. ἔγωγε Flor. U. ἔχω γ' editi ante Bekkerum, qui γ' ab octo suorum abesse demonstrans de Par. DK. nihil significavit. Etiam Bipontini tacent.

γ'] om. Mon. C. γε Flor. U.

οὑτωσί] οὑτωσίν Mon. B. Flor. U. Ald. Bas. ab. In Vind. F. post ι litura est. Conf. Vol. I. p. 12, a.

μὴν] μόνον Vat. H.

εἴδη] ἤδη Vind. F. Mon. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. εἴδη, sup. η, Vind. B.

φορά] φρά Mon. C.

D τούτῳ] τοῦτο Lob. Vind. EF. Ang. B. Vat. M. et cum ω super ultima B. τούτω Ald.

πέπηγεν] πέποιγεν Vind. E. Alcinous isag. c. 7: ὥσπερ γὰρ πρὸς ἀστρονομίαν ὄμματα συνέστηκεν, οὕτως ἀκοὴ πρὸς τὸ ἐναρμόνιον.

ὣς] οὕτως Vind. F. Ang. B. Flor. R. et int. vers. AT. οὕτω Ven. C. a m. s. ὡς Lob. Vind. BK. Mon. C. Bas. b. Ast. pr. ὣς Ast. sec. Hermannum de emend. rat. gr. gr. p. 113. secutus, qui tamen postea ipse usum certum maluit, quam doctrinam incertam sequi. Cf. Phaedr. p. 241. D: ὡς λύκοι ἄρν' ἀγαπῶσ', ὣς παῖδα φιλοῦσιν ἐρασταί. Protag. pag. 338. A: ὣς οὖν ποιήσετε. 326. D: ὥσπερ οἱ γραμματισταὶ — ἀναγκάζουσι — ὣς δὲ καὶ ἡ πόλις — ἀναγκάζει etc. quem ad locum Heindorfius nostrum et duo Sophocleos adscripsit.

αἱ] om. Mon. C. Theo Sm. p. 9: καὶ μὲν δὴ περὶ μουσικῆς ἐν τῷ αὐτῷ φησιν, ὅτι δυεῖν (al. δυοῖν) δεῖται ἡ τῶν ὄντων θεωρία, ἀστρονομίας καὶ ἁρμονίας, καὶ αὗται ἀδελφαὶ αἱ ἐπιστῆμαι, ὡς οἱ Πυθαγορικοί. οἱ μὲν οὖν τὰς ἀκουομένας etc. Cf. p. 531. A.

εἶναι] εἰσὶν Lob. Bas. b. εἶεν Par. K.

Πυθαγόρειοί] πυθαγόριοι Vind. F. Mon. C.

ἡμεῖς] ὑμεῖς Ven. B.

συγχωροῦμεν] ξυγχ. Flor. T. Stallb.

ἢ πῶς ποιοῦμεν;] vel quidnam agemus? Fic. ἢ πῶς ποιῶμεν;

E πολὺ τὸ ἔργον, ἐκείνων πευσόμεθα, πῶς λέγουσι περὶ αὐτῶν καὶ εἴ τι ἄλλο πρὸς τούτοις· ἡμεῖς δὲ παρὰ πάντα ταῦτα φυλάξομεν τὸ ἡμέτερον. Ποῖον; Μή ποτ' αὐτῶν τι ἀτελὲς ἐπιχειρῶσιν ἡμῖν μανθάνειν οὓς θρέψομεν, καὶ οὐκ ἐξῆκον ἐκεῖσε ἀεὶ, οἷ πάντα δεῖ ἀφήκειν, οἷον ἄρτι περὶ τῆς ἀστρονομίας ἐλέγομεν. ἢ οὐκ οἶσθ', ὅτι 531 καὶ περὶ ἁρμονίας ἕτερον τοιοῦτον ποιοῦσι; τὰς γὰρ ἀκουομένας αὖ συμφωνίας καὶ φθόγγους ἀλλήλοις ἀναμετροῦντες ἀνήνυτα ὥσπερ οἱ ἀστρονόμοι πονοῦσι. Νὴ

Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. R. Cf. Vol. I. p. 168.

E ἔργον, ἐκείνων] ἔργον ἐκείνων, editi ante Bekkerum. Veram distinctionem viderat Ficinus. Cf. p. 531. B. extr.

πευσόμεθα] πεισόμεθα Vind. E. πευσώμεθα Vind. F.

πάντα ταῦτα] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. ταῦτα πάντα reliqui mei cum editis ante Bekkerum.

φυλάξομεν] φυλάξωμεν Vind. F. Mon. C. Ang. B. Flor. R. et cum o super ω Ven. B.

ἡμέτερον.] ἡμέτερον; Bas. ab. Ast. tert. At nullum sequitur responsum.

Μή ποτ' αὐτῶν — ἑκάτεροι. 531. C.] laudat Eusebius praep. L. XIIII. p. 485. Pro μή ποτ' in Lob. Vat. M. μή τ' exstat. Post αὐτῶν Vind. E. τῶν addit.

οἷ] οἱ Vind. F. οὐ Flor. R.

πάντα] πάντας Euseb.

δεῖ] δὴ Ven. B. Vat. H. Flor. ACT.

ἀφήκειν] ἀνήκειν Euseb. quod Stephanus annot. pag. 25. recipi posse censet. Idem thes. T. I. pag. 1690. C. ἐφήκειν coniicit. Codicum consensus et verbi ἀφικνεῖσθαι, quod infra p. 531. D. in simili re positum est, analogia vulgatum quamvis ἅπαξ λεγόμενον satis tuetur.

ἢ] ἡ editiones ante Astium.

531 τοιοῦτον] τοιοῦτο Vind. BE. Mon. C. — Theo Sm. p. 9: οἱ μὲν οὖν τὰς ἀκουομένας συμφωνίας αὖ καὶ φθόγγους ἀλλήλοις ἀναμετροῦντες (ἀν. ἀλλ. cod. Scal.) ἀνήνυτα πονοῦσι· τελείως παραβάλλοντες τὰ ὦτα, οἷόν ἐκ γειτόνων φωνὴν θηρώμενοι, οἱ μέν φασιν ἀκούειν ἐν μέσῳ τινὰ ἦχον καὶ μικρότατον εἶναι διάστημα τοῦτο, ᾧ μετρητέον, οἱ δὲ ἀμφισβητοῦσιν, ὡς ὅμοιον ἤδη φθεγγομένων, τὰ ὦτα τοῦ νοῦ προστησάμενοι, ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχουσιν ἐπὶ τῶν κολλάβων (κοχλάβων cod. Reg. A. κοχλάβων margo cod. Reg. B.) στρεβλοῦντες. (στρεβλοῦνται Reg. A.)

συμφωνίας] Pollux II. 114: παρὰ δὲ Πλάτωνι συμφωνεῖ καὶ διαφωνεῖ καὶ συμφωνία καὶ διαφωνία. Verbum frequentius est. Cf. L. V. p. 463. E. X. 617. B. Crat. 436. D. et Phaedon. 101. D. quo loco cum altero contrarium significante iunctum est.

ἀναμετροῦντες] μετροῦντες Ven. B.

ἀνήνυτα] ἀνόνητα Vind. EF. Flor. ACR. et, sup. η et υ, Ang. B.

ἀστρονόμοι] ἀστρολόγοι Bas. b. Idem „in quodam vet. libro legi" monet Stephanus p. 25.

πονοῦσι] ποιοῦσι Lob. Mon. B. Ven. B. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. Flor. U. Euseb. Ald. Bas. ab. πονοῦσιν Bekkerus.

γελοίως] γελοῖα Vind. EF. Ang. B. Flor. R. (τελείως Theo.)

πυκνώματ' ἄττα] πυκνώματάττα Lob. Vind. F. πυκνώματ' ἄττα Vind. E. crebriores quaedam

τοὺς θεούς, ἔφη, καὶ γελοίως γε, πυκνώματ' ἄττα ὀνομάζοντες καὶ παραβάλλοντες τὰ ὦτα, οἷον ἐκ γειτόνων φωνὴν θηρευόμενοι, οἱ μέν φασιν ἔτι κατακούειν ἐν μέσῳ τινὰ ἠχὴν καὶ σμικρότατον εἶναι τοῦτο διάστημα, ᾧ μετρητέον, οἱ δὲ ἀμφισβητοῦντες ὡς ὅμοιον ἤδη φθεγγομένων, ἀμφότεροι ὦτα τοῦ νοῦ προστησάμενοι. B Σὺ μέν, ἦν δ' ἐγώ, τοὺς χρηστοὺς λέγεις, τοὺς ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχοντας καὶ βασανίζοντας, ἐπὶ τῶν κολλόπων στρεβλοῦντας· ἵνα δὲ μὴ μακροτέρα ἡ

vocum congestiones Fic. *frequentamenta* Gellii L. I. c. 11. et V. 1. quae lexicographi huc referunt, quamquam secundum Graecum vocabulum dicta videntur, ab hac tamen re aliena sunt haud minus, quam *frequentes chordarum pulsationes soni experiendi caussa*, quas alii hic intelligunt. Artis vocabulum, quem terminum technicum vocant, pronomen ἄττα, *nescio quae*, et verbum ὀνομάζοντες haud dubie indicat, idque *rem*, non *actionem* significare ipsa nominis ratio docet. Iam quum Aristoxenus intervalla illa minora in tetrachordo ad genus chromaticum et harmonicum aptato, quae bina minima comprehendunt, πυκνὰ appellaverit, (elem. harm. L. I. p. 24. Meibom. πυκνὸν δὲ λεγέσθω τὸ ἐκ δύο διαστημάτων συνεστηκός, ἃ συντεθέντα ἔλαττον διάστημα περιέξει τοῦ λειπομένου διαστήματος ἐν τῷ διὰ τεσσάρων.) haec ipsa πυκνὰ vel alia parva et tamen composita intervalla iam ante Aristoxenum simili nomine πυκνώματα a quibusdam propter sonorum in angusto spatio quasi confertorum frequentiam dicta et in dubitationem vocari solita esse credi potest. Cf. Bullialdus ad Theonem p. 206. et 279. et Boeckhius de metris Pind. p. 208. Sed pro certo ponendum non puto.

θηρευόμενοι] θηρώμενοι Mon. C. et Theo p. 10. sed p. 23. καθ' ἃ καὶ αὐτός, inquit, ὁ Πλάτων ἀφηγεῖται λέγων, ὡς οὐ χρὴ ὥσπερ ἐκ γειτόνων (τόνων Reg. C.) φωνὴν θηρευομένους πράγματα παρέχειν ταῖς χορδαῖς. *velut viciniore loco vocem ipsam venantes* Fic. quae interpretatio non magis probabilis videtur, quam qua Schleiermacherus usus est: *als ob sie den Ton von seinem Nachbar ablauschen wollten*. Eodem modo isti ad chordas, quo ex contigua domo vocem aucupantes ad parietem aures admovere dicuntur.

φασιν ἔτι] φασιν ὅτι Par. K. φασι Vind. F. Etiam Aug. B. Flor. R. ἔτι omittunt.

τοῦτο] τοῦτο τὸ Flor. T.

ᾧ] ὡς Lob. Vat. BM. Flor. T.

δὲ] δ' Euseb. Pro ἀμφισβητοῦντες exspectabatur ἀμφισβητοῦσιν, quod praecedenti φασὶν responderet; atque ita scriptum a Theone vidimus. Sed redit oratio ad participium, a quo fecerat initium, quasi etiam φάσκοντες, non φασὶν positum esset.

φθεγγομένων] φθεγγόμενον Ven. B. Vat. H.

ἀμφότεροι] ἀμφότερα Euseb.

προστησάμενοι] προησάμενοι Aug. B. et margo Flor. R. Idem liber a m. s. δεξάμενοι ἀρεσθέντες vulgato superscripta habet. B

μὲν] μὲν οὖν Flor. T.

κολλόπων] κολόπων Mon. B. Flor. U. κολλοπίων Par. K. sec. Bip. quod sine articulo satis commodum esset. καλλόπων Vat. M. κολλόπων cum β super π Vind.

εἰκὼν γίγνηται πλήκτρῳ τε πληγῶν γιγνομένων καὶ κατηγορίας πέρι καὶ ἐξαρνήσεως καὶ ἀλαζονείας χορδῶν, παύομαι τῆς εἰκόνος καὶ οὔ φημι τούτους λέγειν, ἀλλ' ἐκείνους, οὓς ἔφαμεν νῦν δὴ περὶ ἁρμονίας ἐρήσεσθαι. C ταὐτὸν γὰρ ποιοῦσι τοῖς ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ· τοὺς γὰρ ἐν ταύταις ταῖς συμφωνίαις ταῖς ἀκουομέναις ἀριθμοὺς ζητοῦσιν, ἀλλ' οὐκ εἰς προβλήματα ἀνίασιν ἐπισκοπεῖν, τίνες ξύμφωνοι ἀριθμοὶ καὶ τίνες οὔ, καὶ διὰ τί ἑκάτεροι. *Δαιμόνιον γὰρ, ἔφη, πρᾶγμα λέγεις.* Χρήσιμον μὲν οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, πρὸς τὴν τοῦ καλοῦ τε καὶ ἀγα-

E. κολάβων Flor. T. κολλάβων, ut Theo scripsit, Timaeus legisse videtur, cuius glossa est p. 161: κόλλαβοι· τὰ τῶν χορδῶν ἐπιτόνια. κολλόπων scholiastes agnoscit et per κολλάβων explicat. In Flor. R. a m. s. πασσαλίσκων superscriptum est. Cf. Ruhnkenius ad Tim. l. c. ubi Bekkeri anecdoton Antiatt. pag. 102, 33. protulit. Post κολλόπων Eusebius καὶ addit, quod Stephanus p. 25. refert, non probat, ut ait Valckenarius in epist. ad Ernestium p. 167. Tittm. quem conferri iussit Stallbaumius. Idem Stephanus in referenda Eusebii lectione τῶν ante κολλόπων omittit.

κατηγορίας πέρι] κ. περὶ Vind. E. Hoc quoque artis vocabulum esse liquet. Aliis item metaphoricis isti, quum de plectro et fidium percussione loquebantur, usi fuerint, quae Socrates breviter significat verbis πλήκτρῳ πληγῶν γιγνομένων. Ficini interpretatio huius loci vel ad mutilum librum facta vel ipsa mutila videtur: *Sed ne longius haec provehatur similitudo circa plectri accusationemque et negationem ac elationem chordarum, imagini iam huic finem impono.*

ἀλαζονείας] ἀλαζονίας Mon. C.

εἰκόνος] In editionibus ante Astii sec. maior h. l. interpunctio est.

οὔ φημι] οὐ φημὶ Lob. Vind. E. Mon. BC. cum editis ante Astii sec. Perperam haec interpretatur Ficinus: *neque his dicendum assero, sed illis* etc. Aliter, sed item perperam Schleiermacherus: *und läugne, dass diese Leute etwas von der Sache sagen, sondern vielmehr jene* etc. quasi λέγειν τι scriptum esset. Neque in eo assentiri viro egregio possum, quod sequens ποιοῦσι cum Astio et Stallbaumio ad empiricos a Glaucone introductos referendum putavit, quae opinio eum ad illam interpretationem videtur adduxisse. Sed quo modo isti, qui toti ex auribus pendebant, numeros investigare et quod in numeris consisterent neque caussas eorum scrutarentur, reprehendendi dici poterant? Quum vero verborum nostrorum sententia alia esse nequeat, nisi haec: *non hos, quos tu memoras, sed illos, quos modo de harmonia interrogandos diximus, in mente habebam, quum inanem a quibusdam in hac disciplina item ut in astronomia laborem consumi et nobis a tali eius tractatione cavendum esse demonstrabam*, sequitur, ut Pythagoreos eosdem, quos antea reliquis praetulerat, nunc ab eo reprehendi et quamvis empiricis non comparandos, tamen verae rationis ne ipsos quidem omnino compotes dici statuamus.

ἔφαμεν] φαμὲν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

δὴ] δὲ Mon. B.

ἐρήσεσθαι] Ita Par. A. Mon.

θοῦ ζήτησιν, ἄλλως δὲ μεταδιωκόμενον ἄχρηστον. Εἰκός γ', ἔφη. Οἶμαι δέ γ', ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἡ τούτων πάντων, ὧν διεληλύθαμεν, μέθοδος ἐὰν μὲν ἐπὶ τὴν ἀλλήλων D κοινωνίαν ἀφίκηται καὶ ξυγγένειαν, καὶ ξυλλογισθῇ ταῦτα ᾗ ἐστὶν ἀλλήλοις οἰκεῖα, φέρειν τι αὐτῶν εἰς ἃ βουλόμεθα τὴν πραγματείαν, καὶ οὐκ ἀνόνητα πονεῖσθαι, εἰ δὲ μή, ἀνόνητα. Καὶ ἐγώ, ἔφη, οὕτω μαντεύομαι· ἀλλὰ πάμπολυ ἔργον λέγεις, ὦ Σώκρατες. Τοῦ προοιμίου, ἦν δ' ἐγώ, ἢ τίνος λέγεις; ἢ οὐκ ἴσμεν, ὅτι πάντα ταῦτα προοίμιά ἐστιν αὐτοῦ τοῦ νόμου, ὃν δεῖ μαθεῖν;

BC. Vind. BF. Vat. B. et a m. s. H. Ven. BC. Ang. B. Flor. ARTUV. εἰρῆσθαι Euseb. αἰρήσεσθαι Vind. E. Flor. C. et, sup. ἑ, Lob. Idem in editis ante Astii sec. exstat, tacentibus de Par. K. Bipontinis. Neque Bekkerus, quid in eo aut in Par. D. et Vat. M. legerit, ostendit.

C ταῖς συμφωνίαις] ταῖς om. Mon. B.

προβλήματα] προβλημάτων Flor. AC.

ἀνίασιν] ἀνιᾶσιν Par. K. sec. Bekk. Vind. B. Euseb.

διὰ τί] διατὶ Lob. Vind. E. Ald. Bas. a. διατί Mon. B. Euseb. Bas. b.

γὰρ] om. Flor. T. Theo Sm. p. 10: οἱ δὲ ἀγαθοὶ ἀριθμητικοὶ ζητοῦσιν ἐπισκοποῦντες, τίνες σύμφωνοι ἀριθμοὶ ἀριθμοῖς καὶ τίνες οὔ. καὶ τοῦτο χρήσιμον πρὸς τὴν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ καλοῦ (τοῦ καλοῦ cod. Scal.) ζήτησιν, ἄλλως δὲ ἄχρηστον. καὶ τούτων πάντων (id omittunt duo Reg.) ἡ μέθοδος ἂν μὲν ἐπὶ τῶν (immo τὴν) ἀλλήλων ἀφίκηται κοινωνίαν καὶ ξυλλογισθῇ, ᾗ ἐστὶν ἀλλήλοις οἰκεῖα, (v. οἰκεία) φέρει αὐτῶν (αὐτῷ Reg. C.) ἡ πραγματεία καρπόν. οἱ δὲ ταῦτα δεινοὶ διαλεκτικοί· οὐ γὰρ μὴ δύνανται λαβεῖν τε καὶ ἀποδέξασθαι λόγον· οὐχ οἷόν τε δὲ τοῦτο μὴ δι' ἐκείνων ἐλθόντα τῶν μαθημάτων· ὁδὸς γάρ ἐστι δι' αὐτῶν ἐπὶ τὴν τῶν ὄντων θέαν ἐν τῷ διαλέγεσθαι. quorum priora parum accurate excerpta, posteriora vero Platonis sententiae contraria esse apparet.

ἄλλως δὲ] Pro δὲ Vind. F. Flor. R. τε, Ang. B. τι habet.

γ'] γε Vind. B. Mon. C. δ' Par. K. sec. Bekk.

γ'] γε Lob. Vind. BEF. Mon. C.

ἀφίκηται] ἀφίληται Ald. D

ξυλλογισθῇ]. ξυλογ. Vind. F. συλλ. Flor. T. Steph. tacentibus Bip.

ᾗ] ἢ Vind. E. οἷ Mon. C. ἃ Mon. B. Flor. U.

πραγματείαν] πραγματατείαν Vind. E.

οὐκ ἀνόνητα] οὐκαν. Vind. F.

πονεῖσθαι] ποιεῖσθαι Bas. b.

Καὶ] om. Ang. B.

προοιμίου] Alcinous isag. c. 7: ἔστι γὰρ ἡ τῶν μαθημάτων ἐπίσκεψις ὡς ἂν προοίμιόν τι πρὸς τὴν τῶν ὄντων θεωρίαν.

ἢ τίνος] ἢ τινος Bas. b.

πάντα] om. Lob. Vat. BM. Par. K.

προοίμιά] προοιμοιά Mon. B.

ἐστιν] ἔστι Ald. Bas. ab.

ὃν] Astius in tert. ᾗ scribendum suspicatur, recte dissentientibus Schleiermachero et in sec. Stallbaumio. Cf. Tim. p. 29. D: τὸ μὲν οὖν προοίμιον θαυμασίως ἀπεδεξάμεθά σου, τὸν δὲ δὴ νόμον ἡμῖν ἐφεξῆς πέραινε. Ita enim secundum codices legendum, non λόγον, quod Stallbaumius ex quibusdam pro νόμον recepit. Accedit Procli auctoritas, qui

E οὐ γάρ που δοκοῦσί γέ σοι οἱ ταῦτα δεινοὶ διαλεκτικοὶ εἶναι. Οὐ μὰ τὸν Δία, ἔφη, εἰ μὴ μάλα γέ τινες ὀλίγοι ὧν ἐγὼ ἐντετύχηκα. Ἀλλ' ἤδη, εἶπον, μὴ δυνατοί τινες ὄντες δοῦναί τε καὶ ἀποδέξασθαι λόγον εἴσεσθαί ποτέ τι ὧν φαμὲν δεῖν εἰδέναι; Οὐδ' αὖ, ἔφη, τοῦτό γε.

532 Οὐκοῦν, εἶπον, ὦ Γλαύκων, οὗτος ἤδη αὐτός ἐστιν ὁ

p. 108. verborum significationem demonstrat: ὁ δὲ νόμος εἴληπται ἀπὸ τῶν κιθαρῳδικῶν νόμων. οὗτοι μὲν οὖν εἰσὶ μέλη τινὰ πεποιημένα τὰ μὲν Ἀθηναϊκά, τὰ δὲ Ἀρεϊκά, καὶ τὰ μὲν ἐνθεαστικά, τὰ δὲ σκωμματικὰ (f. κωστικὰ) τῶν ἠθῶν. πρὸ δὴ τῶν νόμων τούτων προοίμια προτάττειν εἰώθασιν, ἃ καὶ διὰ τοῦτο προψηλαφήματα ἐκάλουν. — καὶ γὰρ τὰ μέλη νόμους ἐκάλουν, ὅτι δὴ ἀκίνητα ἔμενε, καὶ ὅτι διανενέμητο τὰ πρέποντα ἐφ' ἑκάστοις. (v. ἀφ' ἑκάστης.) Conf. Heindorfius ad Crat. §. 73.

οὐ γάρ που] οὐ γάρ πω Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACRTV. οὐ γάρ που cum ω super ου Ang. B. *nondum enim* Fic. πω Astius in sec. praetulit, quod ferri poterat, sed explicuit ita, ut ferri non posset: *nondum exposuimus tibique persuasimus, in his h. e. in philosophia intelligentes esse dialecticos.* In tertia που restituit et veram interpretationem secutus est.

οἱ ταῦτα δεινοί] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. οὐ ταῦτα δεινοί Vat. BM. οὐ ταῦτα δεινοί οἱ Lob. εἰς ταῦτα δεινοί Par. DK. οἱ εἰς ταῦτα δεινοί Mon. B. et a m. s. Flor. U. ταῦτα δεινοί οἱ Ven. B. cum editis ante Bekkerum.

E εἶναι.] εἶναι; Ald. Bas. ab. non omnino inepte.

Δία] δι' Vind. BEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. Hos secutus est Stallbaumius.

εἰ μὴ] εἰμὴ Ald. Bas. a. εἰμὴ Bas. b.

ἐντετύχηκα] ἐντετυχήκειν Lob. Vat. BM. In Ald. Bas. ab. comma appositum.

Ἀλλ' ἤδη] ἀλλὰ ἤδη Vind. BE. Mon. C. ἀλλὰ δὴ Vind. F. Ang. B. Flor. AR. ἀλλ' οἴει Mon. B. Flor. U. *At enim* Fic. Ἀλλὰ δὴ Astius in sec. e coniectura positum in tertia tenuit eumque secutus est Stallbaumius. Sed supplendum est ἔδοξαν, quod ipsum Glauconis verbis magis accommodatum est, quam δοκοῦσι.

μὴ] εἰ μὴ Vind. E. Ang. B. Vat. H. οἱ μὴ Par. A. Vind. B. Mon. C.

δυνατοί] δυνασταί Mon. B.

τινες ὄντες] ὄντες om. Flor. T. et editi ante Bekkerum, tacentibus Bipontinis. Astius in sec. cum Mon. C. τινες omittendum et οἱ ante μὴ recipiendum statuit et in tertia οἱ μὴ δυνατοὶ ὄντες scripsit. Sed in Mon. C. ut in reliquis omnibus τινες ὄντες legitur. Articulus autem etsi consistere quodam modo cum τινὲς possit, ut ii, qui non sint aliqui ex numero valentium, οἱ μὴ δυνατοί τινες ὄντες eadem ratione dicantur, qua illa, quae Vol. I. p. 310, a. commemoravi, tamen insolentius positus videtur, quam qui paucorum librorum testimonio recipi debeat.

εἴσεσθαι] εἴσεσθε Flor. RTU. In Vind. F. incertum est —αι prius scriptum fuerit, an —ε, sed illud magis clarum.

δεῖν] om. Ven. B. a m. pr.

εἰδέναι;] εἰδέναι. Stallb. sec.

532 ὃν τὸ διαλέγεσθαι παραινεῖ] Ita Vind. F. Mon. B. Ang. B. Flor. ACRTUV. ὃν τὸ διαλέσθαι παραινεῖ Mon. C. (contra Crat. p. 425. B. διαλέσθαι quidam in διαλέγεσθαι corrupere.) ὃν τὸ

νόμος, ὃν τὸ διαλέγεσθαι περαίνει; ὃν καὶ ὄντα νοητὸν μιμοῖτ᾽ ἂν ἡ τῆς ὄψεως δύναμις, ἣν ἐλέγομεν πρὸς αὐτὰ ἤδη τὰ ζῷα ἐπιχειρεῖν ἀποβλέπειν καὶ πρὸς αὐτὰ ἄστρα τε καὶ τελευταῖον δὴ πρὸς αὐτὸν τὸν ἥλιον; οὕτω καὶ ὅταν τις τῷ διαλέγεσθαι ἐπιχειρῇ ἄνευ πασῶν τῶν αἰσθήσεων διὰ τοῦ λόγου ἐπ᾽ αὐτὸ ὃ ἔστιν ἕκαστον ὁρμᾶν,

διαλέγεσθαι παραινεῖ reliqui codices et Astius in sec. ὁ τὸ διαλέγεσθαι περαίνων editiones ante Astii sec. *quae (lex) per disserendi artem ostenditur* Fic. Quum νόμος h. l. duplicem significationem habeat, unam ex superioribus retentam, qua prooemio oppositam modorum compagem seu compositionem ipsam denotat, alteram vulgari propiorem legitimae agendi rationis, quam inferiora sequuntur, verbum περαίνειν ita ad priorem accommodatum est, ut simul posteriori conveniat: *an igitur hic, qui reddenda accipiendaque ratione continetur, modus ipse est, qui excipere prooemium debet, is scilicet, quem dialectica persequitur?* Itaque nec vulgatam olim lectionem, neque eam, quae in optimis libris est, ferri posse, et περαίνει unice verum esse apparet. Pro signo interrogandi Ald. Bas. ab. punctum, Steph. colon, Astius in pr. et sec. comma habet, quorum propter particulam οὐκοῦν et maiorem ante ὃν καὶ faciendam pausam nihil non deterius videtur.

μιμοῖτ᾽] παραι τ᾽ Vind. B. παραιτοῖτ᾽ cum duobus punctis (:) super priori τ Mon. C.

ἣν] ἦν Bas. a.

τὰ ζῷα] om. Mon. C. (τὰ ζῷα Ald. Bas. ab.)

τὸν ἥλιον] τὸν om. Mon. C. Post ἥλιον Stephanus et recentiores puncto vel colo usi sunt: mihi nexus his cum proximis intercedens, similis illi, qui L. VI. p. 506. C. et alibi per relativum efficitur, tum optativus μιμοῖτ᾽ ἂν haec quoque cum interrogatione pronuntiata esse persuasit, cuius proinde etiam in fine verborum Socratis post ὁρατοῦ, ubi omnes editiones punctum habent, signum ponendum fuit.

τῷ διαλέγεσθαι ἐπιχειρῇ] ὡ διαλέγεσθαι ἐπιχειρεῖ Flor. U. quae lectio ad sequentium verborum difficultatem explicandam non prorsus inepta, ceterum nullius pretii est. Etiam Par. K. sec. Bip. ὡ pro τῷ habet.

πασῶν] om. Fic.

αὐτὸ] αὐτῷ Vind. F.

ὃ ἔστιν] ὅ ἐστιν editi ante Bekkerum cum Lob. Mon. B. Vind. BE. et ante corr. F.

ἕκαστον] om. Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV.

ὁρμᾶν] Sic Astius in sec. et tert. e coniectura scripsit, quem ego Clementis Alex. accedente auctoritate sequendum existimavi. Ita enim ille Strom. L. V. p. 690: δυνατὸν δὲ κἂν τῷ διαλέγεσθαι τὸ καταμαντεύεσθαι τοῦ θεοῦ, ἐὰν ἐπιχειρῇ τις ἄνευ πασῶν τῶν αἰσθήσεων διὰ τοῦ λόγου ἐπ᾽ αὐτὸ ὃ ἔστιν ἕκαστον ὁρμᾶν καὶ μὴ ἀποστατεῖν τῶν ὄντων, πρὶν ἐπαναβαίνων ἐπὶ τὰ ὑπερκείμενα αὐτῷ ὃ ἔστιν ἀγαθὸν αὐτῇ νοήσει λάβῃ ἐπ᾽ αὐτῷ γινόμενος τῷ τοῦ νοητοῦ τέλει κατὰ Πλάτωνα. Scilicet ὁρμᾷ, quae nostrorum codicum et reliquarum editionum lectio est, si deinde, ut codices iubent, καὶ μὴ ἀποστῇ teneri volumus, pro coniunctivo habere et commate post ἐπιχειρῇ posito (quod Astius in sec. recte deletum in tert. nescio qua ratione restituit) ad explicandum hoc una cum μὴ ἀποστῇ additum statuere cogimur: *si quis dialecticae studet, hoc est, remotis sensibus omnibus ratione ad ipsum quod est unumquodque contendit et non*

B καὶ μὴ ἀποστῇ, πρὶν ἂν αὐτὸ ὃ ἔστιν ἀγαθὸν αὐτῇ νοήσει λάβῃ, ἐπ' αὐτῷ γίγνεται τῷ τοῦ νοητοῦ τέλει, ὥσπερ ἐκεῖνος τότε ἐπὶ τῷ τοῦ ὁρατοῦ; Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Τί οὖν; οὐ διαλεκτικὴν ταύτην τὴν πορείαν καλεῖς; Τί μήν; Ἡ δέ γε, ἦν δ' ἐγώ, λύσις

desistit etc. Quam viam a Bekkero et Stallbaumio in pr. tentatam valde impeditam reddit copulae post ἐπιχειρῇ defectus et quod commate illo in loco posito fieri vix potest, quin ὁρμᾷ indicativus et in apodosi esse videatur. Itaque inter καὶ et μὴ ἀποστῇ aliquid inserendum erit, quod coniunctivum regat alteramque protasin efficiat cum verbo γίγνεται sic, ut priora illa ὅταν τις τῷ διαλέγεσθαι ἐπιχειρῇ cum ὁρμᾷ cohaerentem. Ac Stephanus quidem ἐὰν inseruit, Ficini, ut opinor, interpretationem secutus: *haud secus cum quis ad dialecticam artem disserendi se confert absque sensibus, ratione duntaxat ad ipsum, quod est, quodlibet nititur: qui si non destiterit prius, quam ipsum, quod est bonum, intelligentia ipsa perceperit, tunc demum ad finem intelligibilis ipsius ita pervenit, ut ille alter ad visibilis finem ascendit.* cui codices non, ut alibi, assensum praebuerunt. Minus etiam probari potest εἰ, quod Ang. B. habet. Superest ἦν, quod ex Vind. B. allatum Schleiermacherus et in sec. Stallbaumius asciverunt, quod etiam Mon. C. exhibet. Id ferri posse non nego, quamquam fateor neque in protasi illa dictionem ἐπιχειρεῖν τῷ διαλέγεσθαι post paullo ante positam ἐπιχειρεῖν ἀποβλέπειν, neque apodosin ipsam magnopere mihi placere, quum Socrates *effectum* potius, quam *conatum* dialecticae describere ideoque rectius apodosin illi reservare, hunc in protasi deinceps significare, denique, si ipse h. l. eum, qui dialecticae studeat, ratione ad id, quod est, contendere docuit, minus apte interrogationem illam τί οὖν; οὐ διαλεκτικὴν ταύτην τὴν πορείαν καλεῖς; subiicere videatur; sed ante omnia codices respiciendos censeo, in quibus ὁρμᾷν haud dubie facilius in ὁρμᾷ mutari, quam ἦν omitti potuit. Per se vero ὁρμᾷν optimum esse quis neget? τῷ διαλέγεσθαι ut Latinorum gerundii ablativus *actionem*, διὰ τοῦ λόγου *rem*, qua id, quod est, consequi aliquis studet, demonstrat. Nec frustra hic non simpliciter ὁρμᾷν ἐπ' αὐτὸ ὃ ἔστιν ἕκαστον, sed quia res magni moliminis est, ἐπιχειρεῖν ὁρμᾷν item, ut ille ἐπιχειρεῖν ἀποβλέπειν dicitur.

ὃ ἔστιν] ὅ ἐστιν codices mei editique ante Bekkerum.

αὐτῇ] αὖ τῇ Ald. Bas. a. Par. K. sec. Bekk. αὐτῇ τῇ Bas. b. Vind. E. Ven. B. et articulo a m. s. in m. posito Mon. B. B

λάβῃ] λάβοι Lob. Ven. B. In editionibus omnibus una Bekkeri excepta post λάβῃ leguntur verba τότε δή, quae quum tantum Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. CRT. et Ficini auctoritate nitantur, neque tam *tunc demum*, non prius, quam omnino *perveniri* illuc ea, qua dictum fuerat, via Socratis interesse videatur ostendere, ad haec τότε paullo post alia significatione positum sit, merito Bekkerus omisit.

αὐτῷ] αὐτὸ Lob. Vat. B. αὐτοῦ Mon. B.

γίγνεται] γίν. Vind. E.

ἐκεῖνος] ἐκείνη idem. Scilicet ἡ τῆς ὄψεως δύναμις.

τῷ τοῦ] τῷ *om.* Lob. Vind. BE. Mon. C. Vat. BHM. Ven. B. Flor. ACRTV. τοῦ *om.* Par. A. a m. pr.

Τί οὖν;] Signum interrogandi

τε ἀπὸ τῶν δεσμῶν καὶ μεταστροφὴ ἀπὸ τῶν σκιῶν ἐπὶ τὰ εἴδωλα καὶ τὸ φῶς καὶ ἐκ τοῦ καταγείου εἰς τὸν ἥλιον ἐπάνοδος καὶ ἐκεῖ πρὸς μὲν τὰ ζῶά τε καὶ φυτὰ καὶ τὸ τοῦ ἡλίου φῶς ἐπ' ἀδυναμίᾳ

in Mon. B. Vind. E. editionibusque ante Astii sec. male omissum et sine distinctione τί οὖν οὐ etc. scriptum est. Pro οὖν Ven. B. δὲ habet.

ταύτην] om. Mon. C.

Ἡ] Ἣ Ald. Ἥ Bas. a. ᾗ Vind. E. Bas. b.

γε] γ' Bas. b.

μεταστροφὴ] μετατροφὴ Bas. a.

ἐπάνοδος] Ald. Bas. ab. punctum, Stephanus colon, recentiores comma addunt.

ἐπ' ἀδυναμίᾳ] Praepositionem Vind. F. Ang. B. Flor. R. omittunt, et Ven. B. pro ea ἐστιν habet. Pro ἀδυναμίᾳ in Ang. B. ἀδυναμίαν, in Ven. B. a m. pr. δυναμία scriptum est. ἐπ' ἀδυναμίᾳ βλέπειν is dici posse videtur, cuius visio seu videndi actio cum imbecillitate coniuncta et robore destituta infirmo quasi fundamento nititur et effectu caret. Certe non multo aliter praepositione usus est Euripides Troad. 329. Seidl. ἐπὶ δάκρυσι καὶ γόοισι τὸν θανόντα πατέρα πατρίδα τε φίλαν καταστένουσ' ἔχεις. et Phoen. 1571. Pors. οὐκ ἐπ' ὀνείδεσιν οὐδ' ἐπιχάρμασιν, ἀλλ' ὀδύναισι λέγω. quos locos Erfurdtius ad Soph. Ant. 755. adhibens verba, quae ibi leguntur, Creontis ἀλλ' οὐ, τόνδ' Ὄλυμπον, ἴσθ' ὅτι χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ eodem modo intellexisse videtur, quo Bernhardy, qui ea synt. p. 250. una cum his nostris inter exempla praepositionis ἐπὶ cum dativo coniunctionem significantis re[illegible]. Similis huic est alter Sophoclis locus El. 108: ἐπὶ κωκυτῷ τῶνδε πατρῴων πρὸ θυρῶν ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν, quo Erfurdtius item ἠχὼ ἐπὶ κωκυτῷ per ἠχὼ θρηνητικὴν interpretatur. Verum Sophocles magis proprie et suo more locutus fuerit, si dictionibus ἐπὶ ψόγοισι et ἐπὶ κωκυτῷ *reprehendendi caussa* et *luctus provocandi caussa* significaverit, quemadmodum Hermannus statuit. Neque Platonicae consuetudini aliud convenientius, quam dictione ἐπ' ἀδυναμίᾳ *propter imbecillitatem* significatum statuere. Itaque Stephanus in marg. μὴ ante βλέπειν excidisse coniiciebat et annot. p. 25. Non dubium est, inquit, quin depravatus sit hic locus: quem etiam in iis quae margini adscripsi, aliqua ex parte restituere conatus sum. Postea autem hanc eius expositionem inveni, Et illic quidem visus ad animalia, et plantas, et solis lumen: in videndi vero debilitate ad spectra in aquis: eique expositioni subiunctam hanc lectionem, καὶ ἐκεῖ μὲν ὄψις πρὸς τὰ ζῶά τε καὶ φυτὰ, καὶ τὸ τοῦ ἡλίου φῶς· ἐπ' ἀδυναμίᾳ δὲ τοῦ βλέπειν, πρὸς τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα. Ego autem legens μὴ βλέπειν, iungebam cum praecedentibus, πρὸς μὲν τὰ ζῶά τε καὶ φυτὰ καὶ τὸ τοῦ ἡλίου φῶς, tanquam ἐν ἀδυναμίᾳ seorsum positum esset." Eadem, qua Stephanus et Cornarius (nam Cornarii est expositio illa et lectio, quam postea invenisse Stephanus ait) de praepositionis vi opinione ductus Morgensternius symb. 1815. p. 14. sqq. commate ante τὸ τοῦ ἡλίου φῶς posito haec ipsa verba non a praecedente πρὸς, sed a sequentibus ἐπ' ἀδυναμίᾳ βλέπειν regi autumat et alia quaedam parum probabilia proponit, quae omnia probavit Astius in tert. Platonem sic scripsisse coniiciens: καὶ ἐκεῖ μὲν πρὸς τὰ ζῶά τε καὶ φυτὰ καὶ, τὸ τοῦ ἡλίου φῶς ἐπ' ἀδυναμίᾳ βλέπειν, πρὸς τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα, ἐν-

C βλέπειν, πρὸς δὲ τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα θεῖα καὶ σκιὰς

ταῦθα δὲ etc. nec improbasse Stallbaumius in sec. videtur. Ego, quum Stephani coniecturae codices omnes refragentur, si plures praepositionem omitterent, aut inserendae potius, quam omittendae caussa librariis fuisse videretur, cum Vind. F. Flor. R. ἀδυναμία scribendum idque cum infinitivo βλέπειν sic ut δύναμις cum ἀκεῖσθαι L. II. p. 364. B. C. ὄκνος cum ἅπτεσθαι, λέγειν, εἰπεῖν V. 450. D. 473. E. VI. 503. B. constructum statuerem: nunc vulgatam retinendam et secundum Euripidem eo, quo supra ostendi, modo interpretandam, ad sequentia πρὸς δὲ τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα autem contrarium illius cum imbecillitate coniunctae visionis supplendum existimo, quam rationem Schleiermacherus quoque secutus est. Transitus a substantivo ad infinitivum, ἡ ἐπάνοδος καὶ βλέπειν, nullam offensionem habet. Sic infra p. 535. B: δριμύτητα δεῖ αὐτοῖς πρὸς τὰ μαθήματα ὑπάρχειν καὶ μὴ χαλεπῶς μανθάνειν.

βλέπειν,] βλέπειν: Vind. E. βλέπειν. Ald. Bas. ab.

C φαντάσματα θεῖα] His vulgo quatuor verba ἐνταῦθα δὲ πρὸς φαντάσματα interposita leguntur, quibus receptis descriptioni vinctorum et solutionis eorum immiscetur aliquid ex disciplinis mathematicis petitum; ἐνταῦθα enim ad regionem intelligibilium referendum est, quam ipsam Socrati etiam quum ἐκεῖ diceret obversatam statuunt, quasi e specu ad solem productos utramque regionem simul ingressos cogitasset; et verba πᾶσα αὕτη ἡ πραγματεία, quibus tamen recentiores aposiopesis vel anacoluthi signum praefigunt, cum initio ἡ δέ γε λύσις etc. grammatice cohaerent, et solutio illa et conversio et ad solem ascensio et imaginum visio pariter ac mathesis hanc vim habere dicitur, ut rationem ad boni ideam conspiciendam evehat, quod et per se ineptum et sequentibus illis ὥσπερ τότε τοῦ σαφεστάτου etc. contrarium est. Tum non apparet, qua ratione theoremata mathematica φαντάσματα θεῖα dicantur, multo minus qua εἰδώλων σκιαὶ esse negentur. Imaginum umbris isti intenti fuerant in specu vincti: at regionem ingressi intelligibilem quibus et ipsi umbris idearum initio operam dant, eas si cum aliis umbris longius a veritate remotis comparare vellet Socrates, non cum illis comparare debebat, quas in specu contemplati essent, sed cum iis, quas soluti in regione visibili oculis luci nondum assuefactis inspicerent, quippe quae eundem in hac regione, quem theoremata mathematica in altera locum tenerent. Itaque huius saltem incommodi vitandi caussa εἴδωλα aliter sane, quam paullo ante, corpora ipsa interpretari et comnata post εἰδώλων σκιὰς, quod Stephanus posuit, servato participium ἀποσκιαζομένας ad σκιὰς τῶν ὄντων referre et ἕτερον τοιοῦτον φῶς verum lumen seu ideam boni, quae cum sole comparata reapse verum lumen sit, dictum statuere debebant ii, quibus additamentum istud genuinum videretur. Verum res salva est. Codices omnes uno Ven. B. excepto, cuius hic quoque Aldus vestigia pressit, verba ἐνταῦθα δὲ πρὸς φαντάσματα omittunt. Quae si ad sensum necessaria aut utilia aut denique non omnino inepta essent, ob homoeoteleuton a ceteris neglecta in uno libro isto quemadmodum alia fideliter servata videri possent; quum vero iis eiectis omnia plana et expedita fiant, quis non glossema ex male intellecto adverbio ἐκεῖ vel undelibet oriundum et de industria homoeoteleuton factum agnoscat? Scilicet τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα θεῖα solis dei (v. L. VI. p. 508. A.) imagines in aquis conspicuae sunt, quae eodem nomine supra

τῶν ὄντων, ἀλλ' οὐκ εἰδώλων σκιὰς δι' ἑτέρου τοιούτου

p. 516. B. ἐν ὕδασι φαντάσματα αὐτοῦ dicuntur, quas, quia ipsius lumen ferre nondum queunt, soluti primum inspicere debent. His accedunt σκιαὶ τῶν ὄντων, umbrae rerum naturalium, quae res licet proprie ὄντα non sint, tamen cum rerum simulacris in specu apparentibus comparatae ὄντα dici possunt utpote μᾶλλον ὄντα, (515. D.) quarum propterea umbrae recte εἰδώλων σκιαὶ esse negantur, quales in specu per aliud lumen et ipsum εἴδωλον, non verum, si cum sole compararetur, h. e. per ignem illum superne accensum efficiebantur. Itaque Socrates, postquam methodi seu legis dialecticae effectum et finem demonstravit similem illum ei, quem legitima visus exercitatio habeat, disciplinarum mathematicarum, de quibus adhuc disputaverant, utilitatem ac vim, qua sint ad illum effectum praeparandum instructae, declaraturus atque ita dialecticae ipsius naturam illustraturus primum mentionem facit medicinae, quam vinctis in specu adhibendam initio huius libri dixerat, similemque ei disciplinarum illarum vim statuens *solutio vinculorum*, inquit, *et reliqua istis facienda huic artium studio respondent*, *quod quidem rationem eodem modo ad ideam boni*, *quo illa oculum ad solis conspectum*, *evehere contendit*. Longiore autem eorum, quae vinctis fieri dixerat, repetitione usus ab instituto orationis cursu deflectit et verbum, quod ad nominativos λύσις, μεταστροφὴ etc. pertineret, quale foret δύναται (ταὐτὸν τῇ τῶν τεχνῶν πραγματείᾳ) vel μιμεῖται (τὴν πραγματείαν), omittens πᾶσα αὕτη etc. dicit, ut si initio ἦν δέ γε ἡ λύσις etc. δύναμιν ἔχει vel simile quid dixisset. Cuius anacoluthi seu nominativi absoluti exempla Vol. I. p. 377. ostendi. Neque vero postpositum sine articulo adiectivum θεῖα post τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα offensioni esse debet, quum non indolem aut conditionem imaginum, sed originem significet ideoque non multo artius cum substantivo cohaereat, quam gentilia aut pronomina possessiva, quae simili modo interdum postposita reperiuntur, ut Phaedonis initio τῶν πολιτῶν Φλιασίων, (*von unsern Landsleuten aus Phlius*) quod codices et lexicon Bekkeri anecd. p. 352, 25. et aliquot Pausaniae in huiusmodi rebus auctoritate non facile destituti dictiones (cf. Siebelis ad L. I. c. XXV. §. 6.) satis tuentur, Soph. Ai. 570. ὁ λυμεὼν ἐμός, Eurip. Hippol. 683. ὁ γεννήτωρ ἐμός, Theocr. Id. XXVII. 58. τὠμπέχονον ἐμόν, quae omnia contra libros corrigere non ausim. Accedit quod verba ἐν ὕδασι inter τὰ et φαντάσματα epitheti loco posita alterum epitheton ut laxius necti substantivo et praedicati instar extrinsecus adiici possit faciunt. Sic Thucyd. VI. 31: εἰ γάρ τις ἐλογίσατο τήν τε τῆς πόλεως ἀνάλωσιν δημοσίαν καὶ τῶν στρατευομένων τὴν ἰδίαν. Aristot. Eth. Nic. VI. 11, 1: ἡ δὲ καλουμένη γνώμη — ἡ τοῦ ἐπιεικοῦς ἐστὶ κρίσις ὀρθή. quos locos significavit Bernhardy synt. p. 323. Omnino Platonem quoque adiectivum nonnunquam contra consuetudinem posuisse praeter Phaedonis locum illa Leg. L. IIII. p. 713. D. docent: ταὐτὸν δὴ καὶ ὁ θεὸς ἄρα καὶ φιλάνθρωπος ὢν τὸ γένος ἄμεινον ἡμῶν ἐφίστη τὸ τῶν δαιμόνων. Itaque nec τὰ post φαντάσματα, quamvis facile excidere potuerit, inserendum nec θεῖα in θέα mutandum puto, quod Astius in sec. post alterum φαντάσματα, quum de glossemate nihil suspicans et ἐκεῖ antrum, ἐνταῦθα locum sub divo significare posse opinans de verbo tantum, quo alterum πρὸς pertineret, sollicitus esset, pro θεῖα in contextu positum in addendis βλέπειν e superioribus

φωτὸς ὡς πρὸς ἥλιον κρίνειν ἀποσκιαζομένας, πᾶσα αὕτη ἡ πραγματεία τῶν τεχνῶν, ἃς διήλθομεν, ταύτην ἔχει τὴν δύναμιν καὶ ἐπαναγωγὴν τοῦ βελτίστου ἐν ψυχῇ πρὸς τὴν τοῦ ἀρίστου ἐν τοῖς οὖσι θέαν, ὥσπερ τότε τοῦ σαφεστάτου ἐν σώματι πρὸς τὴν τοῦ φανοτάτου ἐν τῷ D σωματοειδεῖ τε καὶ ὁρατῷ τόπῳ. Ἐγὼ μέν, ἔφη, ἀποδέχομαι οὕτω. καίτοι παντάπασί γέ μοι δοκεῖ χαλεπὰ μὲν ἀποδέχεσθαι εἶναι. ἄλλον δ' αὖ τρόπον χαλεπὰ μὴ ἀποδέχεσθαι. ὅμως δὲ (οὐ γὰρ ἐν τῷ νῦν παρόντι μόνον ἀκουστέα, ἀλλὰ καὶ αὖθις πολλάκις ἐπανιτέον) ταῦτα θέντες ἔχειν ὡς νῦν λέγεται, ἐπ' αὐτὸν δὴ τὸν νόμον

repeti debere sentiens retractavit.

σκιὰς] σκιᾶς Vind. F. item paullo post.

δι' ἑτέρου] διετ. Vind. E.

ἀποσκιαζομένας,] ἀποσκιαζομένας: Vind. E. ἀποσκιαζομένας. Bas. ab. Steph.

ἃς] ἣν Lob. Vat. M.

ἔχει] ἔχῃ Mon. B.

ἐπαναγωγὴν] ἐπαγωγὴν Ven. B. ἐπ' ἀναγωγὴν Ald. Bas. ab.

βελτίστου ἐν ψυχῇ πρὸς τὴν τοῦ] om. Ang. B. — ἐν τῇ ψ. — Mon. C.

θέαν] θεοις cum αν super οις Vat. B.

ὥσπερ] ὥπερ Steph.

τότε] τό, τε Vind. E.

ἐν — φανοτάτου] om. Vat. B.

σώματι] σώμασι Vind. EF. Mon. C. Flor. ACTV. σώμασιν Vind. B. Ang. B. Vat. H.

φανοτάτου] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vind. BEF. Mon. B. Ven. BC. Vat. HM. Ald. Bas. ab. φανωτάτου Mon. C. (Florentini, Ang. B.) Steph. Ast. pr. sec.

τῷ] om. Vind. B. Mon. C. Ald. Bas. a. Steph.

σωματοειδεῖ] σωματοειδῆ Vind. E.

D τε] om. Bas. ab. Ficinus hanc Socratis ῥῆσιν ita interpretatus est: *Atqui quemadmodum solutio illa a vinculis, conversioque ab umbris ad simulacra ac lumen, et ex antro ad solis lumen exitus, ibique animalium et plantarum inspectio solisque, et siderum in aqua propter imbecillitatem oculorum intuitus, ipsum, quod in corporibus est clarissimum, ad id convertunt, quod est in corporali et visibili regione omnium fulgentissimum: ita omnium supra dictarum artium studium deducit animum per umbras non simulacrorum, sed eorum potius, quae vere sunt: indicareque eas efficit apparentes ad aliud quoddam lumen, tanquam ad solem; habetque vim quandam extollendi id, quod est in animo praestantissimum, ad contemplationem eius, quod in ordine rerum est optimum.*

εἶναι — ἀποδέχεσθαι] bis deinceps posuit Vind. F.

πολλάκις] om. Vat. M.

θέντες] „θέντας (ut videtur) Ven. B.“ Idem habet Ald. Bas. ab.

νῦν] νῦν δὴ Par. K. secundum Bekkerum.

διέλθωμεν] ἔλθωμεν Par. ADK. sec. Bip. Vind. BE. Mon. C. Ven. C. Vat. H. Cf. Vol. I. p. 356, s.

οὕτως] om. Vind. F. Flor. R.

E δὴ] om. Lob. Vat. BM. post εἴδη Vind. F. Ang. B.

εἴδη] ἤδη Vat. H.

αὖ] αἱ Lob. Vat. M. om. Fic. (et quae viae sint.)

ἂν] om. Vat. H.

ἴωμεν καὶ διέλθωμεν οὕτως, ὥσπερ τὸ προοίμιον διήλθομεν. λέγε οὖν, τίς ὁ τρόπος τῆς τοῦ διαλέγεσθαι δυνάμεως, καὶ κατὰ ποῖα δὴ εἴδη διέστηκε, καὶ τίνες αὖ ὁδοί. αὗται γὰρ ἂν ἤδη, ὡς ἔοικεν, αἱ πρὸς αὐτὸ ἄγουσαι εἶεν, οἷ ἀφικομένῳ ὥσπερ ὁδοῦ ἀνάπαυλα ἂν εἴη καὶ τέλος τῆς πορείας. Οὐκέτ', ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε Γλαύκων, οἷός τ' ἔσῃ ἀκολουθεῖν· ἐπεὶ τό γ' ἐμὸν οὐδὲν ἂν προθυμίας ἀπολίποι, οὐδ' εἰκόνα ἂν ἔτι οὗ λέγομεν ἴδοις, ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἀληθές, ὅ γε δή μοι φαίνεται· εἰ δ' ὄντως, ἢ μή, οὐκέτ' ἄξιον τοῦτο διισχυρίζεσθαι· ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ τοιοῦτόν τι ἰδεῖν, ἰσχυριστέον. E 533

αὐτὸ] αὐτὸν Vind. BE. Mon. C. Vat. H.

οἷ] οἱ Vind. F. οὗ Ang. B. Flor. R.

πορείας] πορίας Vind. E.

Οὐκέτ'] οὐκ ἔτ' Mon. C. οὐκέτι Vind. F.

οἷός τ'] οἷός τε Vind. F.

533 ἔσῃ] εἶ Vind. F. Ang. B. Flor. AR. ἔσει recentiores.

ἐπεὶ] ἐπὶ Vind. E. *profecto* Fic.

ἀπολίποι] Ita Vat. BM. Ang. B. Flor. R. et a m. pr. Par. A. Ven. C. quod ob sequens ἴδοις merito a Bekkero praelatum Astius in tert. et Stallbaumius in pr. recepit. ἀπολείποι reliqui libri excepto Mon. C. in quo ἐλλείποι legitur, cum editis ante Bekkerum et Stallbaumio in sec. Etiam Matthiae gramm. pag. 865. haec verba propter τὸ ἐμὸν laudans praesens tenuit.

οὐδ'] οὐδὲ Vind. F. Flor. R.

ἂν] post ἔτι iidem.

ἴδοις] εἴδοις Mon. C. ἤδεις Vat. B. a m. pr. et, sup. ι et οι, Lob. In Ven. C. η et ει super ι et οι posita sunt.

τὸ] *om.* Flor. T.

δή] *om.* Par. K. sec. Bekk. δὴ ὥς μὲν ἔστιν ὅγ' ἐμοὶ Mon. B.

μοι] Ita secundum Par. A. Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. pro vulgato ἐμοὶ scripsi, quia nihil opus est, ut sonus verbi φαίνεται cum pronomine communicetur.

εἰ δ' ὄντως] ἰδόντος Ven. C. a m. pr. ἰδόντι Mon. B. Par. DK. Ald. Bas. a. et cum ος super ι Lob. Vat. M. εἰ ἰδόντι Flor. U. secundum Stallbaumium, qui idem in Par. K. Ald. Bas. a. legi tradit. „In praeced. edit. male ἰδόντι pro εἰ δ' ὄντως, ut habet vet. lib. Alioqui legi etiam posset εἰ δὲ τῷ ὄντι.“ Steph. in m.

οὐκέτ'] οὐκ ἔτ' Vind. E. Mon. BC.

μὲν δὴ τοιοῦτόν] δεῖ μὲν τοιοῦτό Vind. B. Mon. C.

τι] *om.* Vat. B. Ven. B. τις Ald. Bas. ab.

ἰδεῖν] Hoc vulgo omissum e Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. et recenti Ven. C. scriptura recipere eo minus dubitavi, quo magis ad summae ideae descriptionem in superiori libro exhibitam appositum est. Lectum idem Ficino, sed simul δεῖ pro δή: *quod tale aliquid est cognoscendum*

ἰσχυριστέον] „Rectius fortasse διϊσχυριστέον scribetur, ut mox dicet διϊσχυρίζεσθαι.“ Stephan. p. 25. Magis etiam ob antecedens διισχυρίζεσθαι probabile id videri poterat. Sic Phaedon. p. 63. C: καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἂν πάνυ διισχυρισαίμην· ὅτι μέντοι παρὰ θεοὺς δεσπότας πάνυ ἀγαθοὺς

ἢ γάρ; Τί μήν; Οὐκοῦν καὶ ὅτι ἡ τοῦ διαλέγεσθαι δύναμις μόνη ἂν φήνειεν ἐμπείρῳ ὄντι ὧν νῦν δὴ διήλ- 488 θομεν, ἄλλῃ δὲ οὐδαμῇ δυνατόν; Καὶ τοῦτ', ἔφη, ἄξιον διισχυρίζεσθαι. Τόδε γοῦν, ἦν δ' ἐγώ, οὐδεὶς ἡμῖν

B ἀμφισβητήσει λέγουσιν, ὡς αὐτοῦ γε ἑκάστου πέρι ὃ ἐστιν ἕκαστον οὐκ ἄλλη τις ἐπιχειρεῖ μέθοδος ὁδῷ περὶ παντὸς λαμβάνειν, ἀλλ' αἱ μὲν ἄλλαι πᾶσαι τέχναι ἢ πρὸς δόξας ἀνθρώπων καὶ ἐπιθυμίας εἰσὶν, ἢ πρὸς γενέσεις τε καὶ συνθέσεις, ἢ πρὸς θεραπείαν τῶν φυομένων τε καὶ συντιθεμένων ἅπασαι τετράφαται· αἱ δὲ

ἥξειν, εὖ ἴστε, ὅτι εἴπερ τι ἄλλο τῶν τοιούτων, διισχυρισαίμην ἂν καὶ τοῦτο. Ac simplicis alia significatio est Gorg. p. 489. C: τῷ σώματι ἰσχυρίσασθαι. Sed eadem, quae compositi, ib. p. 495. B: σὺ δὲ τῷ ὄντι, ὦ Καλλίκλεις, ταῦτα ἰσχυρίζῃ; ubi codices non magis, quam hic, dissentiunt. Cf. Thucyd. L. VI. c. 55: ὅτι δὲ πρεσβύτατος ὢν Ἱππίας ἦρξεν, εἰδὼς μὲν καὶ ἀκοῇ ἀκριβέστερον ἄλλων ἰσχυρίζομαι.

ἢ] ἡ Vind. F. Ald. Bas. ab. Steph.

φήνειεν] φήσειεν Lob. Vat. M. φήνειεν ἐν Flor. T. (φήνειεν editiones ante Astii sec.)

νῦν δὴ] δὴ om. Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Ven. C. Flor. U. et editiones ante Astii sec.

ἄλλῃ] ἄλλη Lob. Ald. Bas. ab.

οὐδαμῇ] οὐδαμή Vind. F. οὐδαμῆ Steph. Ast. pr. sec.

δυνατόν; Καὶ] δυνατὸν, καὶ editi ante Astii sec. et codices mei excepto Vind. E. qui duo puncta interponit. Etiam Ficinus recte distinxit.

διισχυρίζεσθαι] διισχυρίζομαι, sed in m. a m. s., Mon. B. (διϊσχυρίζεσθαι; Ast. pr.)

γοῦν] γ' οὖν Vind. F.

ἡμῖν] ἂν ἡμῖν Vind. E.

B ἀμφισβητήσει] ἀμφισβητήσαι Vind. E. ἀμφισβητείσαι Par. K. sec. Bekk.

πέρι] περὶ Vind. BE.

ὅ ἐστιν] ὃ ἐστὶν Vind. B. ὃ ἔστιν Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius, ut supra p. 532. A. Sed h. l. post αὐτοῦ, i. e. ὄντως ὄντος, ἑκάστου repetitum ἕκαστον et sequens λαμβάνειν pronomen ὃ praedicatum et verbum ἐστὶν nihil nisi copulam esse arguunt: quod unumquodque sit. Quare commata ante ὃ et post ἕκαστον delevi.

οὐκ] om. codices omnes uno Par. A. excepto et editi ante Stephanum, nec non omitti posset, si ὡς a verbo ἀμφισβητήσαι penderet, de quo cf. Heindorfius ad Theaet. §. 40. Sed ὡς pendet a λέγουσιν et simul ad sequentia ἀλλ' αἱ μὲν ἄλλαι pertinet. Itaque negatio abesse nequit. Idem sensit Ficinus: *Nemo autem adversabitur nobis dicentibus, quod disserendi facultas duntaxat conatur ordine certo circa unumquodque, quid ipsum sit, invenire.*

ἄλλη τις] ἀλλ' ἥτις Lob.

περὶ] παρὰ Bas. b.

πρὸς γενέσεις] προσγενέσεις Ald.

τε καὶ συνθέσεις] om. Ang. B.

ἢ] Ita Par. A. Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. AT. Reliqui cum editis addunt καὶ, quod multis locis interpolatum (cf. Vol. I. p. 166, a. b. 177, b. 178, a. 254, a. b. 270, a. 420, b. 432, a. et infra p. 538. B. pr. in Vat. B post ἢ) hic superfluum et tantum

λοιπαί, ἃς τοῦ ὄντος τι ἔφαμεν ἐπιλαμβάνεσθαι, γεωμετρίαν τε καὶ τὰς ταύτῃ ἑπομένας, ὁρῶμεν ὡς ὀνειρώττουσι μὲν περὶ τὸ ὄν, ὕπαρ δὲ ἀδύνατον αὐταῖς ἰδεῖν, ἕως ἂν ὑποθέσεσι χρώμεναι ταύτας ἀκινήτους ἐῶσι, μὴ δυνάμεναι λόγον διδόναι αὐτῶν. ᾧ γὰρ ἀρχὴ μὲν ὃ μὴ οἶδε, τελευτὴ δὲ καὶ τὰ μεταξὺ ἐξ οὗ μὴ οἶδε συμπέπλεκται, τίς μηχανὴ τὴν τοιαύτην ὁμολογίαν ποτὲ ἐπιστήμην γενέσθαι; Οὐδεμία, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος μόνη ταύτῃ πορεύεται, τὰς ὑποθέσεις ἀναιροῦσα ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀρχήν, ἵνα C

non intolerabile, certe accuratae artium, quam Socrates exhibet, divisioni contrarium videtur.

τε] int. vers. Vind. B.

τετράφαται] τετράφατε, sup. a m. s. αι, Mon. C.

ἐπιλαμβάνεσθαι] ἀντιλαμβάνεσθαι Ven. B. Vind. E.

γεωμετρίαν] γεωμετρίας Lob. Mon. B. Vat. BHM. Ven. C. Par. DK.

C ἀδύνατον αὐταῖς] ἀδύνατοι αὐτὸ Mon. B. Flor. U.

ταύτας] ταύται Vind. F. πάντας Ald.

δυνάμεναι] δυνάμενα Ald.

ἀρχὴ] ἀρχῇ Ald. — Proclus in Parmen. T. V. p. 823: εἰ δέ τις τὴν ὑπόθεσιν ἀρχὴν ποιήσαιτο, περὶ τούτου ταῦτα ῥητέον, ἀπὸ (l. ἃ περὶ) τῶν γεωμετρικῶν ἐκεῖνος εἴρηκεν· ᾧ γὰρ ἀρχὴ μὲν · δι' ἕν, τελευτὴ δὲ καὶ μέσα ἐξ ὧν οὐκ οἶδεν, οὐδεμία μηχανὴ τὸ τοιοῦτον ἐπιστήμην εἶναι. quibus quae desunt nullo negotio hinc addideris et vitiosa correxeris. Cousinio tamen nil deesse et δι' ἕν sanum videbatur.

συμπέπλεκται] συμπλέκεται Lob. Vat. BM. connectuntur Fic.

τίς] τὶς Ald. Bas. ab.

τὴν] om. Vind. E.

Οὐδεμία] οὐδὲ μία Mon. B.

Οὐκοῦν ἡ διαλεκτικὴ — ὁριούμεθα. D.] excerpsit Stobaeus ecl. L. II. p. 157. Cant.

μόνη] μόνηι Lob. μόνῃ editi ante Astium. Bekkerus μόνη tantum ex Par. A. Ven. C. retulit, hos solos, opinor, innuens dativum a nominativo distinguere solere. Sed Stephanum μόνῃ habere non ostendit.

ἀναιροῦσα] Ita Stobaei cod. Augustanus et Vaticanus. ἀνάγουσα Cant. quod, nisi proxime sequens ἀνάγει obstaret, praeferrem. Nam quum dialectica secundum L. VI. p. 511. B. C. D. non id agat, ut axiomata et postulata mathematica tollat seu evertat, sed ad principium referat eique coniuncta ut iam sciantur efficiat, ἀναιροῦσα diversam h. l. a vulgari significationem habere et, quod collocatio quoque verborum flagitat, cum sequentibus ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀρχὴν construendum esse sequitur: *dialectica sola hac, cui contraria in proximis demonstrata est, via procedit, positiones non fixas et immotas relinquens, sed ad ipsum principium extollens, ut firmas et certas reddat.* Sed verbi ἀναιρεῖν cum praepositione ἐπὶ constructi exemplum nusquam invenio, neque qua ratione construi possit, satis intelligo. An igitur ἀναίρουσα scribendum? cuius verbi quamvis rari certus tamen locus est in Euripidis Electra v. 102: Ἕως γὰρ λευκὸν ὄμμ' ἀναίρεται. Neque diversum ab eo Homericum est ἀναείρειν.

τὴν] om. Mon. B.

D βεβαιώσηται, καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατορωρυγμένον ἠρέμα ἕλκει καὶ ἀνάγει ἄνω, συνερίθοις καὶ συμπεριαγωγοῖς χρωμένη αἷς διήλθομεν τέχναις· ἃς ἐπιστήμας μὲν πολλάκις προσείπομεν διὰ τὸ ἔθος, δέονται δὲ ὀνόματος ἄλλου, ἐναργεστέρου

βεβαιώσηται] *βεβαιώσητε* Mon. C.

καὶ] *om.* Stob.

τῷ ὄντι] *τωόντι* Vind. E. Mon. C.

D *βαρβαρικῷ*] *βαρικῶ* Vind. F. *βαρβαρικῶς* Stob. cod. Vat. *βαρβαρικῶν* Cant.

τὸ] Ita Stob. cod. Aug. et Vat. *τῷ* Cant.

κατορωρυγμένον] *κατορυγμένον* Vind. E. *κατωρρυγμένον* Stob. Cant. (non cod. Aug. Vat.) *κατορωρυγμένου* Ald. Bas. ab.

ἠρέμα] *ἠρ.* Vind. E. Mon. C.

ἀνάγει ἄνω] Ad hoc Timaei glossam p. 31. *ἀνατείνας τὴν ψυχήν· ἐπὶ τὰ ἄνω τρέψας καὶ ἐπὶ τὴν τῶν θεῶν θέαν.* non dubie referendam esse et Timaeum *ἀνατείνει* pro *ἀνάγει ἄνω* legisse statuit Ruhnkenius. Mihi pari, si non maiori iure ad p. 540. A. referri ibique pro *ἀνακλίναντας* Timaeus *ἀνατείναντας* in suo codice invenisse statui videtur. Sed utrumque incertum, lectio quidem nostri loci non minus, quam alterius certa est. Alia significatione *ἀνάγειν ἄνω* Plato Phaedr. p. 272. D. dixit.

συνερίθοις] *ξυν.* Stob. *συνεριθμοῖς* Lob. Vat. B. et a m. pr. Ven. C. *συνεθισμοῖς* Mon. B. Par. D. Flor. U. *συνωθισμοῖς* Par. K. *συνέργοις* Flor. R. a m. s. ex glossemate. Nam ita Timaeus lex. p. 242: *συνέριθοι· συνεργοί.* Cf. Leg. L. X. p. 889. D: *γραφικὴ καὶ μουσικὴ καὶ ὅσαι ταύταις εἰσὶ συνέριθοι τέχναι.*

συμπεριαγωγοῖς] *συμπεριαγώγοις* Vind. F. *συμπεριαγωγαῖς* Mon. B. Flor. U. *συμπεριαγωγῆς* Stob. cod. Vat. *συμπεριαγωγῇ* Par. K. *περιαγωγοῖς* Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV. *περιαγωγαῖς* Vind. E.

αἷς] *ἃς* Vind. B. Mon. C. Flor. V.

τέχναις] *τέχνας* Vind. B. Mon. C.

ἐναργεστέρου] *ἐνεργεστέρου* Stob.

δὲ, ἢ] *δ'* idem.

διάνοιαν δὲ] *διάνοιάν γε* Vind. F. Ang. B. Flor. RT.

που] *πῶς* Par. K. sec. Bip. *πως* sec. Bekk. *om.* Mon. C. Vid. p. 522. C. et L. VI. p. 511. A. C. D.

δ'] *δὲ* Lob. Vind. F.

ἡ] *om.* Lob. Vind. B. Mon. BC. Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. Flor TUV. Articulus eam designat contentionem, quae sit vel possit esse inter tantis de rebus disquirentes.

τοσούτων] *τοσοῦτον* Lob. Vat. M. et a m. pr. B. Par. K. sec. Bekk. et cum ω super ultima D. et Ven. C. *τοσοῦτο*, sup. *ων*, Vind. B. *τοσούτου* Vat. B. a m. s. Ald. Bas. ab.

E *πέρι σκέψις*] *περὶ σκέψις* Vind. E. *περίσκεψις* Lob. Vind. BF. Mon. C. Par. K. sec. Bekk. Vat. M.

ὅσων] *ὅσον* Lob. Vat. BM. Par. K. sec. Bekk. et a m. pr. D. et Ven. C. Conf. Matthiae gramm. p. 886. Bernhardy synt. p. 203.

Οὐ γὰρ οὖν] *οὐγαροῦν* Lob. *οὐ γὰρ ἂν* Mon. C. *οὐ γὰρ αν* Vind. B. Quae praeterea in codicibus plerisque non sine magna varietate atque in editionibus Bas. b. Astii pr. Bekkeri et Stallbaumii sec. tamquam a Glaucone dicta post *ἔφη* adduntur, quoniam nihil eorum neque integrum neque modeste et quantum liceret

μὲν, ἣ δόξης, ἀμυδροτέρου δὲ, ἢ ἐπιστήμης· διάνοιαν δὲ αὐτὴν ἔν γε τῷ πρόσθεν που ὡρισάμεθα· ἔστι δ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, οὐ περὶ ὀνόματος ἡ ἀμφισβήτησις οἷς τοσούτων πέρι σκέψις ὅσων ἡμῖν πρόκειται. Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη. Ἀρέσκει οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ὥσπερ τὸ πρότε- E

immutatum aut sententiam non ineptam aut orationem Platone dignam habere atque ipsa additio ab eius consuetudine abhorrere, codicum vero auctoritas non omni exceptione carere videbatur, facere non potui, quin pro insiticiis abiicerem. Sunt autem haec: ἀλλ' ὃ (ἄλλο Bas. b. ἄλλο Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Par. D.) ἂν μόνον δηλοῖ (ἂν δήλου μόνον Par. K. sec. Bip. ἂν δηλοῖ μόνον sec. Bekk.) πρὸς τὴν ἕξιν (π. τ. λέξιν Mon. B. Flor. U. Bekk. Stallb.) σαφηνείᾳ (om. Flor. AC. Fic. σαφηνόίᾳ Vind. E. σαφήνειαν Vind. B. Mon. C. Ast. pr. σαφηνείᾳ Bekk. Stallb.) λέγει (λέγει cum ις super ι Par. A. λέγειν Vind. BEF. Mon. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. λόγου Ast. pr. ὃ λέγοι Mon. B. Flor. U. Bekk. Stallb.) ἐν (ἐν τῇ Mon. C.) ψυχῇ. Ex his quod Bekkerus secundum Mon. B. pro genuino, Stallbaumius ut glossema cum uncis edidit, ἀλλ' ὃ ἂν μόνον δηλοῖ πρὸς τὴν λέξιν σαφηνείᾳ ὃ λέγοι ἐν ψυχῇ, si sensum illum habet, quem videtur habere, quem Schleiermacherus non satis accurate ita reddidit: *sondern wenn eines* (ein Wort) *nur das bestimmt bezeichnet für den Vortrag was man bei sich denkt*, aliquid requirit, quod si adsit, profecto amplius desiderari nequeat. Quod enim melius aut magis perfectum vocabulum esse potest, quam σαφηνείᾳ, hoc est, perspicue et sine ulla obscuritate cogitatum significans? Et tamen Glauco in hoc se *acquiescere* diceret, quasi severior alter plus exigere posset? Nihil dicam de molesta verborum πρὸς τὴν λέξιν abundantia, nihil de incommoda dictionis λέγοι ambiguitate, quam nescias utrum ad ὄνομα an ad loquentem referas: sententia mihi tam absona videtur, ut eam vix interpolatori mediocri, nedum Platoni tribuere audeam. Paullo tolerabiliorem ex superscripta in Par. A. lectione effeceris una littera adiecta scribens ἀλλ' ὃ ἂν μόνον δηλοῖ πρὸς τὴν ἕξιν σαφηνείᾳ ἃ λέγεις ἐν ψυχῇ: *sed* (id requirimus seu probamus) *quod duntaxat pro rerum conditione perspicue monstret, quae tecum apud animum loquaris.* cui sententiae similem Ficinus fecit: *nam solam exigunt ad rerum habitum interni conceptus expressionem.* eamque Stephanus in marg. ostendit sibi videri sub illis latere, quae inter ἔφη et ἀρέσκει „ex vet. cod. sed mendosa afferuntur." Nam qui πρὸς τὴν ἕξιν ita dixerit, is summa et absoluta remissa perspicuitate mediocrem quandam et relativam postulaverit, qua contentus utique non severissimus sit. Sed Platonem πρὸς τὴν ἕξιν eo sensu posuisse, non saltem τῶν πραγμάτων addidisse non credo: sequioris aevi lectorem facilius adducor ut nimia illa, quam Socrates concessisset, licentia offensum hanc conditionem scripsisse et πρὸς τὴν ἕξιν aut ita, ut ostendi, aut, postquam ἕξις idem quod δύναμις significare coepisset, *pro viribus* intelligi voluisse credam. Eidem illud λέγειν ἐν ψυχῇ pro νοεῖν condonandum puto, quod certe h. l. parum aptum est. Nam si cogitationem interna animi oratione constare volumus, quemadmodum Plotinus Enn. I. L. II. c. 3. p. 13. F. τὸν ἐν φωνῇ λόγον μίμημα τοῦ ἐν ψυχῇ, et ipse

ρον, τὴν μὲν πρώτην μοῖραν ἐπιστήμην καλεῖν, δευτέ-
594 ραν δὲ διάνοιαν, τρίτην δὲ πίστιν καὶ εἰκασίαν τετάρ-
την, καὶ ξυναμφότερα μὲν ταῦτα δόξαν, ξυναμφότερα
δ' ἐκεῖνα νόησιν, καὶ δόξαν μὲν περὶ γένεσιν, νόησιν
δὲ περὶ οὐσίαν, καὶ ὅτι οὐσία πρὸς γένεσιν, νόησιν

Plato Theaet. p. 190. C. τὸ λέγειν πρὸς ἑαυτὸν δοξάζειν dicit, nomen quoque aliquod intus apud animum pronuntiantem ponere debemus eum, qui cogitat, quod nomen diversum esse nequit ab eo, quod idem, quum loquitur, ore emittit. Quomodo igitur ore pronuntiatum nomen ita demum probabile dici potest, si interni nominis et sermonis significationem perspicue exprimat, quum ipsum illud internum sit et tantum eo differat, quod ore pronuntiatur? Quae quidem ratio Bekkeri scripturae non minus, quam cuilibet illa extrema retinenti vehementer repugnat. His accedit quod in Platonis dialogis quum negationi assensus per formulam οὐ γὰρ οὖν praebetur, nunquam assentiens quicquam addit, quod ex contrario petitam negati descriptionem contineat idque per affirmationem cum particula ἀλλὰ definiat. Unus est Sophistae locus isque admodum dubiae lectionis et personarum distinctionis, qui exceptionem additam habet, p. 240. B: οὐ γὰρ οὖν· πλήν γ' εἰκὼν ὄντως. Bis novum et alio spectans subiicitur: Polit. pag. 266. A: οὐ γὰρ οὖν. ἀλλὰ τίνι δὴ τὼ δύο διαιροῦμεν; et Phileb. p. 16. B: οὐ γὰρ οὖν, ὦ παῖδες, ὥς φησιν ὑμᾶς προσαγορεύων Φίληβος. οὐ μὴν ἔστι καλλίων ὁδὸς etc. Nonnunquam verbum ex praegressa alterius interlocutoris oratione repetitur: Civ. L. III. p. 388. E: οὐ γὰρ οὖν δεῖ. et ib. 397. E. V. 454. B. Hipp. mai. 299. D. Theaet. 205. D: οὐ γὰρ οὖν δὴ φαίνεται. Plerumque vero nihil praeter tria illa verba ponitur: Civ. II. 375. A. 376. D. III. 394. E. 398. D. IIII. 439. B. V. 465. B. VI. 508. B. nostri libri p. 523. D. 526. C. 534. D. VIII. 556. C. X. 603. A. Euthyphr. 2. B. Phaedon. 93. E. 104. C. Theaet. 160. A. 171. B. 182. E. 185. A. 186. E. (189. B: οὐ γὰρ οὖν δή.) 193. D. 203. E. Soph. 233. E. 252. A. 256. A. Phil. 17. C. 30. C. 42. C. Alcib. I. 134. A. Charm. 167. E. Lys. 215. B. 218. A. Leg. I. 627. C. 634. D. III. 696. C. Parm. 134. B. 138. B. 139. A. C. E. 140. B. 146. E. 147. A. 149. A. D. 154. C. 156. C. D. 158. B. 162. D. 163. B. 164. E. 166. A. Phaedr. 277. E. Itaque praeter consuetudinem Platonicam verba ἀλλ' ὃ ἂν μόνον etc. assuta videntur. Denique non solum in Ald. Bas. a. Steph. sed haud dubie etiam in Ven. B. omissa sunt, quem codicem supra p. 532. C. Aldo glossematis recipiendi auctorem exstitisse vidimus, cuius Bekkerus cum Stephani scilicet textu a se collati neque ullam ab eo discrepantiam exhibentis mentionem facere oblitus est, tantum Stephanum ista omittere significans.

οὖν] om. Bas. b. γοῦν Par. A. Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. quod ad sequens ἴωμεν et ad affirmationem, quam posterior huius sermonis pars habet, magis accommodatum, quam οὖν, ob significationem tamen admitti nequit, nisi forte voluntatem pro ratione sequi Socratem statuimus. Itaque οὖν tenendum, ut in interrogatione, quae in affirmationem exeat. Cf. Vol. I. p. 294, b.

τὸ πρότερον] τοπρ. Lob. Ald. Bas. ab. Steph.

δευτέραν δὲ] τὴν δὲ δευτέραν Flor. T.

πρὸς δόξαν, καὶ ὅτι νόησις πρὸς δόξαν, ἐπιστήμην πρὸς πίστιν καὶ διάνοιαν πρὸς εἰκασίαν· τὴν δ' ἐφ' οἷς ταῦτα ἀναλογίαν καὶ διαίρεσιν διχῆ ἑκατέρου, δοξαστοῦ τε καὶ νοητοῦ, ἐῶμεν, ὦ Γλαύκων, ἵνα μὴ ἡμᾶς πολλαπλασίων λόγων ἐμπλήσῃ, ἢ ὅσων οἱ παρεληλυθότες. B

534 *τρίτην*] *τρίτον* Ald. Bas. ab.

μὲν ταῦτα δόξαν, ξυναμφότερα δ' ἐκεῖνα νόησιν] Quatuor priora om. Lob. Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. et a m. pr. Ven. C. *μὲν ἐκεῖνα νόησιν, ταῦτα δὲ δόξαν* Mon. B. *μὲν* et in m. *ἐκεῖναι δόξαν, ξυναμφότερα δὲ ταῦτα νόησιν* Flor. U. quemadmodum in pr. ed. Stallbaumius testatus est. In sec. vero *ἐκεῖνα νόησιν, ταῦτα δὲ δόξαν* in eius margine scripta perhibet. Etiam Ficinus aliter haec ordinavit; *et ambo illa simul intelligentiam, haec autem ambo simul opinionem.* qua libertate saepe eum usum vidimus. Pro *δ'*, quod et ipsum Lob. Par. K. omittunt, in Vind. BE. Mon. C. *δὲ* scriptum est.

καὶ] *καὶ δόξαν.* Par. K.

περὶ γένεσιν] om. Par. D. *πρὸς γένεσιν* Par. K. *περιγένεσιν* Vind. E.

δὲ] *δὲ καὶ* Par. K.

περὶ οὐσίαν] *περιουσίαν* idem sec. Bip.

οὐσία] Ita Par. A. Lob. Vind. BE. Mon. C. Vat. BHM. Ven. BC. Fic. Reliqui codices a me et a Bekkero collati (nam de Florentinis Stallbaumii silentium mihi suspectum est) cum editionibus omnibus *οὐσίαν* habent, quod ferre potest, cui *καλοῦμεν* supplere placet. Sed proxima illa *περὶ γένεσιν* et *περὶ οὐσίαν* ita dicta sunt, quasi *εἶναι* praecessisset, nec aliter sequentia *πρὸς δόξαν, πρὸς πίστιν, πρὸς εἰκασίαν.* Cur vero *εἶναι* suppleamus et *ὅτι* pro accusativo habeamus, quod genus attractionis durissimum est, nulla caussa videtur.

γένεσιν] *γέννησιν* Vat. H.

νόησιν] *νόησις* Flor. ACRTV. et iidem, qui *οὐσία*, exceptis Par. A. Ven. C. item Ficinus.

καὶ ὅτι νόησις πρὸς δόξαν] Haec vulgo omissa ex Par. A. Vind. BE. Mon. C. Ven. BC. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Fic. recipere non dubitavi, quum sine iis *ἐπιστήμη* et *διάνοια* non partes *νοήσεως* esse neque ea contineri, sed iuxta eam positae videantur, quod incommodum Bekkerus frustra commate ante *ἐπιστήμην* delendo evitare conatus est, scriptor haud dubie *μὲν* et *δὲ* post *ἐπιστήμην* et *διάνοιαν* inserendo evitasset. Quae facile excidere potuerint, nemo non videt: glossematis suspicionem codicum indoles defendit.

ἐπιστήμην] *ἐπιστήμη* Par. A. Lob. Vind. BE. Mon. C. Vat. HM. et, addito a m. s. *δὲ*, B. Ven. B. Flor. ACRTV. Fic. *καὶ ἐπιστήμην* Vind. F. *καὶ ἐπιστήμη* Ang. B. Cernitur hic praestantia Veneti C.

διάνοιαν] *διάνοια* Lob. Vind. BE. Mon. C. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRTV. et Ficinus, qui haec inde ab *ὅτι οὐσία* ita reddidit: *Quod autem est ad generationem essentia, id ad opinionem intelligentia: quodve intelligentia est ad opinionem, id et ad fidem scientia, et ad imaginationem denique cogitatio.*

δ'] *δὲ* Vind. F.

ἀναλογίαν] *ἀναλογίαν τε* Mon. C. Ast. sec. et tert.

διχῆ] *διχῇ* editi.

τε] om. Lob. Vat. BM.

ἐῶμεν] *ἑῶμεν* Vind. B. *θεῶμεν* Ang. B.

πολλαπλασίων] *πολλασίων* Mon. C.

ὅσων] Pro eo Bekkerus in Par. A. Vat. BH. Ven. C. *ὅσον* inve-

Ἀλλὰ μὴν ἔμοιγ', ἔφη, τά γε ἄλλα, καθόσον δύναμαι ἕπεσθαι, ξυνδοκεῖ. Ἦ καὶ διαλεκτικὸν καλεῖς τὸν λόγον ἑκάστου λαμβάνοντα τῆς οὐσίας; καὶ τὸν μὴ ἔχοντα, καθ' ὅσον ἂν μὴ ἔχῃ λόγον αὐτῷ τε καὶ ἄλλῳ διδόναι, κατὰ τοσοῦτον νοῦν περὶ τούτου οὐ φήσεις ἔχειν; Πῶς γὰρ ἄν, ἦ δ' ὅς, φαίην; Οὐκοῦν καὶ περὶ τοῦ ἀγαθοῦ ὡσαύτως· ὃς ἂν μὴ ἔχῃ διορίσασθαι τῷ λόγῳ ἀπὸ τῶν ἄλλων πάντων ἀφελὼν τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέαν καὶ

nisse videtur, quamquam versus numerus ad ὅσον in comm. adscriptus uno minor est numero eius, in quo ὅσων in editione legitur, atque meorum et Florentinorum codicum omnium in ὅσων consensus testimonium illud suspectum reddere possit. Dictionem ipsam scriptor negligentius, quam fere solet in his libris, velut ex duabus conflatam exhibuit, quum aut ὅσοι οἱ παρεληλυθότες aut ὅσων τὰ παρεληλυθότα seu τὰ πρότερα dicendum fuisset, ὅσων οἱ παρεληλυθότες dicens, quasi sermones eos sermonum impleverint. Nam nomen λόγοι ad παρεληλυθότες supplendum ob id ipsum, quod ex superioribus repetendum est, eadem, qua ibi, significatione accipi debet. Non multo tamen aliter L. VI. pag. 490. A. opinionibus opinionem tribuit. Sermones autem ante habiti, quibus Socrates nunc prolixiores ciere veretur, libri sexti posteriores sunt, quo loco δοξαστὸν et νοητὸν in binas partes dividens principium dividendi non ab ipsa rerum illarum natura, sed a diversa hominis eas percipientis et cognoscentis actione petierat.

B ἔμοιγ'] ἔμοιγε Lob.

ἄλλα] ἀλλὰ Ven. C.

καθόσον] καθ' ὅσον Mon. B.

Ἦ] ἢ Lob. Vind. BEF. Mon. C. Flor. ACTV.

καὶ] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

διαλεκτικὸν καλεῖς] διελεκτικὸν κακεῖς Ald.

καθ' ὅσον] Ita h. l. cum Mon. B. scribendum putavi pro καθόσον, quia κατὰ τοσοῦτον sequitur.

ἔχῃ] ἔχει Ven. C. Par. D. ἔχοι Lob. Mon. B. Vat. BM. Flor. U. et, sup. ἔχῃ, Par. K.

αὐτῷ] αὐ. Lob. Vind. EF. αὐτῶν Vind. B. Mon. C.

ἄλλῳ] ἄλλων Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV.

κατὰ τοσοῦτον] κατατοσ. Vind. F. Mon. B. κατὰ τοσοῦτο Vind. B.

νοῦν] οὖν Lob. Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. et a m. s. Ven. C.

φαίην] οὐ φαίην Steph. Ast. pr. sec. *Certe non aliter est dicendum.* Ficinus; qui quum in superioribus *illum vero — caterum intelligentiam circa hoc habere negabis?* idque recte dixisset, vulgatam ante Stephanum et codicum omnium lectionem πῶς γὰρ ἂν φαίην illo modo reddere poterat.

τοῦ] om. Ang. B.

ὃς ἂν — ἐπικαταδαρθάνειν; D.] excerpsit Stobaeus ecl. L. II. c. 8. §. 36. Heer. p. 200. Cant. et initio ὡς pro ὃς habet.

μὴ] μὲν Lob. Vat. M.

ἔχῃ] ἔχοι Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. Ald. Bas. ab.

διορίσασθαι] διαορίσασθαι Mon. C.

τῷ] om. idem.

πάντων] om. Vind. F. Ang. B. ἁπάντων Stob.

ἀφελὼν] ἀφελῶν Stob. Cant. Procli locum huc spectantem ad p. 540. A. adieci.

ὥσπερ ἐν μάχῃ διὰ πάντων ἐλέγχων διεξιών, μὴ κατὰ C
δόξαν, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν προθυμούμενος ἐλέγχειν, ἐν
πᾶσι τούτοις ἀπτῶτι τῷ λόγῳ διαπορεύηται, οὔτε αὐτὸ
τὸ ἀγαθὸν φήσεις εἰδέναι τὸν οὕτως ἔχοντα οὔτε ἄλλο
ἀγαθὸν οὐδέν, ἀλλ' εἴ πῃ εἰδώλου τινὸς ἐφάπτεται,
δόξῃ, οὐκ ἐπιστήμῃ ἐφάπτεσθαι καὶ τὸν νῦν βίον ὀνει-
ροπολοῦντα καὶ ὑπνώττοντα, πρὶν ἐνθάδε ἐξέγρεσθαι,
εἰς Ἅιδου πρότερον ἀφικόμενον τελέως ἐπικαταδαρθά- D

C ἐν μάχῃ] ἂν μ. Ald. Bas. ab. Hunc locum respexit Proclus in Parm. T. IIII. p. 106. verbum διαμάχεσθαι Parm. p. 127. E. ita illustrans: τὴν γὰρ διὰ τῶν ἀποφάσεων ἀτραπὸν μάχῃ προσείκασεν. οὕτως ἄρα καὶ ἐν Πολιτείᾳ παρακελεύεται περὶ τοῦ ἀγαθοῦ ποιεῖσθαι τὸν λόγον, ὥσπερ ἐν μάχῃ, φησίν, οὐδὲν ἄλλο ἀξιῶν, ἢ διὰ τῶν ἀποφατικῶν αὐτὸ συμπερασμάτων αἱρεῖν. καὶ δεῖ μηδὲ ἐνταῦθα τὸ διαμάχεσθαι παρέργως ἀκούειν, ἀλλὰ κἀκεῖνο διὰ τούτων γνώριμον ποιεῖν, ὡς τῆς μάχης τὰς ἀποφάσεις αὐτῷ δηλούσης καὶ ἐκεῖ καθάπερ ἐν τούτοις. Item in Civ. p. 430, 8: μόνον ἂν οὕτως τῷ Σωκράτει συμφωνοῖμεν ἀξιοῦντι καθάπερ ἐν μάχῃ διεξιόντα περὶ τοῦ ἀγαθοῦ ὡς ἄρα οὐκ ἔστι διελέγχειν ἕν τι τῶν ἄλλων. οὐ γὰρ ἄλλο τι δηλοῖ ταῦτα πλὴν τῶν ἀφαιρέσεων.

διὰ πάντων] διαπ. Vind. F.

διεξιὼν — ἐλέγχειν] ter deinceps scripta habet Mon. B. atque in secunda scriptione verba quatuor priora obelo notata, reliqua uncis inclusa sunt.

κατ'] κατὰ Vind. F. καθ' Bas. b.

προθυμούμενος] προθυμούμενον Stobaei cod. August.

ἐλέγχειν] ἐλέγχων Mon. B. in secunda scriptione et a m. pr. in tertia.

ἀπτῶτι] ἀπτῶτι Vind. F. ἀπτῶσι Stob. cod. Paris. et ed. Cant. In Flor. R. βεβαίῳ superscriptum. Cf. Dissenius ad Pind. Ol. VIIII. 92.

τῷ] om. Vind. E.

διαπορεύηται] διαπορεύεται Flor. R.

οὔτε] οὔτ' Lob. Vat. M.

αὐτὸ] om. Vind. F. Ang. B. αὐτὸ φησὶ Stob. cod. Vatic.

τὸ ἀγαθὸν] τ' ἀγ. Stob. Heer. Quod in editionibus ante Astii sec. additum legitur οὐδὲν, Astius secundum Par. K. Bekkerus secundum decem suorum delevit, de uno Par. A. nihil significans. In quo si exstat, e versu sequente subrepsisse videtur. Florentini et a me collati omnes cum Stobaeo recte omittunt.

φήσεις] φησὶ Stob. Cant. φησιν Heer. om. cod. Vatic.

οὔτε] οὔτ' Stob.

οὐδὲν,] οὐδέν; editi ante Bekkerum.

εἴ πῃ] Ita Stob. cod. Vat. εἶπε August. ἐπεὶ Cant. Heer.

εἰδώλου] αὐτοῦ εἴδωλον Stobaei codices Aug. Vat. Par. et ed. Cant. αὐτοῦ εἰδώλου Heer. e coni. (Platonis locum ignorabat.)

ἐφάπτεται] cum tribus sequentibus om. Stob. cod. Aug. Vat.

ἐφάπτεσθαι] ἐφάπτεται Lob. Mon. C. Vat. M. ἐφάπτεσθαι; Steph. ἐφάπτεσθαι, reliquae.

τὸν νῦν] Ita Stob. cod. Aug. Vat. τοίνυν Cant. Heer.

ὑπνώττοντα] ὑπνοῦντα Stob. Cant. (ὑπνώττοντα cod. Aug. Vat.)

ἐνθάδε] Ita Lob. Vind. BEF. Mon. BC. Stob. Vulgo ἐνθάδ' omnibus tacentibus.

ἐξέγρεσθαι] ἐξεγρεῦσθαι Vind. F. Flor. AR. ἐξαγρεύεσθαι Stob.

νειν; Νὴ τὸν Δία, ἦ δ' ὅς, σφόδρα γε πάντα ταῦτα φήσω. Ἀλλὰ μὴν τούς γε σαυτοῦ παῖδας, οὓς τῷ λόγῳ τρέφεις τε καὶ παιδεύεις, εἴ ποτε ἔργῳ τρέφοις, οὐκ ἂν ἐάσαις, ὡς ἐγῷμαι, ἀλόγους ὄντας ὥσπερ γραμμὰς ἄρχοντας ἐν τῇ πόλει κυρίους τῶν μεγίστων εἶναι. Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη. Νομοθετήσεις δὴ αὐτοῖς ταύτης μάλιστα τῆς παιδείας ἀντιλαμβάνεσθαι, ἐξ ἧς ἐρωτᾷν τε καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστημονέστατα οἷοί τ' ἔσονται; Νο-
E μοθετήσω, ἔφη, μετά γε σοῦ. Ἆρ' οὖν δοκεῖ σοι, ἔφην

Cant. Heer. ἐξαγρεύσαι cod. Vat. ἐξαγρεύεσται August.

Ἅιδου] ᾅδου editi ante Astium et in Stobaeo Canterus et Heerenius.

D ἐπικαταδαρθάνειν] Ita Mon. C. ante corr. ἐπικαταδαρθεῖν Stob. et Mon. C. corr. ἐπικαταδαρθανεῖν Vind. B. Plotinus Enn. I. L. VIII. c. 13. extr. καὶ τοῦτό ἐστι τὸ ἐν ᾅδου ἐλθόντα ἐπικαταδαρθεῖν.

Δία] δι' Lob. Vind. E. Vat. HM.

γε] γε, Vind. F.

πάντα] post ταῦτα Lob. Vind. BE. Mon. C. Vat. BHM. Ven. BC. Par. K. Flor. AC.

φήσω.] φήσω; Bas. b.

τρέφεις τε] τε om. Vind. E. Mon. C.

τρέφοις] τρέφεις cum οι super ει Vind. F.

ἐάσαις] In Mon. B. ι int. vers. positum.

ὥσπερ γραμμὰς] Cornarius ecl. p. 101. ὡς Φρύγας Μίδας, Stallbaumius ὥσπερ γραφὰς scribendum, Astius γραμμὰς litteras seu scriptiones, quae vitae et rationis expertes interroganti nihil respondeant, Schleiermacherus mathematicorum, quippe διάνοιαν tantum, non ἐπιστήμην habentium, at si rationem reddere nequeant, ad δόξαν delabentium figuras, quae et ipsae rationem sui reddere seseque explicare non possint, dictas statuunt, quorum nihil probabile videtur. Verum interpretationem petas ab Euclide, qui libro suo decimo has definitiones praeposuit: καλείσθω οὖν ἡ μὲν προτεθεῖσα εὐθεῖα ῥητή, καὶ αἱ ταύτῃ σύμμετροι εἴτε μήκει καὶ δυνάμει εἴτε δυνάμει μόνον ῥηταί· αἱ δὲ ταύτῃ ἀσύμμετροι ἄλογοι καλείσθωσαν. καὶ τὸ μὲν ἀπὸ τῆς προτεθείσης εὐθείας τετράγωνον ῥητόν, καὶ τὰ τούτῳ σύμμετρα ῥητά, τὰ δὲ τούτῳ ἀσύμμετρα ἄλογα καλείσθω, καὶ αἱ δυνάμεναι αὐτὸ ἄλογοι.

κυρίους] κυρίως Par. K. sec. Bekk.

Οὐ γὰρ οὖν] οὐγαροῦν Lob.

δὴ] δὲ Vind. B. et, ut videtur, Mon. C.

ταύτης] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐξ ἧς] ἐξῆς Vind. F.

οἷοί τ'] οἷοί τε Lob.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F. Haec usque ad μαθημάτων; 535. A. excerpsit Stobaeus ecl. L. II. p. 157. Cant. E

σοι] σοι ὥσπερ Vat. H.

θριγκὸς] θρίγκος Ven. C. Ang. B. (Flor. V.) θριγγὸς Vind. E. Mon. B. Vat. M. Flor. U. θρίγγος Vind. F. Stob. cod. Aug. et Vat. Alcinous isag. c. 7: ἐπεὶ δὲ ἡ διαλεκτικὴ ἰσχυρότατον τῶν μαθημάτων, ἅτε καὶ περὶ τὰ θεῖα καὶ βέβαια γινομένη, διὰ τοῦτο καὶ ἀνωτέρω τῶν μαθημάτων τάττεται, ὥσπερ θριγγός τις ὑπάρχουσα ἢ φυλακὴ τῶν λοιπῶν. Proclus in Parm. T. V.

ἐγώ, ὥσπερ θριγκὸς τοῖς μαθήμασιν ἡ διαλεκτικὴ ἡμῖν ἐπάνω κεῖσθαι, καὶ οὐκέτ' ἄλλο τούτου μάθημα ἀνωτέρω ὀρθῶς ἂν ἐπιτίθεσθαι, ἀλλ' ἔχειν ἤδη τέλος τὰ τῶν μαθημάτων; Ἔμοιγ', ἔφη. Διανομὴ τοίνυν, ἦν 535 δ' ἐγώ, τὸ λοιπόν σοι, τίσι ταῦτα τὰ μαθήματα δώσομεν καὶ τίνα τρόπον. Δῆλον, ἔφη. Μέμνησαι οὖν τὴν προτέραν ἐκλογὴν τῶν ἀρχόντων, οἵους ἐξελέξαμεν; Πῶς γάρ, ἦ δ' ὅς, οὔ; Τὰ μὲν ἄλλα τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ἐκείνας τὰς φύσεις οἴου δεῖν ἐκλεκτέας εἶναι· τούς τε

p. 274: τὴν διαλεκτικήν, ἣν θριγκὸν ἐν Πολιτείᾳ τῶν μαθημάτων ἐκάλεσεν, ἐν λογικαῖς ἡμᾶς ἀνελίξεσι καὶ διεξόδοις γυμνάζουσαν πρὸς τὴν ἀκριβεστέραν νόησιν τῶν ἀΰλων καὶ χωριστῶν πραγμάτων. Idem in Cratylum p. 2. Boiss. Platonem ait nosse τὴν διαλεκτικὴν θριγκὸν (θρυγμὸν cod. B.) οὖσαν τῶν μαθημάτων καὶ ἀνάγουσαν ἡμᾶς ἐπὶ τὴν μίαν πάντων αἰτίαν, τἀγαθόν. et in Civ. pag. 429, 35: οὐκοῦν ἀπὸ τούτων δῆλον, ὡς ἄρα τὴν διαλεκτικὴν θριγκὸν ἐπιστημῶν εἶναι δοκουσῶν ἀποκαλῶν καὶ ὄντως ἐπιστήμην ὁριζόμενος ἐξ ἀνυποθέτου φησὶν ἀρχῆς ὁρμωμένην πάντα σκοπεῖν, ὡς ἔχει φύσεως, ὅτι ποτ' ἐστὶν ἕκαστον. Denique, quem locum Astius citavit, in Euclid. p. 12, 39: πάλιν ἐκεῖνα θεωρήσομεν, ὅπως ὁ Πλάτων θριγκὸν τῶν μαθημάτων ἐν Πολιτείᾳ τὴν διαλεκτικὴν προσείρηκεν. — θριγκὸς οὖν εἰκότως ἐστὶν ἡ διαλεκτικὴ τῶν μαθημάτων, πᾶν τὸ νοερὸν αὐτῶν τελειοῦσα καὶ τὸ ἀκριβὲς ἀνελεγκτότερον (v. ἀνελυκτότερον. cf. p. 13, 20.) ἀπεργαζομένη καὶ τὸ ἀκίνητον μόνιμον ὡσαύτως διαφυλάττουσα καὶ τὸ ἄϋλον καὶ τὸ καθαρὸν εἰς τὴν ἁπλότητα τὴν τοῦ νοῦ καὶ τὴν ἀϋλίαν ἀναφέρουσα, καί τάς τε ἀρχὰς αὐτῶν τὰς πρώτας ἀφορίζουσα διὰ τῶν λόγων καὶ τὰς τῶν γενῶν καὶ εἰδῶν τῶν ἐπ' αὐτὰ διακρίσεις ἐμφαίνουσα, τάς τε συνθέσεις τὰς ἐκ τῶν ἀρχῶν τὰ μετὰ τὰς ἀρχὰς προαγούσας καὶ τὰς ἀναλύσεις τὰς ἐπὶ τὰ πρῶτα καὶ τὰς ἀρχὰς ἐπανιούσας ἀναδιδάσκουσα. Quod ad orthographiam nominis attinet, duplex γ neque Eustathius ad Od. T. I. p. 262, 21. Lips. novit, neque Suidas aut lexicographus Bachmanni anecd. I. p. 257, 25. neque Hesychius, in cuius lexico MS. Schowio teste θρι..ὸς et altero loco tantum τριγκῶσαι sine Musuri additamento ἢ θριγγῶσαι legitur: in codicibus quidem nonnunquam ut h. l. ita alibi exstat, e. c. Clementis Al. Paed. L. III. p. 303, 18. περιθριγγούμεθα. Sed usitatum dubito an nunquam fuerit.

μαθήμασιν] μαθήμασι Mon. B.
οὐκέτ'] οὐμέτ' Vind. F. οὐκ ἔτ' Mon. BC. οὐκ ἔτι Stob.

μάθημα] post ἀνωτέρω Stob.
ἀλλ' ἔχειν ἤδη] ἀλλὰ ἔ. ἤ. Stobaei cod. Aug. Vat. ἀλλ' ἔχειν ἔδει Cant.

ἔφη. Διανομὴ] ἔφη διαν. Ald. 535 Pro διανομὴ Par. K. Mon. B. Flor. U. διανοῇ habent.
τοίνυν] om. Ald. Bas. a.
ἦν] Ἦν Ald.
τὸ λοιπόν] τολ. Vind. E. Ald. Bas. a.
σοι] σὺ Par. K. sec. Bekk.

τρόπον.] τρόπον; Mon. B. Ald. Bas. ab.
τὴν προτέραν ἐκλογὴν] L. III. p. 412. C. sqq.
οἵου] οἷον Vind. F.

γὰρ βεβαιοτάτους καὶ τοὺς ἀνδρειοτάτους προαιρετέον καὶ κατὰ δύναμιν τοὺς εὐειδεστάτους· πρὸς δὲ τούτοις B ζητητέον μὴ μόνον γενναίους τε καὶ βλοσυροὺς τὰ ἤθη, ἀλλὰ καὶ ἃ τῇδε τῇ παιδείᾳ τῆς φύσεως πρόσφορα ἑκτέον αὐτοῖς. Ποῖα δὴ διαστέλλεις; Δριμύτητα, ὦ μακάριε, ἔφην, δεῖ αὐτοῖς πρὸς τὰ μαθήματα ὑπάρχειν καὶ μὴ χαλεπῶς μανθάνειν· πολὺ γάρ τοι μᾶλλον ἀποδειλιῶσι ψυχαὶ ἐν ἰσχυροῖς μαθήμασιν, ἢ ἐν γυμνασίοις· οἰκειότερος γὰρ αὐταῖς ὁ πόνος, ἴδιος, ἀλλ' οὐ κοινὸς ὢν μετὰ τοῦ σώματος. Ἀληθῆ, ἔφη. Καὶ μνήμονα δὴ καὶ

καὶ τοὺς ἀνδρειοτάτους] om. Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U. καὶ om. Ang. B. τοὺς om. Vind. F. Flor. R.
κατὰ δύναμιν τοὺς εὐειδεστάτους] καταδύναμιν τοὺς αειδεστάτους Vind. F.
B βλοσυροὺς] βλωσυροὺς Vind. F. βλοσσυροὺς Lob. Vind. BE. Ven. B. Par. K. sec. Bekk. Vat. M. et a m. s. Mon. B. βλισσυροὺς idem a m. pr.
ἤθη] ἔθη Mon. B.
τῇδε] int. vers. Vind. F.
πρόσφορα] προσφορὰ idem.
ἑκτέον] ἐκτέον Lob. Vind. BE. ἑκτέα Flor. R. ἑκτέα Vind. F. Ang. B.
διαστέλλει] Ita Par. A. Vind. B. Mon. C. Vat. H. Par. K. sec. Bip. Flor. ACV. διαστέλλῃι Lob. διαστέλλῃ Vind. E. Mon. B. διαστέλλῃ Ald. Bas. ab. Steph. om. Vind. F. Ang. B. Fic. (*Quas? sc. dotes.*)
ὦ μακάριε] om. Fic.
δεῖ] δεῖν Vind. E.
μανθάνειν·] μανθάνειν, Bekkerus.
τοι] τι Vind. B. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV.
ἢ] om. Bas. b.
αὐταῖς] αὐτοῖς Vind. F. In Mon. C. οι super αῖ a m. s. scriptum est.
τοῦ] om. Vind. F. Ang. B. Vat. M.
Καὶ μνήμονα δὴ] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ang. B. Vat. H. et Ficinus: *Quaerendus itaque vir est* etc. Reliqui libri cum editis δὲ pro δὴ habent. Sed quae Socrates h. l. deinceps requirit, ea non tamquam nova, sed ob ipsam disciplinarum difficultatem modo commemoratam necessaria requirit, cui necessitati significandae δὴ inservit.
καὶ] om. Lob. Ang. B.
ἄῤῥατον] Ita Par. A. Vind. BF. Mon. C. Ven. C. Vat. H. Flor. ACR. ἄρα τὸν Lob. Vat. M. ἄκρατον Ven. B. Vat. B. a m. s. (Flor. TUV.) Ald. Bas. ab. Steph. ἄῤῥητον Par. DK. ἄρτιον Mon. B. ἄρα ἰσχυρὸν μὴ ῥέοντα Ang. B. quae lectio e duobus glossematis conflata videtur. In scholiis enim ad h. l. ἄῤῥατον per ἰσχυρὸν, στερεὸν, ἢ δυσκίνητον, et ad Crat. p. 407. D. ubi alterum eius exemplum in nominis Ἄρης etymologia κατὰ τὸ σκληρόν τε καὶ ἀμετάστροφον, ὃ δὴ ἄῤῥατον καλεῖται, sic dicti exstat, per ἀσφαλὲς ἢ ἀκάματον vel secundum alios ἰσχυρὸν explicatur, eodemque modo Timaeus lex. p. 50. ἄῤῥατον ἰσχυρὸν, στερεὸν interpretatus est; originem nominis vero erant qui satis probabiliter a ῥαίω repeterent, ut Methodius et Phrynichus a Ruhnkenio laudati. Cf. Bekkeri anecd. p. 24, 5. 442, 20. 446, 15. quo loco Platonis auctoritas ad Timaei glossam addita est. Quod praeterea in scholio ad Crat. legitur, ἔνιοι μικρὸν, οἱ δὲ μέγα, nisi fallor, ad penultimae quantitatem

ἄῤῥατον καὶ πάντῃ φιλόπονον ζητητέον. ἢ τίνι τρόπῳ C
οἴει τά τε τοῦ σώματος ἐθελήσειν τινὰ διαπονεῖν καὶ
τοσαύτην μάθησίν τε καὶ μελέτην ἐπιτελεῖν; Οὐδένα, ἦ
δ᾽ ὅς, ἐὰν μὴ παντάπασί γ᾽ ᾖ εὐφυής. Τὸ γοῦν νῦν
ἁμάρτημα, ἦν δ᾽ ἐγώ, καὶ ἡ ἀτιμία φιλοσοφίᾳ διὰ
ταῦτα προσπέπτωκεν, ὃ καὶ πρότερον εἶπον, ὅτι οὐ
κατ᾽ ἀξίαν αὐτῆς ἅπτονται· οὐ γὰρ νόθους ἔδει ἅπτε-
σθαι, ἀλλὰ γνησίους. Πῶς; ἔφη. Πρῶτον μέν, εἶπον,
φιλοπονίᾳ οὐ χωλὸν δεῖ εἶναι τὸν ἁψόμενον, τὰ μὲν D
489 ἡμίσεα φιλόπονον, τὰ δὲ ἡμίσεα ἄπονον. ἔστι δὲ τοῦτο,

pertinet, de qua dubitatio esse nequit, si verum est, quod scholiastes Victorianus ad Il. XIIII. 56. tradit, pro ἄῤῥηκτον (νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἴλαρ ἔσεσθαι) alios legisse ἄῤῥατον.

C πάντῃ] In hoc omnes a Bekkero collati codices (etiam Par. K. de quo Bipontini tacent) uno Par. A. fortasse excepto, cuius Bekkerus mentionem non facit, consentiunt, item mei praeter Vind. F. qui παντὶ habet, et Florentini cum Bas. b. in qua est πάντη. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. sec. πάντα exhibent, quod paullo asperius videtur.

ἢ τίνι] ἤ τινι Lob. Vind. F. Bas. b. Id sufficere poterat Prinstererio, quem Stallbaumius refert Prosopogr. p. 209. propter τίνι τρόπῳ in sequentibus Glauconis verbis οὐδενὶ pro οὐδένα legendum censuisse. Sed ille ita respondet, ut si τίνα οἴει interrogatus fuisset. Conf. Charm. p. 167. A.: ἆρα ταῦτά ἐστιν ἃ λέγεις; Ἔγωγ᾽, ἔφη. Gorg. p. 467. E: ἆρ᾽ οὖν ἔστι τι τῶν ὄντων, ὃ οὐχὶ ἤτοι ἀγαθόν γ᾽ ἐστὶν ἢ κακὸν ἢ μεταξὺ τούτων, οὔτε ἀγαθὸν οὔτε κακόν; Πολλὴ ἀνάγκη, ὦ Σώκρατες.

ἐθελήσειν] ἐθελήσει Vind. F.

ἐπιτελεῖν] διατελεῖν Vat. M.

παντάπασί γ᾽ ᾖ] παντάπασι γῇ Vind. F. παντάπασιν ἢ Bas. b. παντάπασιν ᾖ reliquae ante Bekkerum cum Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Ang. B. Flor. ACRT.

γοῦν] οὖν Vind. E.

ἦν δ᾽ ἐγώ] om. Lob. Vat. BM.

φιλοσοφίᾳ] φιλοσοφία cum ας super ultima Ang. B. φιλοσοφία Ald. (Lob.)

διὰ ταῦτα] δια τ. Lob. Vind. EF.

εἶπον] Sic Par. A. Vind. B. Mon. C. Vat. H. et Ficinus: *ut supra dicebam*. εἴπομεν reliqui cum editis. Singularis eo praeferendus videri poterat scriptori, quo magis Socrati, hoc est, sibi peculiarem sententiam de contemptu philosophiae eiusque caussis L. VI. p. 495. C. sqq. expositam significaret. εἴπομεν autem facilius ex εἶπον, quam hoc ex illo oriri potuit.

κατ᾽ ἀξίαν] καταξ. Vind. E.

αὐτῆς] αὐτοῖς Vind. F. αὐτοῦ Bas. b.

Πρῶτον μὲν — φιλοπονίαν. D.] excerpsit Stobaeus serm. XXVIIII. p. 206. Sed in cod. A. desunt.

εἶπον] δὴ εἶπον Par. K. sec. Bekk. ἔφην Vat. M. om. Stob.

φιλοπονίᾳ] φιλοπονίας Lob. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. Flor. TU. et a m. s. Ven. C.

D ἁψόμενον] ἀψάμενον Vind. EF. Stob.

φιλόπονον] ὄντα addunt Vind. EF. Ven. B. Ang. B. (Flor. RTU.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

τὰ δὲ] τὰ δ᾽ Lob. Vind. BE. Mon. C. Vat. M.

ὅταν τις φιλογυμναστὴς μὲν καὶ φιλόθηρος ᾖ καὶ πάντα τὰ διὰ τοῦ σώματος φιλοπονῇ, φιλομαθὴς δὲ μή, μηδὲ φιλήκοος μηδὲ ζητητικός, ἀλλ' ἐν πᾶσι τούτοις μισοπονῇ· χωλὸς δὲ καὶ ὁ τἀναντία τούτου μεταβεβληκὼς τὴν φιλοπονίαν. Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις. Οὐκοῦν καὶ πρὸς ἀλήθειαν, ἦν δ' ἐγώ, ταὐτὸν τοῦτο ἀνάπηρον E ψυχὴν θήσομεν, ἣ ἂν τὸ μὲν ἑκούσιον ψεῦδος μισῇ καὶ χαλεπῶς φέρῃ αὐτή τε καὶ ἑτέρων ψευδομένων ὑπεραγανακτῇ, τὸ δ' ἀκούσιον εὐκόλως προσδέχηται καὶ ἀμαθαίνουσά που ἁλισκομένη μὴ ἀγανακτῇ, ἀλλ' εὐχερῶς 536 ὥσπερ θηρίον ὕειον ἐν ἀμαθίᾳ μολύνηται; Παντάπασι

ὅταν τις] ὁτάντις Vind. E.
φιλογυμναστὴς] Pro η Mon. B. a m. pr. ι habebat.
καὶ φιλόθηρος ᾖ] ᾖ καὶ φιλομόχθηρος Stob. Conf. L. III. p. 412. B.
τὰ διὰ] τὰ om. Lob. Vat. BM. διὰ om. Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. ATV.
φιλοπονῇ] φιλοπονεῖ Vind. F. διαπονῇ Stob.
φιλομαθὴς δὲ μὴ] μὴ om. Stob. Trinc. ante φιλ. ponunt Gesn. et Gaisf.
μηδὲ] μὴ δὲ Lob. Vind. B. Mon. C. Stob. Trinc. Ald.
φιλήκοος] φιλείκοος Mon. C.
μηδὲ] μὴ δὲ Vind. B. Stob. Trinc. Ald. μή δὲ Lob.
μισοπονῇ] μισοπονεῖ Vind. BF. Mon. C.
τούτου] τῇ τούτου Vat. B. Cf. L. IIII. p. 424. C.
Οὐκοῦν — μολύνηται; B.] habet Stobaeus serm. XII. p. 141. Οὐκ οὖν etc. Gaisf.
ταὐτὸν] ταὐτὸ Stob. cod. A.
ἀνάπηρον] ἀνάπειρον Mon. C. Phrynichus Bekkeri anecd. p. 9, 22: ἀναπηρία· διὰ τοῦ η τὴν τρίτην, οὐ διὰ τῆς ει διφθόγγου, ὡς οἱ ἀμαθεῖς. τὸ μὲν οὖν ἀνάπηρος καθωμίληται, τὸ δ' ἀναπηρία σπάνιον. Sed in Mon. C. η et ει saepe confusa sunt, et Phrynichi reprehensio fortasse tantum ad substantivum pertinet. Ceterum nescio, quid Gesnerus cogitaverit, qui in margine Stobaei pro ἀνάπηρον sese μετρίαν malle ostendit.
ψυχὴν] ψυχῇ Stob. cod. A.
ἣ] ἡ Lob. Vind. F. et a m. pr. Mon. B. E
μισῇ] μισεῖ Mon. C. μισοῖ Lob. Vat. M.
φέρῃ] φέρει, sup. η, Mon. C.
αὐτή] αὐτῇ Stob. cod. A. Trinc. αὐτῆς Gesn.
ὑπεραγανακτῇ] ὑπεραγανακτεῖ Vind. F. Stob. Trinc. ἀγανακτῇ cod. A. Stephanus signum interrogandi addidit.
τὸ δ' — ἀγανακτῇ] om. Mon. C. τὸ δὲ etc. Stob. Bas. b.
προσδέχηται] προσδέχεται Mon. B.
ἀμαθαίνουσα] ἀμαθαίν. Vind. F. ἁμαρτάνουσα Ang. B.
που] πη Mon. B. πως Vat. M.
ἀμαθίᾳ] ἀμαθεία Vind. E. Mon. C.
μολύνηται] μολύνεται Mon. B.
ἀνδρίαν] ἀνδρείαν Lob. Vind. 536 F. Mon. C. Flor. ACRT. Steph. Stallb.
οὐχ ἥκιστα] οὐχὴκ. Vind. B. Mon. C. non minus Fic.
δεῖ] δὴ Vind. F. Mon. C.
τὸν νόθον] τὸ ν. Vind. E.
τε] om. Mon. C.
τὸν γνήσιον] τὸ γ. Vind. E.
ἐπίσταται] ἐπιστῆται Bas. b. ἐπιστήσεται Ang. B. Flor. R.
τὰ τοιαῦτα] His vulgo praepositum πάντα, quem tantum in Par. DK. Mon. B. Flor. U. re-

μὲν οὖν, ἔφη. Καὶ πρὸς σωφροσύνην, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἀνδρίαν καὶ μεγαλοπρέπειαν καὶ πάντα τὰ τῆς ἀρετῆς μέρη οὐχ ἥκιστα δεῖ φυλάττειν τὸν νόθον τε καὶ τὸν γνήσιον. ὅταν γάρ τις μὴ ἐπίστηται τὰ τοιαῦτα σκοπεῖν καὶ ἰδιώτης καὶ πόλις, λανθάνουσι χωλοῖς τε καὶ νόθοις χρώμενοι πρὸς ὅτι ἂν τύχωσι τούτων, οἱ μὲν φίλοις, οἱ δὲ ἄρχουσι. Καὶ μάλα, ἔφη, οὕτως ἔχει. Ἡμῖν δή, ἦν δ' ἐγώ, πάντα τὰ τοιαῦτα διευλαβητέον, ὡς ἐὰν B μὲν ἀρτιμελεῖς τε καὶ ἀρτίφρονας ἐπὶ τοσαύτην μάθησιν καὶ τοσαύτην ἄσκησιν κομίσαντες παιδεύωμεν, ἡ τε δίκη ἡμῖν οὐ μέμψεται αὐτή, τήν τε πόλιν καὶ πολι-

pertum, in Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Flor. R. pro eo πάντη scriptum sit, secundum Par. A. Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. et Ficinum (*quando enim haec minus considerant*) omittendum existimavi. Articulus enim sufficere videtur ad complexum earum rerum significandum, quae ita comparatae sunt, ut ex iis subditicii ac genuini agnosci et diiudicari possint, et πάντα ex sequentibus πάντα τὰ τοιαῦτα interpolari potuit, quo plenior oratio fieret.

λανθάνουσι] λανθάνουσα Vind. EF. Flor. ACR.

πρὸς ὅτι] προσότι Vind. F.

τούτων, οἱ] τούτω σοι idem ante corr. τούτω οἱ e corr. τούτοις οἱ Ang. B. quod verum videtur Stallbaumio, „ut ad πρὸς ὅ τι ἂν τύχωσιν more frequenti verbum χρῆσθαι denuo intelligatur, hoc sensu: *ad quodcunque iis utantur.*" Meo iudicio τούτοις supervacaneum et languidum, ad τύχωσι autem haud dubie χρώμενοι denuo intelligendum, τούτων vero pro neutro habendum et cum ὅτι construendum est: *ad quodcunque horum negotiorum,* hoc est, aliquam ex his, quae dictae sunt, virtutibus requirentium, *fors tulerit ut vel amicis vel praesidibus utantur.*

ἄρχουσι.] ἄρχουσιν. Bekkerus et Stallbaumius.

μάλα] μάλ' Vind. F. Ang. B.

ἔφη] om. Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Ven. C. Flor. U.

δή, ἦν δ' ἐγώ] δὲ ἦν δ' ἐγὼ Lob. Vind. E. Mon. C. Vat. BM. Ven. B. δ' ἐγὼ Ald. Bas. ab. δ', ἔφην ἐγώ, Steph. Ast. pr.

ἐὰν μὲν] μὲν om. Par. DK. B Mon. B. Vat. H. Flor. TU. cum editis ante Bekkerum.

ἀρτιμελεῖς] ἄρτι ἀμελεῖς Vat. B. a m. pr. ἄρτι ἐμμελεῖς Lob. Vat. M.

ἐπὶ τοσαύτην] ἐπιτοσ. Vind. E.

κομίσαντες] κοσμήσαντες Par. K. sec. Bekk.

παιδεύωμεν] παιδεύομεν Vind. F.

δίκη] Non aliter haec dicta videntur atque illa L. VI. p. 487. A: οὐδ' ἂν ὁ Μῶμος τό γε τοιοῦτον μέμψαιτο. Neque incognitum Platoni Δίκης numen. Cf. Leg. L. IIII. pag. 717. D: πᾶσι γὰρ ἐπίσκοπος τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα ἐτάχθη Δίκης Νέμεσις ἄγγελος. XII. 943. E: παρθένος γὰρ αἰδοῦς Δίκη λέγεταί τε καὶ ὄντως εἴρηται. quemadmodum Hesiodus tradidit ἔργ. 254: Ἡ δέ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη, Διὸς ἐκγεγαυῖα, Κυδνή τ' αἰδοίη τε θεοῖς, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν. Itaque Δίκη etiam h. l. scribi poterat, nisi obstaret αὐτή, quod personae instar quidem cogitandam δίκην, sed non pro numine accipiendam esse declarat. Similiter αὐτῇ τῇ

τείαν σώσομεν, ἀλλοίους δὲ ἄγοντες ἐπὶ ταῦτα τἀναντία πάντα καὶ πράξομεν καὶ φιλοσοφίας ἔτι πλείω γέλωτα καταντλήσομεν. Αἰσχρὸν μέντ' ἂν εἴη, ἦ δ' ὅς. Πάνυ μὲν οὖν, εἶπον. γελοῖον δ' ἔγωγε καὶ ἐν τῷ παρόντι C ἔοικα παθεῖν. Τὸ ποῖον; ἔφη. Ἐπελαθόμην, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ἐπαίζομεν, καὶ μᾶλλον ἐντεινάμενος εἶπον. λέγων γὰρ ἅμα ἔβλεψα πρὸς φιλοσοφίαν καὶ ἰδὼν προπεπηλακισμένην ἀναξίως ἀγανακτήσας μοι δοκῶ καὶ ὥσπερ θυμωθεὶς τοῖς αἰτίοις σπουδαιότερον εἰπεῖν ἃ εἶπον. Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη, οὔκουν ὥς γ' ἐμοὶ ἀκροατῇ. Ἀλλ' ὡς ἐμοί, ἦν δ' ἐγώ, ῥήτορι. τόδε δὲ μὴ ἐπιλανθανώμεθα, ὅτι ἐν μὲν τῇ προτέρᾳ ἐκλογῇ πρεσβύτας ἐξελέ- D γομεν, ἐν δὲ ταύτῃ οὐκ ἐγχωρήσει. Σόλωνι γὰρ οὐ πειστέον, ὡς γηράσκων τις πολλὰ δυνατὸς μανθάνειν, ἀλλ' ἧττον, ἢ τρέχειν· νέων δὲ πάντες οἱ μεγάλοι καὶ

ἀληθείᾳ interpretandum videtur Crat. p. 433. A.

ἡμῖν] post οὐ μέμφεται Par. K.

ἀλλοίους] ἀλλοῖους Vind. F. ἀλλοίως Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. K. sec. Bekk. Flor. U.

καὶ πράξομεν] καὶ om. Vind. F. Mon. BC. Par. D. Ang. B. Flor. RU. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. sec. Stallb. sec. Est illud paullo insolentius positum, sed ita, ut τἀναντία πάντα partim ad civitatis conditionem, qualem ineptis indignisque ad illa studia admissis experturi sint, partim ad opinionem hominum atque existimationem philosophiae, quam sequi errorem istum oporteat, spectare et *utramque* contra, quam dictum optandumque sit, casuram esse significet.

μέντ' ἂν] μέν τ' ἂν Vind. F. Mon. C. Ald. Bas. ab. μέντἂν Vind. E.

εἴη] om. Mon. B.

ἦ] om. Vind. F.

γελοῖον] γέλοιον Lob. Vind. F. Cf. huius Vol. p. 14.

τῷ] om. Bas. b.

Ἐπελαθόμην] ἠπελαθόμην Mon. C.

ἐντεινάμενος] ἐντεινόμενος C idem.

γὰρ] γὰρ ἅμα Mon. B. fortasse vere. Sic Apol. p. 32. A: ἵν' εἰδῆτε, ὅτι οὐδ' ἂν ἑνὶ ὑπεικάθοιμι παρὰ τὸ δίκαιον δείσας θάνατον, μὴ ὑπείκων δὲ ἅμα καὶ ἅμ' ἂν ἀπολοίμην. quem locum bene explicuit Fischerus recteque cum Xenophonteo Cyrop III. 1, 16. (27.) composuit.

προπεπηλακισμένην] προσπεπηλακισμένην Par. D.

ἀγανακτήσας] ἀγανακτήσαι Mon. B. Flor. U.

Δί'] δία Mon. B. Bas. b.

ἔφη] Ita Lob. sed corr. ἔφην Vat. M.

γ' ἐμοὶ] ἐμοὶ Vind. F. Ang. B. Flor. R. γε μοι φαίνεται, e corr. γε μοι, Mon. C.

τόδε] οὐ τόδε Vind. F. Flor. AC.

δὲ] δὴ Vat. M.

ἐπιλανθανώμεθα] Ita Lob. in νθ corr. ἐπιλανθανόμεθα Vind. E.

πρεσβύτας] L. III. p. 412. C.

οὐκ ἐγχωρήσει] οὐκεγχ. Vind. F.

Σόλωνι] Cf. N. Bachii diss. de Solonis carminibus, Bonnae

οἱ πολλοὶ πόνοι. Ἀνάγκη, ἔφη. Τὰ μὲν τοίνυν λογισμῶν τε καὶ γεωμετριῶν καὶ πάσης τῆς προπαιδείας, ἣν τῆς διαλεκτικῆς δεῖ προπαιδευθῆναι, παισὶν οὖσι χρὴ προβάλλειν, οὐχ ὡς ἐπάναγκες μαθεῖν τὸ σχῆμα τῆς διδαχῆς ποιουμένους. Τί δή; Ὅτι, ἦν δ' ἐγώ, οὐδὲν μάθημα μετὰ δουλείας τὸν ἐλεύθερον χρὴ μανθάνειν. E οἱ μὲν γὰρ τοῦ σώματος πόνοι βίᾳ πονούμενοι χεῖρον οὐδὲν τὸ σῶμα ἀπεργάζονται, ψυχῇ δὲ βίαιον οὐδὲν ἔμμονον μάθημα. Ἀληθῆ, ἔφη. Μὴ τοίνυν βίᾳ, εἶπον, ὦ ἄριστε, τοὺς παῖδας ἐν τοῖς μαθήμασιν, ἀλλὰ παίζοντας τρέφε, ἵνα καὶ μᾶλλον οἷός τ' ᾖς καθορᾶν ἐφ' 537 ὃ ἕκαστος πέφυκεν. Ἔχει ὃ λέγεις, ἔφη, λόγον. Οὐκοῦν μνημονεύεις, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι καὶ εἰς τὸν πόλεμον ἔφαμεν τοὺς παῖδας εἶναι ἀκτέον ἐπὶ τῶν ἵππων θεωρούς, καὶ ἐάν που ἀσφαλὲς ᾖ, προσακτέον ἐγγὺς καὶ γευστέον

1825. p. 22. Scholiastes ad h. l. initium versus pentametri paullo aliter scriptum habet: αἰεὶ γηράσκω πολλὰ διδασκόμενος. Vulgo est γηράσκω δ' αἰεὶ π. δ.

D πειστέον] πιστέον Vind. F.
πολλὰ] πολὺ Mon. C. *in dies plurima* Fic.
Τὰ μὲν] τὰ μὲν Ald. Bas. b. Steph. Ast. pr.
γεωμετριῶν] προπαιδειῶν Par. K.
τῆς διαλεκτικῆς δεῖ] δεῖ τ. δ. Lob. Vat. B. τοῖς διαλεκτικοῖς δεῖ Vind. B. Mon. C. δεῖ τοῖς διαλεκτικοῖς Vat. M.

προπαιδευθῆναι] προσπαιδευθῆναι Vind. F.
προβάλλειν] προσβάλλειν Lob. Vind. E. Mon. B. Vat. BM. Flor. U. παραβάλλειν Mon. C.

ἐπάναγκες] Cf. Rückertus ad Symp. p. 27.

E πόνοι] *ingentes labores* Fic.
οὐδὲν] in fine versus evanuit in Vind. F.
ψυχῇ] ψυχὴ idem.
ἔμμονον] ἐκμόνον Vind. E. ἔμμενον Flor. R. Ald. Ad hoc pertinere videtur, quod Mon. C. in m. habet: σῆ τοῦ μεγάλου βασιλ. ὅθεν ἐλήφθη. Basilii locum nescio.
μάθημα] Ultima syllaba evanuit in Vind. F.
Ἀληθῆ — μαθήμασιν] om. Mon. C.
παίζοντας] *quasi ludentes* Fic.

537 τ' ᾖς] τῆς Vind. F. τ' εἶ Bas. b. τ' ᾖ Ald. Bas. a. Steph. tacentibus Bip.
ἐφ' ὃ] ἐφὸ Mon. C. ἔφη ὃ Ang. B. ἐφ' ᾧ Vat. BM. Lob. (hic ᾧι) et a m. s. Par. A.
λέγεις] ἔφη Vind. E.

εἶναι ἀκτέον] „Videri posset infinitivus εἶναι ante ἀκτέον irrepticius esse, quum eo minime sit opus: sed tali loco adhibitum et alibi me observare memini." Steph. p. 25. E. g. p. 518. C. Atque ubi non est adhibitum verbum substantivum (nam modi infinitivi aliam atque reliquorum statuisse rationem Stephanum non credo) ibi certe subaudiendum et de ellipsi potius, quam h. l. de pleonasmo cogitandum est. Ceterum locus, quem Socrates hic respicit, est L. V. p. 467. E.
θεωρούς,] θεωρούς; Steph.
προσακτέον] προσακτέον Vind. F.

αἵματος, ὥσπερ τοὺς σκύλακας; Μέμνημαι, ἔφη. Ἐν πᾶσι δὴ τούτοις, ἦν δ' ἐγὼ, τοῖς τε πόνοις καὶ μαθήμασι καὶ φόβοις ὃς ἂν ἐντρεχέστατος ἀεὶ φαίνηται, εἰς
B ἀριθμόν τινα ἐγκριτέον. Ἐν τίνι, ἔφη, ἡλικίᾳ; Ἡνίκα, ἦν δ' ἐγὼ, τῶν ἀναγκαίων γυμνασίων μεθίενται. οὗτος γὰρ ὁ χρόνος, ἐάν τε δύο ἐάν τε τρία ἔτη γίγνηται,

ἔφη.] ἔφη ἐν πᾶσι. Mon. C.
τε] om. idem.
ὃς] οἷς Par. K. sec. Bekk.
ἐντρεχέστατος] Antiatticistes Bekkeri an. p. 94, 30: ἐντρεχῆ ἄνδρα· Πλάτων Πολιτείᾳ. ἐντρεχέστατον. Itaque fuerint qui probum et Atticum esse negarent. Neque ego alterum apud antiquiores exemplum exstare novi.
ἐγκριτέον] ἐγκριτέος Mon. B. Flor. U.
B Ἐν τίνι] ἔν τινι Vind. F.
Ἡνίκα] In Mon. B. κ a m. s. int. vers. positum.
μεθίενται] ἀφίενται Flor. T. Cf. D.
δύο ἐάν τε] in m. habet Lob.
γίγνηται] γένηται Vind. E.
κόποι] Pseudoplutarchus de educ. p. 8. C: κατὰ γὰρ Πλάτωνα ὕπνοι καὶ κόποι μαθήμασι πολέμιοι.
βασάνων] βασκάνων Vat. M. ex corr. Lob.
τίς] τρὶς Ald. Bas. ab. Pro eo Cornarius ecl. p. 101. ποῖός τις scribendum censebat, quam coniecturam Stephanus pag. 25. tamquam aliam lectionem commemoravit, ipse feliciore coniectura τίς scripsit, quod omnes codices confirmarunt. Tamen Astius in pr. et sec. Cornarium secutus etiam in tert. ποῖός τις probabilius statuit. Cf. Bernhardy synt. p. 448.
ἕκαστος] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.
οὐχ; ἔφη] οὐκ ἔφη Lob. Vind. BEF. Mon. B. Ald. Bas. ab.
δή] Id mei codices omnes et reliquorum plerique pro δὲ, quod ante Bekkerum tacentibus Bip. vulgatum erat, exhibent: tantum de Par. A. Vat. M. et Flor. U. Bekkerus et Stallbaumius rem incertam reliquerunt. Sed etiam per se δὴ praestat, quum Socrates h. l. inchoatam verbis ὃς ἂν ἐντρεχέστατος ἀεὶ φαίνηται, εἰς ἀριθμόν τινα ἐγκριτέον sententiam Glauconis quaestione ἐν τίνι ἡλικίᾳ interruptam denuo suscipiat et absolvat. Ficinus particulam neglexit.
ἐκ τῶν — ὄντος φύσεως. C.] adhibuit Theo Sm. de arithm. p. 6. Geld.
εἴκοσιν ἐτῶν] εἴκοσι καὶ πέντε ἐτῶν Theo, quod ex κ̄ ἐτῶν, quemadmodum in Vind. B. Mon. C. scriptum est, perperam geminato ε ortum videtur. Gravius est quod Vind. F. εἰκοσιετῶν exhibet, cuius ductu nescio an εἰκοσιετῶν Platoni restituendum fuerit. Pariter enim durum τὰ εἴκοσιν ἔτη *viccnarios* atque articulo a nomine divulso τοὺς εἴκοσιν ἐτῶν eos, ex quibus optimi eligendi sint, dictos statuere, sicuti Leg. L. IIII. p. 721. A. et B. ἐπειδὰν ἐτῶν ᾖ τις τριάκοντα, et L. VI. p. 755. A. πεντήκοντα γεγονὼς ἐτῶν dicitur. Quorum si tamen alterutrum propter codices subeundum est, prius praetulerim, ut ἀντίστροφον hoc idioma illius sit, quo L. V. p. 460. E. mulier ἀπὸ εἰκοσιέτιδος μέχρι τετταρακονταέτιδος τίκτειν, vir μέχρι πεντεκαιπεντηκονταέτους γεννᾷν τῇ πόλει iubentur. Cf. p. 540. E.
μείζους] post τῶν ἄλλων Theo.
C χύδην μαθήματα] χύδημα θήματα Vind. F. χύδην παθήματα codices Paris. Theonis.
παισίν] πᾶσιν Theo. cum Vind. F. Flor. R.

ἀδύνατός τι ἄλλο πρᾶξαι· κόποι γὰρ καὶ ὕπνοι μαθήμασι πολέμιοι· καὶ ἅμα μία καὶ αὕτη τῶν βασάνων οὐκ ἐλαχίστη, τίς ἕκαστος ἐν τοῖς γυμνασίοις φανεῖται. Πῶς γὰρ οὔκ; ἔφη. Μετὰ δὴ τοῦτον τὸν χρόνον, ἦν δ' ἐγώ, ἐκ τῶν εἴκοσιν ἐτῶν οἱ προκριθέντες τιμάς τε μείζους τῶν ἄλλων οἴσονται, τά τε χύδην μαθήματα παισὶν ἐν τῇ παιδείᾳ C

ἐν] om. Vind. F. Flor. R. Ang. B.

παιδείᾳ] παιδειᾷ Theonis codd. Paris. παιδίᾳ eiusdem edd. et Mon. B. παιδιᾷ Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. Totidem modis discrepantes in hoc nomine libros vidimus Vol. I. p. 209, b. Atque illo loco ambiguum non erat, quin παιδείᾳ verum et sermo de institutione puerorum esset, hoc nostro vero pueritiae significatio non inepta est, eaque non solum Theo, si πᾶσιν pro παισὶν scripsit, haud dubie est usus, sed etiam Plato, quamquam παισὶν scripserat, uti potuit ita, ut unam notionem duobus nominibus declararet, quemadmodum alibi fecit, velut Criton. p. 45. D: οἷά περ εἴωθε γίγνεσθαι ἐν ταῖς ὀρφανίαις περὶ τοὺς ὀρφανούς. Itaque cum Theone et Mon. B. scribi h. l. παιδίᾳ poterit, si pueritiam eo nomine appellatam fuisse statuimus. Quod quum Budaeus primum ob locum quendam Platonis L. VIIII. de Legibus sibi probabile videri demonstrasset, Stephanus in thesauro T. III. p. 14. E. nomen παιδία secundum Budaeum recepit et Platonis loco, qui est p. 864. D., in verbis ἢ γήρᾳ ὑπερμέτρῳ ξυνεχόμενος ἢ παιδείᾳ χρώμενος pro παιδείᾳ, quae antecedentium quatuor editionum lectio erat, „in exempl. vet." repertum παιδίᾳ reposuit, et in adnot. p. 38. etiam in aliis „huius operis" locis perperam παιδεία pro παιδία legi monuit, ad L. VII. p. 808. E. ut videtur, respiciens, ubi non quidem παιδείας, sed παιδιᾶς ante ipsum legebatur in verbis παιδίας καὶ νηπιότητος χάριν, et fortasse ad Polit. p. 268. E. quo loco ad verba οὐ πολλὰ ἐκφεύγεις παιδιᾶς ἔτη in margine „omnino παιδίας, quum de pueritia seu puerili aetate intelligatur, non παιδιᾶς scribendum" observaverat. Atque hanc Stephani sententiam lexicographi insequentes amplexi παιδία in ordinem receperunt et pueritiam interpretati sunt, alii, ut Casaubonus ad Athenaei L. VII. p. 323. C. et Dorvillius ad Charit. p. 405. eam vocem omnino Graecam esse negarunt. Sed Atticos παιδίαν dixisse quae communi lingua παιδιὰ vocaretur, Etymologus p. 657, 50. et Suidas et e Suida corrigendus Aristophanis scholiastes ad Plut. 1057. memoriae prodiderunt, quorum testimonio Hemsterhusio quoque et Dobreo probato haud exiguum pondus accedit e loco Epinom. p. 975. D: τό γε μετὰ τοῦτο παιδιά τις ἂν λείποιτο μιμητικὴ μὲν τὸ πλεῖστον, ἀλλ' οὐδαμῇ σπουδαία: ubi optimi codices παιδία, ceteri cum Stephano παιδεία exhibent, nec nihil ex eis, quibus quum eandem ludi iocique significationem requirant, in codicibus tamen omnibus vel plerisque παιδεία legitur, quod quidem ex παιδία facilius, quam ex παιδιὰ oriri potuit. Tales sunt Polit. p. 307. D. Leg. L. X. p. 889. D: Epist. VI. extr. Saltem hactenus igitur παιδία Graecum esse concedi debebat. Verum amplius concedendum et non Atticis tantum propriam eam dictionem fuisse puto. Etenim Athenaeus l. c. de accentu vocabuli σηπίας disputans ὡς αἰτίας, inquit, ἡ παραλήγουσα ὀξύνεται, ὡς Φι-

γενόμενα τούτοις συνακτέον εἰς σύνοψιν οἰκειότητος ἀλλήλων τῶν μαθημάτων καὶ τῆς τοῦ ὄντος φύσεως. Μόνη γοῦν, εἶπεν, ἡ τοιαύτη μάθησις βέβαιος ἐν οἷς ἂν ἐγγένηται. Καὶ μεγίστη γε, ἦν δ' ἐγώ, πεῖρα διαλεκτικῆς φύσεως καὶ μή. ὁ μὲν γὰρ συνοπτικὸς διαλεκτικός, ὁ δὲ μὴ οὔ. Ξυνοίομαι, ἦ δ' ὅς. Ταῦτα D τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, δεήσει σε ἐπισκοποῦντα οἳ ἂν μάλιστα τοιοῦτοι ἐν αὐτοῖς ὦσι καὶ μόνιμοι μὲν ἐν μαθήμασι, μόνιμοι δ' ἐν πολέμῳ καὶ τοῖς ἄλλοις νομίμοις,

λήμων ἱστορεῖ· ὁμοίως καὶ ταῦτα· παιδία, ταινία, οἰκία. Haec ita demum recte coniuncta et ad propositum apta haberi possunt, si pariter omnibus Graecis communia pariterque certo accentu praedita erant. Iam quum utroque Platonis de Legibus loco L. VII. et VIIII. pueritiam a scriptore designatam esse pateat, παιδείαν autem et παιδιὰν usus linguae innumeris documentis extra dubitationem positus aliter, quam institutionem eruditionemque et ludum iocumque interpretari vix patiatur, παιδία vero a παῖς ad pueri habitum et conditionem significandam sic derivari potuerit, ut ἀνδρία ab ἀνὴρ et οὐδενία (Theaet. p. 176. C.) ab οὐδείς, denique Hippocrates προῤῥητ. L. II. T. I. p. 231. Kühn. nomine παιδίη de eadem re usus sit, (γίνεται δὲ τὸ νούσημα τοῦτο οἷσιν ἐν τῇ παιδίῃ τε καὶ νεότητι ξύνηθες ἐὸν αἷμα ῥεῖν ἐκ τῶν ῥινῶν πέπαυται.) codicibus aliquam tamen optionem inter παιδείαν, παιδιὰν et παιδίαν dantibus hoc quemvis in paucioribus neque optimis (L. VII. in Ven. B. et int. vers. Vat. C. Flor. A. L. VIIII. in Flor. CMW.) repertum nihilo minus praeferendum et nomen idem, quod Athenaeus in animo habebat, ea, quae Budaeo et Stephano placuit, significatione bis a Platone positum videtur. Ac libro quidem VII. etiam Bekkerus παιδίας tenuit, sed VIIII. παιδείᾳ scripsit, fortasse Photii auctoritate inductus, qui παιδείαν παιδικὴν ἡλικίαν interpretatur; cuius glossam ego vel corruptam et in παιδίαν mutandam vel corruptis locis, quales permulti sunt, enatam, denique non pluris, quam a Bekkero anecd. 296, 21. e lexico rhetorico editam: παιδιά· τῆς ἐν παισὶν ἡλικίας faciendam censeo. Nostro tamen loco quum παιδείᾳ satis commodum sit et αὐτῶν nullo negotio subaudiatur, codices optimos plurimosque sequi praestat.

γενόμενα] γιγνόμενα Lob. Vat. BM.

συνακτέον] συνταχτέον Mon. B. Flor. U.

σύνοψιν] σύναψιν Mon. C. Pollux L. VI. 159: Πλάτων δὲ συμμαθητὰς ἔφη, καὶ σύνοψιν οἰκειότητος.

οἰκειότητος] οἰκειότητός τε Vind. F. Ang. B. Flor. R. Theo.

γοῦν] οὖν Flor. T. om. Fic.

Καὶ μεγίστη] μεγίστην Mon. C.

γε] om. Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT.

πεῖρα] πεῖρα Vind. F.

γὰρ] om. Flor. R.

Ξυνοίομαι] Teneo equidem Fic.

δεήσει σε] δεήσεισ Vind. F. δεήσει Ang. B.

ἐπισκοποῦντα] ἐπισκοπνοῦντα Mon. B.

οἳ ἂν] οἱ ἂν Ald. Bas. ab. D οἷαν Vind. F. οἷοι ἂν Lob. Vat. BM.

τοιοῦτοι] τοιοῦτον Vind. F.

τούτους αὖ, ἐπειδὰν τὰ τριάκοντα ἔτη ἐκβαίνωσιν, ἐκ τῶν προκρίτων προκρινάμενον εἰς μείζους τε τιμὰς καθιστάναι καὶ σκοπεῖν τῇ τοῦ διαλέγεσθαι δυνάμει βασανίζοντα, τίς ὀμμάτων καὶ τῆς ἄλλης αἰσθήσεως δυνατὸς μεθιέμενος ἐπ' αὐτὸ τὸ ὂν μετ' ἀληθείας ἰέναι. καὶ ἐνταῦθα δὴ πολλῆς φυλακῆς ἔργον, ὦ ἑταῖρε. Τί μάλιστα; ἦ δ' ὅς. Οὐκ ἐννοεῖς, ἦν δ' ἐγώ, τὸ νῦν περὶ E τὸ διαλέγεσθαι κακὸν γιγνόμενον ὅσον γίγνεται; Τὸ ποῖον; ἔφη. Παρανομίας που, ἔφην ἐγώ, ἐμπίπλαται.

μόνιμοι δ'] μ. δὲ Vind. BF. Mon. C.

καὶ τοῖς] Ita Vind. BE. Mon. C. Flor. ACRTV. καὶ ἐν τοῖς Lob. Vind. F. Mon. B. Flor. U. cum editionibus ante Bekkerum, qui in comm. καὶ τοῖς in Par. A. Ven. B. Vind. B. Vat. H. omitti, in reliquis et apud Stephanum καὶ ἐν τοῖς legi scribens in priori adnotationis parte haud dubie erravit et quatuor illos libros non haec tria vocabula, sed medium eorum omittere seque eorum auctoritatem secutum demonstrare voluit.

τούτους] post αὖ Vat. M. τούτοις Lob. Vat. B. Ven. C. Par. K. Flor. ACU. Ald. Bas. ab. et a m. s. Mon. B. (a m. pr. τούτους.)

προκρίτων] om. Mon. B.

προκρινάμενον] προκριναμένων Vind. B. Mon. C.

καθιστάναι] καθιστᾶναι Vind. F.

βασανίζοντα] βασανίζονται idem. βασανίζοντας Mon. B. Par. K. sec. Bekk. Flor. U. Ald. Bas. ab.

ὀμμάτων] ὀμμ. τε Vind. EF. Flor. ACRT. (Ven. B. Ang. B.) editi ante Bekkerum.

δυνατὸς] post μεθιέμενος Steph. Ast. pr. sec.

μεθιέμενος] μετιέμενος Bas. b.

ἐπ' αὐτὸ] ἐπαυτὸ Vind. F.

καὶ] om. Ang. B.

πολλῆς] Prius λ Mon. B. int. vers. a m. s. habet.

ἐννοεῖς] In Mon. C. alterum ν int. vers. est.

κακὸν] καλὸν Par. A. Vind. E BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV. Sed ironiae hic non erat locus, et frequens ista in deterioribus libris confusio est, quam hic in optimo factam videmus.

γιγνόμενον] γιν. Lob. Mon. C.

γίγνεται] γίν. Mon. C.

ἐμπίπλαται] ἐμπίπλασθαι Vind. E. et margo Mon. B. in quo a m. s. σθ pro τ, quod contextus exhibet, scriptum est. ἐμπίπλανται Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. ACRTV. idque Stallbaumius ab Astio in tert. commendatum recepit et Ficini auctoritate munivit, qui Socratem *iniquitate prorsus abundant* respondentem fecit. Pluralis ad sequentia et ad pronomen αὐτοὺς haud dubie aptior est singulari, sed magis respicienda sunt antecedentia, in quibus quum Socrates ita locutus esset, quasi ipsi dialecticae, quemadmodum tunc opera ei daretur, magnum malum accideret, consentaneum erat malum sciscitanti Glauconi item ut inhaerens dialecticae ostendere eamque iniquitatis, qua adolescentes impleret, ipsam plenam dicere. Ceterum hoc periculum una cum remedio infra p. 539. B. commendato aliquoties secundum hos locos memoravit Proclus in Parmen. T. IIII. p. 41: τὴν διαλεκτικὴν μηδαμῶς προσήκειν παραδίδοσθαι νέοις, ὡς ὁ Σωκράτης ἐν Πολιτείᾳ φησί, μὴ λάθω-

Καὶ μάλα, ἔφη. Θαυμαστὸν οὖν τι οἴει, εἶπον, πάσχειν αὐτοὺς καὶ οὐ ξυγγιγνώσκεις; Πῇ μάλιστ'; ἔφη. Οἷον, ἦν δ' ἐγώ, εἴ τις ὑποβολιμαῖος τραφείη ἐν πολ- 538 λοῖς μὲν χρήμασι, πολλῷ δὲ καὶ μεγάλῳ γένει καὶ κόλαξι πολλοῖς, ἀνὴρ δὲ γενόμενος αἴσθοιτο, ὅτι οὐ τούτων ἐστὶ τῶν φασκόντων γονέων, τοὺς δὲ τῷ ὄντι γεννήσαντας μὴ εὕροι, τοῦτον ἔχεις μαντεύσασθαι, πῶς ἂν διατεθείη πρός τε τοὺς κόλακας καὶ πρὸς τοὺς ὑποβαλομένους ἐν ἐκείνῳ τε τῷ χρόνῳ, ᾧ οὐκ ᾔδει τὰ περὶ 490 τῆς ὑποβολῆς, καὶ ἐν ᾧ αὖ ᾔδει; ἢ βούλει ἐμοῦ μαντευομένου ἀκοῦσαι; Βούλομαι, ἔφη. Μαντεύομαι τοίνυν, εἶπον, μᾶλλον αὐτὸν τιμᾶν ἂν τὸν πατέρα καὶ τὴν B μητέρα καὶ τοὺς ἄλλους οἰκείους δοκοῦντας, ἢ τοὺς κολακεύοντας, καὶ ἧττον μὲν ἂν περιιδεῖν ἐνδεεῖς τινός,

σιν εἰς παρανομίαν ἐλάσαντες. p. 77: καὶ τὸν ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτην παρακελεύεσθαι νέοις οὖσι μὴ παραδιδόναι τοὺς διαλεκτικοὺς λόγους, μή πως λάθωσιν εἰς παρανομίαν ὑπ' αὐτῶν προαχθέντες, ὃ δὴ φιλοῦσιν οἱ νέοι πάσχειν ἄρτι γευσάμενοι τῶν λογικῶν θεωρημάτων. T. V. p. 269: τῆς διαλεκτικῆς — νέοις οὐ παραδοτέας, ὡς αὐτὸς ἐν Πολιτείᾳ λέγει, μή πη λάθωσιν εἰς παρανομίαν ἐλάσαντες. et p. 270: τὸ δὲ ἐν Πολιτείᾳ μὴ παραδιδόναι νέοις τὴν διαλεκτικὴν ἀληθὲς μέν, ἔχει δὲ αἰτίαν εὐλόγιστον, διότι τοὺς ἐκεῖ παιδευομένους νέους ἀνώμαλον ἔχειν ἀνάγκη τὴν φύσιν καὶ οὐ πάντως ἀρίστην, καὶ διὰ τοῦτο δέος εἶναι, μὴ καί τινες αὐτῶν εἰς τὴν εἰρημένην παρανομίαν ἐλάσωσι.

μάλα] μάλ' Vind. F. Ang. B.

εἶπον] om. Vind. E. Mon. C. Vat. M.

ξυγγιγνώσκεις] ξυγγιγνώσκειν Vind. F. Ang. B. ξυγγινώσκεις Lob. Vind. BE. Mon. BC. (hic ξυνγγιν.) Ald. Bas. ab. Steph. (Flor.) tacentibus Bip. Etiam Bekkerus tacet. Cf. huius Vol. p. 99. sq.

Πῇ] πῶς Par. K.

μάλιστ'] μάλιστα Lob. Vind. BE. Mon. C. Flor. ACTV.

καὶ κόλαξι] καὶ om. Vat. B. 538 et ad κόλαξι a m. s. additum δὲ habet.

ἀνὴρ δὲ] δὲ om. Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

γενόμενος] γεν. καὶ Flor. AC.

ἐστὶ] ἔστι Vind. F. Stallb. sec.

τῷ ὄντι] τωόντι Vind. E. Mon. C.

ἔχεις] ἔχοις Mon. B.

καὶ πρὸς] πρὸς om. Vind. E.

ὑποβαλομένους] ὑποβαλλομένους Lob. Vind. BEF. Mon. BC. Vat. BM. Ven. BC. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. ACRTV. Ald. Bas. ab. Itaque perpauci restant lectionis a Stephano profectae assertores, Par. A. Vat. H. Flor. U. et ne hi quidem per silentium Bekkeri Stallbaumiique satis certi, quum etiam Mon. B. silentio a Bekkero praetermissus tamen ὑποβαλλομένους habeat. Ac nescio an qui suppositum sibi aliquando filium pro suo habere et venditare pergunt, eodem modo ὑποβαλλόμενοι dici potuerint, quo Vol. I. p. 301. veteres legislatores καθιστάντας μουσικῇ καὶ

ἧττον δὲ παράνομόν τι δρᾶσαι ἢ εἰπεῖν εἰς αὐτοὺς, ἧττον δὲ ἀπειθεῖν τὰ μεγάλα ἐκείνοις, ἢ τοῖς κόλαξιν, ἐν ᾧ χρόνῳ τὸ ἀληθὲς μὴ εἰδείη. Εἰκὸς, ἔφη. Αἰσθόμενος τοίνυν τὸ ὄν, μαντεύομαι αὖ περὶ μὲν τούτους ἀνεῖναι ἂν τὸ τιμᾶν τε καὶ σπουδάζειν, περὶ δὲ τοὺς κόλακας ἐπιτεῖναι καὶ πείθεσθαί τε αὐτοῖς διαφερόντως, ἢ πρότερον, καὶ ζῆν ἂν ἤδη κατ' ἐκείνους, ξυνόντα C αὐτοῖς ἀπαρακαλύπτως, πατρὸς δὲ ἐκείνου καὶ τῶν ἄλλων ποιουμένων οἰκείων, εἰ μὴ πάνυ εἴη φύσει ἐπιεικὴς, μέλειν τὸ μηδέν. Πάντ', ἔφη, λέγεις οἷά περ ἂν γένοιτο. ἀλλὰ πῆ πρὸς τοὺς ἀπτομένους τῶν λόγων αὕτη φέρει ἡ εἰκών; Τῇδε. ἔστι που ἡμῖν δόγματα ἐκ παίδων περὶ δικαίων καὶ καλῶν, ἐν οἷς ἐκτεθράμμεθα ὥσπερ ὑπὸ γονεῦσι, πειθαρχοῦντές τε καὶ τιμῶντες αὐτά. Ἔστι

γυμναστικῇ παιδεύειν dictos esse vidimus. Itaque si Par. A. auctoritas ad reliquos accesserit, praesens restituendum erit.

ᾧ] ἐν ᾧ Ven. B. cum editis ante Bekkerum.

οὐκ ᾔδει] οὐκ εἴδει Vind. F.

ἢ] εἰ idem. ἢ οὐ Lob. Vat. BM.

αὐτὸν] post τιμᾶν ἂν Vind. F. Ang. B.

πατέρα] π. τε iidem et Flor... (R?)

B ἢ] ἢ καὶ Vat. B.

ἐνδεεῖς] ἐνδεοῦς Vat. M. et corr. Lob. (ante corr. ἐνδεεῖς)

δρᾶσαι] δράσαι Lob. Vind. EF. Mon. BC. editiones ante Bekkerum.

ἢ εἰπεῖν εἰς αὐτοὺς] om. Flor. T. In Lob. καὶ pro ἢ legitur.

μὴ] οὐκ Ang. B. om. Lob. Vind. F. Ven. C. Par. DK. Vat. M. et a m. pr. B. et Mon. B. quorum in priori a m. s. ante τὸ ἀληθὲς insertum, in posteriori hoc loco item a m. s. int. vers. subscriptum est.

Αἰσθόμενος etc.] Cf. Vol. I. p. 377. sq.

αὖ] αὐ. Vind. B.

τούτους] τούτου τοὺς Vind. F.

ἀνεῖναι] ἀνεῖ, superscripto a m. s. ναι, Mon. B.

τιμᾶν τε] τε om. Mon. C.

ἀπαρακαλύπτως] ἀπανακαλύπτως Mon. B. C

ποιουμένων] Conf. huius Vol. p. 193.

εἴη] post φύσει Vat. M.

φύσει] φύσις Vind. E. Vat. H. Flor. RT.

μέλειν] μέλλειν Vind. F. Ang. B. μέλλει Lob. μέλει Vat. M.

τὸ] om. Lob. Vat. BM.

πρὸς τοὺς ἀπτομένους] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. προσαπτομένους Lob. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Ven. C. Vat. M. Flor. U. προσάπτομένους Vat. B. προσάπτομεν οὓς Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. πρὸς ἀπτομένους Ast. sec.

τῶν] In Vat. B. ν int. vers. superscriptum.

Τῇδε] πῆ δὴ Vind. E.

ἐκτεθράμμεθα] ἐτεθράμμεθα Vind. B. Mon. C. ἐντεθράμμεθα Flor. T.

ὑπὸ γονεῦσι] ὑπογ. Vind. E. ἐπὶ γ. Ang. B.

αὐτά.] αὐτά; Mon. B. Ald. Bas. ab.

D γάρ. Οὐκοῦν καὶ ἄλλα ἐναντία τούτων ἐπιτηδεύματα ἡδονὰς ἔχοντα, ἃ κολακεύει μὲν ἡμῶν τὴν ψυχὴν καὶ ἕλκει ἐφ' αὑτά, πείθει δ' οὔ τοὺς καὶ ὁπῃοῦν μετρίους· ἀλλ' ἐκεῖνα τιμῶσι τὰ πάτρια καὶ ἐκείνοις πειθαρχοῦσιν. Ἔστι ταῦτα. Τί οὖν; ἦν δ' ἐγώ· ὅταν τὸν οὕτως ἔχοντα ἐλθὸν ἐρώτημα ἔρηται, τί ἐστι τὸ καλόν, καὶ ἀποκριναμένου ὃ τοῦ νομοθέτου ἤκουεν, ἐξελέγχῃ ὁ λόγος καὶ πολλάκις καὶ πολλαχῇ ἐλέγχων εἰς δόξαν κα-
E ταβάλῃ, ὡς τοῦτο οὐδὲν μᾶλλον καλόν, ἢ αἰσχρόν, καὶ περὶ δικαίου ὡσαύτως καὶ ἀγαθοῦ καὶ ἃ μάλιστα ἦγεν

D ἄλλα] ἄλλως Vat. B.
ἐναντία] ἐναντίω Vind. E.
ἡδονὰς ἔχοντα] ἔχ. ἡδ., sup. β α, Mon. C.
κολακεύει] κολακεύειν Vind. F. Vat. H.
ἡμῶν] ἡμῖν Vind. F. Ang. B. om. Mon. C. αὐτῶν Bas. b. Cf. ad p. 518. C. adscripta, quibus addo L. III. p. 411. D: εἴ τι καὶ ἐνῆν αὐτοῦ φιλομαθὲς ἐν τῇ ψυχῇ.
ἐφ' αὑτά] Ita Par. A. Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor. ACRT. ἐφαυτὰ Vind. F. ἐφ' ἑαυτὰ reliqui codices. Id Bekkerum una cum ceteris editoribus tenuisse et optimo codici refragatum esse eo magis miror, quo saepius eum ab eodem vel solo vel paucos habente comites trisyllabum recepisse video, veluti infra L. VIII. p. 550. B. et Tim. 34. A. 69. C: ἐν ἑαυτῷ. Tim. p. 29. E: παραπλήσια ἑαυτῷ. 44. B: τὴν ἑαυτῶν. 49. D: τις ἑαυτόν. 81. C: τῶν ἑαυτῆς. Leg. III. 687. D: ἐκεῖνοι ἑαυτοῖσιν. V. 731. D: πᾶς ἑαυτῷ. quibus omnibus locis scriptori quidem, si is trisyllabum praetulit, caussas quasdam praeferendi fuisse easque in numero potissimum et in sono quaerendas esse concedo, nobis vero eas ubique invenire inventisque pro norma uti aut aurium nostrarum iudicio plus, quam codicum auctoritati tribuere licere nego. Nam id ipsum, quod numerosius cadere suaviusve sonare eruditiores omnes consentiant, nonnunquam ut nimis artificiosum improbari a scriptore potuit. Itaque singulorum locorum scriptura secundum codices instituenda est, quorum ex observatione haec collegi, Platonem in dictionibus e reflexivo et personali pronomine compositis bisyllabum potius, quam trisyllabum usurpavisse et αὐτὸς αὑτοῦ, αὐτὸς καθ' αὑτὸν et similia frequentius, quam ἑαυ. dixisse, hoc tamen, ubi homoeoteleuton et nullum vocabulum interpositum esset, praetulisse et αὐτὸ ἑαυτό, αὐτοὺς ἑαυτοὺς etc. ut Phaedon. 61. E. 62. A. C. raro αὐτὸ αὑτὸ etc. ut Phaedr. 246. D. scripsisse, porro, quum bis deinceps reflexivo utendum esset, plerumque et tamen non semper (vid. L. VIII. p. 553. B.) eodem vel bisyllabo vel trisyllabo utrobique usum esse, ut Tim. 33. C: ἐν ἑαυτῷ καὶ ὑφ' ἑαυτοῦ. 32. B: τά τε μεθ' ἑαυτῆς ξυνδεῖν καὶ ἑαυτήν. Critia 120. B: αὑτῷ καὶ τῷ ἀφ' αὑτοῦ. in ceteris vero dictionibus, qualis haec nostra est, nullam legem certa formula comprehendendam observasse, sed librariis quibusdam, ut Lob. Vat. BM. trisyllabum, aliis, ut Clarkiano, bisyllabum magis placuisse. Iam quum Par. A. quoque ad prius inclinare videatur, eo certior quum alibi tum h. l. a nullo asseclarum suorum destitutus duosque diversae familiae adscriptos consentientes habens bisyllabi auctor existimandus est.

ἐν τιμῇ, μετὰ τοῦτο τί οἴει ποιήσειν αὐτὸν πρὸς αὐτὰ τιμῆς τε πέρι καὶ πειθαρχίας; Ἀνάγκη, ἔφη, μήτε τιμᾷν ἔτι ὁμοίως μήτε πείθεσθαι. Ὅταν οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, μήτε ταῦτα ἡγῆται τίμια καὶ οἰκεῖα ὥσπερ πρὸ τοῦ, τά τε ἀληθῆ μὴ εὑρίσκῃ, ἔστι πρὸς ὁποῖον βίον ἄλλον, ἢ τὸν κολακεύοντα εἰκότως προσχωρήσεσθαι; Οὐκ ἔστιν, ἔφη. Παράνομος δὴ, οἶμαι, δόξει γεγονέναι ἐκ νομικοῦ. Ἀνάγκη. Οὐκοῦν, ἔφην, εἰκὸς τὸ πάθος τῶν οὕτω λόγων ἁπτομένων, καὶ ὃ ἄρτι ἔλεγον, πολλῆς συγγνώμης ἄξιον; Καὶ ἐλέου γ', ἔφη. Οὐκοῦν ἵνα μὴ γίγνηται ὁ 539

πείθει] πείθε Vind. B.
δ'] δὲ Vind. E.
ὁπηοῦν] ὁποιοῦν Lob. Mon. C. Vat. BM. Par. K.
πειθαρχοῦσιν.] πειθαρχοῦσιν; Mon. B.
ἐλθὸν] ἐλθὼν Vind. B. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. R. Hos videtur adventus quaestionis male habuisse. Recordari debebant ἐλθόντος τοῦ λόγου L. III. p. 402. A.
ἔρηται] om. Lob. Vat. BM. εἴρηται (Par. K.) editi ante Bekkerum.
ἀποκριναμένου] Ita Par. ADK. Vind. BEF. Mon. B. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. ἀποκρινάμένου cum ου super ον Lob. ἀποκρινομένου Mon. C. ἀποκρινάμενον Ven. B. Vat. BM. cum editis. respondentem Fic. Genitivum ut defendam, vix opus est; si tamen est opus, confer L. VIIII. p. 590. D: ὡς ἄμεινον ὂν παντὶ ὑπὸ θείου καὶ φρονίμου ἄρχεσθαι, μάλιστα μὲν οἰκεῖον ἔχοντος ἐν αὐτῷ, εἰ δὲ μή, ἔξωθεν ἐφεστῶτος. et Schaeferum ad Lamb. Bosium p. 50. sq.
ἤκουεν] ἤκουσεν Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor. ACV. Non semel ille audiverat.
ἐξελέγχῃ] ἐξελέγχοι Lob. ἐξελέγχει Ven. B. ἐξελέγξει Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV. οὐκ ἐλέγχῃ Par. K.
καὶ πολλαχῇ] om. Par. K. καὶ πολλαχοῦ Flor. U. καὶ πολλαχῇ Vind. F. καὶ πολλακῇ Ald. καὶ πολλαχῇ Bas. ab. (recentiores.)

καταβάλῃ] καταλάβῃ Par. A. Vind. B. (hic commate anteposito.) Mon. C. Vat. H. Flor. AC. καταβάλλῃ Lob. Mon. B. Ven. C. Vat. M. Flor. U. καταβάλλει Vat. B.
ὡσαύτως] post καὶ ἀγαθοῦ Vind. B. Mon. C. E
μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Mon. B. Ald. Bas. ab.
πέρι] περὶ Vind. E.
ἡγῆται] ἥγηται Vind. F.
πρὸ τοῦ] προτοῦ Mon. BC. Steph. Ast. pr. πρὸς τοῦ Bas. b.
εὑρίσκῃ] εὑρίσκει Vind. F.
πρὸς ὁποῖον] προσοποῖον idem.
βίον] βίου Ald. βίω Bas. ab.
δόξει] δόξεις Lob. Vat. BM. δόξει γε Vind. B. Vat. H. 539
ἐκ] om. Bas. b.
νομικοῦ] νομίμου Vind. BEF. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Bas. b. Ast. sec. tert. Stallb. (ex) iusto Fic. Quemadmodum Leg. L. I. p. 625. A. in verbis ἐπειδὴ δὲ ἐν τοιούτοις ἤθεσι τέτραφθε νομικοῖς mores a legibus originem ducentes legibusque constituti ἤθη non, ut plerumque, νόμιμα, sed νομικὰ appellantur, ita non solum vita et ratio agendi legibus accommodata, sed etiam vir, qui ea utitur, νομικὸς appellari potuit, a legibus pendens, ein gesetzlicher.
συγγνώμης] συγνώμης Mon. BC.
ἄξιον;] ἄξιον. Ald. Steph.
ἐλέου] ἐλέους Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor. ACV.

εἶδος οὗτος περὶ τοὺς τριακοντούτας σοι, εὐλαβουμένῳ παντὶ τρόπῳ τῶν λόγων ἀπτέον; Καὶ μάλ', ἦ δ' ὅς. B Ἆρ' οὖν οὐ μία μὲν εὐλάβεια αὕτη συχνή, τὸ μὴ νέους ὄντας αὐτῶν γεύεσθαι; οἶμαι γάρ σε οὐ λεληθέναι, ὅτι οἱ μειρακίσκοι, ὅταν τὸ πρῶτον λόγων γεύωνται, ὡς παιδιᾷ αὐτοῖς καταχρῶνται, ἀεὶ εἰς ἀντιλογίαν χρώμενοι, καὶ μιμούμενοι τοὺς ἐξελέγχοντας αὐτοὶ ἄλλους ἐλέγχουσι, χαίροντες ὥσπερ σκυλάκια τῷ ἕλκειν τε καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον ἀεί. Ὑπερφυῶς μὲν οὖν, ἔφη. Οὐκοῦν ὅταν δὴ πολλοὺς μὲν αὐτοὶ ἐλέγξωσιν, C ὑπὸ πολλῶν δὲ ἐλεγχθῶσι, σφόδρα καὶ ταχὺ ἐμπίπτουσιν εἰς τὸ μηδὲν ἡγεῖσθαι ὧνπερ πρότερον· καὶ ἐκ τούτων δὴ αὐτοί τε καὶ τὸ ὅλον φιλοσοφίας πέρι εἰς

τριακοντούτας] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Vat. BH. Ven. C. Flor. ACV. et cum εις super ας Lob. τριάκοντά Bas. b. τριακοντούσεις Mon. B. τριακοντούτεις reliqui cum editis ante Bekkerum. Grammaticis apud Atticos haec heteroclita et ad primam declinationem traducta fuisse testantibus codices et hic et Leg. L. II. p. 670. A. τριακοντούτας et πεντηκοντούτας exhibentes adstipulantur, qua de re Buttmannus gramm. I. p. 210. et Lobeckius ad Phryn. p. 408. adhuc dubitabant. Sed in addendis Buttmannus (II. 403.) horum locorum ratione habita fidem grammaticis habere coepit, Choeroboscum vero (apud Bekkerum anecd. ind. in ἔτος) pluralem tantum heterocliton agnoscere statuit, qui tamen p. 1376, 10. ἀπὸ τοῦ τριακονταέτης τριακονταέτου femininum τριακονταέτις Atticos fecisse docet.

σοι,] Ita Bekkerus et in sec. Stallbaumius. σοι cum commate post εὐλαβουμένῳ Ald. Bas. ab. σοὶ cum eadem distinctione Stephanus. Astius et in pr. Stallbaumius post οὗτος incisionem fecerunt. γίγνεσθαι necessario cum περὶ iungendum, et quum non de omnibus tricenariis, sed de electis a legislatore optimis sermo sit, σοι ad τριακοντούτας referendum et ad εὐλαβουμένῳ iterum ut encliticon subaudiendum videtur.

τρόπῳ] λόγῳ Lob. Vat. M.

ἀπτέον;] ἀπτέον. editi ante Astii sec.

μάλ'] μάλα Vind. BEF. Mon. C.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

οὐ μία] οὐδεμία Vind. B. Mon. C. Vat. M. Flor. ACV. οὐδὲ μία Vind. E.

B γεύεσθαι] evanuit in Vind. F. Locos Procli huc pertinentes ad p. 537. E. adscripsi.

τὸ πρῶτον] τοπρῶτον Lob. Vind. BE. Ald. Bas. ab. Steph.

γεύωνται] γεύονται Bas. b.

παιδιᾷ] παιδεία Vind. F. παιδία Ven. C. Vind. E. Conf. ad p. 537. C. de hoc nomine dicta.

ἀεὶ] om. Ven. B.

καὶ σπαράττειν] καὶ om. Mon. C. — Plutarchus ab Astio citatus mor. p. 78. E: πάντες γάρ, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, οἱ ἀρχόμενοι φιλοσοφεῖν τοὺς πρὸς δόξαν (sc. λόγους) διώκουσι μᾶλλον, οἱ μὲν ὥσπερ ὄρνιθες ἐπὶ τὴν λαμπρότητα τῶν φυσικῶν καὶ τὸ ὕψος ὑπὸ κουφότητος καὶ φιλοτιμίας καταίροντες, οἱ δ' ὥσπερ τὰ σκυλάκια, φησὶν ὁ Πλάτων, τῷ ἕλκειν καὶ σπαράττειν χαίροντες ἐπὶ τὰς ἔριδας καὶ τὰς ἀπορίας καὶ τὰ σοφίσματα χωροῦσιν.

τοὺς ἄλλους διαβέβληνται. Ἀληθέστατα, ἔφη. Ὁ δὲ δὴ πρεσβύτερος, ἦν δ' ἐγώ, τῆς μὲν τοιαύτης μανίας οὐκ ἂν ἐθέλοι μετέχειν, τὸν δὲ διαλέγεσθαι ἐθέλοντα καὶ σκοπεῖν τἀληθὲς μᾶλλον μιμήσεται, ἢ τὸν παιδιᾶς χάριν παίζοντα καὶ ἀντιλέγοντα, καὶ αὐτός τε μετριώτερος ἔσται καὶ τὸ ἐπιτήδευμα τιμιώτερον ἀντὶ ἀτιμοτέρου ποιήσει. Ὀρθῶς, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ τὰ προειρημένα τούτου ἐπ' εὐλαβείᾳ πάντα προείρηται, τὸ τὰς φύσεις κοσμίους εἶναι καὶ στασίμους οἷς τις μεταδώσει τῶν λόγων, καὶ μή, ὡς νῦν ὁ τυχὼν καὶ οὐδὲν προσήκων ἔρχεται ἐπ' αὐτό; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ἀρκεῖ δὴ ἐπὶ λόγων μεταλήψει μεῖναι ἐνδελεχῶς καὶ ξυντόνως μηδὲν ἄλλο πράττοντι, ἀλλ' ἀντιστρόφως γυμναζομένῳ τοῖς D

ἔφη] ἔφην Mon. C. ante corr.
ἐλέγξωσιν] ἐξελέγξωσιν Ven. B. Vind. EF. Ang. B. Flor. CRT. cum editis ante Bekkerum.
δὲ] *om.* Bas. b.
ἐλεγχθῶσι] ἐλεχθῶσι Mon. C. ἐξελεγχθῶσι iidem, qui ἐξελέγξωσιν. (ἐξελεγθῶσι Vind. E.)
C ἡγεῖσθαι] ἡγῆσθαι Ald. Bas. ab.
ὧνπερ] ὧν Mon. C.
διαβέβληνται] Praepositionem Ven. B. a m. s. additam habet.
ἔφη] ἔφης Lob. Vat. BM. Ven. C.
Ὁ] οὐκοῦν Vat. B.
τἀληθὲς] τὸ ἀληθὲς Vind. F. Flor. R.
μιμήσεται] μεμνήσεται γρ Par. A. a m. s. (Faehsius tantum μεμνήσεται in eius margine scriptum tradit.)
παιδιᾶς] παιδίας Ven. C. παιδείας Vat. B. Vind. F.
αὐτός τε] τε Vind. B. int. vers. habet.
D τιμιώτερον] μετριώτερον Par. DK. Mon. B.
ἀτιμοτέρου] ἀτιμωτέρου Vind. E. Mon. C. Ald. Bas. ab.
ἐπ' εὐλαβείᾳ] ἐπευλ. Vind. F.
φύσεις] φύσεις τε Vind. F. Ang. B. Flor. R.
καὶ μή] Astius in sec. εἰ δὲ μὴ scripsit, in tert. scribendum proposuit; frustra. Potius comma post νῦν cum Bekkero, quem secutus est Stallbaumius, delere et ex sequentibus οὕτως ἔρχεσθαι ad καὶ μὴ repetere debebat. Nam quod Stallbaumius subaudiendum putat, τοιούτους εἶναι, quum non sequatur οἷοι νῦν ἔρχονται, minus est aptum.
οὐδὲν] μηδὲν Ven. B. Bas. b.
ἔρχεται] ἔρχηται Vind. E.
αὐτό;] αὐτό. editi ante Bekkerum. Quod Stephanus p. 25. potius αὐτοὺς scribendum existimabat, non maiori hic, quam p. 527. C. iure in neutro videtur offendisse.
ἐπὶ λόγων] ἐπιλ. Vind. E.
μεῖναι] δοῦναι ante corr. Mon. C.
ἐνδελεχῶς] ἐντελεχῶς Flor. R. Et Ang. B. τ super δ scriptum habet. Quam Hesychius adverbio ἐνδελεχῶς significationem tribuit, idem, quod ἀδιαλείπτως, συνεχῶς, ἐπιμόνως esse tradens, quae explicatio et nostro et Menandri loco p. 182. Mein. ἐνδελεχῶς ἀεὶ dicentis confirmatur, eandem ἐντελεχῶς Leg. L. X. p. 905. E. in verbis ἄρχοντας μὲν ἀναγκαῖόν που γίγνεσθαι τούς γε διοικήσοντας τὸν ἅπαντα ἐντελεχῶς οὐρανόν habere indeque haud exiguum Luciani T. I. pag. 62. Lehm. et Gregorii Cor. p. 155. ἐντελέχειαν et ἐνδελέχειαν syno-

E περὶ τὸ σῶμα γυμνασίοις. ἔτη διπλάσια, ἢ τότε; Ἕξ, ἔφη, ἢ τέτταρα λέγεις; Ἀμέλει, εἶπον, πέντε θές· μετὰ γὰρ τοῦτο καταβιβαστέοι ἔσονταί σοι εἰς τὸ σπήλαιον πάλιν ἐκεῖνο καὶ ἀναγκαστέοι ἄρχειν τά τε περὶ τὸν πόλεμον καὶ ὅσαι νέων ἀρχαὶ, ἵνα μηδ' ἐμπειρίᾳ ὑστερῶσι τῶν ἄλλων. καὶ ἔτι καὶ ἐν τούτοις βασανιστέοι,
540 εἰ ἐμμενοῦσιν ἑλκόμενοι πανταχόσε ἤ τι καὶ παρακινήσουσι. Χρόνον δὲ, ἦ δ' ὅς, πόσον τοῦτον τίθης; Πεν-

nyma et diversis tantum dialectis adscribenda statuentium sententiae firmamentum accedere videtur, nec non eodem ducit, quod Hesychius *ἐνδελεχεῖ Lacones* pro *πυκνάζει* dixisse perhibet.

ξυντόνως] *συν*. Mon. C.

πράττοντι] Quum *ἀρκεῖ* dativum regat, non aliter haec atque pervulgata illa *ἔξεστι εὐδαίμονι εἶναι* et similia dicta, et male Bernhardyum synt. p. 360. hoc loco ad tuendum dativum in verbis *ἆρα καὶ παιδὸς ἡ αὐτὴ ἀρετὴ καὶ δούλου, ἄρχειν οἵῳ τε εἶναι τοῦ δεσπότου;* Menon. p. 73. D usum esse apparet.

γυμναζομένῳ] Cf. Procli locus ad L. VI. p. 503. E. adscriptus.

ἔτη διπλάσια] *ἔτι δ.* Ven. B. *τῇ διπλασίᾳ* Vind. F.

E *πέντε θές*] *πέντεθες* Ald. *πέντετες* Bas. a.

γὰρ] *om.* Fic. Socrates duplicati annorum numeri rationem reddit positam in eo, quod e disciplina dimissos vita excipiat negotiorum et diversarum curarum plenissima. Itaque parum apte Schleiermacherus pro *γὰρ aber* posuit.

καταβιβαστέοι] *καταβιβαστέα* Par. K. sec. Bekk.

εἰς τὸ σπήλαιον] post *πάλιν* Vind. E.

ἀναγκαστέοι] *ἀναγκαστέον* Par. K. sec. Bekk.

μηδ'] *μηδὲ* Mon. B.

βασανιστέοι] *βασανιστέον* Par. K. sec. Bekk.

εἰ] *ἐν* Ven. C. *om.* Lob. Vat. BM.

ἐμμενοῦσιν] *ἐμμένουσιν* Vind. F. *μένουσιν* Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. et corr. Lob. *μέλλουσιν* idem ante corr.

ἤ] *εἴ* Vind. E. Mon. B. Vat. H. 540

παρακινήσουσι.] *παρακινήσουσι,* Ald. *παρακινήσουσιν.* Bekkerus.

Χρόνον δὲ] *χρόνον* Ang. B. *χρόνων* Vind. F.

πόσον] *ποσὸν* Vind. F.

τοῦτον] *τοῦτο* Lob. Vind. BE. Mon. C. Vat. BM. Ven. B. *istis* (*adscribis*) Fic.

τίθης] *τιθῇς* Lob. Vind. F. *τίθεις* Mon. C. *τιθεῖς* Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. *τίθης, π.* Ald.

Πεντεκαίδεκα] *πέντε καὶ δέκα* Vind. F. Flor. R.

ἔτη] post *ἦν δ' ἐγώ* Vind. F. Ang. B. Flor. R. Conf. Vol. I. p. 302, a. *ἔτι* Vat. B. Ven. C.

δὲ] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

πεντηκοντουτῶν] Ita Vind. BE. Mon. C. (hic *πεντεκ.*) Vat. H. *πεντήκοντα τούτων* Ven. B. Ald. Bas. ab. *πεντηκοντούτων* Stephanus et recentiores cum reliquis codicibus contra primae, cui supra p. 539. A. haec ab Atticis attributa vidimus, pariter ac tertiae declinationis legem.

ἀριστεύσαντας] *διαριστεύσαντας* Mon. C.

πάντη] *πάντῃ* Ald. Bas. ab. (Bekkerus etc.)

ἐν ἔργοις τε] *ἐν om.* Lob. Vat. M. *τε om.* Mon. B.

ἤδη ἀκτέον] *ἤδηακτέον* Vind. F.

ἀνακλίναντας τὴν τῆς ψυχῆς

πεντεκαίδεκα ἔτη, ἦν δ' ἐγώ. γενομένων δὲ πεντηκοντουτῶν τοὺς διασωθέντας καὶ ἀριστεύσαντας πάντα πάντῃ ἐν ἔργοις τε καὶ ἐπιστήμαις πρὸς τέλος ἤδη ἀκτέον καὶ ἀναγκαστέον ἀνακλίναντας τὴν τῆς ψυχῆς αὐγὴν εἰς αὐτὸ ἀποβλέψαι τὸ πᾶσι φῶς παρέχον, καὶ ἰδόντας τὸ ἀγαθὸν αὐτό, παραδείγματι χρωμένους ἐκείνῳ, καὶ πόλιν καὶ ἰδιώτας καὶ ἑαυτοὺς κοσμεῖν τὸν ἐπίλοιπον βίον B ἐν μέρει ἑκάστους, τὸ μὲν πολὺ πρὸς φιλοσοφίαν δια-

αὐγὴν] Pro *τῆς ψυχῆς* in Par. K. sec. Bip. *ψυχήν*, sec. Bekk. *ψυχῆς*, pro *αὐγὴν* in eodem *αὐτὴν* et in Lob. Vat. M. *εἰς αὐγὴν* scriptum, in Vind. F. *αὐγὴν* omissum, denique in editis ante Bekkerum eius loco *ἀκτῖνα* positum est, quod Ficinus quoque invenisse in suo codice videtur: *animi radium ad supera dirigentes.* Ac poterat id non ineptum haberi, et, quemadmodum teste grammatico Bekkeri anecd. p. 386, 23. erant qui *ἀμαρυγὰς ἀκτῖνας ὄψεως* interpretarentur, ita *ἀκτὶν ψυχῆς luminosus animi obtutus*, *ἀνακλίνειν* autem, ut *ἐρείδειν* et *ἀπερείδεσθαι ὄμμα* et *ὄψιν εἴς τι*, propria significatione intelligi, *reclinare* seu *defigere*; et si per se aestimetur utraque lectio, *αὐγὴν* magis, quam *ἀκτῖνα* glossemati simile censeas. Nihilo minus codicum ratio cogit, ut aliter sentiamus et *αὐγὴν* a scriptore secundum poëtas pro *ὀφθαλμὸν* positum et, ut in Par. K., in *αὐτὴν* corruptum postea leni sane et pronuntiatione adiuta emendatione in *ἀκτῖν'* et *ἀκτῖνα* mutatum, *ἀνακλίνειν* autem vel ea, quam Astius vere, sed ad *ἀκτῖνα* parum apte ei inesse ostendit, significatione *aperiendi*, vel eadem illa, quam propriae proximam dixi, *defigendi* praeditum statuamus. Ad codices accedit Procli et Damascii testimonium, qui *ψυχῆς αὐγὴν* aliquoties hinc citant, Proclus in Civ. p. 428. extr. *μόνῃ ἄρα γνωστὸν* (sc. *τὸ ἀγαθὸν*) *τῇ ἐνθέῳ προσβολῇ τῇ τοῦ νοῦ κρείττονι, ἣν αὐτὸς αὐγὴν καλεῖ τῆς ψυχῆς, ἣν ἀνακλίναντά φησιν ἐκείνῳ δεῖν* (v. *φασὶν* ex. *δεῖ*) *προσβάλλειν διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν μετ' αὐτὸ πάντων. καὶ γὰρ τοῦτο σαφῶς εἶπεν αὐτός*, (supra p. 534. B.) *ὅτι ἀφελεῖν δεῖ τὴν ἀγαθοῦ ἰδέαν ἀπὸ πάντων, καὶ οὕτως ἐπ' αὐτῷ ἀνακλῖναι τὴν τῆς ψυχῆς αὐγήν, εἴπερ μέλλοι τις ὄψεσθαι αὐτὴν καθ' αὑτήν.* Idem in Parm. T. V. p. 277: *τῷ δι' ἡλικίαν νεωτέραν δυναμένῳ τὰ πράγματα καθορᾶν καὶ τὸ ὡς ἀληθῶς αἴτιον τῶν πάντων ἀνακλίναντι τὴν τῆς ψυχῆς αὐγήν, ὡς αὐτὸς ἐν Πολιτείᾳ εἶπε, θεωρεῖν.* Damascius *ἀπορ. καὶ λύσ.* p. 62. Kopp. *ἤδη δέ ποτε καὶ ἡμεῖς ἐπιβαλοῦμεν, ὅταν, ὥς φησι, τὴν αὐγὴν* (in cod. Mon. *τ* super *γ* a m. s. scriptum.) *τῆς ψυχῆς ἀνακλίνωμεν.* p. 96: *οὐχὶ δὲ καὶ ὁ Πλάτων αὐτῆς εἶναί φησι τῆς ψυχῆς αὐγήν τινα, ἣν δεῖ ἀνακλίναντας τῷ φωτὶ συναφθῆναι τῆς ἀληθείας*; p. 111: *ἡ οὖν αὐγὴ τῆς ψυχῆς τί βούλεται τῷ Πλάτωνι; ἢ συνάπτειν* etc.

πόλιν] *πάλιν* Vind. F.

B *κοσμεῖν*] Ita Par. A. Vind. BF. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. *σκοσμεῖν* Vind. E. *κατασκομεῖν* Bas. b. *κατακοσμεῖν* reliqui codices et editi. *Ornare* etiam aptius h. l. videtur, quam *in ordinem redigere.* Cf. L. VIII. p. 560. A. *καὶ κατεκοσμήθη πάλιν.* et Polit. p. 273. A: *μετὰ δὲ ταῦτα προελθόντος ἱκανοῦ χρόνου θορύβων τε καὶ ταραχῆς ἤδη παυόμενος* (sc. *ὁ κόσμος*) *καὶ τῶν σεισμῶν, γαλήνης ἐπιλαβό-*

τρίβοντας, ὅταν δὲ τὸ μέρος ἥκῃ, πρὸς πολιτικοῖς ἐπιταλαιπωροῦντας καὶ ἄρχοντας ἑκάστους τῆς πόλεως ἕνεκα, οὐχ ὡς καλόν τι, ἀλλ' ὡς ἀναγκαῖον πράττοντας, καὶ οὕτως ἄλλους ἀεὶ παιδεύσαντας τοιούτους, ἀντικαταλιπόντας τῆς πόλεως φύλακας, εἰς μακάρων νήσους ἀπιόντας οἰκεῖν· μνημεῖα δ' αὐτοῖς καὶ θυσίας τὴν πόλιν δημοσίᾳ ποιεῖν, ἐὰν καὶ ἡ Πυθία ξυναναιρῇ, ὡς δαίμοσιν, εἰ δὲ μή, ὡς εὐδαίμοσί τε καὶ θείοις. *Παγκάλους*, ἔφη, τοὺς ἄρχοντας, ὦ Σώκρατες, ὥσπερ ἀνδριαντοποιός, ἀπείργασαι. Καὶ τὰς ἀρχούσας γε, ἦν δ' ἐγώ, 491

C

μενος εἴς τε τὸν εἰωθότα δρόμον τὸν ἑαυτοῦ κατακοσμούμενος ᾔει. cum Leg. L. IIII. pag. 718. B: ὅσα τε ξενικὰ πρὸς θεῶν θεραπεύματα καὶ ὁμιλίας ξυμπάντων τούτων ἀποτελοῦντα τὸν ἑαυτοῦ βίον φαιδρυνάμενον κατὰ νόμον κοσμεῖν δεῖ.

ἐν μέρει ἑκάστους] et singula vicissim Fic.

ἥκῃ] ἥκοι Lob. Ald. Bas. ab.

τοιούτους,] Ante Bekkerum comma non hic, sed post παιδεύσαντας erat.

μνημεῖα δ'] μ. δὲ Vind. F.

δημοσίᾳ] δημόσια Lob.

C *ξυναναιρῇ*] ξυναιρῆι Par. A. Vat. H. Flor. AC. ξυναίρῃ Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. ξυναναιρῇ Vind. E. Aristides T. II. p. 12. Dind. ἀλλὰ καὶ οὗτος (Πλάτων) ἀξιοῖ τὴν Πυθίαν ἐρωτᾶν, ὁπόταν πολιτεύηται καὶ νομοθετῇ, καὶ τότε φησὶ δεῖν (δεῖν φησι cod. Barocc. 136.) ποιεῖν, ἐὰν καὶ ἡ Πυθία συναναιρῇ, (ita cod. Laurent. tert. et Oxon. συνανειρῇ Coisl. συναιρῇ Barocc. συναναιρεῖ ed. Cant. et Iebb.) πρότερον δὲ οὐ θαῤῥεῖ. Thomas Mag. in ἀνεῖλεν p. 67: Πλάτων ἔν τισι τῶν Πολιτειῶν· (haec quatuor om. cod. Oxon.) τότε δεῖ ποιεῖν, ἐὰν καὶ ἡ Πυθία συναναιρῇ. quae non ex fonte hausta, sed ex Aristide derivata esse praemissa verba τότε δεῖ ποιεῖν arguunt. Indidem haec, ut alia, derivata habet lexicon ab Hermanno editum p. 344: ἀναιρεῖ· τὸ μαντεύω. ὡς παρὰ Πλάτωνι· τότε δεῖ ποιεῖν, ἐὰν καὶ ἡ Πυθοῖ συναναιρῇ. Aristides autem nostrum locum potius, quam similem L. V. p. 461. E: ἀδελφοὺς δὲ καὶ ἀδελφὰς δώσει ὁ νόμος συνοικεῖν, ἐὰν ὁ κλῆρος ταύτῃ ξυμπίπτῃ, καὶ ἡ Πυθία προσαναιρῇ. respexisse ex eoque etiam illud ποιεῖν petiisse videtur, ad quod utique δεῖ ex verbalibus, quae praecesserunt, subaudiendum est.

Παγκάλους] παγκάλλους Lob.

ὥσπερ ἀνδριαντοποιὸς] ὥσπερ .... Vat. B. et Lob. cuius in margine scriptum est τὸ λεῖπον, ἀνδριάντας οἶμαι εἶναι ἐθέλει. coniectura fortasse ex L. II. p. 361. D. ducta. ὥσπερ ἀνδριάντας οἶμαι Vat. M. ὥσπερ τοποιὸς Ven. C. ὡς περιττοποιὸς Mon. B. Par. DK. Flor. U. ὥσπερ ἀνδριάντας τοποιὸς Ven. B. Ecce lineas, quibus horum codicum stemma continetur.

ἀπείργασαι. Καὶ] ἀπείργασαι, καὶ Ald.

γε] om. Mon. C.

Γλαύκων] γλαύκω idem.

τι] τοι Vind. E. Mon. B. Flor. U.

οἷον] οἷει Vind. F. Ang. B.

εἰρηκέναι] εἰρ. με Par. K. sec. Bip.

γυναικῶν] καὶ γυν. Vind. F. Ang. B. Flor. T.

αὐτῶν] αὐταὶ Lob. Vat. M.

ἐγγίγνωνται] ἐγγίγνονται Vind. F. ἐγγένωνται Mon. C. Ang. tert. Scilicet natas esse oportebat

ὦ Γλαύκων. μηδὲν γάρ τι οἴου με περὶ ἀνδρῶν εἰρηκέναι μᾶλλον ἃ εἴρηκα, ἢ περὶ γυναικῶν, ὅσαι ἂν αὐτῶν ἱκαναὶ τὰς φύσεις ἐγγίγνωνται. Ὀρθῶς, ἔφη, εἴπερ ἴσα γε πάντα τοῖς ἀνδράσι κοινωνήσουσιν, ὡς διήλθομεν. Τί οὖν; ἔφην· ξυγχωρεῖτε περὶ τῆς πόλεώς τε D καὶ πολιτείας μὴ παντάπασιν ἡμᾶς εὐχὰς εἰρηκέναι, ἀλλὰ χαλεπὰ μέν, δυνατὰ δέ πῃ, καὶ οὐκ ἄλλῃ, ἢ εἴρηται, ὅταν οἱ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφοι δυνάσται, ἢ πλείους ἢ εἷς, ἐν πόλει γενόμενοι τῶν μὲν νῦν τιμῶν καταφρονήσωσιν, ἡγησάμενοι ἀνελευθέρους εἶναι καὶ οὐδενὸς

omnes, quibus eadem, quae viris, tribui Socrates iuberet, id vero significari non item oportebat, magisque in rem erat ostendere rationem illam mulierum haud secus atque virorum habendam ad omne tempus civitatis optimae pertinere. Verum, nisi fallor, neque de nascentibus neque de natis, sed de signis sermo est, e quibus mulieres ad rem publicam gerendam idoneae agnoscantur, quae simul atque appareant, ipsas idoneas fieri, hoc est, ad numerum idonearum accedere indeque ab eo tempore eodem loco, quo viros idoneos, habendas esse Socrates dicat; qua interpretatione adhibita praesens multo aptius, quam aoristus videtur. Cf. L. VIII. p. 557. C: παντοδαποὶ δὴ ἄν, οἶμαι, ἐν ταύτῃ τῇ πολιτείᾳ μάλιστα ἐγγίγνοιντο ἄνθρωποι.

ἴσα γε πάντα] ἴσα γ. π. Lob. Mon. B. εἰς ἅπαντά γε Vind. F. Ang. B.

D ξυγχωρεῖτε] Ita Vind. BEF. Mon. BC. Flor. ACRTUV. *conceditis* Fic. „ξυγχωρεῖ - τε Par. A." quo compendio Bekkerus videtur lituram inter εῖ et τε significare voluisse. ξυγχωρεῖν τε Lob. et cum puncto sub ν Vat. BM. Ven. C. ξυγχωρεῖς τε Par. K. et a m. s. D. Ang. B. Vat. H. ξυγχωρεῖς (Ven. B.) editi ante Bekkerum. Sequentia usque ad πλεῖστα ὀνήσειν p. 541. A. Stobaeus serm. XXXXI. p. 260. excerpsit: Καὶ λεπὸν μὲν οὖν πόλεώς τε καὶ πολιτείας etc. Sed eius cod. A. ea omittit.

τε] *om.* Vind. F. Ang. B.

ἡμᾶς] *om.* Stob.

χαλεπὰ μέν, δυνατὰ] χαλεπὸν μέν, δυνατὸν idem.

οὐκ ἄλλῃ] οὐκάλλῃ Vind. F. οὐκ ἄλλῃ Vind. E. οὐ κακῶς Ven. B. Bas. b. „Invenitur et haec lectio, καὶ οὐ κακῶς εἴρηται;" Steph. annot. p. 25.

ἢ] Ita Par. A. Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV. *ea duntaxat ratione qua diximus* Fic. πῃ Stob. ᾗ ᾗ Mon. B. Flor. U. Stallbaumius. Reliqui codices et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. tert. particulam omittunt. Astius in sec. ᾗ ὡς edidit idque in text. a Platone scriptum coniecit. ὡς non magis necessarium, quam ᾗ. Cf. L. I. p. 334. E: ἐροῦμεν τοὐναντίον, ἢ τὸν Σιμωνίδην ἔφαμεν λέγειν. cum p. 339. E: τοὐναντίον, ἢ ὃ σὺ λέγεις. Iamblichus de myst. p. 85, 30. Gal. καὶ διότι τούτοις εἰσὶν ἄγνωστοι καὶ ἀφανεῖς, (sc. οἱ ἀφανεῖς θεοὶ) οὕτως ἐπονομάζονται, πολὺ διαφερόντως, ἢ ἐπὶ τῶν δαιμόνων λέγεται τὸ ἀφανές. quo loco nonnulli libri ὡς post ἢ insertum habent.

ὅταν] ἢ ὅταν Stob. Gesn. Gaisf.

ὡς] *om.* Vind. F. Stob.

καταφρονήσωσιν] τε κ. Flor. T. καταφρονήσωσιν Vind. E.

ἡγησάμενοι] ... ποιησάμενοι]

ἀξίας, τὸ δὲ ὀρθὸν περὶ πλείστου ποιησάμενοι καὶ τὰς
E ἀπὸ τούτου τιμὰς, μέγιστον δὲ καὶ ἀναγκαιότατον τὸ δίκαιον, καὶ τούτῳ δὴ ὑπηρετοῦντές τε καὶ αὔξοντες αὐτὸ διασκευωρήσωνται τὴν ἑαυτῶν πόλιν; Πῶς; ἔφη. Ὅσοι μὲν ἄν, ἦν δ' ἐγώ, πρεσβύτεροι τυγχάνωσι δεκε-
541 τῶν ἐν τῇ πόλει, πάντας ἐκπέμψωσιν εἰς τοὺς ἀγροὺς, τοὺς δὲ παῖδας αὐτῶν παραλαβόντες ἐκτὸς τῶν νῦν

om. Stob. cod. B. ἡγησάμενος etc. Vind. E.

ἀξίας] ἀξίους Flor. T. Stob.

E μέγιστον δὲ] μέγιστόν γε Vind. F. Flor. R. Ang. B.

τούτῳ] τοῦτο Vind. BE. Mon. C. Vat. BH. Ven. B.

τε] om. Lob. Vat. M.

αὐτὸ] αὐτοὶ Vind. E.

διασκευωρήσωνται] διασκευωρίσωνται Lob. Par. DK. sec. Bekk. διασκευωρήσωται Stob. Gesn. διασκευωρήσονται Vind. BF. Mon. C. et a m. pr. B. (a m. s. —ωνται) Ven. B. Vat. M. Flor. ACRTV. διασκευάσωνται Vind. E. Conf. Epist. III. p. 316. A: ἀκούω γὰρ ὕστερον ὑμῶν τινὰς αὐτὰ (τὰ τῶν νόμων προοίμια) διασκευωρεῖν, *formam legum in procemiis descriptam exprimere ac perficere.* Similiter h. l. omnium rei publicae partium diligentem constitutionem significat, cuius fundamentum in sequentibus demonstratur.

πόλιν] πάλιν Stob. cod. B. Stephanus, qui in superioribus post εἰρηκέναι et εἴρηται interrogationis notam posuit, hic punctum fecit.

ἂν] οὖν Stob.

δεκετῶν] δέκ' ἐτῶν Par. A. et a m. s. D. Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. ACV. δὲ κἀκτῶν Vind. E. δὲ καὶ τῶν Vind. F. Par. K. Flor. U. et, vulgata a m. s. in m. adscripta, Mon. B. δέκα Stob. In re dubia, quum de apicibus agatur, in quibus codicum auctoritatem minus certam esse constat, vulgatam utpote magis proprietati sermonis Graeci convenientem tenui. Cf. L. V. p. 460. E. Leg. L. VII. p. 794. C: μετὰ δὲ τὸν ἑξέτη καὶ τὴν ἑξέτιν διακρινέσθω μὲν ἤδη τὸ γένος ἑκατέρων. Ceterum δέκ' ἐτῶν propter elisionem in numeralibus rariorem scribis offensioni esse ideoque in vocabulum usitatius mutari potuisse non nego. Sic τρί' ἔτη Leg. VII. p. 792. B. in τριετῆ et τρία ἔτη, et p. 798. D. in τριετῆ et τριετοῦς depravatum, et multis locis δύο ex δύ' a librariis factum est.

ἐκπέμψωσιν] ἐκπέμψουσιν Vind. E. (Ven. B.) et editi ante Bekkerum, qui etiam Par. K., de quo Bipontini tacent, coniunctivum exhibere testatur. Eundem modum in verbo θρέψωνται plurium et meliorum codicum consensu firmatum videmus, ut iam non dubitandum sit, quia illud ὅταν suam vim, quae Glauconis interlocutione fracta videbatur, huc usque extendat. Maiori etiam hoc in genere licentia Plato L. VIII. p. 550. A. usus videtur, ubi ἀκούῃ magnam a codicibus neque ab iis solum commendationem habet. Neque nostro loco interna coniunctivo veritatis nota deest. Scilicet accusativi cum infinitivis, in quos haec Socratis oratio exit, haud dubie ad verbum ξυγχωρεῖτε initio proximae positum referri debent. Id quanto facilius fiat, si haec priora quoque ex proximorum parte aliqua pendeant, nemo non intelligit. Atque huic nexui similem, quamquam ob maiorem nectendorum propinquitatem minus notabilem supra p. 515. D. extr. animadvertimus.

ἠθῶν, ἃ καὶ οἱ γονῆς ἔχουσι, θρέψωνται ἐν τοῖς σφετέροις τρόποις καὶ νόμοις, οὖσιν οἵοις διεληλύθαμεν τότε, καὶ οὕτω τάχιστά τε καὶ ῥᾷστα πόλιν τε καὶ πολιτείαν, ἣν ἐλέγομεν, καταστᾶσαν αὐτήν τε εὐδαιμονήσειν καὶ τὸ ἔθνος, ἐν ᾧ ἂν ἐγγένηται, πλεῖστα ὀνήσειν; Πολύ γ', ἔφη· καὶ ὡς ἂν γένοιτο, εἴπερ ποτὲ γίγνοιτο, B δοκεῖς μοι, ὦ Σώκρατες, εὖ εἰρηκέναι. Οὐκοῦν ἅδην

541 τῶν ἠθῶν] συνήθων Stob. τῶν om. Bas. b.

ἃ] καὶ ἃ Mon. B. Par. DK. sec. Bekk.

οἱ γονῆς] Ita Par. A. et a m. pr. Ven. C. Astius in sec. et tert. Bekkerus et in sec. Stallbaumius. οἱ γονεῖς Vind. BEF. Mon. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Stob. et Stallbaumius in pr. *parentes* Fic. οἰκογενῆ Mon. B. Flor. U. οἰκογενεῖς reliqui codices editique ante Astii sec. cui defectus articuli et Atticorum consuetudo οἰκότριβας potius, quam οἰκογενεῖς dicentium, de qua re Phrynichus Lob. pag. 201. et Bekkeri lexicographus anecd. p. 286, 18. conferendi sunt, denique hoc repugnat, quod vernae non tanti sunt, ut eorum potissimum mentio facienda fuerit. De terminatione vide Vol. I. p. 157, a.

ἔχουσι] ἔχωσι Lob. Vat. M.

θρέψωνται] θρέψονται Vind. EF. Mon. B. Par. K. Ang. B. Flor. ART. Stob. cum editis ante Bekkerum.

σφετέροις] σαφεστέροις Vat. B. Ven. B.

τρόποις] τρόποισι Vind. F. Ang. B. Flor. R. Conf. Vol. I. p. 223, a.

οἵοις] οὓς Stob.

καὶ οὕτω] Vulgo haec puncto ab antecedentibus dirimunt (Stephanus adeo Καὶ οὕτω scripsit) quibus tamen non aliter, quam superiora ὅταν οἱ ὡς ἀληθῶς sibi proximis adiecta sunt. Pendent enim, ut dixi, a ξυγχωρεῖτε et alteram interrogationis partem continent, cui Glauco deinde, ut par est, respondet. Itaque hic comma et post ὀνήσειν interrogationis signum feci. Ficinus hunc locum ita interpolavit: *Atque ita celerrime atque facillime ea civitas et res publica orietur, quam supra diximus, si quando exstiterit, beatam fore, et genus hominum, in quo condita fuerit, plurimum iuvaturam.*

τε] om. Vat. H.

ἣν ἐλέγομεν] ἣν λέγομεν Vat. H. εἶναι λέγομεν Mon. B. (hic adscripto in m. a m. s. ἣν ἐλ) et Flor. U. quod Stallbaumius in pr. recepit. Ita laboranti, ut videbatur, structurae corrector ille succurrebat et εἶναι pro ἐξεῖναι accipi volebat, quam significationem Crat. p. 429. D. extr. et alibi habet, sed vereor, ut usquam cum infinitivo futuri.

καταστᾶσαν] καταστάσαν Mon. B.

ἐγγένηται, πλεῖστα] γένηται πλείονα Lob. Vat. M.

ὀνήσειν] ὄνησειν Mon. B.

Πολύ] Πολὺν Bas. b.

καὶ] Καὶ Ald. Bas. ab. Steph. B

ὡς] ὅσγ' Vind. F. Ang. B.

γένοιτο] γήνοιτο, a m. s. γίγνοιτο, Mon. B.

γίγνοιτο] γένοιτο Vind. E.

εὖ εἰρηκέναι] εὖ εὑρηκέναι Vind. E. εὑρηκέναι Vind. F. Flor. R. *adinvenisse* Fic.

ἅδην] Ita Par. A. Lob. Vind. F. Vat. BH. Ven. B. Flor. ACRTV. ἄδην Ven. C. Vind. B. ἀδὴν Mon. C. ἄδδην reliqui et editiones ante Bekkerum. Conf. Vol. I. p. 49, b.

R 7

ἤδη, εἶπον ἐγώ, ἔχουσιν ἡμῖν οἱ λόγοι περί τε τῆς πόλεως ταύτης καὶ τοῦ ὁμοίου ταύτῃ ἀνδρός; δῆλος γάρ που καὶ οὗτος, οἷον φήσομεν δεῖν αὐτὸν εἶναι. Δῆλος, ἔφη· καὶ ὅπερ ἐρωτᾷς, δοκεῖ μοι τέλος ἔχειν.

ἤδη] post *εἶπον* Vind. B. Mon. C.

οἱ λόγοι] *ὀλίγοι* Vat. B. Ven. C.

ἀνδρός;] Signum interrogationis Bekkerus fecit.

δῆλος] *δῆλον* Mon. B. Vat. H. Hic locus ad tuendam lectionem L. V. p. 465. C. extr. receptam adhiberi potest.

ἐρωτᾷς,] In sec. ed. Stallbaumius comma multis locis in pr. cum Bekkero non distinctis restitutum huic loco, quem in pr. secundum eundem Bekkerum et reliquos editores incisum exhibuerat, tacite subtraxit, fortasse quo magis dissentire ab Astii ratione videretur, qui in tert. verbis *ὅπερ ἐρωτᾷς* quasi in parenthesi positis utrinque commata circumdedit, hac interpretatione addita: *et, quod rogas, videtur mihi res ad exitum esse adducta.* Quae ratio quamvis ad usum particulae *περ* cum relativo coniunctae, qualis vulgo obtinet, accommodata tamen hoc loco improbanda est, quia non solum de viro civitati optimae simili, sed etiam de ipsa civitate atque de ea potissimum satis sibi dictum videri Glauco ostendere debebat, adhibita vero ratione illa verbi *δοκεῖ* non *res*, quod Astius ponit, sed *ἀνήρ* subiectum statuendum esset. Itaque dictio *ὅπερ ἐρωτᾷς* nihil aliud, nisi *τὸ ὑπὸ σοῦ ἐρωτώμενον* seu *τοῦτο, ὃ ἐρωτᾷς*, particula *περ* autem ut Latinorum *nempe* responsionis convenientiam cum interrogatione significare videtur, quam qui pluribus declarare velit, ita fere dicat: *id, quod quaeris, quoniam par est, ut interroganti respondeam, ad finem perductum existimo.* Sic Phaedr. p. 228. C: *σὺ οὖν, ὦ Φαῖδρε, αὐτοῦ δεήθητι, ὅπερ τάχα πάντως ποιήσει, νῦν ἤδη ποιεῖν.* et addito, quod hic omissum est, demonstrativo Phaedon. p. 60. E: *καὶ ἐγὼ ἔν γε τῷ πρόσθεν χρόνῳ ὅπερ ἔπραττον, τοῦτο ὑπελάμβανον αὐτό μοι παρακελεύεσθαί τε καὶ ἐπικελεύειν, ὥσπερ οἱ τοῖς θέουσι διακελευόμενοι· καὶ ἐμοὶ οὕτω τὸ ἐνύπνιον ὅπερ ἔπραττον, τοῦτο ἐπικελεύειν.* Ion. p. 534. A: *καὶ τῶν μελοποιῶν ἡ ψυχὴ τοῦτο ἐργάζεται, ὅπερ αὐτοὶ λέγουσι.* Sed huic explicationi comma post *ἐρωτᾷς*, modo ne alterum ante *ὅπερ* ponatur, minime obstat.

Τέλος: — Lob. *πολιτεία ζ'* Vind. F. *Τέλος τοῦ πολιτειῶν, ἢ περὶ δικαίου ἑβδόμου.* Ald. Bas. ab.

PLATONIS OPERA
GRAECE

RECENSVIT ET ADNOTATIONE CRITICA

INSTRVXIT

CAR. ERN. CHRISTOPH. SCHNEIDER

LITT. ANT. PROF. VRATISL.

VOLUMEN TERTIUM

CIVITATIS LIB. VIII. VIIII. X.
ET INDICEM ADNOTATIONIS AD OMNES CONTINENS

LIPSIAE

SVMPTIBVS B. G. TEVBNERI ET F. CLAVDII

MDCCCXXXIII.

PRAEFATIO EDITORIS.

Quemadmodum in primi voluminis praefatione de rebus quibusdam ambitu maioribus, quam quae annotationi commode insererentur, verba nobis facere licuit, ita huius prooemium incipere ab rei amplioris tractatione licebit cum critica, quam profitemur, et cum iudicio de loci, quo continetur, scriptura sane coniunctae, numeri illius dico, quem initio L. VIII. Plato significavit. De quo quum ante nos multi sententiam tulerunt, tum nos ipsi a. MDCCCXXI. *commentationes duas, quarum prior novam eius explicationem continet, posterior aliorum de eo opiniones recenset*, Vratislaviae edidimus, nec postea defuerunt qui denuo operam eadem in re illustranda collocarent. Primus inter hos exstitit Friesius, philosophus Ienensis, qui a. MDCCCXXIII. Heidelbergae libellum vernacula scriptum publicavit: Platons Zahl, de Republica l. 8. p. 546. Steph. Ein Vermuthung von Jakob Friedrich Fries. (4. fol. 14.) Secundus Schleiermacherus, in annotatione ad interpretationem Civitatis vernaculam Berolini a. MDCCCXXVIII. editam, p. 580 — 596. Tertius Christophilus Iulius Branis, a quo edita est Vratislaviae *de numero Platonis disputatio*, quam ibidem philosophorum ordinis auctoritate pro loco professoris extraordinarii rite capessendo

d. XIII. Sept. MDCCCXXX. defendebat. (8. min. fol. 24.) Eorum omnium non magis, quam superiorum quisquam alteri penitus assensus est, immo plures, quam capita, sensus apparuere, quum plerique ne sibi ipsis quidem per omnia satisfecissent. In quibus nos quoque et antea fuisse confitemur et nunc etiam in extremis nonnihil haesitabamus, sed propius a vero, quam antea, abesse nobis visi, aliorum vero errores perspectos habere existimantes, simul lectori omnia considerandi et diiudicandi potestatem facturi primum commentationes nostras, quia venales esse desierunt, repetere, deinde recentiorum placita breviter exponere et examinare, denique eam, in qua acquievimus, interpretationem exhibere statuimus.

COMMENTATIO PRIOR.

De numero Platonis scripturus non vereor, ne arrogantiae crimen subeam, quod tantam rem aggrediar, quae magnitudine sua etiam in proverbium abierit, ut antiquitus qui obscurissimum significare vellent, numero Platonis obscurius esse dicerent, quemadmodum Cicero in quadam ad Atticum epistola loquitur. Nam Graecis quidem tantum abest ut inaccessus fuerit, ut ne difficilem quidem admodum aut obscurum habuisse videantur, quum neminem eorum, qui mentionem [illegible] de re conqueri, plerosque autem ut de comperto exploratoque loqui videamus. Inter Romanos vero Ciceronem constat primum Platonis scripta et placita divulgasse, cui obscurum fuisse non est mirum, quum multa Platonis male intelligeret, quae hodie recte explicata habemus. Huius tamen viri auctoritas tanta fuit, ut verbum illud, quod commemoravimus, ad famam obscuritatis numeri plurimum vel potius nihil non contulisse videatur. Nec magis Procli vox in *Commentariis super primo Euclidis* (libro primo, pag. 7. ed. *Basil.*) ad numerum Platonicum explicandum universa opus esse mathematica pronuntiantis deterrebat non tali tantaque supellectile instructum, quum facile appareret non universae eum mathematicae scientiam requirere, sed ex omnibus matheseos disciplinis aliquid conferendum censere ad declarandam Platonis sententiam. Accedebat quod difficultatibus iis, quae in rebus inessent, industria virorum duorum mathe-

matice doctorum multo supra hanc memoriam remotis adituque ab ea parte munito reliquae ita comparatae videbantur, ut accuratiore verborum interpretatione, quorum isti incuriosiores fuissent, superari possent, idque eo felicius, quo certius hodie de textu Platonis constaret.

Consilium autem huius scriptionis non hoc est, ut omnium, qui de eodem numero scripsere, opiniones recenseantur, neque hoc, ut ostendantur et declarentur omnia, quae numero Platonis vel fundamenti instar substrata sint theoremata vel instrui posse videantur: utrumque enim longum esset: sed unius maxime memorabilis interpretis sententia explorata nostram de significatione verborum ac de sensu totius loci opinionem quam fieri poterit brevissime exponemus eandemque Aristotelis et aliorum veterum, quorum aetate nondum exstinctus esset veri sensus, fuisse demonstrabimus, cetera mathematicorum, inprimis astronomorum, iudicio relicturi.

Initio igitur libri *Civitatis Platonicae* octavi Socrates expressa optimae rei publicae optimique hominis forma ad deteriores conversus primum indagandum esse censet, qui fieri possit, ut illa respublica praestantissima immutetur. Id nisi dissentiant inter se magistratus accidere posse negans qua ex re ea dissensio oriatur, Musas secundum Homerum ut sibi dicant advocat. Vocatae veniunt et tragice velut apud pueros ludibundae et cavillantes serio se dicere simulantes magnifice hunc fere in modum loquuntur:

Difficilis quidem commotio rei publicae sic constitutae. Sed quum ortum omne intereat, ne talis quidem constitutio cuncto persistet tempore, sed solvetur. Solutio autem haec est. Non solum plantis terrae insitis, verum etiam in terra versantibus animalibus fertilitas et sterilitas animi corporumque accidit, quando conversiones singulis orbium circuitus coniungunt breve victuris breves, contrariis contrarios. Generis autem vestri fecunditatem et sterilitatem quamvis sapientes sint quos ad regendam rem publicam instituistis nihilo magis ratione cum sensu assequentur, sed fugiet eos et generabunt liberos quandoque, cum non debebunt. *ἔστι δὲ θείῳ μὲν γεννητῷ περίοδος ἣν ἀριθμὸς περιλαμβάνει τέλειος, ἀνθρωπείῳ δὲ ἐν ᾧ πρώτῳ αὐξήσεις δυνάμεναί τε καὶ δυναστευόμεναι τρεῖς ἀποστάσεις τέτταρας δὲ ὅρους λαβοῦσαι ὁμοιούντων τε καὶ ἀνομοιούντων καὶ αὐξόντων καὶ φθινόντων πάντα προσήγορα καὶ ῥητὰ πρὸς ἄλληλα ἀπέφηναν· ὧν ἐπίτριτος πυθμὴν πεμπάδι συζυγεὶς δύο ἁρμονίας παρέχεται τρὶς αὐξηθείς, τὴν μὲν ἴσην ἰσάκις ἑκατὸν τοσαυτάκις, τὴν δὲ ἰσομήκη μὲν, τῇ προμήκει δὲ, ἑκατὸν μὲν ἀριθμῶν ἀπὸ διαμέτρων ῥητῶν πεμπάδος δεομένων ἑνὸς ἑκάστων, ἀρρήτων δὲ δυεῖν, ἑκατὸν δὲ κύβων τριάδος. ξύμπας δὲ οὗτος ἀριθμὸς γεωμετρικὸς τοιούτου κύριος, ἀμεινόνων τε καὶ χειρόνων γενέσεων· ἃς ὅταν ἀγνοήσαντες ὑμῖν οἱ φύλακες συνοικίζωσι νύμφας νυμφίοις παρὰ καιρόν, οὐκ εὐφυεῖς οὐδ' εὐτυχεῖς παῖδες ἔσονται.* (p. 546. Steph.)

Non facile quemquam inventum iri putamus, quin tenebras sibi hunc locum inspicienti primum offundi sentiat. Quibus pellendis qui inter ipsos Graecos Platonis asseclae operam dederunt, non multum ex eorum studio ad nos commodi redundavit, declarationibus illis aut pridem ex memoria hominum exstinctis aut non minore, quam quibus dilucidandis inservirent, obscuritate laborantibus aut alio, quam quo opus erat, intentis. Neque Italorum, qui seculo a Christo nato XV. Platoni dediti in eiusque scriptis legendis et interpretandis defixi erant Florentiae, quemquam credibile est huius loci interpretem exstitisse, postquam dux ac princeps eorum, Marsilius Ficinus, plus eum difficultatis, quam ponderis habere et Apolline interprete egere indicasset; ipse vero quod promiserat in Commentario super Timaeo de eo verba facturum non praestitit. At seculo XVI. duo reperti sunt viri docti, quorum opera partibus nonnullis lux affulserit, prior Iacobus Faber Stapulensis, in *Commentario super Aristotelis Politicorum quinto* ab ipso Aristotele occasione data Platonis numerum explicare conatus, alter Franciscus Barocius Venetus, singularis de eodem numero libelli auctor, in quo quum aliorum, inprimis Fabri, tum suam sententiam, non admodum illam a Fabro discrepantem, copiosissime exposuit. Nec postea defuerunt qui expediendo numero operam darent, sed nemo probabiliora inveuit, quam Barocius. Itaque cum Barocio nobis res sit. Qui vir quum vulgo non satis notus sit, antequam quid senserit de loco Platonis afferam, quis fuerit breviter significabo. Fuit natione Venetus, gente patricia ortus, litteris a pueritia deditus. In philosophia Marcum Antonium Passerinum, in mathematica Petrum Catenam Patavii praeceptores habuit. Post annum MDL. in gymnasio Patavino, deinde in Bononiensi professor matheseos fuit, postea urbis Iadrae in Dalmatia praefectus, cui muniendae studiosius, quam corpus affectum pateretur, intentum aetate nondum provecta mortuum scribit Moletius anno MDLXXII. Contra ex ipsius scriptis effici auctor est Foscarinus ad aetatem decrepitam usque litteris eum studuisse summa cum industria, itinera per Europae Asiaeque regiones fecisse, litterarum commercium habuisse cum doctissimis Transalpinorum et miros fortunae casus subiisse. Firmat haec et explicat Mazzuchellus, magicae artis condemnatum anno MDLXXXVII. pecunia et vinculis multatum testans. Caeterum diu vixisse Cretae ibique aliquando, quum maxima siccitas esset, ingentem vim pluviae de coelo deduxisse. Reliquit magnam codicum manu scriptorum copiam, quos ab eius nepote eodemque herede Iacobo emtos Anglus Comes Pembrocinus bibliothecae Oxoniensi donavit anno MDCXXVIIII. qui adhuc Barociani nominantur. Ipse edidit *Orationes* in laudem mathematicae et philosophiae, Procli *Commentaria in librum primum Euclidis* Latine vertit ex codicibus multo integrioribus et emendatioribus textu vulgato, item Heronis *Librum de machinis bellicis et geodaesiam* e codice transtulit scholiisque illustravit, de *Cosmographia* libros IIII. vulgavit. Sed maxime delectabatur nodis solvendis eiusque amoris tria

monumenta reliquit: *Problema de duabus lineis in eodem plano designandis, quae nunquam coeunt in idem, licet producantur in infinitum et quanto protrahantur longius tanto sibi evadant propiores, tredecim modis demonstratum; Explicationem Rhythmomachiae Pythagoreae* Italice scriptam, et eum, quem nos examinandum suscepimus, libellum de numero Platonis. Cuius libelli inter Italos soli Mazzuchello commemorati et ne huic quidem conspecti inter nostrates memoriam instauravit Boeckhius, vir doctissimus, in *Studiis Heidelbergensibus* T. III. p. 44. quo loco plerosque eorum, qui de eadem re scripsere, nominavit. Titulus hic est: FRANCISCI BAROCII JACOBI FILII PATRITII VENETI COMMENTARIVS IN LOCVM PLATONIS OBSCVRISSIMVM *et hactenus à nemine rectè expositum in principio Dialogi octavi de Rep. ubi sermo habetur de numero Geometrico, de quo proverbium est, quòd numero Platonis nihil obscurius. Ad Illustrissimum, et Reverendissimum* GABRIELEM PALAEOTVM *Cardinalem amplissimum, et optimum. Cum licentia R. D. Vicarii Episcopalis, ac R. P. Inquisitoris.* BONONIAE, *Typis Alexandri Benacii.* MDLXVI. (4. min. fol. 34.) Quid autem propositum habuerit Barocius ēt quo ratione usus sit, ipse in prooemio declaravit his verbis:

„Propositum meum est eum Platonis in octavo de Rep. locum exponere, qui cùm omnium, quae sub humanam cognitionem cadere possunt, obscurissimus sit: hactenus à nemine (quod pace omnium dicam) non modò non rectè declaratus, sed nequidem perceptus est: imò tritum inde proverbium apud Antiquos ortum fuit, quod nempe numeris Platonicis nihil obscurius. Nam spero studiosis omnibus gratissimum fore tam obscuri loci veram, lucidissimam, ac iam pridem à nobis ope divina repertam expositionem perlégere. In hac itaque re pertractanda hoc ordine mihi procedendum est. Primo quidem autores omnes, qui de hoc loco Platonis aliquid dixerunt, in medium afferam, eorumque testimoniis rei difficultatem ostendam: Secundò quid etiam mihi de hac difficultate videatur, adiiciam: Tertiò quaedam ad intelligentiam rei spectantia declarabo: Quartò ad ipsius loci dilucidationem, expositionemque me conferam, in quo quidem dilucidando, exponendóque talem etiam ordinem servabo. Primo quorundam obscurorum Platonis verborum significationes aperiam: Secundò Platonis sententiam verbis ipsis applicabo: Tertiò quomodo locum hunc alii declararint, et quae ab eis rectè, atque malè dicta, quaéque penitus praetermissa sint ostendam: Quartò et ultimo locum alium Platonis in nono de Rep. satis etiam obscurum, et ab interpretibus non rectè declaratum, illustrabo; cuius loci intelligentia ex his, quae in octavo de Rep. dicuntur, tanquam corollarium dependet.“

Atque haec lucido ordine, ut mathematicum decebat, sed verbosius paullo, quam necesse erat, deinceps pertractavit. Ex quibus ea, quae quartae partis primum obtinent locum, quum ad nostrum consilium maxime pertineant, integra hic apponemus, ex reliquis,

quae opus erant, excerpsimus. Postquam igitur verborum a Musis pronuntiatorum partem primam, cuius nos supra sententiam tantum reddidimus, verbis Graecis omissis, quoniam ea in disputationem nunc nolumus vocare, deinde illa de numero perfecto, a quibus et ipsis abstinendum nobis putavimus, ut potuit, explicavit, hoc modo pergit:

„*Humanae vero geniturae is aliquo in quo primo augmentationes superantes, et superatae tres distantias, atque quatuor terminos cum acceperint similantium, et dissimilantium, et crescentium, et decrescentium, cuncta correspondentia, et effabilia invicem effecerunt.*“ In his verbis quinque particulae nobis declarandae sunt. Prima „*augmentationes superantes, et superatae*“ Secunda „*tres distantias, et quatuor terminos*“ Tertia „*similantium, et dissimilantium*“ Quarta „*crescentium, et decrescentium*“ Quinta „*correspondentia, et effabilia.*“ Augmentationes itaque superantes apud Platonem sunt Rationes maioris inaequalitatis, videlicet Multiplices, Superparticulares, Superpartientes, Multiplices superparticulares, et Multiplices superpartientes. Augmentationes verò superatae sunt apud eum Rationes minoris inaequalitatis, scilicet Submultiplices, Subsuperparticulares, Subsuperpartientes, quaeque ex his tribus componuntur: quas quidem omnes Rationes in superioribus declaravimus. Distantias quidem appellat Plato rationum intervalla; terminos autem, quantitates, inter quas intervalla ipsa cadunt. Et est adnotandum quod distantiae semper à terminis unitate superantur, nempe si termini quatuor fuerint, distantiae tres erunt; quòd si termini tres, distantiae duae; si denique duo termini, unica inter eos erit distantia, pauciores autem duobus terminis esse non possunt, quandoquidem (ut in praecedentibus diximus) Ratio est duarum eiusdem generis quantitatum mutua quaedam habitudo. Quod verò de terminis, atque distantiis diximus, tale quidem est. sint exempli gratia termini quatuor continuè proportionales, ut viginti septem, decem et octo, duodecim, octo, inter hosce igitur quatuor terminos tres cadunt Sesquialterae, tresque Subsesquialterae distantiae, si tanquam superantes, et tanquam superatae considerantur, una quidem à viginti septem ad decem et octo, altera autem à decem et octo ad duodecim, tertia vero à duodecim ad octo, omnes utique Sesquialterae: similiter una quidem ab octo ad duodecim, altera autem à duodecim ad decem et octo, tertia verò à decem et octo ad viginti septem omnes porrò Subsesquialterae. Praeterea similantes, et dissimilantes Plato vocat eos numeros, qui ab Arithmeticis Similes, et dissimiles appellantur: crescentes autem ac decrescentes eos, quos illi Abundantes, et Diminutos, seu Plusquamperfectos: et Imperfectos nuncupant; hasce autem omnes numerorum species in superioribus declaravimus. Correspondentia invicem, et effabilia vocat Plato terminos, qui sibi invicem Ratione correspondent, quique numeris, vel integris, vel fractis possunt exprimi, cuiusmodi sunt quatuor termini, quos paulo ante continue proportionales in Sesquialteris, et Subsesquialteris Rationibus esse diximus. illi namque cum

Rationes sibi invicem correspondentes, tum etiam Effabiles sunt. Effabiles enim quantitates illae sunt, quae numeris, vel integris, vel fractis quantae sint exprimi possunt, quas Graeci ῥητὰς, hoc est Dicibiles, maior verò pars latinorum Mathematicorum improprie nomine Rationales appellant. Similiter autem Ineffabiles quantitates eae sunt, quae non integris, neque fractis exprimi possunt numeris, quas graeci quidem ἄρρητας καὶ ἀλόγους (sic) hoc est Ineffabiles, et Indicibiles ἀπὸ τοῦ ἀρρῆσθαι, καὶ ἀπὸ τοῦ λέγεσθαι, id est à fari, et dici. latini verò ferè omnes Mathematici impropriè Surdas, et Irrationales nuncupant; credentes nimirum, quod ἀλόγους eas graeci vocarint à privatione τοῦ λόγου, hoc est Rationis, quasi nullam tales quantitates inter se Rationem haberent, quod tamen falsissimum est; quippe cùm omnes eiusdem generis quantitates, sive dici possint, sive non, Rationem aliquam habeant invicem comparatae; quae quidem si fuerint Effabiles, Ratio quoque ipsarum erit Effabilis; si vero Ineffabiles fuerint, earum Ratio quandoque Effabilis, quandoque Ineffabilis erit; quam quidem Rationem Ineffabilem Graeci quidem λόγον ἄλογον, id est Rationem Indicibilem; ipsi verò latini Rationem Irrationalem appellant. Hoc autem idem est ac si dicerent Rationem absque Ratione, quo nihil absurdius. „*Quorum sesquitertia radix quinario coniugata duas harmonias praebet ter aucta.*“ Hic quoque duo declaranda sunt, primum quaenam sit Sesquitertia radix; secundum quae sint duae harmoniae, quas ipsa Sesquitertia radix quinario coniugata praebet ter aucta. Quoad primum itaque sciendum est, quod ubi Sesquitertia radix latinè legitur, textus graecus (ut iam vidimus) habet ἐπίτριτος πυθμὴν, quae verba alii vertunt Sesquitertia radix, ut Manilius; alii Sesquitertia propago referente Fabro, alii Sesquitertium fundum, ut Thermacides Pythagoreus; aliique demum Sesquitertius Cubus, ut Leonardus Aretinus. ipsa namque dictio graeca πυθμὴν quatuor haec significat, nempe radicem, propaginem, fundum, atque solidum. ἐπίτριτον πυθμένα autem intelligit hic Plato septenarium numerum. Quare qui ἐπίτριτον πυθμένα Sesquitertiam radicem vertunt id accommodatè facere videntur, quippe cùm septenarius numerus primus quidem limites, terminos, atque radices ipsius Sesquitertiae Rationis complectatur. quandoquidem ex ternario, quaternarióque septenarius constat, quippe qui sunt limites, termini, et radices Sesquitertiae Rationis, cum ipsi sint primi, atque minimi numeri Sesquitertiam Rationem habentes. Qui verò Sesquitertiam propaginem interpretantur, non immeritò id faciunt, nam propago quidem nihil aliud est, nisi vitis quaedam vetula, et suppressa, ut ex ea plures fiant à pangendo dicta, quia porrò pangatur: septenarius verò similiter quaternarii, et ternarii propago quaedam est, in quibus primum Sesquitertia Ratio consistit, quemadmodum etiam quinarius ex binario, ternarióque constans ipsorum binarii ac ternarii propago est, in quibus Ratio Sesquialtera primum reperitur. Qui autem Sesquitertium fundum convertunt, convenienter hoc agunt. Pythagoreo-

rum enim mos est (quos imitatur Plato) minimos in aliqua Ratione numeros fines, et fundum appellare; fines quidem, ut extremitates, ac terminos quoad minus illius Rationis; fundum verò, quoniam ut vas super fundum, sic omnes numeri Rationis eiusdem super illos minimos adiunguntur. septenarius autem minimos numeros Sesquitertiae Rationis continet ut fines eius Rationis, et fundum omnium numerorum, qui eandem Sesquitertiam Rationem habent. Quare non immeritò septenarius numerus Sesquitertium fundum vocabitur. Qui demum ἐπίτριτον πυθμένα Sesquitertium Cubum, nempe numerum Solidum hoc loco latinè reddunt, falsam traiationem efficiunt, quippe cùm ἐπίτριτον πυθμένα Plato septenarium hic intelligat, septenarius autem nullo modo Solidus numerus esse possit. Solidus enim numerus (ut in superioribus declaravimus) producitur ex mutua trium numerorum multiplicatione, quod septenario minimè competit. Quamvis igitur (ut iam diximus) πυθμὴν quandoque radicem, quandoque propaginem, quandoque fundum, quandoque solidum significet, in praesentia tamen tum radicem, tum propaginem, tum etiam fundum significare potest: Solidum vero numerum nequaquam, ut Leonardus voluisse videtur, qui πυθμὴν Cubum, Solidum scilicet numerum interpretatus est. Cubus etenim numerus (ut in praecedentibus explicavimus) ille dicitur, qui ex multiplicatione alicuius numeri in se ipsum, et in productum oritur; quod nullo pacto septenario convenire potest. Verùm hoc declarato consequens est explicare, quaenam sint duae harmoniae, quas ipsa sesquitertia radix quinario coniugata praebet ter aucta. Duas igitur harmonias hic Plato vocat duos numeros alterum Quadratum et alterum Cubum; quorum Quadratus quidem est ipse centum quadraginta quatuor à duodenario in se multiplicato productus: Cubus autem est ipse mille septingenta viginti octo duodenarii Cubus. duodecies enim duodecim centum quadraginta quatuor, et duodecies centum quadraginta quatuor, mille septingenta viginti octo producunt. Isti duo itaque numeri, nempe centum quadraginta quatuor Quadratus, et mille septingenta viginti octo Cubus à duodenario producti duae harmoniae sunt, quas de mente Platonis septenarius, sive Sesquitertia radix quinario coniugata nobis praebet ter aucta. Non ab re autem adiecit Plato particulam illam „*ter aucta*“ nam in praebendis hisce duabus harmoniis septenarius quinario coniugatus ter augetur. primùm enim dicimus septem, et quinque, duodecim, ecce primum septenarii augumentum: deinde duodenarium in se ipsum multiplicamus ut prima nobis centum quadraginta quatuor quadrata producatur harmonia, ecce secundum augumentum ipsius septenarii: postremò ipsum centum quadraginta quatuor Quadratum numerum duodenario multiplicamus ut secundam habeamus mille septingenta viginti octo cubicam harmoniam, ecce demum tertium septenarii augumentum. Praeterea septenarius mox cùm ipsi quinario coniugatus fuerit, ter augetur: quoniam duodenarius ex ea coniugatione producitur, qui ad tria usque intervalla auctus est, cùm Solidus sit; bis enim tria sex,

et bis sex, duodecim; similiter bis duo, quatuor, et ter quatuor, duodecim. quare cùm septenarius quinario coniugatus duodenarium efficiat, ex quo postea duae iam dictae harmoniae oriuntur; non immeritò hac etiam secunda ratione dixit Plato, quòd septenarius quinario coniugatus duas nobis praebet harmonias ter auctus. Est autem hic adnotandum quòd non ab re Plato Quadratum, et Cubum numerum harmonias appellat. quemadmodum enim harmonia tunc esse perfectissima dicitur, cùm soni, seu voces omnes invicem aequales ita sunt, ut quoad sonorum, vel vocum magnitudinem, ne una quidem superet aliam: sic etiam numeri tum quadrati, tum cubi maximam in se harmoniam habent, quoniam eorum latera sunt semper aequalia, nec unum ab alio superatur. „*Unam quidem aequalem aequaliter centum centies.*" His verbis explicat Plato unam ex duabus harmoniis, quas Sesquitertia radix nempe septenarius quinario coniugatus praebet ter auctus. eam autem esse dicit aequalem, aequaliter centum centies. quae porrò verba rectè percipientur uno prius declarato, quod scilicet volens Plato quibusdam obscuris verbis declarare duas harmonias, quas diximus esse duos numeros, Quadratum scilicet centum quadraginta quatuor, et Cubum mille septingenta viginti octo: explicat eas per similitudinem duorum aliorum numerorum illis consimilium, quorum alter est numerus decem millia, alter verò numerus millena millia. quemadmodum enim numerus centum quadraginta quatuor erat Quadratus duodenarii; sic decem millia numerus, est Quadratus centenarii; et sicut numerus mille septingenta viginti octo erat duodenarii Cubus, ita millena millia numerus est Cubus centenarii. Nam centies centum faciunt decem millia Quadratum, centies autem decem millia, producunt millena millia Cubum. Duas itaque iam dictas harmonias centum quadraginta quatuor Quadratum, et mille septingenta viginti octo Cubum per hos alios duos numeros decem millia Quadratum, et millena millia Cubum explicat Plato, quos etiam ratione iam dicta duas harmonias nuncupat. harum autem unam esse dixit aequalem aequaliter, centum centies, ipsum scilicet decem millia Quadratum numerum habentem latera aequalia, nempè centum unitatum eorum unumquodque. quem utique numerum Quadratum non immeritò aequalem aequaliter dixit, quoniam omnis numerus Quadratus aequalis aequaliter ab Arithmeticis dicitur; hoc est ab aequalibus lateribus tum productus, tum contentus. Haec igitur est prima Platonis harmonia, per cuius similitudinem explicavit nobis primam duarum harmoniarum, quas Sesquitertia radix quinario coniugata praebet ter aucta. „*Alteram verò aequalis quidem longitudinis, sed praelongiori, centum quidem numerorum ex diametris effabilibus quinariis indigentibus uno singulis, duabus autem ineffabilibus; centum verò cuborum trinitatis.*" Secundam ex iam dictis duabus numerorum decem millia, et millena millia harmoniis in hac parte divinus, admirandusque Plato quibusdam verbis, omnium certè Platonicorum verborum obscurissimis circunscribit. hanc autem harmoniam inquit esse aequalis quidem longitudinis,

sed praelongiori, centum quidem numerorum ex diametris effabilibus quinariis indigentibus uno singulis, duobus autem ineffabilibus; centum verò cuborum trinitatis; quae porrò circumscriptio nil aliud nobis indicat, nisi cubum ipsum numerum millena millia. Verùm ut haec obscurissima verba prorsus candida reddantur in memoriam revocandum est, quòd quilibet Solidus numerus habet tria latera, quibus producitur, atque constat; unum quidem longitudinis, alterum verò latitudinis, tertium autem altitudinis. ut exempli gratia si dicamus bis tria, sex, et quater sena viginti quatuor: hic est numerus solidus, cuius longitudo quidem tria, latitudo autem duo, altitudo verò quatuor sunt. similiter si numerum centenarium in se ipsum multiplicemus, oritur Quadratus decem millia numerus: quod si rursus eodem centenario numero iam dictus decem millia Quadratus numerus multiplicetur, ex hac utique multiplicatione gignitur numerus millena millia Cubus: huius autem Cubi tria latera sunt tres numeri centenarii, quandoquidem eius longitudo, latitudo, altitudóque centum unitatum existit, cùm omnes invicem aequales esse debeant. Quòd si numerum hunc non quatenus Cubum, sed quatenus Planum consideremus (quilibet enim Solidus numerus tum quatenus Solidus, ex tribus scilicet lateribus productus; tum quatenus Planus ex duobus videlicet productus lateribus considerari potest) nempe quatenus ex duobus centenario, ut decem millia lateribus producitur: erit eius latitudo quidem numerus centenarius, longitudo verò decem millia numerus. quemadmodum enim imaginamur Cubum numerum figuratum, cuius longitudo centum, et latitudo centum, et altitudo itidem centum unitatum est: ita etiam Antelongiorem, seu Praelongiorem numerum Planum (quem qualis sit in superioribus declaravimus) iuxta formam parallelogrammi rectanguli figuratum imaginari possumus; cuius latitudo quidem sit centum, longitudo verò decem millia. Uterque autem istorum duorum numerorum erit ipse millena millia numerus. Hunc itaque numerum, seu secundam harmoniam Plato quibusdam obscurissimis verbis circumscribere volens, dixit eam esse „*aequalis quidem longitudinis*“ scilicet longitudini prioris harmoniae iam declaratae, cuius etiam longitudo centum erat, „*sed Praelongiori*“ hoc est ipso eodem millena millia numero tanquam Praelongiori suscepto, erit utique iuxta longitudinem, et latitudinem simul „*centum quidem numerorum*“ quorum unusquisque scilicet in se decem millia continet: centies enim decem millia iam dictum millena millia numerum procreant, „*centum verò Cuborum trinitatis*“: hoc est si idemmet numerus tanquam Solidus, et Cubus accipiatur; erit iuxta altitudinem centum Cuborum. nam ipse millena millia numerus tanquam Cubus consideratus, centum in altitudine parvos Cubos habet ex unitate productos, quos equidem Plato Cubos trinitatis non immeritò vocavit: tum quoniam omnis Cubus tribus suis lateribus, ac dimensionibus trinitatem corpoream indicat: tum etiam quia iam dicti centum parvuli Cubi denotant altitudinem ipsius millena millia Cubici numeri, quae quidem altitudo cuique corpori soliditatem, trinamque di-

mensionem, ac demum trinitatem ipsam praebet. mox enim ubi longitudini, latitudinique tertium intervallum, altitudo scilicet advenerit, corpus perficit, ipsique trinitatem exhibet. Hoc igitur modo Plato centenarii Cubum, ipsum scilicet millena millia circumscripsit. Verùm ut hanc circumscriptionem adhuc obscuriorem redderet cum dixisset iam dictum Cubum, tanquam Praelongiorem numerum consideratum fore iuxta longitudinem simul, et latitudinem centum quidem numerorum: statim subiunxit „*ex Diametris effabilibus quinarii indigentibus uno singulis, duabus autem Ineffabilibus;*“ quibus planè verbis circumscripsit unumquemque illorum centum numerorum, quorum quilibet est decem millia, circumscriptio verò talis est, quòd scilicet unusquisque centum illorum numerorum componitur ex Diametris aliquot Effabilibus quinarii indigentibus uno singulis, et ex duabus Ineffabilibus. Verùm ut haec obscurissima circumscriptio luce clarior fiat, revocandum rursus in memoriam, quòd sunt quidam numeri vocati Diametrales, sive Diametri (ut in superioribus declaravimus) quorum alii quidem sunt Effabiles, alii verò Ineffabiles: horum autem utrique duplices; alii namque sunt Diametri Parium Quadratorum, alii Quadratorum Imparium, et Parium quidem Quadratorum Diametri (ut in superioribus dicebamus) in se multiplicati producunt Quadratos numeros duplos Quadratorum, quorum ipsi Diametri sunt uno superabundantes; Quadratorum autem Imparium Diametri possunt duplum Quadratorum, quorum Diametri sunt uno deficiente. Hisce commemoratis, dico quòd volens Plato circumscribere quemlibet iam dictorum centum numerorum comprehendentem unitates decem millia, dixit eorum unumquemque fieri „*ex Diametris*“ id est numeris nuncupatis Diametralibus, seu Diametris „*Effabilibus quinarii*“ hoc est Diametris Quadrati producti a quinario, quippe qui sunt ipsi septenarii numeri Effabiles „*indigentibus uno singulis*“ id est quorum (sic) Diametrorum potentiae uno indigeant ad complendum duplum Quadrati ab ipso quinario producti, quae nimirùm est proprietas Diametrorum Imparibus tum costis, tum eorum Quadratis correspondentium „*duabus autem Ineffabilibus*“ hoc est non solum componitur iam dictus decem millia numerus ex septenariis, qui sunt Effabiles Diametri ipsius Quadrati a quinario producti indigentes uno singuli, verum etiam ex duabus Ineffabilibus insuper adiunctis; ita ut ex aliquot septenariis, unà cum duabus Ineffabilibus simul compositis ipse decem millia numerus conficiatur. Animadvertendum autem quòd Platonis intentio non est ut ex duabus Diametris Ineffabilibus numerus iste constituatur; sed ex Potentiis, seu Quadratis duarum ineffabilium Diametrorum, quae quidem Potentiae quamvis Dicibiles sint, (ut in superioribus diximus) Ineffabiles tamen propterea vocantur quòd Diametrorum Ineffabilium Potentiae sunt: de his igitur Potentiis intelligit Plato cùm inquit „*duabus autem Ineffabilibus*“ unde etiam non immeritò cùm de ipsis Effabilibus locutus est, posuit particulam „*Diametris*“ cùm verò de Ineffabilibus mentionem fecit, particulam ipsam „*Diametris*“ non apposuit, sed absolutè dixit „*Duabus autem*

Ineffabilibus." quòd si quis dicat ibi quoque iam dictam particulam subintelligi, respondendum quòd Diametros Ineffabiles Plato pro Diametrorum Ineffabilium Potentiis, nempe Quadratis accepit. nullo pacto namque Diametri simul Ineffabiles componi possunt, ut ex eorum compositione numerus Effabilis oriatur qualis est ipse decem millia, qui producendus est. Omnis enim effabilis numerus divisus per numerum Effabilem, in numeros Effabiles perpetuò dividitur: Effabilis verò per Ineffabilem divisus, in partes Ineffabiles semper dividitur: Ineffabilis autem per Effabilem si dividatur, in partes Ineffabiles semper dividetur: Ineffabilis demum per Ineffabilem divisus, quandoque dividitur in partes Effabiles, quandoque in Ineffabiles. Undè manifestum est quòd ex Effabilibus quidem numeris invicem compositis Effabilis numerus semper creatur: ex Ineffabilibus verò compositis ad invicem, Ineffabilis semper fit: ex Effabili autem, et Ineffabili fit semper Ineffabilis; ut iis perspicuum est, qui circa numeros tum Effabiles, tum Ineffabiles consumatissimi sunt, qualis est praestantissimus omnium huiusce rei professorum Aeques Pompeus Bolognettus hac nostra tempestate certè mirandum Individuum. Talis igitur est circunscriptio, qua numerum decem millia Plato circunscribere voluit. Ut autem ipsa magis elucescat, exemplis quoque declaranda est. Suscipiatur itaque septenarius numerus, qui Effabilis Diameter est quinarii, unóque indiget ad complendam Potentiam duplam potentiae eiusdem quinarii; et multiplicetur per numerum mille quadringenta decem: producetur quidem ex ea multiplicatione numerus novem millia octingenta septuaginta, qui complectitur in se mille quadringentos decem septenarios, hoc est Effabiles quinarii Diametros indigentes uno singulos. posthaec accipiantur duae Ineffabilium Diametrorum potentiae, quarum una quidem sit triginta tria, Potentia scilicet Diametri Quadrati à quaternario producti: altera verò nonaginta septem, videlicet Potentia Quadrati à costa septem producti, quae porrò duae potentiae superiori novem millia octingenta septuaginta numero addantur, totáque summa inde proveniens in unum colligatur: dubio procul numerus decem millia producetur, ut in subscripto patet exemplo. numerus itaque decem millia constat ex mille quadringentis decem septenariis, id est Diametris Effabilibus quinariis indigentibus uno singulis, qui simul collecti faciunt novem millia octingenta septuaginta: et duabus Ineffabilibus, hoc est duabus Ineffabilium Diametrorum Potentiis, triginta tribus scilicet, et nonaginta septem. Similiter autem potest etiam ipse decem millia numerus creari ex duabus aliis Ineffabilium Diametrorum Potentiis, unà cum paucioribus septenariis. ut in secundo subscripto extat exemplo. Rectè igitur quanvis obscurè Plato ipsum decem millia numerum circunscripsit dicens eum fieri ex Diametris Effabilibus quinariis indigentibus uno singulis, duabus autem Ineffabilibus. Hactenus autem manifestum est quaenam sit etiam altera, secundáque harmonia, per cuius similitudinem explicuit Plato secundam harmoniam duarum, quas ipsa Sesquitertia radix, sive septena-

1410
7
9870
33
97
10000

890
7
6230
73
3697
10000

rius quinario coniugatus praebet ter auctus. „*Universus autem hic numerus Geometricus huiusmodi, autor potiorum deteriorumque generationum est.*" Duo hic quoque declaranda sunt, primum quisnam sit geometricus numerus, secundum quae sint potiores, deterioresque generationes, quarum ipsum Geometricum numerum autorem esse Plato dicit. Geometricum itaque numerum vocat Plato ipsum Cubum mille septingenta viginti octo, quem declaravit per similitudinem alterius Cubi millena millia. Hoc autem nomen „*Geometricus*" communiter hic accipiendum est pro „*Mathematicus*" perinde ac si Mathematicum numerum Plato eum nuncupasset. Is enim Platonis mos est saepe Geometriae nomen pro tota Mathematica suscipere, ut patet ex eius praecepto, quod in foribus scholae suae scripsisse fertur *οὐδεὶς* (sic) *ἀγεωμέτρητος εἰσίτω* hoc est, nemo Geometriae ignarus ingrediatur. Volebat enim Plato suos auditores non solùm Geometriae, verùm etiam Arithmeticae, Musicae, Astronomiae, totiusque demum scientiae Mathematicae peritos esse: quanvis dixerit neminem Geometriae ignarum ingredi; quod etiam quodam alio mysterio fecit, quod in praesentia brevitati studentes relinquimus. Cùm igitur nomen Geometriae pro totius Mathematicae nomine Plato quandoque usurpet, non ab re hic quoque Geometricum numerum pro Mathematico numero suscepit. quandoquidem ad constituendum, ac declarandum ipsum mille septingenta viginti octo numerum, quem Geometricum, hoc est Mathematicum appellat, quatuor praecipuis Mathematicis scientiis indiguit Plato, Arithmetica nempe, Musica, Geometria, et Astronomia: Arithmetica quidem, quoniam ex variis numeris eum constituit: Musica verò, quoniam in eo constituendo de harmoniis habetur sermo: Geometria autem, quia numerus ille Cubicam Geometricam figuram repraesentat, nec non in eius constitutione Diametrorum, et Quadratorum, et figurarum Praelongiorum fit mentio, quae omnia sunt Geometriae subiecta: Astronomia denique Plato indiguit, quandoquidem (ut in sequentibus videbimus) numerum hunc motibus coelestibus accommodat, ex quibus rerum omnium ortus, atque interitus, mutationesque fiunt, ac demum universus regitur mundus. Talis itaque numerus Geometricus Platonis, ac eius etymologia sit. Potiores autem generationes vocavit Plato eas, quae à duobus bonis: deteriores verò eas, quae à duobus malis genitoribus fiunt. nam ex duobus quidem bonis vult Plato prolem nasci bonam; ex duobus verò malis malam; ex bono autem, et malo neque omnino bonam, neque prorsus malam, quemadmodum etiam in numeris si Par Parem multiplicet, semper Par nascitur: si autem Impar Imparem multiplicet, Impar continuò procreatur: si verò Par Imparem, vel Impar Parem multiplicet, Pariterimpar, vel Impariter par semper exoritur; qui sunt medii inter Imparem, et Pariter parem. At Pythagorei, Platonicique Impares quidem numeros bonos appellabant, Pares verò malos: Parium autem eos quidem, qui Pariterpares sunt, vocabant omnium pessimos; eos verò, qui sunt Pariterimpares, vel Impariter-

pares, neque omnino malos, neque penitus bonos esse dicebant, sed partim bonos, partim malos, quatenus ex Paris, et Imparis natura participant. Hactenus itaque manifestum nobis est quisnam Geometricus numerus, quaeque potiores, ac deteriores generationes apud Platonem sint, quarum ipsum Geometricum numerum autorem esse dicit."

Haec Barocius, partim recte, partim secus. Nos vero ea, quae recte explicuit, infra, ubi nostram interpretationem proponemus, significabimus; in praesentia errores ab eo commissos notabimus. Primum igitur erravit eo, quod *αὐξήσεις δυναμένας τε καὶ δυναστευομένας augumentationes* interpretatus est *superantes et superatas*, seu rationes maioris et minoris inaequalitatis, ut quum deinceps ponantur numeri 27, 18, 12, 8, ratione sesquialtera singuli singulos proximos superantes, rursusque inverso ordine positi 8, 12, 18, 27, ratione minoris inaequalitatis, quae subsesquialtera dicitur, singuli a singulis proximis superati. Neque enim numero, cuius ad alterum ratio minor est, tamquam tali *αὔξησις* tribui potest; neque *δύνασθαι* est superare, aut *δυναστεύεσθαι* superari.

Secundus error Barocii commissus est circa *τὸν ἐπίτριτον πυθμένα*, quem numerum septenarium esse putat, quamobrem eos probat, qui sesquitertiam radicem vel propaginem, vel etiam sesquitertium fundum verterunt, qui vero sesquitertium cubum, eos impugnat. Sed *πυθμὴν* a veteribus arithmeticis dicebatur minimus cuiusque generis numerus, in quo primo conspiceretur id, quod proprium eius generis esset. Cuius significationis quum multa ex scriptoribus graecis proferri possint documenta, unum instar omnium erit. Itaque in eo libro, quem *Θεολογούμενα τῆς ἀριθμητικῆς* inscriptum nuper typis repeti iussit Astius, p. 27. ubi sermo est de numero quinario, iustitiae imagine, verba leguntur haec, quae paullo emendatiora, quam scripta sunt ab Astio, apponam. *Εἴ τις τοίνυν ἀριθμὸς ἰσάκις ἴσος ἐστὶν, οὗτος δικαιοσύνης εἰδικὸς καὶ ἐπιδεικτικὸς ἂν εἴη. πᾶς δὲ τετράγωνος ἰσάκις ἴσος ὑπάρχει, ἀλλ' οὐ πᾶς μεσότητος δεκτικὸς, ἀλλὰ μόνος δηλονότι ὃς ἂν περισσὸς εἴη· καθόλου γὰρ ἀρτίου ἀριθμοῦ μεσότης οὐ φαίνεται· περισσῶν δὲ προσεχέστατος καὶ οἰκειότατος ἂν εἴη ὁ πυθμὴν, εἰ καὶ τῶν αὐτοῦ λόγων ἐπιδεκτικὸς ὁ μετ' αὐτόν. Ἐπιστημονικαὶ δὲ καὶ φιλόσοφοι ἀποδείξεις ἀεὶ ταῖς πυθμέσιν ἐλαχίστοις ἔτι καὶ ἄν.. πόστοις ἐπιχειροῦνται καὶ ἐναργῶσιν ἐν αὐτοῖς, ὡς ἐν παραδείγμασί τισι τὰς ὁμοιότητας τῶν ὁμογενῶν, οἷον διπλασίων μὲν ἀπείρων φύσει ὄντων, ἐν δυάδι μᾶλλον πρὸς μονάδα, ἡμιολίων δὲ ἐν τριάδι πρὸς δυάδα· ὥστε ἡ τῆς δικαιοσύνης ἔννοια καὶ φύσις ἐν ἰσάκις ἴσῳ δεικνυμένη ἀριθμῷ, τουτέστι ἐν τῷ τετραγώνῳ, ἐν ἀρτίῳ μὲν οὐκ ὀρθῶς δειχθείη ἂν μεσότητος ἀμοιροῦντι, ἀλλ' ἐν περιττῷ δηλονότι. καὶ τῶν περιττῶν ἐν πυθμενικωτάτῳ καὶ οἱονεὶ σπέρματι τῶν ἄλλων, διὰ τὸ ἐπιστημονικόν. ἐν ἄρα πρωτίστῳ τῷ θ̄. οὗτος*

γὰρ καὶ ἀπὸ πρώτου περισσοῦ ἀριθμοῦ τοῦ $\overline{γ}$ πυθμὴν τετράγωνος συνίστασθαι, τοὺς τρία ὤν, πλευρισμοῦ μεσότητα πρῶτον ἔχοντες τετράγωνος καὶ αὐτὸς μεσότητα πρῶτος ἔχων. In his περισσῶν δὲ προσταχθέντος scripsi pro περισσὸν δ. π. Pro τῶν αὐτοῦ λόγων scribi poterit τ. αὐτῶν λ. ἄν., πόσταις significare videtur ἀναπόστοις. τὰς ὁμοιότητας feci e τὰ ὁμοιότατα, et ἐν τῷ τετραγώνῳ ex ἐν τῇ τετ. Verba διὰ τὸ ἐπιστημονικόν commate a praecedentibus separavi. Denique πρῶτον ἔχοντες reposui pro πρῶτον ἔχ. et commate post ἔχοντας sublato τετράγωνος cum πλευρισμοῦ, h. e. lateribus constantis numeri, coniunxi. Reliqua sana sunt, eamque, quam nomini πυθμὴν significationem tribuimus, confirmant. Iam vero proprium sesquitertii est, quod numerum aliquem totum insuperque tertiam eius partem continet, seu tertia eum parte superat. Quod tantum abest ut primo appareat in septenario, ut omnino ab eo alienum sit. Illud autem, quod Barocio fraudi fuit, quod ad sesquitertiam rationem et ternario et quaternario opus est, qui uterque coniunctus septenarius est, facile explicatur. Nam inest in quaternario simulque cum eo apparet idem ille, qui rationem perficit, numerus ternarius. Quem si extrinsecus addi ad alterum oporteat, ut sesquitertia scilicet ratio conspiciatur, ne septenarius quidem sufficiet, sed accedere debebit monas, qua quidem ternarium superat quaternarius, et ἐπίτριτος πυθμὴν erit octonarius. His quoque confirmandis, simul vocabuli πυθμὴν usui uberius declarando unus inserviat veteris arithmetici locus, Nicomachi Geraseni, ex eius *Introductione arithmetica* Lib. I. cap. 19. p. 95. ed. *Ast.* quo loco postquam rationum superparticularium primam, sesquialteram, explicuit, de secunda haec habet: Ἐὰν δὲ ἐπισκέψασθαι θέλωμεν τὸ δεύτερον εἶδος τοῦ ἐπιμορίου, τουτέστι τὸ ἐπίτριτον — συνεχὲς γὰρ μέρος φυσικῶς μετὰ τὸ ἥμισυ ὑπάρχει τὸ τρίτον — ὅρον μὲν αὐτοῦ ἕξομεν τοῦτον, ἀριθμὸς ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ ὅλον τε τὸν συγκρινόμενον καὶ μέρος αὐτοῦ τρίτον πρὸς τῷ ὅλῳ· ὑποδείγματα δὲ αὐτοῦ εὕρημα ληφθήσονται ἡμῖν οἱ ἀπὸ τετράδος συνεχεῖς τετραπλάσιοι, συζευγμένοι τοῖς ἀπὸ τριάδος τριπλασίοις, ὁμογενεῖς ὁμογενέσιν, οἷον ὁ $\overline{δ}$ τῷ $\overline{γ}$, ὁ $\overline{η}$ τῷ $\overline{ϛ}$, ὁ $\overline{ιβ}$ τῷ $\overline{θ}$, ὁ $\overline{ιϛ}$ τῷ $\overline{ιβ}$, καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐφ' ὁσονοῦν. Δῆλον δὲ, ὅτι ὁ ἀνθυπακούων τῷ ἐπιτρίτῳ, λεγόμενος δὲ σὺν τῇ ὑπό προθέσει ὑπεπίτριτος, ἐστιν ὁ ἐμπεριεχόμενος ἐκείνῳ ὅλος τε καὶ προσέτι αὐτοῦ τρίτον, ὡς ὁ μὲν $\overline{γ}$ τῷ $\overline{δ}$, ὁ δὲ $\overline{ϛ}$ τῷ $\overline{η}$, ὁ δὲ $\overline{θ}$ τῷ $\overline{ιβ}$, καὶ οἱ ἀκόλουθοι τῶν ὁμοταγῶν. Παρατηρητέον δὲ τὸ παρεπόμενον πᾶσι τούτοις γλαφυρὸν, ὅτι οἱ μὲν πρῶτοι καὶ πυθμένες λεγόμενοι ἐγγύς εἰσιν ἀλλήλων ἐν τῷ φυσικῷ χύματι, οἱ δὲ δεύτεροι ἀπὸ πυθμένων ἕνα μόνον ἀριθμὸν διαλείπουσιν, οἱ δὲ τρίτοι δύο, οἱ δὲ τέταρτοι τρεῖς, οἱ δὲ πέμπτοι δ, καὶ ἀεὶ οὕτως, μέχρις οὗ βούλει. Ἔτι γε μὴν καὶ ὅτι τὸ μόριον, οὗ παρώνυμός ἐστιν ἕκαστος τῶν ἐπιμορίων, ἐν τοῖς ἥττοσι

θεωρεῖται τῶν πυθμένων, ἐν δὲ τοῖς μείζοσιν οὐδαμῶς. Non vereor, ne quis Barocii opinionem confirmari putet eo, quod ad rationem sesquitertiam Nicomachus coniungi iubet quadruplices cum triplicibus, eamque σύζευξιν non additionem, sed σύγκρισιν esse neget. Nam qui duo πυθμένας, maiorem alterum eumque ἐπίτριτον, alterum minorem et ὑπεπίτριτον distinguit, quomodo is numerum utrique coniuncto parem πυθμένα ἐπίτριτον dicat aut existimet? Minorem quidem poterit, quum subsesquitertia ratio natura non differat ab sesquitertia. Certe idem Nicomachus Lib. II. c. 19. p. 184. novenarium ἐπίτριτον πυθμένα duodenarii, non ὑπεπίτριτον, dicit.

Tertium falsus est Barocius, quod duas harmonias nihil nisi numeros quadratum et cubum significare putavit, eosque non certae cuiusdam radicis, sed cuiuslibet. Nam verbis eius accuratius perpensis tantum ad speciem et exempli gratia positam duodenariam radicem, re ipsa perinde esse intelligitur, quaecunque ponatur, dummodo ea quadratum et cubum numeros producere valeat, quod nulla non valet. Itaque vanum erat, unum ex reliquis potius eligere numerum duodenarium, quam eum, qui in superioribus significatus esset, retinere orationemque ita instituere: — ἀπέφηνεν· ὃς τρὶς αὐξηθεὶς etc. Sin autem eligi debebat ille, cuius scilicet cubus esset numerus a Musis significandus, vanum erat etiam priorem harmoniam vel uno verbo attingere, quum praesertim inter priorem et posteriorem secundum Barocianam quidem harmoniae declarationem nihil prorsus interesset. Atque hoc ipsum certius etiam documentum habemus, errasse hac in re Barocium. Aequalitatem sonorum enim, qua ille perfectissimam constare harmoniam dicit, sive in pari intentione vocis, sive in eo, quod unisonum vocatur, seu denique in similitudine et consensu eorum, quae quamvis diversa sint, tamen consona dicuntur, positam esse intelligas, non eam aliter referet et quasi repraesentabit numerus quadratus, aliter cubus, quippe qui pariter aequilateri sint. Neque ita excusari potest Barocius, ut duorum sonorum consonantiam quadratam, trium cubicam harmoniam intellexisse dicatur. Primum enim non hoc dicit, deinde si diceret, falleretur, quum aequalitatis ratio non mutetur terminorum numero, qua de causa ea harmonia, quae duorum aequalitate sonorum efficitur, si per hanc ipsam aequalitatem harmonia est, nullo modo differre potest ab ea, quae tribus item aequalibus sonis constat. Itaque duae harmoniae dici non poterant. Accedit quod, si quadratum et cubum simpliciter intelligi vellet scriptor, omittere debebat verba τρὶς αὐξηθεὶς, quibus adiectis et eo quidem sensu, quo usus iubebat, dictis non aliter locutus esset, ac si quis nostratium diceret: welche Zahl zweimal mit sich selbst multiplicirt zwei gleichseitige Producte giebt, ein Quadrat und einen Cubus. Cuius locutionis vitium ipse sensisse videtur Barocius idque sublaturus aliam addidisse verborum τρὶς αὐξηθεὶς interpretationem, non magis probabilem. Casu enim accidit, ut ἐπίτριτος ille πυθμὴν πεμπάδι συζυγεὶς numerum efficiat solidum, neque haec eius soliditas

aut per συζυγίαν istam producta aut ulla ad harmonias gignendas efficacia praedita est.

Denique in explicanda harmonia posteriore semel et iterum labitur Barocius, dum praecepta opinione securus et rerum et verborum rationem negligit. Quod ad verba attinet, non eget demonstratione, τῇ προμήκει δὲ significare non posse *tanquam praelongam* seu oblongam, sed pro iis aut τῇ προμηκείᾳ δέ, aut ὡς προμήκη δέ, aut simpliciter προμήκη δὲ scribi debuisse. Nec defuere, qui tale quid scriptum a Platone coniicerent, ut H. Stephanus, I. Cornarius et alii, qui quum praeterea nihil coniecerint, ne nominandi quidem videntur. Sed concedamus Barocio, quod concedi non debet, verba recipere eam interpretationem, ut sensus sit, alteram harmoniam, quandoquidem ut cubus consideretur, eadem esse qua priorem longitudine, sed ut numerum oblongum constare centum numeris a diametris quibusdam productis, et centum cubis ternarii: nonne centum illis diametrorum numeris longitudinem harmoniae oblongae, centum autem cubis ternarii latitudinem eiusdem constare putabimus? Verborum quidem structura per μὲν et δὲ iunctorum id iubet, qua non intellecta Barocius extrema ἑκατὸν δὲ κύβων τριάδος a prioribus diiuncta novam definitionem eiusdem numeri millies millenarii, nec velut oblongi, sed velut cubici, habere existimat. Sed rerum quoque rationem adversariam habet maxime, quum cubum ternarii non numerum viginti septem, sed omnino cubum significare contendit. Quam opinionem quum non verendum sit ne cui persuadeat, diutius in ea refutanda morari nolo.

His igitur fundamentis, non admodum firmis, Barocius hanc totius loci instruxit interpretationem, quam ipsius verbis, quamquam interdum vitiosis, exponere visum est.

„Cùm ostendisset Plato finem, qui dari potest in corporibus coelestibus; modò declarat finem rerum omnium generabilium, et corruptibilium quodam numero, quem circumscribit illis difficillimis, ac profundissimis mathematicis circumscriptionibus, quas in superioribus declaravimus. Quod autem hic ait Plato est huiusmodi. Finis rerum omnium generabilium, et corruptibilium est ille (sic) rerum periodus, quem etiam superius dixit, in quo coelestes revolutiones singulis rebus circulorum generationis, et corruptionis coniungunt ambitum; quando scilicet unaquaeque res genita ad suae vitae, ac durationis terminum pervenerit. Hunc autem terminum, quoniam soli Deo cognitus est, per cuiusdam numeri similitudinem Plato declaravit, nempe ipsius mille septingenta viginti octo, quem Geometricum rationibus superius dictis appellavit. Hunc siquidem numerum inquit Plato autorem esse generationis, et corruptionis rerum; quoniam cùm ad finem suum res pervenerint, statim corrumpuntur, et eisque aliae generantur; quippe cùm unius corruptio generatio alterius sit, ut affirmat etiam Aristoteles: nil aliud autem apud Platonem numerus iste significat, nisi rerum finem, statum, et generationem; et hoc non immeritò. numerus enim iste scilicet mille septingenta vi-

ginti octo producitur à duodenario (ut in superioribus vidimus) estque ipsius duodenarii Cubus, quare quatenus Cubus est significat rerum finem: quoniam quemadmodum ultra solidum non transit magnitudinum potestas, ita quaelibet res genita non transcendit suae durationis terminum: quatenus autem à duodenario productus est iste numerus Geometricus, designat rerum omnium generationem, statum, atque permanentiam; quandoquidem numerus duodenarius tam a Pythagoreis, tum à Platonicis propter maximas eius perfectiones, quas in praesentia longum esset enarrare, mundum regere et conseruare dicitur, et universi numerus appellatur. Undè etiam in Legibus Plato numero duodenario civitatem, agros, custodias, et magistratus disponit: in Phaedro verò duodecim adducit ordines divinorum: in Timaeo duodecim faciebus informat mundum: in Critia plagis duodecim antiqua ante diluvium regna describit: ac demum in Epinomide duodenarium numerum Iovis imperium vocat propter sphaeras mundi visibiles duodecim, scilicet octo coelestes, et quatuor elementares. Praeterea quadam etiam alia ratione Plato per huius numeri similitudinem terminum rerum generabilium declaravit, ipsumque potiorum, ac deteriorum generationum autorem esse dixit, quae quidem ratio talis est: quoniam (ut in superioribus diximus) Plato vult ex bonis nasci bonum, et ex malis malum, et ex bono simul, et malo, neque omnino bonum, neque malum: boni autem numeri sunt: Impares, Perfecti, Aequilateri, Similes, Quadrati, Cubi, Effabiles, et id genus; mali vero his oppositi scilicet Pares, Imperfecti, Inaequilateri, Dissimiles, Partealtera longiores, Praelongiores, Ineffabiles, et huiusmodi alii: non immeritò numerus Geometricus mille septingenta viginti octo potiorum deteriorumque generationum autor dicitur; cùm eius constitutionem à Platone positam omnes iam dictae tam bonorum, quàm malorum numerorum species ingrediantur. His itaque duabus rationibus Plato numerum hunc geometricum ipsius rerum ortus, atque interitus autorem esse posuit, eiusque similitudine rerum generabilium terminum declaravit."

His exhibitis nihil morari videtur, quin nostram sententiam de toto loco aperiamus. Itaque de integro Musas, hoc est Platonem, audiamus. Humanae proli dicit esse periodum, quam comprehendat numerus quidam, in quo primo incrementa quaedam, postquam tria intervalla et quatuor terminos certae cuiusdam indolis acceperint, omnia certo quodam modo comparata praestent, quorum sesquitertia radix certa quaedam passa duas harmonias praebeat; quibus harmoniis descriptis universus hic, inquit, numerus geometricus ea vi praeditus est, ut meliorum et deteriorum generationum auctor sit, quarum inscii quum civitatis custodes importuno tempore sponsas sponsosque copulaverint, liberi non bona indole nec fortunati erunt. In his primum hoc notandum, illum numerum, qui generis humani periodum comprehendat, diversum ab eo esse, qui in fine dicitur meliorum deteriorumque generationum auctor. Nam idem si esset, neque illa de

sesquitertia radice et de duabus harmoniis adiicienda erant, quippe quae non modo ad significandum et uberius declarandum numerum illum nihil utilitatis habitura, sed tenebris eum non tam per ludibrium, quam stulte et temere involutura essent; neque vero universus hic et *geometricus* in fine dici debebat numerus, quum qui proxime significati essent harmoniarum duarum numeri non possent non per verba *ξύμπαντα ὅρους* comprehensi et cum primo illo in unum coniuncti, idque per multiplicationem, videri. Quomodo autem possit uterque diversus esse, sic intelligetur. Periodus temporis definitum est, quo praeterlapso id, cuius est periodus, cursum denuo incipit. Tales plantarum et animalium fertilitatis ac sterilitatis ratione habita periodi sunt, quae dum volvuntur, eadem generationis vel fecundae vel infecundae lex obtinet, finita periodo novus ordo secundum novam legem neque ad finem periodi constaturus inchoatur. Iam si generis rerum alicuius natura ea sit, ut plures deinceps periodi consimili vel fecunditate vel sterilitate soleant esse, et quae priorem quamque, eadem fere posteriorem temperet lex, certo autem periodorum numero confecto diversus a priori status oriatur, bonus, si praecesserit malus, malus, si bonus: nonne eum, qui curam susceperit rerum tali legi subiectarum, si providere velit, ne quid detrimenti capiant, et ad singularum periodorum et multo magis ad illius certo numero confecto secuturae initium attendere in eoque omnia facere oportebit, quae ad avertendam corruptionem vim habitura videantur? Itaque duorum huic numerorum cognitione opus erit, et eius, qui periodos definiat, et illius, qui periodorum et ipsas quasi periodos contineat, quorum priorem inesse et *includi in* posteriore apparet. Eodem modo homines animo et corpore certis periodis subiectos esse initio orationis Musae docuerunt, quarum periodorum ambitum hoc loco primum significant. Id autem ita faciunt, ut numerum quendam (annorum, ut consentaneum est,) definiant, in quo primo incrementa quaedam efficiant aliquid. Hic ego satis mirari nequeo, quod Barocius hunc quoque septenarium esse sibi persuasit. Verba ipsius appono ad fidem faciendam. „Hactenus itaque Plato, inquit, nil aliud nobis, nisi numerum septenarium circumscripsit illis verbis *in quo primo* — *Effabiles invicem effecerunt;* primus enim numerus in quo tria, et quatuor simul reperiri possunt est ipse septenarius, quippe qui ex tribus, et quatuor conficitur. quare volens Plato septenarium ipsum circumscribere, ut ex eo numerum Geometricum producat, non immeritò ex trium distantiarum, quatuorque terminorum numeris tanquam ex veris ipsius septenarii partibus ternario, et quaternario, primo scilicet Impari, primóque Pari eum formavit. Verum enim verò cùm septenarium ipsum hoc modo formasset, sequitur declarans quomodo ex eodem septenario Geometricus ipse numerus producatur; illis verbis „*quorum*“ scilicet quatuor terminorum, et trium distantiarum „*sesquitertia radix*“ id est septenarius ex ternario, et quaternario distantiarum, terminorumque numeris creatus etc. Haec mirum quantum

a vero distant. Scilicet significatur numerus minimus productus ex aliis numeris per incrementa illa effectis; qui numeri ita debent comparati esse, ut tribus intervallis et quatuor terminis quibusdam positis omnia appellationem eandem accipiant et effabilia fiant. Sed primum omnium declarandum est, quae illa incrementa sint. αὐξήσεις dicuntur δυνάμεναί τε καὶ δυναστευόμεναι. αὐξήσεις autem constat dici incrementa ea, quibus numerus aliquis per semet ipsum multiplicatus augetur. Porro δύνασθαι significat vim, qua praeditus est numerus vel linea ad quadratum ex sese producendum; ut δύο δύναται τέτταρα, δίπους δύναται τετράπουν. δυναστεύεσθαι autem, cuius verbi in mathematicis exemplum aliud reperire non memini, quum haud dubie oppositum sit activo δύνασθαι, oppositam rationem significet necesse est, qua exempli gratia quadrupedale quadratum productum a linea bipedali eius quasi imperio et dominatui subiectum sit. Itaque αὔξησις δυναμένη τε καὶ δυναστευομένη brevius dicitur incrementum per multiplicationem radicis seu lateris et quadrati mutuam factum. Quum vero actio ipsa augendi, quae proprie dicitur αὔξησις, neque intervalla neque terminos accipere possit, quae non sunt nisi numerorum vel magnitudinum, hoc loco numeros per eiusmodi αὐξήσεις effectos αὐξήσεις obscurius dici intelligitur: ii vero cubi sunt. Confirmatur haec explicatio iis, quae deinde effecta per illas αὐξήσεις dicuntur, ut quatuor terminis positis omnia προσήγορα καὶ ῥητὰ πρὸς ἄλληλα praestent, quod ad eosdem cubos ducit. προσήγορα enim πρὸς ἄλληλα in numeris sunt, quibus inter ipsa comparatis eadem convenit appellatio, velut quum quatuor deinceps propositi sunt numeri rationem sesquialteram habentes, haec ipsa ἡμιολίου appellatio convenit omnibus. ῥητὰ autem seu effabilia ea sunt, quae dici et pronuntiari possunt; ut sesquialterum quaternarii senarius, senarii novenarius, novenarii autem non item dici, quamquam et cogitari et oculis conspici potest sesquialterum. Itaque 4, 6, 9, et προσήγορα sunt et ῥητὰ πρὸς ἄλληλα, quartum terminum, qui idem sit προσήγορος et ῥητὸς πρὸς αὐτά, non recipiunt. Iam theorema est Euclidis Lib. VIII. 12: δύο κύβων ἀριθμῶν δύο μέσοι ἀνάλογόν εἰσιν ἀριθμοί. Quando igitur iubemur numeros ponere, qui quatuor in terminis omnia προσήγορα καὶ ῥητὰ πρὸς ἄλληλα efficiant, cubos si posuerimus, procul dubio fieri iussum poterit. Quae quum ita sint, porro videndum, quot et quos cubos ponamus; quod utrumque monstrant verba ἐν ᾧ πρώτῳ. Nam numerus, in quo primo cubi sint, haud dubie is est, in quo duo minimi sunt. Sed aliud praeterea requiritur hoc, ut interpositis inter cubos istos pro una tribus distantiis seu intervallis (ἀποκαταστάσεις, quod ante Bekkerum vulgo legebatur, etiam sine codicum auctoritate corrigendum erat) quatuor exsistant termini ὁμοιούντων τε καὶ ἀνομοιούντων καὶ αὐξόντων καὶ φθινόντων. Quorum verborum significationem Barocius secundum Fabrum exposuit, quam multis probare non opus est, quum satis certum sit ὁμοίους numeros esse, quorum latera in eadem ratione sunt, ut quo

modo latitudo ad latitudinem, eodem longitudo sese habeat ad longitudinem, ὑπερτελεῖς autem dici eos, quorum partes summam ipsis numeris maiorem efficiunt. quod ne absurdum videatur, observandum est partem numeri esse eum numerum, qui ipsum metitur. Illud tantum monendum, quod praetermisere Barocius et Faber, non sine causa Platonem vulgata nomina ὁμοίων et ἀνομοίων, ὑπερτελῶν et ἐλλιπῶν vertisse in verba, ad vim et efficaciam eorum numerorum declarandam, quorum qui ipsi similes sint, iidem similia reddant alia, qua re nihil aliud, nisi incrementum ipsum, quod recipiendis similibus efficitur, significari videtur, nec aliter in reliquis. Et pertinet hoc ad idem loquendi genus, obscurum illud et Musarum vaticinio conveniens, quo αὐξήσεις δυναμένας τε καὶ δυναστευομένας appellaverat numeros per αὔξησιν δυναμένων et δυναστευομένων productos. Similes igitur et dissimiles et abundantes et deminutos habere debebit series illa quatuor numerorum, quae interiectis inter cubos istos duobus analogis efficitur. Qui si reperiuntur in serie a duobus minimis cubis comprehensa, dubitari non potest, quin eos ipsos Plato hoc loco significaverit. Atqui in ea reperiuntur. Nam e numeris 8, 12, 18, 27, duo extremi et deminuti et similes sunt, duo medii autem et abundantes et dissimiles. *) Ergo numerus periodum humanam finiens is est, in quo sunt numeri 8 et 27, sive qui compositus ex his duobus est. Sed hic dubitatio oritur, utrum per additionem eorum, an per multiplicationem producendus videatur. Si per additionem, prodibit numerus triginta quinque, sin per multiplicationem, ducenta sedecim. Triginta autem quinque annis quominus putemus periodum generis humani, qualem supra declaravimus, terminasse Platonem, quum ipsius numeri exiguitas facit, tum quod in eo ait cubos duos recipere duos terminos medios, qui si per additionem productus est numerus, non in eo sunt, sed extra eum, sin autem per multiplicationem, sunt in eo; nam 12 decima octava et 18 duodecima ducentorum sedecim pars est. Accedit, quod apud eos, qui ex Pythagorae disciplina Platonem haec hausisse existimant, aliquid ponderis habiturum videtur, quod idem numerus 216, quem nos periodum humanam finire statuimus, renascentis ipsius Pythagorae periodos finire est creditus, auctore Anatolio in *Theologumenis arithmeticae* p. 40. ed. *Ast.* Ἀνδροκύδης δὲ ὁ Πυθαγορικός, ὁ περὶ τῶν συμβόλων γράψας, καὶ

---

*) Haec Schleiermacherus p. 592. erroris arguit, 8 et 18 itemque 12 et 27 similes, contra 8 et 12 et item 18 et 27 dissimiles, abundantes vero 8 et 27, deminutos 12 et 18 pronuntians. Sed abundantes non ii sunt, quos putat vir doctissimus, qui maiores sint partium suarum summa, sed contra, qui minores; et similitudo ac dissimilitudo his numeris non quatenus plani, sed quatenus solidi sunt, tribui videtur.

Εὐβουλίδης ὁ Πυθαγορικὸς καὶ Ἀριστόξενος καὶ Ἱππόβοτος καὶ Νεάνθης, οἱ κατὰ τὸν ἄνδρα ἀναγράψαντες, σιϛ ἔτεσι τὰς μετεμψυχώσεις τὰς αὐτῷ συμβεβηκυίας ἔφασαν γεγονέναι· μετὰ τοσαῦτα γοῦν ἔτη εἰς παλιγγενεσίαν ἐλθεῖν Πυθαγόραν καὶ ἀναζῆσαι, ὡσανεὶ μετὰ τὴν πρώτην ἀνακύκλωσιν καὶ ἐπάνοδον τοῦ ἀπὸ ϛ ψυχογονικοῦ κύβου, τοῦ δ' αὐτοῦ καὶ ἀποκαταστατικοῦ διὰ τὸ σφαιρικόν. Sed gravissimum argumentum infra proferetur. Ponamus igitur numerum multiplicatione duorum primorum cuborum procreatum significari, et ex hac hypothesi reliqua consideremus, quae si ita comparata sunt, ut eam firment, alterum non admittant, verum nos posuisse credamus. Sequitur autem hoc: *ὧν ἐπίτριτος πυθμὴν πεμπάδι συζυγεὶς δύο ἁρμονίας παρέχεται τρὶς αὐξηθείς:* cuius partem iam attigimus, quum Barocii errores singillatim arguebamus. Sed primum explicandum est *ὧν* (pro quo codex Regius vitiose habet *ὡς*) a Barocio propter maiorem, puto, vicini *πυθμένος* difficultatem neglectum, cuius tamen neglectionis poenam dedit eo, quod ne *πυθμένα* quidem invenit, sicut fieri non poterat, ut radicem inveniret, qui nesciret, cuius radix esset. Referri autem debet pronomen ad *αὐξήσεις* illas, quas numerum 216 producere vidimus, qui quum originem ducat a cubis duobus, necessario et ipse cubus est. Hanc eius naturam significaturus Plato, simul sensum quantum par esset occultaturus, pro singulari ad *ἀριθμὸν* referendo et facilius intelligendo uti maluit plurali, qui grammatice referretur ad *αὐξήσεις*, re ipsa ad earum multiplicatione effectum numerum. Qui quoniam cubus est, tribus cubis constat, quorum minimus latus habet dimidium lateris eius, ex quo tripartitus ipse natus est, medii latus sesquitertium est dimidii, maximi sesquiquartum medii seu sesquitertii. Cuius theorematis probatio hoc loco necessaria non est, applicatio autem ad nostram rem huiusmodi: Cubus 216 constat tribus cubis 27, 64, 125, quorum minimus latus habet dimidium senarii, ex quo ipse cubus 216 prodiit, medii latus quaternarius est, sesquitertiam ad latus minimi rationem habens, maximi quinarius, cuius ratio sesquiquarta ad quaternarium est. Ex his efficitur *ἐπίτριτον πυθμένα* illarum *αὐξήσεων* sive numeri per eas producti esse latus medii ex tribus minoribus cubis, quorum summa ipsum *αὐξήσεων* numerum exaequat, hoc est quaternarium, qui aptiore nomine dici non poterat, quum nomen *πλευρά*, quo latera quadratorum et cuborum appellari solent, senarium ut latus numeri *αὐξήσεων* significaturum fuisset, hic autem unum ex illis lateribus significandum esset, quae tria cuique cubo subsunt. Atque haud scio an unum *πυθμένος* nomen ex omnibus Graecae linguae nominibus huic rei conveniret. Quaternarium igitur copulari cum quinario iubent verba *πεμπάδι συζυγείς*, unde prodit novenarius. Nam *σύζευξις* seu *συζυγία* est *συνδυασμός*. Et mirum foret, ni novenario, uni ex omnibus excellentissimo, in his numeris locus esset. Hic vero duas harmonias praebere dicitur ter auctus:

δύο ἁρμονίας παρέχεται (ita scribendum cum Bekkero; *παρέχηται*, quod vulgatum erat, ferri non potest) *τρὶς αὐξηθείς.* quorum sensus hic est, quadratum novenarii unam, cubum alteram harmoniam praebere. Harmonia autem uno numero contineri nequit. Quare et quadrato et cubo apponendus alter est, cui collatus utervis suam harmoniam praebeat; quem quum Plato non significaverit, dubium non est, quin adhuc tractatum et descriptum numerum 216 intellectum voluerit, qui cum quadrato novenarii unam, alteram cum cubo eiusdem harmoniam efficiat. Sed priusquam ea de re disputemus, consideranda nobis et explicanda sunt verba, quibus ipsas harmonias definivit, quae ita comparata sunt, ut nihil minus, quam novenarii quadratum et cubum significare videantur. Si quidem priorem, *ἴσην ἰσάκις*, hoc est in numero quadrato positam, ait esse *ἑκατὸν τοσαυτάκις.* (nam nihili faciendum est codicis Regii *ἕκαστον τοσ.*) quod si centum centies est, quadratus est non novenarii, sed centenarii, et *ἐπίτριτος πυθμὴν πεμπάδι συζυγεὶς* hunc ipsum centenarium, altera autem harmonia, ut tertio eius incremento producta, millies millenarium significabit. Atque sic Barocium statuere vidimus. Sed quoniam verba *ἑκατὸν δὲ κύβων τριάδος* eiusmodi interpretationem respuunt, experiamur, an servata et horum verborum genuina significatione, et reliquorum interpretatione ea, quam recte et acute instituisse Barocius videtur, talem totius loci sensum efficere valeamus, qualem esse debere posuimus. Et primum ostendere conabimur alteram harmoniam cubo novenarii contineri, quo probato priorem eiusdem quadratum esse facilius nobis concedetur, etiamsi in explicanda ratione, qua ea significata sit, fortasse non omnibus satisfecerimus. Ordiendum autem a verbis *ἰσομήκη μὲν, τῇ προμήκει δὲ*, quae Barocius non intellexit, de quibus sic statuendum est, arcte ea cohaerere et alteram harmoniam, hoc est cubum, significare tam recondite, quam aperte priorem, hoc est quadratum, significant verba *ἴσην ἰσάκις.* Nam dativus *τῇ προμήκει* pendet ab *ἴσος*, quod inest in *ἰσομήκη*, et referendus est ad priorem harmoniam, quae quum antea *ἴση ἰσάκις* dicta ideoque ut aequilatera cogitata esset, nunc *προμήκης* dicitur et tamquam numerus ex duobus plus quam monade differentibus inter se lateribus (nam is dicitur *προμήκης*) productus cogitatur, eique sic cogitatae *ἰσομήκης* esse dicitur harmonia altera. Numerus autem aequilaterus seu quadratus quum aliis modis *προμήκης* reddi potest, tum ita, si laterum, quibus constat paribus, alterum tamquam numerus et ipse quadratus, cui et ipsi duo paria latera subsint, cogitatur et horum minorum altero alterum maiorum laterum multiplicatur. Quo effectus numerus si rursus multiplicatur altero, quod reliquum est, duorum minorum laterum, fieri non potest, quin producatur numerus idem, qui ex maioribus lateribus duobus producitur, latera autem plus quam monade inter se differant. Porro si horum inaequalium laterum maius per semet ipsum multiplicatur, numerus quadratus prodeat necesse sit, qui par sit cubo eiusdem numeri, cuius quadratus est *προμήκης* red-

ditur. Nam latus illud constat ex latere altero minorum, quae duo subsunt radici, et ipsa radice. Quare dum per semet ipsum multiplicatur, non solum latus minus in radicem, radix in quadratum excrescit, sed multiplicatur etiam radix per quadratum, atque hoc est cubum producere. Exemplo sit numerus 16, quadratus quaternarii, quem προμήκη redditurus quaternarium alterum ex duobus, qui latera eius sunt, cogites at ex duobus binariis productum. Iam si alterum eorum binariorum multiplicaveris per alterum quaternariorum, alterum autem per eum, qui ex hac ipsa multiplicatione prodiit, octonarium, haud dubie eundem numerum 16, sed προμήκη, productum habebis. Octonario autem per semet ipsum multiplicato efficietur cubus quaternarii. Atque eadem ratione omnes cubi sunt quadrati lateris maioris e duobus, quae supra monstrata via producunt numerum quadrato parem, sed προμήκη; id est, omnes cubi sunt eiusdem longitudinis atque quadrati ex lateribus cubicis producti, ubi hi quadrati monstrata ratione προμήκεις redditi cogitantur. Itaque quum dicitur altera harmonia ἰσομήκης μὲν, τῇ προμήκει δὲ, cubus esse significatur non secus ac prior ἴση ἰσάκις dicta quadratus esse ostenditur. Sic procul remotis ab hoc loco emendatricibus manibus illud quoque assecuti sumus, ut sequentem numeri eius, qui alteram harmoniam continet, descriptionem solam per se considerandam, et proxima illa ἰσομήκη μὲν, τῇ προμήκει δὲ non ita cum sequentibus coniungenda esse videamus, ut quicunque sit alterius harmoniae numerus, eum sub specie προμήκους expositum praesignificent, qua opinione seductus Barocius ἀριθμοὺς, qui deinceps nominantur, ἀπὸ διαμέτρων oriundos pro longitudine, numerum autem centenarium pro latitudine harmoniae ipsius, tamquam numero προμήκει inclusae, accepit; cui rationi etiam artam membrorum ἑκατὸν μὲν ἀριθμῶν — ἑκατὸν δὲ κύβων iuncturam obstare supra monuimus. Ea enim talis est, ut totum numerum alterius harmoniae duobus numeris compositum esse declaret, quorum maior utique longitudinis, minor latitudinis nomine appellari, totusque compositus προμήκης dici poterit, tantum ne verbis τῇ προμήκει δὲ haec eius προμήκεια praemonstrata existimetur. Sed in investiganda longitudine et latitudine ab ordine Platonis recedere cogimur eo, quod, qui priorem locum obtinent, ἑκατὸν ἀριθμοὶ ita comparati sunt, quod postea magis intelligetur, ut, nisi extrinsecus auxilium accesserit, summa eorum definiri nequeat. Exponamus igitur primum latus alterum certis verbis indicatum, centum cuborum ternarii, hoc est numerum bis mille septingentorum. Qui si re vera latus est eius numeri, quem nos alteri harmoniae tribuimus, septingentorum undetriginta, facile intelligitur, bis mille septingenta hoc loco non integrum numerum esse, quippe maiorem illo, cuius latus esse dicitur, sed integri cognominem particulam, Graece ὁμώνυμον μόριον nuncupatam: $\frac{1}{2700}$. Quam ὁμωνυμίαν Plato de industria, ut numerum suum Musae involucris quibusdam tegerent vulgique oculis subducerent, in συνωνυμίαν detorquens pro bis millesimo

septingentesimo bis mille septingenta dixit, neque id temere aut ita, ut intelligi a nemine posset. Nam litterarum quidem notas easdem integri numeri atque cognomines eorum particulae habebant, nec differebant nisi eo, quod particularum notis acutus, integrorum transversa linea superimponebatur, quo fiebat, ut β,ψ utrumque, $\overline{\beta,\psi}$ integrum 2700, β,ψ' particulam $\frac{1}{2700}$ significaret. Ea de re legendus est Friedericus a Drieberg in libro inscripto: *Die Arithmetik der Griechen*, parte prima, p. 72. cuius viri praestantissimi opera effectum est, ut nobis non necesse sit ea quae de particulis cognominibus diximus, ipsis Graecorum auctorum verbis confirmare; ille enim et locos eorum significavit et rem perspicue et acute, ut solet, exposuit. Inspiciamus igitur alterum latus *ἱκανὸν ἀριθμῶν ἀπὸ διαμέτρων*, et videamus, an numerus, qui particula bis millesima septingentesima multiplicatus cubum novenarii producit, dici possit esse *ἱκανὸν ἀριθμῶν ἀπὸ διαμέτρων ῥητῶν πεμπάδος δεομένων ἑνὸς ἑκάστων, ἀῤῥήτων δὲ δυεῖν*. Atque hoc loco maxima gratia debetur Barocio, qui primus verborum obscurissimorum sensum perspexit et aperuit, quibus non intellectis interpretes fieri non poterat ut verae totius numeri Platonici interpretationis cursum tenerent. Itaque alii alio delati sunt, Barocius autem, quamquam ne ipse quidem portum cepit, quum in aliis partibus offendisset, hunc quidem scopulum superavit felicissime. Neque vero laude sua carere patiamur Iacobum Fabrum Stapulensem, cuius opera inprimis adiutum sese Barocius professus est. Ex horum igitur duumvirorum laboribus nos haec colligimus, diversa paullulum ab iis, quae collegerunt ipsi, numerum a diametris hoc loco eum esse, qui constet quadratis diametri, non quo ipsae diametri sint numeri quadrati, sed quod praepositio ἀπὸ eam vim habet, ut progressum et dilatationem a latere in quadratum significet. Sic Socrates in *Menone* Platonis, ut uno duntaxat exemplo res minime obscura illustretur, p. 83. B. *Steph.* *ἀπὸ τῆς διπλασίας*, inquit, *οὐ διπλάσιον, ἀλλὰ τετραπλάσιον γίγνεται χωρίον.* Itaque *ἀριθμὸς ἀπὸ διαμέτρου* est numerus diametri quadratus, ab ipsa diametro profectus. Numerus autem a diametris alius esse hoc loco nequit, nisi ab una diametro, sed pluries ea posita profectus seu pluribus unius diametri quadratis constans. Nam quominus latus numeri *ἀπὸ διαμέτρων* pluribus iisque diversis diametris constare putemus, obstat additum *πεμπάδος* (ita Bekkerus pro vulgato *πεμπάδων*, quod tamen ferri posset) quod unam diametrum indicat. Neque illud, quod verba permittunt, ut latus eius significari existimetur pluribus diametris quinarii vel additis inter se vel multiplicatis constare, per addita *ἀῤῥήτων δὲ δυεῖν* fieri licet. Quibus enim machinis ineffabiles diametri duae addi ad effabiles aliquot possint, ut certi cuiusdam numeri latus ex earum summa oriatur? Quadratos vero ineffabilium diametrorum cum effabilium quadratis coniungi nihil vetat. Itaque numerus a diametris effabilibus quinarii duabusque ineffabilibus eadem, qua alia in superioribus, obscuritate haudquaquam inuplica-

bili dictus est numerus, qui constet quadratis aliquot diametri effabilis quinarii et duobus quadratis ineffabilis alicuius diametri: ἀριθμὸς ἀπὸ διαμέτρων pro ἀριθμὸς ἐξ ἀριθμῶν ἀπὸ διαμέτρων. Id magis etiam perspicitur ex verbis δεομένων ἑνὸς ἑκάστων, quae nisi de quadratis diametri dicta esse nequeunt. Nam sicut in figuris ea diameter est, cuius quadratum par sit quadratis lateris utriusque, ita in numeris, cuius quadratus duplex sit quadrati alius numeri, diameter eius numeri est. Sed quoniam nullus est numerus quadratus, qui duplex sit quadrati alius, diametri nomen arithmetici ad numeros translaturi iis numeris indidere, quorum quadrati non amplius monade differrent a duplicatis quadratis. Itaque septenarius, cuius quadratus undequinquagenarius a quinquagenario, qui duplus est quadrati e quinario prodeuntis, non amplius monade differt, diameter quinarii effabilis est, quum ipsa quinarii diameter ineffabilis sit. Sed ineffabiles diametros eorum numerorum dicebant, quorum duplicati quadrati, etiamsi augerentur vel minuerentur monade, latus tamen haberent ineffabile, velut ternarii, cuius duplicatum quadratum etiamsi monade imminueris, nihilo minus ineffabile latus manebit. Idem de quaternario dicendum, cuius duplicato quadrato qui addiderit monadem, nihilo magis effabili latere praeditum habebit numerum. Itaque et ternarii et quaternarii diameter ineffabilis est, quoniam neque detracta in impari neque addita in pari monade efficitur, ut numerus, qui ipsorum quadrati duplus est, latus ostendat effabile. Quinarii autem, in quo detracta monade illud efficitur, diameter est effabilis. Quae quum ita sint, dubitari non licet, quin verba δεομένων ἑνὸς ἑκάστων non ad diametrum quinarii, sed ad eius diametri quadratum referenda sint, qui quum re vera sit quinquagenarius, ablata tamen monade undequinquagenarius statuitur. Quibus omnibus efficitur, numeros illos centum ἀπὸ διαμέτρων singulos constare aliquot undequinquagenariis et duobus praeterea quadratis ineffabile latus habentibus. Sed quum significatum nusquam sit, quot ii undequinquagenariis nec quibus duobus a diametro ineffabili profectis numeris constent, ipsi inveniri non poterunt, quod supra monueramus, nisi extrinsecus auxilium accesserit. Id igitur petendum est ab altero latere, quod centum cubis ternarii, hoc est bismillesima septingentesima particula constat. Hanc autem, si producere eum, quem nos significari putamus numerum, cubum novenarii volueris, multiplicare per 1968300 seu per centum numeros 19683 debebis. Quorum si singulos constare inveneris aliquot undequinquagenariis et duobus praeterea quadratis ineffabile latus habentibus, nostram rationem quoque constare fateberis. Constat autem numerus 19683 quadringentis et uno undequinquagenariis et duobus septendenariis seu quadratis diametri ternarii, quae primum inter ineffabiles locum obtinet. Atque hoc ipsum probabiliorem rationem nostram, quam Barocianam esse contendimus, quod et unam nos et primam ineffabilem diametrum adhibuimus, illius numero duae nec ipsae satis certae conveniunt. Iam ernto alterius harmoniae numero 729, non aliter verbis expresso, quam hodie scriptura

huiusmodi $\frac{1968300}{2700}$, revertamur ad priorem *ἴσην ἰσάκις*, *ἑκατὸν τοσαυτάκις* dictam; quibus verbis novenarii quadratum significari ex iis, quae adhuc disputavimus, tam veri simile factum putamus, ut pro vero habendum sit, si ratio aliqua inveniatur, qua possit verbis illis significatus videri. Ac succurrit quidem Barocius non inepte excogitatâ ratione suum quadratum duodenarii alio item quadrato, sed centenarii, repraesentatum eoque sub velo absconditum ferens, quod idem nobis de nostro quadrato affirmare liceat. Verum quum Plato non solum fallendi causa scriberet, sed a prudentibus legi vellet et intelligi, Barocii inventum sufficere non putamus, sed orationem hic quoque talem quaerimus, quae et vulgus fallere et satisfacere intelligentibus posset. His vero non erat, cur aut diserte diceretur aut declararetur exemplo, quis esset numerus *ἴσος ἰσάκις*, ab ipsis scilicet facile intelligendus, dummodo nossent latus, quod [illegible] vim assecuti ignorare non poterant. Iidem alterius harmoniae definitione moniti etiam hic reconditam quandam et a vulgari loquendi computandique consuetudine diversam rationem suspicari debebant. Eandem igitur viam ineuntes, qua in isto centenariorum pari cubum novenarii deprehendissent, eiusdem quadratum in verbis *ἴσην ἰσάκις ἑκατὸν τοσαυτάκις* agnituri erant, si *ἴσην ἰσάκις* pro *ἐννέα ἐννεάκις* acciperent eique numero prius *ἑκατὸν* ita iungerent, ut efficeretur *ἐνενηκονταενάκις ἑκατόν*, denique hunc numerum per alterum *ἑκατὸν* in *τοσαυτάκις* latentem, sed eum in *ὁμώνυμον μόριον* mutatum multiplicarent eodem modo, quo in posteriori harmonia centum cubos ternarii per centum numeros a diametris multiplicandos esse vidimus. Quibus ita institutis numerum quadratum novenarii $(\frac{8100}{100})$ effici necesse est. Quod autem centenarium potius, quam denarium aliumve minorem numerum assumsit, eo consilio videtur fecisse, ut omnia amplius et magnificentius sonarent, eundemque ad alteram harmoniam significandam adhibuit, quo magis utraque similitudinis cuiusdam et quasi cognationis specie falleret, quemadmodum fefellit Barocium et alios. His explicatis superest, ut qua ratione numeri 81 et 729 harmoniae sint doceamus. Harmoniam constat esse sonorum intervallo separatorum concentum seu consonantiam. Intervallum autem, quum duo terminos requirat, uno numero contineri nequit. Vbi igitur duae harmoniae duobus numeris contineri dicuntur, ibi necesse est tertium accedere, qui cum utrovis compositus utramvis harmoniam efficiat. Hunc tertium numerum hoc loco esse 216 supra demonstravimus. Qui si cum 81 compositus unam, cum 729 alteram harmoniam praebet, et ipsum et reliquos duos a Platone significatos esse probabile est, praesertim si harmoniae non ex numero vulgarium sint; nam insolitis verbis res quoque novas subesse consentaneum et Platone dignum est. Atqui tales illae sunt. Intervallo enim numerorum 216 et 81 sive octonarii et ternarii continetur harmonia *διὰ πασῶν καὶ διὰ τεσσάρων*, quam nostri musici undecimam vocant. Eam Pythagorei antiquiores dissonam dixerunt propterea, quod ratio octonarii

et ternarii neque multiplex esset neque superparticularis, sed superpartiens. Qua de re consulendus est Driebergius supra laudatus in libello: *die mathematische Intervallenlehre der Griechen*, p. 11. Sed aurium iudicio comprobata, quamvis numerorum ratione diversa, fortasse hic primum inter harmonias recepta est, quem locum postea obtinuit. Altera similiter comparata dissimilem eventum habuit. Numeri enim 729 et 216 seu 27 et 8 finiunt intervallum, quod Graecis musicis *διὰ πασῶν καὶ τετρατόνῳ καὶ ἡμιτονίῳ* appellatum pariter atque simplex dissonum semper visum, hodie octava cum sexta dictum consonum statuitur. Conferatur Driebergius libro proxime laudato p. 6. et 5. Has igitur harmonias praebet novenarius ter auctus cum periodorum numero compositus. Atque huic periodorum numero significando et definiendo quum reliqua, tum harmoniae inservire, et omnia ad unum illum fatalem optimae reipublicae declarandum dicta viderentur, si ea, quae sequuntur, sic fere haberent: *οὗτος οὖν ὁ ἀριθμὸς τοιούτου κύριος.* At sequuntur haec: *ξύμπας δὲ οὗτος ἀριθμὸς γεωμετρικὸς τοιούτου κύριος.* In his et particula *δὲ* continuari needum absolutam esse, sed nunc demum absolvi numeri fatalis descriptionem ostendit, et adiectiva *ξύμπας οὗτος* singulos adhuc definitos numeros pro partibus maioris cuiusdam haberi et in unum coniungi iubent. Itaque duo numeros descriptos habemus, alterum periodorum, alterum fatalem ipsum compositum ex priore aliisque commemoratis in unum coniungendis, qua de re quid nobis omnino videretur, in superioribus dictum est. Hic vero novae quaestiones oriuntur duae: una, qualis ea coniunctio sit, altera, qui potissimum numeri coniungi debeant. Priorem solvit additum nomen *γεωμετρικός*, non additione, sed multiplicatione coniunctionem efficiendam docens. Ea enim quum universae geometriae, circa *ἐπίπεδα*, quibus in numeris respondent multiplicatione producti, versantis, tum progressionum et proportionum geometricarum natura est, quae multiplicatione nituntur. Neque aliter eo nomine usus est Aristides Quintilianus *de Musica* Lib. III. p. 122. ed. *Meibom.* quo loco septenarium *ἀγένειαν* vocari tradit: *μόνος γὰρ τῶν ἐντὸς δεκάδος οὔτε γεννᾶται γεωμετρικῶς ὑφ᾽ ἑτέρων οὐδ᾽ ἕτερον γεννᾷ.* Contra, quae addendo fit coniunctionem *ἀριθμητικὴν* dicit p. 151. de triangulo rectangulo disputans: *τοῦ δὲ τοιούτου τριγώνου, συνεστῶτος ἐκ τριῶν καὶ τεσσάρων καὶ πέντε, εἰ τὰς πλευρὰς ἀριθμητικῶς συνθείημεν, ἡ τῶν δώδεκα πληροῦται ποσότης.* Atque hanc potissimum ob caussam cubos periodorum auctores multiplicandos supra statuimus. Sed utrum omnes praeter numerum periodicum commemoratos, an duos tantum harmoniarum numeros per semet ipsos et per periodicum multiplicatos fatalem numerum rei publicae producere existimemus? Dicam quod sentio. Consulto mihi Plato eam rem indefinitam reliquisse videtur, et in eo potissimum *ἱεροπρέπειαν* Musarum agnosco ludificaturam eos, qui divinas leges eventuum humanorum apprime ab hominibus intelligi numerisque certis definiri posse autumarent. Aliter cum de periodis rerum huma-

narum sensisse puto, quae experientia diuturna et observandis civitatum conversionibus cum aliqua probabilitatis specie, ut naturae magis rerum, quam humano arbitrio subiectae, constitui et definiri posse viderentur. Itaque tempus, quo mutatio ipsa eventura esset, significare simulat, re vera non significat; periodorum ambitum certo numero finit, sed diffidens sagacitati humanae eum numerum non plane enuntiat, sed velut vaticinans tenebris operit. Sed uberius eam rem persequi ab nostro consilio alienum est, et haec ipsa sufficere puto ad iudicium de iis, qui locum Platonicum seria disputatione dignum non esse iudicant. Admirabilis quidem verborum in summa brevitate amplitudo et egregio artificio effecta in obscuritate perspicuitas animadverti ab iis non poterat, quum verba non intelligerent.

Nunc explorata Barocii, nostra exposita sententia de Aristotele aliisque veteribus superest ut dicamus, qui quidem eundem numerum a Platone significatum existimasse videantur, quo nos periodos rerum humanarum ab eo definitas esse statuimus. Atque hunc periodicum numerum iidem et nescio an omnes eundem fatalem rerum publicarum habuerunt, sive quod alterum erui non posse intelligerent, quae nostra opinio est, sive quod eum, qui initio dicitur *ἐν ᾧ πρώτῳ αὐξήσεις*, non diversum putarent ab eo, qui in fine est *ξύμπας οὗτος ἀριθμὸς γεωμετρικός*. Aristoteles autem in utra sententia fuerit, anceps iudicium est propter verborum, quibus utitur, brevitatem, in qua tamen perspici potest, quid de periodico senserit, quem deficiente altero fatalem Platonis numerum dicere liceat. Verba Aristotelis sunt in *Politicorum* libro quinto cap. X. p. 236. ed. *Schneider*. *Ἐν δὲ τῇ τοῦ Πλάτωνος πολιτείᾳ λέγεται μὲν περὶ τῶν μεταβολῶν ὑπὸ τοῦ Σωκράτους, οὐ μέντοι λέγεται καλῶς. τῆς τε γὰρ ἀρίστης πολιτείας καὶ πρώτης οὔσης οὐ λέγει τὴν μεταβολὴν ἰδίως. φησὶ γὰρ αἴτιον εἶναι τὸ μὴ μένειν μηθὲν, ἀλλ' ἔν τινι περιόδῳ μεταβάλλειν· ἀρχὴν δ' εἶναι τούτων, ὧν ἐπίτριτος πυθμὴν πεμπάδι συζυγεὶς δύο ἁρμονίας παρέχεται, λέγων ὅταν ὁ τοῦ διαγράμματος ἀριθμὸς τούτου γένηται στερεός· ὡς τῆς φύσεώς ποτε φυούσης φαύλους καὶ κρείττους τῆς παιδείας· τοῦτο μὲν οὖν αὐτὸ λέγων ἴσως οὐ κακῶς· ἐνδέχεται γὰρ εἶναί τινας, οὓς καὶ γενέσθαι σπουδαίους ἄνδρας ἀδύνατον. ἀλλ' αὕτη τί ἂν ἴδιος εἴη μεταβολὴ τῆς ὑπ' ἐκείνου λεγομένης ἀρίστης πολιτείας μᾶλλον, ἢ τῶν ἄλλων πασῶν καὶ τῶν γιγνομένων πάντων;* Ex quibus quae ad numerum Platonis ipsum spectant perpauca neque ea satis intellecta sunt. Nam primum *τούτων* ante *ὧν*, quod Barocius ad res commutandas seu, ut eius verbis utar, generabiles et corruptibiles refert, *ἀρχὴν* principium mutationis interpretans, alii ad ipsas *μεταβολὰς* retulerunt verbo *μεταβάλλειν* significatas, et ad *ὧν* addiderunt *ταῦτα*. Neutri recte. *τούτων* ad *ὧν* pertinet, et sensus verborum talis est: Principium mutationis positum esse in numeris (Plato *αὐξήσεις* dixerat) quorum sesquitertia radix etc. Deinde verba *λέγων ὅταν* declarant tempus, quo Plato initium mutationis posuerit, minime vero, quod Barocius voluit,

conditionem et rationem, qua sesquitertia radix quinario iuncta duas harmonias praebeat, quam rationem ab ipso Platone verbis τρὶς αὐξηθεὶς sat perspicue monstratam ineptus fuisset Aristoteles, si omnino declarandam aut tali modo interpretandam duxisset. Denique τὸ διάγραμμα τοῦτο est ipsa illa figura geometrica, quam numeri periodici ex tribus cubis compositi radices constituunt, ubi pro numeris ternario, quaternario et quinario lineae tres eiusdem magnitudinis in triangulum coierint. Barocius hic nescio quod magnum diagramma Platonis somniat, cuius etiam formam delineavit, quod numeros omnium generum, quae in oratione Musarum commemorari interpretibus visa sunt, perfectos, superantes, superatos, abundantes, diminutos, similes, dissimiles cum utrorumque longitudinibus et latitudinibus, aequilateros, quadratos, solidos, sphaerales, diametrales, mares et feminas ad denarium usque exhibet, in cuius fine positus est numerus 1728. Tunc igitur harmonias duas existere, quum Geometricus numerus in fine magni diagrammatis Platonis descriptus efficiatur solidus, id est, completus formatusque fuerit solidus et Cubus. Id vero est nugari. Τούτου dicit Aristoteles, quod ἐπίτριτος πυθμὴν, cuius mentionem fecerat, unus de tribus numeris diagrammatis eiusque basis est. Quod si minus breviter loqui vellet, diceret τοῦ διαγράμματος τοῦ πυθμένος τούτου. Atque erunt fortasse, quibus etiam interpositum ἀριθμὸς displiceat et τούτου ad πυθμένα referendum videatur, a quibus equidem dissentiam. Neque opus est, quum sententia verborum haec eadem sit: Platonem causam atque initium mutationis numero tribuere, cuius sesquitertia radix quinario iuncta duas harmonias praebeat, quibus verbis significari eum, qui prodeat tum, quum figurae, cuius pars sit illa radix, solidus seu cubus factus sit numerus. Cuius sententiae cum explicatione nostra consensus cernitur primum eo, quod αὐξήσεις illas cubicas esse declarat, dum ea, quorum sit ἐπίτριτος πυθμὴν, quae ipsae αὐξήσεις Platonis sunt, per στερέωσιν fieri dicit; deinde quod easdem αὐξήσεις, hoc est, numerum per eas productum, tribus minoribus constare agnoscit; nam cui numero ἐπίτριτον πυθμένα tribuat Plato, eum produci per στερέωσιν numeri figurae cuiusdam; quam figuram, si quidem eius laterum unum sesquitertium sit, omnium autem στερεωθέντων summa cubum efficiat, tribus constare lateribus necesse est. Et numerus per talis figurae στερέωσιν productus necessario velut tribus cubis compositus tribusque quasi radicibus enatus cogitatur. Sed hac brevitate Aristoteles fecit, ut falsa opinio de numero Platonis oriretur, quae plerosque tenuit et a vera interpretatione seduxit. Nam quum intelligerent diagramma ab Aristotele significatum triangulum rectangulum esse tribus lateribus 3, 4, 5 compositum, eiusque diagrammatis viderent numerum dici solidum factum, colligendam laterum summam rati duodenarium numerum figurae, indeque numerum 1728 fatalem Platonis ab ipso Aristotele declaratum putarunt, non cogitantes illi, collecta laterum summa numerum effici non trianguli illius, sed aut lineae aut

plani duplo maioris triangulo, Aristotelem igitur trianguli numerum solidum factum quum dicat, aut trium laterum unumquodque singillatim aut numerum senarium, quae superficiei magnitudo est, solidum factum dicere, utrumvis autem esse 216. Atque haec quidem de Aristotele sufficiant.

Coniungendus ei est Nicomachus Gerasenus, qui *Institutionis Arithmeticae* libro secundo, cap. 24. p. 143. ed. *Ast*. de analogia geometrica disputans eius natura explicata haec addit: *Εὐκαιρότατον δ' ἂν εἴη ἐνταῦθα γενομένους ἐπιμνησθῆναι παρακολουθήματος χρησιμεύοντος ἡμῖν εἰς Πλατωνικόν τι θεώρημα. Οἱ μὲν ἐπίπεδοι μιᾷ μεσότητι συνέχονται πάντως, οἱ δὲ στερεοὶ δυσὶν ἀνάλογον κειμέναις. δύο γὰρ τετραγώνων συνεχῶν εἷς μόνος εὑρίσκεται μέσος, ἀναλογίαν σώζων γεωμετρικὴν, πρόλογος μὲν πρὸς τὸν ἐλάττονα, ὑπόλογος δὲ πρὸς τὸν μείζονα, οὐδέποτε δὲ πλείονες. Δύο ἄρα διαστήματα θεωροῦμεν πρὸς ἑκάτερον τῶν ἄκρων αὐτοῦ τοῦ μέσου ἐν σχέσει λόγων ὁμοίων. Πάλιν δὲ δύο κύβων συνεχῶν δύο μόνοι εὑρίσκονται ἀνάλογον μέσοι ὅροι κατὰ τὴν γεωμετρικὴν ἀναλογίαν, πλείονες δὲ οὐδέποτε. Τρία ἄρα διαστήματα, ἓν μὲν τὸ μεταξὺ τῶν μέσων πρὸς ἀλλήλους, δύο δὲ τὰ μεταξὺ τῶν ἄκρων πρὸς τοὺς μέσους ἑκατέρωθεν. Οὕτω τὰ μὲν στερεὰ σχήματα λέγεται τριχῇ διάστατα, τὰ δὲ ἐπίπεδα διχῇ, οἷον ὁ α καὶ ὁ δ ἐπίπεδοι, μέσος δὲ ἀνάλογον ὁ β· ἢ οἷον ὁ δ καὶ ὁ θ, δύο τετράγωνοι, μέσος δὲ αὐτῶν ἀνάλογον ὁ στ, ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ ἐχόμενος ὑπὸ τοῦ μείζονος καὶ ἔχων τὸν ἐλάττονα, ἐν ᾧ καὶ διαφορὰ διαφορὰν ἔχει. Τούτου δ' αἴτιον, ὅτι αἱ τῶν δύο τετραγώνων πλευραὶ, ἑκατέρου μία ἰδία, αὐτὸν τὸν στ ἅμα ἀμφότεραι ἐγέννησαν. Ἐν δὲ κύβοις, οἷον τῷ η καὶ τῷ κζ, μία μὲν οὐκέτι, δύο δὲ μεσότητες εὑρίσκονται, ὅ τε ιβ καὶ ὁ ιη, ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ ἑαυτάς τε καὶ τοὺς ὅρους ποιοῦσαι, ἐν ᾧ καὶ αἱ διαφοραὶ αὐτῶν πρὸς ἀλλήλας εἰσί. καὶ τούτου δ' αἴτιον τὸ τῶν κυβικῶν πλευρῶν μίγδην σύστημα εἶναι τὰς δύο μεσότητας, δὶς δύο τρὶς καὶ τρὶς τρία δίς. Ἐὰν μὲν οὖν καθόλου τετράγωνος τετράγωνον λάβῃ, τουτέστι πολυπλασιάσῃ, τετράγωνον πάντως ποιεῖ· ἐὰν δὲ τετράγωνος ἑτερομήκη ἢ ἑτερομήκης τετράγωνον, οὐδέποτε τετράγωνος ἀποτελεῖται· κἂν κύβος κύβον, πάντως κύβος γενήσεται· ἐὰν δὲ ἑτερομήκης κύβον ἢ κύβος ἑτερομήκη, οὐδέποτε κύβος. καθάπερ ἀμέλει ἂν ἄρτιος ἄρτιον πολυπλασιάσῃ, πάντως ἄρτιος γεννᾶται, κἂν περισσὸς περισσὸν, πάντως περισσός· ἂν δὲ περισσὸς ἄρτιον ἢ ἄρτιος περισσὸν, πάντως ὁ γινόμενος ἔσται ἄρτιος, οὐδέποτε δὲ περισσός. Ταῦτα δὲ τῆς οἰκείας σαφηνείας ἐπιλήψεται ἐν τῇ Πλατωνικῇ συναναγνώσει κατὰ τὸν τοῦ λεγομένου γάμου τόπον ἐν τῇ Πολιτείᾳ ἀπὸ προσώπου τῶν Μουσῶν παρεισαγομένου.* Hic quoque, ut Aristoteles, numeri Platonici quasi sedem in iis verbis, quae *αὐξήσεις* illas describunt, agnovit; et quae ab eo *διαστήματα*, qui *ὅροι* inter cubos interpositi commemorantur,

quae de cuborum duorum multiplicatione ex eaque necessario producendo novo cubo affert, quae omnia utilia dicit ad numerum Platonis inveniendum, ea ita sunt comparata, ut ad amussim respondeant interpretationi nostrae. Quid quod ipsos cubos nostros, 8 et 27, ipsosque medios eorum terminos, 12 et 18, nominat? Neque illud praetereundum, quod verbo *λαβεῖν* utitur pro *πολυπλασιάσαι* atque hoc ipsum explicationis causa addit. Respexisse enim videtur ad illa Platonis *τέτταρας δὲ ὅρους λαβοῦσαι*, quamquam hoc loco non ea vi praeditum esse vel additae *ἀποστάσεις* ostendunt. Sed suspicari licet Nicomachum duo numeros a Platone significatos statuisse. Quo magis dolendum est ipsam eius interpretationem loci Platonici hodie nusquam inveniri vel potius editam ab eo nunquam fuisse.

Tertius Plutarchus est, cuius locum a Camerario indicatum Schneiderus, vir doctissimus, in Commentario ad locum Aristotelium p. 360. apposuit, ex libro *de Iside et Osiride* T. II. p. 373. E. *Francof.* (p. 181. *Hutten.*) *Αἰγυπτίους δὲ ἂν τις εἰκάσειε τῶν τριγώνων ὃ* (Steph. vitiose *τὸ*) *κάλλιστον, τούτῳ τὴν τοῦ παντὸς φύσιν ὁμοιοῦντας· ᾧ καὶ Πλάτων ἐν τῇ Πολιτείᾳ δοκεῖ προσκεχρῆσθαι, τὸ γαμήλιον διάγραμμα συντάττων. ἔχει δ' ἐκεῖνο τὸ τρίγωνον τριῶν τὴν πρὸς ὀρθὰς καὶ τεττάρων τὴν βάσιν καὶ πέντε τὴν ὑποτείνουσαν, ἴσον ταῖς περιεχούσαις δυναμένην. Εἰκαστέον οὖν τὴν μὲν πρὸς ὀρθὰς ἄῤῥενι, τὴν δὲ βάσιν θηλείᾳ, τὴν δὲ ὑποτείνουσαν ἀμφοῖν ἐκγόνῳ.* In his etsi erroris, qui deinde universam arithmeticam Platonis interpretationem pervertit, vestigia agnosco, illud tamen nondum invenio, quod Camerarius ait, Plutarcho videri numerum duodenarium propositum esse a Platone, sed conciliari eius verba cum vera numeri expositione posse existimo. Alter autem Plutarchi locus, *de Procreatione animae Platonica*, p. 1017. C. (p. 298. *Hutten.*) a Boeckhio quoque citatus, quem Schneiderus uberiorem numeri Platonici declarationem habuisse statuit, quam ingens lacuna abstulerit, mihi quidem consilium Plutarchi reputanti, quantum ad nostrum locum spectet, integer omnino videtur. Neque ego ea, quae Plutarchus ibidem de harmonia in numero 35 ex Pythagoreorum doctrina protulit, ad nostras harmonias explicandas adhiberi velim, quippe quae omnia ad numeros animae in Timaeo referenda sint.

Similis Plutarcheo locus Procli est in *Commentario super primo Euclidis*, lib. IV. p. 111. ed. *Basil.* quem quoniam nihil a vera interpretatione Platonis abhorrens habet, non omittendum putavimus, quum praesertim ad comprobandum id, quod supra de diametris dictum est, nonnihil faciat. Verba haec sunt: *Διττῶν δὲ ὄντων τῶν ὀρθογωνίων τριγώνων, τῶν μὲν ἰσοσκελῶν, τῶν δὲ σκαληνῶν, ἐν μὲν τοῖς ἰσοσκέλεσιν οὐκ ἂν ποτε εὕροιμεν ἀριθμοὺς ἐφαρμόσαι ταῖς πλευραῖς. οὐ γάρ ἐστιν τετράγωνος ἀριθμὸς τετραγώνου διπλάσιος, εἰ μὴ λέγοι τις τὸν σύνεγγυς. ὁ γὰρ ἀπὸ τοῦ ζ̅ τοῦ ἀπὸ τοῦ ε̅ διπλάσιός ἐστιν α̅ δέοντος. ἐν δὲ τοῖς σκαληνοῖς δυνατὸν λαβεῖν ἐναρ-*

γῶς ἡμῖν δείκνυται τὸ ἀπὸ τῆς ὑποτεινούσης τὴν ὀρθὴν ἴσον τοῖς ἀπὸ τῶν περὶ τὴν ὀρθήν. Τοιοῦτον γάρ ἐστι τὸ ἐν Πολιτείᾳ τρίγωνον, οὗ τὴν ὀρθὴν περιέχουσιν ὅ τε τρία καὶ ὁ τέσσαρα, ὑποτείνει δὲ αὐτὴν ὁ ε̄· τὸ γοῦν ἀπὸ τοῦ ε̄ τετράγωνον ἴσον ἐστὶν τοῖς ἀπ' ἐκείνων. τοῦτο μὲν γάρ ἐστιν εἰκοσιπέντε, τὰ ἀπ' ἐκείνων δὲ, τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ γ̄, θ̄, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ δ̄ ἑκκαίδεκα.

Agmen claudat Aristides Quintilianus, quamquam dubitari potest, an is rectius ex hoc ordine removeatur. Nam eo loco, quo Platonis numerum attingit, de duodenarii virtutibus disputat interque alias eam recenset, quod par sit perimetro trianguli rectanguli. Huius deinde trianguli praestantiam enarrans haec dicit, *de Musica* libro tertio p. 152: *ἀλλὰ καὶ τῶν τεσσάρων λόγων ἐστὶ τὸ σχῆμα δεκτικόν. ἡ μὲν γὰρ ἐκ τριῶν εὐθεῖα διαιροῖτ' ἂν ἐς τὸν διπλασίω λόγον· ἡ δὲ ἐκ τεσσάρων εἰς τὸν ἴσον· ἡ δὲ ἐκ πέντε εἰς τὸν ἡμιόλιον. αἱ δὲ τὴν ὀρθὴν περιέχουσαι δηλοῦσι τὸν ἐπίτριτον. Τούτου δὴ καὶ Πλάτων φησὶν ἐπίτριτον πυθμένα πεντάδι συζυγέντα.* Is igitur duodenario locum in numero Platonis videtur tribuisse. Sed verba ipsa, si separata a reliquis expendantur, non minus, quam Procli, probabilia sunt ideoque tamquam ultima veritatis evanescentis vestigia notanda hic videbantur.

COMMENTATIO POSTERIOR.

Quum ad iudicium de qualibet nova opinione faciendum utilissimum sit, quid alii eadem de re senserint, cognitum habere, mota nuper de numero Platonis quaestione et nova eius proposita solutione moveri simul necesse erat plenioris opinionum de eo diversarum notitiae desiderium. Quae quum et rarioribus ex libris neque ex his facillime petenda sit, non abusuri nobis hac altera eaque laetissima *) scribendi occasione videmur, si id, quod tunc ob angustiores illius scriptionis limites fieri non poterat, nunc facere instituamus telamque inceptam pertexamus. Quamvis longe enim pleraque eorum, quae relaturi sumus, ab nostra sententia recedunt, tamen rei propositae ea natura est, ut disputatio nondum ad finem perducta, sed undique verioris fortasse interpretationis materia quaerenda esse videatur. Neque si nihil omnino ad sensum Platonis investigandum adiuvent, continuo pro inutilibus abiicienda erunt. Sunt enim partim ingeniose excogitata ideoque digna, quae ab oblivione vindicentur, et laudabi-

*) Regis dies natalis celebrandus indicebatur. Priorem commentationem inter professores ordinarios locum capturi scripseramus.

lem industriam superioris aevi longissime ab hodierna nonnullorum levitate remotam ostendunt et in eiusmodi rebus versantur, quarum disciplina, quum ad intelligendos philosophos Graecos, inprimis Platonem, maxime conducat, hodie minime quaeritur. Nam quotusquisque est, qui veteres arithmeticos legat? In recensendis autem singulis ex duabus rationibus, quae poterant institui, ut aut summae sententiarum referrentur, aut ipsi sua oratione loquentes quasi in scenam producerentur, hanc, quod et tutior esset et ad docendum accommodatior, sequendam rati tamen, quoniam futurum erat, ut ne huius quidem scriptionis fines omnium omnia caperent verba, nonnullorum sententias ex fideli Francisci Barocii relatione summatim exhibuimus: reliquorum, quos Italus aut non vidit aut videre non potuit, omnia dedimus, passim correcta et a vitiis purgata, interdum etiam, ubi obscuriora essent, explicata; quibus locis parentheseos signis nostra ab alienis distinximus. Sed Platonis ipsius verba, quae leguntur *Civitatis* libro VIII. p. 546. *Steph.* praescribere supervacaneum videbatur, quod et omnibus aditus ad ea pateret, et in sequentibus aliquoties ponenda essent.

His praefationis loco dictis statim subiicimus Iamblichi Chalcidensis de numero Platonis sententiam, quam exposuit in libro περὶ τῆς *Νικομάχου ἀριθμητικῆς εἰσαγωγῆς*, edito a Tennulio Arnhemiae MDCLXVIII. eo capite, quod est περὶ ἑτερομηκῶν ἀριθμῶν, p. 115—117. *Ἐπεὶ οἱ μὲν τετράγωνοι δυνάμεις εἰσὶν ἰδίῳ τινῶν μήκει αὐξηθέντων ἀριθμῶν, ἑτερομήκεις δὲ οὐκ ἰδίῳ, ἀλλ' ἑτέρῳ, οὐκ ἀπεικότως ἑτερομήκεις ἐκλήθησαν, οὗ κατ' ἀντιδιαστολὴν τοὺς τετραγώνους οὐκ ἦν ἀπρεπὲς ἰδιομήκεις καλεῖν.* (haec conferenda sunt cum loco Nicomachi in εἰσαγ. lib. II. cap. 18. p. 132. ed. *Ast.* *οὐκοῦν ὅτι μὲν οἱ τετράγωνοι ὑπὸ τινῶν ἀριθμῶν τῷ ἰδίῳ μήκει μηκυνθέντων γίνονται, ταὐτὸν ἔχοντες τὸ πλάτος τῷ μήκει, ἰδιομήκεις ἂν κυρίως καὶ ταυτομήκεις λέγοιντο.*) *Οἱ δὲ παλαιοὶ ταυτούς τε καὶ ὁμοίους αὐτοὺς ἐκάλουν, διὰ τὴν περὶ τὰς πλευράς τε καὶ γωνίας ὁμοιότητα καὶ ἰσότητα, ἀνομοίους δὲ ἐκ τοῦ ἐναντίου καὶ θατέρους* (ita scribendum pro *θατέρου*, atque ita scriptum est in codice Cizensi.) *τοὺς ἑτερομήκεις. Ἐν δὲ τῇ ἐκθέσει ἑκατέρου εἴδους οἱ μὲν ἕνα παρ' ἕνα περισσοὶ καὶ ἄρτιοι γενήσονται, ὅτι οἱ τοιοῦτοι αὐτοὺς αὐξάνουσιν, οἱ δ' ἑτερομήκεις πάντες ἄρτιοι, ὅτι περισσὸς ἄρτιον, ἢ ἄρτιος περισσὸν μηκύνει. πᾶς δὲ περισσὸς κατ' ἄρτιον αὐξηθεὶς ἄρτιον γεννᾷ. Καὶ ἐπεὶ ἐνταῦθα λόγου ἐσμὲν, ἰστέον, ὅτι χρήσιμον ἡμῖν τοῦτο ἔσται τὸ παράδειγμα* (dicit ἔκθεσιν ἑκατέρου εἴδους στιχηδὸν faciendam, qualem paullo post a Bullialdo institutam videbis.) *εἰς τὸν ἐν τῇ Πλάτωνος Πολιτείᾳ γαμικὸν ἀριθμὸν, ἔνθα φησὶν ἐκ δύο ἀγαθῶν ἀγαθογονίαν πάντως ἔσεσθαι καὶ ἐκ δύο τῶν ἐναντίων τὸ ἐναντίον, ἐκ δὲ μικτῶν πάντως κακογονίαν, οὐδέποτε δὲ ἀγαθογονίαν. Καὶ γὰρ ἐκ μὲν τῆς τῶν περισσῶν καθ' ἑαυτοὺς συνόδου καὶ ἐπισυνθέσεως* (Tennulius male ἐπὶ συνθέσεως) *ἡγουμένης μονάδος ἐγίνοντο τετράγωνοι τῆς ταγμ-*

θοῦ (vulgo τ' ἀγαθοῦ, sed videtur scribendum ταὐτοῦ.) φύσεως ὄντες ἀπὸ τοιούτων. αἰτία δὲ τούτων ἥ τε ἰσότης καὶ πρὸ ταύτης τὸ ἕν. Ἐκ δὲ τῆς τῶν ἀρτίων ἡγουμένης δυάδος ἑτερομήκεις τῆς ἐναντίας φύσεως ὄντες, διόπερ καὶ οἱ γεννήτορες. πάλιν δὲ αἰτία τούτου ἥ τε ἀνισότης καὶ πρὸ ταύτης ἡ ἀόριστος δυάς. καὶ εἰ κρᾶσις δὲ γένοιτο καὶ ὡσὰν εἴποι τις γάμος ἀρτίου καὶ περισσοῦ, οἱ γεννώμενοι ὄγκοι καὶ τῆς θατέρου (ita cum Bullialdo scribendum pro τῆς καθ' ἑκατέρου) φύσεως, εἴ τε μονάδι διαφέροιεν οἱ γεννήτορες εἴ τε καὶ μείζονί τινι ἀριθμῷ. ἢ γὰρ ἑτερομήκεις ἢ προμήκεις οἱ ἀποτελούμενοι. (hoc loco notandum, quod differentiam inter ἑτερομήκεις et προμήκεις ἀριθμοὺς non solum Euclides, reprehensus propterea ab Iamblicho p. 105. sed ipse etiam Plato ignorat. Vide eius Theaetetum, p. 148. A.) Καὶ πάλιν ἐκ μὲν τετραγώνων ἀλλήλοις μιγέντων οἱ γινόμενοι τετράγωνοι, ἐκ δὲ ἑτερομηκῶν ὅμοιοι, ἐκ δὲ μικτῶν οὐδέποτε μὲν τετράγωνοι, πάντως δὲ ἑτερογενῆ. Καὶ τοῦτό φησιν ὁ θειότατος Πλάτων παριδόντας (Tennulius παραδιδόντας, Bullialdus παραδιδούς) τοὺς τῆς πολιτείας αὐτοῦ ἄρχοντας καὶ ἀρχούσας διὰ τὸ μὴ τετράφθαι ἐν τοῖς μαθήμασι, ἢ εἰ καὶ ἐντραφεῖεν, (vulgo ἢ δὲ καὶ εἰ τραφεῖεν. Bullialdus δὲ eiecit. Sed quum Cizensis liber habeat ἢ εἰ καὶ εἰ τραφεῖεν, verum videtur quod nos reposuimus.) παρενθυμηθέντας τοὺς γάμους φύρδην ἀναμίξειν· ἀφ' ὧν φαῦλοι γενόμενοι οἱ ἔγγονοι ἀρχὴ στάσεως καὶ διαφορᾶς τῇ συμπάσῃ πολιτείᾳ γενήσονται. Quae deinde disputat Iamblichus usque ad p. 123. ad eandem quaestionem spectantia, eorum summam Ismael Bullialdus in fine Theonis Smyrnaei ab se editi Lutet. Paris. MDCXLIIII. proposuit hanc:

1. 4. 9. 16. 25. 36. 49. 64. 81. 100.
2. 6. 12. 20. 30. 42. 56. 72. 90. 110.

Sint numeri isti expositi superiores quadrati ab unitate, (inferiores) altera parte longiores à binario. Conferantur inter se 2. ad 1. duplus, et radix rationis duplae; 6. ad 4. sesquialter, 12. ad 9. sesquitertius, et sic progrediendo rationes superparticulares inveniuntur unitate se superantes sesquiquarta, sesquiquinta, et aliae. Deinde comparati numeri unius ordinis inter se, inveniuntur quadrati differre à se invicem imparibus à ternario continua serie acceptis; altera parte longiores paribus continua etiam serie à quaternario acceptis differre. Differentiae duorum altera parte longiorum ad differentiam duorum quadratorum (ratio) est superpartiens, (immo superparticularis. Iamblichus p. 118: ἑκάστη διαφορὰ τῶν ἀνομοίων σύνδυο λαμβανομένων πρὸς τὴν διαφορὰν — vulgo perperam ὁμοιότητα — τῶν ὁμοίων λόγον ἕξει ἐπιμόριον.) sed rationes illae tantum nomina imparia habent. Verbi gratia differunt 2. et 6. quaternario, et 1. et 4. ternario; ergo differentia 4. ad differentiam 3. est sesquitertia. Sex et 12. differunt 6. Quatuor et 9. differunt 5. ergo ratio differentiae 6. ad differentiam 5. est sesquiquinta, et sic deinceps. Qui à primo simili seu quadrato 4. generantur, omnes similes et quadrati sunt,

quater quatuor 16. quater novem 36. quater 16. 64. Qui à dissimilibus generantur, plane sunt dissimiles, ut qui ex 2. et 6. duodenarius, qui ex 6. et 12. fit 72. et sic deinceps. Quod si ex dissimili, 6. et simili, 4. multiplicatis aliquem producamus, erit dissimilis oblongus 24. et in ordine maiorum. In gnomonibus quadratorum (gnomon numeri quadranguli est numerus, qui summae utriusque lateris detracta monade efficitur) et gnomonibus altera parte longiorum talis occurrit analogia:

1. 3. 5. 7. 9. 11. 13. 15.
2. 4. 6. 8. 10. 12. 14. 16.

Si accipiantur tres gnomones quadratorum 1. 3. 5. summa est 9. et duo altera parte longiorum 2. et 4. summa est 6. qui est subsesquialter ad 9. Si accipiantur quatuor quadratorum, summa erit 16. et trium altera parte longiorum 2. 4. 6. summa est 12. est autem 16. ad 12. sesquitertius, deincepsque sunt sesquiquarti, et sesquiquinti. Quodsi comparentur quadrati, et qui inter illos sunt medii altera parte longiores, ratio primae analogiae est dupla, 1. 2. 4. secundae sesquialtera 4. 6. 9. tertiae sesquitertia 9. 12. 16. et sic deinceps. Comparatis vero altera parte longioribus, et mediis quadratis, invenientur rationes cognatae et connexae dupla cum sesquialtera 2. 4. 6. sesquialtera cum sesquitertia 6. 9. 12. sesquitertia cum sesquiquarta 12. 16. 20. et ita deinceps. Insuper omnis quadratus et similis cum subiecto altera parte longiori et dissimili efficit trigonum. (trigonus seu triangularis numerus est, cuius monades in formam trianguli aequilateri disponi possunt, velut ternarius, ex uno et duobus compositus, senarius unum, duo et tria complectens, denarius seu unum, duo, tria et quatuor, quindenarius, et sic porro.) 1. 2. dant 3. trigonum. 4. et 6. dant 10. trigonum, et sic deinceps. Item si addantur primus dissimilis secundo simili, vel secundus dissimilis tertio simili, erunt etiam trigoni. Duo et quatuor 6. sex et 9. 15. etc. Ita declaravit Iamblichus numerum illum nuptialem.

Sic Bullialdus. Nobis vero haec Iamblichi declaratio a Platonis sententia longissime videtur aberrare. Atque haec caussa fuit, cur alium eiusdem locum in *vita Pythagorae* cap. XXVII. etsi ita comparatus esset, ut veritatis testimoniis annumerari posse videretur, tamen in iis referre dubitaremus et huc potius reiiciendum duceremus, quoniam minime consentaneum esset eum, qui semel tale iudicium fecisset, alias recte iudicasse. Sed multas* ille locus difficultates habet atque etiam in novissima editione, cui praefuit doctissimus Kiesslingius, ita constitutus est, ut sanus videri nequeat. Sic enim legitur p. 276. *Πολιτειῶν δὲ γραμμάς τινας τοιάσδε τρεῖς συστησάμενον, τοῖς ἄκροις ἀλλήλων συμφανούσας, καὶ μίαν ὀρθὴν γωνίαν ποιούσας· τὴν μὲν ἐπίτριτον φύσιν ἔχουσαν· τὴν δὲ πέντε τοιαῦτα δυναμένην· τὴν δὲ τούτων ἀμφοτέρων ἀνάμεσον. Λογιζομένων δ' ἡμῶν τάς τε τῶν γραμμῶν πρὸς ἀλλήλας συμπτώσεις, καὶ τὰς τῶν χωρίων τῶν ὑπὸ τούτων, βελτίστην ὑποτυποῦσθαι πολιτείας εἰκόνα. σφετερίσασθαι δὲ τὴν δόξαν Πλάτωνα λέγοντα φανερῶς ἐν τῇ Πολιτείᾳ, τὸν ἐπί-*

τρίτον ἐκείνοις πυθμένα, τὸν τῇ πεμπάδι συζευγνύμενον, καὶ τὰς δύο παρεχόμενον ἁρμονίας. In his primum displicet participium συστησάμενον, orationem imperfectam relinquens. Quod si quis referendum putet ad superiora: ὅλως δὲ εὑρετὴν αὐτὸν γενέσθαι φασὶ καὶ τῆς πολιτικῆς ὅλης παιδείας, εἰπόντα μηδὲν εἰλικρινὲς εἶναι τῶν ὄντων πραγμάτων, ἀλλὰ μετέχειν καὶ γῆν πυρὸς καὶ πῦρ ὕδατος — ἐκ δὲ ταύτης τῆς ὑποθέσεως λαβεῖν τὸν λόγον τὴν εἰς ἑκάτερον μέρος ὁρμήν· δύο δὲ εἶναι κινήσεις καὶ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, τὴν μὲν ἄλογον, τὴν δὲ προαιρετικήν: grammaticae rationi prospiciens sententiae vim et damnum faciat. Neque ab horrida totius libri oratione aliena talis structura est, ut fortasse ne lenissima quidem mutatione, qua sublata particula δὲ post λογιζομένων et puncto post ἀνάμεσον deleto participium cum verbo ὑποτυποῦσθαι activam vim habente construatur, opus sit. At quomodo γραμμαὶ τρεῖς dici possunt μίαν ὀρθὴν γωνίαν ποιοῦσαι? atque ut hoc feramus et effectum per eas triangulum rectangulum significari putemus, quomodo una ex iis lineis ἐπίτριτον φύσιν ἔχουσα, altera πέντε τοιαῦτα δυναμένη, tertia denique τούτων ἀμφοτέρων ἀνὰ μέσον potest dici? in quibus maxime obest illud τοιαῦτα, quod neque cum πέντε coniungi potest neque omnino habet, quo referatur, si quidem unius tantum lineae in prioribus mentio facta est; nec minus ineptum videtur, quod altera κάθετος, quae et ipsa sesquitertiam naturam habet, non statim post alteram, sed post ὑποτείνουσαν commemoratur. Quare aut magnopere fallor, aut duarum diversarum rationum explicationes confusas hoc loco habemus, alteram triangulum, alteram quadrangulum describentes, utramque referendam ad talem fere Iamblichi sententiam: πολιτειῶν δὲ γραμμάς τινας τοιάσδε συστησάμενον, τὰς μὲν τοῖς ἄκροις ἀλλήλων συμψαυούσας καὶ μίαν ὀρθὴν γωνίαν ποιούσας, τὴν ἐπίτριτον φύσιν ἐχούσας, τὴν δὲ τοιαῦτα δυναμένην. quibus verbis ille et τῶν καθέτων rationem sesquitertiam et tertiae lineae vim illis paria (τοιαῦτα) producendi significaverat, figuram, tribus an quatuor lateribus constaret, quod ad rem ipsam nihil intererat, indefinitam reliquerat; quam deinde alii triangulam interpretantes τρεῖς adscripserunt insuperque πέντε, ad magnitudinem hypotenusae declarandam, alii quadrangulam intelligentes pro hypotenusa diagonalem posuerunt, eamque verbis τὴν δὲ τούτων ἀνὰ μέσον significarunt. Quibus omnibus postea ab imperitis librariis in textum receptis pessime inquinatus locus est.

Revertimur ad Bullialdum, qui suam ipsius sententiam loco citato exposuit p. 292. praepositis Platonis verbis, quemadmodum in prima Basileensi leguntur: Ἔστι δὲ θείῳ μὲν γενητῷ (Basil. recte habet γεννητῷ) περίοδος ἣν ἀριθμὸς περιλαμβάνει τέλειος. ἀνθρωπείῳ δὲ ἐν ᾧ πρώτῳ αὐξήσεις, δυνάμεναί τε καὶ δυναστευόμεναι τρεῖς ἀποκαταστάσεις, τέτταρας δὲ ὅρους λαβοῦσαι ὁμοιούντων τε, καὶ ἀνομοιούντων, καὶ αὐξόντων, καὶ φθινόντων πάντα προσήγορα, καὶ ῥητὰ πρὸς ἄλληλα ἀπέφηναν. ὧν ἐπίτριτος πυθμὴν πεμπάδι συζυγεὶς δύο

ἁρμονίας παρέχηται τρὶς αὐξηθείς, τὴν μὲν ἴσην ἰσάκις ἑκατὸν τοσαυτάκις. τὴν δὲ ἰσομήκη μὲν, τῇ προμήκει δέ. (in Basil. hoc loco nulla interpunctio est.) ἕκαστον μὲν ἀριθμὸν ἀπὸ διαμέτρων ῥητῶν πεμπάδων δεομένων ἑνὸς ἑκάστων, ἀῤῥήτων δὲ δυοῖν, ἑκατὸν δὲ κύβων τριάδος. ξύμπας δὲ οὗτος ἀριθμὸς γεωμετρικὸς τοιούτου κύριος ἀμεινόνων, τε καὶ χειρόνων γενέσεων. Hic locus (inquit Bullialdus) ita corruptus, et obscurus est, ut ex illo sensus aliquis vix elici queat. Priusquam autem explicationem illius aggrediamur, alias lectiones aliarum editionum afferemus. Editio Basileensis Henricpetri habet τὴν δὲ ἰσομήκη μὲν, προμήκει δὲ ἑκατὸν μὲν ἀριθμόν. (minus accurate Bullialdus Basileensem secundam inspexit, in qua non aliter, quam in prima, scriptum est τῇ προμήκει.) Editio Henrici Stephani, et alia Francofurtana habent, τὴν δὲ ἰσομήκη μὲν αὐτῇ, προμήκη δὲ ἑκατὸν μέν. (hoc quoque falsum; nam ea coniectura est Stephani in margine posita.) Idem Henricus Stephanus in notis aliam affert lectionem, τὴν δὲ ἰσομήκη μὲν οὔ, προμήκη δὲ, ἑκατὸν μὲν ἀριθμῶν ἀπὸ διαμέτρων ῥητῶν πεμπάδων δεομένου ἑνὸς ἑκάστων. (ne haec quidem codicis lectio ullius est, quamquam Stephanus ita loquitur; sed mera Cornarii coniectura, qui in *Eclogis* p. 102. ed. *Fischer.* Graeca secundum suam emendationem ita vertit: „Alteram vero aequalis quidem longitudinis non, ex altera tamen parte longam, centum quidem numerorum, ita ut a diametris dictarum quinariarum singulis, unum desit: ab his autem, quae dici non possunt, duo: a centum vero cubis, ternarius." Sed addit. „Quamquam autem ea, quam converti, lectio recta esse videatur: tamen obscura est tota haec geometricorum numerorum res, ut non facile sit pronunciare, quo tempore sponsum cum sponsa concumbere oporteat, ut ingeniosi et fortunati liberi gignantur, iuxta propositam hoc loco a Platone sententiam. Et neque Aristoteles, qui hunc locum V. Polit. partim probat, partim improbat, quicquam tradit, quod ad intelligendum ipsum faciat.") Petrus Prades locum illum ita edidit anno 1625. δύο ἁρμονίας παρέχεται τρὶς αὐξηθείς. τὴν μὲν ἴσην ἰσάκις, τὴν δὲ ἰσομήκη τε καὶ προμήκη, ἑκατὸν μὲν ἀριθμῶν ἀπὸ διαμέτρων ῥητῶν πεμπάδος, δεομένων ἑνὸς ἑκάστων, ἀῤῥήτων δὲ δυοῖν. ἐσχάτου δὲ κύβου τριάδος. Quid voluerit exprimere Plato isto numero satis perspectum est, nempe in generationibus hominum vicissitudines accidere exque bonis deteriores nasci; et ut boni nascantur ex bonis, vult observari à magistratibus, quos appellat φύλακας, tempora idonea nuptiis, et opportuna, ut ingeniosi, et felices nascantur; docere insuper contendit ex bonis bonos nasci; ex malis malos, atque etiam ex bonis et malis mixtis malos solummodo posse nasci. Illa radix rationis sesquitertiae coniuncta sesquiquartae, et ter aucta, sic se habet:

3. 4. 5.
9. 12. 16. 20. 25.
27. 36. 48. 64. 80. 100. 125.

Verum quid inde deduci possit clarum non est; boni equidem Platoni sunt, qui eodem semper modo se habent, et aequalitatem servant, quales sunt quadrati numeri qui ab imparibus gnomonibus generantur, *et in bonorum serie à Pythagoricis* collocantur. Mali sunt altera parte longiores et oblongi. Ex bonis ergo nascuntur boni, ut ex ternario se multiplicante fit 9. quadratus numerus; sic ex quaternario fit quadratus 16. ex quinario 25. qui gnomonum circumpositione imparium generantur. ex multiplicatione ternarii et quaternarii id est ex coniunctione boni et mali, fit 12. altera parte longior et ideo malus; ex alia parte etiam oritur 20. ex multiplicatis inter se 4. et 5. Pariter ex quadratis se multiplicantibus 4. et 9. fit quadratus 36. deinde ex 4. et 16. fit 64. ex 4. et 25. 100. qui omnes boni sunt. Deteriores vero 48. et 80. nam ex altera parte longioribus quater multiplicatis nascuntur, et sunt oblongi, et ab aequalitate longius recesserunt. tales etiam sunt 27. et 125. qui cubi sunt equidem, verum tamen (si) ut plani considerantur oblongi sunt. Incrementum rationis perduxit ad cubum, quia agitur de corporum productione, quae ternario analoga est, et cubus tertius magnitudinis gradus est.

Diversam a Bullialdo rationem iniit Hieronymus Cardanus *de proportionibus*, propositione ducentesima quinta, p. 234. (ed. *Basil. ex officina* Henricpetrina a. MDLXX.) locum Platonis *de fine Reipub.* ita interpretans: Est autem ei quod divinitus generandum est circuitus, quem numerus continet perfectus. Humanae verò, in quo primum augumentationes (liber habet *argumentationes*; neque proxime sequentia vitio carent; sed ea mutare ausi non sumus.) superantes, ut superatae tres distantiae: quatuor autem terminos accipientes, similium et dissimilium, abundantium et deficientium cuncta correspondentia, et rationem habentia invicem effecerunt. Quorum sexquitertium fundamentum quinario iunctum duas efficit harmonias ter aucta quidem: aequalem aequaliter centum toties, quandam autem aequalem quidem, longitudine autem singulum quidem (secutus est vitiosam Basileensium scripturam ἕκαστον) numerorum à diametris rationem habentibus quinarii indigentibus uno singulis: non habentibus rationem autem duobus, centum autem cuborum ternarii. Totus autem hic numerus geometricus talem authoritatem habet ad potiorem deterioremque generationem. Quem locum Aristoteles ita declarat. Quorum sexquitertium fundamentum quinario coniunctum duas exhibet harmonias, inquiens, quando numerus diagrammatis huius efficiatur solidus. Πυθμὴν fundamentum interpretatus sum, quod radix pro latere in hac materia accipi posset. Par est ut in divina generatione numerus acciperetur perfectus: ut intelligat generationem confestim sequi corruptionem: nam sermo est de corruptione, corrumpitur autem unumquodque ut aliud generetur, malum enim est ob bonum, non contrà. Liquet autem ex Euclide talem numerum esse octies mille centum viginti octo. (tribuebat videlicet Cardanus appellationi *perfecti* eam vim, qua arithmetici perfectum numerum dicunt eum, qui parti-

bus suis par est, qui quomodo inveniatur, Euclides VIIII. 36. docet, de quo peculiarem libellum scripsit M. I. W. *Pauli*, editum Lipsiae a. MDCLXXVIII. Is, quem Cardanus intelligit, quartus est.) Et hic est finis omnium urbium divinus, cuius quadruplum velut in coeli restitutionibus, ac continuato ordine solet observari, est propè annus magnus: verisimile est enim tanto tempore confundi, decima scilicet totius circuitus parte. Humanae verò intelligit quatuor à monade numeros, aut in quavis ratione principium lineam superficiem corpus, (haec corrupta videntur) ut unum, duo, quatuor, octo; pariter octo, duodecim, decem octo, viginti septem: inter haec sunt tria spatia, et octo cum viginti septem sunt dissimilia (immo similia) et deficientia: maiora enim sunt suis partibus à quibus numerantur. Contrà decem octo et duodecim sunt similia (immo dissimilia) atque abundantia, et correspondentem habent rationem invicem. Haec Aristoteles omittit, ut ad introductionem, non rem pertinentia, velut et finem tanquàm ex praecedentibus notum. Vnde verba Aristotelis sunt ad unguem eadem verbis Platonis, scilicet: Quorum sexquitertium fundamentum quinario iunctum duas efficit harmonias: loco autem ter aucta quidem, scribit Aristoteles: efficiatur solidus, id est cubus, ut in quadratum suum ducatur: loco autem verborum aequalem aequaliter centum centies, usque illuc à diametris rationem habentibus quinarii ponit numerum diagrammatis. Est autem diagramma, quod Plato vocat diametrum, cùm numerus potest fermè duplum numeri alterius, ut 3 duplum 2, et 7 duplum 5, et 17 duplum 12, et semper numerus hic dimetiens excedit duplum alterius uno, quod ex his patet quae ab Euclide demonstrata sunt in decimo libro. Quare si debet esse quadratum eius monade maius duplo alterius quadrati, et duplum alterius quadrati est par, igitur addita monade erit impar, ergo latus eius dimetiens impar semper: latera autem ipsa quadratorum, quae duplicantur aliquando paria sunt ut 2, et tunc quadratum dimetientis est unum plus duplo, ut 9 est maius 8 monade, si verò latera imparia sint, erit quadratum dimetientis uno minus duplo, ut 49 quadratum 7 est minus uno 50, duplo 25, quadrati 5. Ex quo patet agnatio, ut ita dicam, inter 7 et 5. Cum ergo dicit: quorum sexquitertia, est, ac si diceret, ex horum numerorum serie sumemus septenarium principium epitritae, et dimetientem 5, quos simul iungemus.

Hanc Cardani explicationem non magis, quam superiorem illam Bullialdi probabat Marcus Meibomius, qui in *notis in Aristidem Quintilianum* p. 331. alibi se monstraturum significavit frustra laborasse utrumque. Sed nullam vidimus Meibomii de numero Platonis disputationem. Itaque transimus ad Casparum Peucerum, qui in *Commentario de praecipuis generibus divinationum* Witebergae 1560. recens edito p. 237. de sortibus agens haec habet:

Commenticia tota est ἀριθμάντεια. (sic). Vnde sit enim vis σημαντικὴ numerorum non video. Aut enim ipsis inest numeris natura, aut accedit extrinsecus. Natura non inest. Etenim numeri

per se sunt aut quantitates, quas mens intuens et velut ordinans obiecta singularia sensibus subiecta cogitando format, nec differunt ab ipso intelligendi actu, hocque cessante abeunt atque evanescunt: aut characteres picti, quibus notantur et exprimuntur numeri. Illas sensu perceptorum aut cogitatorum individuorum multitudinem significare: hos certum unitatum numerum, nec praeter haec aliud quidquam, adeo evidens est, ut demonstratione non egeat. Si aliunde advenire dicitur, eodem res redit, quo in Geomantia. (eam paullo ante demonstraverat neque a sideribus aliave physica causa, neque ab incorporea aliqua divina aut angelica, nisi forte ab diabolo, auctoritate ulla praeditam esse.) Credo Arithmantiae nomen initio toti numerorum doctrinae tributum a primis et summis artificibus, qua haud scio an sit perfectior ulla aut vitae accommodatior, aut naturae intelligenti convenientior. Mirae enim sunt et variae numerorum proprietates et analogiae inter sese: series non fortuita, sed aptissime distributa: discrimina varia, eaque non ἄχρηστα, sed usibus pene infinitis accommodata; quos cum ingeniorum acumine artifices eruissent et explicassent, mirati artificiosam rationem caeteri, quae numerorum inter se commixtionibus, amplificationibus, diminutionibus, partitionibus, analogiis, ceu quadam divinatione deduceret ad cognitionem rerum, quibus in artibus et vita opus erat: vim numeris divinam inesse finxerunt, sicut revera nullum expressius aut evidentius divinae sapientiae exemplum in depravata hominum natura reliquum est hac ipsa numerorum notitia. Proportiones numerorum transtulerunt argute ad politica, atque inde de politiarum periodis, ut constitutionibus, duratione, fatalibus mutationibus erudite sunt philosophati: quae proportiones imperia instaurent, stabiliant, muniant, ac tueantur: quibus vigeant et consistant: quae dissolvant eadem atque evertant rursus, denique quibus sint periodis durationes circumscriptae. Exstat arithmeticum vaticinium Platonis de Rerumpub. periodis octavo πολιτειῶν. ἔστι μὲν θεῷ γεννητῷ (sic) περίοδος, ἣν ἀριθμὸς περιλαμβάνει τέλειος, ἀνθρωπείῳ δ᾽ ἐν ᾧ πρώτῳ αὐξήσεις, δυνάμεναί τε καὶ δυναστευόμεναι τρεῖς ἀποκαταστάσεις, τέτταρας δ᾽ ὅρους λαβοῦσαι, ὁμοιούντων τε καὶ ἀνομοιούντων, καὶ αὐξόντων καὶ φθινόντων, πάντα προσήγορα καὶ ῥητὰ πρὸς ἄλληλα ἀπέφηναν, ὧν ἐπίτριτος πυθμὴν πεμπάδι συζυγεὶς δύο ἁρμονίας παρέχειται (sic) τρὶς αὐξηθεὶς, etc. Aristoteles hunc locum 5. Politicorum interpretatur et reiicit, ubi de periodis disputat, φησὶ, inquit, Plato αἴτιον εἶναι τὸ μὴ μένειν μηδὲν, ἀλλ᾽ ἔν τινι περιόδῳ μεταβάλλειν, ἀρχὴν δ᾽ εἶναι τούτων, ὧν ἐπίτριτος πυθμὴν πεμπάδι συζυγεὶς δύο ἁρμονίας παρέχεται, λέγων ὅταν ὁ τοῦ διαγράμματος ἀριθμὸς τούτου γίνεται (sic) στερεὸς, ὡς τῆς φύσεώς ποτε φυούσης φαύλους, καὶ κρείττους τῆς παιδείας. Etsi autem utrumque locum alii aliter intellexerunt: tamen hoc velle Platonem iudico, stabilitatem imperiorum, vigoremque his numeris comprehensum esse ac definitum, ut ineuntibus duabus proportionibus, quas sesquitertia radix cum quinario constituit,

erigantur atque efflorescant imperia: auctis iisdem atque in solidum numerum conversis, cum natura ultra solidi numeri perfectionem nihil intendat absolutius, labi rursum eadem in deterius ac deficere, occupantibus gubernationem hominibus non idoneis. Sit ergo diagrammatis sesquitertia radix, ut 4 et 3 connexa diagono quinario. Hi tres numeri duas constituunt harmonias usurpato ternario pro communi termino, nimirum sesquitertiam et superpartientem duas tertias: iidem triplicati, id est, aucti cubica multiplicatione, et coniuncti quartum terminum producunt, 216, qui στερεὸς καὶ κύβος ἀριθμὸς est: et annorum quibus imperia vertuntur, periodos continet. Sicut autem in Musicis διατεσσάρων et διαπέντε iuncta διαπασῶν complent: ita duae harmoniae sesquitertia et superpartiens tertias additae integrum absolvunt, quod ubi auctum τριπλασίονι λόγῳ excrevit in solidum, finit imperia. Etsi autem applicationem, quae sequitur in Platone, et numerorum cum hac periodo congruentiam non satis intelligo, et videtur in textu mendum esse: tamen non alienam esse à sensu Platonis hanc interpretationem praecedentia περὶ τῶν τριῶν ἀποκαταστάσεων καὶ τεσσάρων ὅρων indicant, et vult haec προσήγορα esse καὶ ῥητὰ, non ἄλογα vel ἄῤῥητα, id est, irrationalia vel innominata. Eiusmodi fortasse Pythagoreorum fuit ἀριθμομάντεια: consideraruntet naturas et proportiones numerorum: tum quousque hae progrederentur, ubi rationalium usu resistente ac deficiente, τοῖς ἀλόγοις καὶ ἀῤῥήτοις utendum esset: deprehenderunt scite apteque haec inter se congruere: et his ad vitam communem accommodatis, similem ἁρμονίαν καὶ συμμετρίαν in imperiis et publica privataque vita cuiusque requisiverunt: utque confusio harmoniarum in numeris et ultra debitum extensio rumpit ac destruit analogias, et discrepantiam efficit: sic iisdem proportionibus in communi vita mutatis, aut ad summam perfectionem auctis, sequi conversionem inclinationemque in deterius voluerunt. Postea vel imperiti vel superstitiosi assuerunt numeris aliena et falsa significata. De quaternario integrum condidit volumen Democritus, sed haec procul explodo et removeo.

Post generum praestantissimum socerum audiamus praestantiorem, quamquam hanc quaestionem obiter magis tractantem. Is Philippus Melanchthon est, in declamatione quadam *de periodis imperiorum* numeri Platonis mentionem iniiciens: (Declamationum Argentorati 1562. editarum T. III. p. 722.) Plato rem tantam involvit aenigmatibus, inquiens causam esse, cur mutentur imperia, quia sesquitertia radix iuncta quinario, duas efficiat harmonias: ultra quas cum natura postea deteriores gignat circumactam periodum finire imperia. Hoc dictum multo obscurius est Sibyllae foliis: sed tamen quid mihi videatur, breviter dicam. Vult Plato esse aliquo modo finem à natura ordinatum imperiorum. Sicut in Musicis, ubi post διὰ πασῶν ulterius natura non progreditur. Fit autem διὰ πασῶν iunctis διὰ τεσσάρων et διὰ πέντε. Hic et coelestem, arcanam, et

moralem causam coniungit. Aliquantisper sentit gigni bonos et praestantes gubernatores, quorum virtute teneantur imperia. Postea ait nasci languidiores, qui ipsi suis furoribus evertunt imperia.

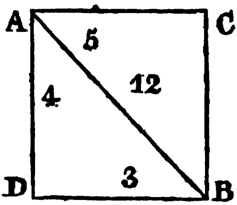
Cuius rei exemplis aliquot ex historia allatis Melanchthon quaestionis gravissimae orantisque vires superantis explicationem defert ad praesentem Casparum Crucigerum, cuius responsio ibidem edita est haec: Perspicua et illustria testimonia sunt providentiae divinae, certa corporum coelestium et elementorum series, certi siderum motus, ac specierum conservatio, et mentis humanae noticiae, quae sunt artium fontes. Haec omnia cum intuemur, fateri cogimur, esse mentem architectatricem mundi, quae velit coli iuxta normam ac leges, quas nobis indidit. Postea verò cum confusiones imperiorum, gentium interitus, et dissipationes intuentur, homines attoniti admiratione stupent, ac rursus dubitant, an casu imperia nascantur, et rursus casu dilabantur, ut formicarum examina. Nec profectò tristius ullum spectaculum est, quam intueri inde usque ab initio ruinas tot florentissimorum regnorum. Quanta virtus fuit civitatis Atticae? Nunc quo in loco fuerit, non satis sciri potest. Propter hanc tantam varietatem eventuum, multa de causis mutationum Philosophi quaesiverunt: nec explicari res, nisi in doctrina Ecclesiae potest. Plato igitur videns inextricabilem quaestionem esse, Musis eum sermonem attribuit, quas velut vaticinantes fingit obscurè causam recitare. Ideò certas esse politiarum periodos, quia in generatione iungatur sesquitertiae quinarius. Eius dicti etsi multae interpretationes à doctis quaesitae sunt: tamen hanc simplicissimam esse iudico, ut consonantiarum finis natura ordinatus est, cum ad διὰ πασῶν ventum est: ita legibus fatalibus ait subinde nova imperia exoriri ruentibus prioribus, propterea quòd praestantiora deficiant, donec rursus fatali aliqua lege fiat instauratio. quae ipsa sententia tamen affirmat, divina providentia sic ordinatam esse et rerum et hominum naturam, ut ruentibus imperiis alia constituantur. Sed causam ruinae monstrat doctrina Ecclesiae, quae adfirmat mutationes imperiorum poenas esse scelerum, quae populi et reges perpetrarunt. (in eamque sententiam paucula addit, quae hic repetenda non videbantur, utpote ad locum Platonis non amplius respicientia.)

Crucigeri responsioni subiecta legitur in eodem libro explicatio Matthiae Lauterwald, qui praescriptis verbis Platonis: ὧν ἐπίτριτος πυθμὴν πεμπάδι (sic) συζυγεὶς δύο ἁρμονίας παρέχεται τρὶς αὐξηθεὶς hunc in modum disserit: Quae deinde in Platone sequuntur, obscuriora, ut videntur, huic sententiae omnia sunt inclusa, ut et Aristoteles in ultimo capite quinti Politicorum iudicavit. Quapropter hac sententia explicata, reliqua omnia facilius patebunt. Duo autem in hac sententia quaeruntur. Primò quasnam harmonias ὁ πυθμὴν sesquitertius praebeat in mutatione legum et status imperiorum. Deinde quo tempore illa mutatio fiat. Ad primam quaestionem respondeo,

quod triplicatis lateribus τοῦ πυθμένος sesquitertii, excrescant super Diatessaron, Semiditonus cum Diapente, et Diapason cum semiditono, id est, septima et decima super quartam, ut nunc vulgò loquimur. Etsi enim aliis Musicis modulis intervallum $2\frac{10}{27}$ rationis explere possemus, tamen illud minimè faciendum esse censemus. (sic haud dubie scripsit Matthias, triplicata latera cubos dicens ternarii et quaternarii, quorum illa ratio est. In libro numeri 2, 10 et 27 temere dissipati, 10 ante *Etsi*, 2 ante *rationis*, 27 ante *faciendum* leguntur.) Quod Platonis sententiae magis conveniunt harmoniae, quas praebent bina media proportionalia, quae inter triplicata latera existunt. Alioqui enim plures harmoniae quam duae accederent sesquitertiae rationi. Appellemus igitur duas harmonias peculiari modo: semiditonum cum diapente, et Diapason cum semiditono. Quarum posterior, hoc est, decima, etsi a cantoribus pro harmonia habetur: tamen Musici, praesertim Pythagorici, eam reiiciunt tanquam prorsus dissonam, ipsum Diapason excedentem. Caeterum semiditonus cum Diapente seu septima, uno ore ab omnibus et Musicis et cantoribus inter stridulas symphonias abiicitur. Constat igitur, Sesquitertiam rationem dulcisoni Diatessaron ter compositam, praebere duas dissonantias, maximè secundum Pythagoram, à quo Plato plurima numerorum theoremata sumpsit, harmoniis accommodata, idque non iniuria. Pythagoras enim inventor illarum rationum, et summus artifex fuit. Ad secundam quaestionem respondeo verbis Platonis, quod illae mutationes fiant, quando ὁ πυθμὴν sesquitertius triplicatur, sive ut Aristoteles loquitur, quando numerus diagrammatis sive quadranguli fit solidus, hoc est, 1728 annis. Haec ut explicentur, et appareat, num haec rectè ex sententia Platonis protulerimus, necesse est nos initio quaedam vocabula explicare. Primò quidem τὸν πυθμένα non rectè verterunt cubum. Ipsum enim vocabulum, propriè significat fundamentum, seu fundum, sive extremum alicuius corporis, quod revera ex Geometria constat esse superficiem. Quapropter sciamus Platonem hoc vocabulo superficiem significare, et quidem quadrangulum, sicut liquet ex Aristotele, qui τὸν πυθμένα per vocabulum diagrammatos explicat, quo absolutè hic significatur quadrangulum, quamvis et alias species planarum figurarum comprehendat. συζυγία autem quinarii fit per diagonalem, habentem quinque partes coniugantes duo latera, quorum alterum tres, alterum quatuor habet partes. Sequitur in textu, δύο ἁρμονίας παρέχεται. Quae verba totam Platonis sententiam Cimmeriis tenebris videntur involvere, ita ut totum dictum foliis Sibyllae, aut aenigmate Sphingis videatur obscurius. Quomodo enim id in hac rerum natura possibile est? vel ratione numerorum, vel cuiuscunque quantitatis, Sesquitertiam rationem componendo, vel unam praebere harmoniam? Id enim impossibile est ex Pythagorica definitione, et ex doctrina proportionum. Sicut enim Diapente quotiescunque auctum, non praebet ullam consonantiam, ita nec Diatessaron: quia neu-

trum est in aliqua multiplici ratione, ut est Diapason. Quae tantum harmonia aucta constituit harmonias. Ideo ei soli Aristoteles tribuit antiphona, ut est videre in decima nona sectione Problematum. Deinde quasnam harmonias efficeret composita sesquitertia, cum in tota rerum natura, tres tantum perfectae harmoniae inventae sint, nempe Diapason, Diapente, et Diatessaron. quibus congruunt compositae, Disdiapason, et Diapason cum Diapente. Quae harmoniae nullo modo fiunt ex compositione aut Diatessaron, aut Diapente. Num igitur ignorantiae, aut illibertatis, quod sua noluerit intelligi, accusandus est Plato, Philosophorum praestantissimus? Neutrum horum ullo modo concedendum est: verùm respondendum est, eum abusum esse nomine harmoniae pro dissonantia, quae generata est ex concinna et suavi harmonia Diatessaron. Sicut vulgò receptaculum cadaveris dicimus sepulchrum hominis, ipsi cadaveri tribuentes priorem habitum. Ita prorsus intelligendum est vocabulum τῆς ἁρμονίας, si retinenda est haec lectio, quae etiam in Aristotele extat. Si verò satis graecè posset dici δυσαρμονία, pro δύο ἁρμονίας legerem δυσαρμονίας, quasi dicat, Sesquitertia ratio Diatessaron, quae est imago Reipublicae aucta secundum ternarii perfectionem, non producit retinentia suae originis iustam harmoniam et suavitatem, sed puras putas dissonantias. Ita et optima Respub. cum pervenit ad perfectam sui auctionem, non retinet suum naturalem statum, ab initio constitutum, sed prorsus contraria producit destruentia harmoniam ipsius, nempe leges et totam imperii formam. Per Harmoniam enim praecipuè Platonem depingere leges Rerumpub. facile constat ex Aristotelis sectione decima nona, Probl. 28. (*Aristotelis verba nil tale docent: διὰ τί νόμοι καλοῦνται οὓς ἄδουσιν; ἢ ὅτι πρὶν ἐπίστασθαι γράμματα, ᾖδον τοὺς νόμους, ὅπως μὴ ἐπιλάθωνται;*) Caeterùm cum omnia exemplaria legant δύο ἁρμονίας, nec usitata, imò durissima sit appellatio δυσαρμο-νία, retineamus usitatam lectionem. Et credo hanc veriorem esse, eò quod Plato maximas Rerumpublicarum dissipationes et confusiones voluerit pingere duabus maximè insignibus dissonantiis, quae in hac triplicatione laterum dulcisono diatessaron accedunt, maneteque ipsa similitudo illustrior. Pertineret praeterea ad explicationem vocabuli harmonias, definitio eius Pythagorica, cum quadam explicatione. Item erudita disputatio de fundamento concordantiarum, quibus utuntur hodie cantores in Contrapuncto, ut vocant: quomodóque illae ipsae consentiant cum harmoniis Pythagoricis. Item an ex concordantiis cantorum quidam rectè concludant, Diatessaron non esse harmoniam. Sed hoc loco habenda est ratio brevitatis. Ideo hoc labore supersedebo, praesertim cum haec maxima ex parte possint peti ex Musica Boetii, aut Stapulensis. Postremò igitur in hoc dicto Platonis Triplicatio intelligatur ea, quam vulgò cubicationem vocamus. Sicut infra in Geometrica progressione Platonis, surdesolida multiplicatio utriusque numeri 4. et 3. dici potest quintuplatio. Eo enim

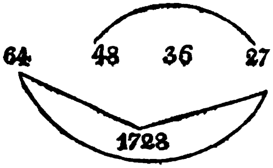
modo sesquitertia ratio, Diatessaron quinquies additur, et constituitur Disdiapason cum semitonio minore, id est, decimasexta, quae complectitur utramque dissonantiam politias destruentem. Ideo Plato tanquam in termino ibi consistit, et colligit annos totius progressionis ab unitate, seu principio politiae. (Haec per se satis obscura magis etiam implicabantur vitio typothetae, quod sustulisse nobis videmur *surdesolida* reponentes pro *sursolida*, et commate post *quintuplatio* in punctum verso *Eo enim modo* scribentes pro *Deo enim modo*. Surdesolidum enim seu supersolidum seu primum relatum ante Diophantum editum appellabant quadratocubum seu numerum, qui fit ex quadrato in cubum ab eodem profectum latere, teste Bacheto Meziriaco ad Diophantum p. 3. Itaque Matthias aliam hoc loco interpretationem verborum *πεμπάδι συζυγεὶς* proponit, cuius vis intelligi poterit ex numeris in extrema declaratione ab eo descriptis. Caeterum quae proxime sequentibus iunctim praefixae et vitiose depictae figurae sunt in libro, eas nos correctas suis reddidimus locis.) Haec omnia ut intelligantur, sit quadrangulum seu *πυθμὴν* AB sesquitertius, hoc est latera AC et AD, sive DB et BC, eam

inter se habeant rationem. Quantitas autem illorum laterum sit talis, ut Diagonalis AB quinque partium existat. Constat verò ex erudita calculatione, quòd nulli (in libro est *multi*) alii numeri per quinarium hoc modo coniugentur, quam 3 et 4. Ergo DB erit 3 et AD 4, qui numeri sunt termini sesquitertiae rationis, à qua hoc quadrangulum denominatur. Ait igitur Plato, quod in universali mutatione legum et statuum imperiorum, in quibus est principium, medium, finis, ratio dulcisoni diatessaron, secundum has tres perfectas vicissitudines, ter aucta, producat duas diversissimas harmonias, sive potius dissonantias, prioris harmoniae dulcedinem et naturalem consensum turbantes, simulque eaedem ascendunt ultra totum Diapason dissonantes, evertuntque sua clamositate omnes harmonias, quae sunt infra diapason perfectissimae, et propter sonorum gravitatem mollissimae modulationis, ut liquet ex 19 sectione Aristot. Proble. 50. (ne hic quidem Aristotelem intellexit Matthias noster. Quaerit enim ille: *διὰ τί τῶν συμφωνίαν ποιούντων φθόγγων ἐν τῷ βαρυτέρῳ τὸ μαλακώτερον;* itaque et diapente et diatessaron in gravioribus mollius, quam in acutioribus sonare statuit.) Communi quidem persuasione oporteret

Respub. plurimum auctas florere, et in honesta disciplina colenda esse diligentiores, propter diuturnam consuetudinem. Sed contrarium fieri asserit Plato etiam in optima Repub. et optimè convenienti naturae, idque ait fieri naturali quadam conversione. Nam inter perfectas harmonias naturae valde convenit ea, quae est sesquitertii soni, seu Diatesseron, eò quòd semper molles voces, ut fa, (hodie ce ef) naturales, re sol: (de ge) sonoras, mi la, (e a) coniungat: ita ut voces ipsae nihil inter se discrepent, sed omnes optimè conveniant ad dulcem et naturalem sonum. Sicut et ipsi agricolae oblectantes equos aratrum trahentes, utuntur aliquo modo hoc soni intervallo natura duce. Sed ut appareat diatessaron, non modò per se dulcisonans esse intervallum, verùm dulcem quoque et suavem venustamque harmoniam maximè supra diapente, ascendamus ex Γ in Dsolre, ex eòque loco in Gsolreut, (id est ex Ge magnae octavae in de parvae, ex eoque in ge eiusdem) et audiemus tribus vocibus simul sonantibus, admodum concinnam et perfectam harmoniam, utpote concurrentibus perfectissimis harmoniis, quae symphonia tota est imago heroici magistratus, cum pulcherrimis legibus optimae Reipub. consentientis, ut infrà dicetur. Caeterum haec mollis et dulcisonans harmonia perfectè secundum ternarium numerum aucta, non assequitur meliorem harmoniam: verùm illa naturali auctione transcendit in durissimam, clamosam, et secundum Pythagorae doctrinam dissonantem harmoniam, quae est Diapason cum semiditono, habentis rationem quae est inter 64 et 27, stridente interim tumultuosè semiditono cum Diapente, seu septima, sub dulcisono et iucundissimo Diapason. Huius enim septimae maxima est dissonantia et deformitas, ut propter aurium incolumitatem necesse sit hoc intervallum pausa interrumpi, si aliquando cantilenae extrudi non potest. Haec ut in numeris cernantur, ratio sesquitertia quae est diatessaron, ter componatur, et prodibit dupla superdecempartiens vigesimas septimas, (id est $2\frac{10}{27}$) quae consistit inter duos cubos, nempe 64 et 27. Cadant igitur

Semiditonus cum Diapente.

Diapason cum semiditono.

inter eos duo medio loco proportionalia hoc modo, 64. 48. 36. 27. Conferantur autem primò tres numeri quicunque, medio exempto, et habebimus rationem $1\frac{7}{9}$, quae est semiditoni cum Diapente. (Similis hoc loco confusio numerorum in libro, qualem p. XXXXIIII. notavimus.) Conferantur postea extremi numeri 64 et 27, et habebimus rationem,

quae est Diapason cum semiditono. Horum igitur duorum modorum ut violenta inter ipsos dissonantia consideretur, ascendamus primò per septimam ex Γ in Ffaut, postea ex hoc loco per decimam ascendamus usque ad excellentes in aalamire. (id est ad a semel notatae octavae.) Simul igitur sonantibus horum trium locorum vocibus, audiemus dirum ululatum, imò clamores Lapitharum et Centaurorum, inter se dissono, vario et deformi rugitu certantes. Haec tanta dissonantia non tantum à Musicis sed etiam ab omnibus cantoribus malè audit, distat enim à Γ decima sexta. Diligenter igitur consideretur, has duas dissonantias non simpliciter per se esse dissonas: sed etiam inter se, tanquam duo pessima mala contraria acerrimè pugnare: qua maxima pugna, strepitu et tumultu, omnes totius scalae cum Diatessaron optimae harmoniae non modò non audiuntur, sed prorsus obruuntur et intereunt. Ita, ait Plato prorsus fieri in optima Repub. quae naturali modo perfectè secundum ternarium cum aucta est, profert sibi contraria: quae inter se pugnantia violentissimè, faciunt turbationes et totales mutationes legum et imperiorum. Cum autem hi numeri 64 et 27 proferunt eas dissonantias, multiplicantur simul inter se procreantes numerum annorum, quo ista contraria evertentia leges et status Rerumpub. existunt, nempe 1728 annos. Horum partem subtriplam supertripartientem octavas (id est eum numerum, qui eandem ad 1728 rationem habet, quam habet 8 ad 27) tribuunt mutationibus principatuum, nempe 512 annos, cubum ex octo, ad quae 12 habent sesquialteram rationem; hoc est, 12 habent se ad 8, ut 3 ad 2, quae est ratio vividi et gestientis Diapente. Status igitur et leges constituunt cum principibus hanc exhilarantem suavitatem Diapente, dum principes manent simplices numeri, hoc est, subiecti legibus, ut binarius multis modis est subiectus ternario. Cum verò fiunt solidi, hoc est, negligentes legum, contemptoresque omnis disciplinae, sua tantum quaerentes et augentes, non statum publicum, turbant hanc concinnam et vivificam Diapente harmoniam, qua turbatione sibi interitum accersunt ultrò, sicut octonarius repraesentans principes, dum nullum aliam numerum, nisi se ter auget, procreat eum numerum, quem Plato constituit eversorem principatuum. Habet autem haec ratio celeriores mutationes, quàm ratio sesquitertia legum, ut convenit Diapente, quod vehementius fertur et est excitatius, quam Diatessaron: quod etsi est dulcisonans, tamen aliquanto remissius, et languidius sonat. Talis est status legum et Reipub. si non accedat heroicus quidam zelus magistratus, qui est viva vox legum, constituens cum illis vivificam Diapente harmoniam, ita ut hoc modo ex Diapente et Diatessaron constituatur una quaedam et perfectissima et absolutissima harmonia, omnes alias complectens, nempe suavissimum Diapason, omnis dissonantiae expers. Superior verò numerus invenitur quoque, si numerus τοῦ πυθμένος seu diagrammatos fiat solidus, hoc est, si 12 quae numerant aream prioris quadranguli, cubicè multiplicentur.

Hoc modo simpliciter procedit Aristoteles, et primò quidem ipse Plato. qui tamen postea alium videtur modum subiungere, cum scilicet à numeris laterum, pro ratione, quam habent ad unitatem, progreditur usque in quintum locum, hoc modo:

1.	
4.	3.
16.	9.
64.	27.
256.	81.
1024.	243.

Hi numeri omnes aggregati cum unitate etiam procreant 1728. quem numerum constat Platonem tribuere totalibus legum mutationibus, ex tota illa speculatione, quam habet de (hanc praepositionem omisit liber) duratione mundi. Hanc sententiam dicti Platonis simpliciter elicere conati sumus, salvo cuiusque meliori iudicio.

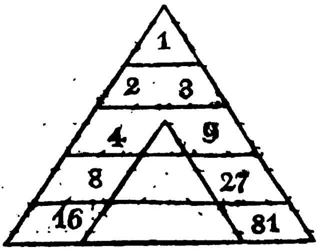
Lauterwaldi expositionem cum Peuceriana contulit M. Bartholomaeus *Bredelo*, Regiom. Prussus, in dissertatione *de numero quem Plato rebusp. fatalem statuit*, Lipsiae defensa a. MDCLXVIII. §§. 10—30. Atque initio quidem falsus est, quum ait consentire utrumque in eo, quod *κυθμένα* superficiem quadrangulam rectangulam denotare putent, ideoque ambo vocem illam Latine reddidisse fundamentum vel fundum. Peucerum enim non ita reddidisse supra vidimus. Caetera magis vere, at sine iudicio refert, ut audire eum in hac parte nihil attineat. De reliqua eius opera postea dicetur: nunc interrogetur alius, qui et ipse ab eodem *Bredelone* citatus est, Ioannes Bodinus, qui duobus locis de Platonis numero disputavit, primum in *Methodo historica*, deinde in libris *de Republica* vernacula primum scriptis, post Latine ab ipso editis. In *Methodo* quidem capite sexto *de statu* agens rerum *publicarum* conversionibus earum commemoratis p. 223. (ed. *Basil*. 1576.) His explicatis, inquit, videamus utrum ex numeris Pythagoricis conversiones imperiorum haberi possint. Absurdum sanè mihi videtur, quod Plato Rerumpublicarum exitus et vicissitudines sola numerorum potestate metitur. Tametsi enim Deus immortalis omnia numeris, ordine ac mensura mirabili colligavit: non tamen numerorum viribus, multò minus fato tribuendum est, sed maiestati divinae, quae ipsa, ut Augustinus scribit, fatum est, aut nullum omnino aliud existit. Itaque cùm Aristoteles causis consequentibus omnia tribueret, Platonis numeros irrisit, libro quinto de Republica, quo nihil melius est in tota illa disputatione, aut accuratius ab eo tractatum. Causas autem conversionum multas affert, quae mihi videntur generibus omnino contineri. Sunt autem iniuria, honor, metus, contemptus, nimiae paucorum opes, nimia multorum inopia. Quae quod ab illo copiosè disputata sunt omitto. Sed cùm Plato in illa Republica quae propriè Socrati tribuitur, modis omnibus providisse fingatur, ne quis alteri ullam iniuriam inferret, ne quis alium metueret aut contemneret, néve honoris aut lucri causa Rempublicam

perturbaret: postremo pestes illas antiquissimas civitatum, scilicet opes et inopiam, de sua Repub. summovisset: non poterant illa quae sunt ab Aristotele allata, interitum Reipub. afferre, si demus talem esse, qua nulla melior fingi potest. Interitum tamen sentiet, inquit Socrates, sua ipsius vetustate: quoniam eiusmodi est omnium rerum natura. Miror tamen cur Plato, qui mundum divina bonitate perpetuum fore putavit, alioqui suopte morbo ac senio ruiturum: non etiam de optimo Reipub. statu idem iudicarit. Platonis interpretes exitium Reipublicae tum demum fore tradiderunt, cùm harmonia numerorum labefactaretur: non igitur optimus esset ille status, quem Socrates animo concipiebat, si morbo interiore aut concentu perturbato Respublica ruitura sit. Illud autem numeris acceptum ferre absurdum videatur. Vt enim numeri malè sibi cohaerentes discrepantiam ingratam efficiunt, propterea quod ex his soni conflati misceri non possunt, et cùm alius alium pellat utrique vi quadam aures subire conantur, concentu verò sonorum suaviter confuso, id est, cùm rationi congruentibus numeris aptè miscentur, nihil discrepare potest: sic Respublica suavi semper concentu temperata confusáque, ubi nullum dissidium, nulla sonorum discrepantia est, neque ex hypothesi esse potest, non video quo modo labefactari queat. Quare falsum est quod ait Foresterus, voluisse Platonem Respublicas initio bene constitutas, et eam praesertim quam nobis proposuit ad imitandum, temporis decursu veluti numeros initio benè sibi congruentes, paulatim discrepare: idque fieri putat, cùm à sesquitertia ratione disceditur. Sed ab eo tam multa peccantur, ut quid maximè dici non possit. Primùm quod rationes harmonicas tripla et quadrupla ratione connectit, quae paribus et imparibus numeris dupla tripláque ratione debent copulari, ut ipsa numeri nuptialis natura docet. Itaque suavissimus ac primus omnium concentus, cùm ab unitate discesseris, est ea quae ratio sesquialtera dicitur duorum ac trium, quae nullo interiecto medio copulantur. Postea novem et quatuor vehementer discrepant, quia sine medio cohaerere non possunt: igitur senarius utrunque aequa ratione copulabit, et cum utroque suaviter concinet. Consimiliter XXVII. cum VIII. eadem ratione qua superiores coniunguntur, duobus interiectis mediis, scilicet XII. et XVIII. nec si in infinitum progrediare isto modo, ulla discrepantia futura est. Itidem in ratione sesquitertia trium et quatuor non quidem iusta est harmonia, ut ille voluit: cùm neque veteres, neque nostri concentum illum ferre possint, sine tertia aut quinta; sed tamen is concentus suam quoque servabit venustatem, si, ut in prioribus, intermedios numeros quaeramus. Quid enim ineptius quàm eandem rationem constituere trium ad quatuor quae est XXVII. ad LXIIII. Demus igitur veram rationem inter utrunque XXXVI. et XLVIII. idem erit proximi cuiusque concentus ad alterum, qui est trium ad quatuor. Haec autem harmonia concors perpetua futura est, etiamsi in infinitum progrediare. Vt si demus CCXLIII. et MXXIII. qui in numero nuptiali dupla tripláque

ratione sunt quadrati, in concentu aeque discrepabunt, ac XXVII. et LXIIII. Sin rationes medias inserueris, scilicet CCCXXIII. CCCCXXXII. DLXXVI. DCCLXVIII. proximus quisque finitimo tam bene concinet et cohaerebit, quam tribus quatuor; quia in omnibus sesquitertia ratio est. In hoc etiam vehementer labitur, quod aliorum opinionem secutus magnum Platonis numerum duodenarii cubum facit; quod quidem si verum esset, cur Plato altera parte longiorem quaeri voluit? Sed quoniam nihil obscurius ac difficilius Platonis numeris videtur, nihil temere affirmabo: illud tantum, quod ad conversiones imperiorum pertinet, voluisse Platonem Respublicas quantumvis bene constitutas, etiam domestico vitio, vel externa vi certo quodam annorum decursu labefactari: ut adamas et aurum tanta naturae vi ac praestantia colligata sunt, ut per se ipsos violari non posse videantur: at se tamen violantur, id quod ex principiis constat; tum etiam externa vi, quia diuturnis ignibus aut aqua chrysulca paulatim effluunt et corrumpuntur.

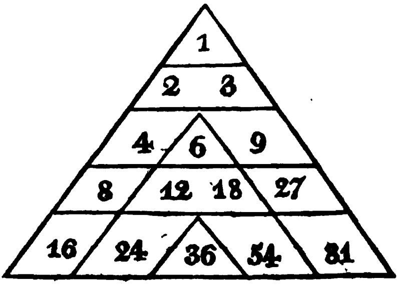
Haec Bodinus in *Methodo; sed* aliquanto his subtiliora in libro *de Republica* quarto, capite secundo, quo quaerit, *an Rerumpublicarum conversiones praescisci possint.* Ibi postquam de Copernici opinione, qui eas ab eccentrico terrae motu pendere putavit, iudicium iniquius fecit, p. 640. (ed. *Francof.* 1609.) haec scribit:

Sed ad Platonis sententiam veniamus. Is enim respublicas conturbari et occidere putavit, cum suavitatis illius quae ab *harmonia* exsistit, concentus interrumpitur aut violatur: id autem fit, cum in numero nuptiali ab illis (in libro est *aliis*) rationibus, quas musici *διὰ τεσσάρων* et (haec copula non est in libro) *διὰ πέντε* vocant, longius discesseris. Numerum vero nuptialem definit, qui ab unitate incipiens, dupla ac tripla ratione scinditur, ut dextra quidem mares, id est impares, sinistra foeminae, id est pares numeri, continua serie hunc in modum constituantur:

media vero loca numeris perfectis, imperfectis, quadratis, sphaericis, cubicis, ut nulla numerorum ratio desit, compleantur. Haec autem numerorum series infinita esse potest, quia toni vis ac potestas aeque est infinita partitione, ut dimensio quaelibet. Ita reipub. bene constitutae forma stabilis erit, quamdiu rationes rectas et aurium suavi-

tati congruentes servabit: dupla quidem, seu diapasôn, ab unitate ad binarium: sesquialtera, à binario ad ternarium, quae fit διὰ πέντε: sesquitertia trium ad quatuor, quae fit διὰ τεσσάρων, tripla quae fit διὰ πέντε καὶ διὰ πασῶν; quae quod omnes concentus complectitur, σύστημα vocatur. Si ulterius progrediare ad eam rationem quae est quatuor ad novem, insuavis ratio et auribus supra modum ingrata futura est. Illud est quod voluit Plato, ut quidem opinor: quoniam qui facem in locis tam obscuris praetulerit, habemus neminem: ut non immerito questa sit antiquitas, nihil *Platonis* numeris obscurius esse. Nam Foresterus longissime à Platonis sententia discedit, cum rationes triplas et quadruplas consectatur: quoniam numeri nuptialis fundamenta, ac trianguli latera, quae ex dupla triplaque ratione exsistunt, labefactat. Illud etiam absurdum, quod eandem rationem inter 27 et 64 esse putat, quae est trium ad quatuor; cum sit 3 ad $7\frac{3}{27}$. At Plato iubet aream trianguli numeris compleri; et iis quidem numeris, qui ex mutuo marium ac foeminarum complexu exsistunt: ut si duo ducantur in tria, gignitur senarius; qui medius complet aream vacuam, quae est inter 4 et 9. qui duo numeri nulla quidem ratione concentum efficiunt: sed utriusque ad senarium ratio eadem est quae trium ad quatuor, id est, sesquialtera seu διὰ πέντε. Item si ducantur duo in sex, ac rursum tria in sex, duo numeri prodeunt, 12 et 18. qui complebunt aream trianguli vacuam, quae inter 8 ac 27. interiacet. Item si ducantur 2 in 12, et 3 in 18, procreantur 24 et 54: ac rursus 3 in 12. vel quod idem est, 2 in 18, exsurgunt 36. qui tres numeri 24, 36, et 54, aream trianguli complebunt, quae vacua erat inter 16 et 81. quorum numerorum interiectorum rationes mutuae, et cum proximis quibusque numeris accommodatae, perpetuum continent suavitatis tenorem, etiamsi in infinitum trianguli latera porrigantur, cuius haec sit forma:

Si igitur rationum, quae suavem concentum efficiunt, delectus habeatur, in perpetua serie numerorum, sempiterna respub. futura sit: si quidem ab harmonia rerumpub. status pendet. Sed ab ea, inquit Plato, disceditur; ut necessario pereant concentus, et respublicae tandem intereant. Num potius metuendum est ut (sic) cives ab

optimo et naturae congruenti legum ac morum concentu discedentes, leges iniquas amplectantur? Neque tamen dubium est, quin maxima semper fuerit harmoniae in republica vis ac potestas; ut non modo Platoni, verum etiam Aristoteli quoque placet: tametsi non putat Cicero cantibus reipub. mutatis, respublicas mutari, sed vita victuque civium mutato. Cuius rei memorabile exemplum habemus de republica Cynaethensium Arcadiae populorum etc. (omittimus enim ea, quae de Cynaethensibus ex Polybio refert, item quae de vi musicae in *Gallis* conspicua memorat p. 643.) Nulla tamen ex omnibus quae attulimus de conversionibus futuris interituque Rerumpub. indicando, praecepta certa videmus; tametsi probabiles coniecturas habemus; quarum nulla certior aut facilior mihi videtur quam quae ex numeris elici potest. Sic enim opinor, Deum opt. max. qui rerum omnium naturam mirabili sapientia coagmentavit, ac singula suis quibusdam numeris, modo, ratione, concentu, futura colligavit, Res etiam publicas suis quibusdam numeris circumscripsisse; ut stato quodam annorum decursu, etiamsi optimis moribus ac legibus utantur, intereant tamen, ut Platoni cum Aristotele convenit. Quando vero id futurum esset, neuter definit; nisi Platonem numeris obscuris id significare quisquam putet, libro 8. de Repub. quem ad scopulum non modo Academici omnes, sed etiam omnium pene philosophorum familiae navim affixerunt. Primus quidem Aristoteles locum hunc quasi vallum transiit, neque ut solet, magistrum momordit, cum propter obscuritatem non haberet qua parte illum carperet. Proculus septem quidem Platonis de Repub. libros satis accurate interpretatus octavum attingere noluit, rei difficultate, ut opinor, revocatus. Theoni quoque Smyrnaeo non modo Platonicae philosophiae, sed artium quoque mathematicarum peritissimo — alius est Theon Alexandrinus, qui ad Ptolemaeum commentarium Graece scripsit — cum Platonis Rempub. interpretaretur, aqua haesit; nec sibi locum hunc interpretandum putavit. M. Tullius numerorum Platonis obscuritatem uno verbo excusavit. Marsilius Ficinus, Academicorum omnium, quantum quidem opinor, acutissimus, se, quid Plato vellet eo loco, nescire plane confitetur; veritus ne idem illi (sic) usu veniret quod Iamblicho, qui tribus verbis rem per se obscurissimam non illustrasse, sed obscurius involvere voluisse videtur. Philo Hebraeus, Platonis ubique imitator, numerum illum quinquaginta esse putavit: idque significari scribit orthogono scaleno, quale Pythagoras tribus numeris 3. 4. 5. complexus est: eoque referri putat verba illa Platonis *sesquitertia radix quinario coniuncta:* est enim 3. ad 4. ratio sesquitertia. sed in eo fallit, quod numerum planum invexit, cum appareat Platonem solidum numerum quaeri voluisse, qui omnia numerorum genera praeter perfectos complectatur. Philo tamen ex his radicibus 3. 4. 5. singulatim in se ductis tres quadratos efficit: unde conflantur 50. numeri, omnes plani. (bene fecit Bodinus, quod in libris *de vita Mosis* esse locum Philonis a se intellectum in margine ostendit: aliter non crederemus. Nam libro

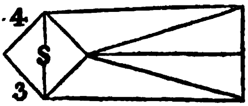
tertio pag. 666. B. ed. *Paris.* 1640. quo solo loco quinquagenarii ex triangulo rectangulo prodeuntis mentionem facit, ut alius a Bodino significatus esse non possit, de Platone eiusve numero nihil plane dicit, quinquagenarium tantum extollit, his verbis: *ὁ ἁγιώτατος πεντηκοντάδος ἀριθμὸς, δύναμις ὢν τοῦ ὀρθογωνίου τριγώνου, ὅπερ ἐστὶ τῆς τῶν ὅλων γενέσεως ἀρχή.*) At Platonis verba centesimum cubum complectuntur. Praeterea nulli sunt dimetientes lateribus incommensurabiles, ut in numero Platonis, cuius verba describere, eaque interpretari placet: tum quod interpretes inter se plurimum discrepant; tum etiam quod eius numeri ignorationem civitatum moderatoribus prope capitalem esse praedicant. Sic igitur Plato: *ἔστι δὲ θείῳ μὲν γεννητῷ περίοδος ἣν ἀριθμὸς περιλαμβάνει τέλειος. ἀνθρωπείῳ δὲ, ἐν ᾧ πρώτῳ αὐξήσεις δυνάμεναι καὶ δυνησόμεναι τρεῖς ἀποκαταστάσεις, τέτταρας δὲ ὅρους λαβοῦσαι ὁμοιούντων καὶ ἀνομοιούντων, καὶ αὐξόντων, καὶ φθινόντων πάντα προσήγορα καὶ ῥητὰ πρὸς ἄλληλα ἀπέφηναν, ὧν ἐπίτριτος πυθμὴν πεμπάδι συζυγεὶς, δύο ἁρμονίας παρέχεται τρὶς αὐξηθεὶς, τὸν μὲν ἴσον, ὁσάκις ἑκατὸν, τοσαυτάκις· τὸν δὲ ἰσομήκη τῇ προμήκει, ἑκατὸν μὲν ἀριθμὸν, ἀπὸ διαμέτρων ῥητῶν πεμπάδων δεομένων ἑνὸς ἑκάστων ἀῤῥήτων δὲ δυεῖν, ἑκατὸν δὲ κύβων τριάδος. ξύμπας δὲ οὗτος ἀριθμὸς γεωμετρικὸς τοιοῦτος, κύριος ἀμεινόνων τε καὶ χειρόνων γενέσεων.* Id est, ut ego interpretor: Rerum quidem earum, quae divinitus oriuntur, ambitum numerus complectitur perfectus: humanarum vero, is numerus in quo reperiantur numeri superantes ac superati ex incremento ac decremento tribus intervallis quatuor terminis comprehensis; ex quibus efficiuntur cum similes, tum dissimiles inter se numeri, aucti atque imminuti: qui propriis nominibus efferantur, et inter se comparentur. quorum sesquitertia radix quinario coniuncta, duos concentus efficiat: ter aucta, unum: aequalem, aequaliter; centies, centum: alterum aequalem una parte sui longiorem centum ex dimetientibus quae inter se comparari possunt, detractis quinariis unitate minoribus; duabus vero ineffabilium rationum centum vero solidorum ipsius ternarii. Atque hic numerus geometrica ratione conflatus in rebus humanis potentissimus est ad eos qui meliorem quique deteriorem originem sortiuntur. (haec interpretatio Graecis, quae praescripsit Bodinus, minime respondet. Itaque dubito, an ea ab alio forte, cuius doctrinam magni faceret, constituta, sed parum a se intellecta, mutuatus hic posuerit.) Hic Plato non aliter, quam Polypus, ne irretiatur, atramento undequaque suffuso, elapsus est. in quo quidem Heraclitum, ad cuius scripta interpretanda Delio natatore opus esse dicebat, imitari visus est; idque iam inde ab Heraclito commentum, cum saepissime discipulis illud ingereret, *σκότησον*, non tantum à Platone, sed etiam ab Aristotele saepius usurpatum est; ut rerum difficillimarum et in abditis naturae arcanis retrusarum caligine peritis aeque ac imperitis obducta admirabilitatem sui excitarent. Id potissimum animadvertimus in libris De natura, quos Aristoteles se dedita

opera ita scripsisse gloriatur, ut intelligi nollet; Platonis Timaeum obscurissimum imitatus: quod de se ipse Lucilius scripsit, se non intelligi quam reprehendi maluisse. Sed Platonis fucum detegere placet ex iis quae aperte scribit; ut de iis quae verborum obscuritate involvit, certius iudicari possit. Voluit enim res eas quae divinitus oriantur, perfecto numero definiri. Sed quae tandem res est quae ortus sui principium immortali Deo non alia causa interiecta, aut intercedentibus causis, non debeat? coelestia quidem et angelos per sese nulla interiecta causa Deum procreasse, non tantum Plato, sed ipsi quoque Manichaei confitentur, qui impie terrestria à malorum principe ortum habuisse putabant. Terra quidem procreavit stirpes et animalia bruta: aquae vero piscium et avium genera: utrumque tamen Dei praepotentis iussu. ad hominis vero procreationem angelos adesse voluit. quamquam Aristoteles formas rerum omnium divinitus quodammodo infusas esse putavit, cum scriberet in omnibus inesse *θεῖόν τι*. mentem vero hominis, non obscure aut ambigue, sed aperte dixit *θύραθεν ἐπεισιέναι*, id est, ut ego interpretor, *ὑψόθεν*, *θεόθεν*, *οὐρανόθεν*, non tradnce semine, ut de reliquis animantibus, de quibus tamen in universum Maro *igneus*, inquit, *est ollis vigor et coelestis origo*. Igitur omnia perfectis numeris includi, si Platoni credimus, confitendum sit. Demus tamen Academicis, quod impium est, haec terrestria quae tractamus, aliunde quam ab omnipotente Deo ortum habuisse; an propterea perfecti numeri, uti praestantiores, rebus divinis tribuantur? at potius terrestribus perfecti numeri convenirent, quia perfecti numeri quotquot sunt, pares sunt, foeminae sunt; alioqui perfecti non essent. nec plures sunt quatuor intra centum millia. Supraperfecti quoque sunt numeri; sed qui nec ad res divinas, nec ad humanas aut terrestres accommodari possint. Cum igitur senarius sit primus perfectorum, rebus divinitus procreatis congruere debuisset, ex Platonis sententia. videmus tamen vilissimis animantibus convenire. lepores enim, legibus divinis immundum animal et sancto populo vetitum, 6. annos ad summum vivere scribit Aristoteles. totidem annos muribus immundissimis idem tribuit. Insectis quoque muscarum generibus quibusdam, puta vespis et apibus, sex anni à Marone tribuuntur, et alvearia ipsa sexangulari figura semper constructa. quae tamen animalia, excepto lepore, putredine concrescunt. At *numero Deus impare gaudet*, ut ait Poeta: et impares numeri maribus tribuuntur. Nam quod Seneca scribit, *Septimus quisque annus aetati notam imprimit*, de maribus tantum dictum est: nam foeminis annus quisque sextus aetati notam aliquam indidit, ut cum mares anno decimo quarto, foeminae duodecimo pubescant. Feriae quoque divinae omnes septenariis aut imparibus numeris concluduntur. nascuntur etiam quam plurimis in locis adamantes sexangulo laevore ab ipsa natura distincti, ut Plinius lib. 33. (37, 15. *Hard.*) prodidit: idque contritum est in Pyrenaeis. Est igitur absurdum quod Plato rerum divinarum origines et occasus perfectis numeris tribuit. At

Porphyrius, Philosophorum suae aetatis clarissimus, cum illud Platonis ex Timaeo interpretaretur, τοῖς μὲν Ἀθηναίοις ἐννακισχίλια, scribit rerum omnium publicarum status, ac daemonum vitam, ad summum 1000 definiri. Plutarchus in libro περὶ τῆς ἐν τῷ Τιμαίῳ ψυχογονίας longius progredi putat daemonum vitam: sed neuter perfectos numeros conquisivit. Quod si Pláto in tanta perfectorum numerorum paucitate, qui rebus divinitus ortis conveniret, explicare non potuit, quibus tandem numeris rerum humanarum tantam varietatem expediret? aut si numerum illum scisset, cur à musis precaretur, ac vota faceret, ut numerum illum indicarent? Quamquam necesse est, ex verbis Platonis non unum aliquem numerum, sed corpus geometricum exprimere voluisse, in cuius lateribus ac dimetientibus omnis (in libro perperam editum est *annis*) illa numerorum varietas, quam hac tabella complexi sumus, contineatur: (tabellam omisimus, quoniam a diagrammate Fabri, quod infra descriptum est, non differt, nisi eo, quod numeros perfectos secundum Bodini interpretationem rebus divinis proprios ab humanisque excludendos non habet.) quia geometrica ratione numerum conflari scribit, nec rationes surdae sive ineffabiles ullae in numeris comperiuntur. Corpus tamen illud perfectum esse non potest, cum sex omnino perfecta sint, nec plura excogitari possint corpora in tota rerum natura, scilicet globus, Pyramis, cubus, octaedrum, dodecaedrum, icosaedrum. At cum Plato altera longiorem quaeri iubet, satis indicat numerum illum perfectis corporibus, quae usquequaque aequabilia suique quam simillima sunt, congruere non posse. Non est etiam parallelepipedum, cuius definitio repugnat cubo: centesimus autem cubus à Platone proponitur in eo corpore solido: nec cylindrus, cuius extrema sunt circularia; nec item prisma, cum extrema prismatis latera sint aequalia, tresque pyramides semper complectatur: at in corpore geometrico Platonis, partim inaequalia sunt inter se latera, partim aequalia. Quod si quis putet corpus solidum esse in cuius extremis sint orthogoni scaleni (scribere debebat *orthogona scalena*) sesquitertia ratione quinario coniuncta hunc in modum:

nusquam tamen dimetientium incommensurabilium, nec eorum numerorum qui hic à Platone proponuntur, ulla mentio exstabit: nec si corpus illud duplicaveris hoc modo:

idque protendas in denarium aut amplius, nulla ratio incommensurabilis alteri exsistet, nec quadratum, nec cubus: nec dimetientes illi effabiles et ἄῤῥητοι, quos Plato proposuit, exsurgunt: sed omnia geometriae legibus inter se comparata, mensuram admittunt. nec tantum in magnitudine, sed etiam in numeris. nam quadratorum parium diameter, duplo et unitate plus potest quam latus: quadratorum vero imparium unitate minus potest quam duplum in numeris, cum tamen in geometricis rationibus semper hypotenusa duplum utriusque lateris orthogoni potestate contineat. Id autem perpetua serie numerorum perspicuum est: si latus quadrati primi diametro coniunxeris, sequentis quadrati latus exsurget. Verbi gratia, unitas primi quadrati latus est, eademque sui ipsius diameter: si unitati coniunxeris unitatem, exsurget binarius, radix quadrati sequentis. Diameter vero secundi quadrati conficitur, si praecedentis quadrati diametro duplicatum latus adiunxeris. Cum enim primi quadrati latus sit unitas, dimetiens quoque unitas, si unitati bis unitas addatur, exsurget ternarius, secundi quadrati dimetiens. Aut si radicem quadratorum inquiris, duplicatum secundi quadrati latus, et praecedentis latus coniunctum, efficit radicem quadrati sequentis; ut binarius duplicatus cum radice primi quadrati, quae est unitas, efficit quinarium, radicem quadrati sequentis. Sic quoque duplicato diametro, et antecedentis quadrati diametro coniuncto, efficies diametrum sequentis quadrati. ut (quum) ternario secundi quadrati diametro adieceris unitatem, primi quadrati diametrum, exsurgit septenarius dimetiens tertii quadrati. Quo fit ut omnium quadratorum dimetientes sint impares et latere sui quadrati maiores differentiâ lateris praecedentis. Caeterorum vero quadratorum seu parium, seu imparium, qui diametros habent ineffabiles, id est ἀῤῥήτους, quas nostri inepte *surdas* appellant, quod nullo numero designari possint, geometricis demonstrationibus rationes perspicuae sunt. Haec autem dimetientium cum lateribus incommensurabilis ratio nusquam reperiatur in solido corpore superius preposito: quantumvis contrahatur. Hic dicet aliquis, centesimum cubicum procreare 1000000 et in solidi corporis figura exprimi posse, cuius denarius sit linea, centenarius superficies, mille vero corpus denarii: rursus denarii linea sit centum; quae in se ducta centies centum efficiat, hoc est, decem millia, superficiem (centenarii, quae ipsa denuo multiplicata per centenarium millies mille) procreabit, corpus centenarii: cumque cubum esse τριάδος Platonicae. (in libro ea, quae inter *superficiem* et *procreabit* interpolavimus, non exstant; sed quilibet videt sine iis aut similibus orationem mancam et mutilam esse.) Demus illud certe: nusquam tamen in eius cubi lateribus illa varietas numerorum parium, imparium, oblongorum, lateralium, solidorum et dimetientium incommensurabilium reperiatur. Quodsi quis ex orthogono scaleno 3, 4, 5, effici putet 12, numerum in sese concentus omnes complectentem; et radicem esse magni numeri, quem fatalem nonnulli putarunt, scilicet 1728: cui si detrahatur prior numerus,

1, eique addatur unitas, relinquetur novenarii cubus 729: est illud quidem partim verum: partim in coniectura positum: non tamen efficit eam quam ex Platonis verbis inquirimus dimensionum rationem. Multo minus caetera corpora non rectangula conveniunt. Quae à nobis accuratius exquisita sunt; ut planum sit ex partium singulari enumeratione nullum corpus geometrica ratione coagmentatum ad eas, quas Plato posuit, numerorum rationes accommodari posse: ut rerum humanarum periodos ac fines ex his eliciamus. Denique ut planum sit Platonem eo loco sui ipsius oblitum esse, satis indicant rationes geometricae ineffabiles, quas eo corpore complecti voluit, quod ab arithmeticis rationibus ac numeris plane est alienum. Altius igitur intuentem oportet eos numeros investigare qui rerum humanarum conversiones significare possint, et qui diuturna experientia probati sint, non levibus et inanibus coniecturis: cuiusmodi septenarium esse statuo, et novenarium, (et) eorum quadratos et cubicos 49. 81. 343. 729. Vt enim senarius qui primus est omnium perfectorum, mores foeminarum aut habitum ac naturam immutat, ita septenarium mares quodammodo immutare antiquissima vetustas comprobavit; et ut septenarius ac novenarius hominibus initium nascendi tribuere solent, ita quoque numerus ex utriusque propagatione coalescens exitum afferre consuevit. Idem ego ad Respublicas transfero, ut numeri septenarii ac novenarii quique ex eorum quadratis et cubicis existunt, Rebuspublicis saepius occasum et interitum afferunt.

Bodini sententiam summam collegit Bredelo in dissertatione supra commemorata inde a §. 31. sed errorum ab eo commissorum unum tantum notat §. 62. negans τέλειον Platonis ἀριθμὸν arithmeticorum perfectum numerum esse: de numero rebus publicis fatali quale Bodini iudicium sit, aut quid ipse iudicet, non ostendit, nisi quod in extremo libello Davum se non Oedipum profitetur. Itaque ne nobis quidem plura de eo dicenda sunt. Si cui tamen libeat dissertationem ipsam inspicere, asservari eam scito in honestissimae Societatis Silesiacae bibliotheca mathematicis libris instructissima.

Post Bredelonem qui dedita opera Platonicum locum tractaverit, aut etiam aliquid ad inveniendum numerum utile contulerit, nos quidem scimus neminem praeter Kleukerum, cuius Germanicam Graecorum interpretationem, quum serio cogitasse auctorem et nonnulla certe rectius, quam alios, intellexisse ostendat, adscribere non supervacaneum putavimus. Der Umkreis der göttlichen Zeugungen hält eine vollkommene Zahl in sich: aber mit der periodischen Zahl der menschlichen Zeugungen verhält es sich so, daß die Vermehrungen der Grundzahl, nämlich drei potentiirende und potentiirte Fortrückungen zur Vollendung, welche vier unterschiedene Bestimmungen des Aehnlichen und Unähnlichen, des Wachsenden und Abnehmenden annehmen, alles in gegenseitigen Beziehungen und ausgedrückten Verhältnissen darstellen. Die Grundzahl dieser Verhältnisse, nämlich die Einsdrei (Viere) mit der Fünfe verbunden, giebt, nach dreifacher Vermehrung, eine zwiefache Harmonie; (die

man das Diatesseron und Diapente nannte.) eine gleiche ins Gevierte, als hundert in der Länge und hundert in der Breite; eine andere, die zwar von gleicher Länge ist, aber mit Verlängerung der einen Seite, so daß zwar auch hundert an der Zahl, nach dem diametrischen Ausdruck der Fünfen darin liegen, wovon aber jede dieser Fünfen noch eine bedarf, und zwei Seiten unausgedrückt sind: hundert aber folgen aus den Kuben der Dreiheit. Diese ganze Zahl ist nun geometrisch, und regiert über die vollkommneren oder unvollkommneren menschlichen Zeugungen. Wenn diese aber von euern Schutzhütern des Staats nicht erkannt werden, und sie also Jungfrauen und Junggesellen zur Unzeit ehelich verbinden, so werden keine gutgebildete und segensvolle Kinder entstehen. Haec etsi non satisfaciunt, tamen certam sententiam produnt, cuius etiam exspectationem vir doctissimus in annotatione ad hunc locum movit, copiam nondum, quod sciam, fecit. Alii, qui nostra aetate scripserunt, ignorantiam suam aut aperte confessi sunt aut callide dissimulaverunt aut leviter excusarunt. His igitur silentio transmissis ad antiquos illos nos convertimus, quorum notitiam Francisco Barocio debemus, cuius ex libro nunc satis cognito, quae de variis eorum opinionibus agunt, haec excerpsimus:

Nunc ad aliorum interpretum expositiones nos conferamus, ut eis declaratis, atque confutatis, eò magis praesens nostra huiusce loci expositio confirmetur. Quoniam igitur ut ab initio diximus, clarissimorum autorum de hoc Platonis loco sermonem habentium alii quidem locum ipsum tantummodo tetigerunt, et nihil ad eius intelligentiam dixerunt, alii verò breviter eum exposuerunt, multaque praetermiserunt: de iis, qui locum duntaxat attigerunt, nil mihi dicendum est: at de iis, qui locum exponere conati sunt, in praesentia sum verba facturus. Cùm autem Iacobus Faber Stapulensis omnium in hac re diligentissimus fuerit, idcirco primùm quidem eius expositionem diligenter examinabo, deinde caeterorum etiam expositiones paucis expediam. Quoad expositionem itaque Fabri, sciendum est, quòd ipse non explicuit quaenam sit in hoc loco Platonis intentio, nec eius sententiam verbis ipsis applicavit, ut nos in praecedentibus fecimus; sed ipsorum tantùm verborum Platonicorum significationes declaravit, quod nos etiam in superioribus egimus antequam Platonis mentem aperiremus. in exponendis autem verbis ipsis alia quidem optimè declaravit, alia verò quamvis acutissimè non tamen rectè, aliáque demum omnino silentio involvit. nec admirandum esse censeo quòd tantus vir omnia consequi non potuerit, quoniam et locus (ut iam vidimus) obscurissimus est, et non omnia possumus omnes, quandoque enim bonus etiam dormitat Homerus. in primis igitur universam eius expositionem recensebo, deinde quaenam ab eo rectè, et quae malè exposita, quaeque penitus praetermissa sint, ostendam. Clarissimus igitur iste vir hunc in modum verba Platonis explicat. Primò exponit verbum illud graecum πυθμὴν, et ait quòd quatuor significare potest, scilicet radicem, propaginem, fundum, et solidum; quódque his quatuor modis

vocabulum hoc à diversis latinè redditum fuit. nam Marsilius quidem radicem, alii verò (Fabro referente) propaginem, Thermacides autem fundum, Leonardus demum Cubum (qui est numerus solidus) vertit. Verùm ait Faber, quòd in praesentia sive radix, sive propago, sive fundum vertatur rectè vertitur (ut nos etiam in superioribus adnotavimus) Cubus autem hic nullo modò converti potest, cùm hoc vocabulo πυθμὴν Plato septenarium intelligat, qui neque Cubus, neque prorsus solidus numerus esse potest. Secundò declarat Faber quòd ambitus, circuitusque circulorum, de quibus Plato loquitur, sunt orbium coelestium motus, utpute motus septem planetarum, et caeterarum sphaerarum; aitque Platonem loqui iuxta mentem priscorum Astrologorum volentium, ac praecipientium horas gignendi prosperas eligi stellarum, praecipueque septem planetarum observationibus; nec non motus, atque circuitus, qui in illis fiunt horis agnosci: tum ut omnia, quae gignuntur, prosperè nobis succedant; tum ut eorum opificis Dei Optimi Maximi summam sapientiam, potentiam, et providentiam admiratione prosequamur. Quod sanè (inquit Faber) quamvis liberale sit: vaticinari tamen ex illis, futuráque praesagire, et quaerere quae in divino secreto recondita sunt; vanum prorsus, à religionéque alienum est. Tertiò praeterea declarat quisnam sit numerus perfectus, de quo in praesentia Plato sermonem habet: et ait, quòd alii quidem volunt Platonem numerum perfectum hic intelligere numerum seculorum, annorum, mensium, dierum, atque horarum qui soli Deo cognitus est: alii verò tanquam quippiam impudens coarguunt, quippe qui divinis non interfuerit consiliis ut momenta seculorum agnosceret, quae pater in sua potestate posuit. Quartò exponit quas vocet Plato augumentationes superantes, quasque superatas: et ait superantes quidem augumentationes Platonem in praesentia dicere Rationes maioris Inaequalitatis, superatas verò minoris Inaequalitatis Rationes. Quintò ait distantias quidem Platonem appellare ipsa Rationum intervalla: terminos verò eos numeros, inter quos intervalla illa cadunt. Sextò declarat quid sibi Plato vult illis verbis: „*similantium et dissimilantium*, *crescentium et decrescentium*“ et ait Platonem similantes, et dissimilantes quidem eos hic appellare numeros, quos omnes Arithmetici Similes, et Dissimiles nuncupant: crescentes autem, et decrescentes eos, quos illi Abundantes, et Diminutos vocant. Septimò exponit quaenam sint duae harmoniae, de quibus Plato loquitur, et ait eas esse Diatessaron, et Diapente, quae in Sesquitertia, Sesquialteráque Rationibus consistunt. quarum utique Rationum Sesquitertiam quidem continet in se numerus septenarius, qui ex ternario, et quaternario componitur: Sesquialteram verò quinarius in se comprehendit, quippe qui ex binario, et ternario coalitus est. has autem duas Harmonias (inquit Faber) exhibet nobis ipse septenarius quinario coniunctus, duodenariumque constituens. Octavò ait Platonem nominasse centum centies ipsum numerum fatalem, et ait eum dixisse centum centies, et non decem millia (idem enim est) ut

ostenderet eum decem millia numerum esse superficiem Cubi à numero centenario producti scilicet ipsius millena millia numeri Cubi, quippe qui sex constat quadratis, quorum unumquodque continet in area sua centum centies, hoc est decem millia parva quadrata. Nonò inquit Platonem appellasse Cubum trinitatis ipsum millena millia Cubum à centenario productum: duasque huius appellationis assignat rationes. primò quoniam à centenario producitur, qui tertia unitas est, secundò quoniam omnis Cubus trinitatem habet in sua productione, cùm in eo producendo ter fiat unius, eiusdemque numeri replicatio, sive repetitio; iuxta scilicet ipsius Cubi longitudinem, latitudinem altitudinemque generandam. ut bis duo bis, ter tria ter, quater quaterna quater; Cubos 8, 27, et 64 nobis procreant. His itaque duabus rationibus, inquit Faber ipsum millena millia Cubum à Platone Cubum trinitatis appellari, quarum profectò rationum secunda quidem per se patet, prima verò declaratione quadam indiget, quae sit huiusmodi. Tres ponit Faber unitates, quarum primam quidem eam esse dicit, quae re vera unitas est, punctóque Geometrico correspondet, quaeque virtute potest accipi, et tanquam punctum, scilicet tanquam indivisibilis unitas: et tanquam linea, videlicet tanquam numerus Superficialis: ac demum quatenus corpus, hoc est quatenus numerus Solidus. Secundam autem unitatem Faber ait esse Denarium: tertiam verò centenarium numerum, hac scilicet ratione. posita enim (inquit) prima unitate pro puncto, erit utique denarius ut linea, et centenarius ut superficies, et millenarius ut corpus. nam quemadmodum in Geometria quidem ex fluxu puncti fit linea; et ex motu lineae in latitudinem, scilicet ipsius in alias lineas multiplicatione creatur superficies; nec non ex superficiei in altitudinem, hoc est eius in plures superficies multiplicatione producitur corpus: ita etiam in Arithmetica ex unitatis propagatione gignitur numerus Linearis, et ex multiplicatione Linearis numeri fit numerus Superficialis, ex ipsiusque numeri Superficialis multiplicatione fit solidus numerus. Posito rursus (inquit Faber) denario pro secunda unitate, quae puncto correspondeat; erit nimirum centenarius ut linea, et decem millia ut superficies, millena millia ut corpus rationibus iam dictis. Similiter autem si centenarius pro unitate, quae puncto correspondeat ponatur, erit iuxta hunc ordinem unitas tertia centenarius ipse, à quo numerus millena millia Cubus oritur, atque propterea Cubus trinitatis (inquit Faber), à Platone vocatur. Talis igitur est prima ipsius Fabri ratio. cuncta verò haec quae pro huiusce rationis explicatione diximus in subscripto patent exemplo.

PVNCTVM	·	1	VNITAS PRIMA
LINEA	—	10	
SVPERFICIES	□	100	
CORPVS	❒	1000	CVBVS DENARII
PVNCTVM	·	10	VNITAS SECVNDA
LINEA	—	100	VNITAS TERTIA
SVPERFICIES	□	10000	
CORPVS	❒	1000000	CVBVS CENTENARII

Decimò ait, duas quidem Diametros quinitati comparabiles, atque proportionales Platonem dixisse Latus et Diametrum primi in numeris expressi Quadrati, scilicet binarium, ac ternarium, qui inter se comparationem habent Sesquialterae Rationis, id est harmoniae Diapente, et simul coniuncti quinarium efficiunt: duas verò incomparabiles, et improportionales ait Platonem dixisse Latus, et Diametrum tertii Quadrati, nempe quinarium, et septenarium, qui non habent comparationem in Ratione cuiusdam harmoniae, sicut duo primi iam dicti numeri. Vndecimò potiorem quidem generationem à Platone vocari dicit aureum genus, id est prolem eam, quae à duobus bonis genitoribus; deteriorem verò eam, quae à duobus malis fit. Duodecimò ait Faber, quòd Plato dixit suum Geometricum numerum magnam vim habere ad prolem bonam, et non bonam, quia in eo sunt Impares numeri et Pares: Aequilateri, Inaequilateri: Plani, Oblongi: Solidi, Laterales, Diametrales: consonantiae potiores, et deteriores; quoniam (inquit) vult Plato ex duobus bonis prolem nasci bonam, ex duobus autem malis malam: ex bono verò, et malo, neque omnino bonam, neque omnino malam: bonos autem (inquit) numeros intelligunt Platonici, et Pythagorei Aequilateros, Quadratos, Cubos, Perfectos, Impares, et id genus; oppositos verò iam dictis censent malos. Tertiodecimò dicit Faber magnum unum numerum fatalem Platonis, ipsum scilicet Geometricum esse iuxta communem omnium sententiam mille septingenta vigintiocto Cubum ipsius duodenarii, quem ait ipse Faber produci; tum ex duodenario, qui est eius radix Cubica; tum ex radice Cubica ipsius 729 numeri Cubici, quae est novenarius; tum etiam ex radice Cubica ipsius viginti septem Cubi, quae ternarius est. Verùm quomodo quidem ex duodenario producatur manifestum est, cùm eius Cubus sit; duodecies enim duodecim, centum quadraginta quatuor et duodecies centum quadraginta quatuor, faciunt mille septingenta vigintiocto. Quomodo verò ex novenario quoque, ternarióque producatur, tali Faber declarat exemplo. 'Si (inquit) ab ipso 1728 numero Geometrico prima figura dematur, quae est unitas, et residuo, id est ipsi 728 eadem unitas adiiciatur; dubio procul numerus 729 creabitur, qui est novenarii Cubus. novies enim novem, octoginta unum; et novies octoginta unum, reddunt septingenta vigintinovem. Similiter (inquit ipse) si ab eodem 1728 Geometrico numero auferan-

tur duae primae figurae, quae sunt 17, relinquuntur 28; à quo numero si detrahatur unitas, supererit 27 Cubus ternarii. ter enim tria, novem; et ter 9, vigintiseptem faciunt. quod autem ait Faber, tale est. sit à novenario productus Cubus 729, à quo unitas auferatur, remanebit numerus 728; in cuius principio si ponatur unitas, producetur ipse 1728 Geometricus numerus. Ecce quomodo numerus ipse Geometricus ex novenario producitur. Sit praeterea Cubus à ternario productus 27, cui addatur unitas, fient 28; ante quem numerum si ponantur hae duae figurae 17, creabitur iterum numerus 1728 Geometricus, ut in subscripto videri potest exemplo.

NVMERI CVBICI	1728	729	27
LATERA CVBICA	12	9	3

Hoc igitur modo Faber numerum Geometricum ex tribus Cubicis Radicibus ternario scilicet, novenario, duodenarióque producit. Quoniam autem (inquit ipse) tres istae Radices, nempe 3, 9, et 12 maximam in se dignitatem habent, propter multas (quas ipse ibi narrat) ternarii, novenarii, duodenariique perfectiones; idcirco iam dicti tres Cubi rerum status designant. Quoniam verò ex tribus iam dictis Cubis unus est ipse mille septingenta vigintiocto Geometricus numerus, quippe qui ex duobus etiam reliquis dictorum trium Cuborum (ut vidimus) producitur: propterea (inquit Faber) numerus ipse Geometricus complementum, statumque universorum apud Platonicos significat; qui sanè status (inquit ipse) quando adveniet, soli *DEO* cognitum est. Quartodecimò docet ipse Faber regulas illas pulcherrimas, quas à Theone Smyrnaeo excerpsit, quibus utuntur Arithmetici ad inveniendos numeros Laterales, et Diametrales Quadratorum tum Effabiles, tum Ineffabiles, ut nos etiam in superioribus docuimus. Quintodecimò et ultimò postquàm haec omnia Faber ita declaravit, adiecit magnum Platonis Diagramma, de quo mentionem fecit Aristoteles prope finem quinti Politicorum, ubi dicebat „*quando numerus Diagrammatis huiusmodi efficiatur Solidus.*" Platonis autem Diagramma nil aliud est, nisi figura quaedam, in qua describitur ad denarium usque species unaquaeque numerorum, de quibus in praesenti loco Plato sermonem habet; ut omnes hosce Platonicos numeros in illa figura tanquam per compendium descriptos affigere memoriae possimus. Magnum itaque Platonicum Diagramma, quod Faber in medium attulit, est huiusmodi.

PVNCTVM	.	1	VNITAS PRIMA
LINEA	—	10	
SVPERFICIES	□	100	
CORPVS	⧉	1000	CVBVS DENARII
PVNCTVM	.	10	VNITAS SECVNDA
LINEA	—	100	VNITAS TERTIA
SVPERFICIES	□	10000	
CORPVS	⧉	1000000	CVBVS CENTENARII

Decimò ait, duas quidem Diametros quinitati comparabiles, atque
proportionales Platonem dixisse Latus et Diametrum primi in numeris
expressi Quadrati, scilicet binarium, ac ternarium, qui inter se com-
parationem habent Sesquialterae Rationis, id est harmoniae Diapente,
et simul coniuncti quinarium efficiunt: duas verò incomparabiles, et
improportionales ait Platonem dixisse Latus, et Diametrum tertii
Quadrati, nempe quinarium, et septenarium, qui non habent compa-
rationem in Ratione cuiusdam harmoniae, sicut duo primi iam dicti
numeri. Vndecimò potiorem quidem generationem à Platone vocari
dicit aureum genus, id est prolem eam, quae à duobus bonis genito-
ribus; deteriorem verò eam, quae à duobus malis fit. Duodecimò
ait Faber, quòd Plato dixit suum Geometricum numerum magnam vim
habere ad prolem bonam, et non bonam, quia in eo sunt Impares
numeri et Pares: Aequilateri, Inaequilateri: Plani, Oblongi: Solidi,
Laterales, Diametrales: consonantiae potiores, et deteriores; quo-
niam (inquit) vult Plato ex duobus bonis prolem nasci bonam, ex duo-
bus autem malis malam: ex bono verò, et malo, neque omnino bo-
nam, neque omnino malam: bonos autem (inquit) numeros intelligunt
Platonici, et Pythagorei Aequilateros, Quadratos, Cubos, Perfectos,
Impares, et id genus; oppositos verò iam dictis censent malos. Ter-
tiodecimò dicit Faber magnum unum numerum fatalem Platonis, ipsum
scilicet Geometricum esse iuxta communem omnium sententiam *mille*
septingenta vigintiocto Cubum ipsius duodenarii, quem ait ipse Faber
produci; tum ex duodenario, qui est eius radix Cubica; tum ex ra-
dice Cubica ipsius 729 numeri Cubici, quae est novenarius; tum eti-
am ex radice Cubica ipsius viginti septem Cubi, quae ternarius est
rius quomodo quidem ex duodenario producatur manifest[illegible]
eius Cubus sit; duode[illegible] duodecim, cen[illegible]
tuor et duodecies ce[illegible]aginta[illegible]que
genta vigintiocto. [illegible]28 nu-
producatur, tali F[illegible]et re[illegible]
mero Geometric[illegible] num[illegible]
id est ipsi 72[illegible] novem[illegible]
creabitur, qu[illegible]tingent[illegible]
unum; et no[illegible]metric[illegible]
Similiter (i[illegible]

tur duae primae figurae, quae sunt 17, relinquuntur 28; à quo numero si detrahatur unitas, supererit 27 Cubus ternarii. ter enim tria, novem; et ter 9, vigintiseptem faciunt. quod autem ait Faber, tale est. sit à novenario productus Cubus 729, à quo unitas auferatur, remanebit numerus 728; in cuius principio si ponatur unitas, producetur ipse 1728 Geometricus numerus. Ecce quomodo numerus [illegible] Geometricus ex novenario producitur. Sit praeterea Cubus [illegible] ternario productus 27, cui addatur unitas, fient 28; ante quem [illegible] ponantur hae duae figurae 17, creabitur iterum numerus [illegible] Geometricus. [illegible] in subscripto videri potest exemplo.

NUMERI CUBICI	[illegible]	[illegible]	[illegible]
LATERA CUBICA	[illegible]	[illegible]	[illegible]

[illegible]

[illegible] er- [illegible] ion- [illegible] nobilis [illegible] c intelli- [illegible] um, men- [illegible] icit Plato in [illegible] commodat annis, [illegible] aratione perspicuum [illegible] xtum capita, in quibus [illegible] em augumentationes supe- [illegible] termini quatuor; nec non si- [illegible], et decrescentes numeri: rectè [illegible] m nos in superioribus exposuimus. [illegible] "as harmonias, de quibus Plato [illegible] nte in Rationibus Sesquitertia, [illegible] quòd hic etiam malè verba,

E

DIAGRAMMA AD DENARIVM VSQVE SECVNDVM FABRVM

	Numeri Perfecti.	Superantes.	Superati.	Abundantes.	Diminuti.	Similes in Ratione Sesquialtera Plani Oblongi.	Longitudines.	Latitudines.	Dissimiles, et iidem Oblongi, et Inaequilateri Plani.	Longitudo.	Latitudo.	Aequilateri Trigoni Plani.	Quadrati.	Solidi: Cubi decem.	Numeri Sphaerales, seu Sphaerae decem.	Diametrales.	Mares.	Foeminae.
1	6	10	1	12	2	6	3	2	6	3	2	3	1	1	125	1	3	2
2	28	9	2	18	4	24	6	4	8	4	2	6	4	8	216	3	5	4
3	496	8	3	20	8	54	9	6	12	4	3	10	9	27	625	7	7	6
4	8128	7	4	24	10	96	12	8	15	5	3	15	16	64	1296	17	9	8
5	130816	6	5	30	16	150	15	10	20	5	4	21	25	125	3125	41	11	10
6	2096128	5	6	36	22	216	18	12	24	6	4	28	36	216	7776	99	13	12
7	33550336	4	7	40	26	384	24	16	30	6	5	36	49	343	15625	239	15	14
8	536854528	3	8	42	32	600	30	20	35	7	5	45	64	512	46656	577	17	16
9	8589869056	2	9	48	34	864	36	24	42	7	6	55	81	729	78125	1393	19	18
10	137438691328	1	10	64	38	1536	48	32	48	8	6	66	100	1000	279936	3363	21	20

PLANI

CENTESIMVS CVBVS

1000000

Et haec pro obscuris numeris Platonis.

Haec itaque mihi videtur esse tota Iacobi Fabri Stapulensis in hunc locum expositio, de qua iudicium nostrum nunc afferendum est. Verùm ut id commodè fieri possit, rursus quindecim illa iam enarrata capita percurremus, ac primùm ponderabimus quaenam à Fabrò rectè, quaéque malè dicantur. deinde quae penitus ab eo praetermissa sint, ostendemus. Quoad primum igitur dico quòd omnia, quae Faber de verbo illo Graeco κυθμὴν dixit, rectè sese habent; sic enim et nos illud exposuimus. Quoad secundum autem, ubi ait quod ambitus, circuitusque circulorum sunt intelligendi motus orbium coelestium;

eosque voluisse Platonem in generationibus humanis observari iuxta mentem Priscorum Astrologorum etc. Dico quòd Faber in hoc tripliciter erravit; primò quoniam duo haec verba *ambitus* et *circuitus* tanquam unum accepit, cùm tamen apud Platonem diversa sint diversisque in locis legantur, ut in superioribus nos declaravimus. nam alterum quidem legitur ibi: *quando revolutiones singulis rebus circulorum coniunxerint ambitus*, alterum verò aliquantulum inferius ibi: *est autem ei, quod divinitus genitum est circuitus etc.* secundò erravit quoniam haec duo verba *ambitus circulorum*, et *circuitus* tanquam unum ab eo suscepta malè exponuntur. Ambitus enim circulorum in hoc loco non significant motus orbium coelestium, sed conversiones circulares generationis, corruptionisque rerum omnium, quae oriuntur, et intereunt, ut nos in superioribus exposuimus: circuitus verò in eo loco, ubi apud Platonem legitur, significat motum illum tardissimum secundi mobilis, ut ibi diximus. Tertiò erravit Faber, cum dicit Platonem loqui iuxta mentem priscorum Astrologorum volentium horas gignendi prosperas eligi stellarum observationibus, etc. Haec enim non est ipsius Platonis sententia, imò (ut nos in superioribus declaravimus, utque ex verbis Platonis apertissimè constavit sic) horas ipsas gignendi bonas, et malas: in quibus bonae, et malae generationes fiunt, Plato dixit etiam sapientibus ignotas esse; quod quidem bis quoque replicavit, ut ab eodem Platone in superioribus audivimus. Hos itaque tres evidentissimos errores, circa hoc secundum caput Faber commisit. Quoad tertium, ubi dicit iuxta quorundam expositionem, quòd numerum perfectum intelligit Plato numerum seculorum, annorum, mensium, dierum atque horarum, qui soli DEO cognitus est, etc. Dico quòd non intellexit hic Faber mentem Platonis, quoniam non loquitur Plato de numero seculorum, annorum, mensium, dierum atque horarum, quando scilicet ait *est autem ei, quod divinitus genitum est circuitus, quem numerus continet perfectus* sed pro numero perfecto intelligit Plato numerum 49 multas perfectiones habentem, iuxta quem secundum Platonicorum, et Alphonsinorum opinionem (ut in superioribus diximus) motus secundi mobilis perficitur. Verùm deceptio eorum, qui dicunt Platonem hic intelligere numerum perfectum esse numerum seculorum, annorum, mensium, dierum, atque horarum, orta est ex iis, quae dicit Plato in nono de Rep. ubi numerum suum Geometricum accommodat annis, mensibus, diebus et noctibus, ut in illius loci declaratione perspicuum nobis erit. Quoad quartum, et quintum, et sextum capita, in quibus declarat Faber quaenam sint apud Platonem augmentationes superantes, et superatae; distantiae tres, et termini quatuor; nec non similantes, et dissimilantes, crescentes, et decrescentes numeri: rectè omnia haec exposuit, sic ut etiam nos in superioribus exposuimus. Quoad septimum autem, ubi Faber duas harmonias, de quibus Plato loquitur, ait esse Diatessaron, et Diapente in Rationibus Sesquitertia, Sesquialteráque consistentes, etc. Dico quòd hic etiam malè verba,

mentemque Platonis explicuit. quanvis enim verum sit quòd septenarius quinario coniunctus, duodenariumque producens duas nobis praebet harmonias, nempè Diatessaron, et Diapente, quae in Rationibus Sesquitertia septenarii, et Sesquialtera quinarii consistentes intra duodenarium comprehenduntur: nihilominus haec expositio non est ad propositum, quoniam verbis ipsius Platonis minimè quadrat. mox enim declarans Plato duas illas harmonias, ait unam quidem earum esse aequalem aequaliter, centum centies; alteram verò aequalis quidem longitudinis, sed praelongiori etc. ut in superioribus audivimus, quibus porrò Platonis verbis mea quidem sententia Fabri expositio nequaquam accommodari potest. Quoad octavum, ubi dicit Platonem nominasse centum centies ipsum numerum fatalem, etc. Dico quòd falsum dicit, primò enim verbum hoc *fatale* in litera Platonis non legitur, deinde, si legeretur, nullus alius numerus à Platone fatalis appellaretur, nisi ille 1728 numerus Geometricus, quippe qui rerum statum, ortum, atque interitum significat. Quare nullo modo Plato centum centies numerum fatalem vocavit, cùm ipse centum centies, hoc est decem millia numerus ab ipso 1728 verè fatali numero maximè differat. Quoad nonum, ubi Faber inquit Platonem appellasse Cubum trinitatis ipsum millena millia Cubum à centenario productum duabus illis rationibus adductis à Fabro, quas iam declaravimus: dico quòd maximè decipitur. quanvis enim ea, quae dicit acutissima, ingeniosissimaque sint: attamen huic loco non conveniunt, quippe cùm ipse Plato non de unico tantum Cubo trinitatis (ut Faber voluit) hic loquatur, sed de centum Cubis trinitatis, ex quibus secundam duarum harmoniarum constare dicit. Undè si Cubum trinitatis accepisset hic Plato pro Cubo centenarii (ut Faber vult) sequeretur ex verbis Platonis, quòd ipsa secunda harmonia constaret ex centum Cubis centenarii, qui faciunt centies millena millia. quòd autem neutra ex duabus Platonis harmoniis hunc in se numerum contineat, tum iuxta neutram veram duarum harmoniarum declarationem, tum etiam iuxta falsam Fabri earundem expositionem perspicuum est, neque enim duo numeri decem millia, et millena millia; neque duae Rationes, Sesquitertia, et Sesquialtera numerum ipsum centies millena millia in se comprehendere possunt. Quoad decimum ubi ait Faber duas quidem Diametros quinitati comparabiles, atque proportionales Platonem dixisse Latus, et Diametrum primi in numeris expressi Quadrati; etc. Dico quòd circa hoc etiam hallucinatur magnopere Faber. nam primò quidem malè legit Platonis literam, cùm ipse legat *à Diametris comparabilibus quinitati singulis indigentibus uno, duobus verò, qui non sunt comparabiles* ubi tamen legendum est *ex Diametris Effabilibus quinariis indigentibus uno singulis, duabus autem Ineffabilibus* ut nos in superioribus legebamus: secundò verò cùm literam ipsam malè legat, necessariò malè quoque mentem Platonis explicat. nam ea, quae de Diametris Faber exponit, haudquaquam iis, quae Plato de Diametris ait, convenire meo quidem indicio possunt, ut cuilibet etiam literam

Platonis rectè legenti perspicuum esse poterit. quo modo autem haec Platonis verba sint intelligenda nos in superioribus diximus. Quoad undecimum, et duodecimum capita, ubi Faber exponit, quae sit apud Platonem potior, deteriorque generatio: nec non cur Plato dicat numerum suum Geometricum magnam habere vim ad prolem bonam, et non bonam, etc. Dico quòd haec duo capita rectè declaravit; quoniam ea, quae dicit ipse Faber, à nostris etiam superioribus expositionibus non dissentiunt. Quoad tertiumdecimum caput, ubi Faber affirmat magnum numerum fatalem Platonis iuxta communem omnium sententiam esse ipsum 1728. ipsumque produci ex tribus Radicibus Cubicis, etc. ut ibi declaravimus: dico quòd omnia, quae dicit ibidem Faber vera sunt. Sed primùm quidem sibi contradicit, quando quidem superiùs dixerat Fatalem numerum à Platone vocari centum centies, id est ipsum decem millia; nunc autem communi omnium opinione videtur affirmare quòd numerus fatalis Platonis est ipse 1728. undè patet quod Faber sibi ipsi non constat. Secundò verò cuncta ea, quae dicit dum ipsum 1728 numerum Platonis Geometricum, seu fatalem ex ternario, novenarióque producit: non sunt ad propositum Platonis in hoc loco, quoniam ex duodenario solo suum numerum Geometricum in praesentia Plato producit. quo modo autem ex novenario quoque producat eum Plato, in Nono de Rep. manifestum nobis erit, cùm locum illum dilucidabimus. At ex ternario, neque hic, neque illic eundem numerum Geometricum Plato produxit. Quoad quartum decimum, ubi Faber tradit regulas inveniendi numeros Laterales, et Diametrales Quadratorum tum Effabiles, tum Ineffabiles: dico quòd omnia rectè doctissiméque declarat. Quo denique ad quintum decimum, et ultimum caput, in quo Faber adiecit magnum Platonis Diagramma: dico quòd omnia rectè disposuit, duobus exceptis. Primò quia non descripsit in ipso Diagrammate, numerum 1728 Geometricum, qui potissimum describendus erat: sed eius loco numerum millem millia posuit, quem appellavit Planicentesimum Cubum, hoc est à sex planis quadratis aequalibus ex centenario productis contentum. Secundò, quoniam in describendis decem numeris Perfectis posuit duos numeros, qui non sunt Perfecti, sed Abundantes, alterum quidem in quinto loco, ipsum scilicet 130816: alterum in octava sede, ipsum videlicet 536854528. Quare falsa est descriptio decem numerorum Perfectorum, quam Faber attulit. Causae verò, propter quas in hunc secundum errorem inciderit, duae sunt. Prima quidem causa est, quia produxit iam dictos duos numeros ex numeris Secundis et compositis credens eos esse Primos et incompositos. quippe cùm omnes numeri Perfecti semper producantur ex numeris Primis et incompositis, ut docet Euclides in ultima propositione libri noni Elementorum. numeri enim ex quibus eos produxit sunt 511, et 32767, qui non sunt Primi, quoniam eorum uterque mensuratur à septenario, alter quidem vicibus 73. alter verò vicibus 4681. Secunda verò causa est, quoniam credidit Faber veram esse regulam illam, quam docent

multi Arithmetici (inter quos etiam Lucas de Burgo in Articulo primo, et quarto secundi Tractatus primae Distinctionis) quòd scilicet numeri Perfecti consequenter inventi debent alternatim semper in senarium, et octonarium finire. quae tamen regula falsissima est, ut quilibet numeros Perfectos iuxta doctrinam Euclidis consequenter inveniens cognoscere potest. Cùm itaque magnum Diagramma Platonis à Fabro descriptum iam dictos errores contineat, non erit ab re Diagramma perfectum, exquisitumque describere, quod sit huiusmodi. (Id omisimus, utpote a Fabri diagrammate non differens nisi eo, quod sublatis numeris duobus abundantibus duo perfectos ultra eum quem Faber decimo loco scripsit, exhibet: 35184367894528 et 4411518780742O416, et quod in fine pro verbis *Planicentesimus Cubus* 1000000 haec habet: 10000 *prima harmonia similis ipsi* 144 *primae harmoniae.* 1000000 *secunda harmonia similis ipsi* 1728 *secundae harmoniae, seu Geometrico numero.* Tum Barocius pergit:) Verum enim vero quoniam nostrum de Fabri expositione iudicium iam attulimus; nunc breviter etiam dicemus, quaenam ab ipso penitus indeclarata relicta sint. Haec igitur septem sunt numero, quae quidem eo ordine enarrabo, quo in Platonis litera leguntur. Primò quidem non declaravit Faber fertilitates, ac sterilitates animae, corporumque de quibus Plato loquitur: secundò non explicuit, quaenam sint revolutiones, de quibus Plato sermonem habet: tertiò non exposuit quodnam sit divinitus genitum, quisque eius circuitus, de quibus Plato mentionem facit: quartò non dixit, quae sint illa correspondentia, et effabilia invicem, de quibus etiam Plato verba facit, quae etiam verba malè legit ipse Faber, cum legat *correspondentia, et comparabilia invicem.* textus enim graecus habet *προσήγορα, καὶ ῥητὰ* hoc est correspondentia et effabilia: quintò non declaravit quomodo ter auctus ipse septenarius duas illas harmonias praebet. nullum enim fecit verbum de particula illa Platonis *ter auctus:* sextò tres etiam illas particulas penitus indeclaratas reliquit, nempe illam *aequalis quidem longitudinis* et illam *sed praelongiori* ubi ipse malè legit *sed praelongiorem* et illam *centum quidem numerorum:* septimò, et ultimò nullam Geometrici numeri etymologiam tradidit, perinde ac si manifestum omnibus esset cur eum numerum ita Plato vocaverit: cùm tamen (ut patet ex iis, quae superiùs diximus) huius nominis ratio aliquantulum recondita sit. Haec etiam sunt, quae Faber ipse praetermisit, quae quam obscura sint, et ad intelligentiam huius loci necessaria, maturis iudiciis eorum, qui superiorem nostram expositionem iam perlegerunt, iudicandum relinquo. Verùm expeditus iam ab ipso Iacobo Fabro Stapulensi, ad caeteros autores hunc locum exponentes nunc me convertam, eorumque breviter expositiones examinabo. Hi autem sunt (ut à principio diximus) Iamblichus Chalcidensis Platonicus, Thermacides Pythagoreus, Sebastianus Foxius, Raphael Volaterranus, Divus Thomas, atque Donatus Acciaiolus. De Iamblichi itaque et Thermacidis expositionibus nullum nos iudicium facere possumus, quoniam eas non vidimus, cùm non extent impressae: sed hoc

solùm adnotabimus, quòd Marsilius Ficinus, qui Iamblichi expositionem manuscriptam viderat, inquit Iamblichum implicuisse dum locum hunc explicare voluit. Similiter etiam de Sebastiani Foxii expositione nullum erit nobis verbum, quoniam (ut ab initio diximus) ipsemet fatetur se locum hunc non intellexisse, ideóque indeclaratum eum reliquisse. Quare trium tantum interpretum expositiones examinandae relinquuntur, videlicet Volaterrani, Divi Thomae, et Acciaioli. Volaterranus itaque Platonis mentem non intellexit, ut patet ex iis, quae de hoc loco dicit in libro Trigesimoquinto suorum urbanorum commentariorum: Ideoque ubicunque de hac re mentionem fecit, eam sicco pede praeteriit. At in Trigesimo sexto libro eorundem commentariorum sive in argumento suo in Quintum Politicorum Aristotelis quendam errorem in verbis commisit. quamvis enim ipse Volaterranus in iam dicto trigesimo quinto libro dixerit numerum Platonis fatalem, hoc est ipsum Geometricum esse 1728, nihilominus in iam dicto postea trigesimo sexto libro malè eum explicat; quoniam videtur dicere, quòd numerus iste sit 20736. ibi enim de Aristotele Platonis mentionem faciente loquens habet haec verba. *Narrat praeterea causas omnes, quibus Reip. status corrumpitur, sive Aristocratiae, sive Regiae allegando Platonis certos numeros, in quibus mutationes fiunt civitatum, quas alibi attigimus, videlicet in Epitome libri Platonis, et in Arithmetica.* Dixit autem non immeritò *attigimus* quoniam adeo breviter ibi rem attigit, ut eam minimè declararit. Cùm verò haec dixisset, statim subiunxit quaedam verba, quibus breviter explicat quisnam sit ipse fatalis, seu Geometricus Platonis numerus, dicens: *Hic est numerus duodenarius, et multiplicatus per Aequilaterum suum Planum, et Solidum.* Quae quidem verba nil aliud mihi sonare videntur, quàm quòd numerus hic est 20736. nam si duodenarius multiplicetur per Aequilaterum suum Planum, hoc est per suum Quadratum (Aequilaterus enim Planus duodenarii numerus, est Quadratus ab eodem duodenario productus) qui nimirum est 144. dubio procul ipse 1728 Cubus duodenarii nascetur. quodsi rursus idem duodenarius per hunc eius solidum 1728 multiplicetur, orietur utique numerus 20736. Quare cùm dicat Volaterranus iam dictum Platonis numerum esse duodenarium multiplicatum per Aequilaterum suum Planum, et Solidum, nihil aliud dicere videtur quàm quòd numerus iste sit 20736, quòd profectò falsum est. Haec etiam de Volaterrani expositione dicta sint. Divus Thomas autem quamvis multa de hoc loco Platonis dixerit, attamen pauca possunt ex eius expositione colligi, quae ad intelligentiam praesentis rei pertineant. mox enim in principio commentarii sui fatetur opinionem Platonis ei non esse benè cognitam quoniam ipse non viderat Platonis literam ut ipsemet attestatur dicens: *Circa primum est intelligendum quòd opinio Platonis de corruptione Rerump. non est benè cognita à nobis, tum quia non venit ad nos per libros eiusdem, nec expositorum eius: tum quia dicta Aristotelis hic de ea obscura sunt valde propter brevitatem ipsorum etc.* In iis itaque pau-

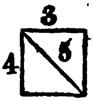
cis, quae pro huius loci declaratione Divus Thomas dixit, duos commisit insignes errores, quorum primus quidem est, quod septenarium, quem Plato graece *ἐπίτριτον πυθμένα*, id est radicem Sesquitertiam, vel Sesquitertiam propaginem, vel Sesquitertium fundum appellavit: ipse Sesquitertium Cubum vocat iuxta Leonardi Aretini tralationem, quam in superioribus falsam esse ostendimus. Secundus error Divi Thomae est, quòd ipse quoque asserit (quemadmodum etiam Faber) duas à Platone commemoratas harmonias esse Rationes Sesquitertiam, et Sesquialteram. Haec circa Divi Thomae expositionem erant nobis adnotanda. Donatus autem Acciaiolus in declaranda Platonis opinione in quinto Politicorum Aristotelis quinque commisit errores insignes. Primò quoniam inquit Platonem dicentem Sesquitertia radix, intelligere de radice secundum Arithmeticos, quod falsum est. Radix enim secundum Arithmeticos est quilibet numerus sive integer, sive fractus, sive Effabilis, sive Ineffabilis, qui vel in se tantùm, vel in se, et sui multiplicationem ductus producit aliquem numerum, cuius ille iam multiplicatus in se numerus radix esse dicitur, radix inquam, vel Quadrata, vel Cubica; at septenarius nullo modo radix esse potest ipsius numeri Platonici: quandoquidem eius Cubica radix est ipse duodenarius, septenarius autem est radix Quadrata quidem ipsius 49, Cubica verò ipsius 343. quare non est ad propositum Platonis hic accipere numerum septenarium tanquam radicem secundum Arithmeticos. Secundò errat Acciaiolus cùm dicit quòd novenario efficiuntur duae harmoniae, videlicet Diatessaron, et Diapente, quia scilicet novenarius componitur ex quaternario, et quinario, quos ait ipse duas harmonias esse, nempe Sesquitertiam, et Sesquialteram; Sesquialteram quidem ipsum quinarium, qui primus in se continet Sesquialteram Rationem; Sesquitertiam verò ipsum quaternarium, qui (inquit ipse) est primus Sesquitertius numerus, quia continet ternarium, et tertiam partem ternarii. Haec enim omnia, quae sic Acciaiolus dicit, neque ad Aristotelis, neque ad Platonis propositum sunt; imò nullo modo quaternarius Sesquitertia harmonia vocari potest, quoniam quamvis ad ternarium Sesquitertius ipse sit, non tamen Sesquitertiam in se Rationem continet sicut ipse quinarius Sesquialteram; primus enim numerus Sesquitertiam in se Rationem continens est ipse septenarius, quem hac de causa Plato Sesquitertiam radicem appellavit. Tertiò errat Acciaiolus cum ait, quòd Platonici dicant ex novenario numero oriri annum magnum Platonis, cuius anni ambitu, et conversione mutationes rerum mutabilium fieri volunt. Quandoquidem annus magnus Platonis est (ut ipsemet Plato multis in locis, omnesque boni Platonici expositores declarant) tempus 49000 annorum, in quo secundum mobile perficit suum motum omnium coelestium motuum tardissimum, quo completo fiunt illa infinita, alternatáque diluvia, atque incendia res terrestres corrumpentia, de quibus Plato, aliique prisci autores mentionem fecerunt. Causa verò quòd in hunc Acciaiolus errorem inciderit, est quia non intellexit locum Platonis in Nono de Rep. ut ibi diximus,

quoniam iamiam eum quoque sumus expositurі. Quartò committit etiam Acciaiolus errorem illum ab omnibus expositoribus commissum, qui dicunt duas harmonias Platonis esse Sesquitertiam, et Sesquialteram Rationes. Quintò et ultimò commisit errorem Acciaiolus, cùm dicit, quòd duodenarius dicatur ab Aristótele fieri Solidus, quia constat ex ductu quaternarii in ternarium, quae sunt eius duo latera. non enim ideo dicitur ipse duodenarius Solidus quia fiat ex multiplicatione quaternarii in ternarium, hac enim ratione potius Planus est iuxta numeri Plani definitionem. Sed duodenarius dicitur Solidus, quià potest produci ex trium numerórum multiplicatione iuxta Solidi numeri definitionem; bis enim tria, sex; et bis sex duodecim; bis duo, quatuor; et ter quatuor duodecim. Adde etiam quòd non loquitur Aristoteles de Duodenario cùm ait *quando numerus Diagrammatis huiusmodi efficiatur Solidus*, sicut credidit Acciaiolus, et D. Thomas: sed de ipso Platonis numero Geometrico in fine magni Diagrammatis descripto; ut inferiùs in Aristotelis litera declaranda videbimus.

Haec erant, quae ante hos decem annos referre de aliorum opinionibus haberemus. Interim Wachlerus, vir litteratissimus, nos docuit Freytagium Apparatus litterarii T. II. p. 987. mentionem fecisse libelli a Martino Rakocio scripti, in quo numeri Platonici explicatio quaedam inesset. Ea quamquam nihil a Matthiae Lauterwaldi ratione differret nec ullo modo posset probari, tamen instituti caussa et quod carmine inclusa esset, supplementi loco hic commemoranda visa est. Titulus libelli secundum Freytagium hic est: Libellus de Partibus Reipub. et Causis Mutationum Regnorum, Imperiorumq. in plerisque ad imitationem Aristotelis, scriptus Carmine per M. Martinum Rakocium. — Viennae Austriae excudebat Raphael Hoffhalter Anno 1560. (4. fol. 23.) Auctor, eodem teste, Martinus Rakowzki de Rakow, Camerae Hungaricae scriba fuit. Versus ipsos, quibus secundum Platonem numerus inter caussas mutationum regnorum afferatur, Freytagius pro specimine apposuit hos:

— Numerus placet altera caussa Platoni,
Qui duplici harmonia discrepet ipse sibi,

Quando superficies Epitriti πεμπάδι iuncta
　　Auctaque ter gemina dissona voce strepit.
5 Cumanae vatis quamvis oracula vincant
　　Haec tenebris, breviter sic tamen ista cape.
Dat natura bonos et disciplina regentes,
　　Principio quorum florida regna vigent.
Postea degenerant frenis paullisper omissis,
10 　　Quae disciplinae fecerat ante rigor.
Postremo veluti vitiorum laesa senecta
　　Prorsus cum dominis praecipitata ruunt.
Vt tribus ascendit modulis symphonia dulcis,
　　Ante Deum quando musicus ordo canit,
15 Quos si transscendat tollatque supra Diapason,
　　Horrendo strepitu concava templa fremeat,
Nec iam cantus erit, sed erit vox illa boatus
　　Et docta minime gratus in aure fragor:
Sic sit Epitritus ($1\frac{1}{3}$) cuius Diagrammate quinque
20 　　Sit radix, costas parte ab utraque ligans.
Haec tibi dulcisonas reddet symphonia voces
　　Per quartam docto suaviter ore sonans.

Duc cubice costas, (4. 3.) media duo pone, (48. 36.) require,
　　Quos extrema (64. 27.) dabunt cum mediis strepitus.
25 Dimidius ditonus tibi cum diapente patebit,
　　Qui modus est unus non ita durus adhuc.
Surget ab extremis (64. 27.) Diapason dimidiusque
　　Dittonus: heu, quantum iunctus uterque frement.
Multiplica simul (64. 27.) veniet (1728.) plus disdiapason
30 　　Latrans, Tartareas ut canis ante fores,
Offensas feriet duris clamoribus aures,
　　Obruet inceptum vox ululata melos.
Summa cadunt igitur sua post exordia prorsus,
　　Hic fati numerus cum solidatus adest. (1728.)
35 At diatetradion clementer postea rursus,
　　Cum vult, post strepitus inchoat ipse Deus.
Sic aetas olim pulchrum mutavit inane
　　Adversus Dominum flagitiosa patrans,
Et rudis Israel factus fatalibus annis
40 　　Cum disciplina concidit ipse sua.
Nec procul a nostro situs est hic terminus anno: (1728.)
　　Nescio, terrigenis quid feret ille novi.
Incipiunt autem tractas sentire ruinas
　　Imperia et fati deteriora sequi
45 Anno (512.) qui diapente facit collatus ad illum
　　Et logon hunc ($3\frac{3}{8}$) mensus, si trutinetur, habet.
Sed brevibus non est Elegis evolvere tanta:

Lativagi longe res erat ista pedis.
Non bene magna capit, pelago ducenda profundo,
50 Et quae ipsam *) superent pondera, parva ratis.
Credite, fatales numeros momentaque volvunt
Conscia virtutem sidera passa Dei.

*) *ipsam* in libro omissum de coniectura addidimus. Etiam v. 29. post *simul* videtur *haec* excidisse.

Iam alteram disputationis partem aggrediamur et quid recentiores illi deinceps protulerint videamus. Friesius numerum 5040, quem in Legibus quoque Plato civitati praescripserit, hic ab eo significari statuit, secundum quem nuptiae bene et feliciter instituantur, quoque regnante connubiorum rationem et liberorum educationem fortunatam, denique civitatis statum incolumem manere necesse sit. At eiusmodi numerum, qui omni tempore necessario idem futurus esset, statim ab initio conditae civitatis regnare et a magistratibus respici atque observari oportebat. Iam non apparet, quid magistratus aliquo tempore adducere possit, ut a norma antiquitus et perspicue tradita et cum totius civitatis salute coniuncta recedant. Itaque non caussam corrumpendae, quemadmodum professus est, sed signum corruptae civitatis scriptor hoc loco tradidit, si de tali numero cogitavit. Accedit quod initium orationis Musarum nullo modo Friesii opinionem admittit. Verba extrema autem, ἃς ὅταν ἀγνοήσαντες — παῖδες ἔσονται, quae admittere eam videntur, quamquam illud παρὰ καιρόν temporis potius, quam numeri cogniti neglectionem arguit, haud dubie cum initio consentire ideoque sic intelligi debent, ut custodes adesse aliquando tempus humani generis periodis conveniens, quo generationes vel meliorem vel deteriorem conditionem recipiant, ignorare dicantur. Minus etiam probabilis est mo-

dus, quo Friesius numerum suum a Platone designatum ostendit. Eum dici statuit, in quo primo quadratum producentes et alieno imperio subiectae multiplicationes tres repetitiones et quatuor terminos nactae omnia simile vel dissimile gignentia omniaque augentia et deminuentia in concordiam redigant atque invicem effabilia reddant. (in welcher zuerst d. h. welche die kleinste Zahl ist, in der ins Quadrat erhebende und beherrschte Vermehrungen (Multiplicationen) drei Wiederholungen und vier Grenzen (terminos) bekommend alles ähnlich oder unähnlich bildende, alles vermehrende und verminderende befreunden und rational gegen einander machen.) Scilicet αὔξησιν δυναστευομένην esse duorum diversorum numerorum multiplicationem, quae alterum alterius imperio subiiciat, veluti quum e quinario quadruplicato prodeat vicenarius, qui quinque simul et quatuor partibus constans quinquepartitum (das fünftheilige) utpote iam quadripartitum redditum quaternario subiectum exhibeat. Τρεῖς ἀποκαταστάσεις autem (hanc enim lectionem praeferendam esse) metaphorice dici tres deinceps instituendas multiplicationes seu multiplicationis repetitiones, per quas ex quatuor terminis numeri totius fundamentum continentibus primum numeri quidam minores efficiantur, qui deinde ipsum numerum 5040 producant. Porro terminos illos quatuor esse ternarium, quaternarium, quinarium et septenarium, quorum primus et alter semet ipsi, tertius quarto multiplicati numeros novem, sedecim et triginta quinque efficiant, ex quibus invicem multiplicatis exsistat numerus 5040. Horum terminorum tres priores nominatim indicari verbis ὧν (sc. ὅρων) ἐπίτριτος πυθμὴν πεμπάδι συζυγείς; radi-

cem enim sesquitertiam duo numeros minimos, quorum ea sit ratio, appellari, et additum τρὶς αὐξηθεὶς idem, quod τρεῖς ἀποκαταστάσεις significare; quartum vero ex duabus harmoniis, quas tres priores exhibere dicantur, colligi. Harmonias enim hoc loco esse numerorum cognationes (Zahlenverwandtschaften) qualem inter ternarium, quaternarium et quinarium intercedere triangulum illud rectangulum doceat, cuius latera minora alterum ternario, alterum quaternario paria sint. Quinario autem proxime iunctum cognatione esse septenarium, quippe cuius quadratum pene duplum sit quadrati illius. Ac priorem quidem harmoniam cerni in eodem illo triangulo, et verba τὴν μὲν ἴσην ἰσάκις ἑκατὸν τοσαυτάκις ad numerum ternarium, quaternarium et quinarium relata nihil aliud significare, nisi duorum priorum quadrata exaequare quadratum postremi; servata enim proportione et mutato tantum numerorum ambitu centies centena esse tria milia sexcenta et sex milia quadringenta, sive quadrata senarii et octonarii paria esse quadrato denarii. (Denn nur mit verändertem Maßstab ist hundert hundertmal oder $10000 = 3600 + 6400$ d. h. $6^2 + 8^2 = 10^2$.) Posteriorem vero harmoniam spectare ad quadratum: τὴν δὲ ἰσομήκη μέν, τῇ προμήκει δέ, *aequilateram quidem, sed forma oblonga indutam*, (zwar eine gleichseitige aber zum oblongum gebildet) quibus verbis numeri rationem lateris et diametri in quadrato obtinentem indicantes, quinarius et septenarius, ad rectangulum oblongum seu numerum 35 producendum adhiberi iubeantur ita, quemadmodum verbis sequentibus accuratius demonstratum sit. Sed ea corrupta atque sic emendanda esse: ἑκατὸν μὲν ἀριθμῶν ἀπὸ

διαμέτρων ῥητῶν πεμπάδων δεομένων ἑνὸς ἑκάστων· ἀῤῥήτων δὲ δυεῖν· ἑκάστων (seu *τῶν*) *δὲ κύβων τριάδος*, sensum autem hunc continere: numerus enim centenarius e quadratis diametri effabilis quinarii prodit ita, ut singulis diametris unum, e diametris ineffabilibus ita, ut duo, in cubo autem, ut tria desint. (Hundert nemlich ist die Zahl aus den Quadraten der aussprechbaren Diagonalen der Fünfen, so daß jeder Diagonale eins fehlt; den unaussprechbaren (Diagonalen) aber so daß zwei fehlen; diesen (nemlich unaussprechbaren Diagonalen) am Würfel, so daß drei fehlen.) Scilicet diametrum effabilem quinarii esse septenarium, cuius e quadratis si centenarius componatur, unicuique rationaliter monadem deesse, irrationali autem quadrato (98 = 2. 49) deesse duo, denique ad cubum ascensione facta quadratum diametri cubi effici = 98 + 49 = 147, cui numero ad plenum eius diametri quadratum (150) tria desint. Ac totidem proximo a 147 effabili quadrato, duodenarii, ad ipsa 147 deesse. Sic posteriorem harmoniam lateris esse et diametrorum in cubo: in quadrato enim latus ad diametrum fere ut quinarium ad septenarium, in cubo latus ad diametrum cubi fere ut septenarium ad duodenarium se habere, denique quinarium septenario indeque productum quadrato duodenarii multiplicatum praebere universum numerum geometricum 5040. Hanc interpretationem nemo vel mediocri linguae Graecae peritia instructus serio probaverit. Nihil dicam de verbi *δυναστεύεσθαι* declaratione, quod quum inusitatum sit, varias explicationes recipit: etiam *ἀποκαταστάσεις* invitis codicibus admittam et quamquam de orbibus tantum coelestibus post magnum temporis spatium ad pristinum

locum revolutis dictas esse constat, vel repetitiones multiplicationis vel productos iis numeros significare sinam: tamen neutra significatione adhibita tres ἀποκαταστάσεις sufficere video ei, qui ex quatuor fundamenti loco positis numeris, ternario, quaternario, quinario et septenario, universum istum producere velit. Deinde ὁμοιούντων etc. πάντα pro πάντα τὰ ὁμοιοῦντα etc. dici usus et ratio linguae vetant, neque apparet, qualia sint ista ὁμοιοῦντα etc. Nam quod numerum 5040 amicitia iungere ait quatuor primorum numerorum simplicium genera et diversissimas partitiones admittere, eorum nihil certae et exploratae adiectivorum ὅμοιος et ἀνόμοιος, ῥητὸς et προσήγορος de numeris usurpatorum significationi convenit, neque sunt isti numeri quatuor (3, 4, 5, 7,) omnes simplices, aut si quaternarium tamquam duplicatum binarium tamen inter eos referre cum Friesio volumus, primum inter simplices locum binarius, sed monas obtinet. Quae de dictione ἐπίτριτος πυθμήν disputat, non urgebo, quia varie explicari potest, sed ut ternarium et quaternarium significet, hic uterque quinario iunctus si τρὶς αὐξηθῆναι iubetur, quis eam αὔξησιν ad septenarium quoque spectare credat, cuius nulla dum mentio aut significatio facta sit? et quia hanc ipsam αὔξησιν, quam constans usus cubum efficere docet, eandem illam triplicem ἀποκατάστασιν scilicet esse in animum inducat? Denique, ut harmoniarum rationem perobscuram et precariam omittam, quis ἰσομήκη aequilateram, quis τῇ προμήκει forma oblonga indutam seu in eam figuram translatam intelligat? quis in verbis ἑκατὸν μὲν ἀριθμὸν particulam μὲν et accusativum absolutum ferat? quis κύβων in *cubo* interpretetur? Sed casuum et particularum doctrinam

omnino minus curandum hoc loco existimasse vir doctissimus videtur, quum extrema etiam sic emendari posse ostendat: ἑκατὸν μὲν ἀριθμῶν ἀπὸ διαμέτρων ῥητῶν πεμπάδων δεῖ μὲν οὖν ἑνὸς ἑκάστων, eisque verbis hanc sententiam inesse putet: wenn jemand hundert aus den Quadratzahlen der ausſprechbaren Diagonalen der Fünfen zuſammenzählt, ſo fehlt ihm bei jeder Diagonale Eins.

Venio ad Schleiermacherum. Is priori parte usque ad ἀπέφηνεν statuit eundem numerum, quem ego, iisdemque de caussis significari, ceterum Platonem non duo, quemadmodum mihi visum est, sed unum numerum illum indicare neque vero extrema consulto, ut explicari non possent, obscurare voluisse. Tamen se verbo ξύμπας pendentem animi redditum demonstrat, cubumne senarii, an qui ex multiplicatione omnium quatuor terminorum exsistat, quadratum eius cubi numerum designatum existimet, et utri eorum sequentia magis respondeant, eum praeferendum censet. At haec ipsa minime ad liquidum sibi videri perducta. Harmonias fortasse non proprie intelligendas esse, neque apparere, quid ἴση ἰσάκις ἁρμονία sit. Ἰσομήκη construi posse cum τῇ προμήκει sic, ut altera harmonia priori ex quadrata oblongae redditae par longitudine habeatur. Defectum monadis ad septenarium ipsum non minus recte, quam ad eius quadratum referri. Ineffabiles diametros et ipsas quinarii dictas videri, sed ea ratione, quamquam verbis convenientissima, numeri integritatem tolli. An igitur effabilibus unum, ineffabilibus duo seu unum cum fractione infinita pro uno habenda detrahi iuberi, et sic utrobique senarium designari? Denique obscurum relinqui, quo modo ex his

centum numeris totidemque cubis ternarii harmonia posterior efficienda sit. Horum ego ea, quae mecum sentit vir doctissimus, numerum a Platone significatum esse 216, et dativum τῇ προμήκει, si ita scripserit, ab ἰσομήκη pendere, quum etiam nunc pro veris habeam, non magis possum non probare, quam quod harmoniarum interpretationem meam improbat, cuius partem priorem ne mihi quidem satisfacere iam tum ostendi. Sed posterioris explicandae rationem, qua senarium numerum duobus mediis et altero quidem veritati repugnante designatum esse suspicatur, vereor ut quisquam probabiliorem iudicet. Quod unum sit, non duo numeros Platonem significare debuisse, universum quidem totius loci consilium et prima verba haud dubie de uno quodam cogitari iubent, qui generis humani fertilitatem et sterilitatem regens eius periodum sic, ut divini perfectus et aliarum rerum terrestrium alius determinet, neque verbis ὧν ἐπίτριτος πυθμὴν etc. usque ad κύβων τριάδος nihil, nisi accessionem et quasi corollarium definitionis praegressae contineri negaverim; sed quod deinde et statim post maiores illos harmoniarum numeros ξύμπας οὗτος et γεωμετρικὸς dicitur, id novum aliquem eumque multiplicatione omnium antecedentium efficiendum indicare videtur, quem ego, quia prior verbis ἐν ᾧ πρώτῳ minimus sui generis dictus eoque certissime descriptus esset, a priore diversum, et quoniam item ἀμεινόνων τε καὶ χειρόνων γενέσεων κύριος appellaretur, non minus priore fatalem atque plurium periodorum, quarum quaeque per illum finita non necessario mutationem in peius afferret, numerum esse putabam. Nec secum ipse satis consentit Schleiermacherus, quum se-

mino minus curandum hoc loco
us videtur, quum extrema etiam
at: ἑκατὸν μὲν ἀριθμῶν ἀπ
εμπάδων δεῖ μὲν οὖν ἑνὸς ἑκάστ
ententiam inesse putet: wenn jeman
uatzahlen der aussprechbaren Diagonale
zählt, so fehlt ihm bei jeder Diagonale

Venio ad Schleiermacherum.
ἀπέρρηναν statuit eundem numeru
que de caussis significari, ceterum P
admodum mihi visum est, sed unu
care neque vero extrema consulto, ut
obscurare voluisse. Tamen se verb
animi redditum demonstrat, cubumne
tiplicatione omnium quatuor terminor
eius cubi numerum designatum existin
quentia magis respondeant, cum pra
haec ipsa minime ad liquidum sibi vid
ius fortasse non proprie intelligenda
uid ἴση ἰσάκις ἁρμονία sit.
um τῇ προμήκει sic, ut altera har
longae redditae par longitudine ha
dis ad septenarium ipsum non m
adratum referri. Ineffabiles
ctas videri, ... rati
sima, nu
ium,
o u ... eri
esi ... scurum

...ficatione, quarum prior quadrato, posterior cubo
...exagenarii. Harmoniam enim esse numerum ali-
...modo inter se concinentes numeros continentem
...m sexagenarii constare centum quadratis senarii,
..., si pro oblongo accipiatur, duo habere latera,
...tus (18000) centum numeris 158, oriundis illis a
...tenarii et a duobus ineffabilium diametrorum qua-
...narii quadratis ($158 = 49 + 32 + 72$) et cen-
...narii constet, brevius autem per se clarum ideo-
... non nominatum ipse numerus sit duodenarius.
... = 216000) In his primum offensioni est quod
...θρωπείῳ δὲ non e proximo petendis verbis
...ι ἣν ἀριθμὸς περιλαμβάνει, sed nescio
...is ἀριθμός ἐστι supplere eoque numero in-
...humani, de qua nusquam sermo fuit, adum-
...iubemur. Quod autem plures numeros etiam
...t, quia fieri nequeat, ut unus, vel ut ipsius
...singulus numerus melioris itidemque deterio-
... (ἀμεινόνων τε καὶ χειρόνων γενέσεων)
..., non reputavit κύριον εἶναι non significare
...re, sed vi vel potestate et auctoritate praeditum
... quicquam obstare, quominus, quod Pharaonem
...um scimus, idem numerus fertilitatis et sterilita-
...m definiat, particulas autem τε καὶ plane ut Lati-
... vel utriusvis rei efficiendae parem vim et aucto-
... uni numero vel potius periodo eo comprehensae
... Quae si reputasset, fortasse non eo licentiae pro-
... ξύμπας οὗτος ἀριθμὸς γεωμε-
...atione de universa ista numerorum

dem ille ξύμπας adductum se dicit, ut dubitet, numerum 216, an eius quadratum malit significatum putare. Quae dubitatio iniusta esset, nisi Plato de duobus numeris verba facere videretur. Neque enim propterea, quod harmonias nondum satis explicatas habebat, de priori numero ambigere, aut ξύμπας et γεωμετρικὸς quid significaret, in dubitationem vocare poterat. Itaque hoc pro certo posuerim, Platonem verba extrema ita instituisse, ut qui de alio quodam numero cogitaret: id vero non temere eum, sed caute et simul ἐρεσχηλοῦντα, quemadmodum in commentatione docui, fecisse et tamen numerum periodicum nihilo minus certe describere voluisse et descripsisse puto.

Novissimus huius loci interpres Branisius non solum duo, sed aliquot numeros a Platone designatos statuit, unum humanae naturae convenientem, qui quasi imago humani generis naturam eius atque indolem typice exprimat, alios periodicos, a quibus fertilitatis humanae ac sterilitatis periodi contineantur, ex quibusdam primi illius mutationibus seu revolutionibus oriundos. Primum illum verbis ἐν ᾧ πρώτῳ usque ad ἀπέφηναν declaratum duodenarium esse, quippe quem primum multiplicationes simplicium compositorumque numerorum trifariam progignant, et cuius partes seu factores similantes et dissimilantes atque augentes et deminuentes sic iungi possint, ut quatuor terminos proportionis geometricae exhibeant. Periodicorum autem descriptionem incipientem verbis ὧν ἐπίτριτος πυθμὴν etc. usque ad αὐξηθεὶς, quae sexagenarium solida multiplicatione a tribus factoribus, ternario, quaternario et quinario, producendum denotent, continuari et absolvi sequente harmoniarum dua-

rum significatione, quarum prior quadrato, posterior cubo constet sexagenarii. Harmoniam enim esse numerum aliquos certo modo inter se concinentes numeros continentem et quadratum sexagenarii constare centum quadratis senarii, cubum vero, si pro oblongo accipiatur, duo habere latera, quorum longius (18000) centum numeris 158, oriundis illis a quadrato septenarii et a duobus ineffabilium diametrorum quaternarii et senarii quadratis (158 = 49 + 32 + 72) et centum cubis ternarii constet, brevius autem per se clarum ideoque a Platone non nominatum ipse numerus sit duodenarius. (12. 18000 = 216000) In his primum offensioni est quod dictionem ἀνθρωπείῳ δὲ non e proximo petendis verbis περίοδός ἐστι ἣν ἀριθμὸς περιλαμβάνει, sed nescio unde advocandis ἀριθμός ἐστι supplere eoque numero indolem generis humani, de qua nusquam sermo fuit, adumbratam credere iubemur. Quod autem plures numeros etiam necessarios dicit, quia fieri nequeat, ut unus, vel ut ipsius vocabulo utar, singulus numerus melioris itidemque deterioris generationis (ἀμεινόνων τε καὶ χειρόνων γενέσεων) vim exprimat, non reputavit κύριον εἶναι non significare vim exprimere, sed vi vel potestate et auctoritate praeditum esse, neque quicquam obstare, quominus, quod Pharaonem olim expertum scimus, idem numerus fertilitatis et sterilitatis periodum definiat, particulas autem τε καὶ plane ut Latinorum *vel — vel* utriusvis rei efficiendae parem vim et auctoritatem illi uni numero vel potius periodo eo comprehensae tribuere. Quae si reputasset, fortasse non eo licentiae progressus esset, ut verba ξύμπας οὗτος ἀριθμὸς γεωμετρικὸς collectiva significatione de universa ista numerorum

planorum ac solidorum serie intelligenda diceret, quam significationem dum locis quibusdam Theaeteti et Phaedonis asserere contendit, quibus ὁ ἀριθμὸς πᾶς, ὁ ἥμισυς τοῦ ἀριθμοῦ ἅπας, ὁ ἕτερος στίχος τοῦ ἀριθμοῦ dicitur, pronominis οὗτος vim prorsus neglexit vel ignoravit. Non minus offensionis illud habet, quod αὐξήσεις δυναμένας τε καὶ δυναστευομένας multiplicationes eas dicit, quae a numeris simplicibus compositisque fiant. Veteres arithmeticos ait simplices numeros γραμμικοὺς, lineares, vocasse, lineas autem respectu planorum, quae ab eis produci possint, δυναμένας dici licuisse, itaque omnes simplices numeros δυναμένους potuisse nuncupari. Id vero non efficit omnes δυναμένους simplices esse, aut si qui δυνάμενος appelletur, eundem simplicem esse significari, nisi forte, quia omnes homines mortales et omnes philosophi homines sunt, philosophus idem, quod mortalis, et quivis mortalis philosophus est. Profecto validioribus argumentis uti debebat qui persuadere vellet Platonem αὐξήσεις δυναμένας istas dixisse et a verbi δύνασθαι certa in mathesi et constante significatione recessisse, cuius eo magis eum tenacem esse conveniebat, quo minus usitatum nec nisi ex opposito intelligendum alterum verbum esset, quo αὐξήσεις diversi generis designaret δυναστευομένας eas appellans. Sed faciles simus: δυνάμεναι αὐξήσεις simplicibus, δυναστευόμεναι compositis factae numeris multiplicationes sunto: num duodenarius primus ab istis productus erit, quemadmodum Branissius vult, non octonarius? Octonarium ipse dicit primum quaerenti sese offerre, quippe cuius factores, 1, 2, 4, primos numeros simplices primumque compositum

praestent, sed reiiciendum esse propter pluralem δυναστευομένας, qui innuere videatur numerum descriptum plus uno composito continere. Nonne videbat quartum factorem, 8, eodem iure, quo 1, adnumerandum, qui alterum compositum praestaret? praesertim quum paullo post duodenarium cum monade inter factores duodenarii relaturus esset. Non igitur hanc ob caussam, quam ostendit, reiiciendus ei erat octonarius, sed quod tres distantias, quales quidem ipse sibi finxisset, non praebere videretur. Istas vero distantias considerantes novam offensionem accipere oportet. Persuasum sibi esse dicit accusativum τρεῖς ἀποστάσεις a verbo ἀπέφηναν pendere neque ad λαβοῦσαι referendum esse, quia, si Plato dixisset numeros quosdam tria intervalla quatuorque terminos accipere, sine dubio pleonastice locutus esset. Per se enim patere intra quatuor terminos tria intervalla contineri, nullamque id proprietatem certorum quorundam numerorum exprimere. Talibus argumentis non erat quod persuaderi sibi de pervertenda constructione naturali pateretur. Neque enim hoc proprium illorum numerorum haberi vult Plato, quod tria intervalla et quatuor terminos accipiant, sed quod acceptis utrisque omnia effabilia et communi nomine appellanda praestent; neque simpliciter terminos quatuor accipere eos ponit, sed ὁμοιούντων etc. quae indicari sine nomine ὅρων non poterant. Itaque primum numeros illos, 8 et 27, uno intervallo separatos tria pro uno accipere iubet, deinde, ne obscurum sit, quo modo hoc fieri velit, terminos intervallorum demonstrat. Simul intervalla quoque, id quod a me praetermissum Schleiermacherus observavit, pariter ac termini ῥητὰ καὶ προσήγορα πρὸς ἄλληλα fieri significan-

tur. Sic ne umbra quidem pleonasmi relinquitur. Sed videamus, qua ratione Branisius multiplicationes suas tres distantias *manifestare* statuat. Inter duos quoscunque numeros diversos distantiam intercedere monet; de binis igitur numeri alicuius factoribus, qui invicem multiplicati eum producant, dici posse distantiam eos manifestare; ergo omnes numeri cuiusdam factores datos tot distantias manifestare, quoties numerum, cuius sint factores, producant. Iam αὐξήσεις illas multiplicationes esse, quibus certus numerus e factoribus ipsius producatur; si igitur eae tres distantias manifestare dicantur, nihil nisi id innui, numerum illum ex ipsis trifariam progigni. Haec eodem vitio laborant, quo illa, quibus δυναμένας αὐξήσεις simplicibus numeris factas esse multiplicationes probatum ibat: ex eo, quod multiplicaturus, dum factores intuetur, ad differentiam eorum animum convertere et intervallum, si quod intercedit, observare potest, colligit, quoties quis intervallum observare posse dicatur, toties eum multiplicare dici, quasi id ipsum sit multiplicare, intervallum observare, ac non potius multiplicatio tantisper cesset atque eius in locum subtractio et comparatio succedat, et numeri illi, qui ad multiplicationem factores sunt, simul atque inter se comparentur, factores esse desinant. Quid, quod ipse vitium sensisse videtur, quum vulgatam lectionem ἀποκαταστάσεις magis sibi arridere demonstret, hac tamen caussa allatá, quod non credibile sit librarium quemdam pro ἀποστάσεις, verbo usitato et primo aspectu clariori, ἀποκαταστάσεις, longe rarius idemque obscurius vocabulum, scripsisse, contra difficilius intellectu ἀποκαταστάσεις in planius ἀποστάσεις mutasse

multo probabilius sit. *Ἀποκατάστασιν* cuiuslibet rei motae recursionem ad unum idemque punctum significare. Multiplicationes igitur tres *ἀποκαταστάσεις* exhibentes tales esse, quae ternis vicibus ad eundem numerum productum recurrant. Id vero exemplis probandum erat. Quae quum aliter, quam quemadmodum supra de Friesii commentis disputans ostendi, *ἀποκατάστασιν* dictam esse non doceant, inepto ad rem pusillam et multis numeris communem nomine abstinuisse Platonem codicibus optimis plurimisque non credere temerarii est. Neque incognitum adeo erat vocabulum *ἀποκατάστασις*, etiam in sacris litteris obvium, ut sciolis augusta quaedam et ampla aucupantibus in mentem venire non posset. Sequitur terminorum declaratio superioribus similis, hoc est, offensionis plena. *Ὅροι*, inquit, sunt numeri rationem quandam terminantes (nobis Glieder); *αὐξήσεις* igitur *ὅρους λαβοῦσαι* multiplicationes sunt numeros producentes tales, qui termini sint rationum quarundam. Ergo dicit Plato, numeros 1, 2, 3, 4, 6 (per *αὐξήσεις δυναμένας καὶ δυναστευομένας* indicatos) ita inter se multiplicari posse, ut producantur quatuor rationum quarundam termini. Indoles autem multiplicationum, quibus hunc ad finem opus est, verbis designatur *ὁμοιούντων καὶ ἀνομοιούντων καὶ αὐξόντων καὶ φθινόντων*. Hic si forte quis miratur *ὅρους λαβούσας* multiplicationes dici quae terminos producant, quum *λαβεῖν* non producere significet, sed accipere, genitivos *ὁμοιούντων* etc. ita intelligendos sciat, ut numeros indicent, a quibus terminos accepturae sint *αὐξήσεις*, eos autem numeros non alios esse, nisi per *αὐξήσεις* indicatos, has igitur terminos a semet ipsis acci-

pere, hoc est, eos producere dici. De reliquis vero sic habeat, terminos ipsos esse numeros 3, 6, 12, 24, acceptos illos seu productos primum a similantibus, 3 ab 1. 3, 12 a 2. 6, 6 a 2. 3, 24 a 4. 6, tum a dissimilantibus, 3 ab 1. 3, 6 a 2. 3, 12 a 2. 6, 24 a 4. 6, tertio ab augentibus, hoc est, qui duodenario maius quid producant, 24 a 4. 6, denique a deminuentibus seu minus duodenario producentibus, 3 ab 1. 3 et 6 a 2. 3, duodenarium autem ipsum in serie illorum quatuor terminorum propterea inesse debere, quod, quum quasi mensura sit, qua adhibita numeri tum *αὔξοντες* tum *φθίνοντες* nuncupentur, eundem etiam exemplar esse conveniat, cuius ratione numeri tum *ὁμοιοῦντες* tum *ἀνομοιοῦντες* dicantur. Quorum verborum extrema, quum non appareat, qua alia, nisi mutua ipsorum ratione et invicem comparati 6 et 24 a similantibus, 3 et 6 a dissimilantibus producti appellari queant, et quid huic eorum rationi significandae duodenarii accessio inserviat, eo consilio adiecta videntur, ut dubitantibus, quo modo in numero duodenario (*ἐν ᾧ πρώτῳ*) numeri 1, 2, 3, 4, 6 quatuor terminos, quorum tertius ipse duodenarius sit, accipere seu producere possint, scrupulum eximant, quo liberati sperandum est fore, ut iidem quarti termini caussam magis etiam absconditam aliquando e tenebris eruant. Post haec ad alteram loci partem se convertit Branisius, cuius interpretatio ei melius cessit. Quamquam enim ne hic quidem pugnantia ponere, incerta pro certis venditare, linguae usum susque deque habere dubitavit, denique numerorum, quos profert, nullum veritatis aut probabilitatis notis instruxit, tamen duabus in rebus recta via ingressus monstravit, qua parte adhuc

obscuris lux clarior affundi posset. Harmoniam enim priorem ἴσην ἰσάκις, ἑκατὸν τοσαυτάκις a Platone dictam numero aliquo quadrato centies multiplicato constare, posterioris vero descriptionem centum numeris a diametris profectis centum ternarii cubos addere statuit, quod utrumque verum puto. Neque ego, si αὐξήσεις numeri 1, 2, 3, 4, 6 essent, et duodenarium scriptor in antecedentibus tamquam planum rectangulum designavisset, pronomen ὧν ad illos quinque numeros referentem et quaternarium cum ternario ἐπίτριτον πυθμένα rectanguli illius dictum consentem improbarem. Sed de numeris illis et de duodenario omnino cogitandum non esse vidimus. Atque ipse sibi repugnat aperte, dum ἐπιτρίτου πυθμένος declarationem suam eo, quod duodenarius planus et rectangulus sit, firmans nihilo minus duodenarium hic non ut planum, sed ut lineam considerari et numeris 3, 4 et 5 partes lineae duodenariae tamquam eius numeri proprietatem quandam denotari perhibet. Verbum enim συζυγεὶς nec multiplicationem nec additionem, sed id tantummodo significare ait, uumeros 3 et 4 cum quinario una serie componendos esse, eamque compositionem sic facit, ut linea duodenaria prodeat, cuius tamen partes duas paullo ante ut latera plani rectanguli, mox omnes tres ut latera solidi considerari iubet. Nempe verbis τρὶς αὐξηθεὶς non cubicam, quam linguae usus requirit, sed omnino solidam multiplicationem tribus quibusvis factoribus conficiendam indicari statuit, cuius opinionis firmandae caussa locum L. VIIII. p. 587. D. commemorans τρίτην αὔξην ibi nullam, nisi cubicam esse posse non animadvertit. Quae igitur de verbis ὧν ἐπίτριτος πυθμὴν πεμπάδι συζυγεὶς

et τρὶς αὐξηθεὶς disputat, ut sexagenarium ex iis efficiat, omnia vel inter se vel cum linguae usu pugnant et fundamento prorsus destituta sunt. De nominis harmoniae significatione quae dicit Friesio aliisque suffragans, velim equidem vera sint, ne numeris, quibus utraque contineri dicitur, probabili verborum interpretatione inventis propterea, quod harmoniam musicam nullam ostendere videantur, diffidere cogamur. Sed neque argumentis definitionem suam probavit neque illud moratus est, quod, quum quadratum et cubum quivis numerus producere possit, nec sexagenarii nec alius cuiuspiam proprium dici poterat tales harmonias duas producere. Ad ipsas harmonias quod attinet, priorem iam supra ostendi recta mihi via ab eo declaratam videri, et verba ἴσην ἰσάκις, ἑκατὸν τοσαυτάκις posse quadratum sexagenarii significare; qui si in proximis indicatus esset et harmoniam nihil aliud, nisi quadratum esse constaret, omnino probabilem interpretationem dicerem. Etiam posterioris explicationi partim assensus sum, sed quod solum ἰσομήκη statuit ad cubi significationem sufficere, non magis probare potui, quam quod ad τῇ προμήκει supplendum censet πλευρᾷ, aut quod centum priores numeros ex undequinquagenariis et ex ineffabilium quaternarii et senarii diametrorum quadratis componit. Numeros ἰσομήκεις a veteribus dici ait quos nostrates potentias eiusdem radicis dicant. Itaque secundam harmoniam aeque ac primam sexagenarii potentiam et, quia numerus sit geometricus ac proinde tertiam potentiam non excedat, eius cubum esse doceri. Neutrum verum. Ἰσομήκεις sunt omnes, qui alterutrum latus commune habent. Id non tantum in eiusdem potentias radicis

cadit, sed centenarius, ut hoc utar, vicenario, tricenario et ceteris a denario productis non minus ἰσομήκης est, quam millenario. Itaque si cui numero quadrato ἰσομήκης alter dicitur, potest is quidem eiusdem radicis potentia haberi, sed nisi aliunde accesserit alterius lateris indicium, pro certo haberi non potest. Neque ex nostra geometriam finiendi ratione de Platonis geometrico numero pronuntiandum et ultra tertiam positas potentias eo significari potuisse negandum est, praesertim quum tertiam quoque Plato ipse L. VII. p. 528. B. disciplinae a geometria diversae tractandam attribuat. Ellipsis autem nominis πλευρὰ et omnino inusitata et hoc loco ob ambiguitatem aliena est. Denique quum effabilis quinarii diameter septenarius sit, eius quadratus fieri non potest ut monade detracta nihilo minus undequinquagenarius maneat, quod quidem et ipse olim statui et Branisius tuetur, verba δεομένων ἑνὸς ἑκάστων ideo addita putans, quo disertius non diametri, sed quadrata earum intelligenda docerentur. At ea ratione ἀῤῥήτων dicendum erat, non ῥητῶν. Ineffabiles vero non solum quaternarii et senarii, sed etiam monadis et binarii, quamquam horum effabiles quoque, ut quinarii, diametros esse constat. Vt igitur duas ineffabiles ad duos ex istis duodenarii factoribus, 1, 2, 3, 4, 6, referendas concedamus, quod, quia de istis numeris Plato omnino non cogitavit, concedi nequit, tamen nulla caussa est, cur ad quaternarium et senarium potissimum referri debeant.

Nunc, quoniam de aliorum opinionibus satis dixisse videmur, superest, ut nostram proponamus. Ac de priori parte eadem sentimus, quae antea, idque eo magis, quo

gravior nobis assensor contigit Schleiermacherus, quoque a probabili longius dissentientes Friesius et Branisius aberrarunt. Iidem sesquitertiae radicis declarationem in commentatione priore exhibitam tenemus quum aliis de caussis ibidem demonstratis, tum quod singulari Platonem, si duos voluisset numeros significare, usurum non fuisse verisimile est. Sed συζυγίαν quaternarii et quinarii iam non addendo, ut antea, sed multiplicando efficiendam putamus, quo sensu Iamblichus in verbis commentationis posterioris initio positis τετραγώνων ἀλλήλοις μιγέντων item quadratos gigni dicit. Vicenarium igitur pro novenario ponentes, qui ter auctus, hoc est, quadratus primum, deinde cubus factus, duas harmonias praebeat, harmonias ipsas, quas olim adhibito numero fatali monstrasse nobis videbamur, nunc musicis investigandas tradimus, si forte ex descriptione vicenarii eiusque quadrati et cubi colligere eas potuerint. Nostrum enim non est canonem secare, sed Platonis verba interpretari. Is igitur priorem ἴσην ἰσάκις, ἑκατὸν τοσαυτάκις dicens numerum quadratum aliquem sumi eoque centenarium multiplicari iubet. Iam deficientibus quadrati illius indiciis primum de primo cogitandum, quem ob id ipsum, quod ceteros antecedit, potius, quam alios, scribentis animo obversatum probabile est. Sed monas, quae primum inter quadratos locum tenet, multiplicandi vi caret. Quare ne frustra centenarium multiplicare iubeamur, secundum a monade seu primum inter multiplicantes sumamus, quaternarium, quo multiplicatus centenarius quadringenarium producit, vicenarii quadratum. Atque hoc priorem harmoniam contineri statuimus. Alterius in descriptione verba prima, etsi

secundum vulgatam lectionem commode explicari poterant, ita ut haec harmonia aequale priori, sed ex quadrato in formam oblongi traductae, latus alterum habere et sic cubus eiusdem, cuius illa quadratum, radicis esse indicaretur, tamen ob codicum auctoritatem mutanda et accusativo *προμήκη* pro dativo recepto sic scribenda videntur: *τὴν δὲ ἰσομήκη μὲν τῇ, προμήκη δέ*, qua lectione et vocabulorum per particulas *μὲν* et *δὲ* oppositorum ratio in concordiam redigitur, et offensio, qua articulus dativo *προμήκει* additus non prorsus carebat, tollitur, sensus vero aeque commodus et pene idem efficitur, quandoquidem cubus, qui quadrati latus retinet, ipse oblongi formam accipit, cubum autem significari verbis *τρὶς αὐξηθεὶς* demonstratum est. Qui sequuntur centum numeri a diametris, iis unam huius harmoniae partem, alteram centum ternarii cubis constare, et utrosque additione, non multiplicatione coniungendos esse interpretor. *Ἀριθμοὺς ἀπὸ διαμέτρων* etc. eos intelligo, qui a diametris etc. prodeant, hoc est, quorum singulis singulae quinarii diametri effabiles et binae diametri ineffabiles radicum instar subsint, ita ut eorum unusquisque uno diametri effabilis quinarii quadrato, sed monade subtracta, et duarum ineffabilium diametrorum quadratis constet. Iam quum diameter effabilis quinarii septenarius sit, cuius quadratus undequinquagenarius est, unumquemque centum illorum numerorum, quippe cui monas ad quadratum deesse dicatur, duodequinquagenarium esse consequitur. Sed quia centum illi numeri non solum a diametris effabilibus quinarii, sed etiam a duabus ineffabilibus prodire dicuntur, quadrata duarum diametrorum ineffabilium ad duodequinquagenarium

addenda sunt. Quae diametri quum neque quinarii esse possint, quippe qui unam, non duas ineffabiles diametros habeat, neque alia ratione a scriptore indicatae sint, eadem via, qua in priore harmonia indaganda quadratum illic significatum quaesivimus, hic quoque ingredi et ex omnibus diametris ineffabilibus duas primas eligere debemus. Atqui prima omnium monadis est, radix binarii. Huius igitur quadratum, hoc est, binarium, primum addamus. Pro secunda ternarii radicem ponimus, quae quamquam numerum, cuius diameter sit, effabilem non habet, nihilo tamen minus diameter est, quam binarii radix. Quemadmodum enim radices ineffabiles laterum vicem subeuntes definitam quantitatem accipiunt, haud secus numerus ille ineffabilis, cui ternarii radicem diametrum tribuimus, lateris vicem subit et tamquam latus quadrati, quod dimidium ternarii est, certa quantitate gaudet et certum quadratum producit, cuius diametrum quoque certam esse necesse est. Huius igitur quadratum seu ipsum ternarium una cum binario ad duodequinquagenarium addamus. Sic eum numerum efficimus, qui centies sumptus et centum ternarii cubis additis auctus octiesmillenarium, cubum vicenarii, praebet. Atque hanc alteram harmoniam esse puto.

Alter locus argumento non ita dissimilis dubitationibusque et ipse nonnullis obnoxius est L. VIIII. p. 587. C. — 588. A. ubi Socrates, postquam viri iusti seu philosophi eiusdemque regis vitam non solum optimam, sed etiam iucundissimam esse atque eius voluptatem quoque longe voluptati iniusti sive tyranni antecellere tribus argumentis demonstravit, differentiam voluptatis utriusque ad calculos revocat

et modi, quo altera alteram superet, numerum definit. Hic quum de ipso numero dubitari nequeat, quin septingentorum undetriginta sit, nam et codices in eo consentiunt et reliqua omnia eodem ducunt et quae in margine Vind. B. posita est coniectura, sive ea sexcentorum sive undetriginta et sexcentorum numerum reponi iubeat, certe falsa est, tamen de consilio Platonis, quid spectaverit, ut sola conscientia comprehensam et uniuscuiusque sensu metiendam rem numero definiret, tum de convenientia, quam septingentis undetriginta esse cum vita diebus et noctibus et mensibus et annis constanti praedicat, denique de trium, quos statuit, graduum ratione ambigi potest. Iam quod ad primum attinet, Schleiermacherus in annot. p. 605. numeris Platonem ideo uti debuisse opinatur, quod ipse nullius rei mensura numeroque carentis veram scientiam esse statuerit. (*Das Unternehmen dieses auf Rechnung zu bringen, mag Platon selbst rechtfertigen; er war gebunden durch den Sax — und hat ihm möglichst durchgeholfen — dass in allem nur soviel wahre Wissenschaft sei, als Maass und Zahl darin ist.*) Sed idem Plato voluptatem tyranni ab scientia longe remotam esse statuit, alias vero res cum scientia haud dubie coniunctas, velut iustitiae et reliquarum virtutum naturam, tamen sine numerorum ope quum alibi tum in Civitate explicavit. Non magis mere ludibundus, quemadmodum Stallbaumius autumat, arithmeticam rationem adhibuisse et ioco intempestivo rem seriam inquinasse existimandus est. Potius crediderim virum in mathesi diu multumque versatum similitudine quadam rerum ductum in hanc se viam contulisse, ut differentiae inter regem et tyrannum magnitudinem quam

maxime insignem redderet, ipse a vulgo tyrannos felices praedicante quam longissime recederet eaque, quae super his disputata essent, in animis et memoria hominum quam altissime imprimeret. Praeterea virtutem reconditam septingentorum undetriginta numeri non in vulgus efferre, sed doctis et familiaribus significare hoc dato commodissimo loco voluisse et propterea illum potius, quam alium, qui ex tripli triplo exsisteret, elegisse videtur. Ille enim is est, qui et annum et mensem et diem et noctem sic metitur, ut temporis partitio proxime ad eam, qua hodie utimur, accedens inde proficiscatur, cuius partitionis veritas simul clarissima in luce collocata apparet. Itaque hoc numero posito si quaeratur, quanto felicius tyranno vivat rex, responderi potest tantundem huic singulis minutis, quas dicimus, voluptatis suppetere, quantum illi totis diebus, singulisque vel horis vel diebus noctibusve perceptam ab hoc voluptatem aequare illius menstruam vel annuam. Atque hanc ego convenientiam numeri et vitae dictam a Platone suspicor, quam Schleiermacherus non alio spectare ratus, nisi eo, quod septingentorum undetriginta dimidium sit trecentorum sexaginta quinque numerus, inanem hunc lusum dicere coactus est propterea, quod qui inter regem et tyrannum interpositi sint virorum vitae eadem mensura quum contineantur, tamen neque convenientem numerum non habeant. (*Wenn aber Sokrates hernach rühmt, dass er für diesmal eine gar angemessene Zahl herausgebracht: so hat er wohl bei seinem Winke auf die Zeiten schwerlich etwas anderes im Sinne, als dass 729 das doppelte ist von 365, denn ein fehlendes ward bekanntlich bei den Griechen in solchen Fällen nicht*

gerechnet. Auch dieses kann uns nur als eine bedeutungslose Spielerei erscheinen, da die zwischen beide gestellten Männer mit ihrem Leben doch auch unter demselben Zeitmaasse stehen, eine ebenso angemessene Zahl aber nicht erhalten würden.) cuius censurae partem priorem Stallbaumius sine indicio repetiit. De tertio eorum, quae in dubitationem vocari h. l. posse ostendi, ita sentio. Quum quaesitum esset, quanto infelicius rege viveret tyrannus, h. e. quanto magis ipsius voluptas a vera distaret, quam regia, quae minimo distare dicta erat, primum distantia *ἀριθμῷ, numero*, seu secundum longitudinem (numerus enim omnis quatenus monadibus constat, lineae instar habendus) definitur ita, ut quoties regis distantia pro mensura sumpta in tyrannica insit, significetur. Sed quia voluptates quinque virorum non pari modo a vera absunt, quum duo extremi ne adulterinarum quidem ullius compotes sint, progressionis, quae ad tertium usque facta fuerat, modulo nocto distantia voluptatis quartae a tertia aequalis esse ponitur distantiae tertiae a prima; et tyrannicae voluptatis distantia novies tanta fit, quam quanta regiae. Hic quoque immerito Schleiermacherus et quia sensum verborum *τῶν νόθων εἰς τὸ ἐπέκεινα ὑπερβὰς* non perspexerat, scriptorem reprehendit his verbis: — *da ja gefragt wird, wie weit der Tyrann von dem Könige abstehe, so sollte billig der Abstand gemessen werden; es werden aber die Stellen gezählt. Statt also zu sagen, vom König bis zum Timokraten ist eine Länge, und vom Timokraten bis zum Oligarch wieder eine, so dass der Oligarch vom Könige um Zwei absteht, wird gesagt, der König ist der erste, der*

Timokrat der zweite und der Oligarch der dritte. Ja auch so wird nicht etwa weiter gezählt, dass dann der Demokrat der vierte wäre und der Tyrann der fünfte; sondern beim Oligarchen wird abgesetzt, und auf den Grund, dass zwischen Oligarch und Tyrann nur Einer ist, wie zwischen König und Oligarch nur einer war, wird nun gesagt, der Oligarch verhalte sich zum Tyrannen wie der König zum Oligarchen; wonach also der Tyrann Neune wird, wie der Oligarch drei war, was doch offenbar keine Rechnung oder Zählung mehr ist, da sie 1 zu 5 in 1 zu 9 verwandelt. Iam vero longitudinis ratione demonstrata, quum voluptas tyrannica non vere voluptas, sed voluptatis simulacrum, simulacri autem non solum longitudo, sed etiam latitudo sit, via, quam semel ingressus est, pergens Socrates hac quoque ratione ipsius et regiae differentiam breviter significat verbis ἐπίπεδον ἄρ', ὡς ἔοικε, τὸ εἴδωλον κατὰ τὸν τοῦ μήκους ἀριθμὸν ἡδονῆς τυραννικῆς ἂν εἴη, quorum sensus hic videtur: si quis simulacrum voluptatis tyrannicae planum ponat, ei longitudinis numero iam indicato utendum et secundum eum plani magnitudinem definiendam esse. Nam quod verba seorsum spectata significare possunt, voluptatis tyrannicae simulacrum secundum longitudinis numerum ipsi voluptati convenientem planum esse, quemadmodum scholiastes intellexisse ea videtur, ideo probari nequit, quod utrum planus an non planus esset ille longitudinis numerus, demonstrare nihil attinebat, id vero, quod longum est, si forte longitudinis numerum planum habet, minime ipsum planum fit, nisi numerus ille longitudinis altero, qui latitudinis sit, multiplicetur. Itaque recte impro-

bavit hanc interpretationem Schleiermacherus, sed qua ipse usus est, (*Und das Schattenbild der tyrannischen Lust wäre also die Fläche, die zu jener Zahl als ihrer Wurzel gehört*) nexum haec inter et antecedentia obtinentem non est assecutus. Dicendum erat: *Fläche also wäre das Schattenbild der tyrannischen Lust nach Maassgabe der Längenzahl.* Nam illud vere monuit, *ἐπίπεδον* h. l. quadratum cogitandum esse, quum antea de longitudine, paullo post de tertio auctu sermo sit. Socrates vero, quia quadrato non usurus erat ad differentiam indicandam, nec magnitudinem eius enuntiat nec ipsum faciendum esse dicit, sed brevi rationis, qua et illa inveniri et ipsum fieri possit, significatione contentus hoc quasi corollario inserto statim tertium gradum proponit eiusque numerum iam perspicuum esse dicit verbis *κατὰ δὲ δύναμιν καὶ τρίτην αὔξην δῆλον δὴ ἀπόστασιν ὅσην ἀφεστηκὼς γίγνεται*, in quibus *τρίτην αὔξην* per epexegesin ad *δύναμιν* additum est. Scilicet quadratum quoque *κατὰ δύναμιν* exsistit; cuius mentio si non obiter tantum facta esset, fieri sic poterat, ut *κατὰ δύναμιν καὶ δευτέραν αὔξην* oriri ex longitudinis numero diceretur. Nunc quasi cubi demum in effectione, quippe numerum illum, quem Socrates spectabat, praebentis, potentiam suam longitudo exserat, hinc nascens differentia *κατὰ δύναμιν καὶ τρίτην αὔξην* nasci dicitur. Schleiermacherus iterum partem veri vidit et verba *καὶ τρίτην αὔξην* epexegesin facere sensit, sed *δύναμιν radicem* interpretatur ex eaque et tertio auctu, h. e. si tertium augeatur radix, differentiam apparituram dici putat, et tamen ipse fatetur non quamlibet radicem, sed irratio-

nalem tantum *δύναμιν* appellari Theaet. p. 148. A. nec fugere eum poterat, quae propria eius nominis significatio esset, in Politici et Euclidis locis ab Heindorfio ad Theaet. p. 147. D. citatis iam satis conspicua, illa vero, quam ipse statuit, adhibita verba *κατὰ δύναμιν* prorsus supervacanea fieri. Minus etiam probare rationem possum, qua haec cum superioribus iungit: *Aus der Wurzel und der dritten Potenz also wird erhellen, um welche Entfernung er absteht.* Non post *δῆλον* demum inferendum, sed adversativi loco inter *κατὰ* et *δύναμιν* ponendum erat *δή*, si id voluisset Socrates, quod Schleiermacherus vult, quod ipsum ne verum quidem esset, quum etiam longitudinis et superficiei commemoratio supra facta ad distantiam significandam pertineat. Itaque Germanice sic dicendum: *Nach dem Vermögen aber und der dritten Steigerung betrachtet ist wohl klar wie gross seine Entfernung wird.* Atque hinc cauto in numero consistit Socrates, partim quod ultra tertiam dimensio non erat, partim ob convenientiam numeri, quam declaravimus.

Sed ne nimium nobis nostraeque sententiae tribuisse videamur, et quo aequius ac verius iudicari de hoc loco possit, scholiastae explicationem, cuius partem attigimus, integram adiicere, deinde aliorum interpretationem verbis ipsorum ut in libri VIII. numero enarrando adhibitis apponere placuit. Scholion igitur ad verba prima p. 587. D. adscriptum secundum Bekkerum hoc est: *Εἰλήφθω κατὰ τὴν μονάδα αὐτὴν ὁ βασιλικὸς, κατὰ δὲ τὸν γ′ ὁ ὀλιγαρχικὸς, τῆς μονάδος πολλαπλασιασθείσης ἐπ᾽ αὐτὸν, κατὰ τὸν θ′ δὲ ὁ τυραννικὸς, τοῦ γ′ γεγονότος ἐφ᾽ ἑαυτόν. τοῦ τριπλασίου*

ἄρα τῆς μονάδος τοῦ γ', τουτέστι τοῦ ὀλιγαρχικοῦ τοῦ πρὸς τὸν βασιλικὸν ἀφεστῶτος τριπλάσιον, ὡσαύτως τριπλάσιον τῷ [θ'] ἀριθμῷ ἀφέστηκεν ὁ τυραννικός. ἔστι δὲ οὗτος ἐπίπεδος ἀριθμὸς κατὰ τὸ μῆκος τὸν γ' τὸ πλάτος τὸν γ' καὶ αὐτὸν ὄντα πολλαπλασιασθείς. εἴδωλον δὲ τὸν τυραννικόν φησι τοῦ βασιλικοῦ τὸ ἔσχατον. δύναμιν δὲ τὸν γ' καλεῖ, ὅτι δὴ καὶ ἡ μονὰς [κατ' αὐτὸν] καὶ αὐτὸς ὁ γ' ἐφ' ἑαυτὸν καὶ ὁ θ' κατ' αὐτὸν ἐπολλαπλασιάσθησαν, οὗ μὲν γ', οὗ δὲ θ', οὗ δὲ κζ' ποιήσαντα. τρίτην δὲ αὔξην λέγει τὴν τοῦ θ' ἐπὶ τὴν δύναμιν τὸν γ' πολλαπλασίασιν καὶ ποιήσασαν τὸν κζ', τὸ βάθος ἤγουν στερεὸν ἀριθμόν. δευτέρα γὰρ ἦν ἡ ἀπὸ τοῦ γ' ἐφ' ἑαυτὸν γενομένου καὶ ποιήσαντος τὸν θ', τὸ πλάτος ἤγουν τὸν ἐπίπεδον, ὥσπερ ἡ τῆς μονάδος ἐπὶ τὸν γ' πολλαπλασίασις πρώτη αὔξη τε ἦν καὶ τὸ μῆκος ἐποίει αὐτό. τελειωθεῖσαν δὲ πολλαπλασίασιν τὴν τοῦ κζ' ἐφ' ἑαυτὸν γινομένην· αὕτη γὰρ ποιεῖ τὸν ψκθ'. In his quae uncis inclusa vides, primum θ' a Ruhnkenio (qui scholion ipsum paullo inferius sub lemmate τριπλασίου collocavit) omissum Bekkerus incertum ex codice an de coniectura, et, si hoc, praeter necessitatem inseruit: alterum κατ' αὐτόν, quod propter sequentium verborum similitudinem facile potuit excidere, quia salvo sensu abesse non posse videbatur, nos inserendum putavimus. Post verba ἔστι δὲ οὗτος ἐπίπεδος ἀριθμὸς κατὰ τὸ μῆκος τὸν γ' comma a Ruhnkenio et Bekkero positum sustulimus, ut scholiastes illud, quod supra significaveram, dicat, numerum hunc novenarium esse planum, quippe qui longitudine sua, ternario, latitudinem eodem ternario constantem multiplica-

tam habent. Nam πολλαπλασιασθεὶς τὸ πλάτος κατὰ τὸ μῆκος idem est, quod τὸ πλάτος ἔχον πολλαπλασιασθὲν κατὰ τὸ μῆκος. Ceterum pro πολλαπλασίασιν et πολλαπλασίασις et ἤγουν Ruhnkenius πολλαπλασίασιν et πολλαπλασιάσεις et ἤτοι aeque probabiliter scripsit, minus bene ὧν post δευτέρα γὰρ omisit, perperam denique καὶ ποιήσοντος τὸν θʹ pro καὶ ποιήσαντες τὸν θʹ et ἐπὶ τοῦ γʹ pro ἐπὶ τὸν γʹ edi est passus. Explicationem ipsam non opus est ut refutemus.

Pluribus Barocius locum nostrum illustrare studuit, quae Commentaria de numero Platonis appendicis instar adiecta, quia liber rarissimus est, desiderari noluimus. „Hactenus itaque" inquit „praesentem Platonis locum obscurissimum dilucidavimus: modò reliquum est, ut illum etiam alium eiusdem in Nono de Repub. locum ex iam declaratis omnino dependentem illustremus. Qua in re sic est mihi procedendum. Primò ponam verba graeca Platonis, eorumque fidelem nostram conversionem subscribam, quoniam à Marsilio Ficino, et ab aliis malè tralata mihi videntur. Secundò totam Platonis in hoc loco sententiam explicabo, eamque verbis ipsis applicabo. Tertiò, et ultimò Sebastiani Foxii locum hunc exponentis errores ostendam. Quoad primum igitur verba graeca Platonis haec sunt." (Ea nos, quia fideliter ad Aldinum exemplar expressa sunt, omisimus et pro iis Ficini interpretationem subiectis Grynaei mutationibus posuimus, quo facilius quid Barocio placuerit appareat. Sic igitur Ficinus: *So.*[1]) *Sciens,*

---

1) Personarum nomina omisit Grynaeus.

quanto vivit tristior rege tyrannus? Glau. Sciam certe, si dixeris. So. Cum tres cupiditates sint, et una quidem legitima sit, adulterae[1]) duae, adulterarum[2]) tyrannus suprema sortitus fastigia; dum legem fugit et rationem, servis[3]) quibusdam et satellitibus voluptatibus se commiscet; et quam longissimo intervallo a voluptate legitima sit seiunctus, haud facile aliter, nisi forsitan hunc in modum, exprimi potest. Glau. Quemadmodum? So. Ab homine paucorum imperii cupido tertius apparuit esse tyrannus. medius namque istorum popularis vir extitit[4]). Glau. Ita est. So. Cum tertio itaque voluptatis, quo ad veritatem[5]) simulacro post illum congreditur, si vera in superioribus diximus. Glau. Sic est dicendum. So. Quin etiam paucorum potentiae deditus tertius est a rege[6]), si in eodem locamus[7]) optimatem ac regem. Glau. Tertius utique. So. Triplo igitur numero secundum tripli rationem[8]) distat[9]) a vera voluptate tyrannus. Glau. Apparet. So. Planum itaque simulacrum secundum longitudinis numerum tyrannicae voluptatis existet[10]). Glau. Valde[11]). So. Secundum vero potentiam[12]) et tertium augmentum, manifestum est, quanto discrepat[13]) intervallo. Glau. Manifestum quidem computatori. So. Si quis converso ordine, quantum[14]) voluptatis veritate superat rex tyrannum, quaesiverit, peracta multiplicatione inveniet regem vitae dulcedine superare tyrannum et tyrannum vitae amarita-

---

1) *adulterinae ac spuriae* Gryn. 2) *adulterinarum* 3) *et servis* 4) *vir popularis erat* 5) *quod ad veritatem quidem attinet* 6) *a rege est* 7) post *regem* 8) *Tripli igitur triplum numero quidem* 9) post *tyrannus* 10) *est* 11) *Prorsus* 12) *potentiam vero* 13) *discrepet* 14) *quanto*

dine regem, gradibus viginti novem et septingentis. Glau. Mirabile nimium intervallum hoc inter iusti et iniusti viri vitam quoad voluptatem atque dolorem cumulavisti. So. Verus hic certe et conveniens vitis hominum numerus: si quidem ipsis conveniunt dies, noctes, mensesque et anni. Glau. Conveniunt quidem.) „Nostra verò eorundem fidelis tralatio sit huiusmodi. *Scisne quantò vivit tristior Rege Tyrannus? Sciam certè, si dixeris. Cum tres (ut videtur) voluptates sint, una quidem legitima, duae verò adulterinae: adulterinarum Tyrannus suprema sortitus fastigia, dum legem fugit, et rationem; servis quibusdam, et satellitibus voluptatibus se commiscet: et quàm longissimo intervallo à voluptate legitima sit seiunctus, haud facilè aliter nisi forsan hunc in modum exprimi potest. Quomodo? Ab homine Paucorum potentiae dedito tertius apparuit esse Tyrannus, medius nanque istorum vir Popularis erat. Ita est. Cum tertio itaque voluptatis simulachro, quo ad veritatem post illum simul habitat, si vera in superioribus diximus. Sic est dicendum. Quin etiam Paucorum potentiae imperans à Rege tertius est, si in eodem loco Optimatem, et Regem ponamus. Tertius utique. Tripli igitur triplum numero quidem à vera voluptate Tyrannus distat. Apparet. Planum itaque (ut videtur) simulachrum secundùm longitudinis numerum Tyrannicae voluptatis est. Prorsus. Secundum verò Potentiam, et tertium augumentum manifestum est quanto distet intervallo. Manifestum quidem Computatori. Si quis igitur ordine converso veritate voluptatis Regem à Tyranno distare dicat: quantùm distant 729 feliciorem ipsum vivere inveniet peracta multi-*

„*plicatione: Tyrannum verò infeliciorem eadem ipsamet distantia. Immensum intervallum discriminis duorum istorum virorum, iusti scilicet, et iniusti quoad voluptatem, atque dolorem cumulavisti. Certè verum, et convenientem vitis numerum: si quidem ipsis conveniunt dies, et noctes, et menses, et anni. Conveniunt quidem.* Haec itaque nostra fidelis, et vera loci huius tralatio sit. Quoad secundum verò sciendum est, quòd cùm tres animi vires à Platone in libris de Rep. positae sint civitatum generibus correspondentes, scilicet addiscendi, irascendi, et concupiscendi vis: tres etiam hominum voluptates (inquit Plato) totidemque cupiditates esse necesse est, cognitionis nempe, ambitionis et lucri. Quamobrem tres sunt in universum Civitatum status: unus, qui à Platone proprio nomine Resp. dicitur; alter, quem Remp. Ambitiosam: tertius, quem Remp. Quaestuariam appellat. et homines quidem Reip. proprio nomine dictae, Philosophos: homines autem Ambitiosae, Contentiosos, sive Ambitiosos: homines verò Quaestuariae, Avaros nuncupat, à proprio scilicet fine unumquenque denominans. Horum igitur trium civitatis statuum, unumquenque rursus in duos Plato partitur: Remp. quidem in illam perfectissimam, ac veram Remp. quam Optimatum Remp. vocat, et in Regiam: Ambitiosam verò in Censu potestatum Remp. quam etiam propriè vocat Ambitiosam, et in Paucorum potentiam: Quaestuariam autem, in Popularem gubernationem, et Tyrannidem. Saepe autem duas illas species, nempe Regiam, et Optimatum in unum contrahit, ut etiam in praesenti loco fecit: et tunc quinque duntaxat erunt Reip. species. Quae cùm ita sint, volens Plato in praesenti loco ostendere maximam esse distantiam

„inter Tyrannicam vitam, et Regiam (quandoquidem alteram dulcissimam, amarissimam alteram, in praecedentibus esse docuit) hoc non aliter facilè quàm per numeros ait exprimi posse. Quod cum dixisset, mox distantiam hanc numeris planis simul, et solidis explicat. Verùm ut rectè percipiatur quomodo Plato hoc faciat disponantur sex Reip. species, quemadmodum eas maximo cum artificio videtur hic Plato disponere: ponatur igitur in primo quidem loco Regia, non quia omnium perfectissima sit (perfectissima siquidem omnium Resp. Optimatum est) sed ut extrema duo singularium hominum sint, Regis scilicet et Tyranni, inter quos Plato maximam esse distantiam ostensurus est. in primo itaque loco Regia constituatur, in secundo autem Optimatum, in tertio verò Censu potestatum, in quarto Paucorum potentia, in quinto Popularis, in sexto et ultimo Tyrannis, ut in subscripto patet exemplo.

729	1 { REGIA / OPTIMATVM }	————	RESPVBLICA
243	CENSV POTESTATVM }	————	AMBITIOSA
81	3 PAVCORUM POTENTIA }		
27	POPVLARIS }	————	QVAESTVARIA
9	9 TYRANNIS }		

Rebus publicis ita dispositis, earum etiam homines eodem ordine dispositi esse intelligantur. inquit igitur Plato [*cum tres voluptates sint*] ut scilicet paulo superius ipse docuit [*una quidem legitima, duae vero adulterinae*] vocat autem legitimam cognitionis voluptatem, reliquas verò duas adulterinas: quoniam illa quidem vera voluptas est, hae autem non verae voluptates sunt [*adulterinarum*] scilicet voluptatum [*Tyrannus suprema sortitus fastigia*] hoc est ul-

„tima iuxta superiorem ordinem voluptate fruens [*dum legem fugit, et rationem; servis quibusdam, et satellitibus voluptatibus se commiscet*:] hoc est dum à ratione discedit, servilibus voluptatibus deditus est, atque propterea inquit Plato [*quàm longissimo intervallo a voluptate legitima sit seiunctus, haud facilè aliter, nisi hunc in modum exprimi potest.*] Modum autem statim subiungit his verbis [*Ab homine Paucorum potentiae dedito tertius apparuit esse Tyrannus, medius namque istorum vir Popularis erat.*] iuxta scilicet ordinem superiorem. [*Cum tertio itaque voluptatis simulachro quo ad veritatem post illum simul habitat si vera in superioribus diximus.*] id est tertium voluptatis gradum quoad veritatem Tyrannus post Popularem sortitur. dixit autem gradum, sive simulachrum voluptatis tertium quoad veritatem Tyrannum post Popularem sortiri: quoniam superius iam ostendit Regis voluptatem veram voluptatem esse, Tyranni verò adulterinam: Popularis autem iuxta superiùs digestum ordinem, tertio voluptatis gradu primus fruitur. Deinde subiungit [*quin etiam Paucorum potentiae imperans à Rege tertius est, si in eodem loco Optimatem, et Regem ponamus.*] id est si tanquam unum eos accipiamus. [*Tripli igitur triplum numero quidem à vera voluptate Tyrannus distat.*] id est tripli triplum intervallum iuxta numerum Tyrannus à vera Regis voluptate distat. Veruntamen quod sit intervallum hoc tripli triplum, sic intelligendum est. Ponatur ubi quidem Rex, unitas: ubi verò Paucorum potentiae deditus, ternarius; quoniam ipse à Rege tertius est: ubi autem Tyrannus, novenarius; quoniam Tyrannus etiam à Paucorum potentiae dedito tertius existit. Paucorum igitur potentiae deditus ad

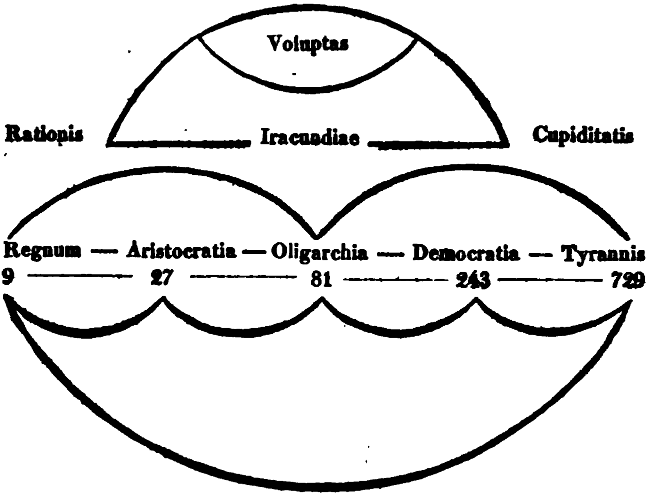
„Regem quidem Triplam, ad Tyrannum verò Subtriplam habet Rationem. Quamobrem eandem Rationem Tyrannus ad Paucorum potentiae deditum, quam ipse Paucorum potentiae deditus ad Regem habet, Triplam scilicet. per decimam ergo definitionem quinti elementorum Euclidis Ratio, quam habet Tyrannus ad Regem, est duplicata Rationis, quam habet ipsemet Tyrannus ad Paucorum potentiae deditum; hoc est Ratio Tyranni ad Regem est composita ex Ratione Tyranni ad Paucorum potentiae deditum, et ex Ratione Paucorum potentiae dediti ad Regem. Quare si multiplicentur invicem denominationes duarum iam dictarum, ex quibus ipsa componitur rationum; producetur per quintam definitionem sexti Elementorum Euclidis ipsa Ratio Tyranni ad Regem. Cùm autem illae duae Rationes Triplae sint, dubio procul si multiplicentur invicem, producent Noncuplam Rationem. Tyrannus igitur ad Regem Noncuplam habet Rationem. Noncupla verò Ratio Triplae Rationis Tripla est. triplum ergo tripli intervallum iuxta numerum Tyrannus à vera, sive Regia voluptate distat. Posthaec autem subdit Plato [*Planum itaque (ut videtur) simulachrum secundum longitudinis numerum Tyrannicae voluptatis est.*] hoc est novenarius itaque numerus Planus existens, quoniam Quadratus est, Tyrannicae voluptatis est simulachrum, et imago secundum longitudinis numerum, id est quatenus est numerus longitudinis numeri 81, cùm eius radix Quadrata sit. Deinde ait [*Secundum verò Potentiam, et tertium augumentum manifestum est quanto distet intervallo.*] hoc est secundum verò Quadratum novenarii (Potentiae nanque numerorum quemadmodum etiam linearum, sua Quadrata dicuntur)

„quippe quod est 81: et tertium augumentum, nempe numerum 729 Cubum novenarii ad tertiam usque dimensionem auctum: manifestum nobis est quanto Tyrannica voluptas à Regia, veráque voluptate distet intervallo; quòd scilicet eo distat intervallo, quo novenarius à numero 729 distat. Caeterùm ut hoc etiam rectè percipiatur, ponatur iterum in superiori exemplo, ubi quidem Tyrannis, novenarius: ubi verò Popularis, 27: ubi autem Paucorum potentia, 81: ubi verò censu potestas, 243: ubi demum Optimatum, et Regia Resp. pro una accepta, 729, qui numeri omnes erunt in Tripla Ratione continuè proportionales, sicut erant etiam tres ipsi priores, nempè unitas, ternarius, et novenarius. His etiam ita dispositis perspicuum nobis est, quòd intervallum inter Tyrannum, et Regem est maximè remotum, quantùm scilicet novenarius à 729 numero removetur. est autem numerus 81 (ut iam diximus) potentia, sive Quadratum ipsius novenarii, numerus verò 729 est tertium augumentum eiusdem novenarii, hoc est Cubus ipsius. Rectè igitur dixit Plato, quòd secundum potentiam, et tertium augumentum, scilicet novenarii manifestum est quanto Tyrannus à Rege distat intervallo. nam ab ipso quidem Paucorum potentiae dedito distat secundum potentiam, scilicet numerum 81 Quadratum, ab ipso verò Rege, secundum tertium augumentum, videlicet numerum 729 Cubum. Quod cùm ostendisset Plato, subiungit [*Si quis igitur ordine converso veritate voluptatis Regem à Tyranno distare dicat; quantùm distant 729 feliciorem ipsum vivere inveniet peracta multiplicatione: Tyrannum verò infeliciorem eadem ipsamet distantia.*] hoc est, si quis ordinem convertat, et quemadmodum prius Tyrannum Regi compa-

„rabat, cumque reperiebat distare à Rege secundum novenarii potentiam, et tertium augumentum, id est quantum novenarius à numero 729 distat; ita etiam nunc Regem Tyranno comparet: inveniet peracta multiplicatione scilicet ipsius novenarii in se ipsum, et in productum, Regem quidem vivere feliciorem Tyranno quantùm distat 729 ab ipso novenario, Tyrannum verò infeliciorem eadem ipsamet distantia. Posthaec autem subdit Plato [*Immensum intervallum discriminis duorum istorum virorum, iusti scilicet, et iniusti, quoad voluptatem, et dolorem cumulavisti.*] id est maximum quidem ò Socrates intervallum esse inter ipsius Regis, Tyrannique voluptatem, et dolorem ostendisti. Respondens autem Glauconi Socrates ait [*Certè verum, et convenientem vitis numerum:*] hoc est certè verum huius intervalli numerum ego ostendi: qui numerus convenit etiam vitis, id est qui 729 numerus ipsis rerum generabilium, et corruptibilium vitis accommodari potest. quoniam scilicet si à novenario ultima huius numeri figura detrahatur unitas, quae ante septenarium primam eiusdem figuram scribatur, formabitur ipse 1728 numerus Geometricus, quem in superioribus ostendit Plato vitas rerum generabilium, et corruptibilium significare. Deinde hoc ratione confirmat Socrates dicens [*si quidem ipsis conveniunt dies, et noctes, et menses, et anni*] hoc est, numerus iste convenit vitis rerum, quoniam ipsis rerum vitis conveniunt dies, et noctes, et menses, et anni; videlicet totus earum periodus, qui fit, mensuratúrque diebus, noctibus, mensibus, et annis: quem quidem periodum ipse 1728 numerus Geometricus significat. Hinc autem orta est deceptio eorum, qui dicunt in octavo de Rep. Platonem ap-

„pellasse numerum perfectum ipsum numerum seculorum, annorum, mensium, dierum, atque horarum; credentes scilicet quod Plato numerum perfectum ibi vocasset ipsum 1728 Geometricum numerum, cùm tamen ibi Plato loquutus sit de numero 49 determinante motum secundi mobilis, ut ibi nos ostendimus. Hinc etiam manifestum nobis est, quomodo Plato ex novenario numerum suum Geometricum produci intelligat, quod praeter propositum in octavo de Rep. exponebat Faber, ut ibi diximus. Ex hoc etiam loco Acciaiolus deceptus est, qui credidit annum magnum Platonis esse 729 annorum; ideóque dicit Platonicos annum magnum producere ex numero novenario, quod tamen est falsum, ut in superioribus ostendimus. Verùm hactenus hoc etiam Platonis loco dillucidato, quosdam nunc Sebastiani Foxii locum hunc exponentis errores animadvertemus, ac demum praesenti negotio finem imponemus. Volens itaque Sebastianus Foxius locum hunc declarare, sic ait. *Hic Plato comparationem Regis cum Tyranno facit in primis, tanquam ipsa inter se extrema conferens [Scis ne quantò vivit] propositis incommodis Tyrannicae cupiditatis, et commodis Regiae, regnum Tyrannidi praefert [haud facilè aliter] ut discrimen omnium Reip. formarum inter se ostendat, tum gradus earundem inter se brevi quadam ratione numerorum, quae eadem ferè est cum obscurissima illa ex octavo libro, quam nos intactam omisimus, designat. Quam ipsam nos ruditer sanè, et quasi coniecturis ducti, hoc modo constituere posse videmur.*

FIGURA FOXII.

„Hic animadvertes plenam illam figuram, et oblongam à Platone hic significatam, in qua ordine propositi Cubici numeri unicuique Reip. formae respondentes describantur; tum eaedem omnes formae singulis animi cupiditatibus, seu voluptatibus respondeant, ut quantùm à Ratione, id est Regno caeterae distent intelligatur. Deinde per intervalla locorum tertio quoque spatio dissitorum species Reip. collocatae, ut Plato vult, Tripla sese proportione superant, ita ut Regnum à Tyrannide longissimo intervallo distet, id est 729, qui numerus Triplus sit reliquorum numerorum Tripla se proportione superantium. Atqui hoc modo locum hunc explicari posse arbitror, et illum item è libro octavo, quorum utrunque nec Ficinus, nec alius quisquam Platonicorum explicuit. [Hic certè conveniens vitiis hominum numerus] cur hi numeri iam propositi humanae vitae, quae temporis decursu transigitur, assignantur? an quia Cubici sunt, et Cubica soliditate mundus constat, ut in Timaeo

„*dicitur? an quia hominis aetas ut per numeros quosdam; sic per dies, menses, et annos, tanquam mensuram temporis distinguitur?* Talis est expositio Foxii, in qua porrò quatuor commisit errores. Primò quoniam in sua figura posuit Aristocratiam, hoc est Optimatum Remp. in secundo loco, ubi nos de mente Platonis Remp. Censu potestatum, sive Ambitiosam propriè dictam posuimus, quod quidem apertissimè contra Platonis mentem est, qui Regiam, et Optimatum Remp. pro una hic accepit, ambasque in eodem primo loco statuit. Secundò erravit Foxius, quia numeros quinque Rerump. ordine contrario disposuit. novenarium enim in Regno posuit, et 729 in tyrannide; cùm tamen è contrario faciendum erat, ut nos de mente Platonis superius disposuimus. manifestè enim Plato novenarium dicit esse Tyranni simulachrum, et secundum eius potentiam, et tertium augumentum ait apparere quanto Tyrannus à Rege distet intervallo. Tertiò errat in illis verbis [*ita ut regnum à Tyrannide longissimo intervallo distet, id est 729, qui numerus Triplus sit reliquorum numerorum Tripla se proportione superantium.*] Falsum enim ait quòd scilicet numerus 729 sit Triplus reliquorum illorum numerorum 243, 81, 27, et 9 Tripla sese ratione superantium. non est enim Triplus nisi soli ipsius 243, reliquorum autem Triplus esse non potest. Quartò errat, cùm ait [*cur hi numeri, etc.*] Videtur enim velle quòd illos quinque numeros 9, 27, 81, 243, et 729 Vitiis hominum Plato assignaverit, tum quia Cubici sunt; tum quoniam hominis aetas per numeros quosdam dierum, mensium, et annorum distinguitur. Quae quidem expositio est omnino falsa, et contra mentem Platonis in hoc

„loco triplici Ratione. primò enim Plato non multos numeros vitiis ipsis hic assignavit, sed unicum tantum 729 numerum ipsis vitiis convenientem esse dixit. Deinde non vitiis hominum tantùm, sed vitiis absolutè Plato dixit eum numerum convenire, omnium scilicet rerum generabilium, et corruptibilium vitiis; quibus etiam ait convenire dies, et noctes, et menses, et annos. Praeterea non omnes illi quinque numeri 9, 27, 81, 243, 729 Cubici sunt, nisi duo tantùm ex eis, nempe 27, et 729: reliqui verò nullo modo possunt esse Cubici numeri. Tales igitur errores illi sunt, quos in expositione Foxii nos animadvertere oportebat."

Haec Barocius; cuius interpretatio post ea, quae de sensu verborum *ἐπίπεδον ἄρ᾽* etc. et *κατὰ δὲ δύναμιν καὶ τρίτην αὔξην* diximus, nobis non magis, quam Foxiana, quae ceteroquin comparari cum ea nequit, multis refellenda videtur. Foxium secutus est Francogallicus Civitatis interpres de la Pillonniere p. 280. (Lond. a. 1726. 4.) Socratem ita perorantem faciens: *Soient donc les plaisirs du Sage, et ceux de l'Oppresseur du Genre humain, les deux extrêmes d'une progression geometrique. Ceux de l'Ambitieux, de l'Avare, et du Voluptueux, seront les moïens. Si nous les réduisons en nombres; je dis que les chiffres suivants representeront assez bien le rapport cherché:*

9: 27: 81: 243: 729.

C'est à dire, comme les Mathematiciens l'entendront facilement, qu'un Tiran sera, dans un jour, dans un mois, dans tel espâce de temps qu'on voudra marquer, sept cents ving neuf fois moins heureux qu'un honnête homme, revêtu de la Souveraine puissance. Hunc iure vituperavit Grouius pro-

plusque ipse ad verum accessit interpretationis Francogallicae T. II. p. 328. (Paris. a. 1762. 8.) non propius tamen, quam Barocius aut scholiastes. Grouii conversio haec est: *Socrate. Le tyran est le troisiéme, à compter depuis l'oligarchique, car le démocratique est entre deux. Glauc. Oüi. Socr. Par conséquent, si ce que nous avons dit plus haut est vrai, le phantôme de plaisir dont joüit le tyran est trois fois plus éloigné de la vérité, que le phantôme de plaisir de l'oligarchique. Glauc. Cela est ainsi. Socr. Mais si nous comptons pour un seul, le royal et l'aristocratique, l'oligarchique est aussi le troisiéme après lui. Glauc. Il l'est en effet. Socr. Le tyran est donc éloigné du vrai plaisir le triple du triple. Glauc. Oüi, ce me semble. Socr. Par conséquent le phantôme de plaisir du tyran, à le considérer selon sa longueur, peut être exprimé par un nombre plan. Glauc. Oüi. Socr. Or en multipliant cette longueur par elle-même, et l'élevant à la troisiéme puissance, il est aisé de voir combien le bonheur du tyran est éloigné de la vérité. Glauc. Rien de plus aisé pour un calculateur. Socr. Maintenant, si l'on renverse cette progression, et qu'on cherche de combien le plaisir du roi est plus vrai que celui du tyran, on trouvera, le calcul fait, que le roi est sept cens vingt-neuf fois plus heureux que le tyran, et que celui-ci est plus malheureux dans la même proportion. Glauc. Vous venez de trouver par un calcul tout à fait surprenant l'intervalle qui sépare le bonheur du juste et celui de l'injuste. Socr. Ce nombre exprime au juste la différence de leur condition, si tout convient de part et d'autre, les jours, les nuits, les mois et*

les années. Glauc. Tout convient d'une et d'autre part. Horum extrema, quae de convenientia numeri et vitae agunt, etiam obscuriora Graecis sunt: numerorum ipsorum rationem in annotatione hanc reddidit: *Cette méthode de calculer le plaisir et la douleur, ne déplaira point à notre siècle, où l'on soumet tout au calcul. Mais comme on pourroit trouver quelque obscurité dans celui-ci, j'en vais donner l'explication qui me paroît la plus approchante du texte. Le bonheur du tyran a trois fois moins de réalité que celui de l'oligarchique: celui de l'oligarchique en a trois fois moins que celui du roi: le bonheur du tyran a donc neuf fois moins de réalité que celui du roi. Le nombre neuf est un nombre plan, puisque c'est le quarré de trois. Ensuite Platon considérant ces deux bonheurs, l'un réel, l'autre apparent, comme deux solides, dont toutes les dimensions sont proportionnelles, et leurs distances de la réalité,* 1 *et* 9, *comme une de leurs dimensions, leur longueur, par exemple, multiplie chacun de ces nombres deux fois par lui-même, pour avoir le rapport de ces deux solides, qui par-là se trouve être celui de* 1 *à* 729; *c'est-à-dire, que le bonheur du tyran est* 729 *fois moindre que celui du roi. Ce calcul est fondé sur ce théorème de géométrie: Les solides dont toutes les dimensions sont proportionnelles, sont entre eux en raison triplée, ou comme les cubes d'une de leurs dimensions. Cette explication me paroît plus conforme au texte que celle de M. de la Pillonniere, qui a recours à cette progression géométrique,* 9: 27: 81: 243: 729, *qu'il a fait entrer dans sa Traduction, et dont il n'y a pas le moindre vestige dans le Grec.* Ex Grouio totus etiam

hic pendet Kleukerus, cuius epitomen annotationis Grouianae Stallbaumius sententiae loco cum lectoribus suis communicavit. Astius in comm. nihil nisi scholiasten conferri iussit.

Denique est quod ad locum L. VIIII. p. 580. A. ab omni si minus caligine, certe depravationis suspicione liberandum addam iis, quae p. 142, a. b. de eo dixi. Quae quum lectionem ὁ διὰ πάντων κριτὴς sanam esse posse probent, idem pro certo affirmari ut liceat, Hesychii glossa facit: διὰ πάντων κριτής. Βοηθός φησι ἐν τοῖς περὶ Πλάτωνος, ὅτι ὁ νομοθέτης ἐκέλευσε τοῖς κρίνουσιν γράφειν τὰ κεφάλαια ἕκαστον. Boëthum Photius cod. CLIIII. et λέξεων Πλατωνικῶν συναγωγὴν et περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι ἀπορουμένων λέξεων scripsisse testatur. Itaque vix dubitari potest, quin eorum librorum ex alterutro glossa petita ad hunc ipsum Civitatis locum explicandum pertinuerit. Quam utrum magna parte truncatam, quemadmodum Hemsterhusius opinabatur, an ab Hesychio sciente et volente inchoatam tantum imperfectamque relictam habeamus, non discernam: illud iam apparet, minus probabiliter Hemsterhusium, quem Platonis locus fugerat, sensum Hesychii hunc statuisse, *Platonem a Boëtho narrari leges suas proponentem praecepisse iudicibus, ut singula actionis controversae capita adnotarent, quo melius et accuratius reddi posset iudicium*, propiusque a vero Petitum afuisse legem quandam Atheniis publice receptam a Boëtho significari existimantem. Quae si iudices vel arbitros certarum caussarum pro se quemque summa rei capita notare iuberet, quibus deinde perspectis omnibus unus sententiam ferret et iudicium faceret, ad eius

similitudinem in musicis certaminibus is, quem in annotatione significavi, ὁ διὰ πάντων κριτής dici potuit. Verum eam quaestionem Attici iuris peritis absolvendam relinquimus.

Quod ad codices attinet, praeter eos, qui omnes Civitatis libros habent, in hoc volumine et Mon. C. adhibitus est, de quo v. Vol. II. pag. XXXVII., et is, qui a Bekkero

Pal.A nota b significatus, a nobis Palatinus A. dictus, excerptos ex L. VIII. VIIII. et X. locos continet p. 566. D. — 569. C. 578. C. 588. B. — 592. A. 612. A. et 613. E. usque ad finem. Eum Bekkerus comm. crit. praef. p. VII. inter Palatinos Vaticanos, qui olim Iannotii Manetti fuerunt, primum de tribus ita describit: 173, membr., f. quadr., ff. 168, manu Coislinianum 345 referente. insunt Apologia, Phaedo, Alcibiades primus, Gorgias, Meno, Hippias maior: deinde a pagina 100 loci excerpti (immixtis scholiis) e Theaeteto, Convivio, Phaedro, Timaeo, Re publica, Protagora, Euthyphrone, Cratylo, Sophista, Politico, Parmenide, Legibus, Epistolis, Definitionibus. ea excerpta in catalogo Vat. lexicon Platonicum vocantur.“ Sequitur familiam optimi. Bekkerus eum post editam Graeci contextus recensionem contulit.

Nunc reliquum est ut eorum, quae Vol. II. p. XXXVI. demonstrata sunt, confirmandorum caussa ostendamus, quae in his tribus libris ex Vind. B. et Mon. B. Bekkerus vel referre neglexerit vel falso retulerit. Partem eorum significatam habes ad L. VIII. p. 543. C. nota 6. 544. C. 12. 546. A. pen. B. 4. a f. C. 3. D. 1. 547. E. 4. 549. A. 8. B. 8. 550. E. 3. 551. A. 4. C. 2. 12. 552. A. 1. B. 2. 553. C. 7.

D. 8. 554. B. 1. 556. B. 7. 558. C. 2. 561. A. 11. pen. 562. D. 2. 564. C. 4. E. pen. L. VIIII. p. 571. D. 5. 573. D. 5. E. 8. 574. C. 10. 576. D. 2. 8. 579. A. 7. 580. E. 3. 581 D. 3. 582. E. 3. 586. A. 4. 587. A. 9. E. 3. 589. B. pen. 591. B. 8. L. X. p. 596. A. ult. 597. B. 3. 6. 598. B. 13. 599. B. 7. E. 3. 601. E. 4. 603. E. 11. 604. A. pen. C. 17. E. 5. 607. A. pen. B. antep. D. 4. 608. D. 8. 610. D. 8. E. 3. 614. A. pen. C. 3. 616. A. 9. 617. A. 6. Reliqua sunt haec:

L. VIII.

p. 543. C (377, 8) ὡς διεληλυθὼς] ὡς διελήλυθας cum punctis a m. s. sub ὡς positis M. (sec. Bekk. ὡς omnino deest.)

(377, 11) καὶ ταῦτα — ἄνδρα] om. M. (Par. DK.)

p. 544. A (377, 15) ὧν καὶ δεῖν cum punctis M.

(377, 20) ἔχοι] ἔχει, sup. οι, V. (ἔχει sec. Vat. BM. Ven. B. Mon. B. Bekkerus scripsit et ex V. ἔχοι retulit.)

(ib.) λέγοις] Ita V. sed in οι corr. (λέγοις sec. Bekk.)

B (378, 2) δεῦρο] δεῦρ' V. (Ang. B. Vat. HM.)

(378, 5) δύναμαι] δύναμαι V.

C (378, 9) ἡ Κρητικὴ — ἐπαινουμένη] in m. V.

(378, 13) καὶ] καὶ ἡ V. ut Bekk. ostendit, sed punctis circumscripto καὶ, de quo tacet.

E (379, 3) ῥίψαντα] ῥήφαντα, a m. s. ῥίψ., M. (ῥήψ. sec. Bekk.)

p. 544. E (379, 3) ἐφελκύσηται] In V. ἀ super ἐ scriptum. (ἀφ. Ven. B. Vat. H.)

(379, 4) ἔγωγ', ἔφη] ἔφη ἔγωγ' V. (ἔφη ἔγωγε sec. Bekk.)

(379, 5) αἱ] int. vers. M.

p. 545. A (379, 13) τελέα] τελήα, a m. s. τελεία, M. (τελεία sec. Bekk.)

B (380, 2) ταύτην] ταύτῃ M. a m. pr. (Vind. B. Vat. H. et a m. s. Par. A.)

C (380, 5) καὶ ἰδόντες] int. vers. V.

D (380, 15) οὐν δή, εἶπον] ἦν δὲ εἶπον, a m. s. ἦν δὲ ἐγώ, M. (ἦν δ' ἐγὼ sec. Bekk.)

p. 546. A (381, 4) μενεῖ] μένει V. (Ven. B. Vat. H.)

(381, 5) ζώοις] om. M.

(381, 8) ἐναντίοις] ἐναντίως M. a m. pr.

C (382, 3) παμπαίδος] παμπάνδων M. (παμπαίδων sec. Bekk.)

p. 547. A (383, 1) γενεᾶς] Ita et M. non γενεῆς. (Par. ADK. Vat. BM. Ven. C. Ang. B.)
B (383, 9) ἀργυροῦν] ἀργύρεον M. (Ang. B.)
C (383, 16) αὐτῶν] αὐ. M. a m. s.
D (384, 3) τῷ] τὸ M. (Vat. BHM. Ven. C. Par. DK.)

p. 548. A (384, 14) ἑαυτῇ] ἑαυτῆς cum punctis sub ς M. (ἑαυτῇ Par. A. Vat. M.)
(ib.) αὐ τὰ] αὐτὰ cum punct. sub αὐ M. (αὐτὰ sec. Bekk.)
(384, 19) οἷ] οἱ V. (Vat. H.)
(384, 20) νεοττιὰς] Ita et M. ut Par. A. (νεοττίας sec. Bekk.)
B (385, 2) φιλαναλωταὶ] φιλαναλῶται M. (quod Bekk. ex Vat. BM. Ven. C. Par. DK. recepit.)
E (386, 6) δ'] δὲ V.

p. 549. A (386, 12) τε] om. M. simpliciter. (sec. Bekk. a m. pr.)
D (387, 9) αὑτῇ] Ita M. sed in ῇ corr. (αὐτῆς Ang. B.)
E (387, 19) ὑμνεῖν] ὑμεῖν M.

p. 550. C (389, 3) τεταγμένον] Ita M. a m. pr. τεταγμένου a m. s. (τεταγμένου sec. Bekk.)

p. 551. A (390, 6) φιλονείκων] φιλονίκων a m. s. M.
(390, 9) ἀτιμάζουσι.] ἀτιμάζουσιν. M.

p. 551. B (390, 19) αὐτὴν] αὐτὰ a m. pr. M.

p. 552. B (392, 12) τοιοῦτος] τιοῦτος M.
(392, 15) ἢν αὐτῆς] ἢ ναύτης cum litura inter ἢ et ν M. (ἢ ναύτης Vat. BM. Ven. C. Par. DK.)
C (392, 18) τοιοῦτον] τιοῦτον M.
(393, 6) εἰσί] ἀεί M. sed ε a m. s. est. (ἀεί sec. Bekk.)
E (393, 12) καὶ] om. V. (Vat. H.)

p. 553. A (394, 1) γίγνεται] fortasse μίγνυται a m. pr. M.
(394, 5) διώκῃ] διώκει V.
B (394, 8) ἤ τιν'] ἤ τινα M.
C (394, 16) σμικρὸν] μικρὸν V.
(394, 17) ξυλλέγεται] ξυλλέγηται a m. pr. M. (Par. ADK. Ven. C. Vind. B. Vat. H.)
(ib.) τοιοῦτον] τιοῦτον a m. pr. M.
(394, 20) ἑαυτῷ] αὐτῷ V. (Vat. H.)
(ib.) ἀκινάκας] ἀκιννάκας ante corr. M.
(ib.) Ἔγωγε] ἔγωγ' V. (Vat. H.)
(394, 21) γε] γ' V.
D (395, 2) τὸ μὲν] τῷ μὲν M.
(395, 4) δὲ] δ' V. (Vat. M.)
(395, 9) φιλοχρήματον] φιλοχρημάτων a m. pr. M.

p. 554. C (396, 8) Οἶσθ'] οἶσθα M.

p. 554. C (396, 11) ξυμβαίνει] ξυμβαίνοι V.
(396, 14) ἑαυτοῦ βίᾳ] αὑτοῦ βία V. (Vat. H.) ἑαυτοῦ βίᾳ a m. s. M. (Bekkerus utrumque silens cum Steph. ἑαυτοῦ βίῳ habere ostendit, idque fuit a m. pr. in M.)
E (397, 2) ἂν ἔχοι] ἂν ἔχον, in m. a m. s. vulg., M.
p. 555. A (397, 11) ξυμμαχίαν] συμμ. V.
B (397, 19) αὐ τὸν] αὐτὸν, sup. ʼ super ὐ, V.
(ib.) παραστησώμεθ'] παραστησώμεθα V.
D (398, 17) καὶ] in m. a m. s. M.
E (399, 3) κομιζόμενοι] κομιζόμενος a m. pr. M.
p. 556. A (399, 7) ᾗ] ἤ V. (Vat. H.)
C (399, 23) παραβάλλωσιν] cum puncto sub altero λ V. (παραβάλλωσιν sec. Bekk.)
(400, 3) στρατείας] στρατίας a m. pr. M. (στρατιὰς Ven. B. Par. DK.)
(ib.) ξυστρατιῶται] συστ. V.
D (400, 7) ἐσκιατροφηκότι] Ita et M. ut Par. ADK. Vat. B. Ven. C. (ἐσκιατραφηκότι sec. Bekk.)
(400, 11) παραγγέλλειν] παραγγέλειν a m. pr. M.
(400, 12) ἡμέτεροι] ὑμέτεροι cum η super ὑ V. (ὑμέτεροι sec. Bekk.)
p. 556. E (400, 12) εἰσὶν] εἰσὶ γὰρ V. (Vat. H.)
(ib.) οἶδα] post μὲν οὖν M.
(400, 18) ξυμμαχίαν] συμμ. V. M.
p. 557. A (400, 21) γίγνεται] in m. a m. s. M. (om. Vat. BM. Ven. C. Par. DK.)
(401, 4) γίγνονται] γίγνωνται M. (Par. ADK. Ven. BC. Vind. B. Vat. H.)
C (401, 16) μάλιστα] om. M. μάλιστ' V. (Aug. B. Vat. H.)
D (402, 6) ἀρέσκῃ] Ita V. ut Bekk. ostendit, sed corr. in η, de quo tacet.
(402, 8) γοῦν] γ' οὖν apicibus a m. s. additis M.
E (402, 10) μηδὲ] μὴ δ' V.
(402, 13) μηδ'] μὴ δὲ M.
p. 558. A (403, 1) πολλούς] πολοί, delete quod int. vers. fuerat priori λ, M. (πολλοί sec. Bekk.)
(ib.) γ'] γε V.
B (403, 2) αὐτῆς] cum ο super ῆ V.
(403, 4) μή] Ita M. in contextu et a m. pr., καί in m. et a m. s. (καί M. corr. sec. Bekk.)
(403, 7) καταπατήσασ'] Ita a m. s. M. καταπατήσας a m. pr. (καταπατήσασ' sec. Bekk.)

p. 558. C (403, 10) γενναία] γενναῖα a m. pr. M. (Vind. B. Par. DK. Vat. HM.)

D (403, 19) ἤθεσι] Ita V. M. (ἤθεσιν sec. Bekk.)

(404, 4) Οὐκοῦν ἅς τε] om. in contextu M. habet in m. a m. s. inscripta verbis ὅσας δὴ ab alia manu prius ibi positis. („ἅς τε] ὅσας δὲ rc q, om pr")

p. 559. A (404, 15) ὑγιείας] ὑγείας M. (Par. K.)

B (404, 17. sq.) ἤ — ἤ] Ita corr. M. (Par. A. corr. Ven. B. Vind. B. Vat. M.)

(404, 20) ἤ] ἡ V. et a m. pr. M. (Ven. B. Par. K. Vat. M.)

C (405, 9) τὸν τῶν] ita V. ut Par. A. Ang. B. (τῶν sec. Bekk.)

D (405, 12) λέγωμεν] λέγομεν V. (Ang. B. Vat. H.)

E (405, 21) ξυμμαχίας] ξυμμαχίαις cum punct. sub altero ι M.

p. 560. A (406, 14) ξυγγενεῖς] συγγ. V.

C (407, 7) ἀφικνῆται] ἀφικνεῖται V.

E (408, 2) μεγαλοπρέπειαν] μεγαλοπρεπίαν ante corr. M.

(408, 3) ἀνδρίαν] ἀνδρείαν V.

p. 561. B (408, 12) καταδέξηται] Post id αἱ int. vers. habet M.

(408, 17) γ'] γε V.

D (409, 9) ἀναπηδῶν] ἀνακοδῶν M.

p. 561. D (409, 9) κρείττει] κρείττη V.

p. 562. B (410, 13) Ἀληθῆ] ἀληθῆς, a m. s. ἀληθῶς, M. (ἀληθῶς sec. Bekk.)

C (410, 17) τε] int. vers. V.

D (411, 7) κολάζει] κολάζη V.

(411, 8) γε] γ' V.

(411, 11) ἀρχομένους] Ita M. sed μένοις in m. a m. s.

p. 563. A (412, 5) ξυγκαθιέντες] συγκ. M. (ξ. sec. Bekk.)

C (412, 21) τὰς] τοὺς V. (Ang. B.)

D (413, 4) ξυνηθροισμένων] συν. M.

E (413, 9) ἤ] ἤ, sup. ˜, V.

(ib.) μάλα] μάλ' V. (Ang. B. Vat. HM.)

p. 564. B (414, 9) ἀφωμοιοῦμεν] ἀφομοιοῦμεν a m. pr. M. (Par. AD. Vat. BHM. Ven. C. Vind. B. Ang. B.)

(414, 10) γ'] γε M.

C (414, 12) ὧ] ὥ V.

(414, 17) Δία] δί' V. (Vat. HM.)

p. 565. A (416, 1) μεταλαμβάνη] μεταλαμβάνον a m. pr. M.

p. 566. A (417, 14) ἀναδασμὸν] ἀνάδασμον V. M.

B (418, 8) δείσαντες] θαρρήσαντες V. Bekkerus ex eo θαρσήσαντες refert, ut id pro θαῤῥήσαντες habere videatur. At habet θαρρήσαντες μὲν ὑπὲρ ἐκείνου, θαρρήσαντες δὲ ὑπὲρ ἑαυτῶν.

p. 566. C (418, 11) Κροίσῳ] κροίσῳ M.
(418, 13) πολυψήφιδα] πολυψηφίδα M. (Ven. B. Par. K.)
(ib.) παρ' Ἕρμον] παρ' ἕρμον V. παρέρμον M.
(418, 14) μένοι] μένοι a m. pr. M.

p. 567. A (419, 18) ἐπιβουλεύωσι] ἐπιβουλεύωσιν M. ut ipse Bekk.
C (420, 9) γε] γ' V. (Vat. H.)
(420, 10) οἱ ἰατροὶ] οἰατροὶ V.
D (420, 17) οὐχὶ] οὐχ V.
(420, 18) πιστοτέρων] πιστοτέρον a m. pr. M.
E (421, 7) γε] γ' V. (Ang. B. Vat. H.)

p. 568. B (421, 19) γ'] γε M.
D (422, 18) ποτὲ] ποτ' V.
E (422, 21) τε] om. V. (Vat. H.)
(423, 1) ἦν] ἔφην ἦν M: (ἔφην Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B.)
(423, 3) αὐτῷ, ἔφη] Ita et M. ut Par. A. Vat. B. (ἔφη αὐτῷ sec. Bekk.)

p. 569. A (423, 9) τρέφοι] τρέφει V. (Vat. H.)
(423, 15) Δία] δι' V. (Vat. H.)
C (424, 6) ταῦτα] ταῦθ' V.

L. VIIII.

p. 571. A (425, 3) τις] int. vers. V.
B (425, 7) ζήτησις] ζήτισις M.
(425, 8) ἔτι] ἔτ' V. (Ang. B. Vat. H.)

p. 571. B (425, 9) γ'] γε V.
C (426, 7) ζητῇ] ζητεῖ M. (Par. K.)
(426, 8) οἶσθ'] οἶσθα M.
D (426, 18) ἀέννοιαν] σύνοιαν a m. pr. M.

p. 572. A (427, 3) οἶδεν] οἶδε V.
(427, 6) τὼ δύο] τῶ δύω M.
B (427, 16) συγχωρεῖς] ξ. M. (Par. DK. et ipse Bekk.)
(427, 17) ξυγχωρῶ] σ. V.
C (427, 20) δὲ] δὲ δὴ V. (Vat. H.)
D (428, 7) ἀπολαύων] ἀπολαβὼν V. (ἀπολάβων cum υ super β Vat. B.)
E (428, 15) δ' ὑπὸ] δὲ ὑπὸ V.

p. 573. C (429, 20) δὲ] δὴ M.
(430, 2) τοῦτο] int. vers. V.
E (430, 12) πάντ'] πάντα M.
(ib.) ἐπιλίπῃ] ἐπιλήπῃ M.
(ib.) ἆρ'] Ita V. ut Ang. B. Pal. A. Vat. H. (ἆρα sec. Bekk.)

p. 574. A (431, 7) ἆρ'] Ita V. ut Ang. B. Vat. HM.
B (ib.) ἐπιχειροῖ] ἐπιχειρεῖ V. (Vat. M.)
(431, 12) δρᾶσαι] δράσαιτο M. (δρᾶσαι τὸ sec. Bekk.)
(431, 15) ἑταίρας] ἑτέρας, in m. a m. s. ται, M. ἑταίρας cum ε super αι V.
C (431, 17) ἀναγκαῖον] int. vers. V.
(432, 1) γε] γ' V. (Ang. B. Vat. HM.)

p. 574. D (432, 3) ἐν αὐτῷ] ἐν ἑαυτῷ V.
E (432, 14) φόνου] Ita a m. pr. M. φόβου a m. s. (φόβου sec. Bekk.)
p. 575. A (432, 17) τε] om. M.
B (433, 7) Οἷα] οἷον V.
C (433, 14) ἧπαρ βάλλει] ἧπαρ βάλει cum altero λ a m. s. addito M.
(433, 16) αἴσθωνται] αἴσθωται a m. pr. M.
(433, 18) αὐτῶν] αὐτ cum litura super τ M.
D (433, 21) ὑπείκωσιν] — ω — corr. M.
(434, 1) μητέρα καὶ πατέρα] π. κ. μ. V.
(434, 2) τ'] τε idque int. vers. V.
p. 576. C (435, 7) ἀθλιώτατος] ἀθλιώτος a m. pr. M.
(435, 10) δοκεῖ] δοκῇ a m. pr. M. (Par. DK.)
p. 577. A (436, 10) οὖν] punct. notat M.
B (436, 15) κινδύνοις] om. M.
C (437, 1) τὴν ὁμοιότητα] bis V.
(437, 4) λέγε. Τὰ]: λέγε τα a m. pr. M. γλ. (id a m. s.) λέγε τὰ V. (: λέγε τὰ Vind. B. Par. DK.)
(ib.) μὲν] μὲν εἰπεῖν cum punct. sub verbo M. (μὲν εἰπεῖν Par. K.)
(437, 5) πόλιν εἰπεῖν] His β α a m. s. superscripta habet M.
(437, 8) σμικρόν γέ τι τοῦτο] Ante haec σω. post ea γλ. a m. s. habet V.

p. 577. D (437, 12) δουλείας] δουλίας a m. pr. M.
(437, 14) σμικρὸν] μικρὸν V.
E (437, 21) μεταμελείας] μεταμελίας M.
p. 578. A (438, 4) φόβου] βόβου a m. pr. V.
(ib.) ἄρ'] ἄρα M.
B (438, 12) τήν γε] τήν τε a m. pr. M. (Vat. BHM. Ven. C. Vind. B. Par. DK.)
(438, 17) Οὔκω] οὕτω a m. pr. M.
C (438, 21) καὶ] in fine vers. a m. s. M.
(439, 2) ἀληθῆ λέγειν] ἀληλέγειν, sup. θῆ, M, (ἀληθῶς λέγειν sec. Bekk.) Cf. not.
(439, 3) ἀλλ' οὐκ] Ita V. M. (ἀλλὰ οὐκ sec. Bekk.)
(439, 5) τε] om. M. (Par. D.)
D (439, 11) Οἶσθα] οἶσθ' V. (Ang. B. Vat. H.)
E (439, 19) ὅπου] ὅποι V. (Ven. B. Vat. H.)
p. 579. A (440, 9) λαμβάνοιεν] λαμβάνοι ἐν ante corr. V. (Ang. B.) λαμβανάνοι ἐν a m. pr. M.
B (440, 15) τῶν] τῶ V. (Vat. H.)
(440, 16) ὅσων] ὅσω ante corr. V.
C (441, 2) ὡς] punctis postmodum deletis notatum fuit in M.
(441, 4) ἐπιχειρήσῃ] ἐπιχειρήσει V. (Vat. H.)
(441, 5) ἀκράτορι] ἀκράτορι a m. pr. M.
E (441, 14) ἐπιθυμίας] ἐ.

καὶ δουλείας M. (Vat. BM. Ven. C. Par. DK.)

p. 579. E (441, 17) ἐπίστηται] ἐπίσταται M.

p. 580. A (442, 1) αὐτῷ] αὐτοῦ M.

B (442, 12) γὰρ] οὖν in m. a m. pr. sub eoque καθάπερ οὖν ὡς εἰκάζω a m. s. M.

C (443, 1) τε μὴ] τε καὶ μὴ V. (Ven. B. Vat. H.)

D (443, 6) λογιστικὸν] λογιστικὴν, corr. λογιστικὴ, M. (λογιστικὴ sec. Bekk.)

p. 581. A (443, 20) μάλιστ'] μάλιστα V.

(444, 5) ἀεὶ] δεῖ cum punct. M. (δεῖ sec. Bekk.)

B (444, 10) μέλει] μέλλει V.

(444, 11) καλοῦντες αὐτὸ] αὐτὸ κ. αὐτὸ cum punct. sub hoc M.

C (444, 14) τύχῃ] τύχοι, sup. η, V. (τύχοι sec. Bekk.)

(444, 15) λέγομεν] λέγωμεν a m. pr. M. (Par. A. Ven. C. et ipse Bekk.)

p. 582. A (445, 16) Ἀλλ'] ἀλλ' M.

B (446, 5) πέφυκε] πέφυκη V.

(446, 8) ἄρ'] ἄρα V.

C (446, 13) ἐπὶ] ἐπεὶ V.

D (446, 21) δι'] in m. a m. s. M.

E (447, 9) δ'] γ' a m. s. M.

(447, 10) φιλόλογος] Ita a m. s. M. (Par. A. corr. Ven. C. Vind. B.)

p. 582. E (447, 11) ἄρα] ἄρ' V. (Vat. M.)

p. 583. A (447, 14) μέλλει] μέλλο, ut videtur, ante corr. M.

C (448, 13) Ἄρα] ἄρ' V. (Vat. HM.)

E (449, 5) ἔφη] punct. not. M. (om. Vat. BM.)

p. 584. A (449, 18) σημαίνει] σημαίνῃ a m. pr. M.

C (450, 14) Κατὰ ταὐτά.] κ. ταῦτα. M.

D (451, 1) ἄλλως] ἀλλ' ὡς ante corr. V.

p. 585. B (452, 5) Πότερα] πότερ' V.

E (453, 7) ἂν] ὂν ἧττον M. (ὂν sec. Bekk.)

p. 586. B (453, 20) κυρίττοντες] κηρίττοντες M.

C (454, 8) περιμαχήτους εἶναι] περιεῖναι, in m. a m. s. μαχήτους, M.

(454, 9) φησι] φασι a m. pr. M.

p. 587. A (455, 12) ἄλλα] ἀλλ' V. (Vat. H.)

B (456, 3) ἀηδέστερον] ἀηδέσται a m. pr. M.

p. 588. A (457, 16) ἐπειδὴ] Ita V. sed in η corr. (ἐπειδὰν Vat. H.)

B (458, 2) ἵνα] ἵν' V. (Vat. H.)

p. 589. D (460, 12) λαμβάνων τὸ] λαμβάνοντὸ, a m. s. λαμβάνοντι, V. (λαμβάνοντο cum ϊ super altero ο sec. Bekk.)

p. 590. B (461, 7) συντείνηται] συντείνεται a m. pr. M.

(461, 18) ἑθίζῃ] ἐθίζει V.

p. 590. D (462, 2) αὐτῷ] ἑαυ. V. (Pal. A. Vat. H.)
E (462, 12) αὐτοῖς] ἑαυτ. V. (Pal. A. Vat. H.)
p. 591. C (463, 12) ἀπεργάσεται] Ita M. sed in σ corr. (ἀπεργάζεται Par. A. Ven. B. Vind. B. Pal. A. Vat. H.)
(463, 18) γ'] γε M.
D (463, 18) ἀλλ'] ἀλλὰ M.
(463, 19) ξυμφωνίας] ἁρμονίας, in m. a m. pr. γράφεται συμφωνίας, V. (ἁρμονίας sec. Bekk.)
(463, 21) Οὐκοῦν] οὔκουν a m. pr. M.
E (464, 5) αὐτῷ] ἑαυ. V. (Vat. H.)

L. X.

p. 595. B (466, 12) τὸ εἰδέναι] τοῦ εἰδ. M. (Vat BM. Par. DK. Ang. B.)
C (467, 4) τούτων] om. M.
(467, 7) μᾶλλον] μᾶλλον δή. μᾶλλον cum linea sub μᾶλλον δή M.
(467, 9) ξυννοῶ] ξυνοῶ a m. pr. M.
(467, 10) ξυννοήσω) συν. V.
p. 596. A (467, 14) τε εἴην] τ' εἴην V.
B (468, 5) ταὐτά] ταῦτα M.
(468, 7) πῶς γάρ;] γλ. a m. s. praepositum in V.
D (468, 21) τε] τ' V.
(469, 2) πολλαχῇ] πολλαχὸ a m. pr. M.
E (469, 5) τἆλλα] τὰ ἄλλα V.
p. 596. E (469, 18) οὐκ ἄρτι) σω. a m. s. praescriptum in V.
p. 597. A (470, 1) ἂν] om. V.
B (470, 4) μία] μίαν cum punct. sub ν a m. s. positis M.
(470, 6) τίνα] τίν' V. (Vat. H.)
(470, 8) δή] δὲ V.
D (471, 1) ἐπειδήπερ] σω. a m. s. praepositum habet V.
(471, 3) Τί] item.
E (471, 7) μιμητής] μηνυτής V. (Vat. H.)
(ib.) δημιουργοί] δημιουργεῖ V.
(471, 10) ἄρα] ἄρ' V. (Vat. H.)
p. 598. A (471, 18) τε ἐκ] τ' ἐκ V.
B (472, 7) οἷον] cum punct. a m. s. factis M.
(472, 8) ἡμῶν] οἷον in m. a m. s. additum habet M.
C (472, 11) γράψας] γράφαι V. (Vat. H.)
D (472, 18) ὁτονοῦν] ὅτοοῦν a m. pr. M.
(472, 20) πάσσοφος] Ita a m. pr. M. (Par. AD. Vat. B. a m. pr. et Ven. C.)
(472, 21) οἷός τ'] οἷός τε M.
p. 599. A (473, 10) αἰσθάνονται] ὅτι in fine vers. a m. s. additum habet M.
B (474, 6) ὁντινοῦν] ὁντιναοῦν V.
C (474, 8) ποιητής] λέγεται ποιητής, omisso in sqq. verbo λέγεται, M. (Bekkerus h. l. λέγεται pro ποιητής, tum

ποιητὴς pro λέγεται in eo scriptum tradit.)

p. 599. D (474, 15) ἀνθρώπου] ἀνθρώπων corr. in ων V. (ἀνθρώπων sec. Bekk.)

(474, 19) ἐπιτηδεύματα] ἐπιτεδεύματα M.

E (475, 5) οὐκοῦν] οὔκουν M. σω. a m. s. praepositum in V.

(475, 6) Ἀλλὰ] non alteri tribuit V.

p. 600. B (475, 18) τρόπον] post ἐπονομάζοντες V. (Ven. B. Vat. H.)

C (476, 7) ἄρα] ἀρ' V. (Vat. HM.)

D (476, 15) ἄρα οἱ] ἄρά οἱ V.

(476, 16) ἀνθρώπους] ἀνθρώποις ante corr. M.

(476, 17) περιιόντας] περιόντας M. (Par. K. Ang. B.)

E (477, 3) περὶ] πέρι M. (Par. K.)

(477, 4) τῆς δὲ] τῆς δ' V.

p. 601. B (477, 17) ἐφ' αὑτῶν] ἐφ' ἑαυτῶν M.

C (478, 3) ἡμίσεως] ἡμισέως V. ἐφ' ἡμίσεως M. (ἐφ' ἡμισέως sec. Bekk.)

(478, 4) Ζωγράφος] ζωγράφου V.

D (478, 13) κάλλος] κάλος a m. pr. M.

(478, 20) οἷ] οἷα corr. in α M.

p. 602. A (479, 5) τοῦ εἰδότος] τοῦ μὴ εἰ. ante corr. V.

(479, 7) ἔξει] Ita M. a m. s.

p. 602. A (479, 12) ποιήσει] ποιήσε V. (ποιήσει sec. Bekk.)

C (480, 4) ἐστιν] ἐστὶ M.

(480, 9) ὕδατί τε θεωμένοις] ὕδατι τεθεωμένοις V.

(480, 10) δὴ] δεῖ ante corr. V.

D (480, 12) ἡμῖν] μὲν M.

(480, 15) Ἀρ'] ἄρ' M.

E (480, 20) γε] τε M.

(480, 21) Τούτου] τοῦτο ante corr. V.

(481, 2) ταὐτά] ταῦτα V. (Mon. B. Vat. M.)

(481, 3) ταὐτὰ] ταῦτα V. τὰ αὐτὰ M.

p. 603. B (481, 17) ἢ καὶ ἡ κατὰ] Ita M. (sec. Bekk. ἡ omnibus deest.)

E (482, 20) τόδ'] Ita V. non τόδε. (Ang. B. Vat. HM.)

p. 604. A (483, 5) γίγνηται] γίγνεται M.

E (484, 17) αὐτὸ] om. M.

p. 605. A (485, 3) ἀλλὰ — εἶναι] ut delenda notat M.

(ib.) ἀγανακτητικόν τε] ἀγανακτικόν τε in m. V.

B (485, 11) τοῦτ'] τοῦτο V.

C (485, 19) εἰδωλοποιοῦντι] εἰδωλοποιοῦντα a m. s. M.

(486, 3) οἱ] οὐ ante corr., σω. οἱ corr., V.

E (486, 17) αἰσχύνοιτο] αἰσχύνοιτ* V.

(486, 18) Δι'] δία M.

p. 606. A (486, 19) ἐκείνῃ] 'κείνῃ M. (κείνῃ sec. Bekk.)

C (487, 16) αἰσχύνοιο] Ita V. (Par. ADK. Ven.

B. Mon. B. Ang. B. Vat. HM.)

p. 606. C (487, 18) μὴ μισῇς] μιμήσεις corr. V. μιμήσῃς, ut videtur, ante corr. (μισήσῃς sec. Bekk.) οὐ μισήσεις M. (οὐ μιμήσεις sec. Bekk.)

(487, 21) ἀνίῃς] ἀνείῃς ante corr. V. (Ven. C. Par. DK.)

(ib.) ἔλαθες] ἔλαθαις a m. pr. M.

D (488, 8) τε] cum punct. a m. s. positis M.

E (488, 12) παιδείαν] παιδίαν M.

(488, 13) ἀναλαβόντι] ἀναλαβώντι V. (ἀναλαβών τι Vind. B. Vat. HM.)

p. 607. A (488, 16) ξυγχωρεῖν] σ. V.

(488, 18) ὕμνους — παραδεκτέον] οὐχ ἑκτέον corr. in aspero, ση. ἑκτέον in m. a m. pr., M. (οὐχ ἑκτέον sec. Bekk.)

(ib.) θεοῖς καὶ] κ. θ. V. (κ. θ. καὶ sec. Bekk.)

C (489, 16) καὶ ἡ] καὶ om. ἡ delet M. (om. καὶ sec. Bekk.)

(489, 19) προδιδόναι] προδιδόμαι a m. pr. M.

p. 608. A (490, 17) λέγομεν] Ita et M. ut Par. ADK. Vat. BM. Ven. C. (ἐλέγομεν sec. Bekk.)

B (491, 8) τε] τὸ ante corr. M.

D (491, 19) ἔγωγ'] ἔγωγε V. M.

p. 608. D (491, 21) ἡμῶν] int. vers. V.

p. 609. A (492, 15) προσεγένετο] — σε — int. vers. M.

B (493, 1) εὑρίσκωμεν] εὑρίσκομεν V.

(493, 3) ἀπολλύον] ἀπολλῶον a m. pr. M.

(493, 4) οὕτως] οὗτος V. (Vat. HM.)

(493, 5) ἄρ'] ἄρα V.

(493, 6) μάλ'] μάλα V.

C (493, 8) διαλύει] διαδύει a m. pr. M.

(493, 9) ἐννόει] ἐννοεῖ V.

D (493, 16) οὕτω] — τω int. vers. M.

E (494, 8) ᾗ] Ita M. corr. in spiritu, non ἡ (Par. AK. Vat. B. Vind. B. et a m. s. Ven. B.)

p. 610. A (494, 16) ἐξελέγξωμεν] ἐλέγξωμεν M. (Par. DK.)

B (494, 17) μήποτε] μή τε V. (Ven. B. Vat. H.)

(494, 21) ἀποδείξῃ] ἀποδείξει a m. pr. ut videtur, M. ἀποδεῖξαι a m. s.

(495, 4) μήτε] μήτ' V. (Vat. M.)

C (495, 5) δεῖξαι] δείξῃ V.

D (495, 15) τοὺς δὲ] τοὺς δ' V. (Ang. B. Vat. H.)

(495, 17) Δία] δι' V. (Vat. HM.)

(496, 19) οἶμαι] ὤμαι a m. pr. M.

E (495, 21) παρέχουσαν] παρέχουσα V. (Vat. H.)

(496, 3) κακὸν] καλὸν a m. pr. M.

(496, 4) τό γε] τό γ' M.

(496, 7) κακοῦ] καλοῦ a m. pr. M.

p. 611. A (496, 9) ἀθάνατον] ἀθάνατος a m. pr. M.
(496, 10) δ'] corr. V.
B (497, 2) οἱ ἄλλοι] οἱ om. M.
(497, 3) λελωβημένον] λευωσημένον, in m. a m. pr. λελωΰη, a m. s. λελωβη, M.
C (497, 6) οἱόν] οἷ a m. pr. M.
D (497, 19) Ποῖ] πῆ V. (Vat. BM.)
E (497, 21) τῷ ἀεὶ] Ita V. sed τῷ int. vers. (τῷ ἀεὶ sec. Bekk.)
(498, 4) γῆν] νῦν V. (Vat. H.)
p. 612. B (498, 16) τ' ἔχῃ] τε ἔ. V.
C (499, 1) παρ'] παρὰ M.
(499, 7) θεοὺς καὶ] καὶ om. M. a m. pr.
D (499, 12) παρὰ ἀνθρώπων] παρ' ἀ. V. (Ang. B. Vat. HM.)
(499, 14) ἃ] post κτωμένῃ V. (om. sec. Bekk.)
E (500, 1) ὅσα γε] ὅσα τὲ M. (Vat. BM. Par. DK. Ang. B.)
p. 613. A (500, 4) ὑπῆρχε] ὑπῆρχεν. V. (Bekk.)
(500, 5) ἐάν τ'] ἐάν τε M.
(500, 6) τε ἐν] τ' ἐν V. (Ang. B. Pal. A. Vat. H.)
(500, 10) καὶ] om. M. („καὶ q")
C (500, 22) ἆθλα] ἄθλα M. item pag. 614. A. 621. C.
(501, 3) καὶ τοῦ] καὶ om. M.
D (501, 8) ὁπόθεν] ὅθεν V. (Vat. H.)
p. 613. E (501, 16) οἷον] οἶον V.
p. 614. A (502, 5) ἑκάτερος] ἑκάτερον V. (Par. A. et a m. pr. D. Vat. BH. Ven. B. a m. pr. Mon. B.)
(ib.) ἀπειλήφῃ τὰ] ἀπειληφότα τὰ M. (ἀπειληφότα sec. Bekk.)
B (502, 8) Ἠρὸς] ἠρὸς M.
(502, 9) Ἀρμενίου] ἀρμενίου V.
C (502, 16) τῆς τε] Ita V. ut Ven. B. Par. K. Mon. B. Pal. A. Vat. HM. non τῆς γε
(502, 17) ἄλλα] ἀλλὰ V. (Par. D.)
E (503, 15) τὰς] τὰ a m. pr. M.
p. 615. A (504, 1) διηγήσασθαι] διδιηγήσασθαι cum punct. sub altero δι M.
(504, 4) ἑκατονταετηρίδα] ἑκατονταετηρίδα V.
B (504, 6) καὶ οἷον] καὶ punct. not. in M.
(504, 7) πολλῶν] πολλοὶ cum punctis M. (πολλοὶ Par. A. Vind. B. Mon. B. Ang. B. Pal. A. Vat. H. sec. Bekk.)
C (504, 13) δὲ εὐθὺς] δ' εὐθὺς V. (Vat. H.)
D (505, 3) φάναι] φᾶναι V.
p. 616. A (505, 17) κνάμπτοντες] κνάπτονταις a m. pr. M. („κνάπτοντες q")
C (506, 11) εἶναι — ὑποζώματα] εἶτα M. (εἶναι sec. Bekk.)
(506, 15) ἠλακάτην] ἠλακάτην M.
D (506, 21) ἐξεγλυμμένῳ] ἐξεγλυμένω, sup. altero μ, V.

p. 616. D (506, 21) ἐλάττων] ἐλάττω V.
E (507, 7) ἐληλάσθαι] ἐληλᾶσθαι M.
p. 617. A (507, 20) ὅλον] ὅλην V.
B (508, 6) γόνασιν] γόνασι M.
(508, 7) αὐτοῦ] αὐτῶν ante corr. V.
(508, 8) ἴλῖσαν) ἰεῖσαν V.
C (508, 13. 14) Κλωθὼ] κλωθῶ M.
D (509, 5) ὑμᾶς] ἡμᾶς V. (Ang. B.)
E (ib.) λήξεται] ψ super ξ habet V.
(ib.) ὑμεῖς] ἡμεῖς ante corr. V.
(ib.) αἱρήσεσθε] αἱρήσεσθαι V.
(509, 11) ἢ δὲ] αἶ δε V. in lacuna a m. s. (lacuna in Vat. M.)
p. 618. B (510, 4) τὰ δὲ] τὰ δ' V. (Ang. B. Pal. A. Vat. H.)
(ib.) ὑγιείαις] ὑγείαις M.
E (511, 5) δὲ ἄλλα] δ' ἄλλα V. (Pal. A. Vat. H.)
p. 619. A (511, 12) βίον] βίων a m. pr. M. (Ven. B. Vind. B. Par. K. Vat. HM.)
C (512, 2) βρώσεις] βρῶσις V.
D (512, 12) τῆς γῆς] τῆς om. M.
p. 620. A (513, 4) γελοίαν] γελοῖαν V.
E (514, 20) ἄγειν] ἄγει V. (Ven. B. Ang. B. Vat. H.)
p. 621. C (515, 19) σώσειεν] σώσει,. M. corr. ut videtur. (σώσαι sec. Bekk.)

ΠΛΑΤΩΝΟΣ
ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΛΟΓΟΣ ΟΓΔΟΟΣ.

Lugd. (491) Εἶεν· ταῦτα μὲν δὴ ὡμολόγηται, ὦ Γλαύκων, τῇ μελλούσῃ ἄκρως οἰκεῖν πόλει κοινὰς μὲν γυναῖκας, κοινοὺς δὲ παῖδας εἶναι καὶ πᾶσαν παιδείαν, ὡσαύτως δὲ τὰ ἐπιτηδεύματα κοινὰ ἐν πολέμῳ τε καὶ εἰρήνῃ, βασιλέας δὲ αὐτῶν εἶναι τοὺς ἐν φιλοσοφίᾳ τε καὶ πρὸς τὸν Steph. T. II. 548

Πλάτωνος πολιτειῶν, . *Η'*. Lob. *Πλάτωνος πολιτειῶν*, ὀγδόη: Mon. B. *πολιτειῶν λόγος ὄγδοος* Vind. B. *πολιτεία η'* Vind. F. *πολιτεία ὀγδόη* Flor. R. *Πλάτωνος πολιτεῖαι ἢ περὶ δικαίου η'* Flor. V. *Πλάτωνος πολιτειῶν ἢ περὶ δικαίου λόγος ὄγδοος* Flor. AC. (hic om. *Πλάτωνος*) Ald. Bas. ab. *Η̄*. Vind. E. *ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ὄγδοος* Steph. *Η*. Bekkerus et Stallbaumius in pr.

548 *Εἶεν· ταῦτα*] *Εἰ ἐνταῦθα* Vind. F. *ἶεν τ.* Vind. E. *Εἶεν* om. codex B. Stobaei, qui serm. XXXXI. p. 264. haec usque ad *κοινὰς δὲ πᾶσι.* B. excerpsit. Neque Ficinus *εἶεν* reddidit.

τῇ μελλούσῃ] His Vat. B. particulam *δὴ* vocali a m. s. addita interpositam habet.

πόλει] *πόλιν* Vind. F. *πόλει.* Ald. Bas. ab.

μὲν] Ita Par. A. Lob. Mon. B. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Flor. RU. Stob. *μὲν δὴ* Vind. BE. Flor. ACTV. editi ante Bekkerum, qui reliquorum codicum suorum immemor fuit.

κοινοὺς] *κοινοῦς* Ald.

ὡσαύτως] *ὡσαύτω* Vind. E.

δὲ] *δὲ καὶ* Flor. T.

εἰρήνῃ] *ἐν εἰρ.* Vind. EF. Ang. B. Flor. ACR. Stob. cod. A. Editiones ante Bekkerum post *εἰρήνῃ* plenius interpungunt, ut et paullo ante post *παιδείαν*.

δὲ] Hoc e Lugdunensi editione tacite receptum a Bipontinis sequentes merito tenuerunt pro *δὴ*, quod in prioribus et Bekkero teste in Par. A. Vat. HM. Ang. B. et quantum ex silentio Stallbaumii colligitur, in Flor. UV. exstat. Mei quidem quinque omnes *δὲ* habent, et Ficinus *autem* posuit. In Stobaei editionibus erat *τε*, quod Gaisfordius secundum cod. A. in *δὲ* correxit. L. II. p. 376. A. codicem optimum vidimus contrario errore depravatum. Cf. nota Vol. II. p. 338, a. sq.

ἐν] om. Stob. cod. A.

πόλεμον γεγονότας ἀρίστους. Ὡμολόγηται, ἔφη. Καὶ
B μὴν καὶ τάδε ξυνεχωρήσαμεν, ὡς ὅταν δὴ καταστῶσιν οἱ ἄρχοντες, ἄγοντες τοὺς στρατιώτας κατοικιοῦσιν εἰς οἰκήσεις οἵας προείπομεν, ἴδιον μὲν οὐδὲν οὐδενὶ ἐχούσας, κοινὰς δὲ πᾶσι. πρὸς δὲ ταῖς τοιαύταις οἰκήσεσι καὶ τὰς κτήσεις, εἰ μνημονεύεις, διωμολογησάμεθά που, οἷαι ἔσονται αὐτοῖς. Ἀλλὰ μνημονεύω, ἔφη, ὅτι γε οὐδὲν οὐδένα ᾠόμεθα δεῖν κεκτῆσθαι, ὧν νῦν οἱ ἄλλοι, ὥσπερ

B δὴ] δὲ Flor. A.

ἄγοντες] *in expeditionem euntes* Fic. Cf. L. III. p. 415. D. — In editionibus ante Astii sec. comma non ante hoc, sed post στρατιώτας positum est.

οἰκήσεις] οἰκίσεις Ald. Bas. ab.

μὲν] δὲ Stob. (μὲν cod. A. et ed. Gaisf.)

οὐδὲν] post ἐχούσας Par. K. om. Lob. Vat. BM.

οὐδενὶ] om. Flor. T. Stob. cod. AB.

κοινὰς] κοινὰ Vind. E. Cf. Bernhardy synt. p. 474.

οἰκήσεσι] οἰκήσουσι Ald. Bas. a.

τὰς κτήσεις] *de supellectili et possessionibus* Fic.

εἰ μνημονεύεις] ἣν μνημονεύῃς Mon. B. Flor. U.

διωμολογησάμεθά] διομ. Vind. F. διωμολογησά Vat. B. Vind. E.

που, οἷαι] ποι οἷαι Par. D. πη οἷαι Par. K. Mon. B. Flor. U. πόσοι ἂν Vind. F. πόσαι ἂν Ang. B. Flor. R.

ὅτι γε] γε om. Vat. M. Male. ὅτι γε idem valet, quod τόδε γε, ὅτι. Cf. L. VI. p. 505. B: Ἀλλὰ μὴν καὶ τόδε γε οἶσθα, ὅτι τοῖς μὲν πολλοῖς ἡδονὴ δοκεῖ εἶναι τὸ ἀγαθὸν, τοῖς δὲ κομψοτέροις φρόνησις. Πῶς δ' οὔ; Καὶ ὅτι γε, ὦ φίλε, οἱ τοῦτο ἡγούμενοι οὐκ ἔχουσι δεῖξαι, ἥτις φρόνησις, ἀλλ' ἀναγκάζονται τελευτῶντες τὴν τοῦ ἀγαθοῦ φάναι. Ib. A: ἐπεὶ ὅτι γε ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα μέγιστον μάθημα, πολλάκις ἀκήκοας. L. IIII. p. 435. E: Ἆρ' οὖν ἡμῖν, ἦν δ' ἐγὼ, πολλὴ ἀνάγκη ὁμολογεῖν, ὅτι γε τὰ αὐτὰ ἐν ἑκάστῳ ἔνεστιν ἡμῶν εἴδη τε καὶ ἤθη, ἅπερ ἐν τῇ πόλει; 433. A: Καὶ μὴν ὅτι γε τὸ τὰ αὑτοῦ πράττειν καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν δικαιοσύνη ἐστὶ, καὶ τοῦτο ἄλλων τε πολλῶν ἀκηκόαμεν καὶ αὐτοὶ πολλάκις εἰρήκαμεν. L. III. p. 412. C: Ὅτι μὲν πρεσβυτέρους τοὺς ἄρχοντας δεῖ εἶναι, νεωτέρους δὲ τοὺς ἀρχομένους, δῆλον. Δῆλον. Καὶ ὅτι γε τοὺς ἀρίστους αὐτῶν. Καὶ τοῦτο. L. II. p. 375. B: Τὰ μὲν τοίνυν τοῦ σώματος οἷον δεῖ τὸν φύλακα εἶναι, δῆλα. Ναί. Καὶ μὴν καὶ τὰ τῆς ψυχῆς, ὅτι γε θυμοειδῆ. Καὶ τοῦτο. His omnibus locis γε non tam restringendi vim habet, qua nostro praeditum statuit Matthiae gramm. p. 1208., quam confirmandi. Ante ὅτι γε Aldus punctum posuit: colon ferri posset.

ᾠόμεθα] bis deinceps positum in Vind. E. οἰόμεθα Vind. F. Ang. B. Flor. R.

δεῖν] νῦν Lob. Vind. E. Vat. M.

ὧν] Ita Par. A. Vind. BEF. Ven. B. Vat. H. Flor. ACRT. et Ficinus: *nihil eorum quae* —. Reliqui codices cum editis ante Bekkerum ὡς habent.

δὲ] νῦν Vind. E. ante corr.

τε] om. Vat. M.

C εἰς ταῦτα] Haec verba a Ficino omissa, a Bernhardyo synt. p. 231. perperam ad μισθὸν relata pertinent ad officia τῆς φυλακῆς et breviter significant ea, ὅσων δέονται ἄνδρες ἀθληταὶ πολέμου σώφρονές τε καὶ ἀνδρεῖοι L. III. p. 416. D.

αὐτῶν] αὐτ. Lob. Vind. BEF. Mon. B. Ald. Bas. ab.

δὲ ἀθλητάς τε πολέμου καὶ φύλακας, μισθὸν τῆς φυλακῆς δεχομένους, εἰς ἐνιαυτὸν τὴν εἰς ταῦτα τροφὴν C παρὰ τῶν ἄλλων, αὐτῶν τε δεῖν καὶ τῆς ἄλλης πόλεως ἐπιμελεῖσθαι. Ὀρθῶς, ἔφην, λέγεις. ἀλλά γ' ἐπειδὴ τοῦτ' ἀπετελέσαμεν, ἀναμνησθῶμεν, πόθεν δεῦρο ἐξετραπόμεθα, ἵνα πάλιν τὴν αὐτὴν ἴωμεν. Οὐ χαλεπόν, ἔφη. σχεδὸν γάρ, καθάπερ νῦν, ὡς διεληλυθὼς περὶ τῆς πόλεως τοὺς λόγους ἐποιοῦ, λέγων,

τε δεῖν] τελεῖν Vind. F.

τῆς ἄλλης] τοῖς ἄλλοις idem ante corr.

ἔφην] ἔφη Vind. BE. Ang. B.

ἀλλά γ'] Ita Vind. BEF. Ang. B. Vat. H. (: ἀλλὰ γ' Vind. E.) ἀλλά γε Bas. b. Ast. pr. sec. (Flor. ACRV.) Ἀλλά γε Ald. Bas. a. Steph. ἀλλ' ἄγε Lob. Mon. B. Flor. TU. ἀλλ' ἄγ' Thomas Mag. p. 891. in Φέρε haec verba usque ad ἐξετραπόμεθα inter exempla coniunctivi cum adverbiis hortandi constructi referens. „ἀλλ' ἄγε vel ἀλλ' ἄγ' Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Mon. B." Ἀλλ' ἄγε Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. De Par. A. Ven. B. Vind. B. Bekkerus tacuit, ut de Par. K. Bipontini. *Sed postquam haec absolvimus, repetamus iam* etc. Fic. qui non videtur ἄγε legisse. Idem mihi improbari Vol. I. p. 16, a. ostendi. Scilicet in proximis Glauco argumentum libri tertii et partis quarti, quam verba eius postrema respiciunt, ita indicaverat, ut Socrati omnino probaretur. Sed haec nondum sufficere ratus insuper sciscitatur Socrates, quomodo, *postquam primam illam civitatis et viri boni descriptionem absolvissent*, ad librorum V. VI. et VII. sermones delati sint. Huic sententiae, quam aoristus ἀπετελέσαμεν male ab interpretibus pro perfecto acceptus aperte demonstrat, ἀλλά γε unice convenire videtur, γε ad sequentia ἐπειδὴ τοῦτ' ἀπετελέσαμεν pertinet et priora recte quidem dicta a Glaucone, sed unum idque non leve reliquum esse significat, quod item sit in memoriam revocandum, ut relictam viam denuo capessere possint. Itaque initio Socrates quum ἐπειδὴ τοῦτ' ἀπετελέσαμεν diceret, nihil aliud nisi quaerere ex Glaucone volebat: πόθεν δεῦρο ἐξετραπόμεθα; sed quia caussam quaestionis (ἵνα πάλιν τὴν αὐτὴν ἴωμεν) additurus erat, verbum ἀναμνησθῶμεν ei praemisit. Cui si ἀλλ' ἄγε tribuas, quod coniunctivum ἀναμνησθῶμεν loquentis animo iam obversantem arguit, dictionem haud probabiliorem efficias, quam si Latine dicas: *Sed hortor te, ut, postquam hoc absolveramus, recorderis, unde huc deveneriмus.* Denique caussa non erat, cur Glauconem superiorum tam bene memorem gravius hoc loco ad recordandum excitaret.

τοῦτ'] ταῦτ' Vind. E. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Stallbaumius.

σχεδὸν — ὁμοίους 544. A.] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 265 Trincavellus omisit.

ὡς διεληλυθὼς] Ita Par. A. Vind. BEF. Vat. H. Flor. ACRTV. Stob. cod. A. ὡς διεληλυθῶς Ang. B. ὡς διελήλυθας Vat. B. Ven. C. Par. DK. Flor. U. et cum punctis a m. s. sub ὡς Mon. B. διελήλυθας Lob. Ven. B. Vat. M. Stob. Ald. Bas. a. Steph. Ast. διεληλύθας Bas. b. Cf. L. V. p. 450. A: ὅσον λόγον πάλιν ὥσπερ ἐξ ἀρχῆς κινεῖτε περὶ τῆς πολιτείας· ἣν ὡς ἤδη διεληλυθὼς ἔγωγε ἔχαιρον.

ἐποιοῦ] ἐποίουν Vind. F. ἐποίουν Stob. cod. A.

ὡς ἀγαθὴν μὲν τὴν τοιαύτην, οἵαν τότε διῆλθες, τιθείης πόλιν καὶ ἄνδρα τὸν ἐκείνῃ ὅμοιον, καὶ ταῦτα, ὡς ἔοικας, καλλίω ἔτι ἔχων εἰπεῖν πόλιν τε καὶ ἄνδρα. ἀλλ' 544 οὖν δὴ τὰς ἄλλας ἡμαρτημένας ἔλεγες, εἰ αὕτη ὀρθή. τῶν δὲ λοιπῶν πολιτειῶν ἔφησθα, ὡς μνημονεύω, τέτταρα εἴδη εἶναι, ὧν καὶ πέρι λόγον ἄξιον εἴη ἔχειν καὶ ἰδεῖν αὐτῶν τὰ ἁμαρτήματα καὶ τοὺς ἐκείναις αὖ ὁμοίους, ἵνα πάντας αὐτοὺς ἰδόντες καὶ ὁμολογησάμενοι τὸν ἄριστον καὶ τὸν κάκιστον ἄνδρα ἐπισκεψαίμεθα, εἰ ὁ ἄριστος εὐδαιμονέστατος καὶ ὁ κάκιστος ἀθλιώ-

ὡς] *om.* Vind. F. Flor. R. ὅτι δὴ Ang. B. h. e. ὅτι δηλονότι, quod ipsum Flor. R. int. vers. superscriptum h. l. habet.

τότε] post διῆλθες Ven. B. Vind. E. om. Fic.

τιθείης] om. Vat. M. *vocares* Fic.

ὅμοιον] *persimilis* Fic.

καὶ ταῦτα — ἄνδρα] om. Mon. B. Par. DK. Flor. U. Stob. cod. A. Scilicet post illud ἄνδρα in Lob. Vat. M. ὅμοιον, in Vat. B. τὸν ἐκείνῃ, in Ven. C. vero τὸν ἐκείνῃ ὅμοιον e proximis perperam repetita leguntur, qua abundantia ortum homoeoteleuton defectum peperit.

ὡς ἔοικας] ὡς ἔοικε Stob. Ald. Bas. ab. Ast. tert. ὡς ἔοικεν Vind. E. nisi fallor, Steph. et Ast. pr. sec. *ut apparuit* Fic. Socratem iam tum, quum finem disputationi de optimo viro optimaque civitate quasi perfectae imponeret, etiam pulchrioris utriusque imaginem animo comprehensam habuisse satis probabiliter Glauco ex libri VI. et VII. sermonibus colligit, quos habere ille non potuisset, nisi in eam intueretur. Tamen Schleiermacherus in interpretatione *wie es schien* posuit et in adnotatione mirari videtur, quod initio libri V. Socrates nullam eiusmodi significationem dederit.

ἔχων] ἔχω Vind. F. ἔχεις Ang. B.

ἀλλ' οὖν] ἀλλοῦν Vind. F.

εἰ] ἢ idem et Stob. cod. A. 544

ἔφησθα] ἐφῆσθα Vind. F.

εἶναι] ἔχειν Stob. Gesn.

ὧν καὶ — ὁμοίους] om. Stob. Gaisf.

πέρι] περὶ Vind. E. post λόγον Vind. F. Ang. B.

εἴη] οἴει Ven. B. Vat. H. Flor. ACT. et Vind. E. in quo verbum ἔχειν ante ἄξιον οἴει positum est. Pro ἔχειν καὶ in Mon. B. ἔχειν ὧν καὶ δεῖν ἐπιμνησθῆναί τε καὶ cum punctis a m. s. verbis ὧν καὶ δεῖν subscriptis legitur. Eadem Flor. U. sed quinque posteriora in margine habet. Petita sunt ex L. IIII. p. 445. C: φαίνεται — ἓν μὲν εἶναι εἶδος τῆς ἀρετῆς, ἄπειρα δὲ τῆς κακίας, τέτταρα δ' ἐν αὐτοῖς ἄττα, ὧν καὶ ἄξιον ἐπιμνησθῆναι.

αὖ ὁμοίους] Ita Par. AK. Vind. BE. Mon. B. Ven. B. Flor. ACTUV. Vat. H. et a m. pr. B. ὁμοίους margo Par. D. *similes* Fic. ἀνομοίους Lob. Vind. F. (Ven. C. Par. D. Ang. B. Vat. M. Flor. R. et a m. s. Vat. B) Stob. Gesn. Ald. Bas. ab. Steph. „Ita quidem et in praec. edit. legitur καὶ τοὺς ἐκείναις ἀνομοίους: sed non dubium est quin substituenda sit lectio ex vet. libro petita, καὶ τοὺς ἐκείναις ἄνδρας ὁμοίους." Steph. p. 25. ἄνδρας ὁμοίους Cornarius ecl. p. 101. legendum docuerat nulla vet. libri mentione facta. αὖ ὁμοίους secundum Kleukeri con-

τατος, ἢ ἄλλως ἔχοι. καὶ ἐμοῦ ἐρομένου, τίνας λέγοις τὰς τέτταρας πολιτείας, ἐν τούτῳ ὑπέλαβε Πολέμαρχός B τε καὶ Ἀδείμαντος, καὶ οὕτω δὴ σὺ ἀναλαβὼν τὸν λόγον δεῦρο ἀφῖξαι. Ὀρθότατα, εἶπον, ἐμνημόνευσας. Πάλιν τοίνυν, ὥσπερ παλαιστὴς, τὴν αὐτὴν λαβὴν πάρεχε καὶ τὸ αὐτὸ ἐμοῦ ἐρομένου πειρῶ εἰπεῖν ἅπερ τότε ἔμελλες λέγειν. Ἐάνπερ, ἦν δ' ἐγὼ, δύνωμαι. Καὶ μὴν, ἦ δ' ὅς, ἐπιθυμῶ καὶ αὐτὸς ἀκοῦσαι, τίνας ἔλεγες τὰς τέτταρας πολιτείας. Οὐ χαλεπῶς, ἦν δ' ἐγὼ, C ἀκούσῃ. εἰσὶ γὰρ ἃς λέγω, αἵπερ καὶ ὀνόματα ἔχουσιν,

iecturam ex Par. K. primus exhibuit Astius.

ἰδόντες] ἰδόντας Bas. b.

ὁμολογησάμενοι] ἀνομολογησάμενοι Lob. Vind. F. Ang. B. Vat. M. Flor. R.

κάκιστον] κάλλιστον Par. DK. Flor. T. Ald. Bas. a. „Pro κάκιστον autem quod habes statim post, perperam in iisdem scriptum est κάλλιστον.“ Steph. l. c. Hoc quoque Cornarius ecl. p. 102. et vere emendaverat.

ἐπισκεψαίμεθα] -ἐπισκεψώμεθα Lob. Vat. M.

ὁ κάκιστος] οὐ κ. Vind. E.

ἀθλιώτατος, ἢ] ἀθλιώτατος ᾖ. Vind. F.

ἄλλως] ἄλλως ταῦτα Vind. B.

ἔχοι] ἔχει Lob. Vind. E. et, sup. οι, B. Mon. B. Vat. BM. Ven. B. Flor. ACTV. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius; quae mihi mutatio non magis necessaria videtur, quam ab iisdem editoribus in eodem genere facta L. VII. p. 515. D.

ἐρομένου] ἐρωμένου Vind. F.

λέγοις] Ita Par. A Vind. F. et correctus in diphthongo B. Ven. C. Flor. V. ἔφης Mon. B. Par. DK. Flor. U. λέγεις Lob. Vind. E. (Flor. ACRT.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. pr. De quinque reliquis codicibus Bekkerus tacet.

τὰς] om. Vind. B.

B δὴ] δὺ Bas. b.

σὺ ἀναλαβὼν] συναναλαβὼν Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. D.

δεῦρο] δεῦρ' Lob. Vind. BEF. Ang. B. Vat. HM.

Ὀρθότατα] ὀρθώτατα Vind. F.

εἶπον] εἶπεν Lob. εἴπομεν Vind. F.

αὐτὴν] αὐτῶν Par. D.

πάρεχε] παρέχε Vind. E.

αὐτὸ] αὐτοῦ Vat. H.

ἐρομένου] ἐρωμένου Vind. F.

λέγειν. Ἐάνπερ] λέγειν, ἐ. Ald.

δύνωμαι] δύναμαι Vind. BE. Flor. AC.

Καὶ μὴν — Τί μήν; E.] habet Stobaei cod. A. ex quo Gaisfordius T. 43. n. 115. ea exhibuit. Eadem cum proximis ἵνα πάντας etc. coniuncta et cum primis illis σχεδὸν γὰρ etc. continuata in suo codice invenit Gesnerus, sed non exhibuit.

ἐπιθυμῶ] ἐπιθυμῶ γε Vind. EF. Stob.

ἔλεγες] λέγεις Stob.

τέτταρας] τέσσαρας (Par. D.) Ald. Bas. ab. Steph. Cf. Vol. II. p. 245, b.

ἀκούσῃ] ἀκοῦσαι Ang. B. οἶμαι ἀκοῦσαι Flor. RT. ἀκούσει Vind. F. et, sup. η, Par. D. Astius, Bekkerus, Stallbaumius. C

αἵπερ] αἵ τε Ven. B.

καὶ] καὶ τὰ Vind. E. Ven. B. Vat. H. Flor. ACT.

ὀνόματα ἔχουσιν] ὀνόματ' ἔχουσι Stob. „h. e. quae quidem

ἥ τε ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπαινουμένη, ἡ Κρητική τε καὶ Λακωνικὴ αὕτη, καὶ δευτέρα καὶ δευτέρως ἐπαινουμένη, καλουμένη δ' ὀλιγαρχία, συχνῶν γέμουσα κακῶν πολιτεία, ἥ τε ταύτῃ διάφορος καὶ ἐφεξῆς γιγνομένη δημοκρατία, καὶ ἡ γενναία δὴ τυραννὶς καὶ πασῶν τούτων διαφέρουσα, τέταρτόν τε καὶ ἔσχατον πόλεως νόσημα. ἤ τινα ἄλλην ἔχεις ἰδέαν πολιτείας, ἥτις 492

etiam valde celebrantur. Nam hoc significatu formulam ὄνομα ἔχειν accipiendam esse luculenter docent verba proxima. Fallitur Sch'eiermacherus p. 586." Stallbaumius. Sed aliud est ὀνόματα ἔχειν, neque ad Creticam et Laconicam tantum, sed ad omnes quatuor politias haec verba pertinent, quae proprie intelligenda esse Schleiermacherus mihi quidem recte statuere videtur. Cf. L. IIII. p. 428. E: ὅσοι ἐπιστήμας ἔχοντες ὀνομάζονταί τινες εἶναι. Illud non concedendum puto Schleiermachero, Platonem iam hic nomen τιμοκρατίας seu τιμαρχίας in mente habuisse, quod infra p. 545. B. tamquam novum producit, aut hanc quoque ἀριστοκρατίαν dici voluisse, cui primum inter corruptas locum assignat. Quidni hoc ipsum *nominis* loco habeamus, quod *Creticam et Laconicam* dicit? Num si quaeratur, quam formam reipublicae bello Peloponnesiaco victae civitates acceperint, *Laconicam* dicere dubitabimus?

ἡ Κρητική — ἐπαινουμένη] om. Vind. F. in m. habet Vind. B.

δ' ὀλιγαρχία] δὲ ὀλ. Vind. F. Stob.

ταύτῃ] Astius in sec. coniiciebat ταύτης. Frustra. Cf. Leg. L. VIII. p. 843. C: διὸ χρὴ πάντως εὐλαβεῖσθαι γείτονα γείτονι μηδὲν ποιεῖν διάφορον. et Matthiae gramm. §. 366. nota 3. cui Stallbaumius non debebat eiusdem libri §. 428, 2. coniungere, quippe quo loco vir doctissimus diversum loquendi modum illustrat. Ceterum hanc rerum publicarum seriem, quam et res ipsa et sequens disputatio confirmat, Alcinous vel, quod magis credibile, eius librarius pervertit isag. c. 33. p. 122: πάντε δέ φησιν εἶναι πολιτείας· τήν τε ἀριστοκρατικὴν, ὁπόταν οἱ ἄριστοι ἄρχωσι, καὶ δευτέραν τὴν τιμοκρατικὴν, φιλοτίμων ὄντων τῶν ἀρχόντων, καὶ τρίτην τὴν δημοκρατικὴν, καὶ μετὰ ταύτην τὴν ὀλιγαρχικὴν, τελευταίαν δὲ τὴν τυραννίδα, χειρίστην ὑπάρχουσαν.

γενναία] γενναῖα Vind. BF.

καὶ] ἐκ Mon. B. Flor. U. καὶ ἡ Par. A. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACTV. quod quamquam secundum ea, quae Vol. I. p. 27. disputavimus, ferri quodammodo potest, ob insolentiam et ob ambiguitatem, quum quinti nominis exspectationem moveri necesse esset, recipere non sustinui. καὶ in Vind. B. punctis circumscriptum neque a Ficino expressum est, quo deleto servatoque articulo lectio exsistit probabilior etiam, quam vulgata, quae tamen et ipsa bona et a codicibus firmior est. Cf. Leg. L. V. p. 730. D: ὁ δὲ καὶ ξυγκολάζων εἰς δύναμιν τοῖς ἄρχουσιν, ὁ μέγας ἀνὴρ ἐν πόλει καὶ τέλειος οὗτος ἀναγορευέσθω νικηφόρος ἀρετῇ.

διαφέρουσα] διαφεύγουσα Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vind. BF. Mon. B. Vat. BHM. Ven. C. Flor. ACTUV. Reliqui sunt quatuor (Vind. E. Ven. B. Ang. B. Flor. R.) cum Stobaeo et Ficino (*ab his omnibus differens*) vulgatam editionum omnium et unice veram scripturam tuentes. Errori, quem Mon. B. Flor. U. interpolanda praepositione corrigere frustra conati sunt, occa-

καὶ ἐν ἄλλῃ διαφανεῖ τινὶ κεῖται; δυναστεῖαι γὰρ καὶ ὠνηταὶ βασιλεῖαι καὶ τοιαῦταί τινες πολιτεῖαι μεταξύ τι τούτων πού εἰσιν, εὕροι δ' ἄν τις αὐτὰς οὐκ ἐλάττους περὶ τοὺς βαρβάρους, ἢ τοὺς Ἕλληνας. *Πολλαὶ* γοῦν καὶ ἄτοποι, ἔφη, λέγονται. *Οἶσθ'* οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι καὶ ἀνθρώπων εἴδη τοσαῦτα ἀνάγκη τρόπων εἶναι, ὅσαπερ καὶ πολιτειῶν; ἢ οἴει ἐκ δρυός ποθεν ἢ D

sionem pronuntiatio non absimilis dedisse videtur.

τέταρτόν τε] om. Stob.

ἤ τινα] *ἅτινα*, e corr. a m. pr. *ἥτινα*, Vind. F. *ἤ τινα* Lob. Vind. E. Mon. B. Stob. Idem Bekkerum in suis libris invenisse et ut rem nullius momenti praeterisse ex eius silentio de Mon. B. et ex eo collige, quod pro *ἤ* in Par. K. (de quo Bipontini tacent) *εἴ* (non *εἰ*) scriptum referens *τινα*, quod idem haud dubie pro *τίνα* exhibet, commemorandum non putavit. *ἤ τινα* etiam Ficinus legit: *An aliam habes rei publicae formam* etc. et Astius in tert. et Stallbaumius in sec. scripserunt. Sensus eodem redit, sed *τινὰ* Plato post *ἄλλην* positurus erat. Cf. Vol. II. p. 116, b.

ἰδέαν πολιτείας] *ἰδίαν πολιτείαν* Stob.

ἥτις] *εἴ τις* Vat. B. Ven. C.

τινὶ] om. Par. K. Cf. Polit. p. 285. B: *πρὶν ἂν ἐν αὐτῇ* (sc. *τῇ τῶν πολλῶν κοινωνίᾳ*) *τὰς διαφορὰς ἴδῃ πάσας, ὁπόσαιπερ ἐν εἴδεσι κεῖνται.*

D *δυναστεῖαι*] *δυναστεῖαι* Vind. EF. Cf. Xenoph. Hell. V. 4, 46.

πολιτεῖαι] *πολιτεῖαι* Vind. F.

τι] *τοι* Vind. B. om. Lob. Mon. B. Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. Flor. ATU.

εἰσιν] *εἰσι* Stob.

ἐλάττους] *ἔλαττον* Vind. E.

περὶ] om. Vind. F.

Πολλαὶ] *πολλοὶ* Stob.

γοῦν] *οὖν* Par. K.

Οἶσθ'] *οἶσθα* Stob.

ὅτι] post *καὶ* Vind. F. Ang. B.

τρόπων] Ita Par. A. Vind. BEF. Vat. H. Flor. ACRTV. *τρόπον* Ven. C. a m. pr. Stob. *τινὰ τρόπον* Ang. B. *τρόπον τινὰ* reliqui codices, Ald. Bas. ab. Steph. Ast. et Ficinus, qui haec Socratis verba usque ad *πολιτειῶν* ita reddidit: *Totidem quoque sunt hominum quodammodo species atque mores.* Etiam Schleiermacherus vulgatam ante Bekkerum lectionem praetulit ut ad eiusmodi similitudinem non quoquo versus pertinentem accommodatiorem, et quod *εἴδη τρόπων* hominum tantum, non rerum publicarum cogitari dicique possint. Contra Stallbaumius recte monuit hanc numeri convenientiam inter morum humanorum et rerum publicarum genera ex mente Platonis omnino et necessarie, non quodammodo seu quadamtenus intercedere, ad *πολιτειῶν* autem non *εἴδη τρόπων*, sed solum *εἴδη* referendum esse. Scilicet *τρόπων* eo loco positum est, ut qua ratione *ἀνθρώπων εἴδη*, quae etiam *σώματος* aliarumque rerum dici possunt, h. l. dicta sint, accuratius definire videatur. V. quae Vol. II. p. 289. de verbis *ψυχῆς φρονήσεως μεταστροφῆς* disputavimus. Etiam Themistius *τρόπων* legisse videtur, qui or. II. p. 35. A. haec habet: *τῷ γὰρ ὄντι κινδυνεύει τοσαῦτα εἶναι εἴδη πολιτειῶν, ὅσαπερ καὶ ἀνθρώπου ψυχῆς. οὐ γάρ που ἐκ δρυὸς οὐδ' ἐκ πέτρης συνίστανται αἱ πολιτεῖαι, ἀλλ' ὅτι ἀπασῶν ἴχνη καὶ σπέρματα τῇ ψυχῇ ἐμπέφυκε τῇ ἀνθρωπίνῃ.*

ὅσαπερ] *ὁσάπερ* Stob. *ὥσπερ* Lob. Vat. B.

πολιτειῶν;] *πολιτειῶν.* editi ante Astium.

ἐκ δρυός] Proclus in Civ.

ἐκ πέτρας τὰς πολιτείας γίγνεσθαι, ἀλλ' οὐχὶ ἐκ τῶν
E ἠθῶν τῶν ἐν ταῖς πόλεσιν, ἃ ἂν ὥσπερ ῥέψαντα τἆλλα
ἐφελκύσηται; Οὐδαμῶς ἔγωγ', ἔφη, ἄλλοθεν, ἢ ἐντεῦθεν. Οὐκοῦν εἰ τὰ τῶν πόλεων πέντε, καὶ αἱ τῶν
ἰδιωτῶν κατασκευαὶ τῆς ψυχῆς πέντε ἂν εἶεν. Τί μήν;
Τὸν μὲν δὴ τῇ ἀριστοκρατίᾳ ὅμοιον διεληλύθαμεν ἤδη,
545 ὃν ἀγαθόν τε καὶ δίκαιον ὀρθῶς φαμὲν εἶναι. Διεληλύθαμεν. Ἆρ' οὖν τὸ μετὰ τοῦτο διιτέον τοὺς χείρους,
τὸν φιλόνεικόν τε καὶ φιλότιμον, κατὰ τὴν Λακωνικὴν

p. 412, 9. locum L. IIII. p. 435. B. illustrans simulque hunc nostrum respiciens πρῶτον μὲν γὰρ, inquit, ἐπιδείκνυσιν, (ὁ Σωκράτης) ὅτι οὐκ ἀλλαχόθεν αἱ διαφορότητες αὗται τῶν ἀνθρώπων εἰσὶν, ἢ (an αἱ?) κατὰ τὴν ζωὴν, οὔτε ἐν μιᾷ πόλει μόνῃ θεωρούμεναι ταγμάτων ἄλλων καὶ ἄλλων οὔτε ἐν ὅλοις ἔθνεσιν, ἢ ἀπὸ τῆς ψυχικῆς διαφόρου ζωῆς. οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός φησιν οὐδ' ἀπὸ πέτρης. τοῦτο δέ ἐστιν οὐκ ἀπὸ τῆς ἐσχάτης φύσεως, ἧς ἡ δρῦς εἰκὼν, οὐδὲ ἀπὸ τοῦ ἀψύχου καὶ στερεοῦ σώματος, καθὸ σῶμα· τοῦτο γὰρ ἡ πέτρα δηλοῖ. Probabilius scholiastes ad h. l. Homeri versu Od. XVIIII. 163. οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιφάτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης, qui etiam Proclo obversatus est, ut secundum eum Platonis verba immutaverit, commemorato sensum dictionis proverbialis declaravit: οἱ γὰρ παλαιοὶ ἐκ δρυῶν καὶ πετρῶν τοὺς πρὸ αὐτῶν (αὑτῶν Bekkerus) γεννηθῆναι ὑπελάμβανον, διὰ τὸ τὰς τικτούσας εἰς στελέχη καὶ σπήλαια τὰ βρέφη ἐκτιθέναι· ἐπεὶ καὶ τὰς μίξεις κατὰ τὰς ἐρημίας ἐποιοῦντο οἱ πάλαι ἄνθρωποι, δρυῶν ἢ πετρῶν πλησίον. Aliter Goettlingius ad Hesiodum p. 7. statuit, cuius opinioni quum alia obstant, tum additum a Platone ποθὲν refragari videtur.

οὐχὶ] οὐκ Vind. B. οὐχὶ καὶ Lob. Vat. M.

τῶν ἐν] Articulum Par. A. a m. pr. et Astius in pr. (hic per errorem) omittunt, et poterat omitti non minus, quam L. V. p. 463. B. in verbis τῶν ἀρχόντων ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, ad quem locum similes quasdam dictiones adscripsi. Ex eodem genere est illud in Euthydemo p. 277. D. ἐν τῇ τελετῇ τῶν Κορυβάντων et fortasse p. 274. B. δεικνὺς αὐτῷ τοὺς ἐραστὰς τοῦ Κλεινίου. Sed unius codicis et eius correcti auctoritas ad eiiciendum non sufficit.

ἃ ἂν] ἐὰν Par. DK. Mon. B. E Flor. U. αἳ ἂν Stob. οἳ ἂν Ven. B. et editi; quod quamvis elegantem habeat brevitatem et egregie congruat verbo ῥέπειν, cedere tamen debet alteri a tot codicibus oblato minimeque reprehendendo. Rei publicae formae eos dicuntur sequi mores, qui in quavis civitate veluti pondere praegravantes ad se suamque regionem attraxerint reliquos. ῥέπειν eadem significatione absolute dixit Herodotus L. VII. c. 139: οὗτοι γὰρ ἐπὶ ὁκότερα τῶν πρηγμάτων ἐτράποντο, ταῦτα ῥέψειν ἔμελλε.

ῥέψαντα] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Flor. RTU. Stob. Bas. b. ῥήψαντα, a m. s. ῥίψαντα, Mon. B. ῥεύσαντα reliqui codices editique ante Bekkerum et Ficinus: *qui quocunque fluxerint, cetera secum rapiunt.* Id totius loci sententiae repugna-

ἑστῶτα πολιτείαν, καὶ ὀλιγαρχικὸν αὖ καὶ δημοκρατικὸν καὶ τὸν τυραννικόν, ἵνα τὸν ἀδικώτατον ἰδόντες ἀντιθῶμεν τῷ δικαιοτάτῳ, καὶ ἡμῖν τελέα ἡ σκέψις ᾖ, πῶς ποτε ἡ ἄκρατος δικαιοσύνη πρὸς ἀδικίαν τὴν ἄκρατον ἔχει εὐδαιμονίας τε πέρι τοῦ ἔχοντος καὶ ἀθλιότητος, ἵνα ἢ Θρασυμάχῳ πειθόμενοι διώκωμεν B ἀδικίαν, ἢ τῷ νῦν προφαινομένῳ λόγῳ δικαιοσύνην; Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη, οὕτω ποιητέον. Ἆρ' οὖν ὥσπερ ἠρξάμεθα ἐν ταῖς πολιτείαις πρότερον σκοπεῖν

re non cum Lobeckio ad Phryn. p. 739. dixerim. Sententia eadem manet, metaphora alia fit et similis illi L. VI. p. 492. C: *ποίαν ἂν αὐτῷ (οἴει) παιδείαν ἰδιωτικὴν ἀνθέξειν, ἣν οὐ κατακλυσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ τοιούτου ψόγου ἢ ἐπαίνου οἰχήσεσθαι φερομένην κατὰ ῥοῦν ἢ ἂν οὗτος φέρῃ* —; Sed *ῥέψαντα* elegantius est et codicum caussa haud dubie praeferendum.

τἆλλα] *τὰ ἄλλα* Vind. F. Stob. *τἄλλα* Vind. BE. Mon. B. Steph. Ast.

ἐφελκύσηται] *ἀφελκύσηται* Vat. H. et, sup. *ἐ*, Ven. B. *ἐφελκύσηται*, sup. *ἀ*, Vind. B.

ἔγωγ', ἔφη] *ἔγωγε ἔφη* Vind. F. Stob. *ἔφη ἔγωγ'* Vind. B.

ἄλλοθεν] *ἄλλοθι* Ven. B.

εἰ τὰ] *αἱ* Stob. Supplendum est *εἴδη*.

αἱ] int. vers. Mon. B.

κατασκευαὶ] sine accentu Vind. F.

πέντε] *πέντ'* Vind. F. Ang. B.

Τὸν μὲν δὴ] *τὸ μὲν δὴ* Vind. E. *τὸν δὴ* Lob. Vat. BM. *τὸν μὲν γὰρ* Mon. B.

διεληλύθαμεν] *δῃηληλύθαμεν* Vind. F.

ἤδη] *δὴ* Par. A. a m. pr. *om.* Fic.

ὀρθῶς φαμὲν] *ὀ. ἔφαμεν* Vind. F. Ang. B. *φ. ὀ.* Par. K. *φαμὲν* Vat. M. *asseruimus* Fic. *ὀρθῶς* ad *ἀγαθόν τε καὶ δίκαιον* pertinet, ut L. I. p. 341. C. *ὁ ὀρθῶς κυβερνήτης* is dicitur, qui *τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ*, *τῷ ὄντι*, *ἀληθῶς* gubernator est.

εἶναι.] *εἶναι*; Lob.

Ἆρ' οὖν] *Ἄρ' οὖν* editi ante 545 Astium cum Vind. F. (Flor. RT.) *om.* Fic. (*Deteriores deinceps narrare decet*)

τὸ μετὰ τοῦτο] *τὸ μετα τοῦτο* Mon. B. *τὸ μετατοῦτο* Vind. EF. Bas. ab. *το μετα τοῦτο* Vind. B. *τομετατοῦτο* Ald.

διιτέον] *δι τέον*, sup. *αιρε*, Vind. F. *διανοητέον* Ang. B.

φιλόνεικόν] *φιλόνικόν* Vind. E.

φιλότιμον] *φιλόνεικον* Par. K.

τὸν τυραννικὸν] *τὸν om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τελέα] *τελήα*, a m. s. *τελεία*, Mon. B.

σκέψις] *σκῆψις* Vind. F.

ἄκρατος] *ἀκρατῶς* Lob. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. *summa meraque* Fic.

ἄκρατον] *ἀκρότατον* Vat. B. *summam ac meram* Fic.

πέρι] *περὶ* Vind. E.

καὶ ἀθλιότητος] *om.* Mon. B.

πειθόμενοι] *πειθόμενος* Ald. Bas. a.

διώκωμεν] *διώκομεν* Vind. F.

δικαιοσύνην] *δικαιοσύνης* Vat. B B. Signum interrogandi Bekkerus posuit. Habet etiam Mon. B.

Ἆρ'] *ἄρ'* Vind. F. Flor. R.

τὰ ἤθη, ἢ ἐν τοῖς ἰδιώταις, ὡς ἐναργέστερον ὄν, καὶ νῦν οὕτω πρῶτον μὲν τὴν φιλότιμον σκεπτέον πολιτείαν (ὄνομα γὰρ οὐκ ἔχω λεγόμενον ἄλλο· ἢ τιμοκρατίαν ἢ τιμαρχίαν αὐτὴν κλητέον) πρὸς δὲ ταύτην τὸν τοιοῦτον ἄνδρα σκεψόμεθα, ἔπει-
C τα ὀλιγαρχίαν καὶ ἄνδρα ὀλιγαρχικόν, αὖθις δὲ εἰς δημοκρατίαν ἀποβλέψαντες θεασόμεθα ἄνδρα δημοκρατικόν, τὸ δὲ τέταρτον εἰς τυραννουμένην πόλιν ἐλθόντες καὶ ἰδόντες, πάλιν εἰς τυραννικὴν ψυχὴν βλέποντες, πειρασόμεθα περὶ ὧν προὐθέμεθα ἱκανοὶ κριταὶ γενέσθαι; Κατὰ λόγον γέ τοι ἄν, ἔφη, οὕτω γίγνοιτο ἥ τε θέα καὶ ἡ κρίσις.

ἢ] om. Vind. F.
πρῶτον] Proclus in Alc. T. II. p. 295: μετὰ τὴν κατὰ τὸν λόγον πολιτείαν ἡ φιλότιμός ἐστι καὶ τιμοκρατική· προσεχῶς γὰρ αὕτη μετ' ἐκείνην ὑφίσταται, καὶ ἥ τε ἔκβασις ἀπὸ ἀρίστης ζωῆς εἰς ταύτην πρώτην πρόεισιν, ὥσπερ φησὶν ὁ ἐν τῇ Πολιτείᾳ Σωκράτης, καὶ εἰς ἄνοδον ἀπὸ ταύτης ἐσχάτης καθαίρεται.
τὴν φιλότιμον] Articulum a Stephano et Astio in pr. omissum Stallbaumius in pr. e Flor. ACU. et Par. K. insertum a se dicens in reliquis Florentinis non inventum significare videtur, sed in sec. omnes codices tueri eum dicit. Mei quidem et Bekkeriani omnes cum Ald. Bas. ab. eum habent, neque consulto praetermissum a Stephano puto.
πολιτείαν] πολιτείαν. Ald. Bas. ab. πολιτείαν; Steph.
ἢ τιμοκρατίαν] „Suspicor Plat. scripsisse, εἰ μὴ τιμοκρ. ut ὄνομα ἄλλο intelligamus nomen aliud quam τὴν φιλότιμον πολιτείαν." Steph. in m. Non ineptum erat εἰ μή, sed ἢ idem valet.
πρὸς δὲ ταύτην] πρὸς δὲ ταύτῃ Vind. BE. Vat. H. Flor. UV. et a m. pr. Mon. B. et a m. s. Par. A. πρὸς δὲ ταῦτα Flor. T. post eam Fic. immo ad hanc. Sic Tim. p. 24. A: τοὺς μὲν οὖν νόμους σκόπει πρὸς τοὺς τῇδε. Similiter Phaedr. p. 255. B: οὐδ' οἱ ξύμπαντες ἄλλοι φίλοι τε καὶ οἰκεῖοι μοῖραν φιλίας οὐδεμίαν παρέχονται πρὸς τὸν ἔνθεον φίλον. Cf. L. VIIII. p. 575. C. In quibus omnibus dativo locus non est.
σκεψόμεθα] σκεψώμεθα Lob. Vind. F. Vat. BM. Par. K. sec. Bekk. Ang. B. Flor. R.
δημοκρατίαν] δημοκρατείαν Vind. E. C
θεασόμεθα] θεασώμεθα Ven. C. Par. D. et iidem, qui σκεψώμεθα. (Par. K. de quo Bipontini iterum tacent, cum ὁ super ω.)
τέταρτον] τάρτον Par. K. sec. Bip.
καὶ ἰδόντες] int. vers. Vind. B.
πειρασόμεθα] πειρασώμεθα Vind. F. Ang. B. Flor. R.
γενέσθαι;] γενέσθαι. editi ante Bekkerum. (γενέσθαι Ald.)
γέ τοι ἄν, ἔφη, οὕτω] ἔφη ἂν γένοιτο εἰ οὕτω Lob. Vat. BM. Bas. b. γέ τοι ἔφη οὕτως ἂν Flor. T.
θέα] θεὰ Vind. E.
ἡ] η Ald.
πειρώμεθα] πειρόμεθα Ald. Bas. a.
τιμοκρατία — ἐξ ἀριστοκρατίας] δημοκρατία — ἐξαρ. Vind. E.

Φέρε τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, πειρώμεθα λέγειν, τίνα τρόπον τιμοκρατία γένοιτ' ἂν ἐξ ἀριστοκρατίας. ἢ τόδε μὲν ἁπλοῦν, ὅτι πᾶσα πολιτεία μεταβάλλει ἐξ αὐτοῦ D τοῦ ἔχοντος τὰς ἀρχάς, ὅταν ἐν αὐτῷ τούτῳ στάσις ἐγγένηται, ὁμονοοῦντος δέ, κἂν πάνυ ὀλίγον ᾖ, ἀδύνατον κινηθῆναι; Ἔστι γὰρ οὕτω. Πῶς οὖν δή, εἶπον, ὦ Γλαύκων, ἡ πόλις ἡμῖν κινηθήσεται, καὶ πῇ στασιάσουσιν οἱ ἐπίκουροι καὶ οἱ ἄρχοντες πρὸς ἀλλήλους τε καὶ πρὸς ἑαυτούς; ἢ βούλει, ὥσπερ Ὅμηρος, εὐχώμεθα ταῖς Μούσαις εἰπεῖν ἡμῖν, ὅπως δὴ πρῶτον στάσις ἔμπεσε, καὶ φῶμεν αὐτὰς τραγικῶς, ὡς E πρὸς παῖδας ἡμᾶς παιζούσας καὶ ἐρεσχηλούσας, ὡς

ἢ] Quin Fic.
D τοῦ ἔχοντος] τοῦ om. Ang. B.
ἐγγένηται,] ἐγγένηται. Ald. Bas. ab. ἐγγένηται; Steph. Bekkerus et Stallbaumius. Hi videntur δὲ post ὁμονοοῦντος referendum putasse ad μὲν post τόδε: mihi hoc μέν, ut sexcenties post pronomen, elliptice positum et alterum membrum ὁμονοοῦντος δὲ etc. quemadmodum prius πᾶσα πολιτεία etc. ab ὅτι pendere videtur.
κἂν — ᾖ] καὶ — ἢ Vind. F. corr. in huius accentu.
ἀδύνατον] ἀδύνατος Flor. U.
οὕτω.] οὕτως. Bekkerus.
Πῶς] πῆ, sup. ποῖ, Par. K. sec. Bip.
οὖν δή, εἶπον] ἦν δὲ εἶπον, a m. s. ἦν δὲ ἐγώ, Mon. B.
ὦ Γλαύκων] om. Vat. M.
ἡμῖν] ἡμῶν Flor. C.
καὶ πῇ] καί πη Lob. καὶ πῇ, sup. οἷ, Par. K. sec. Bekk.
οἱ ἐπίκουροι καὶ οἱ ἄρχοντες] Alterum οἱ om. Vind. F. Ang. B. *principes et defensores* Fic.
εὐχώμεθα] εὐχόμεθα Flor. AC.
πρῶτον] om. Lob. Vat. BM.
ἔμπεσε] ἔπεσε Vat. B. ἐμπέσῃ Vind. F. Ang. B. Flor. RT. ἐνέπεσε Bas. b. Idem Stallbaumius in sec. non monito lectore exhibuit, immemor cum ceteris loci Homerici, ex quo haec petita sunt, Il. XVI. 112. Ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι, ὅππως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν. Eodem usus est Cicero ad Att. L. I. ep. 16. in re non absimili.

E τραγικῶς] Huic in Mon. B. int. vers. a m. s. praepositum est μή, cui inserendo occasionem dedisse videtur quod in eodem codice paullo post legitur δὲ pro δὴ inter ὡς et σπουδῇ. Scilicet τραγικῶς λέγειν iste non synonymum, ut est, sed oppositum existimabat τῷ ὑψηλολογουμένας λέγειν. Alio modo erravit Schleiermacherus τραγικῶς ad φῶμεν referens.

ἐρεσχηλούσας] Ita Par. A. et a m. pr. Ven. C. quos cum Bekkero sequendos putavi: reliqui scripti et editi ἐρεσχελούσας habent. Haud aliter Phaedr. p. 286. B. ἐρεσχηλῶν et Leg. L. X. p. 885. C. ἐρεσχηλοῦντες optimi libri, Clark. Vat. A. Ven. C. et novem alii in Phaedro, Par. A. et Vat. C. in Legibus, pro vulgatis ἐρεσχελῶν et ἐρεσχελοῦντες scribi iubent, quod fecit Bekkerus, et Phileb. p. 53. E. Clarkianus, quamquam solus et ex emendatione, ἐρεσχηλεῖ exhibet. Eodem modo scriptum est in Moeridis codicibus, ἐρεσχη-

δὴ σπουδῇ λεγούσας, ὑψηλολογουμένας λέγειν; Πῶς; Ὧδέ
546 *πως. Χαλεπὸν μὲν κινηθῆναι πόλιν οὕτω ξυστᾶσαν· ἀλλ' ἐπεὶ γενομένῳ παντὶ φθορά ἐστιν, οὐδ' ἡ τοιαύτη ξύστασις*

λεῖν vel ἐρισχηλεῖν, „quam scribendi rationem et hic et alibi, ut apud Pollucem L. X. 20. et Lucian. Lexiph. II. p. 336. (T. V. p. 182, 2. Lehm.) damnarunt homines eruditi, altera probata per ε, quae frequentius occurrit. Nos autem ἐρεσχηλεῖν per η, si non unice veram, certe alteri formae non postponendam censemus. Etymologus p. 374. l. 50. Ἐρίσχηλος. ὁ λοίδορος. ἀπὸ τοῦ ἐρίζειν διὰ τῶν χειλέων. ἢ ἐρίχελός τις ὢν παρὰ τὴν ἔριν καὶ τὴν λέσχην, ὁ ἐξ ἔριδος λεσχαίνων. Παρθένιος ἐν Ἡρακλεῖ· — ἐρισχήλοις κορυνίταις. καὶ ἐρισχηλεῖν, τὸ εἰς ἔριν προκαλεῖσθαι. ubi, si ε reponas, in leges metricas peccabis." Piersonus ad Moer. p. 159. Cuius iudicio multa post ipsum reperta testimonia suffragantur, velut Photii secundum Porsoni codicem ἐρεσχηλεῖν, non, ut ab Albertio ad Hesych. in v. ἐρεσκλεῖ refertur, ἐρεσχελεῖν, πολὺ παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ καὶ παρὰ Ἴωσιν. γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ ἐρᾷν καὶ ἀπὸ τῆς λέσχης dicentis; lexicographi Bekkeriani anecd. p. 258, 29: ἐρεσχηλεῖν· σκώπτειν. Bachmanniani anecd. I. p. 235, 17: ἐρεσχηλοῦντα· σκώπτοντα καὶ χλευάζοντα καὶ οἷον ἐρίζοντα. quae eadem apud Suidam, sed ad ἐρεσχελοῦντα adscripta leguntur; scholiastae Luciani ab eodem editi II. p. 323, 11: ἐπὶ τῶν φιλίως διαλεγομένων ἐρεσχηλεῖν λέγεται ἢ ἀμφισβητεῖν ἢ φιλονεικεῖν. codicis Vaticani secundum Schweighaeuserum Appiani T. I. p. 402, 33. ἐρεσχηλοῦσα, et Veneti secundum Dindorfium Athenaei L. VI. p. 223. E. ἐρεσχηλεῖ cum Palatino, et L. XV. p. 685. F. ἐρεσχηλῶν exhibentis, quae Dindorfius merito recepit. Etiam notationes grammaticorum quamvis parum probabiles longam tamen potius, quam brevem eis penultimam visam esse arguunt. Quorum neminem χηλὴν respexisse miror.

δὴ] Pro eo Budaeus apud Stephanum in ind. thes. in v. ἐρεσχελῶ hunc locum commemorans δὲ scripsit, quod in Mon. B. exstare supra dixi.

σπουδῇ] σποδῇ Ald.

ὑψηλολογουμένας] Proclus in Tim. p. 800, 31. de pulchritudine orationis divinae, quae Tim. p. 41. A. refertur, disputans διαφερόντως μὲν οὖν, inquit, ὁ Πλάτων ἐπιτηδεύει ταῦτα ἐν ταῖς μιμήσεσι τῶν θείων λόγων. ὥσπερ καὶ ἐν Πολιτείᾳ δεδήλωκε, τὰς Μούσας ὑψηλολογουμένας παραδοὺς καὶ τὸν προφήτην ἐπί τι βῆμα ὑψηλὸν ἀνιόντα, (L. X. p. 617. D.) καὶ δὴ καὶ ἑκατέρους συντομίᾳ καὶ σεμνότητι κοσμήσας καὶ ταῖς τῶν κώλων ἀπηκριβωμέναις δυνάμεσι χρώμενος, ἄντικρυς διὰ τοῦ τοιοῦδε τύπου τῶν λόγων τὰς θείας νοήσεις ἀπεικονιζόμενος.

ξυστᾶσαν] ξυνστάσαν Vind. F. 546

ἐπεὶ] ἐπὶ idem a m. pr.

γενομένῳ παντὶ φθορά ἐστιν] Proclus in Tim. p. 88, 15: ἐν δὲ Πολιτείᾳ σαφῶς διωρίσατο, μᾶλλον δὲ οὐκ αὐτὸς, ἀλλ' αἱ Μοῦσαι, παντὶ γενομένῳ φθορὰν ἐξ ἀνάγκης εἶναι. p. 90, 1: εἰ γὰρ τὸ κατὰ χρόνον γενητὸν φθαρτὸν, ὡς ἐν Πολιτείᾳ γέγραπται, τὸ ἄφθαρτον ἀγένητόν ἐστιν. ib. v. 42: καὶ ὁ Πλάτων τούτοις συγχωρεῖ τοῖς ἀξιώμασιν, ἐν Πολιτείᾳ μὲν γράφων, ὅτι παντὶ τῷ γενομένῳ φθορὰ ἕπεται, ἐν Φαίδρῳ δὲ, ὅτι τὸ ἀγένητον καὶ ἄφθαρ-

τὸν ἅπαντα μενεῖ χρόνον, ἀλλὰ λυθήσεται. λύσις δὲ ἥδε· οὐ μόνον φυτοῖς ἐγγείοις, ἀλλὰ καὶ ἐν ἐπιγείοις ζώοις φορὰ καὶ ἀφορία ψυχῆς τε καὶ σωμάτων γίγνον-

τόν ἐστι. p. 304, 21: γελοῖον οὖν τὸ λέγειν λυτὰ ὄντα καθ' αὑτὰ ἄλυτα μόνως εἶναι διὰ τὴν τοῦ πατρὸς βούλησιν, ὃ δὴ λέγουσιν ἐκεῖνοι, σώζειν ἐθέλοντες τὸ λέγον ἀξίωμα, πᾶν γεννητὸν ἔχει φθορὰν, καὶ τὸν κόσμον γεννητὸν λέγοντες, ἵνα μὴ δοκῇ τῇ προτεραίᾳ τοῦ Σωκράτους ἀκούσας ὁ Τίμαιος, τοῦ λέγοντος, (sc. τὸ ἀξίωμα) ἀντιφάσκειν τὸ γεννητὸν ἄφθαρτον τιθείς.

οὐδ' ἡ] οὐδὲ vel οὐδὴ Vind. F.

ξύστασις] ξύνστασις idem.

μενεῖ] μένει Vind. B. Ven. B. Vat. H. Flor. AC.

ζώοις] om. Mon. B.

φορὰ καὶ ἀφορία] φορά τε καὶ ἀφ. Par. K. φορὰ καὶ ἀφθορία Flor. C. φορὰ ἀφθορία Ang. B. φθορὰ καὶ ἀφθορία Vind. E. φθορᾶ καὶ ἀφθορία Vind. F. — Aristoteles Rhet. L. II. c. 15: φορὰ γάρ τίς ἐστιν ἐν τοῖς γένεσιν ἀνδρῶν, ὥσπερ ἐν τοῖς κατὰ τὰς χώρας γιγνομένοις, καὶ ἐνίοτε, ἂν ᾖ ἀγαθὸν τὸ γένος, ἐγγίνονται διά τινος χρόνου ἄνδρες περιττοὶ, κἄπειτα πάλιν ἀναδιδόασιν. Origenes in Celsum L. IIII. p. 206: ἀλλ' οὐ τὰ αὐτὰ ἀεὶ οὐδ' ὁμογενῆ συμβαίνει ἐν τοῖς ὅλοις· οὔτε γὰρ εὐφορίαι, ἀλλ' οὐδὲ ἐπομβρίαι οὔτε αὐχμοί· οὕτω δὲ οὐδὲ ψυχῶν κρειττόνων εὐφορίαι τεταγμέναι ἢ ἀφορίαι, καὶ χειρόνων ἐπὶ πλεῖον χύσις ἐπ' ἔλαττον. (f. ἢ ἐπ' ἔλ.) Proclus in Tim. p. 50, 21: Ὠριγένης δὲ περὶ εὐκρασίαν ταύτην (Tim. p. 24. C.) ἐς τὴν οὐρανοῦ κυκλοφορίαν ἀνέπεμψεν. ἐκεῖθεν γὰρ εἶναι τὰς φορὰς καὶ τὰς ἀφορίας τῶν ψυχῶν, ὥς φησιν ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης.

γίγνονται] Ita Par. ADK. sec. Bekk. (γιγνόντων sec. Bip.) Vind. BF. Mon. B. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRUV. γίνονται Vind. E. ἔσονται Flor. T. γίγνεται Lob. (Vat. BM. Ven. B.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. contingit Fic. Pluralis Musarum magniloquentiae accommodatior.

ἑκάστοις κύκλων περιφορὰς] Ita Vind. E. Flor. ACV. et Ficinus: *quando revolutiones singulis circulorum coniunxerint ambitus.* cuius ductu I. G. Schneiderus in comm. ad Aristotelis polit. p. 358. vulgatam lectionem ἑκάστης κύκλων περιφορᾶς emendavit. Eum merito secuti sunt Astius in sec. et tert. Stallbaumius et Bekkerus, qui ἑκάστοις etiam in Par. A. Ven. C. Vat. H. et a m. s. B. scriptum testatur, de altero quippe accentu tantum differente tacet. In Lob. quemadmodum in reliquis ἑκάστης κ. περιφορᾶς, sed οις super ης et ὰς super ᾶς legitur. Si genitivos servari codices iuberent, pro κύκλων cum Vat. H. κύκλον scribendum esset. Sed plurales omnino praestant, quorum primus ad ζώοις ita referendus est, ut singula animantium genera certis periodis, alia longioribus, alia brevioribus subiecta intelligantur, quibus finitis orbibusque circulorum in sese reversis novum cursum fecunditatis sterilitatisve ordiantur. Ceterum quae in scholiis ad hunc locum relata exstant, ea haud dubie ad numerum perfectum paullo post commemoratum pertinent, ubi aliter, quam apud Bekkerum, distincta adscripsi, et recte a Ruhnkenio post scholium θεῖον γεννητὸν illustrans collocata, sed alieno lemmati περιτροπαὶ ἑκάστης κύκλων περιφορᾶς iuncta et minus emendate, quam a Bekkero, scripta sunt.

ται, ὅταν περιτροπαὶ ἑκάστοις κύκλων περιφορὰς ξυνάπτωσι, βραχυβίοις μὲν βραχυπόρους, ἐναντίοις δὲ ἐναντίας. γένους δὲ ὑμετέρου εὐγονίας τε καὶ ἀφορίας
B καίπερ ὄντες σοφοὶ οὓς ἡγεμόνας πόλεως ἐπαιδεύσασθε, οὐδὲν μᾶλλον λογισμῷ μετ' αἰσθήσεως τεύξονται, ἀλλὰ

ξυνάπτωσι] ξυμπίπτωσι Par. DK. Mon. B. Flor. U. Bas. a. ξυμπίπτωσι Ald.

βραχυβίοις] βραχυβίους Flor. R.

βραχυπόρους] καὶ β. Vind. F. Ang. B. Flor. R. βραχύποροι Mon. B. Flor. U. Hinc ducta videntur quae Proclus habet in Tim. p. 247, 15 a f. κύκλων δὲ ἄλλων ἄλλοι βραχυπορώτεροί τε καὶ μακροπορώτεροι. Cf. idem in Civ. p. 367, 11 a f. et in Tim. p. 271. quae verba infra ad τέλειον ἀριθμὸν apposui.

ἐναντίοις] ἐναντίως Vind. E. et a m. pr. Mon. B.

ἐναντίας] ἐναντίαι Mon. B. Flor. U. Ang. B. cuius signum a Bekkero per errorem pro Mon. β. de quo tacet, positum suspicor.

ὑμετέρου] ἡμ. Lob. Vind. EF. Vat. BHM. Ven. B. Ang. B. Flor. ACR. et sec. Bekk. Par. K. cum ὑ super ἡ.

B πόλεως] Ita Par. A. Vind. EF. Ven. B. et a m. pr. C. Vat. H. Flor. ACRTV. et Ficinus. De Par. D. Bekkerus sibi non liquere ostendit. Reliqui cum editis ante Bekkerum πόλεων habent, quod Matthiae gramm. p. 771. repetere non debebat.

ἐπαιδεύσασθε] ἐπαιδεύσασθαι Vind. F. ante corr. et cum ε super αι E.

λογισμῷ] λογισμοῦ Ang. B.

αὐτοὺς] αὐτοῖς Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. Flor. RU. et a m. s. Vind. F. (αὐτοὺς a m. pr.)

ποτε] plerumque Fic. Post ποτε Vind. F. οὓς a m. s. int. vers. superscriptum habet.

γεννητῷ] γενητῷ Vind. B. Ven. B. Vat. H. et scholion apud Bekkerum: θεῖον γενητὸν (γεννητὸν Ruhnk.) οὐ τὸν ὅλον φησὶ κόσμον, εἰ καὶ προηγουμένως τοῦτον, οὔτε τὸν ἐν οὐρανῷ μόνον οὔτε τὸν (τὸ R.) ὑπὸ σελήνην, ἀλλὰ πᾶν τὸ ἀεικίνητον καὶ περιφερόμενον, εἴτ' ἐν οὐρανῷ εἴθ' ὑπὸ σελήνην, ὡς μὲν σωματικὸν γενητὸν (γενν. R.) καλούμενον (οὐδὲν γὰρ σῶμα αὐθυπόστατον) ὡς δ' ἀεικίνητον, θεῖον· μιμεῖται γὰρ τὰ θειότατα τῶν ὄντων (τὰ θειοτάτων ὄντων R.) ἄγρυπνον ἔχοντα ζωήν. Item Proclus in Tim. p. 89, 33: ὥσπερ (v. ὅπερ) ὁ Πλάτων ἐν Πολιτείᾳ μὲν θεῖον γενητὸν, ἐνταῦθα δὲ (Tim. p. 34. B.) θεὸν εὐδαίμονα προσειπεῖν κόσμον ἠξίωσε. Contra idem ib. p. 255, 33: ἔστι γὰρ θείου γεννητοῦ περίοδος, ἣν ἀριθμὸς περιλαμβάνει τέλειος, ὥς πού φησιν ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης. et iterum p. 271. in verbis proxime sequenti nota relatis. Ut γεννηθῆναι et γενηθῆναι, ita γεννητὸν et γενητὸν, ἀγέννητον et ἀγένητον persaepe a librariis permutata sunt. Cf. Tim. p. 37. D. 40. D. 41. B. Phaedr. p. 245. D. 246. A. Et θεῖον quidem γενητὸν h. l. dici poterat divinum illud, quod factum est et exstitit aliquando, diversum ab aeterno et originem non habente, ἀνθρώπειον vero non item. Itaque recte habet lectio vulgata. Eandem secutus est Ficinus, sed perperam reddidit ei, *quod divinitus generandum est*.

παρεῖσιν αὐτοὺς, καὶ γεννήσουσι παῖδάς ποτε οὐ δέον. ἔστι δὲ θείῳ μὲν γεννητῷ περίοδος ἣν ἀριθμὸς περιλαμβάνει τέλειος, ἀνθρωπείῳ δὲ ἐν ᾧ πρώτῳ αὐξήσεις δυνάμεναί τε καὶ δυναστευόμεναι τρεῖς ἀποστάσεις, τέτταρας δὲ ὅρους λαβοῦσαι ὁμοιούντων τε καὶ ἀνομοιούν-

τέλειος] *Perfectum* quendam in Timaeo quoque numerum Plato dicit, p. 39. D: *ὅ γε τέλεος ἀριθμὸς χρόνου τὸν τέλεον ἐνιαυτὸν πληροῖ τότε, ὅταν ἁπασῶν τῶν ὀκτὼ περιόδων τὰ πρὸς ἄλληλα ξυμπερανθέντα τάχη σχῇ κεφαλὴν τῷ τοῦ ταὐτοῦ καὶ ὁμοίως ἰόντος ἀναμετρηθέντα κύκλῳ.* quibus explicatis Proclus in comm. p. 271, 11. haec addit: *προσκείσθω τοῖς εἰρημένοις, ὅτι τοῦτον τὸν τέλειον ἀριθμὸν ἐκείνου τοῦ ἐν Πολιτείᾳ ῥηθέντος, ὃς τὴν παντὸς τοῦ θείου γεννητοῦ περιλαμβάνει περίοδον, οἰητέον* (v. additum est δὲ) *διαφέρειν, μερικώτερον ὄντα καὶ μόνων τῶν ὀκτὼ περιόδων ἀποκαταστατικόν. ἐκεῖνος γὰρ καὶ τῶν ἐν τοῖς ἀπλανέσι κινήσεων ἰδίων καὶ τῶν ἐν πᾶσιν ἁπλῶς τοῖς ἐν οὐρανῷ κινουμένοις ἀφανῶς ἢ ἐμφανῶς θείοις γένεσιν ἢ μετὰ θεοὺς, καὶ τῶν ἐν τοῖς ὑπὸ σελήνην μακροπορωτέρων ἢ βραχυπορωτέρων περιόδων φορῶν τε καὶ ἀφοριῶν ἐστι περιληπτικός. διὸ καὶ τοῦ ἀνθρωπείου γένους τῆς περιόδου κύριός ἐστι.* Brevius idem, sed in eandem sententiam et de eodem hoc nostro perfecto numero p. 256, 28. *καὶ ἡ μὲν μία*, inquit, *τοῦ χρόνου μονὰς αὐτὴ τέλειός ἐστιν ἀριθμὸς καὶ παντελής.* Scilicet universum tempus complectens terrestrium quoque rerum periodos simul comprehendere et humani generis periodi auctor et arbiter videri poterat numerus perfectus ita, ut periodi istae omnes metiri ipsum fingerentur. Neque aliter sensisse videtur auctor scholii a Ruhnkenio et Bekkero ad *κύκλων περιφορὰς* relati, quod certe aptius huic loco et, nisi fallor, sic scribendum et distinguendum est: *εἰ ὁ πᾶς χρόνος αἰῶνός* (*αἰὼν* Ruhnk.) *ἐστι τοῦ παντὸς εἰκὼν*, (*λέγεται γὰρ καὶ* (id R. om.) *ὁ αἰὼν πᾶς· τὸ μὲν οὖν παράδειγμα τὸν ἅπαντα αἰῶνά ἐστι.*) *μέτρον δ' ὁ πᾶς αἰὼν, μέτρον ἄρα* (om. R.) *καὶ ὁ πᾶς χρόνος. ἀλλ'* (*χρόνος ἄλλοις*, R.) *ὁ μὲν τῆς τοῦ νοητοῦ ζωῆς μέτρον, ὁ δὲ τῆς τοῦδε τοῦ κόσμου ζωῆς, ὁ χρόνος. καὶ εἴη ἂν τῆς τῶν* (*τοῦ* R.) *ἐν αὐτῷ πάντων ἀσωμάτων κινήσεως καὶ σωματικῶν πασῶν* (om. R. supple *κινήσεων*) *κοινῆς συναποκαταστάσεως μέτρον παντελὲς, ὃ δὴ πολλάκις συνειλισσόμενον* (*συνειλ.* R.) *ποιεῖ τὸν ἄπειρον χρόνον.* Verba, quibus parentheseos signa circumdedimus, *αἰῶνα* quoque *πάντα* dici Platonis auctoritate Tim. p. 38. C. *τὸ παράδειγμα πάντα αἰῶνα εἶναι* dicentis confirmant.

πρώτῳ] *πρῶτον* Vind. F. ante corr.

αὐξήσεις] *αὐξήσει* Mon. B.

ἀποστάσεις] Ita Par. A. Lob. Vind. BEF. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRTV. Bekkerus et Stallbaumius. In reliquis editionibus ut in Mon. B. Flor. U. *ἀποκαταστάσεις* legitur, quod Bekkerus silentio praetermisit neque de Mon. B. Par. DK. de quo etiam Bipontini tacent, quicquam significavit, sed tantum *ἀποστάσεις* ex illis octo quasi discrepantem a sua lectionem retulit. Nec defuerunt qui *ἀποκαταστάσεις* praeferrent, qua de re in prooemio disputatum est.

ἀνομοιούντων] *ἀνομειούντων* Vind. E. *ἀνομοιοιούντων* Ald.

των καὶ αὐξόντων καὶ φθινόντων πάντα προσήγορα C καὶ ῥητὰ πρὸς ἄλληλα ἀπέφηναν· ὧν ἐπίτριτος πυθμὴν πεμπάδι συζυγεὶς δύο ἁρμονίας παρέχεται τρὶς αὐξηθείς, τὴν μὲν ἴσην ἰσάκις, ἑκατὸν τοσαυτάκις, τὴν δὲ ἰσομήκη μὲν τῇ, προμήκη δέ, ἑκατὸν μὲν ἀριθμῶν ἀπὸ διαμέτρων ῥητῶν πεμπάδος δεομένων ἑνὸς ἑκάστων, ἀῤῥήτων δὲ δυεῖν, ἑκατὸν δὲ κύβων τριάδος. ξύμπας

αὐξόντων] *αὐξανόντων* Par. K.

πάντα] *πάντων* Lob. Vat. M.

C *πρὸς ἄλληλα*] *προσάλλ.* Vind. BF.

ὧν] *ὡς* Par. K.

πεμπάδι] *πεμπάσι* Flor. T. *πεντάδι* Vind. B. Vat. M. et Par. K. secundum Bekkerum, cui vereor ne simile quid iis, quae Vol. II. p. XXXVI. extr. notavi, hic quoque acciderit. Certe Vind. B. mentionem non fecit. *πεντάδι* etiam Aristides Quint. loco in prooemio p. XXXIII. allato scripsit.

συζυγεὶς] *ξυζ.* Ang. B. *ξυνζυγεὶς* Vind. F. *συζυγῆς* Mon. B. Par. D. Flor. U. *συμμιγεὶς* Vat. M.

παρέχεται] Ita Lob. Vind. BEF. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. Par. K. sec. Bekk. Flor. RT. *παρέχηται* reliqui cum editis ante Astii sec. qui indicativum in re certa et definita sane necessarium Aristotelis haec ipsa loco in prooemio p. XXVIIII. citato afferentis auctoritate firmare poterat.

ἑκατὸν] *ἕκαστον* Lob. Vind. F. Mon. B. Ven. C. Par. K. Ang. B. Flor. ARU. et a m. pr. Vat. B.

δὲ ἰσομήκη] *δ' ἰσ.* Vind. F. Ang. B. *δὲ ἰσομήκην* Lob.

μὲν τῇ, προμήκη δὲ] Vulgo erat *μέν, τῇ προμήκει δὲ*, quam lectionem in commentatione, quum alteram nondum cognitam haberem, adversus Cornarii et Stephani coniecturas tuitus nunc quoque mutata tantum interpunctione servassem, nisi optimi libri Par. A. Ven. C. cum Vind. EF. et Flor. RT. *προμήκη* (Flor. RT. superscripta super ultima *ει*) praebuissent, quod quia cum dativo articuli, cuius loco Flor. T. *πῇ* exhibet, consistere non posse videretur, a librariis in dativum mutatum esse valde probabile est. Accusativum quo modo interpreter, praefationis p. LXXXXI. exposui; articulum *τῇ* pronominis demonstrativi potestate praeditum quum tragicorum in diverbiis usus haud infrequens, tum ipsius Platonis loci quidam firmant. Cf. Theaet. p. 179. D: *τῷ τοι, ὦ φίλε Θεόδωρε, μᾶλλον σκεπτέον.* Euthyd. p. 291. A: *ἀλλὰ μὴν τό γε εὖ οἶδα, ὅτι.* quo tamen loco Lob. Vat. M. *τόδε* pro *τό γε* habent. Sed ib. p. 271. C. secundum optimos scribendum videtur *πάνσοφοι ἀτεχνῶς τώ γε, οὐδ' ἤδη* etc. pro vulgato *π. ἀτεχνῶς. ὡς ἔγωγε οὐδ' ἤδη.* Utraque dictio quamvis enclitico fultum articulum habens a communi scriptorum usu non propius abest, quam nostra. Iam Stephani quoque et Cornarii coniecturis locus concedendus est, quorum ille in margine *ἰσομήκη μὲν αὐτῇ, προμήκη δὲ, ἑκ.* scribendum suspicatur, hic ecl. p. 102. hanc emendationem proponit: *τὴν δὲ ἰσομήκη μὲν οὔ, προμήκη δὲ, ἑκατὸν μὲν ἀριθμῶν, ἀπὸ διαμέτρων ῥητῶν πεμπάδων δεομένου ἑνὸς ἑκάστων· ἀῤῥήτων δὲ, δυοῖν· ἑκατὸν δὲ κύβων, τριάδος.* cuius sensum ita declarat: *alteram vero aequalis quidem longitudinis non, ex altera tamen parte longam, centum*

δὲ οὗτος ἀριθμὸς γεωμετρικός, τοιούτου κύριος, ἀμεινόνων τε καὶ χειρόνων γενέσεων· ἃς ὅταν ἀγνοήσαντες ὑμῖν οἱ φύλακες συνοικίζωσι νύμφας νυμφίοις παρὰ καιρὸν, οὐκ εὐφυεῖς οὐδ' εὐτυχεῖς παῖδες ἔσονται· ὧν καταστήσονται μὲν τοὺς ἀρίστους οἱ πρότεροι, ὅμως δὲ ὄντες ἀνάξιοι, εἰς τὰς τῶν πατέρων αὖ δυνάμεις ἐλθόντες ἡμῶν πρῶτον ἄρξονται ἀμελεῖν φύλακες ὄν- D

quidem numerorum, ita ut a diametris dictarum quinariarum singulis, unum desit: ab his autem, quae dici non possunt, duo: a centum vero cubis, ternarius. Cornarii coniecturam Stephanus annot. p. 25. tamquam aliam lectionem, uti solet, commemorat: Huius loci alia etiam affertur lectio: haec nimirum, τὴν δὲ etc. usque ad ἑκάστων. In sequentibus autem, ante δυοῖν et ante τριάδος ponendae hypostigmae fuerint."

ἑκατὸν] ἕκαστον Ald. Bas. a.

ἀριθμῶν] ἀριθμὸν Vind. E. Ald. Bas. ab. „Legitur in praecedent. edit. ἕκαστον μὲν ἀριθμὸν ἀπὸ διαμ." Stephanus in m.

ἀπὸ διαμέτρων] ἀποδιαμ. Vind. E.

πεμπάδος] πεντάδος Vat. M. πεμπάνδων Mon. B. πεμπάδων Ven. C. Par. DK. Flor. U. cum editis ante Bekkerum.

δυεῖν] Ita Par. A. Ven. C. Flor. C. Reliqui δυοῖν cum editionibus ante Astium. Cf. Vol. II. p. 92. sq.

κύβων] κύβον Vind. E. — Ficinus totam numeri descriptionem sic convertit: *in quo primo augmentationes superantes et superatae tres distantiae, atque quatuor terminos accipientes, simulantium et dissimilantium, et crescentium et decrescentium, cuncta correspondentia et comparabilia invicem effecerunt: quorum sesquitertia radix quinitati coniuncta duas harmonias praebet ter aucta: unam quidem aequalem aequaliter, centum centies: alteram vero aequalis quidem longitudinis, sed oblongioris, centum quidem numerorum ex diametris comparabilibus invicem quinitatis, indigentibus uno ex singulis; duobus vero, qui invicem dici nequeant; centum vero cuborum trinitatis ipsius.*

ξύμπας δὲ οὗτος ἀριθμὸς γεωμετρικὸς] Horum imitatio videtur illud, quod legitur apud Proclum in Tim. p. 225, 28: καὶ ὁ σύμπας ἀριθμὸς γεωμετρικὸς ἂν εἴη τις ἀριθμός.

κύριος] κύριον Mon. B. Flor. U.

ἃς] *quod* Fic.

ὅταν] ὅτ' ἂν Ald. Bas. ab.

ὑμῖν] ἡμῖν Vind. BF. Ven. B. Ang. B. Flor. R.

συνοικίζωσι] συνοικίζουσι Vind. F. συνοικίζωσιν Ald., Bas. ab. Steph. Ast. quos tacite sequitur Bekkerus. D

καταστήσονται] καταστήσουσι Vind. F. Ang. B. Flor. R.

μὲν] μὲ Ald. Bas. a.

οἱ πρότεροι] *maiores* Fic. Immo *proxime antecedentes*, nulla dum labe affecti.

ἡμῶν] ὑμῶν Mon. B. Flor. RTU. In Par. D. ὑ super ἡ positum. Etiam Ficinus aut ὑμῶν legisse aut ἡμῶν neglexisse nec reliqua satis perspecta habuisse videtur, quum verba haec inde ab ὅμως usque ad φύλακες ὄντες sic interpretatus sit: *tamen quia indigni erunt parentum successione, in ipsis magistratibus subiectos negligent.* Rectius Proclus in Civ. p. 411, 29: τεκμήριον δὲ οὐ λέγω τὸ καὶ τὴν ὅλην λύεσθαι πολιτείαν οὐ διὰ γυμναστικῆς ἀμέλειαν, ἀλλὰ

τες, παρ' ἔλαττον τοῦ δέοντος ἡγησάμενοι τὰ μουσικῆς, δεύτερον δὲ τὰ γυμναστικῆς· ὅθεν ἀμουσότεροι γενήσονται ὑμῖν οἱ νέοι. ἐκ δὲ τούτων ἄρχοντες οὐ πάνυ
E φυλακικοὶ καταστήσονται πρὸς τὸ δοκιμάζειν τὰ Ἡσιό-
547 δου τε καὶ τὰ παρ' ὑμῖν γένη, χρυσοῦν τε καὶ ἀργυροῦν καὶ χαλκοῦν καὶ σιδηροῦν. ὁμοῦ δὲ μιγέντος σιδήρου ἀργύρῳ καὶ χαλκοῦ χρυσῷ ἀνομοιότης ἐγγενήσεται καὶ ἀνωμαλία ἀνάρμοστος, ἃ γενόμενα, οὗ ἂν ἐγγένηται, ἀεὶ τίκτει πόλεμον καὶ ἔχθραν. ταύτης τοι γενεᾶς χρὴ φάναι εἶναι στάσιν, ὅπου ἂν γίγνηται ἀεί. Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη, αὐτὰς ἀποκρίνεσθαι φήσομεν. Καὶ

μουσικῆς, ὡς αὐτός φησι ὁ τῶν Μουσῶν ἱερὸς λόγος, τῶν ἀρχόντων διὰ μουσικῆς ἀμέλειαν ἀναξίων ὄντων πατέρων. Quamquam Plato Musarum contemptum ab eorum indignitate, non indignitatem a contemptu repetit.

παρ' ἔλαττον] παρέλ. Lob. Vind. EF.

ὑμῖν] ἡμῖν Par. A. Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Flor. T. Bas. b. Ast. pr. om. Fic. Illud ἡμῖν ex ἡμῶν ortum videri posset, nisi dictio *Μουσῶν ἄμουσον γίγνεσθαι* valde quaesita et frigida Musarumque sermone minime digna esset: *Μούσαις* vero *ἄμουσον γίγνεσθαι* nullo modo tolerabile est. Itaque ut paullo post in deteriores, ita hic in optimum codicem ἡμῖν librarii errore facile excusando illatum videtur.

E 547 Ἡσιόδου] ἔργ. 109. sqq.

ὑμῖν] ἡμῖν Vind. E. (Ven. B.) Flor. ACT. et, sup. υ, Vat. H. item editiones ante Bekkerum. Cf. L. III. p. 415. A. B.

σιδήρου] σιδηροῦ Vind. BE. Vat. H.

ἀργύρῳ] ἀργυρῷ fidem et Ven. B. Flor. AC. et a m. s. R. ἀργύρου Lob. Vind. F. Vat. M. ἀργυροῦ Ang. B.

ἀνομοιότης] ἀνομοιότους Vind. E. — Quem Astius in comm. huc refert Plutarchi locum mor. p. 484. B. non huc, sed ad L. V. p. 462. C. et qui proximus illi est p. ead. C. quem Astius in animo habuisse videtur, ad Tim. p. 57. E. referendus est.

οὗ ἂν ἐγγένηται] ..... γένηται Vind. F. οὗ ἂν γίνηται Ang. B. In Flor. R. ὅπου ἂν superscriptum.

τίκτει] ἐντίκτει (Ven. B.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. (*pariunt* Fic.) Interpolatae in verbis praepositionis exempla vide Vol. I. p. 435, b. inf.

τοι] τῆς Mon. B.

γενεᾶς] Ita Par. ADK. Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Flor. RU. γενεῇ Ald. γενεῇ Bas. a. γενεῆς reliqui codices et editores praeter Astium, qui quum haec verba exordium versus heroici esse suspicaretur, γενεᾶς ex uno Par. K. recipere non debebat. Atque sunt illa Homerica ex Il. XX. 241. (Aeneas: ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι.) Nihilo minus codices nunc Astium ut sequamur adigunt. Cf. L. II. p. 365. E: εὐχωλαῖς ἀγανῇσι. III. 388. B: κυλινδούμενον κατὰ κόπρον. 389. D: δημιοεργοὶ ἔασι. Ceterum Homerici loci Ficinus quoque immemor haec ita pervertit: *genus autem huiusmodi hominum ubicunque adest semper seditionibus agitatur.*

φάναι] φᾶναι Vind. BF.

γίγνηται] γίγνεται Ald. Bas. ab.

493 γάρ, ἦν δ' ἐγώ, ἀνάγκη, Μούσας γε οὔσας. Τί οὖν, ἦ δ' ὅς, τὸ μετὰ τοῦτο λέγουσιν αἱ Μοῦσαι; Στάσεως, B ἦν δ' ἐγώ, γενομένης εἱλκέτην ἄρα ἑκατέρω τὼ γένη, τὸ μὲν σιδηροῦν καὶ χαλκοῦν ἐπὶ χρηματισμὸν καὶ γῆς κτῆσιν καὶ οἰκίας χρυσίου τε καὶ ἀργύρου, τὸ δ' αὖ, τὸ χρυσοῦν τε καὶ ἀργυροῦν, ἅτε οὐ πενομένω, ἀλλὰ φύσει ὄντε πλουσίω, τὰς ψυχὰς ἐπὶ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἀρχαίαν κατάστασιν ἠγέτην. βιαζομένων δὲ καὶ ἀντιτεινόντων ἀλλήλοις εἰς μέσον ὡμολόγησαν γῆν μὲν καὶ οἰκίας κατανειμαμένους ἰδιώσασθαι, τοὺς δὲ πρὶν φυ- C λαττομένους ὑπ' αὐτῶν ὡς ἐλευθέρους, φίλους τε καὶ

ἀποκρίνεσθαι] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. B. Ven. B. Vat. H. et a m. s. B. Ang. B. Flor. ACRTUV. et Stallbaumius. Bekkerus cum reliquis tenuit ἀποκρίνασθαι, ut responsa Musarum ab eis, quae deinceps dicturae essent, distinguere et assensum illis tantum praebere Glauco videatur. Sed codices docent eum Musas nondum perfunctas respondendi munere cogitare et rationem, qua eo fungantur, omnino probare.

φήσομεν] φήσωμεν Par. A. quae adhortatio foret nec per se nec Glauconi nec Socratis verbis sequentibus satis conveniens.

γε] om. Vat. M.

τὸ μετὰ τοῦτο] τομετα τοῦτο Lob. Vind. BE. Ald. τὸ μετατοῦτο Mon. B. Bas. ab.

B λέγουσιν] λέγουσι Ald. Bas. ab. *dicent* Fic.

εἱλκέτην] εἷλκε τὴν Vind. F. ante corr. εἵλκεται Ven. C. ἕλκεται Lob. Mon. B. Par. DK. Vat. M. Flor. TU. Bas. b. ἕλκετ' Vat. B. *ferentur* Fic.

ἑκατέρω] ἑκατέρῳ Bas. ab.

γένη] γένεε Par. A. Ven. C. sed uterque e corr. γένε Vind. B. Vat. H. γένει Vind. F. Cf. Vol. I. p. 308.

χρυσίου] χρυσοῦ Vind. BE. Ven. B. Vat. H.

ἀργύρου] ἀργυροῦ Vind. E. ἀργυρίου Lob. Vat. BM. Par. K. Flor. T. *copiam* addit Ficinus.

τὸ δ' αὖ, τὸ χρυσοῦν] Quod vulgo deerat, τὸ post αὖ, secundum Par. A. Vind. BE. et a m. pr. F. Ven. C. Vat. H. Flor. ACV. in quibus τὸ δ' αὐτὸ χρ. scriptum est, inserendum putavi. Etiam Ven. B. vulgatam lectionem αὖ cum correctione exhibet. Quam frequens vocabulorum αὖ τὸ et reliquorum casuum in αὐτὸ etc. facta a librariis contractio sit, neminem fugit. De repetitione articuli cf. Bernhardy synt. p. 308. Sed pro priore τὸ Platonem τὼ scripsisse suspicor, quod, postquam αὐτὸ receptum erat, incolume servari non poterat. Hoc ita coniicio, ut singularem tamen tolerabilem putem.

ἀργυροῦν] ἀργύρεον Mon. B. Flor. U. Ang. B. ἀργύριον Ven. C. ἀργύρειον Lob. Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. ἀργύρεων Vind. F. ἀργυροῦν ὂν Vind. BE. Vat. H.

πενομένω] πενομένῳ Ald. Bas. ab.

ὄντε] οὔτε Ald. ἅτε Bas. a.

πλουσίω] πλουσίῳ Ald. Bas. ab. — *quod vero inest aureum et argenteum, quasi non inopi, sed opulenta natura* Fic.

ἠγέτην] ἠγ. Lob. Vind. BE. ἦγε τὴν Vind. F. ante corr. om. Fic.

δὲ] δεῖ Vind. F.

κατανειμαμένους] κατωνομασμένους Vind. E.

τροφέας, δουλωσάμενοι τότε περιοίκους τε καὶ οἰκέτας ἔχοντες, αὐτοὶ πολέμου τε καὶ φυλακῆς αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι. Δοκεῖ μοι, ἔφη, αὕτη ἡ μετάβασις ἐντεῦθεν γίγνεσθαι. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, ἐν μέσῳ τις ἂν εἴη ἀριστοκρατίας τε καὶ ὀλιγαρχίας αὕτη ἡ πολιτεία; Πάνυ μὲν οὖν. Μεταβήσεται μὲν δὴ οὕτω· μεταβᾶσα δὲ πῶς D οἰκήσει; ἢ φανερὸν, ὅτι τὰ μὲν μιμήσεται τὴν προτέραν πολιτείαν, τὰ δὲ τὴν ὀλιγαρχίαν, ἅτ' ἐν μέσῳ οὖσα, τὸ δέ τι καὶ αὑτῆς ἕξει ἴδιον; Οὕτως, ἔφη. Οὐκοῦν

C δουλωσάμενοι] δουλοσάμενοι Bas. ab.

τε καὶ οἰκέτας ἔχοντες] ἔχοντες καὶ οἰκέτας Vind. E.

αὐτοὶ] Astius in sec. αὐτοὺς scribendum putavit et sensum horum verborum eundem statuit, quem Ficinus ita expressit: — *in servitutem rediguntur, et velut subditi atque servi belli custodiaeque ipsorum curam gerere compelluntur.* qui a mente scriptoris alienissimus est. Quum in optima civitate belli et custodiae munia sub paterno magistratuum praesidio a iunioribus custodibus obirentur omnia communia habentibus, corruptione, inde discordia inter magistratus orta melioribus et deterioribus in diversa nitentibus tandem placet, ut qui antea nil proprium haberent, agros et domus possideant, tutelae civium vero tamquam servorum prospiciant magistratus. Casuum discrepantia et post accusativum κατανειμαμένους illatus nominativus δουλωσάμενοι et ἔχοντες et αὐτοὶ atque hoc pronomen ipsum eo spectant, ut illos εἰς μέσον ὁμολογήσαντας magistratus meliores esse intelligamus, qui agrorum divisionem deterioribus condonent, dominatum ipsi praeoptent.

πολέμου] πολέμουσ Vind. F.

αὐτῶν] αὐ. Mon. B. a m. s.

ἔφη] post αὕτη Lob. Vat. M.

γίγνεσθαι] γίν. Vind. F.

τις] τίς Vind. B.

τε] om. Lob. Vat. M.

πολιτεία;] πολιτεία. Lob. Vind. B. Mon. B. Ald. Bas. ab. Steph. Fic.

Μεταβήσεται] μεταθήσεται Vind. F. Flor. R. μεταβηθήσεται Lob. Ven. C. Vat. M. et, sup. λ super β, B. μεταβληθήσεται Mon. B. Par. DK. Flor. U.

δὴ] om. Lob. Vat. M.

δὲ πῶς] δέ πως Vind. F.

τὰ] τοῦ Vind. F. et, sup. ὰ, D Ang. B.

τὰ δὲ] δὲ om. Vind. E.

οὖσα] οὖσαν Lob. Vind. B. Vat. BHM. Ang. B. Flor. ACRV. et cum puncto sub ν Vind. F.

αὑτῆς] αὐ. Lob. Vind. EF. et a m. pr. Mon. B. Ald. Bas. ab.

ἔφη] om. Vat. B.

τῷ] τὸ Lob. Vind. F. Mon. B. (hic vulgatum a m. s. in m. habet) Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk.

καὶ γεωργιῶν ἀπέχεσθαι τὸ προπολεμοῦν αὐτῆς] καὶ προπολεμεῖν αὐτῆς καὶ γεωργιῶν ἀπέχεσθαι Vind. B.

ξυσσίτια] ξυνσίτια Vind. F.

κατεσκευάσθαι] κατεσκευᾶσθαι Ang. B. κατασκευᾶσθαι Vind. F. κατασκευάσασθαι Lob. Vat. BM. Ven. C. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. *fient* Fic.

μιμήσεται;] μιμήσεται. Lob. Vind. E. Steph.

Ναί.] om. Lob. Vat. M.

Τῷ] τοῦ Ald. Bas. a. τὸ Vat. B. a m. s. (τῷ a m. pr.) Ven. B. Bas. b. Steph. tacentibus Bip.

τῷ μὲν τιμᾷν τοὺς ἄρχοντας καὶ γεωργιῶν ἀπέχεσθαι τὸ προπολεμοῦν αὐτῆς καὶ χειροτεχνιῶν καὶ τοῦ ἄλλου χρηματισμοῦ, ξυσσίτια δὲ κατεσκευάσθαι καὶ γυμναστικῆς τε καὶ τῆς τοῦ πολέμου ἀγωνίας ἐπιμελεῖσθαι, πᾶσι τοῖς τοιούτοις τὴν προτέραν μιμήσεται; Ναί. Τῷ δέ γε φοβεῖσθαι τοὺς σοφοὺς ἐπὶ τὰς ἀρχὰς ἄγειν, ἅτε E οὐκέτι κεκτημένη ἁπλοῦς τε καὶ ἀτενεῖς τοὺς τοιούτους ἄνδρας, ἀλλὰ μικτοὺς, ἐπὶ δὲ τοὺς θυμοειδεῖς τε καὶ ἁπλουστέρους ἀποκλίνειν, τοὺς πρὸς πόλεμον μᾶλλον

de Par. K. quem Bekkerus una cum reliquis ab ipso collatis, quibus et mei et Florentini omnes accedunt, τῷ habere testatur. Tantum consensum a Bekkero et Stallbaumio adeo nihili habitum, ut cum Astio τὸ tenuerint, miror, quum hoc genus anacoluthi casum quasi per attractionem proximis accommodatum, deinde cum alio ad verbum iamiam ponendum relato permutatum habens unum omnium frequentissimum sit. Cf. Leg. L. XII. p. 931. C: μὴ δή τις ἀτιμαζομένῳ μὲν διαφερόντως πατρὶ πρὸς παίδων καὶ μητρὶ θεὸν ἐπήκοον ἐν εὐχαῖς ἡγείσθω γίγνεσθαι κατὰ φύσιν, τιμωμένῳ δὲ ἄρα καὶ περιχαρεῖ σφόδρα γενομένῳ καὶ διὰ τὰ τοιαῦτα ἐν εὐχαῖς λιπαρῶς εἰς ἀγαθὰ τοῖς παισὶ παρακαλοῦντος θεοὺς οὐκ ἄρα τὰ τοιαῦτα ἀκούειν ἐξ ἴσου καὶ νέμειν ἡμῖν αὐτοὺς ἡγησόμεθα; Ib. 949. A: νόμος δὴ κείσθω δικαστὴν μὲν ὀμνύναι — καὶ κριτὴν αὖ χορῶν — καὶ ἁπάντων, ὁπόσα μὴ φέρῃ κέρδος κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην δόξαν τῷ ἐπιορκοῦντι· τῶν δὲ ὁπόσα ἐξαρνηθέντι καὶ ἐξομοσαμένῳ κέρδος μέγα φανερὸν εἶναι δοκεῖ, ταῦτα δὲ διὰ δικῶν ὅρκων χωρὶς κρίνεσθαι ξύμπαντας τοὺς ἐπικαλοῦντας ἀλλήλοις.

γε] om. Lob. Vat. BM.

E οὐκέτι] οὐ Lob. Vat. M.

κεκτημένη] κεκτημένην codices omnes praeter Par. A. Ven. C. Ang. B. quos Bekkerus a vulgata discrepare non ostendit. Horum ego auctoritate nominativum tenendum esse putavi, quamquam et ipsam suspectam silentioque Bekkeri non satis testatam et accusativum per se probabiliorem atque ob nominativum πολεμοῦσα, qui illic sane magis aptus est, quum αὐτὴ ἕξει statim sequatur, mutatum ab emendaturo existimo.

ἀτενεῖς] ἀσθενεῖς Vind. F. ἀγεννεῖς Par. K. Recte Timaeus lex. p. 53. hos τῷ ἤθει εὐθεῖς καὶ ἀκλινεῖς, minus recte Ficinus *integerrimos* interpretatur.

τοὺς τοιούτους] Articulum Bekkerus in Par. A. Vind. B. omissum referens de Vind. B. fallitur. Non hoc, sed proxime sequens τοὺς ante θυμοειδεῖς in eo ut in Vat. H. Flor. AV. omissum est; idque si item a Par. A. abest, nihil obstat, quo minus eiiciatur.

ἁπλουστέρους] Pro hoc Astius in sec. primum ἀλλοκοτέρους, deinde αὐστήρους, tertio αὐθαδεστέρους, in tert. denique ποικιλωτέρους scribendum suspicatus est vitiositatem quandam ἁπλότητι ante commemoratae oppositam desiderans nec reputans ἁπλότητα huic civitati adeo non displicere, ut sapientes suos ob id ipsum, quod ea careant, ad magistratus admittere nolit ideoque ad iracundos et ἁπλουστέρους inclinet. Neque illud repugnat, quod eadem paullo post fraudes et artes belli magni fa-

548 πεφυκότας, ἢ πρὸς εἰρήνην, καὶ τοὺς περὶ ταῦτα δόλους τε καὶ μηχανὰς ἐντίμως ἔχειν καὶ πολεμοῦσα τὸν ἀεὶ χρόνον διάγειν, αὐτὴ ἑαυτῇ αὖ τὰ πολλὰ τῶν τοιούτων ἴδια ἕξει; Ναί. Ἐπιθυμηταὶ δέ γε, ἦν δ' ἐγώ, χρημάτων οἱ τοιοῦτοι ἔσονται, ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς ὀλιγαρχίαις, καὶ τιμῶντες ἀγρίως ὑπὸ σκότου χρυσόν τε καὶ ἄργυρον, ἅτε κεκτημένοι ταμιεῖα καὶ οἰκείους θησαυρούς, οἷ θέμενοι ἂν αὐτὰ κρύψειαν, καὶ αὖ περι-
B βόλους οἰκήσεων, ἀτεχνῶς νεοττιὰς ἰδίας, ἐν αἷς ἀναλίσκοντες γυναιξί τε καὶ οἷς ἐθέλοιεν ἄλλοις πολλὰ ἂν δαπανῷντο. Ἀληθέστατα, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ φειδωλοὶ

cere dicitur. Ἁπλοῦς enim h. l. is est, qui certam agendi et sentiendi normam perpetuo sequitur, quae constantia minime contraria est astutiae.

548 *ταῦτα*] τοιούτου Mon. B.

δόλους] δόλλους idem ante corr. δούλους Vind. F. a m. pr. Bas. b. λόγους Vind. B.

πολεμοῦσα] In Mon. B. ν int. vers. a m. s. additum est.

αὐτὴ] Huic quoque Mon. B. ν a m. s. additum habet. αὐτῇ Lob. αὔτη Par. K. sec. Bekk.

ἑαυτῇ] Ita Par. A. Lob. Vat. M. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius in pr. ἑαυτῆς reliqui codices (Mon. B. cum duobus punctis sub ς) et editiones et, ut videtur, Ficinus, qui initio periodi *Sui autem ipsius propria talia quaedam habebit* posuit. Nec dubium, quin is Platonis sensus sit superioribus illis p. 547. D. τὸ δέ τι καὶ αὑτῆς ἕξει ἴδιον et rei ipsi unice convenient, recteque a Bekkero comma post αὖ ponente et dativum ἑαυτῇ ad πολεμοῦσα referente dissentiunt Schleiermacherus et Stallbaumius, sed dativum ipsum ab optimo codice oblatum propterea spernere non debemus, quum ἴδιος non minus, quam οἰκεῖος et alia Vol. II. p. 164, a. significata utrumque casum pariter admittat.

αὖ τὰ] Ita Par. A. Vind. B. (hic cum commate post αὖ) EF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. τὰ Lob. Vat. BM. αὐτὰ reliqui codices (Mon. B. cum punctis sub αὐ) et editiones ante Astii sec. αὖ τὰ scribendum esse etiam Stephanus in m. ostendit.

ἴδια] ἰδία Lob. Vind. F. Vat. M.

δέ γε] om. Lob. Vat. BM.

δ' ἐγώ] „ἐγώ om. Ven. C."

οἱ τοιοῦτοι] post ἔσονται Par. K.

σκότου] σκότους Par. K. sec. Bekk. quae forma L. VII. p. 518. A. codicum omnium, excepto forsitan eodem Par. K., auctoritate ipsoque scriptore, qui paullo ante εἰς σκότος dixerat, praecunte pro vulgata σκότου reponenda fuit. Sed L. V. p. 461. B. et VI. 508. D. omnes in masculino consentiunt. Cf. Vol. II. p. 258, b. et p. 345, b. extr.

χρυσόν] χρυσοῦν Lob. Vat. M.

οἷ] οἳ Vind. B. Vat. H. οἱ Lob. Vind. F. ᾗ Flor. T. οὗ Ang. B.

νεοττιὰς] Ita Par. A. Mon. B. νεοττείας Ven. B. Vat. M. νεοττιέας Lob. addita per alteram scriptionem syllaba penultima. νεοττίας idem prima scriptione et reliqui codices cum editis ante Astii sec. qui accentum secundum

χρημάτων, ἅτε τιμῶντες καὶ οὐ φανερῶς κτώμενοι, φιλαναλωταὶ δὲ ἀλλοτρίων δι' ἐπιθυμίαν καὶ λάθρα τὰς ἡδονὰς καρπούμενοι, ὥσπερ παῖδες πατέρα τὸν νόμον ἀποδιδράσκοντες, οὐχ ὑπὸ πειθοῦς, ἀλλ' ὑπὸ βίας πεπαιδευμένοι διὰ τὸ τῆς ἀληθινῆς Μούσης, τῆς μετὰ λόγων τε καὶ φιλοσοφίας, ἠμεληκέναι καὶ πρεσβυτέρως C γυμναστικὴν μουσικῆς τετιμηκέναι. Παντάπασιν, ἔφη, λέγεις μεμιγμένην πολιτείαν ἐκ κακοῦ τε καὶ ἀγαθοῦ. Μέμικται γάρ, ἦν δ' ἐγώ· διαφανέστατον δ' ἐν αὐτῇ ἐστὶν ἕν τι μόνον ὑπὸ τοῦ θυμοειδοῦς κρατοῦντος, φιλονεικίαι καὶ φιλοτιμίαι. Σφόδρα γε, ἦ δ' ὅς. Οὐ-

significationem correxit. Sed quod Ammonium in φειδός p. 145. de liberis hoc vocabulum usurpantes ἀκυρολογεῖν dicentem ad hunc locum respexisse putat et Valckenarium ad Herod. L. III. c. 109. conferri iubet, qui et ipse hoc velut exemplum ἀκυρολογίας Platoni haud infrequentis citat, additum ἀτεχνῶς scriptorem ab huiusmodi animadversione defendere debebat.

B ἐθέλοιεν] ἐθέλειεν cum ο super ει Flor. V.

δαπανῷντο] δαπανῶντο Ald. Bas. ab.

Ἀληθέστατα] Ultimam a m. s. additam int. vers. habet Mon. B.

Οὐκοῦν καὶ φειδωλοὶ χρημάτων] *Nonne et in rebus propriis parsiores erunt quam decet* Fic.

οὐ] erasum est in Par. A. om. Vind. B. Vat. H.

φιλαναλωταὶ] φιλαναλῶται Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. secundum Bekkerum, qui et ipse sic scripsit et Astium in tert. cum Stallbaumio sequaces habuit. Nescio, cur praeceptum ab Arcadio p. 28, 1. traditum τὰ εἰς ης σύνθετα τὴν τῶν πρωτοτύπων τάξιν φυλάττει — ἀπειλῆς, φιλαπειλῆς in hoc nomine minus observandum putaverit, quam in φιλεπιτιμητής Isocr. p. 10, penult. et in φιληλιαστής Aristoph. Vesp. 88,

λάθρα] λάθρᾳ Bekkerus, quem tacentem tacite secuti sunt Astius et Stallb. Cf. Vol. I. p. 60.

παῖδες] παῖδας Vind. F. Ang. B.

πατέρα] παρὰ Par. K.

διὰ τὸ] Articulum Vind. F. in m. a m. s. additum habet.

ἀληθινῆς] ἀληθ. Ald. Bas. a. ἀληθοῦς Lob. Vat. BM.

Μούσης] Ita cum reliquis Vind. B. quem Stallbaumio referente Locella ad Xenoph. Ephes. p. 125. μουσικῆς habere dixerat. Cf. Vol. I. p. 307, b.

φιλοσοφίας] σοφίας Vat. B.

C τετιμηκέναι.] τετιμηκέναι; Bas. ab. Ast. quod initio periodi satis aptum responso Glauconis minus convenit. Itaque interrogatio, ut saepe, in affirmationem exire, atque hoc enuntiatum similem proximo terminationem habere videtur.

ἕν τι μόνον] ἔντιμον ὂν Vind. F. Vat. M. Flor. R.

θυμοειδοῦς] θημ. Bas. b.

φιλονεικίαι καὶ φιλοτιμίαι] φιλονικίαι κ. φ. Mon. B. φιλονεικία καὶ φιλοτιμία Vind. F. Ang. B. φιλονικία καὶ φιλοτιμία Flor. R.

κοῦν, ἦν δ' ἐγώ, αὕτη μὲν ἡ πολιτεία οὕτω γεγονυῖα
D *καὶ τοιαύτη ἄν τις εἴη, ὡς λόγῳ σχῆμα πολιτείας ὑπογράψαντα μὴ ἀκριβῶς ἀπεργάσασθαι διὰ τὸ ἐξαρκεῖν μὲν ἰδεῖν καὶ ἐκ τῆς ὑπογραφῆς τόν τε δικαιότατον καὶ τὸν ἀδικώτατον, ἀμήχανον δὲ μήκει ἔργον εἶναι πάσας μὲν πολιτείας, πάντα δὲ ἤθη μηδὲν παραλιπόντα διελθεῖν. Καὶ ὀρθῶς, ἔφη. Τίς οὖν ὁ κατὰ ταύτην τὴν πολιτείαν ἀνήρ; πῶς τε γενόμενος ποῖός τέ τις ὤν; Οἶμαι μέν, ἔφη ὁ Ἀδείμαντος, ἐγγύς τι αὐτὸν Γλαύ-*

αὕτη] *αὐτὴ* Vind. F. Ang. B.

πολιτεία οὕτω γεγονυῖα] *πολιτεῖα ο. γεγονεῖα* Vind. E.

ἄν τις] *τις ἂν* Vind. B.

D *ἀπεργάσασθαι*] *ἐξεργάσασθαι* Vind. E: Cf. L. VI. p. 504. D: *καὶ αὐτῶν τούτων οὐχ ὑπογραφὴν δεῖ ὥσπερ νῦν θεάσασθαι, ἀλλὰ τὴν τελεωτάτην ἀπεργασίαν μὴ παριέναι.* Ib. p. 501. A: *Οὐκοῦν μετὰ ταῦτα οἴει ὑπογράψασθαι ἂν τὸ σχῆμα τῆς πολιτείας; Τί μήν; Ἔπειτα, οἶμαι, ἀπεργαζόμενοι πυκνὰ ἂν ἑκατέρωσε ἀποβλέποιεν.* Post *ἀπεργάσασθαι* Stephanus colon fecit.

καὶ ἐκ] *καὶ* om. Par. K. sec. Bekk.

μήκει ἔργον] *μήκει. ἔργον τὲ* Vind. B.

δὲ] om. Vat. B. a m. pr.

ἤθη] *ἤδη* Lob. *εἴδη* Vat. M.

διελθεῖν.] *διελθεῖν;* editiones excepta Ald. et Steph. quod propter verba sequentia minus recte habet. Quibus quum Glauco brevitatem, qua Socrates plena expositione missa usus esset, sibi probari demonstret, illud, quod idem initio talem esse et ita oriri hanc civitatem dixerat, nulla responsione egere sonumque, quem prima recipiebant, interrogationis non ad extremum usque pertinere arguit.

κατὰ ταύτην] *κατα ταύτην* Ald. *κατ' αὐτὴν* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

αὐτὸν]° *αὐτοῦ* Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. tacentibus de Par. K. Bip. *αὐτὸν* Stallbaumius in pr. in Flor. ACRUV. legi testatus in sec. Stephanum *αὐτοῦ* invitis libris *omnibus* habere dicit, ut etiam e Flor. T. *αὐτὸν* notatum accepisse eumque codicem in pr. omisisse videatur. Ceterum accusativum Stephanus in m. iam requisivit: *αὐτὸν τοῦ*, quod Heindorfius ad Phaedon. p. 65. A. pro *αὐτοῦ* scribi iubebat, codices non confirmarunt. Neque opus est articulo. Cf. Euthyd. p. 285. D: *καίτοι με οἴεται Διονυσόδωρος οὑτοσὶ χαλεπαίνειν αὐτῷ.*

φιλονεικίας] *φιλονικίας* Mon. B. Flor. U.

E *τε*] *sane* Fic.

δεῖ] *δεῖν* cum punctis circa *ν* Vind. F.

ὑποαμουσότερον] *ὑπόαμ.* Vind. F. *ἀμουσότερον* Flor. T. In Par. K. sec. Bekk. *ευ* super *οα* scriptum est.

φιλόμουσον δὲ καὶ] Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius in pr. comma post *δὲ* ponentes sensum efficiunt eum, quem Ficinus sic reddidit: *musicae tamen cupidum: et audiendi quidem studiosum, rhetoricum vero nequaquam.* Eodem modo Schleiermacherus: *etwas weniger geübt in den Werken der Musen* (*ὑποαμουσότερον*) *wiewol ein Liebha-*

κωνος τουτουῒ τείνειν ἕνεκά γε φιλονεικίας. Ἴσως, ἦν δ' ἐγώ, τοῦτό γε· ἀλλά μοι δοκεῖ τάδε οὐ κατὰ τοῦτον E πεφυκέναι. Τὰ ποῖα; Αὐθαδέστερόν τε δεῖ αὐτὸν, ἦν δ' ἐγὼ, εἶναι καὶ ὑποαμουσότερον, φιλόμουσον δὲ καὶ φιλήκοον μὲν, ῥητορικὸν δ' οὐδαμῶς. καὶ δούλοις μέν 549 τις ἂν ἄγριος εἴη ὁ τοιοῦτος, οὐ καταφρονῶν δούλων ὥσπερ ὁ ἱκανῶς πεπαιδευμένος, ἐλευθέροις δὲ ἥμερος, ἀρχόντων δὲ σφόδρα ὑπήκοος, φίλαρχος δὲ καὶ φιλότιμος, οὐκ ἀπὸ τοῦ λέγειν ἀξιῶν ἄρχειν οὐδ' ἀπὸ τοι-

ber derselben; *und eben so wird er zwar gern hören, rednerisch aber keineswegs sein.* Nihil minus. Adimantus quum arrogantiorem illum et Musis alieniorem esse dixisset, quam Glauconem, ne hunc quoque arrogantem et Musis alienum dicere videatur, nullo modo illum φιλόμουσον et φιλήκοον μὲν, ῥητορικὸν δὲ esse dicit, qualis scilicet Glauco sit. φιλήκοον autem, quae virtus L. VII. p. 535. D. discendi et investigandi studio coniungitur, ῥητορικῷ non ut contrarium, sed ut alteram φιλολογίας partem opponit.

δ'] δὲ Vind. BE.

οὐδαμῶς] οὔ Lob. Vat. M.

549 μέν τις ἂν] Ita Ang. B. Flor. R. μάντις ἂν Vind. F. μέν τις Vind. B. Vat. H. Flor. AC. et correctus in altero Par. A. μέν τι Flor. T. μέν τοι Vind. E. μέν τισιν reliqui codices cum editis. *Atqui (et adversus servos agrestis erit huiusmodi vir)* Fic. quem et ipsum τισὶν non legisse apparet. Nec dici potest, quid h. l. significet. Nam *servis et huiusmodi hominibus*, qui sensus verborum δούλοις τισὶν esse potest, propter oppositum ἐλευθέροις ineptum, neque quod Schleiermacherus posuit, *und giebt es irgend Knechte, denen wird ein solcher scharf sein*, satis aptum aut pronominis usui conveniens. Iam accedit dura et a Platonis consuetudine abhorrens particulae ἂν praetermissio parum similis illa ei, quam Bernhardy synt. p. 406. similem statuit L. II. p. 362. D. in verbis ἀδελφὸς ἀνδρὶ παρείη, in quibus optativus non multum ab imperativo differt. Magis in rem erat ad locum L. VII. p. 516. E. provocare: ἆρ' οὐ σκότους ἀνάπλεως σχοίη τοὺς ὀφθαλμούς, quamquam ne huic quidem nimis tribuendum esse liquet. Illorum vero, quos Vol. I. p. 91. tractavi, ratio alia et excusabilior est. Quae quum ita sint et codices paullo liberius versari sinant, Bekkeri sententiam in comm. declaratam secutus τις ἂν recepi. Similiter paullo post φιλογυμναστής τέ τις ὢν καὶ φιλόθηρος. L. I. p. 330. B. μέσος τις γέγονα χρηματιστής, p. 334. A. κλέπτης ἄρα τις ὁ δίκαιος, ὡς ἔοικεν, ἀναπέφανται.

ἄγριος] ἀγρίοις Vat. H. Flor. AC.

δούλων] δοῦλον Vind. B. Vat. H. et cum ων super ον Ven. B.

πεπαιδευμένος] πεπαιδευμένως Vind. E.

ἀρχόντων δὲ] Hoc δὲ vel proxime sequens post φίλαρχος (nam id Bekkerus incertum reliquit) om. Ang. B.

τοῦ] τούτου Vat. M.

τοιούτου] τούτου Lob.

οὔτου οὐδενός, ἀλλ' ἀπὸ ἔργων τῶν τε πολεμικῶν καὶ τῶν περὶ τὰ πολεμικά, φιλογυμναστής τέ τις ὢν καὶ φιλόθηρος. Ἔστι γάρ, ἔφη, τοῦτο τὸ ἦθος ἐκείνης τῆς πολιτείας. Οὐκοῦν καὶ χρημάτων, ἦν δ' ἐγώ, ὁ τοιοῦ-
B τος νέος μὲν ὢν καταφρονοῖ ἄν, ὅσῳ δὲ πρεσβύτερος γίγνοιτο, μᾶλλον ἀεὶ ἀσπάζοιτο ἂν τῷ τε μετέχειν τῆς τοῦ φιλοχρημάτου φύσεως καὶ μὴ εἶναι εἰλικρινὴς πρὸς ἀρετὴν διὰ τὸ ἀπολειφθῆναι τοῦ ἀρίστου φύλακος; Τίνος; ἦ δ' ὅς, ὁ Ἀδείμαντος. Λόγου, ἦν δ' ἐγώ, μουσικῇ κεκραμένου· ὃς μόνος ἐγγενόμενος σωτὴρ ἀρετῆς διὰ βίου ἐνοικεῖ τῷ ἔχοντι. Καλῶς, ἔφη, λέγεις. Καὶ ἔστι μέν γε, ἦν δ'. ἐγώ, τοιοῦτος ὁ τιμοκρατικὸς νεα-
C νίας, τῇ τοιαύτῃ πόλει ἐοικώς. Πάνυ μὲν οὖν. Γί-

ἀλλ' ἀπὸ] Ita Lob. Vind. BE. Mon. B. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRTV. *ἀλλὰ πρὸ* Vind. F. Vat. B. Ven. C. Par. D. *ἀλλὰ ἀπὸ* Ald. Bas. ab. Steph. Ast. et Bekkerus; quod si est in Par. AK. Ven. B. Flor. U. de quibus Bipontini, Bekkerus et Stallbaumius nihil monuerunt, genuinum videri potest. Certe sententia verborum non recusat, quo minus aliquantulum ponderis per hiatum et moram quamvis duplicem adiiciatur. Sic Euthyd. p. 302. D. *ἀλλὰ Ἀπόλλων* codices tantum non omnes tuentur. Sed Bekkeri silentio in huiusmodi rebus saepe fallaci hic eo minus tribuendum, quod etiam Vind. B. et Mon. B. *ἀλλ'* exhibere ignoravit.

πολεμικῶν] *πολιτικῶν* Ven. B. editi ante Bekkerum et Astius in tert.

τέ τις] *τε om.* Vind. E. Mon. B. Vat. H. Flor. ACTUV. et a m. pr. Ven. B. quorum auctoritate utendum sibi Stallbaumius putavit sine ratione.

ἔφη] *om.* Vind. E.

τὸ ἦθος] *τὸ om.* Flor. T.

μὲν ὢν] *μένων ἂν* Vind. F. Ang. B.

B *καταφρονοῖ*] *καταφρονοίη* Lob. Vat. BM. Cf. Vol. I. p. 366, b.

γίγνοιτο] *γένοιτο* iidem.

εἰλικρινὴς] Ita Lob. Vind. BF. Mon. B. Ald. non *εἰλ.* Cf. Vol. II. p. 123, b.

Λόγου] *ratione et oratione* Fic. qui nonnunquam duo pro uno posuit.

μουσικῇ κεκραμένου] *μουσικὴ κεκραμμένου* Vind. F.

σωτὴρ — ἔχοντι] *virtutem in eo, cui praeest, servat* Fic.

λέγεις. Καὶ] *λέγεις, καὶ* Ald. *λέγεις. καὶ* Steph. *λέγεις· καὶ* Ast. pr. (*λέγεις. Καὶ* Lugd. et Bip.)

ἔστι μέν γε] *ἔστιν* Lob. et Vat. BM. quos quidem Bekkerus *μέν γ'* omittere tradit. *ἔστιν ἕν γ'* Par. K. sec. Bip. Bekkerus tantum *ἕν γ'* cum pro *μέν γ'*, et Par. D. Ven. C. *ἕν γ'*, Mon. B. *γ'* omisso *μὲν* habere monet, ν ἐφελκυστικὸν non magis, quam hiatum, qui certe in Mon. B. Vind. B. est, curans. Est vero etiam in Vind. EF. Itaque *γε* pro *γ'* editionum reposui. Stallbaumius nil nisi *μὲν* in Flor. U. omissum esse refert.

τοιοῦτος] *ὁ τ.* Vind. E.

πόλει] *καὶ πολιτείᾳ* addunt Ang. B. Flor. R. et int. vers. a m. s. Vind. F.

δέ γ'] *δ'* Lob. et Vat. BM. in quibus Bekkerus *γ'* omissum testatur, elisionis, nisi fallor, incuriosus. C

γνεται δέ γ', εἶπον, οὗτος ὧδέ πως, ἐνίοτε πατρὸς ἀγαθοῦ ὢν νέος υἱὸς ἐν πόλει οἰκοῦντος οὐκ εὖ πολιτευομένῃ, φεύγοντος τάς τε τιμὰς καὶ ἀρχὰς καὶ δίκας καὶ τὴν τοιαύτην πᾶσαν φιλοπραγμοσύνην καὶ ἐθέλοντος ἐλαττοῦσθαι, ὥστε πράγματα μὴ ἔχειν. Πῇ δή, ἔφη, γίγνεται; Ὅταν, ἦν δ' ἐγώ, πρῶτον μὲν τῆς μητρὸς ἀκούῃ ἀχθομένης, ὅτι οὐ τῶν ἀρχόντων αὐτῇ ὁ ἀνήρ ἐστι, καὶ ἐλαττουμένης διὰ ταῦτα ἐν ταῖς ἄλλαις γυναιξίν, ἔπειτα ὁρώσης μὴ σφόδρα περὶ χρήματα σπουδάζοντα μηδὲ μαχόμενον καὶ λοιδορούμενον ἰδίᾳ τε ἐν δικαστηρίοις καὶ δημοσίᾳ, ἀλλὰ ῥᾳθύμως πάντα τὰ τοιαῦτα φέροντα, καὶ ἑαυτῷ μὲν τὸν νοῦν προσέχοντα ἀεὶ αἰσθάνηται, ἑαυτὴν δὲ μήτε πάνυ τιμῶντα D

ὧδέ πως,] Vulgo plenius h. l. interpungunt, Stephanus colo, reliqui puncto, Socratis orationem sine ratione abrumpentes. Nam *ὢν* pro *ἐστὶ* accipere pariter atque hoc ipsum *ἐστὶ* omissum statuere durum. Commate posito sensus hic evadit: *Huiusmodi vir sic fere exsistit, ex adolescente boni, ut interdum fit, patris filio.*

πατρὸς] *πρὸς* Lob. Vat. M.

φεύγοντος] *φεύγον* Vat. H.

τάς] *om.* Ang. B. Flor. R. In Vind. F. a m. pr. sed altera scriptione additum est.

ἐθέλοντος] *θέλοντος* Lob. Vind. E.

πράγματα] *πρᾶγμα* Vat. B.

δή) *om.* idem.

ἀκούῃ] *ἀκούοι* Lob. *ἀκούει* Vind. F.

D *αὐτῇ*] *αὐτῆς* Ang. B. In Vind. F. litterae *ῃ* ductus quidam additus est ex *ι* ortus, qui alibi commatis loco positus nonnunquam in *ς* abiit. Etiam Mon. B. *ῃ* correctum habet.

διὰ ταῦτα] *διαταῦτα* Lob. Vind. F. Mon. B. Ald. Bas. ab.

ὁρώσης] *ὁρώσας* cum *η* super *α* Vind. E.

μαχόμενον καὶ λοιδορούμενον] pro illis pugnantem litigantemque Fic. quem sequi debebant Astius, Schleiermacherus et Stallbaumius, non propter sequentia *πάντα τὰ τοιαῦτα* medium *λοιδορούμενον* passiva significatione accipere: *etiamsi conviciis proscindatur.* Nonne multiplices de possessionibus lites pugnandique occasiones tum privatim tum publice accidere meminerant? quarum ratione habita rectissime *πάντα τὰ τοιαῦτα* dicitur, quae verba L. V. p. 452. D. de multo simpliciore quadam re posita sunt.

δημοσίᾳ] *δημ.* Vind. E.

ῥᾳθύμως] *ῥᾴθυμος* Ald. *ῥάθυμος* Bas. a.

ἑαυτὴν] *αὑτὴν* Vind. B. quod Stallbaumius in sec. praefert: „nam et vis reflexiva ex ipsa orationis serie manifesta est, et gravitas oppositionis *αὑτὴν* flagitare videtur." Magis probarem, si *αἰσθανομένης* praecederet. Cuius loco quum per anacoluthon (de quo paullo mox dicam) *αἰσθάνηται* receptum esset, id, si *αὑτὴν* sequeretur, de adolescente capiendum videns scriptor perspicuitati potius, quam elegantiae consuluit et reflexivum iteravit.

μήτε] *μὴ* Lob. Vat. B.

πάνυ] *πάνυ γ'* Mon. B. Par. DK. Flor. U.

μήτε ἀτιμάζοντα, ἐξ ἁπάντων τούτων ἀχθομένης τε καὶ 494 λεγούσης, ὡς ἄνανδρός τε αὐτῷ ὁ πατὴρ καὶ λίαν ἀνει-
E μένος, καὶ ἄλλα δή, ὅσα καὶ οἷα φιλοῦσιν αἱ γυναῖκες περὶ τῶν τοιούτων ὑμνεῖν. Καὶ μάλ', ἔφη ὁ Ἀδείμαντος, πολλά τε καὶ ὅμοια ἑαυταῖς. Οἶσθα οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι καὶ οἱ οἰκέται τῶν τοιούτων ἐνίοτε λάθρα πρὸς τοὺς υἱεῖς τοιαῦτα λέγουσιν, οἱ δοκοῦντες εὖνοι εἶναι, καὶ ἐάν τινα ἴδωσιν ἢ ὀφείλοντα χρήματα, ᾧ μὴ ἐπεξέρχεται ὁ πατήρ, ἤ τι ἄλλο ἀδικοῦντα, διακελεύονται, ὅπως ἐπειδὰν ἀνὴρ γένηται, τιμωρήσεται πάντας
550 τοὺς τοιούτους καὶ ἀνὴρ μᾶλλον ἔσται τοῦ πατρός. καὶ ἐξιὼν ἕτερα τοιαῦτα ἀκούει καὶ ὁρᾷ, τοὺς μὲν τὰ αὑτῶν πράττοντας ἐν τῇ πόλει ἠλιθίους τε καλουμένους καὶ ἐν σμικρῷ λόγῳ ὄντας, τοὺς δὲ μὴ τὰ αὑτῶν τι-

ἀνειμένος]. In Vind. E. —ως an —ος voluerit librarius, ambiguum est.

E ὑμνεῖν] ὑμεῖν Mon. B.
μάλ'] μάλιστ' Flor. TV.
οἱ οἰκέται] οἱ om. Flor. T.
λάθρα] ut p. 548. B.
τοιαῦτα] τοῦτο Flor. T.
εἶναι,] εἶναι; Mon. B.
ἐπεξέρχεται] ἐξεπέρχεται Vind. F.
ἤ τι] ἤ τοι Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

διακελεύονται] διακελεύεται cum ον super penultima Vind. F.

ἀνὴρ γένηται, τιμωρήσεται] ἄνδρες γένωνται τιμωρήσωνται Vind. B.

πάντας τοὺς τοιούτους] *haec omnia (ulcisci debere)* Fic.

550 ἀνὴρ μᾶλλον ἔσται] ἄνδρες μ. ἔσονται Vind. B.
ἐξιὼν] ἐξελθὼν Lob. Vat. M.
τοιαῦτα] om. Vat. B.
ἀκούει] ἀκούει τε Flor. T. ἀκούοι Lob. Vat. BM. ἀκούῃ Par. ADK. sec. Bekk. Mon. B. Ven. C. Ald. Bas. ab. quem coniunctivum Vol. II. p. 352, b. non a codicibus solum commendationem habere ostendi. Movebat primum ipsa modi insolentia, quae et alibi et illo L. VII. loco librariis fraudi fuisset, tum similis quaedam in proximo Socratis sermone licentia, qua αἰσθάνηται ita dicit, ut si ὅταν, quo initio usus est, ad hoc quoque referri velit; quod si liceret, etiam hic genus quoddam ellipseos statui et coniunctio coniunctivo necessaria ex proxima ἐὰν suppleri posse videbatur; denique verborum τότε δὴ ὁ νέος etc. ratio apodosi magis, quam novae enuntiationi conveniens. Simul aderat locus p. 553. C. in quo coniunctivus ξυλλέγηται a codicibus etiam firmior nostro totidem vel commendationes vel excusationes reciperet. Sed tamen quae ibi sequuntur verba ἆρ' οὐκ οἴει etc., quae tantam apodosis speciem prae se ferunt, ut ea Astius in pr. vel ab indicativo ξυλλέγεται commate tantum distinguenda putaverit, nihilo minus posse pro integra enuntiatione haberi arguit locus p. 562. D. ἆρ' οὐκ ἀνάγκη etc. ubi ἐπαινεῖ constans omnium lectio est, pro προπηλακίζει unus Lob. coniunctivum exhibet. Itaque vacillante argumento tertio vereri coepi, ne reliqua non sufficerent, et indicativum hic quidem omnium, qui alias Par. A. comitari solent,

μωμένους τε καὶ ἐπαινουμένους. τότε δὴ ὁ νέος πάντα τὰ τοιαῦτα ἀκούων τε καὶ ὁρῶν καὶ αὖ τοὺς τοῦ πατρὸς λόγους ἀκούων τε καὶ ὁρῶν τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτοῦ ἐγγύθεν παρὰ τὰ τῶν ἄλλων, ἑλκόμενος ὑπ' ἀμφοτέρων τούτων, τοῦ μὲν πατρὸς αὐτοῦ τὸ λογιστικὸν ἐν B τῇ ψυχῇ ἄρδοντός τε καὶ αὔξοντος, τῶν δὲ ἄλλων τό τε ἐπιθυμητικὸν καὶ τὸ θυμοειδὲς, διὰ τὸ μὴ κακοῦ ἀνδρὸς εἶναι τὴν φύσιν, ὁμιλίαις δὲ ταῖς τῶν ἄλλων κακαῖς κεχρῆσθαι, εἰς τὸ μέσον ἑλκόμενος ὑπ' ἀμφοτέρων τούτων ἦλθε καὶ τὴν ἐν αὑτῷ ἀρχὴν παρέδωκε τῷ μέσῳ τε καὶ φιλονείκῳ καὶ θυμοειδεῖ καὶ ἐγένετο ὑψηλόφρων τε καὶ φιλότιμος ἀνήρ. Κομιδῇ μοι, ἔφη, δοκεῖς τὴν τούτου γένεσιν διεληλυθέναι. Ἔχομεν ἄρα, ἦν δ' ἐγὼ, τήν τε δευτέραν πολιτείαν καὶ τὸν δεύτερον C

codicum testimonio comprobatum tenere malui.

αὐτῶν] αὐ. Lob. Vind. BEF.

αὐτῶν] αὐ. Lob. Vind. BF.

τε καὶ ἐπαινουμένους] om. Ang. B.

δὴ] δὲ Bas. b.

πάντα τὰ τοιαῦτα] *haec* Fic.

καὶ αὖ — ὁρῶν] *om.* Lob. Vat. M.

τοὺς] om. Mon. B.

παρὰ τὰ] τὰ om. Lob. Vind. E. Vat. BHM. Ven. B. Par. K. Ang. B. Flor. ACRT. παρὰ Ficinus male interpretatur *ultra*.

ὑπ' ἀμφοτέρων] ὑπαμφ. Vind. E.

B λογιστικὸν] λογικὸν Vat. B. Ven. B. Bas. b. In Vind. F. duae posteriores syllabae evanuerunt. „Alteram potius lectionem λογικὸν, sequi videtur et Fic. qui interpr. rationalem vim." Stephanus in m. Sed p. 553. C. ubi λογιστικὸν sine discrepantia legitur, Ficinus item *rationalem vim* posuit. λογικοὶ pro λογιστικοὶ etiam L. VII. p. 526. B. in quibusdam scriptum est.

τὸ θυμοειδὲς] τὸ om. Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. D. Flor. U.

τὴν] om. Mon. B. „Observes structuram verborum διὰ τὸ μὴ κακοῦ ἀνδρὸς εἶναι τὴν φύσιν pro διὰ τὸ μὴ κακὸς εἶναι τὴν φύσιν, vel διὰ τὸ τὴν φύσιν (αὐτοῦ) μὴ κακοῦ ἀνδρὸς εἶναι (φύσιν): cuius aliud exemplum non in promptu habemus. Cave tamen quidquam sollicites." Stallbaumius in sec. Posterior explicatio vera est neque indiget exemplo.

κακαῖς] κακῶς Vat. M.

κεχρῆσθαι] καὶ χρῆσθαι Ang. B.

μέσον] μέσον, Lob. Mon. B.

ὑπ' ἀμφοτέρων τούτων] *ab his* Fic. ὑπαμφ. τ. Vind. E.

ἐν αὑτῷ] ἐν αὐ. Lob. Vind. EF. Ald. Bas. ab. ἑαυτοῦ Ang. B. ἐν ἑαυτῷ Par. A. Vind. B. Vat. H. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Cf. Vol. II. p. 344, b. extr.

φιλονείκῳ] φιλονίκῳ Mon. B. Flor. U. (hic a m. s.) Ald.

Κομιδῇ] κομιδή Vind. F.

δοκεῖς τὴν τούτου] λέγεις τὴν τοῦ λόγου idem.

γένεσιν] *naturam* Fic.

διεληλυθέναι] εἰσεληλυθέναι Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. RU.

Ἔχομεν] ἔχοιμεν Lob.

C πολιτείαν — ὑπόθεσιν προτέραν] bis deinceps habet Vind. E.

ἄνδρα. Ἔχομεν, ἔφη. Οὐκοῦν μετὰ τοῦτο, τὸ τοῦ Αἰσχύλου, λέγωμεν ἄλλον ἄλλῃ πρὸς πόλει τεταγμένον; μᾶλλον δὲ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν προτέραν τὴν πόλιν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Εἴη δέ γ' ἄν, ὡς ἐγᾦμαι, ὀλιγαρχία ἡ μετὰ τὴν τοιαύτην πολιτείαν. Λέγεις δὲ, ἦ δ' ὅς, τὴν ποίαν κατάστασιν ὀλιγαρχίαν; Τὴν ἀπὸ τιμημάτων, ἦν δ' ἐγὼ, πολιτείαν, ἐν ᾗ οἱ μὲν πλούσιοι D ἄρχουσι, πένητι δὲ οὐ μέτεστιν ἀρχῆς. Μανθάνω, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν ὡς μεταβαίνει πρῶτον ἐκ τῆς τιμαρχίας εἰς τὴν ὀλιγαρχίαν, ῥητέον; Ναί. Καὶ μὴν, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ τυφλῷ γε δῆλον, ὡς μεταβαίνει. Πῶς; Τὸ ταμιεῖον,

μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Mon. B. Ald. Bas. ab.

τὸ τοῦ Αἰσχύλου,] *ut cum Aeschylo loquar.* Priores Bekkero editores perperam post λέγωμεν, non post Αἰσχύλου incidentes orationem similem reddiderunt illi L. VII. p. 516. D: τὸ τοῦ Ὁμήρου ἂν πεπονθέναι. Locus Aeschyli, quem Plato in mente habuisse et sicut Homericum p. 545. D. extr. ad suum argumentum mutasse videtur, est Sept. 436: λέγ' ἄλλον ἄλλαις ἐν πύλαις εἰληχότα. Sed τεταγμένον quoque et πρός Aeschyleum est ex v. 555: Ὁμολωΐσιν δὲ πρὸς πύλαις τεταγμένος.

λέγωμεν] λέγομεν Vind. BF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRT. *dicimus* Fic.

αλλον] ἄλλον Mon. B. — ἄλλον Steph. Ast. sec. Eodem consilio Bekkerus et Stallbaumius peculiarem his versum dederunt. Cf. Vol. II. p. 257, b. sq.

ἄλλῃ] ἄλλος Lob. Vat. M.

τεταγμένον] Ita Mon. B. a m. pr. τεταγμένου a m. s.

μᾶλλον] Huic Vind. E. in altero exemplo καὶ praepositum habet.

πόλιν;] πόλιν. Mon. B. Ald. quae etiam post τεταγμένον punctum habet.

τοιαύτην] *om.* Par. A. a m. pr.

Λέγεις δὲ] λέγειν δ' Lob. Vat. M.

τιμημάτων] τιμημάτων iidem. In Flor. B. τῶν ἐνεχύρων superscriptum.

πένητι] Ita Par. A. Vind. BEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. πένησι reliqui codices, sed Ven. C. correctionem passus, Ficinus (*pauperibus*) et editiones omnes. Cuius retinendi caussa nulla visa est. Cf. p. 551. C.

D μέτεστιν] μετέστιν Ald. Bas. ab.

πρῶτον] *om.* Fic.

Ναί.] *om.* Lob. Vat. M.

ταμιεῖον] τ. ἐκεῖνο Vind. F. Ang. B.

ἀπόλλυσι] ἀπόλλυ Ald. Bas. a.

αὐτοῖς] αὐ. Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab. *novos (sumptus reperiunt)* Fic.

τοῦτο] τούτω Mon. B. Par. D. Vat. M. Flor. U. et cum circumflexo ante acutum et ο super ω Lob. In Ven. C. super ο vulgatae ω scriptum est. Cf. Crat. p. 407. C: παραγαγὼν δὲ ἢ αὐτὸς ἤ τινες ὕστερον ἐπὶ τὸ κάλλιον, ὡς ᾤοντο, Ἀθηνᾶν ἐκάλεσαν. Scilicet in eam partem leges ex optima civitatis forma residuas detorquent, ut sibi suisque sumptus quosdam facere liceat. Quae mutatio legum ab inobedientia nihil differt. Itaque additum est ἀπειθοῦντες, quod Schleiermacherus omisit.

ἦν δ' ἐγώ, ἐκεῖνο ἑκάστῳ χρυσίον πληρούμενον ἀπόλλυσι τὴν τοιαύτην πολιτείαν. πρῶτον μὲν γὰρ δαπάνας αὐτοῖς ἐξευρίσκουσι καὶ τοὺς νόμους ἐπὶ τοῦτο παράγουσιν ἀπειθοῦντες αὐτοί τε καὶ γυναῖκες αὐτῶν. E *Εἰκός*, ἔφη. Ἔπειτά γε, οἶμαι, ἄλλος ἄλλον ὁρῶν καὶ εἰς ζῆλον ἰὼν τὸ πλῆθος τοιοῦτον αὐτῶν ἀπειργάσαντο. *Εἰκός*. *Τοὐντεῦθεν* τοίνυν, εἶπον, προϊόντες εἰς τὸ πρόσθεν τοῦ χρηματίζεσθαι ὅσῳ ἂν τοῦτο τιμιώτερον ἡγῶνται, τοσούτῳ ἀρετὴν ἀτιμοτέραν. ἢ οὐχ οὕτω πλούτου ἀρετὴ διέστηκεν, ὥσπερ ἐν πλάστιγγι ζυγοῦ κειμένου ἑκατέρου ἀεὶ τοὐναντίον ῥέποντε; *Καὶ μάλ'*, ἔφη.

E αὐτῶν] αὐτῷ Vind. B. Vat. H. Flor. AGV.

ἰὼν] Comma huic appositum cum Astio et Stallbaumio in sec. omisi, ne praeter necessitatem nominativi absoluti fiant.

αὐτῶν] Ita Mon. B., quem tacite secutus est Bekkerus. Reliqui mei cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec. αὑτῶν habent, quod ferri nequit.

ἀπειργάσαντο] ἀπειργάσατο Vind. BE. Vat. H. Flor. ACTV.

Τοὐντεῦθεν — Οὕτω. 551. A.] excerpsit Stobaeus serm. LXXXXI. p. 508. Eius codex B. τοῦτ' ἔνθεν, Vind. F. τοὐντεῦθε pro τοὐντεῦθεν exhibet.

προϊόντες] προϊέντες Vind. F. Ang. B.

ὅσῳ] ὅσον Flor. T. et Stobaeus, cuius tamen cod. B. vulgatam sequitur.

τοσούτῳ] τοσοῦτον Flor. T.

ἀρετὴν] τὴν ἀ. Stob. cod. AB. ed. Gaisf. (non Trinc. quem Gaisfordius codicibus comitem addit.) Ad ellipsin verbi cf. Vol. I. p. 311, a.

ἀεὶ] om. Mon. B.

τοὐναντίον] ἐπὶ τ. Mon. B. Flor. U. Stallbaumius. εἰς τ. Vind. E. Ven. B. Flor. AC. Bas. b. Steph. Ast. τοὐναντίον Stob. cod. B. ed. Gesn.

ῥέποντε] Ita Par. A. Vind. BF. Ven. C. Flor. AV. (Pro Flor. A. Stallbaumius in sec. Flor. T. significavit.) ῥέπον cum τ super ν Par. D. ῥέπονται Flor. C. ῥέποντα Mon. B. Flor. U. Stallbaumius. ῥέποντος reliqui codices cum Stobaeo et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Nostram, nisi fallor, lectionem optime interpretatus est Ficinus: *An non ita virtus a divitiis discrepat, quasi utraque in lance staterae sint posita, semperque in contrariam partem declinent?* Eandem exhibuit Bekkerus, sed Stephani interpunctione usus comma post κειμένου posuit et hoc ad πλούτου, ἑκατέρου autem ad τοὐναντίον retulisse videtur hoc sensu: *nonne a divitiis tamquam in lance positis virtus dissidet, alterius semper contrariam in partem utraeque vergentes?* In quo neque divitiae solae lanci impositae placent, neque ἑκατέρου suum ante ἀεὶ potius, quam post τοὐναντίον locum habere videtur. Aptius ad sensum et perspicuitatis caussa non inutile est quod Astius in sec. et tert. et Stallbaumius post ἑκατέρου comma posuerunt altero sublato, sed ne hoc quidem necessarium, quum ὥσπερ ad ῥέποντε pertineat, quasi non πλούτου ἀρετὴ διέστηκεν, sed πλοῦτος καὶ ἀρετὴ διεστήκατον praecessisset. Stallbaumius vero etiam post ὥσπερ incidendum putavit.

μάλ'] μάλα Stob.

551 Τιμωμένου δὴ πλούτου ἐν πόλει καὶ τῶν πλουσίων ἀτιμοτέρα ἀρετή τε καὶ οἱ ἀγαθοί. Δῆλον. Ἀσκεῖται δὴ τὸ ἀεὶ τιμώμενον, ἀμελεῖται δὲ τὸ ἀτιμαζόμενον. Οὕτω. Ἀντὶ δὴ φιλονείκων καὶ φιλοτίμων ἀνδρῶν φιλοχρηματισταὶ καὶ φιλοχρήματοι τελευτῶντες ἐγένοντο, καὶ τὸν μὲν πλούσιον ἐπαινοῦσί τε καὶ θαυμάζουσι καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς ἄγουσι, τὸν δὲ πένητα ἀτιμάζουσι. Πάνυ γε. Οὐκοῦν τότε δὴ νόμον τίθενται ὅρον πολιτείας B ὀλιγαρχικῆς, ταξάμενοι πλῆθος χρημάτων, οὗ μὲν μᾶλλον ὀλιγαρχία, πλέον, οὗ δ' ἧττον, ἔλαττον, προει-

Τιμωμένου] τιμώμενος Stob. cod. A.

δὴ] δὲ Lob. Mon. B. Vat. M. Stob.

551 ἀτιμοτέρα] post ἀρετὴ Vat. B. ἀτιμωτέρα Vind. E.

τε] *om.* Vind. E.

οἱ ἀγαθοί] ἀγαθοὶ Mon. B. Par. D. Flor. U. ἀγαθὸν Par. K. In Mon. B. et Stobaei edd. signum interrogandi additum est, quod reliquarum Socratis in hac parte dictionum formae minus convenit. Themistius or. XVI. p. 204. A: ἀσκεῖται γάρ, φησὶν ὁ θεσπέσιος Πλάτων, τὸ τιμώμενον, τὸ δὲ ἀτιμαζόμενον ὀλιγωρεῖται.

Οὕτω.] *om.* Mon. B. Οὕτως. editiones omnes, tacentibus editoribus. Sed codices mei reliqui omnes cum Stobaeo ς omittunt, quos interim sequendos censui. Cf. Vol. I. p. 287, b. 398, a. Vol. II. p. 105, b.

δὴ] *om.* Vind. E. Idem οὕτω ἀντὶ sine distinctione Socrati tribuit, ut et Ficinus: — *apud quosque iacere solent. Atque ita ex victoriae honorisque cupidis etc.* Male. Quemadmodum paullo ante in verbis τιμωμένου δὴ etc. ita hic Socrates assenso demum Adimanto conclusionem infert, quam δὴ significat, diversum illud a priore δὴ post ἀσκεῖται, de quo cf. Vol. I. p. 147, a.

φιλονείκων] φιλονίκων Flor. R. et a m. s. Mon. B. (φιλονείκων a m. pr.)

ἀτιμάζουσι.] ἀτιμάζουσιν. Mon. B. et Bekkerus.

νόμον] νόμου Ald. (quamquam in hac extrema littera potest pro ν haberi) Bas. ab. νόμους Ang. B. Steph. Ast.

ὅρον] ὀρθὸν Vind. F. Perperam Astius in tert. et Stallbaumius Stephani interpunctione mutata comma, quod ille post ὀλιγαρχικῆς posuit, hic ante ὅρον fecerunt. Quum terminus illud sit, ex quo intra certam nos regionem versari colligimus, recte qua lege data civitas aliqua certam formam accipit, ea lex ὅρος τῆς πολιτείας appellatur. Similiter Plato Leg. L. I. p. 626. B. ὅρον τῆς εὖ πολιτευομένης πόλεως dicit et p. 638. A. victoriam et fugam negat φανερὸν ὅρον esse περὶ καλῶν ἐπιτηδευμάτων καὶ μή. Quae vero lex ὅρος πολιτείας ὀλιγαρχικῆς dicenda sit, sequentia perspicue docent, ταξάμενοι — προειπόντες, quae frustra tentata ab Astio ne Stallbaumius quidem intellexit, dum οὗ, *ubi*, pro masculino habet.

B χρημάτων,] χρημάτων. Ald. χρημάτων; Steph.

οὗ] οὐ Vind. F.

μᾶλλον] μᾶλλων Vind. E.

ὀλιγαρχία,] Ante Bekkerum comma vel omissum vel post μᾶλλον positum erat, quae distinctio

πόντες ἀρχῶν μὴ μετέχειν ᾧ ἂν μὴ ᾖ οὐσία εἰς τὸ ταχθὲν τίμημα, ταῦτα δὲ ἢ βίᾳ μεθ' ὅπλων διαπράττονται, ἢ καὶ πρὸ τούτου φοβήσαντες κατεστήσαντο τὴν τοιαύτην πολιτείαν. ἢ οὐχ οὕτως; Οὕτω μὲν οὖν. Ἡ μὲν δὴ κατάστασις, ὡς ἔπος εἰπεῖν, αὕτη. Ναί, ἔφη· ἀλλὰ τίς δὴ ὁ τρόπος τῆς πολιτείας; καὶ ποῖά ἐστιν ἃ ἔφαμεν αὐτὴν ἁμαρτήματα ἔχειν; Πρῶτον μέν, ἔφην, τοῦτο αὐτό, ὁ ὅρος αὐτῆς οἷός ἐστιν. ἄθρει γάρ, εἰ νεῶν οὕτω τις ποιοῖτο κυβερνήτας ἀπὸ τιμημάτων, τῷ δὲ πένητι, εἰ καὶ κυβερνητικώτερος εἴη, μὴ ἐπιτρέποι. C

etiam Ficinum decepit: *Annon et lege statuunt principatus fines, dum statuunt, ubi maior est pecuniarum copia, ibi talem principatum esse maiorem: ubi minor, contra minorem.* In Vind. B. post ὀλιγαρχία incisum est.

οὗ] οὐ Vind. EF.

ἔλαττον,] ἔλαττον. Ald. Bas. ab. ἔλαττον; Steph.

μὴ] μηδὲ Flor. T.

ᾧ] ὧν Lob. Vat. BM. Ven. C.

ᾖ] *om.* Ang. B. ἡ Par. A. Vat. H. Verbo tam aegre, quam facile articulo caremus.

εἰς] ὡς Flor. T.

τίμημα,] τίμημα. Ald. Bas. ab. Steph. τίμημα; Bekkerus et Stallbaumius; quorum ratio sequentibus, quae sine interrogatione dicta esse extrema ἢ οὐχ οὕτως; probabile reddunt, minus accommodata videtur.

πρὸ] πρὸς Bas. b.

φοβήσαντες] φοβήσοντες Ang. B. In Flor. R. super vulgata φόβον ποιοῦντες scriptum est.

κατεστήσαντο] post τὴν τοιαύτην πολιτείαν Vind. B.

ἢ] ἡ Vind. E.

αὕτη.] αὕτη; Ald. Bas. ab.

ἐστιν] ἔστιν Vind. F. Mon. B. Ald. Bas. ab.

ἔφαμεν] p. 544. C.

αὐτὴν] Ita Mon. B. a m. s. αὐτὰ a m. pr.

ἔφην] ἔφη Vind. F. ut videtur. C

ὁ ὅρος] „ὁ cum Ven. B. et fortasse Vat. H." Pro cum Bekkerus haud dubie om scripserat. Etiam Vind. BEF. Lob. Flor. ACRT. articulum omittunt.

ἄθρει γάρ,] Particulam omisit Ficinus: *Principio, qualis sit praescriptus hic in ea terminus, aspice.* Pro commate Stephanus, Bekkerus, Astius in text. et Stallbaumius colon habent, contra eum, qui mihi huius loci videtur, sensum, quem infra declaravi.

τις] *om.* Vind. B.

ποιοῖτο] ποιεῖται Lob. Vat. M.

ἀπὸ τιμημάτων] ἀποτιμ. Ald. Bas. ab.

ἐπιτρέποι.] ἐπιτρέποι; Ald. Bas. ab. ἐπιτρέποι — Stallbaumius, aposiopesin statuens, cuius ratio nulla adest. Videre Socrates, h. e. animo perpendere Adimantum illam rerum conditionem iubet, quae necessario futura sit, si quis navium gubernatores e censu faciat, idque breviter sane, sed ita, ut nihil ipse additurus esset, quod alterius interlocutione praecisum videri possit, enuntiat: *Vide, si quis — faciat.* Adimantus autem quasi non videre, sed quid videat renuntiare iussus πονηράν, inquit, τὴν ναυτιλίαν αὐτοὺς ναυτίλλεσθαι sc. ὁρῶ. Ficinus post ἐπιτρέποι de suo, opinor, *quid ex hoc secuturum censes?* addidit.

Πονηρὰν, ἦ δ' ὅς, τὴν ναυτιλίαν αὐτοὺς ναυτίλλεσθαι. Οὐκοῦν καὶ περὶ ἄλλου οὕτως ὁτουοῦν ἤ τινος ἀρχῆς; Οἶμαι ἔγωγε. Πλὴν πόλεως; ἦν δ' ἐγὼ, ἢ καὶ πόλεως πέρι; Πολύ γ', ἔφη, μάλιστα, ὅσῳ χαλεπωτάτη

D καὶ μεγίστη ἡ ἀρχή. Ἓν μὲν δὴ τοῦτο τοσοῦτον ὀλιγαρχία ἂν ἔχοι ἁμάρτημα. Φαίνεται. Τί δέ; τόδε ἆρά τι τούτου ἔλαττον; Τὸ ποῖον; Τὸ μὴ μίαν, ἀλλὰ δύο ἀνάγκῃ εἶναι τὴν τοιαύτην πόλιν, τὴν μὲν πενήτων,

Πονηρὰν] πονηρὰ Vind. F.

τὴν ναυτιλίαν] τὴν ναυτηλίαν Vind. F. Flor. R. ut L. VII. p. 527. D. Stephanus (in m.) φαίην ἂν ante haec excidisse, Astius in sec. Platonem εἰκὸς, non ἦ δ' ὅς, in tert. πονηρὰ ἂν εἴη, ἦ δ' ὅς, ναυτιλία αὐτοῖς ναυτίλλεσθαι scripsisse, Stallbaumius vero λέγοιμ' ἂν intelligendum esse putat, quorum nihil non ratione destitutum videtur.

αὐτοὺς] om. Lob. Vat. BM.

ναυτίλλεσθαι] ναυτίλεσθαι Flor. T. ναυτίλλεσθε Vat. M.

ὁτουοῦν] ὅτουοῦν Vind. F. „οὑτουοῦν Par. D. ς" Quum Stephanus ὁτουοῦν habeat, pro ς Bekkerum verisimile est signum codicis alicuius, fortasse Vat. H. vel Mon. B. poni voluisse. Nam et Vind. E. et Mon. B. οὑτουοῦν exhibet, quamquam in hoc vitiosum υ linea directa expunctum est.

ἤ τινος] om. Fic. uncis inclusit Stallbaumius in sec. Idem Bekkero suspectum fuisse ex Schleiermacheri annotatione et ex eo colligo, quod non solum ἤ τινὸς cum veteribus editionibus scripsit, sed etiam comma in iisdem antepositum retinuit. Astius in sec. ἥστινος, in tert. ἡστινοσοῦν scribi iubet, quorum posterius Schleiermachero quoque, sed inter οὕτως et ὁτουοῦν, reponendum videbatur. Equidem dubito, an τινος ita ferri possit, si pro neutro et ὁτουοῦν pro masculino accipiatur atque ex hoc particulae οὖν significatio ad illud redundare statuatur, hoc sensu: *nonne idem de alius cuiusvis hominis vel rei gubernatione statuendum?* Similiter L. VI. p. 494. B. πᾶσιν et ἅπασιν diversis generibus iunctim adhibita vidimus.

πόλεως; ἦν δ' ἐγὼ,] πόλεως ἦν δ' ἐγὼ, Ald. Bas. ab. πόλεως, ἦν δ' ἐγώ· Bekkerus, Ast. in tert. Stallb.

ὅσῳ] *quoniam* Fic.

D *τοσοῦτον*] τοσοῦτο Ang. B. In Vind. F. ν altera scriptione adiectum.

ἂν ἔχοι] ἔχει Lob. Vat. BM.

δέ] δαί Par. A. In Vind. BE. (ut L. VII. p. 519. B.) et Mon. B. non post δέ, sed post τόδε interpunctio est, atque ita Ficinus: *Quid autem hoc? nunquid levius?* Sed pronuntiata dictione τόδε Socrates nihil dum docuerat Adimantum, ut ultro quaerere ex eo posset, an levius id aestimaret.

ἆρά τι] ἄρά τί Vind. F.

τούτου] τοῦτο idem. (om. Fic.)

ἔλαττον] ἔλλαττον Ald.

ἀνάγκῃ] ἀνάγκη Ald. Bas. ab. ἀνάγκην Steph. Ast. pr. et fortasse Par. K. de quo Bipontini et Bekkerus tacent. — Hunc locum respexit Aristoteles Polit. L. V. extr. p. 194. Goettl. ἄτοπον δὲ καὶ τὸ φάναι δύο πόλεις εἶναι τὴν ὀλιγαρχικὴν, πλουσίων καὶ πενήτων etc. de quibus cf. Pinzgeri libellus Vol. I. p. 322, a. laudatus p. 74.

οἰκοῦντας — ἐπιβουλεύοντας]

τὴν δὲ πλουσίων, οἰκοῦντας ἐν τῷ αὐτῷ, ἀεὶ ἐπιβουλεύοντας ἀλλήλοις. Οὐδὲν μὰ Δί', ἔφη, ἔλαττον. Ἀλλὰ μὴν τόδε καλὸν, τὸ ἀδυνάτους εἶναι ἴσως πόλεμόν τινα πολεμεῖν διὰ τὸ ἀναγκάζεσθαι ἢ χρωμένους τῷ πλήθει ὡπλισμένῳ δεδιέναι μᾶλλον, ἢ τοὺς πολεμίους, ἢ μὴ χρωμένους ὡς ἀληθῶς ὀλιγαρχικοὺς φανῆναι ἐν αὐτῷ τῷ μάχεσθαι, καὶ ἅμα χρήματα μὴ ἐθέλειν εἰσφέρειν, ἅτε φιλοχρημάτους. Οὐ καλόν. Τί δέ; ὃ πάλαι ἐλοι- E

οἰκούντων — ἐπιβουλευόντων Ang. B. Flor. R.

ἀλλήλοις] ἀλλήλους Par. DK. sec. Bekk.

Δί'] δι' Ald.

μὴν τόδε] Ita unus Par. A. a m. pr. Reliqui omnes (et ipse Par. A. a m. s.) cum editis ante Bekkerum οὐδὲ interponunt, quod etiam a Ficino agnoscitur (*Sed neque hoc honestum est* —.) et exiguam per se offensionem habet. Neque Astio et Stallbaumio, qui ἴσως in proxime sequentibus non recipiendum putarent, satis caussae fuisse videtur, cur illud eiicerent. Recepto vero adverbio ἴσως, quod codicum et ipsius remota a glossematis suspicione ratio quam maxime commendat, οὐδὲ sine interrogatione stare non potest, cui non solum praecedentis interrogationis diversitas, sed etiam particula μὴν vehementer repugnat. Iam quum et alibi negationem a librariis de ironia non cogitantibus intrusam esse constet, cuius rei exempla duo Vol. II. p. 10. sq. ostendi, optimum codicem ea carentem sequi non dubitavi.

ἴσως] Hoc vulgo omissum recte Bekkerus ex Par. A. Ven. B. Vind. B. Vat. H. recepit. Accedunt Vind. E. Flor. ACV. Sic scilicet aeternae pacis spes ostenditur.

ἀναγκάζεσθαι] ἀνακάζεσθαι Ald.

τῷ πλήθει — μὴ χρωμένους E.] *om.* Vat. B. Vind. E. Pro πλήθει in Bas. ab. πλείθει legitur.

ἢ τοὺς] ἢ *om.* Par. K.

ἅτε φιλοχρημάτους] Ita omnes codices excepto Ven. B. qui ὄντας ad ἅτε additum habet. Idem in Ald. Bas. ab. Steph. adiectum non solum Astius, sed etiam Bekkerus tenuit. Non necessarium esse participium verba sub finem huius libri p. 568. B. posita docent: ὅτι αὐτοὺς εἰς τὴν πολιτείαν οὐ παραδεξόμεθα ἅτε τυραννίδος ὑμνητάς. Similiter Lucianus Conviv. c. 9. T. VIIII. p. 49. Lehm. εἶτα ἐνεδοιάζετο, πότερον χρὴ πρότερον Ζηνόθεμιν τὸν Στωϊκὸν ἅτε γέροντα, ἢ Ἕρμωνα τὸν Ἐπικούρειον (sc. κατακλίνεσθαι.) Ac nescio, an intercedens ὄντας prioris adiectivi φιλοχρημάτους partis cum ictu pronuntiandae vim debilitet. Singularem ὄντα in pluribus libris interpolatum vidimus L. VII. p. 535. D. Ceterum Ficinus maiore post μάχεσθαι interpunctione illata (etiam Stephanus ibi colon fecit) haec extrema non, ut debebat, cum illis διὰ τὸ ἀναγκάζεσθαι coniunxit, sed alterum, quod reprehendendum sit, significare statuit: *ac etiam pecunias expendere nolle eos tanquam avaros homines, haud decorum est.* quorum in fine positum a Bekkero interrogandi signum recte ab ed. Ven. a. 1517. abest. E

δέ] δαὶ Flor. ACV. et „Vat. H. et correctus, ut solet, Par. A.“ Cf. Vol. I. p. 155, b.

πάλαι] L. IIII. p. 484.

ἐλοιδοροῦμεν] λοιδοροῦμεν Vind. F. Ang. B.

δοροῦμεν, τὸ πολυπραγμονεῖν γεωργοῦντας καὶ χρη-
552 ματιζομένους καὶ πολεμοῦντας ἅμα τοὺς αὐτοὺς ἐν τῇ τοιαύτῃ πολιτείᾳ, ἢ δοκεῖ ὀρθῶς ἔχειν; Οὐδ' ὁπωστιοῦν. Ὅρα δή, τούτων πάντων τῶν κακῶν εἰ τόδε μέγιστον αὕτη πρώτη παραδέχεται. Τὸ ποῖον;. Τὸ ἐξεῖναι πάντα τὰ αὑτοῦ ἀποδόσθαι, καὶ ἄλλῳ κτήσασθαι τὰ τούτου, καὶ ἀποδόμενον οἰκεῖν ἐν τῇ πόλει μηδὲν ὄντα τῶν τῆς πόλεως μερῶν, μήτε χρηματιστὴν μήτε δημιουργὸν μήτε ἱππέα μήτε ὁπλίτην, ἀλλὰ πένητα καὶ
B ἄπορον κεκλημένον. Πρώτη, ἔφη. οὔκουν διακωλύεταί 495 γε ἐν ταῖς ὀλιγαρχουμέναις τὸ τοιοῦτον. οὐ γὰρ ἂν οἱ μὲν ὑπέρπλουτοι ἦσαν, οἱ δὲ παντάπασι πένητες. Ὀρθῶς. τόδε δὲ ἄθρει· ἆρα ὅτε πλούσιος ὢν ἀνήλισκεν ὁ τοιοῦτος, μᾶλλόν τι τότ' ἦν ὄφελος τῇ πόλει εἰς ἃ

552 ἢ] Ita Lob. Vind. E. Mon. B. Flor. U. ἤ Vind. BF. cum editis ante Bekkerum, qui tacite vitium correxit. Astius in sec. signo interrogandi post πολιτείᾳ ponendo ἤ tolerabile reddi putabat.

ὁπωστιοῦν] ὅπωστιοῦν Vind. E. ὅπως τί οὖν Vind. F.

τούτων] εἰ τ. Lob. Vat. BM. Ven. B. Bas. b.

αὕτη] αὐτὴ Lob. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. Flor. U.

πρώτη] post παραδέχεται Flor. T.

αὑτοῦ] αὐ. Lob. Vind. EF.

ἄλλῳ] ἄλλα Vat. H. Flor. AC. ἄλλον Vind. E. Flor. T. ἄλλους Vind. B.

δημιουργὸν] δυμ. Bas. b.

κεκλημένον] *passim cognominatus* Fic.

B Πρώτη] ἀνάγκη Bas. b.

οὔκουν] Οὐκοῦν Steph. cum Vind. F. et ante corr. B. (οὔκουν e corr.) Id Bekkerus silentio praeteriit. Idem cum reliquis editoribus et interpretibus haec usque ad πένητες Socrati tribuit, qui quum paucorum gubernationem *primam* illud vitium recipere persuasum haberet eamque sententiam verbis ὅρα δή etc. aperte demonstrasset, suffragante Adimanto rursus in dubium sine caussa rem vocare non debebat. Contra Adimantum decebat assensum fortasse cupidius praebitum finibus quibusdam circumscribere et quod rationis ignarus concessisse videri poterat, quum *primam* illam in istud vitium incurrere affirmasset, ita quasi limare, ut esse certe in ea civitate vitium illud diceret. Similiter p. 554. B. ἐμοὶ γοῦν, inquit, δοκεῖ· χρήματα γοῦν μάλιστα ἔντιμα τῇ τε πόλει καὶ παρὰ τῷ τοιούτῳ. Quamobrem haec Adimanto, sequens vero ὀρθῶς, quod vulgo ipsi assignatur, una cum sequentibus τόδε δὲ etc. Socrati tribui. Codices in hac re non multum auctoritatis habent. Mei quidem vulgatam distinctionem sequuntur.

ταῖς ὀλιγαρχουμέναις] τῇ ὀλιγαρχουμένῃ Par. K.

τοιοῦτον] τοιοῦτο Lob. Vat. BM.

ἆρα] ἄρα Lob. Vind. F.

τοιοῦτος] τιοῦτος Mon. B.

τι] ἢ Vind. B. Vat. H. Flor. ACV. εἰ Vind. E.

νῦν δὴ ἐλέγομεν; ἢ ἐδόκει μὲν τῶν ἀρχόντων εἶναι, τῇ δὲ ἀληθείᾳ οὔτε ἄρχων οὔτε ὑπηρέτης ἦν αὐτῆς, ἀλλὰ τῶν ἑτοίμων ἀναλωτής; Οὕτως, ἔφη· ἐδόκει, ἦν δὲ οὐδὲν ἄλλο, ἢ ἀναλωτής. Βούλει οὖν, ἦν δ' ἐγώ, φῶ- C μεν αὐτόν, ὡς ἐν κηρίῳ κηφὴν ἐγγίγνεται, σμήνους νόσημα, οὕτω καὶ τὸν τοιοῦτον ἐν οἰκίᾳ κηφῆνα ἐγγίγνεσθαι, νόσημα πόλεως; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, ὦ Σώκρατες. Οὐκοῦν, ὦ Ἀδείμαντε, τοὺς μὲν πτηνοὺς κηφῆνας πάντας ἀκέντρους ὁ θεὸς πεποίηκε, τοὺς δὲ πεζοὺς τούτους, ἐνίους μὲν αὐτῶν ἀκέντρους, ἐνίους δὲ δεινὰ κέντρα ἔχοντας; καὶ ἐκ μὲν τῶν ἀκέντρων πτωχοὶ πρὸς τὸ γῆρας τελευτῶσιν, ἐκ δὲ τῶν κεκεντρω- D μένων πάντες, ὅσοι κέκληνται κακοῦργοι; Ἀληθέστατα, ἔφη. Δῆλον ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ἐν πόλει οὗ ἂν ἴδῃς

τότ'] τοιοῦτον Lob. Vat. BM. Ven. B. Bas. b.
δὴ] *om.* Mon. B.
ἢ] ἢ Ald. Bas. ab.
τῇ δὲ ἀληθείᾳ] τηδεαληθεία Vind. E.
ἦν αὐτῆς] ἢ ναύτης Lob. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. et cum litura inter ἢ et ν Mon. B.
τῶν ἑτοίμων] *propriorum commodorum* Fic.
ἀναλωτής] ἀναλώτης Vind. F. item paullo post.
ἔφη· ἐδόκει,] Vulgo ἔφη, ἐδόκει· qua ratione οὕτως praeter consuetudinem ad remotius referendum est. Nec vacat ea ratio ambiguitate, qua deceptus Ficinus *Sic utique visum est* posuit. Mutata interpunctione Adimantus οὕτως dicens alterum ex duobus a Socrate propositis sibi placere demonstrat, quod quale sit explicaturus addit ἐδόκει, sc. τῶν ἀρχόντων, vel ἄλλο τι, ἢ ἀναλωτὴς εἶναι. Ceterum Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. R. ἐδόκει omittunt, Mon. B. etiam proxime sequens ἦν δὲ omittit.
C Βούλει] βούλῃ Vind. E.
αὐτὸν] αὐτῶν Ven. B.
ἐν] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.
κηρίῳ] κυρίῳ Ven. B. μηρίῳ Vind. E.
ἐγγίγνεται] ἐγγίνεται Ald. Bas. ab. Steph.
τοιοῦτον] τιοῦτον Mon. B.
ἐγγίγνεσθαι] ἐγγίν. idem et Ald. Bas. ab. Steph. Comma a Bekkero sublatum merito restituerunt Astius in tert. et Stallbaumius in sec.
πτηνοὺς] πτηννοὺς Bas. ab.
ἀκέντρους] ἀπορέστους Lob. Vat. M.
πεποίηκε,] πεποίηκε; editi ante Astii sec.
τούτους,] Stallbaumius in sec. comma omisit.
αὐτῶν] int. vers. habet Lob.
ἔχοντας;] ἔχοντας. Mon. B. Ald. Bas. a. ἔχοντας, Bas. b. Ficinus *cernimus* addidit.
πρὸς τὸ γῆρας] sc. ἀφικόμενοι, ut L. VI. p. 498. A. X. 613. B. τελευτᾶν est *mori*. Ficinus, Astius, Schleiermacherus, Stallbaumius secus interpretantur.
D κακοῦργοι;] κακοῦργοι. Vind. B. Mon. B. Ald. Bas. ab. Steph.
ἴδῃς] ἴδοις Vind. BE. Par. K.

πτωχούς, ὅτι εἰσί που ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ἀποκεκρυμμένοι κλέπται τε καὶ βαλλαντιοτόμοι καὶ ἱερόσυλοι καὶ πάντων τῶν τοιούτων κακῶν δημιουργοί. Δῆλον, ἔφη. Τί οὖν; ἐν ταῖς ὀλιγαρχουμέναις πόλεσι πτωχοὺς οὐχ ὁρᾷς ἐνόντας; Ὀλίγου γ', ἔφη, πάντας τοὺς ἐκτὸς τῶν
E ἀρχόντων. Μὴ οὖν οἰόμεθα, ἔφην ἐγώ, καὶ κακούργους πολλοὺς ἐν αὐταῖς εἶναι κέντρα ἔχοντας, οὓς ἐπιμελείᾳ βίᾳ κατέχουσιν αἱ ἀρχαί; Οἰόμεθα μὲν οὖν, ἔφη. Ἆρ' οὖν οὐ δι' ἀπαιδευσίαν καὶ κακὴν τροφὴν καὶ κατάστασιν τῆς πολιτείας φήσομεν τοὺς τοιούτους

εἰσί] ἀεί Mon. B. sed ε a m. s. prefectum.

ἀποκεκρυμμένοι] ἀποκεκρυμένοι Bas. ab.

βαλλαντιοτόμοι] Duplex λ ex Par. A. Vind. BE. Ven. C. et a m. pr. B. Flor. AC. pro simplici, quod in reliquis et in editionibus omnibus est, recipere non dubitavi, sed in antepenultima α cum uno Par. A. pro ο ponere minus tutum est visum, quamquam ea, quae Lobeckius ad Phryn. p. 652. sqq. collegit, ad optimi libri auctoritatem defendendam faciunt. De λλ cf. Vol. I. p. 75, a. de grammaticorum hariolationibus Bernemannus ad Xenoph. Symp. p. 100.

Δῆλον, ἔφη.] om. Par. A.

οὐχ ὁρᾷς] οὐχορᾷς Vind. F.

πάντας] πάντων idem, incertum ante an post emendationem.

οἰόμεθα] οἰώμεθα Lob. Vind. B. Vat. BHM. Ven. B. Flor. AV. et a m. s. Par. A. Ald. Bas. ab. Qui si omnes eundem Adimanto respondenti modum tribuerent, dubitari posset, uter praestaret. Solet enim μή in interrogatione ita cum indicativo construi, ut negationis exspectationem faciat. Cf. Graseri Specimen adversariorum p. 34. Quid, quod ferri quodam modo diversitas possit et quaerenti *Non igitur putemus* —? responsum videri *Putamus utique*, h. e. facimus id, quod tu num non facere debeamus rogas. Verum tamen ea ratione utpote quaesita abstinendum neque vero illis locis utendum puto, quos Graserus p. 35. ex Protagora p. 312 A. et Menone p. 89. C. tamquam particulae cum affirmationis exspectatione positae exempla citavit, quorum prior dubiam lectionem, neuter interrogationem habet. Et quoniam illud μή saepe ita ponitur, ut rem quamvis incredibilem et talem, ut neganda videatur, nihilo minus credi ab interrogante et affirmandam potius, quam negandam existimari significet, veluti quum Euthyd. p. 291. A. Socrates dicit ἀλλ', ὦ δαιμόνιε Κρίτων, μή τις τῶν κρειττόνων παρὼν αὐτὰ ἐφθέγξατο; et Crito respondet ναὶ μὰ Δία, ὦ Σώκρατες, τῶν κρειττόνων μέντοι τις ἔμοιγε δοκεῖ, καὶ πολύ γε, quae omnia eadem forent, si Socrates ἆρ' οὖν τῶν κρειττόνων τις αὐτὰ ἐφθέγξατο dixisset, hac igitur re factum puto, ut etiam ubi res minime incredibilis esset, ad vim orationis augendam et animum auditoris advertendum dubitationis species pro simplici interrogatione assumeretur et μή pro ἆρα diceretur. Cf. Bernhardy synt. p. 397.

E καί] om. Vind. B. Vat. H.

ἐν αὐταῖς] ἐν αὐτῆι Lob. ἐν αὐτῇ Vat. M. *in ea* Fic. (qui in superioribus πόλεσι *civitatibus* reddidit.)

αὐτόθι ἐγγίγνεσθαι; Φήσομεν. Ἀλλ' οὖν δὴ τοιαύτη γέ τις ἂν εἴη ἡ ὀλιγαρχουμένη πόλις καὶ τοσαῦτα κακὰ ἔχουσα, ἴσως δὲ καὶ πλείω. Σχεδόν τι, ἔφη. Ἀπειργάσθω δὴ ἡμῖν καὶ αὕτη, ἦν δ' ἐγώ, ἡ πολιτεία, ἣν 553 ὀλιγαρχίαν καλοῦσιν, ἐκ τιμημάτων ἔχουσα τοὺς ἄρχοντας· τὸν δὲ ταύτῃ ὅμοιον μετὰ ταῦτα σκοπῶμεν, ὥς τε γίγνεται οἷός τε γενόμενος ἐστι. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ἆρ' οὖν ὧδε μάλιστα εἰς ὀλιγαρχικὸν ἐκ τοῦ τιμοκρατικοῦ ἐκείνου μεταβάλλει; Πῶς; Ὅταν αὐτοῦ παῖς γενόμενος τὸ μὲν πρῶτον ζηλοῖ τε τὸν πατέρα καὶ τὰ

βίᾳ] καὶ βίᾳ Steph. Ast. *ac vi* Fic. Cf. Vol. I. p. 107, s. Quamquam h. l. priorem potius dativum ἐπιμελείᾳ adverbii potestate praeditum dixerim. Quae infra leguntur p. 554. C. τὰς δὲ κακούργους (ἐπιθυμίας) κατεχομένας βίᾳ ὑπὸ τῆς ἄλλης ἐπιμελείας, quibus Stallbaumius opinatur codicum lectionem nostri loci firmari, mihi quidem nihil eiusmodi efficere videntur.

Οἰόμεθα] οἰώμεθα Vind. BE. et a m. s. Par. A.

καὶ κακὴν τροφὴν] om. Mon. B.

ἐγγίγνεσθαι] ἐγγίν. Ald. Bas. ab. Steph.

οὖν] οὐ Vat. B. οὖν externi, ut ita dicam, vinculi locum obtinet: *Sed, quoniam finis huic disputationis parti imponendus est, talis igitur* etc. Cf. Vol. II. p. 293. sq.

τοιαύτη] τοιαύτης Ven. C.

γέ] om. Lob. Vat. BM.

πλείω.] In Mon. B. nulla est interpunctio.

553 αὕτη] ταύτῃ Vind. F. Ang. B.

ἣν — τοὺς ἄρχοντας] om. Vind. F.

ἐκ τιμημάτων] ἐκτελημάτων Vat. B.

ἔχουσα] ἔχουσαν Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U. Ast. sec. (*principes*) *eligentem* Fic.

τὸν δὲ] Hic novi capitis initium faciunt Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius et in fine sententiae interrogationis signum ponunt. Mihi coniunctivi σκοπῶμεν significatio eadem, quae imperativi ἀπειργάσθω, et viri cum civitate compositio ob pronomen ταύτῃ talis videtur, ut neutrum probari possit. Itaque cum Astio in pr. et sec. ante haec colon pro puncto priorum, post ἐστι punctum cum omnibus ante Bekkerum feci. Nam πάνυ μὲν οὖν et similia minime semper respondentis, sed saepenumero assentientis esse constat. Vide e. g. p. 554. A. L. V. p. 453. D. 465. A.

μετὰ ταῦτα] μεταταῦτα Lob. Vind. BEF. Mon. B. Ald. Bas. ab.

ὥς] ὅς Vind. E. οἷος Lob. Vat. M.

γίγνεται] γίγνηται Vind. F. In Mon. B. prius γ et ε a m. s. profecta sunt et a m. pr. μίγνυται fuisse videtur.

οἷός] καὶ ο. Vind. E.

ἐστι] ἐστιν Bekkerus. ἐστι priores et codices mei.

ἔφη] om. Lob. Vat. BM.

εἰς] ὡς Vind. F. et, sup. πρὸς, Ang. B.

τοῦ] om. Mon. B. Flor. U. Par. K. sec. Bekk.

ζηλοῖ τε] ζηλοῖτε Ald. Bas. a. τε om. Par. K.

ἐκείνου ἴχνη διώκῃ, ἔπειτα αὐτὸν ἴδῃ ἐξαίφνης πταί-
B σαντα ὥσπερ πρὸς ἕρματι πρὸς τῇ πόλει καὶ ἐκχέαντα τά τε αὑτοῦ καὶ ἑαυτόν, ἢ στρατηγήσαντα ἤ τιν' ἄλλην μεγάλην ἀρχὴν ἄρξαντα, εἶτα εἰς δικαστήριον ἐμπεσόντα, βλαπτόμενον ὑπὸ συκοφαντῶν, ἢ ἀποθανόντα ἢ ἐκπεσόντα ἢ ἀτιμωθέντα καὶ τὴν οὐσίαν ἅπασαν ἀποβαλόντα. Εἰκός γ', ἔφη. Ἰδὼν δέ γε, ὦ φίλε, ταῦτα καὶ παθὼν καὶ ἀπολέσας τὰ ὄντα δείσας, οἶμαι, εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖ ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ ἐν τῇ ἑαυ-
C τοῦ ψυχῇ φιλοτιμίαν τε καὶ τὸ θυμοειδὲς ἐκεῖνο καὶ ταπεινωθεὶς ὑπὸ πενίας πρὸς χρηματισμὸν τραπόμενος γλίσχρως καὶ κατὰ σμικρὸν φειδόμενος καὶ ἐργαζόμενος χρήματα ξυλλέγεται. ἆρ' οὐκ οἴει τὸν τοιοῦτον τότε εἰς μὲν τὸν θρόνον ἐκεῖνον τὸ ἐπιθυμητικόν τε καὶ φι-

διώκῃ] *διώκει* Lob. Vind. BE. Flor. R. et correctus, sed ab eadem manu, Vind. F. (ante corr. — *κη* erat.)

αὐτὸν] *αὑ*. Mon. B. corr.

ἴδῃ] *ἤδη* Vind. BEF. Ang. B. Flor. R. *ἴδοι* Lob.

B *πρὸς ἕρματι*] *προσέρματι* Vind. F. *πρὸς* om. Par. K. Pro *ἕρματι* Flor. U. *ἕρμα τι*, super eo Flor. R. *κωλύματι* habet.

τῇ πόλει] *τὴν πόλιν*, sup. *τῇ πόλει*, Par. K. sec. Bip.

τε] *γε* Ang. B.

αὑτοῦ] *αὐ*. Vind. B. Ald. Bas. ab. *αυτοῦ* Vind. E. *ἑαυτοῦ* Lob. Vind. F. Ang. B. Vat. M. Bekkerus. Cf. Vol. II. p. 344, b.

στρατηγήσαντα] *στρατιγήσαντα* Vind. E.

ἤ τιν'] *ἢ τινα* Mon. B. *ἢ τινὰ* Flor. RU. *ἢ τὴν* Par. AD. Lob. Vind. F. Vat. B. Ven. C. Ald. Bas. ab.

ἐμπεσόντα] *ab insidiatoribus tractum* Fic.

βλαπτόμενον — ἐκπεσόντα] om. Vat. M. *βλαττόμενον* etc. Vind. E.

συκοφαντῶν] *σύφαντῶν* Ald.

ἢ ἀποθανόντα ἢ] om. Fic. item *ἢ*, quod proxime sequitur.

ἀτιμωθέντα] *ἀτιμασθέντα* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

γ'] *γε* Lob.

παθὼν] *παθῶν* Vind. E.

ὠθεῖ] *ὠθεῖ;* Bas. b.

ἐκ τοῦ] *ἐκτὸς* Ang. B.

ἑαυτοῦ] *αὐτοῦ* Vind. BE. Vat. H. *αὐτῇ* Ven. B.

γλίσχρως] *γλισχρῶς* Vind. F. C

κατὰ] *μετὰ* Mon. B.

σμικρὸν] *μικρὸν* Lob. Vind. BE. Par. K. sec. Bip. Flor. ACT.

ξυλλέγεται] *ξυλλέγηται* Par. ADK. sec. Bekk. Vind. BF. Ven. C. Vat. H. Flor. AC. et a m. pr. Mon. B. (a m. s. — *εται*) Vide quae ad p. 550. A. disputavi.

οἴει] *εἴοι* Ald.

τοιοῦτον] *τιοῦτον* Mon. B. a m. pr.

τὸ ἐπιθυμητικόν] Pro *τὸ* Bekkerus omnes codices *τὸν* exhibere et in unius Par. D. margine *τὸ* legi refert. Sed Mon. B. cum Flor. U. et, si Bipontinorum silentio fides habenda, Par. K. *τὸ* habet, quae necessaria omnium editorum lectio est. Reliqui mei et Florentini habent *τόν*.

μέγαν βασιλέα] *μέγα β.* Vat. H. *μεγα β.* Vind. E. *μεγαβασι-*

λοχρήματον ἐγκαθίζειν καὶ μέγαν βασιλέα ποιεῖν ἐν ἑαυτῷ, τιάρας τε καὶ στρεπτοὺς καὶ ἀκινάκας παραζωννύντα; Ἔγωγε, ἔφη. Τὸ δέ γε, οἶμαι, λογιστικόν τε καὶ θυμοειδὲς χαμαὶ ἔνθεν καὶ ἔνθεν παρακαθίσας ὑπ' D ἐκείνῳ καὶ καταδουλωσάμενος τὸ μὲν οὐδὲν ἄλλο ἐᾷ λογίζεσθαι οὐδὲ σκοπεῖν, ἀλλ' ἢ ὁπόθεν ἐξ ἐλαττόνων χρημάτων πλείω ἔσται, τὸ δὲ αὖ θαυμάζειν καὶ τιμᾶν μηδὲν ἄλλο, ἢ πλοῦτόν τε καὶ πλουσίους, καὶ φιλοτιμεῖσθαι μηδ' ἐφ' ἑνὶ ἄλλῳ, ἢ ἐπὶ χρημάτων κτήσει καὶ ἐάν τι ἄλλο εἰς τοῦτο φέρῃ. Οὐκ ἔστ' ἄλλη, ἔφη, μεταβολὴ οὕτω ταχεῖά τε καὶ ἰσχυρὰ ἐκ φιλοτίμου νέου εἰς φιλοχρήματον. Ἆρ' οὖν οὗτος, ἦν δ' ἐγώ, ὀλιγαρ- E χικός ἐστιν; Ἡ γοῦν μεταβολὴ αὐτοῦ ἐξ ὁμοίου ἀνδρός ἐστι τῇ πολιτείᾳ, ἐξ ἧς ἡ ὀλιγαρχία μετέστη.

λέα Vind. F. quae forma secundum Lobeckii disputationem Vol. II. p. 296, b. citatam defendi potest.

ἑαυτῷ] *αὐτῷ* Vind. BE. Vat. H. *ἑαυτοῦ* Par. K. sec. Bip. non absurde. Cf. Reitzius ad Lucianum T. VIIII. p. 368. Lehm.

ἀκινάκας] *ἀκκινάκας* Vind. E. *ἀκιννάκας* Mon. B. ante corr. *κίνακας* Vind. F. Timaeus lex. p. 18: *ἀκινάκης· περιζώνιον στενὸν ἑτερόστομον, ὥσπερ ἡμίτομον* (Ruhnkenius tacite edidit *ἡμίστομον*) *μαχαίρας*. — Ficinus hunc apparatum (*τιάρας — παραζωννύντα*) etiam magnificentiorem reddidit: *ornamentisque regiis exornare, coronis, balteis, fibulis, fimbriis, ense Persico.*

Ἔγωγε] *ἔγωγ'* Vind. BE. Vat. H.

δέ γε] *δέ γ'* Vind. B.

D *χαμαὶ*] *θαμαὶ* Vind. E.

τὸ μὲν] *τῷ μὲν* Mon. B.

ὁπόθεν] *πόθεν* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐξ ἐλαττόνων] *ἐξελ.* Lob. *ἐξελ.* Vind. F.

πλείω] *plurimae* (pecuniae) Fic.

τὸ δὲ] *τὸ δ'* Lob. Vind. B. Vat. M. *τῷ δὲ* Mon. B.

θαυμάζειν] *θαυμάζειν τε* Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb.

μηδ' ἐφ' ἑνὶ] *μὴ δὲ φ...* Vind. F. *μηδενὶ* Par. K. sec. Bip. Flor. U. et, praeposito in m. a m. s. *ἐπὶ*, Mon. B. Bekkerus Monacensis libri oblitus in Par. DK. *ἐφ'* omitti tradit.

ἐάν τι] *τι* om. Vind. F. Ang. B.

φέρῃ.] *φέρῃ;* Bas. b.

φιλοχρήματον] *φιλοχρημάτων* Mon. B. a m. pr.

E *Ἆρ'*] *ἄρ'* Vind. F. Flor. R.

οὗτος] om. Par. K. sec. Bip. post *ἦν δ' ἐγώ* habet sec. Bekk.

Ἡ γοῦν] *ἤγουν* Vind. F. Male Ficinus haec Socrati dat et totam dictionem perperam est interpretatus, si ita scripsit, ut apud Bekkerum legitur: *Mutatio quidem ipsius ex homine similis est illius rei publicae, ex qua paucorum potentia exstitit.* Sed haud dubie non *similis*, sed *simili* scripsit, ut editum est Ven. a. 1517. Cf. L. IIII. p. 424. D: Ἡ γοῦν παρανομία, ἔφη, etc.

ἐξ ὁμοίου] *ἐξομοίου* Vind. F.

πολιτείᾳ] *πολιτεί* Vind. E.

ἐξ ἧς] *ἐξῆς* Vind. F.

ἡ] om. Par. K. sec. Bekk.

554 *Σκοπῶμεν δή, εἰ ὅμοιος ἂν εἴη. Σκοπῶμεν. Οὐκοῦν πρῶτον μὲν τῷ χρήματα περὶ πλείστου ποιεῖσθαι ὅμοιος ἂν εἴη; Πῶς δ' οὔ; Καὶ μὴν τῷ γε φειδωλὸς εἶναι καὶ ἐργάτης, τὰς ἀναγκαίους ἐπιθυμίας μόνον τῶν παρ' αὑτῷ ἀποπιμπλάς, τὰ δὲ ἄλλα ἀναλώματα μὴ παρεχόμενος, ἀλλὰ δουλούμενος τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας ὡς ματαίους. Πάνυ μὲν οὖν. Αὐχμηρός γέ τις, ἦν δ' ἐγώ,*

εἴη.] εἴη; Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius; quod ego non penitus ineptum, sed inter proxime praecedentem et proxime sequentem interrogationem minus aptum existimo. In Ald. nulla interpunctio est.

554 *Σκοπῶμεν — εἴη;*] om. Mon. B. Par. DK. Flor. U.

Οὐκοῦν] *οὐκοῦν:* Vind. F. om. Fic.

τῷ] *τὸ* Vind. F. Ang. B.

εἴη;] *εἴη.* Ald. Bas. ab. Fic.

τῷ γε] *τό γε* Vind. F. Ang. B.

ἐργάτης] Ita Par. A. Vind. BE. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACTV. et margo R. sec. Stallb. in pr. (in sec. ipsum Flor. R. *ἐργάτης* exhibere ait, marginis mentione omissa.) *ἐργαστής* reliqui codices (sed Par. K. sec. Bip. *ἐραστής* habet) et editiones ante Bekkerum. Id licet Apollonius Bekkeri anecd. p. 500, 21. 545, 10. 549, 8. non magis usitatum noverit, quam *δεσποστής*, nec alibi, nisi in marmore Oxon. CLXXIIII. (p. 59. Lond. a. 1732.) inventum videatur, in quo *ΦΛΑΟΤΙΟΣ ΖΕΤΞΙΣ ΕΡΓΑΣΤΗΣ* incertum proprione an communi nomine dicitur, tamen analogia et nominibus *ἐργαστήρ* et *ἐργαστίνη*, quorum prius apud Xenophontem Oec. 5, 15. cl. Polluce VII. 1. alterum apud Hesychium exstat, tueri sese poterat, antequam de codicum auctoritate constaret. *Ἐργάτας* vero Atticis dictos esse qui vulgo (*παρ' ἡμῖν*) *ἐργαστικοὶ* dicerentur, et *μισθωτούς*, qui vulgo *ἐργάται*, Hesychius memoriae prodidit.

τὰς] om. Vind. F. in m. habet Flor. R.

ἀναγκαίους] Ita Par. A. Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C. et int. vers. B. Ang. B. Flor. ACTV. et margo R. *ἀναγκαίας* reliqui cum editis ante Bekkerum. Cf. Vol. I. p. 355, a.

μόνον] In Vind. E. sic an *μόνων* scriptum sit, satis discerni nequit.

τῶν] *τῷ* Ven. C. et a m. pr. Vat. B. *τὰς* Lob. Vat. M.

αὑτῷ] *αὐ.* Lob. Vind. BEF. Mon. B. Ald. Bas. ab. more sequiorum. Ficinus verba *τῶν παρ' αὑτῷ* omisit.

ἀποπιμπλὰς] *ἀποπιμπλᾶς* Lob. Vind. F.

δὲ ἄλλα ἀναλώματα] *δ' ἄλλα ἀνάλωτα* Lob. Vat. M.

παρεχόμενος] *παραδεχόμενος* Vind. EF. Ven. B. Ang. B. Flor. CR. cum editis ante Bekkerum. *(ceteris vero sumptibus nequaquam) indulget* Fic. *τὰ ἄλλα ἀναλώματα* sunt pecuniae in cetera impendendae, quas hic negatur *παρέχεσθαι*, de suis praebere, quemadmodum Thucydides L. I. c. 99. socios Atheniensium dicit maluisse *ἀντὶ τῶν νεῶν τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα φέρειν*, solvere, et *τὴν δαπάνην ξυμφέρειν.*

γέ] *τέ* Vind. F. Ang. B. *δέ* Vat. M. *(Aridior) itaque (et squalidior vivit)* Fic. *γε* h. l. est scilicet.

ἀπὸ παντὸς — οὓς δή] om. Ang. B. Pro *δή* Vind. E. *δὲ* habet. De plurali cf. Vol. I. p. 169, b.

σῶν καὶ ἀπὸ παντὸς περιουσίαν ποιούμενος, θησαυροποιὸς ἀνήρ· οὓς δὴ καὶ ἐπαινεῖ τὸ πλῆθος. ἢ οὐχ οὗ- B τος ἂν εἴη ὁ τῇ τοιαύτῃ πολιτείᾳ ὅμοιος; Ἐμοὶ γοῦν, ἔφη, δοκεῖ· χρήματα γοῦν μάλιστα ἔντιμα τῇ τε πόλει καὶ παρὰ τῷ τοιούτῳ. Οὐ γάρ, οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, παιδείᾳ ὁ τοιοῦτος προσέσχηκεν. Οὐ δοκῶ, ἔφη· οὐ γὰρ ἂν τυφλὸν ἡγεμόνα τοῦ χοροῦ ἐστήσατο. Καὶ ἔτι μά-

B *Ἐμοὶ γοῦν*] Ita Vind. F. *ἐμοὶ γ' οὖν* Vind. E. *ἐμοὶ μὲν* Ang. B. Flor. R. *ἔμοιγ' οὖν* (reliqui Florentini, Par. K. sec. Bip.) Lob. Vind. B. Mon. B. et editiones ante Bekkerum, qui tacite *ἐμοὶ γοῦν* scripsit, quod post Socratis dubitationem non potest non probari. Cf. Vol. I. p. 30, b.

γοῦν] *οὖν* Par. K. *itaque* Fic. Vide ad p. 552. B. observata.

τῇ] *ab omni* Fic.

ὁ τοιοῦτος] *ὅτι οὗτος* Ven. C. et a m. pr. Vat. B. *ἥτινι οὗτος* Lob. Vat. M.

δοκῶ] *δοκῶ γ'* Vind. B. et Bekkerus, quem bona fide Astius in tert. secutus est. Cf. Vol. II. p. 103, a.

τυφλὸν] *τυφλῶν* Bas. b.

χοροῦ] Ita Par. A. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACV. *χρόνου* Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. RT. Bas. b. et cum *θ* super *χ* Ang. B. *βίου* Ven. B. Mon. B. Flor. U. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. sec. *om.* Fic.

Καὶ ἔτι μάλιστα εὖ, ἦν δ' ἐγώ. τόδε δὲ σκόπει·] Ita Par. AD. Vind. BF. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. R. item Lob. Vat. BM. Par. K. sec. Bekk. nisi quod hi quatuor *δὴ* pro *δὲ* habent. *καὶ ἔτι μάλα εὖ ἦν δ' ἐγὼ τόδε δὲ σκόπει* Flor. ACT. Certe Stallbaumius in pr. hos tres in adverbio *μάλα* discrepare a Stephano non ostendit, cui testimonio plus tribuo, quam quod in sec. Bekkerianos potius, quam Florentinos libros respiciens „pro *μάλα* omnes codices *μάλιστα* praebere" perhibet. *καὶ ἔτι μάλιστα αὖ ἦν δ' ἐγὼ τῇδε δὴ σκόπει* Mon. B. Flor. U. Nam hic quoque prius Stallbaumii testimonium verius videtur posteriore, quo Flor. U. in pronomine ante *δὴ* vulgatam sequi significat. *καὶ ἔτι μάλα ἦν δ' ἐγὼ τόδε δὲ σκόπει* Vind. E. *καὶ ἔτι μάλιστα εὖ ἦν δ' ἐγὼ τόδε σκόπει* Flor. V. Bas. b. *καὶ ἔτι μάλιστα ἦν δ' ἐγὼ τόδε σκόπει* Ven. B. *Καὶ ἔτι μάλα εὖ, ἦν δ' ἐγώ, τόδε σκόπει.* Ald. Bas. a. Steph. Astius in pr. et tert. Bekkerus et Stallbaumius in pr. Id vero longissime ab optimis codicibus distat et sensum minime commodum praebet. Cur enim hanc potissimum rem tam diligenter considerare Adimantum iuberet Socrates, quam et ipse ut nullo negotio ex iis, quae de neglecto ab istiusmodi homine animi cultu dixisset, diiudicandam propositurus, et Adimantus ut satis expeditam minime operose decreturus esset? Nec placuit Stallbaumio in sec. in qua edidit: *Καὶ [ἔτι] μάλιστα, ἦν δ' ἐγώ. τόδε δὲ σκόπει.* Vocabulum *ἔτι*, in quo omnes codices consentiunt, „errore aliquo natum" suspicatur et ad *μάλιστα* suppleri iubet *οὕτως ἔχει*, quid vero illud sit, quod Socrates parum usitata assentiendi formula *maxime ita se habere* dicat, non docet. Magis probandus neque ob audaciam in codicum ignorantia nimis reprehendendus est Astius, qui in sec. Ficini interpretationem *Optime quidem: hoc autem animadverte* secutus *Καὶ μάλα εὖ, ἦν δ' ἐγώ· ἔτι δὲ τόδε σκόπει.* scripsit, in tert. Pla-

λιστα εὖ, ἦν δ' ἐγώ. τόδε δὲ σκόπει. κηφηνώδεις ἐπιθυμίας ἐν αὐτῷ διὰ τὴν ἀπαιδευσίαν μὴ φῶμεν ἐγ-
C γίγνεσθαι, τὰς μὲν πτωχικάς, τὰς δὲ κακούργους, κατεχομένας βίᾳ ὑπὸ τῆς ἄλλης ἐπιμελείας; Καὶ μάλ', ἔφη. Οἶσθ' οὖν, εἶπον, οἷ ἀποβλέψας κατόψει αὐτῶν τὰς κακουργίας; Ποῖ; ἔφη. Εἰς τὰς τῶν ὀρφανῶν ἐπιτροπεύσεις, καὶ εἴ πού τι αὐτοῖς τοιοῦτον ξυμβαίνει, ὥστε πολλῆς ἐξουσίας λαβέσθαι τοῦ ἀδικεῖν. Ἀληθῆ. Ἆρ' οὖν οὐ τούτῳ δῆλον, ὅτι ἐν τοῖς ἄλλοις ξυμβο-

tonem ita scripsisse coniecit. Mirum enim, ni Socrates valde scitum Adimanti responsum aliqua laude prosequendum putaverit. Verum tamen codices alio ducunt. Quorum qui sunt optimi, quum eam lectionem habeant, quae sensum illum unice aptum saltem per transennam ostendat, hanc vulgatae et reliquis pariter vel magis incommodis praeferre non dubitavi, genuinam vero scripturam hanc esse suspicor: οὐ γὰρ ἂν τυφλὸν ἡγεμόνα τοῦ χοροῦ ἐστήσατο καὶ ἐτίμα μάλιστα. Εὖ, ἦν δ' ἐγώ· τόδε δὲ σκόπει. Non diffiteor dicti venustatem addita explicatione imminui, sed explicatio ipsa non prorsus supervacanea videtur eoque minus a vero abhorret, quod et Socrates in antecedentibus p. 553. D. eodem verbo τιμᾶν μηδὲν ἄλλο, ἢ πλοῦτον, et ipse Adimantus proxime χρήματα μάλιστα ἔντιμα παρὰ τῷ τοιούτῳ dixerat. Solum εὖ pro εὖ γε vel εὖ λέγεις Latinorum comicorum *eu* satis tuetur.

κηφηνώδεις] κηφὴν ὡδ' εἰς Vind. F.

ἀπαιδευσίαν] ἀπαιδεύσιαν Ald. Bas. b. miro ac nescio an fortuito consensu.

μὴ φῶμεν] μή φαμεν Ast. sec. *nonne — dicimus* Fic.

ἐγγίγνεσθαι] ἐγγίν. Mon. B. Ald. Bas. ab. Steph.

C ἐπιμελείας] ἐπιθυμίας, sup. μελεί, Par. K. Sane cura illa a cupiditate proficiscitur et ob id ipsum tamquam cognata ἡ ἄλλη dicitur.

Καὶ] om. Ang. B.

μάλ'] μᾶλ' Vind. E.

Οἶσθ'] οἶσθα Lob. Vind. F. Mon. B.

οἷ] οἳ Vind. F. εἰ Par. K. sec. Bekk. et, sup. ῇ, D.

κατόψει] κατόψῃ Vind. F.

αὐτῶν] *ipsorum* Fic. Malim *earum*, ut ad κηφηνώδεις ἐπιθυμίας pertineat. Quamquam in proxime sequentibus αὐτοῖς ad homines refertur.

Ποῖ] ποίας Par. K. et a m. pr. D.

τὰς] τὰ Vind. F.

τοιοῦτον] τοιοῦτο Vind. B.

ξυμβαίνει] ξυμβαίνοι Vind. B. Flor. TU.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

τούτῳ] Ita Bekkerus secundum Par. A. et a m. s. D. Mon. B. Ven. C. in quibus τούτω scriptum est. Reliqui codices editique cum Ficino (*Annon id constat*) τοῦτο habent, quod quum id, ex quo Socrates hoc colligit, in antecedentibus non disertis verbis enuntiatum esset, librariis necessarium videbatur.

δοκῶν] δοκῶ Vind. E.

ἑαυτοῦ βίᾳ] Ita Par. A. Vind. F. Flor. ACV. et a m. s. Mon. B. αὐτοῦ βία Vind. B. Vat. H. βία αὐτοῦ Vind. E. βίῳ αὐτοῦ Ven. B. ἑαυτοῦ βίῳ Mon. B. a m. pr. cum reliquis editisque ante Bekkerum. *competenti quadam vi*

λαίοις ὁ τοιοῦτος, ἐν οἷς εὐδοκιμεῖ δοκῶν δίκαιος εἶναι, ἐπιεικεῖ τινὶ ἑαυτοῦ βίᾳ κατέχει ἄλλας κακὰς ἐπι- D θυμίας ἐνούσας, οὐ πείθων, ὅτι οὐκ ἄμεινον, οὐδ' ἡμερῶν λόγῳ, ἀλλ' ἀνάγκῃ καὶ φόβῳ, περὶ τῆς ἄλλης οὐσίας τρέμων; Καὶ πάνυ γ', ἔφη. Καὶ νὴ Δία, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε, τοῖς πολλοῖς γε αὐτῶν ἐνευρήσεις, ὅταν δέῃ τὰ ἀλλότρια ἀναλίσκειν, τὰς τοῦ κηφῆνος 496ξυγγενεῖς ἐνούσας ἐπιθυμίας. Καὶ μάλα, ἦ δ' ὅς, σφόδρα. Οὐκ ἄρα ἂν εἴη ἀστασίαστος ὁ τοιοῦτος ἐν ἑαυ-

Fic. neglecto ἑαυτοῦ, *quam sibi ipsi infert*.

D ἡμερῶν] Sic Par. A. Vind. BEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. ἡμέρων Ven. C. Par. D. ἡμέρῳ reliqui et editiones ante Bekkerum. „Post ἡμέρῳ λόγῳ videri possit aliquid deesse: sed puto subaudiendum participium κατέχων, quod praecesserit ἐπιεικεῖ τινι ἑαυτοῦ βίῳ κατέχει ἄλλας κακὰς ἐπιθυμίας ἐνούσας. Neque vero movere nos debet alterum quod sequitur participium: quum ita saepe duo participia ponantur, nulla interiecta copula. Hic autem τρέμων περὶ τῆς ἄλλης οὐσίας, perinde est acsi dictum esset ἅτε τρέμων.“ Steph. annot. p. 25. sq. Qui si Ficini *mansuefaciens* respexisset, a vero non aberrasset.

λόγῳ] in Vind. F. ita exaratum est, ut λόγου cum commate et λόγοις videri possit.

ἀλλ'] *om.* Flor. AC. et a m. pr. Ven. B.

πολλοῖς γε] γε *om.* Vind. B.

αὐτῶν] αὐτὸν Lob. Vat. M. et a m. s. Vind. F. (αὐτῶν a m. pr.)

ἐνευρήσεις] Ita Vind. BE. Vat. H. Flor. ACV. εὑρήσεις, sup. ἐν super εὑ, Par. A. εὑρήσεις reliqui codices et editi. Id per se bonum altero tamen deterius videtur quippe exspectationem, quo dativus τοῖς πολλοῖς pertineat, diutius suspensam tenens, cui ἐνευρήσεις statim satisfacit. Iam constat librarios etiam diligentiores detrahenda compositis praepositione pariter atque addenda saepenumero peccasse, qua de re cf. Vol. I. p. 356, a. cum p. 435, b. inf. Itaque res ab auctoritate, quae ipsa h. l. dubia est, ad indolem lectionum redit. Nostrae vero illud, quod verbi ἐνευρίσκειν mentio in lexicis nulla fit, non solum non nocet, sed etiam prodest, eaque re merito non absterritus est Bekkerus, quin Phileb. p. 40. A. ἐνεζωγραφημένον et Leg. L. VI. p. 776. A. ἐγγέννησιν in ordinem reciperet. Nec dubito, quin ἐνευρήσεις recepturus fuisset, si praeter Vind. B. alios et plerosque familiae optimae adscriptos in eo consentire scivisset. Cf. ἐγγέγονεν Leg. L. III. p. 695. E. ἐνεῖναι ib. L. VIII. p. 837. D. ἐντόνους ib. L. XII. p. 945. C. ab eodem Bekkero pro vulgatis simplicibus restituta.

τὰ ἀλλότρια] τἀλλότρια Ven. B. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACV. Bekkerus, Ast. in tert. et Stallb. Cf. Vol. II. p. 225, a.

ἐνούσας] ἑνούσας Vind. F.

ἐπιθυμίας — διπλοῦς τις] *om.* Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Quod Stallbaumius de Flor. U. silet, eadem negligentia factum videtur, qua Par. K. iam a Bipontinis significatam horum verborum praetermissionem non indicavit.

ἦ δ' ὅς] εἰδὼς Ald. Bas. ab.

ἄρα] ἄρ' Vind. F.

τῷ οὐδὲ εἷς, ἀλλὰ διπλοῦς τις, ἐπιθυμίας δὲ ἐπιθυμιῶν
E ὡς τὸ πολὺ κρατούσας ἂν ἔχοι βελτίους χειρόνων.
Ἔστιν οὕτω. Διὰ ταῦτα δή, οἶμαι, εὐσχημονέστερος ἂν
πολλῶν ὁ τοιοῦτος εἴη· ὁμονοητικῆς δὲ καὶ ἡρμοσμένης
τῆς ψυχῆς ἀληθὴς ἀρετὴ πόῤῥω ποι ἐκφεύγοι ἂν αὐ-
τόν. Δοκεῖ μοι. Καὶ μὴν ἀνταγωνιστής γε ἰδίᾳ ἐν
555 πόλει ὁ φειδωλὸς φαῦλος ἤ τινος νίκης ἢ ἄλλης φιλο-
τιμίας τῶν καλῶν, χρήματά τε οὐκ ἐθέλων εὐδοξίας
ἕνεκα καὶ τῶν τοιούτων ἀγώνων ἀναλίσκειν, δεδιὼς τὰς
ἐπιθυμίας τὰς ἀναλωτικὰς ἐγείρειν καὶ ξυμπαρακαλεῖν
ἐπὶ ξυμμαχίαν τε καὶ φιλονεικίαν, ὀλίγοις τισὶν ἑαυτοῦ
πολεμῶν ὀλιγαρχικῶς τὰ πολλὰ ἡττᾶται καὶ πλουτεῖ.

διπλοῦς] V. Vol. I. p. 251, b.
δὲ] om. Mon. B. Par. DK.
ὡς τὸ] τὸ om. Bas. ab.
E πολὺ κρατούσας] πολυκρ. Vind. F. πολλὰς κρ. Vind. E.
ἂν ἔχοι] ἀνέχει Vind. F. Ang. B. ἂν ἔχον, in m. a m. s. ἂν ἔχοι, Mon. B.
οὕτω.] οὕτως. Bekkerus.
δή] δεῖ Vind. F.
ἂν πολλῶν] ἂν om. Vind. F. Ang. B. Flor. R. πολλῶν om. Mon. B.
ὁμονοητικῆς] ὁ μον. Ald.
ἡρμοσμένης] ἡρμοσμένου Lob. Vat. M.
ποι] ποῖ Vind. F. πη Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. T.
Καὶ μὴν] καὶ νῦν Vind. F. καί μοι Lob. Vat. BM. Ven. C. Par. DK.
ἰδίᾳ] om. Ven. B. Vind. E. post πόλει habent Mon. B. Flor. U. Est adverbium. Cf. p. 551. D.
555 ἤ τινος] ἢ τινὸς Mon. B. Ald. Bas. ab.
εὐδοξίας] εὐδοξείας Ald. Bas. ab.
δεδιὼς] δεδειὼς Vind. F.
ἐπὶ ξυμμαχίαν] ἐπὶ συμμ. Vind. B. ἐπισυμμ. Vind. E.
φιλονεικίαν] φιλονικίαν Vind. E. Mon. B.
ὀλίγοις] ὀλ. τε Mon. B. Ficinus etiam itaque interpolavit.
οὖν] γοῦν Ang. B. γ' οὖν Flor. R.

μὴ] om. Par. A. a m. pr.
πόλιν] om. Vind. E. bene. Cf. L. IIII. p. 428. C.
ὁμοιότητι] Ita cum plerisque Par. K. sec. Bekk. ὁμοιότατα Ang. B. Flor. RTV. ὁμοιότατον Vind. E. (Ven. B. Flor. AC.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. pr. Superlativum Matthiaeo gramm. p. 707. et 1153. genuinum visum miror, praesertim quum ipse p. 1154. conferri iusserit locum nostri simillimum L. VIIII. p. 576. C: ἄλλο τι οὖν ὅ γε τυραννικὸς κατὰ τὴν τυραννουμένην πόλιν ἂν εἴη ὁμοιότητι, δημοτικὸς δὲ κατὰ τὴν δημοκρατουμένην, καὶ οἱ ἄλλοι οὕτω;
τὸν φειδωλόν] τῶν φειδωλῶν Vind. F.
μετὰ τοῦτο] μετατοῦτο Vind. B F. Ald. Bas. ab. τὸ μετατοῦτο Vind. E.
γίγνεται] γίνεται Lob. Vind. F. Ald. Bas. ab. Steph. γίγνηται Ven. B.
γενομένη τε] γινομένη τε Vind. F. καὶ γενομένη Mon. B. Par. DK. Flor. U. Ald. Bas. ab. Steph. Ast.
ἵνα] ἵν' Lob. Vind. F. Ang. B. Vat. M.
αὖ τὸν τοῦ τοιούτου] τὸν ..... Vind. E. αὐτοι τοιούτου Bas. b. αὐτὸν τοῦ τοιούτου Vind. F. et, sup. ' super ὐ, B. αὐτὸν τὸν τοῦ τοιούτου Vat. M.

Καὶ μάλα, ἔφη. Ἔτι οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ἀπιστοῦμεν μὴ κατὰ τὴν ὀλιγαρχουμένην πόλιν ὁμοιότητι τὸν φειδωλόν τε καὶ χρηματιστὴν τετάχθαι; Οὐδαμῶς, ἔφη. Δημοκρατίαν δή, ὡς ἔοικε, μετὰ τοῦτο σκεπτέον, τίνα τε γίγνεται τρόπον γενομένη τε ποῖόν τινα ἔχει, ἵνα αὖ τὸν τοῦ τοιούτου ἀνδρὸς τρόπον γνόντες παραστησώμεθ' αὐτὸν εἰς κρίσιν. Ὁμοίως γοῦν ἄν, ἔφη, ἡμῖν αὐτοῖς πορευοίμεθα. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, μεταβάλλει μὲν τρόπον τινὰ τοιόνδε ἐξ ὀλιγαρχίας εἰς δημοκρατίαν, δι' ἀπληστίαν τοῦ προκειμένου ἀγαθοῦ, τοῦ ὡς πλουσιώτατον δεῖν γίγνεσθαι; Πῶς δή; Ἅτε, οἶμαι, ἄρχοντες ἐν αὐτῇ οἱ ἄρχοντες διὰ τὸ πολλὰ κεκτῆσθαι, οὐκ

B

C

(ut) *eandem in tali (homine conditionem recognoscentes)* Fic.

παραστησώμεθ'] In Lob. ο super σώ scriptum. παραστησώμεθα Vind. BE. Flor. ACTV. Photius Pors. p. 337. (et Suidas:) Παραστησόμεθα αὐτὸν εἰς κρίσιν. (Πλάτων Suid.) Πολιτείας ή· ἀντὶ τοῦ καταστήσομεν αὐτὸν εἰς κρίσιν. τὸ μὲν γὰρ ἔγκλημα ἀντωμοσία καλεῖται, ὃ δὲ ἐγκαλῶν (εἰσκαλῶν Suid.) γράψας τὸ ō (haec duo Suidas omittit, nec ego quid sibi velint assequor.) εἰς πινακίδιον καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπίσημον μεθ' ὑπηρέτου τῷ ἐγκαλουμένῳ ἐπιδίδωσιν. Quibus quae desunt ad explicandam dicti Platonici interpretationem, apud Pollucem exstant L. VIII. c. 39: ἡ δὲ παράστασις δραχμὴ ἦν, ἣν ὁ διώκων παρὰ διαιτητῇ προσεισέφερεν· (una cum actionis libello.) ἀφ' ἧς ἴσως καὶ Πλάτων παραστήσασθαι εἰς κρίσιν εἴρηκεν ὃ προσκαλέσασθαι οἱ ῥήτορες. quae ipsam interpretationem praeisse videntur. Hic vero nulla cuiquam actio seu accusatio intenditur. Itaque παραστήσασθαι εἰς κρίσιν secundum illa L. II. p. 361. B: τὸν δίκαιον παρ' αὐτὸν ἱστῶμεν τῷ λόγῳ et p. 360. E: τὴν δὲ κρίσιν αὐτὴν τοῦ βίου πέρι ὧν λέγομεν, ἐὰν διαστησώμεθα τόν τε δικαιότατον καὶ τὸν ἀδικώτατον, οἷοί τ' ἐσόμεθα κρῖναι ὀρθῶς proprie dictum acceperim. Cf. Lucianus Icaromen. c. 17. T. VII. p. 23. Lehm. ὥσπερ ἂν εἴ τις παραστησάμενος πολλοὺς χορευτάς, μᾶλλον δὲ πολλοὺς χορούς, ἔπειτα προστάξειε τῶν ᾀδόντων ἑκάστῳ τὴν συνῳδίαν ἀφέντα ἴδιον ᾄδειν μέλος.

ἄν, ἔφη] δὴ εὐφ' Vind. F.

ἡμῖν] ἡμῶν idem a m. pr.

τοιόνδε] τοιοῦτον (Flor. U.) editi ante Bekkerum.

ἐξ ὀλιγαρχίας] εξόλ. Lob. ἐξολ. Vind. E.

δημοκρατίαν] δημομοκρατίαν Mon. B.

γίγνεσθαι] γενέσθαι Flor. T. Pro signo interrogandi, quod cum Bas. ab. et Astio posui, reliquae editiones et Vind. BE. Mon. B. punctum habent. At praecedit οὐκοῦν, et Socrates non videtur hanc rem, qua dimidia pars novae disputationis continetur, statim ab initio ut certam sibi exploratamque pronuntiasse. Ficinus haec inde a δι' ἀπληστίαν ita convertit: *ex eo quod cives optimum esse proposuerunt, ut quam ditissimi sint.*

Ἅτε] δὴ additum habent Ven. B. Vind. E. Flor. C. et editiones ante Bekkerum.

C

ἄρχοντες ἐν] ἔχοντες ἐν Ang. B. ἄρχονταις ἐν Mon. B. a m. pr.

ἐθέλουσιν εἴργειν νόμῳ τῶν νέων ὅσοι ἂν ἀκόλαστοι γίγνωνται, μὴ ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀναλίσκειν τε καὶ ἀπολλύναι τὰ αὑτῶν, ἵνα ὠνούμενοι τὰ τῶν τοιούτων καὶ εἰσδανείζοντες ἔτι πλουσιώτεροί τε καὶ ἐντιμότεροι γίγνωνται. Παντός γε μᾶλλον. Οὐκοῦν δῆλον ἤδη τοῦτο ἐν πόλει, ὅτι πλοῦτον τιμᾶν καὶ σωφροσύνην ἅμα ἱκα-
D νῶς κτᾶσθαι ἐν τοῖς πολίταις ἀδύνατον, ἀλλ' ἀνάγκη ἢ τοῦ ἑτέρου ἀμελεῖν ἢ τοῦ ἑτέρου; Ἐπιεικῶς, ἔφη, δῆλον. Παραμελοῦντες δὴ ἐν ταῖς ὀλιγαρχίαις καὶ ἐφιέντες ἀκολασταίνειν οὐκ ἀγεννεῖς ἐνίοτε ἀνθρώπους πένητας ἠνάγκασαν γενέσθαι. Μάλα γε. Κάθηνται δὴ,

εἴργειν] εἴγειν Ald.
γίγνωνται] γίγνονται Vind. F. Bas. b.
μὴ ἐξεῖναι — γίγνωνται] om. Vat. B.
ἀπολλύναι] ἀπολλῦναι Lob. Vind. F. et editi ante Bekkerum.
αὑτῶν] αὐ. Lob. Vind. BEF.
εἰσδανείζοντες] „δανείζοντες post lituram Par. A.“ „Putet fortasse quispiam mutandum hoc participium in aliud valde vicinum ἐκδανείζοντες, quod tamen non temere faciendum fuerit.“ Steph. p. 26. Tamen fecit Astius in sec. idque cum Stephano, ut ait.
τε] om. Ven. B. Vind. BE.
ἐντιμότεροι] ἐντιμώτεροι Bas. ab.
γίγνωνται] γίγνονται Vind. F. Flor. R. Bas. b.
ἤδη] om. Fic. item paullo post ἱκανῶς et ἐν τοῖς πολίταις, quorum posterius cum κτᾶσθαι coniungendum est.
D ἑτέρου;] ἑτέρου. Mon. B. cum editis ante Astium.
Παραμελοῦντες] *Dum — iuventutis educationem negligunt.* Fic.
ἀγεννεῖς] ἀγενῆσ, corr. a m. pr. ἀγενεῖσ, Vind. F. ἀγενεῖς Flor. RT. et „fortasse Ang. B.“ cum editis ante sec. Astii, qui ex coniectura (nam de Par. K. Bipontini tacent) quum non de genere, sed de indole sermonem esse intelligeret, ἀγεννεῖς scripsit. Sed quidvis γενναίῳ oppositum ἀγεννὲς, ἀγενὲς vero id, quod origine careat, a Platone dici probabiliter docuit Stallbaumius ad Protag. p. 319. D. in Bibl. Gr. Goth. ubi quem tertium laudat locum, Leg. L. V. p. 735. B. eo duo tantum codices (Ven. B. et Ang. B.) ἀγενῆ, primo et secundo unus Ven. B. ἀγενῶν exhibet. Nec maior est Alcib. I. p. 107. B. vulgati ante Bekkerum ἀγενὴς auctoritas. Cf. Vol. II. p. 303, a.
Μάλα] μάλιστά Vat. B.
οὗτοι] om. Vind. E. et a m. pr. Ven. B.
τῇ] om. Vat. H.
κεκεντρωμένοι] κεκεντρομένοι Ald.
τε καὶ] Prius om. Flor. T. alterum Mon. B. in m. a m. s. habet.
ἀμφότερα, μισοῦντές τε] *utrisque malis oppressi* Fic.
αὑτῶν] αὐ. Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab. et a m. pr. Mon. B.
δὴ] om. Flor. T.
E ἐγκύψαντες] ἐγκρύψαντες Vat. H. Flor. ACT. *dum lucro incumbunt* Fic. quem plerique interpretes secuti sunt. Mihi status et incessus istorum hominum demisso capite inter cives versantium et innocentiae specie praedam captantium describi videtur.

οἶμαι, οὗτοι ἐν τῇ πόλει κεκεντρωμένοι τε καὶ ἐξωπλισμένοι, οἱ μὲν ὀφείλοντες χρέα, οἱ δὲ ἄτιμοι γεγονότες, οἱ δὲ ἀμφότερα, μισοῦντές τε καὶ ἐπιβουλεύοντες τοῖς κτησαμένοις τὰ αὐτῶν καὶ τοῖς ἄλλοις, νεωτερισμοῦ ἐρῶντες. Ἔστι ταῦτα. Οἱ E δὲ δὴ χρηματισταὶ ἐγκύψαντες οὐδὲ δοκοῦντες τούτους ὁρᾶν τῶν λοιπῶν τὸν ἀεὶ ὑπείκοντα ἐνιέντες ἀργύριον τιτρώσκοντες καὶ τοῦ πατρὸς ἐκγόνους τόκους πολλαπλασίους κομιζόμενοι πολὺν τὸν 556 κηφῆνα καὶ πτωχὸν ἐμποιοῦσι τῇ πόλει. Πῶς γάρ, ἔφη, οὐ πολύν; Οὔτε γ' ἐκείνῃ, ἦν δ' ἐγώ, τὸ

Eundem statum, sed meditantium significat Aristophanes Nub. 192: *τί γὰρ οἵδε δρῶσιν οἱ σφόδρ' ἐγκεκυφότες;* irascentis Ran. 803: *ἔβλεψε γοῦν ταυρηδὸν ἐγκύψας κάτω.* Ad eandem innocentiae simulationem pertinent sequentia *οὐδὲ δοκοῦντες τούτους ὁρᾶν*, quae cur ab his separarentur, caussa non est visa. Itaque comma post *ἐγκύψαντες* cum Astio in sec. et tert. delevi.

δοκοῦντες] *δοκοῦσι* Vat. B. Ven. B.

ταύτους] *τούτοις* Lob. Vat. M.

τῶν] *om.* Vind. E. *τῶν δὲ* Ven. B. Flor. T. (hunc enim verius, nisi fallor, in sec. Stallbaumius, quam Flor. R. in pr. cum Stephano consentire significat) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. et a m. s. Vat. B. (a m. pr. hic quoque δὲ omittit. Idem in Par. K. de quo Bipontini tacent, omitti Bekkerus testis est.)

τὸν] *om.* Vind. F. Ang. B.

ἐνιέντες] *ἐνιένταις* Mon. B. a m. pr.

τιτρώσκοντες] *καὶ τ.* Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. „Vel expungenda vel in *κατα* mutanda videtur particula *καί*: quum *ἐνιέντες* ad accusativum praecedentem *ὑπείκοντα* referri (ita haud dubie scripserat, non, quemadmodum excudi passus est, *ὑπείκοντες ferri*) nullo modo possit. At si legamus, *τῶν δὲ λοιπῶν τὸν ἀεὶ ὑπείκοντα ἐνιέντες ἀργύριον, κατατιτρώσκοντες* [vel *τιτρώσκοντες*] *καὶ τοῦ πατρὸς* etc. duo fuerint participia non interposita connexiva particula: qua de re dictum fuit in proxime praecedente annotatione. Sensus autem erit, *τὸν ἀεὶ ὑπείκοντα κατατιτρώσκοντες*, vel *τιτρώσκοντες*, *διὰ τοῦ ἐνιέναι ἀργύριον.* ita enim resolvendum illud esse participium arbitror." Steph. p. 26. — (*dum lucro incumbunt*) *eosque animadvertere non videntur, et ex reliquis eum semper, qui cedit, maxime subducto argento vulnerantes* Fic.

ἐκγόνους] *ἐγγόνους* Vind. F.

πολλαπλασίους] *πολλαπλασίως* Ang. B. Flor. R.

κομιζόμενοι] *κομιζόμενος* Mon. B. a m. pr.

πολὺν] Plutarchus mor. p. 818. 556 C: *διαμαχεῖται ταῖς τοιαύταις ἐπιθυμίαις, οἵας οἱ περὶ Κλέωνα βόσκοντες καὶ αὔξοντες πολὺν, ὥς φησιν ὁ Πλάτων, κηφῆνα τῇ πόλει κεκεντρωμένον ἐνεποίησαν.* quem locum Astius ad p. 552. C. significavit.

πολύν;] *πολύν.* Lob. Vind. E. et editio Bekkeri.

Οὔτε γ'] Ita Par. A. Vind. BE. Flor. ACV. Fic. (*Neque volunt* etc.) *καὶ οὔτε* Vind. F. Ang. B. Flor. RT. *καὶ οὔτε γ'*

τοιοῦτον κακὸν ἐκκαόμενον ἐθέλουσιν ἀποσβεννύναι, εἴργοντες τὰ αὑτοῦ ὅπῃ τις βούλεται τρέπειν, οὔτε τῇδε, ᾗ αὖ κατὰ ἕτερον νόμον τὰ τοιαῦτα λύεται. Κατὰ δὴ τίνα; Ὃς μετ' ἐκεῖνόν ἐστι δεύτερος καὶ ἀναγκάζων ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι τοὺς πολίτας. ἐὰν γὰρ ἐπὶ τῷ αὑ-

reliqui codices et editiones. Homines istos pecuniae corradendae nimios studiosos nulla ratione velle impedire, quo minus reliqui cives pauperes, ipsi ditiores fiant, facile intelligitur, neque opus est, ut huius voluntatis absentia cum illo studio coniuncta esse dicatur nedum tamquam in primis memorabilis particula γε significetur. Remota vero copula, quam multis locis interpolatam Vol. II. p. 322, b. docui, primum hoc efficitur, ut verbi ἐθέλουσιν subiectum non omnino οἱ χρηματισταί, de quibus in proximis sermo fuit, quorum tamen aliquos censu ad magistratum evehente nondum potitos sumere licet, sed οἱ ἄρχοντες esse possint, qui et supra p. 555. C. legitimum illud impedimentum aversari et infra B. cives in paupertatem impellere dicuntur; deinde particulae γε propria vis conspicitur, quae dictis pondus addit ita, ut ad rem, qua de agitur, valde pertinentia et plane necessaria esse indicet. Itaque quum Adimantus sine ulla dubitatione multos in ista civitate fucos et mendicos exstituros esse affirmasset, Socrates caussa demum eius rei, quae nondum tota aperta esset, intellecta nullum dubitationi locum relinqui innuens *Scilicet neutra*, inquit, *via*, *qua isti malo occurratur*, *uti volunt*. Similem enclitici usum, quo ab orta ex ipso particula γάρ non nisi eo differt, quod caussae instar necessarium aliquid esse non demonstrat, sed necessitatem tantum significat, locus Isocratis a Devario et Hoogeveenio T. I. p. 221. adhibitus habet Paneg. §. 153. Bekk. de satraparum moribus vere Persicis: οὐ καταισχύνουσι τὴν ἐκεῖ παίδευσιν, ἀλλ' ἐν τοῖς ἤθεσι τοῖς αὐτοῖς διαμένουσι, πρὸς μὲν τοὺς φίλους ἀπίστως, πρὸς δὲ τοὺς ἐχθροὺς ἀνάνδρως ἔχοντες καὶ τὰ μὲν ταπεινῶς, τὰ δ' ὑπερηφάνως ζῶντες, τῶν μὲν συμμάχων καταφρονοῦντες, τοὺς δὲ πολεμίους θεραπεύοντες. τὴν μέν γε μετ' Ἀγησιλάου στρατιὰν ὀκτὼ μῆνας ταῖς αὑτῶν δαπάναις διέθρεψαν, τοὺς δ' ὑπὲρ αὑτῶν κινδυνεύοντας ἑτέρου τοσούτου χρόνου τὸν μισθὸν ἀπεστέρησαν, καὶ τοῖς μὲν Κισθήνην καταλαβοῦσιν ἑκατὸν τάλαντα διένειμαν, τοὺς δὲ μεθ' αὑτῶν εἰς Κύπρον στρατευσαμένους μᾶλλον, ἢ τοὺς αἰχμαλώτους ὕβριζον. in quo γε pariter atque in nostro simul copulae vice fungitur. Plane eiusdem generis est locus ib. §. 126. initio, qualem Bekkerus secundum codicem Urbinatem exhibuit. Nec multo aliter Lucianus Convivii descriptionem finit T. VIIII. p. 80: ἐκεῖνό γε παράθημα ἤδη, ὡς οὐκ ἀσφαλὲς ἀπράγμονα ὄντα συνεστιᾶσθαι τοιούτοις φιλοσόφοις. Adde eundem de dea Syr. ib. p. 83: τό γε τοῦ Ἡρακλέος etc. Neque vero Platoni infrequens hic usus: tantum breviora fere et supplementi e proximis petendi indiga membra sic adiicere solet. Velut quum L. I. p. 333. A. dicit: Χρήσιμον ἄρα καὶ ἐν εἰρήνῃ δικαιοσύνη; Χρήσιμον. Καὶ γὰρ γεωργία· ἢ οὔ; Ναί. Πρός γε καρποῦ κτῆσιν. Ναί. Καὶ μὴν καὶ σκυτοτομική; Ναί. Πρός γε ὑποδημάτων ἄν, οἶμαι, φαίης κτῆσιν. Πάνυ γε. quorum similia permulta habet.

ἐκκαόμενον] ἐκκαιόμενον Vind. F.

ἀποσβεννύναι] ἀποσβαιννύναι Vind. E. ἀποσβεννῦναι Vind. F.

τοῦ κινδύνῳ τὰ πολλά τις τῶν ἑκουσίων ξυμβολαίων B προστάττῃ ξυμβάλλειν, χρηματίζοιντο μὲν ἂν ἧττον ἀναιδῶς ἐν τῇ πόλει, ἐλάττω δ' ἐν αὐτῇ φύοιτο τῶν τοιούτων κακῶν, οἵων νῦν δὴ εἴπομεν. Καὶ πολύ γε, ἦ δ' ὅς. Νῦν δέ γ', ἔφην ἐγώ, διὰ πάντα τὰ τοιαῦτα

αὑτοῦ] *αὐ.* Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab.

ὅπῃ] *ὅποι* Vind. E. Par. K. Bekkerus et Astius in tert. Cf. Passovii lexicon.

βούλεται τρέπειν] *βούλοιτο τρέπειν* Vind. E. — *res suas pro arbitrio agere* Fic.

οὔτε τῇδε] *οὔτε τῇδ'* Vind. F. *οὔτ' ἤδη* Ang. B.

ᾗ] *ἡ* Vind. F. *ᾗ* Lob. Vind. B. Vat. H. *om.* Mon. B. Par. D. et sec. Bip. K. Ang. B. Flor. R. et sec. Stallb. in sec. U. Astius in sec. et Stallbaumius. In tert. Astius restituit, sed eiiciendum ostendit, nescio quam ob rem. Quod in comm. ait concinniorem eo omisso orationem fieri, recte Schleiermacherus novo subiecto illato minui concinnitatem insuperque ambiguam dictionem reddi monet. Iam enim hoc negare Socrates videri poterit, hac altera lege solere aut posse malum tolli. De Ficino, quem et ipsum, quum scripserit *neque ita rursus et secundum alteram legem talia quaedam prohibentur*, ᾗ non legisse suspicatur Astius, nobis securioribus esse licet, et tamen hunc quoque ᾗ legisse et ut pro et posuisse crediderim. Stallbaumius merito Astium pronomine offensum dicit idque, si verum sit, certe post αὖ ponendum ait, scilicet ut hoc ipsum αὖ supervacaneum fiat.

Κατὰ δή τινα] *καταδήτινα* Vind. F.

ἐστι] *ἔστι* Lob.

δεύτερος] Comma, quod etiam Bekkerus adiectum habet, cum Astio sustuli.

αὑτοῦ] *αὐ.* Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab. *ἐπὶ τῷ αὑτοῦ κινδύνῳ* est *proprio uniuscuiusque periculo*. Cf. Vol. I. p. 144, a. Eiusmodi lex lata est a Platone Leg. L. V. p. 742. C: *μηδὲ δανείζειν ἐπὶ τόκῳ, ὡς ἐξὸν μὴ ἀποδιδόναι τὸ παράπαν τῷ δανεισαμένῳ μήτε τόκον μήτε κεφάλαιον.*

τῶν] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

προστάττῃ] *προστάττοι* Lob. B *προστάττει* Vind. F. De optativo in apodosi post *ἐὰν* cf. Matthiae gramm. p. 1018. ubi unum Platonis locum, quem significat, Phaedon. p. 98. B. prae ceteris integrum apponere debebat. Alter est Phaedr. p. 244. B: *καὶ ἐὰν δὴ λέγωμεν Σίβυλλάν τε καὶ ἄλλους — μηκύνοιμεν ἂν δῆλα παντὶ λέγοντες. si dicamus*, id quod facere possumus, *longi simus.*

ξυμβάλλειν] *ξυμβαλεῖν* Vind. F.

μὲν] Ita Par. A. Vind. BEF. Vat. BH. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRTV. *μέντ'* Lob. Mon B. (Par. DK. Vat. M. Flor. U.) cum editis ante Bekkerum.

ἐλάττω] *καὶ ἐ.* Vat. B. *ἐλάττων* Vind. E.

φύοιτο] *φύοιντο* Par. DK. et editiones ante Bekkerum. Pluralem inoffensus tulit Matthiae gramm. p. 885. Cf. Vol. I. p. 93.

νῦν δὴ] *νῦν* int. vers. sed a m. pr. habet Vind. F. *om.* Ang. B. post *δὴ* ponit Par. K. Cf. Vol. I. p. 318. sq.

δέ γ'] *δὲ* Par. K. sec. Bekk. *δέ γε* Vind. E. Bas. b. Steph. Astius et Bekkerus, qui quum elisionem tantum ex sero collatis Ang. B. Vat. HM. annotaverit, de Vind. B. Mon. B. in quibus item, ut in Lob. Vind. F. et Flor. ACRTUV. facta est, tacuerit, parum certus hiatus auctor habendus est.

πάντα] *πάντων* Mon. B. Vat.

τοὺς μὲν δὴ ἀρχομένους οὕτω διατιθέασιν ἐν τῇ πόλει οἱ ἄρχοντες· σφᾶς δὲ αὐτοὺς καὶ τοὺς αὐτῶν ἆρ' οὐ τρυφῶντας μὲν τοὺς νέους καὶ ἀπόνους καὶ πρὸς τὰ τοῦ σώματος καὶ πρὸς τὰ τῆς ψυχῆς, μαλακοὺς
C δὲ καρτερεῖν πρὸς ἡδονάς τε καὶ λύπας καὶ ἀργούς; Τί μήν; Αὐτοὺς δὲ πλὴν χρηματισμοῦ τῶν ἄλλων ἠμεληκότας καὶ οὐδὲν πλείω ἐπιμέλειαν πεποιημένους ἀρετῆς, ἢ τοὺς πένητας; Οὐ γὰρ οὖν. Οὕτω δὴ παρεσκευασμένοι ὅταν παραβάλλωσιν ἀλλήλοις οἵ τε

B. Ven. C. Par. DK. Flor. U. *om.* Fic.

δὴ] *om.* Ven. B. Vind. F. Flor. T. et editi ante Bekkerum. Ac solet fere particulae *μὲν* subiunctum *δὴ* simul copulae loco et prope initium periodi esse; at minime incommode hic priori membro dilatando inservit et vinculi per *μὲν* iniecti nexum relaxans alterum membrum ut nova interrogatione instructum minus miremur efficit: *verum ut nunc res habet, his omnibus de caussis subditos quidem, sicuti vidimus, tales reddunt.* Copulae quidem vi non minus, quam hic, Leg. L. VI. p. 751. extr. caret: *καὶ σοὶ τοῦτο νῦν καὶ ἐμοὶ ποιητέον, ἐπείπερ σὺ μὲν δὴ τὴν πόλιν ὑπέστης τῷ Κρητῶν ἔθνει προθύμως κατοικιεῖν δέκατος αὐτὸς, ὡς φῄς, τὰ νῦν, ἐγὼ δ' αὖ σοι ξυλλήψεσθαι κατὰ τὴν παροῦσαν ἡμῖν τὰ νῦν μυθολογίαν.*

διατιθέασιν] *τιθέασιν* Lob. Vat. M.

σφᾶς] *σφὰς* Vind. EF.

καὶ τοὺς] bis Vind. F.

αὐτῶν] *αὑ.* Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab.

ἆρ' οὐ τρυφῶντας] *ἆρα οὐ τ.* Lob. *ἀρουτρ.* Vind. F.

τοὺς νέους] *om.* Vind. B. *καὶ τ. ν.* Ven. B. Vind. E. Vat. H. et *iuniores* Fic.

ἀπόνους] *ἀπόρους* Vat. M. et correctus in ρ Lob.

τὰ τοῦ] *τὰς τοῦ* Ald. Bas. ab. Si vis, subaudi *ἔργα*. Sic Euthyd. p. 307. B: *Τί οὖν; ἐν ἑκάστῃ τούτων* (sc. *γυμναστικῇ, χρηματιστικῇ* etc.) *τοὺς πολλοὺς πρὸς ἕκαστον τὸ ἔργον οὐ καταγελάστους ὁρᾷς;* Similiter hi *ἄπονοι πρὸς τὰ τοῦ σώματος καὶ πρὸς τὰ τῆς ψυχῆς* dicuntur, minime vero *τρυφῶντες πρὸς αὐτὰ*, ut putabat Bernhardy synt. p. 265. Cf. L. VII. p. 535. D: *ὅταν τις φιλογυμναστὴς μὲν καὶ φιλόθηρος ᾖ καὶ πάντα τὰ διὰ τοῦ σώματος φιλοπονῇ.*

C *Αὐτοὺς*] *αὑ.* Lob. Vind. BEF. *Αὑ.* Ald. Bas. ab.

πεποιημένους] *πεπεποιημένους* Ald. Bas. a.

πένητας;] *πένητας.* Ald. Bas. ab. Steph.

Οὐ γὰρ οὖν] *οὐγαροῦν* Lob.

παρεσκευασμένοι] *παρασκευασμένοι* Vind. E.

παραβάλλωσιν ἀλλήλοις] *παραλάβωσιν ἀλλήλοις* cum ους super οις Par. K. quod Astius in pr. secutus *παραλάβωσιν ἀλλήλους* edidit. Pro *παραβάλλωσιν* reliquae ante Bekkerum editiones et fortasse Par. D. de quo Bekkerus tacet, *παραβάλωσιν* habent. Idem librarius Vind. B. puncto alteri λ subiecto sibi probari ostendit.

ἢ ἐν ὁδῶν] *οἱ ἐν ὁ.* Vind. F. Comma vulgo his antepositum delevi.

θεωρίας] *νεωρίας* Bas. b.

στρατείας] *στρατίας* Mon. B. a m. pr. Ald. Bas. ab. *στρατιὰς*

ἄρχοντες καὶ οἱ ἀρχόμενοι ἢ ἐν ὁδῶν πορείαις ἢ ἐν ἄλλαις τισὶ κοινωνίαις, ἢ κατὰ θεωρίας ἢ κατὰ στρατείας, ἢ ξύμπλοι γιγνόμενοι ἢ ξυστρατιῶται, ἢ καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς κινδύνοις ἀλλήλους θεώμενοι μηδαμῇ ταύτῃ κα- D ταφρονῶνται οἱ πένητες ὑπὸ τῶν πλουσίων, ἀλλὰ πολλάκις ἰσχνὸς ἀνὴρ πένης, ἡλιωμένος, παραταχθεὶς ἐν μάχῃ πλουσίῳ ἐσκιατροφηκότι, πολλὰς ἔχοντι σάρκας ἀλλοτρίας, ἴδῃ ἄσθματός τε καὶ ἀπορίας μεστόν, ἆρ' οἴει αὐτὸν οὐχ ἡγεῖσθαι κακίᾳ τῇ σφετέρᾳ πλουτεῖν

Ven. B. Par. DK. sec. Bekk. exercitum Fic.

ξυστρατιῶται] συστ. Lob. Vind. BEF. Flor. RTV.

D μηδαμῇ] μηδαμὴ Vind. F. οὐδαμῇ Lob. Vat. M.

καταφρονῶνται] καταφρονοῦνται Lob. Vat. M. Bas. b. Etiam Ficinus haec pro apodosi habuit.

ὑπὸ] ἀπὸ Vind. F.

ἀλλὰ] ἀλλ' ἂν Lob. Vat. M.

ἰσχνὸς] ἴχνος Vind. F.

ἀνὴρ] ἀνήρ, editiones ante Bekkerum.

ἡλιωμένος] ἠλλοιωμένος Vind. F. Par. K. sec. Bekk.

παραταχθεὶς] παραχθεὶς Mon. B. Par. DK. ταραχθεὶς Flor. U.

ἐσκιατροφηκότι] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Vind. F. Mon. B. Vat. B. Ven. C. Flor. UV. ἐνσκιατραφηκότι Ang. B. ἐσκιατραφηκότι reliqui codices et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. cuius formae apud probatos scriptores exemplum nullum exstare videtur. Nam quod Brunckius ex coniectura Aristophani fragm. inc. LXXXVIIII. impertivit ἐσκιατραφημέναι, quam apud Suidam esset ἐσκιοτροφημένα, quam non feliciter excogitatum sit, monstravit G. Dindorfius in Aristoph. fragm. p. 225. In Herodoti L. III. c. 12. σκιητροφέουσι et L. VI. c. 12. ἐσκιητροφέοντο omnium consentiens est scriptura, atque ea ipsa, quae Lobeckius σκιατραφεῖν a Brunckio non iniuria apud Atticos saltem praelatum existimans ad Phryn. p. 578. congessit, talia sunt; ut ab adiectivo σκιάτροφος potius, quam a σκιατροφῆς derivatum verbum arguant. Denique codicum auctoritas h. l. certa est.

ἔχοντι] ἔχοντα Lob. Mon. B. Ven. C. Par. D. Vat. M. et a m. pr. B.

ἀλλοτρίας] καὶ ἀ. Vind. F. Ang. B.

ἴδῃ] ἴδοι Lob. ἤδη Vind. EF. (hic puncto addito) Vat. BH. Ven. B. Par. K. sec. Bekk. Ang. B. Flor. ACRT. Stallb. pr. „Vel ἤδη scribendum puto, vel, retinendo ἴδῃ, praefigendam illi particulam ἐάν: et μεστῷ mutandum in μεστόν. Utrovis tamen modo legatur hic locus, manebit quod hic est ἀνακόλουθον." Steph. in m. Scilicet post verba ἀλλήλους θεώμενοι exspectabatur μηδαμῇ ὡς πρότερον περὶ ἀλλήλων διανοῶνται, vel tale quid, quod ad utrosque se invicem conspicientes pertineret; cuius loco statim divisione facta quid iam de pauperibus divites, de divitibus pauperes sentiant, infertur. Cuius non inconsequentiae, sed breviloquentiae significandae caussa supra post θεώμενοι comma etiam a Bekkero servatum sustuli.

ἀπορίας] ἀπορίαις Ald. Bas. ab.

μεστόν] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vind. BF. Mon. B. Vat. B. Ven. C. Ang. B. Flor.

τοὺς τοιούτους, καὶ ἄλλον ἄλλῳ παραγγέλλειν, ὅταν E ἰδίᾳ ξυγγίγνωνται, ὅτι ἄνδρες ἡμέτεροι εἰσὶν οὐδέν; Εὖ οἶδα μὲν οὖν, ἔφη, ἔγωγε, ὅτι οὕτω ποιοῦσιν. Οὐκοῦν ὥσπερ σῶμα νοσῶδες μικρᾶς ῥοπῆς ἔξωθεν δεῖται προσλαβέσθαι πρὸς τὸ κάμνειν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἄνευ τῶν ἔξω στασιάζει αὐτὸ αὐτῷ, οὕτω δὴ καὶ ἡ κατὰ ταὐτὰ ἐκείνῳ διακειμένη πόλις ἀπὸ σμικρᾶς προφάσεως, ἔξωθεν ἐπαγομένων ἢ τῶν ἑτέρων ἐξ ὀλιγαρχουμένης πόλεως ξυμμαχίαν ἢ τῶν ἑτέρων ἐκ δημοκρατουμένης, νοσεῖ τε καὶ αὐτὴ αὐτῇ μάχεται, ἐνίοτε δὲ 557 καὶ ἄνευ τῶν ἔξω στασιάζει; Καὶ σφόδρα γε. Δημοκρατία δή, οἶμαι, γίγνεται, ὅταν οἱ πένητες νικήσαντες τοὺς μὲν ἀποκτείνωσι τῶν ἑτέρων, τοὺς δὲ ἐκβά-

ACRTUV. μεστῷ cum reliquis codicibus editiones ante Astium.

ἄλλῳ] In Vind. B. ο super ω scriptum.

παραγγέλλειν] Alterum λ Mon. B. a m. s. superscriptum habet.

ἡμέτεροι] ὑμέτεροι cum η super υ Vind. B. οἱ ἡμέτεροι πλούσιοι Lob. Ang. B. Vat. M. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec. Idem pro v. l. habet Ven. B. ἡμέτεροι πλούσιοι Ast. tert. Stallb. pr. πλούσιοι γὰρ οὐδὲν int. vers. a m. s. additum in Flor. T.

E εἰσὶν] γάρ εἰσιν Ang. B. εἰσὶ γὰρ Vind. BF. Vat. H. Flor. ACRTV. Additamenti origo ab interpunctione, quam ex Vind. B. annotavi, repetenda videtur.

οἶδα] post μὲν οὖν Mon. B. Flor. U.

ἔφη] ἔφην Flor. U.

σῶμα νοσῶδες] σώματος οἶδε Vind. F. et margo Flor. A. (οἶδε)

μικρᾶς] σμικρᾶς Vind. BF. Ast. Cf. Vol. I. p. 287, a.

προσλαβέσθαι] om. Vat. B. Ven. B.

στασιάζει] στασιάζειν Ald. Bas. ab.

αὐτῷ] αὐτ. Vind. F. ἑαυτῷ Lob. Vind. BE. Vat. BM. Flor. T. Cf. Vol. II. p. 344, a.

ἡ] ἢ Vind. F. ante corr.

κατὰ ταὐτὰ] κατὰ ταῦτα Lob. Vind. F. κατ' αὐτὰ Vat. H. Flor. UV. κατὰ ταυτὰ Ald. Bas. a. μετὰ ταυτὰ Bas. b.

ἀπὸ σμικρᾶς] ἀποσμ. Vind. E. In Ald. Bas. ab. Steph. comma ante haec positum et post προφάσεως omissum est.

ἐπαγομένων ἢ τῶν — τῶν ἑτέρων] om. Vind. E.

ἐξ ὀλιγαρχουμένης] ἐξολ. Vind. F.

ξυμμαχίαν] συμμ. Vind. B. Mon. B. Flor. ACTUV. ξυμμαχία Stallb.

αὐτῇ] αὐτ. Vind. F. ἑαυτῇ Lob. Vind. B. Vat. BM. ἑαυτοὺς Vind. E.

στασιάζει;] στασιάζει. Vind. B. Ald. Bas. ab. στασιάζει, Mon. B.

γίγνεται] om. Lob. Vat. BM. 557 Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. et a m. pr. Mon. B. (in m. a m. s. habet.)

τοὺς δὲ] τοὺς δ' Ang. B. τούσδ'. Vind. F.

ἐκβάλωσι] ἐκβάλλωσι Lob. Vind. BE. Ven. C. Par. K. sec. Bekk. Vat. M.

ἐξ ἴσου] ἐξίσου Lob. Vind. BER. Mon. B. Ald. Bas. ab.

μεταδῶσι] μεταδώσει Vind. F.

λωσι, τοῖς δὲ λοιποῖς ἐξ ἴσου μεταδῶσι πολιτείας τε καὶ ἀρχῶν· καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπὸ κλήρων αἱ ἀρχαὶ ἐν αὐτῇ γίγνονται. Ἔστι γάρ, ἔφη, αὕτη ἡ κατάστασις δημοκρατίας, ἐάν τε καὶ δι' ὅπλων γένηται ἐάν τε καὶ διὰ φόβου ὑπεξελθόντων τῶν ἑτέρων. Τίνα δὴ οὖν, ἦν δ' ἐγώ, οὗτοι τρόπον οἰκοῦσι; καὶ ποία τις ἡ τοιαύτη αὖ πολιτεία; δῆλον γάρ, ὅτι ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ δημοκρατικός τις ἀναφανήσεται. Δῆλον, ἔφη. Οὐκοῦν πρῶτον μὲν δὴ ἐλεύθεροι, καὶ ἐλευθερίας ἡ πόλις μεστὴ καὶ παρρησίας γίγνεται, καὶ ἐξουσία ἐν αὐτῇ ποιεῖν ὅτι τις βούλεται; Λέγεταί γε δή, ἔφη. Ὅπου δέ γε ἐξουσία, δῆλον, ὅτι ἰδίαν ἕκαστος ἂν κατασκευὴν τοῦ αὑτοῦ βίου κατασκευάζοιτο ἐν αὐτῇ, ἥτις ἕκαστον [B] [497]

ἀρχῶν] ἀρχῆς Par. K. sec. Bip.
πολὺ] πολὰς Vind. E.
ἀπὸ κλήρων] Ita Par. AK. sec. Bekk. Ven. B. ἀποκλήρων reliqui cum editis ante Astii sec. qui in *addendis* dividi iussit.
αὐτῇ] ταύτῃ Vind. E.
γίγνονται] γίγνωνται Par. ADK. sec. Bekk. Vind. B. Mon. B. Ven. BC. Vat. H. Flor. ACTUV. Bekkerus. Idem in Lob., sed sup. ο, legitur; Vind. E. γίγνονται, sup. ω, habet. Si γίγνωνται genuinum est, aut diversas sententias καὶ ὅταν ἀπὸ κλήρων αἱ ἀρχαὶ γίγνωνται et ὅπερ ὡς τὸ πολὺ ἐν αὐτῇ γίγνεται inepte coniunctas statuere, aut ὡς τὸ πολὺ maximam partem interpretari et ἐν αὐτῇ pro ἐν τῇ πόλει positum existimare debemus. Atque hoc ego utrumque faciendum et γίγνωνται cum Bekkero ferendum putarem, si codices in eo consentirent, aut optimorum auctoritas tantundem hac in re, quantum in aliis valeret. Quum vero et alibi, ut p. 550. A. 553. C. coniunctivus perperam pro indicativo ab iis exhibitus et L. VII. p. 527. C. etiam ἀφέξωνται pro ἀφέξονται in omnibus praeter tres eorum, qui hic quoque γίγνονται habent, scriptum sit, cum Astio et Stallbaumio vulgatam tenui et post ἀρχῶν pro commate, quod Bas. ab. Ast. pr. et Bekkerus posuerunt, (Aldus nullam, Stephanus plenam interpunctionem habet) colon feci.
αὕτη] post ἡ κατάστασις Vat. B.
φόβου] φόβων Par. DK. et, sup. ο, A. Vind. F. Vat. BHM. Ven. C. Ald. Bas. ab.
ὑπεξελθόντων] ἐπεξελθόντων Par. DK. Ald. Bas. a.
δὴ] om. Lob. Mon. B. Par. K. Vat. M. Flor. U.
οἰκοῦσι;] οἰκοῦσι, Ald. Ast. pr. sec.
ποία τις] ποιά τις Lob. ποῖα τίς Vind. B. ποία τίς Vind. E. ποία τίς Vind. F.
ἐξουσία] ἐξουσίας Vind. E. [B]
τις] τίς Vind. B. ὃ Vind. F.
βούλεται] βούλοιτο Vind. E. Pro signo interrogandi Ald. et Steph. punctum habent.
γε] om. Vind. E. Par. K. sec. Bekk. Flor. U. In Vind. F. inf. vers. est.
δὴ] δ' ἢ Vind. F.
δῆλον, ὅτι] δηλονότι Mon. B. Flor. U. Ald. Bas. ab.
ἕκαστος] ἕκαστον Vind. F. Aug. B. ἑκάστῳ Ven. B.
αὑτοῦ] αὐ. Lob. Vind. EF. Ald. Bas. ab.

C ἀρέσκοι. Δῆλον. Παντοδαποὶ δὴ ἄν, οἶμαι, ἐν ταύτῃ τῇ πολιτείᾳ μάλιστα ἐγγίγνοιντο ἄνθρωποι. Πῶς γὰρ οὔ; Κινδυνεύει, ἦν δ' ἐγώ, καλλίστη αὕτη τῶν πολιτειῶν εἶναι· ὥσπερ ἱμάτιον ποικίλον πᾶσιν ἄνθεσι πεποικιλμένον, οὕτω καὶ αὕτη πᾶσιν ἤθεσι πεποικιλμένη καλλίστη ἂν φαίνοιτο. καὶ ἴσως μέν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ταύτην, ὥσπερ οἱ παῖδές τε καὶ αἱ γυναῖκες τὰ ποικίλα θεώμενοι, καλλίστην ἂν πολλοὶ κρίνειαν. Καὶ μάλ', D ἔφη. Καὶ ἔστι γε, ὦ μακάριε, ἦν δ' ἐγώ, ἐπιτήδειον ζητεῖν ἐν αὐτῇ πολιτείαν. Τί δή; Ὅτι πάντα γένη πο-

Παντοδαποὶ] παντοδαποὶ δὲ Lob. Vat. M.

C μάλιστα] om. Mon. B. Flor. U. μάλιστ' Vind. BEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Stallb.

ἐγγίγνοιντο] ἐγγίγνοντο Ald. Bas. ab. ἐγίγνοντο Par. K. sec. Bekk. ἂν γίγνοιντο Flor. T.

πεποικιλμένον] πεποικιλμένον Ald. Hoc vel adiectivum ποικίλον inducendum videbatur Iacobsio, quem Astius iubet conferri, Anthol. Vol. I. P. 2. p. 35. Sed ποικίλον proprie dicebatur vestimentum floribus pictis distinctum, non simpliciter variegatum, eique significationi declarandae addita haec inserviunt. Cf. *Schoenius de personarum in Euripidis Bacch. habitu scenico* p. 22.

αὕτη] αὐτὴ Vind. B.

πᾶσιν] πᾶ Vind. E.

ἤθεσι] ἄνθεσι Mon. B.

φαίνοιτο. καὶ] His vulgo interpositum Τί μήν; ἔφη. quum codex nullus exhibeat neque agnoscat Ficinus, in textu relinquendum non putavi: Non magis φαίνοιτο, aut φαίνοιτο γάρ ἦ δ' ὅς, aut φαίνοιτο γὰρ ἦ δ' ὃς τοιαύτη τις; quorum primum Ang. B. alterum margo Flor. U. tertium luxurians, ut assolet, in glossematis Mon. B. eius loco habet, genuinum aut non ex desiderio responsionis, qua intercedente repetiti ἦν δ' ἐγὼ ratio constaret, pariter ac vulgatum illud natum videtur. Ista repetitio alacriorem in hac parte Socratis sermonem profecto haud minus decet, quam verbi ἔφη simili in caussa facta L. VII. p. 522. A. et Phaedon. p. 78. A. et huius ipsius ἦν δ' ἐγώ Euthyd. p. 296. D: Ἀλλὰ βουληθείης, ἦν δ' ἐγώ, ὦ πολυτίμητε Εὐθύδημε, εἰ δὴ τῷ ὄντι ἀληθῆ λέγεις. ἀλλ' οὐ σοι πάνυ πιστεύω ἱκανῷ εἶναι, εἰ μή σοι συμβουληθείη ὁ ἀδελφός σου οὑτοσὶ Διονυσόδωρος· οὕτω δὲ τάχ' ἄν. εἴπετον δέ μοι, ἦν δ' ἐγώ· τὰ μὲν γὰρ ἄλλα οὐκ ἔχω ὑμῖν πῶς ἀμφισβητοίην etc. cui loco similes sunt ib. p. 287. E. sq. 289. A. 290. A. Eadem ratione Lucianus, sollers Platonis imitator, encom. Demosth. c. 1: ἐκεῖθεν οὖν ἀρξάμενος, ἦ δ' ὅς, ἔλαθον ἐμαυτὸν εἰς τοῦτο τῆς μεσημβρίας ἐμπεσών. ὅπερ οὖν ἔφην, δεῖ μέν μοι καὶ τοῦ περιπάτου, πολὺ μέντοι πρότερον, ἔφη, προσειπεῖν τουτονὶ δεόμενος ἥκω. quod Platonis auctoritate commendat scholiastes (T. VIIII. p. 300. Lehm.) ἡ πλεονάζουσα φράσις αὕτη, inquiens, συνήθης Ἀττικοῖς, καὶ ποτὲ μὲν ὡς ἀπὸ πρώτου προσώπου δραματικῶς, ποτὲ δὲ ὡς ἀπὸ τρίτου ἀφηγηματικῶς, ὅπερ πολὺ παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ ἔστιν εὑρεῖν. quamquam discrimen inter primam et tertiam personam nullum est. Denique

λιτειῶν ἔχει διὰ τὴν ἐξουσίαν, καὶ κινδυνεύει τῷ βουλομένῳ πόλιν κατασκευάζειν, ὃ νῦν δὴ ἡμεῖς ἐποιοῦμεν, ἀναγκαῖον εἶναι εἰς δημοκρατουμένην ἐλθόντι πόλιν ὃς ἂν αὐτὸν ἀρέσκῃ τρόπος, τοῦτον ἐκλέξασθαι, ὥσπερ εἰς παντοπώλιον ἀφικομένῳ πολιτειῶν, καὶ ἐκλεξαμένῳ, οὕτω κατοικίζειν. Ἴσως γοῦν, ἔφη, οὐκ ἂν ἀποροῖ παραδειγμάτων. Τὸ δὲ μηδεμίαν ἀνάγκην, εἶπον, εἶναι ἄρχειν ἐν ταύτῃ τῇ πόλει, μηδ' ἂν ᾖς ἱκανὸς ἄρχειν, μηδὲ αὖ ἄρχεσθαι, ἐὰν μὴ βούλῃ, μηδὲ πολεμεῖν πολεμούντων, μηδὲ εἰρήνην ἄγειν τῶν ἄλλων ἀγόν- E

conferri cum hoc loco potest is, qui infra exstat p. 560. D. sqq. ubi si post verba prima τούτων δέ γέ που positum esset ἦν δ' ἐγώ, id quamvis iteratum deinde post ἆρ' οὐχ οὕτω πως neminem offenderet. Alacritatis autem, quam dixi, non abhorrentis illius a cavillantium animo signum alterum praebet particula μὲν post ἴσως, cui nostrum *wohl* respondet, quae simili sensu legitur Menon. p. 94. B. post δοκῶ, Criton. p. 48. D. post δοκεῖ, supra L. I. p. 334. C. post εἰκός, L. IIII. p. 423. B. post οἶμαι. Neque hoc unicum est ab Aldo invectum glossema. V. Vol. II. p. 221. sq. quo loco Bekkerus textum purgavit, quem hic contaminatum reliquit.

καὶ ταύτην — ἐγὼ D.] om. Lob. Vat. BM.

παῖδες] παῖδας Mon. B. a m. pr.

τε] om. Flor. T.

αἱ γυναῖκες] αἱ om. Vind. F. Ang. B. Flor. RT. Ald. Bas. a. Ast. pr. sec.

D ἐπιτήδειον] Huic Flor. V. a m. s. οὐκ antepositum habet.

νῦν δὴ] δὴ Vat. M. νῦν δ' Vind. F. Ang. B.

δημοκρατουμένην] πόλιν addit Vind. E.

ἐλθόντι] ἐλθόντα Ang. B.

αὐτὸν] αὐτῷ Vat. M.

ἀρέσκῃ] ἀρέσκει Flor. ACTV. ἀρέσκη correcti in η Vind. BF. ἀρέσκοι Mon. B. Par. DK. Vat. M. Flor. U. editi ante Astii sec. Cf. Matthiae gramm. p. 1025.

παντοπώλιον] τὸ π. Lob. Vat. M. παντοπόλιον Vind. E. In Flor. R. ἀγοραστήριον superscriptum est. Pollux L. VI. c. 163: καὶ τὰ Πλάτωνος, παμπλούσιος, πάνσμικρος, πάμμικρος, παντοπώλιον. Platonis locum hunc respexit Plutarchus ab Astio citatus Dion. p. 981. D: ἐπενόει δὲ τὴν μὲν ἄκρατον δημοκρατίαν ὡς οὐ πολιτείαν, ἀλλὰ παντοπώλιον οὖσαν πολιτειῶν κατὰ τὸν Πλάτωνα κωλύειν.

ἐκλεξαμένῳ] ἐκλεξαμένων Ven. C. a m. pr. Vind. F. et, sup. ο super ω, Vat. B.

γοῦν] γόῦν Mon. B. apicibus a m. s. additis.

ἀποροῖ] ἀποροίη Lob. Vat. BM. Cf. Vol. I. p. 366, b.

E Τὸ δὲ] *Quid vero?* Fic.

ἄρχειν] post ἐν ταύτῃ Vat. B.

ᾖς] εἶς Lob. Par. K. sec. Bekk. et a m. pr. D. Vat. M.

μηδὲ] μὴ δ' Vind. B.

αὖ] ἂν Vind. F. Ang. B.

βούλῃ] βούλει Lob.

πολεμεῖν] om. Mon. B.

ἀγόντων] εἰρήνην ἀγόντων Par. K. sec. Bip.

των, ἐὰν μὴ ἐπιθυμῇς εἰρήνης, μηδ' αὖ, ἐάν τις ἄρχειν νόμος σε διακωλύῃ ἢ δικάζειν, μηδὲν ἧττον καὶ
558 ἄρχειν καὶ δικάζειν, ἐὰν αὐτῷ σοι ἐπίῃ, ἆρ' οὐ θεσπεσία καὶ ἡδεῖα ἡ τοιαύτη διαγωγὴ ἐν τῷ παραυτίκα; Ἴσως, ἔφη, ἔν γε τούτῳ. Τί δέ; ἡ πραότης ἐνίων τῶν

ἐπιθυμῇς] ἐπιθυμεῖ, sup. ῃ super εῖ, Vat. Θ. ἐπιθυμῇ Par. ADK. sec. Bekk. Vind. BE. Ven. C. et a m. pr. B. Vat. H. Flor. ACV. quod etiam si medium ἐπιθυμεῖσθαι in usu esset, ob ambiguitatem vitari debebat. Neque vero semel facta, quae fieri utique poterat, personae mutatione mox ad priorem formam redeundum atque iterum σὲ et σοὶ ponendum erat. Denique codicem optimum paullo post bis a vero aberrantem iam hic minus gravate deserere licet.

μηδ'] μὴ δὲ Lob. Vind. F. Mon. B.

ἄρχειν] ἄρχη Vat. H.

νόμος σε] σε νόμος Lob. Vat. BM.

μηδὲν] οὐδὲν Ven. B.

ἄρχειν καὶ δικάζειν] ἄρχῃς καὶ δικάζῃς Par. A. Lob. Vind. BEF. Vat. BHM. Ven. C. Ang. B. Flor. R. Hoc vero probari nullo pacto potest. Erroris ansam compendiorum similitudo praebuerit, quam monstrant Bastii tabulae palaeographicae Gregorio Cor. adiunctae I. 7. III. 3. et IIII. 6. (φασὶ μὴ δεῖν λέγειν)

ἐπίῃ] ἐπήῃ Par. K. ἐποίῃ Vind. E. ἐπήει Par. D.

558 θεσπεσία] θεσπέσία Lob. et cum ος super α Ven. B.

τοιαύτη] αὐτὴ Par. A. Vind. B. Vat. H. Flor. ACV. Hoc quoque aperte vitiosum et fortassis syllabarum ἡδεῖ et ἡ τοι simili pronuntiationi acceptum referendum est.

Ἴσως] ἴσω Vind. E.

ἔν] ἐάν Ald. Bas. ab.

δέ;] δὲ sine interpunctione Mon. B. Ald. Bas. ab. δαί Par. A. et reliqui, qui supra in τοιαύτῃ peccarunt.

πραότης] πρᾳότης Bas. ab. Steph. Basileenses ita solere Vol. I. p. 175, b. observatum est. Etiam πρᾳέως exhibent ut Stephanus Tim. p. 17. D. quod quum a πρᾳῦς derivatum sit, hoc quoque fuisse qui πρᾳῦς scriberent, intelligitur, quod Buttmannus gramm. I. p. 261. negat ideoque πρᾷος utpote frequentissimum vetere quadam traditione propagatum et retinendum esse censet. Ista vero frequentia Platonis quidem in libris neque ex codicibus neque ex editione principe originem ducit; quamquam haec interdum ι subscriptam habet.

ἐνίων] „Suspicor deesse praepositionem κατ' ante ἐνίων. Est autem illa πρᾳότης in ea ipsa re quam statim commemorat." Steph. in m. haud temere certam lenitatis illius definitionem requirens. Potest enim ipsorum damnatorum aequanimitas casum in hac tali civitate haud moleste ferentium laudata videri, quo sensu Socrates damnationem ῥᾳδίως dicitur καὶ πρᾴως φέρειν Criton. p. 43. B. Atque ita Ficinus: *Quid autem mansuetudo damnatorum quorundam, nonne decora?* nec non Schleiermacherus: *Und wie? die Milde der Verurtheilten, ist die nicht manchmal prächtig?* nisi forte hi Graecae dictionis ambiguitatem imitari voluerunt. Sed quoniam Socrates in civitate imperioque populari laudando, non in civium quorundam virtute et animi tranquillitate commendanda versatur, potius lenitatem erga damnatos elegantem dicere et plebis hanc

δικασθέντων οὐ κομψή; ἢ οὔπω εἶδες ἐν τοιαύτῃ πολιτείᾳ, ἀνθρώπων καταψηφισθέντων θανάτου ἢ φυγῆς, οὐδὲν ἧττον αὐτῶν μενόντων τε καὶ ἀναστρεφομένων ἐν μέσῳ, καὶ ὡς οὔτε φροντίζοντος οὔτε ὁρῶντος οὐδενὸς περινοστεῖ ὥσπερ ἥρως; Καὶ πολλούς γ', ἔφη.

πρᾳότητα ut paullo post ξυγγνώμην καὶ οὐδ' ὁπωστιοῦν σμικρολογίαν praedicare videtur, quemadmodum Stephanus voluit. Simili significatione πρᾷον legitur Euthyd. p. 303. D: καὶ τόδε αὖ ἕτερον δημοτικόν τι καὶ πρᾷον ἐν τοῖς λόγοις, ὅτι etc. Genitivus autem, quum codices praepositionem nullam habeant, per se censendus est id, quo necessario spectat lenitas, seu eius obiectum, sine quo cogitari non magis, quam sine subiecto potest, indicare; quem usum attigit Matthiae gramm. p. 681. Eodem modo interpretanda sunt illa Leg. L. IIII. p. 717. A: σκοπὸς μὲν οὖν ἡμῖν οὗτος, οὗ δεῖ στοχάζεσθαι· βέλη δὲ αὐτοῦ καὶ οἷον ἡ τοῖς βέλεσιν ἔφεσις, τὰ ποῖ' ἂν λεγόμενα ὀρθότατα φέροιτ' ἄν; in quibus explicandis Astius, quem nostri loci ratio non fefellerat, frustra laboravit.

οὐ κομψή; ἢ οὔπω εἶδες] om. Vind. F. Ang. B.

τοιαύτῃ] τῇ τοιαύτῃ Vind. E.

τε] om. Lob. Vat. M.

μέσῳ,] μέσῳ Ald. μέσῳ; Steph. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Hi omnes et Astius in pr. quoque et sec. post ἥρως punctum fecerunt, cui sequentia parum congrua videntur.

περινοστεῖ] π. ὁ καταψηφισθεὶς Ang. B. et a m. s. Ven. B. Ald. Bas. ab. (hae priores ὁ καταψ.) Steph. Ast. Quum codices solum περινοστεῖ a scriptore profectum esse persuadeant, potius ὁ τοιοῦτος cogitatione addendus, quam ὁ καταψηφισθείς. Singularis autem dum in unum quendam ex illorum numero intueri iubet, rem magis insignem et imaginem evidentiorem reddit. Denique ad structurae mutationem, quae post genitivos absolutos alio conversos necessario instituenda fuit, compares illa L. I. p. 337. E: πῶς γὰρ ἄν — τις ἀποκρίναιτο πρῶτον μὲν μὴ εἰδὼς μηδὲ φάσκων εἰδέναι, ἔπειτα, εἴ τι καὶ οἴεται περὶ τούτων, ἀπειρημένον αὐτῷ εἴη, ὅπως μηδὲν ἐρεῖ ὧν ἡγεῖται, ὑπ' ἀνδρὸς οὐ φαύλου; in quibus similiter participio verbum finitum succedit.

Καὶ πολλούς γ', ἔφη.] om. Vind. E. Pro γ' in Vind. B. γε, pro πολλούς in Mon. B. πολλοί, deleto quod int. vers. fuerat priori λ, in Vat. B. πολύ, in Lob. Ven. C. Vat. M. Par. DK. sec. Bekk. πολύς legitur. Tam multiplicis varietatis simplex caussa est discrepans nonnihil ab interrogatione responsi forma, quamquam eius discrepantiae exempla non adeo rara sunt. Cf. Vol. II. p. 333, a. notata, quorum numerum augere supersedeo. Docemur autem hoc responso, quemadmodum Adimantus interrogationem Socratis ceperit, et multo rectius Matthiaeum gramm. §. 327. n. 2. ed. pr. genitivos αὐτῶν μενόντων τε καὶ ἀναστρεφομένων ob praegressos ἀνθρώπων καταψηφισθέντων per anacoluthon illatos statuentem eam interpretatum esse, quam Reisigium in enarratione Soph. Oed. Col. p. LX. sq. ad εἶδες suppleri iubentem ἐκείνην τὴν πρᾳότητα (ipse scribit πρᾳότητα), quo facto plane ineptum fieri Adimanti responsum necesse est. Tamen Matthiaeus in altera grammaticae editione p. 660. Reisigii rationem priori suae praetulit. Ego

B Ἡ δὲ συγγνώμη καὶ οὐδ᾽ ὁπωστιοῦν σμικρολογία αὐτῆς, ἀλλὰ καταφρόνησις ὧν ἡμεῖς ἐλέγομεν σεμνύνοντες, ὅτε τὴν πόλιν ᾠκίζομεν, ὡς εἰ μή τις ὑπερβεβλημένην φύ-

priorem illam ita probo, ut genitivos *ἀνθρώπων καταψηφισθέντων* aliquid ad alteros adsciscendos momenti habuisse, ceterum etiam remotis illis hos nihilo minus potuisse poni et *εἶδον αὐτῶν μενόντων vidi eos manere* eodem modo, quo *οἶδα θνητὸς ὢν scio me mortalem esse* significare existimem. Scilicet non indicato, sed lectori ad intelligendum relicto nexu obiectivo id, quod obiectum est, per genitivos absolutos tamquam per se constans, per nominativos ut subiecto inhaerens proponitur, quo fit, ut qui *εἶδον αὐτῶν μενόντων* dicit, simul eos manere, qui *οἶδα θνητὸς ὢν*, simul se esse mortalem doceat. Non aliter illa, quae Seidlerus apud Hermannum ad Soph. Trach. 393. commemorat, accipienda aut accepta a viro doctissimo puto, neque commodiorem hac video explicationem loci Euthyd. p. 285. E. ubi postquam Dionysodorus contradici posse negaverat, Ctesippus *ἀλλὰ ἀκούωμεν νῦν*, inquit, *εἴ σοι ἀποδείκνυμι ἀντιλέγοντος Κτησίππου Διονυσοδώρῳ.* Nostrum tamen, ne quid dissimulem, magis probarem, si ita scriptum esset: *ἢ οὔπω εἶδες ἐν τοιαύτῃ πολιτείᾳ ἀνθρώπων καταψηφισθέντων θανάτου ἢ φυγῆς οὐδὲν ἧττον αὐτοῦ μενόντων τε καὶ ἀναστρεφομένων ἐν μέσῳ*—; Atque ita Ficinus interpretatus est: *an nondum hac in civitate vidisti homines morte vel exsilio condemnatos nihilo minus urbem incolere ac prodire in medium, et saepe, quasi nemo id videat aut curet, instar heroum quorundam per urbem incedere? Adi. Vidi equidem multos.*

συγγνώμη] ξυγγ. Bas. h. (Ast.) σοι γνώμη Vat. B. a m. s. et pro v. l. Ven. B. Idem Ven. B. et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. *οὐ γενναία* (Ald. Bas. ab. Ast. pr. *γενναῖα*) additum habent, quod non aliunde, nisi ex Adimanti responso ad explendam orationem Socraticam petitum videtur. Et hoc quidem loco insertum facit, ut quae deinceps dicitur *οὐδ᾽ ὁπωστιοῦν σμικρολογία αὐτῆς*, non pro subiecto, sed pro praedicato altero accipienda sit, quemadmodum accepit Stephanus annot. p. 26. Ficino immerito quoad haec reprehenso hoc significari ostendens: *Quod talis venia illis detur, id non fieri certa quapiam de causa, omnibus rationum momentis subtiliter expensis, sed ex contemptu eorum quae dicta fuerunt* etc. Haec vero interpretatio neque per se probabilis est, quum qui veniam dat delictis profecto non opus sit ut ob nimiam diligentiam id facere negetur, neque verbis *ἡ δὲ συγγνώμη* novam huius civitatis virtutem indicantibus satis convenit, nec denique cum sequentibus ab illa lenitate erga damnatos haud dubie alienis conciliari potest. Altero autem loco, qui paullo aptior erat, post *τὰ τοιαῦτα πάντα*, nihil tale usquam insertum legitur. Reiecto igitur glossemate Socratem haec omnia uno tenore Adimanto consideranda atque aestimanda proponere et orationem cum interrogatione terminare statuo, quasi qui initio non *ἡ δὲ συγγνώμη*, sed quemadmodum in proximi sermonis ingressu *τί δὲ ἡ συγγνώμη* dixisset, cui ille *πάνυ γε γενναία γε ἐστί* respondet. Nam responsum hoc esse liquet, ideoque ad *αὐτῆς* interrogandi signum addidi. Post *τὰ τοιαῦτα πάντα* vero, ubi Aldus nullam interpunctionem, Astius in pr. colon, in sec. et tert. interrogationis notam, Bekkerus et

σιν ἔχοι, οὐδέποτ' ἂν γένοιτο ἀνὴρ ἀγαθός, εἰ μὴ παῖς ὢν εὐθὺς παίζοι ἐν καλοῖς καὶ ἐπιτηδεύοι τὰ τοιαῦτα πάντα, ὡς μεγαλοπρεπῶς καταπατήσασ' ἅπαντα ταῦτα οὐ-

Stallbaumius comma cum signo anacoluthi seu aposiopesis, cuius ratio non apparet, fecerunt, simplex comma in Bas. ab. et a Stephano positum sufficit, si sequentibus verbis uberior antecedentium explicatio continetur, et ὡς ante μεγαλοπρεπῶς, sive cum hoc coniungatur sive ad φροντίζει referatur, sic ut in obliqua interrogatione dictum est. Qua ratione adhibita sensus hic exsistit: *Quid vero indulgentia eius et nihil minus quam morositas, sed contemptus illorum, quibus nos tantum tribuebamus, ut ea omnia magnifice (s. quam magnifice ea omnia) abiiciens nihil curat, a qualibus quis studiis ad rem publicam accedens eam administret? Valde quidem, inquit, generosa est.* Idem Schleiermachero visum: tantum interrogationem abesse voluit: *Und die Nachsicht dieses Staates —.* Aliter, sed parum fideliter Ficinus: *Indulgentia vero ipsius nimia et sine ulla observatione, negligentia eorum, quae nos dicebamus, rem ipsam honestantes, quando civitatem constituebamus, quod videlicet, nisi forte quis excellenti sit ingenio praeditus, nunquam vir praeclarus evadet, nisi a prima pueritia statim honestis in ludis versetur, et eiuscemodi omnia frequenter exerceat, tanquam quae alte animo haec persuadat omnia: ea, inquam, negligentia nihil pensi habet, ex quibus studiis aliquis se ad civilia conferat, sed honorat, si quis duntaxat ametur a vulgo. Adi. Valde admodum generosa.* Denique Stallbaumius secundum Bekkeri interpunctionem post τὰ τοιαῦτα πάντα Socratem mutata constructione, quum ἆρ' οὐ μεγαλοπρεπὴς καὶ γενναία; addere debuisset, cum exclamatione illa ὡς μεγαλοπρεπῶς etc. subiunxisse censet: *wie erhaben schreitet er über alles diess hinweg* —. non male, si Adimantus πάνυ γε γενναίως responderet, et mutandae constructionis caussa videretur.

ὁπωστιοῦν] ὅπως τι οὖν Vind. F. a m. pr. ὁπωστιοῦν Vind. E. **B**

σμικρολογία] μικρ. Lob.

αὐτῆς] In Vind. B. ο' super η scriptum est. „Post σμικρολογία libenter αὖ τις fecerim ex αὐτῆς. Huius autem loci sensum minime videtur assequutus Ficinus: qui vertit, Indulgentia — constituebamus. Ego autem significari existimo, Quod talis venia etc.“ (v. ad συγγνώμη A. notata.) Steph. annot. p. 26.

φυτεύομεν] οἰκίζομεν Vind. F. Ang. B. Flor. R. — L. IIII. p. 424. E. sq.

μή] Id Mon. B. in textu et a m. pr., sed in m. et a m. s. καί habet.

ἔχοι] ἔχει Flor. AC. et, sup. οι, Vind. F.

καταπατήσασ'] Ita Mon. B. a m. s. Astius in sec. et tert. Bekkerus et Stallbaumius. καταπατήσαντα Par. K. sec. Bekk. καταπατήσας, sup. α post ς, Vat. B. κατακατήσας Mon. B. a m. pr. et reliqui codices editionesque ante Astii sec.

ἅπαντα ταῦτα] αὐτὰ ἅπαντα Par. A. cui si unus et alter asseclarum accederet, fides haberi poterat. ταῦτα πάντα Vind. F. Ang. B.

οὐδὲν] οὐδὲ Steph. Ast. pr. tacentibus de Par. K. Bipontinis, quem Bekkerus ipse de Par. A. tacens una cum ceteris οὐδὲν habere testatur. οὐδὲ parum aptum esse apparet.

Digitized by Google

δὲν φροντίζει, ἐξ ὁποίων ἄν τις ἐπιτηδευμάτων ἐπὶ τὰ πολιτικὰ ἰὼν πράττῃ, ἀλλὰ τιμᾷ, ἐὰν φῇ μό-C νον εὔνους εἶναι τῷ πλήθει; Πάνυ γ', ἔφη, γενναία. Ταῦτά τε δή, ἔφην, ἔχοι ἂν καὶ τούτων ἄλλα ἀδελφὰ δημοκρατία, καὶ εἴη, ὡς ἔοικεν, ἡδεῖα πολιτεία καὶ ἄναρχος καὶ ποικίλη, ἰσότητά τινα ὁμοίως ἴσοις τε καὶ ἀνίσοις διανέμουσα. Καὶ μάλ', ἔφη, γνώριμα λέγεις. Ἄθρει δή, ἦν δ' ἐγώ, τίς ὁ τοιοῦτος ἰδίᾳ. ἢ πρῶτον σκεπτέον, ὥσπερ τὴν πολιτείαν ἐσκεψάμεθα, τίνα τρό-D πον γίγνεται; Ναί, ἔφη. Ἆρ' οὖν οὐχ ὧδε; τοῦ φειδωλοῦ ἐκείνου καὶ ὀλιγαρχικοῦ γένοιτ' ἄν, οἶμαι, υἱὸς ὑπὸ τῷ πατρὶ τεθραμμένος ἐν τοῖς ἐκείνου ἤθεσι. Τί

φροντίζει] φροντίζοι Lob. Vat. BM. Par. K. sec. Bekk.

ἐξ ὁποίων] ἐξωποιῶν Vind. F.

πράττῃ] πράττοι Lob. Vind. E. Mon. B. Vat. M. πράττει Vind. F.

τιμᾷ] τιμῶ Ang. B. τιμᾶται Lob. Vat. M.

μόνον] μᾶλλον Vind. F. Ang. B.

εὔνους] ἔννους cum ὔ super priori ν Vat. B.

C γενναία] γενναῖα Lob. Vind. BEF. Par DK. sec. Bekk. Vat. HM. Ald. Bas. ab. et a m. pr. Mon. B. Id ferri potest atque etiam a sequentibus nonnullam commendationem habet.

Ταῦτά τε] Ita Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ang. B. Par. DK. sec. Bekk. (qui tamen Mon. B. omisit) Flor. RU. sec. Stallb. pr. In sec. pro Flor. R. minus probabiliter Flor. T. significavit. ταὐτατά τε Par. A. quod nescio an duarum lectionum ταῦτά τε et ταὐτά τε indicium sit. Reliqui codices et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. τε omittunt.

ἔφην] ἔφη Vind. F.

τούτων] post ἄλλα Vind. F. Ang. B. Flor. R.

δημοκρατία] δημοκρατικὰ Mon. B.

εἴη] Quod vulgo addunt ἄν, auctoritate codicum Par. A. Vind. BE. Flor. T. et ipsius scriptoris Vol. I. p. 410, a. demonstrata omisi.

ἡδεῖα] ἰδία Lob. Vat. M. et a m. pr. B.

καὶ ἄναρχος] om. Vat. B.

Ἄθρει δή] ἄ. δὲ Vind. E.

Ἆρ' οὖν] ἄρ' οὖν Vind. F. οὖν om. Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV.

D ὧδε;] ὧδε Vind. BE. Ald. Bas. ab. Steph. „Post ὧδε videtur sistenda esse oratio, posita ibi interrogationis nota, non post ἤθεσιν. neque enim satis interrogationi convenire puto particulam οἶμαι.“ Steph. annot. p. 26.

ὀλιγαρχικοῦ] ὀλιαρχικοῦ Vind. E.

ἤθεσι.] Ita, sine ν ἐφελκ., codices quinque mei et Florentini sex, quos cum Stallbaumio sequor. Reliquae editiones ἤθεσιν habent, tacentibus de Par. K. Bipontinis. Signum interrogationis vulgo additum cum Astio in sec. et tert. secundum Stephani rationem supra significatam omisi.

δή] δὲ Ven. B. Vind. E. Flor. AC.

αὐτῷ] αὐ. Lob. Vind. EF. Ald. Bas. ab. In Vind. B. Mon. B. ambiguum est.

χρηματιστικοὶ] χρηματικοὶ Lob. Vat. M.

ἀναγκαίας] ἀναγκαίοι Ald. Bas. ab.

γάρ οὔ; Βίᾳ δὴ καὶ οὗτος ἄρχων τῶν ἐν αὑτῷ ἡδονῶν, ὅσαι ἀναλωτικαὶ μέν, χρηματιστικαὶ δὲ μή· αἳ δὴ οὐκ ἀναγκαῖαι κέκληνται. Δῆλον, ἔφη. Βούλει οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ἵνα μὴ σκοτεινῶς διαλεγώμεθα, πρῶτον ὁρισαίμεθα τάς τε ἀναγκαίους ἐπιθυμίας καὶ τὰς μή; Βούλομαι, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν ἅς τε οὐκ ἂν οἷοί τ' εἶμεν ἀποτρέψαι, δικαίως ἂν ἀναγκαῖαι καλοῖντο, καὶ ὅσαι E ἀποτελούμεναι ὠφελοῦσιν ἡμᾶς; τούτων γὰρ ἀμφοτέρων ἐφίεσθαι ἡμῶν τῇ φύσει ἀνάγκη. ἢ οὔ; Καὶ μάλα. Δικαίως δὴ τοῦτο ἐπ' αὐταῖς ἐροῦμεν, τὸ ἀναγκαῖον. 559 Δικαίως. Τί δέ; ἅς γέ τις ἀπαλλάξειεν ἄν, εἰ μελετῴ ἐκ νέου, καὶ πρὸς οὐδὲν ἀγαθὸν ἐνοῦσαι δρῶσιν, αἱ

ὁρισαίμεθα] ante πρῶτον Flor. T. ὁρισόμεθα Ven. B. Flor. ACV. ὡρισάμεθα Vind. F.
ἀναγκαίους] ἀναγκαίας Vind. E. Par. DK. Mon. B. Flor. TU. et, sup. ους post ας, Ven. B. item Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec. Cf. Vol. I. p. 365, a.
Οὐκοῦν ἅς τε] Haec tria Mon. B. in textu omittit, sed in m. habet a m. s. inscripta verbis ὅσας δὴ ab alia manu prius ibi positis. τε om. Flor. T.
εἶμεν] Ita cum optimis Vind. F. ante corr. ἦμεν idem correctus a m. pr. et BE. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. εἴημεν Lob. Vat. M. ἐαμὲν Par. K. sec. Bekk.
ἀποτρέψαι] Ita Par. A. Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACV. Bas. b. Ast. sec. tert. Stallb. ἀποστρέψαι reliqui codices et Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. Bekk. amovere Fic. quod propius ad nostram lectionem accedit. Altera non deterior, sed propter codices postponenda videbatur. Similiter Leg. I. V. p. 741. E. βαναυσία dicitur ἀποτρέπειν ἦθος ἐλεύθερον, fugare.
ἂν ἀναγκαῖαι] Vulgo omissum ἂν ex Vind. E. recepi. Cf. Vol. I. p. 91. ἀναγκαίως Par. K. sec. Bekk.
E ἀνάγκη] om. Lob. Vind. E. Vat. M.

Δικαίως] καὶ δικ. Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. K. Ang. B. Flor. RU.
ἐπ' αὐταῖς] ἐπαυ. Vind. E. 559 ἐπ' αὐτῇ Par. K.
τὸ ἀναγκαῖον] Hoc appositionis modo pronomini τοῦτο additum cum Stallbaumio in sec. commate ab antecedentibus separavi.
δέ] δαὶ Par. A. In Vind. F. in fine versus positum evanuit.
γέ] τέ Lob. Vind F. Mon. B. Vat. M. Flor. RTUV.
ἀπαλλάξειεν] ἀπαλλάξαι Vind. F.
ἂν] om. Lob. Vat. M.
εἰ] εἰ μὴ Vind. E.
μελετῴ] Ita Par. A. Vind. F. Ang. B. Vat. H. Flor. ARV. et a m. pr. Vat. B. Ven. C. Reliqui cum editis μελετῴη habent. Cf. Vol. I. p. 366, b.
πρὸς οὐδὲν] nullius rei habita ratione, nulla ratione. Cf. Vol. II. p. 278, b. In Mon. B. a m. s. comma interpositum est, quod qui posuit, praepositionem adverbii loco habuit. Eadem est Stallbaumii sententia, atque ita legitur πρὸς etiam sine particula γε Euthyd. p. 298. D: καὶ πρὸς ἄρα σοι πατήρ ἐστι καὶ κύων. et aliquoties in Aristophanis fabulis. Hoc tamen loco simplex alterius conditionis enuntiatio magis apta videtur, quam sententior haec, qua insuper nihil boni

δὲ καὶ τοὐναντίον, πάσας ταύτας εἰ μὴ ἀναγκαίους φαῖμεν εἶναι, ἆρ' οὐ καλῶς ἂν λέγοιμεν; Καλῶς μὲν οὖν. Προελώμεθα δή τι παράδειγμα ἑκατέρων, αἵ εἰσιν, ἵνα τύπῳ λάβωμεν αὐτάς; Οὐκοῦν χρή. Ἆρ' οὖν οὐχ ἡ τοῦ φαγεῖν μέχρι ὑγιείας τε καὶ εὐεξίας καὶ αὐ-
B τοῦ σίτου τε καὶ ὄψου ἀναγκαῖος ἂν εἴη; Οἶμαι. Ἡ

afferre cupiditates istae dicuntur. Nam si quid eiusmodi afferrent, non possent non necessariae haberi. Minime vero probabile est quod Astius in sec. exhibuit, in tert. scriptum a Platone coniecit, πρὸς οὐδέν', quum dictio δρᾷν πρός τινα non minus a linguae usu, quam personae, cui bonum afferatur, commemoratio a sententia scriptoris aliena sit.

δὲ καὶ] δέκα Ven. C. Par. D. δὲ κατὰ Par. K.

πάσας ταύτας] πάσας πάντας Ald. Bas. a. πᾶσαι πάντας Steph. Ast. pr. sec. „In praeced. edit. πάσας πάντας, quum scribendum sit, ut hic, πᾶσαι πάντας, quamvis multo maioris et occultioris mendi suspectus hic locus fuerit.“ Steph. annot. p. 26. Veram lectionem in Bas. b. exstantem et a Bipontinis e Par. K. prolatam Astius ne in sec. quidem agnovit, falsa illa de verbis πρὸς οὐδὲν opinione praepeditus: in tert. πάσας ταύτας, quod omnes codices exhibent, recepit et commate, ut par erat, a proximis distinxit, sed ex pristino errore alterum comma adiecit.

ἀναγκαίους] ἀναγκαίας Par. AK. sec. Bip. Mon. B. Flor. TU. Fortasse Bekkerus Par. K. pro A. significare voluit.

φαῖμεν] post εἶναι Mon. B. φῶμεν Ang. B. In Vind. F. nihil nisi φ conspicuum superest: reliqua in fine versus evanuerunt.

ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

λέγοιμεν] λέγομεν Bas. b.

οὖν] om. Vat. H.

Προελώμεθα] προελόμεθα Vind. F. Flor. ACV.

αὐτάς;] Signum interrogandi a Bekkero et Stallbaumio positum ob sequens Οὐκοῦν tenendum putavi. Ficinus haec ita convertit: *Accipiamus earum exemplar, ut, quae utraeque sint, cognoscamus, et in figura quadam eas inspiciamus.*

Οὐκοῦν] Οὔκουν Ald.

Ἆρ' οὖν — Ὀρθότατα μὲν οὖν. C.] laudat Athenaeus L. XII. p. 511. E. post locum Philebi hac introductione: ἐν δὲ τῷ ὀγδόῳ τῆς (id. om. cod. Laurent. 1.) Πολιτείας ὁ αὐτὸς Πλάτων (haec tria om. idem) πρότερος ὑπέδειξε τὸ ὑπὸ τῶν Ἐπικουρείων θρυλλούμενον, ὅτι τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μέν εἰσι φυσικαὶ μὲν, οὐκ ἀναγκαῖαι δὲ, αἱ δὲ οὔτε φυσικαὶ οὔτ' ἀναγκαῖαι, γράφων οὕτως. — Pro ἆρ' in Vind. F. ἄρ' exstat; οὖν om. Vind. E. Flor. ACT.

οὐχ ἡ] οὐχὶ Vind. E. οὐχὶ ἡ Athenaei cod. Laur. 1. ed. Dind. οὐκ ἡ ed. Bas. ἡ cod. Palat. et ed. princ.

μέχρι] μέχρις Par. K. sec. Bekk. Athen. (μέχρι ed. Dind.)

ὑγιείας] ὑγείας Lob. Vind. F. Mon. B. Par. K. sec. Bekk.

τε] om. Athen.

αὐτοῦ] αὖ τοῦ Vind. F. Ang. B. et a m. s. Mon. B. (αὐτοῦ a m. pr.) τοῦ Athenaei ed. pr. et Casaub. (αὐτοῦ codices Marc. Laur. 1. Palat.) „Rectius fortasse scriberetur καὶ αὖ τοῦ σίτου. Mirum autem videri possit cur, postquam dixit ἡ τοῦ φαγεῖν [ἐπιθυμία] μέχρι ὑγιείας τε καὶ εὐεξίας, addat, καὶ αὐτοῦ [vel αὖ τοῦ] σίτου τε καὶ ὄψου. quum verbo φαγεῖν mentio includeretur (ut ita dicam) τοῦ σίτου καὶ ὄψου: aut saltem σίτου. Videndum igitur an intelligi debeat de iis qui

μὲν γέ που τοῦ σίτου κατ' ἀμφότερα ἀναγκαία, ᾗ τε ὠφέλιμος ᾗ τε παῦσαι ζῶντα δυνατή. Ναί. Ἡ δὲ ὄψου, εἴ πή τινα ὠφέλειαν πρὸς εὐεξίαν παρέχεται. Πάνυ μὲν οὖν. Τί δέ; ἡ πέρα τούτων καὶ ἀλλοίων ἐδεσμάτων, ἢ τοιούτων ἐπιθυμία, δυνατὴ δὲ κολαζομένη ἐκ νέων καὶ παιδευομένη ἐκ τῶν πολλῶν ἀπαλ-

etiam provisa cupiunt, habere ea quae ad victum pertinent. sicut dicebat ille, *Sit mihi provisae frugis copia:* sed addens, *in annum.*" Steph. annot. p. 26. Quum edendi cupiditas expleri nequeat sine cibo, edere cupientem necesse est ipsum quoque cibum, obiectum actionis cupitae, appetere. Itaque *αὐτοῦ* optime se habet. Astius cibum *per se*, ut *αὐτὸ δικαιοσύνην* et similia, dictum putat. Is vero famem non pellit.

τε] *om.* Vat. B. Athen.

ἀναγκαῖος] Ita Par. A. Vind. BEF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. et a m. s. B. Flor. ACRTV. et Athenaei codd. Marc. (ut coniicit Dind.) Laur. 1. Pal. ed. pr. *ἀναγκαία* Mon. B. Flor. U. *ἀναγκαίως* Lob. (Par. K. sec. Bip.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Athenaei edd. Basil. et Casaub. De reliquis Bekkeri codicibus non constat. „*ἀναγκαίως* non dubium est quin mutandum sit in *ἀναγκαίων*, aut certe in *ἀναγκαία.* Sed satius fuerit in *ἀναγκαίων* mutare, cui vicinius est *ἀναγκαίως*: ut intelligatur, Ex necessariorum numero." Steph. annot. p. 26.

B *Οἶμαι*] *om.* codd. Athenaei et ed. pr. et Dind.

ἀναγκαία] *ἀναγκαῖα* Lob. Vind. BEF.

ᾗ] Ita Lob. Vind. BE. Ven. B. Vat. M. Flor. ATV. et correcti Par. A. Mon. B. *ἡ* Vind. F. Flor. U (CR.) et a m. pr. Mon. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. Athenaei cod. Pal. ed. pr. Bekkerus neque hoc neque reliquorum codicum suorum lectionem indicavit. *ᾗ* scribendum esse Stephanus in m. ostenderat.

ὠφέλιμος] *καὶ ὠφ.* Vat. B. Ven. B.

ᾗ] De hoc eadem omnia, quae de priori, dicta puta.

παῦσαι] *μὴ π.* Mon. B. Flor. U. *πᾶσαι* Vind. E. In Vind. B. lacuna est.

ζῶντα] „Athenaeus *πεινῶντα* legit, quod placet. marge Vat. B." Codices Athenaei Marc. Laur. 1. Pal. *ζῶντας*, ed. Bas. et Cas. *ζῶντα*, ed. pr. et Dind. ex coniectura Musuri *πεινῶντας* exhibent. *πεινῶντα* Astius in sec. et tert. scripsit, sine ratione, nisi forte cibi cupiditas, hoc est fames, non interimendi, sed satiandi vim habet. Ficinus sensum magis, quam verba ita interpretatus est: *Certe cibi usus duplici de causa necessarius, et quia sine ipso vita non sufficit, et quia utilis,*

εἴ] *ἡ* Flor. T. *quatenus* Fic. *ἡ* Vind. E. *ἢ* Athenaei cod. Pal.

πή] *πῆ* Vind. E. *που* Flor. T. *πε* Athenaei cod. Pal.

παρέχεται.] *παρέχεται;* Vind. B. Ald. Bas. ab.

δέ] *δαί* Par. A. Athen.

ἢ] *ἡ* Lob. Vind. BEF. Ven. B. Par. K. Vat. M. et a m. pr. Mon. B.

τοιούτων] *τούτων* Vind. BE. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. C. editi ante Bekkerum.

καὶ παιδευομένη ἐκ τῶν] *om.* Athenaei codd. Laur. 1. Pal. et secundum Dind. „nisi omnia fallunt" Marc. item ed. pr. et Dind.

λάττεσθαι, καὶ βλαβερὰ μὲν σώματι, βλαβερὰ δὲ ψυχῇ
C πρός τε φρόνησιν καὶ τὸ σωφρονεῖν, ἆρά γε ὀρθῶς
οὐκ ἀναγκαία ἂν καλοῖτο; Ὀρθότατα μὲν οὖν. Οὐκοῦν
καὶ ἀναλωτικὰς φῶμεν εἶναι ταύτας, ἐκείνας δὲ χρηματιστικὰς διὰ τὸ χρησίμους πρὸς τὰ ἔργα εἶναι; Τί μήν;
Οὕτω δὴ καὶ περὶ ἀφροδισίων καὶ τῶν ἄλλων φήσομεν.
Οὕτω. Ἆρ' οὖν καὶ ὃν νῦν δὴ κηφῆνα ὠνομάζομεν,
τοῦτον ἐλέγομεν τὸν τῶν τοιούτων ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν γέμοντα καὶ ἀρχόμενον ὑπὸ τῶν μὴ ἀναγκαίων,
D τὸν δὲ ὑπὸ τῶν ἀναγκαίων φειδωλόν τε καὶ ὀλιγαρχι-

μὲν σώματι, βλαβερὰ] om. Vind. E.

καὶ τὸ] καὶ πρὸς τὸ Athen.

C ἆρά] ἄρα Vind. F. ἀρα Vind. E.

οὐκ] καὶ Athenaei codd. Marc. Laur. 1. Pal. ed. pr. Dind. perperam.

ἀναγκαία] ἀναγκαῖα Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab. Haec Socratis dictionem Ficinus ita transtulit: *Sin confert nihil horum concupiscentia supervacua, quae per temperantiam a iuventute coerceri potest, obest autem corpori, obest et menti ad prudentiam et temperantiam, merito non necessaria nominabitur.*

Ὀρθότατα] ὀρθώτατα Vind. F.

δὴ καὶ] καὶ om. Lob. Vat. M.

Οὕτω.] Οὕτως. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Cf. Vol. II. p. 105. b. In Ald. Bas. ab. nulla inter hoc et proximum φήσομεν interpunctio est. Bekkerus et Stallbaumius signum interrogandi fecerunt, quod etiam Lob. habet. Mihi affirmatio nonnihil dubitationis habens et alterius confirmationem exspectans initio verborum Socratis convenientior et commodo inter certas interrogationes interposita videtur.

Ἆρ'] Ἄρ' editi ante Astii sec. (Flor. R.) ἄρ' Vind. F.

ὃν] ὢν Vind. E. ὃ Ang. B. Sed eundem Bekkerus pro ὃν νῦν δὴ habere ὃν νῦν demonstrat. Itaque ὃ in alio suorum invenerit.

νῦν δὴ] νῦν Vind. F. (Ang. B.) δὴ νῦν Par. DK. Mon. B. (Flor. RTU.) cum editis ante Astii sec. Cf. Vol. I. p. 218. b.

κηφῆνα] κηφῆνε Vind. F. In Bekkeri editione operarum culpa omissum Stallbaumius in utraque testatur, ab omnibus Florentinis codicibus abesse. Non credo.

ὠνομάζομεν] ὀνομάζομεν Vind. B. Ven. B. Vat. H.

τοῦτον] τοῦτο Vind. F. Ang. B.

τὸν τῶν] Ita Par. A. Vind. BF. Ang. B. Flor. V. τῶν om. Ven. C. Par. D. Mon. B. Ald. Bas. ab. Ast. sec. τὸν om. Lob. (Flor. ACRTU.) Steph. Ast. pr. tacentibus de Par. K. Bip. utrumque om. Vind. E. De reliquis suorum Bekkerus nihil indicavit.

τὸν δὲ ὑπὸ τῶν ἀναγκαίων] om. Vat. B. Ang. B. et operarum errore editio Bekkeri. Pro τὸν Vind. F. τὸ habet.

D ὀλιγαρχικόν;] ὀλιγαρχικόν. Steph. et Astius in sec. et tert. qui signo interrogandi supra post ὠνομάζομεν posito sensum verborum minime ambiguum prorsus pervertit. Iam explicata Socrates necessariarum et non necessariarum cupiditatum natura definitionem utrarumque adhibet ad fuci, quem insolentius dicunt, notionem illustrandam: *nonne his ipsis, quas nunc declaratas habemus, non necessariis cupidita-*

κόν; Ἀλλὰ τί μήν; Πάλιν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, λέγωμεν, ὡς ἐξ ὀλιγαρχικοῦ δημοκρατικὸς γίγνεται. φαίνεται δέ μοι τά γε πολλὰ ὧδε γίγνεσθαι. Πῶς; Ὅταν νέος τεθραμμένος, ὡς νῦν δὴ ἐλέγομεν, ἀπαιδεύτως τε καὶ φειδωλῶς γεύσηται κηφήνων μέλιτος καὶ ξυγγένηται αἴθωσι θηρσὶ καὶ δεινοῖς, παντοδαπὰς ἡδονὰς καὶ ποικίλας καὶ παντοίως ἐχούσας δυναμένοις σκευάζειν, ἐνταῦθά που οἴου εἶναι ἀρχὴν αὐτῷ μεταβολῆς ὀλιγαρχικῆς τῆς ἐν ἑαυτῷ εἰς δημοκρατικήν. Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη. Ἆρ' οὖν ὥσπερ ἡ πόλις μετέβαλλε βοηθησάσης E

tibus obsequentem dicebamus illum, quem modo *fucum* nominabamus, necessariis vero, quam parcum et oligarchicum?

λέγωμεν] *λέγομεν* Vind. BF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRV. dicimus Fic.

ὡς] *πάλιν ὡς* Vind. F.

ἐξ ὀλιγαρχικοῦ] *εξόλ.* Lob. ἐξολ. Vind. F.

γίγνεται] *γίνεται* (Flor. ACTUV.) Ald. Bas. a. Steph. *γίγνεται*: Vind. E.

δέ] om. Vind. F. Vat. M. Flor. R.

τά γε] *τὰ δὲ* Vat. M. *τάδε* Lob. Vat. B. *τὰ* Vind. E.

τε] om. Par. K.

κηφήνων] *κιφήνων* Vind. F.

ξυγγένηται] *συγγ.* Mon. B. Par. DK. Flor. U. Ald. Bas. ab. Steph.

αἴθωσι] *αἰσθῶσι* Vind. F. *αἴθοσι* Lob. Mon. B. Vat. B. Ven. B. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. RTUV. hic sup. *αἴθοψι*.

δεινοῖς] *σκυθρώποις δεινοῖς* Ang. B. et, priore in m. posito, Flor. R. *vehementibusque et callidis* Fic.

παντοίως] *παντοίας* Par. K. sec. Bekk.

δυναμένοις] *δυναμένας* Lob. Vind. B. Vat. M.

που οἴου] *πουοίου* Ven. C. *πλουσίου* Lob. Vat. BM. *που οἴει* Mon. B. Par. K. sec. Bekk. Flor. U. Ald. Bas. ab.

ὀλιγαρχικῆς τῆς ἐν ἑαυτῷ] E *ex paucorum potentia quae in se est* Fic. ad sensum recte; sed constructionem tenere non potuit. Quamquam enim verba *τῆς ἐν ἑαυτῷ* et *εἰς δημοκρατικήν*, quo minus *ὀλιγαρχικῆς* tamquam adiectivum cum *μεταβολῆς* coniungamus, obstare et *κατασκευάσεως* vel *πολιτείας* supplendum significare videntur, tamen *ἄρχεται μεταβάλλειν ὀλιγαρχικὴν τὴν ἐν ἑαυτῷ εἰς δημοκρατικήν*, quae dictio pariter recta foret, si eiusmodi ellipsis locum haberet, vix quisquam probaverit. Itaque quum *μεταβολὴ ὀλιγαρχικὴ* dici possit ea, quae ad *ὀλιγαρχίαν* pertinet eamque afficit, et idem sit, quod *μεταβολὴ ὀλιγαρχίας*, *ὀλιγαρχικῆς* adiectivi loco habendum, verba *τῆς ἐν ἑαυτῷ* ad ipsam *ὀλιγαρχίαν* in adiectivo latentem referenda, denique *δημοκρατικήν* attractionis genere quodam pro *δημοκρατίαν* accipiendum puto. Ceterum pro *ἑαυτῷ* Vat. B. *αὐτῷ* exhibet. Reflexivum propter antecedens *αὐτῷ* ferri posse videtur non secus ac si dictum esset *μεταβολὴ γίγνεται αὐτῷ τῆς ἐν ἑαυτῷ ὀλιγαρχίας*. Conferas infra de verbis *τῷ ἐν ἑαυτῷ ὀλιγαρχικῷ* scripta.

δημοκρατικήν] *δημοκρατικήν*; Mon. B. bene, si *οἴει* verum esset.

Ἆρ'] *ἆρ'* Vind. F. Mon. B.

μετέβαλλε] Ita Par. A. Lob. Vind. F. Vat. BH. Ven. C. Ang.

τῷ ἑτέρῳ μέρει ξυμμαχίας ἔξωθεν, ὁμοίας ὁμοίῳ, οὕτω καὶ ὁ νεανίας μεταβάλλει βοηθοῦντος αὖ εἴδους ἐπιθυμιῶν ἔξωθεν τῷ ἑτέρῳ τῶν παρ' ἐκείνῳ, ξυγγενοῦς τε καὶ ὁμοίου; Παντάπασι μὲν οὖν. Καὶ ἐὰν μέν, 498 οἶμαι, ἀντιβοηθήσῃ τις τῷ ἐν ἑαυτῷ ὀλιγαρχικῷ ξυμμαχία, ἤ ποθεν παρὰ τοῦ πατρὸς ἢ καὶ τῶν ἄλλων 560 οἰκείων, νουθετούντων τε καὶ κακιζόντων, στάσις δὴ καὶ ἀντίστασις καὶ μάχη ἐν αὐτῷ πρὸς αὐτὸν τότε γίγνεται. Τί μήν; Καὶ ποτὲ μέν, οἶμαι, τὸ δημοκρα-

B. Flor. ARV. sec. Stallb. pr. (Quod in sec. ait Flor. ACV. cum Par. A. etc. μετέβαλε habere idque a Bekkero receptum esse, omnino falsum est.) μετέβαλε reliqui codices editique ante Bekkerum. Imperfectum descriptionem eius conversionis paullo ante exhibitam repraesentat. Cf. Vol. I. p. 430, a.

ξυμμαχίας] ξυμμαχίαις cum duobus punctis sub altero ι Mon. B.

ὁμοίῳ] ὁμοίων Ang. B. Etiam in Vind. F. ν altera scriptione additum erat, quod, quum proximum vocabulum ante corr. ὕτω fuisset, in ο mutatum est. ὁμοίω, quod Bekkeri textus et in comm. lemma prae se fert, mendum typographicum esse alterum id excipiens οὕτῳ monstrat. Illud in Astii tertiam ed. transiit.

βοηθοῦντος] βοηθοῦτος Ald.

εἴδους ἐπιθυμιῶν] post ἔξωθεν Mon. B.

τῶν] τοῦ Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. In Vind. F. ν in prima scriptione omissum erat.

ἐκείνῳ] ἐκεῖνον Lob. Vind. B. Vat. M.

μὲν] Vulgo additum γε secundum Par. A. Vind. B. Vat. H. omisi.

ἀντιβοηθήσῃ] καὶ ἀντ. Vind. E.

τῷ ἐν ἑαυτῷ ὀλιγαρχικῷ] τῶν ἑαυτοῦ ὀλιγαρχικῶν Flor. T. naturae eius paucorum imperii studiosae Fic. „Hic ἐν αὐτῷ Fic. legit. Retinendo autem ἐν ἑαυτῷ, scribendum esset ξυμμαχίᾳ, in dandi casu.“ Steph. in m. „Non dubito quin sequenda sit lectio quam margini adscripsi, τῷ ἐν αὐτῷ ὀλιγαρχικῷ.“ idem annot. p. 26. Hanc recepit Astius, recte repudiato altero, quod in m. Stephanus ferebat, remedio, quo adhibito ille ἑαυτῷ ad τὶς referri volebat. Neque vero dubitandum est, quin, si demonstrare eum, in quo esset τὸ ὀλιγαρχικόν, scriptor vellet, αὐτῷ ei, ut paullo ante ἐκείνῳ, dicendum esset. Sed si iam demonstratum et ex reliqua oratione facile ac sine ambiguitate cognoscendum cognitumve penes hunc eundem, in quo illud esset, dicere et quid rationis inter eum atque illud intercederet, significare vellet, poterat, nisi fallor, etiam omisso demonstrativo dicere ἐν ἑαυτῷ. Nam τῷ αὐτοῦ ἐν ἑαυτῷ ὀλιγαρχικῷ haud dubie rectum et usitatum erat, nec minus rectum ἤν τις ἔλθῃ αὐτῷ ξυμμαχία τῷ ἐν ἑαυτῷ ὀλιγαρχικῷ, cui simile et illud est, quod supra legimus, εἶναι ἀρχὴν αὐτῷ μεταβολῆς ὀλιγαρχικῆς τῆς ἐν ἑαυτῷ εἰς δημοκρατικήν, et quod in fine huius periodi est, qualia permulta exstant, μάχη ἐν αὐτῷ πρὸς αὐτὸν γίγνεται. Praetermissum autem et supplendum demonstrativum etiam in aliis

τικὸν ὑπεχώρησε τῷ ὀλιγαρχικῷ, καί τινες τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν διεφθάρησαν, αἱ δὲ καὶ ἐξέπεσον αἰδοῦς τινὸς ἐγγενομένης ἐν τῇ τοῦ νέου ψυχῇ, καὶ κατεκοσμήθη πάλιν. Γίγνεται γὰρ ἐνίοτε, ἔφη. Αὖθις δὲ, οἶμαι, τῶν ἐκπεσουσῶν ἐπιθυμιῶν ἄλλαι ὑποτρεφόμεναι ξυγγενεῖς δι' ἀνεπιστημοσύνην τροφῆς πατρὸς πολλαί τε B καὶ ἰσχυραὶ ἐγένοντο. Φιλεῖ γοῦν, ἔφη, οὕτω γίγνεσθαι. Οὐκοῦν εἵλκυσάν τε πρὸς τὰς αὐτὰς ὁμιλίας καὶ λάθρα ξυγγιγνόμεναι πλῆθος ἐνέτεκον. Τί μήν; Τελευ-

dictionibus videtur, e. g. L. III. p. 407. C. ubi nimia corporis cura πρὸς μαθήσεις καὶ ἐννοήσεις τε καὶ μελέτας πρὸς ἑαυτὸν χαλεπὴ vocatur, h. e. μελέτας αὐτοῦ τινὸς πρὸς ἑαυτόν. et in quibusdam earum, quas loco ibi citato contuli.

ποθεν] πόθεν Vind. F.

560 καὶ ἀντίστασις] om. Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U.

μάχη] μάχῃ Ald. Bas. ab.

αὐτῷ] ἑαυτῷ Vind. E.

αὐτὸν] αὐ. Vind. EF. Ald. Bas. ab. ἑαυτὸν Lob. Vat. BM.

γίγνεται] innascitur Fic.

ποτὲ] πότε Vind. F.

τὸ] τὸν Lob. Ven. B. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M.

ὑπεχώρησε] post τῷ ὀλιγαρχικῷ Vind. E. Flor. O. ὑπεχώρεσε Ald. ὑποχωρῆσαι Lob. Vat. BM. et post τῷ ὀλιγ. Ven. B.

διεφθάρησαν] ἐφθάρησαν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐγγενομένης] ἐγγενόμενος Vind. F.

κατεκοσμήθη] κατεκοσμίθη Ald. Bas. a.

Γίγνεται] γίγναιται, sup. ε, Vind. E.

ἐκπεσουσῶν] ἐκπεσασῶν idem.

ὑποτρεφόμεναι] Ita Par. A. Vind. BEF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Bas. b. Stallb. ὑποστρεφόμεναι Lob. Vat. BM. Ven. C. ἐπιστρεφόμεναι Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Ald. Bas. a. ἐπιτρεφόμεναι (Flor. U.) Steph. Astius et Bekkerus. coalescentes Fic. „In praeced. edit. ἐπιστρεφόμεναι, pro ἐπιτρεφόμεναι, vel ὑποτρεφόμεναι, ut in quodam vet. quem hic sequi malim." Steph. in m.

ξυγγενεῖς] συγγ. Vind. BE.

δι' ἀνεπιστημοσύνην] διανεπιστημοσύνης Vind. F. δι' ἀνεπιστημοσύνης καὶ Ang. B. καὶ etiam Bas. b. additum habet.

B πολλαί τε καὶ ἰσχυραὶ] πολλά τε καὶ ἰσχυρὰ Vat. B. et, sup. αι αι, Lob.

εἵλκυσαν] εἵρκυσαν Vind. E.

τὰς] om. Vat. B. post αὐτὰς Lob. Vat. M. Sunt eaedem, quibus indulgere coeperat, fucorum et Lotophagorum. Perperam Ficinus: *Trahunt porro ad se consuetudines*, quasi πρὸς αὐτὰς τὰς ὁμιλίας scriptum esset. Non magis probandus Astius, qui in sec. αὐτὰς in αὐταῖς mutavit, in tert. mutandum coniecit.

λάθρα] λάθρᾳ Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Cf. Vol. I. p. 60, a.

ξυγγιγνόμεναι] ξυγγιν. Lob. συγγιν. Vind. E. συγγιγν. Ven. B. Par. DK. Mon. B. Flor. ACTU. Ald. Bas. ab. Steph. *dum clam serpunt* Fic. immo *dum clam (patrem, magistrum) rem cum eo habent*, ea significatione, cuius unum exemplum Vol. II. p. 55, a. attuli. — Alterum est infra L. X. p. 608. B.

τῶσαι δή, οἶμαι, κατέλαβον τὴν τοῦ νέου τῆς ψυχῆς ἀκρόπολιν, αἰσθόμεναι κενὴν μαθημάτων τε καὶ ἐπιτηδευμάτων καλῶν καὶ λόγων ἀληθῶν, οἳ δὴ ἄριστοι
C φρουροί τε καὶ φύλακες ἐν ἀνδρῶν θεοφιλῶν εἰσὶ διανοίαις. Καὶ πολύ γ', ἔφη. Ψευδεῖς δὴ καὶ ἀλαζόνες, οἶμαι, λόγοι τε καὶ δόξαι ἀντ' ἐκείνων ἀναδραμόντες κατέσχον τὸν αὐτὸν τόπον τοῦ τοιούτου. Σφόδρα γ', ἔφη. Ἆρ' οὖν οὐ πάλιν τε εἰς ἐκείνους τοὺς Λωτοφάγους ἐλθὼν φανερῶς κατοικεῖ, καὶ ἐὰν παρ' οἰκείων τις βοήθεια τῷ φειδωλῷ αὐτοῦ τῆς ψυχῆς ἀφικνῆται, κλήσαντες οἱ ἀλαζόνες λόγοι ἐκεῖνοι τὰς τοῦ βασιλικοῦ τείχους ἐν αὐτῷ πύλας οὔτε αὐτὴν τὴν ξυμμαχίαν πα-
D ριᾶσιν οὔτε πρέσβεις πρεσβυτέρων λόγους ἰδιωτῶν εἰσδέ-

δή] δὲ Par. DK. Mon. B. Flor. U. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. sec. om. Fic. δή non aliter h. l. quam paullo post C. Ψευδεῖς δή etc. consequentiam rerum indicat.

τῆς ψυχῆς] τὴν τῆς ψ. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

αἰσθόμεναι] αἰσθόμενος Vind. E. *praesentientes* Fic.

τε] om. Flor. T.

καλῶν] om. Par. K.

ἀληθῶν] ἀληθινῶν Lob. Vat. M.

δή] δὲ Ang. B. Flor. RT.

C θεοφιλῶν] om. Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. U.

πολύ γ'] πολλάς γε Vind. E.

δή] δὲ Mon. B. Par. K. sec. Bekk. Flor. U.

ἀλαζόνες] *superbae petulantesque (rationes)* Fic. item paullo post. Sed v. Vol. II. p. 160, b.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

τε] om. Flor. T.

φανερῶς] om. Vind. E.

κατοικεῖ,] Aldus nullam interpunctionem, reliqui signum interrogandi habent, quod propter particulam τε post πάλιν non hoc loco, sed in fine periodi post ἐπιθυμιῶν ponendum fuit, ubi iterum positum est in Bas. ab.

τις] τίς Vind. B. Mon. B.

αὐτοῦ] αὐτῆς Lob. Vat. BM.

ἀφικνῆται] ἀφικνεῖται Vind. BF. ἀφικνεῖσο Lob. Vat. B.

κλήσαντες] Ita Par. A. (κλήσαντες) κολάσαντες Par. K. κλείσαντες reliqui et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. pr. Optimum codicem quamvis solum cum Bekkero et Stallbaumio in sec. propterea sequendum putavi, quod Phaedr. p. 251. D. meliorum et plurium librorum ἀποκεκλημένη pro ἀποκεκλεισμένη exhibentium auctoritas Platonem ea forma, quam grammatici (Photius Pors. p. 145. Lips. κλῇσαι οἱ ἀρχαῖοι λέγουσιν, οὐ κλεῖσαι· καὶ κλῇδα. οὕτω καὶ οἱ τραγικοὶ καὶ Θουκυδίδης.) veteribus Atticis tribuunt, non magis, quam duplici σ in θαλάσσης, de quo v. Vol. I. p. 21, a. prorsus abstinuisse docet. Sed Protag. p. 314. D. vulgatum ἐγκεκλεισμένης vel tenendum vel secundum Clark. et Vat. B. in ἐγκεκλειμένης, quod Thomas Mag. p. 521. et Theodosius Bekk. anecd. p. 1020, 26. commendant, non cum Bekkero in ἐγκεκλῃμένης mutandum censeo.

ἀλαζόνες] ἀλαζόναις Mon. B. a m. pr.

λόγοι] om. Lob. Vat. BM.

χονται αὐτοί τε κρατοῦσι μαχόμενοι, καὶ τὴν μὲν αἰδῶ ἠλιθιότητα ὀνομάζοντες ὠθοῦσιν ἔξω ἀτίμως φυγάδα, σωφροσύνην δὲ ἀνανδρίαν καλοῦντές τε καὶ προπηλακίζοντες ἐκβάλλουσι, μετριότητα δὲ καὶ κοσμίαν δαπάνην ὡς ἀγροικίαν καὶ ἀνελευθερίαν οὖσαν πείθοντες ὑπερορίζουσι μετὰ πολλῶν καὶ ἀνωφελῶν ἐπιθυμιῶν; Σφόδρα γε. Τούτων δέ γέ που κενώσαντες καὶ καθήραντες τὴν τοῦ κατεχομένου τε ὑπ' αὐτῶν καὶ τελουμένου ψυχὴν μεγάλοισι τέλεσι τὸ μετὰ τοῦτο ἤδη ὕβριν καὶ ἀναρχίαν καὶ ἀσωτίαν καὶ ἀναίδειαν λαμπρὰς μετὰ πολλοῦ χοροῦ κατάγουσιν ἐστεφανωμένας ἐγκωμιάζοντες καὶ ὑποκοριζόμενοι, ὕβριν μὲν εὐπαιδευσίαν καλοῦντες, ἀναρχίαν δὲ ἐλευθερίαν, ἀσωτίαν δὲ μεγαλοπρέπειαν, E

παριᾶσιν] παρίασιν Lob. παρειᾶσιν Vind. F. ante corr.

πρέσβεις] πρέσβεις οὔτε πρέσβεις Vind. F. πρέσβεις οὔτε Ang. B. Flor. R.

D αὐτοί τε] sed ipsi (superbi petulantesque sermones) Fic. Videtur δὲ legisse, quod Astius in sec. sine ratione praeferendum dicit.

αἰδῶ] αἰδὼ Vind. F. Par. K. sec. Bekk.

ἔξω] post ἀτίμως Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐκβάλλουσι] ἐκβάλλουσιν Mon. B.

μετριότητα] μετριότητατα Vind. F.

ὡς] om. Lob. Mon. B. Par. DK. Vat. M. Flor. TU. Cf. Phaedr. p. 245. A: πεισθεὶς ὡς ἄρα ἐκ τέχνης ἱκανὸς ποιητὴς ἐσόμενος.

μετὰ πολλῶν καὶ ἀνωφελῶν ἐπιθυμιῶν] et ipsi una cum multis futilibusque cupiditatibus insulescunt Fic. Hinc Astius in sec. mancam esse orationem suspicabatur, in tert. haec verba supra post μαχόμενοι ponenda censebat: nunc meliora cum Stallbaumius in sec. docuerit. Neque Ficinus aliam lectionem secutus, sed vulgatam licenter interpretatus videtur.

γέ που] γε om. Mon. B. Par. DK. Flor. U.

καθήραντες] καθάραντες Vind. E. καθ' ἄραντες Ven. B. καθήραντες Steph. Ast. pr. tert. Bekk. Stallb. pr. (καθήρ. Lob.)

E μεγάλοισι] μεγάλοις Vind. F. Ang. B. Flor. R. Steph. Ast. pr. sec. Cf. Vol. I. p. 222, b.

μετὰ τοῦτο] μετατ. Lob. Vind. E. Ald. Bas. ab.

ἀσωτίαν] ἀσωτεῖαν Vat. B.

λαμπρὰς] λαμπρὰ Lob. Vat. M.

κατάγουσιν] εἰσάγουσιν Vind. E.

ἐστεφανωμένας] ἐσταφανωμένας Vind. F.

ὑποκοριζόμενοι] Cf. Vol. I. p. 266, a.

εὐπαιδευσίαν] ἀπαιδευσίαν Lob. Vat. BM. Ven. C. παίδευσιν Par. DK. Mon. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. pr. qui de Florentinis codicibus tacens mihi non persuadet, ut eos omnes cum Steph. consentire credam.

ἐλευθερίαν] ἐλευνερίαν Ald.

ἀσωτίαν] ἀσωτείαν Vat. B. Par. K. sec. Bip.

μεγαλοπρέπειαν] μεγαλοπρεπίαν Mon. B. ante corr.

561 *ἀναιδειαν δὲ ἀνδρίαν. ἆρ' οὐχ οὕτω πως, ἦν δ' ἐγώ, νέος ὢν μεταβάλλει ἐκ τοῦ ἀναγκαίοις ἐπιθυμίαις τρεφομένου τὴν τῶν μὴ ἀναγκαίων καὶ ἀνωφελῶν ἡδονῶν ἐλευθέρωσίν τε καὶ ἄνεσιν; Καὶ μάλα γε, ἦ δ' ὅς, ἐναργῶς. Ζῇ δή, οἶμαι, μετὰ ταῦτα ὁ τοιοῦτος οὐδὲν μᾶλλον εἰς ἀναγκαίους, ἢ μὴ ἀναγκαίους ἡδονὰς*

ἀνδρίαν] *ἀνδρείαν* Lob. Vind. BF. Flor. ACRT. Ast. tert. Stallb.

561 *ἆρ'*] *ἄρ'* Vind. F.

οὕτω πως] *οὕτω; πῶς* Lob. *οὕτω; πῶς.* Vind. B. *οὕτω: πῶς:* Vind. F. *οὕτως: οὕτω: πῶς* Vind. E.

ἦν δ' ἐγώ] post *νέος ὢν* Vind. B.

νέος ὢν] *νεόσων* Vind. F.

ἀναγκαίοις] *ἀναγκαίαις* Vind. E. Vat. M. Flor. CTU. et, sup. *οις*, Par. D. et Vat. H. *ἐν ἀνάγκαις* Par. K. atque praepositionem *ἐν* etiam Vind. EF. Mon. B. Ven. C. Par. D. Ang. B. Flor. ACRU. exhibent, eamque receperunt Astius in sec. et tert. et Stallbaumius, qui in sec. se Flor. ACUV. secutum demonstrans prius indicium suum non emendasse, sed corrupisse videtur. Praepositionem non necessariam esse et dativum per se modum et rationem significare docet locus Leg. L. V. p. 732. D: *ταύταις δὴ ταῖς ἐλπίσιν ἕκαστον χρὴ ζῆν καὶ ταῖς ὑπομνήσεσι πάντων τῶν τοιούτων.*

τρεφομένου] *μεταβαλλομένου* Lob. Vat. BM. *κατεχομένου* Ven. B. Illud per errorem ex praegresso *μεταβάλλει* illatum, hoc dativi explicandi caussa factum videtur.

τὴν] Ita Par. A. Vind. B. Vat. H. Flor. ACV. et Bekkerus. *εἰς τὴν* reliqui codices et editiones. Id Schleiermacherus et Stallbaumius reliquarum, quae de huiusmodi re in hoc libro exstant, dictionum comparatione moti unice probandum censent, non animadvertentes illi generum, quae hic obtinet, diversitatem, nec reputantes etiam idem duobus modis et pluribus recte enuntiari posse. Hoc vero non est idem, *εἰς δημοκρατικὸν μεταβάλλειν*, et *τὴν τῶν μὴ ἀναγκαίων ἡδονῶν ἐλευθέρωσιν μεταβάλλειν.* Hoc prius, illud posterius, haec via, ille finis est. Vir *δημοκρατικὸς* is est, qui omnibus cupiditatibus, necessariis pariter ac non necessariis, obsequium idem praestat. Talis fieri nequit prius, quam non necessariis libertatem concesserit. Quod dum facit, egreditur ille quidem ex alterius generis, cui adhuc obnoxius degebat, potestate ac desinit eius mancipium esse, (*μεταβάλλει ἐκ τοῦ ἀναγκαίοις ἐπιθυμίαις τρεφομένου*) at nondum in utriusque potestatem se committit, (*μεταβάλλει εἰς δημοκρατικόν*) sed liberat tantum alterum, quod fuerat vinctum, (*μεταβάλλει τὴν τῶν μὴ ἀναγκαίων ἐλευθέρωσιν*) quo soluto demum, quia sane non potest non pariter ei atque alteri obedire, vere fit *δημοκρατικός.* Ad hanc differentiam quamvis exiguam (ipsa enim *μεταβολὴ εἰς δημοκρατικὸν* iam ne opus quidem erat ut proprie nomine significaretur) spectare lectionem nostram arbitror, in qua accusativus ab actionis universae notione verbo *μεταβάλλειν* comprehensa pendet, et *μεταβάλλει τὴν ἐλευθέρωσιν* idem est, quod *μεταβάλλων ποιεῖται τὴν ἐλευθέρωσιν, μεταβάλλων ἐλευθεροῖ.* Cf. Phaedr. p. 241. A: *μεταβαλὼν ἄλλον ἄρχοντα ἐν αὑτῷ καὶ προστάτην.* Civ. L. IIII. p. 424. C: *εἶδος γὰρ και-*

ἀναλίσκων καὶ χρήματα καὶ πόνους καὶ διατριβάς· ἀλλ' ἐὰν εὐτυχὴς ᾖ καὶ μὴ πέρα ἐκβακχευθῇ, ἀλλά τι καὶ πρεσβύτερος γενόμενος τοῦ πολλοῦ θορύβου παρελθόντος μέρη τε καταδέξηται τῶν ἐκπεσόντων καὶ τοῖς ἐπεισελθοῦσι μὴ ὅλον ἑαυτὸν ἐνδῷ, εἰς ἴσον δή τι καταστήσας τὰς ἡδονὰς διάγει, τῇ παραπιπτούσῃ ἀεὶ ὥσπερ B

τὸν μουσικῆς μεταβάλλειν εὐλαβητέον. Leg. L. X. p. 904. D: διαφέροντα καὶ μετέβαλε τόπον ἅγιον ὅλον (ψυχή) μετακομισθεῖσα εἰς ἀμείνω τινὰ τόπον. ἕτερον. His locis Heindorfius recte ad tuendum in Phaedro μεταβαλὼν est usus, cui Bekkerum in paucis nec optimis libris repertum μεταλαβὼν praetulisse miror. Adde Civ. L. VIIII. p. 588. C: (θηρίον) δυνατοῦ μεταβάλλειν καὶ φύειν ἐξ αὐτοῦ πάντα ταῦτα. Plutarch. Cicer. c. 35: μεταβαλεῖν ἐσθῆτα φαιάν. quod Coraes sine auctoritate in μεταλαβεῖν mutavit. Aeschyl. Prom. 309: μεθάρμοσαι τρόπους νέους. et duos Euripidis locos ab Heindorfio indicatos. — *annon ita quodammodo iuvenis transit ex innutrita necessariarum cupiditatum affectione in resolutam licentiam non necessariarum futiliumque voluptatum?* Fic.

ἀναγκαίων] ἀνακαίων Vind. B.
ἄνεσιν] ἄννσιν Par. K.
μάλα] Ita Par. A. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACTV. Bekkerus. μάλιστά reliqui.

γε] Ita Lob. Vind. BEF. Mon. B. Vulgo γ', omnibus tacentibus.
δή] δὲ Ven. B.
μετὰ ταῦτα] μεταт. Lob. Vind. EF. Bas. ab. μετα τ. (Vind. B. Mon. B.) Ald.

ἀναγκαίους, ἢ μὴ ἀναγκαίους] ἀναγκαίας ἢ μὴ ἀναγκαίας Par. K. Flor. T. ἀναγκαίους Vind. F. ἀναγκαίους καὶ μὴ ἀναγκαίους Flor. R.

εὐτυχὴς ᾖ] εὐτυχὴς Ven. C. εὐτυχῇ Mon. B. Par. DK. Flor. U. Lob. Vat. BM.

πέρα] πέραι Ven. A. quod tam probabile videtur, quam λάθρᾳ et reliqua δοτικοφανῆ. πέρας Vat. B.

ἀλλά τι] ἀλλά σοι Vind. E. ἀλλ' ἔτι Flor. U. Mon. B. pro quo Bekkerus perperam Stephani signum posuit.

γενόμενος] γινόμενος Vind. F. Ang. B.

μέρη τε καταδέξηται τῶν ἐκπεσόντων] *non omnia, sed aliquid admittit, et partes excidentium suscipit* Fic. Post καταδέξηται Mon. B. αἱ int. vers. habet. B

ἑαυτὸν] ἑαυτῶι Par. A. ἑαυτῷ Vind. F.

ἐνδῷ] ἐκδῷ Ven. B. cum editis ante Astii sec. qui nescio an immerito unius, ut res tum erat, Par. K. auctoritate eam lectionem deseruerit. Quamquam enim ἐνδοῦναι a Timaeo in lexicon relatum et per προδοῦναι, παραδοῦναι, ἢ καὶ εἶξαι explicatum aliquoties a Platone hac tradendi significatione positum est, (locis a Ruhnkenio p. 101. collatis addo huius libri p. 567. A.) ἐκδοῦναι magis exquisitum et non minus aptum poterat videri. Cf. Pindar. Pyth. IIII. 295: θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἥβαν.

ἴσον] ἶσον Lob. Vind. F. (Flor. ACRTV.) editi ante Bekkerum.

δή] *om.* Lob. Vat. BM. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. In Ven. C. deletum est.

τι] τε Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

διάγει] διάγῃ Lob. Par. DK.

λαχούσῃ τὴν ἑαυτοῦ ἀρχὴν παραδιδούς, ἕως ἂν πληρωθῇ, καὶ αὖθις ἄλλῃ, οὐδεμίαν ἀτιμάζων, ἀλλ' ἐξ ἴσου τρέφων. *Πάνυ μὲν οὖν.* Καὶ λόγον γ', ἦν δ' ἐγώ, ἀληθῆ οὐ προσδεχόμενος οὐδὲ παριεὶς εἰς τὸ C φρούριον, ἐάν τις λέγῃ, ὡς αἱ μέν εἰσι τῶν καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν ἐπιθυμιῶν ἡδοναί, αἱ δὲ τῶν πονηρῶν, καὶ τὰς μὲν χρὴ ἐπιτηδεύειν καὶ τιμᾶν, τὰς δὲ κολάζειν τε καὶ δουλοῦσθαι· ἀλλ' ἐν πᾶσι τούτοις ἀνανεύει τε καὶ ὁμοίας φησὶν ἁπάσας εἶναι καὶ τιμητέας ἐξ ἴσου. *Σφόδρα γάρ, ἔφη, οὕτω διακείμενος τοῦτο δρᾷ.* Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ διαζῇ τὸ καθ' ἡμέραν οὕτω χαριζόμενος τῇ προσπιπτούσῃ ἐπιθυμίᾳ, τοτὲ μὲν μεθύων καὶ καταυλούμενος, αὖθις D δὲ ὑδροποτῶν καὶ κατισχναινόμενος, τοτὲ δ' αὖ γυμναζόμενος, ἔστι δ' ὅτε ἀργῶν καὶ πάντων ἀμελῶν, τοτὲ δ' ὡς ἐν φιλοσοφίᾳ διατρίβων· πολλάκις δὲ πολιτεύεται καὶ ἀνα-

ἕως ἂν πληρωθῇ] *om.* Vind. E.

ἄλλῃ] ἄλλην Lob. Vat. BM.

οὐδεμίαν] οὐδὲ μίαν Vind. E.

ἐξ ἴσου] ἐξίσου Lob. Vind. BEF. Mon. B. Ald. Bas. ab.

γ'] γε Vind. BE. Flor. ACTV. δὲ Vind. F. Ang. B. Flor. R. *om.* Par. K. sec. Bekk. Vat. M.

παριεὶς εἰς τὸ φρούριον] παρι εἰς τὸ φροντιστήριον Vind. E.

C καλῶν τε] τε *om.* Vind. B. Vat. H. Flor. AT.

ἀνανεύει τε] ἀνανεύῃ τε Par. DK. sec. Bekk. ἀνανεύηται cum ε (Lob. ὲ) super αι Vat. B. Lob. *annuit* Fic.

ἐξ ἴσου] ut supra B.

διαζῇ τὸ καθ' ἡμέραν] δ. τοκαθημέραν Lob. Vind. B. Mon. B. διαζῆτο καθημέραν Vind. E.

τῇ προσπιπτούσῃ ἐπιθυμίᾳ] *incidentibus praesentibusque semper cupiditatibus* Fic.

τοτὲ] τότε Lob. Vind. F. τὸτὲ Vind. E. τὸ Par. A. In Ald. Steph. colon, in Bas. ab. signum interrogandi praecedit.

D τοτὲ — τοτὲ] τότε — τότε Lob. Vind. F.

ὡς] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἀναπηδῶν] ἀναποδῶν Mon. B.

ὅτι ἂν τύχῃ] ὅτι ἂν κατύχοι eaque post λέγει Vind. E.

λέγει τε] λέγεται Vind. F. ante corr.

πράττει] πράττῃ Vind. B.

ζηλώσῃ] ζηλώσοι Lob.

ταύτῃ] καὶ τ. Vat. B.

τοῦτ' αὖ] ταυτοῦ Vind. F. Ang. B. Flor. AR.

ἀνάγκῃ] τις ἀ. Lob. Vat. BM.

ἔπεστιν] In Ven. B. ν super π scriptum. Cf. Herodot. L. VII. c. 104: ἐλεύθεροι γὰρ ἐόντες οὐ πάντα ἐλεύθεροί εἰσι· ἔπεστι γάρ σφι δεσπότης νόμος.

τοῦτον] τούτων Lob. Vat. BM.

διὰ παντός] διαπ. codices mei (Flor.) et editiones ante Astii sec.

ἰσονομικοῦ] ἴσον νομικοῦ Par. DK. sec. Bekk. E

παντοδαπόν] παντοδαπῶν Lob. Vat. BM. et Ficinus: *plenum hunc diversis plurimisque moribus esse.*

πηδῶν ὅτι ἂν τύχῃ λέγει τε καὶ πράττει· κἄν ποτέ τινας πολεμικοὺς ζηλώσῃ, ταύτῃ φέρεται, ἢ χρηματιστικούς, ἐπὶ τοῦτ' αὖ· καὶ οὔτε τις τάξις οὔτε ἀνάγκη ἔπεστιν αὐτοῦ τῷ βίῳ, ἀλλ' ἡδύν τε δὴ καὶ ἐλευθέριον καὶ μακάριον καλῶν τὸν βίον τοῦτον χρῆται αὐτῷ διὰ παντός. Παντάπασιν, ἦ δ' ὅς, διελήλυθας βίον ἰσονομικοῦ τινὸς ἀνδρός. Οἶμαι δέ γε, ἦν δ' ἐγώ, καὶ παντοδαπόν τε καὶ πλείστων ἠθῶν μεστόν, καὶ τὸν καλόν τε καὶ ποικίλον, ὥσπερ ἐκείνην τὴν πόλιν, τοῦτον τὸν ἄνδρα εἶναι· ὃν πολλοὶ ἂν καὶ πολλαὶ ζηλώσειαν τοῦ βίου, παραδείγματα πολιτειῶν τε καὶ τρόπων πλεῖστα ἐν αὐτῷ ἔχοντα. Οὕτω γάρ, ἔφη, ἔστι. Τί οὖν; τετάχθω ἡμῖν κατὰ δημοκρατίαν ὁ τοιοῦτος ἀνήρ, ὡς δημοκρατικὸς ὀρθῶς ἂν προσαγορευόμενος; Τετάχθω, ἔφη. Ἡ καλλίστη δή, ἦν δ' ἐγώ, πολιτεία τε καὶ ὁ

E

562

τε] γε Par. K. Vat. M.

ἠθῶν] εἰθῶν Bas. a.

τὸν καλόν] τῶν καλῶν Vind. B. καλόν Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Articuli rationem eam statuo, quam Vol. II. p. 76, b. declaravi. Sunt diversa hominum et civitatum genera, unum simplex ac rectum, alterum duplex, aliud multiplex et varium. Qui primo accensendus est, ὁ ἁπλοῦς, qui alteri, ὁ διπλοῦς, hic vero ὁ καλός τε καὶ ποικίλος audit. Stallbaumio *varius ille vir atque pulcher, qui ista civitatis forma iam significabatur*, per articulum monstrari videtur, cui opinioni sequentia repugnant, nisi forte civitatem quoque ista civitatis forma praesignificatam putamus.

ποικίλον] ποικίλων Vind. B.

τοῦ βίου,] , τοῦ βίου Mon. B.

αὐτῷ] αὐ. Vind. F. Ald. Bas. ab. ἑαυτῷ Lob. Vat. BM.

Οὕτω] οὕτως Flor. ACTY. οὗτος Lob. Vind. F. Mon. B. (hic vulgatum in m. habet a m. s.) Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. RU. Id fortasse verum, certe melius vulgato et ad priora illa τὸν καλὸν οἶμαι τοῦτον τὸν ἄνδρα εἶναι magis aptum. (*Ita est nimirum.* Fic.)

ἔστι] Ita Vind. F. ἐστί vel ἐστίν (Vind. B. Bekkerus et Astius in tert.) reliqui.

Τί οὖν;] om. Fic.

κατὰ] καὶ Par. K.

προσαγορευόμενος;] Ita, cum signo interrogandi, Mon. B. Reliqui mei cum editis ante Bekkerum punctum habent, neque Ficinus interrogationem fecit. Cf. Leg. L. VII. p. 801. D: τί οὖν; ὃ πολλάκις ἐρωτῶ, κείσθω νόμος ἡμῖν καὶ τύπος ἐκμαγεῖόν τε τρίτον τοῦτο, ἢ πῶς δοκεῖ; Κλ. Κείσθω· τί μήν; Etiam in obliqua, quae dicitur, interrogatione locus est imperativo ib. p. 800. E: τὸ δὲ τοσοῦτον ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπανερωτῶ πάλιν, τῶν ἐκμαγείων ταῖς ᾠδαῖς εἰ πρῶτον ἓν τοῦθ' ἡμῖν ἀρέσκον κείσθω. Cf. L. XI. p. 985. E: ᾧ δ' ἐξέστω καὶ μή, τοῦτο νομοθετησώμεθα.

Ἡ καλλίστη δὴ] καλλίστη δὲ Vind. F. Ang. B. Flor. R. ἡ κ. δὲ Par. K. sec. Bekk. Flor. T.

κάλλιστος ἀνὴρ λοιπὰ ἂν ἡμῖν εἴη διελθεῖν, τυραννίς τε καὶ τύραννος. Κομιδῇ γ', ἔφη. Φέρε δή, τίς τρόπος τυραννίδος, ὦ φίλε ἑταῖρε, γίγνεται; ὅτι μὲν γὰρ ἐκ δημοκρατίας μεταβάλλει, σχεδὸν δῆλον. Δῆλον. Ἆρ' οὖν τρόπον τινὰ τὸν αὐτὸν ἔκ τε ὀλιγαρχίας δημοκρατία

λοιπὰ ἂν ἡμῖν εἴη διελθεῖν] λοιπὸν ἡμῖν ἐπιδιελθεῖν Vind. F. Pluralis, quem Matthiae gramm. p. 829. pro singulari positum ut in dictione ἀδύνατά ἐστι et similibus accipit, quum sermo sit de duobus, nihil Graecitatis proprii habet.

τύραννος] τύρανος Mon. B.

Κομιδῇ — Πῶς; B.] om. Lob. Vat. BM. κομιδή etc. Vind. F. Κομιδῇ etc. Ald. Bas. ab. Steph.

ἑταῖρε] ἕτερε cum αἳ super τε Vind. E.

γίγνεται] *prodit*, *quaerentibus se offert*, quae significatio verbi similis illi est, qua praeditum etiam cum adverbio construi vidimus Vol. I. p. 61, a. Hoc vero loco salva sententiae summa vel φαίνεται vel ἐστὶ pro γίγνεται poni poterat. Item L. III. p. 412. C: οἱ δὲ γεωργῶν ἄριστοι ἆρ' οὐ γεωργικώτατοι γίγνονται; et Euthyd. p. 298. E: ὥστε σὸς πατὴρ γίγνεται ὁ κύων, καὶ σὺ κυναρίων ἀδελφός. Hanc ipsam autem sententiam Schleiermacherus, quum in sequentibus non de indole et conditione, sed de origine et progressu tyrannidis agatur, ineptam existimat et lectionem corruptam suspicatur. Quidni Socratem statuamus, quemadmodum supra p. 558. C. in viro democratico, priusquam de ortu dixisset, statim indole arrepta hanc quaestionem proposuisse, tum praetermissae originis recordatum primum eam quasi in transcursu quippe per se cuivis notam attigisse, deinde plene et copiose, ut par erat, explicuisse? Prorsus eodem modo agit L. V. p. 466. D. in longae disputationis ingressu haec paucula defungentis instar iaciens: περὶ μὲν γὰρ τῶν ἐν τῷ πολέμῳ, οἶμαι, δῆλον ὃν τρόπον πολεμήσουσι. Nec quicquam aptius ad talem nexum particulis μὲν γάρ, illa diversitatem rei iam commemorandae, hac rationem, cur non prius commemorata sit, ostendente. Utramque neglexit Ficinus: *Age videamus, o dulcis amice, quisnam tyrannidis ipsius sit modus. principio, quod ex populari oritur, ferme est perspicuum.*

Δῆλον] om. Vind. E.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F. et a m. pr. Mon. B. *Eadem igitur ratione* —. Fic.

καὶ] om. Ang. B.

τυραννίς] τιραννίς Vind. E. B

προὔθεντο] Ita Par. A. Vind. BEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. et Ficinus. (*proposuerunt*) προὔθετο reliqui cum editis. Quum inexpleta boni propositi cupiditas oligarchiam pariter atque democratiam pessundet, pluralis ad hanc utramque non minus, quam ad cives illius, ad quos pertinet, referri potest; sed ea ambiguitas prorsus est innoxia et protinus enuntiato nomine oligarchiae tollitur, quod ipsum scriptor, si usus esset singulari, non isto loco positurus, sed cum priori verbo coniuncturus fuisse videtur.

ἢ] om. Vind. B. Vat. H. bene, si προὔθετο verum est.

καθίστατο —] Signum aposiopesis Stallbaumius in sec. fecit. Stephanus et Astius in sec. et tert. colon, priores comma, Bekkerus et Stallbaumius in pr. punctum habent.

πλοῦτος] Ita Vind. F. ἐπὶ πλοῦτος Ang. B. ὑπέρπλουτος reliqui codices praeter Ven. B. in quo, ut in Ald. Bas. ab. Steph.

γίγνεται καὶ ἐκ δημοκρατίας τυραννίς; Πῶς; Ὃ προὔθεντο, ἦν δ' ἐγώ, ἀγαθόν, καὶ δι' οὗ ἡ ὀλιγαρχία καθίστατο — τοῦτο δ' ἦν πλοῦτος. ἢ γάρ; Ναί. Ἡ πλούτου τοίνυν ἀπληστία καὶ ἡ τῶν ἄλλων ἀμέλεια διὰ χρηματισμὸν αὐτὴν ἀπώλλυ. Ἀληθῆ, ἔφη. B

Ast. pr. *γίγνεσθαι ὑπέρπλουτος* legitur. „Non dubito quin scribendum sit *γίγνεσθαι ὑπέρπλουτον*." Steph. annot. p. 26. Stephani coniecturam Astius in sec. et tert. secutus est; *ὑπέρπλουτος*, quod codices et Ficinus (*id erat divitiarum copia*) praebebant, eiecto verbo *γίγνεσθαι* Bekkerus et Stallbaumius tenuerunt. Iam vero adiectivum quis ferat? Stallbaumius sane fert et *ἀνὴρ* suppleri iubet, sed qua ratione aliquis praedives finis bonorum esse possit, non ostendit. Substantivum autem quo minus habeatur, primum analogia, tum usus non solum Aeschyli Prom. 466. (*ἄγαλμα τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς*) sed ipsius Platonis huius libri p. 552. B. *οὐ γὰρ ἂν οἱ μὲν ὑπέρπλουτοι ἦσαν, οἱ δὲ παντάπασι πένητες* dicentis, denique Phrynichi auctoritas impedit, qui Bekkeri anecd. p. 67, 20. de nomine *Ὑπερθεμιστοκλῆς* ita disputat, ut hunc Platonis *ὑπέρπλουτον* prorsus ignorasse videatur. *καινοτάτη*, inquit, *ἡ φωνή. σημαίνει οἷον ὑπὲρ Θεμιστοκλέα τῇ σοφίᾳ. ὅμοιον Ὑπερπερικλῆς καὶ Ὑπερσωκράτης καὶ εἴ τι τοιοῦτον. ἀλλὰ καὶ τοὐναντίον Ὑπερευρύβατος, ὁ ὑπερβάλλων Εὐρύβατον πονηρίᾳ.* Accedit quod nihil attinebat nimias divitias atque immodicas vocari eas, quarum *ἀπληστία* civitatem denique everteret. Insatiabiliter enim cupita immodica esse oportet. His de caussis libro bono et qui antiquitus vulgatam scripturam interdum solus, plerumque cum Ang. B. et Flor. R. exhibet, fretus praepositionem omisi, quae quomodo inter litteras *ν* et *π*, si altera, tum utraque per incuriam bis scripta esset, oriri potuerit, Bastii tab. palaeogr. II. 3. et VII. 12. inspicienti et comment. p. 735. et 846. sq. conferenti perspicuum erit. Nam ex compendio scribendi eam ortam esse etiam Ang. B. lectio mihi persuadet.

ἢ] *ἡ* Vind. F. *Ἡ* Ald. Steph. Ast. pr.

πλούτου] *τούτου* Vind. E. quod ad continuandam orationem interiectis verbis *τοῦτο δ' ἦν πλοῦτος, ἢ γάρ;* abruptam peridoneum est. Demptis enim illis et amota particula *τοίνυν*, quae abrupta continuari significat, id ipsum exstat, quod dicturus fuerat Socrates: *ὃ προὔθεντο ἀγαθόν, ἡ τούτου ἀπληστία αὐτὴν ἀπώλλυ.* Nihilo tamen minus accedente particula *τοίνυν* pronominis loco nomen ex interpellatione adsciscі et initium sermonis praecedentis paullo magis anacoluthon fieri poterat. Itaque vulgatam tenui.

διὰ χρηματισμὸν] *διαχρ.* Vind. E.

αὐτὴν] *om.* Lob. Vat. M.

ἀπώλλυ] Ita Par. AD. Vind. B. Mon. B. Flor. ACUV. quamquam Stallbaumius in pr. *ἀπόλλυ* se ex his recepisse ait. Recepit autem *ἀπώλλυ* idque in sec. iisdem assignat. Itaque unum hoc ex multis illarum V. L. mendis putandum. *ἀπώλυ* Par. K. sec. Bekk. *ἀπόλλυ* Ven. C. Vind. EF. Vat. H. *ἀπόλλυσιν* Lob. (Flor. RT.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. *perdunt* Fic. De Vat. BM. Ven. B. Ang. B. Bekkerus nihil dixit. Imperfecti eadem ratio est, quae in *μετέβαλλε* p. 559. E.

Ἀληθῆ] *ἀληθῆς* Mon. B. a m. pr. *ἀληθῶς* a m. s.

ἔφη] *ἔφην* Lob.

Ἆρ' οὖν καὶ ὃ δημοκρατία ὁρίζεται ἀγαθόν, ἡ τούτου ἀπληστία καὶ ταύτην καταλύει; Λέγεις δ' αὐτὴν τί ὁρίζεσθαι; Τὴν ἐλευθερίαν, εἶπον. τοῦτο γάρ που ἐν δημο-C κρατουμένῃ πόλει ἀκούσαις ἂν ὡς ἔχει τε κάλλιστον, 499 καὶ διὰ ταῦτα ἐν μόνῃ ταύτῃ ἄξιον οἰκεῖν ὅστις φύσει ἐλεύθερος. Λέγεται γὰρ δή, ἔφη, καὶ πολὺ τοῦτο τὸ ῥῆμα. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅπερ ᾖα νῦν δὴ ἐρῶν, ἡ τοῦ τοιούτου ἀπληστία καὶ ἡ τῶν ἄλλων ἀμέλεια καὶ ταύτην τὴν πολιτείαν μεθίστησί τε καὶ παρασκευάζει τυραννίδος δεηθῆναι; Πῶς; ἔφη. Ὅταν, οἶμαι, δημοκρατουμένη πόλις ἐλευθερίας διψήσασα κακῶν οἰνοχόων D προστατούντων τύχῃ καὶ πορρωτέρω τοῦ δέοντος ἀκρά-

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F. et ante corr. Mon. B. Flor. TU. Ἄρ' Steph. Ast. pr. *Quin etiam* —. Fic.

ὃ] ὁ Ald. Bas. a.

καταλύει] καλύει Vind. E. καταλύσει Vind. F. et Flor. . . . (R?) Signum interrogandi, quod etiam Mon. B. habet, in editionibus ante Bekkerum omissum est.

αὐτὴν τί ὁρίζεσθαι] αὖ Ang. B.

ἀκούσαις] ἀκούσεις Mon. B.

C τε] τὸ Mon. B. Par. DK. Flor. U. In Vind. B. τε int. vers. est.

ταῦτα] τοῦτο Vind. B. ταύτῃ Vat. H. ταύτην Vind. E. (Ven. B. Flor. ACRTU. certe unum Flor. V. Stallbaumius in pr. ταῦτα exhibentem fert, in sec. vere „optimos libros fere omnes" id habere monens diffidere illi indicio videtur, neque credibile est in Flor. RU. non esse ταῦτα.) et editi ante Bekkerum. *ideoque* Fic.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. EF.

ἦν δ' ἐγώ] om. Flor. T.

ᾖα] . . . Vind. F. ἦα editi ante Astii sec.

ἡ τοῦ] ἡ om. Mon. B.

ἄλλων] καλῶν Lob. Vat. M.

ἀμέλεια] ἀμελεία Vind. E. ἀμέλια Mon. B. a m. pr. item paullo post τούτην et τυραννίδος.

Ὅταν, οἶμαι — μηδεὶς αὐτοῖς ἢ δεσπότης. 563. E.) liberius convertit Cicero de rep. L. I. c. 43. Prima respexit Plutarchus ab Astio citatus quaest. Gr. p. 295. C: Μεγαρεῖς Θεαγένη τὸν τύραννον ἐκβαλόντες ὀλίγον χρόνον ἐσωφρόνησαν κατὰ τὴν πολιτείαν, εἶτα πολλὴν κατὰ Πλάτωνα καὶ ἄκρατον αὐτοῖς ἐλευθερίαν τῶν δημαγωγῶν οἰνοχοούντων διαφθαρέντες παντάπασι etc. Verba ipsa Ὅταν, οἶμαι — μεθυσθῇ Athenaeus item ab Astio laudatus bis adhibuit, L. X. p. 433. F. et L. XI. p. 505. D. ut ἐν τῇ Πολιτείᾳ posita, et tertium L. X. p. 443. F. inde a δημοκρατουμένη πόλις usque ad προπηλακίζει D. (ἐν ὀγδόῃ Πολιτείας.) Sed in Epitomes codice Paris. hic tertius locus omissus est.

δημοκρατουμένη πόλις] δημοκρατουμένην πόλιν Ven. C.

ἐλευθερίας] ἐλευθερίαν Vind. E.

κακῶν] In editionibus Athenaei eo loco, quo haec a δημοκρατουμένη inde excerpta sunt (p. 443.), ἦν ex Musuri, ut Dindorfius putat, coniectura ante κακῶν insertum est.

οἰνοχόων] om. Athenaei cod. Laur. p. 443.

προστατούντων] om. Athen.

του αὐτῆς μεθυσθῇ, τοὺς ἄρχοντας δή, ἂν μὴ πάνυ πρᾶοι ὦσι καὶ πολλὴν παρέχωσι τὴν ἐλευθερίαν, κολάζει αἰτιωμένη ὡς μιαρούς τε καὶ ὀλιγαρχικούς. Δρῶσι γάρ, ἔφη, τοῦτο. Τοὺς δέ γε, εἶπον, τῶν ἀρχόντων κατηκόους προπηλακίζει ὡς ἐθελοδούλους τε καὶ οὐδὲν ὄντας, τοὺς δὲ ἄρχοντας μὲν ἀρχομένοις, ἀρχομένους δὲ ἄρχουσιν ὁμοίους ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ ἐπαινεῖ τε καὶ τιμᾷ. ἆρ' οὐκ ἀνάγκη ἐν τοιαύτῃ πόλει ἐπὶ πᾶν τὸ τῆς E ἐλευθερίας ἰέναι; Πῶς γὰρ οὔ; Καὶ καταδύεσθαί γε, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε, εἴς τε τὰς ἰδίας οἰκίας καὶ τελευτᾶν μέχρι τῶν θηρίων τὴν ἀναρχίαν ἐμφυομένην. Πῶς, ἦ δ' ὅς, τὸ τοιοῦτον λέγομεν; Οἷον, ἔφην, πατέρα μὲν

p. 505. In eius cod. Laur. p. 433. προστατττοῦντων, p. 443. προσταττούντων, in cod. Palat. et ed. pr. et Casaub. utrobique προσταττόντων legitur.

τύχῃ] τύχοι Eustathius ad Hom. Od. T. I. p. 437, 40. ubi eadem, quae Athenaeus p. 433. ex hoc loco exhibet.

D πορρωτέρω] πορρωτέρου Vind. E. om. una cum duobus sequentibus verbis Athenaeus p. 505.

ἀκράτου] ἀκράτως Athenaei cod. Pal. et ed. pr. p. 433.

αὐτῆς] αὐτοῦ Ven. C. Par. DK. Mon. B. Flor. U. om. Lob. Vat. BM. et Athenaeus p. 433. atque Eustathius. Altero Athenaei loco p. 443. in cod. Marc. αυτη, in Pal. et ed. pr. et Cas. αὐτῇ pro eo scriptum est.

δὴ] om. Lob. Vat. M.

πάνυ] post πρᾶοι ὦσι Vind. F. Ang. B. Flor. R.

πρᾶοι] πρᾶοι Ald. Bas. ab. Steph. Cf. quae ad p. 558. A. monui.

κολάζει] κολάζῃ Lob. Vind. B. κολάζει: Vind. E.

μιαρούς] μικρούς Lob. Vind. E. Vat. M. et quin [illegible] super μ B. πικρούς Ven. B.

Δρῶσι γάρ, ἔφη, τοῦτο.] om. Athenaeus. τοῦτο om. Vind. B. Vat. H.

γε, εἶπον] γ' εἶπον Vind. B. om. Athen.

τῶν ἀρχόντων] post κατηκόους Athen.

προπηλακίζει] προπηλακίζῃ Lob.

τε] om. Mon. B. Flor. U.

ἀρχομένοις) om. Mon. B. ἐν praepositum habet Ven. B. et a m. s. Vat. B.

ἀρχομένους] Ita Mon. B. in textu, sed in m. a m. s. μένοις habet.

ἄρχουσιν] Huic quoque in Ven. B. et a m. s. in Vat. H. ἐν praepositum.

ὁμοίους] in m. Lob.

ἆρ' οὐκ] ἄρ' οὐκ Vind. E. ἄρ' οὐκ Vind. F. οὐκ ἄρα Lob. Vat. BM. οὐκ ἄρ' οὐκ Ven. C. Par. DK. (οὐκ ἄρ' οὐκ sec. Bip.) ἄρ' οὖν οὐκ Mon. B. Flor. U. Cf. ad p. 550. A. dicta.

τοιαύτῃ] τοσαύτῃ Lob.

E ἐπὶ πᾶν] ἐπιπᾶν Vind. F.

ὦ φίλε] φίλε Lob. Vat. BM.

τελευτᾶν] τελευτᾷ Vind. F. Ang. B. Flor. R. τελευτῶν Lob. Vat. M.

ἐμφυομένην] εὐφυομένην Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. εὐφ. idem sec. Bip. Ald. Bas. a. φυομένην Lob. Vat. BM.

τοιοῦτον] τοσοῦτο Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. C. Par. H.

ἐθίζεσθαι παιδὶ ὅμοιον γίγνεσθαι καὶ φοβεῖσθαι τοὺς υἱεῖς, υἱὸν δὲ πατρί, καὶ μήτε αἰσχύνεσθαι μήτε δεδιέ-
563 ναι τοὺς γονέας, ἵνα δὴ ἐλεύθερος ᾖ· μέτοικον δὲ ἀστῷ καὶ ἀστὸν μετοίκῳ ἐξισοῦσθαι, καὶ ξένον ὡσαύτως. Γίγνεται γὰρ οὕτως, ἔφη. Ταῦτά τε, ἦν δ' ἐγώ, καὶ σμικρὰ τοιάδε ἄλλα γίγνεται· διδάσκαλός τε ἐν τῷ τοιούτῳ φοιτητὰς φοβεῖται καὶ θωπεύει, φοιτηταί τε διδασκάλων ὀλιγωροῦσιν, οὕτω δὲ καὶ παιδαγωγῶν· καὶ ὅλως οἱ μὲν νέοι πρεσβυτέροις ἀπεικάζονται καὶ διαμιλλῶνται καὶ ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις, οἱ δὲ γέροντες

ἐθίζεσθαι] ἐθήζεσθαι Vind. F. ante corr.

δεδιέναι] δεδειέναι Vind. F.

563 ἀστῷ καὶ ἀστον] αὐτῷ καὶ αὐτὸν Par. DK.

τε] γε Vind. E. om. Flor. T.

τοιάδε ἄλλα] τοιάδε. ἀλλὰ Vind. F.

γίγνεται·] γίγνεται sine interpunctione Vind. F. γίγνεται, Ald. γίγνεται, Bas. ab. Steph. Ast. pr. Bekk.

ἐν τῷ τοιούτῳ] ea in urbe Fic. immo eo rerum in statu.

φοιτητὰς] in Mon. B. bis deinceps scriptum, sed altero loco virgula notatum. φοιτήσας Lob. Vind. F. Ven. C. Par. K. sec. Bekk. Vat. M. et a m. pr. Vat. B. Par. D. — Antiatt. Bekk. p. 116, 1: φοιτητὴν οὔ φασι δεῖν λέγειν, ἀλλὰ συμφοιτητήν.

θωπεύει] θεραπεύει Vind. F. Ang. B. Flor. R. et a m. pr. Vat. H.

ὀλιγωροῦσιν] ὀλιγωροῦσι Vind. E.

διαμιλλῶνται] ἁμιλλῶνται Vind. BE. ἀμιλλῶνται Vat. BH. Flor. CV. et a m. pr. Ven. B. adversantur Fic.

λόγοις καὶ ἐν ἔργοις] ἔργοις καὶ ἐν λόγοις Vind. E.

ξυγκαθιέντες] συγκαθιέντες Mon. B. συγκατιέντες Par. K. sec. Bekk. συγκατιέντες sec. Bip. συγκαθίζοντες editiones ante Bekkerum, quod Schleiermacherus secutus est. (*die Alten aber sezen sich unter die Jugend.* — *iuniorum gerunt vicem* Fic.) Phrynichus epit. p. 398: συγκαταβαίνειν εἰς τὰς σκέψεις, συγκαταβαίνειν εἰς διδασκαλίας μὴ εἴπῃς, ἀλλὰ συγκαθιέναι καὶ συγκαθῆκεν εἰς τὸ παίζειν ἢ εἰς ἄλλο τι. Idem Thomas (cuius codex Leid. pr. ut Phrynichi ed. pr. eodem, quo Par. K. vitio συγκατιέναι habet) et Phaberinus asserunt exemplisque probant Lobeckius et Hemsterhusius p. 815. sq.

B ἐμπίπλανται] ἐμπίμπλανται Par. K. sec. Bekk. Cf. Vol. I. p. 283, a.

ἵνα δὴ] δὴ om. Lob. Vat. BM.

δέ γε] δέ γ' Ast. pr. sec.

τοῦ πλήθους] vulgi Fic. nec aliter Schleiermacherus et Astius interpretantur. Equidem propter sequens ὅσον et quod servi servaeque non sunt pars τοῦ πλήθους, hoc ad τὸ ἔσχατον referendum et πλῆθος ἐλευθερίας magnitudinem libertatis dictum puto, ut πλῆθος χρόνου Theaet. p. 158. D. Thucyd. I. 1. et ἀσελγείας καὶ πλεονεξίας Demosth. Philipp. IIII. §. 2. Bekk.

ἐωνημένοι] ἐωνημένοι Lob.

αἱ ἐωνημέναι] αἰωνημέναι Vind. F. ἐωνημέναι Flor. T. Ast. pr.

ἐλεύθεροι] ἐλεύθεραι, sup. οι, Vat. M.

τῶν] om. Ang. B.

ξυγκαθιέντες τοῖς νέοις εὐτραπελίας τε καὶ χαριεντισμοῦ B
ἐμπίπλανται, μιμούμενοι τοὺς νέους, ἵνα δὴ μὴ δοκῶσιν ἀηδεῖς εἶναι μηδὲ δεσποτικοί. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Τὸ δέ γε, ἦν δ' ἐγώ, ἔσχατον, ὦ φίλε, τῆς ἐλευθερίας τοῦ πλήθους, ὅσον γίγνεται ἐν τῇ τοιαύτῃ πόλει, ὅταν δὴ οἱ ἐωνημένοι καὶ αἱ ἐωνημέναι μηδὲν ἧττον ἐλεύθεροι ὦσι τῶν πριαμένων. ἐν γυναιξὶ δὲ πρὸς ἄνδρας καὶ ἀνδράσι πρὸς γυναῖκας ὅση ἡ ἰσονομία καὶ ἐλευθερία γίγνεται, ὀλίγου ἐπελαθόμεθ' εἰπεῖν. Οὐκοῦν κατ' Αἰσχύλον, ἔφη, ἐροῦμεν ὅτι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στό- C

ἡ ἰσονομία] ἡ om. Lob. Vat. BM. Flor. T.

ὀλίγου ἐπελαθόμεθ'] ὀλίγου ἐπελαθόμεθα Lob.

κατ' Αἰσχύλον] καταισχ. Vind. F. Cf. Aeschylus ed. Schütz. Vol. V. p. 229. sq.

C ἦλθ'] ἦλθεν Vind. B. Ven. B. Flor. T. item Plutarchus erot. p. 763. B. et Themistius or. IIII. p. 52. B. quorum priorem Victorius V. L. XI. 16. Latinae formulae *quod in buccam* originem ex hac Graeca repetens, posteriorem Butlerus in Aesch. fragm. eadem usum esse docuit; qui mihi ambo non aliunde, nisi ex hoc Platonis loco, dicti Aeschylei notitiam et interpretationem eamque partim veriorem Victoriana cepisse videntur. Non enim temere negligenterque nec delectu ullo sententiarum habito, sed ordine ac tempore dicendorum minus anxie observato ut in sermone familiari loqui se Adimantus monet ideoque non moleste fert, quod Socrates de mulierum et virorum aequalitate nunc demum ut pene oblitus verba faciat. Cf. L. V. p. 451. B. C. et VIIII. 571. B. Atque eodem modo Plutarchus ὁ τοίνυν ἐν ἀρχῇ, inquit, καιρὸν εἶχε ῥηθῆναι μᾶλλον, οὐδὲ νῦν, ἐπεί γ' οὖν (ita Stephanus; sed Ald. et Bas. ἐπὶ νοῦν habent, quod ex ἐπεὶ νῦν ortum esse potuit.) ἦλθεν ἐπὶ τὸ στόμα κατ' Αἰσχύλον, ἄῤῥητον ἐάσειν μοι δοκῶ. et Themistius: καὶ οὖν ἐπειδὴ κατ' Αἰσχύλον νῦν ἦλθεν ἐπὶ τὸ στόμα ὃ πάλαι ἐχῆν, καὶ ἐξ ἀρχῆς ὑμῖν ἐγὼ συνεορτάζω, οὔ μοι δοκῶ ἔτι ἀπολιμπάνεσθαι τῆς βασιλικῆς πανηγύρεως. Sed quae Socrates Adimanto respondet, Victorianam interpretationem Latinaeque formulae comparationem non omnino ineptam esse ostendunt. Qui dum se sic loqui affirmat, ut alter secundum Aeschylum volebat, nam etiam bestiarum libertatem commemoraturum esse, iam non ordinem incuriosius habitum, sed ipsorum verborum agrestius sonantium licentiam excusat et hactenus quoque κατ' Αἰσχύλον sermocinari profitetur. Minime vero „in eadem sententia explicanda" versari Dionysius Halicarnasseus Victorio videri debebat, qui de compos. verb. p. 12. Schaef. εἰ μέλλοιμι μὴ πᾶν, ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ, λέγειν non excusandi, sed reprehendendi caussa dicit pariter atque Athenaeus L. V. p. 217. C. et Lucianus quom. hist. conscr. c. 32. T. III. p. 201. Lehm. et rhet. praecept. c. 18. T. VII. p. 228. iisdem anonymi poëtae verbis usi; quae an Aeschyli sint, Victorius non affirmaverit: equidem cum Dindorfio (ad Athenaei l. c.) Pindari potius crediderim.

ἐπὶ στόμα] ἐπιστόμα Vind. E.

μαι; Πάνυ γε, εἶπεν· καὶ ἔγωγε οὐδὲν ἄλλο λέγω. τὸ μὲν γὰρ τῶν θηρίων τῶν ὑπὸ τοῖς ἀνθρώποις ὅσῳ ἐλευθερώτερά ἐστιν ἐνταῦθα, ἢ ἐν ἄλλῃ, οὐκ ἄν τις πείθοιτο ἄπειρος. ἀτεχνῶς γὰρ αἵ τε κύνες κατὰ τὴν παροιμίαν οἷαί περ αἱ δέσποιναι, γίγνονταί τε δὴ καὶ ἵπποι καὶ ὄνοι, πάνυ ἐλευθέρως καὶ σεμνῶς εἰθισμένοι πορεύεσθαι, κατὰ τὰς ὁδοὺς ἐμβάλλοντες τῷ ἀεὶ ἀπαν-
D τῶντι, ἐὰν μὴ ἐξίστηται· καὶ τἆλλα πάντα οὕτω μεστὰ ἐλευθερίας γίγνεται. Τὸ ἐμόν γ', ἔφη, ἐμοὶ λέγεις ὄναρ· αὐτὸς γὰρ εἰς ἀγρὸν πορευόμενος θαμὰ αὐτὸ πάσχω. Τὸ δὲ δὴ κεφάλαιον, ἦν δ' ἐγώ, πάντων τούτων ξυνη-

(ἐπὶ τὸ στόμα Plutarchus et Themistius.)

γε] γ' Vind. F. Ang. B.

λέγω] λέγω: Vind. E. λέγων Lob. Vat. BM. Ven. C.

τὸ] τῶν Lob.

θηρίων] Antiatticistes Bekk. p. 99, 28: θηρία ἀξιοῦσι τὰ ἄγρια λέγεσθαι, ἵππον δὲ ἢ ἡμίονον πολιτικά. Εὔπολις Δήμοις. Canem supra quoque L. II. p. 376. A. θηρίον appellavit.

ὅσῳ] ὅσω Ald. Bas. ab.

ἐλευθερώτερά] ἐλευθερώτερόν Ang. B. ἐλευθεριώτερόν Flor. R. Cf. Bernhardy synt. p. 326.

ἐνταῦθα] Ita cum plerisque codicibus scholiastes secundum Bekkerum: ἐνταῦθα· ἐν τῇ ἀκράτῳ ἐλευθερίᾳ. Ruhnkenius ineptum lemma ἐλευθερώτερα praeposuit. ἐν ταύτῃ Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. *hac in civitate* Fic.

πείθοιτο] πύθοιτο Vind. F.

κύνες] κῦνες idem.

τε δὴ] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R. probante Stallbaumio, qui uncinos apposuit. „Malim ita scribere, γίγνονταί τε, καὶ δὴ καὶ ἵπποι. Vel potius, γίγνονται, καὶ δὴ etc. absque vocula τε, quippe quae praecedat." Steph. in m. Scilicet verbis οἷαί περ etc. usque ad πορεύεσθαι, quae Ald. Bas. ab. sine interpunctione scripta habent, commate post τε δὴ distinctis ipse sibi offecerat Stephanus et locum emendationis indigum reddiderat. Vitium Astius iam in prima editione sensit et post δέσποιναι incidendum esse vidit, sed reliqua indistincta ponens et γίγνονται ad ἐμβάλλοντες referens a vero aberravit. In sec. comma post σεμνῶς adiecit et γίγνονται cum adverbiis construxit, quod prorsus a vero abhorret. Denique in tert. interpunctionem ex prima reduxit, sed γίγνονται, ut ex Latinis eius colligi potest, cum εἰθισμένοι coniunxit, ne hoc quidem recte. Nam si illud dixerit Plato, quod Astius ei tribuit: *profecto enim canes, ut est in proverbio, tales quales dominae, itque etiam equi et asini plane libere et elate consueverunt incedere*, neque γίγνονται εἰθισμένοι potius, quam εἰθίζονται dicere, neque vero ignavum istud et nil nisi periphrasin faciens γίγνονται in principio collocare debebat. Itaque primum post δέσποιναι cum Mon. B. Vind. E. tum post ὄνοι cum Vind. F. incidendum et ad κύνες verbum εἰσί, ad γίγνονται autem οἷοί περ αἱ δεσπόται ex superioribus supplendum, hoc sensu: *in hac civitate non solum canes, quemadmodum alibi, quales herae sunt, sed accedunt etiam equi pariterque asini, admodum libere illi*

ἁθροιζομένων ἐννοεῖς, ὡς ἁπαλὴν τὴν ψυχὴν τῶν πολιτῶν ποιεῖ, ὥστε κἂν ὁτιοῦν δουλείας τις προσφέρηται, ἀγανακτεῖν καὶ μὴ ἀνέχεσθαι; τελευτῶντες γάρ που οἶσθ' ὅτι οὐδὲ τῶν νόμων φροντίζουσι γεγραμμένων ἢ ἀγράφων, ἵνα δὴ μηδαμῇ μηδεὶς αὐτοῖς ᾖ δεσπότης. E Καὶ μάλα, ἔφη, οἶδα. Αὕτη μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε, ἡ ἀρχὴ οὑτωσὶ καλὴ καὶ νεανική, ὅθεν τυραννὶς φύεται, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. Νεανικὴ δῆτα, ἔφη· ἀλλὰ τί τὸ μετὰ τοῦτο; Ταὐτόν, ἦν δ' ἐγώ, ὅπερ ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ νόσημα ἐγγενόμενον ἀπώλεσεν αὐτήν, τοῦτο καὶ ἐν ταύτῃ πλέον τε καὶ ἰσχυρότερον ἐκ τῆς ἐξουσίας ἐγ-

et *magnifice incedere consueti* etc. vel, ut Grynaeus, quem vera huius partis interpunctio non fugit, Ficinum corrigens interpretatur: *nam et catellae, ut habet proverbium, tales, quales herae, sunt: et equi, et asini tales redduntur, qui assuefacti fuerint admodum libere fastuoseque per vias ingredi, ut in obvium quemque impetum faciant, nisi cesserit.* Ficinus autem haec posuerat: — *proverbium, perinde ac dominae sunt: et equi et asini tanta per vias libertate progredi consuescunt, ut in obvium* —. Bekkerus vitiosam Stephani distinctionem secutus est.

χορεύεσθαι] Vind. F. super ultima ε habet.

πᾶς] τοὺς Vind. BF. Ang. B.

ἐμβάλλοντες] ἐμβάλλοντεν Vind. E.

ἐὰν] εἰ Lob. Vat. BM.

τἆλλα] τ' ἄλλα Vind. E. τἄλλα Vind. BF. Mon. B. Steph. Ast.

οὕτω] οὕτως Vind. EF. Flor. ACRV.

D μεστὰ] μετὰ Lob. Vat. BM. et, ut videtur, Ficinus: *summa aguntur licentia.*

γ'] *om.* Mon. B. non Stephani editio, cuius signum (ς) in Bekkeri comm. perperam pro Mon. B. (q) positum Stallbaumio fraudi fuit, ut in sec. Stephanum omisisse particulam tradiderit.

ἔφη] In Vind. F. post η aliquid deletum est.

θαμὰ] θαῦμα Vind. F.

αὐτὸ] τοῦτο Lob. Vat. M. αὐτῇ vel αὐτῷ Vind. F.

Τὸ δὲ] Τόδε Ald. Bas. ab.

ξυνηθροισμένων] συν. Mon. B. Flor. U. ξηθροισμένων Vind. E. ξυνηθροισμένον Vind. F. Ang. B. In Vind. B. et Ald. comma adiectum est, quod sensui non adversatur. Basileenses vero punctum fecerunt.

ἐννοεῖς,] ἐννοεῖς; Steph.

ἁπαλὴν] ἀπλὴν Vind. E.

κἂν] κἄν Steph.

ἀνέχεσθαι;] ἀνέχεσθαι. Ald. Bas. ab. ἀνέχεσθαι· Ast. sec.

φροντίζουσι] Mon. B. ν int. vers. a m. s. habet.

μηδαμῇ] μὴ Ven. B. a m. pr. μηδαμὴ Vind. F. μηδαμῆ Steph. Ast. pr. sec.

ᾖ] ἢ, sup. ˜, Vind. B. E

μάλα] μάλ' Lob. Vind. BEF. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRTUV. Stallb.

ὅθεν — Νεανικὴ] *om.* Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U.

τὸ μετὰ τοῦτο] τομετατοῦτο Vind. B. Ald. Bas. ab.

τοῦτο καὶ] καὶ *om.* Bas. b.

γενόμενον καταδουλοῦται δημοκρατίαν. καὶ τῷ ὄντι τὸ ἄγαν τι ποιεῖν μεγάλην φιλεῖ εἰς τοὐναντίον μεταβολὴν ἀνταποδιδόναι, ἐν ὥραις τε καὶ ἐν φυτοῖς
564 καὶ ἐν σώμασι, καὶ δὴ καὶ ἐν πολιτείαις οὐχ ἥκιστα. Εἰκός, ἔφη. Ἡ γὰρ ἄγαν ἐλευθερία ἔοικεν οὐκ εἰς ἄλλο τι, ἢ εἰς ἄγαν δουλείαν μεταβάλλειν καὶ ἰδιώτῃ καὶ πόλει. Εἰκὸς γάρ. Εἰκότως τοίνυν, εἶπον, οὐκ ἐξ ἄλλης πολιτείας τυραννὶς καθίσταται, ἢ ἐκ δη-

τῷ ὄντι] τῷόντι Vind. E.

μεγάλην] μέγα Vind. F. Huc respexisse videtur Proclus in Crat. p. 13: παντὸς πράγματος τὴν ἄπληστον μετουσίαν ἀνατρέπειν καὶ ἑαυτὴν ὅλην ὁ ἐν Πολιτείᾳ λέγει Σωκράτης.

φιλεῖ] φιλείας Vind. E. ante corr.

ἐν φυτοῖς] ἐν om. Vat. M.

564 καὶ δὴ] om. Par. A. Vind. B. Mon. B. Vat. H. Flor. AV. id quod in tam crebra copulae repetitione facillime accidere potuit. Itaque non solum in Vind. B. et reliquis tribus a Par. A. pendentibus, sed etiam in Mon. B. proprio, ut videtur, librarii errore praetermissa sunt. Scriptorem ipsum abesse ea voluisse, quum aptissima sint, atque ex glossemate accessisse, quum sententiae summam non afficiant, iuxta improbabile aestimo. Neque additum in sequentibus οὐχ ἥκιστα offensioni est, quippe quod in eloquio maxime significet. Sic Soph. init. p. 216. A: ὅς φησιν ἄλλους τε θεοὺς τοῖς ἀνθρώποις, ὁπόσοι μετέχουσιν αἰδοῦς δικαίας, καὶ δὴ καὶ τὸν ξένιον οὐχ ἥκιστα θεὸν συνοπαδὸν γιγνόμενον ὕβρεις τε καὶ εὐνομίας τῶν ἀνθρώπων καθορᾷν. Cf. Critia p. 108. D: τούς τε ἄλλους κλητέον καὶ δὴ καὶ τὰ μάλιστα Μνημοσύνην. ubi alterum καὶ a Bekkero ex codicibus insertum est. Ion. p. 530. B: ἀναγκαῖον εἶναι ἔν τε ἄλλοις ποιηταῖς διατρίβειν πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς καὶ δὴ καὶ μάλιστα ἐν Ὁμήρῳ. Atque his exemplis defendi potest vulgatum in Apol. p. 41. B. καὶ δὴ καὶ τὸ μέγιστον, cui Stallbaumius codicum auctoritate aliqua alterum καὶ detraxit.

πολιτείαις] ταῖς π. Par. K. sec. Bekk.

οὐχ ἥκιστα] οὐχ ἥκ. Lob. Vind. BF. Mon. B.

Εἰκός, ἔφη.] om. Vind. B.

Ἡ γὰρ — δημοκρατίας] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 265. Trincavellus non habet. Ficinus haec usque ad πόλει Socrati continuat.

ἄγαν] om. Vind. E. Mon. B.

εἰς] καὶ, eoque inducto sup. εἰς. Vind. E.

ἄγαν] Falso Stallbaumius in sec. hoc ἄγαν cum superiore illo confundens in Mon. B. omissum ratus pro suspecto habuit et uncis inclusit. Alioquin enim, inquit, εἰς τὴν ἄγαν δουλείαν scribendum fuit, quod reponendum suspicabatur Schaeferus app. ad Demosth. T. II. p. 698." Eam suspicionem secuti sunt Angli Stephaniani thesauri editores p. 62. C. reprehensi ob eam rem ab Hermanno in Censura (op. T. II. p. 232.) cuius sententiae Parisienses editores paruerunt. Ac videtur utique articulo non magis hic locus fuisse, quam paullo post in verbis ἐξ, οἶμαι, τῆς ἀκροτάτης ἐλευθερίας δουλεία πλείστη τε καὶ ἀγριωτάτη. Nam nimia quidem libertas utrobique praesens et in conspectu posita cogitatur et propterea articulum praesentiae indicem praefixum habet, servitus vero nihil caussae

μοναρχίας, ἐξ, οἶμαι, τῆς ἀκροτάτης ἐλευθερίας δουλεία πλείστη τε καὶ ἀγριωτάτη. Ἔχει γάρ, ἔφη, λόγον. Ἀλλ' οὐ τοῦτ', οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, ἠρώτας, ἀλλὰ ποῖον νόσημα ἐν ὀλιγαρχίᾳ τε φυόμενον ταὐτὸν καὶ ἐν δημοκρατίᾳ δουλοῦται αὐτήν. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Ἐκεῖνο τοίνυν, ἔφην, ἔλεγον τὸ τῶν ἀργῶν τε καὶ δαπανηρῶν ἀνδρῶν γένος, τὸ μὲν ἀνδρειότατον ἡγούμενον αὐτῶν, τὸ δ' ἀναν- B

erat cur aut praesens aut generis instar, quae altera articuli significatio est, species vel res singulares aliquot in se continens proponeretur, ideoque sine articulo ἄγαν δουλεία appellatur, h. e. aliquid, quod illi libertati contrarium sit et pariter atque illa modum excedat. Adverbium autem, quo excedere modum significatur, ne alio nisi ad ipsius nomen pertinere putemus, satis cautum est praepositione εἰς, quae non minus necessario, quam articulus, ad nomen referenda est interpositumque pari vinculo ad id adstringit. Similis locus est Leg. L. I. p. 639. C: παντάπασί τινα πονηρῶν λέγεις καὶ οὐδαμῶς ἀνδρῶν ἀρχόντων, ἀλλά τινων σφόδρα γυναικῶν. quem citavit Bernhardy synt. p. 338. Ceterum Stallbaumii conatum per se levem et codicum consensu fregit et Ciceronis auctoritas, qui l. c. cap. 44. Scipionem haec ita sui sermonis more enuntiantem facit: *ex hac nimia licentia, quam illi solam libertatem putant, ait ille, ut ex stirpe quadam exsistere et quasi nasci tyrannum. nam ut ex nimia potentia principum oritur interitus principum, sic hunc nimis liberum populum libertas ipsa servitute afficit. sic omnia nimia, quum vel in tempestate vel in agris vel in corporibus laetiora fuerunt, in contraria fere convertuntur, maximeque in rebus publicis evenit; nimiaque illa libertas et populis et privatis in nimiam servitutem cadit.* *itaque ex hac maxima libertate tyrannus gignitur et illa iniustissima et durissima servitus.*

μεταβάλλειν] μεταβάλλει Vind. F.

ἰδιώτῃ καὶ πόλει] ἰδιώτην καὶ πόλιν Stob. cod. A.

Εἰκὸς γάρ. Εἰκότως τοίνυν, εἶπον] *Quare non ab te dicebam* Fic. Adimanti nihil in his agnoscens. In Vind. B. ἔφη pro γάρ legitur.

ἐξ ἄλλης] ἐξάλ. Vind. F.

ἐξ, οἶμαι] ἐξ οἶμαι Vind. F. Ἐξ, οἶμαι Ald. Ἐξ (οἶμαι) Steph. Etiam Basileenses punctum ante haec posuerunt; Astius colon fecit. In appositione comma sufficere videtur.

ἀκροτάτης] ἀκρατοτάτης Flor. T.

πλείστη τε] τε om. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACV.

Ἀληθῆ] ἀληθῶς Par. K. B

ἔφην] om. Par. DK. Mon. B. Flor. U.

ἀνδρειότατον] ἀνδ. αὐτὸν Vat. B. Comma a Stephano additum cum Astio in sec. et Stallbaumio in sec. delevi, ne Socrates alteros ex illo genere primum fortissimos, tum duces reliquorum posuisse, quum totum genus ita comparatum, ut fortissimi praeeant, reliqui sequantur, dixisse videatur.

ἡγούμενον] post αὐτῶν Lob. Men. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK.

ἀνανδρότερον] Ita Par. A. Lob. Vind. BEF. Vat. BH. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRTUV.

ἀνανδρότεροι ἑπόμενοι· οὓς δὴ ἀφωμοιοῦμεν κηφῆσι, τοὺς μὲν κέντρα ἔχουσι, τοὺς δὲ ἀκέντροις. Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη. Τούτω τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ταράττετον ἐν πάσῃ πολιτείᾳ ἐγγιγνομένω, οἷον περὶ σῶμα φλέγμα τε
C καὶ χολή· ὧ δὴ καὶ δεῖ τὸν ἀγαθὸν ἰατρόν τε καὶ νομοθέτην πόλεως μὴ ἧττον, ἢ σοφὸν μελιττουργὸν πόρρωθεν εὐλαβεῖσθαι, μάλιστα μέν, ὅπως μὴ ἐγγενήσε-

et Stallbaumius. ἀνανδρότατον reliqui, etiam Bekkerus. At non solum ii sequuntur, qui omnium minime fortes sunt, sed quicunque non fortissimi sunt, h. e. οἱ ἀνανδρότεροι. V. infra D. τὸ μὲν δριμύτατον, cui respondet τὸ δ' ἄλλο. Idem sensit Bernhardy synt. p. 436.

ἀφωμοιοῦμεν] ἀφομοιοῦμεν Par. A. Lob. Vind. BEF. et a m. pr. Mon. B. (ἀφωμ. a m. s.) Vat. BHM. Ven. C. Par. D. Ang. B. Ald. Bas. ab. Iam Florentinos omnes imperfectum exhibere quis Stallbaumii silentio credet? Nihilo minus quum Socrates illam comparationem non nunc instituat, sed antea institutam, Adimanto, quo facilius is dicta intelligat, in memoriam revocet, quo etiam δὴ, ut scis, pertinet, imperfectum necessarium et Ven. B. Par. K. et Ficini (comparavimus) auctoritate in tam tenui litterarum differentia tutum habendum videtur.

κηφῆσι] κιφῆσι Vind. F.

ἔχουσι] ἔχοντας Mon. B. Flor. U. Par. K. ἔχουσι, sup. οντας, Par. D.

ἀκέντροις] ἀκέντρους Mon. B. Par. DK. Vat. H. Flor. AUV.

γ'] γε Mon. B.

Τούτω] τούτω Lob. Τούτῳ Ald. τοῦτο Vind. B.

ταράττετον] ταράττεται Lob. Vat. M.

ἐγγιγνομένω] ἐγγιν. Vind. B. Mon. B. Flor. UV. Ald. Bas. ab. Steph. et Bekkerus, qui quum taceat, non videtur hoc uno loco illud γ in Par. A. non invenisse aut omittendum indicasse. Quam quam per se non improbabile est quod Fr. V. Fritzsche de Atticismo et orthographia Luciani comm. I. p. 6. ostendit, Atticos ut ἐμπίπλαμαι et ἐμπίπραμαι, sic ἐγγίνομαι dicere maluisse videri; cui opinioni συγγινώσκεις Vol. II. p. 99. a nobis receptum et probatum aliquid roboris addit. Sed tamen quemadmodum ἐμπίμπλαμαι Vol. I. p. 283. nonnunquam in optimis codicibus exstare vidimus, ita ἐγγίγνονται L. VII. p. 540. C. et ἐγγίγνοιντο huius libri p. 557. C. et alia eiusdem modi alibi certissima habemus. Neque hoc in loco Lob. Vind. EF. Flor. ACRT. iis, quos γ omittere constet, postponendi sunt. Ceterum ultimae ω Lob. ι adscriptum, Ald. Bas. ab. subscriptum habent.

C ὧ δὴ] οὐδὲ Vind. F. ὦ δὴ Vind. BH. οἷ δὴ Lob. ᾧ δὴ Ald. Bas. ab.

καὶ] post δεῖ Lob. Vat. BM.

ἀγαθὸν] ἀγαθόν τε Vat. B.

μελιττουργὸν] Ita codices a me collati omnes cum editionibus omnibus ante Bipontinam, in qua μελιτουργὸν invitis, certe tacentibus auctoribus legitur. Eam Astius in pr. et sec. non inspecta Stephaniana (nam μελιττουργὸν tantum ex Ald. Bas. ab. retulit) secutus est, Bekkerus autem μελιτουργὸν a m. pr. in Par. A. exaratum edidit, de reliquis codicibus nihil significavit, tantum Stephanum μελιττουργὸν habere ostendit. Stallbaumius in pr. Bekkeri et Astii et, ut putabat, Stephani lectionem sine ulterius mentione, in sec. eandem

σθον, ἂν δὲ ἐγγένησθον, ὅπως ὅτι τάχιστα σὺν αὐτοῖσι τοῖς κηρίοις ἐκτετμήσεσθον. Ναὶ μὰ Δία, ἦ δ' ὅς, παντάπασί γε. Ὧδε τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, λάβωμεν, ἵν' εὐκρινέστερον ἴδωμεν ὃ βουλόμεθα. Πῶς; Τριχῇ διαστησώμεθα τῷ λόγῳ δημοκρατουμένην πόλιν, ὥσπερ οὖν καὶ ἔχει. ἓν μὲν γάρ που τὸ τοιοῦτον γένος ἐν αὐτῇ D ἐμφύεται δι' ἐξουσίαν οὐκ ἔλαττον, ἢ ἐν τῇ ὀλιγαρχου-

ex Bekkeri secundum Par. A. facta emendatione pro vulgata, ut ait, μελιττουργόν exhibuit, de Florentinis libris nusquam verba fecit. Equidem non dubito, quin μελιττουργὸν pariter ac mel scriptum habeant, idque ut certum apiarii nomen alteri, quod api magis, quam homini convenit, praeferendum puto. Eandem ob caussam in Theophrasti hist. plant. L. VI. c. 2. §. 3. unius codicis Urbinatis lectionem μελιτουργοί vulgatae μελιττουργοί immerito a Schneidero praelatam esse censet Schaeferus ad Apollon. Rhod. T. II. p. 130. et μελιτουργεῖν in scholiis antiquitus editis ad Arg. I. v. 880. idem esse, quod μέλι ἐργάζεσθαι in Parisinis, in indice ib. p. 668. docuit. Μελιττουργίας apud Aristotelem Polit. L. I. c. 4. p. 20, 12. Goettl. constans lectio est eademque a Bekkero p. 1258. b, 18. servata. Μελιττουργὸν eadem significatione metaphrastes Nicandri Ther. p. 361. ed. Schneid. dixit, laudatus a Schaefero in Stephani ed. Angl. et Aristoteles Bekkeri p. 623. b, 19. Nec desunt formae communis μελισσουργός, μελισσουργία etc. exempla: μελιτουργὸς homo nusquam apparet, nisi forte apud Varronem de re rust. L. III. c. 16. §. 3. ubi alii melliturgi, alii, quos Schneiderus sequitur, meliturgi exhibent. Sed quicquid de hoc statuatur, nostro loco unius Par. A. incerta auctoritate, quum non constet, a quo alterum τ ei accesserit, vulgatam lectionem non muto.

ἐκτετμήσεσθον] Ita Par. A. Vind. BEF. Ang. B. Vat. H. Flor. RV. et a m. pr. Ven. C. ἐγγίγνησθον Mon. B. Flor. U. ἐγγένησθον reliqui codices et Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

ἂν δὲ ἐγγένησθον] ἂν δὲ ἐγγενήσεσθον Vind. F. Ang. B. Flor. ACRV. om. Lob. Vat. M. et a m. pr. B. Ven. C. et a m. pr. Par. D. εἰ δ' οὖν Par. K. εἰ δὲ μὴ Mon. B. Flor. U. εἰ δὲ Vat. B. a m. s. ἢ Par. D. a m. s.

ὅπως] μήπως Lob. Vat. BM.

ξὺν] σὺν Mon. B. Par. DK. (Florentini) et editiones ante Bekkerum.

αὐτοῖσι] αὐτοῖς Lob. Vind. E. Vat. BM. Ang. B. Flor. ACRTV. Steph. Ast. pr. sec. Cf. Vol. I. p. 222, b.

ἐκτετμήσεσθον] Ita Par. A. Vind. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. ἐκτετμήσεσθαι Vind. E. ἐκτετμήσθων Vat. M. ἐκτετμήσθον reliqui cum editis ante Bekkerum. (ἐκτετμῆσθον; Ald.) ἐκτέμησθον Astius in text. secundum Buttmannum, de quo v. Vol. II. p. 263, a. Idem Astius jam in sec. ἂν post ὅπως inserendum censebat eamque coniecturam in text. iterum proposuit.

Δία] δὲ Lob. Vind. BE. Vat. HM.

Τριχῇ] τριχῆ δὲ Vind. F. τριχῇ δὲ Ang. B. (Τριχῇ Bekkerus, Astius in text. et Stallbaumius.)

διαστησώμεθα] διαστησόμεθα Ven. B.

τῷ λόγῳ] om. Flor. [illegible]

ἓν] ἐν Vind. F.

τοιοῦτον] τοιοῦτο Lob. Vind. B. Vat. M.

ὀλιγαρχουμένῃ] ὀλιγαρχουμένη Vind. F. D

μένη. Ἔοικεν, ἔφη. Πολὺ δέ γε θηριωδέστερον ἐν ταύτῃ, ἢ ἐν ἐκείνῃ. Πῶς; Ἐκεῖ μὲν διὰ τὸ μὴ ἔντιμον εἶναι, ἀλλ' ἀπελαύνεσθαι τῶν ἀρχῶν, ἀγύμναστον καὶ οὐκ ἐῤῥωμένον γίγνεται, ἐν δημοκρατίᾳ δὲ τοῦτό που τὸ προεστὸς αὐτῆς, ἐκτὸς ὀλίγων, καὶ τὸ μὲν δριμύτατον αὐτοῦ λέγει τε καὶ πράττει, τὸ δ' ἄλλο περὶ τὰ βήμα-
E τα προσίζον βομβεῖ τε καὶ οὐκ ἀνέχεται τοῦ ἄλλα λέ-

οὕτω.] οὕτως Bekkerus et Aldus in tert.

δέ γε] δέ om. Lob. Vat. M. γε om. Vat. B.

ταύτῃ] ταύτῃ ταύτῃ Ald. Bas. ab.

ἀπελαύνεσθαι] ὑπελαύνεσθαι Vind. F.

οὐκ ἐῤῥωμένον] οὐκερρωμ. idem.

γίγνεται,] γίγνεται, Ald. Bas. ab. Bekkerus. γίγνεται· Steph. Stallb.

πού τὸ] τὸ om. Par. K. sec. Bekk.

προεστὸς] Ita Par. A. a m. pr. Vat. B. a m. s. Ven. C. Ang. B. et correctus in ο, pro quo ω fuerat, Vind. F. item Bas. ab. προεστὼς reliqui codices, Ald. Steph. Ast. sec. (in pr. προεστὸς ipso invito, ut opinor, legitur) et Stallb. pr. Eandem formam, quam hic, sedecim praeterea locis Bekkerus e paucis, sed optimis fere codicibus scriptori restituit, ἑστὸς Parmen. p. 146. A. bis et Soph. p. 250. C. ult. e Vat. A. et Clark. Soph. p. 249. A. ex iisdem et Ven. C. a m. pr., Parm. p. 156. C. ter, primum ex Clark. Vat. A. Ven. C. et int. vers. Par. D., iterum ex tribus prioribus, tertium ex omnibus quatuor, ib. E. et p. 163. E. ex iisdem quatuor, Theaet. p. 183. E. e Vat. A. et a m. pr. Ven. C., Tim. p. 40. B. e Par. A., ἀφεστὸς Critia p. 115. C. e Par. A. Ang. B. Flor. AR. Pal. B., καθεστὸς Tim. p. 46. B. e Par. A. et Leg. L. VII. p. 794. D. ex eodem a m. pr. et Vat. C. a m. pr. et Pal. C., ξυνεστὸς Tim. p. 56. B. e Par. A. a m. pr. (in Ang. D. Flor. C. ἐνεστὸς scriptum est) denique περιεστὸς Tim. p. 33. C. e Par. F. et a m. pr. A. Ang. D. Flor. C. His libris accedit ex meis Lob. in Theaeteto ante correctionem ἑστὸς exhibens et Vind. F. in Timaeo et Critia ὸ nusquam non integrum servans. Alter Vind. (CCCXXXVII.) Tim. p. 40. B. 46. B. 56. B., ut Mon. DXIIII. in Critia et Lob. in Sophista (in quo ex Clark. Gaisfordius ἑστὸς annotavit) —στῶς scriptum habet. Inter Stallbaumii codices unus Flor. M. Leg. L. VII. καθεστὸς, Tim. p. 56. B. idem cum Flor. A. ἐνεστὸς habere dicitur. Aldus ubique —στὼς edidit, nec aliter Basileenses, quos propterea credibile fit nostro loco προεστὸς non dedita opera posuisse, sed a typotheta positum corrigere neglexisse, nisi forte Grynaeus, qui priori Bas. praefuit, hoc unum sic scribendum putavit, ut ἐφεστὸς et προϋφεστὸς in Procli comm. in Tim. p. 114, 2. et 245, 18 a f. scriptum in codice viderat. Vulgatae ante Bekkerum scripturae ratio a grammaticis tradita haec erat, quod masculinae et neutrius formae nominativus pariter atque casus obliqui ex ἑσταώς, ἑσταός, ἑσταότος contracti essent. V. Buttmanni gramm. II. p. 14. Ideoque erant qui circumflexo in ultima nominativi uterentur. Verum rem aliter habere Ionicum ἑστεῶτος et Atticis commune cum Ionibus τεθνεῶτος persuadent, quorum posterius contractum videri nequit et haud dubie ex τεθνηκό-

500 γόντων, ὥστε πάντα ὑπὸ τοῦ τοιούτου διοικεῖται ἐν τῇ τοιαύτῃ πολιτείᾳ χωρὶς τινων ὀλίγων. Μάλα γε, ἦ δ' ὅς. Ἄλλο τοίνυν τοιόνδε ἀεὶ ἀποκρίνεται ἐκ τοῦ πλήθους. Τὸ ποῖον; Χρηματιζομένων που πάντων οἱ κοσμιώτατοι φύσει ὡς τὸ πολὺ πλουσιώτατοι γίγνονται. Εἰκός. Πλεῖστον δή, οἶμαι, τοῖς κηφῆσι μέλι καὶ εὐπορώτατον ἐντεῦθεν βλίττει. Πῶς γὰρ ἄν, ἔφη, παρά

res dicata, ε et permutatis ab accentum vocalibus exstitit. Cf. Hermannus elem. doctr. metr. p. 57. extr. Similiter ἑστηκότος apud Iones transiit in ἑστεῶτος, cui reliqui quasi ad modum formarunt χιλιαδέων, θυνέωνται, συμβαλλεόμενος, ἀδελφεός facto ε detraxerunt. Itaque nominativus masculini legitimus et verus est ἑστεώς, ἑστώς, neutrius ἑστεός, ἑστός, alterius vero, quod ε apud omnes tenuit, τεθνεώς et τεθνεός, quod ipsum sine varietate legitur Herodoti L. I. c. 112. et Hippocratis T. II. p. 554, 6. Kühn. (571, 15. Foes.) cuiusque genitivum τεθνεῶτος (αἵματος) Tim. p. 85. D. secundum codices tantum non omnes pro vulgato τεθνεότος a Bekkero restitutum eadem ratione ad nominativum τεθνεός habere se videmus, qua ἑστῶτος ad ἑστός. Non aliter de his senserit Heraclides apud Eustathium in Od. T. I. p. 436, 24. Lips. formam ἑστεώς priorem ponens ea, cuius Homerus casus obliquos usurpavit, ἑσταώς, et α pro ε susceptum statuens. Quae quum ita sint, non solum Atticis, quo Buttmannus l. c. p. 159. inclinabat, ἑστὸς vindicandum, sed -ὼς in neutro Graecis omnino abiudicandum recteque et Procli locis citatis ἐφεστὸς et προυφεστὸς, et apud Hesychium in ἄκτωτον in codice Schow. ἑστὸς, et Aristoph. Eq. 562. in Rav. κεχηνὸς, et Thuc. L. III. c. 9. καθεστὸς et L. IIII. c. 10. περιεστὸς in Palat. et Graev. scriptum, et Soph. Oed. Tyr. 632. καθεστὸς vel sine codicibus mo-

nito ab Hermanno restitutum videtur.

αὐτῇς] αὐτοῖς Vind. F. ante corr.

ὀλίγων,] ὀλίγων. Ald. Steph. Bekk. Ast. tert. Stallb. Pertinent haec omnia ad primi generis descriptionem.

πράττει] τάττει Vind. F. Flor. R. πράττει: Vind. E.

προσίζον] πρόσιζον Vind. F.

τοῦ] Astius in sec. duce Ficino (si quis alia dixerit) του reposuisse dicit, cui operae non paruerunt. Neque opus. Locis a Matthiaeo gramm. p. 673. et 1315. ex Odyssea et Axiocho allatis adde quod in scholiis ad Thuc. L. II. c. 39. nescio unde exceptum legitur de Lacedaemoniis: οὕτως ἐπιπόνως ἤσκουν, ὡς μηδὲ λουτρῶν ἀνέχεσθαι, ἀλλ' ἀρκεῖσθαι τῷ Εὐρώτᾳ ποταμῷ πρὸς τὸ λούσασθαι.

ἄλλα] ἀλλὰ Vind. E.

ἀεὶ] αἰεὶ Vind. E. δεῖ Vind. F. δὴ Ang. B. E

πάντων] οὐ π. Mon. B.

κηφῆσι] κιφῆσι Vind. F.

μέλι] post καὶ εὐπορώτατον Lob. Vat. BM.

εὐπορώτατον] εὐπορώτατα Par. K.

βλίττει] βλίττει Par. A. Vind. BF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRV. et a m. pr. Ven. C. Id Stephanus in m. requirebat. βλίττεται Astius et Stallbaumius, ex coniectura Ruhnkenii, qui ad Tim. lex. p. 69. emendationem suam cum scholiastae, tum codicis Parisini auctoritate confirmari ait. Sed in codice (Par. A.) βλίττει scriptum Bekkero credi debet, itaque

γε τῶν σμικρὰ ἐχόντων τις βλίσειε. Πλούσιοι δή, οἶμαι, οἱ τοιοῦτοι καλοῦνται, κηφήνων βοτάνη. Σχεδόν
565 τι, ἔφη. Δῆμος δ' ἂν εἴη τρίτον γένος, ὅσοι αὐτουργοί τε καὶ ἀπράγμονες, οὐ πάνυ πολλὰ κεκτημένοι· ὃ δὴ πλεῖστόν τε καὶ κυριώτατον ἐν δημοκρατίᾳ, ὅτανπερ ἀθροισθῇ. Ἔστι γάρ, ἔφη, ἀλλ' οὐ θαμὰ ἐθέλει ποιεῖν τοῦτο, ἐὰν μὴ μέλιτός τι μεταλαμβάνῃ. Οὐκοῦν μεταλαμβάνει, ἦν δ' ἐγώ, ἀεί, καθόσον δύνανται οἱ προεστῶτες, τοὺς ἔχοντας τὴν οὐσίαν ἀφαιρούμενοι, διανέμοντες τῷ δήμῳ τὸ πλεῖστον αὐτοὶ ἔχειν. Με-

scholio ipse praescripsit Ruhnkenius: βλίττει· ἀφαιρεῖται τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων. Quare nihil nisi primae syllabae vocalem cum auctoritate mutasse putandus est. Nam pro ἀφαιρεῖται, quod si posuisset scholiastes, utique βλίττεται legisse videretur, Bekkerus ἀφαιρεῖ legit, quod Timaei et aliorum a Ruhnkenio significatorum glossa βλίττειν· ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων confirmat. Ad sensum haud dubie aptissimum est quod Ruhnkenius coniecit, et verbo βλίττειν Platonem hoc ipso loco usum esse non solum Timaei glossa, sed etiam codicum ratio admodum probabile reddit. Tamen optimi, quum in hac quidem parte id habeant, quod verum videri nequit, quia βλίττειν transitiva significatione praeditum est, (cf. Aristoph. Eq. 791. Lys. 475. Sophoclis fragm. in lex. in βλίζειν et quos Ruhnkenius ad Tim. citavit) propius multo, quam ille putabat, a vero absunt, si βλίττει verum est; nec non apparet, quare ob eam βλίττει scripserint, qui eius verbi aoristum in responsione positum viderent: contra passivi βλίττεται in activum mutandi nulla caussa erat. Denique ne Ruhnkenius quidem dubitasse videtur, quin quod vulgo βλύζειν dicebatur, idem βλίττειν dici potuerit (cf. Matthiae gramm. p. 220.) eaque ratione commodissima sententia haec proderet: plurimum fucis et paratu facillimum mel hoc fonte profluit. His de caussis vulgatam lectionem cum Bekkero tenui.

σμικρὰ] Ita Par. A. Ven. B. Vind. BE. Bas. b. pauca Fic. σμικρὸν reliqui codices cum reliquis editionibus ante Bekk. „Legitur etiam σμικρὰ ἐχόντων." Steph. in m.

τις] τίς Ald. Bas. ab. om. Vat. Θ. τί Vind. BE. Mon. B. τι Lob. Flor. U. et correctus Ven. B.

βλίσειε] Ita Vat. H. Flor. ACRV, et Stallbaumius. (qui in sec. perperam pro V. significavit U.) Idem Astius in sec. probabat, in tert. βλίσειεν edidit. βλίσσειεν Par. A. Ang. B. βλίσσειε Vind. BF. (quorum priori Bekkerus idem, quod Par. A. assignans litterae ν fortasse ne in Ang. quidem inventae rationem non habuit.) βλύσειεν Vat. BM. Ven. B. Par. DK. et Bekkerus. βλύσειε Lob. Vind. E. Flor. TU. Mon. B. (ex quo pariter atque ex Par. K. cui certe Bipontini βλύσειε tribuunt, Bekkerus βλύσειεν referens, ut supra unius Par. A., ita hic unius Vat. B. scripturam cum reliquis communicasse videtur. Cf. Vol. I. p. 123. b.) βλύσσειεν correctus in ν Ven. C. βλύσεις Ald. βλύσει Bas. ab. Steph. „Sed quod sequitur βλύσαι, mutandum fuerit in βλίσαι (vel βλίσαι). et quod praecedit βλίττει, itidem in βλίττει, vul-

μεταλαμβάνῃ γὰρ οὖν, ἦ δ' ὅς, οὕτως. Ἀναγκάζονται B
δή, οἶμαι, ἀμύνεσθαι, λέγοντές τε ἐν τῷ δήμῳ καὶ
πράττοντες ὅπῃ δύνανται, οὗτοι ὧν ἀφαιροῦνται.
Πῶς γὰρ οὔ; Αἰτίαν δὴ ἔσχον ὑπὸ τῶν ἑτέρων, κἂν
μὴ ἐπιθυμῶσι νεωτερίζειν, ὡς ἐπιβουλεύουσι τῷ δή-
μῳ καὶ εἰσὶν ὀλιγαρχικοί. Τί μήν; Οὐκοῦν καὶ τελευ-
τῶντες, ἐπειδὰν ὁρῶσι τὸν δῆμον οὐχ ἑκόντα, ἀλλ'
ἀγνοήσαντά τε καὶ ἐξαπατηθέντα ὑπὸ τῶν διαβαλλόντων
ἐπιχειροῦντα σφᾶς ἀδικεῖν, τότ' ἤδη, εἴτε βούλονται C
εἴτε μή, ὡς ἀληθῶς ὀλιγαρχικοὶ γίγνονται, οὐχ ἑκόν-

garum scripturam sequendo." Steph. in m. hanc observationem indicio lectionis σμικρὰ ἐχόντων coniungens, ceterum graviore, ut videtur, vitio haec laborare suspicans. βλίσει Ruhnkenius et Astius in pr. copia mellis exprimeretur Fic. qui quum antecedentia sic converterit: *Hinc utique mellis copia et uberior et facilior fucis exprimitur*, neque hic βλισθείη, sed βλίσειε, neque ille βλίττεται, quod Astius autumabat, sed βλίττει legisse idque pro intransitivo habuisse videtur. Lectioni a Bekkero receptae praeter Timaei et codicum auctoritatem hoc obstat, quod, quum Socrates verbo βλίττειν intransitivam, quae magis usitata esset, significationem tribuisset, Adimantum eidem verbo quasi illius orationem emendaturum transitivam tribuentem facit, qua discrepantia omnem concinnitatem, quam iteratio verbi habere poterat, prorsus everti necesse est. Neque vero τι, quod huius incommodi vitandi caussa a nonnullis pro τις positum vidimus, cuiquam placebit, quum copiae et ubertatis notioni verbo βλίττειν coniunctae repugnet. Contra βλίττειν, si eam actionem indicabat, qua τὸ βλῦσταν efficitur, quod Buttmannus Lexil. II. p. 261. non sine ratione et auctoritate statuit, quam maxime aptum esse satis intelligit. Lectionis autem varietas omnis ex nostra scriptura facillime, ex illa non item explicari poterit.

κηφήνων] κιφήνων Vind. F. Comma ante haec a Stephano et Astio in pr. positum restitui, quia verborum collocatio et res ipsa postulare videtur, ut Socratem hoc dicere statuamus, divites illos appellari et fucorum pabulum esse.

ἔφη. Δῆμος] ἔφη, δῆμος Ald.

ὅταν περ ἀθροισθῇ] ὅταν περιαθροισθῇ Vind. F. Ang. B. 565

ἔφη] ἔφη τὸ Ang. B.

οὐ φαμὲν] οὐχ ἅμα Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἐθέλει] ἐθέλοι Vind. B. Flor. ACV.

μέλιτός] μάλιτός Vind. E.

τι] om. Lob. Vat. BM.

μεταλαμβάνῃ] Ita Mon. B. e m. a. μεταλαμβάνον a m. pr.

τὸ πλεῖστον] τοῦ π. Lob. τοῦ π. Vat. BM.

ἔχειν.] ἔχων; Astius secundum Ficinum.

ἑτέρων] ἑταίρων Vind. E. B

ἐπειδὰν] ἐπειδ' ἂν idem.

ἑκόντα] ἥκοντα idem.

ἐξαπατηθέντα] ἐξ ἀπ. idem.

διαβαλλόντων] διαβαλόντων editi ante Bekkerum, tacentibus Bipontinis.

ἐπιχειροῦντα] ἐπιχειροῦντας Vind. F.

σφᾶς] σφάς Vind. EF. C

εἴτε βούλονται] εἰσί. εἰ μὴ Vind. F. Ang. B. Mon. R.

γίγνονται εἰ. — καὶ ἀλλήλων] om. Lob. Vat. BM.

τας, ἀλλὰ καὶ τοῦτο τὸ κακὸν ἐκεῖνος ὁ κηφὴν ἐντίκτει ἐντιθεὶς αὐτούς. Κομιδῇ μὲν οὖν. Εἰσαγγελίαι δὴ καὶ κρίσεις καὶ ἀγῶνες περὶ ἀλλήλων γίγνονται. Καὶ μάλα. Οὐκοῦν ἕνα τινὰ ἀεὶ δῆμος εἴωθε διαφερόντως προΐστασθαι ἑαυτοῦ καὶ τοῦτον τρέφειν τε καὶ αὔξειν μέ-

D γαν; Εἴωθε γάρ. Τοῦτο μὲν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, δῆλον, ὅτι ὅτανπερ φύηται τύραννος, ἐκ προστατικῆς ῥίζης καὶ οὐκ ἄλλοθεν ἐκβλαστάνει. Καὶ μάλα δῆλον. Τίς ἀρχὴ οὖν μεταβολῆς ἐκ προστάτου ἐπὶ τύραννον; ἢ δῆλον, ὅτι ἐπειδὰν ταὐτὸν ἄρξηται δρᾶν ὁ προστάτης τῷ ἐν τῷ μύθῳ, ὃς περὶ τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ τὸ τοῦ Διὸς τοῦ Λυκαίου ἱερὸν λέγεται; Τίς; ἔφη. Ὡς ἄρα ὁ γευσά-

καὶ τοῦτο] καὶ a Ficino neglectum est.

ἐκεῖνος] ἐκείνους Ven. B. Vat. H. Flor. ACV. ἐκείνοις Vind. B. illis Fic.

κηφὴν] κιφὴν Vind. F.

αὐτούς.] αὐτούς; Astius.

Κομιδῇ] κομιδὴ Vind. F. Κομιδῇ Ald.

οὖν. Εἰσαγγελίαι] οὖν εἰσ. Vind. E. οὖν: εἰς ἀγγελίαν Vind. F. Huc pertinere videtur Timaei glossa p. 98: εἰσαγγελίαι· καθ' ὧν μή εἰσι κολάσεις ὁρισμέναι κατὰ τοὺς κειμένους ἤδη νόμους. in qua εἰσαγγελίας et ὁρισμέναι a lexicographo scriptum esse Ruhnkenius probabiliter coniicit. Εἰσαγγελίαι quo spectaverint, plenius, quam Harpocratio, docet lexicon rhet. Bekkeri anecd. p. 256, 5.

δὴ] δὲ Par. DK. sec. Bekk.

περὶ ἀλλήλων] παρὰ ἀ. Vind. B. (contentionesque) mutuae Fic. Potius eae, quibus alter alterum capite oppugnat.

ἀεὶ] post δῆμος Lob. Vat. BM. om. Fic.

δῆμος] ὁ δῆμος Lob. Vat. BM. Ven. B. Mon. B. Flor. U. cum editis. Quum non in una quadam civitate, sed ubicunque aliquid sit, quod plebs appellatur, haec eius consuetudo obtinere dicatur, articuli non magis opus est, quam paullo post E. in verbis ὃς ἂν δήμου προεστώς, et infra p. 569. B: πατραλοίαν λέγεις τύραννον καὶ χαλεπὸν γηροτρόφον.

διαφερόντως] ante εἴωθε Lob. Vat. BM. om. Fic.

αὔξειν] αὐξεῖν Lob. Vat. B. Ven. C. Cf. Vol. I. p. 346, b.

μέγαν] μέγα Vind. BE. Ven. B. Vat. HM. Signum interrogandi ab Astio, Bekkero, Stallbaumio positum ob brevitatem huius dictionis et variandae orationis causa tenui.

μὲν] μὲν οὖν Vat. B. μέν γ' Vat. M.

δῆλον, ὅτι] δηλονότι Lob. Vind. BE. Ald. Bas. ab.

ὅτανπερ φύηται] ὅταν περιφύηται Vind. F. Ang. B. om. Fic.

προστατικῆς] In Mon. B. κ post α a m. pr. superscriptum.

καὶ οὐκ ἄλλοθεν] om. Fic.

δῆλον, ὅτι] δηλονότι Lob. Vind. B.

ὁ προστάτης] om. Flor. T.

τὸ τοῦ] τὸ om. Lob. Vat. BM. Cf. Vol. I. p. 147, b. II. p. 196. Bernhardy synt. p. 322. Strabo L. X. p. 280. Τὰ τῷ καὶ τοὺς παιᾶνας καὶ τὰς ἄλλας τὰς ἐπιχωρίους ᾠδὰς ἀναθέσθαι.

Λυκαίου] Λυκίου Vind. F. Flor. (R.?) Cf. Boeckhius in Min. p. 36.

μενος τοῦ ἀνθρωπίνου σπλάγχνου, ἐν ἄλλοις ἄλλων ἱερείων ἑνὸς ἐγκατατετμημένου, ἀνάγκη δὴ τούτῳ λύκῳ γενέσθαι. ἢ οὐκ ἀκήκοας τὸν λόγον; Ἔγωγε. Ἆρ' οὖν οὕτω καὶ ὃς ἂν δήμου προεστὼς, λαβὼν σφόδρα πειθόμενον ὄχλον, μὴ ἀπόσχηται ἐμφυλίου αἵματος, ἀλλ' ἀδίκως ἐπαιτιώμενος, οἷα δὴ φιλοῦσιν, εἰς δικαστήρια ἄγων μιαιφονῇ, βίον ἀνδρὸς ἀφανίζων, γλώττῃ τε καὶ στόματι ἀνοσίῳ γευόμενος φόνου ξυγγενοῦς, καὶ ἀνδρηλατῇ καὶ ἀποκτιννύῃ καὶ ὑποσημαίνῃ χρεῶν τε ἀποκοπὰς καὶ γῆς ἀναδασμὸν, ἆρα τῷ τοιούτῳ ἀνάγκη δὴ τὸ μετὰ τοῦτο καὶ εἵμαρται ἢ ἀπολωλέναι ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἢ τυραννεῖν καὶ λύκῳ ἐξ ἀνθρώπου γενέσθαι; Πολλὴ ἀνάγκη.

E

566

ὁ γευσάμενος] ὁ om. Vind. F. Ang. B. et idem Flor. cuius notam omisit Stallbaumius. *quisquis — forte gustarit* Fic. De anacolutho cf. Vol. I. p. 377. sq. Bernhardy synt. p. 69.

ἀνθρωπίνου] ἀνθρωπείου Lob. et idem Flor.

ἑνὸς] om. Fic.

ἐγκατατετμημένου] ἐγκαταμεμιγμένου Mon. B. Par. DK. Flor. U. Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

E ἢ] ἡ Lob.

οὐκ ἀκήκοας] οὐκακ. Vind. F.

Ἆρ'] Ἄρ' editi ante Astii sec. cum Mon. B. Vind. F. Flor. RTU. *Eodem modo et iste* —. Fic.

προεστὼς] προσεστὼς Ven. C.

ἐπαιτιώμενος] ἐπ' αἰτ. Vind. F.

ἄγων] *trahit eos, a quibus timet* Fic.

μιαιφονῇ] μιαιφωνῇ Vind. E.

γευόμενος] γενόμενος Vind. F. φθεγγόμενος Lob. Vat. M.

ἀνδρηλατῇ] ἀνδριλατῇ Bas. ab. cum Vind. EF. Timaeus lex. p. 34: ἀνδρηλατεῖν· ἄνδρας ἐξελαύνειν, καὶ φυγαδεύειν. Locis Aeschyli et Dionysii Halic. ab Ruhnkenio citatis adde Soph. Oed. Tyr. 100.

ἀποκτιννύῃ] ἀποκτεινύει Vind. F.

566 γῆς] γῆς τε Vind. F. Ang. B.

ἀναδασμὸν] ἀνάδασμον Vind. B. Mon. B. — Hunc locum respexit Themistius or. VII. p. 91. C. Procopium omnia fecisse dicens τὰ Πλάτωνος τοῦ θεσπεσίου καὶ ἃ φησιν ἐκεῖνος προδεικνύναι τοὺς τυράννους ἐν τοῖς προοιμίοις, χρεῶν ἀποκοπὰς, γῆς ἀναδασμοὺς, τὴν ἐπὶ Κρόνου καὶ Ῥέας εὐδαιμονίαν.

ἆρα] ἄρα Lob. Vind. BEF. Mon. B. Steph. Ast. pr. *Quare necesse est* —. Fic. In Vind. B. hoc ἄρα post τῷ τοιούτῳ positum est.

τὸ μετὰ τοῦτο] τομετατοῦτο Vind. BE. Ald. Bas. ab. om. Fic.

καὶ εἵμαρται] καὶ εἵμαρται Ald. Bas. a. καὶ ἥμαρται Vind. F. καὶ εἷμαρτε Vind. E. om. Fic.

ἀνθρώπου] ἀνθρώπων Par. DK. Mon. B.

γενέσθαι;] γενέσθαι. Steph. Ast. pr. sec.

ἀνάγκη] Hoc Bekkerus secundum Par. A. Ven. B. Vind. B. Ang. B. Vat. H. addidit. Accedunt Vind. EF. Reliqui et editiones ante Bekkerum tantum πολλὴ habent, cui Stallbaumius in pr. si omnes Florentinos consentientes Stephano habebat, quod eius silentium arguere videtur, sine idonea ratione ἀνάγκη addidit. Nam facile subaudiri pote-

κη, ἔφη. Οὗτος δή, ἔφην, ὁ στασιάζων γίγνεται πρὸς τοὺς ἔχοντας τὰς οὐσίας. Οὗτος. Ἆρ' οὖν ἐκπεσὼν μὲν καὶ κατελθὼν βίᾳ τῶν ἐχθρῶν τύραννος ἀπειργασμένος κατέρχεται; Δῆλον. Ἐὰν δὲ ἀδύ-
B νατοι ἐκβάλλειν αὐτὸν ὦσιν ἢ ἀποκτεῖναι διαβάλλοντες τῇ πόλει, βιαίῳ δὴ θανάτῳ ἐπιβουλεύουσιν ἀποκτιννύναι λάθρᾳ. Φιλεῖ γοῦν, ἦ δ' ὅς, οὕτω γίγνεσθαι. Τὸ δὴ τυραννικὸν αἴτημα τὸ πολυθρύλητον ἐπὶ τούτῳ πάντες οἱ εἰς τοῦτο προβεβηκότες ἐξευρίσκουσιν, αἰτεῖν τὸν

rat. In sec. recte, si codices Bekkeri respexit, sed iterum tacito additum tenuit.

γίγνεται] om. Fic. Idem ut sibi liceret, et ut remota Adimanti persona haec Socratis verba cum proxime sequentibus coniungi possent (*dieser nun, der die Fehde anführt gegen die Vermögenden, wenn er* etc.) Schleiermacherus optabat propterea, quod semel iniuste patrata nece seditio iam exorta videri armorumque usus, qui iam obtinere coeperit, non hic demum quasi novus ad tyrannidem gradus commemorari debeat. Sed istae neces, de quibus in antecedentibus sermo fuit, quamvis iniustae non per vim et arma civilia, sed per plebem et iudicia inferebantur: ad seditionem et bellum intestinum post eas venitur.

οὐσίας. Οὗτος. Ἆρ'] *οὐσίας οὗτος. ἆρ'* Lob. *οὐσίας οὗτως: ἆρ'* Vat. BM. et *οὗτως* Stallbaumius in sec. e Flor. A. refert, quem in pr. cum Bekkero facere ostendit. *οὐσίας οὗτος: ἆρ'* Vind. E. *οὐσίας: οὗτος ἆρ'* Vind. F. *οὐσίας. οὗτος ἆρ'* Flor. R. Ald. Bas. ab. Steph. tacentibus Bip. *οὐσίας· οὗτος ἆρ'* Astius in pr. et sec. sed in annotatione veram personarum distinctionem a Goerio diatr. p. 155. Ficini ducta inventam commendavit et *Ἆρ'* in locum vulgati, quod ille intactum reliquerat, substituendum demonstravit. Utrumque nunc per codices confirmatum habemus maximam partem *οὐσίας: οὗτος: ἆρ'* exhibentes. Ficinus autem, cuius interpretatio haec est: *So. Iste* (*Hic* Ven. a. 1517.) *quidem adversus opulentos homines seditiosus. Adi. Certe. So. Nonne ab inimicorum vi huic periculum imminet, qui, si expulsus, invitis redierit inimicis, tyrannus effectus revertitur? Adi. Constat.* sive *οὗτος* sive *οὕτως* legerit, certe Adimanto tributum legit, *periculum* vero *ab inimicorum vi huic imminens* haud dubie a se adiecit. Ut nunc verba leguntur, equidem nihil, quod desiderari aut reprehendi possit, invenio, modo ne prior Socratis dictio pro interrogatione accipiatur, cuius signo Bekkerus et Stallbaumius post *οὐσίας* posito effecerunt, ut Socrates mirabundus ac pene incredulus hoc dicere videatur: *hic igitur, non alius, seditionis auctor exsistit?*

ἐκπεσὼν] *ἐκπαεσὼν* Vind. E. Quod sequitur *μὲν*, eo significari orationem nondum esse absolutam, sed deinceps continuatum iri, recte tirones docet Stallbaumius, sed quod eius rei neglectionem effecisse suspicatur, „ut nuper vir egregius de totius loci integritate dubitaret," Schleiermachero quidem, si de hoc cogitavit, scrupulum non exemerit.

κατέρχεται;] *κατέρχεται.* Ald. Steph. Ast. pr. sec.

δῆμον φύλακάς τινας τοῦ σώματος, ἵνα σῶς αὐτοῖς ᾖ ὁ τοῦ δήμου βοηθός. Καὶ μάλ', ἔφη. Διδόασι δή, οἶμαι, δείσαντες μὲν ὑπὲρ ἐκείνου, θαρρήσαντες δὲ ὑπὲρ ἑαυτῶν. Καὶ μάλα. Οὐκοῦν τοῦτο ὅταν ἴδῃ ἀνὴρ C χρήματα ἔχων καὶ μετὰ τῶν χρημάτων αἰτίαν μισόδημος εἶναι, τότε δὴ οὗτος, ὦ ἑταῖρε, κατὰ τὸν Κροίσῳ γενόμενον χρησμὸν πολυψήφιδα παρ' Ἕρμον φεύγει οὐδὲ μένει οὐδ' αἰδεῖται κακὸς εἶναι. Οὐ γὰρ ἄν, ἔφη, δεύτερον αὖθις αἰδεσθείη. Ὁ δέ γε, οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, κα-

δὲ ἀδύνατοι] δὴ ἀ. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT.

B ἐπιβουλεύουσιν] ἐπιβουλεύουσι Vind. F. Flor. T.

ἀποκτιννύναι] post λάθρα Flor. T. ἀποκτιννῦναι Lob. ἀποκτεινννῦναι Vind. F.

λάθρα] λάθρα Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius.

πολυθρύλητον] Ita Par. A. Ven. C. Flor. V. Bekkerus et in sec. Stallbaumius. πολυθρύλλητον reliqui. Cf. Vol. I. p. 103. sq.

φύλακάς] φυλακάς Vind. E.

τινας] τινα Ald. Bas. a.

σῶς] σῷς Ald. Bas. ab.

ᾖ] ᾗ, corr. ἡ, Vind. F.

μάλ'] μάλα Flor. T.

ἔφη. Διδόασι] ἔφη διδ. Ald.

δείσαντες] θαρρήσαντες Vind. B.

C μισόδημος] μισσόδημος Vind. B. Vat. H. Flor. AC.

ὦ ἑταῖρε] om. Fic. ὦ ἕτερε cum αῖ super penultima Vind. E.

Κροίσῳ] κροίσσῳ Vind. F. Flor. R. κρίσῳ Mon. B.

πολυψήφιδα] Ita Par. A. Vat. BH. Vind. B. πολυψηφίδα Lob. Vind. EF. Mon. B. Ven. B. Par. K. sec. Bekk. πολυψηφῖδα reliqui cum editis ante Bekkerum. (πολυψ. Ald.) Eadem lectionis varietas in Herodoti codicibus obtinet, qui L. I. c. 55. integrum χρησμὸν memoriae prodidit: ἀλλ' ὅταν ἡμίονος βασιλεὺς Μήδοισι γένηται, καὶ τότε, Λυδὲ ποδαβρέ, πολυψήφιδα παρ' Ἕρμον φεύγειν μηδὲ μένειν μηδ' αἰδεῖσθαι κακὸς εἶναι. Sic Schweighaeuserus secundum cod. Schellersh. et duos Paris. quibus Gaisfordius Sancroftianum (Wesselingii Arch.) addidit. Eosdem versus scholiastes Platonis ad nostrum locum adscripsit et ποδαβρὲ proparoxytonon, πολυψήφιδα autem properispomenon fecit eiusque loco ab aliis μελαμψηφῖδα legi significavit. μελαμ enim super πολυ in scholio scriptum in Par. A. testatur Bekkerus. Sed πολυψήφις scribendum esse tribus locis docuit Eustathius, quos indicavit Spohnius de extr. Odyss. parte p. 192.

παρ' Ἕρμον] παρ' ἕρμον Vind. B. παρέρμον Mon. B. πάρερμον Vind. EF. παρ' ὅρμον Eustathius in Il. T. I. p. 24, 9. et in Od. T. I. p. 87, 30. Lips. παρὰ est secundum. Cf. Herodot. L. I. c. 80.

οὐδὲ] Stephanus Οὐδὲ scripsit, quasi hoc versus initium esset, et ante πολυψηφῖδα ut p. 550. C. ante ἄλλον, virgulam posuit, quam tenens in pr. et sec. Astius insuper in duos versus haec distraxit. Idem Bekkerus et Stallbaumius omissa virgula fecerunt.

μένει] μένοι Mon. B. a m. pr.

αἰδεῖται] αἰτιᾶται Vind. E. Flor. AC.

καταλειφθεὶς] καταλειφθεὶς Ven. B. Vind. B. Vat. H. Flor. AC. Ald. Bas. ab.

καὶ ληφθεὶς θανάτῳ δίδοται. Ἀνάγκη. Ὁ δὲ δὴ προ-
D στάτης ἐκεῖνος αὐτὸς δῆλον δὴ ὅτι μέγας μεγαλωστὶ οὐ κεῖται, ἀλλὰ καταβαλὼν ἄλλους πολλοὺς ἕστηκεν ἐν τῷ δίφρῳ τῆς πόλεως, τύραννος ἀντὶ προστάτου ἀποτετελεσμένος. Τί δ' οὐ μέλλει; ἔφη. Διέλθωμεν δὴ τὴν εὐδαιμονίαν, ἦν δ' ἐγώ, τοῦ τε ἀνδρὸς καὶ τῆς πόλεως, ἐν ᾗ ἂν ὁ τοιοῦτος βροτὸς ἐγγένηται; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, διέλθωμεν. Ἆρ' οὖν, εἶπον, οὐ ταῖς μὲν πρώταις ἡμέραις τε καὶ χρόνῳ προσγελᾷ τε καὶ ἀσπάζεται πάν-
E τας, ᾧ ἂν περιτυγχάνῃ, καὶ οὔτε τύραννός φησιν εἶναι

ἐκεῖνος αὐτὸς] αὐ. ἐκ. Vind. F. Ang. B. Quae in editionibus ante Bekkerum his addita leguntur verba τῆς πόλεως, quum et parum commode posita sint et tantum Ven. B. Vind. E. Flor. C. et Ficini (*At populi ille defensor*) auctoritate nitantur, cum Bekkero, Astio in tert. et Stallbaumio omisi.

μέγας] *om.* Mon. B.

μεγαλωστὶ] μεγάλωστί Vind. F.

D οὐ κεῖται] (*magnus magnifice*) *haudquaquam sese gerit* Fic. male immemor loci Homerici, ex quo haec traducta sunt, Il. XVI. 776. de Cebrione: ὁ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἱπποσυνάων.

δίφρῳ τῆς πόλεως,] δίφρῳ, τῆς πόλεως Steph.

ἀποτετελεσμένος] ἀντιτετελεσμένος Ven. C. τετελεσμένος Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Flor. U.

μέλλει] μέλει Ald. Bas. ab.

ἐγγένηται;] ἐγγένηται. Ald. Steph. Ast. pr. sec.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F. Flor. R. Ἄρ' Ald. Bas. a. Ἀρ' Bas. b.

οὐ] οὐχ ὁ τύραννος Pal. A. in quo haec usque ad μεταμπισχόμενος in fine huius libri excerpta leguntur.

ταῖς μὲν πρώταις ἡμέραις τε καὶ χρόνῳ] *Principio quidem* —. Fic.

προσγελᾷ τε] προσγελᾶτε Ald.

περιτυγχάνῃ,] Vulgo περιτυγχάνῃ; excepta Astii sec.

E καὶ ἰδίᾳ] καὶ *om.* Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Flor. U. Ald. Bas. a.

δημοσίᾳ,] δημοσίᾳ. Ald. δημοσίᾳ; Steph. Ast. pr.

ἑαυτὸν,] ἑαυτόν; Steph.

πρᾶος] πατρῷος Ald. Bas. a. Steph. πρᾷος Bas. b. πρᾶος Vind. F.

εἶναι] post προσποιεῖται Vat. M.

γε, οἶμαι] *om.* Pal. A.

τοῖς μὲν] τοὺς μὲν Vind. F. Flor. R. cuius immemor Stallbaumius in sec. ad verba πρὸς τοὺς ἔξω ἐχθροὺς haec adscripsit: aut absolute positum: *quod attinet ad externos hostes*; aut per constructionis enallagen infertur τοῖς μέν. Nisi forte deinde τοὺς μὲν κατ. scribendum est, quod praecedenti πρὸς τοὺς ἔξω ἐχθροὺς per appositionem adiiciatur. Recte enim dicitur καταλλάττεσθαι πρός τινα." Recte id quidem, at non item διαφθείρειν πρός τινα, et tamen alterum illud τοὺς δέ, si praecederet τοὺς μέν, non posset non ab eadem, qua hoc, praepositione affectum videri. Non magis probabilis est prior annotationis Stallbaumianae pars. Nam neque constructionis enallage, cuius ratio reddi nequeat, a soloecismo quicquam differt, neque pro absoluto habendum est quod in media oratione positum aliter explicari possit. Praepositione πρὸς haud raro ita utebantur, ut verbum, a quo penderet, omitterent. Sic Aeschylus Sept. [illegible]

ὑπισχνεῖταί τε πολλὰ καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, χρεῶν τε ἠλευθέρωσε καὶ γῆν διένειμε δήμῳ τε καὶ τοῖς περὶ ἑαυτόν, καὶ πᾶσιν ἵλεώς τε καὶ πρᾶος εἶναι προσποιεῖται; Ἀνάγκη, ἔφη. Ὅταν δέ γε, οἶμαι, πρὸς τοὺς ἔξω ἐχθροὺς τοῖς μὲν καταλλαγῇ, τοὺς δὲ καὶ διαφθείρῃ, καὶ ἡσυχία ἐκείνων γένηται, πρῶτον μὲν πολέμους τινὰς ἀεὶ κινεῖ, ἵν' ἐν χρείᾳ ἡγεμόνος ὁ δῆμος ᾖ. Εἰκός γε. Οὐκοῦν καὶ ἵνα χρήματα εἰσφέροντες πένητες γιγνό- 567 μενοι πρὸς τῷ καθ' ἡμέραν ἀναγκάζωνται εἶναι καὶ ἧττον αὐτῷ ἐπιβουλεύωσι; Δῆλον. Καὶ ἄν γέ τινας,

μνημεῖα δ' αὐτῶν τοῖς τεκοῦσιν εἰς δόμους πρὸς ἅρμ' Ἀδράστου χεροῖν ἔσωσφον. sc. φέροντες. Plato Phaedr. p. 257. B: ἵνα — ἁπλῶς πρὸς Ἔρωτα μετὰ φιλοσόφων λόγων τὸν βίον ποιῆται. sc. τετραμμένος. Eodem modo Civ. L. VII. p. 540. B: τοὺς διασωθέντας — ἀναγκαστέον — καὶ πόλιν καὶ ἰδιώτας καὶ ἑαυτοὺς κοσμεῖν τὸν ἐπίλοιπον βίον ἐν μέρει ἑκάστους, τὸ μὲν πολὺ πρὸς φιλοσοφίαν διατρίβοντας. Simili brevitate haec πρὸς τοὺς ἔξω ἐχθροὺς dicta interpretor: *Ubi adversus externos hostes rem ita gessit, ut cum aliis in amicitiam redierit, alios exciderit*, quae si plene dicerentur, ita fere haberent: ὅταν πρὸς τοὺς ἔξω ἐχθροὺς οὕτω προσενεχθῇ, ὥστε τοῖς μὲν καταλλαγῆναι, τοὺς δὲ διαφθεῖραι. Nec multo aliter nos: *wenn er nach aussen hin mit dem einen Theile der Feinde sich ausgesöhnt, den andern vernichtet hat.*

καταλλαγῇ] In Mon. B. prius λ int. vers. a m. s. additum est.

καὶ ἡσυχία] κἂν ᾖ. Ang. B. quamquam Bekkerus incertum reliquit, utrum pro hoc, an pro eo, quod proxime antecedit, καὶ in Ang. κἂν invenerit.

κινεῖ] κινεῖν Vind. F.

ᾖ] εἴη Flor. T.

Εἰκός γε.] om. Ang. B. ἵν' εἰ. γε Vind. EF.

567 ἵνα] ἵνα γε Lob.

πένητες γιγνόμενοι] om. Pal. A.

πρὸς τῷ] Ita Par. A. Vind. B. Ven. B. Mon. B. Vat. H. πρὸς τὸ reliqui cum editis ante Bekkerum, quod non minus verum, quam πρὸς πληρώσει τε καὶ ἡδονῇ γίγνεσθαι L. VIIII. p. 586. A. et πρὸς τοῖς πράγμασι γίγνεσθαι Demosth. de Cherson. p. 84. §. 11. Bekk. quum magis ex ratione esset accusativus, ut L. X. p. 604. C. extr. γίγνεσθαι πρὸς τὸ ἰᾶσθαι. Sed ipsum illud γίγνεσθαι πρός τινι multo usitatius altero et dictionis εἶναι πρός τινι frequentia, de qua cf. a Matthiaeo gramm. p. 1180. nota d laudati, et codicum auctoritas τῷ praeferri h. l. iubent. Atque ita Aristoteles eandem sententiam elocutus est loco ab Astio indicato Polit. L. V. c. 9. (p. 186, 19. Goettl.) καὶ τὸ πένητας ποιεῖν τοὺς ἀρχομένους τυραννικόν, ὅπως μήτε φυλακὴ τρέφηται καὶ πρὸς τῷ καθ' ἡμέραν ὄντες ἄσχολοι ὦσιν ἐπιβουλεύειν. quamquam ibi quoque in ed. Vict. Sylb. et Casaub. τὸ legitur. Sed codices Goettlingii et Bekkeri τῷ habent.

καθ' ἡμέραν] καθημ. Lob. Vind. EF. Mon. B.

ἀναγκάζωνται] ἀναγκάζονται Vind. EF. Flor. ACR.

ἐπιβουλεύωσι] ἐπιβουλεύωσιν Mon. B. Bekkerus. Signum interrogandi Astius posuit.

Δῆλον.] om. Pal. A.

γέ] τε Vind. F. Ang. B. om. Pal. A.

οἶμαι, ὑποπτεύῃ ἐλεύθερα φρονήματα ἔχοντας μὴ ἐπιτρέψειν αὐτῷ ἄρχειν, ὅπως ἂν τούτους μετὰ προφάσεως ἀπολλύῃ ἐνδοὺς τοῖς πολεμίοις; τούτων πάντων ἕνεκα τυράννῳ ἀεὶ ἀνάγκη πόλεμον ταράττειν; Ἀνάγκη.
B Ταῦτα δὴ ποιοῦντα ἕτοιμον μᾶλλον ἀπεχθάνεσθαι τοῖς πολίταις; Πῶς γὰρ οὔ; Οὐκοῦν καί τινας τῶν ξυγκαταστησάντων καὶ ἐν δυνάμει ὄντων παῤῥησιάζεσθαι καὶ πρὸς αὐτὸν καὶ πρὸς ἀλλήλους ἐπιπλήττοντας τοῖς γιγνομένοις, οἳ ἂν τυγχάνωσιν ἀνδρικώτατοι ὄντες; 501
Εἰκός γε. Ὑπεξαιρεῖν δὴ τούτους πάντας δεῖ τὸν τύραννον, εἰ μέλλει ἄρξειν, ἕως ἂν μήτε φίλων μήτ' ἐχθρῶν λίπῃ μηδένα ὅτου τι ὄφελος. Δῆλον. Ὀξέως
C ἄρα δεῖ ὁρᾶν αὐτόν, τίς ἀνδρεῖος, τίς μεγαλόφρων, τίς φρόνιμος, τίς πλούσιος· καὶ οὕτως εὐδαίμων ἐστίν, ὥστε τούτοις ἅπασιν ἀνάγκη αὐτῷ, εἴτε βούλεται εἴτε μή, πολεμίῳ εἶναι καὶ ἐπιβουλεύειν, ἕως ἂν καθήρῃ

οἶμαι] om. Pal. A.

ὑποπτεύῃ] *agnoverit* Fic.

ἐπιτρέψειν] ἐπιστρέψειν Vind. F. ἐπιτρέψειεν Flor. T.

τούτους] τούτων Ang. B. Flor. R.

ἀπολλύῃ] ἀπολυθῇ iidem. ἀπολυ..η Vind. F. ἀπολυῇ Vind. E.

ἐνδοὺς τοῖς πολεμίοις;] *hostibus obiicit.* Fic. Interrogationis notam fecit Bekkerus, Astius colon.

ἀεὶ] Ita Par. A. Lob. Vind. BEF. Vat. B. Ven. BC. Flor. ACRTUV. αἰεὶ Mon. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. tacentibus Bip. Neque Bekkerus in comm. aliud, nisi quinque istos ἀεὶ habere ostendit. Cf. Vol. I. p. 246, a.

ταράττειν;] ταράττειν. editi ante Bekkerum, quem non secutus est Astius. Sed horum pariter atque proxime antecedentium ratio eadem est, quae illorum οὐκοῦν καὶ ἵνα χρήματα etc.

Ἀνάγκη.] om. Pal. A.

B πολίταις;] πολίταις. Ald. Bas ab. Steph. Ast. Fic. (*Qua de re cives sibi infensos reddit.*)

Πῶς γὰρ οὔ;] om. Pal. A.

ξυγκαταστησάντων] ξυνκ. Vind. F.

καὶ ἐν] Ita Par. ADK. Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. B. Ven. C. Ang. B. Pal. A. Flor. RU. καὶ τῶν ἐν reliqui cum editis ante Bekkerum. Non diversum hoc a praecedente τῶν ξυγκαταστησάντων genus est.

καὶ πρὸς αὐτὸν] om. Vind. E. Flor. C.

ὄντες;] ὄντες. Ald. Bas. ab. Steph.

Εἰκός γε.] om. Pal. A. In Vind. E. sine distinctione εἰκός γε ὑπ. scriptum est.

Ὑπεξαιρεῖν] ὑπεξαίρειν Lob. Vat. M.

δὴ] δεῖ Vind. F.

πάντας] post δεῖ Ven. B. Vind. E. Flor. C.

μέλλει] μέλλειν Vind. F.

φίλων] φίλον Lob. Vat. B.

ἐχθρῶν] ἐχθρὸν Vat. B.

τι] τί Vind. B.

Δῆλον] δῆλος Lob. Vat. BM. om. Pal. A.

τὴν πόλιν. Καλόν γε, ἔφη, καθαρμόν. Ναί, ἦν δ' ἐγώ, τὸν ἐναντίον, ἢ οἱ ἰατροὶ τὰ σώματα· οἱ μὲν γὰρ τὸ χείριστον ἀφαιροῦντες λείπουσι τὸ βέλτιστον, ὁ δὲ τοὐναντίον. Ὡς ἔοικε γάρ, αὐτῷ, ἔφη, ἀνάγκη, εἴπερ ἄρξει. Ἐν μακαρίᾳ ἄρα, εἶπον ἐγώ, ἀνάγκῃ δέδεται, D ἢ προστάττει αὐτῷ ἢ μετὰ φαύλων τῶν πολλῶν οἰκεῖν, καὶ ὑπὸ τούτων μισούμενον, ἢ μὴ ζῆν. Ἐν τοιαύτῃ, ἦ δ' ὅς. Ἆρ' οὖν οὐχὶ ὅσῳ ἂν μᾶλλον τοῖς πολίταις ἀπεχθάνηται ταῦτα δρῶν, τοσούτῳ πλειόνων καὶ πιστοτέρων δορυφόρων δεήσεται; Πῶς γὰρ οὔ; Τίνες οὖν οἱ πιστοί; καὶ πόθεν αὐτοὺς μεταπέμψεται; Αὐτόματοι, ἔφη, πολλοὶ ἥξουσι πετόμενοι, ἐὰν τὸν μισθὸν διδῷ. Κηφῆνας, ἦν δ' ἐγώ, νὴ τὸν κύνα, δοκεῖς αὖ τινάς μοι λέγειν ξενικούς τε καὶ παντοδαπούς. Ἀληθῆ E γάρ, ἔφη, δοκῶ σοι. Τοὺς δὲ αὐτόθεν ἆρ' οὐκ ἂν ἐθελήσειε; Πῶς; Τοὺς δούλους ἀφελόμενος τοὺς πολί-

C τίς φρόνιμος, τίς] φρόνιμος Pal. A.
οὕτως] οὗτος Vind. F.
ἐστὶν] ἐστὶ idem.
ἅπασιν] ἅπασι Ald. Bas. a. om. Fic.
πολεμίῳ] πολεμίων ante corr. Vind. E.
ἐπιβουλεύειν] In Lob. υ int. vers. est.
Καλόν γε — ἦν δ' ἐγὼ] om. Pal. A. καλόν γ' etc. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACV. Post καθαρμόν Ald. Bas. ab. signum interrogandi habent. In Flor. T. ἦν δ' ἐγὼ post τὸν ἐναντίον positum est.
τὸν ἐναντίον] τὸ ἐ. Lob. Vat. M. Pal. A. τῶν ἐναντίων Ven. B. Vind. E. Vat. H.
οἱ ἰατροὶ] οἰατροὶ Vind. B.
βέλτιστον] βελτίστον Ald. Bas. a.
Ὡς ἔοικε — εἶπον ἐγὼ] om. Pal. A.
ἀνάγκῃ] ἀνάγκη Ald. Bas. ab. In Pal. A. γὰρ additum est.
δέδεται] δέχεται Bas. b.
D ἢ] ἢ Vind. EF. Bas. ab.
αὐτῷ] αὐτὸν Lob. Vat. BM.
φαύλων] φίλων Par. DK.
ζῆν. Ἐν] ζῆν, ἐν Ald. Ἐν — οὐχὶ om. Pal. A.
Ἆρ'] ἀρ' Vind. E. ἄρ' Vind. F.
οὐχὶ] οὐχ Vind. B.
ἂν — ἀπεχθάνηται ταῦτα δρῶν] οὖν — ἀπεχθάνεται Pal. A.
πιστοτέρων] ἀπιστοτέρων Lob. Vat. BM. πιστοτέρου Mon. B. a m. pr.
Πῶς — ἥξουσι] Horum loco Pal. A. καὶ ἥξουσιν αὐτῷ πολλοὶ habet.
πετόμενοι] πετώμενοι Vind. F.
Κηφῆνας — χρῆται. Καὶ 568. A.] om. Pal. A. κηφήνων etc. Vind. E. κιφῆνας etc. Vind. F.
νὴ] μὰ Vat. M.
κύνα] κῦνα Vind. F.
αὖ] om. Mon. B.
E ξενικούς τε] τε om. Vind. B.
Τοὺς δὲ αὐτόθεν ἀρ' οὐκ ἂν ἐθελήσειε; Πῶς;] τίς δὲ αὐτόθεν οὐκ ἂν ἐθελήσειε πῶς. Lob. Vat. BM. Ven. B. (— ἐθελήσειέ πως; Ven. — ἐθελήσειε: πῶς: Vat. BM.) τίς δὲ αὐτόθεν ἄρ' οὐκ ἐθελήσειε: πῶς; Par. DK. (ἄρ' sec. Bip.) Flor. U. τί δὲ αὐτόθεν ἀρ' οὐκ ἐθε-

τας, ἐλευθερώσας, τῶν περὶ ἑαυτὸν δορυφόρων ποιήσασθαι. Σφόδρα γε, ἔφη· ἐπεί τοι καὶ πιστότατοι αὐτῷ οὗτοί εἰσιν. Ἦ μακάριον, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις τυ-
568 ράννου χρῆμα, εἰ τοιούτοις φίλοις τε καὶ πιστοῖς ἀνδράσι χρῆται τοὺς προτέρους ἐκείνους ἀπολέσας. Ἀλλὰ μήν, ἔφη, τοιούτοις γε χρῆται. Καὶ θαυμάζουσι δή, εἶπον, οὗτοι οἱ ἑταῖροι αὐτόν, καὶ ξύνεισιν οἱ νέοι πολῖται, οἱ δ' ἐπιεικεῖς μισοῦσί τε καὶ φεύγουσι; Τί δ' οὐ μέλλουσιν; Οὐκ ἐτός, ἦν δ' ἐγώ, ἥ τε τραγῳδία

λήσειε: πῶς: Mon. B. τίς δὲ αὐτόθεν. ἆρ' οὐκ ἂν ἐθελήσειεν: πῶς: Vind. F. τίς δὲ αὐτόθεν ἆρ' οὐκ ἂν ἐθελήσειε: πῶς: reliqui codices (ἄρ' Vind. B. Flor. R. — πῶς τοὺς etc. sine distinctione Vind. E.) uno Ven. C. excepto, quem Bekkeri silentium a vulgata editionum omnium (ἄρ' Ast. sec. — ἐθελήσειεν Bekk.) lectione nihil discrepare significat. Quod si verum est, alterum hoc praestantiae eius documentum habemus non minus illo, quod Vol. II. p. 327, b. notavi. Vulgata enim lectio non solum reliquis praeferenda, sed etiam per se probanda videtur. Nam particula πῶς, quam omnes codices tuentur, quum pro enclitica haberi et Socrati attribui propterea nequeat, quod qui modum rei faciendae accurate novit et ut probe sibi cognitam eloquitur ineptus sit, si eundem tamquam incertum proponat et *numne tyrannus aliquo modo velit servos ab civibus abstractos et liberatos satellitum in numerum recipere* interroget, Adimanto attribuatur necesse est. Quo facto rursus necesse est Socratis orationem eo usque perfectam et absolutam praecessisse, ut locus responsioni daretur, qui nullus esset, si ille, quod Stallbaumio placet, τί δέ; αὐτόθεν ἆρ' οὐκ ἂν ἐθελήσειε; dixisset. Hoc enim non ita comparatum est, ut Socrati in eo subsistere et Adimanto sermonem excipere liceret. At si rogaverat *popularesne non volet tyrannus?* et Adimanto quomodo id intelligi vellet quaerere, et Socrati ita respondere ei licebat, ut si quonam modo populares sibi fucos comparaturum tyrannum putaret quaesivisset, vel si ipse priorem sermonem suum continuare et absolvere vellet. Quae respondendi libertas non par, sed similis ei est, qua supra p. 551. C. Adimantum usum videbamus. — Ficinus lectionem τίς et interpunctionem Vind. F. secutus particula ἂν pro coniunctione accepta interpretationem exhibuit minime probabilem: *Quis autem ex indigenis? nonne aliqui, si voluerit? Adi. Quo pacto?*

ἑαυτὸν] αὐτὸν Lob.

ποιήσασθαι] ποιήσεται Flor. T. — Haec quoque perperam construxit Ficinus: *Scilicet si propriis servis sublatis, voluerit cives aliquos liberare et satellitibus suis asciscere.*

γε] γ' Vind. BEF. Ang. B. Vat. H.

Ἦ] ἡ Vind. F. *Quam (praeclaram narras tyranni possessionem)* Fic.

τοιούτοις] ἐν τ. Flor. A.

τοιούτοις] post γε Flor. T. 568

θαυμάζουσι — φεύγουσι;] Pro his Pal. A. haec habet: θαυμάζουσιν οὖν αὐτὸν οἱ ἑταῖροι καὶ νέοι πολῖται, μισοῦσι δ' οἱ ἐπιεικεῖς καὶ φεύγουσιν. Sequentia vero usque ad ἐξέβημεν D. omisit.

ὅλως σοφὸν δοκεῖ εἶναι καὶ ὁ Εὐριπίδης διαφέρων ἐν αὐτῇ. Τί δή; Ὅτι καὶ τοῦτο πυκνῆς διανοίας ἐχόμενον ἐφθέγξατο, ὡς ἄρα σοφοὶ τύραννοί εἰσι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ. καὶ ἔλεγε δῆλον ὅτι τούτους εἶναι τοὺς σοφούς, οἷς ξύνεστι. Καὶ ὡς ἰσόθεόν γ', ἔφη, τὴν τυραννίδα ἐγκωμιάζει καὶ ἕτερα πολλά, καὶ οὗτος καὶ οἱ ἄλλοι ποιηταί. Τοιγάρτοι, ἔφην, ἅτε σοφοὶ ὄντες οἱ τῆς τραγῳδίας ποιηταὶ συγγιγνώσκουσιν ἡμῖν τε καὶ ἐκείνοις, ὅσοι ἡμῶν ἐγγὺς πολιτεύονται, ὅτι αὐτοὺς B

αὐτὸν] αὐτῶν Vind. F. Ang. B.

νέοι πολῖται] ν. πολίται Lob. Vind. EF. νεοπολῖται legisse videtur Pollux L. III. c. 56: δημοποίητοι. — τάχα δ' ἂν οὗτοι ὀνομάζοιντο νεοπολῖται ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος. Idem L. VIIII. c. 26. ὁ δὲ νέας (πόλεως πολίτης), inquit, νεαπολίτης κατὰ Πλάτωνα.

φεύγουσι;] φεύγουσιν; Bekkerus. Signum interrogandi non habent Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

Οὐκ ἐτὸς] οὐκέτ' ὡς Vind. F. Cf. Vol. I. p. 321.

τε] om. Vind. E.

τύραννοί] τύραννόσι ante corr. Vind. E.

B τῶν σοφῶν] Ita Par. A. Lob. Vind. BF. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRTV. τῇ σ. reliqui codices et editiones praeter Stallbaumianas. Nescio, quid Bekkerum ab retinenda codicum optimorum lectione absterruerit, sed quicunque hunc versiculum commemorarunt, τῶν σοφῶν scripserunt. V. Theag. p. 125. B. Schol. Ravenn. ad Aristoph. Thesm. 21. (qui Aristophanem in Heroibus et Antisthenem et Platonem Euripidi eum, quum Sophoclis esset in Aiace Locro positus, assignare narrat.) Stob. serm. XXXXVI. p. 325. Gellius N. A. L. XIII. c. 18. Aristid. T. II. p. 378. Dind. ex eoque excerpta a Photio p. 437, a. 12. Bekk. Themist. or. VI. p. 72. C. (Εὐριπίδης μὲν γὰρ ἢ ὅστις δή ποτέ ἐστιν ὁ ποιήσας Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ οὐκ ἦν, οἶμαι, πυκνῆς διανοίας· οὐ γὰρ ἄν ποτε εὔνουν ὑπέλαβε τυραννίδι φιλοσοφίαν etc. quibus verbis Themistius Platonem non notat, ut dicit Matthiae Eurip. T. VIIII. p. 484. sed probat.) Liban. epist. 33. Zenob. prov. p. 133. ed. Hagan. 1535. Litem de auctore optime diiudicasse videtur scholiastes ad nostrum locum: τοῦτο Σοφοκλέους ἐστὶν ἐξ Αἴαντος τοῦ Λοκροῦ. ἐνταῦθα δὲ Εὐριπίδου λέγεται τὸ ἰαμβεῖον εἶναι. καὶ θαυμαστὸν οὐδέν, εἰ συμπίπτοιεν ἀλλήλοις οἱ ποιηταί. Eadem est Zenobii et nonnullorum apud scholiasten Aristophanis sententia. τὸ μέντοι δρᾶμα, inquit hic, ἐν ᾧ Εὐριπίδης ταῦτα εἶπεν, οὐ σώζεται.

δῆλον ὅτι] δηλονότι codices mei, Flor. RTU. et editi ante Astii sec.

ξύνεστι.] ξύνεσι. Vind. E. ξύνεστιν. Bekkerus. ξύνεστι, Ald.

γ'] γε Mon. B.

ἐγκωμιάζει] ἐγκωμιάζοι Lob.

Τοιγάρτοι — ποιηταὶ] om. Vat. M.

ἔφην] ἔφη Lob. Vat. H.

συγγιγνώσκουσιν] συγγιν. Vind. B. Mon. B. Ald. Bas. ab. Steph. (Cf. Vol. II. p. 99. 342.) καὶ συγγιγν. Ven. B. Vind. F. Ang. B. καὶ ξυγγιγν. Vind. E. Flor. ACRV. Stallb.

εἰς τὴν πολιτείαν οὐ παραδεξόμεθα ἅτε τυραννίδος ὑμνητάς. Οἶμαι ἔγωγ', ἔφη, ξυγγιγνώσκουσιν ὅσοιπέρ
C γε αὐτῶν κομψοί. Εἰς δέ γε, οἶμαι, τὰς ἄλλας περιιόντες πόλεις, ξυλλέγοντες τοὺς ὄχλους καλὰς φωνὰς καὶ μεγάλας καὶ πιθανὰς μισθωσάμενοι, εἰς τυραννίδας τε καὶ δημοκρατίας ἕλκουσι τὰς πολιτείας. Μάλα γε. Οὐκοῦν καὶ προσέτι τούτων μισθοὺς λαμβάνουσι καὶ τιμῶνται, μάλιστα μέν, ὥσπερ τὸ εἰκός, ὑπὸ τυράννων, δεύτερον δὲ ὑπὸ δημοκρατίας· ὅσῳ δ' ἂν ἀνωτέρω ἴω-
D σι πρὸς τὸ ἄναντες τῶν πολιτειῶν, μᾶλλον ἀπαγορεύει

παραδεξόμεθα] admittimus Fic. „Quum praecedat συγγιγνώσκουσιν, scribendum esse dico ὅτι οὐ παραδεχόμεθα." Steph. annot. p. 26. Civitas ipsa nondum exstitit, sed veniam iam nunc sibi dari sperat Socrates.

ἔγωγ'] om. Vat. H.

ξυγγιγνώσκουσιν] συγγιγν. Mon. B. Ald. Bas. ab. Steph. ξυγγιν. Vind. BE. ξ Bekkerus pro σ secundum Par. A. Vat. BHM. Ven. BC. Vind. B. Ang. B. ξυγγιγν. Stallbaumius secundum Flor. ACRV. exhibuit. Idem est in Lob. Vind. F.

ὅσοιπέρ γε] ὅσοι Flor. T.

C κομψοί. Εἰς] κομψοί. εἰς Ald. κομψοί· εἰς Steph. Pro κομψοί Ficinus *facundiores* posuit.

περιιόντες] περὶ ἰόντες Vind. E. περιόντες Vind. F. Ang. B.

μισθωσάμενοι] μισθοσάμενοι Vind. E.

δημοκρατίας] δημοκρατίαν Ang. B.

προσέτι] πρόσετι Vind. F.

ὑπὸ δημοκρατίας·] ὑποδημ. Vind. E. ὑπὸ δημοκρατίας; Bas. ab. et Astius, qui in tert. etiam ad πορεύεσθαι interrogandi signum adiecit parum aptum illud post comparationem. Quam si cum affirmatione pronuntiatam esse probabilius est, haec quoque, quippe artius coniuncta sequentibus, colo potius, quam interrogationis nota aut, quo reliqui editores usi sunt, puncto distinguenda videntur. Atque haud scio, an illud οὐκοῦν hoc loco nihil nisi conclusionem significet.

ἀνωτέρω] ἀνωτέρῳ Ald. Cf. Vol. II. p. 246, a.

ἴωσι] ἴασι Vind. E.

D τιμή] τιμὴ ἡ Par. A. Ang. B. τιμὴ ἡ Vind. BE. Vat. H. Flor. ACRTV.

ἄσθματος] ἴσθματος Ald. Bas. a.

πορεύεσθαι] πορεύενσθαι Vind. E. πορεύσασθαι Lob. Vat. M.

λέγωμεν] λέγομεν Vat. H. Flor. ACV. In Pal. A. haec usque ad τυραννὶς εἴη p. 569. B. ita decurtata sunt: θρέψεται δὲ τὸ στρατόπεδον ἀπὸ τῶν ἱερῶν χρημάτων τῶν ἐν τῇ πόλει. ὅταν δὲ ταῦτα ἐπιλείπῃ, ἐκ τῶν πατρῴων θρέψεται. θρέψει δ' αὐτὸν καὶ τοὺς ἑταίρους ὁ γεννήσας δῆμος. ἐὰν δὲ ἀγανακτῇ ὁ δῆμος, τολμήσει ὁ τύραννος τὸν πατέρα βιάζεσθαι καὶ τύπτειν, ἂν μὴ πείθηται, ἀφελόμενός γε τὰ ὅπλα.

στρατόπεδον] Hoc pariter atque illo, quod L. II. p. 373. E. dicitur, uti poterat Antiatticistes p. 113, 17. στρατόπεδον ἀντὶ τοῦ στρατεύματος ab Atticis dici Thucydidis et Isocratis auctoritate probans.

πολὺ καὶ ποικίλον] πολὺ ποικίλον Ang. B. πολυποίκιλον Vind. F. Flor. R. quem Stallbaumius in

αὐτῶν ἡ τιμή, ὥσπερ ὑπὸ ἄσθματος ἀδυνατοῦσα πορεύεσθαι. Πάνυ μὲν οὖν. Ἀλλὰ δή, εἶπον, ἐνταῦθα μὲν ἐξέβημεν· λέγωμεν δὲ πάλιν ἐκεῖνο τὸ τοῦ τυράννου στρατόπεδον, τὸ καλόν τε καὶ πολὺ καὶ ποικίλον καὶ οὐδέποτε ταὐτόν, πόθεν θρέψεται. Δῆλον, ἔφη, ὅτι ἐάν τε ἱερὰ χρήματα ᾖ ἐν τῇ πόλει, ταῦτα ἀναλώσει, ὅποι ποτὲ ἂν ἀεὶ ἐξαρκῇ τὰ τῶν ἀποδομένων, ἐλάττους εἰσφορὰς ἀναγκάζων τὸν δῆμον εἰσφέρειν. Τί E δ', ὅταν δὴ ταῦτα ἐπιλίπῃ; Δῆλον, ἔφη, ὅτι ἐκ τῶν πατρῴων θρέψεται αὐτός τε καὶ οἱ συμπόται τε καὶ

pr. id pro καὶ πολὺ καὶ ποικίλον exhibere tradit.

πόθεν] ποθὲν Vind. F. πότε Lob. Vat. M.

ἀναλώσει] *surripiet consumetque* Fic. Post hoc in Mon. B. Flor. U. καὶ interpolatum est, ut scilicet esset quo τε post ἐὰν referretur.

ὅποι] ὅπῃ Vind. E. Ast. pr. sec. quemadmodum Stephano in m. videbatur debere scribi. Idem Astius in tert. sibi placere ostendit. Quid Stephanus voluerit, non assequor: Astii quidem interpretatio, quam in sec. in *addendis* exhibuit, ὅπῃ ποτὲ *quomodocunque*, *prout*, *si qua ratione* significare autumans, nec secum ipsa consentit neque cum particula ἀεὶ conciliari potest. Recte Ficinus *quocunque*.

ποτὲ] ποτ' Lob. Vind. B.

ἀεὶ] *om.* Lob. Fic.

ἐξαρκῇ] ἐξαρκοῖ Lob. Mon. B. Vat. M. Flor. U. ἐξαρκεῖ Vind. F.

ἀποδομένων] ἀπολομένων Mon. B. Flor. U. „Scribendum puto τὰ τῶν ἀποδιδομένων, vel τὰ ἐκ τῶν ἀποδιδομένων, ut significantur ea quae ex venditionibus proveniunt.“ Steph. in m. ἀποδιδομένων Astius in pr. et sec. recepit, in tert. τὰ ἐκ τῶν ἀποδιδομένων scribendum putat. Quidni τοὺς ἀποδομένους sacerdotes et sacrorum antistites intelligamus, quos tyrannus sacra vendere eamque pecuniam ad se deferre cogat?

εἰσφορὰς] εἰσφορᾶς Lugd. Bip. Ast. pr.

ἀναγκάζων] ἀναγκάζον Flor. T.

ἐπιλίπῃ] ἐπιλείπῃ Par. A. Ven. E C. (Pal. A.) In Par. K. λεί super λί scriptum est. Aoristus non minus necessarius hic, quam L. I. p. 340. E. in dictione ἐπιλιπούσης γὰρ ἐπιστήμης ὁ ἁμαρτάνων ἁμαρτάνει. ubi Stallbaumius, qui ἐπιλειπούσης tenuit, Demosthenem citans περὶ συμμορ. p. 186. (p. 167. extr. Bekk. καὶ γὰρ τὰς κρήνας καὶ τὰ φρέατα ἐπιλείπειν πέφυκεν, ἐάν τις ἀπ' αὐτῶν ἀθρόα καὶ πολλὰ λαμβάνῃ.) non id, quod voluit, effecit. Etiam L. X. p. 601. B. in verbis ἔοικε τοῖς τῶν ὡραίων προσώποις, καλῶν δὲ μή, οἷα γίγνεται ἰδεῖν, ὅταν αὐτὰ τὸ ἄνθος προλίπῃ, quum praesens ferri posset, tamen accuratius, quam negligentius loqui scriptorem maluisse codices demonstrant. Hoc vero loco ad errandi proclivitatem illud accedit, quod codices duo optimi ab asseclis suis tantum non omnibus deserti sunt.

πατρῴων] πρῴων Vind. F.

τε] *om.* Vind. BE. Vat. H.

συμπόται] συμποται cum λῖ super πο Par. A. συμπολῖται Vind. BE. Ven. B. Flor. ACV. (—λῖται hi tres) *collegae* Fic.

τε] *om.* Lob. Vind. F. Vat. BM. Ang. B. Flor. ACRV.

ἑταῖροι καὶ ἑταῖραι. Μανθάνω, ἦν δ' ἐγώ· ὅτι ὁ δῆμος, ὁ γεννήσας τὸν τύραννον, θρέψει αὐτόν τε καὶ ἑταίρους. Πολλὴ αὐτῷ, ἔφη, ἀνάγκη. Πῶς δὲ λέγεις; εἶπον· ἐάν τε ἀγανακτῇ τε καὶ λέγῃ ὁ δῆμος, ὅτι οὔτε δίκαιον τρέφεσθαι ὑπὸ πατρὸς υἱὸν ἡβῶντα, ἀλλὰ τοὐναντίον ὑπὸ υἱέος πατέρα, οὔτε τούτου αὐτὸν ἕνεκα 569 ἐγέννησέ τε καὶ κατέστησεν, ἵνα ἐπειδὴ μέγας γένοιτο, τότε αὐτὸς δουλεύων τοῖς αὐτοῦ δούλοις τρέφοι ἐκεῖνόν τε καὶ τοὺς δούλους μετὰ ξυγκλύδων ἄλλων, ἀλλ'

ἑταῖροι] οἱ ἑτ. Par. K. sec. Bekk. οἱ ἕτεροι, sup. αι, e corr. αι, super τε, Vind. E.

ἑταῖραι] αἱ ἑτ. Vind. E.

ἦν] ἔφην Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. ἔφην ἦν Mon. B.

ἐγώ·] Ita Stallbaumius in sec. Reliqui editores comma pro colo fecerunt. Cf. Vol. I. p. 19, a. Ceterum dubito, an Adimantus τὰ πατρῷα communi significatione dixerit.

ἑταίρους] ἑτέρους Par. AD. Ven. B. Flor. V. τοὺς ἑταίρους Flor. T.

αὐτῷ, ἔφη] Ita Par. A. Vat. B. Mon. B. Flor. U. αὐτῶν ἔφη Lob. Ven. C. Par. DK. Vat. M. ἔφη, αὐτῷ cum reliquis editi ante Bekkerum et Stallbaumius.

Πῶς δὲ λέγεις;] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BHM. Ven. C. Flor. UV. πώς δε λέγεις; Vind. F. Πῶς λέγεις; reliqui et editiones omnes praeter Bekkerianam. *Quid vero, si succenseat* etc.? Fic. Particulam in ista dictione minus usitatam, sed admirationi significandae inservientem ideoque huic loco minime ineptam auctoritas codicum et ipsa eius insolentia ab interpolationis suspicione vindicant. Similiter Plautus Amphitr. II. 1, 73: *Sed quid ais? num obdormivisti dudum?*

ἐάν τε] ἐάν τι Mon. B. ἐὰν δὲ Ang. B. et Stallbaumius in sec. hac ratione ductus, quod ἐάν τε ne per anacoluthiam quidem excusari possit. Ego nihil obstare video, quominus Socratem putemus ἐάν τε μὴ additurum fuisse, hoc sensu: *Quid, quaeso, ais? nutriendum istum plebi fore dicis, sive ea indignabunda recuset sive minus?* deinde referendis indignantium vocibus detentum initii verborum suorum rationem nullam habuisse, sicuti paullo ante D: ἐάν τε ἱερὰ χρήματα ᾖ, et aliis locis, quos Vol. I. p. 167, a. significavi. Sic ἐάν τε h. l. pro *etiam si* accipi potest.

τε καὶ] τε om. Vind. E.

ἡβῶντα] ἡμῶν Mon. B. Par. K. Flor. U. om. Lob. Vat. M.

τοὐναντίον ὑπὸ υἱέος] τουναντί ὑπὸ υἱέως Vind. E.

οὔτε] ὥστε Lob. Vat. M.

αὐτὸν] αὐτοῦ Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. RU.

κατέστησεν] ἔθρεψεν Lob. Vat. 569 BM. Ven. B. κατέστησεν καὶ ἔθρεψεν Bas. b. „Legitur etiam κατέστησε καὶ ἔθρεψεν, ἵνα ἐπειδὴ etc. Item αὐτοὺς δουλεύειν ἀναγκάζων, pro his, αὐτὸς δουλεύων, quae tamen lectio retinenda videtur, propter verbum sequens τρέφοι, cui non conveniret ille alter nominativus ἀναγκάζων." Steph. in m.

αὐτὸς] αὐτὸν Ang. B. αὐτοὺς Lob. Vat. BM. Ven. C. et a m. s. B. Par. DK. Bas. b.

δουλεύων] δουλεύειν ἀναγκάζοι Lob. Vat. M. δουλεύειν ἀναγκάζων Ven. B. a m. s. Bas. b. quae varietas lectionis haud dubie ex priori (αὐτοὺς) originem ducit. Cf. Vol. II. p. 273, b. sq.

ἵνα ὑπὸ τῶν πλουσίων τε καὶ καλῶν κἀγαθῶν λεγομένων ἐν τῇ πόλει ἐλευθερωθείη ἐκείνου προστάντος, καὶ νῦν κελεύει ἀπιέναι ἐκ τῆς πόλεως αὐτόν τε καὶ τοὺς ἑταίρους, ὥσπερ πατὴρ υἱὸν ἐξ οἰκίας μετὰ ὀχληρῶν συμποτῶν ἐξελαύνων; Γνώσεταί γε νὴ Δία, ἦ δ' ὅς, τότ' ἤδη ὁ δῆμος, οἷος οἷον θρέμμα γεννῶν ἠσπάζετό B τε καὶ ηὖξε, καὶ ὅτι ἀσθενέστερος ὢν ἰσχυροτέρους ἐξελαύνει. Πῶς, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις; τολμήσει τὸν πατέρα βιάζεσθαι, κἂν μὴ πείθηται, τύπτειν ὁ τύραννος;

αὐτοῦ] αὐ. Lob. Vind. EF. Ald. Bas. ab. Ast. pr. eius Fic.

δούλοις] δ. καὶ Lob. Vat. M. et a m. s. Ven. B.

τρέφοι] τρέφη Vind. E. τρέφει Vind. B. Vat. H. Flor. ACRV. τρέφην Ang. B. τρέφειν Lob. Vat. M. et a m. s. Ven. B.

μετὰ ξυγκλύδων] μεταξ. Vind. F. μετὰ ξυγκλείδων Vind. BE. Vat. H. Flor. ACV. Idem error in uno codice Thucydidis L. VII. c. 5. hoc nomine primum, quod sciamus, usi commissus est. Valckenario autem, qui anim. ad Ammon. p. 32. Lips. ubique σύνηλυς pro σύγκλυς scribendum esse statuebat, merito non assensi sunt viri docti. Cf. Bastius et Schaeferus ad Gregor. Cor. p. 917. sq. (Phrynichi glossa a Bastio adhibita, σύγκλυδες· σύλλεκτοι καὶ παντοδαποί, in Bekkeri anecdotis exstat p. 64, 8.) Hoc loco ξυνηλύδων iusto lenius esset.

ὑπὸ] ἀπὸ Mon. B. Flor. UV. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Quum in hac sententiae perspicuitate verendum non esset, ne quis ab optimatibus impertiri plebi libertatem debuisse crederet, licebat scriptori primam et propriam praepositionis ὑπὸ significationem sequi, de qua cf. I. H. Vossius ad hymn. in Cer. v. 388. et Bernhardy synt. p. 268.

κἀγαθῶν] καὶ ἀγαθῶν Lob. (κἀγ. Ald. Bas. ab. Steph.)

ἐλευθερωθείη] ἐλευθερωθῇ Lob. Vat. BM.

ἑταίρους] ἑτέρους Ven. B.

ἐξ οἰκίας] ἐξόικ. Lob. ἐξοικ. Vind. F. ἐξ οἰκείας Vat. H.

συμποτῶν] ξυμπ. Par. K. sec. Bekk. et ante corr. Vind. F. (σ a m. pr. restitutum) Astius, Bekkerus et Stallbaumius.

ἐξελαύνων;] Ita Mon. B. Ald. Bas. ab. — Stephanus, Astius et Bekkerus punctum fecerunt, contra quam initium periodi utcunque scriptum et sequentia Adimanti verba postulant, quibus ille quid tum futurum sit, quum populus ista oratione usus esset, quasi id ipsum rogatus demonstrat. Stallbaumius in pr. Bekkerum secutus in sec. interrogationis notam paullo superius ad προστάντος apposuit. Sed adverbium νῦν reliqua quoque usque ad ἑταίρους ad populi orationem a Socrate relatam pertinere docet, quam ipse suo nomine adiecta comparatione ὥσπερ πατὴρ etc. eodem, quo inceperat, tenore concludit. Itaque ante verba καὶ νῦν pro maiore reliquorum interpunctione comma feci, interrogandi signum in fine posui.

γε] γὰρ Par. K.

Δία] δι' Vind. BE. Vat. H.

τότ' ἤδη] τὸ τί δὴ Vind. F.

οἷος] οἷας Bas. b. B

ηὖξε, καὶ] om. Vind. E. ηὖξεν καὶ Vind. F. ἦξεν κ. Ang. B.

λέγεις] λέγοις Ald. Bas. ab.

τολμήσει] τολμήσας Par. K.

πείθηται] In Vind. F. ε super αι scriptum.

τύπτειν] τύπτων Vind. E.

Ναί, ἔφη, ἀφελόμενός γε τὰ ὅπλα. Πατραλοίαν, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις τύραννον καὶ χαλεπὸν γηροτρόφον, καὶ ὡς ἔοικε, τοῦτο δὴ ὁμολογουμένη ἂν ἤδη τυραννὶς εἴη, καὶ τὸ λεγόμενον, ὁ δῆμος φεύγων ἂν καπνὸν δουλείας C ἐλευθέρων εἰς πῦρ δούλων δεσποτείας ἂν ἐμπεπτωκὼς εἴη, ἀντὶ τῆς πολλῆς ἐκείνης καὶ ἀκαίρου ἐλευθερίας τὴν χαλεπωτάτην τε καὶ πικροτάτην δούλων δουλείαν μεταμπισχόμενος. Καὶ μάλα, ἔφη, ταῦτα οὕτω γίγνεται. Τί οὖν; εἶπον· οὐκ ἐμμελῶς ἡμῖν εἰρήσεται, ἐὰν φῶμεν ἱκανῶς διεληλυθέναι, ὡς μεταβαίνει τυραννὶς ἐκ δημοκρατίας γενομένη τε οἵα ἐστί; Πάνυ μὲν οὖν ἱκανῶς, ἔφη.

Πατραλοίαν] πατραλοῖαν Vind. F.

δὴ] om. Vind. F. Ang. B. Flor. T.

ὁμολογουμένη] ὡμολογημένη Ang. B. et correctus in ὡ Vind. F.

ἂν ἤδη τυραννὶς] τ. ἤ. ἂν Vind. B.

φεύγων ἂν] ἂν om. Lob. Vat. B. non male. Certe argutior illa particulae cum participio constructae significatio, de qua Vol. I. p. 212, b. dixi, ab hoc loco aliena et conditionis notio (εἰ φεύγοι) ad proverbium inepta est. Sed aliam rationem eamque nec participii naturae nec loquendi usui repugnantem inire et φεύγων ἂν pro φεύγοι ἂν — καὶ dictum accipere licet. Eius generis multa sunt exempla, in quibus vulgo parum subtiliter ἂν abundare statuunt. Cf. Hermannus de ea particula L. IIII. c. 5.

ἐλευθέρων] ἐλευθέραν Ven. C. et cum o super α Vat. B. ἐλεύθερον Lob. Par. DK. sec. Bekk.

C δούλων] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. B. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Pal. A. et Ficinus. (servorum) δοῦλον Lob. (Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. ACRTUV.) et editiones ante Astii sec. qui Ficino et consuetudini nimium tribuebat, quum δούλων sine codicum auctoritate reponeret. Neque Libanii locus, quem conferri iubet, quicquam ad rem pertinet. Cf. potius Theodoretus Therap. L. III. p. 773: καὶ τὸν καπνὸν κατὰ τὴν παροιμίαν, ὡς ἔοικε, φυγόντες εἰς αὐτὸ δὴ τὸ πῦρ ἐμπεπτώκαμεν.

δεσποτείας] post ἂν Mon. B.

ἐμπεπτωκὼς] ἐμπεπτωκὸσ Lob.

ἐκείνης καὶ ἀκαίρου] om. Pal. A.

τε] om. idem.

πικροτάτην] πυκνοτάτην Vind. F.

δούλων] om. Par. K. Ang. B.

ταῦτα] ταῦθ' Vind. B.

γίγνεται] γίν. Vind. E.

Τί οὖν; εἶπον·] Ita Stallb. sec. ante quem Τί οὖν, εἶπον, erat.

οὐκ ἐμμελῶς] οὐκεμ. Vind. E.

ἡμῖν] om. Flor. T.

μεταβαίνει] μεταβαίνειν Vind. B. Vat. H. Flor. ACV.

τε] τε καὶ Lob. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ald. Bas. ab.

οἵα] οἷα Vind. BEF.

ἐστί] ἔστι Vind. F. ἐστὶν Vind. B. Bekkerus.

Πολιτείας Η' Vind. F. Τέλος τοῦ πολιτειῶν, ἢ περὶ δικαίου ὀγδόου (ὀγδόου Ald.) λόγου. Ald. Bas. ab.

ΛΟΓΟΣ ΕΝΑΤΟΣ.

502 Αὐτὸς δὴ λοιπὸς, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ τυραννικὸς ἀνὴρ σκέψασθαι, πῶς τε μεθίσταται ἐκ δημοκρατικοῦ γενόμενός τε ποῖός τίς ἐστι καὶ τίνα τρόπον ζῇ, ἄθλιον, ἢ μακάριον. Λοιπὸς γὰρ οὖν ἔτι οὗτος, ἔφη. Οἶσθ' οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ὃ ποθῶ ἔτι; Τὸ ποῖον; Τὸ τῶν ἐπιθυμιῶν, οἷαί τε καὶ ὅσαι εἰσὶν, οὔ μοι δοκοῦμεν ἱκανῶς διῃρῆσθαι. τούτου δὴ ἐνδεῶς ἔχοντος ἀσαφεστέρα ἔσται ἡ ζήτησις οὗ ζητοῦμεν. Οὐκοῦν, ἦ δ' ὅς, ἔτι ἐν καλῷ; 571 B

Πλάτωνος πολιτειῶν, Θ'. Lob. Πλάτωνος πολιτειῶν λόγος ἔνατος Flor. AC. Πλάτωνος πολιτεῖαι ἢ περὶ δικαίου. Θ. Flor. V. πλάτωνος πολιτειῶν, ἐνάτη (a m. s. ἐννάτη): Mon. B. πολιτειῶν λόγος ἔνατος Vind. B. Πολιτείας Θ' Vind. F. Θ' Vind. E. Πλάτωνος πολιτειῶν, ἢ περὶ δικαίου λόγος ἔνατος Ald. Bas. ab. ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ἔνατος. Steph. Θ. Bekkerus et Stallb. pr.

571 Αὐτὸς] υτὸς Vind. E. οὗτος Flor. T. om. Fic.

λοιπὸς] λοιπὸν Lob. Vind. EF. Ang. B. Vat. M. Flor. R.

ἀνὴρ σκέψασθαι,] ἀνὴρ, σκέψασθαι Steph. Ast. pr. Bekk. ἀ. σκέψασθε Lob. Vat. M.

γενόμενός] γένος Lob. Vat. BM.

τίς] int. vers. Vind. B.

ἄθλιον, ἢ μακάριον] μ. ἢ ἄ. Flor. T.

Λοιπὸς] λοιπὸν Lob. Vat. M.

οἷαί τε καὶ ὅσαι εἰσὶν] quot sint et quales Fic.

οὔ μοι] nondum Fic.

δοκοῦμεν] δοκῶ Par. K.

δὴ] Ita Par. A. Lob. Vind. BEF. Vat. BH. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRV. ac (nisi id constet) Fic. δὲ reliqui codices cum editis. Cf. Vol. I. p. 152, a. b. et L. VI. p. 485. D: Ἀλλὰ μὴν ὅτῳ γε εἰς ἕν τι αἱ ἐπιθυμίαι σφόδρα ῥέπουσιν, ἴσμεν που ὅτι εἰς τἆλλα τούτῳ ἀσθενέστεραι, ὥσπερ ῥεῦμα ἐκεῖσε ἀπωχετευμένον. Τί μήν; Ὧι δὴ πρὸς τὰ μαθήματα καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον ἐῤῥυήκασι, περὶ τὴν τῆς ψυχῆς, οἶμαι, ἡδονὴν αὐτῆς καθ' αὑτὴν εἶεν ἄν. quo loco tantum non omnes, qui hic, δὲ exhibent, quod Bekkerus ibi non dubitavit in alterum mutare.

ἀσαφεστέρα] ἃ σαφεστέρα Vind. F. B

ζήτησις] ζήτισις Mon. B.

ἔτι] ἔτ' Vind. BEF. Ang. B. Vat. H.

ἐν καλῷ] ἐνκαλῷ Ald. ἐγκαλῷ Lob. Vind. F. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. Bas. ab. In m. Flor. R. ἐν καιρῷ adscriptum. Signum interrogandi ab Ald. Bas. ab. Steph. Ast. sec. abest.

Πάνυ μὲν οὖν· καὶ σκόπει γ' ὃ ἐν αὐταῖς βούλομαι ἰδεῖν. ἔστι δὲ τόδε· τῶν μὴ ἀναγκαίων ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν δοκοῦσί τινές μοι εἶναι παράνομοι, αἳ κινδυνεύουσι μὲν ἐγγίγνεσθαι παντί, κολαζόμεναι δὲ ὑπό τε τῶν νόμων καὶ τῶν βελτιόνων ἐπιθυμιῶν μετὰ λόγου ἐνίων μὲν ἀνθρώπων ἢ παντάπασιν ἀπαλλάττεσθαι ἢ ὀλίγαι λείπεσθαι καὶ ἀσθενεῖς, τῶν δὲ ἰσχυρότεραι

γ'] om. Lob. Vat. M. γε Vind. BEF. Flor. ARTV.

αὐταῖς] αὐτῇ Par. K.

τῶν μὴ ἀναγκαίων — ἔνδηλον. 572. B.) excerpsit Stobaeus serm. V. p. 75. et initio μὲν pro μὴ, quod Gesnerus in m. habet, posuit.

μοι] ἐμοὶ Stob.

κινδυνεύουσι μὲν] κινδυνεύουσιν Stob.

ἐγγίγνεσθαι] ἐγγίν. Lob. Vind. E. Mon. B. Flor. ACTU. Ald. Bas. ab. Steph. ἐγγίνεσθαι μὲν ἐν Stob.

ὑπό] om. Vat. B. a m. pr.

τε τῶν νόμων καὶ τῶν] τῶν τυγχανόντων Stob. Trinc. In Vat. B. τε omissum.

ὀλίγαι] ὀλίγα Stob. Trinc. ὀλίγας Vind. E. ὀλίγω Vat. H. Flor. T.

λείπεσθαι] λίπεσθαι Vind. F.

ἀσθενεῖς] ἀσθενεῖν Flor. T.

C *Λέγεις δὲ*] om. Ang. B. λ. δὴ Stob. excepto cod. B.

καὶ τίνας] Ita Par. A. Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACV. Bekkerus. Reliqui codices et editi cum Stobaeo (cuius in cod. B. et ed. Trinc. τινας encliticon est) καὶ omittunt. *Quas potissimum istas vocas?* Ficinus, particulae, quam et ipse in suo codice invenerit, significationem utcunque declarare conatus. Significat autem accessionem aliquam pro interrogantis voluntate necessariam vel maiorem in modum expetitam. Sic Polit. p. 291. A: *Τίνας δ' αὐτοὺς καὶ λέγεις; Ξέ. Καὶ μάλα τινὰς ἀτόπους.* Phaedr. p. 266. D: *λεκτέον δὲ, τί μέντοι καὶ ἔστι τὸ λειπόμενον τῆς ῥητορικῆς.* Euthyd. p. 271. A: *καί μοι ἔδοξεν εἶναι ξένος τις ᾧ διελέγου. τίς ἦν; Σ. Ὁπότερον καὶ ἐρωτᾷς, ὦ Κρίτων; οὐ γὰρ εἷς, ἀλλὰ δύο ἤστην.* cui recte Heindorfius similem esse observavit locum Theaeteti p. 144. B: *Εὖ ἀγγέλλεις. τίνος δὲ καὶ ἔστι τῶν πολιτῶν; Θεό. Ἀκήκοα μὲν τοὔνομα, μνημονεύω δὲ οὔ.* sed quem ad hunc adscripsit locum Civ. L. IIII. p. 434. D: *ἐὰν μὲν ἡμῖν καὶ εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν ἀνθρώπων ἰὸν τὸ εἶδος τοῦτο ὁμολογῆται καὶ ἐκεῖ δικαιοσύνη εἶναι, συγχωρησόμεθα ἤδη· τί γὰρ καὶ ἐροῦμεν; εἰ δὲ μή, τότε ἄλλο τι σκεψόμεθα.* in eo Socrates *ἀφασίαν* suam et consensionem pro rei natura necessariam fore significat: *denn was wollten wir auch weiter sagen?* ut Schleiermacherus interpretatus est.

τὸν ὕπνον] τοῦ ὕπνου ante corr. Lob. τῶν ὕπνων Stob. Trinc.

ἐγειρομένας] ἀγειρομένας Vind. F. ἐγγινομένας Lob. Vat. M.

εὔδῃ] εὕδη Vind. B. Lob. εὔδηλον Vind. F.

λογιστικὸν] λογικὸν Vat. B. Ven. B. Stob. Bas. b. „Legitur etiam λογικὸν, itidemque paullo post. (D.) Sed et supra p. 550 (B.) eadem scripturae diversitas fuit annotata.“ Steph. in m. λογιστικόν τε Lob. Vat. M. Expressit haec inde a verbis ὅταν τὸ μὲν ἄλλο usque ad τῶν ἐνυπνίων p. 572. B. Cicero de divin. L. I. c. 29. hoc modo: *Vide, quid Socrates in Platonis Politia loquatur. Dicit enim, quum dor-*

καὶ πλείους. Λέγεις δὲ καὶ τίνας, ἔφη, ταύτας; Τὰς C περὶ τὸν ὕπνον, ἦν δ' ἐγώ, ἐγειρομένας, ὅταν τὸ μὲν ἄλλο τῆς ψυχῆς εὕδῃ, ὅσον λογιστικὸν καὶ ἥμερον καὶ ἄρχον ἐκείνου, τὸ δὲ θηριῶδές τε καὶ ἄγριον ἢ σίτων ἢ μέθης πλησθὲν σκιρτᾷ τε καὶ ἀπωσάμενον τὸν ὕπνον ζητῇ· ἰέναι καὶ ἀποπιμπλάναι τὰ αὑτοῦ ἤθη. οἶσθ', ὅτι πάντα ἐν τῷ τοιούτῳ τολμᾷ ποιεῖν, ὡς ἀπὸ πάσης λε-

mientibus ea pars animi, quae mentis et rationis sit particeps, sopita langueat, illa autem, in qua feritas quaedam sit atque agrestis immanitas, quum sit immoderato tumefacta (al. *obstupefacta*) *potu atque pastu, exsultare eam in somno immoderateque iactari. Itaque huic omnia visa obiiciuntur a mente ac ratione vacua, ut aut cum matre corpus miscere videatur aut cum quovis alio vel homine vel deo, saepe belua, atque etiam trucidare aliquem et impie cruentari multaque facere impure atque tetre cum temeritate et impudentia. At qui salubri et moderato cultu atque victu quieti se tradiderit, ea parte animi, quae mentis et consilii est, agitata et erecta saturataque bonarum cogitationum epulis eaque parte animi, quae voluptate alitur, nec inopia enecta nec satietate affluenti, quorum utrumque praestringere aciem mentis solet, sive deest naturae quidpiam sive abundat atque affluit, illa etiam tertia parte animi, in qua irarum exsistit ardor, sedata atque restincta, tum eveniet duabus animi temerariis* (id alii omittunt) *partibus compressis, ut illa tertia pars rationis et mentis eluceat et se vegetam ad somniandum acremque praebeat, tum ei visa quietis occurrent tranquilla atque veracia.* His partim usus est Ficinus.

σίτων] σιτῶν Vind. BEF. σιτίων Flor. T. σίτου Stob. Verba ἢ σίτων ἢ μέθης πλησθὲν Ficinus *cum sit immoderato repleta potu atque pastu* interpretatus est.

ἢ] ἢ Vind. F.

σκιρτᾷ] κιρτᾷ idem.

ἀπωσάμενον] ἀποσάμενον Stob. Trinc.

ζητῇ] ζητεῖ Lob. Vind. F. Mon. B. Par. K. sec. Bekk. Flor. RTU. Stob. Ald. Bas. ab.

ἀποπιμπλάναι] ἀποπιμπλᾶναι Vind. F. ἀποπιμπλᾶνται Stob. cod. B.

αὑτοῦ] αὐ. Lob. Vind. EF. Stob. Ald. Bas. ab.

ἤθη.] ἤθη, Ald. Ast. pr. sec. Stallb. sec. ut verba proxime sequentia apodosin exhibeant sententiae superioribus illis ὅταν τὸ μὲν ἄλλο inchoatae, atque illa ipsa non commate, sed puncto, quod Ald. Bas. ab., vel colo, quod Steph. Stallb. sec. fecerunt, ab ἐγειρομένας distinguenda sint. Sed οἶσθ' ὅτι equidem secundum ea, quae ad L. VIII. p. 550. A. observata sunt, facilius initio periodi posita tulerim, quam ὅταν τὸ μὲν ἄλλο, praesertim quum verborum τὰς περὶ τὸν ὕπνον ἐγειρομένας et ambitus tam exiguus sit et sensus supplemento indigeat. Astii ratio in pr. et sec. tum h. l. tum supra commate usi defendi posset, si protasin et apodosin confundi necesse esset.

οἶσθ'] οἶσθα Lob. Mon. B. et, addito a m. s. δή, Vat. B. ὦσθ' Stob. Trinc.

πάντα] post ἐν τῷ τοιούτῳ Lob. Vat. M.

τῷ] om. Stob. Gesn. (non Gaisfordius, qui de Gesnero tacet.)

ποιεῖν] εἶναι Stob. Trinc.

ἀπὸ πάσης] ἀπάσης Ven. B. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACV.

λυμένον τε καὶ ἀπηλλαγμένον αἰσχύνης καὶ φρονήσεως. D μητρί τε γὰρ ἐπιχειρεῖν μίγνυσθαι, ὡς οἴεται, οὐδὲν ὀκνεῖ ἄλλῳ τε ὁτῳοῦν ἀνθρώπων καὶ θεῶν καὶ θηρίων, μιαιφονεῖν τε ὁτιοῦν βρώματός τε ἀπέχεσθαι μηδενός, καὶ ἑνὶ λόγῳ οὔτε ἀνοίας οὐδὲν ἐλλείπει οὔτ' ἀναισχυντίας. Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις. Ὅταν δέ γε, οἶμαι, ὑγιεινῶς τις ἔχῃ αὐτὸς αὑτοῦ καὶ σωφρόνως καὶ εἰς τὸν ὕπνον ἴῃ τὸ λογιστικὸν μὲν ἐγείρας ἑαυτοῦ καὶ ἑστιάσας λόγων καλῶν καὶ σκέψεων, εἰς σύννοιαν αὐ- E τὸς αὑτῷ ἀφικόμενος, τὸ ἐπιθυμητικὸν δὲ μήτε ἐνδείᾳ δοὺς μήτε πλησμονῇ, ὅπως ἂν κοιμηθῇ καὶ μὴ παρέχῃ

Bas. b. „(annotata.) Paulo post pro ἀπὸ πάσης, legitur ἁπάσης in eodem libro vet." Steph. in m. Cf. Matthiae gramm. p. 665.

καὶ φρονήσεως] ἢ φ. Stob.

μητρί] Plutarchus mor. p. 83. A. commemorata Zenonis sententia de profectibus virtutis ex insomniis aestimandis τοῦτο δὲ Πλάτων, inquit, ὡς ἔοικε, συνιδὼν πρότερον ἐξεμόρφωσε καὶ διετύπωσε τῆς φύσει τυραννικῆς ψυχῆς οἷα κατὰ τοὺς ὕπνους δρᾷ τὸ φανταστικὸν καὶ ἄλογον. μητρί τε γὰρ ἐπιχειρεῖ μίγνυσθαι καὶ περὶ βρώσεις ὁρμᾷ παντοδαπὰς παρανομοῦν καὶ χρώμενον ἑαυτοῦ ταῖς ἐπιθυμίαις οἷον λελυμέναις, ἃς μεθ' ἡμέραν ὁ νόμος αἰσχύνῃ καὶ φόβῳ καθείργνυσιν. Ibid. p. 101. A: ἡ κακία — ἐν τοῖς ὕπνοις ἀποφυγοῦσα δόξας καὶ νόμους καὶ ποῤῥωτάτω γενομένη τοῦ δεδιέναι καὶ αἰδεῖσθαι πᾶσαν ἐπιθυμίαν κινεῖ καὶ ἐπανεγείρει τὸ κακόηθες καὶ τὸ ἀκόλαστον. μητρί τε γὰρ ἐπιχειρεῖ μίγνυσθαι, ὥς φησιν ὁ Πλάτων, καὶ βρώσεις ἀθέσμους προσάγεται καὶ πράξεως οὐδεμιᾶς ἀπέχεται, ἀπολαύουσα τοῦ παρανομεῖν etc.

ἐπιχειρεῖν] ἐπιχειρεῖ Par. DK. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRT. margo Stob. Gesn. Ald. Bas. ab. ἐπιθυμεῖ Stob.

D *οὐδὲν*] καὶ οὐδὲν Ang. B. Flor. RT.

ἄλλῳ τε ὁτῳοῦν] ἄ. τ. ὅτῳοῦν Vind. F. ἀλλ' ὅτε οὖν ὅτῳ Stob. Trinc.

μιαιφονεῖν] μιαιφωνεῖν Vind. E.

ὁτιοῦν] ὅτιοῦν Vind. F. Ficinus haec inde a μητρί τε ita expressit: *ut aut cum matre corpus miscere videatur, aut cum quovis alio homine vel Deo, saepe et bellua; atque etiam trucidare aliquem, et impie cruentari.*

οὔτ' ἀναισχυντίας] Ita Lob. Vind. BEF. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRTUV. Stob. Stallb. οὔτε ἀ. Mon. B. Ald. Bas. ab. Steph. Bekk. Ast. Id tenuissem, nisi Bekkeri silentium de Vind. B. suspicionem de reliquis codicibus Parisiis ab eo collatis iniecisset.

δέ γε] δέ γ' Lob. Vat. M. Stob. Gesn. δέ τ' Stob. Trinc.

ἔχῃ] ἔχοι Lob. ἔχει Vind. F.

αὐτοῦ] αὐ. Lob. Vind. EF. Stob.

λογιστικὸν] λογικὸν Vat. B. Ven. B. Bas. b. margo Steph. Cf. C.

ἐγείρας] ἀγείρας Vind. BE. Vat. H.

ἑαυτοῦ] αὑτοῦ Lob. Stob.

καλῶν] κακῶν Ven. B.

σύννοιαν] σύνοιαν Vind. E. et a m. pr. Mon. B. Stob. Trinc. Ald.

αὑτῷ] αὐτῷ Vind. EF, margo

θόρυβον τῷ βελτίστῳ χαῖρον ἢ λυπούμενον, ἀλλ' ἐᾷ αὐτὸ καθ' αὐτὸ μόνον καθαρὸν σκοπεῖν καὶ ὀρέγεσθαι τοῦ αἰσθάνεσθαι ὃ μὴ οἶδεν, ἤ τι τῶν γεγονότων ἢ ὄντων ἢ καὶ μελλόντων, ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ θυμοειδὲς πραΰνας καὶ μή τισιν εἰς ὀργὰς ἐλθὼν κεκινημένῳ τῷ θυμῷ καθεύδῃ, ἀλλ' ἡσυχάσας μὲν τὼ δύο εἴδη, τὸ τρίτον δὲ κινήσας, ἐν ᾧ τὸ φρονεῖν ἐγγίγνεται, οὕτω ἀναπαύηται, οἶσθ', ὅτι τῆς τ' ἀληθείας ἐν τῷ τοιούτῳ μάλιστα ἅπτεται καὶ ἥκιστα παράνομοι τότε αἱ ὄψεις φαντάζονται τῶν ἐνυπνίων. Παντελῶς μὲν οὖν, ἔφη, οἶμαι οὕτω. Ταῦτα μὲν τοίνυν ἐπὶ πλέον ἐξήχθημεν 572 B

Stob. Gesn. *αὑτοῦ* Par. K. sec. Bip. *αὐτοῦ* Stob.

E *μήτε*] *μήτ'* Ang. B. Stob.

δοὺς] *δὰς* Stob. cod. B. *ἐνδεὴς* Lob. Vat. M.

μὴ] *om.* Vind. B.

572 *ἐᾷ*] *ἐᾶν* Lob. Par. K. sec. Bekk. Vat. M. *ἐὰν* Ven. C. Par. D. *om.* Stob. Trinc. *ἐῶν* Vat. B. Ven. B. Stob. editi ante Bekkerum.

αὐτὸ] *ἑαυτῷ* Stob. Trinc.

καθ' αὑτὸ] *καθαυ.* Vind. F. *καθ' ἑαυτὸ* Stob.

ὀρέγεσθαι τοῦ] *ὀρέγεσθαι καὶ* Par. A. a m. pr. *ὀρέγεσθαί του καὶ* idem a m. s. Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Flor. AC. (*considerare,*) *indagare atque* (*percipere*) Fic. Si *τοῦ* in Par. A. a manu prima esset, *ὀρέγεσθαι τοῦ καὶ αἰσθάνεσθαι* scribi posset: nunc perperam ex antecedentibus repetitum *καὶ* primum expulisse articulum, deinde interpolationem peperisse pronominis videtur.

οἶδεν] *οἶδε* Vind. B.

ἤ τι] *ἤ τί* Mon. B. Stob. Trinc. *ὅτι* cod. B. *ἤτοι* Vat. H. Flor. ACT.

γεγονότων ἢ ὄντων] *praesentium vel praeteritorum* Fic.

ἢ καὶ] *καὶ om.* Ven. B. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACT. Stob. cod. B. *ἢ om.* Trinc.

ὀργὰς] *ὀργὴν* Stob.

ἐλθὼν] *ἐλθὸν* Par. A. Vind. E. Vat. H. Cf. D.

ἀλλ' ἡσυχάσας — ἐγγίγνεται] laudat Galenus T. V. p. 517. Kühn.

τὼ] *τῶ* Mon. B. *τῷ* Stob. Trinc. *τὰ* Gesn.

δύο εἴδη] *δύω ε.* Mon. B. Flor. RU. Gal. *δυσειδεῖ*, e corr. *δύ' εἴδει*, Vind. F.

τρίτον δὲ κινήσας] *τρ. δέ τις κ.* Gal. *δὲ ἕτερον* Stob. Trinc.

τὸ] int. vers. Vind. F.

ἐγγίγνεται] *ἐγγίν.* Stob.

οὕτω] *οὕτως* Stob. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Cf. Vol. II. p. 105, b.

ἀναπαύηται] *ἀναπαύεται* Stob. cod. B.

τ' ἀληθείας] *τἀλ.* Ald. Bas. ab. *τ' om.* Lob. Vat. BM. Stob.

τῷ] int. vers. Lob.

παράνομοι] *παρανομεῖ* Lob. Mon. B. Par. DK. Vat. M. Flor. U. Stob. Trinc. *παράνομα* Vind. E.

B *τότε αἱ ὄψεις*] *αἵτε ὄψεις τότε* Mon. B. Flor. U. *τότε ὅτε αἱ ὄψεις* Par. K.

ἐνυπνίων.] *ἐνυπνίων;* Stob. Trinc. Gesn. Bekkerus et Stallbaumius.

οἶμαι] *om.* Lob. Vat. BM. Stob. Trinc.

οὕτω.] *οὕτως.* Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius.

μὲν τοίνυν] *μέντοι* Stob. Trinc.

ἐπὶ πλέον] *ἐπιπλέον* Lob. Vind. F. Mon. B. Stob. editi ante Bek-

εἰπεῖν· ὃ δὲ βουλόμεθα γνῶναι, τόδ' ἐστίν, ὡς ἄρα δεινόν τι καὶ ἄγριον καὶ ἄνομον ἐπιθυμιῶν εἶδος ἑκάστῳ ἔνεστι, καὶ πάνυ δοκοῦσιν ἡμῶν ἐνίοις μετρίοις εἶναι. τοῦτο δὲ ἄρα ἐν τοῖς ὕπνοις γίγνεται ἔνδηλον. εἰ οὖν τι δοκῶ λέγειν καὶ συγχωρεῖς, ἄθρει. Ἀλλὰ ξυγχωρῶ. Τὸν τοίνυν δημοτικὸν ἀναμνήσθητι οἷον C ἔφαμεν εἶναι. ἦν δέ που γεγονὼς ἐκ νέου ὑπὸ φειδωλῷ πατρὶ τεθραμμένος, τὰς χρηματιστικὰς ἐπιθυμίας τιμῶντι μόνας, τὰς δὲ μὴ ἀναγκαίους, ἀλλὰ παιδιᾶς τε καὶ καλλωπισμοῦ ἕνεκα γιγνομένας ἀτιμάζοντι. ἦ γάρ; Ναί. Συγγενόμενος δὲ κομψοτέροις ἀνδράσι καὶ

kerum. ἐπὶ ἀνόμοιον etc. sedecim vocabulis omissis Vind. E.

τόδ'] τό δ' Stob. Gesn. Ald. Bas. ab. τὸ δ' Stob. Trinc. τόδε Lob. Ficinus *Ταῦτα — τόδ' ἐστίν* ita convertit: *Quid plura? id summatim volumus.*

καὶ ἄγριον] post καὶ ἄνομον Lob. Vat. M.

ἄνομον] ἄγνωμον Ven. B. ἀνόμοιον Vind. E. Vat. H. Flor. AC.

ἔνεστι] ἔνεστι Stob. Trinc.

μετρίοις] μετρίως cum οι super ω Vind. B.

γίγνεται] γίν. Stob.

ἔνδηλον] εὔδηλον Par. K. circumpositis sec. Bekk. mutatae personae signis.

συγχωρεῖς] ξυγχ. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U. Astius, Bekkerus, Stallbaumius.

ξυγχωρῶ] συγχ. Lob. Vind. BEF. Flor. ACV.

C γεγονὼς] Astius in sec. καὶ vel τε καί, in tert. καὶ post γεγονὼς inserendum suspicatur, „ut ad γεγονώς ex sequentibus intelligatur φειδωλοῦ πατρός· *natus erat patre parco et inde a teneris ab eo educatus.*" Sed nihil opus est, ut γεγονὼς *natus* potius, quam *ortus* seu *factus* dici putetur, qua interpretatione adhibita Socrates indolem viri popularis repetens simul brevem originis eius mentionem iniicit haud inutilem illam ad tyrannici hominis originem illustrandam futuram: *is ortus erat, posteaquam a puero sub patre parco educatus fuit.*

ὑπὸ φειδωλῷ] ὑποφειδ. Vind. E.

τεθραμμένος] τεθραμμένας Ven. C. „Scribendum puto τεθραμμένον." Steph. in m. Vulgatae lectionis sensus idem est.

χρηματιστικὰς] χρηματικὰς Lob. Mon. B. Par. DK. Vat. M. Flor. U. Ald. Bas. a. Steph. qui in m. ita pergit: Pro χρηματικὰς autem legitur et χρηματιστικάς. quam lectionem malo, quum etiam quodam paginae 558 loco (qui huc pertinet) confirmetur." Cf. L. VIII. p. 558. D. et p. 559. C. quo loco ἐπιθυμίαι χρηματιστικαὶ appellari dicuntur διὰ τὸ χρησίμους πρὸς τὰ ἔργα εἶναι.

τιμῶντι] τιμῶν Vind. E. Flor. C.

δὲ] δὲ δὴ Vind. BE. Vat. H. Flor. ACV.

ἀναγκαίους] ἀναγκαίας Par. K. Bas. ab.

παιδιᾶς] παιδείας Vind. F.

ἕνεκα γιγνομένας] *comites* Fic.

ἀτιμάζοντι] ἀτιμάζων Vind. E. ἀτιμάζοντες Par. K.

ἦ] ἡ Vind. F.

Συγγενόμενος] συγγενόμενοι Vind. B.

ὁρμήσας] ὁρμίσας Vind. E.

καὶ τὸ ἐκείνων εἶδος] *eorumque mores* Fic.

φύσιν] φύσει Ven. C. et a m. pr. Vat. B. et Par. D.

κατέστη] κατέστην Vind. F. D

μεστοῖς ὧν ἄρτι διήλθομεν ἐπιθυμιῶν, ὁρμήσας εἰς ὕβριν τε πᾶσαν καὶ τὸ ἐκείνων εἶδος μίσει τῆς τοῦ πατρὸς φειδωλίας, φύσιν δὲ τῶν διαφθειρόντων βελτίω D ἔχων, ἀγόμενος ἀμφοτέρωσε κατέστη εἰς μέσον ἀμφοῖν τοῖν τρόποιν καὶ μετρίως δή, ὡς ᾤετο, ἑκάστων ἀπολαύων οὔτε ἀνελεύθερον οὔτε παράνομον βίον ζῇ, δημοτικὸς ἐξ ὀλιγαρχικοῦ γεγονώς. Ἦν γάρ, ἔφη, καὶ ἔστιν αὕτη ἡ δόξα περὶ τὸν τοιοῦτον. Θὲς τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, πάλιν τοῦ τοιούτου ἤδη πρεσβυτέρου γεγονότος νέον υἱὸν ἐν τοῖς τούτου αὖ ἤθεσι τεθραμμένον. Τίθημι. Τίθει τοίνυν καὶ τὰ αὐτὰ ἐκεῖνα περὶ αὐτὸν

τοῖν τρόποιν] τὴν τρόπην correctus in altero η Vind. E.

μετρίως] μετρίων Lob. Vat. M.

ἑκάστων ἀπολαύων] ἕκαστον ἀπολαύων Par. A. Vat. H. ἕκαστον ἀπολαβὼν Vind. BE. ἑκάστων ἀπολάβων cum υ super β Vat. B. *utrumque secutus* Fic. immo *omnibus fruens*, nihil non sibi indulgens et unaquaque cupiditate sine dubitatione explenda gaudium sibi et voluptatem destinans, quemadmodum agere ille atque ita demum sapere sibi videri dicebatur L. VIII. p. 561. B. ἑκάστων idem est, quod πάντων, ὧν ἂν ἑκάστοτε ἐπιθυμῇ, et genitivus caussam significat (ἡ γενικὴ λαμβάνεται ὡς αἰτία, ut ait de huius verbi constructione disputans grammaticus Hermanni p. 382.) accusativus autem, quem codex optimus exhibet, ferri nequit et eidem scribae errori acceptus referendus est, qui supra A. ἐλθὼν et L. VII. p. 534. B. ὅσον pro ὅσων peperit. Alibi genitivus totum indicat, ut illis locis, de quibus Vol. I. p. 244, a. verba feci; quae si paullo diligentius considerasset Astius, fortasse non scripsisset quae in novissima Phaedri Platonici editione a. 1830. p. 107. de iis scribenda putavit.

ζῇ] Astius in tert. ἔζη malebat, ductus, opinor, eo, quod ᾤετο praecessit. Sed hoc pertinet ad tempus illud, quo primum ingrediens in istam vivendi rationem optimum factu esse statuebat omnibus pariter cupiditatibus obtemperare. Quo decreto deinceps *commode et recte, ut tum statuebat, omnibus fruens vixit.*

δημοτικὸς] δημοκρατικὸς Par. K. Flor. T.

ἐξ ὀλιγαρχικοῦ] εξὀλ. Lob. ἐξολιγάρχου Vind. F. ἐξ ὀλιγάρχου Ang. B. Idem in Flor. A. (an R?) repertum videtur, in quo Stallbaumius in pr. δημοτικὸς ἐξ ὀλιγαρχικοῦ exstare dicit. Quod quum vulgatum sit, operas vel scribam errasse necesse est.

αὕτη] αὐτὴ Lob.

τοῖς τούτου] τοιούτοις vel τοῖς τοιούτοις vel τοιούτοις τούτου (tot modis Bekkeri significatio intelligi potest) Ven. B.

αὖ] *om.* Fic.

Τίθημι. Τίθει] τίθιμι. τίθη Vind. E.

τοίνυν καὶ] *iterum* Fic.

ἅπερ] ὥσπερ Vat. M.

καὶ] om. Lob. Vat. BM. Ven. B.

περὶ] τὰ περὶ Vind. EF. Ang. B. Idem in Flor. ACR. legi puto, quos Stallbaumius in pr. pro paullo ante positis τὰ αὐτὰ ἐκεῖνα περὶ nihil, nisi τὰ περὶ duobus mediis omissis exhibere demonstrat.

E γιγνόμενα, ἅπερ καὶ περὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ· ἀγόμενόν τε εἰς πᾶσαν παρανομίαν, ὀνομαζομένην δ' ὑπὸ τῶν ἀγόντων ἐλευθερίαν ἅπασαν, βοηθοῦντά τε ταῖς ἐν μέσῳ ταύταις ἐπιθυμίαις πατέρα τε καὶ τοὺς ἄλλους οἰκείους, τοὺς δ' αὖ παραβοηθοῦντας· ὅταν δ' ἐλπίσωσιν οἱ δεινοὶ μάγοι τε καὶ τυραννοποιοὶ οὗτοι μὴ ἄλλως τὸν νέον καθέξειν, ἔρωτά τινα αὐτῷ μηχανωμένους

E *δ' ὑπὸ*] *δὲ ὑπὸ* Lob. Vind. B.

παραβοηθοῦντας] *ἄρα βοηθοῦντας* Vind. F.

ὅταν δ'] *δ'* *om.* Lob. Vind. BE. Ven. B. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACT. et a m. s. R. neque Ficinus legisse videtur, *τοὺς δ' αὖ* etc. sic interpretatus: *qui vero ipsi opem suggerunt, quando scilicet iam speraverint vehementes illi* etc. Etiam Astius in tert. *δ'* omittendum statuit, et Stallbaumius in utraque omisit et ante *ὅταν* comma fecit; quo facto *ἄγοντας* illos non, ut par erat, primum *παραβοηθεῖν*, deinde *μηχανᾶσθαι*, sed quasi *ἄγειν* et *παραβοηθεῖν* synonyma sint, *παραβοηθοῦντας μηχανᾶσθαι* dici, pronomen *οὗτοι* autem ad *παραβοηθοῦντας* referendum et tamen in eadem, qua illud, enuntiatione positum haud parum offensionis habere necesse est. Scholion autem, quod Stallbaumius ad *τοὺς παραβοηθοῦντας* refert, ut eius auctor et ipse *δ'* aut non legisse aut improbasse videatur, recte a Bekkero ad *μηχανωμένους* relatum est: *ἀπὸ κοινοῦ τὸ τίθει· τίθει μηχανωμένους αὐτῷ ἔρωτα, ὅταν ἐλπίσωσι μὴ ἄλλως τὸν νέον, ὑπόπτερον ὄντα κηφῆνα καὶ μέγαν, καθέξειν.* In Ruhnkenii sylloge ad verba *ὅταν δ' ἐλπίσωσιν* adscriptum legitur.

τυραννοποιοὶ] *τύραννοι* Vat. B. *τύραννοι ὁποῖοι* Vat. M. In Lob. super altero *ν* scriptum est *οι*.

τὰ ἕτοιμα διανεμομένων] *ad libidinem illi subministrantium* Fic.

573 *μέγαν*] *μέγα* Vind. F. Vat. H. Idem in Flor. RTV. exstare suspicor, quos Stallbaumius in pr. *μέγαν* pro *μέγα* exhibere dicens lemmatis loco variam lectionem posuisse videtur.

κηφῆνά] *κιφῆνα* Vind. F.

ἤ τί] *ἤ τι* Vind. E. *ἥ τι* Ald. Bas. ab. *nunquid* Fic. Cf. Vol. II. p. 116, b. *ἢ εἴ τι* cum *οἴει* super *εἴ* Vat. B. *καὶ εἴ τι* Lob. Vat. M.

οἴει] *om.* Lob. Vat. BM.

τὸν] *om.* Vind. E.

τῶν τοιούτων] *τοιοῦτον* Mon. B. Par. K. Flor. U. et Stallbaumius in sec. qui hac lectione recepta gratiam se sperat apud eos iniisse, qui non verba, sed sententias philosophi ubique rimentur. Etenim intelligi prorsus non posse vulgatum istud *τῶν τοιούτων*. Nam qualium tandem, inquit, rerum amorem intelligendum putabis, quum in superioribus nihil plane indicatum sit, ad quod amor iste referatur? Itaque non meminit vir doctissimus *τῶν τοιούτων* etiam masculini generis esse, neque Astium aut Schleiermacherum consulendum sibi putavit, priusquam lectionem optimam depravaret.

ὅταν δὴ] *δὴ* *om.* Par. A. Vind. B. Vat. H. Ac videntur sane minus commode ea omnia, quae deinceps eventura ingeneratumque amorem consecutura dicuntur, hoc ipso potius, quam alio quolibet simili modo comparata poni et universus ille unguentorum, coronarum reliquarumque rerum apparatus tamquam necessarius et interiori caussarum nexu coniunctus enuntiari: *quum igitur, quemadmodum consentaneum est, circa*

ἐμποιῆσαι προστάτην τῶν ἀργῶν καὶ τὰ ἕτοιμα διανεμομένων ἐπιθυμιῶν, ὑπόπτερον καὶ μέγαν κηφῆνά τινα. 573 ἢ τί ἄλλο οἴει εἶναι τὸν τῶν τοιούτων ἔρωτα; Οὐδὲν ἔγωγε, ἦ δ' ὅς, ἀλλ' ἢ τοῦτο. Οὐκοῦν ὅταν δὴ περὶ αὐτὸν βομβοῦσαι αἱ ἄλλαι ἐπιθυμίαι, θυμιαμάτων τε γέμουσαι καὶ μύρων καὶ στεφάνων καὶ οἴνων καὶ τῶν ἐν ταῖς τοιαύταις συνουσίαις ἡδονῶν ἀνειμένων, ἐπὶ τὸ ἔσχατον

cum bombitantes etc. Sed alteri particulae significationi, qua siculi Latinorum *iam* continuationem indicat, praepositum οὐκοῦν non ita refragatur, ut ferri utrumque nequeat. Immo inducto δὴ aliquid ad integritatem orationis desiderari possit. Nec non multo facilius id praetermitti a librario potuit, ut L. VI. p. 484. C. factum vidimus, quam interpolari. Denique non frustra Vind. E. et Flor. V. ab optimo codice dissentire videbantur. His de caussis δὴ retinui.

βομβοῦσαι] βομβεῦσαι Par. K. sec. Bip.

αἱ] καὶ Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. B. Ven. C. Par. DK. Flor. TU. καὶ αἱ Ven. B. Ang. B. Vat. M. cum editis. Cf. Vol. II. p. 322, b. Stallbaumius in sec. solum καὶ magis probat et Ficinum quoque articulum non legisse opinatur, quum *cupiditates aliae* posuerit. Sine articulo cupiditates utriusque generis, necessariae pariter atque non necessariae, significari viderentur. De Ficino cf. Vol. I. p. 66, a.

θυμιαμάτων] θυμιάτων Par. D. Ald. Bas. ab.

τε] om. Vind. BEF. Ven. B. Par. K. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Stallb. pr.

συνουσίαις] συνουσίας Ven. C. συνοίαις Lob. Vat. M.

ἀνειμένων,] In editionibus ante Bekkerum post ἔσχατον, in Stephaniana etiam post ἡδονῶν incisum est. Nec dubitari potest, quin ἡδοναὶ ἐπὶ τὸ ἔσχατον ἀνειμέναι haud minus commode dicantur, quam ἐπιθυμίαι ἐπὶ τὸ ἔσχατον αὔξουσαι τὸν κηφῆνα. Ac si γέμουσαι τῶν ἡδονῶν ἀνειμένων ita accipi debeat, ut τὰ χρώματα μελάντερα ἔχουσιν et alia, de quibus cf. Matthiae gramm. p. 562. sqq., etiam probabilior illa interpunctio videtur. Solum enim ἀνειμένων debilius est, quam quod tam longe a verbo γέμουσαι distans integri membri instar haberi possit. Attamen remotis verbis ἐπὶ τὸ ἔσχατον sequentia αὔξουσαί τε καὶ τρέφουσαι indecore nudantur et admodum exilia fiunt. Itaque Bekkeri distinctionem, quae eadem in Mon. B. a m. s. instituta est, sequor, sed ἀνειμένων ita ad ἡδονῶν refero, quemadmodum θεῖα ad φαντάσματα Vol. II. p. 319, b. ut cupiditates istae plenae esse atque satiari dicantur voluptatibus, quales in eiusmodi conviviis obtinent, dissolutis et effusis, von den in solchen Gesellschaften herrschenden ausgelassenen Lüsten.

ἐπὶ τὸ ἔσχατον — τῷ κηφῆνι] *coaugent prorsus aluntque desiderium illud, atque ita fuco aculeum addunt* Fic. Hinc Astius in pr. et sec. πόθου κέντρον in πόθον, κέντρον mutavit, in tert. mutandum coniecit; nam participia αὔξουσαι et τρέφουσαι accusativum postulare, qui etsi repeti possit ex antecedente τὸν ἔρωτα, tamen sensum obscurari quodammodo eo omisso, et πόθον seu ἔρωτα iam inesse in fuco, aliis vere cupiditatibus inflammantibus κέντρον eum accipere dici. Ego quid illud esse statuam, quod augeatur et nutriatur, supra ostendi, neque obscuram puto

αὔξουσαί τε καὶ τρέφουσαι πόθου κέντρον ἐμποιήσωσι τῷ κηφῆνι, τότε δὴ δορυφορεῖταί τε ὑπὸ μα-
B νίας καὶ οἰστρᾷ οὗτος ὁ προστάτης τῆς ψυχῆς, καὶ 503 ἐάν τινας ἐν αὑτῷ δόξας ἢ ἐπιθυμίας λάβῃ ποιουμένας χρηστὰς καὶ ἔτι ἐπαισχυνομένας, ἀποκτείνει τε καὶ ἔξω ὠθεῖ παρ' αὑτοῦ, ἕως ἂν καθήρῃ σωφροσύνης, μανίας δὲ πληρώσῃ ἐπακτοῦ. Παντελῶς, ἔφη, τυραννικοῦ ἀνδρὸς λέγεις γένεσιν. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ τὸ πάλαι διὰ τὸ τοιοῦτον τύραννος ὁ Ἔρως λέγεται; Κινδυνεύει, ἔφη. Οὐκοῦν, ὦ φίλε, εἶπον, καὶ μεθυ-
C σθεὶς ἀνὴρ τυραννικόν τι φρόνημα ἴσχει; Ἴσχει γάρ.

eum, qui αὔξων ἐμποιεῖν τινί τι dicatur, id ipsum augere significari, cui aliquid ingeneret. Invalescente vero fuco et nimis alias per cupiditates crescente eius desiderium quoque immodice augeri necesse est, atque ita ei non iam πόθος simplex, sed πόθου κέντρον ἐμποιεῖται. — Pro κηφῆνι in Vind. F. κιφῆνι scriptum est.

τότε] τό δὲ Vind. F.

τε] Huic in Lob. ante corr. καὶ additum erat.

οἰστρᾷ] ὑστρᾷ Vind. F. οἶστρον Ang. B.

B αὑτῷ] αὐ. Lob. Vind. BEF. Mon. B. Ald. Bas. ab. Quoniam totius animi imperio potitus est, quicquid in animo deprehendit, in se deprehendere dicitur.

δόξας ἢ] δοξάσῃ Vind. F.

λάβῃ] λαμβάνει Flor. T.

ἐπαισχυνομένας] ἐπαισχυνόμενος Vind. B. Flor. AV.

αὑτοῦ] αὐ. iidem, qui supra.

μανίας δὲ] καὶ μ. δὲ Par. A. Vind. B. Vat. H. Flor. ACV. quae particularum comparatio, rarior illa Platonis in libris, quam apud alios scriptores, sed eadem potestate praedita (cf. L. I. p. 335. A. et quos locos Astius ad Leg. p. 54. indicavit, Theaet. p. 171. E. Phileb. p. 13. B. Leg. L. I. p. 637. B. C. II. 665. B. III. 682. C. 696. A. 699. B. IIII. 708. A. — ib. p. 721. D. καὶ secundum Par. A. cum Bekkero omittendum videtur —) ab hoc loco aliena est. Non magis καὶ μανίας δὴ probandum, quod Vind. E. exhibet. Itaque nisi forte Platonem non δὲ πληρώσῃ, sed διαπληρώσῃ scripsisse volumus, quod verbum in codicibus Diodori Sic. L. XV. c. 78. extr. exstans Wesselingius merito probat, quamquam Diodorus illo loco usus eo esse non videtur, unum hoc ex pluribus interpolatae in optimis quoque libris copulae exemplum habemus. Cf. Vol. I. p. 420, b. 432, a.

πληρώσῃ] πληρώσας Par. K.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

τοιοῦτον] τοιοῦτο Lob. Vat. BM.

C γάρ. Καὶ] γὰρ, καὶ Ald.

ὑποκεκινηκὼς] νενικηκὼς Lob. Vat. BM.

μόνον] μόνων Ang. B. Flor. R.

θεῶν] θεῶν, Stallb. sec.

ἐπιχειρεῖ] ἐπιχειρεῖν Ald. Bas. ab.

μάλ'] μάλα Vind. F.

δὲ] δὴ Mon. B. Flor. U.

δαιμόνιε,] Comma a Stephano et recentioribus (antiquiores ὦ δαιμόνιε ἀνὴρ ἀκριβῶς sine distinctione habent) post ἀνὴρ positum cum Stallbaumio in sec. hoc loco feci, quia scriptor, si praeter consuetudinem cum adiective δαιμόνιε coniungi hoc substantivum voluisset, ambiguitatis vitandae caussa ἄνερ potius, ut

Καὶ μὴν ὅ γε μαινόμενος καὶ ὑποκεκινηκὼς οὐ μόνον ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἐπιχειρεῖ τε καὶ ἐλπίζει δυνατὸς εἶναι ἄρχειν. Καὶ μάλ', ἔφη. Τυραννικὸς δὲ, ἦν δ' ἐγώ, ὦ δαιμόνιε, ἀνὴρ ἀκριβῶς γίγνεται, ὅταν ἢ φύσει ἢ ἐπιτηδεύμασιν ἢ ἀμφοτέροις μεθυστικός τε καὶ ἐρωτικὸς καὶ μελαγχολικὸς γένηται. Παντελῶς μὲν οὖν. Γίγνεται μὲν, ὡς ἔοικεν, οὕτω καὶ τοιοῦτος ἀνήρ· ζῇ δὲ δὴ πῶς; Τὸ τῶν παιζόντων, ἔφη, τοῦτο σὺ καὶ D ἐμοὶ ἐρεῖς. Λέγω δή, ἔφην. οἶμαι γάρ, τὸ μετὰ τοῦτο ἑορταὶ γίγνονται παρ' αὐτοῖς καὶ κῶμοι καὶ θάλειαι καὶ ἑταῖραι καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα, ὧν ἂν Ἔρως τύραννος ἔνδον

Aristophanes Plut. 1025. ὦ φίλ' ἄνερ, quam ἀνὴρ dicturus fuisse videbatur, et ut adverbium ἀκριβῶς, quod in Vind. B. male omissum est, facilius posset ad τυραννικὸς, quo pertinet, referri et a verbo γίγνεται secerni. Offendit hic Schleiermacherus sine ratione, ut mihi quidem videtur. Socrates postquam amorem, ebrietatem et insaniam vulgo tyrannicas animi affectiones haberi monuit atque ita supra expositam de viri tyrannici origine sententiam eodem modo, quo L. IIII. p. 442. E. iustitiae definitionem, non discrepare a communi hominum sensu demonstravit, hoc loco eum, qui vere et accurate τυραννικὸς ἀνὴρ dicendus sit (ὁ τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ τυραννικὸς seu ὁ ὀρθῶς τυραννικὸς, ut L. I. p. 341. C. et L. VIII. p. 544. E. loquitur) ita demum oriri ostendit, si quis non uno alterove istorum vitiorum, sed cunctis simul laborare coeperit.

ἀμφοτέροις] ἀμφοτέρων, sup. οις, Vat. B.

καὶ] ὁ Ven. B. Vat. M. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Bekkerus in numero codicum καὶ pro ὁ exhibentium Pal. A. posuit, eundemque in sequentibus bis adhibuit, sed unde aut quousque hic excerptum in eo sit, non significavit.

δὴ] om. Lob. Vat. BM.

πῶς;] in Vind. F. encliticon est.

τοῦτο] int. vers. habet Vind. B.

καὶ] om. Vat. B. Ven. B. Cf. D Phileb. p. 25. B: τὸ δὲ τρίτον τὸ μικτὸν ἐκ τούτοιν ἀμφοῖν τίνα ἰδέαν φήσομεν ἔχειν; Πρω. Σὺ καὶ ἐμοὶ φράσεις, ὡς οἶμαι. Ac videtur non nisi accedente particula, qua interrogatus ab ipso interrogante ex numero ignorantium exemptum eiusque scientis in societatem receptum iri speraret, iocularis esse dictio potuisse. Sic etiam scholiastes: παροιμία, ἡνίκα τις ἐρωτηθείς τι ὑπὸ γινώσκοντος τὸ ἐρωτηθὲν, αὐτὸς ἀγνοῶν, οὕτως ἀποκρίνηται· σὺ καὶ ἐμοὶ ἐρεῖς.

μετὰ τοῦτο] μεταστ. Vind. E. Ald. Bas. ab.

κῶμοι] κώμοι Vind. E.

θάλειαι] Ita Par. A. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACV. θαλεῖαι Ven. B. θαλίαι cum ει super ι Lob. θάλιαι item cum ει super ι Vat. M. θαλιαι Vind. F. Mon. B. (Par. K. Flor. RTU. De reliquis Bekkeri codicibus non constat.) et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec. Id Stallbaumius, qui in pr. cum Bekkero θάλειαι ediderat, in sec. repetiit Eustathium secutus duobus locis, quos negligenter excerptos in adnotatione critica posuit, θαλίαν τὴν εὐωχίαν, θάλειαν vero δαιτὸς ἐπίθετον et Musae nomen esse

οἰκῶν διακυβερνᾷ τὰ τῆς ψυχῆς ἅπαντα. Ἀνάγκη, ἔφη. Ἆρ' οὖν οὐ πολλαὶ καὶ δειναὶ παραβλαστάνουσιν ἐπιθυμίαι ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς ἑκάστης, πολλῶν δεόμεναι; Πολλαὶ μέντοι. Ταχὺ ἄρα ἀναλίσκονται ἐὰν E τινες ὦσι πρόσοδοι. Πῶς δ' οὔ; Καὶ μετὰ τοῦτο δὴ δανεισμοὶ καὶ τῆς οὐσίας παραιρέσεις. Τί μήν; Ὅταν δὲ δὴ πάντ' ἐπιλίπῃ, ἆρ' οὐκ ἀνάγκη μὲν τὰς ἐπιθυμίας βοᾶν πυκνάς τε καὶ σφοδρὰς ἐννενεοττευμένας,

docentem. (ad Il. T. II. p. 248, 32. et ad Od. T. II. p. 258, 45. Lips.) In eandem sententiam idem ad Od. T. I. p. 136, 5. δαῖτα θάλειαν, inquit, προπαροξυτόνως φησὶ κατὰ ἐπίθετον. αὐτὴ μέντοι καταμόνας παροξύνεται καὶ διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται, παράγουσα τὴν ἀπαθαλίαν, ὡς προδεδήλωται. ὅτι δὲ καὶ Μοῦσα Θάλεια κατὰ κυριωνυμίαν, δῆλόν ἐστι. Atque in Homericis carminibus satis constat id discriminis obtinere. Etiam Herodotus L. III. c. 27. ἦσαν ἐν θαλίῃσι, et Euripides Bacch. 414. χαίρει μὲν θαλίαισιν scripsit, et Athenaei L. XII. p. 532. F. Idomeneus Pisistratidas θαλίας καὶ κώμους invenisse tradit, Seleucus autem ib. L. II. p. 40. C. θαλίας eo dictas refert, ὅτι θεῶν χάριν ηὐλίζοντο καὶ συνῄεσαν. Sed Hesychio auctore θαλεία est ἡδονή, καὶ ἡ Μοῦσα, et θαλείας πότους, μέθας, et θαλείῃ, ut secundum codicem et ordinem litterarum scribendum est, εὐφροσύνῃ, et in lexico Bachmanni anecd. I. p. 253, 24. θάλεια εὐωχία dicitur, et Philopono in Stephani thes. T. IIII. p. 36. θάλεια pariter atque θαλία substantivum est, illud celebritatem et Musam, hoc convivium et festivitatem significans, nec aliter Proclo ad Hesiodi ἔργ. 115. ab Hemsterhusio ad Hesych. T. I. p. 1674. laudato, et dictionem θάλειαν ἄγειν Valckenarius ad Herod. L. VIII. c. 99. ex epist. Socrat. p. 43, 18. citat. Itaque post Homerum θάλεια substantivi locum obtinuisse et a θαλία non magis, quam ὠφέλεια ab ὠφελία et εὐσέβεια ab εὐσεβία diversam habuisse significationem videtur. Ac nescio, an Aristophanis Av. 733. θαλείας, quod in cod. Rav. scriptum est, probari et pro anapaesto accipi possit. Certe serioris aevi epicos mediam syllabam corripuisse versus anthol. Pal. N. 506. 7. demonstrat. Nostro vero loco librorum auctoritas nullam videtur dubitationem relinquere.

διακυβερνᾷ] Ita Par. A. Vind. BEF. Ven. B. Vat. H. et a m. pr. B. Ang. B. Pal. A. Flor. ACRTV. Bas. b. διακυβερνῶ Lob. Ven. C. et a m. sec. Vat. B. διακυβερνώη Mon. B. (Par. K. Flor. U.) Ald. Steph. διακυβερνῴη Bas. a. Ast. pr. et Attici optativi exempla recensens Matthiae gramm. p. 356. Sed optativo hic non est locus. Quid in Par. DK. Mon. B. Vat. M. invenerit, Bekkerus non ostendit.

Ἀνάγκη] ἀ. γε Ven. B. Vind. E.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

τε] γε idem.

Πολλαὶ] πολλάς, sup. αι, Lob.

δ' οὔ;] δή: Vind. E.

μετὰ τοῦτο] μεταυ. Ald. Bas. ab.

E παραιρέσεις] παραινέσεις Lob. Vind. F. Ven. C. Vat. M. et a m. pr. B. (patrimonii) dissipatio Fic.

πάντ'] πάντα Mon. B.

ἐπιλίπῃ] ἐπιλήψῃ Mon. B. ἐπιλείπῃ Vind. F. Ang. B. Flor. R. et, fortasse correctus, Par. A. Cf. L. VIII. p. 558. E.

τοὺς δ' ὥσπερ ὑπὸ κέντρων ἐλαυνομένους τῶν τε ἄλλων ἐπιθυμιῶν καὶ διαφερόντως ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἔρωτος, πάσαις ταῖς ἄλλαις ὥσπερ δορυφόροις ἡγουμένου, οἰστρᾶν καὶ σκοπεῖν, τίς τι ἔχει, ὃν δυνατὸν ἀφελέσθαι ἀπατήσαντα ἢ βιασάμενον; Σφόδρα γ', ἔφη. Ἀναγ- 574 καῖον δὴ πανταχόθεν φέρειν, ἢ μεγάλαις ὠδῖσί τε καὶ ὀδύναις ξυνέχεσθαι. Ἀναγκαῖον. Ἆρ' οὖν ὥσπερ αἱ ἐν αὐτῷ ἡδοναὶ ἐπιγιγνόμεναι τῶν ἀρχαίων πλέον εἶχον

ἄρ'] Ita Lob. Vind. BEF. Ang. B. Pal. A. Vat. H. Flor. ACRTV. Stallb. *ἄρα* Ald. Bas. ab. *ἆρα* Mon. B. (Flor. U. Par. K.) Steph. Ast. Bekk.

ἀνάγκη μὲν τὰς] *ἀ. τὰς μὲν* Mon. B. Flor. U. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Recte, si cupiditates ipsis opponi statuimus. Sed nihil impedit, quo minus alteram necessitatem undique rapiendi aut magnos dolores perpetiendi, quae postea hanc consequi particula *δὴ* significatur, iam hic scriptori obversatam atque hanc illi alteri oppositam putemus. Accedit quod, si *τὰς μὲν ἐπιθυμίας* scripsisset, non *τοὺς δὲ*, sed *αὐτοὺς δὲ* dicturus fuisse videtur. Isti vero codicum pari plurimis nominibus suspecto hic eo minus tribuendum erat, quod paullo post pluralem concinnitati scilicet et ipsum adversantem soli non intactam reliquerunt.

βοᾶν] In Mon. B. *ι* a m. s. subscriptum est. *vociferari atque conqueri* Fic.

ἐννενεοττευμένας] *ἐννενεοττευμένας* Vind. E. Vat. H. *ἐννενοττευμένας* Lob. Vat. BM. Ven. C. Par. D. *ἐννενοττευμένας* Ald. *ἐννενοθευμένας* Bas. ab. *ἐννεοττευμένας* Ven. B. Par. K. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Ad veram lectionem Stephanus in m. hoc adscripsit: Ita legendum, non *ἐννενοττευμένας*, ut in Ald. pro quo *ἐννενοθευμένας* in Germ. quod ab illa genuina lectione magis etiam est remotum."

τοὺς δ' — ἐλαυνομένους] *τόνδ' — ἐλαυνόμενον* Mon. B. Ex Flor. U. Stallbaumius in pr. de articulo tacens tantum *ἐλαυνόμενον*, in sec. vero pariter atque ex Mon. B. quem Bekkerus *τὸν δ' — ἐλαυνόμενον* exhibere dixerat, *τὸν δὲ — ἐλαυνόμενον* retulit.

ἔρωτος] *Ἔρωτος* Stephanus et recentiores; quod huius loci non magis est, quam illius p. 572. E. *ἔρωτά τινα* et p. 572. A. *τὸν τῶν τοιούτων ἔρωτα*.

ἡγουμένου] Photius Pors. p. 52: *ἡγουμένου· Πολιτείας θ'· ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἔρωτος πάσαις ταῖς δορυφόροις ἡγουμένου· ἀντὶ τοῦ πασῶν προηγουμένου τοῦ Ἔρωτος.*

οἰστρᾶν] *om.* Vind. E.

τι ἔχει] *τί ἔχοι* Vind. B.

ὃν] *ὃ* Vind. E.

ἀπατήσαντα] *ἀπαιτήσαντα* idem. *ἀπαντήσαντα* Vind. B. Vat. HM. Flor. ACV. et a m. pr. Ven. B.

βιασάμενον;] Ita Lob. Mon. B. 574 Astius in sec. et tert. Bekkerus et Stallbaumius. *βιασάμενον.* Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr.

ὠδῖσι — ὀδύναις] *ὀδύναις — ὠδῖσι* Lob. *ὠδῖσι — ὀδ.* Vind. E.

ξυνέχεσθαι.] *ξυνέχεσθαι;* Bekkerus et Stallbaumius. Interrogationis ego nullum hic indicium animadverto.

Ἆρ'] *ἄρ'* Vind. F.

αἱ] *ὡς* Par. K.

πλέον] Ita Par. A. Vind. BF. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. *πλεῖον* reliqui cum editis ante Bekkerum.

εἶχον] *ἔχειν* Vat. B.

καὶ τὰ ἐκείνων ἀφῃροῦντο, οὕτω καὶ αὐτὸς ἀξιώσει νεώτερος ὢν πατρός τε καὶ μητρὸς πλέον ἔχειν καὶ ἀφαιρεῖσθαι, ἐὰν τὸ αὑτοῦ μέρος ἀναλώσῃ, ἀπονειμάμενος τῶν πατρῴων; Ἀλλὰ τί μήν; ἔφη. Ἂν δὲ δὴ
B αὐτῷ μὴ ἐπιτρέπωσιν, ἆρ' οὐ τὸ μὲν πρῶτον ἐπιχειροῖ ἂν κλέπτειν καὶ ἀπατᾶν τοὺς γονέας; Πάντως. Ὁπότε δὲ μὴ δύναιτο, ἁρπάζοι ἂν καὶ βιάζοιτο μετὰ τοῦτο; Οἶμαι, ἔφη. Ἀντεχομένων δὴ καὶ μαχομένων, ὦ θαυμάσιε, γέροντός τε καὶ γραὸς ἆρ' εὐλαβηθείη ἂν καὶ φείσαιτο μή τι δρᾶσαι τῶν τυραννικῶν; Οὐ πάνυ, ἦ δ' ὅς, ἔγωγε θαῤῥῶ περὶ τῶν γονέων τοῦ τοιούτου.
Ἀλλ', ὦ Ἀδείμαντε, πρὸς Διός, ἕνεκα νεωστὶ φίλης καὶ
C οὐκ ἀναγκαίας ἑταίρας γεγονυίας τὴν πάλαι φίλην καὶ

αὑτοῦ] αὐ. Lob. Vind. EF. Ald. Bas. ab.
τῶν πατρῴων] τὸν πατρῷον Vind. E. Vat. H. τὸ πατρῷον Vind. B. τῶν πρῴων Vind. F. τὰ πατρῷα Flor. T.
Ἂν] Ita Par. A. Vind. BE. Vat. H. Reliqui codices et editiones omnes ἐὰν exhibent, quod multo frequentius illo in his dialogis est. Sed monosyllabo quoque Platonem uti constat. Quare quod consentientibus libris omnibus ab eo positum credimus, id ab optimis exhibitum spernere non debemus, nisi forte primo loco minus convenire ἂν putamus, quam secundo, quem e. c. p. 575. A. obtinet. Bekkerus quidem huic vocabulo adeo infestus fuit, ut L. III. p. 387. B. secundum unum Mon. B. ἐὰν in eius locum subiecerit.
ἆρ'] Ita Lob. Vind. BEF. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRTV. Stallb. ἄρα Mon. B. (Flor. U. Par. K.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Bekk. Cf. p. 573. E.
B ἐπιχειροῖ] ἐπιχειρεῖ Vind. B. Vat. M.
ἂν] om. Lob. Vat. M.
ἁρπάζοι] ἁρπάζει Ald. Bas. ab.
μετὰ τοῦτο] μεταντ. Vind. E. Ald. Bas. ab. In Bas. ab. signum interrogandi omissum est.
δὴ] δὲ Mon. B. Flor. U. Par. K. sec. Bekk.
γραὸς ἆρ'] γραός. Ἆρ' Ald. Reliquae comma interpositum habent.
εὐλαβηθείη] εὐλαβητέον Vind. E. et, sup. θείη, Ven. B.
δρᾶσαι] δράσαιτο Lob. Vind. F. Mon. B. Par. K. Ang. B. Vat. M. Flor. ACRTUV. Ante Bekkerum δράσαι scribebatur.
τῶν τυραννικῶν] Ita Par. A. Vind. BF. et correctus E. (ante corr. τῶν τυραννικόν) Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. τὸ τυραννικόν Vat. B. Ven. C. τυραννικόν reliqui codices et Ald. Bas. ab. Steph. Ast.
πάνυ] πάνυ γε Par. K.
θαῤῥῶ] θαρρῶν Vind. EF. Flor. AC.
τοῦ] τῶν Ven. B.
ἑταίρας] ἑτέρας et in m. a m. s. ται Mon. B. In Vind. B. ε super αι scriptum.
γεγονυίας] γεγονείας Vind. E.
φίλην] φιλὴν idem.
ἄωρον] ἄορον idem.
C ἀναγκαῖον] int. vers. Vind. B.
δοκεῖ] δοκοῖ Lob. Vat. BM.
εἰ] om. iidem.
τὴν] om. Ven. B. a m. pr.
Δι'] δία Lob.
Πάνυ] Vulgo praepositam huic et a Ficino redditam negationem

ἀναγκαίαν μητέρα, ἢ ἕνεκα ὡραίου νεωστὶ φίλου γεγονότος οὐκ ἀναγκαίου τὸν ἄωρόν τε καὶ ἀναγκαῖον πρεσβύτην πατέρα καὶ τῶν φίλων ἀρχαιότατον δοκεῖ ἄν σοι ὁ τοιοῦτος πληγαῖς τε δοῦναι καὶ καταδουλώσασθαι ἂν αὐτοὺς ὑπ' ἐκείνοις, εἰ εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν ἀγάγοιτο; Ναὶ μὰ Δί', ἦ δ' ὅς. Σφόδρα γε μακάριον, ἦν δ' ἐγώ, ἔοικεν εἶναι τὸ τυραννικὸν υἱὸν τεκεῖν. Πάνυ γε, ἔφη. Τί δ', ὅταν δὴ τὰ πατρὸς καὶ μητρὸς ἐπιλείπῃ D τὸν τοιοῦτον, πολὺ δὲ ἤδη ξυνειλεγμένον ἐν αὐτῷ ᾖ τὸ τῶν ἡδονῶν σμῆνος, οὐ πρῶτον μὲν οἰκίας τινὸς ἐφάψεται τοίχου ἤ τινος ὀψὲ νύκτωρ ἰόντος τοῦ ἱματίου, μετὰ δὲ ταῦτα ἱερόν τι νεωκορήσει; καὶ ἐν τούτοις δὴ πᾶσιν ἃς πάλαι εἶχε δόξας ἐκ παιδὸς

οὐ cum Par. A. Vind. B. Vat. H. omisi, quia quod ironice affirmaverat Socrates, id eodem modo confirmare ab Adimanti persona non alienum videbatur utpote alibi etiam sua sponte εἰρωνευομένου, e. c. L. IIII. p. 423. C: καὶ φαῦλόν γ' ἴσως αὐτοῖς προστάξομεν. quo loco eandem, quam nostro, particulam encliticam vocabulo ironice dicto additam habemus. Contra ubi serio respondetur, omitti ea solet, ut ib. p. 426. B: οὐ πάνυ χαρίεν. 435. C: οὐ πάνυ μοι δοκοῦμεν εἰς φαῦλον. L. X. p. 602. A: Χαρίεις ἂν εἴη ὁ ἐν τῇ ποιήσει μιμητικὸς πρὸς σοφίαν περὶ ὧν ἂν ποιῇ. Οὐ πάνυ. Atque harum recordatione dictionum librarios οὐ interpolasse probabile est.

γε] γ' Lob. Vind. BEF. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRV.

Τί δ',] Τί δ' Ald. Τί δ'; Bas. ab.

ἐπιλείπῃ] Ita Par. A. Vind. F. Ang. B. ἐπιλήπῃ Vind. E. ἐπιλίπῃ Vind. B. Ven. B. Vat. HM. ἐπιλείπει Ven. C. ἐπιλείποι Lob. Mon. B. et cum η super οι Par. K. Ald. Bas. ab. Steph. ἐπιλίποι Vat. B. Quod ad Florentinos libros attinet, Stallbaumius in pr. ἐπιλείπῃ ex Flor. T., tum ex eodem et ex ACV. ἐπιλίπῃ, in sec. vero ἐπιλείπῃ ex Flor. A., ex reliquis nihil retulit. Neque Bekkerus quicquam de Par. D. Mon. B. significavit, quorum priorem cum posteriore consentire suspicor. Ac de modo quidem dubitari nequit, tempus autem quamquam praeteritum eadem ratione, quae supra p. 573. E. et L. VIII. p. 568. E. necessaria erat, teneri et hic poterat, tamen praesens aptius est et iam tum, quum primum deficere patrimonium incipiat, eum ad latrocinium et sacrilegium se conferre significat. Accedit codicum auctoritas, quorum qui diphthongum in penultima habent, haud dubie potiores sunt.

ἐν αὐτῷ] post ᾖ Lob. Vat. BM. D ἐν ἑαυτῷ Vind. B. ἑαυτῷ Vind. F. Ang. B. Flor. R. ἐν αὐτῷ ex eis, quae ad L. VIII. p. 559. E. observavimus, non vitiosum esse sequitur.

τινὸς] post ἐφάψεται Par. K.

ἐφάψεται] ἐφάψαιτο Lob. Vat. M.

τοίχου] τοίχους Ald. Bas. ab.

ἱματίου,] ἱματίου; Bas. ab.

μετὰ δὲ ταῦτα] μεταδετ. Lob. Vind. E. et a m. pr. Mon. B.

ἱερόν τι νεωκορήσει] Ad hunc locum pertinere ex eoque emendanda esse videtur glossa Photii

περὶ καλῶν τε καὶ αἰσχρῶν, τὰς δικαίας ποιουμένας, αἱ νεωστὶ ἐκ δουλείας λελυμέναι, δορυφοροῦσαι τὸν ἔρωτα, κρατήσουσι μετ' ἐκείνου, αἳ πρότερον μὲν ὄναρ ἐλύοντο

E ἐν ὕπνῳ, ὅτε ἦν αὐτὸς ἔτι ὑπὸ νόμοις τε καὶ πατρὶ δημοκρατούμενος ἐν ἑαυτῷ· τυραννευθεὶς δὲ ὑπὸ ἔρωτος οἷος ὀλιγάκις ἐγίγνετο ὄναρ, ὕπαρ τοιοῦτος ἀεὶ γενόμενος οὔτε τινὸς φόνου δεινοῦ ἀφέξεται οὔτε βρώ-

Pers. p. 90: *ἱερόν τι νεωκορήσας· ἀντὶ τοῦ εὐφημότερον ἱερατεύσας*. Corrigo *εὐφημότερον ἀντὶ τοῦ ἱεροσυλήσας*. Sic enim scholiastes: *νεωκορήσει· ἀντὶ τοῦ ἱεροσυλήσει, ὡς νῦν. παρὰ δὲ τοῖς πολλοῖς τὸ κοσμήσει τὸν ναόν· κορεῖν γὰρ σημαίνει τὸ κοσμεῖν*. — Post *νεωκορήσει* Ald. Bas. ab. comma habent.

περὶ καλῶν] *περικ*. Vind. E. *περὶ καλλῶν* Vind. F.

τὰς δικαίας ποιουμένας] Ita Par. A. quem recte secutus est Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius in pr. Ceteri codices editique ante Bekkerum *τὰς δίκας ποιουμένας* (*ποιούμενος* Flor. R. *ποιούμενας* cum *ο* super *α* Ang. B.) exhibent, idque Stallbaumius in sec. restituit hac interpretatione addita: *δόξαι* illae inde a iuventute animo susceptae dicuntur adhuc iudicum instar de honesto ac turpi iudicium exercuisse ac sententiam pronuntiasse." Similiter Ficinus: *quasi iura quaedam ex quibus iudicabatur*. Contra Schleiermacherus dictionem *δίκας ποιεῖσθαι* neque exemplis neque analogia probari posse monuit, cui vereor ut effatum Stallbaumii *ποιεῖσθαι δίκας* nota periphrasi pro *δικάζειν* dictum pronuntiantis satisfecerit. Neque enim propterea, quod *σπουδὴν ποιεῖσθαι* et *σπουδάζειν*, *κραυγὴν ποιεῖσθαι* et *κραυγάζειν* et si quae his similia reperiuntur, synonyma sunt, etiam *δίκην ποιεῖσθαι* et *δικάζειν* idem significare existimandum, neque *δίκη iudicium*, *κρίσις*, est, sed *lis*, et *δίκην ποιεῖσθαι*, si in usu fuit, quod, quum exempla desint et tamen res Athenis frequentissima esset, ego quoque vix adducor ut credam, nihil aliud esse potuit, nisi *δικάζεσθαι*, *litigare*. Sed sive litigantes sive etiam iudicantes de honesto ac turpi opiniones istas ponamus, nihilo minus desiderabimus id, quod maxime dictum oportebat, quales eae et secundum quid iudicantes sint, quum pravas quoque et Thrasymacheas inveniantur qui a teneris imbiberint. Quod desiderium lectione codicis optimi prorsus expletur. Nam *αἱ δίκαιαι ποιούμεναι δόξαι* non aliae sunt, quam quas paullo ante p. 573. B. *ποιουμένας χρηστὰς* appellavit. Cf. Vol. II. p. 193, a. Itaque nihil eâ verius, neque scholiastes aliam secutus esse videtur, qui sensum huius loci sic explicuerit: *αἱ κακαὶ ἐπιθυμίαι τὸν ἔρωτα δορυφοροῦσαι κατισχύσουσι τῶν δοξῶν τῶν ἀγαθῶν, ἃς πάλαι εἶχεν*.

ἔρωτα] *Ἔρωτα* Stephanus et recentiores, ut p. 573. E.

ἐκείνου,] *ἐκείνου*. Ald. *ἐκείνου;* Steph. Bekkerus et Stallbaumius, antecedentium magis, quam sequentium rationem habentes sibique ipsi, quum supra post *ὀμῆνος* comma sufficere existimaverint, non constantes.

E *ἔτι*] om. Lob. Vat. M.

δημοκρατούμενος] *δημοκρατούμεναι* Ven. B.

ἑαυτῷ] *αὐτῷ* idem et Vind. E.

τυραννευθεὶς] *τυραννευθὺς* Vind. E.

ἔρωτος] *Ἔρωτος* iidem, qui supra D.

οἷος] *οἷς* Lob. Vat. M. *οἷον* Vind. E.

μενος οὔτ' ἔργου, ἀλλὰ τυραννικῶς ἐν αὐτῷ ὁ ἔρως ἐν 575 πάσῃ ἀναρχίᾳ καὶ ἀνομίᾳ ζῶν, ἅτε αὐτὸς ὢν μόναρχος, τὸν ἔχοντά τε αὐτὸν ὥσπερ πόλιν ἄξει ἐπὶ πᾶσαν τόλμαν, ὅθεν αὑτόν τε καὶ τὸν περὶ αὑτὸν θόρυβον θρέψει, τὸν μὲν ἔξωθεν εἰσεληλυθότα ὑπὸ κακῆς ὁμιλίας, τὸν δ' ἔνδοθεν ὑπὸ τῶν αὐτῶν τρόπων καὶ ἑαυτοῦ ἀνεθέντα καὶ ἐλευθερωθέντα. ἢ οὐχ οὗτος ὁ βίος τοῦ

ὄναρ] ὄνειρος Vind. B. Vat. H. Flor. ACRV.

γενόμενος] γιγνόμενος Lob. Steph. Ast. pr. sec. Idem in Vat. BM. legisse Bekkerum suspicor, quamquam eorum mentionem non fecit. In Ven. B. γενόμενος cum γιν super γεν est. De Par. K. quem Bekkerus cum plerisque γεν. exhibere testatur, Bipontini tacuerunt.

φόνου] φόβου Par. K. et a m. pr. D. Flor. U. et a m. s. Mon. B. (φόνου a m. pr.)

575 τυραννικῶς] τυραννικὸς Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. RU. Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

ἔρως] ut 574. E.

πάσῃ] πᾶσι Ang. B. et ante corr. Vind. F. πάσῃ idem correctus.

ἔχοντά τε αὐτὸν ὥσπερ πόλιν] τε om. Mon. B. quod si notum fuisset Stallbaumio, fortasse uncis quos in sec. adhibuit, non contentus particulam prorsus delesset. Scilicet deest alterum participium, quod per eam ad praecedens ὢν adiiciatur. Sed minime obscurum est, quod in animo habuerit scriptor et quam ob rem omiserit. Post ὥσπερ πόλιν vel κυβερνῶν vel ὑπήκοον ἔχων vel simile quid additurus, quod praegresso αὐτὸς ὢν μόναρχος responderet, mox supervacaneam eius rei significationem fore sentiens statim verbum infert effectum illius dominationis atque oboedientiae declaraturum: ἄξει ἐπὶ πᾶσαν τόλμαν. Quod si abesset τε, verba τὸν ἔχοντα αὐτὸν ὥσπερ πόλιν a prioribus seiungenda subabsurdam hominis cum civitate comparationem et haud multo minorem offensionem, quam haec Latina haberent: *amor eum, qui ipso constrictus tenetur, tanquam civitatem adiget ad quaelibet audacia facinora.* cogitarique posset de emendatione, quam speciosam offert Vind. E. πῶλον pro πόλιν exhibens. Cf. L. III. p. 413. D: ὥσπερ τοὺς πώλους ἐπὶ τοὺς ψόφους τε καὶ θορύβους ἄγοντες σκοποῦσιν, εἰ φοβεροί. Quamquam fatendum est huuc pullum non exspectatum venire.

αὑτὸν] αὐ. Lob. Vind. EF.

αὑτὸν] αὐ. iidem et Vind. B. et a m. pr. Mon. B. et Ald. Bas. ab.

ἔξωθεν] ὄξωθεν Vind. F.

ὑπὸ] „Non male videtur legi ὑπὸ, licet non itidem ὑπὸ sed ἀπὸ praecedat." Steph. annot. p. 26. ἀπὸ hoc loco ne ferri quidem posset, illo vero aptissimum est. Minus accurate Ficinus, quem respexisse Stephanus videtur, haec convertit: *partim extrinsecus ingressum ex improba quadam consuetudine, partim intrinsecus ex iisdem moribus ab ipso solutam et liberatam.*

αὐτῶν] αὑτοῦ Mon. B. Flor. U. In Vat. B. οῦ super ῶν adscriptum est. οἱ αὐτοὶ τρόποι sunt mores malorum sodalium, τῆς κακῆς ὁμιλίας, similes et cognati eorum, quos ipse in se pronos ad scelera, sed nondum solutos et liberatos appetitus habebat, qui nunc illorum ope cognatorum et ab ipso amore vinculis eximuntur.

ἀνεθέντα] ἀναθέντα Vat. B.

ἢ] Ἢ Ald. Bas. a. Steph. Ἠ Bas. b.

τοιούτου; Οὗτος μὲν οὖν, ἔφη. Καὶ ἂν μέν γε, ἦν B δ' ἐγώ, ὀλίγοι οἱ τοιοῦτοι ἐν πόλει ὦσι καὶ τὸ ἄλλο πλῆθος σωφρονῇ, ἐξελθόντες ἄλλον τινὰ δορυφοροῦσι τύραννον ἢ μισθοῦ ἐπικουροῦσιν, ἐάν που πόλεμος ᾖ· ἐὰν δ' ἐν εἰρήνῃ τε καὶ ἡσυχίᾳ γίγνωνται, αὐτοῦ δὴ ἐν τῇ πόλει κακὰ δρῶσι σμικρὰ πολλά. Τὰ ποῖα δὴ λέγεις; Οἷα κλέπτουσι, τοιχωρυχοῦσι, βαλαντιοτομοῦσι, λωποδυτοῦσιν, ἱεροσυλοῦσιν, ἀνδραποδίζονται· ἔστι δ' ὅτε συκοφαντοῦσιν, ἐὰν δυνατοὶ ὦσι λέγειν, καὶ ψευδομαρτυροῦσι καὶ δωροδοκοῦσι. Σμικρά γ', ἔφη, κακὰ

B σωφρονῇ] σωφρονεῖ Vind. F. Flor. R.

εἰρήνῃ τε] τε om. Lob. Vat. BM.

δὴ ἐν] ἐκεῖ ἐν Ang. B. ἐν om. Vind. E.

ποῖα δὴ] π. δὲ Ang. B. Vat. M.

Οἷα] οἷον Vind. B.

τοιχωρυχοῦσι] τοιχωρυγοῦσι Vind. E.

βαλαντιοτομοῦσι] βαλλαντιοτομοῦσι Vind. B. Ven. BC. Flor. AC. Ast. pr. In Vat. B. alterum λ superscriptum est. βαλαντιοτομοῦσιν Ald. Steph. βαλαντιοτοτομοῦσι Bas. ab. Cf. quae ad L. VIII. p. 552. D. observata sunt.

λωποδυτοῦσιν] *expoliabunt praedabunturque* Fic.

δωροδοκοῦσι.] δωροδοκοῦσιν. Bekkerus et Astius in tert. Post hoc pro Σμικρά γ' in Bekkeri editione operarum culpa Σμικρὰ γὰρ legitur.

C Τὰ γὰρ] Ita Par. ADK. Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Flor. RU. Reliqui codices et editi ante Stallbaumii sec. δὲ pro γὰρ habent, quod praeeunte in comm. Bekkero Stallbaumius in γὰρ mutavit. Sed quod notum esse usum vocis γὰρ in responsionibus addit, h. l. Socrates non Adimanto respondet, verum suum sermonem, quasi alter nihil dixisset, continuat.

σμικρὰ] σμικρὰν Vind. F.

ἔστι,] Ante Bekkerum maior erat interpunctio.

πόλεως] Quod vulgo additum legebatur παραβαλλόμενα, in uno Ven. B. repertum neque Ficino cognitum merito Bekkerus et recentiores omiserunt. Praepositionem πρὸς eiusmodi additamento non egere plurima documenta sunt. Cf. huius voluminis p. 10, a. b.

ἴκταρ βάλλει] ἴκταρ βάλει altero λ a m. s. addito Mon. B. ἴκταρ ἐγγύς ἐστι δέ. οιμία. ὥσπερ καὶ τὸ οὐδ' ἴκταρ ἥκεις βάλλει: Vind. F. glossemate, ut fit, in textum recepto, quod Mon. B. in m. a m. pr. scriptum ita habet: ἴκταρ ἐγγύς. ἔστι δὲ παροιμία οὐδ' ἴκταρ βάλλει, ὥσπερ καὶ τὸ οὐδ' ἴκταρ ἥκεις. Idem, sed spiritu vocabulo ἴκταρ ubique leni apposito, in m. Flor. ACU. legitur. Plus scholiastes dat: ἴκταρ σημαίνει ταῦτα· τὸ ἐγγύς, ἀπὸ τοῦ ἱκνεῖσθαι, τὸ πρόσφατον, τὸ ἄρτι, τὸ ταχέως, τὸ πυκνῶς, τὸ ἐξαπίνης. ὥσπερ καὶ τὸ οὐδ' ἴκταρ βάλλει, τουτέστιν οὐδ' ἐγγύς ἐστιν. εἴρηται δὲ κατὰ γλῶτταν, (κατὰ τὴν γλ. R.) ὥσπερ τὸ διωλύγιον κακὸν σημαίνει τὸ μέγα, οὗ μνημονεύει Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ. (διωλύγιος φλυαρία Theaet. p. 162. A. dici-

λέγεις, ἐὰν ὀλίγοι ὦσιν οἱ τοιοῦτοι. Τὰ γὰρ σμικρά, C ἦν δ' ἐγώ, πρὸς τὰ μεγάλα σμικρά ἐστι, καὶ ταῦτα δὴ πάντα πρὸς τύραννον πονηρίᾳ τε καὶ ἀθλιότητι πόλεως, τὸ λεγόμενον, οὐδ' ἴκταρ βάλλει. ὅταν γὰρ δὴ πολλοὶ ἐν πόλει γίγνωνται οἱ τοιοῦτοι καὶ ἄλλοι οἱ ξυνεπόμενοι αὐτοῖς καὶ αἴσθωνται ἑαυτῶν τὸ πλῆθος, τότε οὗτοί εἰσιν οἱ τὸν τύραννον γεννῶντες μετὰ δήμου ἀνοίας, ἐκεῖνον, ὃς ἂν αὐτῶν μάλιστα αὐτὸς ἐν αὑτῷ μέγιστον καὶ πλεῖστον ἐν τῇ ψυχῇ τύραννον ἔχῃ. Εἰκότως γ', D 504 ἔφη· τυραννικώτατος γὰρ ἂν εἴη. Οὐκοῦν ἐὰν μὲν ἑκόν-

tur.) Hinc Zenobius p. 121. Hag. proverbium οὐδ' ἴκταρ βάλλειν explicans τὸ ἴκταρ, inquit, σημαίνει ἐγγύς. τουτέστιν οὐδὲ ἐγγύς ἐστιν. εἴρηται δὲ κατὰ γλῶτταν, ὥσπερ τὸ διωλύγιον κακὸν σημαίνει τὸ μέγα. μέμνηται δὲ ἀμφοτέρων ὁ Πλάτων, τοῦ μὲν διωλυγίου ἐν Θεαιτήτῳ, τοῦ δ' ἴκταρ βάλλειν ἐν Πολιτείᾳ. Brevius Timaeus lex. p. 149: ἴκταρ· ἐγγύς. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐφικνεῖσθαι. Totidem verbis Photius Pors. p. 92. sed addita Platonis significatione: οὕτως Πλάτων. Paullo aliter Moeris p. 190: ἴκταρ· Πλάτων Πολιτείᾳ, οὐδὲ ἴκταρ, ὅπερ ἐστὶν οὐδὲ ἐγγὺς ἢ βραχέα. Nec immemor Platonis Luciani scholiasta ad verba Lexiph. T. V. p. 187. Lehm. οὐδέπω τὸ ἴκταρ ἐμήμεκας monens: Πλατωνικὸν τοῦτο, καὶ σημαίνει τὸ ἐγγύς. De spiritu, quum hi omnes pariter atque Thomas Mag. p. 471. lenem tantum cognitum habuisse videantur, quem codices quoque et hoc loco omnes uno Mon. B. excepto et vulgo Hesiodi et Aeliani locis ab Ruhnkenio ad Tim. citatis et Aeschyli Agam. 115. Eum. 952. Well. praebent, Astius in sec. asperum faciens uni Eustathio iusto plus tribuit, qui ad Od. T. II. p. 292, 27. haec commentatus est: τὸ δὲ ὑπερικταίνοντο ἀντὶ τοῦ ἀνεπάλλοντο κατὰ Ἀρίσταρχον, ἢ ὑπερεξετείνοντο, ἄγαν ἱκνοῦντο· παρὰ τὸ ἵκταρ, ὅ ἐστιν ἐγγύς· ὡς ἡ παροιμία· οὐδ' ἴκταρ βάλλει, ἀντὶ τοῦ οὐδ' ἐγγὺς τοῦ σκοποῦ γίνεται. καὶ τὸ μὲν τοιοῦτον ἵκταρ εὐλόγως τε δασύνεται καὶ ἐπίῤῥημά ἐστι ὡς τὸ ὕπαρ· τὸ δὲ παρὰ Καλλιμάχῳ — ἴκταρ — ὄνομα μὲν ἰχθύος ἐξ ὀρθοῦ δηλοῖ· ζητητέον δὲ — εἰ δασύνεται, ὃ καὶ εἰκός ἐστιν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἵκται, ἀφ' οὗ κατ' ἐναλλαγὴν τῶν ψιλῶν εἰς δασέα καὶ ὁ ἰχθύς. Ex his intelligitur, qui factum sit, ut nonnulli ἵκταρ scriberent, sed Graecos ita pronuntiasse non efficitur. Neque in Callimachi loco apud Athenaeum L. VII. p. 329. A. codices ab editionibus ἴκταρ exhibentibus discrepare videntur.

ἄλλοι οἱ] οἱ om. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT. ἄλλοι οἱ ξυνεπόμενοι αὐτοῖς ita ut οἱ τοιοῦτοι subiecti loco sunt: qui alii se ad eos aggregant, qui ex reliquorum numero eos sequuntur.

αἴσθωνται] In Mon. B. ν int. vers. a m. s. superscriptum.

αὐτῶν] αὐτὸν Vind. F. αὐτ cum litura super τ Mon. B.
αὑτῷ] αὐ. Lob. Vind. EF.

D ἔχῃ] ἔχει Flor. R. Vind. F. et sup. η, E. ἔχοι Lob. Vat. BM. Ven. B.
γ'] γε Lob.
ἔφη· τυραννικώτατος] ἔφη: τυρ. Vind. E. ἔφη. Τυρ. Ald. Bas. ab.

τας ὑπείκωσιν· ἐὰν δὲ μὴ ἐπιτρέπῃ ἡ πόλις, ὥσπερ τότε μητέρα καὶ πατέρα ἐκόλαζεν, οὕτω πάλιν τὴν πατρίδα, ἐὰν οἷός τ' ᾖ, κολάσεται ἐπεισαγόμενος νέους ἑταίρους καὶ ὑπὸ τούτοις δὴ δουλεύουσαν τὴν πάλαι φίλην μητρίδα τε, Κρῆτές φασι, καὶ πατρίδα ἕξει τε καὶ θρέψει. καὶ τοῦτο δὴ τὸ τέλος ἂν εἴη τῆς ἐπιθυμίας τοῦ τοιού-
E του ἀνδρός. Τοῦτο, ἦ δ' ὅς, παντάπασί γε. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, οὗτοί γε τοιοίδε γίγνονται ἰδίᾳ καὶ πρὶν ἄρχειν; πρῶτον μὲν οἷς ἂν ξυνῶσιν, ἢ κόλαξιν ἑαυτῶν ξυνόντες καὶ πᾶν ἑτοίμοις ὑπηρετεῖν, ἢ ἐάν τού τι
576 δέωνται, αὐτοὶ ὑποπεσόντες, πάντα σχήματα τολμῶντες ποιεῖν ὡς οἰκεῖοι, διαπραξάμενοι δὲ ἀλλότριοι; Καὶ σφόδρα γε. Ἐν παντὶ ἄρα τῷ βίῳ ζῶσι φίλοι μὲν οὐδέποτε οὐδενί, ἀεὶ δέ του δεσπόζοντες ἢ δουλεύοντες ἄλλῳ, ἐλευθερίας δὲ καὶ φιλίας ἀληθοῦς τυραννικὴ φύσις ἀεὶ

ὑπείκωσιν·] In Mon. B. ω e correctione accessit. ὑπείκωσιν; Vind. B. Bas. ab. et Ficinus: *Nonne facile id fit, si cesserint omnes?*

ἐπιτρέπῃ] ἐπιτρέποι Lob.

μητέρα καὶ πατέρα] π. κ. μ. Vind. BE.

οἷός τ' ᾖ] οἷος τῇ Vind. F. Pro τ' in Vind. B. τε idque int. vers. est.

ἐπεισαγόμενος] ἐπεισαγαγόμενος Vat. B. Ven. C. Par. D.

ἑταίρους] ἑτέρους Ast. pr. *alios (inducens iuvenes)* Fic.

μητρίδα] Photius Pors. p. 230: μητρίδα· τὴν πατρίδα. καὶ Πλάτων καὶ Φερεκράτης.

τε] om. Ang. B. Vat. H. Flor. ART. — „Deesse videtur particula ὡς, sive ὥσπερ, ante Κρῆτες: quanquam et ita poni φασὶ absque ὡς vel ὥσπερ, existimo." Stephanus annot. p. 26. immerito ab Astio et Stallbaumio reprehensus.

ἕξει] ἕξει Vind. E. ἄξει cum ἕ super ἄ Ven. B.

θρέψει] τρέψει Ang. B.

ἂν εἴη] post τῆς ἐπιθυμίας Vind. E.

E οὗτοί γε τοιοίδε] ο. δὲ τ. Lob. Vat. BM. ο. γ. τοιόνδε Ald. Bas. a. ο. γ. τοιοῖδε Steph. τοιοῦτοι γέτοι οὐδὲ Vind. F. et margo Flor. A. τοιοίδε ad sequentia spectat, quibus istos etiam per se et priusquam tyrannide potiantur, ἀφίλους, ἀπίστους et ἀδίκους fieri demonstratur.

ἰδίᾳ] ἰδία. Ald. ἰδίᾳ; Bas. ab.

πρὶν ἄρχειν] om. h. l. Vind. B. In Ald. nulla est interpunctio.

μὲν] μὲν ἂν Lob. Vat. M.

ξυνῶσιν] ξυνῶσι πρὶν ἄρχειν Vind. B.

ἢ ἐάν] ἢ om. Vind. E. Vat. H.

τού τι] τοῦτι Vind. F. τουτὶ Par. AD. Vind. B. (quamquam in hoc paullo maius spatium inter του et τὶ relictum et gravi utrique acutus additus est: ἐάν τού τί) Ald. Bas. ab. πού τι Ven. C. Vat. H. που τὶ Steph. Ast. pr. πού τι Ast. sec. *eo si qua re indigeant* Fic.

δέωνται] δέονται Bas. ab. et, sup. ω, Vind. E.

αὐτοὶ] αὐτοῦ Ang. B. Flor. R. In Vind. F. extremum evanuit, sed videtur οὶ fuisse.

πάντα] π. τὰ Lob. Vat. BM. 576 Ven. C. Par. DK. editi ante Bekkerum. Cf. L. V. p. 474. E.

ἄγευστος. Πάνυ μὲν οὖν. Ἆρ' οὖν οὐκ ὀρθῶς ἂν τοὺς τοιούτους ἀπίστους καλοῖμεν; Πῶς δ' οὔ; Καὶ μὴν ἀδίκους γε ὡς οἷόν τε μάλιστα, εἴπερ ὀρθῶς ἐν τοῖς πρόσθεν ὡμολογήσαμεν περὶ δικαιοσύνης, οἷόν B ἐστιν. Ἀλλὰ μήν, ἦ δ' ὅς, ὀρθῶς γε. Κεφαλαιωσώμεθα τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τὸν κάκιστον. ἔστι δέ που οἷον ὄναρ διήλθομεν, ὃς ἂν ὕπαρ τοιοῦτος ᾖ. Πάνυ μὲν οὖν. Οὐκοῦν οὗτος γίγνεται ὃς ἂν τυραννικώτατος φύσει ὢν μοναρχήσῃ, καὶ ὅσῳ ἂν πλείω χρόνον ἐν τυραννίδι βιῷ, τοσούτῳ μᾶλλον τοιοῦτος. Ἀνάγκη, ἔφη διαδεξάμενος τὸν λόγον ὁ Γλαύκων. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὃς ἂν φαίνηται πονηρότατος, καὶ ἀθλιώτατος C φανήσεται; καὶ ὃς ἂν πλεῖστον χρόνον καὶ μάλιστα τυραννεύσῃ, μάλιστά τε καὶ πλεῖστον χρόνον τοιοῦτος γεγονὼς τῇ ἀληθείᾳ; τοῖς δὲ πολλοῖς πολλὰ καὶ δοκεῖ.

πάσας προφάσεις προφασίζεσθέ τε καὶ πάσας φωνὰς ἀφίετε.

τολμῶντες] τολμῶνταις Mon. B. a m. pr.

ἀλλότριοι;] Interrogationis signum Bekkerus fecit. In Vind. E. nulla interpunctio est. *extraneos se esse declarant.* Fic. Subaudiendum γίγνονται.

δέ του] δὲ τοῦ Vind. F. Flor. AC.

δεσπόζοντες] δεσπόζοντος iidem. σπουδάζοντες Lob. Vat. M.

δουλεύοντες] δολεύοντες Ald. Bas. a.

ἄλλῳ,] Vulgo plenius interpungunt.

ἀληθοῦς] ἀλεθοῦς Vind. E.

ἄγευστος] ἄγαστος idem.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

ἀπίστους] ἀπείστους Vind. E.

ὀρθῶς] post ἐν τοῖς Lob. Vat. M.

πρόσθεν] ἔμπροσθεν Flor. T.

B ὡμολογήσαμεν] *om.* Vat. M. In Lob. lacuna est.

Κεφαλαιωσώμεθα] κεφαλαιωσόμεθα Vind. F. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV.

ὃς] ὡς Vind. F.

γίγνεται] γίγνεται, Stallbaumius in sec. Sed οὗτος ante γίγνεται praedicati locum obtinet.

μοναρχήσῃ] μονάρχης ᾖ Vind. F. Ang. B. Flor. R. μοναρχούσῃ Par. D. μοναρχήσει Ald. Bas. ab. et margo Par. D. Idem in Flor. ACTV. legi videtur, ex quibus Stallbaumius in pr. sicut ex Ald. Bas. ab. μοναρχῆσαι refert. Post μοναρχήσῃ vulgo maiore interpunctione utuntur.

τοσούτῳ] τοσοῦτο Par. K. sec. Bekk.

διαδεξάμενος] Ita Par. A. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACTV. non δεξάμενος, quemadmodum in reliquis codicibus et in editionibus ante Bekkerum legitur. Cf. Vol. I. p. 356, a.

C ἀθλιώτατος] Syllabam τα Mon. B. int. vers. habet a m. a. additam.

τυραννεύσῃ] τ. καὶ Flor. T. τυραννεύσει Vind. F. Flor. R. τυραννήσῃ Ven. B. Vind. E.

τοῖς δὲ πολλοῖς πολλὰ καὶ δοκεῖ.] *om.* Vind. F. Particula καὶ in Lob. Vat. BM. Ven. B. Bas. b. ante πολλὰ posita (γρ. πολλοῖς καὶ πολλὰ Steph. in m.) in Par. DK. Mon. B. Flor. U. et reliquis editis ante Bekkerum

Ἀνάγκη, ἔφη, ταῦτα γοῦν οὕτως ἔχειν. Ἄλλο τι οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅ γε τυραννικὸς κατὰ τὴν τυραννουμένην πόλιν ἂν εἴη ὁμοιότητι, δημοτικὸς δὲ κατὰ δημοκρατουμένην, καὶ οἱ ἄλλοι οὕτω; Τί μήν; Οὐκοῦν ὅτι πόλις πρὸς πόλιν ἀρετῇ καὶ εὐδαιμονίᾳ, τοῦτο καὶ ἀνὴρ D πρὸς ἄνδρα; Πῶς γὰρ οὔ; Τί οὖν ἀρετῇ ἡ τυραννουμένη πόλις πρὸς βασιλευομένην οἵαν τὸ πρῶτον διήλ-

omissa neque a Ficino expressa est: *multis autem multa videbuntur.* Ex hac codicum varietate Stallbaumius suspiciosiorem aliquem colligere posse censet legendum esse πολλὰ καὶ ἄλλα δοκεῖ. Quae suspicio foret vanissima. καὶ significat non mirum esse, si vulgus opiniones quoque tales habeat, quale ipsum sit: *die Menge hat auch eine Menge Meinungen.* Eas quum aliis in rebus, tum in hac, qua de nunc agatur, a veritate remotas esse Socrates non pronuntiat, sed innuit, et recte scholiastes πολλά, inquit, ἀντὶ τοῦ ψευδῆ· τὸ γὰρ ψεῦδος πολυχοῦν, ἁπλοῦς δ' ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ. Ceterum pro δοκεῖ Mon. B. a m. pr. et Par. DK. sec. Bekk. δοκῇ exhibent.

ἔχειν] ἔχει Mon. B.

οὖν] *om.* Vind. F.

ὅ γε] ὅτε Vind. BE. Vat. HM. Flor. AC.

κατὰ] ἢ κ. Lob. Vat. M.

ἂν] *om.* Mon. B.

ὁμοιότητι] „Ita vertit Fic. quasi legerit ὁμοιότατος." Stephanus in m. Ficini interpretatio haec est: *Tyrannicus vir civitati tyrannide oppressae simillimus.* Atque ὁμοιότατον pro ὁμοιότητι L. VIII. p. 555. A. in nonnullis codicibus exstare vidimus; qui locus huic similis Stallbaumium, quum in pr. immemor eius fuisset et cum Astio ὁμοιότητι e nostro eliciendum censuisset, in sec. in viam reduxit. Neque Ficino non licebat Graecae dictionis abundantiam isto modo imitari.

δημοτικὸς] δημοκρατικὸς Par. DK. Mon. B. Ang. B. Vat. H. Flor. U. cum editis ante Bekkerum. Cf. p. 587. C. Hic vero proxime sequens δημοκρατουμένην facile vel oculos vel mentem librariorum praestringere potuit. Etiam Ficinus paria dedit: *popularis vir populari.*

κατὰ δημοκρατουμένην] Ita Par. A. Lob. Vind. BF. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Flor. RV. κατὰ τὴν δ. parum aequabiliter reliqui cum editis ante Bekkerum.

οὕτω;] οὕτως; Bekkerus. Interrogationem, quam Stephanus in m. his inesse ostendit, primus significavit Astius.

ἀρετῇ καὶ εὐδαιμονίᾳ] ἀρετὴν καὶ εὐδαιμονίαν Ang. B. Flor. R. ἀ. κ. εὐδαιμονία Ald.

τοῦτο] τοῦτος Bas. b.

καὶ ἀνὴρ] Ita Par. A. Vind. BF. Ang. B. Flor. V. et Ficinus: *vir quoque.* Reliqui libri et editiones ante Bekkerum καὶ omittunt.

D Πῶς γὰρ οὔ;] om. Vind. E. Flor. C.

Τί οὖν ἀρετῇ] Lectionem ἀρετῇ a Faehsio in margine Par. A. inventam, a Bekkero ex eodem libro cum variantis nota relatam („γρ ἀρετῆι Par. A.") facere equidem non potui quin pro germana Platonis scriptura haberem et vulgatae ἄρα longe anteponerem, quamquam patiens omnium interpretum silentium et quod Bekkerum quoque Τί οὖν ἄρα cum Astio in sec. ex Ald. Bas. ab. repetiisse viderem, dubitationis aliquid iniiciebat. Et magis hoc ferri potuisse, quam quod Stephanus dedisset, Τί οὖν; ἄρα — (etiam Vind. B. τί οὖν. ἄρα

θομεν; Πᾶν τοὐναντίον, ἔφη· ἡ μὲν γὰρ ἀρίστη, ἡ δὲ κακίστη. Οὐκ ἐρήσομαι, εἶπον, ὁποτέραν λέγεις· δῆλον γάρ. ἀλλ' εὐδαιμονίας τε αὖ καὶ ἀθλιότητος ὡσαύτως, ἢ ἄλλως κρίνεις; καὶ μὴ ἐκπληττώμεθα πρὸς τὸν τύραννον ἕνα ὄντα βλέποντες, μηδ' εἴ τινες ὀλίγοι περὶ ἐκεῖνον, ἀλλ' ὡς χρὴ ὅλην τὴν πόλιν εἰσελθόντας θεάσασθαι, καταδύντες εἰς ἅπασαν καὶ ἰδόντες, οὕτω δόξαν E

habet) aut quod Astius in pr. *Τί οὖν ἄρα* — non negabo neque accentus mutationem, quem Bekkerus secundum unum Vat. H. acutum ex circumflexo in reliquis omnibus a se invento fecisse ait, a codicibus, si codices requirimus, satis firmam esse dissimulabo: ἄρα in Lob. Vind. EF. (qui τί enclitici instar ad Glauconem refert: πῶς γὰρ οὔ τι: οὖν ἄρα) Mon. B. et in Florentinis omnibus scriptum est. Sed hoc ipsum ἄρα, quum ironiae hic locus non sit, post οὖν molestissime et prorsus insolito modo abundat, et quod gravissimum est, quum Socrates in proximo virorum inter ipsos comparationem eandem, quam civitatum fore virtutis et felicitatis ratione habita dixisset, si hoc loco omnino quonam modo civitas tyranno subiecta ad regiam se haberet interrogasset, haud dubie utramque illam, quam modo ostendisset, virtutem et felicitatem respici velle visus esset, non priorem tantum, quam tamen et Glauco secundum id, quod respondet, solam respexisse et Socrates secundum ea, quae deinceps interrogat, solam voluisse respici videtur. Itaque ἀρετῇ pro ἄρα recepi, articulum ἡ intactum reliqui, etsi eum una cum particula per compendiorum similitudinem prodiisse ex ἀρετῇ verisimile est.

οἷαν] οἷαν Vind. F. οἷ ἂν Lob.

τὸ πρῶτον] τοπρ. Lob. Ald. Bas. ab. Steph.

τοὐναντίον, ἔφη] τοὐναντίον ἔχει Lob. Vat. M. Bas. b.

γὰρ] *om.* Par. K.

δῆλον γάρ. ἀλλ'] Δῆλον γάρ. Ἀλλ' Bas. ab. Etiam Vind. E. ante ἀλλ' mutatae personae signum habet.

εὐδαιμονίας τε] Ita Par. A. Lob. Vind. BEF. Vat. BHM. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRTV. τε *om.* Mon. B. (Par. K. Flor. U.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. De Par. D. Bekkerus non magis, quam de Par. K. Mon. B. significationem dedit.

αὖ] *om.* Lob. Vat. BM. Fic.

ἀθλιότητος] δολιότητος Vind. F. δουλιότητος cum ἀθ super δου Ang. B. ἀθλιότητος πέρι Steph. Ast. pr. Egregie de genitivo fallitur Bernhardy synt. p. 159. dum eum ex adverbio ὡσαύτως pendere statuit.

καὶ μὴ ἐκπληττώμεθα]. κ. μ. ἐκπληττόμεθα Vind. F. *neque vero tyrannicae civitatis speciem admiremur* Fic. μὴ ἐκπλ. etc. usque ad εὐδαιμονεστέρα. E. excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 265.

πρὸς] εἰς Stob. Sed eius cod. A. πρὸς habet.

τὸν] *om.* Mon. B. Par. DK. Flor. U.

τύραννον] In Mon. B. primum ν int. vers. a m. s. est.

ὡς] εἰς Stob. cod. A.

τὴν] *om.* idem et Trinc.

εἰσελθόντας] εἰσελθόντες Ald. Bas. ab.

καταδύντες] καταδῦντες eaedem. κάτα δύντες Lob. Vat. M.

ἅπασαν] ἅπαν Vind. F. et cum σαν super ν Ang. B. E

δόξαν] τὸ δ. Lob.

ἀποφαινώμεθα. Ἀλλ' ὀρθῶς, ἔφη, προκαλῇ· καὶ δῆλον παντί, ὅτι τυραννουμένης μὲν οὐκ ἔστιν ἀθλιωτέρα, βασιλευομένης δὲ οὐκ εὐδαιμονεστέρα. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ περὶ τῶν ἀνδρῶν τὰ αὐτὰ ταῦτα προκαλού-
577 μενος ὀρθῶς ἂν προκαλοίμην, ἀξιῶν κρίνειν περὶ αὐτῶν ἐκεῖνον, ὃς δύναται τῇ διανοίᾳ εἰς ἀνδρὸς ἦθος ἐνδὺς διιδεῖν καὶ μὴ καθάπερ παῖς ἔξωθεν ὁρῶν ἐκπλήττεται ὑπὸ τῆς τῶν τυραννικῶν προστάσεως, ἣν πρὸς τοὺς ἔξω σχηματίζονται, ἀλλ' ἱκανῶς διορᾷ; εἰ οὖν οἰοίμην δεῖν ἐκείνου πάντας ἡμᾶς ἀκούειν, τοῦ δυνατοῦ μὲν κρῖναι, ξυνῳκηκότος δὲ ἐν τῷ αὐτῷ καὶ πα-

ἀποφαινώμεθα] ἀποφαινόμεθα Vind. BF, Par. DK. sec. Bekk. Vat. H. Flor. R. Stob. Gesn.
προκαλῇ] προσκαλῇ Flor. V. a m. s. προκαλεῖς Ang. B. προκαλεῖ Vind. F. Flor. R. Stob. cod. A. ed. Gaisf. Astius, Bekkerus, Stallbaumius.
ἀθλιωτέρα] ἀθλιώτεραι Lob. ante corr.
οὐκ] οὐκ ἔστιν Vat. M.
Ἆρ'] ἄρ' Vind. F. ἀρ' Vind. E.
προκαλούμενος] προσκαλούμενος Vat. B. παρακαλούμενος Ald. Bas. a.
577 προκαλοίμην,] προκαλοίμην; Ald. Bas. ab. Steph.
αὐτῶν] αὐτὸν Lob. Par. K. sec. Bekk. Vat. M.
ἐκεῖνον] ἐκτεῖνον Vind. F.
δύναται] ἂν δύνηται Ven. B. et editi ante Bekkerum.
διανοίᾳ] ἰδίᾳ ἀνοίᾳ Vat. B. ἰδίαι ἀνοίαι Lob.
ἐνδὺς] ἐνδρὺς Ang. B.
διιδεῖν] δεῖ ἰδεῖν Vind. F.
μὴ] int. vers. Lob.
καθάπερ] καθάρπερ Vind. E.
ἐκπλήττεται] καλύπτεται Lob. Vat. M. ἐκπλήττηται Vind. E. et fortasse Ven. B. de quo Bekkerus tacet, cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Etiam Bekkeri editio coniunctivum exhibet, citra soloecismum, (cf. Vol. II. p. 231, b.) sed tamen, nisi fallor, invito ipso.
ὑπὸ τῆς τῶν τυραννικῶν προστάσεως] *dum tyrannicam prospicit eminentiam* Fic.
σχηματίζονται] Ita Par. A. Vind. BEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. σχηματίζεται reliqui codices editique ante Bekkerum, quod erat exquisitius. Timaeus lex. p. 245: σχηματιζόμενος· προσποιούμενος, ἢ συντάττόμενος. Hoc loco *artificiose componere* significare videtur. πρόστασιν autem, quam Ruhnkenius ad Tim. p. 246. προστασίας synonymum putat, et *pompam, apparatum regium* interpretatur, quum non de tyrannis, sed de tyrannicis sermo sit, res antepositas ita, ut περίστασιν circumpositas, indicare existimo. Cf. Vol. I. p. 135, b. Praeter hunc locum nusquam, quod sciam, exstat.
διορᾷ] διορᾶν Ang. B. In editionibus ante Bekkerum non erat interrogationis signum.
οὖν] punctis notatum est in Mon. B.
οἰοίμην] οἴοι μὴν Vind. F.
κρῖναι] κρίναι Lob. Vind. F. Mon. B.
ξυνῳκηκότος] ξυνοικηκότος cum ω super vitioso ο Vind. E.
παραγεγονότος] παραγεγονότας Vind. F. Flor. AC.
κατ' οἰκίαν] κατοικίαν Vind. F.
πράξεσιν] τράξεσιν Bas. b.
τοὺς οἰκείους] οἰκείως Lob. Vat. M.
ἔχει] ἔχοι Lob. B
μάλιστα] μάλιστα τις Lob.

ραγεγονότος ἔν τε ταῖς κατ' οἰκίαν πράξεσιν, ὡς πρὸς ἑκάστους τοὺς οἰκείους ἔχει, ἐν οἷς μάλιστα γυμνὸς ἂν ὀφθείη τῆς τραγικῆς σκευῆς, καὶ ἐν αὖ τοῖς δημοσίοις κινδύνοις, καὶ ταῦτα πάντα ἰδόντα κελεύοιμεν ἐξαγγέλλειν, πῶς ἔχει εὐδαιμονίας καὶ ἀθλιότητος ὁ τύραννος πρὸς τοὺς ἄλλους; Ὀρθότατ' ἄν, ἔφη, καὶ ταῦτα προκαλοῖο. *Βούλει οὖν, ἦν δ' ἐγώ, προσποιησώμεθα ἡμεῖς εἶναι τῶν δυνατῶν ἂν κρῖναι καὶ ἤδη ἐντυχόντων τοιούτοις, ἵνα ἔχωμεν ὅστις ἀποκρινεῖται ἃ ἐρωτῶμεν; Πάνυ γε.* Ἴθι δή μοι, ἔφην, ὧδε σκόπει· τὴν ὁμοιότητα ἀναμιμνησκόμενος τῆς τε πόλεως καὶ τοῦ ἀνδρός, B C

Vat. M. et a m. s. Ven. B. cum editis ante Bekkerum. (μάλιστά τις Ast. sec.)

τῆς] τῆς τε Ald. Bas. ab.

ἐν αὖ τοῖς] Ita secundum Ficinum (*rursusque popularibus in periculis*) pro vulgato ἐν αὐτοῖς scribendum esse Heindorfius ad Soph. §. 102. monuit particulaeque inter praepositionem et articulum interpositae exempla nonnulla attulit. Cuius coniecturam codices Par. A. Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. BHM. Ven. B. Flor. ACTUV. confirmarunt. ἐν αὐτοῖς est in Vind. EF. (Par. K.) Flor. R. editisque ante Astii sec. De Par. DK. Ven. C. Ang. B. Bekkerus nihil.

κινδύνοις] om. Mon. B.

ἰδόντα] om. Vat. B.

κελεύοιμεν] κελεύομεν Vind. F. Ang. B. κελεύοιμι Mon. B. Flor. U. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. *iuberem* Fic. Quod Glauco ad initium potius, quam ad exitum orationis Socraticae respondet, id minime efficit, ut Socratem ipsum negemus exitum ita conformasse, ut qui ὀρθῶς ἂν ποιοῖμεν vel simile quid ad omnes pertinens responsum iri exspectaret aut responderi vellet. Ab hac igitur parte plurali, qui per se offensionem nullam habere potest, nihil obstat. Immo si κελεύοιμι verum esset, Glauco, qui Socratem unum laudare vellet, non videtur ad prima eius verba reversurus, sed eodem illo usurus fuisse: ὀρθότατ' ἂν κελεύοις. Ceterum cum interrogatione haec terminata esse puto, cuius signum post ἄλλους secundum Mon. B. Bas. ab. feci. Stallbaumius in sec. aposiopesis notam adhibuit. Sed illud *quid tum?* vel *quid censes?* quod sane subaudiendum est, Socrates consulto et non interpellante Glaucone quasi iam supra a se positum omittere potuit.

Ὀρθότατ'] ὀρθώτατ' Vind. F.

προσποιησώμεθα] προσποιησόμεθα Lob. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. Flor. ACTV.

ἡμεῖς] *et nos* Fic.

εἶναι] post τῶν δυνατῶν Ven. B. Vind. E. Flor. C.

δυνατῶν] om. Vat. B.

κρῖναι] κρίναι Vind. EF.

ὅστις] ὅτις Flor. T.

ἀποκρινεῖται] ἀποκρίνηται Vind. F. Ang. B.

σκόπει·] Sine interpunctione Ald. Bas. ab. et Ficinus: *Age utique, ita considera similitudinem, memoriam repetens civitatis ac viri:*

τὴν ὁμοιότητα] bis Vind. B. C

ἀναμιμνησκόμενος] ἀναμιμνησκόμενος Vind. F. Flor. R.

τε] om. Vind. E. Vat. H. Flor. T.

οὕτω καθ' ἕκαστον ἐν μέρει ἀθρῶν, τὰ παθήματα ἑκατέρου λέγε. Τὰ ποῖα; ἔφη. Πρῶτον μὲν, ἦν δ' ἐγώ, ὡς πόλιν εἰπεῖν, ἐλευθέραν, ἢ δούλην τὴν τυραννουμένην ἐρεῖς; Ὡς οἷόν τ', ἔφη, μάλιστα δούλην. Καὶ μὴν ὁρᾷς γε ἐν αὐτῇ δεσπότας καὶ ἐλευθέρους. Ὁρῶ, ἔφη, σμικρόν γέ τι τοῦτο· τὸ δὲ ὅλον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, D ἐν αὐτῇ καὶ τὸ ἐπιεικέστατον ἀτίμως τε καὶ ἀθλίως δοῦλον. Εἰ οὖν, εἶπον, ὅμοιος ἀνὴρ τῇ πόλει, οὐ καὶ ἐν ἐκείνῳ ἀνάγκη τὴν αὐτὴν τάξιν ἐνεῖναι, καὶ πολλῆς μὲν δουλείας τε καὶ ἀνελευθερίας γέμειν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ ταῦτα αὐτῆς τὰ μέρη δουλεύειν, ἅπερ ἦν ἐπιεικέστατα, σμικρὸν δὲ καὶ τὸ μοχθηρότατον καὶ μανικώτατον δεσπόζειν; Ἀνάγκη, ἔφη. Τί οὖν; δούλην, ἢ ἐλευθέραν τὴν τοιαύτην φήσεις εἶναι ψυχήν; Δούλην δή που ἔγωγε. Οὐκοῦν ἥ γε αὖ δούλη καὶ τυραννου-

καθ' ἕκαστον] καθέκ. Vind. BE. καθεκαστον Vind. F.

λέγε. Τὰ]: λέγε τὰ Lob. Vind. EF. Par. DK. sec. Bekk. Flor. ACTUV. et a m. pr. Mon. B. In Vind. B. item λέγε τὰ praescripto a m. s. Glauconis nomine (γλ.) legitur.

μὲν] μ. εἶπον Par. D. μ. εἰπεῖν Par. K. Flor. U. et cum punctis sub verbo Mon. B.

ὡς πόλιν εἰπεῖν] Mon. B. a m. s. super πόλιν litteram β et super εἰπεῖν α habet. πόλιν ὡς ἔπος εἰπεῖν Lob. Vat. M. Flor. T. Bas. b. „Alia invenitur lectio, πόλιν ὡς ἔπος εἰπεῖν ἐλευθ. etc. Sed haec irrepsisse ex sequentibus videri possunt: ac malim ὡς etiam et εἰπεῖν abesse, quam illis ἔπος interiici. Possunt autem et interrogative haec legi." Steph. in m. Ineptam esse illam lectionem recte iudicavit Stephanus, et videri potest ex sequentibus irrepsisse, nisi forte dictionem vulgarem ὡς ἔπος εἰπεῖν similitudinis caussa et ad interpretandam rariorem non inepte in margine positam imperiti librarii in textum receperunt. Ceterum Ficinus nec ὡς nec εἰπεῖν expressit: *Principio liberam civitatem tyrannicam dices an servam?* Extrema Stephani verba Aldinam respiciunt, quae post ἐρεῖς punctum sine interrogatione habet, cuius tamen et Basileenses et ipse Stephanus signum, ut par erat, posuerunt.

τὴν] om. Vat. H.

ἔφη] ἔφην Lob.

ὁρᾷς] ὁρῶ Mon. B.

ἔφη,] ἔφη: Vind. E. Et in Vind. B. Socratis nomen ante σμικρόν, Glauconis ante τὸ δὲ ὅλον a m. s. illatum est.

σμικρόν] μικρόν Par. K. sec. Bip.

καὶ τὸ] τὸ om. Flor. T.

οὐ καὶ] οὐκ Vind. BE. Flor. ACV. „καὶ om. Vind. B. Vat. H." *necesse est in illo* —. Fic. D

δουλείας τε καὶ ἀνελευθερίας] *illiberalitate et servitute* Fic. δουλίας — Mon. B. a m. pr. — τε om. Par. K. — καὶ ἐλευθερίας Lob. Vind. E. Vat. BM. Ven. C.

αὐτοῦ,] αὐτοῦ; Steph. Ast. pr. sec.

αὐτῆς] αὐτὴν Vind. E. per compendium idem, quod Bastii tab. pal. II. 1. repraesentat.

σμικρὸν] μικρὸν Vind. B.

μένη πόλις ἥκιστα ποιεῖ ἃ βούλεται; Πολύ γε. Καὶ ἡ τυραννουμένη ἄρα ψυχὴ ἥκιστα ποιήσει ἃ ἂν βουληθῇ, ὡς περὶ ὅλης εἰπεῖν ψυχῆς· ὑπὸ δὲ οἴστρου ἀεὶ ἑλκομένη βίᾳ ταραχῆς καὶ μεταμελείας μεστὴ ἔσται. Πῶς γὰρ οὔ; Πλουσίαν δὲ, ἢ πενομένην ἀνάγκη τὴν τυραννουμένην πόλιν εἶναι; Πενομένην. Καὶ ψυχὴν ἄρα τυραννικὴν πενιχρὰν καὶ ἄπληστον ἀνάγκη ἀεὶ εἶναι. Οὕτως, ἦ δ' ὅς. Τί δέ; φόβου γέμειν ἆρ' οὐκ ἀνάγκη τήν γε τοιαύτην πόλιν τόν τε τοιοῦτον ἄνδρα; Πολλή γε. Ὀδυρμοὺς δὲ καὶ στεναγμοὺς καὶ θρήνους καὶ ἀλγηδόνας οἴει ἔν τινι ἄλλῃ πλείους εὑρήσειν; Οὐδαμῶς. Ἐν ἀνδρὶ δὲ ἡγῇ τὰ τοιαῦτα ἐν ἄλλῳ τινὶ πλείω εἶναι, ἢ ἐν τῷ μαινομένῳ ὑπὸ ἐπιθυμιῶν τε καὶ ἐρώτων τούτῳ τῷ τυραννικῷ; Πῶς γὰρ ἄν; ἔφη. Εἰς πάντα δὴ, οἶμαι, ταῦτά τε καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἀποβλέψας τήν γε

τό] τὸ, idem; ex quo intelligitur fuisse qui hoc τό pro τοῦτο acciperet.

μοχθηρότατον καὶ μανικώτατον] μαν. κ. μοχθ. Par. K.

ἤ] καὶ Vat. H. Flor. A.

φήσεις] φύσεις Bas. a.

εἶναι] om. Mon. B. Par. DK. Flor. U.

βούλεται;] βούλεται. Ald. Steph.

Καὶ] om. Fic.

E ὡς περὶ] ὥσπερ Vind. F. Flor. A.

μεταμελείας] μεταμελίας Mon. B.

578 ἀνάγκη] ἀνάγκῃ Ald.

εἶναι.] εἶναι; Bas. ab.

Οὕτως] οὕτω Vind. E.

δέ] δαί Vind. B.

φόβου] βόβου idem a m. pr.

γέμειν] γέμην Vind. E.

ἆρ'] ἄρ' Vind. F. ἄρα Mon. B.

τήν γε] τήν τε Vind. BE. Ven. B. Vat. H.

τόν τε] τόν γε Vind. BEF. Par. K. sec. Bekk. Vat. H.

Πολλή] Ita Par. A. Lob. Vind. EF. Vat. BHM. Ven. BC. Flor. AC. Reliqui πολύ cum editis ante Bekkerum.

Ὀδυρμοὺς δὲ] Hanc editionum omnium lectionem codices tres tantum, Ven. B. et Flor. AV. praestant, tacentibus tamen de Par. K. Bipontinis, quem Bekkerus cum plerisque ὀδυρμούς τε exhibere testatur. Ita enim reliqui scriptum habent praeter Vind. EF. Ang. B. Flor. CR. in quibus ὀδυρμούς γε legitur. τε ferri non posse videtur et nonnunquam in locum particulae δὲ irrepsit, ut L. VI. p. 488. D. Sed multo frequentius ex γε per errorem factum est. Itaque si Platonem ὀδυρμοὺς δέ γε scripsisse idque in ὀδ. δέ τε corruptum esse statuimus, codicum discrepantiam omnem nullo negotio explicare possumus.

ἄλλῃ] ἄ. πόλει Vind. E.

πλείους] πλέους Lob. Vat. B. Ven. C. Par. D.

Ἐν ἀνδρὶ] ἐνανδρὶ Vind. E.

ἡγῇ] ἡγεῖ Vind. F. Flor. R. et, sup. η, Ang. B. cum recentioribus.

ἐπιθυμιῶν] ἐπιθυμίων Vind. E.

ἄν] om. Vat. M. Flor. T.

B τήν γε] τήν τε Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. ACTU. et a m. pr. Mon. B. (γε a m. s.)

πόλιν τῶν πόλεων ἀθλιωτάτην ἔκρινας. Οὐκοῦν ὀρθῶς; ἔφη. Καὶ μάλα, ἦν δ' ἐγώ. ἀλλὰ περὶ τοῦ ἀν- 505 δρὸς αὖ τοῦ τυραννικοῦ τί λέγεις εἰς ταὐτὰ ταῦτα ἀποβλέπων; Μακρῷ, ἔφη, ἀθλιώτατον εἶναι τῶν ἄλλων ἁπάντων. Τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, οὐκέτ' ὀρθῶς λέγεις. Πῶς; ἦ δ' ὅς. Οὔπω, ἔφην, οἶμαι, οὗτός ἐστιν ὁ τοιοῦτος μάλιστα. Ἀλλὰ τίς μήν; Ὅδε ἴσως σοι ἔτι C δόξει εἶναι τούτου ἀθλιώτερος. Ποῖος; Ὃς ἄν, ἦν δ'

ἔκρινας] ἔκρινα Vind. B. — p. 576. E.
ὀρθῶς; ἔφη.] ὀρθῶς ἔφη. Vind. B. Mon. B. Ald. ὀρθῶς ἔφη; Bas. ab.
ἀλλὰ] Ἀλλὰ Steph.
αὖ τοῦ] αὐτοῦ Vind. E.
ταὐτὰ ταῦτα] Ita Par. A. Ven. B. Vind. B. Vat. H. Flor. ACV. Bas. b. et Ficinus (*eadem haec*). ταῦτα ταῦτα Ven. C. αὐτὰ ταῦτα Vind. EF. Ang. B. Flor. RT. ταῦτα reliqui manuscripti editique ante Astii sec. „In quodam vet. legitur εἰς ταυτὰ ταῦτα. Duo autem haec a Plat. et alibi coniunguntur." Steph. in m.
Πῶς; ἦ δ' ὅς.] om. Lob. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. τί δή; Mon. B. Flor. U.
Οὔπω] οὕτω Mon. B. a m. pr.
ἐστιν] ἔστιν Vind. F.
τίς] τί Vind. B.
Ὅδε] ὁ δὲ Lob. ὅδ' Vind. F. Ang. B.
σοι] post ἔτι Lob. Vat. B.
τούτου] om. Mon. B. Par. DK. Flor. U.
ἀθλιώτερος. Ποῖος;] ἀθλιώτερος, ποῖος. Ald.
C τυραννικὸς] τυρ. Bas. ab. „Deesse puto negationem ante τυραννικός: et loquutum de eo qui tyrannico praeditus sit ingenio, nunc miseriorem dicere eum qui licet eo non sit praeditus, tyrannidem tamen exercere cogatur." Steph. in m. „Si diceret τυραννικὸς ὤν, non autem μὴ τυρ. ὤν, de eodem loqui videretur de quo alter modo loquutus fuerat, quum tamen se de alio loqui velle ostendat. Locus tamen quidam in iis quae sequuntur, lectionem alteram videri cuipiam possit utcumque defendere. quod si ita est, dicendum fuerit utrumque quidem esse τυραννικόν, sed discrimen in eo esse quod alter non sponte tyrannidem capessat, sed coactus." Idem in annot. p. 26. Quum homo tyrannico ingenio praeditus vel privatus vel cum imperio esse possit, Socrates accedente imperio, de quo sermo nondum fuisset, omnium eum miserrimum fore iudicat. Cf. p. 579. C. quem locum Stephanus, ut debebat, respiciens verbo tamen ἀναγκασθῇ nimium tribuit vel potius non intellexit *coactum* istum illo loco, ut hic *infelicem*, non secundum suum ipsius iudicium aut sensum, sed secundum veritatem et eventum dici.
ἰδιώτην] Stallbaumius in sec. ἰδιώτης mavult, quo posito etiam τὸν addere vel βίον delere debebat. Vulgata lectio elegantissima est. Cf. Reisigius ad Soph. Oed. p. CLXXXXIIII. et locus Philonis de vita Mosis L. III. a Stephano thes. T. I. p. 1642. A. citatus: ἀλλ' ἐζήλωσε βίον ἀπράγμονα καὶ ἰδιώτην. quam vitam noster L. X. p. 620. C. βίον ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονος vocat.
δυστυχὴς ᾖ] δ. ἦν Vind. E. ante lituram, qua ν deletum est. δυστυχήσῃ, quod Bekkerus fortasse praestare dicit, non magis equidem requiro, quam L. VIII. p. 561. A. εὐτυχήσῃ in verbis ἀλλ' ἐὰν εὐτυχὴς ᾖ καὶ μὴ πέρα ἐκβακχευθῇ, ἀλλὰ — κατα-

ἐγώ, τυραννικὸς ὢν μὴ ἰδιώτην βίον καταβιῷ, ἀλλὰ δυστυχὴς ᾖ καὶ αὐτῷ ὑπό τινος συμφορᾶς ἐκπορισθῇ, ὥστε τυράννῳ γενέσθαι. Τεκμαίρομαί σε, ἔφη, ἐκ τῶν προειρημένων ἀληθῆ λέγειν. Ναί, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλ' οὐκ οἴεσθαι χρὴ τὰ τοιαῦτα, ἀλλ' εὖ μάλα τῷ τοιούτῳ λόγῳ σκοπεῖν. περὶ γάρ τοι τοῦ μεγίστου ἡ σκέψις, ἀγαθοῦ τε βίου καὶ κακοῦ. Ὀρθότατα, ἦ δ' ὅς. Σκόπει δή, εἰ ἄρα τι λέγω. δοκεῖ γάρ μοι δεῖν ἐννοῆσαι ἐκ τῶνδε D

δέξηται — καὶ — μὴ — ἐνδῷ, quo loco praesens tempus inter aoristos Bekkerum non offendit. Scilicet felicitas ibi post evitata pericula superesse, non cum eis desinere traditur. Non aliter h. l. significatur infelicitatem ei, qui tyrannus factus sit, usque adesse perpetuoque eum comitari.

καί] in fine versus a m. s. additum habet Mon. B.

ἀληθῆ λέγειν] ἀληλέγειν, sup. inter η et λ a m. pr. θῆ eoque ita correcto, ut θῶς videri possit, Mon. B. cuius in m. a m. s. clare ἀληθῶς λέγειν perscriptum est. ἀληθῆ λέγειν; Ald. Bas. ab.

ἀλλ'] Ita, cum elisione, Lob. Vind. BEF. Mon. B. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRTUV. et Stallbaumius. ἀλλὰ Astius in sec. et tert. et Bekkerus. (cf. huius voluminis p. 51, b. extr.) Ἀλλὰ priores, (tacentibus de Par. K. Bipontinis) quasi haec Glauconis sint.

τῷ τοιούτῳ λόγῳ] „Melius fortasse τὼ τοιούτω λόγω in duali numero legeretur. Agnoscit tamen et Fic. alteram lectionem." Stephanus in m. *tali ratione* Fic. Videri potest τοιούτῳ h. l. ad sequentia spectare, ut L. III. p. 416. A., qua significatione τοιόνδε usurpari solet. Sed habet ea ratio praeter articulum hoc incommodi, quod nescias, utrum proxime sequentibus, an illis δοκεῖ γάρ μοι δεῖν etc. ὁ τοιοῦτος λόγος contineatur. Quare videndum, an dativus eam rem significet, cuius gratia accurate quaerendum esse Socrates dicat: *huiusmodi argumento, tam gravi, diligentissima investigatio tribui eiusque gratia quicquid huc facit non putari, sed valde accurate considerari debet.* Serranus *certa quadam ratione posuit*, Grouius: *mais porter, s'il se peut, la chose iusqu' à l'entière conviction.* Kleukerus: *sondern es durch genaue Untersuchung nach solchen und solchen Gründen ausmachen.* Astius, qui in sec. τὸ τοιοῦτον λόγῳ vel τὸν τοιοῦτον λόγον scribendum ostenderat, in tertia: *sed probe ea ad hanc orationem perpendere.* denique Schleiermacherus: *sondern es sehr genau nach folgender Regel überlegen.*

τοι τοῦ] τοιούτου Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τε] om. Mon. B. Par. D. post βίου habet Par. K. sec. Bekk.

Ὀρθότατα] ὀρθώτατα Vind. F.

δοκεῖ] δοκῶ Mon. B. Par. DK.

ἐκ τῶνδε] ἐκ τῶνδε, Steph. D Sed σκοπεῖν ἔκ τινος haud minus recte dicitur, quam ἔκ τινος ἐννοεῖν. Itaque ne verba περὶ αὐτοῦ σκοποῦντας supervacanea fiant, ἐκ τῶνδε utroque referri debet, hoc sensu: *opus est ut ex his quaestionem instituentes rem cognoscamus.* Non satis accurate Ficinus: *videtur enim mihi ex his de hoc esse considerandum.* Neque Schleiermacherus verbi ἐννοῆσαι rationem habuit: *Mir däucht nämlich wir müssen von hier aus die Sache betrachten.*

περὶ αὐτοῦ σκοποῦντας. Ἐκ τίνων; Ἐξ ἑνὸς ἑκάστου τῶν ἰδιωτῶν, ὅσοι πλούσιοι ἐν πόλεσιν ἀνδράποδά πολλὰ κέκτηνται. οὗτοι γὰρ τοῦτό γε προσόμοιον ἔχουσι τοῖς τυράννοις, τὸ πολλῶν ἄρχειν· διαφέρει δὲ τὸ ἐκείνου πλῆθος. Διαφέρει γάρ. Οἶσθα οὖν, ὅτι οὗτοι ἀδεῶς ἔχουσι καὶ οὐ φοβοῦνται τοὺς οἰκέτας; Τί γὰρ ἂν φοβοῖντο; Οὐδὲν, εἶπον· ἀλλὰ τὸ αἴτιον ἐννοεῖς; Ναί· ὅτι γε πᾶσα ἡ πόλις ἑνὶ ἑκάστῳ
E βοηθεῖ τῶν ἰδιωτῶν. Καλῶς, ἦν δ' ἐγὼ, λέγεις. τί δέ; εἴ τις θεῶν ἄνδρα ἕνα, ὅτῳ ἔστιν ἀνδράποδα πεντήκοντα ἢ πλείω, ἄρας ἐκ τῆς πόλεως αὐτόν τε καὶ γυναῖκα καὶ παῖδας θείη εἰς ἐρημίαν μετὰ τῆς ἄλλης

Ἐξ ἑνὸς] ἐξενὸς Vind. F.

τοῦτό γε] post προσόμοιον ἔχουσι Vind. E.

πλῆθος] πλεῖθος idem.

Οἶσθα] οἶσθ' Vind. BEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. quos secutus est Stallbaumius; fortasse recte.

ἀδεῶς ἔχουσι] *securi cum familia vivunt* Fic.

οὐ φοβοῦνται] ὠφελοῦνται Lob. Vat. M.

οἰκέτας] οἰκότας Ald. Bas. a. Signum interrogandi non est in Ald. Steph. Ast. pr. sec.

Οὐδὲν, εἶπον] *om.* Lob. Vat. BM.

Ναί· ὅτι] Ναί. Ὅτι Ald. Bas. ab. Steph. Etiam Vind. E. signum mutatae personae interiectum habet. Pro colo Astius in sec. et tert., Bekkerus et Stallb. comma fecerunt.

E λέγεις. τί] λέγεις: τί Vind. E. λέγεις. Τί Bas. ab. Steph.
θεῶν] τῶν θ. Par. K.
ὅτῳ] οὕτω Vind. E.

ἔστιν] Ita Stallbaumius in sec. In reliquis editionibus et in codicibus meis ἐστὶν legitur.

ἢ] Vulgo additum καὶ secundum Par. A. Vind. B. Vat. H. Flor. AV. et Ficinum omisi, quia supervacaneum h. l. et quum omnino, tum post ἢ saepe interpolatum est. Cf. Vol. II. p. 322, b.

αὐτόν] αὐ. Lob. Vind. B. σαύτόν cum punctis circa σ Vind. E.

ὅπου] ὅποι Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACV. ὅπῃ Flor. T.

μέλλοι] μέλλει Lob. Vat. BHM. Ven. B. Par. K. Flor. ACT. μέλλῃ Vind. E.

βοηθήσειν] βοηθεῖν Flor. T.

ἄν] *om.* Vind. F. Ang. B.

ὁπόσῳ] ἐν πόσῳ Vat. BM. Lob. Flor. T. πόσῳ Mon. B. Flor. U. Cf. Vol. I. p. 320, a.

οἴει] o. ἂν Ven. B. Ang. B. Vind. EF. Flor. R. editi ante Bekkerum.

αὐτοῦ] αὐ. Vind. EF.

γυναικὸς] γυαικὸς Ald.

ἀπόλοιντο] ἀπόλλοιντο Vind. E.

αὐτῶν] Stephanus annot. p. 26. 579 αὐ pro αὐτῶν a Platone scriptum, Astius in tert. proxima verba τῶν δούλων non ab ipso profecta esse suspicatur, quorum neutrum probabile videtur. Quum

οὐσίας τε καὶ τῶν οἰκετῶν, ὅπου αὐτῷ μηδεὶς τῶν ἐλευθέρων μέλλοι βοηθήσειν, ἐν ποίῳ ἄν τινι καὶ ὁπόσῳ φόβῳ οἴει γενέσθαι αὐτὸν περί τε αὑτοῦ καὶ παίδων καὶ γυναικὸς, μὴ ἀπόλοιντο ὑπὸ τῶν οἰκετῶν; Ἐν παντὶ, ἦ δ' ὅς, ἔγωγε. Οὐκοῦν ἀναγκάζοιτο ἂν 579 τινας ἤδη θωπεύειν αὐτῶν τῶν δούλων καὶ ὑπισχνεῖσθαι πολλὰ καὶ ἐλευθεροῦν οὐδὲν δεόμενος, καὶ κόλαξ αὐτὸς ἂν θεραπόντων ἀναφανείη; Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη, αὐτῷ, ἢ ἀπολωλέναι. Τί δ', εἰ καὶ ἄλλους, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ θεὸς κύκλῳ κατοικίσειε γείτονας πολλοὺς αὐτῷ, οἳ μὴ ἀνέχοιντο, εἴ τις ἄλλος ἄλλου δεσπόζειν ἀξιοῖ, ἀλλ' εἴ πού τινα τοιοῦτον λαμβάνοιεν, ταῖς ἐσχάταις τιμωροῖντο τιμωρίαις;

ingenui desint, a quibus auxilium petat, nonnullis ex servorum ipsorum, quos timet, numero adulari cogitur.

δεόμενος] ὀθόμενος Vind. E. δεομένους, quod Prinstererio et Astio in tert. reponendum videbatur, ineptum est. Nam si res eo venit, ut servis iam non opus sit manumissione „utpote reapse solitudinisque opportunitate libertatem iam adeptis," ne hero quidem opus est ut ad eos coërcendos illam aliamve ineat rationem. Recte vero οὐδὲν δεόμενος liberare quosdam dicitur, quia, quarum rerum caussa heri liberare servos solent, earum nulla ei ut idem faciat persuadet, sed timore tantum compulsus et coactus libertatem eis offert. Sic Plutarchus in vita Tib. Gracchi c. 21. de Scipione Nasica: δείσασα περὶ τοῦ ἀνδρὸς ἡ βουλὴ ψηφίζεται μηδὲν δεομένη πέμπειν αὐτὸν εἰς Ἀσίαν. — Quod ad lectionem codicis Vind. E. attinet, fortasse glossema est ex Homericae dictionis οὐκ ὄθομαι recordatione ortum, quum aliquis verbi δέομαι significationem h. l. eandem esse statueret, quam in formula οὐδὲν γάρ σου δέομαι Euthyd. p. 296. B. haberet, cuius loco οὐδὲν γάρ σου ὄθομαι secundum Homerum dici potuisse videretur. — Stephanus ad δεόμενος signum interrogandi apposuit.

ἢ ἀπολωλέναι] Pro ἢ Lob. ἢ idque int. vers. habet.

δ', εἰ] δεῖ Vind. F.

ἄλλους] ἄλλη Vind. E.

κύκλῳ] κύκλω Ald.

κατοικίσειε] Ita Lob. Vind. E. (Flor. CTUV.) Stephanus et recentiores. „κατοικίσειεν cum Steph. Mon. B. Vat. M., κατοικησειεν cum ι super η Vat. H., κατοικήσειεν ceteri." Sed in Mon. B. κατοικήσειε cum litura in η ita scriptum est, ut η perspicue appareat, ν ἐφελκυστικὸν vero non magis, quam in Stephani editione aut in Vind. B. exstat, in quo, ut in Par. K. sec. Bip. et in Flor. AR. et in Ald. Bas. ab. κατοικήσειε legitur. κατοικήσ Vind. F.

οἳ] οἱ Vind. E. ἢ Vat. H. οἳ ἂν Ven. B. cum editis ante Bekkerum.

ἄλλου] ἀλλ' οὐ Vind. F. ἄλλῳ Ang. B.

λαμβάνοιεν] λαμβάνοι ἐν Vind. F. et ante corr. B. Ang. B. λαμβανάνοι ἐν Mon. B. a m. pr. λάβοιεν Flor. T.

τιμωρίαις; Ἔτι] τιμωρίαις, ἔτι Ald.

B Ἔτι ἄν, ἔφη, οἶμαι, μᾶλλον ἐν παντὶ κακοῦ εἴη, κύκλῳ φρουρούμενος ὑπὸ πάντων πολεμίων. Ἆρ' οὖν οὐκ ἐν τοιούτῳ μὲν δεσμωτηρίῳ δέδεται ὁ τύραννος, φύσει ὢν οἷον διεληλύθαμεν, πολλῶν καὶ παντοδαπῶν φόβων καὶ ἐρώτων μεστός; λίχνῳ δὲ ὄντι αὐτῷ τὴν ψυχὴν μόνῳ τῶν ἐν τῇ πόλει οὔτε ἀποδημῆσαι ἔξεστιν οὐδαμόσε οὔτε θεωρῆσαι ὅσων δὴ καὶ οἱ ἄλλοι ἐλεύθεροι ἐπιθυμηταί εἰσι, καταδεδυκὼς δὲ ἐν τῇ οἰκίᾳ τὰ

οἶμαι,] Vulgo comma deest.

B κακοῦ] κακῷ Men. B. Vind. E. Par. DK. Flor. U. Ast. pr. „Scio multos ἐν παντὶ κακῷ legendum existimaturos: sed mihi videor et alibi talem genitivum invenisse.“ Steph. p. 26. e. g. Herod. VII. 118. ἐς πᾶν κακοῦ ἀπικέατο. Thucyd. VII. 55. ἐν παντὶ δὴ ἀθυμίας ἦσαν. quos locos Astius in sec. quum citasset, tamen κακοῦ pro glossemate habuit et uncinis inclusit, quia etiam ἐν παντὶ εἶναι dixerint, et remoto illo melius hoc superiori dictioni ἐν παντί, ἦ δ' ὅς, ἔγωγε respondeat. Sed in tertia uncinos dimisit et κακοῦ intactum reliquit.

εἴη] εἰ εἴη Par. A. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACV. et a m. pr. Ven. C.

κύκλῳ φρουρούμενος] κύκλω φ. Ald. κύκλω φορούμενος Lob. Vat. M. et a m. s. Ven. C. κυκλοφορούμενος Par. K.

πολεμίων. Ἆρ'] πολεμίων, ἆρ' Ald. π. ἄρ' Vind. F. — Ἆρα οὖν etc. usque ad ἀντερεῖ. p. 580. A. excerpsit Stobaeus serm. XXXXVII. p. 350.

τοιούτῳ] τῷ ι τ. Lob. Vat. BM. τοσούτῳ Stob. excepto cod. A. ex quo Gaisfordius τοιούτῳ a Gesnero in m. positum recepit.

μὲν] om. Stob.

ὢν οἷον] ὢν Stob. cod. A. ed. Trinc.

διεληλύθαμεν] διεληλύθειμεν Lob. Vat. M.

καὶ ἐρώτων] int. vers. Stob. cod. A.

λίχνῳ] Huic in Flor. R. πολυπράγμονι est superscriptum, cuius significatio alia est.

μόνῳ] μόνη Stob. Trinc.

τῶν] τῷ Vind. B. Vat. H. Flor. ACV. τὴν Stob. cod. A. Trinc. om. Lob. Vat. M.

ἐν τῇ πόλει] τῇ in Flor. ACV. omissum videri potest, quum Stallbaumius in pr. μόνῳ τῷ ἐν πόλει ex eis referat. Sed ipse vel typotheta τῇ omiserit.

ὅσων] ὅσον cum ω super ον Vind. E. ὅσω Stob. cod. A. Trinc. et ante corr. Vind. B.

εἰσι,] εἰσι; Steph.

τὰ πολλὰ] om. Vat. H. ταπολλὰ Lob. Steph.

ὡς] ὥσπερ Stob.

γυνή] γυνῇ Vind. E.

ζῇ] ζῆν Lob. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ald. Bas. a.

C καὶ] om. Vind. E. Fic.

τις] τι Ang. B.

τι] τοι Bas. ab.

ὁρᾷς;] ὁρᾷ. editi ante Bekkerum.

τοῖς τοιούτοις κακοῖς πλείω] huiuscemodi malis plura insuper Fic. „Haud scio an credibile sit scriptum fuisse ἐπὶ τοῖς τοιούτοις, vel potius πρὸς τοῖς τοιούτοις, id est, praeter haec: quum sequatur πλείω. Alioqui tamen nihil est cum quo dativus hic possit cohaerere.“ Stephanus in m. Idem annot. p. 26. postquam utramque coniecturam in m. propositam repetiit, aliam addit, „quae eundem quidem sensum efficit, sed ob maiorem mutationem audacior videri queat: ut nimirum legatur τῶν τοιούτων

πολλὰ ὡς γυνὴ ζῇ, φθονῶν καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις, C ἐάν τις ἔξω ἀποδημῇ καί τι ἀγαθὸν ὁρᾷ; Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Οὐκοῦν τοῖς τοιούτοις κακοῖς πλείω καρποῦται ἀνήρ, ὃς ἂν κακῶς ἐν ἑαυτῷ πολιτευόμενος, ὃν νῦν δὴ σὺ ἀθλιώτατον ἔκρινας, τὸν τυραννικὸν, ὡς μὴ ἰδιώτης καταβιῷ, ἀλλ' ἀναγκασθῇ ὑπό τινος τύχης τυραννεῦσαι καὶ ἑαυτοῦ ὢν ἀκράτωρ ἄλλων ἐπιχειρήσῃ ἄρχειν· ὥσπερ εἴ τις κάμνοντι σώματι καὶ ἀκράτορι

κακῶν κ. τ." Haud paullo rectius de loco Thucydidis sentiebat dativo eadem ratione usi L. I. c. 36. extr. δεξάμενοι δὲ ἡμᾶς ἕξετε πρὸς αὐτοὺς πλείοσι ναυσὶ ταῖς ἡμετέραις ἀγωνίζεσθαι. quam lectionem merito nuper a Poppone receptam alteri ταῖς ὑμετέραις minime postponendam intelligens ita explicabat, ut dativo id significari demonstraret, per quod plures naves habituri essent Athenienses. Eadem explicatione Stallbaumius ad nostrum locum adhibita recte mutationibus a Stephano et Astio propositis opus esse negavit. Dativi usus hic nihil differt ab eo, qui in dictionibus pervulgatis τοσούτῳ πλείω, πολλῷ, ὀλίγῳ, ὅσῳ πλείω obtinet, et iam bis in hoc opere a nobis observatus est. V. Vol. II. p. 228, a.

ἀνὴρ] Ita Par. A. Vind. BEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Stob. ὁ ἀνὴρ reliqui cum editis ante Bekkerum. *vir ille* Fic. Cf. Vol. I. p. 316, b.

ἑαυτῷ] αὐτῷ Vind. F. Ang. B.

ὃν] οἷον malebat Stephanus p. 26. non respiciens additum appositionis instar τὸν τυραννικόν, de quo cf. Vol. I. p. 204, a. b. et Bernhardy synt. p. 302.

νῦν] om. Lob. Vat. BM.

ὡς μὴ ἰδιώτης] μὴ ὡς ἰδ. Stobaeus et, sup. β α super μὴ ὡς, Vat. B. In Flor. R. ὡς omissum, in Mon. B. punctis postmodum deletis notatum fuit neque a Ficino (*haudquaquam privatus*) expressum est. μὴ ὡς ἰδ. Stallbaumius in sec. ex cod. Vat. B. quem subito librum praestantissimum appellat, recepit: de Stobaeo Astius nihil prodiderat. Me vulgata lectio propterea minus offendit, quod initium periodi ita comparatum est, ut affirmare aliquid potius, quam negare velle Socrates videatur, eumque miserrimum dicere, qui et animum tyrannicum gerat et vitae conditionem tyrannicam subire cogatur. Itaque non mirum, si eum ὡς μὴ ἰδιώτην καταβιῶναι ponit, in quo, si finis periodi esset, ne Stallbaumius quidem offendisset. Iam quod alterum ad descriptionem perficiendam necessarium priori non coniunctum, sed oppositum est, facit illud quidem, ut negatio potius, quam affirmatio praecessisse videatur; at quum re vera praecessisset negatio, quamvis ea verbum non afficeret, facile intelligitur, quam proclivis ad mutationem res esset. Nam ἀλλ' ἀναγκασθῇ haud dubie ita dictum est, quasi antea μὴ ὡς ἰδιώτης καταβιῷ esset dictum. Talia vero in his sermonibus frequentissima sunt.

ἀλλ'] ἀλλὰ Lob. Vind. F.

τυραννεῦσαι] τυραννῆσαι Lob. Ang. B. Vat. M. τυραννννεῦσαι Ald.

ἐπιχειρήσῃ] ἐπιχειρήσει Lob. Vind. BF. Vat. H. Flor. R. Stob. cod. A. Trinc.

ἀκράτορι] ἀκράτωρ Vind. E. ἀκράτρι, sup. ο a m. s. inter τ et ρ, Mon. B. Etiam in m. a m. s. καὶ ἀκράτρι habet sique subscriptum: ἐγὼ θαυμάζω τὴν λέξιν.

D ἑαυτοῦ μὴ ἰδιωτεύων, ἀλλ' ἀγωνιζόμενος πρὸς ἄλλα σώματα καὶ μαχόμενος ἀναγκάζοιτο διάγειν τὸν βίον. Παντάπασιν, ἔφη, ὁμοιότατά τε καὶ ἀληθέστατα λέγεις, ὦ Σώκρατες. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε Γλαύκων,

ἀγωνιζόμενος] ἀγνιζόμενος Ald.

D ἀναγκάζοιτο] προσαναγκάζοιτο Vat. B.

διάγειν] διαφεύγειν Lob. Vat. M.

βίον.] βίο. Ald. βίον; Astius, Bekkerus et Stallbaumius; quod, si verba τοῖς τοιούτοις κακοῖς recte interpretati sumus, probari non potest. In superioribus autem post ἄρχειν, quo loco Stephanus notam interrogandi, recentiores comma fecerunt, colon aptius visum est.

ὁμοιότατά τε] ὁμοιότα τε Vind. F. ὁμοιότητά τε Vind. E. ὁμοιότατα Par. K. sec. Bekk. „Non debent fortassis superlativi ὁμοιότατα et ἀληθέστατα cum παντάπασιν iungi.“ Steph. p. 26. Itaque post ἔφη colon ponendum putabat. Sed etiam παντάπασι μὲν οὖν Lib. I. p. 341. E. et πάνυ μὲν οὖν Phileb. p. 51. B. et alibi cum sequentibus iuncta reperiuntur, neque superlativo additum *omnino* repugnat. Accedit quod ipso Stephano iudice haec non respondentis, sed assentientis sunt.

Σώκρατες] σώκρατε Ald.
ἄθλιον] ἄθλιος Stob. cod. A.
ὑπὸ σοῦ] ὑποσοῦ Vind. E.
χαλεπώτατα ζῆν] *om.* Mon. B.
τυραννῶν;] τυραννῶν. Ald.

Κομιδῇ] κομιδὴ Vind. F. κομηδῇ Vind. E.

γ'] *om.* Vind. E. γε Stob.
ἄρα] *autem* Fic.
κἂν] *om.* Mon. B. κᾀν Steph.

μή τῳ] μὴ τῶ Vind. F. μὴ τῷ Ald. Bas. ab. μή πω Stob. cod. B.

δοκῇ] δοκεῖ Lob. Astius in sec. et tert. et Stallbaumius, qui coniunctivum soloecum esse imperite contendit. Cf. Hermannus de part. ἂν L. II. c. 7. cuius viri opera hoc certe effectum est, ut Graecos nulla aetate coniunctivum particulae εἰ vel soli vel μὴ additum habenti iungere dubitasse pro explorato habeamus. Quanto magis autem de eius ratione et potestate etiamnum ambigi potest (nam quae Hermannus disseruit, ea mihi quamvis acute excogitata, tamen ad fidem faciendam non omnino apposita videntur) tanto minus contra codices agendum est. Ii vero optimos quosque prosae orationis scriptores raro eo usos esse docent, deque Platone nominatim ad L. V. p. 473. A. monuimus. Raro igitur id, quod hoc modo declararetur, declarandum fuisse consentaneum est. Et quum εἰ rem simpliciter ac sine iudicii eius, qui loquitur, significatione ponat, quae vel sit vel esse possit, coniunctivus autem rem demonstret, quae esse cogitetur, quae medium inter id, quod est, et quod potest esse, locum teneat, modum hunc non aliter particulae illi addi potuisse coniicias, nisi ut quod primum simpliciter enuntiatum iri videretur, deinde cum illa veri seu eius, quod est, specie enuntiaretur. Itaque haec mutatio quaedam sermonis seu correctio fuerit, et εἰ μή τῳ δοκῇ ab ἐὰν μή τῳ δοκῇ eo differet, quod qui illo utitur, actionis suae, qua esse quosdam dissentientes cogitet, demonstrationem initio praetermissam in fine addit, qui hoc, statim initio eam ostendit. Iam nostro loco fatendum est eiusmodi correctionis necessitatem nullam apparere, et indicativum per se magis probabilem videri, ferri tamen atque ex-

παντελῶς τὸ πάθος ἄθλιον, καὶ τοῦ ὑπὸ σοῦ κριθέντος χαλεπώτατα ζῆν χαλεπώτερον ἔτι ζῇ ὁ τυραννῶν; Κομιδῇ γ', ἔφη. Ἔστιν ἄρα τῇ ἀληθείᾳ, κἂν εἰ μή τῳ δοκῇ, ὁ τῷ ὄντι τύραννος τῷ ὄντι δοῦλος τὰς μεγίστας

cusari coniunctivum posse et, si in codicibus praeter Lob. omnibus sit, mutari non debere. Eiusdem generis est locus Leg. L. XII. p. 958. D. a grammatico Bekkeri anecd. p. 144, 30. post alios inter exempla particulae *εἰ* cum coniunctivo positae citatus: *περὶ τελευτήσαντας δή, εἴτε τις ἄῤῥην εἴτε τις θῆλυς ᾖ, τὰ μὲν περὶ τὰ θεῖα νόμιμα — ὅσα προσήκει τελεῖσθαι, τοὺς ἐξηγητὰς γίγνεσθαι κυρίους φράζοντας*. In quo quum codicum omnium consensus et grammatici illius testimonium de emendatione cogitari vetent, et tamen non appareat, cur *εἰ — ᾖ* potius, quam *ἐὰν — ᾖ* aut *εἰ — ἐστὶ* dictum sit, nescio, an veteris sermonis, qui coniunctionum *εἰ* et *ἐὰν* fines nondum accurate constitutos haberet et coniunctivum post illam frequentius usurparet, id quod carmina Homerica, tum Pindari, Aeschyli atque tragicorum et Herodoti scripta docent, imitationem quandam, qualis in aliis dictionibus conspiciatur, statuere praestet. Idem de Aristotele sentiendum videtur, apud quem *εἰ* praegresso, ut h. l., *ἂν* cum coniunctivo invenitur Polit. L. II. in. p. 1260, b. 31. et p. 1261, a. 27. Bekk. (Tertius Aristotelis locus de somn. et vigil. in. ab Hermanno allatus, p. 453, b. 20., dubiam a codicibus lectionem habet, et Eth. Nic. L. VII. c. 7. p. 1150, a. 15. Bekkerus pro vulgato *κἂν εἰ ῥέπωσι* nulla varietate librorum notata *κἂν εἰ ῥέπουσι* edidit.) Sed diversi ab hoc genere ii loci sunt, quibus coniunctivus hortandi vel imperandi potestate praeditus est, quemadmodum Cratyl. p. 425. D: *οὐ γὰρ ἔχομεν τούτου βέλτιον εἰς ὅτι ἐπανενέγκωμεν περὶ ἀληθείας τῶν πρώτων ὀνομάτων, εἰ μὴ ἄρα δή, ὥσπερ οἱ τραγῳδοποιοὶ ἐπειδάν τι ἀπορῶσιν ἐπὶ τὰς μηχανὰς καταφεύγουσι θεοὺς αἴροντες, καὶ ἡμεῖς οὕτως εἰπόντες ἀπαλλαγῶμεν, ὅτι τὰ πρῶτα ὀνόματα οἱ θεοὶ ἔθεσαν καὶ διὰ ταῦτα ὀρθῶς ἔχει. wenn wir uns nicht etwa so heraushelfen wollen.* Contra similis nostro habendus esset locus Euthyd. p. 280. B. ubi vulgo ante Heindorfium *ἆρ' οὖν ἄν τι ὠφελοίη, εἰ ᾖ μόνον ἡμῖν, χρώμεθα δ' αὐτοῖς μή;* legebatur, nisi magis probabilis per se et codicum quoque caussa praeferenda esset Heindorfii lectio *εἰ εἴη* et *χρῴμεθα*.

τῷ ὄντι] τωοντι Vind. E.

τῷ ὄντι] τωόντι Vind. E. *τῷ ὄντι δὲ* Lob. Vat. M.

τὰς μεγίστας θωπείας καὶ δουλείας] *τὰς μεγ. δουλείας καὶ θωπείας* Lob. Vat. M. quae verborum collocatio magis usitata est. Sed eandem inversionem in alia orationis parte factam videre licet Euthyd. p. 302. B: *καὶ ἐγὼ ὑποπτεύσας ᾗξειν τὸν λόγον ᾗπερ ἐτελεύτησεν, ἄπορόν τινα στροφὴν ἔφευγόν τε καὶ ἐστρεφόμην ἤδη ὥσπερ ἐν δικτύῳ εἰλημμένος.* quae Heindorfius, si pronomen *τινὰ* et Civ. L. III. p. 405. C. et V. 453. D. respexisset, aliter interpretaturus fuisset. De accusativo, quem Stephanus in m. subaudienda praepositione *κατὰ* explicandum aut aliquid deesse dicendum putabat, Astius vero etiam corrigendum et secundum Ficinum (*vere servus, extremae adulationi servitutique astrictus*) *τῆς μεγίστης* scribendum censet, cf. Matthiae gramm. p. 746. — In Flor. T. *τε* inter *θωπείας* et *καὶ* interiectum est.

E θωπείας καὶ δουλείας καὶ κόλαξ τῶν πονηροτάτων, καὶ τὰς ἐπιθυμίας οὐδ' ὁπωστιοῦν ἀποπιμπλὰς, ἀλλὰ πλείστων ἐπιδεέστατος καὶ πένης τῇ ἀληθείᾳ φαίνεται, ἐάν τις ὅλην ψυχὴν ἐπίστηται θεάσασθαι, καὶ φόβου γέμων διὰ παντὸς τοῦ βίου σφαδασμῶν τε καὶ ὀδυνῶν πλήρης, εἴπερ τῇ τῆς πόλεως διαθέσει, ἧς ἄρχει, ἔοικεν. ἔοικε

580 δέ. ἢ γάρ; Καὶ μάλα, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ πρὸς τούτοις ἔτι ἀποδώσομεν τῷ ἀνδρὶ καὶ ἃ τὸ πρότερον εἴπομεν, ὅτι ἀνάγκη καὶ εἶναι καὶ ἔτι μᾶλλον γίγνεσθαι αὐτῷ, ἢ πρότερον, διὰ τὴν ἀρχὴν φθονερῷ, ἀπίστῳ, ἀδίκῳ,

καὶ κόλαξ τῶν πονηροτάτων,] *libidinibus nequissimorum hominum adulator* Fic. In Ald. post πον. nulla, ante καὶ plena interpunctio est.

E . ἐπιθυμίας] ἐπ. καὶ δουλείας Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

ὁπωστιοῦν] ὅπως τί οὖν Vind. F. ὁτιοῦν Lob. Vat. M.

ἀποπιμπλὰς] ἀποπιμπλᾶς Vind. F.

πλείστων] πλεῖστον Stob. cod. A.

ἐπιδεέστατος] ἐπιδεέστατος· Steph. Ast. pr. sec. Ficinus *semper* addidit.

ἐάν] ἐὰν δέ Stob. cod. A. Trinc. Gaisf.

ἐπίστηται] ἐπιστῆσαι Vind. F. ἐπιστῆται Ang. B. ἐπίσταται Mon. B. Stob. cod. B. Etiam in Par. A. ἐπιστῆται scriptum esse ex annotatione Bekkeri ad Sisyph. p. 641, 32. (389. E. extr.) colligi posset: „ἐπιστῆται, ut solet, Par. A.“ nisi magis probabile esset ad illum tantum dialogum eam observationem pertinere. Certe Leg. L. III. p. 304, 16. (689. D.) ἐπιστῶνται ab ipso pro vulgato ἐπίστωνται receptum non Parisiensis A. sed deteriorum quatuor librorum (Pal. C. Ric. B. Vat. M. et a m. s. C.) auctoritate muniit. Ceterum parum sibi hac in re constitit. Ipso illo Sisyphi in loco spreta codicis Par. A. scriptura ἐπίστηται tenuit et paullo ante p. 541, 22. (389. E. 4.) ἐπιστῆται sine ulla auctoritate scripsit. Euthyd. p. 296. C. ἐπιστῇ item ex coniectura, cui postmodum unus Vrb. B. suffragator exstitit, pro ἐπίστῃ, ib. A. ἐπιστῶμαι secundum sex non optimos, quibus Lob. accedit, pro ἐπίστωμαι, Prot. p. 325. B. ἐπιστῶνται cum uno Ven. C. pro ἐπίστωνται exhibuit et nostro loco ἐπίστηται, ut Thucyd. L. VI. c. 72. extr. ἐπίστωνται, pro quo codex Italus ἐπιστῶνται offerebat, intactum reliquit. Mihi vulgatum grammaticorum de huius coniunctivi accentu praeceptum verum videtur.

θεάσασθαι] θεάσεσθαι Ang. B.

διὰ παντὸς] διαπ. Vind. E. Mon. B.

σφαδασμῶν] Timaeus lex. p. 242: σφαδάζειν· δυσανασχετεῖν μετά τινος ὥσπερ σπασμοῦ. Qui si hunc locum, quemadmodum Ruhnkenius statuit, respexit, σφαδάζων pro σφαδασμῶν legisse videri potest. Id vulgato non praeferendum, sed tolerabilius esset, quam διὰ παντὸς βίου σφαδᾷ, quod Ruhnkenius Etymologum p. 737, 18. hinc afferre ostendit. Quod idem cum Lipsio statuit Tacitum Ann. L. VI. c. 6. nostrum locum expressisse, immemores erant viri doctissimi illorum, quae Gorg. p. 524. E. leguntur.

διαθέσει] διαθέσεις Stob. Gesn. (cod. B.)

ἄρχει] ἄρχειν Vat. M.

ἀφίλῳ, ἀνοσίῳ καὶ πάσης κακίας πανδοκεῖ τε καὶ τροφεῖ, καὶ ἐξ ἁπάντων τούτων μάλιστα μὲν αὐτῷ δυστυχεῖ εἶναι, ἔπειτα δὲ καὶ τοὺς πλησίον αὐτῷ τοιούτους ἀπεργάζεσθαι. Οὐδείς σοι, ἔφη, τῶν νοῦν ἐχόντων ἀντερεῖ. Ἴθι δή μοι, ἔφην ἐγώ, νῦν ἤδη ὥσπερ ὁ διὰ πάντων κριτὴς ἀποφαίνεται, καὶ σὺ οὕτω; τίς πρῶτος B κατὰ τὴν σὴν δόξαν εὐδαιμονίᾳ καὶ τίς δεύτερος, καὶ τοὺς ἄλλους ἑξῆς πέντε ὄντας κρῖναι, βασιλικόν, τιμοκρατικόν, ὀλιγαρχικόν, δημοκρατικόν, τυραννικόν. Ἀλλὰ ῥᾳδία, ἔφη, ἡ κρίσις. καθάπερ γὰρ εἰσῆλθον, ἔγωγε

ἔοικε δέ. ἦ] om. Stob. cod. AB. ἔοικε Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Flor. U. Stob. Trinc. ἔοικε δέ. ἦ Vind. F.

γάρ; Καὶ] γάρ. καὶ Lob. γὰρ καὶ Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Flor. U.

μάλα,] μάλ' Lob. Vat. M. μάλα; editio Bipontina, Bekkeriana et Stallbaumiana prior.

580 τούτοις] τούτους Lob. Vat. M.

ἔτι] om. Lob. Vat. BM.

ἀποδώσομεν] ἀποδώσωμεν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τὸ πρότερον] τοπρότ. Lob. et editiones ante Astii sec.

αὐτῷ] αὐτοῦ Mon. B.

ἀπίστῳ] om. Fic.

καὶ πάσης] καὶ om. Stob. Trinc.

τε] om. Vind. E.

ἐξ ἁπάντων] ἐξαπ. Vind. F.

τούτων] om. Vind. E.

τοιούτους] τοιοῦτον idem.

ἀπεργάζεσθαι.] ἀπεργάζεσθαι; Astius.

τῶν νοῦν] τὸν νοῦν Vind. F. τῶν ναῦν Vat. M.

Ἴθι — τῆς πόλεως; Ο.] excerpsit Stobaeus serm. XXXXI. p. 265.

ἔφην] ἔφη Lob. Vat. M.

ὥσπερ ὁ διὰ πάντων κριτὴς ἀποφαίνεται] quemadmodum iudex omnia circumspiciens de singulis iudicat Fic. Antiatticistes Bekkeri anecd. p. 91, 10: διὰ πάντων ἀγὼν λέγεται ὁ ἔσχατος. Κρατῖνος Πανόπταις. Hinc verisimile fit τὸν διὰ πάντων κριτὴν eum appellatum fuisse, qui finitis certaminibus musicis (horum enim proprie dicebatur κριτής. Cf. Leg. L. XII. p. 949.) quum omnes chori saltassent et cecinissent, iudicium faceret ac suum cuique locum, honorem, praemium assignaret. Orellius in epist. crit. ad calcem Memnonis p. 334. διῃσάντων pro διὰ πάντων scribendum esse suspicabatur.

B τὴν] om. Vind. E.

δόξαν] δόξαι Stob. Trinc.

εὐδαιμονίᾳ] εὐδαιμονίαν idem. εὐδαιμονία Ald. Bas. ab.

καὶ τίς] Ita Par. A. Vind. BEF. Vat. H. Flor. ACRTV. Stob. excepto cod. A. qui cum reliquis Platonis codicibus et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. καὶ omittit. Etiam Ficinus omisit.

κρῖναι] κρίναι Lob. Vind. EF. κρῖνε Vind. B. Ven. B. Par. K. Vat. H. Flor. AC. κρίνε Flor. TV. Stob. cod. A. enarra Fic. Est infinitivus. Cf. Heindorfius ad Soph. §. 6.

ἡ κρίσις] ἡ om. Stob.

γάρ] Ita Mon. B. in textu, sed in m. a m. pr. οὖν sub eoque a m. s. καθάπερ οὖν ὡς εἰκάζω scriptum habet.

ἔγωγε] Astius in pr. et sec. comma, quod Bekkerus ante hoc fecit, post id posuit, fortasse a Ficino deceptus, qui εἰσῆλθον in suum ingressus vertit. Priores neutrubi inciderant.

ὥσπερ χοροὺς κρίνω, ἀρετῇ καὶ κακίᾳ καὶ εὐδαιμονίᾳ καὶ τῷ ἐναντίῳ. Μισθωσώμεθα οὖν κήρυκα, ἦν δ' ἐγώ, ἢ αὐτὸς ἀνείπω, ὅτι ὁ Ἀρίστωνος υἱὸς τὸν ἄριστόν τε καὶ δικαιότατον εὐδαιμονέστατον ἔκρινε, τοῦτον C δ' εἶναι τὸν βασιλικώτατον καὶ βασιλεύοντα αὑτοῦ, τὸν δὲ κάκιστόν τε καὶ ἀδικώτατον ἀθλιώτατον, τοῦτον δὲ αὖ τυγχάνειν ὄντα ὃς ἂν τυραννικώτατος ὢν ἑαυτοῦ τε ὅτι μάλιστα τυραννῇ καὶ τῆς πόλεως; Ἀνειρήσθω σοι,

κρίνω] κρίνωι Lob. κρίνων Par. DK. Stob. Trinc. *inter se comparo atque iudico* Fic.

Μισθωσώμεθα] μισθοσώμεθ' Flor. U. μισθωσάμεθα Vind. F. et, sup. ο super α, Ang. B.

κήρυκα] post ἦν δ' ἐγὼ Mon. B. Flor. U. Cf. Vol. I. p. 302, a.

ἀνείπω] Ita Par. A. Lob. Vind. B. Mon. B. Ven. B. Vat. HM. Flor. ACRTUV. ἐνείπω Ang. B. ἂν εἴπω reliqui cum Stobaeo editisque ante Bekkerum. (ἂν εἴπω; Bas. ab.)

ὁ] om. Vind. E. Ang. B.

Ἀρίστωνος] ἀρίστονος Vind. F.

C δ' εἶναι] δ' om. Stob. cod. A. Trinc. καὶ addit Ven. B.

αὑτοῦ] αὐ. Vind. EF. Stob. Trinc.

ἀδικώτατον] om. Bas. b. καὶ addit Stob. cod. A. Trinc.

δὲ αὖ] δ' αὖ Lob. Vat. M. Stob. αὖ Ficinus non expressit.

τυγχάνειν] τυγχάνει Vind. F. Flor. AC.

τυραννῇ] τυραννεῖ Vind. EF. Flor. ACTV. Stob. (τυραννῇ Gaisf.)

πόλεως;] πόλεως. Ald. Steph. Ast. pr. sec. Fic.

Ἀνειρήσθω] ἀνηρήσθω Vind. E. ἀνηρείσθω Vind. F.

Ἦ] ἢ Lob. εἰ Vind. F. Ang. B.

προσαναγορεύω] Ita Par. A. Vind. F. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRTV. Bas. b. Astius in sec. et tert. Bekkerus et Stallbaumius. προαγορεύω Vat. B. προσαγορεύω reliqui libri scripti et editi. „In quodam vet. προσαναγορεύω, itidemque paulo post προσαναγόρευε, quae vera est lectio: quum τοῦ κήρυκος (cuius officio vult fungi) sit ἀναγορεύειν. Dicit autem προσαναγορεύω, ultra illud videlicet quod ἀνηγόρευσα." Steph. in m.

τε μὴ] τε καὶ μὴ Vind. BE. Ven. B. Vat. H.

Προσαναγόρευε] Ita Par. A. Lob. Vind. EF. (hic syllabam να int. vers. sed a m. pr. habet.) Vat. BM. Ven. BC. Ang. B. Flor. ACRV. προσαναγορευέσθω Flor. T. προσαγόρευε reliqui codices et editiones eaedem, quae supra προσαγορεύω. *Adiice* Fic. (supra *Nunquid adiiciam*)

ἡμῖν] om. Par. K. Fic.

D δὲ δεῖ] δεῖ δὲ Par. A. Vind. EF. Vat. BH. Ven. C. Par. D. Ang. B. Flor. ACRV. Raros in codice optimo error et in tanta vocabulorum similitudine facile excusandus. Contra L. X. p. 619. A. pro δεῖ δὴ veram lectionem δὴ δεῖ exhibet.

ἐάν τι] ἐάν τοι Vind. B. ἐάν τί, in m. a m. s. σοι, Mon. B. Potestatem encliticí recte declarasse videtur Stallbaumius: *si qua placuerit*. Cf. Aristoph. Ran.

ἔφη. Ἦ οὖν προσαναγορεύω, εἶπον, ἐάν τε λανθάνωσι τοιοῦτοι ὄντες ἐάν τε μὴ πάντας ἀνθρώπους τε καὶ θεούς; Προσαναγόρευε, ἔφη. Εἶεν δή, εἶπον· αὕτη 506μὲν ἡμῖν ἡ ἀπόδειξις μία ἂν εἴη. δευτέραν δὲ δεῖ τήνδε, ἐάν τι δόξῃ, εἶναι. Τίς αὕτη; Ἐπειδή, ὥσπερ πόλις, ἦν δ' ἐγώ, διῄρηται κατὰ τρία εἴδη, οὕτω καὶ ψυχὴ ἑνὸς ἑκάστου τριχῇ, τὸ λογιστικὸν δέξεται, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ ἑτέραν ἀπόδειξιν. Τίνα ταύτην; Τήνδε. D

175: ἀνάμεινον, ὦ δαιμόνι', ἐὰν ξυμβῶ τί σοι. Eq. 1229: καὶ μήν σ' ἐλέγξαι βούλομαι τεκμηρίῳ, εἴ τι ξυνοίσεις τοῦ θεοῦ τοῖς θεσφάτοις. Ad sensum tamen non minus aptum fuerit, si praedicati vice fungatur et idem, quod in dictionibus λέγειν τὶ et εἶναι τὶ, significet. Simili ambiguitate supra L. I. p. 341. B: πρὸς ταῦτα κακούργει καὶ συκοφάντει, εἴ τι δύνασαι.

εἶναι] intueri Fic.

τριχῇ] τριχὴ Vind. F. τριχῆ Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius.

τὸ λογιστικὸν δέξεται] Ita Par. A. λογιστικὸν δέξεται Vind. BF. Vat. BH. Ven. C. Par. D. Flor. ACRTV. λογιστικόν. (λογιστικὸν sec. Bekk.) ἐπιθυμητικὸν θυμικόν. (θυμικὸν sec. Bekk.) δέξεται Par. K. λογιστικὴν δέξεται Flor. U. et ante corr. Mon. B. λογιστικὴ δέξεται idem correctus. δέξεται reliqui codices, h. e. Lob. Vat. M. Ven. B. Vind. E. et Ang. B. cum editis. Ficinus totam ῥῆσιν sic convertit: *Postquam sicuti civitas tres in species divisa est, ita et cuiusque anima trifariam dividetur, ut arbitror: atque hinc demonstratio secunda nascetur.* quorum verborum vel primum vel secundum abundat. τὸ λογιστικὸν quidem in suo codice non invenit, et fatendum est non adeo necessarium esse, ut eo remoto sensus non tolerabilis exsistat. Quamquam fore suspicamur quibus post promptum illud et dubitatione carens δευτέραν δεῖ τήνδε εἶναι hoc titubare videatur: *res aliam quoque, ut ego opinor, demonstrationem recipiet.* dictionis vero patrocinium Stallbaumii tale est, ut suspectam reddere cuipiam possit: εἴπερ ἐνδέχεται τοῦτο γίγνεσθαι ex Phaedone tamquam simile citavit. Sed δέξεται per se non improbantes et τὸ πρᾶγμα subaudiri posse concedentes tamen τὸ λογιστικὸν pro glossemate abiiciendum esse negamus. Nam quod Stallbaumius putat librario id deberi, qui ellipticum genus loquendi non agnoverit, primum codicem illum omnium minime interpolatum esse constat, deinde ipsum ita est comparatum, ut facilius non intelligi ideoque omitti, quam defectui supplendo idoneum videri et propterea adiici posset. Quod si eius loco τὸ πρᾶγμα legeretur, aut eum librum, in quo legitur, hoc unum credibile esset sic ex Parisiensi K. emendatum habere, quemadmodum ipsum Par. K. plurima ex Veneto C. habere certum est, de glossemate cogitare liceret. Nunc Socratem potius statuamus, quum trium animi partium mentionem fecisset, inter quas primum locum *ratio* obtinet, ad argumentorum explorationem facta eaque vel repudiandi vel admittendi auctoritate praedita, alteram argumentationem ex tripartita animi divisione petendam illi parti probatum et a ratione admissum iri dicere.

Τήνδε] τὴν δὲ Vind. F.

τριῶν ὄντων τριτταὶ καὶ ἡδοναί μοι φαίνονται, ἑνὸς ἑκάστου μία ἰδία, ἐπιθυμίαι τε ὡσαύτως καὶ ἀρχαί. Πῶς λέγεις; ἔφη. Τὸ μὲν, φαμὲν, ἦν ᾧ μανθάνει ἄνθρωπος, τὸ δὲ ᾧ θυμοῦται· τὸ δὲ τρίτον διὰ πολυειδίαν ἑνὶ οὐκ ἔσχομεν ὀνόματι προσειπεῖν ἰδίῳ αὐτοῦ, ἀλλὰ ὃ μέγιστον καὶ ἰσχυρότατον εἶχεν ἐν αὐτῷ, τούτῳ ἐπωνομάσαμεν· ἐπιθυμητικὸν γὰρ αὐτὸ κεκλήκαμεν διὰ σφοδρότητα τῶν περὶ τὴν ἐδωδὴν ἐπιθυμιῶν καὶ πόσιν καὶ ἀφροδίσια καὶ ὅσα ἄλλα τούτοις ἀκόλουθα, καὶ φιλοχρήματον δὴ, ὅτι διὰ χρημάτων μάλιστα ἀποτελοῦνται αἱ τοιαῦται ἐπιθυμίαι. Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη. Ἆρ' οὖν καὶ τὴν ἡδονὴν αὐτοῦ καὶ φιλίαν εἰ φαῖμεν εἶναι τοῦ κέρδους, μάλιστ' ἂν εἰς ἓν κεφάλαιον ἀπερειδοί-

E

581

τριῶν]: τριῶν Vind. E. Τριῶν Steph. editio Bekkeri invito ipso et Stallbaumius.

μοι] om. Fic.

φαίνονται] φαίνεται εἶναι Par. K. sec. Bekk. φαίνονται εἶναι sec. Bip. idque Astius in pr. et sec. recepit. *esse videntur* Fic.

ἑνὸς] ἐν οἷς Vind. F.

ἰδία] om. idem. ἴδιαι Par. A. multo minus concinne.

ὡσαύτως καὶ] ὡ. κ. αἱ Vind. B. καὶ ὡ. αἱ Vind. F. Ang. B. Flor. R.

φαμὲν] om. Mon. B. Vind. F. Ang. B.

ἦν] ἦν δ' ἐγὼ Lob. Vat. BM. Flor. TV. Stallb. pr. Quod Stallbaumius narrat Bremio ad epist. Socrat. p. 323. Orell. reponendum videri, τὸ μέν φαμεν, ᾧ, id recte ab eo repudiatum exiguum a Ficino praesidium habet: *Partem unam dicimus, qua.*

διὰ πολυειδίαν] διαπολυδίαν Vind. F.

οὐκ ἔσχομεν] οὐκέσχ. idem. οὐκ ἔχομεν Bip. et Bekkeri editio, qui in comm. errorem notavit.

ὀνόματι] post προσειπεῖν Mon. B. Flor. . . (U?)

E εἶχεν] *continet* Fic.

αὐτῷ] αὐ. Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab.

τούτῳ] τοῦτο Vind. BEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Idem in Par. K. super vulgato positum Astius in pr. et sec. praetulit, Stallbaumius in utraque recepit. Sed hoc ipsum τοῦτο videtur subaudiri et τούτῳ pro τῷ τρίτῳ accipi posse, ut verbi ἐπονομάζειν constructio ab Heindorfio ad Phaedr. §. 30. et a Stallbaumio exemplis declarata constet, si tamen Bekkeri silentium de Par. A. et reliquis certius est, quam de Vind. B. in quo τοῦτο legi non ostendit. Ficinus verba ἀλλὰ ὃ etc. usque ad κεκλήκαμεν ita interpretatus est: *sed ex eo, quod in se continet maximum vehementissimumque, concupiscibile appellavimus*, ex quibus τούτῳ an τοῦτο legerit, discerni nequit.

ἐπωνομάσαμεν] ἐπονομάσαμεν Vind. F.

αὐτὸ] αὐτοῦ Lob. Vat. M.

τῶν] Ita Par. A. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACRTV. τῶν τε reliqui et Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

περὶ τὴν] περὶ Ven. B. Flor. T. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. (τὴν περὶ editio Bekkeri, typothetae errore.)

ἐδωδὴν] ἡδονὴν Par. DK. sec. Bekk.

581 Ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

φαῖμεν] φῶμεν Mon. B. φα-

μεθα τῷ λόγῳ, ὥστε τι ἡμῖν αὐτοῖς δηλοῦν, ὁπότε τοῦτο τῆς ψυχῆς τὸ μέρος λέγοιμεν, καὶ καλοῦντες αὐτὸ φιλοχρήματον καὶ φιλοκερδὲς ὀρθῶς ἂν καλοῖμεν; Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ, ἔφη. Τί δέ; τὸ θυμοειδὲς οὐ πρὸς τὸ κρατεῖν μέντοι φαμὲν καὶ νικᾶν καὶ εὐδοκιμεῖν ἀεὶ ὅλον ὡρμῆσθαι; Καὶ μάλα. Εἰ οὖν φιλόνεικον αὐτὸ καὶ φιλότιμον προσαγορεύοιμεν, ἦ ἐμμελῶς ἂν ἔχοι; Ἐμμελέστατα μὲν οὖν. Ἀλλὰ μὴν ᾧ γε μανθάνομεν, παντὶ δῆλον ὅτι πρὸς τὸ εἰδέναι τὴν ἀλήθειαν ὅπῃ ἔχει πᾶν ἀεὶ τέταται, καὶ χρημάτων τε καὶ δόξης ἥκιστα τούτων τούτῳ μέλει. Πολύ γε. Φιλομαθὲς δὴ καὶ φιλόσοφον καλοῦντες αὐτὸ κατὰ τρόπον ἂν καλοῖμεν; Πῶς γὰρ οὔ; Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἄρχει ἐν ταῖς B

μὲν Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B.

μάλιστ'] μάλιστα Vind. BE. Flor. ACTV.

λέγοιμεν,] λέγοιμεν; Steph. Ast. pr. tert. Bekk. Stallb.

καὶ] om. Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. K. sec. Bekk.

καλοῦντες] φιλοῦντες cum κα super φι Vat. H.

φιλοχρήματον] καὶ φ. Lob. Vat. BM.

ὀρθῶς] ἆρ' ὀ. Mon. B. Flor. U.

Ἐμοὶ γοῦν] Ita Vind. EF. Ἔμοιγ' οὖν cum Lob. Vind. B. Mon. B. (Flor. ACRTUV. Par. K.) editiones ante Bekkerum, qui tacito correxit. Cf. Vol. I. p. 30, b.

Τί δέ; τὸ θυμοειδὲς] τί δὲ θυμοειδὲς, Mon. B. τί δὲ τὸ θυμοειδὲς. Vind. E. Ald. τί δὲ τὸ θυμοειδὲς Vind. B. Τί δὲ τὸ θυμοειδὲς, Bas. ab. Τί δὲ τὸ θυμοειδές; ferri potest. Cf. Vol. I. p. 21, a. II. p. 91. sq.

κρατεῖν] κρατοῦν Bas. b.

μέντοι] μέν τι (Flor. AC.) editi ante Bekkerum, tacentibus de Par. K. Bip.

ἀεὶ] Ita Par. A. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACTV. δεῖ Lob. Vind. F. Vat. B. Ven. BC. Par. DK. sec. Bekk. Ald. Bas. ab. et punctis subscriptis Mon. B. om. Ang. B. Fic. δεῖν (Flor. RU.) Steph. Ast. pr. sec. De Vat. M. Bekkerus nihil.

ὡρμῆσθαι] ὁρμῆσθαι Vind. F. ὡρμεῖσθαι Bas. ab.

φιλόνεικον] φιλόνικον Mon. B. Flor. U. B

προσαγορεύοιμεν] προσαγορεύομεν Vind. EF. Ang. B. Flor. R.

ἦ] ἢ Vind. F.

παντὶ] om. Lob. Vat. BM.

ὅτι] om. iidem. ἔφην Par. K. Mon. B. Flor. U. ἔφη Par. D.

ὅπῃ] ὅποι Ven. B. Flor. C.

ἔχει] ἔχοι Vind. B.

τέταται] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Flor. U. anniti Fic. τέτακται reliqui cum editis ante Bekkerum. Cf. Phaedr. p. 270. E: ἡ ἅμιλλα αὐτῷ τέταται πρὸς τοῦτο πᾶσα. quo loco codex Gothanus et nonnulli alii τέτακται exhibent. Leg. L. VI. p. 763. C: τῶν ἐκ τῆς χώρας λεωφόρων εἰς τὴν πόλιν ἀεὶ τεταμένων. ubi ante Astium τεταγμένων erat.

μέλει] μέλλει Vind. BF.

δὴ] δὲ Ven. B.

καλοῦντες αὐτὸ] καλοῦντε α. Ald. Bas. a. αὐτὸ καλοῦντες Flor. U. αὐτὸ καλοῦντες αὐτὸ cum punctis sub altero αὐτὸ Mon. B.

καλοῖμεν;] καλοῖμεν. Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

C ψυχαῖς τῶν μὲν τοῦτο, τῶν δὲ τὸ ἕτερον ἐκείνων, ὁπότερον ἂν τύχῃ; Οὕτως, ἔφη. Διὰ ταῦτα δὴ καὶ ἀνθρώπων λέγομεν τὰ πρῶτα τριττὰ γένη εἶναι, φιλόσοφον, φιλόνεικον, φιλοκερδές; Κομιδῇ γε. Καὶ ἡδονῶν δὴ τρία εἴδη, ὑποκείμενον ἓν ἑκάστῳ τούτων; Πάνυ γε. Οἶσθ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι εἰ θέλοις τρεῖς τοιούτους ἀνθρώπους ἐν μέρει ἕκαστον ἀνερωτᾶν, τίς τούτων τῶν

C τῶν μὲν — τῶν δὲ] τὸν μὲν — τὸν δὲ Vat. H.

τύχῃ] τύχοι Lob. Vind. E. Vat. B. Ven. B. et, sup. η super οι, Vind. B. et Par. K. Signum interrogandi in Ald. Steph. deest.

Διὰ ταῦτα] διατ. Lob. Vind. B. Mon. B. Ald. Bas. ab.

λέγομεν] λέγωμεν Par. A. Ven. C. et a m. pr. Mon. B. (λέγομεν a m. s.) Bekkerus et Stallbaumius in sec. Verum non nunc primum hoc asseritur, sed iam dudum L. IIII. p. 435. E. demonstratum est: nunc in memoriam revocatur et ad novam sententiam de tribus voluptatis generibus stabiliendam adhibetur. Ceterum in illis litteris codicem optimum etiam alibi errantem vidimus. Cf. ad p. 572. D. observata, et infra 582. D.

φιλόνεικον] φιλόνικον Ven. B. Mon. B. Flor. U.

φιλοκερδές;] φιλοκερδές. Ald. et signo interrogandi reliquae quoque praeter Bekk. et Stallb. editiones carent. Sed sensus hic videtur: *Nonne igitur hanc ob rem tria omnino hominum genera esse statuimus?*

Κομιδῇ] κομιδή Vind. F. Κομιδῇ Ald. Bas. ab. Steph. (Lob.)

δὴ] γε Lob. Vind. F. Vat. BM. Ang. B. Flor. R.

ὑποκείμενον] ὑποκείμενα Ven. B. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACV.

ἓν] ἐνὶ Vind. B. In Mon. B. ἕκαστον in m. a m. s. additum est.

τούτων;] τούτων. Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

ἦν δ' ἐγὼ] In Vind. B. καὶ ἄρχει ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν μὲν τοῦτο addita punctisque circumscripta sunt.

θέλοις] θέλεις Lob. Vind. BE. Vat. BM. Par. K. Flor. ACV. ἐθέλεις Ven. B. ἐθέλοις Flor. T. Ast. sec. tert. Bekk. Stallb. Cf. Vol. I. p. 230, a.

ἀνερωτᾶν] ἐρωτᾶν Vind. E. Vat. H. Flor. ACT.

ἥδιστος, τὸν ἑαυτοῦ ἕκαστος] ἕκαστος τῶν ἑαυτοῦ ἥδιστος Vind. F. ἕκαστος τὸν ἑαυτοῦ ἥδιστον Ang. B. In Vind. E. ἕκαστος omissum, in Lob. Vat. BM. post μάλιστα positum est.

ἐγκωμιάσεται;] ἐγκωμιάσεται. Ald. ἐγκωμιάσεται, Bas. ab. Ast. pr. ἐγκωμιάσεται· Steph.

ὅ τε] ὅτι Vind. F. Ang. B.

χρηματιστικὸς] χρηματικὸς Vind. F.

D τὸ κερδαίνειν] In Par. K. τοῦ super τὸ scriptum, in Vind. E. ἢ post κερδαίνειν int. vers. adiectum est.

τιμᾶσθαι ἡδονὴν ἢ τὴν τοῦ] *om.* Vind. E.

εἴ τι] Ita codices, excepto Par. A. quem Bekkerus a se et Stephano εἴ τις cum Ald. Bas. ab. exhibentibus discrepare non ostendit. In Vind. B. εἴ int. vers.,

βίων ἥδιστος, τὸν ἑαυτοῦ ἕκαστος μάλιστα ἐγκωμιάσεται; ὅ τε χρηματιστικὸς πρὸς τὸ κερδαίνειν τὴν τοῦ D τιμᾶσθαι ἡδονὴν ἢ τὴν τοῦ μανθάνειν οὐδενὸς ἀξίαν φήσει εἶναι, εἰ μὴ εἴ τι αὐτῶν ἀργύριον ποιεῖ; Ἀληθῆ, ἔφη. Τί δὲ ὁ φιλότιμος; ἦν δ' ἐγώ· οὐ τὴν μὲν ἀπὸ τῶν χρημάτων ἡδονὴν φορτικήν τινα ἡγεῖται καὶ αὖ τὴν ἀπὸ τοῦ μανθάνειν, ὅτι μὴ μάθημα τιμὴν φέρει,

sed a m. pr., additum est; nec aliter in Ven. C. Vat. H. scriptum videtur, quos Bekkerus una cum Vind. B. a recentiori manu εἴ τι, a prima solum τι habere dicit. In Par. D. τις a m. s. e τι factum est. Denique in Mon. B., de quo Bekkerus quasi cum Stephano consentiente tacet, ut in Flor. U. εἴ τι τις legitur. τὶς sive masculinum sive femininum sit, ineptum videtur. Ac de feminino quidem nemo dissentiet; masculinum vero hoc efficit, ut voluptas ex honore disciplinave redundans ea conditione fortasse non floccifacienda dicatur, si quis eorum, qui honore afficiantur vel discant, simul ἀνὴρ θησαυροποιὸς sit, ipsum honorem ipsamve disciplinam id esse debere, quod lucrum afferat, quod maxime dictum oportebat, non dicitur. Quare τι cum Astio et Stallbaumio recepi. Ita etiam Ficinus: *nisi quid forsan ad argentum conferant*. De εἰ μὴ εἰ cf. exempla ab Heindorfio ad Gorg. §. 79. collecta. Alterum εἰ rem magis incertam reddit, dum exceptioni addit conditionem. Quod si h. l. abesset, si quid illarum rerum lucrum afferat, voluptatem non contemnendam habere concederetur: addito eo hoc tantum conceditur, fieri posse, ut, si lucrum afferant, voluptas non contemnenda sit. Aliter sensisse videtur Rückertus Symp. p. 221. D. εἰ μὴ ἄρα εἰ οἷς ἐγὼ λέγω ἀπεικάζοι τις αὐτὸν secundum optimos codices a Bekkero pro εἰ μὴ ἄρα οἷς etc. recte scriptum esse negans.

ποιεῖ] ποιεῖν Ven. B. ποιοῖ Mon. B. Flor. U. Signum interrogandi ab Astio in tert. positum propterea adhibendum putavi, quod huius partis tenor idem, qui prioris ad ἐγκωμιάσεται usque pertinentis, fuisse, neque Glauco nisi interrogatus interpellare Socratis sermonem potuisse videtur. Deest enim alterum tertiumque, quod ille additurus ὅ τε χρηματιστικὸς dixerat. Scilicet primum iam satis amplum videns in eo subsistit atque una illa, quam trimembrem instituerat interrogationem, in tres divisa singulatim de avaro, tum de ambitioso, denique de philosopho quaerit.

τῶν χρημάτων] τῶν om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

μανθάνειν,] μανθάνειν; Steph.

ὅτι] ὅ τι Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Est enim pronomen, quemadmodum iam Stephano visum, qui p. 26. haec annotavit: Scribo ὅ, τι: et implicita esse verba puto, non aliter intelligens quam si ita collocata essent, καπνὸν δὴ καὶ φλυαρίαν οἰόμενος μάθημα ὅ, τι μὴ τιμὴν φέροι. Sic autem et alibi φλυαρίας appellatione utitur." Recte ille, si δὴ et οἰόμενος genuina essent; quibus remotis ὅτι μάθημα ad μανθάνειν referri necesse est, de coniunctione ὅτι eaque cum μὴ coniungenda nihilo magis cogitandum.

μάθημα τιμὴν] μαθήματι μὴν Vind. F. τιμὴν om. Vind. E.

φέρει] φέροι Lob. Ven. B. Vat. BM. Ald. Bas. ab. Steph.

καπνὸν καὶ φλυαρίαν; Οὕτως, ἔφη, ἔχει. Τὸν δὲ φιλόσοφον, ἦν δ' ἐγώ, ποιώμεθα τὰς ἄλλας ἡδονὰς E νομίζειν πρὸς τὴν τοῦ εἰδέναι τἀληθὲς ὅπῃ ἔχει καὶ ἐν τῷ τοιούτῳ τινὶ ἀεὶ εἶναι μανθάνοντα τῆς ἡδονῆς οὐ πάνυ πόῤῥω, καὶ καλεῖν τῷ ὄντι ἀναγκαίας, ὡς οὐδὲν τῶν ἄλλων δεόμενον, εἰ μὴ ἀνάγκη ἦν; Εὖ, ἔφη, δεῖ

καπνὸν] κ. δὲ Par. K. sec. Bekk. κ. δὴ Par. D. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. qui in tert. τε pro δὴ scribendum suspicatur.

φλυαρίαν] φλ. ἡγούμενος Mon. B. Flor. U. φλ. οἰόμενος Lob. Ang. B. Vat. M. et a m. s. Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec. Etiam in Ficini codice tantum καπνὸν καὶ φλυαρίαν scriptum fuisse haec eius quamvis vitiosa verborum ὅτι μὴ etc. interpretatio declarat: *nisi doctrina inanem et umbratilem hominum pariat gloriam.*

ἔφη] post ἔχει Par. K.

νομίζειν] ν. οὐδὲν Lob. Vat. BM. Ven. B. Flor. U. (potius crediderim Flor. T.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. pr. Eo admisso duo incommoda sequuntur, primum, ut cum adhortatione absque interrogatione dicta haec videantur, cui quum antecedentes interrogationes duae, tum vero ea, quae Glauco respondet, magnopere adversantur, alterum, ut verba τῆς ἡδονῆς οὐ πάνυ πόῤῥω obscura vel potius inepta fiant, quae contra deleto illo sensum optimum praebent: *Philosophum vero statuamus reliquas voluptates non valde remotas a voluptate existimare, si cum scientiae voluptate comparentur?* Quod qui dicat, nihil aliud, nisi valde remotas existimare philosophum sibi videri demonstret ac prorsus idem sentiat cum eo, qui roget: *philosophum non statuamus valde remotas istas a voluptate existimare?* Similiter Germanice quum dixeris: *Sollen wir von dem Weisheitliebenden glauben, dass er die übrigen Annehmlichkeiten nicht für sehr entfernt vom angenehmen hält?* non diversum sententia dixeris ab hoc: *Sollen wir von dem Weisheitliebenden nicht glauben, dass er die übrigen Annehmlichkeiten für sehr entfernt vom angenehmen hält?* Itaque οὐδὲν cum Bekkero et Stallbaumio in sec. delevi et in fine enuntiationis Socraticae, ubi omnes editores punctum posuerunt, interrogandi signum feci. De verbo ποιεῖσθαι quum alibi, tum ad p. 574. D. monitum est: dictionem τῆς ἡδονῆς πόῤῥω, in qua εἶναι supplendum, ea illustrabunt, quae Heindorfius ad Lys. §. 20. observavit.

E

ὅπῃ] ὅποι Lob. Vat. M.

ἔχει] ἔχοι Lob. Vat. B. Vind. B.

τῷ τοιούτῳ τινὶ] Articulum om. Lob. Vind. B. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Vat. HM. Flor. TUV. Cf. Vol. I. p. 310. a.

καὶ καλεῖν] Ita codices omnes. τὰς δ' ἄλλας καλεῖν Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. pr. In Bekkeri editione καὶ operarum culpa excidit. Secundum supra dicta καὶ οὐ καλεῖν ponendum erat; sed proxime antecedentis negationis vis, quia ad sensum perinde est cum adverbio an cum verbo νομίζειν coniungatur, facile ad hoc extendi potest.

τῷ ὄντι] τῳόντι Vind. E.

ἀναγκαίας, ὡς] ἀναγκαία ἕως Vind. F. ἀναγκαίας ἕως Ang. B. „Contrariam lectionem sequutus est etiam Fic. quippe qui vertat itidem, Non necessarias. Quae tamen subiunguntur, pro hac nostra facere videntur.“ Steph. in m. Negationem ante Serranum

εἰδέναι. Ὅτε δὴ οὖν, εἶπον, ἀμφισβητοῦνται ἑκάστου τοῦ εἴδους αἱ ἡδοναὶ καὶ αὐτὸς ὁ βίος, μὴ ὅτι πρὸς τὸ κάλλιον καὶ αἴσχιον ζῆν μηδὲ τὸ χεῖρον καὶ ἄμεινον, ἀλλὰ πρὸς αὐτὸ τὸ ἥδιον καὶ ἀλυπότερον, πῶς ἂν εἰδεῖμεν, τίς αὐτῶν ἀληθέστατα λέγει; Οὐ πάνυ, ἔφη, ἔγωγε ἔχω εἰπεῖν. Ἀλλ' ὧδε σκόπει. τίνι χρὴ κρίνεσθαι 582

interpolaverat Grynaeus. Ficinus haec ita convertit: *Philosophum quoque ponamus ceteras voluptates flocci pendentem, dum ees ad continuum disciplinarum gaudium, quo ipse fruitur investiganda veritate, comparat: vocantemque alias necessarias, quia illas secuturus non sit, nisi cogat necessitas.*

ἦν] ἡ Lob. Vat. M. Post ἦν vulgo omnes punctum sine interrogatione ponere supra ostendi: restat ut aliorum sententias de hoc loco discrepantes a nostra commemorem. Inter quos Stallbaumius sensum verborum eundem, qui nobis placet, statuit, verba ipsa corrupta putat et ποιώμεθα in μὴ οἰώμεθα, οὐ ante πάνυ in οὔσας mutandum censet. Etiam Schleiermacherus ποιώμεθα pro μὴ οἰώμεθα habuit, sed οὐ πάνυ πόῤῥω τῆς ἡδονῆς εἶναι sic intellexit, ut non intelligendum esse Heindorfius l. c. monstravit: *Und der Weisheitliebende, sollen wir etwa nicht annehmen, der glaube von den andern Arten der Lust im Vergleich mit der, die Wahrheit zu wissen, wie sie sich verhält, und immer lernend mit etwas der Art zu verkehren, dass sie es eben nicht sonderlich weit in der Lust gebracht haben, und er nenne sie recht eigentlich nothwendige, weil er diese andern gar nicht brauchen würde, wenn die Noth nicht wäre?* Longius a vero aberrasse videtur Graserus spec. advers. p. 19-25. multa de hoc loco disputans, quorum summa haec est, ut τί οἰώμεθα pro ποιώμεθα scribendum et verba καὶ καλεῖν pro ὥστε καὶ καλεῖν accipienda eoque αὐτάς, quod ad proprias philosophi voluptates referatur, mente addendum statuat, hoc sensu: *Philosophum autem quid putemus ceteras voluptates aestimare prae illa, quum novit verum, quale sit, et in eo genere semper versatur cognoscendo: quo in studio a voluptate tam prope abest (i. e. ipsa voluptate tam plene perfruitur), ut illas etiam revera necessarias appellet, quippe qui nihil (iam) ceteris egeat, nisi cogat necessitas.*

Ὅτε δὴ — λέγει; 582. A.] laudat Galenus T. V. p. 517. Kühn. Pro ὅτε cum Vind. E. ὅτι habet.

ἀμφισβητοῦνται] ἀμφισβητοῦσί τε Ven. B.

τοῦ εἴδους] τοῦ βίου Ven. B. τοῦ *om.* Gal.

ὅτι] *om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

κάλλιον] κάλλιστον Ven. B.

ἥδιον] ἴδιον Vind. B.

ἀλυπότερον] ἀλυπώτερον Vind. F. ἀλυπότατον Vind. BE. Vat. M. Flor. ACTV.

εἰδεῖμεν] ᾔδεῖμεν Ald. ᾔδειμεν Bas. a. ἤδειμεν Bas. b. εἰδοῖμεν Mon. B. Flor. U. εἰδείημεν Lob. Vat. BM. ἤδη μέν (τις) Gal. 582

αὐτῶν] αὐτῶι Lob. αὐτῷ Vat. M.

λέγει] λέγοι Lob. Vat. BM. Gal.

εἰπεῖν] σκοπεῖν Vat. M.

Ἀλλ' ὧδε] ἀλλ' ὧδε Mon. B. ἄλλῳ δὲ Vind. F.

τὰ μέλλοντα καλῶς κριθήσεσθαι; ἆρ' οὐκ ἐμπειρίᾳ τε καὶ φρονήσει καὶ λόγῳ; ἢ τούτων ἔχοι ἄν τις βέλτιον κριτήριον; Καὶ πῶς ἄν; ἔφη. Σκόπει δή. τριῶν ὄντων τῶν ἀνδρῶν τίς ἐμπειρότατος πασῶν ὧν εἴπομεν ἡδονῶν; πότερον ὁ φιλοκερδής, μανθάνων αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν οἷόν ἐστιν, ἐμπειρότερος δοκεῖ σοι εἶναι τῆς
B ἀπὸ τοῦ εἰδέναι ἡδονῆς, ἢ ὁ φιλόσοφος τῆς ἀπὸ τοῦ κερδαίνειν; Πολύ, ἔφη, διαφέρει. τῷ μὲν γὰρ ἀνάγκη γεύεσθαι τῶν ἑτέρων ἐκ παιδὸς ἀρξαμένῳ· τῷ δὲ φιλοκερδεῖ ὅπη πέφυκε τὰ ὄντα μανθάνοντι, τῆς ἡδονῆς ταύτης, ὡς γλυκεῖά ἐστιν, οὐκ ἀνάγκη γεύεσθαι οὐδ' ἐμπείρῳ γίγνεσθαι, μᾶλλον δὲ καὶ προθυμουμένῳ οὐ

ἆρ'] ἄρ' Vind. F.

φρονήσει] εἰρονήσει Ald. Bas. a.

ἢ] om. Vind. F.

ἔχοι] ἔχει Flor. R.

πῶς ἄν] ἂν om. Flor. T. Cf. L. I. p. 353. C. cum III. 396. B. 402. E. V. 455. E.

Σκόπει δή. τριῶν] σκόπει δή. Τριῶν Ald.

τῶν ἀνδρῶν] τῶν om. Par. K. sec. Bip.

τίς] τις editio Bekkeri.

ἐμπειρότερος] ἐμπειρότατος Par. DK. Ald. Bas. ab.

B ὁ φιλόσοφος] ὁ φιλοσοφώτατος Par. K. ὁ om. Ang. B. In fine huius interrogationis Ficinus *an potius contra?* de suo addidit.

τῶν ἑτέρων] *alterius* Fic. Glauco simul utrisque philosophum praefert experientia, quoniam Socrates quis omnium experientissimus esset voluptatum rogaverat.

παιδὸς] παίδων Ven. B. Vind. E.

πέφυκε] πέφυκη Vind. B.

τὰ ὄντα μανθάνοντι] τὰ ὄντι μ. Ven. C. τὰ ὄντα μανθάνοντα Par. K. om. Lob. Vat. BM.

οὐδ'] οὐδὲ Vind. E.

Πολὺ ἄρ', ἦν δ'] πολὺ. ἄρ' ἦν δ' cum litura post δ' Lob. Pro ἄρ' in Vind. BEF. ἄρα legitur.

διαφέρει] διαρέρει Ald.

ἐμπειρίᾳ] ἐ. μὲν Par. K.

C φιλοτίμου; ἆρα] φιλοτίμου ἄρα Vind. B.

ἄπειρος] ἄτιμος Par. DK. ἔμπειρος Steph. Ast. pr. sec. „in praeced. edit. ἄπειρος: sed ἔμπειρος agnoscit et Ficinus.“ Steph. in m. Ficinus Socratem haec dicentem fecit: *Ambitiosus vero nunquid magis sapientiae, quam philosophus honoris gustavit oblectamenta?* Is igitur et ἄπειρος legit et sensum verborum recte, sed liberius interpretatus est. Contra Grynaeus: *Ambitiosus vero numquid magis imperitus est voluptatis, quae ex honore percipitur, quam philosophus eius, quae ex prudentia?* qui dum Ficini interpretationem ad lectionem ἄπειρος convertere studet, totam pervertit. De philosopho enim illud ἄπειρος, de ambitioso pronomen ἐκεῖνος intelligendum, ad τοῦ φιλοτίμου vero, quemadmodum Stephanus ipse p. 26. monuit, non περὶ, sed διαφέρει subaudiendum.

Ἀλλὰ τιμή μὲν] Ita Ang. B. Vat. B. correctus et Bekkerus. *Honor quidem* Fic. ἀλλὰ τιμὴν μὲν Vind. F. τί μὴ μὲν ἔφη margo Flor. T. Ἀλλὰ τιμή (Flor. U.) Ald. Steph. Ast. ἀλλὰ τί μή Mon.

ῥᾴδιον. Πολὺ ἄρ', ἦν δ' ἐγώ, διαφέρει τοῦ γε φιλοκερδοῦς ὁ φιλόσοφος ἐμπειρίᾳ ἀμφοτέρων τῶν ἡδονῶν. Πολὺ μέντοι. Τί δὲ τοῦ φιλοτίμου; ἆρα μᾶλλον ἄπειρός ἐστι τῆς ἀπὸ τοῦ τιμᾶσθαι ἡδονῆς, ἢ ἐκεῖνος τῆς ἀπὸ τοῦ φρονεῖν; Ἀλλὰ τιμὴ μέν, ἔφη, ἐάνπερ ἐξεργάζωνται ἐπὶ ὃ ἕκαστος ὥρμηκε, πᾶσιν αὐτοῖς ἕπεται· καὶ γὰρ ὁ πλούσιος ὑπὸ πολλῶν τιμᾶται καὶ ὁ ἀνδρεῖος καὶ ὁ σοφός· ὥστε ἀπό γε τοῦ τιμᾶσθαι, οἷόν ἐστι, πάντες τῆς ἡδονῆς ἔμπειροι· τῆς δὲ τοῦ ὄντος θέας, οἵαν ἡδονὴν ἔχει, ἀδύνατον ἄλλῳ γεγεῦσθαι πλὴν τῷ φιλοσόφῳ. Ἐμπειρίας μὲν ἄρα, εἶπον, ἕνεκα κάλλιστα τῶν ἀνδρῶν κρίνει οὗτος. Πολύ γε. Καὶ μὴν μετά C D

B. correctus in pronominis accentu, qui quum a m. pr., ut videtur, acutus fuisset, post ab eadem in gravem mutatus eoque rursus deleto a m. s. acutus redditus est. Ἀλλά τι μὴν Bas. ab. ἀλλὰ τὶ μὴν Vind. E. ἀλλὰ τί μὴν reliqui codices (Par. K. sec. Bekk.) et a m. pr. Vat. B. Ἀλλὰ τί μήν; Stallbaumius, cum colo post ἔφη. „In illa Basil. editione pro τιμὴ (quod in Aldina etiam est) legitur τί μήν: sed de altera illa lectione, quin genuina sit, nec praecedentia nec sequentia dubitare sinunt." Steph. annot. p. 26. Quod ad praecedentia attinet, Stephanus, qui ἔμπειρος legeret, ἀλλὰ τί μήν; damnare non debebat. Nam si rogasset Socrates, an voluptatis ex honore capiendae philosophus magis gnarus esset, quam ambitiosus eius, quae sapientiam sequitur, recte Glauco *Quidni?* responderet, vel *Quid vero, si non hoc, quod rogas?* quem sensum illius formulae esse quum verba ipsius, tum exempla demonstrant. Cf. L. I. p. 348. C. II. 362. D. III. 410. C. IIII. 422. E. 438. B. Recepta vero in praecedentibus lectione ἄπειρος ineptam illam responsionem fieri necesse est, eiusque loco Καὶ πῶς; vel simile quid negandi vi praeditum ab interrogaturo Glaucone dici debebat. De sequentibus recte sensit Stephanus verba πᾶσιν αὐτοῖς ἕπεται sublata *honoris* significatione obscura et ambigua reddi. Itaque τιμὴ necessarium videtur: μέν, cui δὲ ante τοῦ ὄντος θέας respondeat, certe non ineptum est et maiorem a codicibus commendationem habet.

ἐπὶ] ἐπεὶ Vind. BEF. Flor. AC.

ὁ σοφός] ὁ *om.* Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. R.

οἷόν ἐστι] ο. ἔστι Vind. F. οἵαν] οἷαν Vind. F.

ἄρα] ἆρα Vind. F. Mon. B. Ald. Bas. ab. et, ut videtur, Flor. ACTV. quos quidem Stallbaumius in pr. cum Ald. Bas. ab. ἆρα exhibere dicit. D

κρίνει] κρινεῖ Bekkero rectius videtur, fortasse ob sequens ἔσται. Quid vero obstat, quo minus patiamur eundem et nunc experientiae caussa optime iudicantem dici et paullo post, *si quaeratur*, quis experientiae coniunctam habeat sapientiam, solum appariturum declarari?

οὗτος] οὕτως Par. A. Cf. p. 581. C. et ad L. VIII. p. 561. E. (p. 75, a.) notata. In Vind. E. nulla interpunctio, in Mon. B. interrogationis signum sequitur.

γε φρονήσεως μόνος ἔμπειρος γεγονὼς ἔσται. Τί μήν; Ἀλλὰ μὴν καὶ δι' οὗ γε δεῖ ὀργάνου κρίνεσθαι, οὐ τοῦ φιλοκερδοῦς τοῦτο ὄργανον οὐδὲ τοῦ φιλοτίμου, ἀλλὰ τοῦ φιλοσόφου. Τὸ ποῖον; Διὰ λόγων που ἔφαμεν δεῖν κρίνεσθαι. ἢ γάρ; Ναί. Λόγοι δὲ τούτου μάλιστα ὄργανον. Πῶς δ' οὔ; Οὐκοῦν εἰ μὲν πλούτῳ καὶ E κέρδει ἄριστα ἐκρίνετο τὰ κρινόμενα, ἃ ἐπῄνει ὁ φιλοκερδὴς καὶ ἔψεγεν, ἀνάγκη ἂν ἦν ταῦτα ἀληθέστατα εἶναι. Πολλή γε. Εἰ δὲ τιμῇ τε καὶ νίκῃ καὶ ἀνδρείᾳ,

φρονήσεως] σωφρονήσεως Lob. Ven. C. Vat. M. et, notata prima syllaba, B. erasa, Par. D. τῆς φρονήσεως cum punctis circa articulum Vind. B.

δι'] in m. a m. s. Mon. B.

γε] δὲ Ang. B. Flor. R.

οὐ τοῦ] οὐκ αὐτοῦ Flor. T.

ὄργανον] Ita Par. A. Vind. BE. Ang. B. Vat. H. Flor. ACTV. τὸ ὄργανον reliqui codices cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec. Stallb. pr.

ποῖον;] ποῖον δὴ Vind. B.

Διὰ λόγων] διαλ. Vind. E.

που] ποῦ Vind. F.

ἢ] ἦ Vind. F. Bas. ab. Ἠ Ald. In Vind. B. γλ. a m. s. praescriptum.

Λόγοι] Huic Vind. B. σω. item a m. s. praescriptum habet.

ἐκρίνετο] ἐκκρίνετο Vind. E.

E Πολλή — ἀληθέστατα εἶναι.] om. Lob. Vat. M. Pro Πολλή Vind. B. πολύ, sup. λλη, habet.

δὲ τιμῇ τε] δέτι μήτε Vind. F. δὲ τιμή τε Vat. H. Ald. Bas. ab. Steph. tacentibus Bip.

νίκῃ καὶ ἀνδρείᾳ] Ita Par. A. (νίκηι καὶ ἀνδρείαι) Reliquos codices νίκη καὶ ἀνδρεία cum Stephano exhibere Bekkerus testatur, neque ι ego in meis adscriptum inveni, et quod Stallbaumius in pr. ait nominativos a se ex Flor. ACRTUV. correctos esse, id non nisi ad primum ex accentu noscendum spectare testimonium de omisso in illis codicibus ι dativi ab ipso in sec. ad L. VIII. p. 551. D. dictum demonstrat. Cf. Vol. II. p. XXXVII. Sed pro ἀνδρεία in Vind. BE. ἀνδρία est, quod idem Stallbaumius in pr. veteribus editionibus falso tribuens (Ald. Bas. ab. Steph. ἀνδρεία habent) et secundum omnes Florentinos excepto U. in ἀνδρείᾳ, quemadmodum ipse cum Astio in tert. scribit, a se mutatum dicens in Flor. U. ἀνδρία repertum significare videtur. Tamen potius in hoc ἀνδρεία, in reliquis ἀνδρία legi crediderim, quod ipsum a Bekkero, qui ἀνδρίᾳ cum Astio in pr. et sec. edidit, perperam in nullo suorum exstare ostenditur. Exstat enim in Vind. B. Sed de ea re satis dictum est Vol. I. p. 115, b. Quod ad casum attinet, dativum esse debere iam Stephanus in m. docuit, nec non intellexit Ficinus.

φιλότιμος] φιλόνεικός Par. K. φιλόνικός Mon. B. Flor. U.

ὁ φιλόνεικος] Articulus, quo editi ante Bekkerum carent, ex Par. ADK. Vind. B. Mon. B. Ven. C. Flor. U. accessit. Pro φιλόνεικος in Par. K. Mon. B. Flor. U. φιλότιμος, in Ven. B. Vind. F. Ang. B. φιλόνικος scriptum est.

Ἐπειδὴ δ'] ἐπειδή γ' Mon. B. (γ' a m. s., sed acutum sine correctione exhibet.)

λόγῳ; Ἀνάγκη] Sic Bekkerus. λόγῳ. ἀνάγκη Ald. λόγῳ. Ἀνάγκη Bas. ab. λόγῳ, ἀνάγκη Steph. quod vitium Astius in pr. repe-

ἄρ' οὐχ ἃ ὁ φιλότιμός τε καὶ ὁ φιλόνεικος; Δῆλον. Ἐπειδὴ δ' ἐμπειρίᾳ καὶ φρονήσει καὶ λόγῳ; Ἀνάγκη, ἔφη, ἃ ὁ φιλόσοφός τε καὶ ὁ φιλόλογος ἐπαινεῖ, ἀληθέστατα εἶναι. Τριῶν ἄρα οὐσῶν τῶν ἡδονῶν ἡ τού- 583 του τοῦ μέρους τῆς ψυχῆς, ᾧ μανθάνομεν, ἡδίστη ἂν εἴη, καὶ ἐν ᾧ ἡμῶν τοῦτο ἄρχει, ὁ τούτου βίος ἥδιστος; Πῶς δ' οὐ μέλλει; ἔφη· κύριος γοῦν ἐπαινέτης ὢν ἐπαινεῖ τὸν ἑαυτοῦ βίον ὁ φρόνιμος. Τίνα δὲ δεύ- 507 τερον, εἶπον, βίον καὶ τίνα δευτέραν ἡδονήν φησιν ὁ

titum in sec. magno molimine tollens ἔφη post ἀνάγκη una cum hoc iterato inter ἀληθέστατα εἶναι et Τριῶν posuit. In tert. Bekkerum secutus est, ut Stallbaumius, qui tamen in sec. λόγῳ; — Ἀνάγκη scribendum sibi putavit, quod Socratis oratio abrupta sit eiusque apodosis interlocutoris responsione contineatur. Quod si ita esse statuebat, certe non cum interrogatione abruptum illud pronuntiantem Socratem facere debebat. Ceterum λόγω: ἀνάγκη etiam in Vind. F., λόγω; ἀνάγκη in Vind. B. Mon. B. scriptum est.

ὁ φιλόσοφός τε καὶ] om. Ang. B.

φιλόλογος] Ita Ven. C. Vind. B. et correcti Par. A. Mon. B. φιλολόγος iidem ante corr. cum reliquis codicibus et editionibus omnibus excepta Stallbaumii secunda. Eadem varietas Theaet. p. 161. A. Lach. 188. C. et Leg. L. I. p. 641. E. obtinet: editiones paroxytonon, codices in Theaeteto et Lachete pauciores, in Legibus plurimi et optimi proparoxytonon exhibent. De paroxytono Buttmannus gramm. II. p. 370. adeo non dubitabat, ut eius caussa adiectivum non a nomine λόγος, sed a verbo λέγειν originem ducere statueret, quod falsum esse hic locus arguit. Ego cum Passovio Arcadii praeceptum verum puto: ὅσα ἐν ἀρχῇ ἔχει τὸ φιλεῖν, προπαροξύνεται, φιλόπονος, φιλόσοφος, φιλόλογος. (p. 89, 16.) et paroxytonon ideo quibusdam placuisse suspicor, quod eiusdem generis hoc esse opinarentur, cuius sunt δικαιολόγος, φυσιολόγος, τερατολόγος, quae Arcadius ut παρὰ τὸ λέγω facta παροξύνεσθαι ibidem tradit. De Etymologo, quem p. 406, 10. dissentire ab Arcadio Passovius sibi videri demonstrat, ex illo quidem loco nil certi pronuntiari potest: duplicem ait nominis φιλέφιος significationem esse: δασύνεται μὲν, φιλοπαίγμων· ψιλοῦται δὲ, φιλολόγος.

ἄρα] ἄρ' Lob. Vind. BE. Vat. M. ἆρ' Vat H.

τοῦτο] τούτου Par. K. sec. 583 Bekk.

ἥδιστος;] ἥδιστος. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. quocum sequentia Glauconis verba minus concinunt.

μέλλει] Ita Mon. B. corr. Ante corr. videtur μέλλο fuisse.

κύριος] „Suspicari possit quispiam legisse aliter Ficinum. nam et ipse vertit, Nempe philosophus, apud quem vere iudicandi est autoritas, suam laudat vitam." Steph. in m. Sane pro *iudicandi*, quo Serranus quoque est usus, *laudandi* ponendum erat. Sed gravior Ficini error Stephano incognitus erat: Socrati haec cum sequentibus tribuit. Grynaeus correxit.

κριτὴς εἶναι; Δῆλον, ὅτι τὴν τοῦ πολεμικοῦ τε καὶ φιλοτίμου· ἐγγυτέρω γὰρ αὐτοῦ ἐστιν, ἢ ἡ τοῦ χρηματιστοῦ. Ὑστάτην δὴ τὴν τοῦ φιλοκερδοῦς, ὡς ἔοικε.
B Τί μήν; ἦ δ' ὅς. Ταῦτα μὲν τοίνυν οὕτω δυ' ἐφεξῆς ἂν εἴη καὶ δὶς νενικηκὼς ὁ δίκαιος τὸν ἄδικον· τὸ δὲ τρίτον Ὀλυμπικῶς τῷ σωτῆρί τε καὶ τῷ Ὀλυμπίῳ Διΐ, ἄθρει, ὅτι οὐδὲ παναληθὴς ἐστιν ἡ τῶν ἄλλων ἡδονὴ πλὴν τῆς τοῦ φρονίμου οὐδὲ καθαρὰ, ἀλλ' ἐσκιαγραφημένη τις, ὡς ἐγὼ δοκῶ μοι τῶν σοφῶν τινὸς ἀκηκοέναι. καίτοι τοῦτ' ἂν εἴη μέγιστόν τε καὶ κυριώτατον τῶν πτωμάτων. Πολύ γε· ἀλλὰ πῶς λέγεις; Ὧδ', εἶ-
C πον, ἐξευρήσω, σοῦ ἀποκρινομένου ζητῶν ἅμα. Ἐρώτα

Δῆλον, ὅτι] Ficinus et editiones ante Bekkerum non Glauconem, sed Socratem Socrati haec respondentem faciunt, et Astius ne in tert. quidem Glauconi quicquam eorum assignavit, sed ἢ ante δῆλον excidisse suspicatur, quod in sec. etiam in textum receperat. Porro verba ἐγγυτέρω etc. usque ad χρηματιστοῦ in parenthesi posuit, δὲ post ὑστάτην tenuit et in fine post ἔοικεν interrogandi signum fecit. Quae omnia quamquam non prorsus inepta, tamen aliena ab ea ratione sunt, qua Socrates in hac sermonis parte utitur. Neque caussa erat, cur Glauconi in fine diffideret. Ceterum Lob. Vind. BF. Mon. B. Ald. Bas. ab. δηλονότι habent.

αὐτοῦ] αὐτῷ Ang. B. Flor. R. In Vind. F. tres tantum priores litterae conspicuae erant.

ἐστὶν] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

ἡ] τὴν Flor. T.

χρηματιστοῦ] χρηματιστικοῦ Vind. E. Ang. B. Flor. T. et γρ margo R.

Ὑστάτην] ὑστάτη Vind. F. ὑστάτου Lob. Vat. M. Haec Socratis esse unus Stallbaumius in pr. non vidit, et quum proxima a Δῆλον inde cum Bekkero Glauconi tribuisset, etiam haec usque ad ἔοικε eidem Glauconi temere continuavit.

δὴ] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. B. Ven. C. Flor. RU. δὲ reliqui et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. pr.

φιλοκερδοῦς] φιλοκερδοὺς Vind. E.

ἔοικε.] ἔοικεν. Bekkerus.

δ' ὅς.] in Vind. F. evanuit.

B ἐφεξῆς] ἐφ' ἐξῆς Vind. B. ἔφη ἐξῆς Vind. F.

εἴη] εἴη: Vind. E.

Ὀλυμπικῶς] Ita Astius in pr. et sec. In reliquis editionibus ὀλυμπικῶς scriptum est. Adverbiorum ego eandem, quam adiectivorum, rationem puto. Ceterum spectare hoc ad quinquertium Olympicum videtur, cuius tertium et ultimum philosophus iamiam certamen initurus fingitur, quod ipsum certamen simul cum tertia et ultima libatione Iovi sospitatori facienda comparatur. In scholiis ad Charm. p. 329, 18. et ad Phileb. p. 251, 14. Bekk. huius loci mentio fit, sensus non explicatur. De quinquertione cf. Aristoteles Rhet. L. I. c. 5. p. 1361. b, 26. Bekk. Quod ad constructionem attinet, verba Ὀλυμπικῶς etc. usque ad Διΐ ab reliquis separanda recordationis caussa proverbii τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι adiecta sunt. Ficinus non male post *Iovi* addidit *tribuens*, quamquam non mi-

δή, ἔφη. Λέγε δή, ἦν δ' ἐγώ· οὐκ ἐναντίον φαμὲν λύπην ἡδονῇ; Καὶ μάλα. Οὐκοῦν καὶ τὸ μήτε χαίρειν μήτε λυπεῖσθαι εἶναί τι; Εἶναι μέντοι. Μεταξὺ τούτοιν ἀμφοῖν ἐν μέσῳ ὄν, ἡσυχίαν τινὰ περὶ ταῦτα τῆς ψυχῆς; ἢ οὐχ οὕτως αὐτὸ λέγεις; Οὕτως, ἦ δ' ὅς. Ἄρα οὐ μνημονεύεις, ἦν δ' ἐγώ, τοὺς τῶν καμνόντων λόγους, οὓς λέγουσιν ὅταν κάμνωσι; Ποίους; Ὡς οὐδὲν ἄρα ἐστὶν ἥδιον τοῦ ὑγιαίνειν, ἀλλὰ σφᾶς ἐλελήθει, D πρὶν κάμνειν, ἥδιστον ὄν. Μέμνημαι, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ τῶν περιωδυνίᾳ τινὶ ἐχομένων ἀκούεις λεγόντων, ὡς οὐδὲν ἥδιον τοῦ παύσασθαι ὀδυνώμενον; Ἀκούω. Καὶ ἐν ἄλλοις γε, οἶμαι, πολλοῖς τοιούτοις αἰσθάνῃ

nus semet ipsum Socrates et philosophum, quam Glauconem tribuere hoc et consecrare Iovi utrique iubet.

φρονίμου] φρονίμου: Vind. E.

ἀλλ' ἐσκιαγραφημένη] ἄλλεσκ. Vind. F. ἀλλ' ἐσκιαγαφημένη Vind. E. ἀλλ' ἐσκιατραφημένη Mon. B. Par. K. sec. Bekk.

ἐγὼ δοκῶ μοι] ἐ. δοκεῖ μ. Vat. B. ἐγῷμαι Vind. E.

καίτοι] Καίτοι Steph.

μέγιστόν] τὸ μ. Vind. B. Cf. Vol. I. p. 423, b. Ficinus haec (usque ad πτωμάτων) ita convertit: *gravissimus iniusti casus atque ruina.*

ἀλλὰ] Ἀλλὰ Bas. ab.

ἐξευρήσω] ἐξερευνήσω Bas. b. et γρ margo Steph.

C ἅμα] om. Fic.

Ἐρώτα] ἐρωτᾶ Vind. F.

οὐκ]: οὐκ Vind. E. Οὐκ Ald.

ἐναντίον] ἐναντίο Ald.

λύπην ἡδονῇ] *dolori — voluptatem* Fic.

τὸ μήτε] τὸ ἦν δ' ἐγὼ οὐκ ἐναντίον φαμὲν λύπην ἡδονῇ μήτε Mon. B. cum virgula sub octo supervacuis.

μέντοι. Μεταξὺ] μέντοι μεταξὺ Lob. Vind. BEF. In Mon. B. comma a m. s. interpositum.

ἡσυχίαν] *quietem vacationemque* Fic. Comma ante hoc a Bekkero sublatum restitui.

ψυχῆς;] Signum interrogandi ante Bekkerum deerat.

ἢ] ἡ Lob.

Οὕτως] οὕτω Vind. E. οὗτος Ven. B.

Ἄρα] ἆρα Flor. R. ἄρ' Vind. EF. Ang. B. ἀρ' Lob. Vind. B. Vat. HM. Flor. ACTV. quos secutus est Stallbaumius, fortasse recte.

οὐ] οὖν Vind. F. Ang. B. Flor. R. bene. Vulgata lectio dura est, sed non durior ea, quam Vol. I. p. 169, a. ferendam esse statuimus.

τοὺς] om. Vat. M.

κάμνωσι] κάμνωσιν Lob. ante corr. et Bekkerus, in cuius editione ut in Stallbaumianis interrogationis nota excidit.

ἄρα] ἄρ' Lob. Vat. M.

ἐστὶν] ἔστιν Vind. F.

σφᾶς] σφὰς idem.

ἐλελήθει] ἐλελύθει Ven. B. D Vat. H. Flor. A.

ὄν.] ὄν; Lob. quod ferri potest.

τινὶ] τινὰ Vind. F.

ἥδιον] ἴδιον Vat. B.

παύσασθαι] παῦσαι idem.

ὀδυνώμενον;] ὀδυνώμενον. Ald. Bas. ab.

Ἀκούω. Καὶ] Ἀκούω, καὶ Ald.

γε, οἶμαι,] om. Vat. M.

αἰσθάνῃ] αἰσθάνει recentiores, quod neque hic neque alibi, nisi fallor, ullam codicum auctoritatem habet.

γιγνομένους τοὺς ἀνθρώπους, ἐν οἷς, ὅταν λυπῶνται, τὸ μὴ λυπεῖσθαι καὶ τὴν ἡσυχίαν τοῦ τοιούτου ἐγκωμιάζουσιν ὡς ἥδιστον, οὐ τὸ χαίρειν. Τοῦτο γάρ, ἔφη, τότε ἡδὺ ἴσως καὶ ἀγαπητὸν γίγνεται, ἡσυχία. Καὶ
E ὅταν παύσηται ἄρα, εἶπον, χαίρων τις, ἡ τῆς ἡδονῆς ἡσυχία λυπηρὸν ἔσται. Ἴσως, ἔφη. Ὃ μεταξὺ ἄρα νῦν δὴ ἀμφοτέρων ἔφαμεν εἶναι, τὴν ἡσυχίαν, τοῦτό ποτε ἀμφότερα ἔσται, λύπη τε καὶ ἡδονή. Ἔοικεν. Ἦ καὶ δυνατὸν τὸ μηδέτερα ὂν ἀμφότερα γίγνεσθαι; Οὔ μοι δοκεῖ. Καὶ μὴν τό γε ἡδὺ ἐν ψυχῇ γιγνόμενον καὶ τὸ
584 λυπηρὸν κίνησίς τις ἀμφοτέρω ἐστόν. ἢ οὔ; Ναί. Τὸ δὲ μήτε λυπηρὸν μήτε ἡδὺ οὐχὶ ἡσυχία μέντοι καὶ ἐν μέσῳ τούτοιν ἐφάνη ἄρτι; Ἐφάνη γάρ. Πῶς οὖν ὀρθῶς ἔστι τὸ μὴ ἀλγεῖν ἡδὺ ἡγεῖσθαι ἢ τὸ μὴ χαίρειν

ἐν οἷς] ἐνοῖς Mon. B.
ἥδιστον, οὐ] ἥδιστον ὂν Vind. E. Ang. B. Vat. M. et a m. s. Lob. (a m. pr. ἥδιστον οὐ) ἥδιστον ὂν οὐ Ven. B. Vat. H. Flor. R. cum editis ante Bekkerum.

Τοῦτο] τούτῳ Vind. E.
ἡδὺ] *gratissima* Fic.
καὶ ἀγαπητὸν — Ἴσως E.] om. Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. καὶ ἀγαπητὸν om. Fic.
γίγνεται] γίν. Ald. Bas. a. Steph.
E ἡ] ἢ Vind. E.
ἔσται.] ἔσται; Bas. ab.
ἔφη] om. Lob. Vat. BM. punctis notatum est in Mon. B.
ἀμφοτέρων] post ἔφαμεν Mon. B.

Ἔοικεν. Ἦ] Ita Lob. Vind. E. Ἔοικεν, ἢ Ald. Ἔοικεν. Ἡ Bas. ab. Steph. Ast. pr. (Vind. BF. Mon. B.)
ἀμφοτέρω] ἀμφοτέρων Lob. Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Par. K. Flor. ACV.

ἐστόν.] ἔστον Vind. F. ἐστιν Lob. et, sup. ο super ι, Vind. B. ἐστὶν Vat. M.
584 μήτε λυπηρὸν] post μήτε ἡδὺ Lob. et in m. Vat. B.

οὐχὶ] οὐχ Vat. B.

ὀρθῶς ἔστι] Ita Bekkerus et Stallbaumius. Priores et codices mei ὀρθῶς ἐστι vel, ut Astius in tert., ὀρθῶς ἐστὶ habent. „Rectius ὀρθόν ἐστι legetur. Sic autem ὀρθῶς pro ὀρθὸν in alio positum esse loco, in harum Annotationum principio docui." Steph. p. 27. Ad Euthyphr. p. 2. C. quo tamen loco ὀρθῶς non minus verum est, quam hic. Cf. Heusdius spec. crit. p. 6.
τὸ] λέγειν τὸ Ang. B.

ἡγεῖσθαι] ἡγῆσθαι Vind. E.
τὸ ἀλγεινὸν] τὸ ἀλγεῖν margo Flor. A. Ald. Bas. ab.

τότε, ἡ ἡσυχία] *id tunc quod medium est et quies* Fic. Vulgo haec indistincta scribuntur, et Steph. punctum, Ald. Bas. ab. comma ante τότε habent, ut illud οὐκ ἔστιν ἄρα τοῦτο, quod initio positum est, nihil nisi inutilis, ne dicam inepta repetitio sit negationis Glauconianae. Eius incommodi vitandi caussa et propter locum, quem verba ἦν δ' ἐγὼ obtinent, post τότε incidi. Sic ἡ ἡσυχία epexegesis est pronominis τοῦτο, ut supra p. 583. D: τοῦτο γὰρ τότε ἡδὺ ἴσως καὶ

ἀνιαρόν; Οὐδαμῶς. Οὐκ ἔστιν ἄρα τοῦτο, ἀλλὰ φαίνεται, ἦν δ' ἐγώ, παρὰ τὸ ἀλγεινὸν ἡδὺ καὶ παρὰ τὸ ἡδὺ ἀλγεινὸν τότε, ἡ ἡσυχία, καὶ οὐδὲν ὑγιὲς τούτων τῶν φαντασμάτων πρὸς ἡδονῆς ἀλήθειαν, ἀλλὰ γοητεία τις. Ὡς γοῦν ὁ λόγος, ἔφη, σημαίνει. Ἰδὲ τοίνυν, ἔφην ἐγώ, ἡδονάς, αἳ οὐκ ἐκ λυπῶν εἰσίν, ἵνα μὴ πολλάκις οἰηθῇς ἐν τῷ παρόντι οὕτω τοῦτο πεφυκέναι, ἡδονὴν μὲν παῦλαν λύπης εἶναι, λύπην δὲ ἡδονῆς. B Ποῦ δή, ἔφη, καὶ ποίας λέγεις; Πολλαὶ μέν, εἶπον, καὶ ἄλλαι, μάλιστα δ' εἰ θέλεις ἐννοῆσαι τὰς περὶ τὰς ὀσμὰς ἡδονάς. αὗται γὰρ οὐ προλυπηθέντι ἐξαίφνης ἀμήχανοι τὸ μέγεθος γίγνονται παυσάμεναί τε λύπην οὐδεμίαν καταλείπουσιν. Ἀληθέστατα, ἔφη. Μὴ ἄρα πειθώμεθα καθαρὰν ἡδονὴν εἶναι τὴν λύπης ἀπαλλα- C

ἀγαπητὸν γίγνεται, ἡσυχία. quo loco articulus paullo insolentius, sed non sine exemplo (cf. Matthiae gramm. p. 822. in.) omissus est, quem hic quoque Vind. E. Flor. AC. omittunt.

γοητεία] γοήτεια, a m. s. γοήτειά, Mon. B.

σημαίνει. Ἰδὲ] σημαίνῃ: ἴδε Vind. E. et a m. pr. Mon. B. (σημαίνει: ἴδε corr.) σημαίνει, ἴδε Ald. De imperativi accentu, quem reliqui mei et, ut videtur, Bekkeriani et Florentini codices cum editionibus ante Astii sec. item paroxytonum exhibent, v. Vol. II. p. 248, b.

ἔφην ἐγώ] Ita Lob. Vind. F. Vat. BM. ἦν δ' ἐγὼ Mon. B. Flor. U. Bekkerus, Astius in tert. et Stallb. ἔφην δ' ἐγὼ reliqui codices et editi ante Bekkerum, quod a scriptoris usu abhorrens ex Vat. B. potius, quam ex Mon. B. corrigendum fuisse horum ipsorum indoles, tum vero Vind. F. diversae familiae adscripti auctoritas evincit.

B οἰηθῇς] οἰηθῆς Vind. F. οἰηθεὶς Vat. H.

τοῦτο] Ita Par. A. Vind. BEF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. *istud* Fic. τούτωι Lob. τούτῳ Ald. Bas. ab. τούτω reliqui libri scripti cum editis. τοῦτο hanc, qua de agitur, rem, voluptatis et doloris naturam, designat.

ἡδονῆς. Ποῦ] ἡδονῆς . ποῦ Ald. et mox λέγεις, πολλαὶ etc. Ficinus Glauconis verba ita reddidit: *Quorsum aspiciam? ubinam tales sunt voluptates?* quasi non ποῦ δή, sed ποῖ ἴδω legisset.

δ' εἰ] δεῖ Vind. F.

ὀσμὰς] Hoc pro vulgato ὀδμὰς Astius iam in pr. ex Par. K. restituit. Accedunt Bekkeri et a me collati codices omnes, Florentinorum autem, quod miror, tantum UV. Cf. Koenius ad Greg. Cor. p. 589. Phileb. p. 51. E. ὀσμὰς vulgo sine varietate legitur.

ἀμήχανοι] ἀμήχανον Vind. E. οὐδεμίαν] οὐδὲ μίαν idem.

πειθώμεθα καθαρὰν ἡδονὴν] om. Ang. B. ἡδονὴν om. Vind. E. Vnum est hoc ex multis particulae μὴ cum *prima pluralis* coniunctivi praesentis constructae exemplis.

τὴν λύπης] τῆς λ. Vind. E. Vat. M. τὴν τῆς λ. Flor. RT. C

γὴν μηδὲ λύπην τὴν ἡδονῆς. Μὴ γάρ. Ἀλλὰ μέντοι, εἶπον, αἵ γε διὰ τοῦ σώματος ἐπὶ τὴν ψυχὴν τείνουσαι καὶ λεγόμεναι ἡδοναὶ σχεδὸν αἱ πλεῖσταί τε καὶ μέγισται τούτου τοῦ εἴδους εἰσὶ, λυπῶν τινὲς ἀπαλλαγαί. Εἰσὶ γάρ. Οὐκοῦν καὶ αἱ πρὸ μελλόντων τούτων ἐκ προσδοκίας γιγνόμεναι προησθήσεις τε καὶ προλυπήσεις κατὰ ταὐτὰ ἔχουσι; Κατὰ ταὐτά. Οἶσθ' οὖν, ἦν δ' ἐγὼ,
D οἷαί εἰσι καὶ ᾧ μάλιστα ἐοίκασι; Τῷ; ἔφη. Νομίζεις τι, εἶπον, ἐν τῇ φύσει εἶναι τὸ μὲν ἄνω, τὸ δὲ κάτω, τὸ δὲ μέσον; Ἔγωγε. Οἴει οὖν ἄν τινα ἐκ τοῦ κάτω φερόμενον πρὸς μέσον ἄλλο τι οἴεσθαι, ἢ ἄνω φέρεσθαι, καὶ ἐν μέσῳ στάντα, ἀφορῶντα ὅθεν ἐνήνεκται, ἄλλοθί που ἂν ἡγεῖσθαι εἶναι, ἢ ἐν τῷ ἄνω, μὴ ἑωρα-

λύπην] λείπην Ald.
τὴν ἡδονῆς] τῆς ἡ. Lob. Vind. BE. Ven. B. Vat. HM.
αἵ γε] αἵ τε Lob. Vat. M.
πλεῖσταί τε] τε *om.* Lob. Vind. F. Mon. B. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Vat. M. Flor. RU.
μέγισται] μέγισταί τε Vind. F. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. R. μέγισταί γε Mon. B. Flor. U.
πρὸ μελλόντων] Ita Par. ADK. Vind. B. Mon. B. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. et Stallbaumius. προ μελλ. Vind. F. προμελλ. Vind. E. περὶ μελλόντων reliqui codices et editiones. (*Et quae*) *circa haec futura* (*ab exspectatione nascuntur*) Fic. ἡ πρὸ μελλόντων ἡδονὴ ea voluptas est, quae futura praecedit, quasi agminis appropinquantis antecursor.
προησθήσεις] προσθέσεις Vind. E. προαισθήσεις Vind. B. Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. pr. *praegustationes quaedam voluptatis* (*atque doloris*) Fic. quem et ipsum probabile est προησθήσεις legisse. Neque aliud aptius aut opposito προλυπήσεις similius fingi a scriptore potuit. Alterum quidem exemplum ad manus non est, sed proxime accedit ἥσθημα, quo nomine Eupolin in Demis τὴν ἡδονὴν appellasse Antiatticista Bekk. anecd. p. 98, 27. testatur.
ταὐτὰ] ταῦτα Lob. Vind. F. Mon. B.
ἔχουσι;] ἔχουσιν; Lob. et Bekkerus.
Κατὰ ταὐτά.] *om.* Lob. Vat. BM. κ. ταῦτα. Vind. F. Mon. B.
οἷαί εἰσι] οἱ αἰεῖσι Vind. E.
ἐοίκασι;] ἐοίκασιν; Bekkerus. D
Νομίζεις τι] ν. τί Vind. B. Mon. B. In Flor. T. inverso ordine Ἐν τῇ φύσει νομίζεις τι εἶναι exstare Stallbaumius in pr. docet, sed ubi εἶπον positum sit, non ostendit.
Οἴει οὖν] *om.* Vind. E. εἰ οὖν Vind. F. οἴει οὖν nulla praegressa interpunctione Ald.
πρὸς μέσον] π. τὸ μ. Ven. B. Vind. E. Flor. AC. cum editis ante Bekkerum. σ. τὸ τοῦ ἀριστοτέλους ὡς τὰ μεταξὺ πρὸς τὰ ἄκρα ἐναντία Mon. B. in m. a m. pr. hic adscripta habet.
ἐνήνεκται] ἐνήνεγκται Lob. Mon. B.
μὴ ἑωρακότα] *non suspiciat* Fic.
τὸ ἀληθῶς] τὸ ἀληθὲς Mon. B. Flor. U. τὸ ὡς ἀληθῶς Ven. B. Vind. E. Flor. AC. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec. Stallb. pr.
οὐκ ἔγωγε] οὐκ ἔγωγ' Ang. B.

κάτω τὸ ἀληθῶς ἄνω; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε, ἔφη, ἄλλως οἶμαι οἰηθῆναι ἂν τὸν τοιοῦτον. Ἀλλ' εἰ πάλιν γ', ἔφην, φέροιτο, κάτω τ' ἂν οἴοιτο φέρεσθαι καὶ ἀληθῆ **E** οἴοιτο; Πῶς γὰρ οὔ; Οὐκοῦν ταῦτα πάσχοι ἂν πάντα διὰ τὸ μὴ ἔμπειρος εἶναι τοῦ ἀληθινῶς ἄνω τε ὄντος καὶ ἐν μέσῳ καὶ κάτω; Δῆλον δή. Θαυμάζοις ἂν οὖν, εἰ καὶ ἄπειροι ἀληθείας περὶ πολλῶν τε ἄλλων μὴ ὑγιεῖς δόξας ἔχουσι πρός τε ἡδονὴν καὶ λύπην καὶ τὸ μεταξὺ τούτων οὕτω διάκεινται, ὥστε ὅταν μὲν ἐπὶ τὸ λυπηρὸν φέρωνται, ἀληθῆ τε οἴονται καὶ τῷ ὄν- **585** τι λυποῦνται, ὅταν δὲ ἀπὸ λύπης ἐπὶ τὸ μεταξύ, σφόδρα μὲν οἴονται πρὸς πληρώσει τε καὶ ἡδονῇ γίγνεσθαι, ὥσπερ [δὲ] πρὸς μέλαν φαιὸν ἀποσκοποῦντες

Vat. M. In Stallbaumii sec. comma ante haec positum est.
ἔφη,] ἔφη: Vind. E. ἔφη. Ald.
ἄλλως] ἀλλ' ὡς Lob. Vind. EF. et ante corr. B.
τοιοῦτον. Ἀλλ'] τοιοῦτον, ἀλλ' Ald.
φέροιτο,] φέροιτο κάτω, Flor. C. et editiones omnes excepta Bekkeri, qui unus πάλιν idque enclitico auctam h. l. *retro* significare intellexit. Sic Euripides Hec. 958. πάλιν τε καὶ πρόσω ut diversa composuit. Cf. Aristoph. Eq. 499: καὶ νικήσας αὖθις ἐκεῖθεν πάλιν ὡς ἡμᾶς ἔλθοις στεφάνοις κατάπαστος. 244: ἀλλ' ἀμύνου κἀπαναστρέφου πάλιν. Plut. 779: ἀλλ' αὐτὰ πάντα πάλιν ἀναστρέψας ἐγὼ δείξω τὸ λοιπὸν πᾶσιν ἀνθρώποις, ὅτι ἄκων ἐμαυτὸν τοῖς πονηροῖς ἐνεδίδουν. Ficinus πάλιν γ' *iterum*, φέροιτο *deferatur*, κάτω φέρεσθαι *deorsum ferri* interpretatus est.
E οἴοιτο] οἴετο cum οι super ει Vind. F. οἴει Vind. E.
πάσχοι] πάσχει Flor. R.
μὴ] *nondum* Fic.
ὄντος] ὄντως Vind. F. corr.
κάτω;] κάτω. Ald. In Vind. F. nulla interpunctio est.
ἄπειροι] οἱ ἄ. Vind. F. Ang. B. Flor. R.
ὑγιεῖς] ὑγιεὶς Bas. ab.
δόξας] δόξαι. Ald. Bas. ab.

ἔχουσι] ἔχωσι Lob. Vat. M.
καὶ τὸ] καίτο Lob.
οἴονται] οἴωνται Bas. ab. **585**
τῷ ὄντι] τωόντι Vind. E.
τὸ μεταξὺ] τομεταξὺ idem.
πληρώσει τε καὶ ἡδονῇ] πλήρωσίν τε καὶ ἡδονὴν Mon. B. Par. DK. Flor. U. et a m. s. Ven. C. Cf. notata ad L. VIII. p. 567. A.
γίγνεσθαι] γίν. Vind. B. καὶ γίγνεσθαι Par. DK. sec. Bekk. φέρεσθαι Mon. B. Flor. U.
ὥσπερ [δὲ]] Particulam δὲ, quam vulgo in editionibus et in plerisque codicibus omissam primus ex Mon. B. exhibuit Bekkerus, tum Astius in tert. et suffragante Flor. U. Stallbaumius recepit, ne nobis quidem omittendam putavimus, quia vel eam ipsam vel simile quid a Platone scriptum, non orationem tam dissolutam, quam vulgo erat, factam esse verisimile est. Sed ne plus ei, quam coniecturae auctoritatem tribuamus, codicum ratio hoc ipse in loco valde sui similium admonet. Ac potest etiam τε post ὥσπερ vel καὶ ante id excidisse, quo supplemento Ficinus usus *et quemadmodum* posuit, cui lectio Par. DK. proxime commemorata quodammodo favet. Itaque uncinos adhibui ut Vol. I. p. 51.
πρὸς μέλαν φαιὸν ἀποσκοποῦν-

ἀπειρίᾳ λευκοῦ, καὶ πρὸς τὸ ἄλυπον οὕτω λύπην ἀφορῶντες ἀπειρίᾳ ἡδονῆς ἀπατῶνται; Μὰ Δί', ἦ δ' ὅς, οὐκ ἂν θαυμάσαιμι, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον, εἰ μὴ οὕτως ἔχει. Ὧδέ γε οὖν, εἶπον, ἐννόει. οὐχὶ πεῖνα καὶ δίψα καὶ τὰ B τοιαῦτα κενώσεις τινές εἰσι τῆς περὶ τὸ σῶμα ἕξεως; Τί μήν; Ἄγνοια δὲ καὶ ἀφροσύνη ἆρ' οὐ κενότης ἐστὶ τῆς περὶ ψυχὴν αὖ ἕξεως; Μάλα γε. Οὐκοῦν

τες] *qui iuxta nigrum solum aspiciunt fuscum* Fic. cuius ed. Ven. a. 1517. comma ante *solum* habet. In Mon. B. duobus mediis a m. s. litterae β α impositae sunt. Haec scilicet correctio lenior videbatur, quam si sequentium verborum transmutatio fieret et πρὸς λύπην οὕτω τὸ ἄλυπον vel τὸ ἄλυπον οὕτω πρὸς λύπην ἀφορῶντες scriberetur, quorum alterutrum Schleiermacherus requirit. Sed nigrum spectans iuxta fuscum quamvis ignarus albi falli nequit, quin recte nigrum esse statuat: fuscum intuens idque cum nigro comparans perperam pro albo habet. Itaque πρὸς φαιὸν μέλαν ἀποσκοποῦντες non accuratius, ut Stallbaumius putat, sed minus accuratum et ita explicandum esset, ut error non circa id, quod spectaret, sed circa iuxta positum committi et illius aspectu iudicium de hoc corrumpi diceretur. Atque ita sequentia, quia per codices mutare non licet, explicanda puto: homines voluptatis ignari dum in dolorem intuentur eumque cum tranquillitate comparant, hanc ipsam pro voluptate habent. Hic vero similes eorum dicuntur ii, qui fuscum intuentes et cum nigro comparantes, quod album non norunt, album esse opinantur. Et sunt similes. Nam pariter utrisque tertii ignoratio et duorum, quae norunt, diversitas obest. De verbo ἀποσκοπεῖν cf. interpretes Thomae Mag. p. 100. sq. cui ἀποσκοποῦμαι κάλλιον, ἢ ἀποσκοπῶ videbatur.

λευκοῦ, καὶ] Inter haec Ficinus *clarissimum illud* (apud Bekkerum est *illum*) *existimant* inseruit. Eodem loco in Bekkeri editione operarum culpa posita verba καὶ πρὸς τὸ ἄλυπον οὕτω λύπην ἀφορῶντες ἀπειρίᾳ λευκοῦ, Stallbaumius quoque in sua priore posuit et penultimi nominis spiritum correxit.

ἀπειρί/ᾳ] ἀπειρία Ald.

Δί'] δία Lob. Vind. F.

ἔχει] ἔχοι Lob. Vat. BM. Vind. B. ἔχει cum οι super ει Ven. B. Optativum Bekkerus et Astius in tert. et tacens in utraque Stallbaumius recepit, qui in sec. indicativum ἔχουσι p. 584. E. cuius eadem ratio est, exemplis ultro defendit.

γε οὖν] γοῦν Lob. Vind. BF. et corr. E. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRTUV. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. *autem* Fic. Quam aptum γοῦν sit, Stallbaumii interpretatio ab eius particulae usu nequaquam abhorrens monstrabit: *Recte dicis; certe quidem rem ita considera.* Contra γε οὖν aptissimum est. Socrates assensionem Glauconis paullo cupidiorem ita probat, ut ei necessitatem aliquam imponat: *Nun ja, betrachte es nur so.* Ceterum cf. Vol. I. p. 80. — In Par. K. οὖν post εἶπον legitur.

οὐχὶ — ἀρετῆς; C.] excerpta sunt in Stobaeo Gesneri serm. IIII. p. 61.

πεῖνα] πείνη, sup. α super η, Par. A. πεῖνα Vind. B. Lexicographus Bekkeri anecd. p. 470, 81: Ἄφθα· καὶ διὰ τοῦ ᾱ καὶ διὰ τοῦ η λέγουσι τὸ ἐν τῇ γλώσσῃ γενόμενον ἑλκύδριον, ὡς κίχλα κίχλη καὶ πεῖνα πείνη. Neque inusitatum hoc Platoni fuisse codicum consensus Phil.

πληροῖτ' ἂν ὅ τε τροφῆς μεταλαμβάνων καὶ ὁ νοῦν ἴσχων; Πῶς δ' οὔ; Πλήρωσις δὲ ἀληθεστέρα τοῦ ἧττον, ἢ τοῦ μᾶλλον ὄντος; Δῆλον, ὅτι τοῦ μᾶλλον. Πότερα οὖν ἡγῇ τὰ γένη μᾶλλον καθαρᾶς οὐσίας μετέχειν, τὰ οἷον σίτου τε καὶ ποτοῦ καὶ ὄψου καὶ ξυμπάσης τροφῆς, ἢ τὸ δόξης τε ἀληθοῦς εἶδος καὶ ἐπιστήμης καὶ νοῦ καὶ ξυλλήβδην αὖ πάσης ἀρετῆς; ὧδε δὲ κρῖνε. C

p. 31. E. πείνη et p. 34. D. 52. A. πείνην et Lys. p. 221. A. πείνη (unus Par. E. ibi πεῖνα habet) exhibentium probat. Similiter θοίνη, πρύμνη, τόλμη, θέρμη, νάρκη veterum Atticorum usu recepta erant, quae recentioribus in α idque breve terminabantur. Cf. δημόθοινα, de quo disputat Lobeckius ad Phryn. p. 499. et θέρμα et νάρκα apud Menandrum p. 37. et 173. Mein. Itaque dubia nostri loci scriptura est, sed maior vulgatae auctoritas, et L. IIII. p. 437. D. πεῖναν extra controversiam positum vidimus.

δίψα] δίψη Stob. et fortasse Ven. B. de quo Bekkerus tacet, cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec. Nescio, an δῖψα scribendum sit. Cf. Vol. I. p. 408, b.

τὰ τοιαῦτα] τὰ om. editio Bekkeri.

τινές] om. Lob. Vat. M.

B Τί μήν; — ἕξεως;] om. Vind. F. Τί μὴν, ἄγνοια etc. Ald.

περὶ] τῆς Ven. B. om. Vat. B.

ψυχὴν] ψυχῆς Vat. BH. Ven. B.

αὖ] Id in Stob. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. et a Ficino omissum Astius in sec. ex Bas. b. Bekkerus ex Par. A. Vat. BM. Ven. BC. recepit. Eum Stallbaumius nullo Florentinorum codicum assentiente secutus est. Meorum unus Lob. αὖ habet. „Inter ψυχὴν et ἕξεως invenitur vocula αὖ in uno vet. libro." Steph. in m.

Οὐκοῦν] καὶ addunt Lob. Ven. B. Vat. BM. et editi ante Bekkerum, non male.

πληροῖτ'] πληροῖ τ' Ald.

Πλήρωσις] πλήρησις Stob.

τοῦ ἧττον, ἢ τοῦ μᾶλλον ὄντος;] *utrum quae per ea fit, quae magis veriusque sunt, an quae per alia?* Fic.

Δῆλον, ὅτι] δηλονότι Vind F. δηλονότι Lob. Vind. B. Mon. B. Stob. Ald. Bas. ab.

Πότερα] πότερ' Vind. B.

ἡγῇ] ἡγεῖ Vind. F. et recentiores.

καθαρᾶς] καθαρὰς Vind. F.

μετέχειν,] μετέχειν; editiones ante Astii sec.

τὰ] om. Par. A. a m. pr. male.

οἷον] In Par. A. α super ον scriptum. τὰ οἷον σίτου γένη ita dictum est, ut τοὺς οἷος οὗτος ἀνθρώπους Demosth. παραπρεσβ. §. 254. Bekk. Sed altera quoque lectio ferri potest, quia plura rerum genera sequuntur.

ἀληθοῦς] ἀληθοὺς Vind. E.

αὖ πάσης] Ita Par. A. Vind. C BEF. Ven. C. Vat. H. Flor. ACRV. αὖ συμπάσης Ang. B. Flor. T. ἁπάσης reliqui codices et editiones omnes. αὖ non minus aptum h. l. quam paullo ante inter ψυχὴν et ἕξεως, et a codicibus magis etiam firmum est. Ficinus quidem non expressit.

κρῖνε] Ita Par. AK. sec. Bekk. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. κρίνε Vind. F. Par. K. sec. Bip. κρίνετο, omisso sequente τὸ, Vind. E. κρίναι Lob. κρῖναι Vind. B. Mon. B. Flor. U. et, nisi fallor, reliqui codices cum editis ante Bekkerum, qui in textu κρῖνε, in comm. idem quasi variam lectionem quinque illorum codicum praetereaque nihil posuit, ut κρῖναι quemadmodum p. 580. B. retinere voluisse vide-

τὸ τοῦ ἀεὶ ὁμοίου ἐχόμενον καὶ ἀθανάτου καὶ ἀληθείας καὶ αὐτὸ τοιοῦτον ὂν καὶ ἐν τοιούτῳ γιγνόμενον μᾶλλον εἶναί σοι δοκεῖ, ἢ τὸ μηδέποτε ὁμοίου καὶ θνητοῦ καὶ αὐτὸ τοιοῦτο καὶ ἐν τοιούτῳ γιγνόμενον; Πολύ, ἔφη, διαφέρει τὸ τοῦ ἀεὶ ὁμοίου. Ἡ οὖν ἀεὶ ὁμοίου οὐσία οὐσίας τι μᾶλλον, ἢ ἐπιστήμης μετέχει; Οὐδαμῶς. Τί δ', ἀληθείας; Οὐδὲ τοῦτο. Εἰ δὲ 508 D ἀληθείας ἧττον, οὐ καὶ οὐσίας; Ἀνάγκη. Οὐκοῦν ὅλως τὰ περὶ τὴν τοῦ σώματος θεραπείαν γένη τῶν γενῶν αὖ τῶν περὶ τὴν τῆς ψυχῆς θεραπείαν ἧττον ἀληθείας τε καὶ οὐσίας μετέχει; Πολύ γε. Σῶμα δὲ αὐτὸ ψυχῆς οὐκ οἴει οὕτως; Ἔγωγε. Οὐκοῦν τὸ τῶν μᾶλλον ὄντων πληρούμενον καὶ αὐτὸ μᾶλλον ὂν ὄντως μᾶλλον πληροῦται, ἢ τὸ τῶν ἧττον ὄντων καὶ αὐτὸ ἧττον ὄν; Πῶς γὰρ οὔ; Εἰ ἄρα τὸ πληροῦσθαι τῶν φύσει προση-

atur. Et posset eadem ratione teneri, si per codices liceret. — In margine Mon. B. ὥσπερ ὁ θεῖος πλήθων h. l. a m. pr. scriptum est.

αὐτὸ] αὖ τὸ Par. A. Lob. Vind. BEF. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRTV. *etiam* Fic.

ὂν] om. Vat. B. a m. pr.

ἐν τοιούτῳ] ἐν τῷι τοι. Lob. Vat. M. (τῷ)

μᾶλλον — γιγνόμενον;] om. Vat. B. Vind. E.

δοκεῖ] δοκεῖν Vind. F.

αὐτὸ] αὖ τὸ Par. ADK. sec. Bekk. Vind. BF. Ang. B. Vat. H. Ald. Bas. ab. „In praeced. edit. αὖ τὸ pro αὐτό: ac vicissim αὐτῶν pro αὖ τῶν, versu abhinc octavo." Steph. in m.

τοιοῦτο] Ita Par. A. Vind. B. Vat. H. τοιοῦτον ὂν Ang. B. τοιοῦτον reliqui cum editis. Quo saepius formae pleniores ταὐτὸν, τοιοῦτον, τοσοῦτον, τηλικοῦτον ante consonas in locum exiliorum substitutae substituendaeve secundum optimos codices sunt, eo minus iisdem codicibus, si quando exilius praebeant, quo quidem scriptorem minime prorsus abstinuisse constet, fides neganda est. Hic vero facile intelligitur similitudine verborum antecedentium inductos librarios ν adscivisse.

ἐν τοιούτῳ] ἐν τῷι τοι. Lob. Vat. M. (τῷ)

γιγνόμενον;] γιγνόμενον μᾶλλον εἶναι; Bas. b.

ἔφη] ἔφυ Vind. E.

Ἡ] ἢ Lob.

οὖν ἀεὶ] οὖν μὴ ἀεὶ Ang. B. Flor. R. δὲ τοῦ μὴ δέ ποτε Mon. B. Flor.... (UY)

ἢ] om. Vind. E.

Τί δ', ἀληθείας;] Ante Bekkerum comma deerat. Eo posito facilius, quamquam ne sic quidem facile, ἢ ante ἀληθείας, quod sensus requirere videtur, subaudiri potest.

δὲ ἀληθείας] δ' ἀλ. Lob. Vat. M.

ἧττον] sc. μετέχει τι.

οὐ] om. Vind. EF. Mon. B. Ang. B.

αὖ τῶν] αὐτῶν Lob. Vind. F. D Vat. M. Ald. Bas. ab. Ast. pr.

μετέχει] om. Lob. Vat. M.

ψυχῆς] τῆς ψ. Par. A. ψ. ἧττον Ang. B. Articulus genuinus videri potest. Cf. Vol. I. p. 299, b.

χόντων ἡδύ ἐστι, τὸ τῷ ὄντι καὶ τῶν ὄντων πληρούμενον μᾶλλον μᾶλλον ὄντως τε καὶ ἀληθεστέρως χαίρειν ἂν ποιοῖ ἡδονῇ ἀληθεῖ, τὸ δὲ τῶν ἧττον ὄντων μεταλαμβάνον ἧττόν τε ἂν ἀληθῶς καὶ βεβαίως πληροῖτο καὶ ἀπιστοτέρας ἂν ἡδονῆς καὶ ἧττον ἀληθοῦς μεταλαμβάνοι. Ἀναγκαιότατα, ἔφη. Οἱ ἄρα φρονήσεως καὶ ἀρετῆς ἄπειροι, εὐωχίαις δὲ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀεὶ ξυνόντες κάτω, ὡς ἔοικε, καὶ μέχρι πάλιν πρὸς τὸ μεταξὺ φέρονταί τε καὶ ταύτῃ πλανῶνται διὰ βίου, ὑπερβάντες δὲ τοῦτο πρὸς τὸ ἀληθῶς ἄνω οὔτε ἀνέβλεψαν πώποτε οὔτε ἠνέχθησαν οὐδὲ τοῦ ὄντος τῷ ὄντι ἐπληρώθησαν οὐδὲ βεβαίου τε καὶ καθαρᾶς ἡδονῆς ἐγεύσαντο, ἀλλὰ βοσκημάτων δίκην κάτω ἀεὶ βλέποντες καὶ κεκυφότες εἰς γῆν καὶ εἰς τραπέζας βόσκονται χορταζόμενοι καὶ ὀχεύοντες καὶ ἕνεκα τῆς τούτων πλεονε- E 586 B

καὶ αὐτὸ μᾶλλον ὂν] *quodve magis veriusque existit* Fic. Pro αὐτὸ Vind. BE. Ven. B. Vat. H. αὖ τὸ exhibent, ut et paullo post in verbis καὶ αὐτὸ ἧττον ὄν, ubi Ficinus *ipsumque* posuit.

φύσει] τῇ φ. Vat. M. et a m. s. Ven. B. τῶν φ. Lob.
τῷ ὄντι] τωόντι Vind. E.

τῶν ὄντων] τ. μᾶλλον ὄ. Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. *verioribusque rebus* Fic.

μᾶλλον μᾶλλον] μᾶλλον: μᾶλλον: Vind. E. μᾶλλον Ven. B. Vind. B. Par. K. sec. Bekk. Ang. B. Vat. H. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. (Fic.) Omissum μᾶλλον inter τῶν et ὄντων non hic quoque abesse posse liquet: rectius autem hic habet, ubi non solum ad τῶν ὄντων, sed etiam ad τῷ ὄντι referri potest.

E ἡδονῇ] ἡδονὴ Vind. E.

τῶν ἧττον ὄντων] *quae et minus sunt et minus vera sunt* Fic. ὄντων om. Bekkeri editio, quam in hac parte mendosiorem editor non usquequaque repurgavit.
ἂν] ὂν ἧττον Mon. B. Flor. U.

βεβαίως] οὐ β. Lob. Vat. M. Bas. b.
ἀπιστοτέρας] ἀπιστοτέρας Vat. B. Ven. C.

μεταλαμβάνοι] μεταλαμβάνει Vind. E.
Οἱ ἄρα — δι' ἀπληστίαν 586. B.] laudat Longinus de subl. XIII. 1.

586 καὶ μέχρι πάλιν πρὸς τὸ μέταξὺ φέρονταί τε] φέρονται Long.
βίου] βίον Ald. Bas. ab.
ὑπερβάντες δὲ τοῦτο πρὸς] πρὸς δὲ Long.

ἀληθῶς] ἀληθὲς Mon. B. (Par. K. et, ut videtur, D. de quo pariter atque de Par. K. et Mon. B. Bekkerus tacet.) Long. et editi ante Bekkerum.

οὔτε — οὔτε] οὔτ' — οὔτ' Long.
ἠνέχθησαν] ἠνέγχθησαν Lob. ἀνηνέχθησαν Long.

οὐδὲ τοῦ ὄντος τῷ ὄντι ἐπληρώθησαν] *neque vera ulla re quandoque fruuntur* Fic. om. Long. (τωόντι Vind. E.)
καὶ εἰς τραπέζας] om. Fic. εἰς om. Ven. B.

ξίας λακτίζοντες καὶ κυρίττοντες ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασί τε καὶ ὁπλαῖς ἀποκτιννύασι δι' ἀπληστίαν, ἅτε οὐχὶ τοῖς οὖσιν οὐδὲ τὸ ὂν οὐδὲ τὸ στέγον ἑαυτῶν πιμπλάντες. Παντελῶς, ἔφη ὁ Γλαύκων, τὸν τῶν πολλῶν, ὦ Σώκρατες, χρησμῳδεῖς βίον. Ἆρ' οὖν οὐκ ἀνάγκη καὶ ἡδοναῖς ξυνεῖναι μεμιγμέναις λύπαις, εἰδώλοις τῆς ἀληθοῦς ἡδονῆς καὶ ἐσκιαγραφημέναις, ὑπὸ C τῆς παρ' ἀλλήλας θέσεως ἀποχραινομέναις, ὥστε σφοδροὺς ἑκατέρας φαίνεσθαι καὶ ἔρωτας ἑαυτῶν λυττῶντας τοῖς ἄφροσιν ἐντίκτειν καὶ περιμαχήτους εἶναι,

B λακτίζοντες] λακτίζοντές τε Mon. B.

κυρίττοντες] κηρίττοντες Mon. B. Flor. U. In Flor. R. κέρατι τύπτοντες superscriptum est.

τε] om. Long.

ἀποκτιννύασι] ἀποκτειννύασι Vind. F. ἀποκτεινύασι Flor. R. ἀποκτιννύουσι Long. Cf. Vol. II. p. 250, a.

δι' ἀπληστίαν] διαπλ. Vind. F. δι' ἀπιστίαν Vat. B.

οὐχὶ] οὐδὲ Vat. M.

οὐδὲ τὸ στέγον] οὔτε τὸ στ. Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U. et editi ante Bekkerum, τὸ στέγον, cui Stallbaumius nescio quomodo τὸ οὐ στέγον subiicit, („στέγειν dicuntur vasa rimis carentia, quae liquores ita continent, ut nihil effluat. Hoc loco τὸ οὐ στέγον intelligitur τὸ ἐπιθυμητικόν.") hic corpus, quasi vas animi, significare et Socrates rerum ad corpus explendum pertinentium inanitatem ostendere videtur. Quod si aliter intellexeris, non solum discrimen inter τὸ ὂν et τὸ στέγον, quod repetito οὐδὲ indicatur, sustuleris, sed etiam animum horum, quos sapientiae et virtutis expertes inter pecora relatos vides, talem effeceris, qualem esse Plato disertis verbis negat Gorg. p. 493. C. cribro eum comparans, ἅτε οὐ δυναμένην στέγειν, et Leg. L. IIII. p. 714. A. στέγουσαν οὐδὲν appellans.

Ita tamen Ficinus et Schleiermacherus haec interpretati sunt: *utpote qui neque veram et firmam sui partem, neque veris pabulis impleant. weil sie nicht mit seiendem weder ihr seiendes noch dasjenige was empfangenes festhält, angefüllt haben.* Nec aliter Greuius aut Astius.

χρησμῳδεῖς] χρησμοδεῖς Vind. F. cuius in margine ad hunc versum — τελῶς etc. usque ad βίον complectentem τὸ μόν(adscriptum est, quod nescio quid sibi velit.

βίον. Ἆρ'] βίον, ἆρ' Ald. βίον. ἄρ' Vind. F. *Necesse est* —. Fic.

ἡδονῆς] In Mon. B. — ῆς a m. s. additum.

παρ' ἀλλήλας] παραλλ. Vind. F.

ἀποχραινομέναις] ἀπὸχραινομέναις Ald. Timaeus lex. p. 276: χραίνειν ἤγουν ἀποχραίνειν. παρὰ τοῖς ζωγράφοις δὲ λέγεται τὸ μὲν χραίνειν τὸ (in codice additum δὲ delendum esse vidit Ruhnkenius) χρώζειν διὰ τοῦ ῥαβδίου, τὸ δὲ ἀποχραίνειν τὸ τὰ χρωσθέντα ἑνοποιεῖν. Cf. Schneideri lexicon in ἀποχραίνειν, ubi rectius noster locus, quam ab Astio ad Leges p. 309. explicatus est. Longe a vero Ficinus: *usque adeo invicem doloris comparatione mutua inquinatae* (ὑπὸ τῆς — ἀποχρ.)

ὥσπερ τὸ τῆς Ἑλένης εἴδωλον ὑπὸ τῶν ἐν Τροίᾳ Στησίχορός φησι γενέσθαι περιμάχητον ἀγνοίᾳ τοῦ ἀληθοῦς; Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη, τοιοῦτόν τι αὐτὸ εἶναι. Τί δέ; περὶ τὸ θυμοειδὲς οὐχ ἕτερα τοιαῦτα ἀνάγκη γίγνεσθαι, ὃς ἂν αὐτὸ τοῦτο διαπράττηται ἢ φθόνῳ διὰ φιλοτιμίαν ἢ βίᾳ διὰ φιλονεικίαν ἢ θυμῷ διὰ δυσκολίαν, πλησμονὴν τιμῆς D τε καὶ νίκης καὶ θυμοῦ διώκων ἄνευ λογισμοῦ τε καὶ νοῦ; Τοιαῦτα, ἦ δ' ὅς, ἀνάγκη καὶ περὶ τοῦτο εἶναι. Τί οὖν; ἦν δ' ἐγώ· θαῤῥοῦντες λέγωμεν, ὅτι καὶ περὶ τὸ φιλοκερδὲς καὶ τὸ φιλόνεικον ὅσαι ἐπιθυμίαι εἰσίν, αἳ μὲν

C σφοδροὺς] σφοδρὰς Ven. B. Mon. B. Vat. M. Flor. U. σφοδρους, sup. ας, Lob. Addendum hoc ad ea, quae Matthiae gramm. p. 238. sq. et Buttmannus gramm. I. p. 247. commemorarunt.

φαίνεσθαι] φέρεσθαι Vind. E.

περιμαχήτους εἶναι] περιεῖναι, in m. a m. s. μαχήτους, Mon. B. περιμαχήτους ἀγνοίᾳ etc. omissis mediis Vind. E.

φησι] φασι Mon. B. a m. pr. De Stesichoro cf. Phaedr. p. 243. A.

γενέσθαι] γίγνεσθαι Ang. B.

ἀγνοίᾳ] ἀγνοία Ald.

ἀληθοῦς;] ἀληθοῦς. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. Stephanus supra post ἀποχραινομέναις signum interrogandi posuit.

τοιοῦτόν] τὸ τ. Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. τὸ τοιοῦτό Vind. B.

αὐτὸ] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

Τί δέ; περὶ τὸ θυμοειδὲς οὐχ] In editionibus ante Astii sec. signum interrogandi non post δέ, sed post θυμοειδές positum est, atque ita Ficinus: *Quid vero circa irascendi naturam? nonne* etc. Melius in margine ostenderat Stephanus.

ὃς ἂν] *quando quis* Fic. ad sensum apposite. Post γίγνεσθαι non statim τούτῳ cogitandum, sed incidendum, ut Stephanus fecit, tum scilicet εἰ vel unicuique subaudiendum.

διαπράττηται] διαπράξηται Vind. E.

φιλονεικίαν] φιλονικίαν Ven. B. Mon. B. Flor. U.

D ἀνάγκη] ἀνάγκῃ Ald.

Τί οὖν;] Ita Astius in sec. et tert. Τί οὖν vel Τί οὖν, reliquae editiones.

θαῤῥοῦντες] θαρροῦντως Vind. E.

λέγωμεν] λέγομεν Vind. B. Ven. B. Vat. HM. Flor. ACTV. et a m. s. Par. A. *Asserere igitur audeamus* —. Fic.

τὸ φιλόνεικον] τὸ om. Vind. B. τὸ φιλόνικον Ven. B. a m. s. Vind. E. a m. pr. *aliam victoriae studiosam* (partem) Fic.

εἰσίν] εἰσί Vind. F.

αἳ] Ita Vind. E. Reliqui mei cum editis ante Astii sec. αἱ habent, quod commate post μὲν posito et proxime sequente ἂν pro ἐὰν accepto soloecam quidem orationem non reddebat, sed nihilo minus supervacaneum et vitiosum erat. Etenim cupiditatum secundum voluptatis veritatem divisione facta atque una parte earum per αἱ μὲν significata alterique opposita eius partis descriptionem sequi eaque comprehensas, *quia scientiae et rationi obtemperarent*, non si obtemperarent, verissimas voluptates capere dici necesse erat, quippe quae non aliam ob rem, nisi quod tale obsequium ab altera parte negatum re vera praestare viderentur, ab illa par-

ἂν τῇ ἐπιστήμῃ καὶ λόγῳ ἑπόμεναι καὶ μετὰ τούτων τὰς ἡδονὰς διώκουσαι, ἃς ἂν τὸ φρόνιμον ἐξηγῆται, λαμβάνωσι, τὰς ἀληθεστάτας τε λήψονται, ὡς οἷόν τε αὐταῖς ἀληθεῖς λαβεῖν, ἅτε ἀληθείᾳ ἑπομένων, καὶ τὰς ἑαυτῶν οἰ-
E κείας, εἴπερ τὸ βέλτιστον. ἑκάστῳ, τοῦτο καὶ οἰκειότατον; Ἀλλὰ μήν, ἔφη, οἰκειότατόν γε. Τῷ φιλοσόφῳ ἄρα ἑπομένης ἁπάσης τῆς ψυχῆς καὶ μὴ στασιαζούσης ἑκάστῳ τῷ μέρει ὑπάρχει εἴς τε τἆλλα τὰ ἑαυτοῦ πράττειν καὶ δικαίῳ εἶναι, καὶ δὴ καὶ τὰς ἡδονὰς τὰς ἑαυ-
587 τοῦ ἕκαστον καὶ τὰς βελτίστας καὶ εἰς τὸ δυνατὸν τὰς ἀληθεστάτας καρποῦσθαι. Κομιδῇ μὲν οὖν. Ὅταν δὲ ἄρα τῶν ἑτέρων τι κρατήσῃ, ὑπάρχει αὐτῷ μήτε τὴν ἑαυτοῦ ἡδονὴν ἐξευρίσκειν τά τε ἄλλα ἀναγκάζειν ἀλλοτρίαν καὶ μὴ ἀληθῆ ἡδονὴν διώκειν. Οὕτως, ἔφη. Οὐκοῦν ἃ πλεῖστον φιλοσοφίας τε καὶ λόγου ἀφέστηκε,

te distingui et seorsum poni possent. Itaque non αἱ μὲν, ἂν, sed aut ἂν μὲν aut αἳ μὲν ἂν scribendum erat. Quorum posterius ab Astio, ut dixi, in sec. tacito restitutum a Bekkero et Stallbaumio item tacito comprobatum est.

ἂν] om. Lob. Vat. BM.
λόγῳ] τῷ λ. Vind. E.
ἃς ἂν] ἂν om. Vind. F. Ang. B.
ἐξηγῆται] ἐξηγεῖται iidem.
λαμβάνωσι] λαμβάνουσι Vind. B. Par. D. et a m. s. A.
ἀληθεῖς] ἀληθὲς Lob. Vat. M.
ἑπομένων] ἑπομένω Vind. F. ἑπομένας Mon. B. ἑπόμενα Ang. B. ἑπόμεναι Steph. Ast. pr. Cf. p. 590. D.
οἰκείας] οἰκίας Lob.
E τοῦτο] τούτω Vind. F. τοῦτο non sine vi additum est. Sic supra p. 582. B: τῷ δὲ φιλοκερδεῖ ὅπῃ πέφυκε τὰ ὄντα μανθάνοντι, τῆς ἡδονῆς ταύτης, ὡς γλυκεῖά ἐστιν, οὐκ ἀνάγκη γεύεσθαι. Leg. L. II. p. 657. E: δεῖ γὰρ δὴ — τὸν πλείστους καὶ μάλιστα χαίρειν ποιοῦντα, τοῦτον μάλιστα τιμᾶσθαι. ib. V. 729. A: ἡ γὰρ τῶν νέων ἀκολάκευτος οὐσία, τῶν δ' ἀναγκαίων μὴ ἐνδεής, αὕτη πασῶν μουσικωτάτη τε καὶ ἀρίστη. Phil. p. 12. E: πῶς γὰρ ἡδονή γε ἡδονῇ μὴ οὐχ ὁμοιότατον ἂν εἴη, τοῦτο αὐτὸ ἑαυτῷ, πάντων χρημάτων; Itaque sine ratione Astius in tert. proximum τὸ ante βέλτιστον in ὃ mutandum suspicabatur, quamquam Ficinus *quod cuique optimum* ibi posuit.

οἰκειότατον;] οἰκειότατον. Ald. Steph. qui paullo ante post οἰκείας interrogandi notam fecit.
ἁπάσης] ἐπάσης Bas. b.
τῆς] om. Vat. M.
εἴς τε τἆλλα] om. Fic. — τὰ ἄλλα Vind. E. — ἄλλα Vind. F. — τἄλλα Vind. B. Steph. Ast.
587 Κομιδῇ] κομιδὴ Vind. F. Κομιδῆ Ald. Bas. ab. Steph.
Ὅταν] Ὅσαν Bas. b.
κρατήσῃ] κρατήσει Vind. F. Flor. AC.
ὑπάρχει αὐτῷ] *id protinus evenit* Fic.
ἄλλα] ἄλλ' Vind. BE. Vat. H. Flor. AC.
ἀλλοτρίαν] ἀλλοτρία Vind. F.
ἀληθῆ] ἀληθῆν Vind. E.
ἃ πλεῖστον] ἄπληστον Par. K. sec. Bekk. et a m. pr. D.
μάλιστ'] Ita mei codices omnes et Florentini, quos secutus

μάλιστ' ἂν τοιαῦτα ἐξεργάζοιτο; Πολύ γε. Πλεῖστον δὲ λόγου ἀφίσταται οὐχ ὅπερ νόμου τε καὶ τάξεως; Δῆλον δή. Ἐφάνησαν δὲ πλεῖστον ἀφεστῶσαι οὐχ αἱ ἐρωτικαί τε καὶ τυραννικαὶ ἐπιθυμίαι; Πολύ γε. Ἐλάχιστον δὲ αἱ βασιλικαί τε καὶ κόσμιαι; Ναί. Πλεῖστον δὴ, οἶμαι, ἀληθοῦς ἡδονῆς καὶ οἰκείας ὁ τύραννος ἀφεστήξει, ὁ δὲ ὀλίγιστον. Ἀνάγκη. Καὶ ἀηδέστατα ἄρα, εἶπον, ὁ τύραννος βιώσεται, ὁ δὲ βασιλεὺς ἥδιστα. Πολλὴ ἀνάγκη. Οἶσθ' οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ὅσῳ ἀηδέστερον ζῇ τύραννος βασιλέως; Ἂν εἴπῃς, ἔφη. Τριῶν ἡδονῶν, ὡς ἔοικεν, οὐσῶν, μιᾶς μὲν γνησίας, δυοῖν δὲ νόθαιν, τῶν νόθων εἰς τὸ ἐπέκεινα ὑπερβὰς ὁ τύραννος, φυγὼν νόμον τε καὶ λόγον, δούλαις τισὶ δορυφόροις ἡδοναῖς ξυνοικεῖ, καὶ ὁπόσῳ ἐλαττοῦται, οὐδὲ πάνυ ῥᾴδιον εἰπεῖν, πλὴν ἴσως ὧδε. Πῶς; ἔφη. Ἀπὸ

B

C

est Stallbaumius. Bekkerus cum reliquis editoribus μάλιστα dedit et μάλιστ' tantum ex Ang. B. Vat. HM. annotavit.

νόμου] λόγου Vind. E.

Δῆλον δή] δηλαδή Vind. F. Ang. B. Flor. RT.

δὲ] δὴ Lob. Vat. M.

αἱ] om. Vind. F. Flor. R.

ἐρωτικαί] ῥωτικαί Vind. E.

B οἰκείας] οἰκίας Ald. Bas. ab.

ὀλίγιστον] ὀλιγοστόν Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. R. ὀλίγισιν Vind. E.

ἄρα] ἀρα Vind. E.

τύραννος] τύρανος Mon. B.

ἥδιστα] ἥκιστα Lob. Vat. B.

ἀηδέστερον] ἀηδέσται Mon. B. a m. pr.

ἡδονῶν] post οὐσῶν Vat. M.

ὡς ἔοικεν] om. Fic.

δυοῖν] δυεῖν Lob. Vat. BM. Astius et Bekkerus. Cf. Vol. II. p. 93, b.

νόθαιν] Ita Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. νόθοιν Vind. BE. Vat. H. et correcti Par. A. Ven. B. quod ab Aldo sequentibusque exhibitum Bekkerus et tacens de Florentinis Stallbaumius tenuerunt. Me codicum ratio et quod Plato alibi, velut Leg. L. V. p. 741. A. feminina huius adiectivi terminatione usus est, quo minus idem facerem impedivit.

τῶν νόθων] τὸ νόθον editi ante Bekkerum, tacentibus de Par. K. Bip. Ficinus *adulterarum tyrannus suprema sortitus fastigia* interpretatus veram lectionem ante oculos habuisse videtur, cuius tamen sensum non perspexit. Nimirum tyranni voluptas non ultimum seu ulteriorem inter adulterinas gradum occupare, sed ultra utramque sita esse dicitur. Ficini interpretationem propius ad Graeca convertens Schleiermacherus sensum scriptoris non magis assecutus est: *so ist der Tyrann auf die jenseitige der unächten* (Arten der Lust) *hinübergestiegen.*

ἐπέκεινα] ἐπ' ἐκεῖνα Astius in tert. sine ratione nec sibi constans, quum L. VI. p. 509. B. ἐπέκεινα indivisum reliquerit.

C τισὶ δορυφόροις ἡδοναῖς] τισὶν ἡ. δ. Lob. Vat. BM. quamquam Bekkerus tantummodo transmutationem retulit.

ὁπόσῳ] Ita Par. A. Vind. BEF.

τοῦ ὀλιγαρχικοῦ τρίτος που ὁ τύραννος ἀφειστήκει· ἐν μέσῳ γὰρ αὐτῶν ὁ δημοτικὸς ἦν. Ναί. Οὐκοῦν καὶ ἡδονῆς τρίτῳ εἰδώλῳ πρὸς ἀλήθειαν ἀπ' ἐκείνου ξυνοικοῖ ἄν, εἰ τὰ πρόσθεν ἀληθῆ; Οὕτω. Ὁ δέ γε ὀλιγαρ-
D χικὸς ἀπὸ τοῦ βασιλικοῦ αὖ τρίτος, ἐὰν εἰς ταὐτὸν ἀριστοκρατικὸν καὶ βασιλικὸν τιθῶμεν. Τρίτος γάρ. Τριπλασίου ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, τριπλάσιον ἀριθμῷ ἀληθοῦς ἡδονῆς ἀφέστηκε τύραννος. Φαίνεται. Ἐπίπεδον ἄρ', ἔφην, ὡς ἔοικε, τὸ εἴδωλον κατὰ τὸν τοῦ μήκους

Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. et, sup. ον super ω, Ang. B. ὁπόσα reliqui codices et editiones omnes. Quum ἐλαττοῦσθαι nihil aliud significet, nisi ἐλάττονα γίγνεσθαι, dativum modi et mensurae non minus verbo, quam comparativo convenire apparet. Similiter Herodotus L. IIII. c. 74. verbo ὑπερφέρειν contrarium significanti dativum iungit: ταύτῃ δὲ (παχύτητι καὶ μεγάθεϊ) πολλῷ ὑπερφέρει ἡ κάνναβις (τοῦ λίνου). Item Euripides verbo νικᾶν Belleroph. XVI. 16: ὁ δ' οὐδὲν οὐδείς, διὰ τέλους δὲ δυστυχῶν τοσῷδε νικᾷ· τοῦ γὰρ εὖ τητώμενος οὐκ οἶδεν αἰεὶ δυστυχῶν κακῶς τ' ἔχων. Etiam Ficinus ὁπόσῳ ἐλαττοῦται legisse videtur: *quam longissimo intervallo a voluptate legitima sit seiunctus.*

ἀφειστήκει] ἐφειστήκει Par. D. et, sup. α, K.

αὐτῶν] αὐτῷ Ald. Bas. ab. Steph. αὐτοῖν Astius.

δημοτικὸς] Ita Par. A. sed sup. κρα, et δημοκρατικὸς Vind. BE. Par. K. Vat. H. Flor. ACT. exhibent, quod Astius in sec. nescio quam ob rem praetulit. Cf. p. 576. C.

ἦν.] ἦν; Ald. Bas. ab.

εἰδώλῳ] εἰδείλω Vind. E.

ἀπ' ἐκείνου] ἀπεκ. Vind. B.

ξυνοικοῖ] ξυνοικεῖ, sup. οι, Vind. F. ξυνοικοίη Lob. Vat. BM. Cf. Vol. I. p. 366, b.

εἰ] εἰς Lob. Vat. M.

ἀληθῆ;] ἀληθῆ. editi ante Astium.

Οὕτω.] Οὕτως. Par. K. sec. Bip. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius.

Τριπλασίου] τριπλασίω Flor. RU. referente in pr. Stallbaumio. Sed magis verisimile videtur pro eo, quod paullo post legitur τριπλάσιον, in illis libris, quemadmodum in comparibus Ang. B. et Mon. B. factum, τριπλασίω scriptum esse. D

ἀριθμῷ] ἀριμθῷ Mon. B. a m. pr. De sensu huius loci egi in praefatione p. LXXXXII. sqq.

ἄρ'] ἂν Mon. B. Par. DK. Flor. U.

Κομιδῇ] κομιδή Vind. F. Κομιδῇ Ald. Bas. ab. Steph. (Lob.)

καὶ τρίτην] Articulum τὴν vulgo his interpositum auctoritate Par. A. Vind. B. Vat. H. Flor. AV. omittere eo minus dubitavi, quo magis explicationis caussa additum ei, cui explicando inserviret, simile fieri par erat. Itaque τρίτην αὔξην non aliter, quam δύναμιν dicendum erat, cuius hanc epexegesin esse in praefatione ostendi. Ceterum pro τρίτην Vat. H. τρίτον scriptum habet.

αὔξην,] Comma ab Astio et Stallbaumio in sec. deletum tenui, quia hoc κατὰ δύναμιν καὶ τρίτην αὔξην non, ut Schleiermacherus fecit, cum δῆλον δή, sed cum ἀπόστασιν ὅσην ἀφεστηκὼς γίγνεται construi debet. Eandem ob caussam alterum post δῆλον δὴ posui.

ἀφεστηκὼς] ἀφεστηκὸς Mon. B.

ἀριθμὸν ἡδονῆς τυραννικῆς ἂν εἴη. Κομιδῇ γε. Κατὰ δὲ δύναμιν καὶ τρίτην αὔξην, δῆλον δή, ἀπόστασιν ὅσην ἀφεστηκὼς γίγνεται. Δῆλον, ἔφη, τῷ γε λογιστι-
509 κῷ. Οὐκοῦν ἐάν τις μεταστρέψας ἀληθείᾳ ἡδονῆς τὸν βασιλέα τοῦ τυράννου ἀφεστηκότα λέγῃ ὅσον ἀφέστη- E
κεν, ἐννεακαιεικοσικαιεπτακοσιοπλασιάκις ἥδιον αὐτὸν ζῶντα εὑρήσει τελειωθείσῃ τῇ πολλαπλασιώσει, τὸν δὲ τύραννον ἀνιαρότερον τῇ αὐτῇ ταύτῃ ἀποστάσει. Ἀμήχανον, ἔφη, λογισμὸν καταπεφόρηκας τῆς

Δῆλον] δ. δὴ Ang. B. Flor. RT.

ἔφη,] ἔφη; editio Bekkeri, errore typothetae.

γε] δὲ Vat. B.

E λέγῃ] λέγοι Lob. Vulgo comma addunt, quod ego post ἀφέστηκεν, cui Ald. Bas. ab. Steph. perperam numeri significationem a sequentibus verbis separatam iungunt, ponendum esse duxi.

ἀφέστηκεν] ἀφέστηκε καὶ Vind. F. Flor. R.

ἐννεακαιεικοσικαιεπτακοσιοπλασιάκις] ἐννέα καὶ εἴκοσι καὶ ἑπτακοσιοπλασιάκις codices mei (εἴκοσιν Lob.) et editiones ante Bekkerum, qui tacite quinque vocabula in unum contraxit. Neque Stallbaumius verbum ea de re fecit, nisi quod in Flor. T. ἑπτακόσια πολλαπλασιάκις pro ἑπτακοσιοπλ. scriptum esse annotavit; ex quo reliquos Flor. cum Stephano consentire apparet. In margine Vind. B. haec leguntur: ἄμεινον οἶμαι εἰπεῖν ἑξακοσιοπλασιάκις, ὡς ἔστι συμβαλεῖν ἀπὸ τῶν ῥηθέντων. quae qui scripsit, is vereor ne altero aenigmate eoque non solvendo (nam sexcentorum undetriginta numerus, qui hic praecipi secundum vocabulorum divisionem videtur, ex eis quidem, quae a *Platone* dicta sunt, nullo modo efficitur) ludificari lectorem voluerit.

ἥδιον] ἥδιστον Lob. Vind. EF. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U. Ald. Bas. ab.

αὐτὸν] αὐτὸ Bas. b.

τελειωθείσῃ] τελεωθείσῃ Lob. Vat. B. Ven. C. Par. DK. sec. Bekkerum, qui et ipse sic scripsit et Astio Stallbaumioque ut idem facerent auctor fuit. Sed cf. Vol. II. p. 194.

πολλαπλασιώσει] πολλαπλασιάσει Mon. B. Par. K. sec. Bip. Flor. U.

ἀνιαρότερον] Ita Par. A. Lob. Vat. B. Ven. C. ἀνιαρώτερον reliqui mei et, nisi fallimur, Bekkeri codices (et Par. K. Flor. ACRTUV.) cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec.

καταπεφόρηκας] καταπφόρηκας Vind. E. καταπεφώρακας Ang. B. Vat. M. et a m. s. Ven. B. In Lob. ω super ό et α super η scriptum est. Verbum καταφωρᾶν non omnino ineptum h. l. et, si καταφορεῖν ita intelligi oporteat, ut intellexit Matthiae gramm. p. 695., huic etiam praeferendum videtur. Adhibita enim, id quod ille fecit, propria praepositionis κατὰ significatione, qualis in verbis κατασκεδάζειν, καταχεῖν et καταντλεῖν obtinet, quae verba propter id ipsum cum genitivo construuntur, τοῦ ἀδίκου καταφορηθεὶς λογισμὸς probari fortasse posset, *contra utrumque* vero, iustum et iniustum, aut *contra* eorum *differentiam latam* seu *delatam rationem* quis admittat? Sed quemadmodum κατατείνειν λόγον is dicitur, qui multa verba facere contendit, (cf. L. II. p. 358. D. 367. B.) ita καταφορεῖν contentionem vocis ad

588 διαφορότητος τοῖν ἀνδροῖν, τοῦ τε δικαίου καὶ τοῦ ἀδίκου, πρὸς ἡδονήν τε καὶ λύπην. Καὶ μέντοι καὶ ἀληθῆ καὶ προσήκοντά γε, ἦν δ' ἐγώ, βίοις ἀριθμὸν, εἴπερ αὐτοῖς προσήκουσιν ἡμέραι καὶ νύκτες καὶ μῆνες καὶ ἐνιαυτοί. Ἀλλὰ μὴν, ἔφη, προσήκουσιν. Οὐκοῦν εἰ τοσοῦτον ἡδονῇ νικᾷ ὁ ἀγαθός τε καὶ δίκαιος τὸν κακόν τε καὶ ἄδικον, ἀμηχάνῳ δὴ ὅσῳ πλεῖον νικήσει εὐσχημοσύνῃ τε βίου καὶ κάλλει καὶ ἀρετῇ; Ἀμηχάνῳ μέντοι νὴ Δία, B ἔφη. Εἶεν δὴ, εἶπον· ἐπειδὴ ἐνταῦθα λόγου γεγόναμεν, ἀναλάβωμεν τὰ πρῶτα λεχθέντα, δι' ἃ δεῦρ' ἥκο-

praelongum vocabulum numeri a Socrate prolati adhibendam significare potest, nec multum ab hoc abludit illa καταφορὰ, quam oratoribus esse inter accusandum longiorem spiritus productionem ex Hermogene refert vetus lexicon apud Stephanum thes. T. IIII. p. 109. C. Hinc sensus exsistit haud paullo aptior, quam ex verbo καταφωρᾶν.

διαφορότητος] Moeris p. 128: διαφορότητος· Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ. παρ' ἄλλῳ οὐχ εὗρον. Thomas Mag. p. 222: διαφορά· πάντες λέγουσι· διαφορότης δὲ, Πλάτων μόνον ἐν Θεαιτήτῳ. In Theaeteto aliquoties legitur p. 209. et 210. item in Philebo p. 12. extr. et p. 14. A.

588 ἐνιαυτοί] Hunc pluralem improbasse Atticistas Antiatticista docet p. 94, 31. Homerum eis obiiciens et Herodotum L. I. (cap. 32.)

εἰ] εἰς Lob. Vind. E. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

ἡδονῇ νικᾷ] ἡδονηνὶ καὶ, e corr. ἡδονὴν καὶ, Vind. F. ἤδη νικᾷ Flor. R.

δὴ] δὲ Mon. B.

πλεῖον] πλείονι Vind. F. Ang. B. πλέονι Mon. B. Flor. RU. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius, qui multo maiori auctoritate praeditum dativum ὁπόσῳ supra p. 587. C. recipiendum non putaverunt. Hic vero non tam praecedens accusativus τοσοῦτον, utpote qui librarios ad corrigendum dativum impellere potuit, quam proximi dativi ὅσῳ ratio diversa accusativum praeferendum esse monet, nisi forte ε pro ει in antepenultima positum pro certo verae lectionis signo habemus.

ἀρετῇ;] ἀρετῇ. editi ante Bekkerum.

Δία] δί' Lob. Vat. M.

Εἶεν δὴ — Δηλοῖ γὰρ, ἦ δ' ὅς. 591. A.) excerpsit Stobaeus serm. VIIII. p. 119. In cod. A. omissa sunt.

ἐπειδὴ] Ita Vind. B. sed correctus in extrema littera. ἐπειδὰν Vat. H. Flor. ACV.

ἐνταῦθα] ἐνταῦτα Stob. Trinc.

λόγου] λόγον Ald. Bas. ab.

B πρῶτα] Ven. B. ον super α habet.

λεχθέντα] λεγχθέντα Stob. cod. B.

δι' ἃ δεῦρ' ἥκομεν] διαδευρήκομεν Vind. F.

που] quandoque Fic.

ᾗ] ἡ Vind. E.

Νῦν δὴ — δίκαιον ἐπαινῶν. 589. C.] laudat Eusebius praep. ev. L. XII. p. 361: Νῦν δ', ἔφην etc.

αὐτῷ] αὐτὸ editi ante Bekkerum, tacentibus de Par. K. Bipontinis, tacente item de Florentinis Stallbaumio, quos non credibile est a reliquis omnibus (unus Par D. ὁ super ῷ habet) et ab Eusebio et Stobaeo dissentire. *Ad haec (igitur ita in praesentia disseramus.)* Fic. Is αὐτῷ pro neutro habuisse videtur. Mascu-

μεν. ἦν δέ που λεγόμενον λυσιτελεῖν ἀδικεῖν τῷ τελέως μὲν ἀδίκῳ, δοξαζομένῳ δὲ δικαίῳ. ἢ οὐχ οὕτως ἐλέχθη; Οὕτω μὲν οὖν. Νῦν δή, ἔφην, αὐτῷ διαλεγώμεθα, ἐπειδὴ διωμολογησάμεθα τό τε ἀδικεῖν καὶ τὸ δίκαια πράττειν ἣν ἑκάτερον ἔχει δύναμιν. Πῶς; ἔφη. Εἰκόνα πλάσαντες τῆς ψυχῆς λόγῳ, ἵνα εἰδῇ ὁ ἐκεῖνα λέγων, οἷα ἔλεγε. Ποίαν τινά; ἦ δ' ὅς. Τῶν τοιούτων τινά, ἦν δ' ἐγώ, οἷαι μυθολογοῦνται παλαιαὶ γενέσθαι φύσεις, ἥ τε Χιμαίρας καὶ ἡ Σκύλλης καὶ Κερβέρου, καὶ ἄλλαι τινὲς συχναὶ λέγονται ξυμπεφυκυῖαι C

linum esse et ad illum spectare, qui verbis *ἦν δέ που λεγόμενον* significabatur, et Thrasymachum hoc contendentem fuisse vere observavit Stallbaumius; sed quod per contemptum nomen eius suppressum statuit, magnopere a vero aberravit. Nonne iam dudum in gratiam eum cum Socrate redisse meminerat? (L. VI. p. 498. D.) Non paullo post (590. D.) ipsum eius nomen positum videbat? Denique cum absente hoc colloquium habitum fingi ex eo intelligitur, quod Glauco se pro illo responsurum dicit p. 590. A. Itaque parcens Thrasymacho Socrates utpote iam ad sanitatem reverso quasi alius cuiuspiam sermonem hunc refert.

διαλεγώμεθα] *διαλεγόμεθα* Flor. R.

ἐπειδὴ — ξυμβῇ τύχη. 592. A.] excerpta sunt in Pal. A.

τό τε ἀδικεῖν καὶ τὸ δίκαια πράττειν] *et iusta et iniusta operatio* Fic. — *τὸ τὰ δίκαια* — Vind. E. Commata vulgo his circumposita delevi, quia infinitivi primum obiectum verbi *διωμολογησάμεθα*, deinde subiectum verbi *ἔχει* idque pronomine *ἑκάτερον* repetitum exhibere videntur, ut a neutro separari possint. Si tamen ab alterutro separandi sint, a posteriori potius propter additum *ἑκάτερον*, quam a priori separaverim, quod Stallbaumius in sec. fecit commate priori relicto alterum delens.

ἣν] *ἵν'* Vind. F. *ἢ* Vind. E.

ἔχει] *ἔχῃ* Vind. F.

Πῶς; ἔφη.] *om.* Pal. A.

πλάσαντες] *πλάσομεν* idem.

τῆς] *τοῦ* Bas. b.

λόγῳ] *τῷ λ.* Pal. A. *om.* Fic.

ἵνα — ἦν δ' ἐγώ, C.] *om.* Pal. A. *ἵν'* etc. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACTUV. Stallb.

εἰδῇ] *ἴδῃ* Lob. Vind. F. Vat. BM. Ang. B.

λέγων] *λέγον* Stob. Trinc.

οἷα] *οἷαν* Euseb.

ἔλεγε.] *ἔλεγεν*. Bekkerus. *ἔλεγον*. Lob. Vat. BM. Par. DK.

Ποίαν] *ποιάν* Vind. F.

τινὰ] *τίνα* Stob. Trinc. C

παλαιαὶ] *πολλαὶ* Par. K.

ἥ τε] *εἴτε* Lob. Vat. BM.

Χιμαίρας] *χιμαίρρας* Vind. F.

καὶ ἡ] *καὶ* Pal. A. *ἢ* Lob. Vat. BM.

Σκύλλης] *σκύλης* Stob. Trinc. *σκυλλὶς* Vind. F.

καὶ] *καὶ ἡ* Pal. A.

Κερβέρου] *κερβέρους* Ald. *Κερβέρους* Bas. a.

λέγονται — γενέσθαι] *om.* Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U. (*multae*,) *in quibus feruntur variae in eodem formae congenitae* Fic. Fortasse *αἳ λέγονται* etc. legit vel legendum putavit, quo tamen opus non est.

ξυμπεφυκυῖαι] *συμπ.* Euseb. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. *ξυμπ. αἱ* Stob. Trinc.

ἰδέαι πολλαὶ εἰς ἓν γενέσθαι. Λέγονται γάρ, ἔφη. Πλάττε τοίνυν μίαν μὲν ἰδέαν θηρίου ποικίλου καὶ πολυκεφάλου, ἡμέρων δὲ θηρίων ἔχοντος κεφαλὰς κύκλῳ καὶ ἀγρίων καὶ δυνατοῦ μεταβάλλειν καὶ φύειν ἐξ αὐτοῦ πάντα D ταῦτα. Δεινοῦ πλάστου, ἔφη, τὸ ἔργον· ὅμως δέ, ἐπειδὴ εὐπλαστότερον κηροῦ καὶ τῶν τοιούτων λόγος, πεπλάσθω. Μίαν δὴ τοίνυν ἄλλην ἰδέαν λέοντος, μίαν δὲ ἀνθρώπου· πολὺ δὲ μέγιστον ἔστω τὸ πρῶτον, καὶ

ἰδέαι] εἰδέαι Vind. F. Stob. (non Gaisf.)

Λέγονται γάρ, ἔφη.] om. Pal. A.

Πλάττε] πράττε Stob. cod. N. Trinc. σῆ ἡ τοῦ θηρίου πλάσις παρὰ τῷ θεολόγῳ margo Mon. B. Hunc locum respexit Galenus de Hipp. et Plat. decr. L. VI. T. V. p. 515. Kühn. τοιοῦτον δέ τι χρῆμα, inquiens, καὶ ἡμῶν τὴν ψυχὴν ὁ Πλάτων εἶναί φησιν, ἐκ τριῶν μερῶν συγκειμένην. εἰκάζει δ' οὕτω τὸ μὲν ἐπιθυμητικὸν θηρίῳ ποικίλῳ τε καὶ πολυκεφάλῳ, τὸ δὲ θυμοειδὲς λέοντι, τὸ δὲ λογιστικὸν ἀνθρώπῳ. αὕτη γὰρ ἡ εἰκὼν οἰκειοτέρα τῆς κατὰ τὸν Φαῖδρον, ἐν ᾗ τῶν εἰδῶν ἱππομόρφω μέν τινε δύο φησὶν ὑπάρχειν, ἡνίοχον δὲ τρίτον. ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ τῆς Πολιτείας ἐννάτῳ τῆς προτέρας εἰκόνος ἐμνημόνευσεν ὡς σαφέστερον ἐνδεικνυμένης, ὁποῖον ἕκαστόν ἐστι τῶν εἰδῶν τῆς ψυχῆς. Item Proclus in Civ. p. 432, 23: τὴν μὲν γὰρ οὐσίαν ἡμῶν ἐν τῷ ἐνάτῳ Πλάτων ἀπεικάζει ζώῳ συμμιγεῖ (f. συμμιγῆ) λαχόντι φύσιν ἔκ τε ἀνθρώπου καὶ λέοντος καὶ θηρίου πολυκεφάλου τινὸς καὶ τοῦ ἔξωθεν οἷον ἐλύτρου (v. ἐλύθρου) περικειμένου πᾶσι.

ἰδέαν] εἰδέαν Vind. F. Stob. Trinc.

ποικίλου] ante θηρίου Lob. Vat. M. *variae admodum* (bestiae) Fic.

πολυκεφάλου] Proclus in Alc. T. II. p. 325: τοῦτο (τὸ ἐπιθυμητικὸν) γάρ ἐστιν ὅπερ δῆμος ἐν πόλει, φησὶν ὁ Ἀθηναῖος ξένος, καὶ ὅλως τὸ πολυκέφαλον θηρίον, ὡς ὁ ἐν Πολιτείᾳ φησὶ Σωκράτης. T. III. p. 101: ὅτι καὶ ἐν ἑκάστῳ ἡμῶν ἐστί τι πολυκέφαλον θηρίον, ὡς αὐτὸς εἴρηκεν, ὅπερ ἀνάλογόν ἐστι τῷ πλήθει.

μεταβάλλειν] μεταβαλλεῖν Ven. C. μεταβαλεῖν Lob. Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B.

φύειν] φύσιν Vind. F.

αὐτοῦ] αὐ. Lob. Vind. BF. Mon. B. Euseb. Stob. Ald. Bas. ab. αυτοῦ Vind. E.

πάντα ταῦτα] Ita Par. ADK. Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. B. Ven. C. Ang. B. Pal. A. Flor. RU. Stob. ταῦτα πάντα Vind. BE. (Flor. ACTV.) Euseb. et editi ante Bekkerum, qui reliquorum codicum suorum rationem non habuit. Cur Stallbaumius in pr. veteres editiones sequi maluerit, quam Bekkerum, non video.

Δεινοῦ — πεπλάσθω. D.] Horum loco Pal. A. haec habet: ἐπειδὴ εὐπλαστότερον κηροῦ καὶ τῶν τοιούτων λόγος. δεινοῦ πλάστου τὸ ἔργον. Ficinus pro δεινοῦ legit καινοῦ, certe *Novi (fictoris artificium narras)* scripsit.

D δὲ] δ' Stob. om. Euseb.

εὐπλαστότερον] μυθοπλαστότερον Stob. cod. N. Trinc. „Voluerintne μῦθος πλαστότερον?"

δεύτερον τὸ δεύτερον. Ταῦτα, ἔφη, ῥᾴω, καὶ πέπλασται. Σύναπτε τοίνυν αὐτὰ εἰς ἓν τρία ὄντα, ὥστε πῃ ξυμπεφυκέναι ἀλλήλοις. Συνῆπται, ἔφη. Περίπλασον δὴ αὐτοῖς ἔξωθεν ἑνὸς εἰκόνα, τὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε τῷ μὴ δυναμένῳ τὰ ἐντὸς ὁρᾶν, ἀλλὰ F τὸ ἔξω μόνον ἔλυτρον ὁρῶντι ἓν ζῶον φαίνεσθαι, ἄνθρωπον. Περιπέπλασται, ἔφη. Λέγωμεν δὴ τῷ λέγοντι, ὡς λυσιτελεῖ τούτῳ ἀδικεῖν τῷ ἀνθρώπῳ, δίκαια δὲ

Gaisfordius. Immo *fabulis*, non pupis, fingendis aptiorem cera sermonem dici oportere putabant.

κηροῦ] καιροῦ Stob. cod. B.

καὶ τῶν τοιούτων] om. Fic.

λόγος] ὁ λ. Par. K. Euseb.

πεπλάσθω] πεπλάστω Bas. b.

δὴ] δὲ Vind. F. Mon. B. δὴ est *iam*. Cf. Aristoph. Av. 550: καὶ δὴ τοίνυν πρῶτα διδάσκω μίαν ὀρνίθων πόλιν εἶναι etc. ubi praecesserat adhortatio: ἀλλ' ὅτι χρὴ δρᾶν, σὺ δίδασκε παρών. Plato Leg. L. IIII. p. 718. D: τὰ τοίνυν δὴ λεχθέντα ἔδοξέ τί μοι προύργου δρᾶν. quo loco fere idem est, quod ἤδη.

ἰδέαν] εἰδέαν Vind. F. Stob. Trinc. Ficinus ante hoc *his adiunge superne* inseruit.

δὲ ἀνθρώπου] δ' ἀνθρ. Stob.

τὸ πρῶτον] τοπρ. Ald. Bas. ab.

καὶ δεύτερον] καὶ δεύτερον· δεύτερον, Ald. Bas. ab. Steph. „Non dubium est quin mendose scriptus sit hic locus. Invenitur autem haec lectio diversa, πολὺ δὲ μέγιστον ἔστω τὸ πρῶτον, καὶ δεύτερον, τὸ δεύτερον. quam lectionem sequendo, expungenda fuerit vox δεύτερον quae est in priore loco. At vero Fic. locum hunc ita vertit, Et amplissimum quidem primum sit, angustius vero secundum atque tertium." Steph. annot. p. 27. Quam hic lectionem diversam dicit, ea est Cornarii (ecl. p. 102.) coniectura, omnium nunc codicum consensu probata.

Ταῦτα — πέπλασται.] om. Pal. A. ταῦτ' etc. Euseb.

ῥᾴω] *Facilia* Fic.

Σύναπτε] σύναπται Stob. Trinc.

ὥστε πη ξυμπεφυκέναι] ὥστ' ἐπιξυμπεφυκέναι Vind. F. Ang. B. Flor. R. — πῇ — Stob. In Vind. E. ε quartae a fine syllabae verbi deletum est.

Συνῆπται, ἔφη.] om. Pal. A. Συνῆπτε ἔφη. Bas. ab. Συνῆπται, ἔφη. Euseb. (Ast.)

δὴ] δὲ Euseb.

τῷ μὴ δυναμένῳ] τῶν μὴ δυναμένων Stob. Trinc.

ἀλλὰ τὸ] ἀλλ' ἀπ' Stob. Trinc. ἀλλὰ τῷ Gesn.

ἓν] ὂν Stob. Gesn. (cod. BN.) E

ζῶον] ζῷον Ald. Bas. a.

φαίνεσθαι,] Comma Bekkerus fecit.

Περιπέπλασται, ἔφη.] om. Pal. A.

Λέγωμεν] λέγομεν Vind. D. Vat. BH. Pal. A. Flor. ACV.

τούτῳ] τοῦτο Stob. Trinc. Gesn.

τῷ ἀνθρώπῳ] τὸν ἄνθρωπον Flor. T.

πράττειν οὐ ξυμφέρει, ὅτι οὐδὲν ἄλλο φησὶν, ἢ λυσιτελεῖν αὐτῷ τὸ παντοδαπὸν θηρίον εὐωχοῦντι ποιεῖν ἰσχυρὸν καὶ τὸν λέοντα καὶ τὰ περὶ τὸν λέοντα, τὸν 589 δὲ ἄνθρωπον λιμοκτονεῖν καὶ ποιεῖν ἀσθενῆ, ὥστε ἕλκεσθαι ὅπῃ ἂν ἐκείνων ὁπότερον ἄγῃ, καὶ μηδὲν ἕτερον ἑτέρῳ ξυνεθίζειν, μηδὲ φίλον ποιεῖν, ἀλλ' ἐᾷν αὐτὰ ἐν αὑτοῖς δάκνεσθαί τε καὶ μαχόμενα ἐσθίειν ἄλληλα. Παντάπασι γὰρ, ἔφη, ταῦτ' ἂν λέγοι ὁ τὸ ἀδικεῖν ἐπαινῶν.

ὅτι] διότι Euseb.

οὐδὲν] οὐδὲ Stob. Trinc.

φησὶν] φήσει Euseb. Quae sequuntur, eis Iamblichus Protrept. p. 84. Kiessl. tamquam suis hunc in modum usus est: *οὐ γὰρ δὴ λυσιτελεῖ τὸ παντοδαπὸν θηρίον ὥσπερ τὴν ἐπιθυμίαν εὐωχοῦντας ποιεῖν ἰσχυρὸν, οὐδὲ τὸν λέοντα οἷον τὸν θυμὸν* (*οὐδὲ τὸν θυμὸν οἷον τὸν λέοντα* Arcerius legendum suspicabatur, quem recte non secutus est Kiesslingius, falsus tamen ipse, ut mihi videtur, eo, quod *οἷον* et paullo ante *ὥσπερ* praeter consuetudinem vulgarem postposita censet, hoc sensu: *non conducit, varium velut animal, cupiditatem, pascendo robustum reddere, neque leonem quasi, iram, quaeque ad eum pertinent, in nobis ali et corroborari decet;* cui interpretationi articulus ad *θηρίον* et *λέοντα* appositus refragatur. Equidem *ὥσπερ τὴν ἐπιθυμίαν* pro *ὥσπερ ποιοῦσι εὐωχοῦντες τὴν ἐπιθυμίαν* et *οἷον τὸν θυμὸν* pro *οἷον τρέφουσι τρέφοντες τὸν θυμὸν* concise dicta puto.) *καὶ τὰ περὶ τὸν λέοντα τρέφειν ἄξιον καὶ ἰσχυρὰ ποιεῖν ἐν ἡμῖν, τὸν δὲ ἄνθρωπον* (ita Kiesslingius ex Platone pro *τοῖς δὲ ἀνθρώποις*, quae Arcerii et codicis Ciz. lectio est, scripsit.) *ὥσπερ τὸν λόγον λιμοκτονεῖν καὶ ποιεῖν ἀσθενῆ, ὡς ἕλκεσθαι ὅπῃ ἂν ἐκείνων ὁπότερον ἄγῃ, καὶ μηδὲν ἕτερον ἑτέρῳ συνεθίζειν μηδὲ φίλον ποιεῖν, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον τὸν* (ita cod. Paris. *τῶν* Ciz. et Arcer.) *ἐν ἡμῖν θεῖον ἄνθρωπον τοῦ πολυκεφάλου θρέμματος ἐγκρατῆ ποιητέον, ὅπως ἂν τὰ μὲν ἥμερα τῶν ἐπιθυμιῶν εἴδη τρέφῃ καὶ τιθασσεύῃ, τὰ δὲ ἄγρια ἀποκωλύῃ φύεσθαι σύμμαχον ποιησάμενος τὴν* (id om. Arcer.) *τοῦ θυμοῦ φύσιν, καὶ κοινῇ πάντων* (*πάντως* cod. Paris.) *κηδόμενος, φίλα ποιησάμενος ἀλλήλοις τε καὶ ἑαυτῷ, οὕτως αὐτὰ θρέψει.*

τὸ παντοδαπὸν] τὸ om. Flor. R.

καὶ τὸν] καὶ om. Euseb.

ὅπῃ] ὅποι Vind. E. Par. K. Ast. pr. tert. 589

ἐκείνων] ἐκεῖνον Vind. E. Vat. H.

ὁπότερον] πρότερον Stob. Trinc.

ἄγῃ] ἄγει Vind. E. ἄγοι Mon. B. Ven. B. Par. DK. (Flor. ACRTUV.) cum editis ante Astii sec.

ἕτερον] ἑτέραν Stob. Trinc. Gesn. om. cod. B.

ἑτέρῳ] ἑτέρως Euseb.

ξυνεθίζειν] συν. Stob. ἐθίζειν Vind. E.

φίλον ποιεῖν] φιλοπονεῖν Ang. B. Flor. R.

ἐᾷν] ἐὰν Bas. ab.

αὑτοῖς] αὐ. Vind. EF. Stob. ἑαυτοῖς Lob. Vat. M.

δάκνεσθαί] δύνεσθαί Ald.

Παντάπασι — ἐπαινῶν.] om. Pal. A. Pro ταῦτ' ἂν λέγοι Stobaeus ταῦτα λέγει habet.

Οὐκοῦν αὖ ὁ τὰ δίκαια λέγων λυσιτελεῖν φαίη ἂν δεῖν ταῦτα πράττειν καὶ ταῦτα λέγειν, ὅθεν τοῦ ἀνθρώπου ὁ ἐντὸς ἄνθρωπος ἔσται ἐγκρατέστατος καὶ τοῦ πολυ- B κεφάλου θρέμματος ἐπιμελήσεται, ὥσπερ γεωργὸς τὰ μὲν ἥμερα τρέφων καὶ τιθασεύων, τὰ δὲ ἄγρια ἀποκωλύων φύεσθαι, ξύμμαχον ποιησάμενος τὴν τοῦ λέοντος φύσιν, καὶ κοινῇ πάντων κηδόμενος, φίλα ποιησάμενος ἀλλήλοις τε καὶ αὑτῷ, οὕτω θρέψει; Κομιδῇ γὰρ αὖ

αὖ] om. Par. K. sec. Bekk. Fic.

λυσιτελεῖν] λυτελεῖν Vind. F.

φαίη] φαίῃ Ald. Bas. ab.

δεῖν] δεῖ Stob. cod. N. Trinc. om. Mon. B. Par. DK. Flor. U.

πράττειν] λέγειν Par. K. om. Stob. Trinc. Gesn.

λέγειν] πράττειν Par. K.

ἀνθρώπου] ἀνθώπου Ald.

ἐντὸς] αὐτὸς Stob. cod. BN.

ἐγκρατέστατος] „Vide annon scribere satius sit ἐγκρατέστερος.“ Steph. annot. p. 27. Quum tria sint quae de imperio contendant, superlativus recte habet nec sollicitatus est ab eodem Stephano in schediasm. L. I. p. 7. ubi hunc Platonis hominem internum cum Paulino in epistola ad Romanos c. 7. componit. — Post ἐγκρατέστατος vulgo colon vel comma est; sed verborum ἐπιμελήσεται et θρέψει idem, quod verbi ἔσται, subiectum videtur, ὁ ἐντὸς ἄνθρωπος.

B θρέμματος] θέματος Stob. cod. N. Trinc.

ἐπιμελήσεται, ὥσπερ γεωργὸς] Ita Ald. Bas. a. ἐπιμελήσεται ὥσπερ γεωργὸς Bas. b. ἐπιμελήσεται, ὥσπερ γεωργὸς, Steph. Ast. pr. sec. ἐπιμελήσεται ὥσπερ γεωργός, recentiores. Similitudinem magis ad sequentia pertinere, quam ad praecedens, mihi non dubium videtur.

τιθασεύων] Ita Par. A. Pal. A. Vat. H. Flor. AC. et a m. pr. Vind. B. τισσεύων Vind. F. τιθασσεύων reliqui codices (Vind. B. a m. s.) Euseb. Stob. et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. pr. (Iambl.) Litteram σ in τιθασὸς et derivatis minus recte duplicari Schneiderus in lexico ostendit. Simplicem esse debere non solum poëtarum versus (cf. Anaxilas apud Athenaeum L. XIIII. p. 655. A: καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις τιθασὸς οἰμώζων ταώς.) sed etiam Platonis codices optimi h. l. et Pol. p. 264. A. τιθασῷ et τιθασεύεσθαι, ib. C. τιθασείαις, Tim. p. 77. A. τιθασῶς exhibentes docent. — τρέφων καὶ τιθασεύων Ficinus tribus verbis *fovens*, *irrigans ac nutriens* reddidit, quorum tertium Graeco τιθασεύων plane convenit.

δὲ ἄγρια] δ' ἄγρ. Stob.

ἀποκωλύων φύεσθαι] *protinus amputans* Fic. (φύεσται Ald.)

ξύμμαχον ποιησάμενος τὴν τοῦ λέοντος φύσιν] τὴν τοῦ λ. φ. ποιησ. ξύμμ. Flor. T.

κοινῇ] κοινὴ Vind. F.

αὑτῷ] αὐ. Vind. EF. Stob. ἑαυ. Lob. Vat. M.

οὕτω θρέψει] θρ. οὕτως Vat. M. om. Stob. cod. BN. Fic. qui pro κηδόμενος *curat* posuit. Constructio haec est: ὅθεν ὁ ἐντὸς ἄνθρωπος ἔσται καὶ ἐπιμελήσεται καὶ κοινῇ κηδόμενος θρέψει. Signum interrogandi ob sequentia probabile addidit Astius.

Κομιδῇ — ἐπαινῶν.] om. Pal. A. κομιδὴ etc. Vind. F. Stob. Trinc. Gesn. Κομιδῇ etc. Ald. Bas. ab. Steph.

αὖ] om. Lob. Vat. BM. Fic.

λέγει ταῦτα ὁ τὸ δίκαιον ἐπαινῶν. Κατὰ πάντα τρό-
C πον δὴ ὁ μὲν τὰ δίκαια ἐγκωμιάζων ἀληθῆ ἂν λέγοι, ὁ δὲ τὰ ἄδικα ψεύδοιτο. πρός τε γὰρ ἡδονὴν καὶ πρὸς εὐδοξίαν καὶ ὠφέλειαν σκοπουμένῳ ὁ μὲν ἐπαινέτης τοῦ δικαίου ἀληθεύει, ὁ δὲ ψέκτης οὐδὲν ὑγιὲς οὐδ' εἰδὼς ψέγει ὅτι ψέγει. Οὔ μοι δοκεῖ, ἦ δ' ὅς, οὐδαμῇ γε. Πείθωμεν τοίνυν αὐτὸν πρᾴως (οὐ γὰρ ἑκὼν ἁμαρτάνει) ἐρωτῶντες· ὦ μακάριε, οὐ καὶ τὰ καλὰ καὶ αἰσχρὰ νόμιμα διὰ τὰ τοιαῦτ' ἂν φαῖμεν γεγονέναι;

ταῦτα ὁ] ταῦτά. ὃ Vind. F. ταῦτα om. Euseb.

τὸ δίκαιον] τὰ δίκαια Lob. Vat. BM.

ἐπαινῶν.] In Vind. BF. punctum h. l. omissum et post τρόπον δὴ positum ibique in Vind. B. a m. s. nomen σω. scriptum est.

Κατὰ], καὶ Stob. cod. N. Trinc.

τρόπον] post δὴ Stob.

μὲν] om. Lob. Vat. BM. post τὰ ponunt Ven. B. Vind. E. cum editis ante Astii sec.

τὰ δίκαια] τὸ δίκαιον Stob.

ἀληθῆ ἂν] ἀλήθειαν Par. A. ἀλήθειαν Vind. BE. Flor. ACT. et, ut videtur, Pal. A. Vat. H. quamquam Bekkerus his eandem, quam Par. A., scripturam tribuit. Sed Vind. B., cui eandem tribuit, certe ἀλήθειαν habet. Itaque brevitati studens, ut alibi, accentus, quorum in posteriori verae scripturae vestigium est, in uno Par. A. repertos cum reliquis communicaverit.

λέγοι] λέγει Vind. E.

C τὰ ἄδικα] τἄδικα Stob. τὰ δίκαια Vind. E.

τε] om. Stob. Trinc.

εὐδοξίαν — ἀληθεύει] Horum loco in Ang. B. nihil nisi θύει legitur, factum fortasse ex θεύει, quod solum remanserat, quum priora unum versum explentia casu omissa essent. εὐεξίαν etc. Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. B.

ὠφέλειαν] ὠφελείαν Vind. E.

ἀληθεύει] ἀληθὴς Vind. B.

ψέκτης] ψεύκτης Stob. cod. N. Trinc. Antiatticistes p. 116, 25: ψέκτης· ὁ πάντα ψέγων. Πλάτων Πολιτείᾳ. Pollux L. V. c. 118: ψέκτης, ὡς Πλάτων. Cf. Leg. L. I. p. 639. C: ἐπαινέτην ἢ ψέκτην κοινωνίας ἡστινοσοῦν.

ὑγιὲς] ὑγιῶς Pal. A. „Videri queat deesse λέγει post ὑγιές: nisi existimandum sit posse subaudiri, resolvendo ἀληθεύει in ἀληθὲς λέγει.“ Steph. in m. Idem Astius in sec. existimans ὑγιὲς interpunctione minore (Stephanus etiam colon fecerat) a sequentibus diremit. Sed praestat ὑγιὲς ad ψέγει referre et hoc pro ψέγων λέγει accipere.

οὐδ'] οὐδὲ Stob. Ast. pr. sec.

ὅτι ψέγει] om. Stob. Trinc. ὅτι ψέγοι Lob. Vat. B. Stob. Ald. Bas. ab. Steph. (ὅ, τι)

Οὔ — οὐδαμῇ γε.] om. Pal. A. οὐ etc. Stob. Trinc. — οὐδαμή γε. Vind. F. — οὐδαμῇ γε. Steph. Ast. pr. sec.

Πείθωμεν] πείθομεν Vind. F. Ang. B. Flor. R. πίθωμεν Stob. Trinc. Gesn. πόθω μὲν Vat. B. a m. pr.

τὰ μὲν καλὰ τὰ ὑπὸ τῷ ἀνθρώπῳ, μᾶλλον δὲ ἴσως τὰ ὑπὸ τῷ θείῳ τὰ θηριώδη ποιοῦντα τῆς φύσεως, αἰσχρὰ δὲ τὰ ὑπὸ τῷ ἀγρίῳ τὸ ἥμερον δουλούμενα; ξυμφήσει, ἢ πῶς; Ἐάν μοι, ἔφη, πείθηται. Ἔστιν οὖν, εἶπον, ὅτῳ λυσιτελεῖ ἐκ τούτου τοῦ λόγου χρυσίον λαμβάνειν ἀδίκως, εἴπερ τοιόνδε τι γίγνεται, λαμβάνων τὸ χρυσίον ἅμα καταδουλοῦται τὸ βέλτιστον ἑαυτοῦ τῷ μοχθηροτάτῳ; ἢ εἰ μὲν λαβὼν χρυσίον υἱὸν ἢ θυγατέρα ἐδουλοῦτο καὶ ταῦτ' εἰς ἀγρίων τε καὶ κακῶν ἀνδρῶν,

πράως] πρᾴως editi ante Bekkerum. Cf. huius voluminis p. 58, b.

οὐ καὶ] οὔ καὶ Stob. Trinc. Gesn.

καλὰ] πολλὰ Stob. cod. BN.

αἰσχρὰ] τὰ αἰ. Lob. Vind. B. Vat. BM. Ven. B. Stob. editi ante Bekkerum.

διὰ τὰ τοιαῦτ' ἂν] δ. τ. τοιαῦτα ἂν Vind. F. διὰ τὰ τοιαῦτα Stob. Gesn. διατάττοι ἂν Trinc.

φαῖμεν] φαμὲν Stob. Trinc. φᾶμεν Gesn. — Iamblichus l. c. p. 86. ita pergit: καὶ ὁ μὲν τοιοῦτος κατὰ πάντα ἔσται ἄριστος, ὁ δ' (δὲ Arcer.) ἐναντίος (ἐναντίοις cod. Ciz.) οὐδὲν ὑγιὲς ἔχει. καὶ τὸ μὲν καλὸν ἐν τῷ τοιούτῳ διαφαίνεται· ὑπὸ γὰρ τῷ θείῳ τὰ θηριώδη τῆς φύσεως ὑποτάττεται· τὸ δ' αἰσχρὸν ἐν τῷ ἐναντίῳ· ὑπὸ γὰρ τῷ ἀγρίῳ τὸ ἥμερον δουλοῦται, καὶ τὸ βέλτιστον ὑπὸ τῷ μοχθηροτάτῳ (τῶν μοχθηροτάτων cod. Ciz.) καὶ τὸ ἑαυτοῦ (ἑαυτῷ Arcer.) θειότατον ὑπὸ τῷ ἀθεωτάτῳ τε καὶ μιαρωτάτῳ δουλοῦται καὶ ἐπὶ τῇ αὐτοῦ (αὐτοῦ Arcer.) ψυχῇ πλημμελεῖ.

D μᾶλλον δὲ] μ. δ' Stob.

ἴσως τὰ ὑπὸ] om. Lob. Vat. BM.

θηριώδη ποιοῦντα τῆς φύσεως, αἰσχρὰ] θηρι αἰσχρὰ Vind. E. ποιοῦντα in Lob. in m. est. Post φύσεως Stephanus interrogandi signum fecit.

δὲ τὰ] δ' Stob. Trinc. δ' τὰ Gesn.

τὸ ἥμερον δουλούμενα] om. Vind. E. δουλούμενα Flor. C. τὸ ἥ. δουλούμενον Stob. Trinc. — δουλόμενοι cod. B. Pro interrogandi signo Aldus comma, Basileenses punctum posuerunt. τὸ ἥμερον Ficinus plurali *mansueta* reddidit.

ξυμφήσει — πείθηται.] om. Pal. A. συμφήσει etc. Stob. ξυμφήσει; etc. Steph.

μοι] ἐμοὶ Stob.

πείθηται] πίθηται Stob. τί θεται cod. B.

εἶπον] om. Pal. A.

λυσιτελεῖ] λυσιτελιεῖ Vind. E.

χρυσίον] χρυσίου Ald. χρυσίῳ Bas. ab.

τι] om. Stob. Trinc.

λαμβάνων τὸ] λαμβάνον τὸ Lob. Vind. F. λαμβάνοντὸ, a m. s. λαμβάνοντι, Vind. B. λαμβάνοντι τὸ Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

ἑαυτοῦ] αὐτοῦ Stob. Gesn. Gaisf. αὑτοῦ Trinc.

μοχθηροτάτῳ] μοχθ. Ald.

ἢ εἰ] ἢ ὁ Stob. Trinc. εἰ ὁ cod. N. Etenim si Fic.

E χρυσίον] χρυσὸν Stob.

καὶ ταῦτ'] om. Fic.

τε] om. Ven. B. Vind. E. Vat. BM.

οὐκ ἂν αὐτῷ ἐλυσιτέλει οὐδ' ἂν πάμπολυ ἐπὶ τούτῳ λαμβάνειν, εἰ δὲ τὸ ἑαυτοῦ θειότατον ὑπὸ τῷ ἀθεωτάτῳ τε καὶ μιαρωτάτῳ δουλοῦται καὶ μηδὲν ἐλεεῖ, οὐκ
590 *ἄρα ἄθλιός ἐστι καὶ πολὺ ἐπὶ δεινοτέρῳ ὀλέθρῳ χρυσὸν δωροδοκεῖ, ἢ Ἐριφύλη ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς ψυχῇ τὸν ὅρμον δεξαμένη; Πολὺ μέντοι, ἦ δ' ὅς, ὁ Γλαύκων· ἐγὼ γάρ σοι ὑπὲρ ἐκείνου ἀποκρινοῦμαι. Οὐκοῦν καὶ*

οὐδ' ἂν πάμπολυ ἐπὶ τούτῳ λαμβάνειν] Ita Par. A. Vind. BF. Ven. C. Pal. A. Vat. H. Flor. ACV. Stob. Trinc. et Bekkerus, sublato, quod vulgo antepositum erat, commate. — *λαμβάνην* Ang. B. — *λαμβάνῃ* Lob. Vind. E. Vat. BM. Flor. RT. et Stallbaumius. — *λαμβάνοι* reliqui codices, Stob. Ald. Bas. ab. Steph. (hic cum interrogationis nota) et Astius, qui tamen in tert. *λαμβάνῃ*, quod in sec. iam receptum in *addendis* rursus improbaverat, genuinum existimat. Alterutram harum lectionum secutus videtur Ficinus: *(haudquaquam acceptio ista prodesset,) neque etiamsi multum caperet.* Stallbaumius vero in sec. optativum inserta simul secundum Mon. B. et a m. s. Flor. U. inter *ἂν* et *πάμπολυ* coniunctione *εἰ* unice verum putat. Nulla, caussa est, cur ab optimorum codicum lectione recedamus. *λαμβάνειν* ad *ἐλυσιτέλει* subiecti instar additum et *οὐδ' ἂν πάμπολυ* pro *οὐδ' εἰ πάμπολυ εἴη* dictum est, ut *οὐδ' ἂν ὁτιοῦν* Euthyd. p. 287. D. in verbis *καὶ νῦν οὐδ' ἂν ὁτιοῦν ἀποκρίνῃ, ἅτε γιγνώσκων, ὅτι οὐ δεῖ;* pro *οὐδ' εἰ ὁτιοῦν εἴη.* Ad huius enim loci rationem nostrum revocare malim, quam e. g. ad Leg. L. V. p. 744. A: *καὶ οὕτω τάχ' ἂν ἴσως ἐκ τῆς νομοθεσίας αὐτός τε ἐκβαίνοι καὶ τοὺς ἄλλους ἀπαλλάττοι, κατ' ἄλλον δὲ τρόπον οὐδ' ἂν ἕνα ποτέ.* ubi prius *ἂν* longius abest.

ἑαυτοῦ] *αὐτοῦ* Stob. Gesn. Gaisf. *αὑτοῦ* Trinc.

ἀθεωτάτῳ] *ἀθλιωτάτω* Par. K. sec. Bekk. *ἀθεάτῳ* Stob. Trinc.

μιαρωτάτῳ] *μικρωτάτῳ* Stob. Trinc.

δουλοῦται] *δουλοῦτο* Ang. B.

ἐστι] *erit* Fic.

ἐπὶ δεινοτέρῳ] *ἐπιδειν.* Vind. F. 590

ἢ] *ἡ* Stob. Trinc.

Ἐριφύλη] *ἐριφυλὴ* Vind. F. *ἐριφίλη* Ven. B. Vind. E. *ἐριφύλου* Stob. Trinc. *ἐριφύλη* Ald. *Ἐριφύλῃ* Bas. ab. — Homerus Odyss. L. XI. v. 326: *Μαῖράν τε Κλυμένην τε ἴδον στυγερήν τ' Ἐριφύλην, ἣ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα.*

ὅρμον] *ὅρκον* Stob. Trinc.

δεξαμένη] *δεξαμένῃ* Bas. ab.

Πολὺ — ἀποκρινοῦμαι.] om. Pal. A.

ὁ Γλαύκων] *ὦ γλ.* Vind. E. Ante *ὁ* comma posui.

σοι] *τοι* Stob. cod. B.

Οὐκοῦν καὶ] *καὶ* om. Vind. E. — Iamblichus l. c. p. 86: (*πλημμελεῖ*) *καὶ μὴν τό γε ἀκολασταίνειν διὰ τὰ τοιαῦτα πάλαι ψέγεται, ὅτι ἀνίεται ἐν τῷ τοιούτῳ τὸ ἐπιθυμητικὸν εἰς ἐλευθερίαν πέρα* (*παρὰ* cod. Ciz. et ed. Arcer.) *τοῦ δέοντος. καὶ ἡ αὐθάδεια δὲ καὶ δυσκολία ψέγεται, ὅταν ὁ θυμὸς ἀναρμόστως* (*ἀνάρμοστος* cod. Ciz. et ed. Arcer. quod secundum analogiam dictionis *μέγας αὔξεται, πολὺς αὔξεται* et similium ferri poterat.) *αὔξηται καὶ συντείνηται. τρυφὴ δὲ ἐπὶ τῇ αὐτοῦ ἀνέσει ψέγεται, ὅταν ἐν αὐτῷ δειλίαν* (*δειλία* Ciz.) *ἐμποιῇ. κολακεία* (*κολακία* ed. Arcer.) *δὲ καὶ ἀνελευθερία παρενοχλεῖ,* (*παρενοχλῇ* ed. Arcer. et cod. Ciz.) *ὅταν τις* (pro his Arcerius *ταύτης* edidit, quod

τὸ ἀκολασταίνειν οἴει διὰ τοιαῦτα πάλαι ψέγεσθαι, ὅτι ἀνίεται ἐν τῷ τοιούτῳ τὸ δεινόν, τὸ μέγα ἐκεῖνο καὶ πολυειδὲς θρέμμα πέρα τοῦ δέοντος; Δῆλον, ἔφη. Ἡ δ' αὐθάδεια καὶ δυσκολία ψέγεται οὐχ ὅταν τὸ λεοντῶδές τε καὶ ὀφεῶδες αὔξηται καὶ B συντείνηται ἀναρμόστως; Πάνυ μὲν οὖν. Τρυφὴ δὲ καὶ μαλθακία οὐκ ἐπὶ τῇ αὐτοῦ τούτου χαλάσει

Kiesslingius ex Ciz. et Paris. correxit.) τὸ θυμοειδὲς ὑπὸ τῷ ὀχλώδει θηρίῳ ποιῇ καὶ ἕνεκα χρημάτων καὶ τῆς ἐκείνου (ita Ciz. et Par. ἐκείνων ed. Arcer.) ἀπληστίας προπηλακιζόμενον ἐθίζῃ (ἐθίζει Arc.) ἐκ νέου (sic Par. et Ciz. νέων dedit Arc.) ἀντὶ λέοντος (λέγοντος Ciz.) πίθηκον γίγνεσθαι. καὶ τἄλλα (τ' ἄλλα Arc. τἄλλα Kiessl.) δὲ ἀπὸ τούτου δῆλά ἐστι δεινά, ὅσα τὸ βέλτιστον ἐν ἡμῖν εἶδος ἀσθενὲς ἀπεργάζεται. μόνως τοίνυν εὐδαιμονήσομεν ὑπὸ τοῦ θείου καὶ φρονίμου ἀρχόμενοι. οὕτω γὰρ εἰς δύναμιν πάντες ὅμοιοι ἐσόμεθα καὶ φίλοι τῷ αὐτῷ κυβερνώμενοι. (κυβερνόμενοι Ciz.)

ἀκολασταίνειν] Antiatticistes p. 80, 31: ἀκολασταίνειν· Πλάτων Πολιτείας τρίτῳ. Synag. p. 868, 26: ἀκολαστανεῖτε Ἀριστοφάνης εἶπεν ὁμοίως τῷ σημανεῖτε. Πλάτων δὲ ἐν ἕκτῳ Πολιτείας ἀκολασταίνειν ἔφη. In sexto nunc non magis, quam in tertio exstat, et uterque numerus corrigendus videtur. In nostro iterum legitur p. 591. A.

οἴει] om. Pal. A.

διὰ τοιαῦτα] διατ. Vind. F. δὴ δια ταῦτα Mon. B. Flor. U. (hic διὰ) ἆρα τοιαῦτα Ang. B. διὰ τὰ τοιαῦτα Stob. (Iambl.) Ast. tert.

πάλαι] πάλιν Lob. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. πάντα Stob. (πάλαι margo Gesn.) om. Mon. B. Pal. A.

τὸ μέγα] τὸ μετὰ Stob. cod. N. Trinc. καὶ τὸ μ. Steph. Ast. ingensque Fic. Socrates quasi monstrum conspicatus, quod τὸ δεινὸν θρέμμα appellaturus erat, denuo descriptionem eius incipit et per asyndeton horridulam orationem facit. Itaque ante haec recte, post θρέμμα minus recte comma posuit Bekkerus. Stallbaumius in sec. neutrum adhibuit et locos quosdam comparari iussit huic minime usquequaque similes.

θρέμμα] θρ. εἰς ἐλευθερίαν Stob. Trinc. Gaisf. et margo Gesn. Eodem additamento usus est Iamblichus.

Δῆλον, ἔφη.] om. Pal. A.

αὐθάδεια] αὐθαδία Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. B. Ven. C. Par. D. αὐθαδεία Par. K. sec. Bip. αὐθάδειά sec. Bekk.

ψέγεται οὐχ ὅταν] ψέγεται. οὐχ ὅταν Ald. ψέγεται, οὐχ ὅταν Bas. ab. Steph. ψέγεται οὐχ, ὅταν Astius. Quum inter οὐχ et ὅταν ad plenam orationem τότε subaudiendum sit, omittere comma praestat.

τε] om. Stob. B

ὀφεῶδες] ὀφιῶδες Par. K. sec. Bekk. Stob. Gesn. (ὀφεῶδες Gaisf. sine nota.) ὀφεωδῶς Vind. F.

συντείνηται] Ita Mon. B. a m. s. συντείνεται a m. pr. συντείνεις Vind. F. Ang. B. συγγίνηται Stob. (cod. N.) Trinc. Gesn. ξυγκίνηται cod. B. (συντείνηται margo Gesn. et Gaisf.)

Πάνυ μὲν οὖν.] om. Pal. A.

Τρυφὴ δὲ] τρυφῆι δὲ Lob. τρυφὴ μὲν οὖν Stob. om. cod. B.

μαλθακία] μαλθακίαι Lob. μαλακία Par. K. sec. Bekk.

αὐτοῦ] τοῦ αὐτοῦ Vind. E. Ven. B. (Flor. C.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. non male. Sed aeque bona videtur altera lectio,

τε καὶ ἀνέσει φέρεται, ὅταν ἐν αὐτῷ δειλίαν ἐμποιῇ; Τί μήν; Κολακεία δὲ καὶ ἀνελευθερία οὐχ ὅταν τις τὸ αὐτὸ τοῦτο, τὸ θυμοειδὲς, ὑπὸ τῷ ὀχλώδει θηρίῳ ποιῇ καὶ ἕνεκα χρημάτων καὶ τῆς ἐκείνου ἀπληστίας προπηλακιζόμενον ἐθίζῃ ἐκ νέου ἀντὶ λέοντος πίθηκον γίγνεσθαι; Καὶ C 510 *μάλα, ἔφη. Βαναυσία δὲ καὶ χειροτεχνία διὰ τί, οἴει, ὄνειδος φέρει; ἢ δι' ἄλλο τι φήσομεν, ἢ ὅταν τις ἀσθενὲς φύσει ἔχῃ τὸ τοῦ βελτίστου εἶδος, ὥστε μὴ ἂν δύνασθαι ἄρχειν τῶν ἐν αὐτῷ θρεμμάτων, ἀλλὰ θεραπεύειν ἐκεῖνα,*

qua ipsum illud, cuius modo nimiam reprehenderant intentionem, etiam remitti nimis posse declaratur, ex quo sane apparet *idem* esse, non aliud. Accedit quod paullo post, ubi eiusdem partis vitium simile commemoratur, *τὸ αὐτὸ τοῦτο* sine controversia legitur.

τε] int. vers. Vind. E. om. Vat. M.

φέρεται] om. Fic.

δειλίαν] *δουλείαν* Vind. E. *timiditatem et ignaviam* Fic.

Τί μήν;] *τιμήν.* Stob. Trinc. om. Pal. A.

Κολακεία] *ἡ κ.* Lob. Vat. M.

ἀνελευθερία οὐχ ὅταν] *ἀνελευθερία, οὐχ ὅταν* Bas. ab. Steph. *ἀνελευθερία οὐχ, ὅταν* Astius.

τὸ θυμοειδὲς,] *τὸ* om. Lob. Vind. BF. Vat. BM. et poterat omitti. Commata propter articulum necessaria circumposuit Bekkerus.

τῷ ὀχλώδει] *τῷ ὀχλόδει* Stob. Trinc. *turbulentae multiplicique* Fic.

ποιῇ] om. Stob. Trinc.

ἐθίζῃ] *ἐθίζει* Vind. BF. Flor. ACRT. *ἐρεθίζη* Pal. A.

C *Καὶ μάλα, ἔφη.*] om. Pal. A.

διὰ τί] *διατί* Lob. Vind. BF. Bas. b. *διατὶ* Vind. E. Ald. Bas. a.

ὄνειδος] *ὄνηδος* Ald.

φέρει] *φέρειν* Vind. EF. Ang. B. Flor. ACTV.

ἢ δι' ἄλλο τι φήσομεν, ἢ] *tunc certe haec in nobis infamia* Fic. *ἢ δι'* etc. Vind. E. quemadmodum Astius in tert. scribendum censet. At nihil frequentius particula *ἢ* inter duas interrogationes, quarum altera priorem quasi supervacaneam tollit, interposita. *ἢ* iusto maiorem contentionem haberet.

τις] *τίς* Stob. Trinc.

ἀσθενὲς] *ἀσθενὴς* Stob. cod. B.

ἔχῃ] *ἔχει* Vind. F.

εἶδος] om. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACTV.

αὐτῷ] Ita Lob. Vind. BF. Mon. B. (Flor. ACRTUV. Par. K. sec. Bip.) Stob. Fic. (eo) et editi ante Astium, qui *αὑτῷ* a Stephano annot. p. 27. commendatum recepit. Idem Bekkerus ne commemorato quidem altero et Stallbaumius fecerunt, ego, quanquam in Vind. B. *αὑτοῦ* scriptum est, propterea faciendum non putavi, quod verbum *δύνηται* prope finem periodi positum eo facilius ad eius initium et ad *ὅταν τις,* quo debet, referri posse videbatur, quo certius interpositi infinitivi *δύνασθαι* subiectum *τὸ τοῦ βελτίστου εἶδος* esse appareret.

καὶ τὰ θωπευόμενα] *καὶ τὰ θωπευόμενα* Mon. B. Comma ante haec ab Astio sublatum merito restituit Bekkerus, quia *θεραπεύειν* ut *ἄρχειν* ad *δύνασθαι* referendum, non cum *μανθάνειν* coniungendum est.

αὐτῶν] *αὐτὸν* Lob. Ven. O. Par. K. sec. Bekk. Vat. M. et a m. pr. B. et Par. D. *αὐτὰ* Mon. B. Flor. U.

καὶ τὰ θρέμματα αὐτῶν μόνον δύνηται μανθάνειν; Ἔοικεν, ἔφη. Οὐκοῦν ἵνα καὶ ὁ τοιοῦτος ὑπὸ ὁμοίου ἄρχηται οἵουπερ ὁ βέλτιστος, δοῦλόν αὐτόν φαμεν δεῖν εἶναι ἐκείνου τοῦ βελτίστου, ἔχοντος ἐν αὑτῷ τὸ θεῖον D ἄρχον, οὐκ ἐπὶ βλάβῃ τῇ τοῦ δούλου οἰόμενοι δεῖν ἄρχεσθαι αὐτὸν, ὥσπερ Θρασύμαχος ᾤετο τοὺς ἀρχομένους, ἀλλ' ὡς ἄμεινον ὂν παντὶ ὑπὸ θείου καὶ φρονίμου ἄρχεσθαι, μάλιστα μὲν οἰκεῖον ἔχοντος ἐν αὑτῷ, εἰ δὲ μὴ, ἔξωθεν ἐφεστῶτος, ἵνα εἰς δύναμιν πάντες

δύνηται] „Quum praecedat, ὥστε μὴ ἂν δύνασθαι, quid verbum δύνηται hic agit?" Steph. annot. p. 27. Etiam Astius insititium putat, eamque Stallbaumius acutam coniecturam Astii dicit. Quid mihi videatur, supra ostendi.

μανθάνειν;] μανθάνειν. Ald. Bas. ab. — Quod Glauco ἔοικεν respondet, quum οὐκ ἔοικεν exspectaretur, eadem ratione explicandum est, qua Gorg. p. 467. E. Poli affirmationem explicandam esse significavi Vol. II. p. 333, a.

καὶ] om. Fic.

ὑπὸ ὁμοίου] ὑφ' ὁμ. Stob. Bekkerus, Astius in tert. et Stobaei auctoritate usus Stallbaumius.

δεῖν εἶναι] εἶναι δεῖν Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. cum editis ante Bekkerum, tacentibus de Par. K. Bip. δεῖν Vat. B.

ἐκείνου] καὶ ἐκ. Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B.

D ἔχοντος] Ita Par. A. Vind. BE. Ven. B. Pal. A. Vat. H. Flor. ACTV. et Stallbaumius in pr. καὶ ἔχοντος reliqui codices, Stob. Fic. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Bekk. et Stallbaumius in sec. priorem sententiam ita retractans: Nolim nunc voculam damnare explicandi significatione positam." Ea vero vocula scriptorem, quum uti posset, noluisse uti codices nos docent, quorum qui eam h. l. exhibent, iidem sunt, qui eandem in proximo haud dubie perperam additam habent.

ἐν] om. Stob. Gesn.

αὐτῷ] αὐ. Lob. Vind. F. Stob. (non Gaisf.) ἑαυ. Vind. BE. Pal. A. Vat. H.

ἄρχον,] ἄρχειν Stob. cod. B. ἄρχον. Ald. Bas. ab. ἄρχον; Steph. Ast. pr. sec.

ὥσπερ — ἀρχομένους] om. Pal. A. ὡς etc. Ang. B. τοὺς ἀρχομένους Ficinus *de subditis omnibus* interpretatus est.

ὂν] om. Stob.

αὐτῷ] αὐ. Lob. Vind. EF. ἑαυ. Stob.

ἔξωθεν ἐφεστῶτος] *principi huic saltem exteriori* (*sublimi*) Fic. „Non ἐφεστῶτος sed ἐφεστῶτα scriptum ab ipso autore fuisse existimo, participium ἔχοντος repeti volente." Steph. annot. p. 27. „scribendum crediderim ἔχοντι et ἐφεστῶτι: ut referatur ἔχοντι ad παντί, et cum ἐφεστῶτι, sicut et cum οἰκεῖον, intelligatur τὸ θεῖον καὶ φρόνιμον." idem schediasm. L. I, p. 14. Non sensus horum verborum, sed consuetudo loquendi et genitivi absoluti usus Stephanum hic ut alibi, e. c. p. 586. D., fugit. Cf. Vol. II. p. 346, a. Notabilis autem hic locus eo est, quod semel receptus pro dativo genitivus iterum veluti per attractionem accusativi loco positus alio hic atque illic pertinet.

ὅμοιοι ὦμεν καὶ φίλοι, τῷ αὐτῷ κυβερνώμενοι; Καὶ
E ὀρθῶς γ', ἔφη. Δηλοῖ δέ γε, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ὁ νόμος, ὅτι τοιοῦτον βουλεύεται, πᾶσι τοῖς ἐν τῇ πόλει ξύμμαχος ὤν, καὶ ἡ τῶν παίδων ἀρχή, τὸ μὴ ἐᾶν ἐλευθέρους εἶναι, ἕως ἂν ἐν αὐτοῖς ὥσπερ ἐν πόλει πολιτείαν
591 καταστήσωμεν καὶ τὸ βέλτιστον θεραπεύσαντες τῷ παρ' ἡμῖν τοιούτῳ ἀντικαταστήσωμεν φύλακα ὅμοιον καὶ ἄρχοντα ἐν αὐτῷ, καὶ τότε δὴ ἐλεύθερον ἀφίεμεν. Δηλοῖ γάρ, ἦ δ' ὅς. Πῇ δὴ οὖν φήσομεν, ὦ Γλαύκων, καὶ κατὰ τίνα λόγον λυσιτελεῖν ἀδικεῖν, ἢ ἀκολασταίνειν ἤ τι αἰσχρὸν ποιεῖν, ἐξ ὧν πονηρότερος μὲν ἔσται,

κυβερνώμενοι;] κυβερνώμενοι. editiones ante Bekkerum.

Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη.] om. Pal. A. καὶ om. Par. K. sec. Bekk. Pro γ' in Vind. F. γε legitur.

Δηλοῖ] δῆλον Vind. E. Haec usque ad ἐλεύθερον ἀφίεμεν p. 591. A. Iamblichus l. c. p. 88. prope ad verbum suae orationi intexuit.

γε, ἦν δ' ἐγὼ] om. Pal. A. Iambl.

E τοιοῦτον] τὸ τ. Iambl.

βουλεύεται] βούλεται Ang. B. Flor. RT. Iambl. Stob. (βουλεύεται margo Gesn.) Ast. sec. tert. et Stallbaumius, qui sensum hoc requirere dicit, *legem tale quid spectare seu propositum habere.* Recte; sed id ipsum est βουλεύεσθαι. Cf. Homeri Il. L. II. v. 114: νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο. Herodot. L. III. c. 17: μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Καμβύσης ἐβουλεύσατο τριφασίας στρατηΐας. Plato Charm. p. 176. C: οὗτοι, ἦν δ' ἐγὼ, τί βουλεύεσθον ποιεῖν; οὐδὲν, ἔφη ὁ Χαρμίδης, ἀλλὰ βεβουλεύμεθα. quo loco pars codicum βούλεσθον exhibent. Simili errore Phil. p. 35. D. 50. E. βουλεύεσθαι et βουλεύομαι pro βούλεσθαι et βούλομαι in quibusdam scriptum est.

τὸ μὴ] τὸ μὲν Iambl. cod. Paris. καὶ τὸ μὴ Mon. B. Flor. U. Copula hic non magis opus est, quam supra D. in. Cf. Bernhardy synt. p. 355.

ἐᾶν ἐλευθέρους] ἀνελευθέρους Iambl. (cod. Par.) ed. Arcer. Stob. (cod. BN.) ed. Gesn. ἀνελευθέρως Stob. Trinc. Iambl. cod. Ciz.

ἂν] om. Pal. A.

αὐτοῖς] ἑαυτοῖς Vind. BE. Pal. A. Vat. H. αὑτοῖς (Flor. ACRTV. Par. K.) Ald. Bas. ab. Steph. et editio Bekkeri ipso, nisi fallor, invito.

καὶ — ἀντικαταστήσωμεν 591. A.) om. Vind. E. Flor. ACT. Iambl.

591 ἡμῖν] ὑμῖν Stob.

τοιούτῳ] τοιοῦτον Ang. B.

φύλακα] φύλακας Stob. (cod. BN.) ed. Gesn. Ald. Bas. ab.

ἐν αὐτῷ] *in se ipso* Fic.

ἐλεύθερον] ἐλευθερίαν Stob. (ἐλεύθερον margo Gesn.)

ἀφίεμεν] „Se non ἀφίεμεν, sed ἀφῶμεν legisse aut certe legendum putavisse ostendit in sua interpretatione Ficinus." Steph. annot. p. 27. Non Ficinus, qui *atque eos tunc demum liberos esse permittimus,* sed Grynaeus, qui *ac tunc demum liberos esse permittamus* posuit.

Δηλοῖ γάρ, ἦ δ' ὅς.] om. Pal. A.

Πῇ] ποῖ Par. K. sec. Bekk.

δὴ] δ' Vind. E.

ὦ Γλαύκων] om. Pal. A.

πλείω δὲ χρήματα ἢ ἄλλην τινὰ δύναμιν κεκτήσεται; Οὐδαμῇ, ἦ δ' ὅς. Πῇ δ' ἀδικοῦντα λανθάνειν καὶ μὴ διδόναι δίκην λυσιτελεῖν; ἢ οὐχὶ ὁ μὲν λανθάνων ἔτι B **πονηρότερος γίγνεται, τοῦ δὲ μὴ λανθάνοντος καὶ κολαζομένου τὸ μὲν θηριῶδες κοιμίζεται καὶ ἡμεροῦται, τὸ δὲ ἥμερον ἐλευθεροῦται, καὶ ὅλη ἡ ψυχὴ εἰς τὴν βελτίστην φύσιν καθισταμένη τιμιωτέραν ἕξιν λαμβάνει, σωφροσύνην τε καὶ δικαιοσύνην μετὰ φρονήσεως κτωμένη, ἢ σῶμα ἰσχύν τε καὶ κάλλος μετὰ ὑγιείας λαμβάνον, τοσούτῳ, ὅσωπερ ψυχὴ σώματος τιμιωτέρα; Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη. Οὐκοῦν ὅ γε νοῦν ἔχων**

ἢ ἀκολασταίνειν] In Ald. Ast. sec. tert. et Stallb. comma ante haec omissum est, ita ut ἀδικεῖν, ἀκολασταίνειν et αἰσχρόν τι ποιεῖν tres unius generis species esse videantur. Incisione facta ἀδικεῖν genus esse significatur, in quo ἀκολασταίνειν et αἰσχρόν τι ποιεῖν contineantur, idque vero similius existimo. De verbo ἀκολασταίνειν v. ad p. 590. A. dicta.

ποιεῖν,] ποιεῖν; Steph.

δύναμιν κεκτήσεται] ἀρχὴν κτήσεται Flor. T.

Οὐδαμῇ, ἦ δ' ὅς.] om. Pal. A. οὐδαμῇ etc. Vind. F. Οὐδαμῇ etc. Steph. Ast. pr. sec.

Πῇ δ'] πῇ δὴ οὖν φήσομεν ὦ γλαύκων Flor. T.

λανθάνειν] μανθάνειν Lob. et, sup. λ. super μ, Vat. B.

καὶ μὴ — λυσιτελεῖν] in Mon. B. bis scripta, sed altero loco virgula subducta notata sunt. — λυτελεῖν Vind. F. — λυσιτελεῖ Lob. Vat. BM. Ven. C.

οὐχὶ] οὐχ Vind. B.

λανθάνων] μανθάνων Vind. E.

B ἔτι πονηρότερος] ἐπιπονηρότερος Vat. B. a m. pr. Ven. C. et corr. Vind. F. Ald. Bas. ab. ἐπιπονώτερος Lob. Vat. M. et ante corr. Vind. F. ἔτι πονηρότερον Vind. E. a m. pr. (— ρος corr.)

γίγνεται,] γίν. Vind. E. γίγνεται. Ald. γίγνεται; Bas. ab. Steph.

λανθάνοντος] In Vind. E. syllaba prima int. vers. est.

θηριῶδες κοιμίζεται] θυριῶδες κομίζεται Bas. ab. Posterius etiam in Bipontinam et in Bekkeri editionem irrepsit. In prioris vocabuli syllaba extrema Mon. B. a m. pr. αι pro ε habebat.

ἐλευθεροῦται,] ἐλευθεροῦται; Steph. Ast. pr.

ὅλη ἡ] ὅλη καὶ ἡ Par. D. ἡ ὅλη Mon. B. Flor. U. ὅλη Vind. F.

ψυχὴ] ψυχῇ Vind. F.

μετὰ ὑγιείας] μεθ' ὑγείας Pal. A. μετὰ ὑγείας Lob. (Vat. BM. Ven. C. Par. DK. — Mon. B. de quo Bekkerus item tacet, μετὰ ὑγιείας habet.) Ald. Bas. ab. Steph.

λαμβάνον, τοσούτῳ] λαμβάνοντος οὕτω Lob. Vat. M. et mutatae personae signo interposito Vind. F. Commatis loco Stephanus notam interrogandi fecit.

ὅσωπερ] ὅσω Vind. E.

τιμιωτέρα;] τιμιωτέρα. Ald. Bas. ab.

Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη.] om. Pal. A.

Οὐκοῦν — καὶ δημοσίᾳ. 592. A.] sua fecit Iamblichus l. c. p. 90.

C πάντα τὰ αὐτοῦ εἰς τοῦτο ξυντείνας βιώσεται, πρῶτον μὲν τὰ μαθήματα τιμῶν, ἃ τοιαύτην αὐτοῦ τὴν ψυχὴν ἀπεργάσεται, τὰ δὲ ἄλλα ἀτιμάζων; Δῆλον, ἔφη. Ἔπειτά γ', εἶπον, τὴν τοῦ σώματος ἕξιν καὶ τροφὴν οὐχ ὅπως τῇ θηριώδει καὶ ἀλόγῳ ἡδονῇ ἐπιτρέψας ἐνταῦθα τετραμμένος ζήσει, ἀλλ' οὐδὲ πρὸς ὑγίειαν βλέπων οὐδὲ τοῦτο πρεσβεύων, ὅπως ἰσχυρὸς ἢ ὑγιὴς ἢ καλὸς ἔσται, D ἐὰν μὴ καὶ σωφρονήσειν μέλλῃ ἀπ' αὐτῶν, ἀλλ' ἀεὶ τὴν ἐν τῷ σώματι ἁρμονίαν τῆς ἐν τῇ ψυχῇ ἕνεκα ξυμ-

C αὐτοῦ] αὑ. Lob. Vind. F. Iambl. ed. Arc. ἑαυ. Vind. E. Ang. B.

εἰς τοῦτο] om. Iambl. cod. Ciz.

ξυντείνας] συντ. Lob. Mon. B. (Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. TUV.) Ald. Bas. ab. Steph.

τὰ] om. Iambl.

αὐτοῦ] αὐτῷ Ald. Bas. ab. Steph. αὐτῶν Iambl. ed. Arc.

ἀπεργάσεται] Ita Mon. B. sed in σ correctus. ἀπεργάζεται Par. A. Vind. BE. Ven. B. Pal. A. Vat. H. Flor. ACT. Iambl. ed. Arc. (non cod. Ciz. aut Par.) Ferrem tempus praesens, si αὐτοῦ abesset, ut eae disciplinae significarentur, quae animum humanum talem reddere possunt vel solent, aut si consentaneum esset praecipi, ut honorem habeas disciplinis, quibus iam uteris quarumque fructus fers praestantissimos.

δὲ ἄλλα] δ' ἄλλα Iambl. δὲ ἄλλ' Vind. F. Ang. B.

ἀτιμάζων;] ἀτιμάζων. Ald. Bas. ab. Steph.

Δῆλον, ἔφη.] om. Pal. A. Iambl.

Ἔπειτά γ', εἶπον] ἔπειτα Pal. A. Iambl. cod. Ciz. ἐπὶ nulla interpunctione praegressa ed. Arcer. ἔπειτα δὲ ed. Kiessl. e coniectura. Ἔπειτα δ', εἶπον Astius in tert. et Stallbaumius Iamblichi, ut ait, auctoritate, quae nulla est. Post πρῶτον μὲν satis constat minime semper inferri δέ. Itaque nihil impedit, quo minus particulae alterum significanti pro δέ γε solum γε, ubi opus est, adiiciatur. Sic Phaedr. p. 263. B: οὐκοῦν τὸν μέλλοντα τέχνην ῥητορικὴν μετιέναι πρῶτον μὲν δεῖ ταῦτα ὁδῷ διῃρῆσθαι —. ἔπειτά γε, οἶμαι, πρὸς ἑκάστῳ γιγνόμενον μὴ λανθάνειν, ἀλλ' ὀξέως αἰσθάνεσθαι etc. quo loco neque codices discrepant neque Astius aut Stallbaumius offendit. Scilicet alterum ibi haud paullo gravius est primo, nec aliter nostro loco res habet. Ceterum pro γ' in Lob. Mon. B. γε legitur.

ἐνταῦθα] ἐνταῦμα Ald.

τετραμμένος] τεθραμμένος Vind. F. Vat. B. Ang. B. Flor. R. τετραμμένως Vat. H. τετραμμένον Iambl. ed. Arcer. qui τετραμμένος scribendum censebat.

ζήσει] ζωίη Par. A. ζώῃ Mon. B. Flor. U. ζώει Pal. A. ζῶ Vind. F. ζώσῃ Vat. B. Ven. C. Par. D. ζήσῃ Lob. Par. K. sec. Bekk. quorum nihil non vitiosum videtur, quamquam optativus, quem optimus liber exhibet, ex quo reliquam varietatem scriptionis excepta ultima originem ducere arbitror, utcunque defendi possit talium locorum comparatione, qualis est Euthyd. p. 296. E: τὰ μὲν γὰρ ἄλλα οὐκ ἔχω ὑμῖν πῶς ἀμφισβητοίην. Cf. L. VII. p. 516. E. Nam οὐχ ὅπως modum verbi non afficit. Sed hi ipsi defensione egent. Itaque ζήσει, de quo cf. Vol. II. p. 74. b., tenendum putavi.

ὑγίειαν] ὑγιείαν Vind. F. Iambl. ed. Kiessl. ὑγείαν Arc.

φωνίας ἁρμοττόμενος φαίνηται. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη, ἐάνπερ μέλλῃ τῇ ἀληθείᾳ μουσικὸς εἶναι. Οὐκοῦν, εἶπον, καὶ τὴν ἐν τῇ τῶν χρημάτων κτήσει ξύνταξίν τε καὶ ξυμφωνίαν; καὶ τὸν ὄγκον τοῦ πλήθους οὐκ ἐκπληττόμενος ὑπὸ τοῦ τῶν πολλῶν μακαρισμοῦ ἄπειρον αὐξήσει, ἀπέραντα κακὰ ἔχων; Οὐκ οἴομαι, ἔφη. Ἀλλ' ἀποβλέπων γε, εἶπον, πρὸς τὴν ἐν αὐτῷ πολιτείαν καὶ E φυλάττων, μή τι παρακινῇ αὐτοῦ τῶν ἐκεῖ διὰ πλῆθος οὐσίας ἢ δι' ὀλιγότητα, οὕτω κυβερνῶν προσθήσει καὶ

ὅπως] ὅπερ Par. K. sec. Bip.
καὶ] om. Vind. B. Vat. H. Flor. V. et a m. pr. A. Certe hunc Stallbaumius μὴ καὶ σωφρονήσειν μέλλει ex corr. habere tradit.

μέλλῃ] μέλλει Flor. V. et corr. A.

ἀπ'] ὑπ' Ang. B.

D ἀλλ' ἀεὶ] ἀλλὰ εἰ Flor. T. ἀλλὰ ἀεὶ Lob. Mon. B.

ξυμφωνίας] ἁρμονίας, in m. a m. pr. γράφεται συμφωνίας, Vind. B. συμφωνίας ἁρμονίας Vind. E.

φαίνηται] φαίνεται cum η super ε Vind. F. φαίνοιτο Mon. B. Flor. U. φανεῖται Iambl. Ast. sec. tert. Stallb. Coniunctivus pendet ex illo ὅπως post πρεσβεύων et futurum excipit ut Tim. p. 18. E: μηχανᾶσθαι κλήροις τισίν, ὅπως οἱ κακοὶ χωρὶς οἵ τ' ἀγαθοὶ ταῖς ὁμοίαις ἑκάτεροι ξυλλήξονται καὶ μή τις αὐτοῖς ἔχθρα διὰ ταῦτα γίγνηται. Quem quum non verendum esset, ne quis ab ἐὰν post ἔσται regi putaret, post αὐτῶν comma pro colo, quo Stephanus et Bekkerus usi sunt, feci. — Ficinus haec inde ab ἐὰν ita convertit: nisi una cum his colat et temperantiam, ita ut corporis harmoniam propter animi temperet consonantiam.

Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη,] om. Iambl. et una cum sequentibus usque ad εἶπον Pal. A.

τῇ] τις Iambl. ed. Kiessl. sine nota. (τῇ Arc.)

Οὐκοῦν] οὔκουν Lob. et a m. pr. Mon. B.

εἶπον] om. Iambl.

τῶν] om. Iambl. ed. Arc.

κτήσει] om. Vind. F.

ξύνταξιν — ἄπειρον] σύνταξιν οὐκ εἰς ἄπειρον Iambl. omissis reliquis.

ξυμφωνίαν;] Signum interrogandi h. l. ponendum esse vidit Bekkerus. Priores vel comma habent vel, ut Astii pr. et sec., nullam distinctionem. Subaudi ἁρμόσεται.

πλήθους] πλείθους Bas. ab.

ἄπειρον] ἀπείρῳ Par. K. sec. Bekk.

ἔχων;] ἔχων. Ald. Bas. ab. Steph. ἔχων, Iambl.

Οὐκ οἴομαι, ἔφη.] om. Pal. A. Iambl.

Ἀλλ' ἀποβλέπων] ἀλλ' ὃ προβλέπων Iambl. cod. Par. ἀλλὰ προσβλέπων ed. Arc.

γε] om. Iambl.

εἶπον] οἶμαι Lob. Vat. BM. om. Pal. A. Iambl.

E αὐτῷ] αὑ. Lob. Vind. F. ἑαυ. Vind. BE. Vat. H. Flor. AC. Iambl.

αὐτοῦ] αὑ. Lob. Vind. BEF. Iambl. ed. Arc. In Mon. B. αὐτοῦ punctis subscriptis notatum.

πλῆθος] πλήθους Ven. C. Vind. F. Ang. B. Flor. R. indigentiam Fic.

δι'] om. Vind. E.

ὀλιγότητα] copiam Fic.

οὕτω] οὕτως Lob. Vind. F. Mon. B. Flor. ACUV.

ἀναλώσει τῆς οὐσίας καθόσον ἂν οἷός τ' ᾖ. Κομιδῇ μὲν οὖν, ἔφη. Ἀλλὰ μὴν καὶ τιμάς γε εἰς ταὐτὸν ἀπο-
592 *βλέπων, τῶν μὲν μεθέξει καὶ γεύσεται ἑκών, ἃς ἂν ἡγῆται ἀμείνω αὐτὸν ποιήσειν, ἃς δ' ἂν λύσειν τὴν ὑπάρχουσαν ἕξιν, φεύξεται ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ. Οὐκ ἄρα, ἔφη, τά γε πολιτικὰ ἐθελήσει πράττειν, ἐάνπερ τούτου κήδηται. Νὴ τὸν κύνα, ἦν δ' ἐγώ, ἔν γε τῇ ἑαυτοῦ πόλει καὶ μάλα, οὐ μέντοι ἴσως ἔν γε τῇ πατρίδι, ἐὰν*

οἷός τ' ᾖ] *οἷός τε* Iambl.
Κομιδῇ μὲν οὖν, ἔφη.] *om.* Pal. A. Iambl. *κομιδῇ*, e corr. *κομιδῆ*, etc. Vind. F. *Κομιδῇ* etc. Ald. Bas. ab. Steph.
τιμάς γε] *τιμᾶς γε* Iambl. cod. Par. *τιμᾶς τε* ed. Arc. quod Scaliger, immemor loci Platonici (quem ne Kiesslingius quidem ultra illa *καθόσον ἂν οἷός τ' ᾖ* Iamblicho obversatum ab eoque usurpatum statuebat) in *τιμῶν τε* mutari iussit. *τιμὰς* scriptor non tam *φεύξεται*, ut Stallbaumius putat, quam diversae significationis verbum aliquod, *διώξει* vel *μέτεισι*, in mente habens posuisse videtur, cuius deinde loco *μεθέξει καὶ γεύσεται* dicens accusativum *ἀνακόλουθον* seu absolutum reliquit. Similiter Tim. p. 37. D: *ἡμέρας γὰρ καὶ νύκτας καὶ μῆνας καὶ ἐνιαυτοὺς οὐκ ὄντας πρὶν οὐρανὸν γενέσθαι, τότε ἅμα ἐκείνῳ ξυνισταμένῳ τὴν γένεσιν αὐτῶν μηχανᾶται.* Cf. Matthiae gramm. p. 789. et Bernhardy synt. p. 303.
592 *καὶ γεύσεται*] *om.* Iambl.
ἑκὼν] *om.* Fic.
ἡγῆται] *ἥγηται* Vind. F. *οἴηται* Iambl.
ἀμείνω] *ἀμείνων* Lob. Vat. M.
αὐτὸν] *αὐ.* Lob. Vind. BEF. Mon. B. Iambl. cod. Par. et Ciz. *αὐτὴν* ed. Arc.
ἃς δ' ἂν — δημοσίᾳ.] *τὰς δὲ φεύξεται ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, ἃς ἂν ἡγῆται* (*ἡγεῖται* cod. Ciz.) *λύσειν τὴν ὑπάρχουσαν ἕξιν.* Iambl. Pro *λύσειν* in Lob. *λύσιν* est.
Οὐκ ἄρα, ἔφη, τά γε πολιτικὰ ἐθελήσει] *καὶ οὐκ ἐθελήσει τὰ πολιτικὰ* Pal. A. *οὐκάρα* etc. Mon. B.
τούτου] *τοῦτο* Vind. B.
κήδηται.] *κήδηται;* Steph. Bekk. Stallb. pr. cui rationi hoc ipsum additamentum, *ἐάνπερ τούτου κήδηται*, et primorum verborum conformatio et quod subito potius oblata Glauconi cogitatio, quam meditata sententia est, refragari videtur.
Νὴ τὸν — πατρίδι] *om.* Pal. A.
κύνα] *δία* Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. RU. *κύνα δία* Ang. B.
ἔν γε] *ἔν τε* Par. DK. sec. Bekk. sed in Fic.
καὶ μάλα,] *: καὶ μάλα.* Vind. E.: *καὶ μάλα:* Vind. F.
ἐὰν] *εἰ* Pal. A.
νῦν] *δὴ* Par. DK. Mon. B. *νῦν δὴ* Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius, qui in pr. fidem Flor. U. testatus in sec. *δὴ* „ex Par. DK. Mon. B. Flor. U. nuper additum" perhibet. Nihil eo opus esse loci Platonis Vol. I. p. 318, b. significati docent.
πόλει] *πόλιν* Ang. B.
ἐκεῖ] *ἐπὶ* Vat. B. Vind. F. Ang. B. Bas. ab. *ἐπι* Vind. E. „Legit et Ficinus *ἐπὶ γῆς δὲ οὐδ.* sed eleganter iungitur genit. *γῆς* cum adverb. *οὐδαμοῦ*, retinendo *ἐκεῖ* et *γε*". Steph. in m. *quae et in verbis est duntaxat, in terris vero nusquam, ut arbitror.* Fic. *quae verbis solum, in terris vero nusquam, ut arbitror, exstat.* Gryn.
οἶμαι] om. Par. K. B

μή θεία τις ξυμβῇ τύχη. Μανθάνω, ἔφη· ἐν ᾗ νῦν διήλθομεν οἰκίζοντες πόλει λέγεις, τῇ ἐν λόγοις κειμένῃ· ἐπεὶ γῆς γε οὐδαμοῦ οἶμαι αὐτὴν εἶναι. Ἀλλ', B ἦν δ' ἐγώ, ἐν οὐρανῷ ἴσως παράδειγμα ἀνάκειται τῷ βουλομένῳ ὁρᾶν καὶ ὁρῶντι ἑαυτὸν κατοικίζειν. διαφέρει δὲ οὐδέν, εἴτε που ἔστιν εἴτε ἔσται· τὰ γὰρ ταύτης μόνης ἂν πράξειεν, ἄλλης δὲ οὐδεμιᾶς. Εἰκός γ', ἔφη.

ἐν οὐρανῷ] Clemens Alex. Strom. L. IIII. p. 642, 23: ἴσμεν δὲ καὶ Πλάτωνος πόλιν παράδειγμα ἐν οὐρανῷ κειμένην. Nostrum locum et simul vitam coelestem animorum in Phaedro descriptam respiciens Proclus in Tim. p. 269, 7 a f. τὴν ἐν οὐρανῷ πολιτείαν τῆς ψυχῆς dicere videtur; nec dubium mihi, quin hoc potius παράδειγμα intelligi voluerit Plato, quam quod Branisius intellexit, qui in *disput. de numero Platonis* p. 9. optimam civitatis formam ad similitudinem *ordinis mundani* institutam probaturus hoc loco utitur, parum vel male memor eorum, quae L. VII. p. 529. C. — 530. C. de coelo oculis conspiciendo disputata sunt.

που ἔστιν] Ita Vind. F. ποῦ ἔστιν Lob. Mon. B. που ἐστιν vel πον ἐστὶν vel πού ἐστιν editi ante Bekkerum.

εἴτε] εἴτ' Vind. F. Ang. B. ἢ Lob. Vat. BM.

τὰ] τὸ Stallb. sec.

πράξειεν] καὶ πρ. Vind. E. πράξειε Vind. F.

οὐδεμιᾶς] οὐδὲ μιᾶς Vind. E. Flor. V.

γ'] om. Vind. F. Flor. R.

ἔφη.] ἔφη. καὶ μὴν ἦν δ' ἐγὼ πολλά μέν: Vind. F.

Τέλος τοῦ Πολιτειῶν, (πολ. Ald.) ἢ περὶ δικαίου ἐννάτου λόγου. Ald. Bas. ab.

ΛΟΓΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ.

595 Καὶ μὴν, ἦν δ' ἐγὼ, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα περὶ αὐτῆς 511 ἐννοῶ, ὡς παντὸς ἄρα μᾶλλον ὀρθῶς ᾠκίζομεν τὴν πόλιν, οὐχ ἥκιστα δὲ ἐνθυμηθεὶς περὶ ποιήσεως λέγω. Τὸ ποῖον; ἔφη. Τὸ μηδαμῇ παραδέχεσθαι αὐτῆς ὅση μιμητική. παντὸς γὰρ μᾶλλον οὐ παραδεκτέα νῦν καὶ B ἐναργέστερον, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, φαίνεται, ἐπειδὴ χωρὶς ἕκαστα διῄρηται τὰ τῆς ψυχῆς εἴδη. Πῶς λέγεις; Ὡς

Πλάτωνος πολιτειῶν, . ι'. Lob. *Πλάτωνος πολιτειῶν λόγος δέκατος* Flor. AC. *πολιτειῶν λόγος δέκατος* Vind. B. *Πλάτωνος πολιτεῖαι ἢ περὶ δικαίου δέκατος* Flor. V. *Πλάτωνος πολιτειῶν δεκάτη*: Mon. B. Flor. U. *Πλάτωνος πολιτείας ι'*: Vind. F. Flor. R. ι. Vind. E. *Πλάτωνος πολιτειῶν, ἢ περὶ δικαίου λόγος δέκατος*. Ald. Bas. ab. (haec sine accentibus.) *ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΣ δέκατος*. Steph. Θ. Bekkeri typotheta, Astius in tert. et Stallbaumius in pr.

595 *Καὶ*] *αἱ* Vind. E. Mon. C. Haec usque ad *φαίνεται* B. laudat Proclus in Civ. p. 404. inf.

μὲν] om. Mon. B. Par. DK. Flor. U.

καὶ ἄλλα] *κἄλλα* Vind. F.

οὐχ ἥκιστα] *οὐχήκιστα* Vind. BE. Mon. BC. Timaeus lex. p. 201: *οὐχ ἥκιστα· οὐ πάνυ. ὡς Πορφύριος ἐν τῷ πρὸς τοὺς ἀπὸ τοῦ νοῦ χωρίζοντας τὸ νοητόν· διενεχθέντες δὲ πρὸς ἀλλήλους τὸ παρηγμένον αὐτῶν τῆς δόξης οὐχ ἥκιστα.* (Pro *τὸ παρηγμένον* Ruhnkenius *διὰ τὸ παρηλλαγμένον* scribendum, in glossa ipsa vero *οὐ* delendum esse probabiliter censet.) Moeris p. 281: *οὐχ ἥκιστα, Ἀττικῶς. μάλιστα, Ἑλληνικῶς.*

περὶ ποιήσεως] *περιπ.* Vind. E.

λέγω. Τὸ ποῖον; ἔφη.] om. Proclus.

μηδαμῇ] *μηδαμὴ* Vind. F. *μηδαμῇ* Steph. Ast. pr. sec.

παραδέχεσθαι] *παρέχεσθαι* Lob. Vat. M. Respicitur L. III. p. 398. A.

παντὸς] *πάντως* Proclus.

παραδεκτέα] *παραδεκτέον* idem et Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACTV.

νῦν] *νῦν*, Stallb. sec. perperam. *καὶ*, quod sequitur, *etiam*, non *idque* significat.

ἐμοὶ] *μοι* Proclus.

φαίνεται]: *φαίνεται*. Vind. F. B

Ὡς μὲν — Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. C.] laudat Eusebius praep. ev. L. XII. p. 862. usque ad *διανοίας* Proclus in Civ. p. 405. sup.

μὲν πρὸς ὑμᾶς εἰρῆσθαι (οὐ γάρ μου κατερεῖτε πρὸς τοὺς τῆς τραγῳδίας ποιητὰς καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας τοὺς μιμητικούς) λώβη ἔοικεν εἶναι πάντα τὰ τοιαῦτα τῆς τῶν ἀκουόντων διανοίας, ὅσοι μὴ ἔχουσι φάρμακον τὸ εἰδέναι αὐτὰ οἷα τυγχάνει ὄντα. Πῇ δή, ἔφη, διανοούμενος λέγεις; Ῥητέον, ἦν δ' ἐγώ, καίτοι φιλία γέ τίς με καὶ αἰδὼς ἐκ παιδὸς ἔχουσα περὶ Ὁμήρου ἀποκωλύει λέγειν. ἔοικε μὲν γὰρ τῶν καλῶν ἁπάντων τούτων τῶν τραγικῶν πρῶτος διδάσκαλός τε καὶ ἡγεμὼν γενέσθαι. ἀλλ' οὐ γὰρ πρό γε τῆς ἀληθείας τιμητέος C

ὑμᾶς] ἡμᾶς Proclus.
εἰρῆσθαι] εἰρήσθω Euseb. „Non εἰρῆσθαι, sed εἰρήσθω, legitur apud Eusebium, afferentem hunc locum: sed ex iis quae antea protuli exemplis huius generis loquendi, scribendum esse εἰρῆσθαι constat. Neque tamen mirum est interim si depravatum non illic solum sed alibi etiam fuit, utpote multis insolens et peregrinum." Steph. annot. p. 27. Exempla, quae dicit, ex Protag. p. 339. E. et Hipp. min. p. 366. B. ad initium Protagorae annot. p. 14. protulit.
μου] με Par. DK. Ald. Bas. a. μοῦ Bas. b.
κατερεῖτε] καρτερεῖτε Vat. B. Ven. C. Par. D. κατηγορεῖτε Mon. C.
τῆς] om. Vat. HM. Procl. Bas. b.
ἅπαντας] πάντας Euseb. Procl.
τοὺς] om. Ven. B. Vind. E. Vat. H. Flor. ACT. Bas. b.
ἔοικεν] ὡς ἔ. Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. AC.
πάντα] post τὰ τοιαῦτα Lob. Vat. BM.
τῆς τῶν — εἰδέναι αὐτὰ] om. Euseb. Pro τὸ εἰδέναι in Lob. Vind. EF. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. RU. τοῦ εἰδ. legitur. Ficinus ὅσοι — ὄντα ita interpretatus est: *qui — medelam illam mentis non habent, qua potissimum, quales hae fabulae sint, discernant.* recte, quod ad αὐτὰ attinet, quod Schleiermacherus ad res ipsas, quae vere sunt, retulisse videtur: *so viele ihrer nicht das Heilmittel besizen, dass sie wissen wie sich die Dinge in der Wirklichkeit verhalten.*
Πῇ] πῶς Par. K. sec. Bip.
δή] δὲ Euseb.
ἐγώ,] ἐγώ. Bekkerus et Stallbaumius. ἐγώ· Ast. tert. quod iusto maiorem et fiduciae, quam extrema Socratis verba demonstrant, repugnantem cunctationem habet.
γέ τίς με] μέ τις γε Vat. M.
αἰδὼς] αἰδῶς Vind. F.
ἔοικε — ἀνήρ C.] laudat Proclus in Civ. p. 407, 18.
μὲν] om. Euseb. Procl. C
τῶν] Ὅμηρος τῶν Procl.
ἁπάντων] πάντων idem.
τούτων] om. Mon. B. Flor. U.
πρῶτος] om. Procl.
τε] om. idem.
γὰρ πρό γε] πρό γε γὰρ Vat. B. γὰρ πρός γε Ald. Bas. ab. Aristides T. II. p. 430. extr. Dind. de Platone et hoc Civitatis loco ἀλλ' ἓν γάρ, inquit, τοῦτ' εἶπε βραχύ, ὡς οὐ (οὔτε codices tres) πρό γε τῆς ἀληθείας τιμητέος ἀνήρ. Eodem respexisse videri potest Gregorius Corinthius in praef. p. 5: οὔκουν παρρησιαντολογοῦντες τῶν ἀνδρῶν περὶ τοῦτο τὸ μέρος κατηγορήσαμεν, ἀλλὰ φίλων ὄντων προτιμῶντες αὐτῶν τὴν ἀλήθειαν, ὥς που καὶ Πλάτων ὁ φιλοσο-

ἀνὴρ, ἀλλ', ὃ λέγω, ῥητέον. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Ἄκουε δή, μᾶλλον δὲ ἀποκρίνου. Ἐρώτα. Μίμησιν ὅλως ἔχοις ἄν μοι εἰπεῖν ὅτι ποτ' ἐστίν; οὐδὲ γάρ τοι αὐτὸς πάνυ τι ξυννοῶ, τί βούλεται εἶναι. Ἦ που ἄρ', ἔφη, ἐγὼ ξυννοήσω. Οὐδέν γε, ἦν δ' ἐγώ, ἄτοπον, 596 ἐπεὶ πολλά τοι ὀξύτερον βλεπόντων ἀμβλύτερον ὁρῶντες πρότεροι εἶδον. Ἔστιν, ἔφη, οὕτως· ἀλλὰ σοῦ πα-

φαύτατος ἔφησεν. quamquam verba, quibus utitur, magis similia sunt Aristotelicis in Eth. ad Nicom. L. I. c. 4. ed. Bekker. p. 1096. a, 12: καίπερ προσάντους τῆς τοιαύτης ζητήσεως γινομένης διὰ τὸ φίλους ἄνδρας εἰσαγαγεῖν τὰ εἴδη. δόξειε δ' ἂν ἴσως βέλτιον εἶναι καὶ δεῖν ἐπὶ σωτηρίᾳ γε τῆς ἀληθείας καὶ τὰ οἰκεῖα ἀναιρεῖν, ἄλλως τε καὶ φιλοσόφους ὄντας· ἀμφοῖν γὰρ ὄντοιν φίλοιν ὅσιον προτιμᾶν τὴν ἀλήθειαν. Sed haec ipsa a Platone repetita esse probabiliter statuit Ammonius in vita Aristot. loco a Zellio p. 26. indicato: εἰ δὲ καὶ αὐτῷ τῷ Πλάτωνι ἀντιλέγει, οὐδὲν ἄτοπον· καὶ ἐν τούτοις γὰρ τὰ τοῦ Πλάτωνος φρονεῖ. αὐτοῦ γάρ ἐστι λόγος, ὅτι μᾶλλον δεῖ τῆς ἀληθείας φροντίζειν, ἤπερ ἄλλου τινός.

ἀνὴρ,] αὐτό. Bas. b. ἀνήρ in Aristide scripsit Dindorfius, nescio an idem in Platone faciendum existimans. Ego si Homerum solum significatum a scriptore putarem, articulum non minus necessarium arbitrarer, quam L. I. p. 331. E. Sed latius sententia patere et vir omnino veritati postponendus dici videtur: *die Person darf nicht über die Wahrheit gehen.* Itaque articulum non requiro.

ἀλλ', ὃ λέγω, ῥητέον.] Ante ὃ λέγω cum Stallbaumio in sec. incisionem feci, quo facilius intelligatur sensum non eum esse, quem Ficinus demonstravit: *quare, quod institui, dicendum est.* aut quem Schleiermacherus: *also muss ich wol sagen was ich denke.* Cf. Vol. II. p. 354. — Pro ῥητέον Vind. F. ἰητέον habet.

Ἄκουε δή, μᾶλλον] ἄκουε δή. Μᾶλλον Ald. ἄκουε δὴ μᾶλλον δή. μᾶλλον cum linea sub μᾶλλον δὴ Mon. B.

δὲ] δὴ Vind. E. δ' Mon. C.

ὅλως] post ἔχοις Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV.

ἔχοις] ἔχεις Vind. E. idque ante ὅλως.

ποτ' ἐστίν] ποτέ ἐστιν Lob. ποτ' ἔστιν Mon. C. Bekkerus et Stallbaumius, quod ferri potest. Sed additum ποτ' indicare videtur maiorem esse pronominis, quam verbi vim, et Socratem hoc dicere: imitationem aliquid esse necesse est: sed *quid* tandem est?

τοι] τι Vind. B. Mon. B. Par. D. Flor. U. Ald. Bas. ab.

τι] τοι Lob. Vat. BM. Ven. B. Par. K. et a m. s. Mon. B. (τι a m. pr.) Cf. Vol. I. p. 11, a. *om.* Vind. E. Mon. C.

ξυννοῶ] ξυνοῶ Mon. C. et a m. pr. B. Ald. Bas. a.

τί] ὅτι Vat. M.

Ἦ] ἢ Vind. F.

που] πον Ald.

ἄρ'] ἀρ' Vind. E. Mon. C.

ἐγὼ] *om.* Lob. Vat. M.

ξυννοήσω] συνν. Vind. BEF. ξυνοήσω Mon. C. Ald. Bas. a. haec cum interrogandi signo, quod Bas. b. Steph. et Astius tenuerunt, nec non Ficinus, Schleiermacherus et Stallbaumius in sec. in annotatione secuti sunt. Mihi ἄρα affirmationem potius eamque ironicam indicare videtur. Similiter ἀλλ' ἦ που — πόλλ' ἀγαθὰ ἀπὸ τῆς ὑμετέρας σοφίας

ρόντος οὐδ' ἂν προθυμηθῆναι οἷός τε εἴην εἰπεῖν, εἴ τί μοι καταφαίνεται, ἀλλ' αὐτὸς ὅρα. Βούλει οὖν ἐνθένδε ἀρξώμεθα ἐπισκοποῦντες, ἐκ τῆς εἰωθυίας μεθόδου; εἶδος γάρ πού τι ἓν ἕκαστον εἰώθαμεν τίθεσθαι περὶ ἕκαστα τὰ πολλά, οἷς ταὐτὸν ὄνομα ἐπιφέρομεν. ἢ οὐ μανθάνεις; Μανθάνω. Θῶμεν δὴ καὶ νῦν ὅτι βούλει τῶν πολλῶν. οἷον, εἰ θέλεις, πολλαί πού εἰσι κλῖναι B

ταύτης ἀπολέλαυκεν ὁ πατήρ Euthyd. p. 299. A. dictum est.

γε, ἦν] γ' ἦν Bas. b. γε ἤ Vind. E.

ἄτοπον,] ἄτοπον· Ald. Stallb. sec. ἄτοπον. Bas. ab. Steph.

ἐπεὶ] ἐπὶ Lob. Par. D.

τοι] γε Ang. B.

ἀμβλύτερον] ἀβλύτεροι Mon. C.

596 πρότεροι] πρότερον Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. sec. „Legitur etiam πρότεροι, eodem sensu. Nihilo autem minus potuit omitti artic. οἱ ante ἀμβλύτερον, quam τῶν ante ὀξύτερον.“ Steph. in m. Articulus non potuit, sed debuit omitti.

οὕτως] οὗτος Vat. M.

οὐδ' ἂν] οὐδὰν Vind. F.

προθυμηθῆναι] προθυμηθεῖναι Mon. C.

τε εἴην] τ' εἴην Vind. B. Mon. C. τε εἴη Vind. F.

εἴ τί] ὅτι Vind. F. Ang. B. *quod* Fic.

καταφαίνεται] καταμαίνεται Ald. Bas. a. „In praeced. edit. scriptum est καταμαίνεται: cuius vocabuli quidam sequentes vestigia, substituendum putaverunt καταμανθάνεται: sed multo est aptior vet. exempl. lectio, καταφαίνεται.“ Steph. annot. p. 27. *Quidam* illi qui sint, ignoro: de veritate lectionis καταφαίνεται dubitatio esse nequit. Cf. Phil. p. 16. C. Soph. 232. B. Tim. 17. C. Leg. L. IIII. p. 712. E. 723. A. καταφανές Civ. L. I. p. 343. A. κατάδηλον Crat. p. 416. A. in quibus praepositio hoc significare videtur, rem totam a summo ad imum conspicuam et quasi illuminatam apparere.

ἐνθένδε] ἐνθένδεν Vind. F. Flor. RV. ἐνθέδε Ald. ἐνθέ δὲ Bas. a.

ἀρξώμεθα] ἀρξόμεθα Lob. Vat. M.

ἐπισκοποῦντες,] Comma Bekkero debetur.

εἰωθυίας] εἰωθείας Vind. E. Flor. T. Ald. Bas. ab.

μεθόδου] μέθοδος Vind. E.

ἓν] *om*. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

εἰώθαμεν] εἰώθειμεν Lob. Vat. M.

ἢ] ἤ Vind. BE.

Μανθάνω] ἔφη addunt Lob. Vat. M.

ὅτι] εἴ τι Mon. C. a m. pr.

θέλεις] θέλοις Flor. T. ἐθέλεις Ast. sec. tert. Cf. Vol. I. p. 230, a.

πού εἰσι] ου σι, interposito super versu εἰ, Vind. F. εἰσι Ang. B.

κλῖναι] κλίναι editi ante Bekkerum, qui circumflexum secundum Vat. B. Ven. BC. Vind. B. reposuit, ceteros codices acutum habere ostendit. Sed in Mon. B. ut in Mon. C. et Lob. circumflexus est. Florentini libri cum Stephano consentire videntur. Cf. Vol. I. p. 166, a.

καὶ τράπεζαι. Πῶς δ' οὔ; Ἀλλὰ ἰδέαι γέ που περὶ ταῦτα τὰ σκεύη δύο, μία μὲν κλίνης, μία δὲ τραπέζης. Ναί. Οὐκοῦν καὶ εἰώθαμεν λέγειν, ὅτι ὁ δημιουργὸς ἑκατέρου τοῦ σκεύους πρὸς τὴν ἰδέαν βλέπων οὕτω ποιεῖ ὁ μὲν τὰς κλίνας, ὁ δὲ τὰς τραπέζας, αἷς ἡμεῖς χρώμεθα, καὶ τἆλλα κατὰ ταὐτά; οὐ γάρ που τήν γε ἰδέαν αὐτὴν δημιουργεῖ οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν· πῶς γάρ; Οὐδαμῶς. Ἀλλ' ὅρα δὴ καὶ τόνδε τίνα καC λεῖς τὸν δημιουργόν. Τὸν ποῖον; Ὃς πάντα ποιεῖ, ὅσαπερ εἷς ἕκαστος τῶν χειροτεχνῶν. Δεινόν τινα λέγεις καὶ θαυμαστὸν ἄνδρα. Οὔπω γε, ἀλλὰ τάχα μᾶλλον φήσεις. ὁ αὐτὸς γὰρ οὗτος χειροτέχνης οὐ μόνον

B τράπεζαι.] τράπεζαι; Mon. B. Ald. Bas. ab.

ἰδέαι] εἰδέαι Vind. F. ἰδέ Mon. C. Proclus in Parm. T. V. p. 56: περὶ δὲ τῶν τεχνητῶν, ἆρα καὶ τούτων εἴδη ῥητέον; ὅ γέ τοι Σωκράτης ἐν Πολιτείᾳ φησὶ (id delendum videtur) κλίνης καὶ τραπέζης ἰδέαν οὐκ ὤκνησεν εἰπεῖν.

γέ] δή Flor. T.

τὰ σκεύη] τὰ om. idem.

τραπέζης.] τραπέζης; Vind. E. Ald. Bas. ab.

Οὐκοῦν καὶ εἰώθαμεν] καὶ om. Vind. F. Flor. R. *Solemus autem* Fic.

ἰδέαν] εἰδέαν cum ἰ super ει Vind. F. Proclus in Tim. p. 104, 5 a f. οὐ γὰρ κατά τινας ἰδέας ὁ τεχνίτης ποιεῖ ἃ ποιεῖ, εἰ καὶ δοκεῖ τοῦτο λέγειν ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης. ἀλλ' ἐκεῖ μὲν τὰ εἰρημένα παραδείγματος εἴρηται χάριν καὶ οὐ περὶ αὐτῶν τῶν ἰδεῶν. ποιητὴν γὰρ αὐτῶν λέγει τὸν θεὸν καὶ δημιουργόν· τῶν δ' (id vulgo deest) ἰδεῶν οὐκ ἔστι δημιουργός. ἐν δὲ Πρωταγόρᾳ etc.

ποιεῖ] ποιεῖ, Steph. Ast. pr. sec.

ὁ δὲ τὰς] ὅδε Flor. V. τὰς om. etiam Vat. H.

αἷς] αἷς Mon. B.

τἆλλα] τ' ἄλλα Vind. E. Mon. C. τἄλλα Vind. BF. Mon. B. Steph. Ast.

κατὰ ταὐτά] κατανταυτά Vind. F. Mon. C. κατὰ ταῦτα Lob. Mon. B. Ald. Bas. ab. Signum interrogandi Astius fecit.

τήν γε] τήνδε Vind. F.

πῶς γάρ; Οὐδαμῶς.] γλ. (id a m. s.) πῶς γὰρ οὐδαμῶς. Vind. B. Πῶς γάρ. οὐδαμῶς. Ald. Πῶς γάρ; [Οὐδαμῶς.] Stallbaumius in sec. hac addita declaratione: Πῶς γάρ vulgo ad Socratis orationem trahunt. Ego interlocutori tribuendum censeo, ut Οὐδαμῶς ex interpretatione formulae πῶς γάρ; ortum putetur." Πῶς γάρ; alteri assignari et tamen οὐδαμῶς, quod omnes codices habent, teneri atque una cum sequentibus Socrati tribui poterat, ut Phil. p. 64. B. Sed nihil caussae est, cur vulgata distinctio mutetur, cuius rationem Ficinus monstrat: *nullus enim artifex ideam ipsam fabricat. quo enim pacto? Glau. Nullo.* Cf. L. III. p. 393. C: ἆρ' οὐ τότε ὁμοιοῦν αὐτὸν φήσομεν ὅτι μάλιστα τὴν αὑτοῦ λέξιν ἑκάστῳ, ὃν ἂν προείπῃ ὡς ἐροῦντα; Φήσομεν· τί γάρ;

τίνα] τινα Vind. B. Mon. C. Id Ficinus secutus videtur: *Vide praeterea, nunquid talem aliquem voces artificem?* et Ficinum Schleiermacherus: *Aber sieh ein-*

πάντα οἷός τε σκεύη ποιῆσαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκ τῆς γῆς φυόμενα ἅπαντα ποιεῖ καὶ ζῶα πάντα ἐργάζεται, τά τε ἄλλα καὶ ἑαυτὸν, καὶ πρὸς τούτοις γῆν καὶ οὐρανὸν καὶ θεοὺς καὶ πάντα τὰ ἐν οὐρανῷ καὶ τὰ ἐν Ἅιδου ὑπὸ γῆς ἅπαντα ἐργάζεται. Πάνυ θαυμαστὸν, ἔφη, D λέγεις σοφιστήν. Ἀπιστεῖς; ἦν δ' ἐγώ. καί μοι εἰπὲ, τὸ παράπαν οὐκ ἄν σοι δοκεῖ εἶναι τοιοῦτος δημιουργὸς, ἢ τινὶ μὲν τρόπῳ γενέσθαι ἂν τούτων ἁπάντων ποιητὴς, τινὶ δὲ οὐκ ἄν; ἢ οὐκ αἰσθάνῃ, ὅτι κἂν αὐτὸς οἷός τε εἴης πάντα ταῦτα ποιῆσαι τρόπῳ γέ τινι; Καὶ τίς, ἔφη, ὁ τρόπος οὗτος; Οὐ χαλεπὸς, ἦν δ' ἐγὼ, ἀλλὰ πολλαχῇ καὶ ταχὺ δημιουργούμενος· τάχιστα δέ

mal zu, nennst du auch diesen einen Meister? Quibus praeter interrogativum τίνα articulus τὸν, qui in uno Par. K. sec. Bekk. omissus est, repugnat. Recte Astius: *At vide iam quo nomine huncce afficias opificem.*

δημιουργόν.] δημιουργόν; Bas. ab.

C Τὸν] τὸ Flor. AC.

γε, ἀλλὰ] γε: ἀλλὰ Vind. E. γε. Ἀλλὰ Ald. Bas. a. Steph. γε. ἀλλὰ Bas. b.

τάχα] ταῦτα Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. ACRU. Bas. b. Cf. Crat. p. 410. E: πόῤῥω ἤδη, οἶμαι, φαίνομαι σοφίας ἐλαύνειν. Ε. Πάνυ μὲν οὖν. Σ. Τάχα μᾶλλον φήσεις. In his τάχα *statim* significat, quem usum apud prosae orationis scriptores rariorem dicit Ruhnkenius ad Tim. lex. p. 151. Cf. Phaedr. p. 228. C. Euthyphr. p. 9. E. Critias p. 108. C. Phil. p. 45. D. — Ficinus haec indiligentius convertit: *Nondum integram eius vim expressi: forte vero multo magis miraberis, si expressero.*

οἷός τε] οἷόν τε Vind. E.

ζῶα] ζῷα Ald. Bas. a.

ἐργάζεται, τά τε ἄλλα] om. Fic.

γῆν] καὶ γ. Ven. B. Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACTV. Bas. b.

Ἅιδου] ᾅδου editi ante Bekkerum.

Ἀπιστεῖς;] Signum interrogan- D di, quod Vind. B. post ἦν δ' ἐγώ habet, Bekkerus h. l. posuit. Eodem Ficinus usus est.

τὸ παράπαν] Ita Vind. F. τοπαράπαν editiones ante Astii sec.

οὐκ ἂν] οὐκάν Mon. B.

δοκεῖ] δοκῇ Vind. B. et corr. Mon. C. (δοκεῖ a m. pr.) δοκοῖ Lob. Vat. M. Mon. B. Flor. U. In Mon. C. βεβαίως additum, post deletum est.

τοιοῦτος] τοιοῦτος Steph.

δημιουργὸς,] δημιουργός; Steph. Ast. pr. sec.

ἂν] om. Lob. Vat. BM.

οὐκ ἄν; ἢ] οὐκάν. ἢ Vind. E. οὐκ ἄν; ἡ Lob. οὐκ ἂν ἤ. Vind. F.

αἰσθάνῃ] αἰσθάνει recentiores.

κἂν αὐτὸς] om. Fic. (κἀν Steph. Ast. pr.)

τε εἴης] τ' εἴης Vind. BE. Mon. C.

Οὐ χαλεπὸς] οὐ χαλεπῶς Vind. B. Mon. C. Ang. B. Vat. H. et, sup. ος super ῶς, Flor. R. (*Quisnam his modus?) So. Haud difficile istud.* Fic.

πολλαχῇ] πολλαχὴ Vind. F πολλαχοῦ Mon. B. a m. pr. πολλαχῆ Bas. ab. (Bekkerus etc.)

καὶ ταχὺ] om. Mon. B.

που, εἰ θέλεις λαβὼν κάτοπτρον περιφέρειν πανταχῇ·
E ταχὺ μὲν ἥλιον ποιήσεις καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ, ταχὺ δὲ γῆν, ταχὺ δὲ σαυτόν τε καὶ τἆλλα ζῶα καὶ σκεύη καὶ φυτὰ καὶ πάντα, ὅσα νῦν δὴ ἐλέγετο. Ναί, ἔφη, φαινόμενα, οὐ μέντοι ὄντα γέ που τῇ ἀληθείᾳ. Καλῶς, ἦν δ' ἐγώ, καὶ εἰς δέον ἔρχῃ τῷ λόγῳ. τῶν τοιούτων γάρ, οἶμαι, δημιουργῶν καὶ ὁ ζωγράφος ἐστίν. ἦ γάρ; Πῶς γὰρ οὔ; Ἀλλὰ φήσεις οὐκ ἀληθῆ, οἶμαι, αὐτὸν ποιεῖν ἃ ποιεῖ. καίτοι τρόπῳ γέ τινι καὶ ὁ ζωγράφος κλίνην ποιεῖ. ἢ οὔ; Ναί, ἔφη, φαινομένην γε καὶ οὗτος. Τί δὲ ὁ κλινοποιός; οὐκ ἄρτι

θέλεις] θέλοις Ven. C. ἐθέλεις Ast. sec. tert. Cf. supra A.
κάτοπτρον] Antiatticistes p. 102. 10: κάτοπτρον οὔ φασι δεῖν λέγειν, ἀλλ' ἔσοπτρον. Cf. Tim. p. 46. A. B.
πανταχῇ] πανταχὴ Vind. E. et corr. F. (ante corr. — χῆ) πανταχῆ Bas. a. (Bekkerus etc.) πανταχοῦ Bas. b. Colon a Stallbaumio in sec. perspicuitatis caussa post πανταχῇ positum etiam necessarium videtur. Ficinus haec inde ab ἀλλὰ πολλαχῇ sic interpretatus est: *potes enim passim et celeriter omnia facere. Speculum accipe, passimque circumferas.*
E τῷ οὐρανῷ] τῷ *om.* Lob. Vat. BM. Vind. BE. Mon. C. Flor. T. Bas. b.
τἆλλα] τἄλλα Vind. F. Mon. B. Steph. Ast. τ' ἄλλα Vind. E. τὰ ἄλλα Vind. B. Mon. C.
ζῶα] ζῷα Ald. Bas. ab.
δὴ ἐλέγετο] διελέγετο Vind. F. Flor. R. δὴ ἐλέγομεν Ven. B. Bas. b. γρ. margo Steph. Ast. *commemoravimus* Fic.
φαινόμενα] φαινόμεθα Vat. M. Photius Pors. p. 551: φαινόμενα· Πλάτων Πολιτείας δεκάτῃ ἔφη· φαινόμενα· οὐ μέντοι ὄντα γε που τῇ ἀληθείᾳ· ἀντὶ τοῦ φαντασίαν ἀποτελοῦντα· οὐ μέντοι γε ὄντα. Quae explicatio obscurior est eo, cui lucem afferre destinata est.

ἔρχῃ] ἄρχῃ Par. K. sec. Bekk. Ang. B. κέχρῃ Vat. M. ἔρχει recentiores. Euthyd. p. 275. B: σφὼ οὖν ἥκετον εἰς κάλλιστον. Theag. p. 122. A: σὺ οὖν ἡμῖν εἰς καλὸν παρεφάνης. Eurip. Troad. 761: τὸ δ' ἐσθλὸν οὐκ εἰς καιρὸν ἦλθέ σοι πατρός. Ex his locis apparet εἰς δέον ἔρχεσθαι esse *opportune venire, tempore necessario succurrere.*
ἐστίν. ἦ] ἐστι: ἢ Vind. F.
οὐκ ἀληθῆ] οὐκαλ. Vind. E.
οἶμαι] post αὐτὸν Vind. F. Ang. B.
ἔφη] ἔφην Lob.
φαινομένην] φαινομένης Vind. B. Mon. C.
οὐκ ἄρτι] His in Vind. B. *σω.* a m. s. praescriptum.
οὐ τὸ] οὐδὲ τὸ Vind. BEF. 597 Mon. C. Flor. ACR.
ὃ] ὁ Ald. Bas. ab.
ὃ ἔστι] ὅ ἐστι codices a me collati (Flor.) et editi ante Bekkerum. Item paullo post.
τινά] τιὰν Vind. F.
Ἔλεγον] ἐλέγομεν Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U. (non Mon. C.)
μή] μὴ' Lob.
ποιεῖ] ποιοῖ Vind. B. ποιεῖ, sup. οῖ, Mon. C.
ποιοῖ] ποιῇ Lob. ποιεῖ, sup. οι, Vind. F. Stephanus signum interrogandi apposuit.
ἀλλά τι] ἀλλὰ τί: Vind. F.
τοιοῦτον] τοιοῦτο Par. A.

μέντοι ἔλεγες, ὅτι οὐ τὸ εἶδος ποιεῖ, ὃ δή φαμεν εἶναι ὃ ἔστι κλίνη, ἀλλὰ κλίνην τινά; Ἔλεγον γάρ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ὃ ἔστι ποιεῖ, οὐκ ἂν τὸ ὂν ποιοῖ, ἀλλά τι τοιοῦτον, οἷον τὸ ὄν, ὂν δὲ οὔ; τελέως δὲ εἶναι ὂν τὸ τοῦ κλινουργοῦ ἔργον ἢ ἄλλου τινὸς χειροτέχνου εἴ τις φαίη, κινδυνεύει οὐκ ἂν ἀληθῆ λέγειν; Οὔκουν, ἔφη, ὥς γ' ἂν δόξειε τοῖς περὶ τοὺς τοιούσδε λόγους διατρίβουσι. Μηδὲν ἄρα θαυμάζωμεν, εἰ καὶ τοῦτο ἀμυδρόν τι τυγχάνει ὂν πρὸς ἀλήθειαν. Μὴ γάρ. Βούλει οὖν, ἔφην, ἐπ' αὐτῶν τούτων ζητήσωμεν τὸν μιμητὴν τούτου τίς

597 B

Ang. B. cum editionibus ante Astii sec. quod tenuissem, si optimo codici non unum Ang. B. sed totam familiam illam aut eius ducem Vind. F. suffragari vidissem.

οἷον] οἷον οἷον Vind. F.

ὂν δὲ — εἶναι ὂν] om. Ang. B.

κλινουργοῦ] κλινούργου Vind. E. κλεινουργοῦ Mon. C. δημιουργοῦ Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. RU. Bas. b. et, sup. κλιν, Ang. B.

ἔργον] ἔργων Vind. F.

ἄλλου] ἄλλον Ald. Bas. a.

χειροτέχνου] χειροτέχνον Ald. Bas. ab.

ἂν] om. Lob. Vat. B.

λέγειν] λόγον Mon. B.

Οὔκουν] οὐκουν Vind. E. οὐκοῦν Lob. Vind. F. Οὐκοῦν etiam Astius non solum in sec. in qua constanter negativum perispomenon, conclusivum paroxytonon fecit, sed iam in pr. in qua vulgarem de utroque traditionem sequitur, scripsit.

ἔφη,] ἔφη: Vind. E.

γ' ἂν] γὰρ Vind. F. Ang. B.

δόξειε] Sic mei sex totidemque Flor. δόξειεν editiones ante Bekkerum, qui tacite ν sustulit.

τοιούσδε] τοιούτους Vind. E. et, sup. τοιούσδε, B.

διατρίβουσι.] διατρίβουσιν Bekkerus (Ast. in tert.) et Stallbaumius.

θαυμάζωμεν] θαυμάζομεν Vind. F. Ang. B.

ἀμυδρόν τι] ἀ. τε Vind. B. Mon. C. *tenue ac frivolum* Fic.

τυγχάνει] τυγχάνοι Vind. B. Mon. C.

ὂν] om. iidem et Vind. E.

ἀλήθειαν.] ἀλήθειαν; Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius in pr. perperam. Cf. L. VIIII. p. 584. B. C.

Βούλει] βούλη Vind. E. ante corr. B

ζητήσωμεν] ζητήσομεν Lob. Vat. M. Stallbaumius ζητήσωμεν post τὸν μιμητὴν τοῦτον posuit secutus, ut ait, Flor. ACTUV. quibus mirum est ex reliquis codicibus nullam praeter Mon. B. consentire. Ceterum vulgaris ordo verborum bonus est.

τούτου] Ita cum Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. unus ex Bekkeri libris Par. A. (in Mon. B. quem una cum Par. A. non a Stephano dissentire significavit, τοῦτον est.) et unus ex Florentinis R. τούτων Vind. EF. Par. K. Ang. B. et „quidam vet.“ secundum Stephanum annot. p. 27. reliqui cum Bas. b. Ast. sec. tert. et Stallb. τοῦτον habent, quod Ficinus quoque expressit: *Vis in istis quoque investigemus, quis imitator iste sit?* Sed de imitatore in proximis sermo non fuerat, ut demonstrari tamquam praesens posset. Non magis τούτων, quippe quod co-

ποτ' ἐστίν; Εἰ βούλει, ἔφη. Οὐκοῦν τριτταί τινες κλῖναι αὗται γίγνονται· μία μὲν ἡ ἐν τῇ φύσει οὖσα, ἣν φαῖμεν ἄν, ὡς ἐγῷμαι, θεὸν ἐργάσασθαι. ἢ τίνα ἄλλον; Οὐδένα, οἶμαι. Μία δέ γε, ἣν ὁ τέκτων. Ναί, ἔφη. Μία δέ, ἣν ὁ ζωγράφος. ἦ γάρ; Ἔστω. Ζωγράφος δή, κλινοποιός, θεός, τρεῖς οὗτοι ἐπιστάται C τρισὶν εἴδεσι κλινῶν. Ναὶ τρεῖς. Ὁ μὲν δὴ θεός, εἴτε οὐκ ἐβούλετο, εἴτε τις ἀνάγκη ἐπῆν μὴ πλέον, ἢ μίαν ἐν τῇ φύσει ἀπεργάσασθαι αὐτὸν κλίνην, οὕτως ἐποίησε μίαν μόνην αὐτὴν ἐκείνην ὃ ἔστι κλίνη: δύο δὲ τοιαῦται ἢ πλείους οὔτε ἐφυτεύθησαν ὑπὸ τοῦ θεοῦ οὔτε μὴ φυῶσι. Πῶς δή; ἔφη. Ὅτι, ἦν δ' ἐγώ, εἰ δύο

dem, quo proximum τούτων, referendum foret, probari potest. Illud τούτων enim ad diversa, quae adhuc commemorata sunt, lecti genera pertinet, quorum trium unus nemo est imitator. Lecti vero est imitator aliquis, eumque Socrates quis sit quaesiturus, ut eo invento quid omnino imitator sit, demonstret, ad eamque quaestionem tribus illis generibus usurus *Visne*, inquit, *in his ipsis imitatorem huius quis tandem sit et quo nomine appelletur quaeramus?* Sic τούτου non ineptum meritoque a Bekkero servatum videtur.

ποτ' ἐστίν] ποτέ ἐστιν Lob. ποτ' ἔστιν Vind. F. Mon. C.

τριτταί] διτταί Mon. C.

κλῖναι] Ita Lob. Vind. B. Mon. BC. iidem, qui supra p. 596. A. κλίναι reliqui mei (et Flor.) cum editis ante Bekkerum, qui h. l. de suis tacuit.

γίγνονται·] γίγνονται. Ald. γίγνονται; reliquae ante Bekkerum. γίγνονται, Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius.

μία] μίαν, subscriptis a m. s. punctis sub ν, Mon. B.

ἐν] om. Par. A. Vat. H. Flor. V. Cf. paullo post C. et p. 598. A. et Phaedon. p. 103. B: αὐτὸ τὸ ἐναντίον ἑαυτῷ ἐναντίον οὐκ ἄν ποτε γένοιτο, οὔτε τὸ ἐν ἡμῖν οὔτε τὸ ἐν τῇ φύσει. cuius loci comparatione Parm. p. 132. D. Platonem τὰ μὲν εἴδη ταῦτα ὥσπερ παραδείγματα ἑστάναι ἐν τῇ φύσει, non ἐστ. τῇ φύσει, quae vulgata lectio erat, scripsisse Heindorfius vere coniecit: codices tantum non omnes ἐν praebuerunt. φύσις est regio idearum, ὁ νοητὸς τόπος.

ἣν φαῖμεν] ἣν φαμεν Flor. T.

ἄν] om. Lob. Vat. M.

ἐργάσασθαι] εἰργάσθαι Par. D. Mon. B. Flor. U.

ἢ τίνα ἄλλον;] ἤ τινα ἄ. Lob. ἤ τινὰ ἄ. Mon. B. ἤ τιν' ἄ. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACUV. Stallb. ἤ τιν' ἄ. Mon. C. εἴ τιν' ἄ. Vind. F. *num alium quenquam?* Fic. „Affertur et alia lectio ἤ τινα ἄλλον: sed alteram, quae habet interrogationem, retinendam esse ostendit etiam responsio, Οὐδένα. Quanvis autem haec ἤ τινα ἄλλον et ἢ τίνα ἄλλον, non aliter quam accentu differant, quod ad scripturam attinet, valde tamen diversum sensum efficiunt. Nam ἤ τινὰ ἄλλον esset dubitantis, et alium quempiam non minus existimantis potuisse idem efficere (quod inepte subiungeretur post illa verba, ἣν φαῖμεν ἄν, ὡς ἐγῷμαι, θεὸν ἐργάσασθαι) at vero ἢ τίνα ἄλλον, est existimantis non debere alium censeri eius autorem. Quasi dicat, Alioqui enim, quem, nisi deum, illam fecisse diceremus? Quod si scriberetur, ἤ τινὰ ἄλλον, sub-

μόνας ποιήσειε, πάλιν ἂν μία ἀναφανείη, ἧς ἐκεῖναι ἂν αὖ ἀμφότεραι τὸ εἶδος ἔχοιεν, καὶ εἴη ἂν ὃ ἔστι κλίνη ἐκείνη, ἀλλ' οὐχ αἱ δύο. Ὀρθῶς, ἔφη. Ταῦτα δή, οἶμαι, εἰδὼς ὁ θεός, βουλόμενος εἶναι ὄντως κλίνης ποιητὴς ὄντως οὔσης, ἀλλὰ μὴ κλίνης τινός, μηδὲ κλινοποιός τις, μίαν φύσει αὐτὴν ἔφυσεν. Ἔοικε. Βούλει οὖν τοῦτον μὲν φυτουργὸν τούτου προσαγορεύωμεν ἤ τι τοιοῦτον; Δίκαιον γοῦν, ἔφη, ἐπειδήπερ φύσει γε καὶ τοῦτο καὶ τἆλλα πάντα πεποίηκε. Τί δὲ τὸν τέκτονα; ἆρ' οὐ δημιουργὸν κλίνης; Ναί. Ἦ καὶ τὸν ζωγράφον δημιουργὸν καὶ ποιητὴν τοῦ τοιούτου; Οὐδαμῶς. Ἀλλὰ τί αὐτὸν κλίνης φήσεις εἶναι; Τοῦτο, ἦ

D

512

iuncta interrogationis nota, sensus esset, An alium quempiam? sub. censes eam fecisse?" Steph. annot. p. 27. Cf. Vol. II. p. 116, b. et 174, a.

τέκτων.] τέκτων; Ald. Bas. ab.

Ναί, ἔφη.] om. Mon. C. Par. K. Ναὶ ἔφη, Ald.

δὲ] δὲ οἶμαι Par. K, sec. Bekk.

ἦ] ἡ Vind. F.

Ἔστω] ἔσται Vind. BE. Vat. H. et, sup. ω, Mon. C. Est Fic.

δή] δὲ Vind. B. Mon. C.

τρισίν] τρισσὶν Vind. F.

κλινῶν.] κλινῶν; Ald. Bas. ab.

C

ἐβούλετο] ἠβούλετο Lob.

ἀπεργάσασθαι] ἀπεργάζεσθαι Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H.

μόνην] μόνον Vind. F. Mon. B. Vat. B. Ven. C. Par. DK. Flor. U. et, sup. η, Ang. B.

αὐτὴν] om. Ang. B.

ἐκείνην] om. Lob. Vat. M.

ὃ ἔστι] ut supra A.

κλίνη·] κλίνη: Vind. E.

μὴ φυσῶσι] μὴν φύσει Vind. BE. Mon. C. μὴν φύσι Flor. C. μὴ φύσειν Bekkerus. — Proclus in Tim. p. 134, 4. a f. δύο γὰρ εἶναί τι πρώτως ἀδύνατον, ὥς φησι καὶ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης.

δή] δ' Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

μόνας] μοίρας Mon. C.

ἂν αὖ] ἂν om. Mon. B. Flor. U. αὖ om. Flor. T.

ὃ ἔστι] ut supra.

οὐχ αἱ] οὐχὶ Vind. E.

δή, οἶμαι] om. Fic.

ὄντως] οὕτως Ang. B.

D

ὄντως] ὄντος Mon. C.

μηδὲ κλινοποιός τις] auctor quidam Fic.

ἔφυσεν] ἔφυσαν Ald. Bas. ab.

Ἔοικε.] ἔοικεν. Mon. C. Ἔοικεν. Bekkerus.

τοῦτον] τὸν Par. K. sec. Bekk.

προσαγορεύωμεν] προσαγορεύομεν Vind. F. Mon. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. RV. προσαγορεύωμεν; Steph.

ἤ τι] ἤ τί Vind. F. ὅ τι Mon. B.

ἐπειδήπερ] In Vind. B. ἐπει a m. s. praepositum.

τἆλλα] τ' ἄλλα Vind. E. Mon. C. τἄλλα Vind. BF. Mon. B. Steph. Ast.

Τί δὲ τὸν τέκτονα;] Stephanus, Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius signum interrogandi post δὲ posuerunt. Vind. B. his quoque σω. a m. s. praescriptum habet.

ἆρ'] ἄρ' Vind. F. Ast. pr. ἆρα Lob.

Ἦ] ἢ Lob. Vind. F.

δημιουργὸν καὶ ποιητὴν] π. κ. δ. Vat. B. In Vind. E. αἳ pro καὶ est.

φήσεις] post εἶναι Par. K. φύσεις Mon. C.

E δ' ὅς, ἔμοιγε δοκεῖ μετριώτατ' ἂν προσαγορεύεσθαι, μιμητὴς οὗ ἐκεῖνοι δημιουργοί. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ· τὸν τοῦ τρίτου ἄρα γεννήματος ἀπὸ τῆς φύσεως μιμητὴν καλεῖς; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Τοῦτ' ἄρα ἔσται καὶ ὁ τραγῳδοποιός, εἴπερ μιμητής ἐστι, τρίτος τις ἀπὸ βασιλέως καὶ τῆς ἀληθείας πεφυκώς, καὶ πάντες οἱ ἄλλοι μιμηταί. Κινδυνεύει. Τὸν μὲν δὴ μιμητὴν ὡμολογή-
598 καμεν· εἰπὲ δέ μοι περὶ τοῦ ζωγράφου τόδε. πότερα ἐκεῖνο αὐτὸ τὸ ἐν τῇ φύσει ἕκαστον δοκεῖ σοι ἐπιχειρεῖν μιμεῖσθαι, ἢ τὰ τῶν δημιουργῶν ἔργα; Τὰ τῶν δημιουργῶν, ἔφη. Ἆρα οἷα ἔστιν, ἢ οἷα φαίνεται; τοῦτο γὰρ ἔτι διόρισον. Πῶς λέγεις; ἔφη. Ὧδε. κλίνη, ἐάν τε ἐκ πλαγίου αὐτὴν θεᾷ ἐάν τε καταντικρὺ ἢ ὁπη-

E μετριώτατ'] μετριώτερ' Lob. Vat. M.
μιμητὴς] μηνυτὴς Vind. BE. Vat. H. Flor. AC. ποιητὴς Lob. Vat. M.
δημιουργοί] δημιουργεῖ Vind. B.
Εἶεν] om. Fic.
γεννήματος] γενήματος Flor. AV. μηνύματος Vind. E.
μὲν] om. Ang. B. evanuit in Vind. F.
Τοῦτ' — μιμηταί.] laudat Proclus in Civ. p. 405. Idem p. 407, 19. postquam illa ex initio huius libri, ἀλλ' οὐ γὰρ πρό γε τῆς ἀληθείας τιμητέος ἀνήρ, attulit, καὶ ἑξῆς, inquit, ἄρα τοῦτό ἐστι καὶ ὁ τραγῳδοποιός· εἴπερ μιμητής ἐστι, τρίτος ἀπὸ τοῦ βασιλέως καὶ τῆς ἀληθείας πέφυκεν. — Pro τοῦτ' in Lob. Ven. B. Vat. HM. Ald. Bas. a. Steph. (tacentibus Bip.) Ast. pr. ταῦτ' est. Eius loco Ficinus *talis* posuit.
ἄρα] ἄρ' Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Procl. Bas. b.
ὁ] ὃ Bas. b.
τραγῳδοποιὸς] Ita Par. AK. sec. Bekk. Lob. Vind. BEF. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACV. Procl. τραγῳδιοποιὸς cum reliquis codicibus editi ante Astii sec. quae forma p. 605. C. tuenda est.
μιμητής] μιμητικός Flor. T.
ἐστι] evanuit in Vind. F.
τις] ante τρίτος Vat. B. om. Lob. Vat. M. Procl.
πάντες] post οἱ ἄλλοι Procl.
Τὸν μὲν — ἔφη. 598. B.] laudat Proclus l. c. p. 403.
εἰπὲ] In Vind. F. ultima syllaba exstincta est.
δέ] δή Vind. B. Mon. C. Ven. B. Par. K. sec. Bekk. Ang. B. Vat. H.
598 τόδε.] . τόδε. Ald. , τόδε, Bas. ab. τόδε, Steph. Ast. pr. sec.
ἐπιχειρεῖν] ἐπιχειρεῖ Ven. B.
ἔργα;] ἔργα. editiones ante Bekkerum.
δημιουργῶν] δ. ἔργα Mon. C. *Artificum opera* Fic.
ἔστιν] Ita Vind. F. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. ἐστὶν vel ἐστιν priores.
φαίνεται] *nobis apparent* Fic.
γὰρ] om. Fic.
κλίνη, ἐάν] κρίνεις ἂν Procl.
τε ἐκ] τ' ἐκ Vind. B. Mon. C.
θεᾷ] θεᾶ Ald. Bas. ab. θεᾶν Vind. F. θεῷ Vind. B. Mon. C. Vat. H. Flor. AC. θεὸν Ang. B. θεῶς Vind. E.
καταντικρὺ ἢ] κατάντικρυς ἂν τε Procl.
ὁπηοῦν] ὅπη οὖν Vind. F. ὁποιοῦν Mon. C.

οὖν, μή τι διαφέρει αὐτὴ ἑαυτῆς, ἢ διαφέρει μὲν οὐδὲν, φαίνεται δὲ ἀλλοία; καὶ τἆλλα ὡσαύτως; Οὕτως, ἔφη· φαίνεται, διαφέρει δ' οὐδέν. Τοῦτο δὴ αὐτὸ B σκόπει. πρὸς πότερον ἡ γραφικὴ πεποίηται περὶ ἕκαστον; πότερα πρὸς τὸ ὄν, ὡς ἔχει, μιμήσασθαι, ἢ πρὸς τὸ φαινόμενον, ὡς φαίνεται, φαντάσματος, ἢ ἀληθείας οὖσα μίμησις; Φαντάσματος, ἔφη. Πόῤῥω ἄρα που τοῦ ἀληθοῦς ἡ μιμητική ἐστι καὶ, ὡς ἔοικε, διὰ τοῦτο πάντα ἀπεργάζεται, ὅτι σμικρόν τι ἑκάστου ἐφάπτεται καὶ τοῦτο εἴδωλον. οἷον ὁ ζωγράφος, φαμὲν, ζωγραφήσει ἡμῖν σκυτοτόμον, τέκτονα, τοὺς ἄλλους δημιουργούς, περὶ οὐδενὸς τούτων ἐπαΐων τῶν τεχνῶν· ἀλλ' C ὅμως παῖδάς τε καὶ ἄφρονας ἀνθρώπους, εἰ ἀγαθὸς εἴη

διαφέρει αὐτὴ ἑαυτῆς, ἢ διαφέρει] διαφέρειν αὐτὴν αὐτῆς διαφέρειν Procl. Inter ἑαυτῆς et ἢ Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec. interrogandi signum habent.

οὐδὲν] αὐτὴν Lob. Vat. M.

φαίνεται δὲ ἀλλοία;] *aliter vero videtur dispositus aliter intuentibus?* Fic. Pro ἀλλοία Vind. BE. et ante corr. F. ἀλλοῖα, Mon. C. ἀλλοῖαι, Vat. B. ἀλληλα exhibent.

τἆλλα] τ' ἄλλα Vind. E. Mon. C. τἄλλα Vind. BF. Mon. B. Steph. Ast. τὰ ἄλλα Procl.

Οὕτως, ἔφη· φαίνεται,] Οὕτως ἔφη φαίνεται Ald. Bas. ab. Οὕτως, ἔφη, φαίνεται· Steph. Οὕτως, ἔφη, φαίνεται, Ast. pr. sec. φαίνεται *om.* Procl.

δ'] δὲ Procl.

B σκόπει] σκόπη Vind. E. ante corr.

πότερον] πρότερον Lob. Vat. B. Ven. C.

ἡ] *om.* Procl.

γραφικὴ] γραφὴ Mon. C.

πότερα] ποτερα Vind. E. ποτέρα Vind. F. πότερον Vat. H. Flor. CTV.

τὸ ὂν] ὂν Lob. Vat. M.

μιμήσασθαι] μιμείσασθαι Vind. E.

φαίνεται,] φαίνεται; Steph. In prioribus nulla distinctio.

ἄρα που] Ita Par. A. Vind. BE. (hic ποῦ) F. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. που ἄρα που Ven. C. που ἄρα reliqui cum editis. Interiecto ἄρα pondus adverbii πόῤῥω non inepte augetur. Proclus in Civ. p. 405, 18. haec verba πόῤῥω — ἐστι adhibens που omisit.

ἡ μιμητική] ἣ μ. Vind. F. *imitator* Fic.

ἐστι] ἐστι· vulgo.

διὰ τοῦτο] διατ. Lob. Vind. F. Mon. B. Ald. Bas. ab.

πάντα] ταῦτα Ald. Bas. ab. Steph. (ταῦτα πάντα in Vind. B. scriptum esse Bekkerus falso perhibet.)

καὶ τοῦτο] *om.* Fic.

οἷον] in Mon. B. punctis a m. s. notatum.

φαμὲν — ζωγράφος] in Vind. E. bis deinceps scripta sunt.

ἡμῖν] Huic Mon. B. in m. a m. s. οἷον addit.

C τῶν τεχνῶν] τῶν Vind. F. int. vers. habet.

παῖδάς τε] π. γε Lob. Mon. B. Vat. B. Ven. C. Par. D. et Bekkerus, nimium quatuor codicibus confisus.

ζωγράφος, γράφας ἂν τέκτονα καὶ πόῤῥωθεν ἐπιδεικνὺς ἐξαπατῷ ἂν τῷ δοκεῖν ὡς ἀληθῶς τέκτονα εἶναι. Τί δ' οὔ; Ἀλλὰ γὰρ, οἶμαι, ὦ φίλε, τόδε δεῖ περὶ πάντων τῶν τοιούτων διανοεῖσθαι· ἐπειδάν τις ἡμῖν ἀπαγγέλλῃ περί του, ὡς ἐνέτυχεν ἀνθρώπῳ πάσας ἐπισταμένῳ τὰς δημιουργίας καὶ τἄλλα πάντα, ὅσα εἷς ἕκα- D στος οἶδεν, οὐδὲν ὅτι οὐχὶ ἀκριβέστερον ὁτουοῦν ἐπι-

γράφας] γράφαι Vind. BE. Mon. C. Vat. H.

ἂν] ἀγὸν Mon. B. Id fortasse ex ἀγαθὸν ortum, quod aliquis vel errore, quum ἀγαθὸς in proximo esset, iterasset, vel ut magis aptum particula ἂν eius in locum substituisset. Sic Vol. II. p. 278, b. ἀγαθὸν in ἄγον corruptum vidimus. Particulam vero non minus ad τέκτονα, quam ad γράφας retulerim: *picto, si forte, fabro.* Pari enim successu sutore aliove artifice picto gauderet.

ἐξαπατῷ] ἐξαπατᾷ Par. K. ἐξαπατῴη (Ven. B. a m. s. Flor. T.) editi ante Bekkerum.

τέκτονα] „Vulgaris ratio exigebat τῷ δοκεῖν ὡς ἀληθῶς τέκτων εἶναι. Sed accusativi istius similia exempla notavit Matthiae Gr. Ampl. §. 536. ann." Stallbaumius in sec. Itaque fraudem in eo positam existimat, quod pictor faber et artis fabrilis peritus esse videatur, eamque fraudem statuit nonnisi pueris et stultis fieri posse, adultos contra et sana mente praeditos omnes statim intellecturos esse scientiae fabrilis nihil ad pictorem pertinere. Qua in re longe a scriptoris mente aberravit. Fabrum, qui vere faber sit, nemo efficere potest, nisi qui ipse faber eiusque artis peritus sit, ut eam alios docere atque ita fabros reddere possit. Pictor vero speciem et imaginem fabri efficiens, si bonus pictor est, haud dubie pueris et stultis imponet, ut e longinquo conspectum verum fabrum illius arte creatum videre sese credant. Itaque accusativus necessarius et sensus horum verborum hic est: *in fraudem coniiciat eo, quod vero fabrum illum, qui procul ostenditur, esse opinantur.* Nisi forte dativum τῷ δοκεῖν ita explicare mavis, ut ἐξαπατᾷν *per fraudem adducere, admovere* interpreteris, quasi vernacule dicas *einen zum Glauben verführen, in das Glauben hineintäuschen.* qua ratione dictio ἐπαρθῆναι τῷ λέγειν Phaedri p. 232. A. defendi posse videtur.

Ἀλλὰ γὰρ] ἀ. μὴν Mon. C. *Ceterum* Fic.

τόδε] τοτὲ Vind. E. τότε Par. K. sec. Bekk.

διανοεῖσθαι·] Vulgo h. l. comma et infra ante ὑπολαμβάνειν colon positum est, minus commode propter verba περὶ πάντων τῶν τοιούτων, *de omnibus his, quae ad imitationem huiusmodi pertinent,* quibus parum conveniebat hanc clausulam adiicere, *quando aliquis nobis nuntiat de aliquo,* tum propter τόδε, a quo par erat id, cuius exspectationem moverat, non nimis longe abesse. Itaque hic colon, infra comma faciendum putavi. Astius utrobique comma fecit.

ἀπαγγέλλῃ] ἀπαγγέλῃ Mon. C. ἀπαγγέλλοι Lob. ἀπαγγέλλει Vind. F.

περί του] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Mon. B. Ven. C. Ang. B. Vat. M. Flor. RU. περὶ τοῦ Lob. Vind. F. Par. K. sec. Bip. περὶ τούτου reliqui cum editis ante Bekkerum. *de hoc ipso* Fic.

σταμένῳ, ὑπολαμβάνειν δεῖ τῷ τοιούτῳ, ὅτι εὐήθης τις ἄνθρωπος καί, ὡς ἔοικεν, ἐντυχὼν γόητί τινι καὶ μιμητῇ ἐξηπατήθη, ὥστε ἔδοξεν αὐτῷ πάσσοφος εἶναι, διὰ τὸ αὐτὸς μὴ οἷός τ' εἶναι ἐπιστήμην καὶ ἀνεπιστημοσύνην καὶ μίμησιν ἐξετάσαι. Ἀληθέστατα, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, μετὰ τοῦτο ἐπισκεπτέον τήν τε τραγῳδίαν καὶ τὸν ἡγεμόνα αὐτῆς Ὅμηρον, ἐπειδή τινων ἀκούο-

ἐντυχὼν] ἔτυχεν Vat. H.

τις] om. Mon. C.

τἄλλα] τ' ἄλλα Vind. E. Mon. C. τᾶλλα Vind. BF. Mon. B. Steph. Ast.

D οὐχὶ] om. Vat. H.

ὁτονοῦν] ὅτου οὖν Vind. F. ὅτοοῦν Flor. UV. et a m. pr. Mon. B. ὅτῳοῦν Vind. B. Mon. C. Vat. H. ὅτῳ οὖν Flor. AC.

ἐπισταμένῳ] ἐπισταμένου Vind. E. Ang. B.

δεῖ] om. Vind. E. non male; quamquam ob longiorem protasin ne repetitio quidem displicet.

τῷ τοιούτῳ] τὸν τοιοῦτον Vind. E. Ang. B. Flor. RT. quod eundem fere sensum praebet. Verbum ὑπολαμβάνειν supra positi διανοεῖσθαι synonymum est, sed dativo iunctum opinionem quasi in promptu et ad manus habere significat: *für einen solchen muss man die Meinung in Bereitschaft halten*. Non dissentire ab hac interpretatione videtur Bernhardy synt. p. 98. sed quod locum Sophistae p. 231. E: ὅμως δ' ἔθεμεν αὐτῷ συγχωρήσαντες δοξῶν ἐμποδίων μαθήμασι περὶ ψυχὴν καθαρτὴν αὐτὸν εἶναι similem et magis etiam insolentem dativi usum habere ostendit, verbi συγχωρεῖν structuram oblitus est. Ficinus *huic protinus respondendum* interpretatus neque ad Socratis urbanitatem neque ad linguae usum se accommodavit.

πάσσοφος] Ita Par. AD. Ven. C. Flor. U. et a m. pr. Mon. B. Vat. B. πᾶς σοφὸς Lob. Vat. M. Vind. F. Ang. B. Flor. R. πάνσοφος reliqui codices et editiones praeter Bekkerianam, cuius auctor merito h. l. et Theaet. p. 152. C. 181. B. et Soph. p. 251. C. codicum et analogiae adverbii πασσυδὶ rationem habuit. Minus tutum πάσσ. idem Protag. p. 315. E. secundum Clark. et Vat. B., Theaet. p. 149. D. secundum Clark. (qui ν super σ priori habet) et Vat. A. et Euthyd. p. 271. C. secundum Par. B. a m. pr. praetulit, sed ib. p. 287. C. et Lys. p. 216. A. iure πάνσ. cum omnibus codicibus tenuit. Etiam Pollux L. VI. c. 162. in catalogo vocabulorum huius generis Platonicorum πάνσοφον, non πάσσοφον posuit, neque Lobcovicensis liber praeter hunc locum liquidam mutatam exhibet.

οἷός τ'] οἷός τε Mon. B.

καὶ μίμησιν — τήν τε] om. Vind. B. (in fine paginae) E. Mon. C. καὶ μίμησιν om. Mon. B.

Οὐκοῦν — εὖ λέγειν. 599. A.] laudat Proclus in Civ. p. 406. sq. οὐκοῦν δή, ἦν etc.

μετὰ τοῦτο] μετατ. Mon. B. Ald. Bas. ab. μεταταῦτα Procl.

ἐπισκεπτέον] σκεπτέον Procl.

Ὅμηρον] In Vind. B. Mon. C. additum est εἰδέναι, ad explendam lacunam parum feliciter excogitatum, cuius praetermissio codicem Vind. E. puriore ex fonte, quam cognatorum par ductum esse demonstrat. — Pro commate Ald. Steph. punctum, Bas. ab. interrogandi signum habent.

E μεν, ὅτι οὗτοι πάσας μὲν τέχνας ἐπίστανται, πάντα δὲ τὰ ἀνθρώπεια τὰ πρὸς ἀρετὴν καὶ κακίαν καὶ τά γε θεῖα· ἀνάγκη γὰρ τὸν ἀγαθὸν ποιητὴν, εἰ μέλλει περὶ ὧν ἂν ποιῇ καλῶς ποιήσειν, εἰδότα ἄρα ποιεῖν, ἢ μὴ οἷόν τε εἶναι ποιεῖν. δεῖ δὴ ἐπισκέψασθαι, πότερον μιμηταῖς τούτοις οὗτοι ἐντυχόντες ἐξηπάτηνται καὶ τὰ 599 ἔργα αὐτῶν ὁρῶντες οὐκ αἰσθάνονται τριττὰ ἀπέχοντα τοῦ ὄντος καὶ ῥάδια ποιεῖν μὴ εἰδότι τὴν ἀλήθειαν· φαντάσματα γὰρ, ἀλλ' οὐκ ὄντα ποιοῦσιν· ἢ τι καὶ λέγουσι, καὶ τῷ ὄντι οἱ ἀγαθοὶ ποιηταὶ ἴσασι περὶ ὧν

E ἐπίστανται] om. Vat. B. ἴσασιν Lob. Vat. M. quorum codicum ad Vat. B. eandem, quam Vind. B. Mon. C. ad Vind. E. rationem esse h. l. intelligitur.

τὰ ἀνθρώπεια] τἀνθρώπεια Lob. Vind. BF. Mon. C. Ang. B. Vat. M. Flor. R. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. Cf. Vol. I. p. LVI. sqq.

θεῖα] Vat. B. ἠπίσταντο a m. s. addit.

μέλλει] μέλλοι Vind. E. Flor. T.

ποιῇ] ποιοῖ Mon. B. Flor. U.

εἰδότα] εἰδότ' Vind. F. Ang. B. εἰ δ' ὅτε Ven. C. et a m. pr. Vat. B.

οἷόν τε] οἷόν τ' Vind. F. Ang. B.

ποιεῖν] εὐποιεῖν Procl. ποιεῖν: Vind. E.

πότερον] πρότερον Procl.

τούτοις] om. Vind. BE. Mon. C. Flor. C. Procl.

ἐντυχόντες] ἐντυγχάνοντες Flor. T.

ὁρῶντες] ὁ. ἐξηπάτηνται Vind. E.

599 αἰσθάνονται] Mon. B. in fine versus a m. s. ὅτι additum habet.

τριττὰ] τριτὰ Mon. C. τρία Procl.

ὄντος] γέντος Vind. E.

ῥάδια] οὐ ῥ. Vind. BE. Mon. C. Flor. AC. ῥᾴδιον Procl.

εἰδότι] εἰδότα Par. K. sec. Bekk.

γὰρ] om. Mon. B. — Verbis φαντάσματα γὰρ, ἀλλ' οὐκ ὄντα ποιοῦσιν, quae Stephanus et Astius pro parenthesi habuerunt, Bekkerus commatis utrinque distinxit, ego, quia eadem ratione ad proxima adiecta sunt, qua ἀνάγκη γὰρ etc. in superioribus, cum Stallbaumio in sec. maioris interpunctionis notas adhibui.

οὐκ ὄντα] οὐκόντα Vind. E.

ἤ τι] ἤ τι Ald. Bas. ab. ἤ τί Lob. Vind. F. Procl. Steph. Ast. pr. εἴ τι Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. τί ineptum esse quum antecedentia docent, quibus haec opposita esse debent, tum sequentia, quae horum explicationem continent.

καὶ] om. Procl. „καί non est otiosum, sed indicat dubitationem loquentis, qui *nihil ab iis exspectari* posse significat. Dixerunt de hoc usu Hermannus ad Viger. p. 837. et Bremi ad Demosthen. Orat. Sel. Sect. I. p. 143.“ Stallbaumius in sec. Hermannus et Bremi de eo particulae usu disputant, qui in interrogationibus obtinet, de quo mihi quid videatur, supra p. 108. ostendi. Hoc vero loco quum τί ineptum sit, illam quoque significationem ineptam esse apparet. Constat autem tum, quum optio inter duo ambigua est, ut non unum tantum, sed alterum *quoque* eligendum videri possit, ad hoc ipsum significandum particulae ἤ iungi solere καί. Sic Homerus Il. Λ. II. v. 238: ὄφρα ἴδηαι, ἤ ῥά τί οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν, ἠὲ

δοκοῦσι τοῖς πολλοῖς εὖ λέγειν. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, ἐξεταστέον. Οἴει οὖν, εἴ τις ἀμφότερα δύναιτο ποιεῖν, τό τε μιμηθησόμενον καὶ τὸ εἴδωλον, ἐπὶ τῇ τῶν εἰδώλων δημιουργίᾳ ἑαυτὸν ἀφεῖναι ἂν σπουδάζειν καὶ τοῦτο προστήσασθαι τοῦ ἑαυτοῦ βίου ὡς βέλτιστον ἔχοντα; Οὐκ ἔγωγε. Ἀλλ' εἴπερ γε, οἶμαι, ἐπιστήμων εἴη τῇ ἀληθείᾳ τούτων πέρι, ἅπερ καὶ μιμεῖται, πολὺ πρότερον ἐν τοῖς ἔργοις ἂν σπουδάσειεν, ἢ ἐπὶ τοῖς μιμήμασι, καὶ πειρῷτο ἂν πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα ἑαυτοῦ καταλιπεῖν μνημεῖα καὶ εἶναι προθυμοῖτ' ἂν μᾶλλον ὁ B

καὶ οὐχί. Plato Leg. L. I. p. 633. E: νῦν οὖν πότερα λέγομεν τὸν τῶν λυπῶν ἥττω κακόν, ἢ καὶ τὸν τῶν ἡδονῶν μᾶλλον; Ib. L. V. p. 744. A: τοῦτ' οὖν δὴ πολλάκις ἐπισημαίνεσθαι χρὴ τὸν νομοθέτην· τί τε βούλομαι; καὶ, εἴ μοι ξυμβαίνει τοῦτο, ἢ καὶ ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ. Euthyd. p. 280. E: πότερον, ἦν δ' ἐγώ, ἐὰν ὀρθῶς χρῆταί τις, ἢ καὶ ἐὰν μή; in quibus Stallbaumius καὶ vulgo et a Bekkero omissum merito et codicibus suffragantibus recepit. Eidem rationi quo minus ad hunc locum adhibeatur τι inter ἢ et καὶ interiectum obstare non videtur.

τῷ ὄντι] τωόντι Mon. C.

οἱ] om. Vat. H.

πολλοῖς] ἄλλοις Par. K. sec. Bip.

εὖ λέγειν.] συνάγειν εὖ λ. Procl. Interrogationis notam vulgo additam cum Astio in sec. et tert. omisi. Caussam significavi loco simili L. VIII. p. 548. C.

εἴ τις] ιτις cum εἴ super ι Lob.

τῶν εἰδώλων] τ. εἰδόλων Vind. E. τοῦ εἰδώλου Par. K.

ἀφεῖναι] ἐφεῖναι Vind. E. et Themistius or. XXI. p. 251. B. (p. 305. Dind.) haec non nominato Platone sic imitans: οἴεσθε γάρ, εἴ τις ἀμφότερα δύναιτο ποιεῖν, τό τε ἄμεινον καὶ τὸ φαυλότερον, ἐπὶ τῷ φαυλοτέρῳ ἂν ἑαυτὸν ἐφεῖναι σπουδάζειν καὶ τοῦτο προστήσασθαι τῷ αὐτοῦ βίῳ, τὸ βέλτιον καταλιπόντα;

τοῦτο] τούτου Vind. F. Ven. C. et a m. pr. Vat. B.

ἑαυτοῦ] ἑαυτῷ Ald. Bas. ab.

βέλτιστον ἔχοντα] β. ὂν Mon. B. Flor. U. et Stallbaumius, vulgatam lectionem, quam non intelligeret, misere depravatam nuncupans. „Fortasse βέλτιον scribendum est. nam in superl. gradu potius βέλτιστα dicturus fuisse videtur." Steph. in m. Astius ἔχοντα masculinum esse intelligens tamen τὸ ante βέλτιστον excidisse suspicatur, quo opus non est. Cf. L. I. p. 330. D: τί μέγιστον οἴει ἀγαθὸν ἀπολελαυκέναι τοῦ πολλὴν οὐσίαν κεκτῆσθαι; B

πέρι] περὶ Vind. EF. Ald. Bas. ab.

μιμήμασι] μιμήμασιν Lob. ante corr.

πειρῷτο] πρῶτον Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U. Bas. b.

πολλὰ καὶ] πολλάκις Mon. C.

ἑαυτοῦ] post καταλιπεῖν Vind. B. Mon. C. αὐτοῦ Flor. T. ἑαυτῷ Vat. M. ἑαυ Lob. quod quum plerumque ἑαυτοῦ significet, (cf. Bastius in comm. pal. p. 767. in.) interdum pro ἑαυτῷ accipi posse Reiskius ib. p. 782. observavit.

προθυμοῖτ'] πρόθυμοιτ' Vind. F. „πρόθυμος τ' Vind. B." Bekkerus. Eum Ang. B. significare

ἐγκωμιαζόμενος, ἢ ὁ ἐγκωμιάζων. Οἶμαι, ἔφη· οὐ γὰρ ἐξ ἴσου ἥ τε τιμὴ καὶ ἡ ὠφέλεια. Τῶν μὲν τοίνυν ἄλλων πέρι μὴ ἀπαιτῶμεν λόγον Ὅμηρον ἢ ἄλλον ὁντινοῦν τῶν ποιητῶν, ἐρωτῶντες, εἰ ἰατρικὸς ἦν τις αὐτῶν, ἀλλὰ μὴ μιμητὴς μόνον ἰατρικῶν λόγων, τίνας ὑγιεῖς ποιητής τις τῶν παλαιῶν ἢ τῶν νέων λέγεται πεποιηκέναι, ὥσπερ Ἀσκληπιὸς, ἢ τίνας μαθητὰς ἰατρικῆς κατελίπετο, ὥσπερ ἐκεῖνος τοὺς ἐκγόνους, μηδ' αὖ

C

voluisse suspicor. In Vind. B. προθυμοῖτ' est.

ἐγκωμιαζόμενος] ἐγκομ. Ald.

ἔφη·] ἔφη: Vind. E.

ἐξ ἴσου] ἐξίσου codices mei et Ald. Bas. ab.

ὠφέλεια] ὠφελία Lob. „Vat. B. Ven. C. ut saepe.“ Cf. Vol. I. p. 20, b.

Τῶν μὲν τοίνυν — Ἔγωγ', ἔφη. 601. B.] laudat Eusebius praep. ev. L. XII. p. 362. sqq. Pro μὲν τοίνυν Vat. H. μέντοι habet.

ἢ] μηδὲ Euseb.

ἄλλον] ἄλλων Bas. b.

ὁντινοῦν] ὁντιναοῦν Lob. Vind. B. Euseb. ὀντιναοῦν Vind. E. ὄντιναοῦν Flor. ACTV. ὄντινα οὖν Bas. b. ὀτινοῦν Ald. ὀντιοῦν Bas. a.

C ἰατρικὸς] ἰατρὸς Euseb. medicus Fic. de quo cf. Vol. II. p. 24, b. sq. ἰατρικός τις (Par. DK.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr.

ἦν τις] τις ἦν Euseb. — σημ. τὸ πλουτάρχου margo Mon. B. a m. pr.

μὴ μιμητὴς] μημιτὴς Vind. E. μιμητὴς Lob. Vind. F. Vat. BM. et a m. pr. H. Ang. B. Flor. RT.

μόνον] post ἰατρικῶν λόγων Euseb.

τίνας] τινας Vind. F. τίνας γὰρ Lob. Vat. BM. Ven. B. Ang. B. Flor. RV. Euseb. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. cum maiore ante τίνας interpunctione; quod si genuinum est, Socrates an medicinae unquam poëtarum aliquis peritus fuerit propterea quaerere se nolle dicit, quod supervacaneum sit, quia satis constet nullum fuisse, quum nemo eorum unquam sanasse aliquem dicatur. Hac vero de caussa aeque supervacaneum erat de belli reique publicae administratione et de hominum institutione quaerere; de quibus rebus Socrates tamen, quia maximae et pulcherrimae sint, quaerendum pronuntians medicinam et reliquas artes utpote non gravissimas poëtis se condonare ostendit. Itaque γὰρ ineptum est interpolatumque videtur ab aliquo, qui εἰ post ἐρωτῶντες non si, sed an significare debere putaret.

ποιητής] λέγεται ποιητής, omisso in sequentibus verbo λέγεται, Mon. B.

Ἀσκληπιὸς,] Ἀσκληπιός; Steph.

τίνας] τινάς Vind. F.

κατελίπετο] κατελείπετο Vind. BEF. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H.

ἐκγόνους] ἐγγόνους Vind. F. Euseb. Cf. Vol. I. p. 131. sq. Signum interrogandi a Stephano et recentioribus post ἐκγόνους positum sustuli, quia interrogatio haec non directa est.

αὐτοὺς] αὐτὸν Euseb.

ὧν] τῶν Lob. Vat. M. et, addito ὧν post καλλίστων, Euseb. quem Stephanus in m. ita legisse docet.

πολέμων τε] τε om. Euseb.

στρατηγιῶν] castris Fic.

D πέρι] περὶ Vind. E. Ald. Bas. ab.

ἀνθρώπου] ἀνθρώπων Vind. B. (corr. in ου) Mon. C. Euseb. Ast. sec. tert. Stallb. hominum (disciplinis) Fic. „Apud Euseb. scriptum est ἀνθρώπων: nec du-

περὶ τὰς ἄλλας τέχνας αὐτοὺς ἐρωτῶμεν, ἀλλ' ἐῶμεν· περὶ δὲ ὧν μεγίστων τε καὶ καλλίστων ἐπιχειρεῖ λέγειν Ὅμηρος, πολέμων τε πέρι καὶ στρατηγιῶν καὶ διοικήσεων πόλεων καὶ παιδείας πέρι ἀνθρώπου, δίκαιόν που D ἐρωτᾶν αὐτὸν πυνθανομένους· ὦ φίλε Ὅμηρε, εἴπερ μὴ τρίτος ἀπὸ τῆς ἀληθείας εἶ ἀρετῆς πέρι, εἰδώλου δημιουργός, ὃν δὴ μιμητὴν ὡρισάμεθα, ἀλλὰ καὶ δεύτερος, καὶ οἷός τε ἦσθα γιγνώσκειν, ποῖα

bium est quin ita scribendum sit, quum etiam paulo post dicatur *παιδεύειν ἀνθρώπους.*" Steph. annot. p. 27. Quum *ἀνθρώπων παιδεία* pars esse reipublicae videri posset ea instituta complectens, quae paullo post publice dicuntur homines meliores vel deteriores reddere, Socrates h. l. privatam educationem ad singulares homines pertinentem sine ambiguitate significaturus et simul numeri aequabilitatem, ut in *διοικήσεων πόλεων*, servaturus *ἀνθρώπου παιδείαν* dicere maluit, deinde (p. 600. C.) communem loquendi usum secutus est.

πυνθανομένους] *πυνθανομένου* Vind. F. *πυνθανόμενος* Flor. V.

ὦ φίλε Ὅμηρε — οὐχ ἅπτεσθαι 600. E.] laudat Aristides T. II. p. 431. sqq. Dind. — *φίλε* om. Vind. E.

εἴπερ] *om.* Aristidis codices Laur. C. Baroc. D. Bodl. (superest inter eos, quos Dindorfius adhibuit, unus Mon.)

τρίτος] Huc respexit Iustinus M. Paraen. p. 6. C. testem ab Aristotele contra Platonem citari dicens *τὸν ὑπ' αὐτοῦ τῆς πολιτείας ἐκβληθέντα ὡς ψεύστην καὶ τρίτον τῶν ἀπὸ τῆς ἀληθείας εἰδώλων, ὡς αὐτὸς ἔφη, μιμητὴν ὄντα Ὅμηρον.* et Proclus in Civ. p. 368, 15: *ὁ ἐν Πολιτείᾳ τρίτος ἀπὸ τῆς ἀληθείας δεικνύμενος.* Cf. ib. p. 405: *ἐνταῦθα δὴ λοιπὸν ἐπιῤῥεῖ παντοίων ἐρωτήσεων πλῆθος, τίνας ἐπαίδευσεν Ὅμηρος, εἴπερ μὴ μιμητὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ δημιουργὸς παιδείας ἀληθοῦς, τίσι τῶν πόλεων ἔθετο νόμους, τίς πόλεμος δι' ἐκεῖνον ἐπράχθη καλῶς, τίνες ἰδίᾳ τῆς Ὁμήρου παιδείας ἀπολελαύκασι. πρὸς δὴ ταῦτα πάντα καὶ τὰ τοιαῦτα φήσομεν, ὅτι καὶ τὸ μῆκος τοῦ χρόνου* etc.

εἶ] ante *ἀπὸ τῆς ἀληθείας* Vind. B. Mon. C. *ἦς* Arist. cod. Mon.

πέρι] *περὶ* Vind. E. Male Astius in tert. commate ante *ἀρετῆς* posito *πέρι* delendum censet. Comma potius post *πέρι* ponendum est, ut ostendit Morgensternius. Virtutis enim potissimum simulacrum esse, cuius auctor tertium a veritate locum obtineat, non adeo necesse est, ut propterea *ἀρετῆς* praeponi debuerit, neque verba *ὃν δὴ μιμητὴν ὡρισάμεθα* non ad cuiuslibet simulacri effectorem pertinent. Magis vero intererat in eis, quae virtutem spectant, Homerum tertium a veritate esse demonstrare. Itaque haec, quae vulgo indistincte leguntur, cum Morgensternio distinxi. Idem in sec. fecit Stallbaumius. Sed quae ibidem Heindorfii gratia de praepositione *περὶ* protulit, ad eius viri dubitationem non faciunt.

ὃν] *ὧν* Arist. (non Dind.)

δὴ] *δεῖ* Arist. cod. Baroc. D. *δὴ καὶ* Euseb.

καὶ δεύτερος] *καὶ* non expressum a Ficino.

ἦσθα] *οἶσθα* Vind. F. ante corr. Ald. Bas. ab.

γιγνώσκειν] *γιν.* Vind. E. Mon. C. Arist. (non Dind.) Euseb. *narrare* Fic.

ποῖα] *ὁποῖα* Arist.

ἐπιτηδεύματα βελτίους ἢ χείρους ἀνθρώπους ποιεῖ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, λέγε ἡμῖν, τίς τῶν πόλεων διὰ σὲ βέλτιον ᾤκησεν, ὥσπερ διὰ Λυκοῦργον Λακεδαίμων καὶ δι' ἄλλους πολ-
E λοὺς πολλαὶ μεγάλαι τε καὶ σμικραί; σὲ δὲ τίς αἰτιᾶται πόλις νομοθέτην ἀγαθὸν γεγονέναι καὶ σφᾶς ὠφεληκέναι; Χαρώνδαν μὲν γὰρ Ἰταλία καὶ Σικελία, καὶ ἡμεῖς Σόλωνα· σὲ δὲ τίς; ἕξει τινὰ εἰπεῖν; Οὐκ οἶμαι, ἔφη ὁ Γλαύκων· οὔκουν λέγεταί γε οὐδ' ὑπ' αὐτῶν Ὁμηρι-
600 δῶν. Ἀλλὰ δή τις πόλεμος ἐπὶ Ὁμήρου ὑπ' ἐκείνου

ἐπιτηδεύματα] ἐπιτιδεύματα Mon. B.
ἢ χείρους] om. Vat. M. post ἀνθρώπους Arist.
ποιεῖ] ante ἀνθρώπους Vind. E. ποιεῖν Ald. Bas. ab.
διὰ σὲ] διά σε Steph. Ast. pr.
ᾤκησεν] ᾤκισεν Vind. F. Ang. B. Flor. R. ᾤκησεν; Ald. Bas. ab.
Λυκοῦργον] λυκούργων Ald. Λυκοῦργον Bas. a.
πολλαὶ] πόλεις Par. K.
E σμικραί;] μικραί Mon. C. σμικραί. Ald. Bas. ab.
τίς] τὶς Vind. E. Ald. Bas. ab.
αἰτιᾶται] αἰτιάσεται Arist. cod. Bodl. αἴτιον ἐπιγράφει Mon. B. pro quo Bekkerus perperam Stephanum significavit. Eum errorem Stallbaumius in sec. fidenter secutus lectionem ipsam manifestum glossema dicit. Mihi vulgata glossemati similior, illa ab homine elegantiae magis, quam veritatis studioso profecta videtur.
πόλις] πόλεσι Arist. cod. Mon.
νομοθέτην] νομοθέτης idem.
ἀγαθὸν] om. Arist. ante νομοθέτην Euseb.
σφᾶς] σφὰς Vind. F. Euseb.
Χαρώνδαν] χαίρων δ' ἂν Vind. F. ante corr. χαιρωνδαν corr. Χαρῶνδαν Bekkeri typotheta, Astius in tert. et Stallbaumius in pr.
γὰρ] om. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Arist. cod. Bodl.
σὲ δὲ τίς; ἕξει τινὰ εἰπεῖν;] Ita Bekkerus. In prioribus editionibus ut in codicibus meis et apud Aristidem et Eusebium nulla inter τίς et ἕξει interpunctio, in Vind. E. τίς, in Ald. Bas. ab. τὶς pro τίς, in Vind. BE. Ang. B. Vat. H. τίνα pro τινὰ est, quorum nihil sensu omnino caret. Astius in sec. τινὰ insignem, praestantem significare posse non temere statuebat. Reiskio in Aristide σὲ δέ τις ἕξει τίνα εἰπεῖν; scribendum videbatur. Denique Ficinus τίς et τίνα non prorsus inepte coniungebat: te vero quis praedicabit et qualem? Melius tamen et haud dubie verum Bekkerus exhibuit, quem Astius in tert. et Stallbaumius secuti sunt, Dindorfius in Aristide non est secutus.
οἶμαι] οἶμαί γε Arist. οἴομαι Euseb.
ἔφη ὁ Γλαύκων] ἔφη ὁ λάκων Arist. (non Dind.) ὦ λάκων vel ὦ γλαύκων sine ἔφη legisse videtur auctor scholii ad Arist. Vol. III. p. 734: πρός τινα Λάκωνα ποιούμενος ὁ Σωκράτης τοὺς λόγους ἁρπάζει τὴν ἐκείνου ἀπόκρισιν καὶ αὐτὸς λέγει, οὐκ οἶμαί γε, ἔφη ὁ Λάκων.
οὔκουν] οὐκοῦν Vind. E. οὐκοῦν Vind. F. Mon. B. Arist. cod. Laur. C. Mon. Bodl. edd. ante Dind. In Vind. B. σω. a m. s. praepositum et in Ald. Bas. a. Steph. Οὔκουν scriptum est.
ὑπ' αὐτῶν] ὑπαυ. Vind. E. ὑπὸ τῶν Arist. cod. Baroc. D.
Ὁμηριδῶν. Ἀλλὰ] ὁμηριδῶν, ἀλλὰ Ald. Bas. ab. Neque Vind.

ἄρχοντος ἢ ξυμβουλεύοντος εὖ πολεμηθεὶς μνημονεύεται; Οὐδείς. Ἀλλ' οἷα δὴ εἰς τὰ ἔργα σοφοῦ ἀνδρὸς πολλαὶ ἐπίνοιαι καὶ εὐμήχανοι εἰς τέχνας ἤ τινας ἄλλας πράξεις λέγονται, ὥσπερ αὖ Θάλεώ τε πέρι τοῦ Μιλησίου καὶ Ἀναχάρσιος τοῦ Σκύθου; Οὐδαμῶς τοιοῦτον οὐδέν. Ἀλλὰ δὴ εἰ μὴ δημοσίᾳ, ἰδίᾳ τισὶν ἡγεμὼν παιδείας αὐτὸς ζῶν λέγεται Ὅμηρος γενέσθαι, οἳ ἐκεῖνον 513 ἠγάπων ἐπὶ συνουσίᾳ καὶ τοῖς ὑστέροις ὁδόν τινα παρέδοσαν βίου Ὁμηρικήν, ὥσπερ Πυθαγόρας αὐτός τε B

B. ἀλλὰ etc. alteri tribuit. Ficinus haec inde ab Οὐκ οἶμαι ita convertit: *Nullus, ut arbitror, beneficia eius commemorat. Quin neque ipsi Homeri assertores testari hoc audent.*

τις] τίς Par. A. Vind. B. Ven. B. Mon. C. *quod* Fic. *om.* Arist.

600 ὑπ'] ἐπ' Arist. edd. ante Dind. (non codd.)

ἢ] καὶ Bas. b.

ξυμβουλεύοντος] συμβ. Arist. Euseb.

εὖ] int. vers. Lob.

μνημονεύεται;] μνημονεύεται. Ald. Bas. b.

Οὐδείς. Ἀλλ'] Οὐδεὶς, ἀλλ' Ald.

οἷα] οἷαι Par. K. sec. Bekk. et fortasse codex Ficini, qui haec ita reddidit: *Praeterea quae viri huius, tanquam in his rebus sapientis, inventa ad officia vitae et artis aptissima referuntur?* Nec ferri non posset οἷαι: *quales esse solent inventiones*; sed οἷα non mutandum et ut ἅτε accipiendum est.

εἰς] *om.* Par. A. a m. pr. Bekkerus et Astius in tert. [εἰς] Stallb. pr. Ad sensum nihil refert τὰ ἔργα σοφοῦ scribatur, an εἰς τὰ ἔργα, neque hac ex parte impugnare Bekkerum debebat Schleiermacherus, quod omisso εἰς sensus hic exsistat: *wie denn dieses die Werke eines weisen Mannes sind.* Id enim Graece sic potius diceretur: οἷα δὴ σοφοῦ ἀνδρὸς ἔργα vel τὰ ἔργα. Sed unius codicis eiusque correcti et fortasse ab antiqua manu correcti auctoritas ne mihi quidem ad eiiciendam praepositionem quamvis glossemati similem sufficere videtur.

εὐμήχανοι] ἐνμήχανοι Arist. cod. Baroc. D.

τέχνας] πέχνας Ald.

τινας ἄλλας] τινὲς ἄλλαι Mon. B. Flor. U. Arist.

λέγονται,] λέγονται. Ald. λέγονται; Bas. ab.

αὖ] *om.* Flor. T. Fic.

Θάλεώ] θαλέω Vind. F. et Arist. (cod. Laur. C. Mon. Baroc. D.) edd. ante Dind.

τε] om. Arist.

πέρι] περὶ Vind. EF.

Μιλησίου] μηλησίου Vind. F.

Ἀναχάρσιος] ἀναχάρσιδος Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. T. Euseb. Id Astius in sec. pro vulgato, quod Doricum et Ionicum sit, recepit. Cf. Vol. I. p. 229, b. et Bekkeri anecd. p. 346, 1. ubi Ἀδώνιος pro Ἀδώνιδος a Pherecrate positum traditur.

τισὶν] *quibusnam* Fic.

ζῶν] *om.* Ven. B. ante αὐτὸς Arist. ζῆν Euseb.

ὑστέροις] ὕστερον Par. K. sec. Bekk. Vat. M. Euseb. „Legitur etiam τοῖς ὕστερον: sequitur tamen et paulo post οἱ ὕστεροι." Steph. in m.

B αὐτός τε] αὐτὸ Ang. B. Flor. R. αὐτὸς Vind. F. in quo aliquid tantulum evanuit, et editi ante Astii sec. tacentibus de Par. K. Bip.

διαφερόντως ἐπὶ τούτῳ ἠγαπήθη, καὶ οἱ ὕστεροι ἔτι καὶ νῦν Πυθαγόρειον τρόπον ἐπονομάζοντες τοῦ βίου διαφανεῖς πῃ δοκοῦσιν εἶναι ἐν τοῖς ἄλλοις; Οὐδ' αὖ, ἔφη, τοιοῦτον οὐδὲν λέγεται. ὁ γὰρ Κρεώφυλος, ὦ Σώκρατες, ἴσως, ὁ τοῦ Ὁμήρου ἑταῖρος, τοῦ ὀνόματος ἂν γελοιότερος ἔτι πρὸς παιδείαν φανείη, εἰ τὰ λεγό-

διαφερόντως] *διαφερόντως* Ang. B. *ὑπερβαλλόντως* Arist.

τούτῳ] *τούτων* Vind. F. Ald. Bas. ab.

καὶ] post *οἱ* Bas. b.

ὕστεροι] *ὕστερον* Lob. Mon. B. Par. DK. Vat. M. Arist.

ἔτι καὶ] *καὶ* om. Arist.

Πυθαγόρειον] om. idem. *πυθαγόριον* Vind. F. quemadmodum semper in optimis exemplaribus scriptum observat Valesius ad Sozom. I. 12. nec aliter Clementis Strom. I. p. 360, 11. Pott. quo tamen loco Sylburgius in cod. H. et apud Eusebium *πυθαγόρειος* esse testatur. Etiam Clarkianus codex Theaet. p. 162. C: *πρωταγόριον* et p. 164. D. a m. pr. *πρωταγόριος* et Soph. p. 232. D. *πρωταγόρια*, et Vat. D. Ven. D. et a m. pr. B. Crat. p. 409. B. *ἀναξαγόριοι* habent. Sed non sufficiunt haec ad terminationem istam prosae orationis scriptoribus vindicandam.

τρόπον] post *ἐπονομάζοντες* Ven. B. Vind. BE. Mon. C. Vat. H. Flor. ACTV. *τρόπον τὸν αὐτὸν* Arist.

πῃ] *ποῖ* Arist. cod. Laur. C. *ποι* cod. Mon. *που* Mon. B. (Par. DK. Flor. U.) cum editis ante Astii sec. (*πῇ*, quod Bekkerus ex Par. A. et septem reliquis affert, sic tribus litteris et cum circumflexo in uno Par. A. scriptum invenerit; ex meis Vind. F. ex Florentinis RT. circumflexum habent, quo etiam Astius in sec. usus est.)

ἐν τοῖς] Horum in Vind. F. nihil praeter *ἐ* superstes.

ἄλλοις;] *ἄλλοις.* editi ante Bekkerum, non multo deterius.

Οὐδ' αὖ, ἔφη] bis habet Mon. C. semel in fine, iterum initio paginae. *οὐδ' ἂν ἔφη* Vind. E. Arist. cod. Laur. C. Baroc. D. Bodl.

Κρεώφυλος] *κρεώφουλος* Vind. E. *κλεώφιλος* cum *ρ* super *κλ* Mon. C. *κρεώφιλος* Mon. B. (Par. K. et a m. s. D. Vat. M. Flor. TUV.) Euseb. cum editis ante Astii sec. Photius Pors. p. 153: *Κρεόφυλος· Πολιτείας ι'· ὁ γὰρ Κρεόφυλος, ὦ Σώκρατες, ἴσως ὁ τοῦ Ὁμήρου ἑταῖρος· τοῦτον τινὲς καὶ διδάσκαλον Ὁμήρου λέγουσι γεγονέναι· καὶ ἔστιν αὐτοῦ ποίημα Οἰχαλίας ἅλωσις· ἀρχαῖος μὲν οὖν ἐστι, νεώτερος δὲ ἱκανῶς Ὁμήρου.* Atque *Κρεόφυλος* in Aristide scripsit e coniectura Dindorfius scribique rectius censet Lobeckius ad Phryn. p. 695. Equidem in re dubia codicum consensum sequor, secundum quos *κρεωκάκκαβος* quoque potius, quam *κρεοκ.* legendum est Athenaei L. VIIII. p. 384. D. In penultima, quamquam *ι* ad significationem non ineptum est, tamen quin *υ* esse debeat, Callimachi versus Epigr. VI. 4: *γράμμα· Κρεωφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα*, et reliquorum scriptorum, qui hominem commemorant, usus dubitare non sinit. Cf. Welfii Proleg. p. 139. et Nitzschii Hist. Hom. p. 11. 102. 118. Est igitur a *φυλὴ* seu *φῦλον* ductum, *Carnigena*, *Fleischgeburt*, non a *Κρεώφων*, ut Schuchio in censura Diogenis Laërtii ab Hübnero editi annal. Heidelb. a. MDCCCXXVIII. p. 1118. visum, qui dum *Κρατύλος*, *Φειδύλος*, *Θρασύλος*, *Μιδύλος* a *Κράτων* etc. derivata comparat, non *Κρεώφων*, sed *Κρεωφῶν* pro primitivo ponendum fuisse et penultimam ea

μενα περὶ Ὁμήρου ἀληθῆ. λέγεται γάρ, ὡς πολλή τις ἀμέλεια περὶ αὐτὸν ἦν ἐπ' αὐτοῦ ἐκείνου, ὅτε ἔζη. C
Λέγεται γὰρ οὖν, ἦν δ' ἐγώ. ἀλλ' οἴει, ὦ Γλαύκων, εἰ τῷ ὄντι οἷός τ' ἦν παιδεύειν ἀνθρώπους καὶ βελτίους ἀπεργάζεσθαι Ὅμηρος, ἅτε περὶ τούτων οὐ μιμεῖσθαι, ἀλλὰ γιγνώσκειν δυνάμενος, οὐκ ἄρα ἂν πολ-

ratione brevem fieri non reputavit.

Σώκρατες] In Vind. F. litterae quinque posteriores evanuerunt.

ἴσως] *om.* Euseb. ante *ὦ σώκρατες* Par. K.

τοῦ ὀνόματος ἂν γελοιότερος] *om.* Arist. *τ. ὀ. οὐκ ἂν γ.* Lob. Vat. M. *τ. ὀ. ἂν γελοιώτερος* Vind. F.

παιδείαν] *παιδιὰν* Arist. In Vind. F. tantum *παι* superest.

ἀληθῆ] *ἀ. ἐστι* Euseb. ante *περὶ ὁμήρου* Ven. B.

λέγεται γὰρ — ἔζη] *om.* Arist. *dicitur enim negligentior ad eius disciplinam fuisse, dum sub hoc ipso viveret* Fic. *λέγεται γάρ που* etc. Euseb.

τις] *om.* Euseb.

ἀμέλεια] *μέ* in Vind. F. evanuit.

C *ἐπ'*] Pro eo Heynius ad Hom. Il. T. VIII. p. 808. et Astius in tert. *ἀπ'* a Platone scriptum putant significatumque Creophylo auctore factum esse ut Homerus, quum viveret, non magni aestimaretur. Quod si verum, Creophylus non tam rudis et indoctus, quam malignus et magnae auctoritatis fuisse perhibetur, et verbi *ἔζη* subiectum diversum ab eo, quo pronomina *αὐτοῦ ἐκείνου* pertinent, statuendum est; quorum neutrum probabile videtur. Homerum artis homines erudiendi ignarum fuisse Socrates ex eo colligit, quod, quum alii, ut Pythagoras, etiam post mortem sectatores invenerint amantissimos sibique deditissimos, ipse ne tum quidem, quum viveret, conciliare sibi eorum, quibuscum viveret, studium aut reverentiam potuerit. Huic sententiae nihil convenientius, quam quod vulgata in lectione est, magnam proximorum circa ipsum fuisse incuriam non postquam mortuus, sed quum adhuc vivus et superstes esset, et *ὅτε ἔζη* idem, quod *ἐπ' αὐτοῦ ἐκείνου* significat. Aliter Schleiermacherus: *Es wird nämlich erzählt, dass man sich erstaunlich wenig um ihn bekümmert bei eben jenem als er dort lebte.* quae interpretatio ad verba Graeca parum est accommodata.

γὰρ] *om.* Mon. C.

ἀλλ' οἴει] *At enim* Fic. *Ἀλλ' οἴει* Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. sec. *ἀλλ', οἴει* scribendum esse Stallbaumius in sec. ad L. VI. p. 486. C. monuerat, quasi Glauconis potius, quam Socratis ex mente *ἀλλὰ* dictum esset; in contextu tamen comma non posuit neque in adnotatione moniti sui memor fuit.

τῷ ὄντι] *τωόντι* Vind. E. Mon. C.

οἷός τ'] *οἷός τε* Arist. Euseb. Bas. b.

μιμεῖσθαι] *μιμῆσθαι* Vind. E. ante corr. *γινώσκειν* Par. K.

γιγνώσκειν] *γιν.* Vind. BE. Mon. BC. (Flor. ACU.) Arist. (non Dind.) Euseb. et editi ante Astium. *μιμεῖσθαι* Par. K.

ἄρα] *ἄρα* Arist. cod. Bodl. *ἄρ'* Lob. Vind. B. Mon. C. Vat. HM. Arist. edd. ante Dind. *ἄρ'* Vind. F. Ang. B. Flor. ARTV. Arist. ed. Dind. Stallb. Ficinus *οὐκ ἄρα ἂν cur non.* interpretatus est.

λους ἑταίρους ἐποιήσατο καὶ ἐτιμᾶτο καὶ ἠγαπᾶτο ὑπ' αὐτῶν, ἀλλὰ Πρωταγόρας μὲν ἄρα, ὁ Ἀβδηρίτης, καὶ Πρόδικος, ὁ Κεῖος, καὶ ἄλλοι πάμπολλοι δύνανται τοῖς
D ἐφ' ἑαυτῶν παριστάναι ἰδίᾳ ξυγγιγνόμενοι, ὡς οὔτε οἰκίαν οὔτε πόλιν τὴν αὐτῶν διοικεῖν οἷοί τ' ἔσονται, ἐὰν μὴ σφεῖς αὐτῶν ἐπιστατήσωσι τῆς παιδείας, καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ σοφίᾳ οὕτω σφόδρα φιλοῦνται, ὥστε μόνον οὐκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρουσιν αὐτοὺς οἱ ἑταῖροι·

ἐτιμᾶτο] ἑτοιμᾶτο Vind. E.
αὐτῶν,] αὐτῶν; editi ante Bekkerum et Arist. ed. Dind.
μὲν] *om.* Mon. B.
ὁ] *om.* Ang. B. Flor. R.
Ἀβδηρίτης] ἀνδηρίτης cum β super υ Mon. C. ἀβδερίτης Ald. Ἀβδερίτης Bas. ab.
Κεῖος] Ita Par. A. Flor. T. Euseb. Ald. Bas. ab. κίος Vind. F. κῖος reliqui codices cum Stephano et Astio in pr. item Aristidis codices et editiones ante Dind. *Chius* Fic. Cf. Apol. p. 19. E. ubi Κεῖος vulgatum, Κῖος in paucis scriptum est, ibique Fischerus p. 78.
δύνανται] δύναται Par. K. δύνονται Vind. F.
ἐφ' ἑαυτῶν] ὑφ' αὑτῶν Arist. cod. Laur. C. Mon. Baroc. D. Bodl. ἐπ' αὐτῶν edd. ante Dind. ἐφ' αὑτῶν Dind.
παριστάναι] παρεστάναι Euseb.
D ξυγγιγνόμενοι] ξυγγενόμενοι Mon. C. Arist. cod. Baroc. D. et, sup. ι super γε, Lob. Vat. M. συγγινόμενοι Aristidis codd. rell. et edd. ante Dind. συγγιγνόμενοι Euseb.
οἰκίαν οὔτε πόλιν] π. οὔτε οἰ. Arist. οἰκείαν οὔτε π. Euseb.
αὐτῶν] αὐ. Lob. Vind. EF. Mon. B. Euseb. Ald. Bas. ab. ἑαυ. Arist. αὐτὴν Par. K.
διοικεῖν] οἰκεῖν Euseb. *om.* Arist. cod. Bodl.
οἷοί τ'] οἷοί τε Euseb.
σφεῖς] σφεὶς Vind. E. ὃ φῂς Arist. (non Dind.)
αὐτῶν] ἑαυτῶν Arist. cod. Bodl. αὐτοῖς Mon. B. αὐτοῦ Par. K. sec. Bip. (αὐτῶν sec. Bekk.)
post ἐπιστατήσουσιν (— σωσιν Ast. sec.) editi ante Bekkerum.
ἐπιστατήσωσι] post τῆς παιδείας Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. K. Ang. B. Flor. RU. Euseb. ἐπιστατήσουσι Par. D. ἐπιστατήσουσιν editi ante Astii sec.
τῆς παιδείας] τῆς οἰκίας idque ante ἐπιστατήσωσι Arist.
οὕτω] οὕτως Flor. R.
μόνον οὐκ] μονονοὺκ (Flor. ACUV.) Steph. Ast. pr. sec. οὐ μόνον Arist. cod. Bodl. οὐ μόνον οὐκ Baroc. D.
ταῖς κεφαλαῖς] τῆς κεφαλῆς Arist. Vulgatam secutus est Themistius or. XXI. p. 254. A: ὃν ἡμεῖς διὰ ταύτην τὴν φαντασίαν μονονοὺκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρομεν. quem locum haud dubie ad nostrum compositum immemor nostri perperam intellexit Harduinus.
περιφέρουσιν] περὶ φ. Vind. E.
αὐτοὺς] αὐτοῖς Vind. F.
οἱ] *om.* Vind. E.
δ'] δὲ Euseb.
ἄρα οἱ] ἄρά οἱ Vind. B.
ἐπ'] ἀπ' Arist. cod. Bodl.
οἷός τ' ἦν] οἷός τε ἦν Mon. C. Euseb. (*si poëtae illi*) *potuissent* Fic.
πρὸς ἀρετὴν] *om.* Vind. E. Arist. cod. Mon.
ὀνῆναι] Ita Vat. H. Flor. ATV. Bekkerus. ὀνεῖναι Ven. C. et corr. Vind. F. ὂν εἶναι idem ante corr. ὀνῖναι Lob. Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. M. Flor. CR. ὀνῆσαι Arist. cod. Baroc. D. Astius in tert. et Stallbaumius. ὀνίναι Par. A. corr. et reliqui

Ὅμηρον δ' ἄρα οἱ ἐπ' ἐκείνου, εἴπερ οἷός τ' ἦν πρὸς ἀρετὴν ὀνῆναι ἀνθρώπους, ἢ Ἡσίοδον ῥαψῳδεῖν ἂν περιιόντας εἴων καὶ οὐχὶ μᾶλλον ἂν αὐτῶν ἀντείχοντο, ἢ τοῦ χρυσοῦ, καὶ ἠνάγκαζον παρὰ σφίσιν οἴκοι εἶναι, E ἢ εἰ μὴ ἔπειθον, αὐτοὶ ἂν ἐπαιδαγώγουν ὅπῃ ἦσαν, ἕως ἱκανῶς παιδείας μεταλάβοιεν; Παντάπασιν, ἔφη, δοκεῖς μοι, ὦ Σώκρατες, ἀληθῆ λέγειν. Οὐκοῦν τιθῶμεν ἀπὸ Ὁμήρου ἀρξαμένους πάντας τοὺς ποιητι-

codices, Aristides, Eusebius, Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. ὀνινάναι Astius in sec. quemadmodum Matthiaeo gramm. p. 427. et Buttmanno gramm. II. p. 199. placuit, ut actio iuvandi continua significetur. Ea vero significatione scriptor fortasse consulto abstinuit et, ut aliquid de conditione remitteret, aoristo usus est, hoc sensu: *si semel tantum vel interdum et in quibusdam rebus iuvare homines ad virtutem potuisset.* Iam quum ὀνινάναι nulla auctoritate, ὀνῆσαι perexigua nitatur, ὀνίναι autem iuxta atque ὀνῖναι improbabile sit, ὀνῆναι contra quamvis ἅπαξ λεγόμενον ad modum infinitivorum στῆναι, βῆναι et similium formatum videatur, hoc cum Bekkero praeferendum putavi et verum existimo.

ἀνθρώπους] ἀνθρώποις Mon. B. ante corr. eos Fic.

ἢ] καὶ Arist.

ῥαψῳδεῖν] ῥαψωδεῖν Ald. Bas. ab. ῥαψῳδεῖν Steph.

ἂν] om. Arist. cod. Mon.

περιιόντας] περιόντας Vind. F. Mon. B. Par. K. sec. Bekk. Ang. B. Arist. cod. Baroc. D.

εἴων] εἰῶν cum ι super ει Vind. F. ἂν εἴων Arist.

οὐχὶ] οὐ Arist.

ἢ] om. idem. (Dindorfius ex Platone recepit.)

χρυσοῦ] χρυσοῦ. Ald. χρυσοῦ; Bas. ab.

ἠνάγκαζον] ἠνάγκατον Par. K.

παρὰ σφίσιν] παρασφῖσιν Vind. F. περὶ σφ. Bas. a. errore ex compendio Aldinae orto.

εἶναι,] εἶναι; Steph. E

ἔπειθον] εἵποντο Ang. B.

ἐπαιδαγώγουν] εἵποντο Flor. RT. correcti. *secuti essent* Fic. *sollten sie nicht mit ihren Kindern ihnen nachgezogen sein* Schleiermacherus, qui non errasset, si Astii commentarium inspexisset.

ὅπῃ] ὅπου Par. K. ὅποι Vind. E. Ast. pr.

ἦσαν] ἤεσαν Bas. b. ἤεισαν Ang. B. ἦσαν Arist.

μεταλάβοιεν] μεταλαβοις Vind. F.

δοκεῖς μοι] μ. δ. idque post ὦ Σώκρατες, ἀληθῆ Vind. E.

ἀρξαμένους] Ita cum plerisque „fortasse Par. A." ἀρξάμενοι (Ang. B. Flor. R.) Arist. Euseb. Steph. (tacentibus de Par. K. Bip.) Ast. sec. „In praeced. edit. ἀρξαμένους: sed ἀρξάμενοι legitur apud Euseb. et ita cum alii solent loqui, tum ipse Plato." Steph. in m. Platonis locum, qui Stephano probatam lectionem tueri possit, unum novi Symp. p. 173. D: καὶ δοκεῖς μοι ἀτεχνῶς πάντας ἀθλίους ἡγεῖσθαι πλὴν Σωκράτους, ἀπὸ σαυτοῦ ἀρξάμενος. Hic enim Apollodorus in numero miserorum non esse primus, sed primum sese ponere, a se enumerandi *initium facere* dicitur. Contra haud pauci sunt loci, in quibus quod primum est in aliqua rerum serie, ab eo res ipsae ἄρχεσθαι, *initium habere*, dicuntur. Talis est Civ. L. II. p. 366. E: πάντων ὑμῶν, ὅσοι ἐπαινέται φατὲ δικαιοσύνης εἶναι, ἀπὸ τῶν ἐξ ἀρχῆς ἡρώων ἀρξάμενοι.

κοὺς μιμητὰς εἰδώλων ἀρετῆς εἶναι. καὶ τῶν ἄλλων, περὶ ὧν ποιοῦσι, τῆς δὲ ἀληθείας οὐχ ἅπτεσθαι, ἀλλ' ὥσπερ νῦν δὴ ἐλέγομεν, ὁ ζωγράφος σκυτοτόμον ποιήσει δο-
601 κοῦντα εἶναι, αὐτός τε οὐκ ἐπαΐων περὶ τῆς σκυτοτομίας καὶ τοῖς μὴ ἐπαΐουσιν, ἐκ τῶν χρωμάτων δὲ καὶ σχημάτων θεωροῦσι; Πάνυ μὲν οὖν. Οὕτω δή, οἶμαι, καὶ τὸν ποιητικὸν φήσομεν χρώματα ἅττα ἑκάστων τῶν τεχνῶν τοῖς ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἐπιχρωματίζειν, αὐτὸν

item L. VI. p. 498. C. et reliqui, quos Heusdius spec. crit. p. 39. una cum illo ex Symposio, cuius tamen ratio diversa est, exhibet. Alios exhibuit Heindorfius ad Soph. §. 58. sed diversitatis mentionem ne is quidem fecit. Iam nostrum eodem referendum esse codicum auctoritas mihi persuadet, quamquam ἀρξάμενοι, si in Par. A. exstat, pro vero haberi et ut ἀρξάμενος in Symposio, ubi nullo in codice ἀρξαμένους inventum est, explicari posse concedo. Simili modo explicandus videtur. Herodoti locus L. V. c. 49: ἔστι δὲ καὶ ἀγαθὰ τοῖσι τὴν ἤπειρον ἐκείνην νεμομένοισι ὅσα οὐδὲ τοῖσι συνάπασι ἄλλοισι· ἀπὸ χρυσοῦ ἀρξαμένοισι ἄργυρος καὶ χαλκὸς καὶ ἐσθὴς ποικίλη καὶ ὑποζύγιά τε καὶ ἀνδράποδα. *habent bona plurima: initio (habendi) ab auro facto argentum, aes, vestem, iumenta, mancipia.* Sed in optimis libris, Sancroftiano et Vindobonensi, ἀρξάμενοι legitur, quod si ad ἄργυρος et χαλκὸς referas vel leni mutatione ἀρξάμενα scribas, dictionem ad alterum genus traducas et locum nostro, qualem nos dedimus, similem reddas.

εἰδώλων] τῶν εἰ. Lob. Vat. M.

περὶ] πέρι Lob. Mon. B. Par. K. sec. Bekk. Ald. Bas. ab. minus bene.

ποιοῦσι] ποιῶσιν Arist. edd. ante Dind. qui secundum cod. Laur. C. Mon. ποιοῦσιν scripsit.

τῆς δὲ] τῆς δ' Vind. B. Mon. C. Euseb. om. Arist.

ἅπτεσθαι,] ἅπτεσθαι. Ald. Bas. ab. ἅπτεσθαι· Steph. ἅπτεσθαι; Ast. pr. sec. Bekk. Stallb.

ἀλλ'] ἄλλ' Ald. Bas. ab.

ὥσπερ] εἴπερ Bas. b.

αὐτός τε] αὐτὸς δὲ Euseb. 601

τῆς] om. Lob. Vind. BEF. Mon. C. Vat. BHM. Ven. C. Ang. B. Flor. ACRTV. Euseb. Stallb.

σκυτοτομίας] σκυτομίας Mon. C.

δὲ καὶ] τε καὶ Vat. B. καὶ Vat. M.

σχημάτων] σχ. ἅττα Euseb.

θεωροῦσι;] θεωροῦσιν; Bekkerus. θεωροῦσι. priores.

χρώματα ἅττα] χρώματα ἅττα Lob. χρώματα ἅτα Mon. C. χρωματάττα Vind. F. χρώματ' ἅττα Ang. B. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius.

ἑκάστων] ἑκάστῳ Euseb.

ῥήμασιν] τοῖς ῥ. Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. M. Flor. C. Bas. b.

αὐτὸν] cum septem sequentibus Par. A. in margine habet, ut ego suspicor, a m. s.

ἀλλ' ἢ] ἀλλὰ ἢ Bas. b. ἀλλὰ Vind. BE. Mon. C. Par. A. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRT.

μιμεῖσθαι] μιμούμενον Ang. B. Flor. RT.

ὥστε] ὥστ' Flor. ACV. Stallb. pr. ὥσθ' Stallb. sec.

ἑτέροις] ἐν τοῖς Vind. BE. Mon. C. Par. A. Vat. H. Flor. ACV. et Stallbaumius in pr. In sec. vulgatam restituit, quam ob additum τοιούτοις non mutandam fuisse intellexit.

δοκεῖν] Hoc Astius in sec. et tert. quia paullo post iteratur, uncis inclusit. Idem Stallbaumius

οὐκ ἐπαΐοντα, ἀλλ' ἢ μιμεῖσθαι, ὥστε ἑτέροις τοιούτοις ἐκ τῶν λόγων θεωροῦσι δοκεῖν, ἐάν τε περὶ σκυτοτομίας τις λέγῃ ἐν μέτρῳ καὶ ῥυθμῷ καὶ ἁρμονίᾳ, πάνυ εὖ δοκεῖν λέγεσθαι, ἐάν τε περὶ στρατηγίας ἐάν τε περὶ B ἄλλου ὁτουοῦν· οὕτω φύσει αὐτὰ ταῦτα μεγάλην τινὰ κήλησιν ἔχειν. ἐπεὶ γυμνωθέντα γε τῶν τῆς μουσικῆς χρωμάτων τὰ τῶν ποιητῶν, αὐτὰ ἐφ' αὑτῶν λεγόμενα, οἶμαί σε εἰδέναι οἷα φαίνεται. τεθέασαι γάρ που.

in pr. alteri fecit, in sec. utrumque genuinum esse statuit et iterationis caussam in immutato paullulum sermonis tenore atque in eo, quod verbi illius notio nunc eam habeat vim, ut haud incommode iterari ac denuo inculcari potuerit, positam censet. Mihi quoque utrumque verum, repetitio autem partim perspicuitatis studio, partim sermonis familiaris negligentiae cuidam tribuenda videtur. Cf. Leg. L. VIIII. p. 859. D: ὥστε οὐδ' εἴ τις διισχυρίζοιτο εἶναι τοὺς δικαίους ἀνθρώπους, ἂν καὶ τυγχάνωσιν ὄντες αἰσχροὶ τὰ σώματα, κατ' αὐτό γε τὸ δικαιότατον ἦθος ταύτῃ παγκάλους εἶναι, σχεδὸν οὐδεὶς ἂν λέγων οὕτω πλημμελῶς δόξειε λέγειν. — Post δοκεῖν perperam in Ald. Bas. ab. punctum, in Steph. colon positum est.

περὶ σκυτοτομίας] περισκυτοτομίας καὶ τοῖς μὴ ἐπαΐουσιν Vind. E.

τις] τί Euseb. τὶ Steph. Ast. pr. τι Ast. sec. Stallb. Idem Astius in tert. requirit, sine ratione. Facile τῶν ποιητικῶν subauditur.

λέγῃ] λέγει Vind. F..

περὶ στρατηγίας] περιστ. Vind. E. π. στρατηγείας Mon. C.

B ὁτουοῦν] ὅτου οὖν Vind. F. οὑτονοῦν Vat. B.

κήλησιν ἔχειν] Ita omnes codices excepto fortasse Par. A. de quo Bekkerus tacet. Apud Eusebium vero et in Ald. Bas. ab. Steph. (tacentibus de Par. K. Bip.) Ast. pr. sec. Stallb. pr. κήλησιν ἔχει legitur, cui lectioni et Ficini interpretatio demulcent accommodata est nec praeter codices quicquam videtur obstare. Immo magis mihi placet verbum finitum, quam sequentia respicie, quae ipsius Glauconis monendi caussa dicta hanc de vi et illecebris carminum opinionem peculiarem potius Socrati, quam cum Glaucone communem et una cum antecedentibus ad φήσομεν, in quo Glauconis persona inclusa est, referendam esse arguunt. Accedit quod haec eadem opinio sententiae in antecedentibus de inscientia poëtarum latae non ita necessario coniuncta est, ut tamquam pars eius enuntiari debuerit. Itaque ἔχει, si in Par. A. exstare compertum fuerit, reddendum scriptori censeo.

ἐπεὶ γυμνωθέντα] ἐπὶ γ. Ald. Bas. ab. ἐπειγυμνωθέντα Euseb.

γε] τε Vind. F. Ang. B. Flor. R.

χρωμάτων τὰ] χρωμάτων. τὰ δὲ Euseb.

ἐφ' αὑτῶν] ἐφαυτῶν Vind. F. ἐφ' ἑαυτῶν Mon. BC. Flor. TU. Euseb.

λεγόμενα] In Par. A. γ super λ et ν super γ positum pro λεγόμενα alicubi γενόμενα scriptum fuisse significat, quae scriptura non omnino improbabilis est.

φαίνεται] φαίνονται Mon. C. ante corr.

τεθέασαι] τεθέαμαι Lob. Par. K. sec. Bip. Vat. M. Similem verbi θεᾶσθαι usum v. L. III. p. 400. A. cl. L. VII. p. 523. A.

που.] ἢ οὔ; Euseb. et ex eo margo Steph. που; Bas. ab. που

Ἔγωγ', ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγὼ, ἔοικε τοῖς τῶν ὡραίων προσώποις, καλῶν δὲ μὴ, οἷα γίγνεται ἰδεῖν, ὅταν αὐτὰ τὸ ἄνθος προλίπῃ; Παντάπασιν, ἦ δ' ὅς. Ἴθι δὴ, τόδε ἄθρει· ὁ τοῦ εἰδώλου ποιητὴς, ὁ μιμητὴς, φαμὲν, τοῦ μὲν ὄντος οὐδὲν ἐπαΐει, τοῦ δὲ φαινομένου. οὐχ οὕτω; Ναί. Μὴ τοίνυν ἡμίσεως αὐτὸ καταλίπωμεν ῥηθὲν, ἀλλ' ἱκανῶς ἴδωμεν. Λέγε, ἔφη. Ζωγράφος, φαμὲν, ἡνίας τε γράψει καὶ χαλινόν; Ναί. Ποιήσει δέ γε σκυτοτόμος καὶ χαλκεύς; Πάνυ γε. Ἆρ' οὖν ἐπαΐει οἵας δεῖ τὰς ἡνίας εἶναι καὶ τὸν χαλινὸν ὁ γραφεύς; ἢ οὐδ' ὁ ποιήσας, ὅ τε χαλκεὺς καὶ ὁ σκυ-

C

sine interpunctione Lob. et, ut suspicari licet, Par. K. Vat. M. (*animadvertistine*) *unquam?* Fic.

Ἔγωγ'] *ἔγωγε* Lob.

προλίπῃ] *προλείπῃ* Vind. F. Flor. R. *προάπει* Ang. B.

ὁ μιμητὴς, φαμὲν] *ὃ μιμητὴς φαμὲν* Mon. C. Steph. Ast. pr. „In praeced. edit. *ὁ* scriptum est ante *μιμητὴς*: quam lectionem sequendo, haec velut per parenthesin dicerentur, *ὁ μιμητὴς φαμέν*. Locus autem in quo id dictum fuit, est in fine paginae praecedentis, *πάντας τοὺς ποιητικοὺς, μιμητὰς εἰδώλων ἀρετῆς εἶναι.*" Steph. annot. p. 27. De Florentinis codicibus Stallbaumius nihil refert, nisi in U. verbum *φαμὲν* deesse, in T. *ὁ μιμητὴς φημὶ* legi. Bekkerus *ὃ μιμητὴς* in Mon. B. omissum praetereaque nihil notavit.

ὄντος] *οὗτος* Ald.

ἐπαΐει] *ἐπαΐειν* Vat. B. *ἐπαΐει;* Ald.

C *οὕτω;*] *οὕτως;* Bekkerus.

ἡμίσεως] *ἡμισέως* Vind. B. Mon. C. Ast. sec. *ἡμησέως*, e corr. *ἡμισέως*, Vind. E. *ἡμίσεος* Lob. Vind. F. Vat. BM. et corr. Par. A. *ἡμίσες* Ang. B. Flor. R. *ἐφ' ἡμίσεως* Mon. B. Flor. U. Stallbaumius. „Forte *ἐξ ἡμίσεως*: nisi mutata sede accentus scribi possit *ἡμισέως*, ut sit adverb." Steph. in m. Quum adverbia accentum genitivi pluralis sequantur, qua de re cf. Buttmannus gramm. II. p. 264., genitivus autem neutrius *ἥμισυ* Phrynicho teste Bekkeri anecd. p. 41, 32. *ἡμίσεως* sit, cuius pluralis est *ἡμίσεων*, *ἡμίσεως* pro adverbio haberi potest. Accedit testimonium Antiatticistae p. 98, 30: *ἡμίσεως· ἐπίῤῥημα. Πλάτων Πολιτείας ἕκτῳ.* quod videtur ad nostrum locum pertinere. Minus probabiliter Bernhardy synt. p. 138. *ἡμίσεως* genitivum et ita, ut *ὀλίγου, μικροῦ* et *πολλοῦ* dictum esse statuit.

αὐτὸ] *αὐτὸν* Vind. F. *αὐτῶι* Lob. *αὐτῷ* Vat. B. Ven. C.

καταλίπωμεν] *καταλείπωμεν* Vat. M. *καταλείπομεν* Vind. F. et, sup. ω super ο, Ang. B.

ἴδωμεν] *ἰδῶμεν* Vind. F.

Ζωγράφος] *ζωγράφου* Vind. B. Mon. C.

ἡνίας τε] *τε* om. Ven. B.

δέ γε] *γε* om. Mon. C.

σκυτοτόμος] *σκυτοτόμους* Bas. a. *σκυτόμους* Bas. b.

χαλκεύς] *χαλκούς* Ald. Bas. ab.

Πάνυ — χαλκεὺς] om. Vat. B.

Ἆρ'] *ἄρ'* Vind. F.

δεῖ] *δὴ* idem et Ang. B.

ὅ τε] *οὔτε* Ven. C. Par. D.

ὅσπερ] *ὥσπερ* Lob. Vat. M.

χρῆσθαι,] *χρῆσθαι;* Steph. In Mon. B. comma post *μόνος* est.

μόνος ὁ] *μόνος* Vind. F. *μόνον ὁ* Ald. Bas. a.

Ἆρ'] *ἄρ'* Vind. F.

D *τινὰς τρεῖς*] *τινὰς* om. Lob. Vat. BM. Pronomen ego non, ut

τεῦς, ἀλλ' ἐκεῖνος, ὅσπερ τούτοις ἐπίσταται χρῆσθαι, μόνος ὁ ἱππικός; Ἀληθέστατα. Ἆρ' οὖν οὐ περὶ πάντα οὕτω φήσομεν ἔχειν; Πῶς; Περὶ ἕκαστον ταύτας τινὰς D τρεῖς τέχνας εἶναι, χρησομένην, ποιήσουσαν, μιμησομένην; Ναί. Οὐκοῦν ἀρετὴ καὶ κάλλος καὶ ὀρθότης ἑκάστου σκεύους καὶ ζώου καὶ πράξεως οὐ πρὸς ἄλλο τι, ἢ τὴν χρείαν ἐστί, πρὸς ἣν ἂν ἕκαστον ᾖ πεποιημένον ἢ πεφυκός; Οὕτω. Πολλὴ ἄρα ἀνάγκη τὸν χρώμενον ἑκάστῳ ἐμπειρότατόν τε εἶναι καὶ ἄγγελον γίγνεσθαι τῷ ποιητῇ, οἷα ἀγαθὰ ἢ κακὰ ποιεῖ ἐν τῇ χρείᾳ ᾧ χρῆται. οἷον αὐλητής που αὐλοποιῷ ἐξαγγέλλει περὶ

Bernhardy synt. p. 442., ad exiguitatem numeri, qui rerum ratione habita minime exiguus est, sed ad reliquam harum artium conditionem retulerim, quae quales sint quibusque singulae nominibus appellandae, Socrates incertum relinquat. Similiter Phaedr. p. 265. D: τούτων δέ τινων ἐκ τύχης ῥηθέντων δυοῖν εἴδοιν. Alibi vero numerus ipse sive magnus sive parvus addito pronomine afficitur, ita ut *circiter* tantus esse declaretur. Sic Leg. L. IIII. in. σχεδὸν, ὦ ξένε, ἀπέχει θαλάττης γε ἡ πόλις, ἧς πέρι τὰ νῦν δὴ λεχθέντα ἡμῖν, εἴς τινας ὀγδοήκοντα σταδίους.

ποιήσουσαν, μιμησομένην] ποιοῦσαν μιμουμένην Par. K. (*utentem*,) *facientem et imitantem* Fic. ποιοῦσαν etiam Proclus legisse vel requisivisse videtur, qui in Civ. p. 406, 9. haec ita refert: ἀλλ' ὅ γε μιμητής, φησίν, οὔτε δόξαν ὀρθὴν ἔχει περὶ ἐκείνων, ἃ μιμεῖται, ὥσπερ ὁ δημιουργός· οὐ γὰρ σύνεστι τῷ χρησομένῳ· οὔτε ἐπιστήμην· οὐ γάρ ἐστιν ὁ χρησόμενος. τρεῖς γὰρ αὗται τέχναι νοείσθωσαν περὶ τὸν χαλινόν, εἰ τύχοι, ἡ χρησομένη, ἡ ποιοῦσα, ἡ μιμησομένη. δῆλον οὖν, ὡς ἡ μὲν ἐπιστήμην ἔχει τῆς τοῦ χαλινοῦ χρείας, ἡ δὲ δόξαν ὀρθὴν ὑπ' ἐκείνης διδασκομένη, ποῖον εἶναι δεῖ τὸν χαλινόν, ἡ δὲ οὐδέτερα τούτων. γράφει γὰρ ὁ ζωγράφος τὸν χαλινὸν οὔτε ἱππέως οὔτε χαλινοποιοῦ παρόντος. Sed nulla mutatione opus: omnes tres pariter quasi nondum natae cogitantur.

κάλλος] In Mon. B. alterum λ int. vers. a m. s. additum.

ἑκάστου] ἕκαστον Vind. E.

σκεύους καὶ ζώου] ζ. κ. σκ. Flor. T. — ζῴου Ald. Bas. ab.

ἐστί] ἔστι Vind. F.

πρὸς ἣν] πρὸς om. Par. A. quae ellipsis non videtur ferri aut secundum ea, quae Vol. I. p. 365, a. b. et Vol. II. p. 145, b. observata sunt, defendi posse.

Οὕτω.] Οὕτως. Bekkerus.

Πολλὴ] π. δ' Par. K. sec. Bekk.

γίγνεσθαι] γίν. Mon. C.

που] ποῦ Vind. F.

ἐξαγγέλλει] ἐξαγγέλει Ven. B. Mon. C. Ang. B. ἐξαγγέλῃ Vat. B. ἐξαγγελεῖ Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. „Malim utrobique ἐξαγγελεῖ, ut conveniat cum ἐπιτάξει et cum ποιήσει." Steph. in m. Post ἄγγελον γίγνεσθαι recte iterum praesens ponitur solennem tibicinis eiusque personae nullo tempore non convenientem actionem indicans; tum vero non minus recte ponitur futurum, quia tibicen non semper tibias faciendas locat. Codicum quidem auctoritatem, quam Stallbaumius superesse h. l. Stephani coniecturae autumat, non multo hic maiorem esse, quam infra, ubi nulla est, Vol. I. p. 109, a. ob-

E τῶν αὐλῶν, οἳ ἂν ὑπηρετῶσιν ἐν τῷ αὐλεῖν, καὶ ἐπιτάξει, οἵους δεῖ ποιεῖν, ὁ δ' ὑπηρετήσει. *Πῶς δ' οὔ; Οὐκοῦν* ὁ μὲν εἰδὼς ἐξαγγέλλει περὶ χρηστῶν καὶ πονηρῶν αὐλῶν, ὁ δὲ πιστεύων ποιήσει; *Ναί. Τοῦ αὐτοῦ ἄρα* σκεύους ὁ μὲν ποιητὴς πίστιν ὀρθὴν ἕξει περὶ κάλλους τε καὶ πονηρίας, ξυνὼν τῷ εἰδότι καὶ ἀναγκαζόμενος 602 ἀκούειν παρὰ τοῦ εἰδότος, ὁ δὲ χρώμενος ἐπιστή-

servata demonstrant: de scriptoris usu, quem Bekkerus saepe corrigere conatus est, cf. ib. p. 52. et huius voluminis p. 153, b. Similis nostro locus est L. V. p. 478. D: *οὐκοῦν ἔφαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν, εἴ τι φανείη οἷον ἅμα ὄν τε καὶ μὴ ὄν, τὸ τοιοῦτον μεταξὺ κεῖσθαι τοῦ εἰλικρινῶς ὄντος τε καὶ τοῦ πάντως μὴ ὄντος, καὶ οὔτε ἐπιστήμην οὔτε ἄγνοιαν ἐπ' αὐτῷ ἔσεσθαι, ἀλλὰ τὸ μεταξὺ αὖ φανὲν ἀγνοίας καὶ ἐπιστήμης;*

αὐλῶν] *αὐτῶν* Par. K. Ald. Bas. ab.

οἳ] Ita Par. A. Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. *οἷα* reliqui (Mon. B. correctus in ultima) cum editis ante Bekkerum, quod sive *quarum rerum ratione habita* sive *quibus et qualibus sui partibus* interpreteris, durissimum est. Videntur autem hoc potius, quam illo modo interpretati ese ii, qui genuinum putarent, respicientes fortasse ad prius illud *οἷα* ante *ἀγαθά*, quamquam ne id quidem videtur partes eius rei, qua quis utitur, sed ipsas res singulares, in genere eius, quo utitur (*ᾧ χρῆται*) comprehensas significare. (*was für Exemplare, Individuen, aus der Art von Dingen, mit der er verkehrt, gut oder schlecht für den Gebrauch von ihm gemacht werden.*) Similiter hic *οἳ* pro *οἷοι* accipi potest, ut Vol. II. p. 139, b. 172, a.

E *ὑπηρετῶσιν ἐν*] *ὑπηρετῶσι* Par. K. sec. Bip. (Bekkerus tantum *ἐν* in eo omissum docet.)

καὶ ἐπιτάξει] *ordinatque* Fic.

ὁ] *ὃ* Vind. E.

ὑπηρετήσει] Ita iidem, qui supra *οἳ*, et Vind. F. Ang. B. Flor. R. *ὑπηρέτης εἶ* Ven. C. *ὑπηρέτης ἦ* Lob. Vat. BM. *ὑπηρέτης οὗ* Mon. B. Flor. U. (Par. K.) cum editis ante Astii sec. (de Mon. B. Par. DK. Bekkerus tacet.) *ministrat* Fic. „scribendum videtur vel *ὁ δ' ὑπηρετήσει*, vel, *ὁ δ' ὑπηρέτης. οὔ;*" Steph. in m. *ὁ δ' ὑπηρέτης. οὔ;* aeque ineptum est atque *ὁ δ' ὑπηρέτης οὗ.*

Πῶς δ' οὔ;] om. Ast. pr.

ἐξαγγέλλει] *ἐξαγγελεῖ* Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius.

ποιήσει] *efficit* Fic.

πίστιν] *πίστην* Vind. E.

ἕξει] *habet* Fic.

περὶ κάλλους] *περικ.* Vind. E.

ξυνὼν] *ξυνῶν* idem.

παρὰ] *περὶ* Bas. a. ex com- 602 pendio Aldinae.

τοῦ εἰδότος] *τοῦ μὴ εἰδότος* ante corr. Vind. B. Mon. C.

ὁ δὲ — Πάνυ γε.] om. Lob. Vat. M. — Post *ἐπιστήμην* in Bas. ab. signum est interrogandi.

Πάνυ γε. — ἐπιστήμην] om. Vat. B. Ven. C. Par. DK. *ὁ δὲ μιμητὴς ἐπιστήμην* Lob. Vat. M. *ναί, ἔφη. ὁ δὲ γράφων ἐπιστήμην* margo Vat. B. Ven. C. *ὁ δὲ ζωγράφος πότερα ἐπιστήμην* Mon. B. quod supplementum per se haud minus probabile est, quam quod Vol. I. p. 51. recipere ex eodem codice coacti sumus. Hoc vero loco feliciore casu vera scriptura in parte codicum servata est.

ἕξει] Ita Mon. B. a m. s. correctus.

ὧν] *περὶ ὧν* Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. R. Bas. b.

γράφῃ] *γράφοι* Ven. B. In

μην. Πάνυ γε. Ὁ δὲ μιμητὴς πότερον ἐκ τοῦ χρῆσθαι ἐπιστήμην ἕξει ὧν ἂν γράφῃ, εἴτε καλὰ καὶ ὀρθὰ εἴτε μή, ἢ δόξαν ὀρθὴν διὰ τὸ ἐξ ἀνάγκης συνεῖναι τῷ εἰδότι καὶ ἐπιτάττεσθαι, οἷα χρὴ γράφειν; Οὐδέτερα. Οὔτε ἄρα εἴσεται οὔτε ὀρθὰ δοξάσει ὁ μιμητὴς περὶ ὧν ἂν μιμῆται πρὸς κάλλος ἢ πονηρίαν. Οὐκ ἔοικε. Χαρίεις ἂν εἴη ὁ ἐν τῇ ποιήσει

Mon. C. litterae φ et ψ coniunctae sunt ita, ut nescias, utrum γράφῃ an γράψῃ legi scriba voluerit.

καὶ ὀρθὰ] καὶ om. Par. DK. sec. Bekk.

ἐξ ἀνάγκης] ἐξάν. Lob. ἐξαν. Vind. BF. Mon. BC.

ὀρθὰ δοξάσει] Proclus in Civ. p. 403, 26: τὰ μὲν οὖν γένη τῆς ποιητικῆς τοιάσδε καὶ παρὰ τῷ Πλάτωνι διακρίσεως ἠξίωται, τὸ μὲν ὡς κρεῖττον ἐπιστήμης, τὸ δὲ ἐπιστημονικόν, τὸ δὲ ὡς ὀρθοδοξαστικόν, τὸ δὲ ὡς καὶ τῆς ὀρθῆς δόξης ἀπολειπόμενον. λέγει γοῦν περὶ τοῦ ἐσχάτου σαφῶς, ὡς οὔτε ἄρα εἴσεται οὔτε ὀρθοδοξάσει ὁ τοιόσδε μιμητής, οἷον τὸν ποιητὴν τοῦτον ἐλέγομεν, περὶ ὧν ἂν μιμῆται πρὸς κάλλος ἢ πονηρίαν. ib. p. 405, 17: καὶ συνάγει λέγων· πόῤῥω ἄρα τοῦ ἀληθοῦς ἡ μιμητική ἐστι, καὶ ὅτι ὁ κατὰ ταύτην μιμητὴς οὔτε ὀρθοδοξάσει περὶ ὧν ἂν μιμεῖται πρὸς κάλλος ἢ πονηρίαν, συλλογίζεται.

μιμῆται — ὅμως γε B.] om. Lob. Vat. BM. μιμεῖται etc. Mon. C. Vind. F. (Proclus p. 405.)

πονηρίαν.] πονηρίαν; Ald. Bas. ab.

ἔοικε.] ἔοικεν. Bekkerus.

Χαρίεις] χάρις Par. K. sec. Bip.

ἐν τῇ ποιήσει] Ita Par. A. Vind. B. (hic ποιήσε) EF. Mon. C. Ven. BC. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Bas. b. et γρ. margo Steph. (*in effectione* Fic. *in effitatione* Gryn.) ἐν τῇ μιμήσει reliqui codices (h. e. Par. DK. Mon. B. Flor. U.) et Ald. Bas. a Steph. qui tamen annot. p. 27. Malim, inquit, ποιήσει, quod margini est adscriptum. Sic enim et pag. sequente, ἡ διὰ τῆς ποιήσεως μιμητική. et initio pag. 605, ὁ δὴ μιμητικὸς ποιητής." Idem Bekkerus, cuius in contextu ἐν τῇ μιμήσει legitur, in comm. reponendum ostendit, meritoque adversus Grossmannum ἐν τῇ μιμήσει tenentem tuitus est Matthiae praef. ad Alcaei fragm. Lips. a. 1827. p. VIII. Etiam Stallbaumius ποιήσει vel ob sequentia περὶ ὧν ἂν ποιῇ necessarium esse vidit, sed quod poësin intelligendam esse negat, fallitur. Nam quum ποιεῖν et ποιητὴς hoc loco saepe de effectione effectoreque omnino dicantur, ποίησις nusquam non ad carmina refertur et p. 603. B. ab ipso Socrate ita definitur: ἡ κατὰ τὴν ἀκοὴν (μιμητική), ἣν δὴ ποίησιν ὀνομάζομεν. nec aliud quid ποιεῖν περί τινος significat p. 598. E. et 600. E. Accedit quod, si effectionem intelligas, Socratem aut inani tautologia utentem aut cessanti ab effectione (h. e. ab imitatione, nam quod proprie ποιεῖν in hac disputatione dicitur, id omnino imitatoris non est) imitatori sapientiae aliquid concedentem facias et proinde iisdem te difficultatibus implices, quibus lectio Stephaniana laborat, quas Schleiermachero miror offensioni non fuisse, quum scriberet: *Trefflich also ist der in der Nachbildung begriffene Nachbildner in der Kunde von dem was er macht?* Itaque de poësi loqui Socratem statuamus et quemadmodum paullo ante *imitatori scientiam eorum, quae pingat*, negantem et nomini generis verbum speciei pro-

μιμητικὸς πρὸς σοφίαν περὶ ὧν ἂν ποιῇ. Οὐ πάνυ.
B Ἀλλ' οὖν δὴ ὅμως γε μιμήσεται, οὐκ εἰδὼς περὶ ἑκάστου, ὅπῃ πονηρὸν ἢ χρηστόν· ἀλλ', ὡς ἔοικεν, οἷον φαίνεται καλὸν εἶναι τοῖς πολλοῖς τε καὶ μηδὲν εἰδόσι, τοῦτο μιμήσεται. Τί γὰρ ἄλλο; Ταῦτα μὲν δή, ὥς γε φαίνεται, ἐπιεικῶς ἡμῖν διωμολόγηται, τόν τε μιμητικὸν μηδὲν εἰδέναι ἄξιον λόγου περὶ ὧν μιμεῖται, ἀλλ' εἶναι παιδιάν τινα καὶ οὐ σπουδὴν τὴν μίμησιν, τούς τε τῆς τραγικῆς ποιήσεως ἁπτομένους ἐν ἰαμβείοις καὶ ἐν ἔπεσι πάντας εἶναι μιμητι-

prium iungentem tulimus, ita hic pro genere, cuius secundum proxima reprehensio exspectabatur, speciei illudentem feramus, quoniam quaecumque generi accidunt, eadem ad speciem pertinent, generi autem et scientiam et veram opinionem deesse iam dictum est, et quoniam poëtam potissimum sapientia carere demonstrandum erat. Atque in sequentibus Socrates sicut ante a pictore, a poëta ad imitatorem redit, ita tamen, ut maxime poëtam respiciat utpote maxime vulgi se iudicio subiicientem. Hoc ipsum vero de poëta imitatore iudicium velut in transcursu facit eamque ob caussam nulla particula tali, qualis est *οὖν* vel *ἄρα*, superioribus coniungit. Denique imitatorem aliquem in poësi dicens aliud praestantius et supra imitationem elatum poëseos genus statuere videtur, cuius rei et postea significatio quaedam haud obscura fit et in diiudicanda hac tota disputatione, si aeque iudicare volumus, rationem habere debemus.

μιμητικὸς] *μιμηταὶ* Vind. E.
ποιῇ.] *ποιῇ;* Bas. ab.
B *μιμήσεται*] *μιμήσηται* Vat. M.
καλὸν εἶναι] *εἶναι om.* Flor. T.
ὥς γε] *γε om.* Ven. B. Bas. b. in qua tamen *ὥς* cum accentu est.
φαίνεται] *ἔοικεν* Ven. B. *φαίνεται ἔοικεν* Bas. b.
μιμεῖται] *μιμῆται* Ang. B.
παιδιάν] *παιδείαν* Vind. BF.
Ven. B. Vat. H. Flor. AC. In Mon. C. *εἰ* super *ἐάν* scriptum est.
οὐ] *om.* Lob. Vat. M. Par. K. Vind. F. Ang. B. Flor. R. et a m. pr. Vat. H.
τραγικῆς] *στραγικῆς* Lob. ante corr. *στρατηγικῆς* Vat. M.
ἰαμβείοις] *ἰάμβοις* Flor. T.
C *τὸ δὲ δή*] Ita Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Flor. ACR. Bas. b. Reliqui codices et Ald. Bas. a. Steph. Ast. *δή* omittunt. Spectat id sequentia, in quibus futilitas imitationis novo demonstratur argumento ab eius, quam afficit, animi partis futilitate petito. Id argumentum Socrates cum primo in rerum, circa quas versatur, inanitate posito coniuncturus, quum absque interrogatione sic fere dicendum esset: *iam vero haec imitatio non solum futilia efficit, sed etiam futilem animi nostri partem afficit,* initio ab illis particulis facto interrogationem novo argumento destinatam etiam ad primum adhibet eiusque vim dictione supra p. 599. D. introducta complectens *iam vero haec imitatio*, inquit, *nonne circa aliquid, quod tertium est a veritate, versatur?* iterataque interrogatione, *nonne*, quo magis hoc ex ante dictis repetitum intelligatur, quum Glauco annuisset, ad novum argumentum accedens denuo *iam vero*, inquit, *quale illud est in homine, quod ea afficitur?*

κους ὡς οἷόν τε μάλιστα. Πάνυ μὲν οὖν. Πρὸς Διός, C ἦν δ' ἐγώ, τὸ δὲ δὴ μιμεῖσθαι τοῦτο οὐ περὶ τρίτον μέν τι ἐστιν ἀπὸ τῆς ἀληθείας; ἢ γάρ; Ναί. Πρὸς δὲ 514 δὴ ποῖόν τι ἐστι τῶν τοῦ ἀνθρώπου ἔχον τὴν δύναμιν, ἣν ἔχει; Τοῦ ποίου τινὸς πέρι λέγεις; Τοῦ τοιοῦδε. ταὐτόν που ἡμῖν μέγεθος ἐγγύθεν τε καὶ πόῤῥωθεν διὰ τῆς ὄψεως οὐκ ἴσον φαίνεται. Οὐ γάρ. Καὶ ταὐτὰ καμπύλα τε καὶ εὐθέα ἐν ὕδατί τε θεωμένοις καὶ ἔξω, καὶ κοῖλά τε δὴ καὶ ἐξέχοντα διὰ τὴν περὶ τὰ χρώματα αὖ πλάνην τῆς ὄψεως, καὶ πᾶσά τις

οὐ περὶ] οὐ secundum Ficinum (*Per Iovem: imitatio autem ista circa aliquod tertio gradu distans a veritate versatur. nonne?*) Astius in pr. et sec. delevit et post ἀληθείας colon fecit, quod idem Stephanus in m. sibi, quia ἢ γάρ; sequatur, placere ostendit: in tert. οὐ et interrogationis signum, ut par erat, restituit.

μέν τι] μέντοι Lob. Vind. F. Par. K. Ang. B. Vat. M. Flor. R. Stallb. probante in tert. Astio. μὲν aptum esse supra demonstravi; haud minus aptum, ne dicam necessarium, τὶ videtur.

ἐστιν] ἐστὶ Lob. Mon. B.

ἢ γάρ; Ναί.] om. Vind. F.

τῶν] τῶ idem et, sup. o, Ang. B. τὸ Lob. Vind. BE. Mon. C. Par. K. sec. Bip. et a m. s. A. Vat. BHM. Flor. ACV. om. Ven. B. Bas. b. τὸ ferri ita potest, ut certa quaedam pars animi humani designari eaque qualis sit quaeri statuatur, quasi sit ποῖόν τί ἐστι τὸ τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς δ τὴν δύναμιν, ἣν ἔχει, ἔχον ἐστί; Nec non omitti poterat τὸ vel τῶν, sed hoc in Ven. C. Par. D. et reliquis quatuor codicibus, item a Ficino (*Ad quale igitur eorum, quae in homine sunt, pertinet, quatenus vim habet eiusmodi?*) et Aldo inventum tale est, ut ex interpolatione fluxisse non videatur, meritoque placuit editoribus.

τοῦ] om. Ang. B. Flor. RT.

ἣν] om. Vat. B. a m. pr.

ποίου] ποιοῦ Vind. F.

τινὸς] τίνος Mon. B.

πέρι] περὶ Vind. E.

ταὐτόν]: ταυτόν Vind. E. Ταυτόν Steph.

ἐγγύθεν] ἔγγυθεν Vind. F.

ἴσον] ἴσον Lob. Mon. B. Ald. Bas. ab.

φαίνεται.] φαίνεται; Ald. Bas. ab.

ταὐτὰ] Ita Par. A. Vind. E. Mon. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTUV. ταῦτα Lob. Vind. BF. Mon. C. Vat. BM. Ven. C. Par. D. τὰ Ven. B. Par. K. Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

καμπύλα] post τε Par. K.

ὕδατί τε θεωμένοις] ὕδατι τεθεωμένοις Vind. BF.

τε δὴ] τε om. Par. K. sec. Bekk. δὴ om. Mon. B. In Vind. B. pro eo δεῖ ante corr. erat.

ἐξέχοντα] ἐξέρχοντα Vind. F.

πᾶσά τις] πᾶσα τὶς idem. Stallbaumius in sec. Si quis, inquit, miretur πᾶσά τις cum αὕτη iunctum, illud praedicati loco habendum esse meminerit." Sed *meram quandam* seu *nihil nisi quandam perturbationem* hanc dicere opus non erat: magis attinebat *omnia haec*, quorum duo exempli caussa commemoraverat, *perturbationem quandam animi nostri habere demonstrare*. Itaque πᾶσα cum αὕτη coniungendum et per attractionem pro πᾶν τοῦτο dictum videtur. τὶς nomini praepositum est ut Gorg. p. 522. D: αὕτη γάρ τις βοήθεια ἑαυτῷ πολλάκις ἡμῖν ὡμολόγηται κρατίστη εἶναι. Re-

D ταραχὴ δήλη ἡμῖν ἐνοῦσα αὕτη ἐν τῇ ψυχῇ· ᾧ δὴ ἡμῶν τῷ παθήματι τῆς φύσεως ἡ σκιαγραφία ἐπιθεμένη γοητείας οὐδὲν ἀπολείπει, καὶ ἡ θαυματοποιία καὶ αἱ ἄλλαι πολλαὶ τοιαῦται μηχαναί. Ἀληθῆ. Ἆρ' οὖν οὐ τὸ μετρεῖν καὶ ἀριθμεῖν καὶ ἱστάναι βοήθειαι χαριέσταται πρὸς αὐτὰ ἐφάνησαν, ὥστε μὴ ἄρχειν ἐν ἡμῖν τὸ φαινόμενον μεῖζον ἢ ἔλαττον ἢ πλέον ἢ βαρύτερον, ἀλλὰ τὸ λογισά-
E μενον καὶ μετρῆσαν ἢ καὶ στῆσαν; Πῶς γὰρ οὔ; Ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε τοῦ λογιστικοῦ ἂν εἴη τοῦ ἐν ψυχῇ ἔργον. Τούτου γὰρ οὖν. Τούτῳ δὲ πολλάκις μετρήσαντι

dem modo Schleiermacherus, sed pronomini iusto plus tribuens: *Und so ist dies insgesammt eine grosse Verwirrung in unserer Seele.*

D ταραχὴ] ταραχθῇ Bas. a. In Vind. F. ultima syllaba evanuit.

ἡμῖν] μῖν Mon. B.

αὕτη] αὐτῇ Par. A. Vind. BEF. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRT. αὐτῇ Vat. H. Neutrum probabile.

ᾧ] ὃ Vind. B. Vat. H. et corr. Mon. C.

καὶ αἱ ἄλλαι] Ita Par. A. Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor. AV. et Ficinus. (*ceteraque machinamenta*) Reliqui cum editis articulum omittunt. Cf. Leg. L. XII. p. 967. A: οἱ μὲν γὰρ διανοοῦνται τοὺς τὰ τοιαῦτα μεταχειρισαμένους ἀστρονομίᾳ τε καὶ ταῖς μετὰ ταύτης ἀναγκαίαις ἄλλαις τέχναις ἀθέους γίγνεσθαι. *et reliquis, quae necessario huic coniunctae sunt, disciplinis.* Similiter hic *reliquae, quae multae sunt, huiusmodi artes* dicuntur.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F. Mon. B. Ἄρ' Ald.

οὐ τὸ] οὕτω. Vind. F. οὐ τῷ Ang. B. τὸ τὸ Bas. a. οὕτω τὸ Bas. b.

ἱστάναι] ἱστᾶναι Vind. F. Mon. C.

χαριέσταται] χαριέστατοι Par. K. sec. Bip. χαριέστεραι Vat. M.

αὐτὰ] αὐτὴν Par. K.

ἐφάνησαν,] ἐφάνησαν; Steph.

ὥστε] Ita Par. DK. sec. Bekk. „et nescio an A." Vind. E. Mon. B. Vat. H. Flor. ATUV. ὥς γε reliqui cum editis ante Astii sec. cuius auctor lectionem haud dubie veram ex coniectura restituit.

ἢ καὶ] ἢ om. Flor. T. καὶ om. Mon. C.

οὔ; Ἀλλὰ] οὔ, ἀλλὰ Bas. b.

E τοῦτό γε] τοῦτό τε Mon. B.

εἴη] ἡ Lob. Vat. BM. Par. K. sec. Bekk. ᾖ Ven. C. Par. D.

τοῦ] τῶν Bas. b.

ἐν ψυχῇ] ἐν τῇ ψ. editi ante Bekkerum cum Vind. B. Mon. C. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACTV. tacentibus de Par. K. Bip.

Τούτου] Ita Vind. B. a m. pr. sed correctus: ante corr. τοῦτο erat.

Τούτῳ] τοῦτο Vind. B. Mon. C. Vat. H. τούτῳ (sc. τῷ λογιστικῷ) ut σημαίνοντι dativus est instrumenti seu adminiculi, quo quis metitur, pendetque e μετρήσαντι (sc. ἀνθρώπῳ) ut hoc ipsum e πολλάκις φαίνεται, hoc sensu: *huius autem partis ope saepenumero menso alicui, quum illa (pars) maiora quaedam vel minora vel paria esse significat, contraria simul de iisdem videntur.* Male haec Ficinus, sed ita, ut lectionem eandem secutus esse videatur, convertit: *Hoc autem saepenumero metiente indicanteque maiora esse nonnulla vel minora aliis alia, vel aequalia, contraria simul circa eadem haec nobis apparent.* Tamen, si haec nobis

καὶ σημαίνοντι μείζω ἄττα εἶναι ἢ ἐλάττω ἕτερα ἑτέρων ἢ ἴσα τἀναντία φαίνεται ἅμα περὶ ταὐτά. Ναί. Οὐκοῦν ἔφαμεν τῷ αὐτῷ ἅμα περὶ ταὐτὰ ἐναντία δοξάζειν ἀδύνατον εἶναι; Καὶ ὀρθῶς γ' ἔφαμεν. Τὸ παρὰ τὰ 603 μέτρα ἄρα δοξάζον τῆς ψυχῆς τῷ κατὰ τὰ μέτρα οὐκ ἂν εἴη ταὐτόν. Οὐ γὰρ οὖν. Ἀλλὰ μὴν τὸ μέτρῳ γε καὶ λογισμῷ πιστεῦον βέλτιστον ἂν εἴη τῆς ψυχῆς. Τί μήν; Τὸ ἄρα τούτῳ ἐναντιούμενον τῶν φαύλων ἄν τι εἴη ἐν ἡμῖν. Ἀνάγκη. Τοῦτο τοίνυν διομολογήσασθαι βουλόμενος ἔλεγον, ὅτι ἡ γραφικὴ καὶ ὅλως ἡ μιμητικὴ

exemeris et *menso* pro *metiente* posueris, ferri reliqua poterunt. Minus probabilis est Schleiermacheri interpretatio, qui suffragante Stallbaumio *τούτῳ* in *τῷ* mutat verboque *σημαίνειν* novam significationem tribuit: *Wenn einer aber auch noch so sehr gemessen hat, und nun bestimmt, dass einiges grösser sei oder kleiner als anderes oder gleich gross: so erscheint ihm doch dasselbige zugleich entgegengesezt.*

δὲ] δὴ Lob. Vat. BM. Ven. B. Ang. B. Flor. ACR. cum editis ante Bekkerum, quod in assumptione non ineptum erat. Sed δὲ sufficit.

σημαίνοντι] σημήναντι Lob. σημῄναντι Vat. M. σημάναντι Ang. B. Flor. RT. probante in pr. Stallbaumio, in sec. improbante. Praesens tempus partim perspicuitatis caussa, quo facilius hoc a *μετρήσαντι* separandum et ad *τούτῳ* appositionis modo referendum esse intelligatur, partim propterea requiritur, quod ei, qui mensus est, contraria de iisdem non alio, nisi eodem, quo ratio veram mensuram indicat, tempore videri possunt. Rationis enim significatio simul cum sensuum testimonio contrario ad animum affertur.

ἄττα] ἅττα Lob. ἄττα Vind. F.

ἢ ἐλάττω] ἢ καὶ ἐ. Lob. Vat. BM.

ἴσα] ἶσα Lob. Mon. B. Ald. Bas. ab.

ταὐτά.] ταῦτα. Lob. Vind. BEF. Vat. M. Flor. U. et, signo interrogandi addito, Mon. B. Ald. Bas. ab. In Mon. C. littera prima τ int. vers. adscripta et vocabulum ex oxytono properispomenon a correctore factum est.

ἔφαμεν] L. IIII. p. 436. B.

ταὐτὰ] τὰ αὐτὰ Mon. B. Flor. U. Huc enim pertinere videtur quod Stallbaumius in pr. ad proximum *τἀναντία* retulit, eius loco *τὰ αὐτὰ ἐναντία* in Flor. U. legi perhibens. ταῦτα Lob. Vind. BEF. Mon. C. Ald. Bas. ab.

ἐναντία] τἀναντία idque ante περὶ τ. Lob. Vat. BM. τὰ ἐναντία item ante περὶ τ. Bas. b.

δοξάζειν] δοξάξειν Ald.

παρὰ] περὶ Bas. ab. ex Aldinae compendio. 603

κατὰ τὰ] τὰ om. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. Ald. Bas. a.

Οὐ γὰρ οὖν] οὔ γ. ο. Vind. F. οὐγαροῦν Lob.

τὸ] τῷ Vind. F. Mon. B. Ang. B.

πιστεῦον] πιστεύον Bas. b.

τῆς ψυχῆς — ἄν τι εἴη] bis deinceps scripta habet Vind. E. In Flor. T. verba *τῆς ψυχῆς* ante *ἂν εἴη* posita sunt.

Τί μήν;] om. Vind. E. utrobique.

Τοῦτο] τούτῳ Ang. B. Flor. R.

γραφικὴ — μιμητικὴ] γραφικὰ — μιμητικὰ Ald. Bas. a.

πόῤῥω μὲν τῆς ἀληθείας ὂν τὸ αὑτῆς ἔργον ἀπεργάζεται, πόῤῥω δ' αὖ φρονήσεως ὄντι τῷ ἐν ἡμῖν προσομιλεῖ τε καὶ ἑταίρα καὶ φίλη ἐστὶν ἐπ' οὐδενὶ ὑγιεῖ οὐδ' ἀληθεῖ. Παντάπασιν, ἦ δ' ὅς. Φαύλη ἄρα φαύλῳ ξυγγιγνομένη φαῦλα γεννᾷ ἡ μιμητική. Ἔοικε. Πότερον, ἦν δ' ἐγώ, ἡ κατὰ τὴν ὄψιν μόνον, ἢ καὶ ἡ κατὰ τὴν ἀκοήν, ἣν δὴ ποίησιν ὀνομάζομεν; Εἰκός γ', ἔφη, καὶ ταύτην. Μὴ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τῷ εἰκότι μόνον

B

ὂν] οὖσα Ven. B. Lob. Vat. BM. Ficinus (*procul a veritate suum opus exercet*) et editi (tacentibus de Par. K. Bip.), quod multo est deterius. P. 602. C. quem locum Socrates respicit, non ipsam imitationem, sed eius opus longe a veritate abesse tertiumque ab ea gradum obtinere dixerat atque huic operis et effecti futilitati vilitatem coniunxerat partis animi eius, quam afficit. Cur igitur paucorum codicum non optimorum gratia minus eum accurate loquentem faciamus? Nam quod paullo post φαύλη ἄρα dicitur imitatio, ex operum inanitate ipsius inanitas efficitur; ea vero, quae ibidem φαῦλα γεννᾷν traditur, iam non opera eius sensibus percipienda, sed in animo concepti errores, affectus, perturbationes sunt.

αὑτῆς] αὐ. Lob. Vind. EF.

ἀπεργάζεται] ἀσπάζεται Par. DK. Mon. B. Flor. U. Ald. Bas. a. Steph. qui alterum in m. cum v. l. signo posuit. Nempe in Bas. b. legitur.

B ὄντι] οὖσα Lob. Vat. M. Ang. B. Flor. AR.

τῷ] τὸ Vind. F. τοῖς Ang. B. τῆς Lob. Vat. M. *om.* Vind. E. Flor. AR.

προσομιλεῖ τε] προσομιλεῖτε Ald.

ἑταίρα] ἑταῖρα Vind. BEF.

ἐπ' οὐδενὶ] ἐπον. Vind. F.

ὑγιεῖ οὐδ'] *om.* Vind. E.

ἀληθεῖ] ἀληθῆ Ven. B.

ξυγγιγνομένη] ξυγγιν. Vind. F. et in Mon. C. hoc γ int. vers. est. De huius verbi significatione cf. supra p. 69, b. et Charidemi, qui Luciano tribuitur, locus c. 10. T. VIIII. p. 259. Lehm. ὥσπερ φιλοτιμίαν αὐταῖς (ταῖς θεαῖς) ἔχειν δοκεῖ τὸ τῷ δεῖνι συγγενομένην καλῷ διηγεῖσθαι.

ἡ μιμητική] ἡ μιμητικὰ Vind. F. ante corr.

Ἔοικε.] Ἔοικεν. Bekkerus.

ἦν δ' ἐγὼ — Μὴ τοίνυν] *om.* Vat. M.

ἡ] ἢ Mon. C. ἢ Vind. F. Par. D. Ald. Bas. ab. *om.* Lob. Vat. B.

μόνον] Ita Par. A. Vind. BF. Mon. C. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. μόνην reliqui cum editis ante Bekkerum. (μόνην; Steph.)

ἢ καὶ ἡ κατὰ] Ita Mon. B. Flor. U. Steph. et recentiores. ἡ κατὰ Par. A. a m. pr. ἢ καὶ κατὰ (idem a m. s.) reliqui codices et Ald. Bas. ab. Inter ἢ et κα facile καὶ ἡ excidere potuit.

δὴ ποίησιν] δεῖ ποιήσειν, sup. a m. s. κήλησιν, Vind. F.

Εἰκός] εἰκότως, in m. sec. Bip. εἰκὸς, Par. K.

γ'] γε Mon. C.

εἰκότι] Huic Vind. F. in m. τῷ ἐνδεχομένῳ καὶ στοχαστικῷ a m. s. adscriptum habet.

πιστεύσωμεν] πιστεύσομεν Vat. M. πιστεύομεν Vind. F. et, sup. ω super ο, Ang. B. πιστεύωμεν Mon. B. Flor. U.

ἀλλὰ] *om.* Lob. Vat. M. et a m. pr. B.

ἢ] καὶ Vat. B. διὰ Ven. B. ἢ διὰ editi ante Bekkerum. C

πιστεύσωμεν ἐκ τῆς γραφικῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτὸ αὖ ἔλθωμεν τῆς διανοίας τοῦτο, ᾧ προσομιλεῖ ἡ τῆς ποιή- C σεως μιμητική, καὶ ἴδωμεν φαῦλον, ἢ σπουδαῖόν ἐστιν. Ἀλλὰ χρή. Ὧδε δὴ προθώμεθα. πράττοντας, φαμέν, ἀνθρώπους μιμεῖται ἡ μιμητικὴ βιαίους ἢ ἑκουσίας πράξεις καὶ ἐκ τοῦ πράττειν ἢ εὖ οἰομένους ἢ κακῶς πεπραγέναι καὶ ἐν τούτοις δὴ πᾶσιν ἢ λυπουμένους ἢ χαίροντας. μή τι ἄλλο ᾖ παρὰ ταῦτα; Οὐδέν. Ἆρ' οὖν

ποιήσεως μιμητικὴ] π. ἡ μ. Ven. B. Bas. b. μιμήσεως ποιητικὴ Par. K.

καὶ] ἀλλὰ καὶ Lob. Vat. M.

φαῦλον] εἰ φ. iidem.

ἢ] ἢ καὶ iidem. καὶ Vat. B. a m. pr.

ἐστιν] ἔστιν Vind. F.

ἡ μιμητικὴ] εἰ μ. Ven. C.

ἑκουσίας] ἑκουσίους Flor. T.

πεπραγέναι] πεπραγμέναι Lob. Vat. M.

δὴ] μὴ Vind. BE. Mon. C.

πᾶσιν ἢ] πᾶσι iidem et Vat. H. Flor. T.

μή τι ἄλλο ᾖ παρὰ ταῦτα;] ᾖ *om.* Vind. E. Mon. B. Flor. U. et fortasse Ficini codex, qui certe in interpretatione verbum omisit: *an aliud quicquam?* In Vind. F. Ang. B. et Ald. Bas. ab. ᾖ pro ᾖ legitur. Coniunctivo ratio constabit, si interrogandi vi praeditam particulam μὴ coniunctionem esse statueris ad verbum aliquod timendi vel simile referendam, quo verbo quamvis omisso contineatur interrogatio. Sed quo minus id statuamus, quum usus linguae obstat, qui satis constanter indicativum μὴ interroganti iungere solet, tum parum consentaneum videtur verba, quae verentis sint nec ullum interrogationis signum prae se ferant, cum interrogatione potius, quam cum dubitatione et timore pronuntiata existimare. Aliter habet res, si particulam μὴ praecedit ἆρα, quo audito facilius verbum, quo opus est, subaudias; nec desunt coniunctivi post ἆρα μὴ positi exempla: Phaedon. p. 64. C. in verbis ἆρα μὴ ἄλλο τι ᾖ ὁ θάνατος, ἢ τοῦτο; duo tantum codices, Vind. B. et Amb. B., ᾖ omittunt, et Xenophontis Oecon. IIII, 4. omnes exhibent ἆρα, ἔφη ὁ Σωκράτης, μὴ αἰσχυνθῶμεν τῶν Περσῶν βασιλέα μιμήσασθαι; neque probabile est, quod Graserus spec. p. 33. opinatur, ἆρα a Xenophonte sine interrogandi vi positum esse. Sed haec ipsa exempla rara et ad coniunctivum soli μὴ vindicandum exigui momenti sunt. Itaque ᾖ nostro loco valde suspectum habeo neque Stallbaumium reprehendendum censeo, qui „optimorum codicum“ auctoritate usus id omiserit, et Bekkerum miror non idem fecisse, praesertim quum Phaedonis loco uni Vind. B. (nam Ambrosianum postea contulit) tantum tribuisset, sed verisimilius puto ᾖ ex ἦν ortum esse, quod Astius in sec. et tert. e coniectura posuit. Quantulum ad scripturam inter ᾖι et ἦν intersit, quisque videt, nec non aptissimum est imperfectum, quum eadem haec materiae, ut ita dicam, poëticae descriptio supra L. III. p. 399. A. B. a Socrate exhibita esset, cuius non minus memor esse Glauco debebat, quam illorum, quae p. 602. E. ex libro quarto repetita vidimus. — Pro παρὰ in Bas. a. iterum περὶ scriptum est, ut supra A. eandemque ob caussam.

Ἆρ'] ἄρ' Vind. F. Bas. b. Ἄρ' Ald. Bas. a.

D ἐν ἅπασι τούτοις ὁμονοητικῶς ἄνθρωπος διάκειται; ἢ ὥσπερ κατὰ τὴν ὄψιν ἐστασίαζε καὶ ἐναντίας εἶχεν ἐν ἑαυτῷ δόξας ἅμα περὶ τῶν αὐτῶν, οὕτω καὶ ἐν ταῖς πράξεσι στασιάζει τε καὶ μάχεται αὐτὸς αὑτῷ; ἀναμιμνήσκομαι δὲ, ὅτι τοῦτό γε νῦν οὐδὲν δεῖ ἡμᾶς διομολογεῖσθαι· ἐν γὰρ τοῖς ἄνω λόγοις ἱκανῶς πάντα ταῦτα διωμολογησάμεθα, ὅτι μυρίων τοιούτων ἐναντιωμάτων ἅμα γιγνομένων ἡ ψυχὴ γέμει ἡμῶν. Ὀρθῶς, ἔφη.
E Ὀρθῶς γὰρ, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλ' ὃ τότε ἀπελίπομεν, νῦν

ὁμονοητικῶς] ὁμονοητικὸς Vind. F. Ang. B.

D στασιάζει τε] τε *om.* Par. K. στασιάζεται Lob. Vat. BM. Flor. T.

αὑτῷ] αὐ. Lob. Vind. EF.

γὰρ τοῖς ἄνω λόγοις] γε τ. ἄ. λ. Ang. B. Respicitur L. IIII. p. 439. C.

πάντα ταῦτα] Ita Par. A. Vind. F. Ang. B. et, nisi fallor, Flor. R. Nam quod Stallbaumius in pr. Flor. R. ταῦτα πάντα exhibere tradit, de quinque reliquis tacet, me quidem non movet, ut illum unum cum Stephano, hos omnes cum Par. A. Vind. F. Ang. B. facere credam, sed ordinem verborum perperam significatum et in Flor. R. πάντα ταῦτα inventum idque ut discrepans a Stephano indicatum, reliquorum autem, quia cum Stephano consentirent, mentionem praetermissam suspicor. Atque ipsi Stallbaumio suspectum illud testimonium suum fuisse videtur, quum in sec. πάντα ταῦτα tantum Par. A. et Ang. B. auctoritate munierit, Florentinorum librorum ratione non habita. Itaque ab optimo codice et a tribus diversae familiae exhibitum πάντα ταῦτα pro eo, quod in reliquis et in editionibus ante Bekkerum legitur ταῦτα πάντα, recipere eo minus dubitavi, quod πάντα aliquoties postpositum pronomini a librariis, praepositum nusquam in his Civitatis libris corrigendum fuit. Cf. L. IIII. p. 431. D. V. 452. D. 471. E. VI. 493. C. VII. 530. E. VIIII. 588. C. Quibus in locis si recte Parisiensem codicem secuti sumus paullo pluribus reliquorum suffragiis adiutum, ne hic quidem deserendus nobis est. Quum enim alibi in ταῦτα πάντα cum omnibus consentiat, e. g. L. V. p. 459. E. 461. D. 471. B. VI. 493. B., quoties alterum praefert, non praeconceptae opinioni paruisse, sed antiquitus traditum fideliter servasse censendus est. Per se vero utrum probabilius singulis in locis sit absque codicum respectu quaerens raro certi quicquam inveneris. Aurium enim saepe anceps est iudicium, et quod adiectivum gravius fere habet pondus, etiam postposito tribui et pronuntiatione significari potest. Eadem dictionum πάντα τὰ τοιαῦτα et τὰ τοιαῦτα πάντα ratio est. Cf. supra p. 595. B. L. V. p. 452. D. 459. D. 460. A. cum L. I. p. 353. D. In his quoque optimos codices sequi debemus.

ἅμα] *om.* Flor. T. et editi ante Bekkerum, tacentibus Bip. (eodem in tempore Fic.)

γὰρ] *om.* Lob. Vat. M.

ἀπελίπομεν] ἀπελείπομεν Vind. BEF. Mon. C. Ang. B. Vat. H. Flor. R.

E διεξελθεῖν] ἐξελθεῖν Vind. E.

Ἀνὴρ — φήσομεν μὲν οὖν. 604. D.] excerpsit Stobaeus serm. CXXIII. p. 618. In cod. A. desunt.

τοιάσδε τύχης μετασχὼν] (probus) cum talem habeat amissam

μοι δοκεῖ ἀναγκαῖον εἶναι διεξελθεῖν. Τὸ ποῖον; ἔφη. Ἀνήρ, ἦν δ' ἐγώ, ἐπιεικὴς τοιᾶσδε τύχης μετασχών, υἱὸν ἀπολέσας ἤ τι ἄλλο ὧν περὶ πλείστου ποιεῖται, ἐλέγομέν που καὶ τότε ὅτι ῥᾷστα οἴσει τῶν ἄλλων. Πάνυ γε. Νῦν δέ γε τόδ' ἐπισκεψώμεθα, πότερον οὐδὲν ἀχθέσεται, ἢ τοῦτο μὲν ἀδύνατον, μετριάσει δέ πως πρὸς λύπην. Οὕτω μᾶλλον, ἔφη, τό γε ἀληθές. Τόδε 604 νῦν μοι περὶ αὐτοῦ εἰπέ· πότερον μᾶλλον αὐτὸν οἴει τῇ λύπῃ μαχεῖσθαί τε καὶ ἀντιτείνειν, ὅταν ὁρᾶται ὑπὸ

Fic. „Non τύχης sed ψυχῆς legisse videtur Fic." Steph. in m. ψυχῆς Astius in pr. recepit, et est in Par. A. Vind. BE. Mon. C. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. scriptum, vitio in librariis excusabili. Cf. Vol. I. p. 139, b. et Bastii comm. pal. p. 726. et in tab. II. 1. ultimum μετάληψις. — τοιάσδε τ. μ. Vind. F.

ὧν] ὢν Vind. F.

καὶ τότε] L. III. p. 387. D. E.

ῥᾷστα] ῥάστα Vind. E.

οἴσει] οἴσῃ Ald. Bas. a.

δέ γε] γε om. Stob.

τόδ'] Ita Lob. Vind. BEF. Mon. C. Ang. B. Vat. HM. Flor. ACRTUV. Stallb. τόδε Mon. B. (Par. K. sec. Bip.) cum reliquis editionibus.

ἐπισκεψώμεθα] ἐπισκεψόμεθα Stob. Gesn. (non Trinc. Gaisf.)

πότερον] πότε etiam hic Bekkerus in Mon. B. scriptum refert, falso.

ἀχθέσεται] Ita Par. A. Vind. BE. Mon. C. Ven. B. et a m. pr. C. Vat. H. Flor. ACRT. Stob. Trinc. Gaisf. Bas. b. Ast. sec. et recentiores. ἄχθεστε Vind. F. ἀχθεσθίσεται Ald. ἀχθεσθήσεται Bas. a. Steph. Ast. pr. cum reliquis codicibus. Moeris: ἀχθήσεται, Ἀττικῶς. ἀχθεσθήσεται, Ἑλληνικῶς. Pro ἀχθήσεται scribendum esse ἀχθέσεται Piersonus ostendit. Thomas: ἀχθέσομαι κάλλιον, ἢ ἀχθεσθήσομαι. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ ἀχθεσόμενος. (an igitur in reliquis indicativi formis vel certe in optativo et infinitivo longiorem formam pariter probabat?) Tamen ἀχθεσθήσομαι Gorg. p. 506. B. sine varietate scriptum est, sed Hipp. mai. p. 292. E. ἀχθέσῃ vel ἀχθέσει, ut est in Lob., a codicibus firmum videtur.

Τόδε] Ita Lob. Vind. F. Vat. BH. Ang. B. Stob. Gesn. Ast. sec. tert. *Hoc* Fic. Τόδε δὴ secundum Mon. B. Flor. U. Stallbaumius. Τὸ δὲ Bekkerus cum reliquis codicibus, Stob. Trinc. Gaisf. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. in quo nescias τὸ cum νῦν construendum, an per se pro τοῦτο accipiendum sit. Hoc communi, illud Platonicae loquendi consuetudini repugnat. Contra τόδε offensione caret, et quoniam nexus inter haec et superiora intercedens paullo ante particula δὲ post νῦν significatus est, δή, quod equidem, si in melioribus codicibus esset, non spernerem, abesse posse videtur. Cf. L. VI. p. 484. C.

πότερον] πότε Mon. B.

μᾶλλον] post αὐτὸν Par. K. Stob.

οἴει] οἴῃ Stob. εἴη Vat. M.

μαχεῖσθαί] μάχεσθαί Stob.

ἀντιτείνειν] ἀντιτενεῖν Mon. B. Flor. U. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. „Scribe ἀντιτενεῖν." Steph. in m. V. Vol. I. p. 52, b. II. p. 178, a. et quae supra ad p. 601. D. observavi. — Ficinus pro duobus verbis unum *repugnaturum* posuit.

τῶν ὁμοίων, ἢ ὅταν ἐν ἐρημίᾳ μόνος αὐτὸς καθ' αὑτὸν γίγνηται; Πολύ που, ἔφη, διοίσει, ὅταν ὁρᾶται. Μονωθεὶς δέ γε, οἶμαι, πολλὰ μὲν τολμήσει φθέγξασθαι, ἃ εἴ τις αὐτοῦ ἀκούοι αἰσχύνοιτ' ἄν, πολλὰ δὲ ποιήσει, ἃ οὐκ ἂν δέξαιτό τινα ἰδεῖν δρῶντα. Οὕτως ἔχει, ἔφη. Οὐκοῦν τὸ μὲν ἀντιτείνειν διακελευόμενον λόγος καὶ B νόμος ἐστί, τὸ δὲ ἕλκον ἐπὶ τὰς λύπας αὐτὸ τὸ πάθος; Ἀληθῆ. Ἐναντίας δὲ ἀγωγῆς γιγνομένης ἐν τῷ ἀνθρώπῳ περὶ τὸ αὐτὸ ἅμα δύο φαμὲν αὐτῷ ἀναγκαῖον εἶναι. Πῶς δ' οὔ; Οὐκοῦν τὸ μὲν ἕτερον τῷ νόμῳ ἕτοιμον

ἐν ἐρημίᾳ μόνος αὐτὸς] αὐ. μ. ἐν ἐρ. Mon. B. Flor. U.

αὑτὸν] αὐτὸ Lob.

γίγνηται] γίγνεται Mon. B. Bas. b. γένηται, in m. a m. pr. γίγνηται, Mon. C.

Μονωθεὶς] μονοθεὶς Ald.

τολμήσει φθέγξασθαι] τολμήσας φθ. Par. K. *ex moerore pronunciabit* Fic.

ἃ εἴ τις] ἀεὶ εἴσ Vind. F. ἃ εἴ τι Mon. C.

ἀκούοι] ἀκούει Vat. H. Stob. Gesn.

αἰσχύνοιτ'] αἰσχύνοι τ' Ald. αἰσχύνοτ' Vind. F. αἰσχύναιτ' Lob. Vat. B.

δέξαιτό] δέξαι τὸ Vind. E. δέξαιντο Par. K. sec. Bekk. δόνξαιτο Ang. B.

ἔχει] post ἔφη Mon. B. Flor. RTU. cum editis ante Bekkerum, qui Mon. B. inter mutati ordinis auctores falso retulit, de Par. D. nihil ostendit.

δὲ ἕλκον] δ' ἕλκον Stob.

B πάθος;] πάθος. editi ante Astium.

δὲ ἀγωγῆς] δὲ δὴ ἀγ. Stob. Ast. sec. tert.

γιγνομένης] γιγνομένας Vind. F.

ἀνθρώπῳ] ἀνθρώπῳ, Ald. Bas. ab.

περὶ τὸ αὐτὸ] post αὐτῷ Flor. T. Stallb. pr. περὶ τὸ αὐτὸ, Steph. Ast. pr. sec. quod non magis probabile est, quam quod ex Ald. Bas. ab. supra retuli. Comma si ponendum, post ἅμα ponendum.

δύο] δύο τινὲ Bekkerus et Stallbaumius secundum Mon. B. Flor. U. et Ficinum: *necessario duo quaedam illa esse dicimus.* (ἅμα — εἶναι.)

φαμὲν αὐτῷ] φ. αὐτὸ Vind. F. Ang. B. ἔφαμεν δὴ Stob. „Al. φαμὲν αὐτῷ ἀνάγκη." Gesnerus in m. φ. ἐν αὐτῷ Mon. B. Flor. TU. Bekkerus et Stallbaumius, qui in sec. verbum commatis utrinque distinxit. Praepositionem Astius quoque in sec. et tert. requirit, eaque admissa fatendum est nullam relinqui dubitationem, quin duo diversa in uno homine inesse dicantur. Tamen quum id, quod in aliquo inest, eidem necessario sit et assit, δύο autem non verendum esset ne quis pro masculino potius, quam pro neutro haberet, δύο αὐτῷ εἶναι eadem significatione ἀναγκαῖον dici potuisse videtur. Commata autem, quibus usus est Stallbaumius, supervacanea sunt, et εἶναι post ἀναγκαῖον tam facile, quam ἐστί, subauditur. Cf. Phileb. p. 32. C: ἆρ' οὖν ἡμᾶς ὧδε περὶ ταῦτα ἀναγκαῖον ἡγούμεθα ἴσχειν; Quod Morgensternio praestare videbatur αὐτώ, cui Ficini interpretatio favet, propterea ferri nequit, quod ad proxime commemorata πάθος et λόγον referendum esset, quae diversa et duo esse Socrates iam supra posuit, non nunc demum colligit.

ἀναγκαῖον] ἀναγκαῖα Par. K. *om.* Flor. T. Stallb. pr.

τῷ νόμῳ] τὸ τῷ, in m. a m.

πείθεσθαι, ᾗ ὁ νόμος ἐξηγεῖται; Πῶς; Λέγει που ὁ νόμος, ὅτι κάλλιστον ὅτι μάλιστα ἡσυχίαν ἄγειν ἐν ταῖς ξυμφοραῖς καὶ μὴ ἀγανακτεῖν, ὡς οὔτε δήλου ὄντος τοῦ ἀγαθοῦ τε καὶ κακοῦ τῶν τοιούτων, οὔτε εἰς τὸ πρόσθεν οὐδὲν προβαῖνον τῷ χαλεπῶς φέροντι, οὔτε τι τῶν ἀνθρωπίνων ἄξιον ὂν μεγάλης σπουδῆς, ὅ τε C δεῖ ἐν αὐτοῖς ὅτι τάχιστα παραγίγνεσθαι ἡμῖν, τούτῳ ἐμποδὼν γιγνόμενον τὸ λυπεῖσθαι. Τίνι, ἦ δ' ὅς, λέγεις; Τῷ βουλεύεσθαι, ἦν δ' ἐγώ, περὶ τὸ γεγονὸς καὶ ὥσπερ ἐν πτώσει κύβων πρὸς τὰ πεπτωκότα τίθεσθαι

pr. νόμῳ, Mon. B. τῷ om. Vind. B. Mon. C.

ᾗ] ἢ Ven. C. Vind. F. Mon. C. οἷ Lob. Vat. BM.

ὁ νόμος] om. Fic.

ἐξηγεῖται;] ἐξηγεῖται. editi ante Astium. In Mon. C. το super ται scriptum.

Πῶς; Λέγει που] πῶς λέγεις. ποῦ Lob. Vat. M. (ποῦ Ald. Bas. ab.) Λέγει που etc. usque ad καταμαθεῖν iterum leguntur Stobaei serm. CVIII. p. 579. sed ibi quoque in cod. A. desunt. που om. Stob. Trinc. CVIII.

ὅτι μάλιστα] ὁτιμάλ. Mon. B. Ast. pr. Sequentia adhibuit Plutarchus ad Apollon. p. 112. E: διὸ καὶ πάνυ καλῶς ὁ Πλάτων ἔοικε παραινεῖν ἐν ταῖς τοιαύταις συμφοραῖς ἡσυχίαν ἔχειν, ὡς οὔτε δήλου ὄντος τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ οὔτε εἰς τὸ πρόσθεν οὐδὲν προβαῖνον τῷ χαλεπῶς φέροντι. ἐμποδὼν γὰρ γίνεσθαι τὸ λυπεῖσθαι τῷ βουλεύεσθαι περὶ τὸ γεγονὸς καὶ ὥσπερ ἐν πτώσει κύβων πρὸς τὰ πεπτωκότα τίθεσθαι τὰ ἑαυτοῦ πράγματα ὅπῃ λόγος αἱρεῖ βέλτιστ' ἔχειν. οὐ δεῖν οὖν προσπταίσαντας καθάπερ παῖδας ἐχομένους τοῦ πληγέντος βοᾶν, ἀλλ' ἐθίζειν τὴν ψυχὴν ὁτιτάχιστα γίνεσθαι περὶ τὸ ἰᾶσθαί τε καὶ ἐπανορθοῦν τὸ πεσόν τε καὶ νοσῆσαν, ἰατρικῇ θρηνῳδίαν ἀφανίζοντας.

ἀγαθοῦ τε] τε om. Lob. Vind. E. Mon. B. Vat. BM. Flor. U.

καὶ κακοῦ] καὶ τοῦ κ. Vind. E.

προβαῖνον] προβαίνων Vind. B. et, addito ad acutum circumflexo, Mon. C.

χαλεπῶς] χαλεπῶ Vind. F. Par. K. sec. Bekk. Ang. B. χαλεπαινοντι, sup. ῶς super inductis αινον, Mon. C.

ἀνθρωπίνων] Hic deficit Mon. C.

ἄξιον] om. Lob. Vat. BM. C

ὅ τε] ὅτι Stob. Trinc. CVIII. et, sup. ε super τι, Par. A. οὔτε Ang. B. In Vind. F. ἅ super ὅ a m. s. positum est.

δεῖ] om. Vind. F. Ang. B. (*illudque, quod subito praesidio esse*) *potest* Fic.

ὅτι τάχιστα] ὁτιτάχ. Mon. B. Ast. pr. ὅτι τ. ἡμῖν Vat. B.

παραγίγνεσθαι] παραγίν. Mon. B. Flor. RTU. Stob. CXXIII. (non Gaisf.) et editi ante Astium, tacentibus Bip.

τούτῳ] τοῦτο Lob. Vind. E. Vat. M. Stob. Trinc. CXXIII.

ἐμποδὼν] ἐμποδῶν Vind. F. Stob. Trinc. utrobique. ἐμπόδιον Lob. Vat. M. ἐκποδὼν Turnebi et Vulcobii codices Plutarchi.

γιγνόμενον] γιν. Stob. CXXIII. (non Gaisf.)

τὸ λυπεῖσθαι] τῷ λ. Vind. E.

Τίνι, ἦ δ' ὅς, λέγεις;] *Quid hoc ais?* Fic.

Τῷ βουλεύεσθαι] τὸ β. Vind. BE. Stob. Trinc. CVIII. *Consultare — in primis oportet* Fic.

κύβων] κύβον cum ω a m. s. super ο posito Vind. F.

πεπτωκότα] πεπωκότα Ang. B.

τὰ αὑτοῦ πράγματα, ὅπῃ ὁ λόγος αἱρεῖ βέλτιστ' ἂν ἔχειν, ἀλλὰ μὴ προσπταίσαντας, καθάπερ παῖδας, ἐχομένους τοῦ πληγέντος ἐν τῷ βοᾷν διατρίβειν, ἀλλ' ἀεὶ D ἐθίζειν τὴν ψυχὴν ὅτι τάχιστα γίγνεσθαι πρὸς τὸ ἰᾶσθαί τε καὶ ἐπανορθοῦν τὸ πεσόν τε καὶ νοσῆσαν, ἰατρικῇ θρηνῳδίαν ἀφανίζοντα. Ὀρθότατα γοῦν ἄν τις, ἔφη, πρὸς τὰς τύχας οὕτω προσφέροιτο. Οὐκοῦν, φα-

αὑτοῦ] αὐ. Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab. αὐτὰ Par. K.

ὅπῃ] om. Mon. B. ὅπου Stob. CXXIII.

ὁ] ὅ Vind. F.

αἱρεῖ] Ita Ven. B. Mon. B. Ang. B. Flor. TUV. (Plutarch.) Stob. CXXIII. („al. ὅπῃ ὁ λόγος ἐρεῖ" Gesnerus in m.) et int. vers. Vat. B. Vind. F. (hic a m. s.) ἔρρει Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. ἐρεῖ Vind. BE. Flor. AC. Plut. cod. Turnebi, Stob. CVIII. et, ut videtur, Par. A. Vat. H., de quibus Bekkerus item ut de Vind. B. tacet, cum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. *dixerit* Fic. „scribo αἱρεῖ" Steph. in m. ἐρεῖ non omnino absurdum, sed inusitatum, alterum vero aptissimum et usu receptum atque mutationi isti valde expositum est Cf. Parmen. p. 141. D: Οὔκουν δή, ὥς γε ὁ λόγος αἱρεῖ. (ἐρεῖ Par. E. cum editis ante Heindorfium.) Phil. p. 35. D: διψῆν ἄρα ἡμῶν τὸ σῶμα ἢ πεινῆν ἤ τι τῶν τοιούτων πάσχειν οὐδαμῇ ὁ λόγος αἱρεῖ. (ἐρεῖ Coislin. corr.) Leg. L. II. p. 663. D: ὡς καὶ νῦν αὐτὸ ᾕρηχ' ὁ λόγος ἔχειν. (εἴρηχ' Vat. M. ed. Lovan.) Videntur autem Graeci hac dictione rationem velut in pugna versantem (ὥσπερ ἐν μάχῃ L. VII. p. 534. C.) atque id, quod consentaneum est, expugnantem designasse. Cf. infra p. 607. B.

βέλτιστ' ἂν] βέλτιστον Lob. Vat. M.

ἀλλὰ — διατρίβειν] om. Vat. B. Vind. E. *neque vero, si quid adversi inciderit, prosternere nos debemus, atque, ut pueri solent, cum offendunt in lapidem, procidentes circa id, quod laesit, eiulando moram trahere* Fic.

προσπταίσαντας] προσπαίσαντας Vind. F. προσπέσαντας Stob. Trinc. CXXIII. προσπεσόντας Ang. B.

παῖδας] παῖδες Stob. CVIII.

πληγέντος] πλήττοντος Vind. B. Flor. ACV. Bas. b. et a m. s. Par. A. (Fic.) „Legitur etiam πλήττοντος: sed lectionem illam malo, ut intelligat τοῦ πληγέντος μέρους." Steph. in m.

ἀεὶ] om. Fic.

ὅτι τάχιστα] ὀττιτάχ. Mon. B. Ast. pr.

τὸ ἰᾶσθαί] τῷ ἰ. Mon. B. V. D supra p. 97, b.

τε] om. Vind. F. Ang. B.

πεσόν τε] πεσόντε Ald.

ἰατρικῇ] Ita Plutarchus, Stobaeus utrobique, Astius in sec. ἰατρικὴν Par. A. Vat. H. Flor. ACV. ἰατρικὴν καὶ Lob. Vind. BEF. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Ang. B. Flor. RT. Bas. b. ἰατρικῇ τὴν Mon. B. Flor. U. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius. om. Ven. B. Stob. m. Gesn. Fic. Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. In dictione poëtica articulum etiam minus desidero.

θρηνῳδίαν] θρηνῳδίᾳ Plut. cod. Turn.

Ὀρθότατα] ὀρθῶτα Vind. F.

μὲν, τὸ μὲν βέλτιστον τούτῳ τῷ λογιστικῷ ἐθέλει ἕπεσθαι. Δῆλον δή. Τὸ δὲ πρὸς τὰς ἀναμνήσεις τε τοῦ πάθους καὶ πρὸς τοὺς ὀδυρμοὺς ἄγον καὶ ἀπλήστως ἔχον αὐτῶν ἆρ' οὐκ ἀλόγιστόν τε φήσομεν εἶναι καὶ ἀργὸν καὶ δειλίας φίλον; Φήσομεν μὲν οὖν. Οὐκοῦν τὸ μὲν πολλὴν μίμησιν καὶ ποικίλην ἔχει, τὸ ἀγανακτη- E
515τικόν· τὸ δὲ φρόνιμόν τε καὶ ἡσύχιον ἦθος, παραπλή-

χοῦν] γ' ἂν οὖν Stob. CXXIII.

ἄν τις] post τύχας Par. K. ἂν om. Stob. CVIII. ἄν τις, ἔφη om. Stob. Trinc. CXXIII. quo loco Gaisfordius [τις, ἔφη] edidit.

προσφέροιτο] προφέροιτο Vind. B.

βέλτιστον] βέλτιστόν που Ven. B. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACTV. et a m. s. Par. A. β. ποῦ Bas. b.

τούτῳ] τούτων Stob. Trinc. CVIII.

τῷ] om. Lob. Vat. BM.

λογιστικῷ] λογισμῷ Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. RTU. Stob. CVIII. et CXXIII. (λογιστικῷ Gesnerus in m.)

ἐθέλει] ἐθέλειν Mon. B.

ἕπεσθαι.] ἕπασθαι. Stob. Trinc. CXXIII. ἕπεσθαι; Bas. ab. Ast.

Δῆλον] δῆλα Vat. M.

τὰς] om. Vind. F. Ang. B. Idem Stallbaumius in pr. de Flor. U. et de Stobaeo tradit, sed Stobaeus utrobique articulum habet, et pro Flor. U. videtur Flor. R. significandus fuisse.

πρὸς] om. Stob. CVIII.

τοὺς] int. vers. Vind. F. De hoc articulo Stallbaumius in pr. eadem, quae de proximo, perhibet, quorum alterum ad Stobaeum pertinens aeque falsum, alterum de Flor. U. fortasse eodem modo corrigendum est.

ἄγον] ἄγων Vind. F.

ἀπλήστως] ἀπλείστως Stob. cod. N. CXXIII. ἀπλήστους Flor. R.

ἆρ'] ἄρ' Stob. Trinc. CVIII. In Vind. F, Ang. B. et a m. s. in Flor. A. οὖν additum est.

οὐκ ἀλόγιστόν τε] οὐκαλόγιστόν τι Vind. E. οὐκ ὀλιγοστὸν, sup. ἀλογιστον, Vind. F. omisso τε vel exstincto.

φήσομεν εἶναι] φήσομεν; ναί. Stob. Trinc. CXXIII.

Φήσομεν μὲν] μὲν in Vind. F. pene exstinctum, in Mon. B. Ang. B. Vat. M. Flor. R. et Stob. Trinc. CVIII. et CXXIII. omissum est.

πολλὴν] πόλλιν Vind. F.

καὶ ποικίλην] post ἔχει Lob. Vat. BM. καὶ ποικιλίαν Vind. E.

ἀγανακτητικόν] Ita Par. A, Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACV. ἀγακτικόν Ald. ἀγανακτικόν reliqui codices editique ante Bekkerum. Lexicographus Bekkeri anecd. p. 334, 28: ἀγανακτικόν καὶ ἀγανακτητέον· τὸ μὲν ἐν Πολιτείᾳ, τὸ δὲ ἐν ἐπιστολαῖς ὁ Πλάτων ἔφη. Ergo hic quoque corrupto codice utebatur. Nam quum ἀγανάσσω, ἀγανάκτης, ἀγάνακτος pariter inusitata essent, ne ἀγανακτικὸς quidem exsistere potuit, non magis, quam καταφρονικὸς, quod merito damnavit Lobeckius ad Phryn. p. 520. Nec Lucianum credibile est in Piscatore c. 14. T. III. p. 145. Lehm. ἀγανακτικοὶ scripsisse, quemadmodum vulgo tacentibus Lehmannis legitur. Librarios quidem in his terminationibus haud raro errasse Lobeckius docuit, et L. IIII. p. 441. A. pro ἐπικουρικὸν in Par. A. et apud Galenum ἐπικουρητικὸν scriptum vidimus. E

σιον ὂν ἀεὶ αὐτὸ αὐτῷ, οὔτε ῥᾴδιον μιμήσασθαι οὔτε μιμούμενον εὐπετὲς καταμαθεῖν, ἄλλως τε καὶ πανηγύρει καὶ παντοδαποῖς ἀνθρώποις εἰς θέατρα ξυλλεγομένοις. ἀλλοτρίου γάρ που πάθους ἡ μίμησις αὐτοῖς
605 γίγνεται. Παντάπασι μὲν οὖν. Ὁ δὴ μιμητικὸς ποιη-

αὐτὸ] om. Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. (Ven. C? vide infra ad μιμούμενον dicta.) Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. RTU. Stob. Trinc.

αὐτῷ] αὐ. Lob. Vind. EF. ἑαυτῷ Stob. qua de re cf. Vol. II. p. 344, b.

οὔτε] οὔτι Stob. Gesn. In Vind. F. τε evanuit.

μιμούμενον] μιμουμένου Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. (Pro Vind. B. quem Bekkerus perperam inter hos, qui μιμουμένου exhibeant, retulit, Ven. C. significare eum voluisse suspicor; atque eodem errore supra in librorum αὐτὸ omittentium recensu Φ, quod Vind. B. signum est, pro Π, quo Ven. C. notat, posuerit.) μιμουμένους Stob. *si imitemur* Fic. qui videri potest μιμουμένων legisse aut μιμούμενον passiva significatione praeditum existimasse. (pro εὐπετὲς καταμαθεῖν *facile percipietur* scripsit.) At neutro opus est, modo ne *personam*, quae sane non potest non animadverti, sed *imitationem* latere dici statuamus ei, cui difficile sit *imitantem* animadvertere. Quae si cui liberior esse interpretatio videatur, μιμουμένου praeferat, quod certe accuratius est et facile in μιμούμενον corrumpi potuit. Cf. Vol. I. p. 308, a.

ἄλλως τε καὶ] om. Fic.

ξυλλεγομένοις.] ξυλλεγομένοις; Astius; quod magis probabile esset, si Socratis oratio hic terminaretur.

605 Ὁ] ὃ Vind. F.

δῆλον ὅτι] δηλονότι Lob. Vind. BEF.

τοιοῦτον] τοιοῦτο Lob. Vat. BM.

πέφυκέ γε — πέπηγεν] „In decimo de Rep. dialogo, ubi habetur, Manifestum itaque est, quod non ad huiusmodi sapiens animae genus poëta imitator natura praeditus est: neque sapientia ipsius per hoc placere solet: in Graecis legendum est postremum membrum, καὶ ἡ σοφία αὐτῷ τούτῳ ἀρέσκειν πέφυκεν. Vulgo legitur πέπηγεν falso pro πέφυκεν.“ Cornarius ecl. p. 102. „Suspectum est verbum istud πέπηγεν: quinetiam negatio deesse videtur. At Fic. ita, Imitatio vero poetae haud ad hoc intendit ut huic animi naturae sua sapientia placeat, si vulgo sit placitura.“ Stephanus in m. „Affertur alia lectio, ἀρέσκειν πέφυκεν: sed parum huic adhibeo fidei, quod iam habeamus πέφυκε, in versu qui proxime praecedit. Alioquin suspectum mihi esse πέπηγεν, non dissimulavi in iis quae margini adscripsi.“ Idem annot. p. 27. Denique Valckenarius ad Euripidis Phoen. v. 923. ἅπερ πέφυκε, ταῦτα κἀνάγκη σε δρᾶν, postquam ἅπερ πέπηγε emendandum esse ostendit (*quae quidem fixa sunt, ista facere te necesse quoque est.*) Loci Platonis, inquit, recordor Polit. X. p. 605. A. in quo verba πέφυκεν et πέπηγε videantur transmutanda.“ Huic obsecutus Astius in sec. πέπηγέ γε — πέφυκεν, in tert. cacophoniam vitans πέπηγε — πέφυκεν scripsit, probante in pr. Stallbaumio, improbante Schleiermachero et rationem transmutandi se nullam videre profitente. Fortasse Valckenarius si-

της δῆλον ὅτι οὐ πρὸς τὸ τοιοῦτον τῆς ψυχῆς πέφυκέ γε, καὶ ἡ σοφία αὐτοῦ τούτῳ ἀρέσκειν πέπηγεν, εἰ μέλλει εὐδοκιμήσειν ἐν τοῖς πολλοῖς, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀγανακτητικόν τε καὶ ποικίλον ἦθος διὰ τὸ εὐμίμητον εἶναι. Δῆλον. Οὐκοῦν δικαίως ἂν αὐτοῦ ἤδη ἐπιλαμβανοίμε-

mul recordabatur illorum, quae L. VII. p. 530. D. leguntur. κινδυνεύει, ὡς πρὸς ἀστρονομίαν ὄμματα πέπηγεν, ὣς πρὸς ἐναρμόνιον φορὰν ὦτα παγῆναι, aliorumque similium locorum, nullius autem, in quo πεπηγέναι cum infinitivo constructum eave significatione praeditum esset, quam Schleiermacheri interpretatio ostendit: — *und seine Kunst sich nicht daran hängen darf diesem zu gefallen.* Sed tamen πεπηγέναι, quum *compactum*, *compositum*, *institutum esse* significet et fere idem, quod συνεστάναι, sit, quod ipsum Alcinous in referenda sententia L. VII. posuit, non multum a πεφυκέναι differens pariter atque hoc et eodem sensu cum infinitivo construi potuisse videtur, πεφυκέναι autem πρός τι id, quod natura factum et accommodatum ad aliquid esset, haud dubie non minus dici poterat, quam ἐπί τινι L. I. p. 341. D. id, quod alicuius gratia factum est. Itaque non opus est ut lectionem omnium codicum deseramus. Quod ad negationem attinet, quam desiderabat Stephanus, quamvis facile post αὐτοῦ excidere potuerit οὐ, tamen id subaudiendum potius et ex superioribus repetendum, quam inserendum videtur, praesertim quum sequentia ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀγαν. doceant haec, καὶ ἡ σοφία αὐτοῦ τούτῳ ἀρέσκειν πέπηγεν, artissime cum praecedentibus cohaerere. Similiter καὶ pro οὐδὲ positum est Phil. p. 16. A: φειδόμενος οὔτε πατρὸς οὔτε μητρὸς οὔτε ἄλλου τῶν ἀκουόντων οὐδενός, ὀλίγου δὲ καὶ τῶν ἄλλων ζώων, οὐ μόνον τῶν ἀνθρώπων, ἐπεὶ βαρβάρων γε οὐδενὸς ἂν φείσαιτο, εἴπερ μόνον ἑρμηνέα ποθὲν ἔχοι. et pro καὶ οὐ seu οὔτε supra L. VIIII. p. 581. E.

αὐτοῦ] αὐτῷ Par. K.

τούτῳ] τοῦτο Vind. B. Vat. H.

εἰ μέλλει — ἦθος] Proclus in Civ. p. 406, 25. haec citans (ὅταν οὖν ὁ Σωκράτης λέγῃ σαφῶς· ὁ δὴ μιμητικὸς ποιητὴς οὐ πρὸς τὸ λογιστικὸν τῆς ψυχῆς πέφυκεν, εἰ μελοῖ etc.) μέλλοι legit, quod etiam Ven. B. exhibet. Sed indicativus hoc loco necessarius videtur: *si verum est, quod ponitur, vulgo eum placiturum, wenn er einer ist, welcher dem grossen Haufen gefallen wird,* non *wenn er Ruhm haben will bei der Menge*, qua interpretatione utens Schleiermacherus proxime antecedentium sensum adulterare coactus est.

ἀλλὰ — εἶναι.] Haec in Mon. B. quasi delenda linea notata sunt.

πρὸς] *om.* idem. Ficinus novum verbum intulit: *sed querulum — observat.*

ἀγανακτητικόν τε] Ita Par. A. Vind. E. et, apposito in m. a m. pr. ἀγανακτικόν τε, B. Reliqui codices cum Proclo, qui τε omittit, editisque ante Bekkerum ἀγανακτικόν τε habent. Nam quod Stallbaumius in sec. ad prius ἀγανακτητικὸν p. 604. E. eosdem hic, quos ibi codices ἀγανακτητικὸν tueri tradit, partim certo Bekkeri testimonio, partim ipsius in pr. de Florentinis silentio repugnat.

ἦθος] ἔθος Lob. Ven. C. Vat. M. et cum ἡ super ἔ Par. D.

θα καὶ τιθεῖμεν ἀντίστροφον αὐτὸν τῷ ζωγράφῳ· καὶ γὰρ τῷ φαῦλα ποιεῖν πρὸς ἀλήθειαν ἔοικεν αὐτῷ, καὶ B τῷ πρὸς ἕτερον τοιοῦτον ὁμιλεῖν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ μὴ πρὸς τὸ βέλτιστον, καὶ ταύτῃ ὡμοίωται. καὶ οὕτως ἤδη ἂν ἐν δίκῃ οὐ παραδεχοίμεθα εἰς μέλλουσαν εὐνομεῖσθαι πόλιν, ὅτι τοῦτ' ἐγείρει τῆς ψυχῆς καὶ τρέφει καὶ ἰσχυρὸν ποιῶν ἀπόλλυσι τὸ λογιστικὸν, ὥσπερ ἐν πόλει ὅταν τις μοχθηροὺς ἐγκρατεῖς ποιῶν παραδιδῷ τὴν πόλιν, τοὺς δὲ χαριεστέρους φθείρῃ· ταὐτὸν καὶ τὸν μιμητικὸν ποιητὴν φήσομεν κακὴν πολιτείαν ἰδίᾳ ἑκάστου

τιθεῖμεν] *τίθειμεν* Ven. C. *τιθείημεν* Lob. Vat. BM. et editi ante Astii sec.

ἀντίστροφον] „*ἀντὶ τοῦ ἰσόστροφον*“ scholiastes, qui dum nomen apud classicos scriptores non facile inveniendum ad explicandum satis usitatum adhibet, sua aetate *ἀντίστροφον* minus frequentatum, *ἰσόστροφον* vulgare fuisse commonstrat. Similiter Sextus Emp. ab Albertio laudatus ad Hesych. in *ἀντίστροφος* L. VII. adv. Math. p. 139: *ἧς ἀντίστροφον εἶναι τὴν διαλεκτικήν, τουτέστιν ἰσόστροφον .... ὡς καὶ ἀντίθεον ὁ ποιητὴς ἔφη τὸν Ὀδυσσέα, ὅπερ ἦν ἰσόθεον.*

ζωγράφῳ·] *ζωγράφῳ.* Ald. Steph. *ζωγράφῳ;* Bas. ab. Bekkerus et Stallbaumius. Cf. p. 604. E.

τῷ φαῦλα] *τὸ φ.* Vind. E. Ang. B.

καὶ τῷ] *καὶ τὸ* iidem et Vind. F.

πρὸς ἕτερον] *προσέτ.* Vind. F.

ὁμιλεῖν] (*quod parti animae rationis experti similiter*) *suffragantur* (sc. poëtica et pictoris imitatio) Fic.

B *ἐν δίκῃ*] *ἐνδίκῃ* Ald.

παραδεχοίμεθα] *παραδεχοίμενα* Vind. F.

εἰς] *εἰ* Lob.

πόλιν] om. Vind. F.

τοῦτ'] *τοῦτο* Lob. Vind. BEF.

τρέφει] *στρέφει* Ald. Bas. ab. Steph. „Legitur *στρέφει* falso pro *τρέφει*.“ Cornarius ecl. p. 775. (Fischerus p. 102. perperam edidit — pro *τρέπει*.) „Pro *στρέφει* Ficinus quoque legit *τρέφει*: quod substituendum censeo.“ Steph. annot. p. 27. *alit* Fic. (*alat* Serranus.)

ποιῶν] *ποιὸν* Vat. M. *ποιοῦν* Par. ADK. cum editis ante Bekkerum, quod non habet quo referatur.

λογιστικὸν,] *λογιστικόν·* Steph. Ast. pr. sec. *λογιστικόν.* Ast. tert. qui deinde post *φθείρῃ* comma posuit, in interpretatione sequentium autem *enim* post *quemadmodum* interpolavit. Similiter Ficinus: *atque ut ille, qui in civitate potentes faciens improbos, proderet civitatem, probosque destrueret: ita et* etc. Ante *ὥσπερ sic agens* supplendum.

φθείρῃ] Ita Par. A. correctus, Lob. Vind. BE. Vat. B. Ven. B. Flor. ACTV. Bas. b. *φθείρει* Ven. C. Vind. F. Ang. B. *φθείροι* reliqui libri scripti editique ante Astii sec.

ταὐτὸν] *ταυτῶν* Bas. ab.

μιμητικὸν] Ita Vind. F. a m. pr. sed e correctione; ante corr. *μιμητὴν* erat.

τῇ ψυχῇ] *τὴν ψυχὴν* Vind. B. Vat. H.

τῷ ἀνοήτῳ] *τῶ ἀρρήτω* Vat. M. In Mon. B. *τῷ ἀνοή* in m. a m. pr. posita sunt.

C *διαγιγνώσκοντι*] *διαγιν.* Mon. B. Flor. U. Ald. Bas. ab. Steph. *διαγιγνώσκοντα* Par. K.

τοτὲ — τοτὲ] *τότε — τότε* Lob. Vind. F. Pro priori Vind. E. *ποτέ* habet.

σμικρά, εἴδωλα] *μικρὰ εἴδωλα*

τῇ ψυχῇ ἐμποιεῖν, τῷ ἀνοήτῳ αὐτῆς χαριζόμενον καὶ οὔτε τὰ μείζω οὔτε τὰ ἐλάττω διαγιγνώσκοντι, ἀλλὰ τὰ C αὐτὰ τοτὲ μὲν μεγάλα ἡγουμένῳ, τοτὲ δὲ σμικρά, εἴδωλα εἰδωλοποιοῦντι, τοῦ δὲ ἀληθοῦς πόῤῥω πάνυ ἀφεστῶτα. Πάνυ μὲν οὖν. Οὐ μέντοι πω τό γε μέγιστον κατηγορήκαμεν αὐτῆς. τὸ γὰρ καὶ τοὺς ἐπιεικεῖς ἱκανὴν εἶναι λωβᾶσθαι, ἐκτὸς πάνυ τινῶν ὀλίγων, πάνδεινόν που. Τί δ' οὐ μέλλει, εἴπερ γε δρᾷ αὐτό; Ἀκούων σκόπει. οἱ γάρ που βέλτιστοι ἡμῶν ἀκροώμενοι Ὁμήρου ἢ καὶ ἄλλου τινὸς τῶν τραγῳδιοποιῶν D

Par. K. sec. Bip. σμικρὰ καὶ εἴδωλα sec. Bekk. Comma a Bekkero est interpositum.

εἰδωλοποιοῦντι] Ita Vind. F. sed cum litura in extrema ι. In Mon. B. vulgatum a m. pr. scriptum a m. s. in εἰδωλοποιοῦντα mutatum est, quod ipsum a Morgensternio propositum Astius in tert. et Stallbaumius in pr. probarunt, hic in sec. etiam in textum recepit. Sed vilius istud ab optimo, λογιστικῷ, diversum simulacra et ipsum fingit (cf. schol. ad verba ὑπὸ ἔρωτος L. VIIII. p. 574. E.) utque pro veris habeantur efficit: poëtam quidem nil nisi umbras facere et supra satis demonstratum et hic quoque repetitum est verbis τῷ φαῦλα ποιεῖν πρὸς ἀλήθειαν ἔοικεν αὐτῷ. Neque Socrates, si hic de poëta locutus esset, paullo post αὐτῆς potius, quam αὐτοῦ dicturus fuisset.

τοῦ] τοῦτο Bas. b.

πάνυ] ἄνυ Vind. F.

ἀφεστῶτα] Ita Par. ADK. Mon. B. Vat. B. Ven. C. Ang. B. Flor. RTUV. ἀπεστῶτα Vind. F. ἐφεστῶτα Vat. M. ἀφεστῶτι Ven. B. et int. vers. Par. D. cum editis ante Stallbaumii sec. ἐφεστῶτι Lob. ἀφεστῶτος Vind. BE. Vat. H. Flor. AC. ἀφεστῶτα et εἰδωλοποιοῦντα etiam Ficinus legisse videtur haec inde ab εἰδωλοπ. sic interpretatus: *atque huic simulacra fingit, longe a veritate remotus.* Idem Astius et Stallbaumius statuunt, quorum prior ἀφεστῶτα in tert. scribendum suspicatur, alter in sec. ita scripsit. Mihi ἀφεστῶτα neutrum est, ut vile istud dicatur facere quidem aliquid, sed quod longe a veritate remotum sit.

πω τό γε] ποτας cum virgula per α traducta Vind. F. τότε Ang. B. Flor. R.

κατηγορήκαμεν] κατηγορήσομεν Lob. Vat. M.

που] πολύ Vind. F.

μέλλει,] μέλλει; Bas. ab.

αὐτό; Ἀκούων] αὐτοῦ ἀκ. Lob. et cum signo mutatae personae ante αὐτοῦ Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. (Bipontini de illo signo tacent.) Flor. U. et a m. pr. Mon. B. (a m. s. pro signo mut. pers. signum interrogandi factum.) αὐτὸ ἀκ. Vind. BEF. hic cum commate ante αὐ. αὐτό. Ἀκ. Ald. Bas. ab. Bekkerus et Stallbaumius in pr.

οἱ] οὐ Flor. AC. et ante corr. Vind. B. in quo a m. s. σω. ante οἱ insertum est. *nonne* Fic.

βέλτιστοι] βέλτιστον Vind. F. ante corr.

ἢ καὶ] καὶ *om.* Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. RU.

τραγῳδιοποιῶν] τραγωϊδοποιῶν Vind. F. τραγῳδοποιῶν Vind. BE. Ang. B. Vat. H. Flor. AC. quorum scripturam Bekkerus et Stallbaumius et in tert. Astius secuti sunt. Ac Bekkerus quidem in comm. nihil nisi τραγῳδοποιῶν in tribus illis a se inventum no-

μιμουμένου τινὰ τῶν ἡρώων ἐν πένθει ὄντα καὶ μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντα ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς ἢ καὶ ᾄδοντάς τε καὶ κοπτομένους, οἶσθ' ὅτι χαίρομέν τε καὶ ἐνδόντες ἡμᾶς αὐτοὺς ἑπόμεθα συμπάσχοντες, καὶ σπουδάζοντες ἐπαινοῦμεν ὡς ἀγαθὸν ποιητὴν ὃς ἂν ἡμᾶς ὅτι μάλιστα οὕτω διαθῇ. Οἶδα· πῶς δ' οὔ; Ὅταν δὲ οἰκεῖόν τινι ἡμῶν κῆδος γένηται, ἐννοεῖς αὖ, ὅτι ἐπὶ τῷ ἐναντίῳ καλλωπιζόμεθα, ἂν δυνώμεθα ἡσυχίαν ἄγειν καὶ καρτερεῖν, E ὡς τοῦτο μὲν ἀνδρὸς ὄν, ἐκεῖνο δὲ γυναικός, ὃ τότε ἐπῃνοῦμεν. Ἐννοῶ, ἔφη. Ἦ καλῶς οὖν, ἦν δ' ἐγώ, οὗτος ὁ ἔπαινος ἔχει, τὸ ὁρῶντα τοιοῦτον ἄνδρα, οἷον

tavit, reliquorum codicum et Stephanianae lectionis mentionem non fecit, ut ipso invito τραγῳδιοποιῶν in eius contextu mutatum videri possit, praesertim quum alium errorem typothetae (τινός pro τινὸς) in eodem versu incorrectum reliquerit: sed alibi quoque ι illud quamvis a codicibus firmum sustulit; quod ego mihi faciendum non putavi. Thomas Mag. p. 563. κωμῳδιοποιός et κωμῳδοποιός pariter probat, et significatio utriusque nominis, κωμ. et τραγ., ι genuinum haberi iubet. Cf. Lobeckius ad Phryn. p. 644. Itaque si tamen Attici, quemadmodum Moeris p. 240. docet, eo eiecto κωμῳδοποιός et similia dicebant (κωμῳδοδιδάσκαλος et κωμῳδοδιδασκαλία et τραγῳδοδιδάσκαλος, quae tamquam eiusdem generis Piersonus cum illo composuit, nonnihil diversa esse liquet) scriptores non continuo altera forma abstinuisse, sed utramvis potius usurpasse putandi, in singulis autem locis codices respiciendi sunt, quorum auctoritas hic quidem, si Bekkero fides habenda, et p. 607. A. et Epist. I. p. 309. D. τραγῳδιοποιῶν, sed L. III. p. 408. B. et Crat. p. 425. D. τραγῳδοποιοί, supra p. 597. E. τραγῳδοποιός et infra p. 606. C. κωμῳδοποιός tuetur. De Apol. p. 18. D. Symp. 223. D. Phaedon. 70. B. et Min. 318. E. quid statuam, nondum certum habeo, sed magis inclino, ut ι probem. Bekkerus nusquam probavit.

D μιμουμένου] μιμουμένας Par. K. sec. Bekk.

τινὰ — ὄντα — ἀποτείνοντα] τινὰς — ὄντας — ἀποτείνοντας Mon. B. Par. DK. Flor. U. Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

πένθει] πένθη Vind. F. ante corr.

ῥῆσιν] ῥῦσιν Vind. F. Timaeus lex. p. 228: ῥῆσις μακρά· διεξοδικὸς λόγος μακρός.

ἢ] om. Vind. F. Ang. B.

ᾄδοντάς] *deflentem querulis fortunam suam modulis (et pectora pugnis percutientem)* Fic. Canentes hi oppositi sunt ei, qui μακρὰν ῥῆσιν absque cantu recitat: carmen ipsum lugubre esse facile intelligitur. Itaque nihil opus est Astii et Stallbaumii coniectura κλάοντας legendum esse suspicantium.

χαίρομέν] χαίρωμέν Vind. F. ante corr.

ἐνδόντες] V. supra p. 73, b.

συμπάσχοντες] ξυμπ. Flor. T. Stallb. Vulgo additum τε secundum Par. ADK. (de quo Bipontini tacent) Vind. F. Mon. B. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ATUV. cum Stallbaumio in sec. omisi, non quo συμπάσχοντες cum σπουδάζοντες coniungi non posse statuerem, quae Schleiermacheri ratio est, nam ipsum illud συμπάσχειν facit, ut rem ludicram pro seria habeamus, sed quod ni-

ἑαυτόν τις μὴ ἀξιοῖ εἶναι, ἀλλ' αἰσχύνοιτο ἄν, μὴ βδελύττεσθαι, ἀλλὰ χαίρειν τε καὶ ἐπαινεῖν; Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη, οὐκ εὐλόγῳ ἔοικεν. Ναί, ἦν δ' ἐγώ, εἰ ἐκείνῃ 606 γ' αὐτὸ σκοποίης. Πῇ; Εἰ ἐνθυμοῖο, ὅτι τὸ βίᾳ κατεχόμενον τότε ἐν ταῖς οἰκείαις ξυμφοραῖς καὶ πεπεινηκὸς τοῦ δακρῦσαί τε καὶ ἀποδύρασθαι ἱκανῶς καὶ ἀποπλησθῆναι, φύσει ὂν τοιοῦτον, οἷον τούτων ἐπιθυμεῖν, τότ' ἐστὶ τοῦτο τὸ ὑπὸ τῶν ποιητῶν πιμπλάμενον καὶ χαῖρον· τὸ δὲ φύσει βέλτιστον ἡμῶν, ἅτε οὐχ ἱκανῶς πεπαιδευμένον λόγῳ οὐδὲ ἔθει, ἀνίησι τὴν φυλακὴν τοῦ θρηνώδους τούτου, ἅτε ἀλλότρια πάθη θεωροῦν, B

hil obstare videbatur, quo minus ad praecedentia referretur, tum vero codicum caussa.

ὅτι μάλιστα] ὀτιμάλ. Mon. B. Ast. pr.

διαθῇ.] διαθῇ; Ald. Bas. ab. Bekkerus et Stallbaumius. Id ad sensum non ineptum, sed verborum conformationi minus accommodatum est.

δὲ] *om.* Vind. E.

οἰκεῖον] οἰκόν Bas. b.

E ἐκεῖνο] ἐκεῖνος Vind. E.

ὃ τότε] ὅτε γε Vind. BE. Vat. H. Flor. AC. ὃ τέως γε Flor. T.

ἐπῃνοῦμεν.] ἐπῃνοῦμεν, Ald. ἐπῃνοῦμεν; Bekkerus et Stallbaumius. Huius periodi forma eadem, quae proximae, est.

οὖν] *om.* Lob. Vat. BM.

ὁρῶντα] ὁρῶν Lob. Vat. M.

αἰσχύνοιτο] αἰσχύνοιτ' Vind. B.

βδελύττεσθαι] βδελλύττεσθαι Vind. EF.

Δί'] δία Lob. Mon. B.

ἔοικεν.] Ita h. l. cum Bekkero pro vulgato ἔοικε (ἔοικε; Ald. Bas. ab.) scripsi, quia ita in Vind. BEF. scriptum est.

606 Ναί] νῦν Vind. F. Non miram laudem istam et delectationem videri debere Socrates ostendit.

εἰ ἐκείνῃ] Ita Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACRTV. εἰ ἐκείνης Ang. B. εἰκεῖν Vind. F. ἐκείνῃ Par. A. Ven. C. et a m. pr. Vat. B. εἰκείνῃ Ald. Bas. a. εἰ 'κείνῃ Mon. B. Flor. U. Stallb. pr. εἰ κείνῃ Par. DK. Steph. Ast. pr. sec. ἐν ἐκείνῃ Bas. b. καὶ ἐκείνῃ Lob. Vat. M. „In praec. edit. εἰκείνῃ. Non caret autem exemplo κείνῃ pro ἐκείνῃ." Steph. in m. Cf. Vol. I. p. 154.

αὐτὸ] αὐτὸς Vind. BE. Vat. H.

σκοποίης] σκοπωίης, e corr. a m. pr. σκοπειίης, Vind. F. σκοποῖς Ang. B.

Πῇ] τί Vind. BE. Vat. H. Flor. ACV.

βίᾳ] βία Ald.

τότε] τό, τε Ald. Bas. ab.

πεπεινηκὸς τοῦ] πεπεινηκοστου Vind. F. πεπονηκὸς τοῦ Vind. E. πεποιηκὸς τοῦ Flor. RT. (id, quod) *prohibeturque* Fic. Cf. Vol. I. p. 382, b. et Bernhardy synt. p. 378.

δακρῦσαί] δακρυσαι Lob. δακρύσαι Vind. EF. Mon. B.

ἀποπλησθῆναι] ἀποπληρωθῆναι Flor. T.

ἐπιθυμεῖν] ἐπεθ. Ald.

τότ'] τό τί Par. DK. sec. Bekk. *om.* Mon. B. Flor. U.

ἐστὶ τοῦτο] ἔστι τ. Vind. F. ἔστι τοῦτό ἐστι Par. K. sec. Bekk. τοῦτό ἐστι Mon. B. Flor. U.

καὶ χαῖρον] *cui penitus blandiuntur* Fic.

πεπαιδευμένον] παιπαιδευμένον cum ε super αι Vind. E.

ἀλλότρια] ἀλλότρα Vind. F.

καὶ ἑαυτῷ οὐδὲν αἰσχρὸν ὄν, εἰ ἄλλος ἀνὴρ ἀγαθὸς φάσκων εἶναι ἀκαίρως πενθεῖ, τοῦτον ἐπαινεῖν καὶ ἐλεεῖν· ἀλλ' ἐκεῖνο κερδαίνειν ἡγεῖται, τὴν ἡδονὴν, καὶ οὐκ ἂν δέξαιτο αὐτῆς στερηθῆναι καταφρονήσας ὅλου τοῦ ποιήματος. λογίζεσθαι γὰρ, οἶμαι, ὀλίγοις τισὶ μέτεστιν, ὅτι ἀπολαύειν ἀνάγκη ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων εἰς

B πενθεῖ] πενθεῖν Par. K. et, in m. πενθεῖ, D. πενθοῖ Ven. B. Mon. B. Flor. U. πενθῇ editi ante Astii sec.

τὴν ἡδονὴν] Haec verba epexegesi inservire Astius in sec. vere monens tamen comma ante ea a Stephano positum ut in pr. omisit. Etiam Euthyd. p. 284. B. in verbis ἔστιν οὖν ὅπως περὶ ταῦτα τὰ μὴ ὄντα πράξειεν ἄν τίς τι, ὥστ' ἐκεῖνα ποιήσειεν ἂν καὶ ὁστισοῦν τὰ μηδαμοῦ ὄντα; post ὁστισοῦν incidendum est, et apud Lucianum Char. c. 11. T. III. p. 50. Lehm. ante τὸ λαμπρὸν in verbis Charonis his: ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποστίλβει; Bernhardy synt. p. 284. huic pronomini raro appositionem adhiberi dicit; nescio quam vere. Cf. p. 618. E.

δέξαιτο] δόνξαιτο Ang. B.

καταφρονήσας] Masculinum pro neutro eadem libertate positum, qua pro feminino L. VI. p. 486. A. et Gorgiae loco ibi citato. — *ex contemptu poësis* (κ. ὅλου τοῦ ποιήματος) Fic.

ὀλίγοις] ὀλίγαις Ald. Bas. ab.

ἀπολαύειν] ἀπολαύειν Ald. ἀπολαμβάνειν Ast. pr. ἀπολαβεῖν idem in sec. scripsit et in tert. scribendum sibi videri ostendit. „Pro ἀπολαύειν quod est in Ald. editione, affertur et alia lectio, ἀπολαμβάνειν.“ Steph. in m. „Quod margini adscriptum est ἀπολαύειν, scriptum est, licet mendose, ut in Ald. editione. Qua de re moneo, nequis typographicum mendum esse arbitretur.“ Idem annot. p. 27. (*quod ex alienis in propria*) *traiicere aliquid* (*necesse est*) Fic. Verbi ἀπολαύειν Astium non hic tantum ratio atque usus fugit. Cf. Vol. I. p. 244, a. et huius voluminis p. 118, a.

ἀπὸ] αὐτῶν ἐκ, in m. a m. s. αὐτὸν, Mon. B. αὐτῶν ἐκ etiam Stallbaumius in pr. commemorat, codicis nota omissa, quem Flor. U. esse suspicor.

ἐν ἐκείνοις] ἐν om. Mon. B.

ἐλεεινὸν] Antiatticistes p. 92, 9: ἐλεινόν· ἀντὶ τοῦ ἐλεεινόν. Εὔπολις Αἰξίν. Πλάτων ἕκτῳ Πολιτείας κατὰ ἐλεητικοῦ τὸν ἐλεεινὸν τέθεικεν. Id ad nostrum locum spectare, ceterum non solum Platonis, sed etiam Eupolidis auctoritatem Atticistis ἐλεεινὸν damnantibus opponi puto. Neque video, quid quadrisyllabo obiici possit. Nam quod Porsonus in praef. ad Hec. p. VII. ostendit, ut a δέος formetur δεινὸς, a κλέος κλεινὸς, sic ab ἔλεος formari ἐλεινὸς, et ut nunquam δεεινὸς, κλεεινὸς usurpent Attici, sic nunquam ἐλεεινὸς usurpare, nec declinatio nominis ἔλεος nec verbi interiecti ἐλεεῖν ratio talis est, ut cum istis componi hoc tamquam analogon debuerit, sed ε non minus in hoc genuinum habendum, quam in ἐλεήμων et ἐλεητικός, et si tamen a poëtis Atticis abiectum est, neque hi necessitate potius, quam licentia id fecisse statuendi, neque vero prosae orationis scriptores ad poëtarum consuetudinem invitis codicibus adigendi sunt. Platonis autem codices ut hic, ita infra p. 620. A. et Gorg. p. 469. A. B. ter et Leg. L. V. p. 729. E. 731. C. et Ion. p. 535. B. et alibi in ἐλεειν. plane consentiunt, et Phaedr. p. 272. A. tantum duo, Vat. A. et Par. G., ἐλεινολογίας exhibent, quos secutus est Bekkerus et Astius, qui etiam h. l.

τὰ οἰκεῖα· θρέψαντα γὰρ ἐν ἐκείνοις ἰσχυρὸν τὸ ἐλεεινὸν οὐ ῥᾴδιον ἐν τοῖς αὑτοῦ πάθεσι κατέχειν. Ἀληθέστατα, ἔφη. Ἆρ' οὐχ ὁ αὐτὸς λόγος καὶ περὶ τοῦ γελοίου, ὅτι, ἂν αὐτὸς αἰσχύνοιο γελωτοποιῶν, ἐν μιμήσει δὲ κωμῳδικῇ ἢ καὶ ἰδίᾳ ἀκούων σφόδρα χαρῇς καὶ μὴ μισῇς ὡς πονηρά, ταὐτὸν ποιεῖς, ὅπερ ἐν τοῖς C

ἐλεινὸν in tert. requirit. Magis caute Lobeckius ad Phryn. p. 87. ἐλεεινὸς apud Platonem (in Gorgia) dubium videri posse concedit.

αὐτοῦ] αὐ. Lob. Mon. B. Vind. EF. et ante corr. B.

C Ἆρ'] ἄρ' Vind. F. Vulgo additum οὖν secundum Par. A. Vind. BE. Vat. H. et a m. pr. Ven. B. omisi. Cf. L. VIIII. p. 583. C. ibique notatum.

γελοίου] ἐλοίου Vind. E.

ὅτι, ἂν] Ita hic e coniectura scripsi pro ὅτι ἂν seu ὅ τι ἂν, quod codices et editiones praebebant, ut in sequentibus auctoritatem illorum retinere licoret. Bekkerus enim, qui eam hic quoque retinendam putavit, ὅ τι ἂν αὐτὸς αἰσχύνοιο scribens dictionem exhibuit non magis probabilem, quam si Latine *cuiuscunque temet ipsum puderet* pro *cuius etc.* diceatur, tum parum grata numeri discrepantia pluralem πονηρὰ singulari ὅτι coniunxit, denique illud ὅτι ante τοιαῦτα ἡμᾶς in subsequenti Socratis sermone fulcro suo privavit. Quibus malis omnibus una spiritus mutatio medetur. Eandem probabili coniectura Bekkerus adhibendam statuit Gorg. p. 486. E: εὖ οἶδ', ὅτι, ἄν μοι σὺ ὁμολογήσῃς περὶ ὧν ἡ ἐμὴ ψυχὴ δοξάζει, ταῦτ' ἤδη ἐστὶν αὐτὰ τἀληθῆ. et Crat. p. 395. A: κινδυνεύει γὰρ τοιοῦτός τις εἶναι ὁ Ἀγαμέμνων, οἷος, ἂν δόξειεν αὐτῷ διαπονεῖσθαι καὶ καρτερεῖν, τέλος ἐπιτιθεὶς τοῖς δόξασι δι' ἀρετήν. quorum locorum priore unus Par. E. posteriore Lob. et Gud. (qui unius instar habendi) ἃ ἂν, reliqui ἂν scriptum habent.

αἰσχύνοιο] Ita cum plerisque Par. K. sec. Bekk. αἰσχύνοιτο sec. Bip. αἰσχύνοις Vat. B. Ven. C. αἰσχύνῃς Ald. Bas. a. αἰσχύνῃ Stephanus et Astius, qui in sec. ὅτι, ἂν etc. dedit.

κωμῳδικῇ ἢ καὶ] κωμωδικὴν καὶ Vind. F. κωμωδικῇ καὶ Lob. Vat. BM. Ven. C. ἢ καὶ om. Mon. B. Par. DK. Flor. U. Stallb. Non solum in scena et a poëtis ridicula exhiberi videmus, sed etiam intra privatos parietes et ab iis, qui artem non profitentur.

ἀκούων] om. Vind. E.

χαρῇς] χαρήσῃ Mon. B. Flor. U. χαίρεις Vind. F. χαίρεις Flor. R. Stallbaumius χαιρήσεις scripsit et Socratem expostulantem cum Glaucone vel eum dehortantem praeter scriptoris consilium fecit. Coniunctivus pro optativo positus est propterea, quod haec voluptas iam non ad conditionem aliquam refertur, sed ut re vera percepta cogitatur. Non ita dissimilem utriusque modi constructionem L. III. p. 416. C. observavimus. Contra Aristoteles Eth. Nicom. L. VIIII. c. 7. p. 1167. b, 31: οἱ δ' εὖ πεποιηκότες φιλοῦσι καὶ ἀγαπῶσι τοὺς πεπονθότας, κἂν μηθὲν ὦσι χρήσιμοι μηδ' εἰς ὕστερον γένοιντ' ἄν.

μὴ μισῇς] Ita Par. A. μιμήσῃς Vind. EF. Vat. B. Ven. C. μισήσεις Vat. H. Flor. AC. et correctus in ultima Vind. B. (ante corr. μισήσῃς videtur fuisse.) μὴ μισήσῃς Ang. B. Flor. RT. οὐ μισήσεις Mon. B. Flor. U. Stallb. μιμήσῃ reliqui codices, Ald. Bas. ab. Steph. Ast. *imitaris* Fic.

ὡς πονηρὰ] ὡς πονηρὰν Vind. E. om. Ven. B. Fic. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Bekkerus ea in comm. demum addi iussit.

ποιεῖς] ποιεῖν Lob. Vat. BM.

ἐλέοις; ὃ γὰρ τῷ λόγῳ αὖ κατεῖχες ἐν σαυτῷ βουλόμενον γελωτοποιεῖν, φοβούμενος δόξαν βωμολοχίας, τότ' αὖ ἀνίης καὶ ἐκεῖ νεανικὸν ποιήσας ἔλαθες πολλάκις ἐν τοῖς οἰκείοις ἐξενεχθεὶς, ὥστε κωμῳδοποιὸς γενέσθαι.
D Καὶ μάλα, ἔφη. Καὶ περὶ ἀφροδισίων δὴ καὶ θυμοῦ καὶ περὶ πάντων τῶν ἐπιθυμητικῶν τε καὶ λυπηρῶν καὶ ἡδέων ἐν τῇ ψυχῇ, ἃ δή φαμεν πάσῃ πράξει ἡμῖν ἕπεσθαι, ὅτι τοιαῦτα ἡμᾶς ἡ ποιητικὴ μίμησις ἐργάζεται; τρέφει γὰρ ταῦτα ἄρδουσα, δέον αὐχμεῖν, καὶ ἄρχοντα ἡμῖν καθίστησι, δέον ἄρχεσθαι αὐτὰ, ἵνα βελτίους τε

Ven. B. Bas. b. ποιῶν Mon. B. Flor. U. Stallb.

ἐλέοις;] Signum interrogandi, quod vulgo supra post τοῦ γελοίου, in Ast. pr. et sec. neutrubi, apud Stallbaumium utrobique positum est, ego recepta in superioribus pronominis loco coniunctione ὅτι hic ponendum putavi. Sensus enim hic est: *Nonne idem de ridiculo statuendum, te, si eis, quae ipsum risus caussa dicere te puderet, ab alio dictis delecteris, non secus facere, quam in miserationibus?* Verborum autem rationem et constructionem vernacule sic adumbraverim: *Ist nicht auch in Hinsicht des lächerlichen dasselbe zu sagen, dass, was du selbst spasshaftes vorzubringen dich schämen würdest, in der Komödie aber oder auch so hörend dich sehr freuest und nicht als schlechtes hassest, du dasselbe wie bei den Wehklagen thust?*

αὖ] οὖν Par. K. sec. Bekk.

βουλόμενον] βουλόμενος Vind. E.

ἀνίης] ἀνείης Vind. B. ante corr. (ἀνίης corr.) Ven. C. Par. DK. sec. Bekk. Flor. ACR. In Mon. B. qui ἀνίης in textu habet, in m. σῆ· ἀνείης συνεχώρεις legitur. ἂν εἴης Par. A. Vind. F.

ἐκεῖ] ἐκεῖνο Ang. B. Flor. RT.

ἔλαθες] ἔλαθαις Mon. B. a m. pr.

πολλάκις] πολάκις Vind. E.

κωμῳδοποιὸς] κωμωδοιποιὸς Vind. F. κωμωδὸςποιὸς ante corr. Vind. E. (— δοπ. corr. quamquam ς non prorsus deletum.) κωμωδιοποιὸς Vat. B. Ven. C. Par. DK. Ald. Bas. a. κωμῳδιοποιὸς Steph. Ast. pr. Cf. notata ad p. 605. C. — Proclus in Parm. T. IIII. p. 130: ἔπειτα τοὺς ἐπιτιθεμένους τῷ διδασκάλῳ οὐκ ἐλέγχειν, ἀλλὰ κωμῳδεῖν ἔφη τὸν λόγον, ὃ δὴ κακῶν ἐστιν ἔσχατον καὶ τελευτῶντα κωμῳδοποιὸν γενέσθαι, φησὶν ὁ Σωκράτης ἐν Πολιτείᾳ. καὶ γὰρ ὅλως οἱ κωμῳδοποιοὶ τοῖς σεμνοτέροις καὶ κλεινοτέροις ἐπετίθεντο τῶν καθ' αὑτοὺς, στρατηγοῖς, φιλοσόφοις, ῥήτορσι. — Ficinus haec inde ab ἐκεῖ sic convertit: *vehementioremque sensim reddis risus ipsius affectum, ut et propriis in gestibus in risus, ultra quam deceat, ipsius* (immo *inscius*) *deferri incipias, et scurra ridiculus comoediae iocis imbutus evadas.*

D τῶν] δὴ τῶν Lob. Vat. M. om. Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV.

τε] in Mon. B. punctis a m. s. notatum est.

φαμεν] ἔφαμεν Vind. E. ante corr. Ac fuit hac de re dictum p. 603. C. Sed nunc quoque in eadem sententia sunt.

ἡμῖν] ἡμῶν Ven. B.

ὅτι τοιαῦτα] Pro his Astius in tert. τὰ τοιαῦτα vel ταὐτὰ ταῦτα scribendum suspicatur. Amicus Stallbaumii δῆλον praeponebat,

καὶ εὐδαιμονέστεροι ἀντὶ χειρόνων καὶ ἀθλιωτέρων γιγνώμεθα. Οὐκ ἔχω ἄλλως φάναι, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν, εἶπον, ὦ Γλαύκων, ὅταν Ὁμήρου ἐπαινέταις ἐντύχῃς E λέγουσιν, ὡς τὴν Ἑλλάδα πεπαίδευκεν οὗτος ὁ ποιητὴς καὶ πρὸς διοίκησίν τε καὶ παιδείαν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἄξιος ἀναλαβόντι μανθάνειν τε καὶ κατὰ τοῦτον τὸν ποιητὴν πάντα τὸν αὑτοῦ βίον κατασκευασάμενον ζῆν, φιλεῖν μὲν χρὴ καὶ ἀσπάζεσθαι ὡς ὄντας 607 βελτίστους εἰς ὅσον δύνανται, καὶ ξυγχωρεῖν Ὅμηρον ποιητικώτατον εἶναι καὶ πρῶτον τῶν τραγῳδιοποιῶν,

Stallbaumio ipsi e superioribus ὁ αὐτὸς λόγος ἐστὶν intelligendum videbatur. Idem mihi videtur, si in superioribus quoque ὅτι positum fuit: si minus, vix videtur illud intelligi posse.

ποιητικὴ μίμησις] μιμητικὴ ποίησις Vat. M.

ἐργάζεται;] Vulgo signum interrogandi abest.

ἡμῖν] ἐν ᾗ. Mon. B. Flor. U.

καθίστησι] καθίστησιν Vind. F.

γιγνώμεθα] γιγνόμεθα idem.

φάναι] φᾶναι idem.

E ἐπαινέταις] ἐπαινέτης Vat. H.

ἐντύχῃς] ἐν τ. Ald.

πρὸς διοίκησιν] προδιοίκησιν Vind. F.

παιδείαν] παιδίαν Mon. B. παιδεία τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων non magis commodum videtur, quam *rerum humanarum eruditio*. Sed ea rerum humanarum administratio, quae cum eruditione coniuncta est, διοίκησίς τε καὶ παιδεία τῶν ἀ. π. dici potuit. Cf. Lobeckius ad Soph. Ai. p. 294. sq.

ἄξιος] ἄξιον Steph. Ast. pr. et Bekkerus, qui praeter Par. A. omnes codices, etiam Par. K. de quo Bipontini tacent, ἄξιος habere testatur. Idem in meis et in Florentinis omnibus et in Ald. Bas. ab. exstat et huius tanti consensus caussa, quum ἄξιον unius libri auctoritate eaque ex silentio Bekkeri colligenda commendetur, a me praelatum est, quamquam defectum pronominis αὐτὸν, si ἄξιον scribatur, ad ἀναλαβόντι supplendi minus durum videri fateor, quam pleonasmum, quem verba κατὰ τοῦτον τὸν ποιητὴν post ἄξιος habent. Etiam ἐστὶ facilius post neutrum, quam post masculinum subaudias. Quod si in Flor. T. quem Stallbaumius in pr. de varia participii ἀναλαβόντι scriptura referens „ἄξιος ἀναλαβὼν τι, et in marg. ἀναλαβόντι" exhibere tradit, in sec. vero a Stephani lectione discrepare non ostendit, scriptum est ἄξιον, hoc altero accedente testimonio lectionem Stephani tenendam existimo. Utram Ficinus secutus sit, non liquet: — *audierisque dicentes Homerum omnem Graeciam erudisse, proque rerum humanarum gubernatione et disciplina poëtam hunc observari monentes, et ad eius instituta omnem vitam instruere.*

ἀναλαβόντι] ἀναλαβώντι Vind. B. ἀναλαβών τι Lob. corr. Vat. HM. (Flor. T.) ἀναλαβόντα Mon. B. a m. s. (— τι a m. pr.) ἀναλαβόντας Par. K.

αὑτοῦ] αὐ. Lob. Vind. EF. Ald. Bas. ab.

βίον] βίου Ald. Bas. ab.

δύνανται] δύναται Lob. Vat. 607 M.

ξυγχωρεῖν] συγχ. Lob. Vind. BEF. Flor. ACRTV.

τραγῳδιοποιῶν] τραγῳδοποιῶν Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius cum Ven. B. Vind. BE.

εἰδέναι δὲ, ὅτι ὅσον μόνον ὕμνους θεοῖς καὶ ἐγκώμια τοῖς ἀγαθοῖς ποιήσεως παραδεκτέον εἰς πόλιν· εἰ δὲ τὴν ἡδυσμένην Μοῦσαν παραδέξῃ ἐν μέλεσιν ἢ ἔπεσιν, ἡδονή σοι καὶ λύπη ἐν τῇ πόλει βασιλεύσετον ἀντὶ νόμου τε καὶ

Ang. B. Vat. H. Bas. b. Cf. quae ad p. 605. C. dixi.

ὅτι] ὅσοι Vind. F. μόν . . . . Vat. B. μόνον . . . . Lob. om. Vat. M.

ὅσον μόνον] om. Vat. M.

ὕμνους — παραδεκτέον] om. Vat. BM. Flor. U. et parvulo spatio vacuo relicto Lob. ὑκτέον Ven. C. ἐκτέον Par. DK. οὐχ ἐκτέον Mon. B. correctus in aspero et adscripto in m. a m. pr. ση. ἐκτέον.

θεοῖς καὶ] καὶ θεοῖς Vind. B.

ἐγκώμια τοῖς ἀγαθοῖς] Ita Par. A. Vind. F. Ang. B. Flor. RV. ἐ. τῆς ἀγαθῆς Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACT. cum editis ante Bekkerum. in optimos viros laudationes Fic. quo duce Orellius in ep. crit. ad calcem Memnonis p. 334. veram lectionem invenit eamque exemplis quibusdam confirmavit similibus illi, quod L. VI. p. 493. D. exstat, πόλει διακονίαν, quarum dictionum ratio eo a nostra differt, quod nomina cum dativo constructa habent a verbis eundem casum regentibus derivata vel eiusmodi verborum primitiva, ut ἄνευ θεραπόντων αὐτοῖς ἑαυτῶν διακονήσεως, τὴν τῷ χορῷ βοήθειαν, ὑπηρέταις τοῖς νόμοις, Leg. L. I. p. 633. C. II. 671. A. IIII. 715. C. Similiter in iis, quae Astius ab eo citatus ad Leg. p. 34. collegit, ἡ τοῖς βέλεσιν ἔφεσις, τοῖς σώμασι διακονήματα etc. a verbis ad nomina translatus est dativus instrumenti index. Sed nostro loco ὕμνοι θεοῖς, ἐγκώμια τοῖς ἀγαθοῖς hymni sunt diis, laudationes bonis destinatae, *Lobgesänge für Götter, Loblieder für die guten*, et dativus est idem, qui vulgo commodi dicitur, quem recte ab illis distinxit Matthiae gramm. p. 714. Iusto artioribus finibus eius usum circumscripsit Bernhardy synt. p. 86. superiorem aliquem velut deum eo significari necessarium statuens. Cf. Leg. L. VIII. p. 847. B: μαθεῖν δὲ αὐτοῖς πέρι.

εἰ — βασιλεύσετον] citat Proclus in Civ. p. 407, 15.

δὲ τὴν ἡδυσμένην] γὰρ τὴν ἡδεσμένην Procl. Cf. L. III. p. 397. D.

Μοῦσαν παραδέξῃ] μ. παραδέξει Vind. F. Ang. B. Flor. R. et recentiores. παραδείξει μ. Procl Μοῦσαν scripsi pro μοῦσαν, quemadmodum Vol. I. p. 307. et locis ibi significatis, ad quos addatur Leg. L. XII. p. 967. E: τὰ κατὰ τὴν Μοῦσαν τούτοις τῆς κοινωνίας.

ἔπεσιν] ἐν ἔ. Par. K. sec. Bekk.

βασιλεύσετον] βουλεύσετον Par. DK. βασιλεύσονται Ang. B.

νόμου] νόμον Bas. a.

κοινῇ] κοινὴ Vind. F. om. Fic.

ἀεὶ δόξαντος] Ita Par. ADK. Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BHM. Ven. C. Ang. B. Flor. ARTUV. δόξαντος ἀεὶ Vind. E. δόξαντος ἀεὶ Vind. B. (Flor. C.) cum editis ante Bekkerum, qui de Ven. B. Vind. B. nihil significavit.

λόγου] sententiae, ut Criton. p. 46. B: ὡς ἐγὼ οὐ μόνον νῦν, ἀλλὰ καὶ ἀεὶ τοιοῦτος, οἷος τῶν ἐμῶν μηδενὶ ἄλλῳ πείθεσθαι, ἢ τῷ λόγῳ, ὃς ἄν μοι λογιζομένῳ βέλτιστος φαίνηται. Itaque nec interpungendum ante λόγου, quemadmodum Astio in sec. visum, nedum ipsum λόγου delendum, quod idem in tert. censebat.

B

ἔφην] ἔφη Par. K.

ἀπολελογήσθω] ἀπολελογείσθω Vind. F. Flor. R. ἀπολελογίσθω Par. A. Ven. C. Flor. V. quod per se ferri potest: haec a

τοῦ κοινῇ ἀεὶ δόξαντος εἶναι βελτίστου λόγου. Ἀληθέστατα, ἔφη. Ταῦτα δή, ἔφην, ἀπολελογήσθω ἡμῖν ἀναμνησθεῖσι περὶ ποιήσεως, ὅτι εἰκότως ἄρα τότε αὐτὴν ἐκ τῆς πόλεως ἀπεστέλλομεν τοιαύτην οὖσαν· ὁ γὰρ λόγος ἡμᾶς B

nobis rationem reddentibus demonstrata sunto. Cf. Demosthenes in Timocr. §. 108: *βούλομαι τοίνυν ὑμῖν, ἃ ὑπεσχόμην ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, ἀπολογίσασθαι πεποιηκότα ἐμαυτόν.* quam lectionem a Stephano in thes. T. II. p. 647. D. praelatam ex uno codice Paris. merito in vulgatae *ἀπολογήσασθαι* locum substituit Bekkerus. Vel: *haec a nobis singulatim enumerata sunto.* Lexicographus Bekkeri anecd. p. 430, 15: *ἀπολογίσασθαι καὶ ἀπολογίζειν τὸ ἐπεξελθεῖν ἕκαστα. Ἀριστοφάνης ἐν τῷ θ̄ γήρᾳ· ἐγὼ δ' ἀπολογίζειν τε κἀτ' ἐπ' ἀνθράκων.* de quo loco cf. Dindorfius in Aristoph. fragm. p. 104. Sed verba *ἀναμνησθεῖσι περὶ ποιήσεως* obiter potius et occasione oblata, quam dedita opera et ex instituto illud, quod verbo *ἀπολ.* significatum est, actum a Socrate ostendunt, cui neutra illarum sententiarum satis convenit, et quae sequuntur, *ὁ γὰρ λόγος ἡμᾶς ᾕρει* etc., non tam eorum sunt, qui ius suum exsequi, quam qui excusare se voluerunt. Neque usus esse verbo *ἀπολογίζεσθαι* Plato videtur, nisi forte Soph. p. 261. D. ubi Heindorfius probabili sane et Bekkero probata coniectura *ἵνα ἐναργέστερον ἀπολογισώμεθα, πότερον αὐτῶν* (sc. *λόγου καὶ δόξης*) *ἅπτεται τὸ μὴ ὄν, ἢ παντάπασιν ἀληθῆ μέν ἐστιν ἀμφότερα ταῦτα, ψεῦδος δὲ οὐδέποτε οὐδέτερον* edidit, codices autem omnes (etiam Lob.) *ἀπολογησώμεθα* exhibent, quod ineptum est. Contra *ἀπολογίζεσθαι* a recentioribus pro *ἀπολογεῖσθαι* dici consuevisse nomen *ἀπολογισμὸς* arguit, quod significationem *ἀπολογίας* tum alibi, tum Ciceronis ad Att. L. XVI. ep. 7. habet: *Defensione eget meum factum, praesertim apud te, qui id mirabiliter approbasti? Ego vero istum* (*iustum* est apud Stephanum l. c. p. 648. A. quod placet.) *ἀπολογισμὸν συντάξομαι, sed ad eorum aliquem, quibus invitis et dissuadentibus profectus sum.* Sed a Platonis usu id quoque alienum. Quare quum differentia scriptionis exigua et in uno codicum illorum infra D. *ἀπολογισαμένη* haud dubie perperam pro *ἀπολογησ.* exaratum sit, *ἀπολελογήσθω* tenendum putavi, de cuius potestate passiva non dubitandum videtur. Cf. Vol. II. p. 239. Ficini interpretatio liberior est: *Haec itaque in eam sententiam dicta sint nobis, quod merito e civitate poësim, quae talis sit, expulimus.*

ὅτι] ὅτε Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. Par. K. sec. Bip. Flor. R.

τότε] τόγε Vind. F. V. L. III. p. 898. A.

τοιαύτην] τὴν τ. Lob. Vat. BM.

ὁ γὰρ λόγος ἡμᾶς ᾕρει.] Haec in Bas. ab. et a Ficino Glauconi dantur. Pro *ᾕρει* in Vind. F. *ἥρει* scriptum est, Cornarius ecl. p. 102. *ᾔτει* scribendum censebat, „quamquam et illud legi posse videatur." Eum respiciens Stephanus annot. p. 27. Alia, inquit, lectio affertur pro *ᾕρει*, nimirum *ᾔτει*. sed et alibi ὁ *λόγος αἱρεῖ* invenitur. In quodam tamen huius philosophi loco, pro ὁ *λόγος αἱρεῖ*, legebatur antea ὁ *λόγος ἐρεῖ.* [supra p. 604. C.] Quin etiam libro De leg. 2, p. 663. ubi haec nostra editio (sicut Aldina et Basil.) habet *ὡς καὶ νῦν αὐτὸ ᾕρηχ' ὁ λόγος ἔχειν*, in

ὕβρει. προσείπωμεν δὲ αὐτῇ, μὴ καί τινα σκληρότητα ἡμῶν καὶ ἀγροικίαν καταγνῷ, ὅτι παλαιὰ μέν 516 τις διαφορὰ φιλοσοφίᾳ τε καὶ ποιητικῇ· καὶ γὰρ ἡ λακέρυζα πρὸς δεσπόταν κύων ἐκείνη κραυγάζουσα καὶ μέγας ἐν ἀφρόνων κενεαγορίαισι καὶ ὁ τῶν C Δία σοφῶν ὄχλος κρατῶν καὶ οἱ λεπτῶς μεριμνῶντες,

Lovaniensi eodem errore scriptum est εἴρηχ' ὁ λόγος ἔχειν. Sed λόγος αἱρεῖ, cum accusativo pronominis, ut in isto quo de agitur loco, multo rarius est.“ Scilicet Platonis in sermonibus, ex quibus alterum exemplum afferre non habeo. Sed Herodotus utraque formula pariter est usus, sine pronomine L. II. c. 33. III. 45. et VI. 124. cum eo L. I. c. 132. IIII. 127. et VII. 41. Addito pronomine αἱρεῖν paullo aliter, quam omisso, cogendi et adigendi significatione positum videtur.

αὐτῇ] αὐτὴν Vat. M. Comma post αὐτῇ Bekkerus in contextu omissum in comm. restitui iussit restituitque Stallbaumius in sec.

ποιητικῇ] ποιητικὴ Vind. F. In Par. A. μιμ super ποι scriptum est. — Ficinus haec ita convertit: *Id quoque adiiciamus, ne rigiditatis nos rusticitatisque accuset, quia vetus quaedam exstat inter poësim philosophiamque dissensio. cuius certe contentionis argumentum nobis dicta haec esse possunt, quae subiiciam, aliaque permulta.* (*nempe canis* etc.) in quibus ὅτι perperam interpretatus est. Significatur eo argumentum insuper dicendorum, non caussa, cur verendum sit, ne eos rusticitatis accuset. Ficinum secutus est Schleiermacherus. Stallbaumius in sec. veram explicationem dedit, quam ad παλαιὰ adiectum μὲν praescribit. Id illi videntur pro δὴ accepisse.

λακέρυζα] λακέριζα Vind. E.

δεσπόταν] δεςπότην, quod Ald. Bas. ab. Steph. et Astius exhibent, in nullo nostrorum codicum exstat. δεσπότα in Vat. B. δέσποτα in Ven. C. δεσπόθαν in Ang. B., in reliquis, etiam in Mon. B. de quo tacuit Bekkerus, δεσπόταν legitur. (δεσποταν Vind. F.) *ad aures dominae* interpretatus Ficinus δέσποιναν legisse eumque Schleiermacherus sequi voluisse videtur: *jener lärmige gegen die* H e r r e n *anklaffende Hund.*

κραυγάζουσα] κράζουσα Vind. F. Ang. B. Flor. R. Cf. Leg. L. XII. p. 967. C: καὶ δὴ καὶ λοιδορήσεις γε ἐπῆλθον ποιηταῖς τοὺς φιλοσοφοῦντας κυσὶ ματαίαις ἀπεικάζοντας χρωμέναισιν ὑλακαῖς ἄλλα τ' αὖ ἀνόητ' εἰπεῖν.

κενεαγορίαισι] κενεαγορίαις Par. K. sec. Bekk. καινεαγορίαισι Vat. H. Flor. A. Quod Schleiermacherus hoc in poëtas a philosopho aliquo, fortasse ab Heraclito, iactum suspicatur, neque dialectus Heraclitea, neque color, ut ita dicam, non idem, qui reliquorum, h. e. lyricus videtur, neque vero Plato, si semel mutuas utrorumque cavillationes in medium prolaturus erat, unam tantum philosophorum, tres poëtarum proferre debebat. Sed nescio, an hoc ipsum alienum ab eius consilio et ad rusticitatis crimen defendendum aptius illud esset, si sese quamvis multis poëtarum dicteriis lacessitam nihilo minus paratam ad recipiendam sub conditione ista poësin demonstraret philosophia. Accedit quod magnus ille stultorum in vaniloquentiis quis fuerit et qualis facilius coniici potest, si stulti philosophi sunt, ducem aliquem sectae suae vel figmentum aliquod, cuius modi Δῖνος in Nubibus Aristophanis (v. 380.) est, magni facientes, quam si poëtae,

ὅτι ἄρα κένονται, καὶ ἄλλα μυρία σημεῖα παλαιᾶς ἐναντιώσεως τούτων· ὅμως δὲ εἰρήσθω, ὅτι ἡμεῖς γε, εἴ τινα ἔχοι λόγον εἰπεῖν ἡ πρὸς ἡδονὴν ποιητικὴ καὶ ἡ μίμησις, ὡς χρὴ αὐτὴν εἶναι ἐν πόλει εὐνομουμένῃ, ἄσμενοι ἂν καταδεχοίμεθα, ὡς ξύνισμέν γε ἡμῖν αὐτοῖς κηλουμένοις ὑπ' αὐτῆς· ἀλλὰ γὰρ τὸ δοκοῦν ἀληθὲς

qui neque omnes unum quendam prae ceteris laudare neque in laudando tam suum iudicium, quam famam hominum sequi et enuntiare solent.

τῶν Δία σοφῶν ὄχλος κρατῶν] Ita Bekkerus et in sec. Stallbaumius cum Par. A. scripserunt. In reliquis editionibus et in maiore codicum parte τῶν διὰ σοφῶν ὄ. κρ., in Vind. BF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. διασοφῶν pro δ. σ. legitur. *turba superstitiosorum sapientum exsuperans* Fic. *der Gottweisen herrschendes Volk* Schleiermacherus, probante Stallbaumio. Sed istorum sapientia Iovi adversaria et ἄθεος erat. Itaque Δία non ad σοφῶν, sed ad κρατῶν referendum videtur: *sapientium turba Iove superior*. Verborum collocatio durior est, sed in lyrico poëta excusabilis, quum etiam Plato Leg. L. VII. p. 824. A. ἡ τῶν διαπαύματα πόνων ἔχουσα dicere ausus sit. Ceterum Stephanus in indice thes. T. IIII. p. 1194. A. in κενεαγορία haec citans τῶν omisit.

C ὅτι ἄρα πένονται] Haec verba Astius in tert. sine ratione delenda, Stallbaumius in sec. ab ipso Platone „ex mente comicorum" adiecta putat ideoque non ut in pr. quemadmodum proxima λεπτῶς μεριμνῶντες et τῶν Δία σοφῶν ὄχλος κρατῶν et μέγας ἐν ἀφρόνων κενεαγορίαισι et λακέρυζα πρὸς δεσπόταν κύων κραυγάζουσα cum Bekkero diductis litteris, quibus etiam Astius in tert. usus est, scribenda curavit. Sed paupertatis exprobratione non summa continebatur criminum a comicis in philosophos coniectorum, ut ea commemorata Socrates omnia, quae in comoedia male audirent οἱ λεπτῶς μεριμνῶντες, comprehendisse videri posset. Equidem non dubito, quin scriptor hic quoque certum quendam locum poëtae alicuius in mente habuerit, in eoque ipsa verba ὅτι ἄρα πένονται posita fuisse suspicor, fortasse post alia, quorum sensus esset δῆλοί εἰσι, quibus omissis factum est, ut ὅτι a Socrate proficisci videatur. Neque id ego praecise negaverim: ἄρα tamen et praecipue πένονται ad poëtam referenda puto, quem et ipsum lyricum potius, quam comicum fuisse ex dicti brevitate et ex eo colligo, quod illa dissensio vetus appellatur. Aliter nec irridicule nexum verborum declaravit Schleiermacherus: *die zart die Gedanken verspinnenden, weil sie eben hungern.* quod probari posset, si ὅτι πενόμενοι scriptum esset.

παλαιᾶς] om. Fic.
εἰρήσθω] ἡρείσθω Vind. F.

ἔχοι] ἔχει Lob. Vat. BM. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

εἰπεῖν] om. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACT.
ἡ] ἣ Par. DK. sec. Bekk.
ποιητικὴ] ποιητικὴν Par. K.

καὶ ἡ] In Mon. B. καὶ omissum et ἡ expunctum est.

εἶναι] post ἐν πόλει Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV.
εὐνομουμένῃ] εὐνομουμένη Ald.

καταδεχοίμεθα] δεχοίμεθα iidem, qui ἐν πόλει εἶναι.
ξύνισμέν] ξυνίσμεν Vind. F.

οὐχ ὅσιον προδιδόναι. ἦ γάρ, ὦ φίλε, οὐ κηλῇ ὑπ' αὐτῆς καὶ σύ, καὶ μάλιστα ὅταν δι' Ὁμήρου θεωρῇς αὐτήν; Πολύ γε. Οὐκοῦν δικαία ἐστὶν οὕτω κατιέναι, ἀπολογησαμένη ἢ ἐν μέλει ἤ τινι ἄλλῳ μέτρῳ; Πάνυ μὲν οὖν. Δοῖμεν δέ γέ που ἂν καὶ τοῖς προστάταις αὐτῆς, ὅσοι μὴ ποιητικοί, φιλοποιηταὶ δέ, ἄνευ μέτρου λόγον ὑπὲρ αὐτῆς εἰπεῖν, ὡς οὐ μόνον ἡδεῖα, ἀλλὰ καὶ ὠφελίμη πρὸς τὰς πολιτείας καὶ τὸν βίον τὸν ἀνθρώπινόν ἐστι· καὶ εὐμενῶς ἀκουσόμεθα. κερδανοῦμεν γάρ

D

προδιδόναι] προδιδόμαι Mon. B. a m. pr.

ἦ γὰρ] ἢ γὰρ Vind. F. „adverte ἦ γάρ in principio interrogationis collocatum, cuius usus exempla collegit *Heindorf.* ad Phaedr. p. 338." Stallbaumius in sec. In Phaedro p. 266. D. haec leguntur: προοίμιον μὲν οἶμαι πρῶτον ὡς δεῖ τοῦ λόγου λέγεσθαι ἐν ἀρχῇ, ταῦτα λέγεις (ἦ γάρ;) τὰ κομψὰ τῆς τέχνης; vel, ut Heindorfius edidit — λέγεις; ἦ γάρ; τὰ etc. Eius annotatio autem haec est: Formula ἦ γάρ, plerumque in fine interrogationis posita, sicut interdum tamen initio ponitur, v. c. de rep. X. p. 607. C. ξύνισμέν γε — καὶ σὺ etc.; ita h. l. interponitur illa παρενθετικῶς, velut toties illa οὐχ ὁρᾷς, πῶς γὰρ οὔ, πόθεν, aliaque, ut ταῦτα pertineat ad τὰ κομψὰ τῆς τέχνης." Hic igitur nulla exempla collegit; neque inter ea, quae collegit ad Gorg. p. 468. C. praeter nostrum quatuor, apta sunt plura uno Gorg. p. 494. E. quo loco Socrates graviter correptus a Callicle tamquam ad obscoena sermonem deducens Ἦ γάρ, inquit, ἐγὼ ἄγω ἐνταῦθα, ὦ γενναῖε, ἢ ἐκεῖνος, ὃς ἂν φῇ —; in reliquis post ἦ γὰρ vel post additum vocativum subsistendum et interrogationis signum ponendum est, etiam Hipp. min. p. 363. C. ubi Bekkerus ut vulgo Ἦ γάρ, ὦ Ἱππία, ἐάν τι ἐρωτᾷ σε Σωκράτης, ἀποκρινεῖ; distinxit. Ceterum et nostro et Gorgiae loco illud ἦ γὰρ eandem in interrogatione vim habet, qua Euthyd. p. 280. A. (ἢ γὰρ ἂν οὐκέτι σοφία εἴη) et alibi extra interrogationem praeditum est: *nam profecto*; et in Gorgia γὰρ ironicum, hic autem ad superiora illa ὡς ξύνισμέν γε ἡμῖν αὐτοῖς κηλουμένοις ὑπ' αὐτῆς referendum est.

κηλῇ] κηλεῖ Vind. F. Ang. B. et recentiores.
ὑπ' αὐτῆς] ὑπαυ. Vind. E.
καὶ σὺ] om. Mon. B.

μάλιστα] μ. δὲ Vind. BEF. Ven. B. Ang. B. Flor. ACR.

Πολύ] ὡς π. Mon. B. Flor. U.
ἐστὶν] ἔστω Vind. F.

D

ἀπολογησαμένη] ἀπολογισαμένη Ven. C. Vind. F. ἀπολογησομένη Par. AK. Vat. H. Flor. ACTV. Steph. et recentiores, etiam Stallbaumius in sec. qui tamen *si se defenderit* interpretatur, non *si se defensura est*, aut *ut se defendat*, quorum alterutrum probare debet qui ἀπολογησομένη probat. At neutrum aptum est, quum neque omnes se defensuri defensionem suam iudicibus probaturi, neque exsules propterea, ut se quamvis iuste defendant, ab exsilio revocandi sint. Quo minus autem adverbio οὕτω iustitiam et probabilitatem defensionis futurae significatam postulatamque statuamus, interpositum κατιέναι obstat, post quod recte incidit in sec. Stallbaumius, qui omnino sensum loci bene declaravit: *Nonne iustum est eam*

που, ἐὰν μὴ μόνον ἡδεῖα φανῇ, ἀλλὰ καὶ ὠφελίμη. E
Πῶς δ' οὐ μέλλομεν, ἔφη, κερδαίνειν; Εἰ δέ γε μή,
ὦ φίλε ἑταῖρε, ὥσπερ οἱ ποτέ του ἐρασθέντες, ἐὰν ἡγή-
σωνται μὴ ὠφέλιμον εἶναι τὸν ἔρωτα, βίᾳ μέν, ὅμως
δὲ ἀπέχονται, καὶ ἡμεῖς οὕτω διὰ τὸν ἐγγεγονότα μὲν
ἔρωτα τῆς τοιαύτης ποιήσεως ὑπὸ τῆς τῶν καλῶν πολι-
τειῶν τροφῆς εὖνοι μὲν ἐσόμεθα φανῆναι αὐτὴν ὡς 608
βελτίστην καὶ ἀληθεστάτην, ἕως δ' ἂν μὴ οἵα τ' ᾖ
ἀπολογήσασθαι, ἀκροασόμεθ' αὐτῆς ἐπᾴδοντες ἡμῖν

ita demum in patriam redire, si se defenderit etc.? Ceteri longius aberrarunt: Ficinus: *An non aequum est eam prodire in medium sese defendentem —?* Astius: *Nonne par est eam descendere caussam dicturam —?* Schleiermacherus: *Können wir also nicht mit Recht verlangen, dass sie herabsteige um sich zu vertheidigen —?* quos omnes significatio verbi *κατιέναι* fugit.

ἢ ἐν μέλει] ἢ in Lob. Vind. BEF. Mon. B. Vat. BHM. Ven. BC. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. et Ald. Bas. ab. omissum vix credibile est in omnibus Flor. exstare, quos tamen Stallbaumii silentium cum Stephano consentire indicat. Quid, quod ipsius Par. A. auctoritas dubia fit eo, quod Bekkerus etiam Vind. B. inter omittentes referre oblitus est. Sed quoniam facile post *ἀπολογησαμένη* excidere potuit et incommode abest et a Ficino lectum videtur (*vel cantilena*), interim tenendum putavi. Pro *μέλει* Ald. *ἐμμέλει* habet.

ἤ τινι] ἔτι Ven. C.

μέτρῳ] *τρόπῳ γρ* Par. A. (in margine, teste Faehsio.) cf. A: *ἐν μέλεσιν ἢ ἔπεσιν.*

Δοῖμεν] *δοίημεν* Lob. Mon. B. Vat. B. et a m. s. Ven. B.

δέ] post *γε* Lob. Vat. BM.

που] *πῶς* Par. K. sec. Bip. *πως* sec. Bekk.

αὐτῆς] *αὐτοῖς* Ang. B. Flor. R. et ante corr. Vind. F.

ὅσοι] *οἳ* Vat. B. a m. s. *εἰ* Lob. Vat. M. Mon. B. Flor. U. *om.* Ven. C. Par. DK. et a m. pr. Vat. B.

ποιητικοί] *poëtae* Fic.

τὰς πολιτείας] *rempublicam* Fic.

ἀνθρώπινόν ἐστι] *ἀνθρώπινον ἐστι* Vind. F. *ἀνθρώπινον ἐστί* Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. Bekk. Stallb. pr.

του] *τοῦ* Vind. F. *που* (Ven. B.) Ald. Bas. ab. Steph. Bekkerus et in pr. Stallbaumius. „Scribendum puto, *οἱ ποτέ του ἐρασθέντες*." Steph. annot. p. 27. Ei Bekkerus in comm. subscripsit. Idem iam in pr. sentiebat Stallbaumius, cuius nota ad h. l. ita scripta est, quasi in contextu *του* dedisset. E

ἡγήσωνται] *ἡγήσονται* Vind. E.

ἀπέχονται] *ἀποδέχονται* Vat. M.

οὕτω] *οὕτως* Lob. Vind. EF. Flor. ACRTV.

ὑπὸ τῆς] *τῆς om.* Par. K.

καλῶν] *κακῶν* Ven. B.

εὖνοι μὲν ἐσόμεθα] *εὖνοι-μ. ἐ.* Vind. F. *benigne quidem exspectabimus*, ut Fic. 608

βελτίστην] *β. τε* Vind. B.

οἵα τ'] *οἷα τ'* Lob. Vind. EF. *οἷά τ'* Vind. B. Ald. Bas. ab.

ᾖ] *ἦν* Vind. BF. Ang. B. Flor. ACR.

ἀκροασόμεθ'] *ἀκροασόμεθα* Lob. Vind. F. *ἀκροασώμεθα* Ang. B. Flor. R. *οὐκ ἀκροασόμεθα* Par. K. sec. Bekk.

αὐτοῖς τοῦτον τὸν λόγον, ὃν λέγομεν, καὶ ταύτην τὴν ἐπῳδήν, εὐλαβούμενοι πάλιν ἐμπεσεῖν εἰς τὸν παιδικόν τε καὶ τὸν τῶν πολλῶν ἔρωτα. αἰσθόμεθα δ' οὖν, ὡς οὐ σπουδαστέον ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ποιήσει ὡς ἀληθείας τε ἁπτομένῃ καὶ σπουδαίᾳ, ἀλλ' εὐλαβητέον αὐτὴν ὂν τῷ B ἀκροωμένῳ περὶ τῆς ἐν αὐτῷ πολιτείας δεδιότι, καὶ νομιστέα ἅπερ εἰρήκαμεν περὶ ποιήσεως. *Παντάπασιν*, ἦ δ' ὅς, ξύμφημι. *Μέγας* γάρ, ἔφην, ὁ ἀγών, ὦ φίλε *Γλαύκων*, μέγας, οὐχ ὅσος δοκεῖ, τὸ χρηστὸν ἢ κακὸν

αὐτοῖς] αὐτῆς Vind. F. ante corr. *om.* Vind. E.

ὃν] ὧν Vind. F. corr. et, sup. ὃν, Ang. B.

λέγομεν] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Flor. RT. et Bekkerus. ἐλέγομεν reliqui codices editique cum Ficino (*oratione supra a nobis exposita*). Quum haec clausula sententiae et ipsa sententia nondum plane desita sit dici, praesens nullam offensionem habet.

ταύτην] ταῦτα Lob. Vat. M.

εὐλαβούμενοι] εὐλαβουμένου Vind. F.

ἐμπεσεῖν] ἐκπεσεῖν Ang. B.

παιδικόν τε] τῶν παιδικῶν Lob. Vat. M.

τὸν τῶν] *om.* Lob. Vat. BM. τὸν *om.* Par. K.

αἰσθόμεθα] Ita Par. ADK. Vind. BEF. Ven. C. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Ald. Bas. ab. Bekkerus et in tert. Astius. εἰσόμεθα Mon. B. Flor. U. Stallbaumius et Schleiermacherus. *sentiemus* Fic. αἰσθόμεθα Lob. Vat. BM. Ven. B. Steph. Ast. pr. sec. qui modus ob verbi significationem pariter atque ob totius sententiae rationem inconveniens videtur. Ad sentiendum enim non facile fit ut alter alterum adhortemur; Socrates autem si hoc denique statui vellet, nihili faciendam istam poësin esse, cur eam invitaret, ut se defenderet? At nunc se ita sentire si demonstrat, quum defensione nondum usa est, nec ipse sibi repugnat et facit id, quod maxime huius loci est, ut in fine disputationis summam proponat. Iam quod ad formam attinet, αἴσθομαι in usu fuisse probabiliter Buttmannus gramm. II. p. 68. quum ex nostro loco, tum ex eo colligit, quod de discrimine significationis inter αἴσθεσθαι et αἰσθάνεσθαι intercedente a grammaticis disputatum est. (Bekkeri anecd. p. 183, 9. 216, 7. 359, 6.) Etiam Thucydidis codices meliores nonnunquam αἴσθεσθαι habent, velut L. II. c. 93. V. 26. VI. 58. VII. 75. VIII. 12. atque V. 26. ipsi Popponi, qui edit. Vol. III. p. 134. sq. αἴσθομαι damnaverat, praesens a Bekkero exhibitum aptius iam videtur. Item Isocratis Nicocl. p. 30, 4. Bekkerus secundum Vrbinatem librum αἴσθονται pro αἰσθάνονται edidit. Denique nonnihil recentioribus tribuendum est, qui passim haec usurpant, e. g. Origenes contra Cels. p. 420, 27. συναίσθονται, Clemens Alex. Strom. L. III. p. 519, 19. Pott. et VII. 882, 24. αἴσθεται, II. 457, 10. συναίσθεται, scholiastes ad Il. XVII. 1. p. 428. a, 28. Bekk. αἴσθεται. Itaque eae formae, quae praesentis propriae sunt, ubi a bonis codicibus oblatae sensui non refragantur, ne a veteribus quidem scriptoribus

γενέσθαι, ὥστε οὔτε τιμῇ ἐπαρθέντα οὔτε χρήμασιν οὔτε ἀρχῇ οὐδεμιᾷ οὐδέ γε ποιητικῇ ἄξιον ἀμελῆσαι δικαιοσύνης τε καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς. Ξύμφημί σοι, ἔφη, ἐξ ὧν διεληλύθαμεν· οἶμαι δὲ καὶ ἄλλον ὁντινοῦν. Καὶ μήν, ἦν δ' ἐγώ, τά γε μέγιστα ἐπίχειρα C ἀρετῆς καὶ προκείμενα ἆθλα οὐ διεληλύθαμεν. Ἀμήχανόν τι, ἔφη, λέγεις μέγεθος, εἰ τῶν εἰρημένων μείζω ἐστὶν ἄλλα. Τί δ' ἄν, ἦν δ' ἐγώ, ἔν γε ὀλίγῳ χρόνῳ μέγα γένοιτο; πᾶς γὰρ οὗτός γε ὁ ἐκ παιδὸς μέχρι πρε-

abiudicandae, sed quas praesens cum aoristo communes habet, quia *αἰσθάνομαι* usitatius erat, omnes ad aoristum referendae videntur, quemadmodum Vol. I. p. 412, b. ostendi. Leg. L. II. p. 669. C. ubi in Vat. C. Pal. C. *αἴσθεσθαι* scriptum est, vulgata lectio praestat: *ἁμαρτὼν τε γάρ τις μέγιστ' ἂν βλάπτοιτο, ἤθη κακὰ φιλοφρονούμενος, χαλεπώτατόν τε αἰσθέσθαι διὰ τὸ τοὺς ποιητὰς φαυλοτέρους εἶναι ποιητὰς αὐτῶν τῶν Μουσῶν.*

δ' οὖν] *δὲ* Lob. *δ'* Mon. B. Ven. C. Par. DK. Flor. U. Vat. BM. probante Schleiermachero, ut debebat qui *εἰσόμεθα* probasset idque artius cum proximis coniungendum et pro altera parte apodoseos protasin *ἕως δ' ἂν μὴ οἵα τ' ᾖ ἀπολογήσασθαι* excipientis habendum statuisset. Nobis vero emendatione ista non utentibus ne huius quidem particulae praetermissione opus est. Ficinus pro ea *quoque* posuit. (*Illud quoque sentiemus* etc.)

σπουδαίᾳ] *σπουδαῖα* Vind. F.

ὃν] *ὂν* Vind. F. om. Ang. B. Flor. RT. et Stallbaumius in sec. Cf. Leg. L. I. p. 643. D: *νῦν γὰρ ὀνειδίζοντες ἐπαινοῦντές θ' ἑκάστων τὰς τροφὰς λέγομεν ὡς τὸν μὲν πεπαιδευμένον ἡμῶν ὄντα τινά, τὸν δὲ ἀπαίδευτον, ἐνίοτε εἴς τε καπηλείας καὶ ναυκληρίας καὶ ἄλλων τοιούτων μάλα πεπαιδευμένων σφόδρα ἀνθρώπων.* L. V. p. 729. E: *πρὸς δ' αὖ τοὺς ξένους διανοητέον ὡς ἁγιώτατα ξυμβόλαια ὄντα.*

ἐν] om. Flor. T. B

αὐτῷ] *αὐ.* Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab.

δεδιότι] *δεδειότι* Vind. F.

περὶ ποιήσεως.] *περιπ.* idem. *περὶ ποιήσεως;* Lob.

ἦ δ' ὅς] *ἦδος* Vind. F.

ἔφην] *ἔφη* idem.

οὔτε] om. Lob. Vat. M.

τιμῇ — ἀρχῇ οὐδεμιᾷ] *τιμὴ — ἀρχὴ οὐδεμια* Vind. F. item *ποιητικὴ* paullo post.

γε] om. Flor. T.

τε] *τὸ*, corr. *τὲ*, Mon. B.

ἀρετῆς. Ξύμφημί] *ἀρετῆς ξ.* Ald.

ὁντινοῦν] *ὁντιναοῦν* Lob. *ὄντι οὖν* Vind. F.

τά γε] *τά τε* Vind. E. *γε* om. C Lob. Vat. BHM. Ven. B. Flor. ACTV.

ἐπίχειρα] *ἐπείχειρα* Vind. E.

ἆθλα] *ἄθλα* Vind. F. Mon. B.

Ἀμήχανόν τι] *Ἀμηχανόντι* Ald.

εἰ τῶν] *εἰπὼν* Vind. E.

ἔν γε] *ἔν τε* Vind. F. Ang. B. Flor. R. *γε* om. Mon. B.

πᾶς] *πῶς* Vind. EF. Ang. B.

σβύτου χρόνος πρὸς πάντα ὀλίγος πού τις ἂν εἴη. Οὐδὲν μὲν οὖν, ἔφη. Τί οὖν; οἴει ἀθανάτῳ πράγματι ὑπὲρ τοσούτου δεῖν χρόνου ἐσπουδακέναι, ἀλλ' οὐχ D ὑπὲρ τοῦ παντός; Οἶμαι ἔγωγ', ἔφη. ἀλλὰ τί τοῦτο λέγεις; Οὐκ ᾔσθησαι, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ἀθάνατος ἡμῶν ἡ ψυχὴ καὶ οὐδέποτε ἀπόλλυται; Καὶ ὃς ἐμβλέψας μοι καὶ θαυμάσας εἶπε· μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε· σὺ δὲ τοῦτ' ἔχεις λέγειν; Εἰ μὴ ἀδικῶ γ', ἔφην. οἶμαι δὲ καὶ σύ· οὐδὲν γὰρ χαλεπόν. Ἔμοιγ', ἔφη· σοῦ δ' ἂν ἡδέως ἀκούσαιμι τὸ οὐ χαλεπὸν τοῦτο. Ἀκούοις ἄν, ἦν δ' ἐγώ. Λέγε μόνον, ἔφη. Ἀγαθόν τι, εἶπον, καὶ κακὸν

πρὸς πάντα] πρὸς τὸν πάντα Mon. B. Flor. U. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius, quemadmodum et paullo post ἀλλ' οὐχ ὑπὲρ τοῦ παντός, et L. VIII. p. 546. A. οὐδ' ἡ τοιαύτη ξύστασις τὸν ἅπαντα μενεῖ χρόνον, et L. VI. p. 498. D. Εἰς μικρόν γ', ἔφη, χρόνον εἴρηκας. Εἰς οὐδὲν μὲν οὖν, ἔφην, ὥς γε πρὸς τὸν ἅπαντα, et Leg. L. IIII. p. 721. C. γένος οὖν ἀνθρώπων ἐστί τι ξυμφυὲς τοῦ παντὸς χρόνου, et Tim. p. 38. C. τὸ μὲν γὰρ δὴ παράδειγμα πάντα αἰῶνά ἐστιν ὄν, ὁ δ' αὖ διὰ τέλους τὸν ἅπαντα χρόνον γεγονώς τε καὶ ὢν καὶ ἐσόμενος. Sed hoc ipso Timaei loco quem πάντα αἰῶνα Plato sine articulo dixit, idem in scholio ad Civ. L. VIII. supra p. 15, b. posito ὁ πᾶς αἰὼν dicitur, et in aliis formulis constat πᾶς nonnunquam articulo, quem plerumque additum habet, carere, ut Leg. L. IIII. p. 728. A. παντὸς μὲν οὖν λείπει, et Euthyd. p. 307. A. παντὸς ἄξιοι. Itaque videtur hic quoque πᾶς ad universum tempus, quod omnino dicitur, ab illo verbis πᾶς οὗτος etc. significato distinguendum sufficere, ac nescio, an consulto scriptor, quum priorem illum πάντα χρόνον necessario definisset, hunc plane infinitum exhibuerit.

οὖν] γοῦν Par. DK. cum editionibus ante Bekkerum, inter quas Stephano priores sine distinctione Τί γοῦν οἴει etc. habent.

δεῖν] δεῖ Vind. F. δὴ Ang. B.

ἔγωγ'] ἔγωγε Vind. BE. Mon. B. D

ἀλλὰ — λέγεις; Οὐκ] Ἀλλὰ — λέγεις, οὐκ Ald.

Οὐκ ᾔσθησαι] οὐκ ᾔσθ. Vind. F.

ἡμῶν] int. vers. Vind. B.

ἐμβλέψας] ἐνβλέψας Ald. ἐπιβλέψας Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τοῦτ'] ποῦτ' Ang. B.

λέγειν;] λέγειν Bas. b.

ἔφην] ἔφη Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec. tacentibus de Par. K. Bip. Eum cum reliquis ἔφην exhibere testatus est Bekkerus, ipse tacens de Vind. B. Sed is quoque derogat vitio aperto, quod miror Heindorfium ad Charm. §. 8. non modo non correxisse, sed etiam Οἶμαι (littera maiuscula) inferendo confirmasse.

οἶμαι δὲ καὶ σύ] „Ne quis forte καὶ σέ scribendum opinetur, cf. Legg. I. p. 647. A. ὃν δὴ καὶ καλοῦμεν τὸν φόβον ἡμεῖς γε, οἶμαι δὲ καὶ πάντες, αἰσχύνην." Stallbaumius in sec. Similiter Crat. p. 402. B: ὥσπερ αὖ Ὅμηρος Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσίν φησι καὶ μητέρα Τηθύν· οἶμαι δὲ καὶ Ἡσίοδος, quem locum Bernhardy synt. p. 455. citans nominativum raro cum dictione οἶμαι δὲ καὶ construi ait. Accusativi exempla, quorum collectio est apud Heindorfium ad Protag.

καλεῖς; Ἔγωγε. Ἆρ' οὖν ὥσπερ ἐγὼ περὶ αὐτῶν διανοῇ; Τὸ ποῖον; Τὸ μὲν ἀπολλύον καὶ διαφθεῖρον πᾶν τὸ κακὸν εἶναι, τὸ δὲ σῶζον καὶ ὠφελοῦν τὸ ἀγαθόν. Ἔγωγ', ἔφη. Τί δέ; κακὸν ἑκάστῳ τι καὶ ἀγαθὸν λέγεις; οἷον ὀφθαλμοῖς ὀφθαλμίαν καὶ ξύμπαντι τῷ σώματι νόσον σίτῳ τε ἐρυσίβην σηπεδόνα τε ξύλοις, χαλκῷ δὲ καὶ σιδήρῳ ἰὸν καὶ ὅπερ λέγω, σχεδὸν πᾶσι ξύμφυτον ἑκάστῳ κακόν τε καὶ νόσημα; Ἔγωγ', ἔφη. Οὐκοῦν ὅταν τῴ τι τούτων προσγένηται, πονηρόν τε ποιεῖ ᾧ προσεγένετο, καὶ τελευτῶν ὅλον διέλυσε καὶ ἀπώλεσε; Πῶς γὰρ οὔ; Τὸ ξύμφυτον ἄρα κακὸν ἑκάστου καὶ ἡ

E 609

p. 314. B. si forte paullo plura sunt, partim similia sunt illi C: *οἶμαι δὲ καὶ ἄλλον ὀντινοῦν*, ubi nominativus, qui praecedit, in verbo delitescit, ut Symp. p. 176. A: *ὅτι τῷ ὄντι πάνυ χαλεπῶς ἔχω ὑπὸ τοῦ χθὲς πότου καὶ δέομαι ἀναψυχῆς τινός, οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν τοὺς πολλούς*. vel ambiguitatis evitandae caussa receptum habent accusativum, ut Protag. l. c. *καὶ γὰρ οὐ μόνος Πρωταγόρας αὐτόθι ἐστίν, ἀλλὰ καὶ Ἱππίας, ὁ Ἠλεῖος, οἶμαι δὲ καὶ Πρόδικον, τὸν Κεῖον, καὶ ἄλλοι πολλοὶ καὶ σοφοί.*

Ἔμοιγ'] *οὔμοιγε* Lob. Vat. M.
δ' ἂν] *δὲ ἂν* Bas. b.
οὐ] om. Mon. B.
τοῦτο.] *τοῦτο;* Bas. b.
Ἀκούοις] *ἀκούεις* Vind. E.
Ἀγαθόν] . . . . *θόν* Vind. F. — Proclus in Parm. T. IIII. p. 107: *ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἕκαστος λόγος τέλειός ἐστιν, οἷον ἐν Πολιτείᾳ καὶ Φαίδρῳ καὶ Φαίδωνι τῆς ἀθανασίας τῶν ψυχῶν λόγος ἀποδεικτικός. ἕκαστος γὰρ τέλειος, καὶ οὐ τελοῦσιν εἰς ἀλλήλους.*
Ἔγωγε. Ἆρ'] *Ἔγωγε, ἆρ'* Ald. *ἔγωγε. ἆρ'* Vind. F.

E *διανοῇ*] *διανοεῖ* cum *η* super *ει* Par. D. *διανόει* Vind. F. Ang. B. *διανοεῖ* Flor. R. et recentiores.
ἀπολλύον] *quod dissolvit* Fic. — Proclus in Alcib. T. III. p. 199: *ὡς γὰρ καὶ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης διώρισε, τὸ μὲν ἑκάστου σωστικόν ἐστι τὸ ἀγαθόν, τὸ δὲ ἑκάστου φθαρτικὸν τὸ κακόν.*
ὠφελοῦν] *ὠ. πᾶν* Ang. B. Flor. R.
ἀγαθόν.] *ἀγαθόν;* Mon. B. Ald. Ast. pr. sec.
Ἔγωγ'] *ἔγωγε τοῦτό γε* Par. A. a m. s.
Τί] *ἔτι* Vind. F. Ang. B.
τι] *τί* Lob. Vind. B.

609 *σίτῳ*] *frugibus cibisque* Fic.
τε] *γε* Vind. F. Ang. B. Flor. R.
ἐρυσίβην] *ἐρισύβην* Vind. E. Flor. T. — Timaeus lex. p. 122: *ἐρυσίβη· μιλτώδης δρόσος. πάχνη δὲ, δρόσος χιονώδης*. Respicitur locus Symp. p. 188. B. ubi *πάχναι καὶ χάλαζαι καὶ ἐρυσῖβαι* (ita pro vulgato *ἐρυσίβαι* scribendum videtur) commemorantur.
σηπεδόνα] *cariem et putredinem* Fic.
τε] *γε* Vind. F. Ang. B.
σιδήρῳ] *διδήρῳ* Ald.
κακόν τε] *κακόν τι* Mon. B. Flor. U. Vat. M.
νόσημα;] *νόσημα.* Steph. Ast.
τῴ] *τὸ* Vind. F.
τι] *τί* Vind. BF. Mon. B. post *τούτων* Lob. Vat. BM. Ven. B. om. Par. K. sec. Bekk.
προσεγένετο] In Mon. B. *σε* int. vers. est.
τελευτῶν] *τελευτῶν* Lob. Vind. BE. Mon. B. Ald. Bas. ab.
ἀπώλεσε;] *ἀπώλεσε,* Ald. *ἀπώλεσε.* Bas. ab. *ἀπώλεσεν;* Bekkerus.
Τὸ] om. Lob. Vat. M.

πονηρία ἕκαστον ἀπόλλυσιν, ἢ εἰ μὴ τοῦτο ἀπολεῖ, οὐκ B ἂν ἄλλο γε αὐτὸ ἔτι διαφθείρειεν. οὐ γάρ τό γε ἀγαθὸν μή ποτέ τι ἀπολέσῃ, οὐδὲ αὖ τὸ μήτε κακὸν μήτε ἀγαθόν. Πῶς γὰρ ἄν; ἔφη. Ἐὰν ἄρα τι εὑρίσκωμεν τῶν ὄντων, ᾧ ἔστι μὲν κακὸν, ὃ ποιεῖ αὐτὸ μοχθηρὸν, τοῦτο μέντοι οὐχ οἷόν τε αὐτὸ λύειν ἀπολλύον, οὐκ ἤδη εἰσόμεθα, ὅτι τοῦ πεφυκότος οὕτως ὄλεθρος οὐκ ἦν; Οὕτως, ἔφη, εἰκός. Τί οὖν; ἦν δ' ἐγώ· ψυχῇ ἄρ' οὐκ ἔστιν ὃ ποιεῖ αὐτὴν κακήν; Καὶ μάλ', ἔφη· ἃ νῦν C δὴ διῇμεν πάντα, ἀδικία τε καὶ ἀκολασία καὶ δειλία καὶ ἀμαθία. Ἦ οὖν τι τούτων αὐτὴν διαλύει τε καὶ ἀπόλλυσι; καὶ ἐννόει, μὴ ἐξαπατηθῶμεν οἰηθέντες τὸν ἄδικον ἄνθρωπον καὶ ἀνόητον, ὅταν ληφθῇ ἀδικῶν, τότε ἀπολωλέναι ὑπὸ τῆς ἀδικίας, πονηρίας οὔσης ψυχῆς.

ἕκαστον — τό γε B.] om. Vind. BE.
B διαφθείρειεν] διαφθείροιεν Lob. Flor. T.
ποτέ τι] ποτε Par. K.
αὖ τὸ] αὐτὸ Vind. F.
κακὸν μήτε ἀγαθόν] ἀ. μ. κ. Lob. Vat. BM.
τι] τί Mon. B.
εὑρίσκωμεν] εὑρίσκομεν Vind. B. idque post τῶν ὄντων, quo loco εὑρίσκωμεν etiam in Vind. E. Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. positum est. *tale est* Fic.
τῶν ὄντων] ὄντων Bas. b. *om.* Fic.
ᾧ ἔστι] ᾧ ἐστι Vind. B. Bas. ab. ὅ ἐστι Vind. F. ὃ pro ᾧ etiam Par. D. Ang. B. Vat. H. Flor. RT.
μὲν] Ita Par. ADK. Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Flor. RTU. μέν τι reliqui cum Ficino (*ut ei malum aliquid sit*) et editis. Cf. supra A. ubi primum κακὸν ἑκάστῳ τι, deinde ξύμφυτον ἑκάστῳ κακὸν sine pronomine dicitur.
ὃ] ᾧ Vind. B. Vat. H.
ἀπολλύον] ἀπολλῦον Lob. ἀπολύον, praeposito a m. s. altero λ, Mon. B. *om.* Fic.
οὕτως ὄλεθρος] οὗτος ὄ. Lob. Vind. BE. Vat. HM. Flor. ACTV. et γρ Ven. B. τοῦτο ὄλλυσθαι Ven. B. Bas. b.
οὐκ ἦν;] οὐκῆν; Vind. F. οὐκ ἦν. Ald. Bas. ab. „Pro οὐκ ἦν ne quis οὐκ ἔστι requirat, imperfecto indicatur rem secus habere atque primo adspectu videri potuerit. V. Matthiae gramm. §. 505. 3. [immo 2.] Prorsus eodem modo libr. IV. p. 436. C. εἰσόμεθα, ὅτι οὐ ταὐτὸν ἦν, ἀλλὰ πλείω." Stallbaumius in sec. Mea sententia imperfectum illud tempus indicat, quo res nondum satis cognita et tamen ita, ut nunc apparet, comparata esset: eam rem antea secus habere visam esse non indicat. Ceterum loci a Stallbaumio citati etiam protasis nostro similis est: ὥστε, ἄν που εὑρίσκωμεν ἐν αὐτοῖς ταῦτα γιγνόμενα, εἰσόμεθα etc.
Οὕτως] οὗτος Vind. E.
ψυχῇ] ψυχὴ Lob. Vind. F. Par. K. sec. Bekk. ψυχὴν Ang. B.
ἄρ'] ἄρ' Vind. F. ἄρα Vind. BE.
μάλ'] μάλα Vind. BE.
ἔφη· ἃ] ἔφη. ἃ Ald. Bas. b. ἔφη. Ἃ Bas. a. ἔφη, ἃ recentiores.
νῦν δὴ] δὴ νῦν Lob. Vat. BM. νῦν Mon. B. Flor. U. Vat. H. *om.* Fic.
C Ἦ οὖν τι] ἢ οὖν τί Vind. F.
διαλύει τε καὶ] *om.* Fic. Pro διαλύει Mon. B. a m. pr. διαδύει habebat.

ἀλλ' ὧδε ποίει· ὥσπερ σῶμα ἡ σώματος πονηρία νόσος οὖσα τήκει καὶ διόλλυσι καὶ ἄγει εἰς τὸ μηδὲ σῶμα εἶναι, καὶ ἃ νῦν δὴ ἐλέγομεν ἅπαντα ὑπὸ τῆς οἰκείας κακίας τῷ προσκαθῆσθαι καὶ ἐνεῖναι διαφθειρούσης εἰς τὸ μὴ **D** εἶναι ἀφικνεῖται· οὐχ οὕτω; Ναί. Ἴθι δή, καὶ ψυχὴν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον σκόπει· ἆρα ἐνοῦσα ἐν αὐτῇ ἀδικία καὶ ἡ ἄλλη κακία τῷ ἐνεῖναι καὶ προσκαθῆσθαι φθείρει αὐτὴν καὶ μαραίνει, ἕως ἂν εἰς θάνατον ἀγαγοῦσα τοῦ σώματος χωρίσῃ; Οὐδαμῶς, ἔφη, τοῦτό γε. Ἀλλὰ μέντοι ἐκεῖνό γε ἄλογον, ἦν δ' ἐγώ, τὴν μὲν ἄλλου πονηρίαν ἀπολλύναι τι, τὴν δὲ αὑτοῦ μή. Ἄλογον.

Ἐννόει γάρ, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Γλαύκων, ὅτι οὐδ' ὑπὸ τῆς τῶν **E** 517 σιτίων πονηρίας, ἣ ἂν ᾖ αὐτῶν ἐκείνων, εἴτε παλαιότης εἴτε σαπρότης εἴτε ἡτισοῦν οὖσα, οὐκ οἰόμεθα δεῖν

ἐννόει] ἐννοεῖ Vind. B.
οἰηθέντες] οἰθέντες Vind. E.
πονηρίας] πονηρᾶς Ven. C. et a m. pr. Vat. B.
ἀλλ'] ἀλλ' εἰ Ang. B. ἄλλ' εἰ Vind. F. εἰ etiam Flor. AR. in m. additum habent.
ποίει] ποιεῖ Lob. Vind. F. Ang. B. Par. K. sec. Bekk. πη Mon. B. Flor. U. Pro ἀλλ' ὧδε ποίει Ficinus *Dic, age* posuit. Recte Stephanus in m. Verbum ποίει, inquit, suspectum esse non debet: sed ad ἴθι δή, σκόπει, referri animadvertendum est: hoc modo, ὧδε ποίει· ὥσπερ σῶμα etc. ἴθι δή, καὶ ψυχὴν σκόπει, etc. (interiectis velut per parenthesin illis, οὐχ οὕτω; Ναί) q. d. Hanc inito rationem ad investigandam huius rei veritatem."
ὥσπερ] *Nonne* Fic.
σῶμα] om. Mon. B. σῶμα. Ald. (post ποίει comma habet.)
ἡ] ἢ Vind. E. ἢ Vind. F. Par. D. Ald. Bas. ab. om. Mon. B.
νῦν δή] νῦν Ald. Bas. a.
οἰκείας] ἰδίας Lob. Vat. M.
προσκαθῆσθαι] προσκαθεῖσθαι Vind. F. προκαθῆσθαι Lob. Vat. BM.
D διαφθειρούσης] διαφθειρούσας Ald. Bas. a.
ἀφικνεῖται·] ἀφικνεῖται, Ald. ἀφικνεῖται. Bas. ab. Steph. Bekk. Stallb. pr. ἀφικνεῖται — Stallb. sec.
οὕτω] οὕτως Bekkerus. In Mon. B. τω int. vers. est.
Ἴθι] ἴθη Vind. E. ante corr. — *Nunquid et animam eodem pacto iniustitia* etc. Fic.
δή] δὲ Par. K. sec. Bekk.
ἆρα] ἄρα Vind. F.
ἐνοῦσα] ἀνοῦσα Ang. B.
ἀδικία] ἡ ἀ. Lob. Vat. BM.
ἡ] om. Flor. T.
προσκαθῆσθαι] προσκαθεῖσθαι Ang. B.
γε. Ἀλλὰ] γε, ἀλλὰ Ald. Bas. ab.
ἐκεῖνό γε] γε om. Lob. Vat. BM. Par. K. sec. Bekk.
ἀπολλύναι] ἀπολλῦναι Lob.
τι] om. Lob. Vat. B. Ven. B.
αὑτοῦ] αὐ. Lob. Vind. EF.
μή. Ἄλογον] μὴ ἄλ. Vind. E.
ὦ Γλαύκων] ὁ γλ. Ven. C.
E ᾗ] Ita Par. AK. sec. Bekk. Lob. Vind. BEF. Vat. B. Flor. ACRUV. Ven. B. a m. s. et correctus in spiritu Mon. B. ἡ Ven. C. ἢ Par. D. Vat. HM. Ald. Bas. ab. Steph. ἢ οἷα Ang. B. οἷα Flor. T. ἢ ἢ Stephanus in m. coniiciebat.
ἐκείνων,] Comma Bekkerus posuit.
ἡτισοῦν] ἥτισ οὖν Vind. F.
οὐκ οἰόμεθα] οὐκοιόμ. Vind. E.

σῶμα ἀπόλλυσθαι· ἀλλ' ἐὰν μὲν ἐμποιῇ ἡ αὐτῶν πονηρία τῶν σιτίων τῷ σώματι σώματος μοχθηρίαν, φήσομεν αὐτὸ δι' ἐκεῖνα ὑπὸ τῆς αὑτοῦ κακίας νόσου οὔσης ἀπολωλέναι· ὑπὸ δὲ σιτίων πονηρίας ἄλλων ὄντων ἄλλο 610 ὂν τὸ σῶμα, ὑπ' ἀλλοτρίου κακοῦ μὴ ἐμποιήσαντος τὸ ἔμφυτον κακόν, οὐδέποτε ἀξιώσομεν διαφθείρεσθαι. Ὀρθότατ' ἄν, ἔφη, λέγεις. Κατὰ τὸν αὐτὸν τοίνυν λόγον, ἦν δ' ἐγώ, ἐὰν μὴ σώματος πονηρία ψυχῇ ψυχῆς πονηρίαν ἐμποιῇ, μήποτε ἀξιῶμεν ὑπ' ἀλλοτρίου κακοῦ ἄνευ τῆς ἰδίας πονηρίας ψυχὴν ἀπόλλυσθαι, τῷ ἑτέρου κακῷ ἕτερον. Ἔχει γάρ, ἔφη, λόγον. Ἢ τοίνυν ταῦτα B ἐξελέγξωμεν ὅτι οὐ καλῶς λέγομεν, ἢ ἕως ἂν ᾖ ἀνέλεγ-

τῶν σιτίων] om. Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast commatis utrinque distinxit Stallbaumius in sec. qua ratione aut ubicunque αὐτὸς a nomine articulo instructo excipitur, aut ne hic quidem utendum erit. Nam ἡ αὐτῶν πονηρία τῶν σιτίων nihil hic differre videtur ab ea, quam paullo ante αὐτῶν ἐκείνων dixerat. Stallbaumius autem τῶν σιτίων epexegeseos caussa additum putat. Quod si verum est, interpunctionis ratio nihilo magis constat. Interest enim inter epexegesin et appositionem.

αὑτοῦ] αὐ. Lob. Vind. EF. Mon. B. a m. pr. Ald. Bas. ab.

νόσου οὔσης] Haec quoque Stallbaumius in sec. a contextis separavit, quae tamen idem, quod ἥπερ νόσος ἐστὶ significant, ut paullo post ἄλλων ὄντων, quae non separavit, idem, quod ἅπερ ἄλλα ἐστί.

δὲ σιτίων] δεσ. Vind. F.

ἄλλων ὄντων] om. Mon. B.

610 ὑπ' ἀλλοτρίου] Recte Stallbaumius in sec. repetitam praepositionem adversus Astium in iterata, opinor, Ienae a. 1820 prima editione eam delentem aut in τοῦ mutantem tuetur. Cf. Bernhardy synt. p. 201. quamquam is exempla miscuit.

Ὀρθότατ' ἂν] ὀρθώτατ' ἂν Vind. F. ὀρθώτατ' ἄρ' Vind. E. Ὀρθότατα Astius in sec. et tert. et Bekkerus. „Vel ὀρθότατα absque ἄν, vel ὀρθότατ' αὖ, legendum videtur." Steph. in m. Cf. Vol. I. p. 90. sq. et Polit. p. 289. A: ἦν γὰρ δικαιότατα μὲν ἂν τεθὲν κατ' ἀρχὰς τὸ πρωτογενὲς εἶδος. in quibus ἂν ad superlativum referendum esse apparet. Eiusdem generis alia vide in Hermanni disputatione de part. ἄν L. I. c. 9. p. 41. sqq. (Opusc. T. IIII.)

λέγεις] λέγοις Ven. B. Flor. V. et Stallbaumius, qui dum indicativum cum ἂν constructum tenentes ob spretam usus observationem magna cum gravitate reprehendit, eam, quae ipsi placuit, assentiendi formulam minime usitatam esse non animadvertit.

τοίνυν] om. Flor. T.

σώματος] ἡ σ. Mon. B. Flor. U.

ψυχῇ] ψυχὴ Vind. F. om. Mon. B. Par. DK. Flor. U. cum editis ante Bekkerum.

μήποτε] Vulgo μή ποτε scribitur. Cf. Vol. II. p. 110, b.

ὑπ'] ὑπ' Ald. ὑπὸ Vind. EF.

ἑτέρου] ἑτέρῳ Par. K. sec. Bekk.

ἐξελέγξωμεν] ἐξελέγξομεν Vind. F. Ang. B. ἐλέγξωμεν Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U.

B ἀνέλεγκτα] ἀνελέγκτα Vind. F. ἀνέλεκτα Vind. E.

μήποτε] μή τε Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACV. μή ποτε vulgo.

κτα, μήποτε φῶμεν ὑπὸ πυρετοῦ μηδ' αὖ ὑπ' ἄλλης νόσου μηδ' αὖ ὑπὸ σφαγῆς, μηδ' εἴ τις ὅτι σμικρότατα ὅλον τὸ σῶμα κατατέμοι, ἕνεκα τούτων μηδὲν μᾶλλόν ποτε ψυχὴν ἀπόλλυσθαι, πρὶν ἄν τις ἀποδείξῃ, ὡς διὰ ταῦτα τὰ παθήματα τοῦ σώματος αὐτὴ ἐκείνη ἀδικωτέρα καὶ ἀνοσιωτέρα γίγνεται. ἀλλοτρίου δὲ κακοῦ ἐν ἄλλῳ γιγνομένου, τοῦ δὲ ἰδίου ἑκάστῳ μὴ ἐγγιγνομένου, μήτε ψυχὴν μήτε ἄλλο μηδὲν ἐῶμεν φάναι τινὰ ἀπόλ- C λυσθαι. Ἀλλὰ μέντοι, ἔφη, τοῦτό γε οὐδείς ποτε δείξει, ὡς τῶν ἀποθνησκόντων ἀδικώτεραι αἱ ψυχαὶ διὰ τὸν θάνατον γίγνονται. Ἐὰν δέ γέ τις, ἔφην ἐγώ, ὁμόσε τῷ λόγῳ τολμᾷ ἰέναι καὶ λέγειν, ὡς

πυρετοῦ] τοῦ π. iidem, qui μή τε, et Flor. T.
αὖ] om. Vind. F. Ang. B.
ὑπ'] ὑπὸ Lob.
ὑπὸ σφαγῆς] ὑπὸ om. Astius in tert. sciens, sed imprudens, et Stallbaumius, nesciens, unde Bekkerus id petierit. Est in omnibus editionibus Astiana vetustioribus et in omnibus codicibus.
σμικρότατα] σμικρότατον Par. K.
ἕνεκα] ἕνεκεν Vind. F. Ang. B. Flor. R. quam formam non saepe, ut Stallbaumius in bibl. Goth. ad Gorg. p. 499. E. autumat, sed nonnunquam apud Platonem oblitteratam ex codicibus restituit Bekkerus. V. praeter Gorgiae locum Menon. p. 82. A. Symp. p. 210. E. Theagis initium et Hipp. mai. p. 302. A. De loco Soph. p. 227. B. mihi nondum liquet. Etiam Theaet. p. 148. D. ubi vulgo προθυμίας μὲν ἕνεκεν legitur, codicis Lob. auctoritas ἕνεκα cum Par. EF. exhibentis dubitationem movet. Neque Phaedr. p. 259. D. et Demod. p. 383. B. lectio satis certa est, quamquam in terminatione vocabuli omnes consentire videntur. Sed Polit. p. 300. A. merito Stallbaumius κέρδους ἕνεκέν τινος ex Clark. Zitt. et duobus Flor. recepit, ad quos accedit Lob. Nostro loco et codices ἕνεκα servari iubent, et positura genitivi alteri obstat: certe omnia illa exempla praepositum eum habent.
ποτε] om. Mon. B. Par. K. Flor. U.
ἀποδείξῃ] ἀποδείξει Mon. B. a m. pr. habuisse videtur, ἀποδείξει habet a m. s.
διὰ ταῦτα] διατ. Vind. F.
τοῦ σώματος] τὰ τοῦ σ. Vind. BEF. Ven. B. Ang. B. Flor. CRT. cum editionibus ante Bekkerum. Cf. Vol. II. p. 63, b.
αὐτὴ] αὕτη Lob.
γίγνεται] γίνεται, altero γ int. vers. addito, Mon. B.
ἄλλῳ] ἄλλου Lob. Vat. M.
τοῦ δὲ] τ. γε Vind. BE. Flor. AC.
ἑκάστῳ] ἑκάστου Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACT. cum editionibus ante Astii sec. Cf. huius vol. p. 22, a.
μήτε ψυχὴν μήτε ἄλλο] om. Fic. μ. ψ. μήτ' ἄλλο Lob. Vind. B. Vat. M.
φάναι] φᾶναι Vind. F. πάνυ Vind. BE. Vat. H. Flor. AC. C
ἀπόλλυσθαι] ἀπόλλῦσθαι Vind. E.
ποτε] πω Flor. T.
δείξει] δείξῃ Vind. B. δείξοι Lob. Vat. M.
ὁμόσε] Timaeus lex. p. 191: ὁμόσε· εἰς ταὐτὸ ὑπὸ τῶν ἐναντίων εἰς μάχην φερόμενοι, vel potius εἰς τ. τῷ ὑπεναντίῳ εἰς μ. φ. quae emendatio lenior videtur, quam Toupiana et Bastia-

πονηρότερος καὶ ἀδικώτερος γίγνεται ὁ ἀποθνήσκων, ἵνα δὴ μὴ ἀναγκάζηται ἀθανάτους τὰς ψυχὰς ὁμολογεῖν, ἀξιώσομέν που, εἰ ἀληθῆ λέγει ὁ ταῦτα λέγων, τὴν ἀδικίαν εἶναι θανάσιμον τῷ ἔχοντι D ὥσπερ νόσον, καὶ ὑπ' αὐτοῦ, τοῦ ἀποκτιννύντος τῇ ἑαυτοῦ φύσει ἀποθνήσκειν τοὺς λαμβάνοντας αὐτό, τοὺς μὲν μάλιστα θᾶττον, τοὺς δὲ ἧττον σχολαίτερον, ἀλλὰ μή, ὥσπερ νῦν διὰ τούτου ὑπ' ἄλλων δίκην ἐπιτιθέντων ἀποθνήσκουσιν οἱ ἄδικοι. Μὰ Δία, ἦ δ' ὅς, οὐκ ἄρα πάνδεινον φανεῖται ἡ ἀδικία, εἰ θανάσιμον ἔσται τῷ λαμβάνοντι· ἀπαλλαγὴ γὰρ ἂν εἴη κακῶν·

na, qui τ. τῷ ἐναντίῳ ε. coniiciunt. Recte Eustathius apud Ruhnkenium ὁμόσε ἐλθεῖν τινὶ per ἀντικαταστῆναι ὡς εἰς πόλεμον explicat. Cf. Euthyphr. p. 3. C. ibique schol. Clark. Theaet. p. 165. E. Euthyd. p. 294. D. Luciani Hesiod. c. 6. T. VIII. p. 145: εἰ δὲ καὶ χρὴ ὁμόσε χωρήσαντα τῇ αἰτίᾳ τὴν ὀρθοτάτην ἀπολογίαν ἀπολογήσασθαι. Ficinus ὁμόσε τῷ λόγῳ ἰέναι *obiicere nobis* interpretatus est.

πονηρότερος] τολμηρότερος Mon. B. Par. DK. Flor. U.

ἀποθνήσκων] ἀποθνήσκων: Vind. E.

ἀξιώσομέν] ἀξιώσωμέν Vind. F. Ang. B. Flor. R.

θανάσιμον] Cf. Vol. I. p. 295.

ὑπ'] ὑπὸ Lob.

D αὐτοῦ, τοῦ] αὐτοῦ Ven. B. αὐτοῦ τούτου Mon. B. Flor. U. Bekkerus et Stallbaumius in sec. Similiter Ficinus: *et ab hoc ipso perimente, sua quadam natura, eos, qui suscipiant, perimi.* Et quis neget τούτου sensum commodum praebere, et tertium του facile excidere potuisse? Nihilo minus commate post αὐτοῦ posito τοῦ tenendum videtur: *ab ea, utpote suapte vi et natura occidente.* Cf. L. II. p. 383. B: αὐτός ἐστιν ὁ κτανὼν τὸν παῖδα, secundum quae nemo dubitaverit ὑπ' αὐτοῦ, τοῦ κτανόντος dicere.

ἀποκτιννύντος] ἀποκτιννῦντος Ald. Bas. ab. ἀποκτεινῦντος Vind. F.

τοὺς δὲ] τοὺς δ' Vind. BEF. Ang. B. Vat. H.

σχολαίτερον] σχολαιότερον Vind. F. Par. DK. Ang. B. Flor. RU. et margo AC.

νῦν] νῦν, Steph. Ast. pr. sec.

διὰ τούτου] *propter iniustitiam* Fic. quasi διὰ τοῦτο esset, quod ipsum in Mon. B. Flor. U. repertum Stallbaumius in sec. exhibuit. Atque ita vulgaris loquendi usus ferebat, et supra p. 609. E. accusativus positus est: δι' ἐκεῖνα ὑπὸ τῆς αὐτοῦ κακίας. Sed quum caussa propior et efficiens sine ambiguitate praepositione ὑπὸ significata esset, διὰ etiam cum genitivo ad remotiorem indicandam adhiberi potuit. Sic Aeschylus Agam. 456. eum, qui non manu, sed culpa alienae mulieris occubuit, πεσόντ' ἀλλοτρίας διαὶ γυναικὸς dicit, et contra cum accusativo constat διὰ interdum construi, ubi magis ex usu esset genitivus.

ἄλλων] ἀλλήλων Par. K.

ἐπιτιθέντων] Ita Par. A. Vind. BEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. ἐπιθέντων Lob. Mon. B. (Par. K.) Flor. U. et editi ante Bekkerum, qui de reliquis codicibus praeter Par. A. Vind. B. Ang. et Vat. nihil ostendit.

Δία] Δί' Lob. Vind. BE. Vat. HM. Flor. ACTV.

ἀλλὰ μᾶλλον οἶμαι αὐτὴν φανήσεσθαι πᾶν τοὐναντίον τοὺς ἄλλους ἀποκτιννῦσαν, εἴπερ οἷόν τε, τὸν δ' ἔχοντα καὶ μάλα ζωτικὸν παρέχουσαν καὶ πρός γ' ἔτι τῷ ζωτικῷ ἄγρυπνον· οὕτω πόῤῥω που, ὡς ἔοικεν, ἐσκήνηται τοῦ θανάσιμος εἶναι. Καλῶς, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις. ὁπότε γὰρ δὴ μὴ ἱκανὴ ᾖ γε οἰκεία πονηρία καὶ τὸ οἰκεῖον κακὸν ἀποκτεῖναι καὶ ἀπολέσαι ψυχήν, σχολῇ τό γε ἐπ' ἄλλου ὀλέθρῳ τεταγμένον κακὸν ψυχὴν ἤ τι ἄλλο ἀπολεῖ, πλὴν ἐφ' ᾧ τέτακται. Σχολῇ γ', ἔφη, ὥς γε τὸ εἰκός. Οὐκοῦν ὁπότε μηδ' ὑφ' ἑνὸς ἀπόλλυται κακοῦ, μήτε οἰκείου μήτε ἀλλοτρίου, δῆλον, ὅτι ἀνάγκη

οὐκ ἄρα] οὐκάρα Mon. B.
πάνδεινον] πάνδεινὸν Vind. E.
ἀπαλλαγὴ γὰρ ἂν εἴη κακῶν] in parenthesi Steph. Ast. — ἂν om. Ven. B.
οἶμαι] ᾤμαι Mon. B. a m. pr.
πᾶν τοὐναντίον], π. τ., Ald. Steph. π. τ., Bas. ab.
ἀποκτιννῦσαν] ἀποκτειννῦσαν Vind. F. ἀποκτιννύσαν Lob. Vind. E.
τὸν δ'] τ. δὲ Vind. F.
παρέχουσαν] παρέχουσα Vind. BE. Vat. H.
γ' ἔτι] Ita Par. A. Vind. BEF. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. γέ τοι Par. K. Ast. pr. γέ τι Mon. B. Flor. U. Ald. Bas. ab. Steph. γε Ven. C. a m. pr. Ast. sec. tert. praeeunte Heindorfio ad Charm. §. 36. τε Lob. Vat. BM. De Par. D. et Mon. B. Bekkerus tacuit. „Vel πρός γέ τοι vel πρός γ' ἔτι scribendum videtur.“ Steph. in m.
ζωτικῷ] ζωτικὸν Par. DK. ζῶντι κακῷ Vind. BE. Vat. H. Flor. CV. Ficinus pro πρός γ' ἔτι τῷ ζ. posuit *apprime*.
που] ποῦ Vind. F. τοῦ Ang. B.
ἐσκήνηται] Ita Par. A. Vind. BEF. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRV. ἐσκήνωται cum altera parte codicum Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. Cf. p. 614. E. 621. A.
ὁπότε γὰρ] ὁπότε ὁπότε Vind. E.
οἰκεία] οἰκία Lob.
κακὸν] καλὸν Mon. B. a m. pr.
ἀποκτεῖναι καὶ ἀπολέσαι] *perdere* Fic.
ψυχὴν] ψυχήν: Vind. E.
σχολῇ] σχολὴ Lob. Vind. F. Ald. Bas. ab.
τό γε] τό γ' Mon. B.
ἐπ'] ὑπ' Vind. BE. Vat. H. Flor. RV.
ἄλλου] ἄλλον Ald. Bas. ab. ἄλλων Mon. B.
ὀλέθρῳ] ὀλέθρου Lob. Vind. BE. Vat. HM. et a m. pr. B. Ficino hoc *malum ex alterius pernicie atque ad aliud institutum* audit.
ἤ τι ἄλλο ἀπολεῖ] εἴ τι ἀπολεῖ ἄλλο Lob. Vat. M. *vel aliud quicquam dissolvet* Fic.
ἐφ' ᾧ] ἐφῶ Vind. F. ἐφ' ὃ Vind. E. *cui* (*proprie accidit*) Fic.
Σχολῇ] σχολή Lob. σχολὴ Vind. F.
γ'] om. Vind. F. Ang. B.
ὥς γε] ὥστε Ald. Bas. ab.
μηδ'] μὴ Lob. Vat. M. Par. DK. sec. Bekk. δ' Vind. E.
ὑφ' ἑνὸς] ὑφενὸς Vind. F.
ἀπόλλυται] ἀπόληται Par. DK. Ald. Bas. ab.
κακοῦ] καλοῦ Mon. B. a m. pr.
δῆλον, ὅτι] δηλονότι Lob. Ald. Bas. ab.

αὐτὸ ἀεὶ ὂν εἶναι· εἰ δ' ἀεὶ ὄν, ἀθάνατον. Ἀνάγκη, ἔφη. Τοῦτο μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, οὕτως ἐχέτω. εἰ δ' ἔχει, ἐννοεῖς, ὅτι ἀεὶ ἂν εἶεν αἱ αὐταί. οὔτε γὰρ ἄν που ἐλάττους γένοιντο μηδεμιᾶς ἀπολλυμένης οὔτε αὖ πλείους. εἰ γὰρ ὁτιοῦν τῶν ἀθανάτων πλέον γίγνοιτο, οἶσθ', ὅτι ἐκ τοῦ θνητοῦ ἂν γίγνοιτο, καὶ πάντα ἂν εἴη τελευτῶντα ἀθάνατα. Ἀληθῆ λέγεις. Ἀλλ', ἦν δ' ἐγώ, μήτε τοῦτο οἰώμεθα· ὁ γὰρ λόγος οὐκ ἐάσει· B μήτε γε αὖ τῇ ἀληθεστάτῃ φύσει τοιοῦτον εἶναι ψυχήν, ὥστε πολλῆς ποικιλίας καὶ ἀνομοιότητός τε καὶ διαφορᾶς γέμειν αὐτὸ πρὸς αὑτό. Πῶς λέγεις; ἔφη. Οὐ ῥᾴδιον, ἦν δ' ἐγώ, ἀΐδιον εἶναι σύνθετόν τε ἐκ πολλῶν καὶ μὴ τῇ καλλίστῃ κεχρημένον συνθέσει, ὡς νῦν ἡμῖν

ἀεὶ ὂν εἶναι] εἶναι ὂν εἶναι Lob. Ven. C. Vat. M. et cum ἀεὶ super altero εἶναι B. ὂν εἶναι ἀεὶ Par. D. a m. pr.

εἰ δ'] εἰ δὲ Lob. ὃ δ' Ang. B.

ὂν] ἂν Ang. B.

ἀθάνατον. Ἀνάγκη] ἀθάνατος ἀνάγκη, a m. s. ἀθάνατον ἀ., Mon. B.

εἰ δ'] Ita Vind. B. sed in δ' correctus.

ἔχει] ἔχεις Vat. B. a m. s. (ἔχει a m. pr.) ἔχοι Ald. Bas. ab. Steph. et fortasse Par. D. de quo uno nihil a Bekkero significatum est.

ἐννοεῖς] ἐννοεῖν Vat. B. *animadvertas* Fic.

ἀεὶ] om. Mon. B.

ἐλάττους] ἐλάττονες Lob. Vat. BM. ἐλάττονας Ven. C.

οὔτε] οὔτ' Lob. Vat. M. μήτε Par. K. sec. Bekk.

πλέον] πλεῖον Lob. Vat. BM.

τοῦ θνητοῦ] τοῦ om. Vind. E.

ἀθάνατα.] ἀθάνατα; Bekkerus. Sed οἶσθα non aliter dictum videtur, quam ἐννοεῖς.

Ἀλλ'] ἀλλ' Vind. E.

οἰώμεθα] οἰόμεθα Flor. V. et cum ω super ό Vat. H. item Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. et Ficinus: *existimamus*. Coniunctivum, quem reliqui codices omnes exhibent, in m. desiderabat Stephanus. Eum ex coniectura, quum de Par. K. tacuissent Bipontini, Astius in sec. restituit.

ὁ γὰρ λόγος οὐκ ἐάσει] in parenthesi Steph. Ast.

γε αὖ] γε om. Mon. B.

ἀληθεστάτῃ] ἀληθεστάτη Vind. E.

διαφορᾶς] διαφθορᾶς Ang. B. Flor. RT.

γέμειν] γέμην Vind. E.

πρὸς αὑτό] π. αὐτό Vind. EF. Ald. Bas. ab. om. Lob. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Par. DK. Flor. U.

Οὔκουν] οὐκοῦν Lob. Vind. F. Flor. R. οὐκ οὖν Flor. V.

ἀθάνατον] ἀθάνατος Lob. Vat. B. ἀθάνατος ἡ Vat. M.

οἱ ἄλλοι] οἱ om. Mon. B. Flor. U. Respiciuntur ea, quae alibi, maxime in Phaedone, argumenta immortalitatis exposita sunt, cuius tamen expositionis Glauco vel immemor vel non particeps fuisse censendus est ob ea, quae p. 608. D. mirabundus super hac re dixit.

οἷον δ' ἐστὶ τῇ ἀληθείᾳ] *Si quis vero, qualis ipsa revera sit, inspicere cupit* Fic. bene. — ἐστι — Mon. B.

λελωβημένον] λευκωμένον, in m. a m. pr. λελωβη, a m. s. λελωβη, Mon. B.

θεάσασθαι] θεᾶσθαι Vind. F. Ang. B.

ὥσπερ] ὥσπερ Lob.

B

C

ἐφάνη ἡ ψυχή. Οὔκουν εἰκός γε. Ὅτι μὲν τοίνυν ἀθάνατον ψυχή, καὶ ὁ ἄρτι λόγος καὶ οἱ ἄλλοι ἀναγκάσειαν ἄν· οἷον δ' ἐστὶ τῇ ἀληθείᾳ, οὐ λελωβημένον δεῖ αὐτὸ θεάσασθαι ὑπό τε τῆς τοῦ σώματος κοινωνίας C καὶ ἄλλων κακῶν, ὥσπερ νῦν ἡμεῖς θεώμεθα, ἀλλ' οἷόν ἐστι καθαρὸν γιγνόμενον, τοιοῦτον ἱκανῶς λογισμῷ διαθεατέον, καὶ πολὺ κάλλιον αὐτὸ εὑρήσει καὶ ἐναργέστερον δικαιοσύνας τε καὶ ἀδικίας διόψεται καὶ πάντα, ἃ νῦν διήλθομεν. νῦν δὲ εἴπομεν μὲν ἀληθῆ περὶ αὐτοῦ, οἷον ἐν τῷ παρόντι φαίνεται, τεθεάμεθα μέντοι διακείμενον αὐτὸ ὥσπερ οἱ τὸν θαλάττιον Γλαῦκον ὁρῶντες οὐκ ἂν ἔτι ῥᾳδίως αὐτοῦ ἴδοιεν τὴν D ἀρχαίαν φύσιν, ὑπὸ τοῦ τά τε παλαιὰ τοῦ σώματος

οἷόν ἐστι] οἷον ἔστι Vind. F. In Mon. B. — ον a m. s. int. vers. additum.

ἱκανῶς] ἱκανῷ Ang. B. In Vind. F. ς deletum est.

διαθεατέον] Ita Ven. B. et ex coniectura, nisi fallor, Mon. B. Flor. U. cum Ficino (*discernere*) et editis. διαθετέον Par. AD. Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. C. δι' εὐθετέον Par. K. sec. Bip. διευθετέον sec. Bekk. θεατέον Vind. BE. Vat. H. Flor. ACTV. et, ut videtur, R. pro quo Stallbaumius in pr. (in sec. hanc omnem lectionis varietatem silentio praetermisit) iterum signum Flor. T. posuit. θατέον Ang. B. Verbo composito, quod hic in codice optimo leviter affectum est, utitur et alibi Plato (Crat. p. 424. D.) et Xenophon Anab. L. III. c. 1. §. 19.

πολὺ] Ita Par. A. Vat. H. Flor. ATV. πολύ γε reliqui codices cum editionibus; non male, sed praeter necessitatem. γε simili modo interpolatum vidimus Vol. I. p. 295, b. et Vol. II. p. 25, b.

εὑρήσει] εὑρήσεις Lob. Vat. BM. Subaudiendum est pronomen τὶς, non ὁ λογισμός, quemadmodum Astius in sec. censebat. Cf. Euthyd. p. 299. D: Οὐκοῦν καὶ τὸ χρυσίον ἀγαθὸν ὁμολογεῖς εἶναι; Ὡμολόγηκα μὲν οὖν, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν ἀεὶ δεῖ αὐτὸ ἔχειν καὶ πανταχοῦ καὶ ὡς μάλιστα ἐν ἑαυτῷ; καὶ εἴη ἂν εὐδαιμονέστατος, εἰ ἔχοι χρυσίου μὲν τρία τάλαντα ἐν τῇ γαστρὶ etc.

πάντα] πάνθ' Lob.

νῦν διήλθομεν] Astius in tert. δὴ inter haec excidisse suspicatur; frustra. Cf. Vol. I. p. 318, b.

εἴπομεν] εἴπωμεν Par. D.

αὐτὸ] αὐτὸν Par. K. Ald. Bas. ab. — Plotinus Enn. I. L. I. c. 12. p. 6. F. ed. Bas. 1580. hunc locum respiciens: ὅθεν φησί· τεθεάμεθα γὰρ αὐτὴν ὥσπερ οἱ τὸν θαλάττιον Γλαῦκον ὁρῶντες.

θαλάττιον] θαλάσσιον Vat. M.

Γλαῦκον] γλαῦκων Vind. E. Γλαύκων Bas. b. *Glauconem* Fic. De Glauco marino plerosque, qui mentionem fecerunt, recensuit Hermannus in diss. de Aeschyli Glaucis Lips. 1812. p. 8. Eis praeter Platonem addendus est scholiastes ad h. l. et scholiastes Aristidis p. 248. Fromm. et Phrynichus Bekkeri anecd. p. 5, 21: Ἀνθρωποειδὲς θηρίον ὕδατι συζῶν· ἐπὶ τοῦ Γλαύκου, ἀναφανέντος ἐκ τῆς θαλάσσης. Αἰσχύλος.

αὐτοῦ] post ἴδοιεν Vind. BE. D Ven. B. cum editis ante Bekkerum.

ἴδοιεν] In Vind. F. ν deletum est.

μέρη τὰ μὲν ἐκκεκλάσθαι, τὰ δὲ συντετρῖφθαι καὶ πάντως λελωβῆσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἄλλα δὲ προσπεφυκέναι, ὄστρεά τε καὶ φυκία καὶ πέτρας, ὥστε παντὶ μᾶλλον θηρίῳ ἐοικέναι, ἢ οἷος ἦν φύσει· οὕτω καὶ τὴν ψυχὴν ἡμεῖς θεώμεθα διακειμένην ὑπὸ μυρίων κακῶν. ἀλλὰ δεῖ, ὦ Γλαύκων, ἐκεῖσε βλέπειν. Ποῖ; ἦ
E δ' ὅς. Εἰς τὴν φιλοσοφίαν αὐτῆς, καὶ ἐννοεῖν, ὧν ἅπτεται καὶ οἵων ἐφίεται ὁμιλιῶν, ὡς ξυγγενὴς οὖσα τῷ τε θείῳ καὶ ἀθανάτῳ καὶ τῷ ἀεὶ ὄντι, καὶ οἷα ἂν

τὰ μὲν] *τα μὲν* Ald. et paullo post *τα δὲ*, utrumque cum Lob., hoc cum Vind. F. invito, opinor, editore. In codicibus quidem praetermissio huius accentus creberrima et a me fere consulto neglecta est.

ἐκκεκλάσθαι] *ἐκκεκλᾶσθαι* Lob. Vind. F. Mon. B. Ald. Bas. ab. Ast. pr. *κεκλάσθαι* Par. A. Vat. H. *fractae* Fic. Non desunt interpolatae praepositionis exempla (cf. L. V. p. 460. C. *ἐπιτιθέναι* e *τιθέναι* corruptum) nec simplicis significatio deterior est, quam compositi: tamen, quum *ἐκκλᾶν* perrarum, *κλᾶν* usu tritum sit, duorum codicum gratia vulgatum mutare durum videtur.

πάντως] *πάντα* Par. K. sec. Bekk.

ἄλλα] *ἀλλὰ* Bas. b. *ἄλλοις* Vind. E.

προσπεφυκέναι] *συμπεφυκέναι* Athenaeus L. III. p. 92. F. in disputatione de ostreis hoc et quatuor sequentia vocabula ut *ἐν τῷ τῆς Πολιτείας δεκάτῳ* posita commemorans.

ὄστρεά] Ita Mon. a m. pr. *ὄστρειά* idem a m. s. et, ut videtur, Athenaeus, qui, postquam veteribus tantum *ὄστρεια* in usu fuisse Cratini et Epicharmi auctoritate docuit, *ὄστρεον* tamen, ut *ὄρνεον*, Platonem in Phaedro et Timaeo, (p. 250. C. et p. 92. B. quibus locis sine varietate *ὀστρέου* et *ὀστρέων* legitur) in decimo Civitatis vero *ὄστρεια* dixisse ait eiusque rei fidem facturus haec ipsa verba quinque apponit, in quibus quum codex Ven. *ὄστρια τε*, Pal. *ὄστρειά τε*, Flor. *ὀστρείοι τε*, editiones vero Ald. et Casaub. *ὄστρεά τε* exhibeant, Dindorfius Palatinum, quocum Venetus re ipsa consentit, secutus in ipsius Athenaei verbis pro *ὄστρεα*, quod in codicibus et editionibus erat, probabili coniectura *ὄστρεια* scripsit. Nam *ὄστριον*, quae tanquam tertia forma Athenaeo memorata ab eoque nostro in loco inventa videri possit, usui et analogiae repugnat et sicubi scriptum est, ut Crat. p. 424. D. in Bas. b. et in Apollonii lexico apud Bastium ad Gregor. p. 343. *ὄστρειον* legendum esse Moeridis glossa docet Bastio in *addendis* ad Greg. p. 892. teste in codice S Germ. 345. ita exarata: *ὄστρια, διὰ τοῦ ῑ μακροῦ, Ἀττικοί· ὄστρεα, Ἕλληνες.* Atque hoc *ὄστρειον*, quod secundum Moerin et Thomam et Photium *Ἀττικώτερον* est, Cratyli l. c. Heindorfio ex scriptura Bas. b. refingi posse etiam propterea videbatur, quod Athenaeus cetera vocis huius e Platone exempla proferens Cratyli locum praetermisisset. Ei argumento nunc nihil tribuendum esse apparet, neque codices ibi aut hic vulgatae scripturae mutationem permittunt. Eandem secutus est Proclus in Alcib. T. III. p. 76: *δεῖ τοίνυν τὴν ἐντεῦθεν μέλλουσαν* (sc. *ψυχὴν*) *ὀρθῶς ἐπ' ἐκείνην τὴν ἄγρυπνον περιάγε-*

γένοιτο τῷ τοιούτῳ πᾶσα ἐπισπομένη καὶ ὑπὸ ταύτης τῆς ὁρμῆς ἐκκομισθεῖσα ἐκ τοῦ πόντου, ἐν ᾧ νῦν ἐστί, καὶ περικρουσθεῖσα πέτρας τε καὶ ὄστρεα, ἃ νῦν αὐτῇ ἅτε γῆν ἑστιωμένῃ γεηρὰ καὶ πετρώδη πολλὰ καὶ ἄγρια 612 περιπέφυκεν ὑπὸ τῶν εὐδαιμόνων λεγομένων ἑστιάσεων. καὶ τότ' ἄν τις ἴδοι αὐτῆς τὴν ἀληθῆ φύσιν, εἴτε πολυειδὴς εἴτε μονοειδής, εἴτε ὅπῃ ἔχει καὶ ὅπως. νῦν δὲ τὰ ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ πάθη τε καὶ εἴδη, ὡς ἐγῷμαι, ἐπιεικῶς αὐτῆς διεληλύθαμεν. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη.

σθαι φύσιν, κοσμῆσαι μὲν τὰς δευτέρας καὶ τρίτας δυνάμεις τὰς συνηρτημένας αὐτῇ καθάπερ τῷ θαλαττίῳ Γλαύκῳ τὰ φύκια καὶ τὰ ὄστρεα. Quod autem Stallbaumius in sec. ὀστρεια hoc loco, *ut mox*, in Mon. B. a m. s. *et in Flor. U.* esse perhibet, id negligenter, ut alibi, inspecta sua pr. coniecisse in chartam videtur.

φυκία] Ita Vind. F. et Athenaei codices Ven. Pal. et Flor. et ed. Dind. φυκίας eiusdem ed. Ald. et Casaub. κύφια Vat. B. φύκια reliqui mei et, quantum ex editorum silentio colligere licet, Bekkeriani et Florentini cum editionibus. Cf. Buttmanni gramm. II. p. 334.

πέτρας] πέρας Bas. a.

παντὶ μᾶλλον] παντὸς μ. Lob. Vat. BM. (*ex quibus*) *multo magis* (*ferae prae se fert imaginem, quam naturae prioris aspectum.*) Fic.

ἐοικέναι] προσεοικέναι Lob. Vat. BM. Bas. b.

φύσει· οὕτω] φύσει αὐτῷ Lob. αὐτῷ pro οὕτω etiam in Vat. M. legitur.

θεώμεθα] *semper aspicimus* Fic.

δεῖ] δὴ Bas. ab. Plotinus Enn. I. I. I. c. 12. p. 6. F: δεῖ δὲ περικρούσαντας τὰ προστεθέντα, εἴπερ τις ἐθέλει, φησί, τὴν φύσιν αὐτῆς ἰδεῖν, εἰς τὴν φιλοσοφίαν αὐτῆς ἰδεῖν, ὧν ἐφάπτεται καὶ τίσι συγγενὴς οὖσά ἐστιν ὅ ἐστιν.

Ποῖ] πῇ Vind. B. Vat. BM. Flor. T.

ἐφίεται] *affectat et nititur* Fic. E

τῷ τε] τε om. Vind. F. Ang. B. et a m. pr. Ven. B.

τῷ ἀεὶ] Vulgo omissum articulum cum Bekkero et Stallbaumio ex Par. A. Vind. B (in quo inter versus est) E. Ven. B. Vat. H. Flor. ACT. recepi.

οἵα] οἷα Lob. Vind. F.

ἐπισπομένη] ἐπισπωμένη Lob. Vind. BEF. Vat. HM. et a m. s. B. Ven. B. Par. K. sec. Bekk. Ang. B. Bas. b.

ὁρμῆς] *affectum nixumque* Fic.

ἐστί] ἐστι Stallbaumius in sec.

καὶ περικρουσθεῖσα] καὶ om. Vat. H. De verbo cf. Passovii lexicon. *nudusque emergens, excussis* (*petris*) Fic.

ὄστρεα] ὀστρεια Mon. B. Vind. F. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. V. supra ad D. dicta.

αὐτῇ] αὐτὴ Vind. F.

γῆν] νῦν Vind. BE. Vat. H. Flor. AC.

ἑστιωμένῃ] ἑστιωμένη Ald. Bas. ab.

τότ'] τό τ' Vind. E. τό τ' 612 Ald. Bas. ab.

ἴδοι] ἴδῃ editi ante Astii sec. cum Par. DK. Mon. B. Flor. U.

μονοειδής] μονον—δὴς Ald. (in fine et initio versus.)

ἀνθρωπίνῳ] ἀνθροπίνῳ Ald. Bas. ab.

Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, τά τε ἄλλα ἀπεδυσάμεθα ἐν τῷ
B λόγῳ καὶ οὐ τοὺς μισθοὺς οὐδὲ τὰς δόξας δικαιοσύνης 518
ἐπηνέγκαμεν, ὥσπερ Ἡσίοδόν τε καὶ Ὅμηρον ὑμεῖς
ἔφατε, ἀλλ' αὐτὸ δικαιοσύνην αὐτῇ ψυχῇ ἄριστον εὕ-
ρομεν καὶ ποιητέον εἶναι αὐτῇ τὰ δίκαια, ἐάν τ' ἔχῃ
τὸν Γύγου δακτύλιον ἐάν τε μή, καὶ πρὸς τοιούτῳ δα-
κτυλίῳ τὴν Ἄϊδος κυνῆν; Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις.
Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Γλαύκων, νῦν ἤδη ἀνε-

Οὐκοῦν — περιμένει. 614. A.] excerpsit Stobaeus serm. VIIII. p. 122. Priora usque ad *λανθάνετον* E. *om.* cod. A.

ἀπεδυσάμεθα] *ἀπελυσάμεθα* Par. ADK. sec. Bekk. Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. C. Ang. B. Stob. et int. vers. Flor. T. Id ex Stobaeo Astius in sec. recepit et *ἀπολύεσθαι* idem, quod *ἀπαλλάττεσθαι*, *se liberare*, *defungi* esse monuit. Sed ea significatio quum universae sententiae, tum addito *τὰ ἄλλα* minus convenit, neque ego aliam novi, qua *ἀπελυσάμεθα* commode dici h. l. potuerit. Contra *ἀποδύεσθαι*, quod quam facile ita corrumpi potuerit, Koenii et Bastii annotationes ad Gregor. p. 474. et 711. docebunt, et notionem habet ad reliqua aptam et metaphorice dictum est, quale verba *ἐν τῷ λόγῳ* si minus requirunt, certe commendant. Quamquam quid potissimum illud sit, quod detractum aut exutum in sermone a Socrate dicatur, non statim apparet. Quo minus enim cum Grouio, Kleukero, Morgensternio, Stallbaumio iam hic de iustitiae praemiis ornamenti instar extrinsecus ad eam accedentibus cogitemus, partim mentio eorum paullo post ut ab reliquis illis diversorum facta, partim modestia Socratis obstat, qui non videtur de veste iustitiae detracta tamquam de sua veste loqui eamque a se depositam dicere potuisse. Accedit quod iustitiae nomen postea demum atque ut rei nondum significatae enuntiatur. Non magis satisfacit Budaei interpretatio a Stephano in thes. T. I. p. 1061. F. proposita: *a nobis exuusimus*, hoc est, *dicenda non duximus et explicanda nobis*, sensu simili eius, quo Tacitus *exuere obsequium*, *iustitiam*, *reverentiam* dicat; quam interpretationem nescio an secutus sit Schleiermacherus: *Und nicht wahr, alles anderen haben wir uns in der Rede entschlagen, und nichts von dem Lohn und dem Ruhm der Gerechtigkeit herbeigezogen* —. Ita fortasse usurpatum adhuc sermonem qui missum faciat eoque non amplius utatur, *λόγον ἀποδύεσθαι* dici possit, sed quae quis explicare verbis nondum aggressus sit et omnino explicanda non putet, ea ne exuere quidem in sermone potest. Et quaenam sint reliqua illa et a praemiis iustitiae diversa, quae sibi explicanda non duxerint? Quae quidem ad rem pertinerent, omnia exposita erant, certe videri debebant Socrati, priusquam aliquid accessionis instar adderet. Magis hac saltem ex parte probabilis est Ficini interpretatio: *Nonne cetera quidem in hac disputatione exposuimus? praemia vero ipsius et honores nequaquam attulimus*, sed verbi *ἀποδύσασθαι* significationi et membrorum iuncturae particulis *τε καὶ* nexorum pariter repugnat. Iam ut meam sententiam promam, quum Socrates hic transitum ad ea, quae dicenda supersunt, faciat, ideoque verba, quibus utitur, partim ad antecedentia, partim ad sequentia spectare consen-

ἀφθονόν ἐστι πρὸς ἐκείνοις καὶ τοὺς μισθοὺς τῇ δικαιοσύνῃ καὶ τῇ ἄλλῃ ἀρετῇ ἀποδοῦναι, ὅσους τε C καὶ οἵους τῇ ψυχῇ παρέχει παρ᾽ ἀνθρώπων τε καὶ θεῶν, ζῶντός τε ἔτι τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐπειδὰν τελευτήσῃ; *Παντάπασι μὲν οὖν*, ἦ δ᾽ ὅς. *Ἆρ᾽ οὖν ἀποδώσετέ μοι ἃ ἐδανείσασθε ἐν τῷ λόγῳ; Τί μάλιστα;* Ἔδωκα ὑμῖν τὸν δίκαιον δοκεῖν ἄδικον εἶναι καὶ τὸν ἄδικον δίκαιον. ὑμεῖς γὰρ ἡγεῖσθε, κἂν εἰ μὴ

taneum sit, et quum in proximis de anima sermo fuisset, cuius in hac vita affectiones et formae iam satis declaratae sint, hanc ipsam declarationem superioribus libris factam et in removendis involucris naturam hominis obtegentibus necessario occupatam respici a Socrate puto, dum et reliqua se exuisse suamque, h. e. hominis, naturam aperuisse in sermone et ipsam iustitiam detracta rerum externarum quasi veste spectandam exhibuisse demonstrat. Cuius dicti pars posterior summam eorum, quae epilogo continentur, prior rationem, qua cum praegressis cohaereat, significat.

λόγῳ] *λόγῳ;* Bas. ab.

B *οὐδὲ τὰς*] *οὐδετὰς* Vind. F.

ἐπηνέγκαμεν] *ἀπηνέγκαμεν* Stob. *ἐπηνέσομεν* Par. K. sec. Bip. *ἐπηνέσαμεν* sec. Bekk.

Ἡσίοδόν τε καὶ Ὅμηρον] *καὶ* ante *Ἡσίοδον* addunt Vind. BE. Vat. H. Flor. ACTV. Stallb. pr. *Homerum* (*vos*) *et Hesiodum* Fic. Cf. L. II. p. 363. A.

αὐτὸ δικαιοσύνην] *αὐτοδικαιοσύνην* Par. A. Vind. BF. Stob. Trinc. Gaisf. Cf. Vol. I. p. 122, a. *αὐτὴν δικαιοσύνην* Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. Stob. margo Gesn.

αὐτῇ ψυχῇ] *α. τῇ ψ.* Stob. Ast. sec. tert. Cf. C: *αὐτὴ δικαιοσύνη* et Vol. II. p. 291, a.

εὕρομεν] *εὕρομεν;* Steph.

δίκαια] *δίκαι* Vind. E.

τ᾽ ἔχῃ] *τε ἔ.* Vind. BE.

Γύγου] Cf. ad L. II. p. 359. C. de hoc Platonis Gyge dicta, quae impugnans in sec. Stallbaumius effecit, ut magis verisimilia videantur. Is enim L. II. non solum *Γύγῃ* contra plerosque codices scribere, sed etiam verba *τοῦ Λυδοῦ προγόνῳ* contra omnes eiicere coactus est.

ἐάν τε μή, καὶ πρὸς τοιούτῳ δακτυλίῳ] *sive etiam* Fic.

κυνῆν] *κυνεῖν* Vind. E. *κυνέην* Stob. Cf. Homeri Il. L. V. v. 845: *αὐτὰρ Ἀθήνη Δῦν᾽ Ἄϊδος κυνέην, μή μιν ἴδοι ὄβριμος Ἄρης.* — Signum interrogandi Astius primus apposuit.

Ἆρ᾽] *ἄρ᾽* Vind. F.

ἦν] om. Ven. C.

ὅσους τε] *τε* om Stob.

C *οἵους*] *ὅσους* Vind. F.

παρέχει] om. Par. K.

παρ᾽] *παρὰ* Mon. B.

ζῶντός τε] *τε* om. Lob. Vat. BM.

τελευτήσῃ;] *τελευτήσῃ.* Ald. Bas. ab. Steph.

Παντάπασι] *παντάπάσι* Ald.

Ἆρ᾽] *ἄρ᾽* Vind. F. Stob. Trinc.

ἀποδώσετέ] *ἀποδώσεταί* Stob. cod. N.

ἐδανείσασθε] *ἐδανείσασθαι* cum ε super αι Vind. E.

ὑμῖν] *ἡμῖν* Vind. B. Flor. O. Stob. cod. B.

ὑμεῖς] *ἡμεῖς* Stob. cod. B.

ἡγεῖσθε] *ᾐτεῖσθε* Par. A. *ᾐτεῖσθε* Vind. B. *ᾐτεῖσθε* Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. Stob. Trinc. *postulatis.* (*licet enim fieri non posset, ut ista homines deosque laterent: tamen concedi hoc disputationis gratia placuit, ut* etc.) Fic. Etiam sine interpolatione *ᾐτεῖσθε* teneri et *δοτέον εἶναι* enallage non insolenti pro *δοῦναι*

δυνατὸν εἴη ταῦτα λανθάνειν καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, ὅμως δοτέον εἶναι τοῦ λόγου ἕνεκα, ἵνα D αὐτὴ δικαιοσύνη πρὸς ἀδικίαν αὐτὴν κριθείη. ἢ οὐ μνημονεύεις; Ἀδικοίην μέντ' ἄν, ἔφη, εἰ μή. Ἐπειδὴ τοίνυν κεκριμέναι εἰσίν, ἐγὼ πάλιν ἀπαιτῶ ὑπὲρ δικαιοσύνης, ὥσπερ ἔχει δόξης καὶ παρὰ θεῶν καὶ παρὰ ἀνθρώπων, καὶ ἡμᾶς ὁμολογεῖν περὶ αὐτῆς δοκεῖσθαι οὕτω, ἵνα καὶ τὰ νικητήρια κομίσηται, ἃ ἀπὸ τοῦ δοκεῖν κτωμένη δίδωσι τοῖς ἔχουσιν αὐτήν, ἐπειδὴ καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ εἶναι ἀγαθὰ διδοῦσα ἐφάνη καὶ E οὐκ ἐξαπατῶσα τοὺς τῷ ὄντι λαμβάνοντας αὐτήν. Δί-

vel λαβεῖν, quasi ἠξιοῦτε praecessisset, positum excusari posset, nisi continuo subiectum ἂν verbum aliquod non rogandi, sed existimandi significatione praeditum requireret. Cf. Vol. I. p. 294, b. Ita enim h. l. κἂν interpretandum et ab optativo εἴη, cui Bernhardy synt. p. 412. iungendum statuit, separandum videtur. Litterarum autem γ et τ confusione nihil frequentius esse constat.

δυνατὸν] δυνατὰ Mon. B. Flor. U.

εἴη] ἢ Vind. B.

ταῦτα] τοῦτον Vat. M.

θεοὺς καὶ] καὶ om. Flor. U. et a m. pr. Mon. B.

ἵνα αὐτὴ] ἵν' αὕτη Lob. ἵν' ἡ αὐτὴ Stob. ἵνα αὐτὴ ἡ Ast. sec.

D κριθείη] κριθεῖτι Stob. Trinc.

ἢ] ἡ Vind. E.

Ἀδικοίην μέντ'] Ἀδικοίη μέν τ' Ald. Bas. ab. ἄδικοι ἦμεν τ' Lob. Vat. BM. et a m. pr. Par. D. ἀδικοίη μὲν Vind. F. ἀδικοίημεν Ang. B. Flor. R. ἀδικοῖμεν μέντ' Mon. B. Flor. U.

εἰ μή.] εἰ μή; Bas. ab. ἢ μή. Vat. H. Flor. AC. om. Stob. Trinc.

τοίνυν] ἦν τ. Par. A. Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. C. οὖν τ. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. τ. ἦν δ' ἐγὼ Ven. B. Vind. F. Ang. B. Flor. ARTV. γρ Par. A. Stob. Bas. b. Ast. sec. tert. Stallb. quod me quidem iudice tam prope alterum ἐγὼ valde insuave est. Et quum hoc alterum, quo nemo non aegre careat, in Par. A. Ven. C. Flor. T. omissum et in margine Par. A. cum variae lectionis nota positum sit, (id enim significatum puto a Bekkero, qui in comm. ἐγὼ in Par. A. Ven. C. legi, in γρ Par. A. omitti perhibet, quum ἐγὼ vulgatum et Faehsius id in Par. A. omitti testatus sit) in margine primum ἦν δ' ab aliquo, qui non intelligeret, quo pertineret, eo adiectum, deinde in contextu ab aliis ἦν inter ἐπειδὴ et τοίνυν collocatum, ἐγὼ suo loco redditum, ab aliis ἦν δ' ἐγὼ post τοίνυν receptum, alterum ἐγὼ partim omissum, partim iteratum, veram autem lectionem in Flor. C. et Aldi codice servatam esse arbitror.

κεκριμέναι] κεκρυμέναι Stob. cod. B. κεκριμμέναι Bas. ab. Ast. pr.

ἀπαιτῶ] ἀπαιτῷ Ald.

ὥσπερ] ὅπως Vat. M.

παρὰ ἀνθρώπων] παρ' ἀ. Lob. Vind. BEF. Ang. B. Vat. HM. Stob.

ἡμᾶς] ὑμᾶς Mon. B. Par. DK. Flor. U. Ald. Steph. et recentiores. At Socrates ipse adhuc una cum reliquis iustitiam male audire et deos hominesque secus de ea statuere τοῦ λόγου ἕνεκα posuerat. Recte igitur nunc postulat, ut omnes talem videri, qualis

καια, ἔφη, αἰτῇ. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, πρῶτον μὲν τοῦτο ἀποδώσετε, ὅτι θεούς γε οὐ λανθάνει ἑκάτερος αὐτῶν οἷός ἐστιν; Ἀποδώσομεν, ἔφη. Εἰ δὲ μὴ λανθάνετον, ὁ μὲν θεοφιλὴς ἂν εἴη, ὁ δὲ θεομισής, ὥσπερ καὶ κατ' ἀρχὰς ὡμολογοῦμεν. Ἔστι ταῦτα. Τῷ δὲ θεοφιλεῖ οὐχ ὁμολογήσομεν, ὅσα γε ἀπὸ θεῶν γίγνεται, 613 πάντα γίγνεσθαι ὡς οἷόν τε ἄριστα, εἰ μή τι ἀναγκαῖον αὐτῷ κακὸν ἐκ προτέρας ἁμαρτίας ὑπῆρχε; Πάνυ μὲν οὖν. Οὕτως ἄρα ὑποληπτέον περὶ τοῦ δικαίου ἀνδρός, ἐάν τ' ἐν πενίᾳ γίγνηται ἐάν τε ἐν νόσοις ἤ τινι ἄλλῳ τῶν δοκούντων κακῶν, ὡς τούτῳ ταῦτα εἰς ἀγα-

videatur, concedant. Longius a Graeco discessit Ficinus verba ἐγὼ πάλιν etc. usque ad δοκεῖσθαι οὕτω ita reddens: *ego iterum postulo a vobis exponi, quam iustitia mercedem a diis et hominibus referat.*

δοκεῖσθαι οὕτω] δ. οὕτως Flor. T. Stob. Ast. sec. et recentiores. Cf. Vol. I. p. 287, b. et L. IIII. p. 436. D. V. 472. E. — σῇ δοκεῖσθαι Mon. B. in m.

κομίσηται] κομήσηται Vind. E.

ἃ] om. Par. A. Vind. F. Ven. C. Ang. B. et a m. pr. Vat. B. post κτωμένη ponunt Vind. BE. Vat. H. Flor. ACRTV. et a m. s. Par. A. ubi Vind. F. et Ang. B. eius loco ὃ, Ang. B. superscripto ἃ, habent. Ante ἀπὸ facile excidere potuit ἃ; aut Plato ἀπὸ scripserat.

διδοῦσα] διδοῦσαι Stob. Gesn.

οὐκ ἐξαπατῶσα] οὐκεξάπ. Vind. E. οὐκ ἐξαπατώστω Stob. Trinc.

τῷ ὄντι] τωόντι Vind. E.

E αἰτῇ] αὐτῇ Ang. B. Flor. RT. Stob. (excepto cod. B.) Bas. ab. αἰτεῖς Mon. B. Flor. U. αἰτεῖ Stob. cod. B. Gaisf. Astius et recentiores.

ἀποδώσετε] ἀποδώσεται cum ε super αι Vind. E.

θεούς γε] θ. τε Stob. Trinc. Gesn.

ἐστιν;] ἐστιν. Ald. Bas. ab. Steph. Post hoc Ficinus *et iustus scilicet et iniustus* addendum putavit.

ὁ μὲν] ὃ μὲν Vind. F.

εἴη] οἴη Stob. Trinc.

κατ' ἀρχὰς] καταρχὰς Lob. Vind. BEF. Stob. Trinc. Gesn. Ald. Bas. ab. V. L. I. p. 352. B.

ὡμολογοῦμεν] ὁμολογοῦμεν Vat. H. ὡμολοῦμεν Vind. E.

ταῦτα] In hac voce desinit Ven. C.

ὅσα γε] ὅσα τε Lob. Vind. F. Mon. B. (hi duo τὲ) Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. et cum γ super τ A. Ang. B. Flor. ART.

ἀπὸ θεῶν] ὑπὸ θεῶ Par. K. sec. Bekk.

ἄριστα,] ἀρίστα Lob. ἄριστα. 613 Ald. ἄριστα; Steph.

ὑπῆρχε;] ὑπῆρχεν; Bekkerus cum Vind. B. et Stobaeo. ὑπῆρχε. Ald. Bas. ab.

οὖν] om. Stob. cod. B.

Οὕτως — θεῷ. B.] excerpta leguntur in Pal. A.

ἀνδρὸς] ἀ. ὅτι Pal. A. — σῇ παραμυθίαν ἀνιωμένοις Mon. B. in m.

ἐάν τ' ἐν πενίᾳ] om. Ang. B. Pro τ' Lob. Mon. B. τε, pro πενίᾳ Lob. Vind. F. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. Flor. R. πενίη habent.

γίγνηται] γίγνεται Bas. b.

τε ἐν] τ' ἐν Vind. BEF. Ang. B. Pal. A. Vat. H. Stob. Bas. b.

τούτῳ] τοῦτο cum ω super ο Stob. cod. A.

ταῦτα] om. Flor. T.

θόν τι τελευτήσει ζῶντι ἢ καὶ ἀποθανόντι. οὐ γὰρ δὴ ὑπό γε θεῶν ποτὲ ἀμελεῖται ὃς ἂν προθυμεῖσθαι ἐθέλῃ δίκαιος γίγνεσθαι καὶ ἐπιτηδεύων ἀρετὴν εἰς ὅσον δυ-
B νατὸν ἀνθρώπῳ ὁμοιοῦσθαι θεῷ. Εἰκός γ', ἔφη, τὸν τοιοῦτον μὴ ἀμελεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ὁμοίου. Οὐκοῦν περὶ τοῦ ἀδίκου τἀναντία τούτων δεῖ διανοεῖσθαι; Σφόδρα γε. Τὰ μὲν δὴ παρὰ θεῶν τοιαῦτ' ἂν εἴη νικητήρια τῷ δικαίῳ. Κατὰ γοῦν ἐμὴν δόξαν, ἔφη. Τί δὲ, ἦν δ' ἐγὼ, παρ' ἀνθρώπων; ἆρ' οὐχ ὧδε ἔχει, εἰ δεῖ τὸ ὂν τιθέναι; οὐχ οἱ μὲν δεινοί τε καὶ ἄδικοι δρῶσιν ὅπερ οἱ δρομῆς, ὅσοι ἂν θέωσιν εὖ ἀπὸ τῶν κάτω, ἀπὸ δὲ τῶν ἄνω μή; τὸ μὲν πρῶτον ὀξέως ἀποπηδῶσι, τε-
C λευτῶντες δὲ καταγέλαστοι γίγνονται, τὰ ὦτα ἐπὶ τῶν ὤμων ἔχοντες καὶ ἀστεφάνωτοι ἀποτρέχοντες. οἱ δὲ τῇ

τι] om. Lob. Vind. F. Ang. B. Vat. M. Flor. R.
ἢ καὶ] καὶ om. Mon. B.
οὐ γὰρ — θεῷ. B.] laudat Alcinous isag. c. 27. p. 115. Fisch. ut ἐν τῷ τελευταίῳ τῆς Πολιτείας scripta.
ὑπό] post γε Pal. A.
γε θεῶν] θ. γε Vind. BE. Ven. B. Flor. ACTV. θεοῦ γε Vat. H. θεῶν Alcin.
ὃς] ὡς Stob. cod. A. Trinc. Alcin. ed. Fisch. (ὃς Ald.)
ἐθέλῃ] ἐθέλοι Mon. B. Flor. U. ἐθέλει Vind. F. θέλει Alcin.
γίγνεσθαι] γενέσθαι Alcin.
καὶ ἐπιτηδεύων] καὶ om. Mon. B. καὶ ἐπιτηδεύειν Alcin.
B ἀνθρώπῳ] ἄνθρωπον Alcin.
ὁμοιοῦσθαι] ὁμοιωθῆναι Lob. Vat. M.
θεῷ] om. Stob. cod. B.
Εἰκός γ' — διανοεῖσθαι;] om. Stob. cod. A. εἰκός γε etc. Lob. εἰκός τ' etc. Stob. Trinc. — διανοεῖσθαι. Ald. Bas. ab.
τοιαῦτ' ἂν] Ita cum plerisque Par. K. sec. Bekk. τοιαῦτ' ἄτταν Vind. F. τοιαῦτ' ἅττ' ἂν Ald. Bas. a. τοιαῦτ' ἅττ' ἂν reliquae editiones cum Mon. B. Par. D. Ang. B. Flor. RU. et Stob. non male, sed praeter necessitatem. Cf. p. 614. A.

νικητήρια] νηκητήρια Vind. E. ante corr.
Κατὰ] καὶ τὰ Vat. M.
Τί δὲ] τί δ' Stob.
παρ'] παρὰ Vind. F.
ἆρ'] ἄρ' idem. ἄρα Stob.
οὐχ] οὐκ editio Bekkeri et Stallb. pr.
ἔχει,] ἔχει; Steph.
εἰ δεῖ τὸ ὂν τιθέναι;] in parenthesi sine interrogatione Steph. Ast. pr. εἰ δεῖ τῷ ὄντι θεῖναι Stob. Trinc. et cod. A. quamquam Gaisfordius utrique tantum ὄντι θεῖναι pro ὂν τιθέναι assignat.
ὅπερ] ἅπερ Flor. T.
δρομῆς] Ita Par. A. δρομεῖς codices mei et Florentini cum Stob. et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. Stallb. pr. tacentibus de Par. K. Bipontinis. De reliquis Bekkeri libris non constat. Cf. Vol. I. p. 157, a.
ἂν] αὖ Par. K. sec. Bekk.
τελευτῶντες δὲ] τελευτῶντές τε Stob. cod. A. Trinc.
C τὰ ὦτα] Photius Pors. p. 494. τὰ ὦτα ἐπὶ τῶν ὤμων ἔχοντες: ἐπισείοντες τὴν κεφαλήν· ὃ ποιοῦσιν ἐκλελυμένοι. (Suidas οἱ ἐπὶ.)
ἀστεφάνωτοι] στεφανωτοὶ Stob. cod. A. Trinc.
εἰς τέλος] εἰς τὸ τ. Vat. B.

ἀληθείᾳ δρομικοὶ εἰς τέλος ἐλθόντες τά τε ἆθλα λαμβάνουσι καὶ στεφανοῦνται. οὐχ οὕτω καὶ περὶ τῶν δικαίων τὸ πολὺ ξυμβαίνει; πρὸς τέλος ἑκάστης πράξεως καὶ ὁμιλίας καὶ τοῦ βίου εὐδοκιμοῦσί τε καὶ τὰ ἆθλα παρὰ τῶν ἀνθρώπων φέρονται; Καὶ μάλα. Ἀνέξει ἄρα λέγοντος ἐμοῦ περὶ τούτων ἅπερ αὐτὸς ἔλεγες περὶ τῶν ἀδίκων; ἐρῶ γὰρ δή, ὅτι οἱ μὲν δίκαιοι, ἐπειδὰν πρεσβύτεροι γένωνται, ἐν τῇ αὐτῶν πόλει ἄρχουσί τε, ἂν βούλωνται, τὰς ἀρχὰς γαμοῦσί τε ὁπόθεν ἂν βούλωνται, ἐκδιδόασί τε εἰς οὓς ἂν ἐθέλωσι· καὶ πάντα, ἃ σὺ περὶ ἐκείνων, ἐγὼ νῦν λέγω περὶ τῶνδε. καὶ αὖ καὶ περὶ τῶν ἀδίκων, ὅτι οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καὶ ἐὰν νέοι ὄντες λάθωσιν, ἐπὶ τέλους τοῦ δρόμου αἱρεθέντες καταγέλαστοί εἰσι, καὶ γέροντες γιγνόμενοι ἄθλιοι προ- D

ἆθλα] ἄθλα Mon. B. item paullo post.
τὸ πολὺ] τοπολὺ Vind. E. Steph. Ast. pr.
ξυμβαίνει] Ita Vind. BE. Ang. B. Vat. H. Flor. ACRTV. Stob. συμβαίνει reliqui, sed Par. A. sup. ξ, et Ald. Bas. ab. Steph.
πρὸς τέλος] Ita Par. A. Vind. BE. Vat. H. Flor. ACTV. πρὸς τὸ τέλος reliqui, Stob. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. quod non est deterius. Cf. supra L. VIII. p. 552. C.
πράξεως] λέξεως Stob. cod. B.
καὶ τοῦ] καὶ om. Mon. B. Flor. U.
παρὰ] περὶ Vat. B. a m. pr.
μάλα] μάλα γε Mon. B. Flor. U. Stallb. pr.
Ἀνέξει] Ita Par. D. Ang. B. Flor. RV. ἂν ἕξει Vind. F. Stob. cod. A. ἂν ἕξῃ Trinc. ἀνέξῃ vel ἀνέξῃ reliqui codices, Stob. Gesn. et Ald. Bas. ab. Steph. In Par. D. η super ει scriptum est. Cf. infra E.
ἄρα] ἆρα Stob.
αὐτὸς] αὑτὸς Vind. E.
περὶ] παρὰ Vat. B. a m. pr.
ἀδίκων;] ἀδίκων. Ald. Steph. Bekkerus et Stallbaumius. ἀδίκων· Ast. tert. Interrogationem esse, cuius signum etiam in Vind. B. exstat, ipsius Socratis verba E. docent: ἀλλ', ὃ λέγω, ὅρα, εἰ ἀνέξει.
αὐτῶν] αὑτῶν Lob. Vind. EF. Stob. Ald. Bas. a. αὐτῶν Bas. b. D
ἄρχουσί τε] in m. Lob.
ἂν βούλωνται, τὰς] ἃς ἂν βούλωνται Stob. Ast. sec. Nostrorum codicum lectio, quam Astius in tert. restituit, sed alteri postponit, illos privatos esse, quam imperare malle significat.
ὁπόθεν] ὅθεν Vind. BE. Vat. H. Flor. ACT. Cf. L. II. p. 362. B.
σὺ περὶ] περὶ Stob. cod. A. ὑπὲρ Trinc.
καὶ αὖ καὶ] καὶ αὖ Par. K. Vat. H. Stob. Trinc. Ast. sec. καὶ Stob. cod. A.
πολλοὶ] πολοὶ Vind. E.
καὶ ἐὰν νέοι ὄντες λάθωσιν] *quamvis ad tempus sua vitia celent* Fic. — λαθῶσιν Vind. E. — λανθάνωσιν Mon. B. Par. K. Flor. U.
αἱρεθέντες] εὑρεθέντες Mon. B. Flor. U.
καταγέλαστοί] καταστεγασται Vat. B. a m. pr.
ἄθλιοι — μαστιγούμενοι] om. Stob. cod. B. ἄθλιοι etc. Vind. F. — προπηλακίζονται etc. Vind. E.

κηλακίζονται ὑπὸ ξένων τε καὶ ἀστῶν, μαστιγούμενοι
E καὶ ἃ ἄγροικα ἔφησθα σὺ εἶναι ἀληθῆ λέγων· εἶτα
στρεβλώσονται καὶ ἐκκαυθήσονται· πάντα ἐκεῖνα οἴου
καὶ ἐμοῦ ἀκηκοέναι ὡς πάσχουσιν. ἀλλ', ὃ λέγω, ὅρα,
εἰ ἀνέξει. Καὶ πάνυ, ἔφη· δίκαια γὰρ λέγεις. Ἃ μὲν
τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ζῶντι τῷ δικαίῳ παρὰ θεῶν τε καὶ
614 ἀνθρώπων ἆθλά τε καὶ μισθοὶ καὶ δῶρα γίγνεται πρὸς

ἀστῶν,] Hic Bekkerus incidit, deletis ante *ὑπὸ* et post *μαστιγούμενοι* commatis.

καὶ ἃ] *ἃ καὶ* Vind. F. Ang. B. Flor. R. *καὶ* Vind. E.

E *ἄγροικα*] *ἀγροῖκα* Stob. *ἄγ. σὺ* Vind. E.

εἶναι ἀληθῆ] post *λέγων* Vat. M.

λέγων· εἶτα] *λέγοντα γρ* Par. A. (in m. teste Faehsio) Stob. Trinc. *λ. εἶ. λέγονται* Stob. cod. A. Verba *εἶτα στρεβλώσονται* (pro quo Mon. B. *στρεβλήσονται* a m. s. habet) *καὶ ἐκκαυθήσονται* Astius in tert. ab aliena manu illata suspicatur (ex L. II. p. 361. E.) Stallbaumius in sec. ita corrigenda censet, ut *εἶτα* demptum ante *μαστιγούμενοι* ponatur et *ἃ καὶ* pro *καὶ ἃ* scribatur. Scilicet in vulgata lectione secundum Bekkerum distincta, si post *λέγων* subsistens e Glauconis verbis L. II. cum *ἀγροικίας* confessione de iusto viro pronuntiatis *δεδήσεται* et *ἀνασχινδυλευθήσεται* in participia, quae cum *μαστιγούμενοι* coniungantur, mutata repetens subaudias et *εἶτα στρεβλώσονται καὶ ἐκκαυθήσονται* Socratem suo nomine addentem facias, primum incommodum est quod haec quoque a Glaucone dicta fuerunt, *στρεβλώσεται — ἐκκαυθήσεται τὠφθαλμώ*, alterum quod *ἀνασχινδυλευόμενος* non etiam *στρεβλωσόμενος* et *ἐκκαυθησόμενος* dici potest, denique quod *πάντα ἐκεῖνα* iam non ad pronomen *ἃ*, quo tamen pertinere videntur, referri poterunt: quibus omnibus et Astio placens recisio et a Stallbaumio proposita transmutatio medetur. At nihil obstat, quo minus Socratem verba *εἶτα στρεβλώσονται καὶ ἐκκαυθήσονται* non a se addere, sed ex Glauconis oratione ad suam descriptionem participio *μαστιγούμενοι* inchoatam traducere statuamus, quasi dicat: *μαστιγούμενοι καὶ ἐκεῖνα πάσχοντες, ἃ ἄγροικα ἔφησθα σὺ εἶναι ἀληθῆ λέγων, ὅτε ἔλεγες· εἶτα στρ.* etc. Quod quo magis perspicuum fieret, cum Aldo plenius post *λέγων* interpunxi.

ἐκεῖνα] *om.* Lob. Vat. BM.
οἴου] *οἷον* Vind. B. Stob. Trinc.

ἐμοῦ] *ἐμὲ* Flor. T.
ὡς] *om.* Vind. BE. Vat. H. Flor. ACV.

ἀνέξει] Ita Vind. F. Par. D. Ang. B. Vat. H. Flor. AV. *ἀνέξῃ* cum reliquis et Stobaeo editi ante Astium.
γὰρ λέγεις] *γὰρ om.* Vind. F. Ang. B. Flor. R.

Ἃ μὲν etc.] *ζῶντι μὲν οὖν τῷ δικαίῳ ἆθλα καὶ μισθοὶ καὶ δῶρα δίδοται παρὰ θεοῦ· ἃ δὲ αὐτὸν περιμένει τελευτήσαντα, χρὴ ἀκοῦσαι. λέγοις ἂν ἥδιον ἀκούσοντι. ἀλλ'* etc. usque ad finem libri Pal. A.

τοίνυν] *om.* Par. K.
παρὰ] *καὶ π.* Flor. T.
614 *ἆθλά τε*] *ἄθλα τε* Vind. E. Mon. B. *τε om.* Flor. T.

γίγνεται] *γίγνονται* Stob. Trinc. Gesn. (*γίγνεται* cod. A. ed. Gaisf.)
ἐκείνοις] *ἐκεῖνα* Stob. cod. A. Trinc.

ἐκείνοις τοῖς ἀγαθοῖς οἷς αὐτὴ παρείχετο ἡ δικαιοσύνη, τοιαῦτ' ἂν εἴη. Καὶ μάλ', ἔφη, καλά τε καὶ βέβαια. Ταῦτα τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, οὐδέν ἐστι πλήθει οὐδὲ μεγέθει πρὸς ἐκεῖνα, ἃ τελευτήσαντα ἑκάτερον περιμένει. χρὴ δ' αὐτὰ ἀκοῦσαι, ἵνα τελέως ἑκάτερος αὐτῶν ἀπειλήφῃ τὰ ὑπὸ τοῦ λόγου ὀφειλόμενα ἀκοῦσαι. Λέγοις ἄν, ἔφη, ὡς οὐ πολλὰ ἄλλ' ἥδιον ἀκούοντι. Ἀλλ' οὐ B

αὐτὴ] αὕτη Stob. Trinc. *om.* Flor. T.

μάλ'] μάλα Stob.
Ταῦτα — τόπῳ. D.] laudat Eusebius praep. ev. L. XI. p. 330.
τοίνυν] *om.* Stob. cod. A.
ἐστι] *om.* Flor. T.

μεγέθει] μεγέθη Bas. a.
ἵνα — ἀκοῦσαι.] *om.* Lob. Vat. M. *ut omnia sufficienter, quae utrique conveniunt, comprehendantur* Fic.

ἑκάτερος] ἑκάτερον Par. A. et a m. pr. D. Vind. BEF. Mon. B. Vat. BH. et a m. pr. Ven. B. Bas. b. Itaque duo supersunt codices, Par. K. et Ang. B., quos probabile sit cum Eusebio vulgatam tueri; nam Florentinos omnes eandem exhibere Stallbaumii silentium mihi non persuadet. Sed ἑκάτερον quo modo defendi possit, non video, praesertim quum τελέως additum sit, quo remoto poenae et praemia, quae utrumque *manent*, *nancisci* utrumque si dicerentur, minus intolerabile esset.

ἀπειλήφῃ] Ita Par. A. Flor. ACRV. Euseb. ἀπειλήφει Vind. BEF. Vat. H. et, sup. ὃς ᾖ, Ang. B. ἀπειληφὼς Par. DK. ἀπειληφότα Mon. B. Flor. U. ἀπειληφὸς ᾖ Vat. B. Flor. T. Bas. b. ἀπειληφὼς ᾖ Ven. B. a m. s. Ald. Bas. a. Steph. Ast.
ἀκοῦσαι] ἀκούσῃ Mon. B. Flor. U. „Non dubito quin ἀκοῦσαι ex praecedente versu irrepserit, expungendumque sit: quum elegans haec sit simulque ἐντελὴς oratio, ἑκάτερος ἀπειληφὼς ᾖ τα ὑπὸ τοῦ λόγου ὀφειλόμενα." Steph. annot. p. 27. quem secutus Astius in sec. ἀκοῦσαι uncinis inclusit atque in comm. in ἀποδοῦναι mutandum esse censuit. At enim deorum est, non sermonis, poenas illis et praemia tribuere: sermo et illis et qui adhuc audivere hoc debet, ut utraque eloquatur. Recte igitur ὀφειλόμενα ἀκοῦσαι dicitur, infinitivo ita, ut cum adiectivis ἡδύ, χαλεπόν et similibus id indicante, quo sermonis officium spectet.

ὡς] *om.* Par. A. a m. pr. qui plusculum in hac extrema libri parte vitii fecit. Ceterum absentia particulae tolerari posset. Sed admissa petitioni λέγοις ἄν apte adiicitur ratio petendi.

πολλὰ ἄλλ'] Ita Mon. B. a m. pr. πολλὰ ἀλλ' idem correctus cum reliquis meis (Flor.) et Ald. Bas. ab. πολλά· ἀλλ' Steph. tacentibus Bip. πολλά, ἀλλ' Euseb. Ast. pr. sec. Vitium a Bekkero sine admonitione sublatum etiam Ficino fraudi fuit: *Dicas vero, non quidem ut iam nimis multa, sed tanquam libentissime audituro.*

ἥδιον] ἡδίον' Par. K. sec. Bekk.

ἀκούοντι] ἀκούοντες Par. K. B ex quo Astius in tert. ἀκούοντος a Platone scriptum coniiciebat, quam coniecturam per se probabilem praeiverat Schneiderus ad Xenoph. Anab. L. I. c. 3. p. 24. Nunc codices casum legitimum non sollicitandum fuisse docent.

Ἀλλ' οὐ — τόπῳ. D.] laudat Theodoretus Therap. L. XI. p. 998.

μέντοι σοι, ἦν δ' ἐγώ, Ἀλκίνου γε ἀπόλογον ἐρῶ, ἀλλ' ἀλκίμου μὲν ἀνδρός, Ἠρὸς τοῦ Ἀρμενίου, τὸ γένος Παμφύλου· ὅς ποτε ἐν πολέμῳ τελευτήσας ἀναιρεθέντων δεκαταίων τῶν νεκρῶν ἤδη διεφθαρμένων ὑγιὴς μὲν ἀνῃρέθη, κομισθεὶς δὲ οἴκαδε μέλλων θάπτεσθαι δωδεκαταῖος ἐπὶ τῇ πυρᾷ κείμενος ἀνεβίω, ἀναβιοὺς δ'

Ἀλκίνου] σῆ. ἱστορίαν παρὰ τοῦ ἀλκίνου Mon. B. in m. *ἄλλοις ἂν εἴη ἠπιοτέρα αὕτη ὦ βέλτιστε, ἢ ὑμῖν τοῖς τῆς ἀληθείας ἐργάταις* ib. a m. s. — Proclus in Civ. p. 396, antep. *ἐν δὲ τῇ Πολιτείᾳ τῆς νεκυίας ἀρχόμενος οὐκ Ἀλκίνου φησὶν ἀπόλογον ἐρεῖν, ἀλλὰ ἀλκίμου τινὸς ἀνδρός, Ἠρὸς τοῦ Ἀρμενίου, τὸ γένος Παμφύλου.*

γε] om. Vind. E.

ἀλλ'] ἀλλὰ Theod.

μὲν] om. Vat. H.

Ἠρὸς] ἠρὸς Mon. B. Ἡρὸς (Procl.) Ast. pr. ἥρος Flor. R. ἥρος Vind. BEF. Pal. A. Ἡρὸς Bas. b. ἥρωος Par. DK. sec. Bekk. Theodoreti cod. Vrsin. *Eri* Fic. (*Heri* ed. Ven. 1517.) Cyrillus adv. Iul. L. VII. p. 250. C. hunc locum respiciens *Ἦρα τινὰ τῶν ἐξ Ἀρμενίας* dicit secundum Platonem *ἀναβιῶναι κατεφθαρμένον καὶ τῷ θανάτῳ νενικημένον*. Eodem respicit Clemens Alex. Strom. L. V. p. 681, 14: *πλὴν οὐδὲ τὰ τῆς βαρβάρου φιλοσοφίας οὐθ' οἱ μῦθοι οἱ Πυθαγόρειοι, ἀλλ' οὐδ' οἱ παρὰ Πλάτωνι ἐν Πολιτείᾳ Ἠρὸς* (ita pro vulgato πρὸς scribendum esse vidit Sylburgius) *τοῦ Ἀρμενίου — οὐχ ἁπλῶς κατὰ πάντα τὰ ὀνόματα ἀλληγορητέοι, ἀλλ' ὅσα τῆς διανοίας τῆς καθόλου σημαντικά.* et p. 710, 24: *ὁ δ' αὐτὸς ἐν τῷ δεκάτῳ τῆς Πολιτείας Ἠρὸς* (ἱερὸς Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 395. Clementis locum citans. ἱέρος cod. Eusebii Ioan.) *τοῦ Ἀρμενίου*, (ἀρμενίου Euseb. et paullo post, ἀρμενίου Ioan.) *τὸ γένος Παμφύλου, μέμνηται· ὅς ἐστι Ζωροάστρης.* (ζωρόαστρις Euseb. et in seqq.) *αὐτὸς γοῦν ὁ Ζοροάστρης γράφει· Τάδε συνέγραψεν Ζοροάστρης, ὁ* (om. Euseb.) *Ἀρμενίου, τὸ γένος Πάμφυλος, ἐν πολέμῳ τελευτήσας, ὅσα* (ita Eus.; apud Clem. vulgo omissum est) *ἐν ᾅδῃ γενόμενος ἐδάην παρὰ θεῶν. Τὸν δὴ Ζοροάστρην τοῦτον ὁ Πλάτων δωδεκαταῖον ἐπὶ τῇ πυρᾷ κείμενον ἀναβιῶναι λέγει.* Vulgatam nominis scripturam scholiastes ad h. l. tuetur: *Ἦρ μέν ἐστιν ὁ τοῦ μύθου πατήρ, Ἀρμενίου τοὔνομα υἱός, Πάμφυλος γένος* etc.

Ἀρμενίου] ἀρμενίου Vind. B. Ald. Ἁρμενίου Bas. a. Ἀρμενίου Bas. b. *Harmenii* Fic. (*Armenii* ed. Ven. 1517.) Ἁρμονίου legisse videtur Plutarchus, qui Sympos. L. VIIII. qu. 5. p. 740. B. docet Platonem *τὸν αὐτάγγελον τῶν ἐν Ἅιδου Πάμφυλον γένος Ἁρμονίου πατρός, Ἦρα* (ita scribendum esse Astius in sec. ostendit. ἦρα habent Turnebi et Vulcobii codices, ἦρα ed. Ald. et Bas. Ἥραν recentiores) *δὲ αὐτὸν ὀνομάζειν, αἰνιττόμενον, ὅτι γεννῶνται μὲν αἱ ψυχαὶ καθ' ἁρμονίαν καὶ συναρμόττονται τοῖς σώμασιν, ἀπαλλαγεῖσαι δὲ συμφέρονται πανταχόθεν εἰς τὸν ἀέρα κἀκεῖθεν αὖθις ἐπὶ τὰς δευτέρας γενέσεις τρέπονται.* — In Lob. non post Ἀρμενίου, sed post γένος incisum est.

τὸ γένος] δὲ addit Theod. cuius in codicibus quibusdam articulus deest.

ποτε ἐν] ποτ' ἐν Lob. Vat. M. ἐν τῷ Theod.

τελευτήσας] τελεύτησε margo Par. K. sec. Bip.

ἀναιρεθέντων] ἀναιρηθέντων Vind. F.

ἔλεγεν ἃ ἐκεῖ ἴδοι. ἔφη δὲ, ἐπειδὴ οὗ ἐκβῆναι τὴν ψυχὴν, πορεύεσθαι μετὰ πολλῶν, καὶ ἀφικνεῖσθαι σφᾶς C εἰς τόπον τινὰ δαιμόνιον, ἐν ᾧ τῆς τε γῆς δύο εἶναι χάσματα ἐχομένω ἀλλήλοιν καὶ τοῦ οὐρανοῦ αὖ ἐν τῷ ἄνω ἄλλα καταντικρύ. δικαστὰς δὲ μεταξὺ τούτων καθῆσθαι, οὕς, ἐπειδὴ διαδικάσειαν, τοὺς μὲν δικαίους

δεκαταίων] om. Mon. B. post τῶν νεκρῶν Euseb. δεκατέων cum αἶ super ἑ Vind. F.
τῶν] om. Mon. B. Theod.

διεφθαρμένων] πεφθαρμένων Theod.
ὑγιής] ὑγιὲς Vind. F. a m. pr.
ἀνῃρέθη] Ita Vind. F. a m. pr. ἀνευρέθη idem a m. s. Flor. R. et cum η super ευ Ang. B. In Vind. B. ευ super η scriptum est.

δὲ] δ' Vind. F. Ang. B.
μέλλων] καὶ μ. Vat. M.
θάπτεσθαι, δωδεκαταῖος] θάπτεσθαι δωδεκαταῖος Vind. E.
ἀνεβίω] ἐνέβίω Ang. B.

ἀναβιοὺς] ἀναβιοῦς Vind. F. ἀνεβιοὺς Bas. b.
δ'] δὲ Vind. F. Euseb. Theod.
ἴδοι] εἶδεν Theod. quod Astius in tert. praeferendum censet.

ἐπειδὴ οὗ] ἐπειδή οἱ οὗ Lob. ἐπειδή οἱ Vat. M. Flor. T. Theod. (ἐ. οὗ cod. Vrsin.) ἐπειδὴ οὖν οὗ Ang. B. ἐπειδὴ οὖν Par. A. Vind. BE. Pal. A. Vat. H. Flor. ACV. quod multo deterius est.
ἐκβῆναι] ἐκεῖ ἐ. Theod. Sylb.
μετὰ] ἤδη μ. Theod.
πολλῶν] τῶν π. Lob. Vat. M.

ἀφικνεῖσθαι] ἀφικέσθαι Vind. E. Est praesens historicum.
C σφᾶς] om. Theodoreti edd. ante Sylb. qui ex codicibus addidit. σφὰς Vind. F. Euseb.

τῆς τε γῆς] Ita Vind. B. Mon. B. Ven. B. Par. K. sec. Bekk. Pal. A. Vat. HM. Flor. U. Euseb. Theod. Bas. b. τῆς στέγης Vind. F. τῆς γῆς Vind. E. Ang. B. τῆς γε γῆς reliqui codices, Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. At nihil caussae erat, cur terrae plus tribueretur, quam coelo. Si esset, γε non displiceret. Sic L. VIIII. p. 578. A: φόβον γέμειν ἆρ' οὐκ ἀνάγκη τήν γε τοιαύτην πόλιν τόν τε τοιοῦτον ἄνδρα;

δύο] Bekkerus ex Vat. BH. Ven. B. Ang. B. Pal. A. δύ' edidit. Accedunt ex meis Vind. BF. cum Eusebio et secundum Stallbaumium, qui et ipse cum Astio in tert. sic scripsit, Florentini omnes. In re ancipiti, de qua cf. Vol. I. p. 309, a. II. 352, b., etiamnunc optimum codicem sequor. In Par. K. et apud Theodoretum δύο post εἶναι positum est.

χάσματα] χάσματε Mon. B. Flor. U. quod in comm. probatum a Bekkero in sec. recepit Stallbaumius. Cf. L. III. p. 395. A: τὰ δοκοῦντα ἐγγὺς ἀλλήλων εἶναι δύο μιμήματα. et paullo post: ἢ οὐ μιμήματα ἄρτι τούτω ἐκάλεις; quo loco Stallbaumius in sec. recte pluralem tenuit, sed in referenda lectionis varietate falsus est.
ἐχομένω] ἐχόμενα Theod.
ἀλλήλοιν] ἀλλήλων Euseb.

αὖ ἐν τῷ ἄνω ἄλλα καταντικρύ] Pro his codices nonnulli Theodoreti ἃ οὐκ εἰσὶν ἄνω ἀλλ' ἀντικρύ exhibent. Vera lectio in uno Vrsin. exstat, nisi quod ἄλλο pro ἄλλα, ut in Vind. E., scriptum est. In Lob. Vind. B. Par. D. Flor. AC. ἀλλὰ legitur. αὖ om. Mon. B.

ἐπειδὴ διαδικάσειαν] ἐπειδὰν δικάσαιεν Theod.
δικαίους] τοὺς δ. Theod. cod. Vrsin.

κελεύειν πορεύεσθαι τὴν εἰς δεξιάν τε καὶ ἄνω διὰ τοῦ οὐρανοῦ, σημεῖα περιάψαντας τῶν δεδικασμένων ἐν τῷ πρόσθεν, τοὺς δὲ ἀδίκους τὴν εἰς ἀριστεράν τε καὶ κάτω, ἔχοντας καὶ τούτους ἐν τῷ ὄπισθεν σημεῖα πάντων ὧν ἔπραξαν. ἑαυτοῦ δὲ προσελθόντος εἰπεῖν, ὅτι δέοι αὐτὸν ἄγγελον ἀνθρώποις γενέσθαι τῶν ἐκεῖ καὶ διακελεύοιντό οἱ ἀκούειν τε καὶ θεᾶσθαι πάντα τὰ ἐν τῷ τόπῳ. ὁρᾶν δὴ ταύτῃ μὲν καθ' ἑκάτερον τὸ χάσμα τοῦ οὐρανοῦ τε καὶ τῆς γῆς ἀπιούσας τὰς ψυχάς, ἐπειδὴ αὐταῖς δικασθείη, κατὰ δὲ τὼ ἑτέρω ἐκ μὲν τοῦ ἀνιέ-

D (margin) · 519 (margin)

τὴν εἰς] εἰς τὴν Par. K. sec. Bekk.

δεξιάν] δεξιά Lob. Vat. M. Flor. T.

διὰ] om. exemplaria quaedam Theodoreti.

σημεῖα] σῆμεια Bas. b. Proclus in Tim. p. 276, 28: οὕτω καὶ τοῦ Σωκράτους ἐν Πολιτείᾳ διελόντος ἐπὶ τῶν σημείων τῶν περιαπτομένων ταῖς ψυχαῖς ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν, ὡς σημαίνοντα τὸ ἐπὶ νοῦν καὶ ἐπὶ φύσιν στέλλεσθαι τὰς ψυχάς.

περιάψαντας] περιῤῥάψαντας Theod. cuius tamen unus cod. Vrsin. περιάψαντας habet; in altero est περιγράψαντας.

τῶν] τὰ τῶν Euseb.

δεδικασμένων] δὲ δικασμένων Vind. E.

δὲ ἀδίκους] δ' ἀ. Euseb. δὲ ἀδοκίμους Theodoreti codices aliquot.

ἀριστεράν] ἀριστερά Lob. Vat. M. Flor. T.

τε καὶ κάτω] *infernis (omnium, quae fecerant in vita, post tergum signa ferentes.)* Fic.

ἐν τῷ] *om.* cod. Theodoreti Vrsin.

σημεῖα] σημεῖον Theod. (σημεῖα Vrsin.)

D πάντων] ἁπάντων Theod.

ἑαυτοῦ] αὐτοῦ idem et Euseb. ἑαυτὸν Par. K.

προσελθόντος] προσελθόντες Vind. F. προσελθόντα Par. K.

ἀνθρώποις] post γενέσθαι Euseb.

τῶν ἐκεῖ] *de his, quae illic videat* Fic.

διακελεύοιντό] διακελεύοιν τό Ald. διακελεύειν τὸ Bas. ab. διακελεύειν τέ Lob. Vat. BM. Flor. T. διακελεύειν γέ Ven. B. διακελεύοιτό Vat. H. διεκελεύοντο Pal. A. διακελεύεσθαι Euseb. Theod. Ast. sec. tert. *iussisse* Fic. διακελεύειν scribendum esse censebat Cornarius ecl. p. 103. quem respiciens Stephanus in annot. p. 27. postquam pluribus Basiliensem editionem reprehendit, quae ex mendo Aldinae emendando maius fecerit, Quidam, inquit, ex Aldina et Basiliensi (lectione) quandam tertiam fecit, διακελεύειν οἱ, animadvertens quidem articulum τὸ ibi ferri non posse, sed unde irrepsisset, id vero non perspiciens. In eo porro quod dico, διακελεύειν apud Graecos scriptores non extare, (quo nomine Basileensem lectionem reprehenderat) triviales excipiendos censeo: non quod tamen apud quenquam illorum me id legere meminerim: sed quod puri sermonis Graeci consuetudinem illos saepe negligere aut etiam ignorare non sim nescius.“ Optativum non opus est ut cum Matthiaeo gramm. p. 1029. infinitivi loco positum existimemus, quum pariter atque δέοι ad ὅτι referri possit. Itaque comma post ἐκεῖ sustuli.

οἱ ἀκούειν] διακούειν Euseb. Theod.

καὶ ἐκ τῆς γῆς μεστὰς αὐχμοῦ τε καὶ κόνεως, ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου καταβαίνειν ἑτέρας ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καθαράς. καὶ τὰς ἀεὶ ἀφικνουμένας ὥσπερ ἐκ πολλῆς πο-

E

ρείας φαίνεσθαι ἥκειν καὶ ἀσμένας εἰς τὸν λειμῶνα ἀπιούσας οἷον ἐν πανηγύρει κατασκηνᾶσθαι, καὶ ἀσπάζεσθαί τε ἀλλήλας ὅσαι γνώριμαι, καὶ πυνθάνεσθαι τάς τε ἐκ τῆς γῆς ἡκούσας παρὰ τῶν ἑτέρων τὰ ἐκεῖ καὶ τὰς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὰ παρ' ἐκείναις. διηγεῖσθαι δὲ ἀλλήλαις τὰς μὲν ὀδυρομένας τε καὶ κλαιούσας, ἀναμιμνῃσκομένας, ὅσα τε καὶ οἷα πάθοιεν καὶ ἴδοιεν ἐν τῇ

615

θεᾶσθαι] θεάσασθαι Par. A. a m. pr. *diligenter* addit Ficinus.

δή] δὲ Mon. B.

μὲν καθ' ἑκάτερον] μὲν καθεκάτερον Vind. E. μὲν κατὰ θάτερον Mon. B. Flor. U. „Alia invenitur lectio, quam sequendam censeo, vel potius quam sequi necesse est: ὁρᾶν δὴ ταύτῃ καθ' ἕτερον μὲν τὸ χάσμα etc. dicet enim mox, κατὰ δὲ τὸ ἕτερον, ἐκ μὲν τοῦ etc." Steph. annot. p. 27. Cornarii ista erat coniectura l. c. proposita, minime necessaria illa. Pro ταύτῃ δὲ, quod exspectari poterat, κατὰ δὲ τὼ ἑτέρω infertur, quia ad ταύτῃ μὲν explicationis caussa additum est καθ' ἑκάτερον.

τῆς] om. Ang. B.

ἀπιούσας] ἀπτούσας Lob. Vat. M.

αὐταῖς δικασθείη] Ita Par. A. Vind. F. Ang. B. Vat. H. Pal. A. Flor. ACRTV. αὐταῖς καταδικασθείη Vind. BE. αὐτοῦ δικασθεῖεν reliqui codices, Ald. Bas. ab. Steph. Ast. (δικαθεῖεν Lob.) Cf. Tim. p. 17. D: δικάζειν πράως τοῖς ἀρχομένοις.

κατὰ δὲ τὼ ἑτέρω] Ita Par. A. Pal. A. Vat. H. *per alias item duas* Fic. κατὰ δὲ τῷ ἑτέρῳ Flor. A. om. Lob. Vat. BM. κατὰ δὲ τὸ ἕτερον reliqui et Ald. Bas. ab. Steph. Ast.

αὐχμοῦ] αὐσχμοῦ Ald. αὐχνοῦ Flor. T. *squalore macieque (confectas)* Fic.

ἀεὶ] *undique* Fic.

E

ἀσμένας] Ita Par. A. Vind. BE. Ven. B. Pal. A. Vat. H. Flor. ACTV. Bas. b. ἀσμένως reliqui codices editique ante Bekkerum, quod aeque bonum erat.

εἰς τὸν λειμῶνα] *in prato, quod ibi est* Fic. Articulus locum quasi fama celebratum designat, etiamsi vulgo notus non esset.

κατασκηνᾶσθαι] κατασκηνοῦσθαι Ang. B. Flor. RT. κατεσκηνῶσθαι Par. K. Cf. p. 610. E.

ἀλλήλας] ἀλληλαις Vind. E.

γνώριμαι] γνώριμοι Lob. Vind. BF. Mon. B. Pal. A. Vat. M. Flor. TU. Cf. Passovii lexicon in h. v. et quae similia notat Matthiae gramm. p. 236, 9.

ἑτέρων] In Par. K. ταί super τέ scriptum est.

τὰς] τὰ Mon. B. a m. pr.

τὰ] καὶ τὰ Vat. B. τῶν Par. K. sec. Bekk.

κλαιούσας] κλεούσας Vind. E. κλαούσας Mon. B. Flor. U. Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius, qui tamen Phaedon. p. 117. C. ἀπέκλαιον a Bekkero aliquanto meliore auctoritate codicum Coislin. et Par. G. in ἀπέκλαον mutatum tenuit. Bekkerus vero ib. D. κλάειν et Leg. L. VII. p. 792. A. Ion. p. 535. D. κλάῃ et E. κλάοντας et Axioch. p. 366. D. κλάει etiam contra omnes codices scribendum putavit.

ὅσα τε καὶ οἷα] *quae* Fic. 615

ὑπὸ γῆς πορείᾳ (εἶναι δὲ τὴν πορείαν χιλιέτη) τὰς δ' αὖ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εὐπαθείας διηγεῖσθαι καὶ θέας ἀμηχάνους τὸ κάλλος. τὰ μὲν οὖν πολλά, ὦ Γλαύκων, πολλοῦ χρόνου διηγήσασθαι· τὸ δ' οὖν κεφάλαιον ἔφη τόδε εἶναι, ὅσα πώποτέ τινα ἠδίκησαν καὶ ὅσους ἕκαστοι, ὑπὲρ ἁπάντων δίκην δεδωκέναι ἐν μέρει, ὑπὲρ ἑκάστου δεκάκις. τοῦτο δ' εἶναι κατὰ ἑκατονταετηρίδα

πορείᾳ] *ὑπωρείᾳ* Lob. Pal. A.
χιλιέτη] Ita secundum Pal. A. scripsi pro vulgato *χιλιετῆ*, ut *πεντεκαιπεντηκονταέτους* et *εἰκοσιέτιδος* L. V. p. 460. E. ubi de accentu horum nominum sermo fuit. Cf. etiam ad L. VII. p. 539. A. notata. Sed nescio, an secundum illa potius *χιλιέτιν* scribendum sit, quum in Par. A. *χιλίετιν* legatur, accentu vitioso eoque maiore terminationis ipsius fide. Eodem inclinasse Bekkerus videtur, qui in comm. anecdota sua p. 1376. conferri iusserit.
δ' αὖ] *δὲ αὖ* Bas. b.

διηγεῖσθαι] *ἡγεῖσθαι* Vat. B. a m. pr.
τὸ κάλλος] *τῷ κάλλει* Flor. T. qui liber in his extremis paginis nonnulla singularia habet et ex alio, quam in prioribus, fonte derivatus videtur.

ὦ Γλαύκων] *om.* Pal. A.
διηγήσασθαι] *διδιηγήσασθαι* cum punctis sub altero *δι* Mon. B.
δ' οὖν] *om.* Vind. E.

τινα] post *ἠδίκησαν* Ven. B. om. Lob. Vat. M.
ὅσους] *οὓς* Vind. BE. Pal. A. Vat. H. Flor. ACV. et a m. s. Par. A.

ἐν] *τῇ ἐν* Bas. b. Ficinus verba *ὅσα πώποτέ τινα* etc. usque ad *δεκάκις* ita convertit: *Quaecunque aliis iniurias intulisse constaret, poenas sigillatim pro quolibet decies reddidisse.*

τοῦτο] sc. *τὸ δίκην δοῦναι ἐν μέρει ὑπὲρ ἑκάστου*. Id fieri secundum centenum annorum spatia, seu centenis quibusque annis omnium peccatorum deinceps poenam solvi, idque ideo institutum esse, ut decuplum pro quolibet pendatur, quum vita humana centum annis constet, iter autem mille annorum sit. Itaque recte vulgo post *δεκάκις* plenius, quam post *ἀνθρωπίνου* interpungitur, perperam vero a Stallbaumio in sec. verba *τοῦτο δ' εἶναι* etc. usque ad *ἀνθρωπίνου* in parenthesi posita sunt. Idem *ἵνα* pro *ὥστε* habuit aut non animadvertit ineptum esse qui dicat poenam propterea decies dari, ut decupla detur.

ἑκατονταετηρίδα] *ἑκατονταετῆρίδα* Vind. B.

ἔκτισμα] *ἔκτισμα* Ald.

B

ἐκτίνοιεν] *ἐκτείνοιεν* Vind. F. Flor. R. *ἐκτείροιεν* Ang. B. *ἐκτίνυε* Vind. E. Vat. H. Flor. ACV. *ἐκτιννύῃ* Vind. B.

καὶ οἷον εἴ τινες] *καὶ οἷον οἵτινες* Lob. Vind. F. Vat. BM. Ven. B. Ang. B. Flor. RU. *Itaque si qui* Fic. In Mon. B. *καὶ* punctis notatum est. Idem Stephano in m. delendum vel *οἷον* in *ἵνα* mutandum videbatur. Prius Astio in sec. et Stallbaumio in pr. placuit: in tert. ille non solum *καί*, sed etiam septem antecedentia verba delenda censet, hic in sec. *καὶ οἵτινες* contra omnes codices scripsit. Mihi vulgata lectio sana videtur. *οἷον*, ut Hoogeveenii verbis doctr. part. p. 801. ed. pr. Schütz. utar, quum praestat usum *παραδειγματικόν*, h. e. in proferendis exemplis ad rem dictam confirmandam, notatque *exempli caussa seu verbi caus-*

ἑκάστην, ὡς βίου ὄντος τοσούτου τοῦ ἀνθρωπίνου, ἵνα B δεκαπλάσιον τὸ ἔκτεισμα τοῦ ἀδικήματος ἐκτίνοιεν, καὶ οἷον εἴ τινες πολλῶν θανάτων ἦσαν αἴτιοι, ἢ πόλεις προδόντες ἢ στρατόπεδα, καὶ εἰς δουλείας ἐμβεβληκότες ἤ τινος ἄλλης κακουχίας μεταίτιοι, πάντων τούτων δεκαπλασίας ἀλγηδόνας ὑπὲρ ἑκάστου κομίσαιντο, καὶ αὖ εἴ τινας εὐεργεσίας εὐεργετηκότες καὶ δίκαιοι καὶ ὅσιοι

sa, aliquando ellipseos beneficio ad syntaxin reduci facile potest, aliquando vix ac ne vix quidem." Postquam igitur in universum decuplae pensionis mentio facta est, singularium rerum quarundam commemoratio subiicitur: *et si qui exempli caussa multos morti dedissent et in servitutem coniecissent vel alius cuiuspiam mali auctores exstitissent, ut singulorum ex his omnibus decemplici dolore poenas ferrent, rursusque si quid bene egerint et iusti piique fuerint, eodem modo praemium ferant meritum.* Haec si vera interpretatio est, οἷον post καὶ eandem significationem habet, quam fere initio enuntiationis habere solet, e. g. Gorg. p. 524. B. οἷον εἴ τινος μέγα ἦν τὸ σῶμα etc. post ἐκτίνοιεν autem non colon, quod Bekkerus et recentiores cum Stephano fecerunt, sed comma ponendum est, quum optativi κομίσαιντο et κομίζοιντο pariter atque ἐκτίνοιεν ab ἵνα regantur.

πολλῶν] πολλοὶ Par. AK. sec. Bip. Vind. BEF. Ang. B. Pal. A. Vat. H. Flor. ACRUV. et cum punctis Mon. B. πολλοῖς Par. D. quod propius ab illo abest, sed propter pluralem θανάτων ferri nequit.

προδόντες] προδιδόντες Vind. BE. Vat. H. Flor. ACT.

στρατόπεδα,] Comma a Bekkero et recentioribus deletum refeci, quia ἐμβεβληκότες alio, quam προδόντες, et eodem, quo αἴτιοι, loco habendum est.

δουλείας] δουλείαν Vind. B.

ἐμβεβληκότες] ἐμβεβηκότες Vind. F. Ang. B.

ἤ] om. Lob. Vat. M.

κακουχίας] Huic in Flor. R. κακουργίας superscriptum; *flagitii et sceleris* Fic.

δεκαπλασίας] δεκαπλασίους Mon. B.

εὐεργετηκότες] Ita Par. A. Vat. B. Ven. B. Ang. B. Pal. A. quos Bekkerus in comm. tamquam variae lectionis auctores significavit, Stephanianae mentionem non fecit, quasi hanc ipsam tenere voluerit. Dedit autem Stephanus cum Ald. Bas. ab. εὐηργετηκότες, atque ita in Lob. Vind. BE. Mon. B. et, nisi fallor, in Florentinis scriptum est, qui ad Stephani textum collati a Stallbaumio silentio praetermissi sunt, quia Astius veteris scripturae ab ipso iam in pr. fortasse temere mutatae iudicium nusquam fecit. Sic Stallbaumium, quum ne Bekkerus quidem Stephanum commemorasset, varietas lectionis fugit. Ceterum augmenti praetermissio vulgari grammaticae (cf. Fischerus ad Well. II. p. 295.) repugnans non a librariorum temeritate, sed ab ipso scriptore rationem veteremque usum (cf. Fischerus l. c. p. 280.) secuto profecta videtur. Itaque cum Astio, Bekkero et Stallbaumio εὐεργετηκότες, quod in Vind. F. inveni, exhibui. Cf. Demosthenes in Lept. §. 33, 6: εὐεργέτηκεν (quod etiam Lexicographus Bekkeri anecd. p. 137, 15. tuetur) et §. 71, 3: εὐεργέτηντο.

γεγονότες εἶεν, κατὰ ταῦτα τὴν ἀξίαν κομίζοιντο. τῶν C δὲ εὐθὺς γενομένων καὶ ὀλίγον χρόνον βιούντων πέρι ἄλλα ἔλεγεν οὐκ ἄξια μνήμης. εἰς δὲ θεοὺς ἀσεβείας τε καὶ εὐσεβείας καὶ γονέας καὶ αὐτόχειρας φόνου μείζους ἔτι τοὺς μισθοὺς διηγεῖτο. ἔφη γὰρ δὴ παραγενέσθαι ἐρωτωμένῳ ἑτέρῳ ὑπὸ ἑτέρου, ὅπου εἴη Ἀρδιαῖος ὁ μέγας. ὁ δὲ Ἀρδιαῖος οὗτος τῆς Παμφυλίας ἔν τινι πόλει τύραννος ἐγεγόνει, ἤδη χιλιοστὸν ἔτος εἰς ἐκεῖνον τὸν

εἶεν] *ᾖεν* Lob.

κατὰ ταὐτὰ] *καταταῦτα* Vind. F. *κατὰ ταύτην* Lob. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. Vat. M. Flor. U.

C *δὲ εὐθὺς*] *δ' εὐθὺς* Vind. BE. Vat. H.

γενομένων] *γενομένω* Vind. E. *γενωμένων*, sup. altero *ν* super *ω*, Ven. B. *γινομένων* Vind. F. et, sup. *ε* super *ι*, Ang. B. Sensum huius dictionis quamvis imperfectae perspicuum explicuit Ficinus: *qui statim ac nati sunt decessere*. Astio et Stallbaumio *ἀποθανόντων* post *γενομένων* excidisse videtur, quod si adesset, equidem omissum mallem. De mortuis hic agi in aperto est; nec nostrates, opiner, offenderet *von denen, die eben erst geboren gewesen* etiam non addito *als sie starben*.

πέρι] *περὶ* Vind. E.

ἀσεβείας τε καὶ εὐσεβείας] *εὐ. τε καὶ ἀσ.* Lob. Vat. M.

αὐτόχειρας] Ne hoc quidem emendatione egere puto, quum praepositionem *εἰς* primum ad *γονέας* eadem significatione, quam ante *θεοὺς* habet, deinde ad *αὐτόχειρας* alia significatione subaudire liceat, si tamen alia dicenda est, quae ad eandem rerum rationem pertinet. Nam *ἀσέβεια εἰς θεοὺς* impietas est ad deos non aliter se habens, quam poenae, quas *μισθοὺς εἰς αὐτόχειρας φόνου* dicere videtur, ad interfectores. Cf. Leg. L. V. p. 729. D: *ἐλάττους δ' αὖ τὰς αὑτοῦ διανοούμενος εἰς τοὺς φίλους χάριτας*. — Astius in sec. primum *αὐτόχειρος*, tum *αὐτοχειρίας* coniiciebat, atque hoc in tert. iterum commendavit, probante utrumque Stallbaumio.

τοὺς] *τῆς* Bas. ab.

διηγεῖτο] *διηγεῖται* Vind. F. ante corr. Ficinus haec inde ab *εἰς δὲ θεοὺς* ita est interpretatus: *Erga deos autem et parentes pios vel impios, et homicidas, qui caede manus proprias polluerunt, maioribus et praemiis et poenis affectos esse narrabat*. (ita Ven. a. 1517. *narrabant* Bekk.)

ἔφη γὰρ — ἀντιστρόφους· 616. B.] laudat Iustinus M. Paraen. p. 25. D. cum hac introductione: *καὶ ταῦτα μὲν ἐν τῷ πρώτῳ τῆς Πολιτείας* (p. 330. D. sqq.) *γέγραφε λόγῳ· ἐν δὲ τῷ δεκάτῳ σαφῶς καὶ φανερῶς ἃ παρὰ τῶν προφητῶν περὶ κρίσεως μεμάθηκε, ταῦτα οὐχ ὥσπερ παρ' αὐτῶν μεμαθηκὼς, διὰ τὸ πρὸς Ἕλληνας δέος, ἀλλ' ὡς παρά τινος, ὡς αὐτῷ πλάττειν ἐδόκει, ἐν πολέμῳ ἀναιρεθέντος καὶ δωδεκαταίου μέλλοντος θάπτεσθαι καὶ ἐπὶ τῆς πυρᾶς κειμένου ἀναβιώσαντός τε καὶ τὰ ἐκεῖ διηγουμένου ἀκηκοὼς αὐταῖς λέξεσιν οὕτω γέγραφεν.*

ἐρωτωμένῳ] post *ἑτέρῳ* Flor. T. *ἐρωτωμένω ἐρωτωμένω* Vind. E.

ὑπὸ] *ὑπὸ τοῦ* Lob. Vat. BM. *ὑπὲρ τοῦ* Bas. b.

εἴη] *ἂν εἴη* Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr.

Ἀρδιαῖος] *ἀρδίαιος* Vat. H. *ἀριδαῖος* cum *δ* super *ρι* et *ῖ* super *αῖ* Par. K. sec. Bekk. Etiam

χρόνον, γέροντά τε πατέρα ἀποκτείνας καὶ πρεσβύτερον D ἀδελφὸν καὶ ἄλλα δὴ πολλά τε καὶ ἀνόσια εἰργασμένος, ὡς ἐλέγετο. ἔφη οὖν τὸν ἐρωτώμενον εἰπεῖν· Οὐχ ἥκει, φάναι, οὐδ' ἂν ἥξει δεῦρο. ἐθεασάμεθα γὰρ οὖν δὴ καὶ τοῦτο τῶν δεινῶν θεαμάτων. ἐπειδὴ ἐγγὺς τοῦ στομίου ἦμεν μέλλοντες ἀνιέναι καὶ τἆλλα πάντα πεπονθότες, ἐκεῖνόν τε κατείδομεν ἐξαίφνης καὶ ἄλλους σχεδόν τι αὐτῶν τοὺς πλείστους τυράννους· ἦσαν δὲ καὶ

e

Iustino Ἀριδαῖος vel, ut Stephanus in m. ostendit, Ἀρίδαιος hic et in sequentibus nominatur, et apud Plutarchum de sera n. v. p. 564. C. in fabula quadam ex hoc Platonis loco ducta Ἀριδαῖος est, quam formam Astius in sec. et tert. recepit. Sed homini barbaro barbarum nomen magis convenit, quam Graecum.

ὁ δὲ Ἀρδιαῖος οὗτος] οὗτος δὲ Vat. H.

Παμφυλίας] παμφιλίας Vind. E.

ἤδη — χρόνον] om. Iust.
τε] om. Lob. Vat. BM. Iust.
πατέρα] int. vers. Lob.

D πολλά τε] τε om. Iust. Cf. Matthiae gramm. p. 830.
εἰργασμένος] ἐργασάμενος Iust.
οὖν] γοῦν idem.
φάναι] φᾶναι Vind. BF.

οὐδ' ἂν] οὐδὰν Vind. F. οὐδὲ ἂν Iust.

ἥξει] Ita Par. ADK. sec. Bekk. (ἥξει sec. Bip.) Vind. BF. Mon. B. Ang. B. Pal. A. Vat. H. Flor. ACRTUV. Iust. et Stallbaumius. ἥξει Vind. E. ἥξοι reliqui codices quatuor (Lob. Vat. BM. Ven. B.) iidem, qui supra B. πολλῶν tuiti sunt, cum reliquis editionibus, probante vel potius indicativum ignorante Matthiaeo gramm. p. 979. Cf. Isocrates Paneg. §. 214: ἐξέσται γὰρ ἂν etc. cum explicatione Hermanni de part. ἄν L. I. c. 8. p. 31.

δεῦρο] om. Fic.

γὰρ οὖν] γαροῦν Lob. γὰρ Iust. οὖν narrationem continuari significat. ἐθεασάμεθα — θεαμάτων Ficinus o dirum spectaculum interpretatus est.

ἦμεν] om. Mon. B.
μέλλοντες] μέλλοντας Vind. F.

τἆλλα] τ' ἄλλα Vind. E. τὰ ἄλλα Iust. τἄλλα Vind. BF. Mon. B. Steph. Ast.

κατείδομεν] κατίδομεν Ast. pr. sec.

αὐτῶν] αὐτῷ Iust. ed. Paris. a. 1636. „Apud eundem [Iustinum] αὐτοῦ, quod malo.“ Steph. in m. αὐτῶν cum τοὺς πλείστους construendum est, quod ipsum appositionis modo ἄλλους definit, quasi dicat: *alios conspicientes plerosque eorum tyrannos conspiciebamus.* Adverbium quomodo explicandum putaverit Stephanus, equidem non assequor.

ἦσαν] sc. inter eos, quos conspiciebamus. ἰδιῶται autem τῶν μεγάλα ἡμαρτηκότων homines privati sunt ex numero eorum, qui magna scelera commiserunt. Perperam Stallbaumius: *erant vero etiam aliqui privati inter eos, qui magna perpetraverant facinora,* si quidem haec verba ita intelligi voluit, ut ad Protag. p. 315. E. ostendit intelligi nostrum locum debere: *inter eos vero, qui magna commiserunt scelera, etiam privati quidam homines erant.* Nam subito conspectos illos magnos peccatores fuisse nondum sciebat is, cui haec narrantur, sed his ipsis verbis docendus erat docebaturque, dum plerosque eorum tyrannos, nonnullos vero etiam privatos et quidem de genere magnorum peccatorum fuisse accipit

ἰδιῶταί τινες τῶν μεγάλα ἡμαρτηκότων· οὓς οἰομένους E ἤδη ἀναβήσεσθαι οὐκ ἐδέχετο τὸ στόμιον, ἀλλ' ἐμυκᾶτο, ὁπότε τις τῶν οὕτως ἀνιάτως ἐχόντων εἰς πονηρίαν ἢ μὴ ἱκανῶς δεδωκὼς δίκην ἐπιχειροῖ ἀνιέναι. ἐνταῦθα δὴ ἄνδρες, ἔφη, ἄγριοι, διάπυροι ἰδεῖν, παρεστῶτες καὶ καταμανθάνοντες τὸ φθέγμα, τοὺς μὲν διαλαβόντες

E ἀλλ'] ἀλλὰ Iust.

ἐμυκᾶτο] ἐμυκάτο Vind. E. — Proclus in Civ. p. 382, 19: ἀλλὰ τὰ ἐν ταύτῃ τῇ πραγματείᾳ γεγραμμένα πρὸς τῷ τέλει πῶς οὐ τῆς αὐτῆς ἐστι διανοίας τῆς Ὁμηρικῆς ποιήσεως, τὸ στόμιον τὸ μυκώμενον, ὁ Τάρταρος, οἱ διάπυροι δαίμονες, οἱ τὸν Ἀρδιαῖον κνάπτοντες, αἱ μεσταὶ κόνεως καὶ αὐχμοῦ ψυχαί;

ἀνιάτως] post ἐχόντων Vind. B.

εἰς πονηρίαν] om. Fic.

ἢ] εἰ Iust.

ἐπιχειροῖ] ἐπιχειροῖ Vat. M. ἐπιχειροίη Iust. Ast. sec. Cf. Vol. I. p. 366, b.

ἐνταῦθα — κνάμπτοντες 616. A.] laudant Clemens Alex. Strom. L. V. p. 700. Theodoretus Therap. L. XI. p. 988. et ex Clemente Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 391.

δὴ] om. Iust.

ἄνδρες, ἔφη, ἄγριοι] ἔ. ἄνδρες ἄγριοι Par. K. ἄγριοι ἔ. ἄνδρες Vind. BE. Ven. B. Vat. H. ἔφη om. Iust. Clem. Theod.

διάπυροι] καὶ δ. (Ven. B. Flor. U.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. — Proclus in Tim. p. 338, 27: τὴν ψυχὴν τῷ σώματι συνῆψεν ἀμέσως, πάντα τὰ περὶ καθόδου ψυχῆς ἐκκειμένων προβλήματα, τὸν προφήτην, τοὺς κλήρους, τοὺς βίους, τὰς αἱρέσεις, τὸν δαίμονα, τὴν ἐν τῷ πεδίῳ τῆς Λήθης κατασκήνωσιν, τοὺς ὕπνους, τὸ πόμα τῆς Λήθης, τὰς βροντὰς καὶ πάντα, ὅσα ὁ ἐν Πολιτείᾳ μῦθος διεξῆλθεν. ἀλλ' οὐδὲ τὰ μετὰ τὴν ἔξοδον αὐτῆς ἐν τούτοις παρῳδάσε, τὰ δείματα, τοὺς ποταμούς, τὸν Τάρταρον, τοὺς ἀγρίους ἐκείνους καὶ διαπύρους δαίμονας, τοὺς ἀσπαλάθους, τὸ στόμιον, τὴν τρίοδον, τοὺς δικαστάς· περὶ ὧν ὅ τε ἐν Πολιτείᾳ καὶ ὁ ἐν Γοργίᾳ καὶ ὁ ἐν Φαίδωνι μῦθος ἀνεδίδαξεν.

καὶ] om. Clementis cod. Paris. et Eusebii cod. Ioan.

φθέγμα] φλέγμα Eusebii cod. Ioan.

διαλαβόντες] Ita Lob. Vind. F. Mon. B. Par. K. Ang. B. Vat. M. Flor. ARTU. et a m. pr. Par. AD. Vat. B. et referente in m. Stephano Iustinus. ἰδίᾳ παραλαβόντες Clem. Euseb. ἰδίᾳ παραλαμβάνοντες Theod. ἰδίᾳ λαβόντες reliqui codices Platonis et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. *hos seorsum rapiebant, Ardiaeum scilicet eiusque persimiles: manibusque etc.* Fic. Ad significationem nihil refert, utrum ἰδίᾳ λαβόντες, an διαλαβόντες legas; nam quod Stallbaumius διαλαβεῖν *medium comprehendere* interpretatur, ducentibus gravius iniungit, quam ductis, et descriptionem inutili onerat commento; sed codices διαλαβόντες praeferri iubent, cuius alterum vel glossema est vel depravatio sic orta, ut L. VIIII. p. 577. A. ἰδία ἄνοια ex διανοίᾳ. Contra Iamblichi de myst. p. 33, 7. Gal. pro κατ' ἰδίαν πραγματεύσασθαι alii διαπραγματεύεσθαι scripserunt.

Ἀρδιαῖον] ἀρδίαιον Pal. A. ἀριδαῖον, sup. ἀρδιαῖον, Par. K. sec. Bip. ἀριδαιον cum δ super ρι et ι super αι sec. Bekk. Ἀρίδαιον Clem. et Theod. cuius codex Vrsinianus alter ἀριστεῖον, alter ἀρδιαῖον exhibet.

ἄλλους] τοὺς ἄ. Clem. Euseb.

συμποδίσαντες] ξυμπ. Flor. T.

ἦγον, τὸν δὲ Ἀρδιαῖον καὶ ἄλλους συμποδίσαντες χεῖράς τε καὶ πόδας καὶ κεφαλήν, καταβαλόντες καὶ ἐκδείραντες, εἷλκον παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκτὸς ἐπ' ἀσπαλάθων κνάμπτοντες καὶ τοῖς ἀεὶ παριοῦσι σημαίνοντες, ὧν ἕνεκά τε ταῦτα ὑπομένοιεν καὶ ὅτι εἰς τὸν Τάρταρον ἐμπεσούμενοι ἄγοιντο. ἔνθα δὴ φόβων, ἔφη, πολλῶν — 616

Theod. Stallb. παρασυμποδίσαντες Eusebii cod. Ioan.

616 καταβαλόντες] καταβάλλοντες Clementis cod. Ottobon.

παρὰ τὴν ὁδὸν] *secus viam quandam* Fic. Est ea via, qua et ipsi malefici venerant et reliqui sursum tendebant.

ἐπ' ἀσπαλάθων] ἐκασπ. Vind. F. ἐπὶ σπαλάθων Theodoreti exemplaria nonnulla.

κνάμπτοντες] γνάμπτοντες Iustinus, Stephano quoque in m. notante. κάμπτοντες Ang. B. Par. DK. sec. Bekk. (κάμπτοντες sec. Bip.) Eusebii cod. Ioan. et Theodoreti codices nonnulli. κνάπτοντες Vind. BE. Mon. B. (hic κνάπτονταις a m. pr.) Vat. H. Flor. UV. Clem. (cuius tamen cod. Paris. Pottero κνάμπτοντες „cum Platone" exhibere dicitur.) Proclus in Civ. l. supra ad p. 615. E. n. 2. cit. Ast. sec. tert. Bekkerus et Stallbaumius; quam formam usitatiorem esse fatendum est. Sed codicum auctoritas dubitationem inicit, an, quemadmodum λάμβδα et λάβδα, ἐγχρίμπτω et ἐγχρίπτω (de quo cf. exempla a Ruhnkenio ad Tim. p. 105. allata et Origenis contra Cels. L. V. p. 234. et 236.) pariter in usu fuerunt, ita et κνάμπτω et κνάπτω eadem lacerandi et discerpendi significatione dixerint. Sin autem κνάμπτειν a γνάμπτειν non aliter differebat, quam κνάπτειν a γνάπτειν, haud dubie κνάπτοντες legendum est.

ἀεὶ] om. Fic. et Iust. de quo Stephanus quoque in m. monuit.

παριοῦσι] παροῦσι Lob. Vind. F. Ang. B. Flor. R. Iust. ex eoque margo Steph.

τε] om. Vat. M.

ταῦτα ὑπομένοιεν] om. Vind. BEF. Mon. B. Vat. BH. Par. DK. Ang. B. Pal. A. Flor. ACRUV. Iust. et a m. pr. Ven. B.

ὅτι εἰς] εἰς ὅ, τι Par. A. εἰς ὅτι Vind. BE. Pal. A. Vat. H. Flor. ACV. (ὅ, τι, quod Bekkerus omnibus quatuor codicibus tribuit, in uno primo sic cum hypodiastole scriptum videtur: certe in Vind. B. quem posuit secundum, ὅτι legitur.) Alterum hoc perversi in optimo codice verborum ordinis exemplum est. Primum v. supra p. 144, b.

Τάρταρον] τάρταρον vulgo.

ἐμπεσούμενοι] ἐμπεσούμενον Flor. T.

ἄγοιντο.] ἄγοιντο, Bekkerus, Astius in tert. et Stallbaumius.

φόβων] πολλῶν Vind. E.

ἔφη] om. Fic. Commata in recentioribus Stephaniana editionibus circa ἔφη posita tenui, quia eadem rectae orationis forma, qua superiora ἐνταῦθα δὴ ἄνδρες etc. retulit, hanc quoque extremam eorum, quae interrogatus ille dixerat, partem relaturus fuisse Er videtur. Nam ἔνθα δὴ haud dubie non Eris, sed interrogati est. Quod autem postea σφίσι τοὔπον ὑπερβάλλειν etc., non ἡμῖν οὗτος ὑπερέβαλλε dicit, transitum ad obliquam orationem haud inusitatum habet formamque similem ei, qua Socrates deinde Eris sermonem referre pergit: καὶ τὰς μὲν δὴ δίκας etc.

καὶ παντοδαπῶν σφίσι γεγονότων τοῦτον ὑπερβάλλειν τὸν φόβον, μὴ γένοιτο ἑκάστῳ τὸ φθέγμα, ὅτε ἀναβαίνοι· καὶ ἀσμενέστατα ἕκαστον σιγήσαντος ἀναβῆναι. B καὶ τὰς μὲν δὴ δίκας τε καὶ τιμωρίας τοιαύτας τινὰς εἶναι καὶ αὖ τὰς εὐεργεσίας ταύτας ἀντιστρόφους. ἐπειδὴ δὲ τοῖς ἐν τῷ λειμῶνι ἑκάστοις ἑπτὰ ἡμέραι γένοιντο, ἀναστάντας ἐντεῦθεν δεῖν τῇ ὀγδόῃ πορεύεσθαι

τοῦτον] τούτων Vind. B. Ven. B. Pal. A. Vat. H.

τὸν φόβον] om. Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. B. Par. K. Flor. URV. (hi duo in m. addita habent) Iust. Bas. b. Stallb. pr.

μὴ γένοιτο ἑκάστῳ τὸ φθέγμα, ὅτε ἀναβαίνοι] Ita codices editique iidem, qui τὸν φόβον omittunt, (tantum Vind. F. ἀναβαίνει, Bas. b. διαβαίνει pro ἀναβαίνοι habet) et Par. AD. Pal. A. Vat. M. Ast. sec. tert. Bekkerus et Stallbaumius in sec. εἰ μυκήσαιτο τὸ στόμιον ὅτε ἀναβαίνοιεν Iust. cum in ascensu mugitus excitabatur Fic. εἰ μυκήσαιτο τὸ στόμιον reliqui codices et Ald. Bas. a. Steph. Ast. pr. quod quum genuina lectio casu aliquo intercidisset, ad explendam lacunam non inepte excogitatum, deinde ex aliis libris, in quibus verum servatum esset, ita, ut apud Iustinum exstat, auctum videri potest, nisi potius iteratae recensionis vestigium hic agnoscendum et ab Aldo editum utpote simplicius ad secundas curas referendum, in prima vero scriptione etiam τὸν φόβον ab ipso Platone omissum putandum est. Illud quidem certe est mirum, eam lectionem, quae non potest pro interpolata haberi, optimo codici non cum asseclis suis, sed cum diversae familiae libris glossematum minime puris communem esse, alteram simplicitate praestantem in iis reperiri, qui haud dubie puriore de fonte manarunt. Ceterum ἑκάστῳ, quod Astius in tert. abesse et ἀναβαίνοιεν pro ἀναβαίνοι legi malebat, ferri potest, si interrogatum istum eiusque comites non tantum sibi quemque, sed etiam sociis suis timuisse statuimus.

καὶ] μὴ κ. Ang. B. ὡς κ. Iust.

ἀσμενέστατα] ἀσμενέστατον Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. DK., sup. sec. Bip. α super ον, et Iust. ἀσμεναίτατον Vind. F. ἀσμεναίστατα Ang. B. Non sufficiunt haec ad persuadendum Platonem ἀσμεναίτατα ut L. I. p. 329. C. scripsisse.

ἕκαστον] ἕκαστος Vind. F.

σιγήσαντος] Ita Mon. B. a m. pr. σιγήσαντα a m. s. perperam. τὸ φθέγμα recte dicitur σιγῆσαι, quamquam στόμιον σιγῆσαν magis placet.

δὴ] om. Iust.

ἐπειδὴ — τεταρταίους] laudat B Clemens Al. Strom. L. V. p. 712. et ex eo Eusebius l. c. cum hac praefatione: τήν τε κυριακὴν ἡμέραν ἐν τῷ δεκάτῳ τῆς Πολιτείας ὁ Πλάτων διὰ τούτων καταμαντεύεται. Tum interpretem agens λειμῶνα μὲν οὖν, inquit, ἀκουστέον τὴν ἀπλανῆ σφαῖραν, ὡς ἥμερον χωρίον καὶ προσηνὲς καὶ τῶν ὁσίων χῶρον· ἑπτὰ δὲ ἡμέρας ἑκάστην κίνησιν τῶν ἑπτὰ καὶ πᾶσαν τὴν ἐργαστικὴν τέχνην εἰς τέλος ἀναπαύσεως σπεύδουσαν. ἡ δὲ μετὰ τοὺς πλανωμένους πορεία ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἄγει, τουτέστι τὴν ὀγδόην κίνησίν τε καὶ ἡμέραν. τεταρταίους δὲ τὰς ψυχὰς ἀπιέναι λέγει δηλῶν τὴν διὰ τῶν τεσσάρων στοιχείων πορείαν.

τοῖς] οἷς τοὺς Ang. B.

λειμῶνι] λιμῶνι Bas. a.

ἀναστάντας] ἀναστάντες Vind. F. Ang. B. Flor. R.

καὶ ἀφικνεῖσθαι τεταρταίους ὅθεν καθορᾶν ἄνωθεν διὰ παντὸς τοῦ οὐρανοῦ καὶ γῆς τεταμένον φῶς εὐθύ, οἷον κίονα, μάλιστα τῇ ἴριδι προσφερῆ, λαμπρότερον δὲ καὶ καθαρώτερον· εἰς ὃ ἀφικέσθαι προελθόντες ἡμερησίαν ὁδὸν καὶ ἰδεῖν αὐτόθι κατὰ μέσον τὸ φῶς ἐκ τοῦ C οὐρανοῦ τὰ ἄκρα αὐτοῦ τῶν δεσμῶν τεταμένα· εἶναι γὰρ τοῦτο τὸ φῶς ξύνδεσμον τοῦ οὐρανοῦ, οἷον τὰ

δεῖν] δὴ Clem. δεῖ Euseb. referente et probante Pottero.

τῇ ὀγδόῃ] τὴν ὀγδόην Ang. B. Flor. R.

διὰ παντὸς] διαπαντὸς Lob. Vind. F. Ald. Bas. ab. — Proclus in Tim. p. 141, 11: διὰ τοῦ θείου φωτὸς ἑαυτὸν ὁρῶν, ὃ τέταται διὰ τοῦ οὐρανοῦ παντὸς τῇ ἴριδι (v. εἰρίδι) προσφερὲς ὄν, ὥς φησιν ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης. ἐκεῖνο γάρ ἐστι τὸ πρώτως ὁρατὸν, δι' ὅλου τοῦ κόσμου διῆκον.

τεταμένον] τεταγμένον Vat. B.

εὐθὺ] εὐφυ Ald.

κίονα] κύονα Vind. F. — Photius Pors. p. 501: τεταμένον φῶς εὐθὺ οἷον κίονα· τὸ οὐράνιον λέγει. τὸ γὰρ συνεχὲς τὴν ὑποφορὰν (l. συνέχον τὴν περιφορὰν,) τὸ ὑπόζωσμα τοῦ κόσμου, κατ' ἄκρα δ' αὖ διῆκον (ita codex. Porsonus cum Suida διήκων) ἐπινοεῖται ὁ ἄξων. εὐθὺ δὲ ἀντὶ τοῦ ὀρθόν. τινὲς τὸν ἄξονα τοῦ κόσμου, οἱ δὲ κύλινδρόν τινα πυρὸς αἰθερίου περὶ τὸν ἄξονα ὄντα. Vtravis opinio, quae re vera una eademque est, haud paullo probabilior videtur ea, quae circulum lacteum a Platone designatum statuit. Recordandum autem eorum est, quae Phaedon. p. 110. B. sqq. de vera terrae superficie narrantur.

μάλιστα] καὶ μ. Ven. B. Bas. b.

τῇ ἴριδι] τιήριδι Vind. F. τῇ Ἴριδι vulgo.

προσφερῆ] προσφερὲς Ven. B. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. (lumen, tanquam columna erectum, Iris) simillimum Fic. Cf. Vol. II. p. 145, a.

ἀφικέσθαι] ἀφίκεσθαι Vind. F.

προελθόντες] Ita Par. A. Vind. BF. Ven. B. Ang. B. Pal. A. Vat. H. Flor. ACRTV. ἐλθόντας Lob. Vat. M. προελθόντας reliqui codices cum editis. Nominativus narrantem hoc non, ut proxima, de omnibus, sed de se et comitibus suis referre significat. Eodem mutatio temporis et pro praesente positus aoristus ἀφικέσθαι et ἰδεῖν pertinet. Nominativi ratio similis est infra p. 621. B: αὐτὸς δὲ τοῦ μὲν ὕδατος κωλυθῆναι πιεῖν etc.

ἡμερησίαν] ἡμερισίαν Vind. F.

αὐτοῦ] post τῶν δεσμῶν Vind. C BE. Ven. B. Flor. ACRTV. cum editis ante Bekkerum. ἐκ Vat. M. Ex eo Schleiermacherus, qui luminis columnam circulum lacteum interpretatur universum coelum cingentem et continentem, ἄκρα autem nulla, nisi coeli eiusque polos cogitari posse statuit, Platonem τὰ ἄκρα αὐτοῦ ἐκ τῶν δεσμῶν scripsisse et coeli polos ex illo circulo seu vinculo tensos (seine Enden an diesen Bändern ausgespannt) dixisse coniicit, cui coniecturae Stallbaumius in sec. auctoritate, ut ait, Vat. M. confirmatae subscribit. Sed Vat. M. αὐτοῦ omittit, nec opus est ulla mutatione, si ad medium axem, h. e. ad centrum terrae idemque mundi (cf. ἄνω p. 621. B.) pertinentia vincula cogitamus ab extremis sphaeris radiorum instar ad fusum Necessitatis circa centrum stantem porrecta et utrinque nexa, quorum vinculorum ope vertente fuso totus mundus cum omnibus sphaeris convertatur.

εἶναι — ὑποζώματα] εἶτα, syllabis viginti mediis omissis, Lob.

ὑποζώματα τῶν τριήρων, οὕτω πᾶσαν συνέχον τὴν περιφοράν· ἐκ δὲ τῶν ἄκρων τεταμένον Ἀνάγκης ἄτρακτον, δι' οὗ πάσας ἐπιστρέφεσθαι τὰς περιφοράς· οὗ τὴν μὲν ἠλακάτην τε καὶ τὸ ἄγκιστρον εἶναι ἐξ ἀδάμαντος, τὸν δὲ σφόνδυλον μικτὸν ἔκ τε τούτου καὶ D ἄλλων γενῶν. τὴν δὲ τοῦ σφονδύλου φύσιν εἶναι τοιάνδε· τὸ μὲν σχῆμα οἵαπερ ἡ τοῦ ἐνθάδε· νοῆσαι δὲ δεῖ ἐξ ὧν ἔλεγε, τοιόνδε αὐτὸν εἶναι, ὥσπερ ἂν εἰ ἐν ἑνὶ μεγάλῳ σφονδύλῳ κοίλῳ καὶ ἐξεγλυμμένῳ διαμπερὲς

Vat. BM. Par. DK. Mon. B. Flor. U. — ὑποζώματα Ald.

τριήρων] τριηρων Lob. τριηρῶν Vind. BE. Ven. B. Par. D. Vat. H.

συνέχον] ξυνέχον Ven. B. Vat. H. et recentiores. συνέχων Lob. Vind. F. συνέχοντα Mon. B. Par. DK. Flor. ACUV. συνεχομένην Pal. A. ξυνεχομένην Vind. BE. Flor. T.

τὴν] om. Vind. BE. Pal. A.

δὲ] om. Ven. B. τε Vind. BE. Vat. H. Flor. T.

τεταμένον] τεταμένων Flor. V. τεταγμένον Vind. F.

Ἀνάγκης] ἀνάγκη Ang. B. Vind. F. in quo dubium est utrum ς ab initio omissum, an vetustate exstinctum sit. — Plotinus Enn. II. L. 8. c. 9. p. 141. F: νῦν δὲ ἀναμνησθέντες τοῦ ἀτράκτου, ὃν τοῖς μὲν πρόπαλαι αἱ Μοῖραι ἐπικλώθουσι, Πλάτωνι δὲ ὁ ἄτρακτός ἐστι τό τε πλανώμενον καὶ τὸ ἀπλανὲς τῆς περιφορᾶς, καὶ αἱ Μοῖραι δὲ καὶ ἡ Ἀνάγκη μήτηρ οὖσα στρέφουσι καὶ ἐν τῇ γενέσει ἑκάστου ἐπικλώθουσι, καὶ δι' αὐτῆς εἴσω εἰς γέννησιν τὰ γεννώμενα. Proclus in Tim. p. 121, 5: πάσης οὖν ἐστι (ἡ Θέμις) τῆς τάξεως τῆς κοσμικῆς μονάς· δι' ἣν καὶ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης Ἀνάγκην αὐτὴν προσηγόρευσεν, ὡς δέδεικται ἐν ἐκείνοις, καὶ ἐν τοῖς γόνασιν αὐτῆς ἀνακυκλοῖ τὸν κόσμον, ἄτρεπτον καὶ ἀσάλευτον τὴν τάξιν ἀεὶ διατηροῦσαν. p. 284, 9 a f. ἕνα μὲν γὰρ αὐτὸν ἐποίησεν ἄξονα τὴν ἀρχὴν ἐν Πολιτείᾳ τὸν ἄτρακτον, καὶ πόλους τοὺς τῶν ὀκτὼ σφαιρῶν τὰ ἄγκιστρα, καὶ εἶναι καὶ τούτων ὡς τῆς ἀπλανοῦς περὶ ταῦτα μίαν εἶπεν κίνησιν καὶ ἁπλῆν. προϊὼν δὲ καὶ ἐκεῖ Μοίρας ἐφεστάναι τοῖς κύκλοις εἶπεν καὶ ἄλλην ἄλλως κινεῖν, ἐνταῦθα δὲ etc. quae ad locum Timaei p. 40. C. pertinent.

περιφοράς] περιφορᾶς Vind. F.

ἠλακάτην] ἡλακάτην Mon. B. De eius figura parum diserte dixit Buttmannus in Mythologo Vol. II. p. 360.

ἐξ ἀδάμαντος] ἐξάδ. Lob. ἐξαδ. Vind. F. ἐξ ἀδάνμαντος Ven. B. — Proclus in Tim. p. 282, 1: διὸ δὴ καὶ ἐν Πολιτείᾳ τὰ ἄγκιστρα τῆς ἀλακάτης (l. ἠλακάτης) ἐξ ἀδάμαντος ἐποίει, τὸ ἀκλινὲς αὐτῶν, ὡς εἴρηται, καὶ ἀδάμαντον (f. ἀδάμαστον) ἐνδεικνύμενος, τὸν δὲ ἄξονα μίαν θεότητα συναγαγὼν (f. συναγωγὸν) μὲν τῶν κέντρων τοῦ παντός, συνεκτικὴν δὲ τοῦ ὅλου κόσμου, κινητικὴν δὲ τῶν θείων περιφορῶν, περὶ ἣν ἡ χορεία τῶν ὅλων, περὶ ἣν αἱ ἀνακυκλήσεις, ἀνέχουσαν τὸν ὅλον οὐρανόν, ἣν καὶ Ἄτλαντα διὰ τοῦτο προσειρήκασι, ὡς ἄτρεπτον καὶ ἄτρυτον ἐνέργειαν ἔχουσαν.

σφόνδυλον] σπόνδυλον Vat. M.

D τοιάνδε·] Stephanus et recentiores h. l. comma fecerunt, ut οἵαπερ ad τοιάνδε referendum videatur; cui rationi μὲν inter τὸ et σχῆμα interpositum repugnat.

οἵαπερ] οἷαπερ Lob. Vind. EF. Vat. B.

ἄλλος τοιοῦτος ἐλάττων ἐγκέοιτο ἁρμόττων, καθάπερ οἱ κάδοι οἱ εἰς ἀλλήλους ἁρμόττοντες· καὶ οὕτω δὴ τρίτον ἄλλον καὶ τέταρτον καὶ ἄλλους τέτταρας. ὀκτὼ γὰρ εἶναι τοὺς ξύμπαντας σφονδύλους, ἐν ἀλλήλοις ἐγκειμένους, κύκλους ἄνωθεν τὰ χείλη φαίνοντας, νῶτον συνεχὲς ἑνὸς σφονδύλου ἀπεργαζομένους περὶ τὴν ἠλακάτην· ἐκείνην δὲ διὰ μέσου τοῦ ὀγδόου διαμπερὲς ἐληλάσθαι. τὸν μὲν οὖν πρῶτόν τε καὶ ἐξωτάτω σφόνδυλον πλατύτατον τὸν τοῦ χείλους κύκλον ἔχειν, τὸν δὲ E

ἔλεγε] *ἔλεγον* Vind. BF.
εἰ ἐν] *εἶεν* Vind. E. Ald. Bas. ab. *ἐν* om. Lob. Vat. BM. huc enim pertinere puto quod Bekkerus in superiori versu in Vat. M. deesse *ἐν* tradit.
μεγάλῳ] post *σφονδύλῳ* Vind. F. Ang. B. Flor. R.
ἐξεγλυμμένῳ] *ἐξεγλυμένω*, sup. altero *μ*, Vind. B.
διαμπερὲς ἄλλος] *διαμπερὰς ἄλος* Vind. E.
ἐλάττων] *ἐλάττω* Vind. B.
ἁρμόττων] *ἁρμόττον* Vind. F.
οἱ] *οἳ* Ald.
κάδοι] Ita Par. A. Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. B. Pal. A. Flor. ACTV. *κάδδοι* reliqui cum editis ante Bekkerum. *cadus* saepe a Planto nominatur, nusquam *caddus*. Locos significavit Pareus in lexico, quo nec Gesnerus est usus nec Forcellinus.
οἱ] om. Vind. B.
ἄλλον] om. Fic.
τοὺς ξύμπαντας σφονδύλους] *illa vertigia* Fic. — Proclus in Tim. p. 223, 10: *οὕτω γὰρ καὶ ἐν Πολιτείᾳ τὸν ὅλον κόσμον εἰς ὀκτὼ σφονδύλους διεῖλεν, ἐν τῷ ὀγδόῳ πᾶν τὸ ἔνυλον περιλαβών.* p. 256, 19: — *καὶ ὅ γε Πλάτων ἔοικεν, ἔν γε Πολιτείᾳ ποιῶν ὁμοκέντρους τοὺς σφονδύλους* —
ἐγκειμένους] *κειμένους* Flor. T. Comma, quod vulgo post *κύκλους* erat, cum Bekkero et recentioribus hic posui; non enim verticilli ipsi circuli sunt, sed labra seu margines superiores circuli figuram referentes habent: *τὰ χείλη κύκλους ἄνωθεν φαίνοντα*. Vitiosam interpunctionem secutus est Ficinus: (*octo enim illa vertigia esse,*) *insertos invicem circulos, labia superne ostendentia.*
κύκλους] *κύκλω* Mon. B. Flor. U.
σφονδύλου] *σφονδύλους* Lob. Vat. M. E
περὶ τὴν] *τὴν δ'* Mon. B. Flor. U.
ἠλακάτην] *ἠλακάτην* Vind. E. Flor. U.
δὲ] om. Par. DK. sec. Bekk. Mon. B. Flor. U.
μέσου] *μέσον* Ald. Bas. ab.
διαμπερὲς] *perque totum* Fic.
ἐληλάσθαι] *ἐλήλασθαι* Pal A. Vat. H. *ἐληλᾶσθαι* Vind. F. Mon. B. Ald. Bas. ab.
τὸν μὲν] *τὸ μὲν* Flor. A. Sphaeras ipsas, quibus singulis singuli verticilli attributi sunt, inverso ordine secundum Tim. p. 38. D. recenset Alcinous isag. c. 14, p. 104: *ἑπτὰ τοίνυν σφαιρῶν οὐσῶν ἐν τῇ πλανωμένῃ σφαίρᾳ ἑπτὰ σώματα ὁ θεὸς δημιουργήσας ὁρατὰ ἐκ πυρώδους τῆς πλείστης οὐσίας ἐφήρμοσε ταῖς σφαίραις ὑπαρχούσαις ἐκ τοῦ θατέρου κύκλου καὶ πλανωμένου. σελήνην μὲν δὴ τῷ μετ' αὐτὴν* (f. *μετὰ γῆν*) *ἐπέθηκε κύκλῳ τῷ πρώτῳ, ἥλιον δὲ εἰς τὸν δεύτερον ἔταξε, φωσφόρον δὲ καὶ τὸν ἱερὸν Ἑρμοῦ λεγόμενον ἀστέρα εἰς τὸν ἰσοταχῆ μὲν ἡλίῳ κύκλον ἰόντα, τούτου δὲ ἀφεστῶτα· ὕπερθεν δὲ τοὺς ἄλλους κατὰ σφαῖραν οἰκείαν· τὸν μὲν βραδύτατον αὐτῶν ὑπὸ τῇ τῶν ἀπλανῶν κείμενον σφαίρᾳ, ὃν Κρόνου τινὲς ἐπονομάζουσιν ἀστέρα, τὸν*

τοῦ ἕκτου δεύτερον, τρίτον δὲ τὸν τοῦ τετάρτου, τέταρτον δὲ τὸν τοῦ ὀγδόου, πέμπτον δὲ τὸν τοῦ ἑβδόμου, ἕκτον δὲ τὸν τοῦ πέμπτου, ἕβδομον δὲ τὸν τοῦ τρίτου, ὄγδοον δὲ τὸν τοῦ δευτέρου. καὶ τὸν μὲν τοῦ μεγίστου ποικίλον, τὸν δὲ τοῦ ἑβδόμου λαμπρότατον, τὸν
617 δὲ τοῦ ὀγδόου τὸ χρῶμα ἀπὸ τοῦ ἑβδόμου ἔχειν προσλάμποντος, τὸν δὲ τοῦ δευτέρου καὶ πέμπτου παραπλήσια ἀλλήλοις, ξανθότερα ἐκείνων, τρίτον δὲ λευκότατον χρῶμα ἔχειν, τέταρτον δὲ ὑπέρυθρον, δεύτερον δὲ λευ- 520 κότητι τὸν ἕκτον. κυκλεῖσθαι δὲ δὴ στρεφόμενον τὸν

δὲ βραδυτῆτι δεύτερον μετὰ τοῦτον, Διὸς ἐπώνυμον, ὑφ' ὃν τὸν Ἄρεως· ὀγδόη δὲ πᾶσιν ἡ ἄνωθεν δύναμις περιβέβληται.

ἕκτον] om. Vat. B. fortasse auctoritate alicuius, qui verticillorum latitudinem eadem atque ambitum globorum ratione se habere statuens Veneris globo secundum magnitudinis locum tribuendum negaret. Verum alio spectare illa latitudinis significatio videtur. Cf. a Schleiermachero ad h. l. dicta, quibus interiecta inter aequatores et tropicos arcticos planetarum spatia cum verticillorum marginibus a Platone comparata esse probabile fit.

πέμπτον — τρίτου] om. Par. K. Pro *πέμπτου* in Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. D. a m. pr. Flor. U. et Bas. b. *δευτέρου* legitur. Ad prima verba (*πέμπτον δὲ τὸν τοῦ ἑβδόμου*) et simul ad illa p. 617. A. *δευτέρους δὲ καὶ ἅμα* etc. respicere videtur Proclus in Tim. p. 257, 20 a f. *ἡ μὲν κατὰ Πλάτωνα σφαιροποιία ποίαν ἀποδίδωσι τοῖς πλανωμένοις τάξιν, οὐ μόνον ἐκ τούτων* (Tim. p. 38. D.) *δῆλόν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἐν Πολιτείᾳ γεγραμμένων. τὸν γὰρ ἥλιον τάττει μετὰ σελήνην.*

τοῦ μεγίστου] *primi item atque maximi* Fic.

τὸ χρῶμα] τὸ om. Vat. H.

617 *προσλάμποντος*] *προσλάμποντες* Vind. E.

παραπλήσια] *παραπλήσιον* Par. K. *παραπλησίως* Lob. Vat. M.

ἀλλήλοις] *ἀλλήλεις* Ald.

τὸν ἕκτον] *τῶν ἕκτων* Vind. BE. Vat. H. Flor. ACV. Vulgo additum verbum *ὑπερβάλλειν*, quo admisso sive superatum albedine sextum circulum a secundo sive eum superantem dici statuas, quum hac ipsa ambiguitate, tum eo impediaris, quod non appareat, cur secundus potius, quam quintus ad comparationem adhibitus et qui flavior antea, idem nunc magis minusve albus sit dictus, auctoritate Par. ADK. Lob. Vind. BEF. Mon. B. Vat. BM. Ang. B. Pal. A. Flor. ACRT. omisi, ut quemadmodum tertius orbis *λευκότατον*, quartus *ὑπέρυθρον*, ita sextus *δεύτερον λευκότητι χρῶμα ἔχειν* intelligatur.

δὲ] om. Lob. Vat. BM. Vind. F. Ang. B. Flor. R.

δὴ] Ita Par. AK. sec. Bekk. Vind. BEF. Vat. BH. Ven. B. Ang. B. Flor. ACRV. *μὴ* Lob. Vat. M. om. Flor. T. *δεῖ* Mon. B. Flor. U. cum editis ante Astii sec. De Pal. A. Par. D. Mon. B. Bekkerus tacuit.

στρεφόμενον] *στεφόμενον* Vind. E. Flor. ACV.

ὅλον] *ὅλην* Vind. B.

τῷ] om. Vind. F. Ang. B.

ἐντὸς] *ἐκτὸς* Par. K.

ἑπτὰ κύκλους] *ἑπτακ.* Vind. F.

ἠρέμα] *ἠρέμα* Vind. EF.

αὐτῶν δὲ τούτων] *αὐτὸν δὲ*

ἄτρακτον ὅλον μὲν τὴν αὐτὴν φοράν, ἐν δὲ τῷ ὅλῳ περιφερομένῳ τοὺς μὲν ἐντὸς ἑπτὰ κύκλους τὴν ἐναντίαν τῷ ὅλῳ ἠρέμα περιφέρεσθαι, αὐτῶν δὲ τούτων τάχιστα μὲν ἰέναι τὸν ὄγδοον, δευτέρους δὲ B καὶ ἅμα ἀλλήλοις τόν τε ἕβδομον καὶ ἕκτον καὶ πέμπτον, τὸν τρίτον δὲ φορᾷ ἰέναι, ὡς σφίσι φαίνεσθαι, ἐπανακυκλούμενον τὸν τέταρτον, τέταρτον δὲ τὸν τρίτον καὶ πέμπτον τὸν δεύτερον. στρέφεσθαι δὲ αὐτὸν ἐν τοῖς τῆς Ἀνάγκης γόνασιν. ἐπὶ δὲ τῶν κύκλων αὐτοῦ ἄνωθεν ἐφ' ἑκάστου βεβηκέναι Σειρῆνα

τοῦτον Lob. Vind. BE. Pal. A. Vat. HM. et a m. pr. B.

ὄγδοον] ὄγδον Ald.

B καὶ ἅμα] καὶ om. Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. Flor. U. Fic.

καὶ ἕκτον] om. Vind. E. — Proclus in Tim. p. 222, 2: ἰσόδρομοι μὲν γὰρ οἱ τρεῖς, ὡς καὶ ἐν Πολιτείᾳ λέλεκται, Ἥλιος, Ἑρμῆς, Ἀφροδίτη, ἀνόμοιοι δὲ οἱ τέτταρες, Σελήνη, Κρόνος, Ἄρης, Ζεύς· πάντες δὲ ὅμως ἐν λόγῳ φέρονται πρός τε ἀλλήλους καὶ τὸ πᾶν.

τὸν τρίτον] τὸ τρίτον Vind. F. τρίτον Mon. B. Flor. U. Schleiermacherus et Stallbaumius in sec. Deleto articulo sine ulla ambiguitate quartus orbis tertium celeritatis gradum obtinere dicitur: relicto fieri potest, ut alius verborum sensus esse videatur, quemadmodum Ficino accidit, qui *tali vero tertium motu ferri, ut quartum circumvolvere videatur* posuit. Sed huic quidem interpretationi etiam verbum ἐπανακυκλεῖσθαι obstat, quod transitivam significationem habere nequit; subiectum autem τὸν τέταρτον esse ipsa eius collocatio inter πέμπτον et τὸν τρίτον arguit. Ergo τὸν τρίτον φορᾷ ἰέναι τὸν τέταρτον ita intelligendum esse liquet, ut si ὁ Ἄρεως ἀστὴρ ὁ τρίτος φορᾷ diceretur, articulo ad praedicatum pariter atque ad subiectum adhibito, ut L. I. p. 336. A: οὐ μοι δοκεῖ εἶναι τὸ ῥῆμα τὸ φάναι. Cf. ib. p. 331. C: πρὸς τὸν οὕτως ἔχοντα πάντα ἐθέλων τἀληθῆ λέγειν. Leg. L. V. p. 735. E: θάνατον ἢ φυγὴν τῇ τιμωρίᾳ τὸ τέλος ἐπιτιθείς.

φορᾷ — σφίσι] φορὰ — σφίσι Vind. F.

αὐτὸν] *fusum* Fic. recte. — Proclus in Tim. p. 323, 20: μονονουχὶ διαῤῥήδην λέγων, ὅτι ταύτην εἱμαρμένην νόμιζε τὴν προσεχῶς κινοῦσαν τὸ αἰσθητόν, ἐξηρτημένην τῆς ἀφανοῦς προνοίας τῶν θεῶν. πρὸ γὰρ ταύτης τὴν Ἀνάγκην ὑποστησάμενος τὴν μητέρα τῶν Μοιρῶν ὑπὸ τοῖς γόνασιν αὐτοῖς τρέφει (l. αὐτῆς στρέφει) κόσμον, ὡς αὐτὸς ἐν Πολιτείᾳ φησί.

γόνασιν] γόνασι Mon. B.

ἐπὶ δὲ — ξυμφωνεῖν.] laudat Heraclides Alleg. Homer. p. 426. Gal. apud quem ἔτι pro ἐπὶ scriptum est.

κύκλων] κύκλῳ Heracl.

αὐτοῦ] αὐτῶν Vind. B. ante corr. αὐτοῦ eodem, quo proximum αὐτὸν pertinet.

ἐφ' ἑκάστου] ἐφεκ. Vind. F.

Σειρῆνα] σειρῆνας Vind. F. — Plutarchus Sympos. L. VIIII. qu. 14. p. 745. B: λέγουσι γὰρ (οἱ Δελφοί) οὐ φθόγγων οὐδὲ χορδῶν ἐπωνύμους γεγονέναι τὰς Μούσας παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ τοῦ κόσμου τριχῇ πάντα νενεμημένου πρώτην μὲν εἶναι τὴν τῶν ἀπλανῶν μερίδα, δευτέραν δὲ

συμπεριφερομένην, φωνὴν μίαν ἱεῖσαν, ἕνα τόνον· ἐκ πασῶν δὲ ὀκτὼ οὐσῶν μίαν ἁρμονίαν ξυμφωνεῖν. ἄλλας δὲ C καθημένας πέριξ δι' ἴσου τρεῖς, ἐν θρόνῳ ἑκάστην, θυγατέρας τῆς Ἀνάγκης, Μοίρας, λευχειμονούσας, στέμματα ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐχούσας, Λάχεσίν τε καὶ Κλωθὼ καὶ Ἄτρο-

τὴν τῶν πλανωμένων, ἐσχάτην δὲ τὴν τῶν ὑπὸ σελήνην, συνηρτῆσθαι δὲ πάσας καὶ συντετάχθαι κατὰ λόγους ἐναρμονίους, ὧν ἑκάστης φύλακα Μοῦσαν εἶναι, τῆς μὲν πρώτης ὑπάτην, τῆς δ' ἐσχάτης νεάτην, μέσην δὲ τὴν μεταξὺ συνέχουσαν ἅμα καὶ συνεπιστρέφουσαν, ὡς ἀνυστόν ἐστι, τὰ θνητὰ τοῖς θεοῖς (f. θείοις) καὶ τὰ περίγεια τοῖς οὐρανίοις. ὡς καὶ Πλάτων ᾐνίξατο τοῖς τῶν Μοιρῶν ὀνόμασι, τὴν μὲν Ἄτροπον, τὴν δὲ Λάχεσιν, τὴν δὲ Κλωθὼ προσαγορεύσας· ἐπεὶ ταῖς γε τῶν ὀκτὼ σφαιρῶν περιφοραῖς Σειρῆνας, οὐ Μούσας, ἰσαρίθμους ἐπέστησεν. Ὑπολαβὼν δὲ Μενέφυλλος, ὁ Περιπατητικός, Τὰ μὲν Δελφῶν, εἶπεν, ἄλλως γέ πως μετέχει πιθανότητος· ὁ δὲ Πλάτων ἄτοπος, ταῖς μὲν ἀϊδίοις καὶ θείοις περιφοραῖς ἀντὶ τῶν Μουσῶν τὰς Σειρῆνας ἐνιδρύων, οὐ πάνυ φιλανθρώπους οὐδὲ χρηστοὺς δαίμονας, τὰς δὲ Μούσας ἢ παραλείπων παντάπασιν ἢ τοῖς τῶν Μοιρῶν ὀνόμασι προσαγορεύων καὶ καλῶν θυγατέρας Ἀνάγκης. ἄμουσον γὰρ ἡ ἀνάγκη etc. Tum alter λύσιν aliquam profert, deinde pergit F: οὐ μὴν ἔγωγε παντάπασι συμφέρομαι τούτοις, ἀλλά μοι δοκεῖ Πλάτων ὡς ἀτράκτους καὶ ἠλακάτας τοὺς ἄξονας, σφονδύλους δὲ τοὺς ἀστέρας, ἐξηλλαγμένως ἐνταῦθα καὶ τὰς Μούσας Σειρῆνας ὀνομάζειν, ἐρεούσας τὰ θεῖα καὶ λεγούσας ἐν Ἅιδου etc. Proclus in Tim. p. 203, 10 a f. διὸ καὶ Μούσας οἱ παλαιοὶ καὶ Ἀπόλλωνα μουσηγέτην ὑπέστησαν (l. ἐπέστησαν) τῷ παντί, τοῦ μὲν τὴν μίαν ἕνωσιν τῆς ὅλης ἁρμονίας χορηγοῦντος, τῶν δὲ τὴν διῃρημένην αὐτῆς πρόοδον συνεχουσῶν καὶ ταῖς ὀκτὼ Σειρῆσιν ταῖς ἐν Πολιτείᾳ τὸν ἑαυτῶν ἀριθμὸν συναρμοσαμένων. p. 204, 19 a f. διὸ καὶ ποτὲ μὲν ὡς ὀκτὼ τοῦ κόσμου μερίδων οὐσῶν, ποτὲ δὲ ὡς ἐννέα τῶν αὐτῶν οἱ παλαιοὶ καὶ ὀκτὼ Σειρῆνας ἐφιστᾶσι τῷ παντὶ καὶ ἐννέα Μούσας, ἀφ' ὧν ἡ ἁρμονία τοῖς ὅλοις. p. 212, 20: λοιπῆς δὲ οὔσης τῆς εἰς ὀκτὼ μὲν σφαίρας τοῦ οὐρανοῦ τομῆς, εἰς ἐννέα δὲ τοῦ κόσμου παντός, καὶ τῆς μὲν ταῖς ἐν Πολιτείᾳ Σειρῆσι, τῆς δὲ ταῖς ὅλαις Μούσαις ἀνειμένης, ὑφ' ἃς καὶ αἱ Σειρῆνες, πάλιν εἰκότως ὁ τόνος συνέκλεισε τὸ διάγραμμα πᾶν etc. p. 260, 29: ἐκεῖνος γοῦν (Σωκράτης τῇ προτεραίᾳ) καὶ τοῖς ὀκτὼ σφονδύλοις ψυχὰς ἐπέστησεν, ἃς ἐκάλεσε Σειρῆνας etc.

συμπεριφερομένην] cum globo una delatam Fic.

μίαν] om. Heracl.

ἱεῖσαν] ἰεῖσαν Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab.: ἰοῦσαν Vat. H.

ἕνα τόνον] ita Par. A. Vind. BE. Ang. B. Pal. A. Vat. H. Flor. ACV. et margo R. ἕνατον Heracl. ἀνὰ τόνον Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. Ven. B. a m. s. ἀνατόνον Vind. F. ἀνάτονον (Flor. RTU.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec. tonum unum videlicet Fic. Plutarchus de animae procr. p. 1029. C: ὁ δὲ Πλάτων δῆλός ἐστιν ἐπὶ τὸ ὀξὺ προσλαμβάνων (τόνον.) λέγει γὰρ ἐν τῇ Πολιτείᾳ τῶν ὀκτὼ σφαιρῶν ἑκάστην περιφέρειν τὴν ἐπ' αὐτῇ Σειρῆνα βεβηκυῖαν, ᾄδειν δὲ πάσας ἕνα τόνον ἱείσας, ἐκ δὲ πασῶν κεράννυσθαι μίαν ἁρμονίαν. Proclus in Tim. p. 269, 26: ὅτι δὲ ἑκάστη (μονὰς) ἑαυτῇ ὁμαλή,

πον, ὑμνεῖν πρὸς τὴν τῶν Σειρήνων ἁρμονίαν, Λάχεσιν μὲν τὰ γεγονότα, Κλωθὼ δὲ τὰ ὄντα, Ἄτροπον δὲ τὰ μέλλοντα. καὶ τὴν μὲν Κλωθὼ τῇ δεξιᾷ χειρὶ ἐφαπτομένην συνεπιστρέφειν τοῦ ἀτράκτου τὴν ἔξω περιφοράν, διαλείπουσαν χρόνον, τὴν δὲ Ἄτροπον τῇ ἀριστερᾷ τὰς ἐντὸς αὖ ὡσαύτως·

δηλοῖ καὶ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης, εἰπὼν ἐπὶ τῶν ὀκτὼ κύκλων ἐφεστάναι Σειρῆνα μίαν φωνὴν ἱεῖσαν, ἕνα τόνον. Idem in Civ. p. 367, 5 a f. κινεῖ δὲ τὰς Σειρῆνας ᾄδειν μίαν φωνὴν ἱείσας, ἕνα τόνον, ὡς ὁ ἐν τῷ δεκάτῳ λέγει τῆς Πολιτείας μῦθος.

ἐκ πασῶν δὲ] ἀπασῶν δ' Heracl.

ξυμφωνεῖν] συμφ. idem. Cf. Vol. II. p. 310, b.

καθημένας] καθειμένας Vat. M.

πέριξ] om. Fic.

δι' ἴσου] διίσου Lob. Vind. F. Mon. B. Ald. Bas. ab.

C θυγατέρας] θυγατέρος Ald. Bas. a.

λευχειμονούσας] λευεχειμονούσας Flor. T.

ἐπὶ] δὲ Bas. a. ex compendio Aldinae.

Λάχεσιν] λαχεσί Vind. F.

Κλωθὼ καὶ Ἄτροπον] κλωθῶ κ. ἄ. Mon. B. ἄ. κ. κλωθὼ Flor. T.

Λάχεσιν] λάχεσι Vind. F.

γεγονότα, Κλωθὼ — ὄντα — μέλλοντα] μέλλοντα, κλωθῶ (hoc etiam Par. K. sec. Bip.) — παρόντα — γεγονότα Mon. B. — Proclus Theol. Platon. L. VI. c. 23. p. 407. ed. Hamb. αὐτὴν δὲ τὴν τάξιν τῶν μερῶν (l. Μοιρῶν) καθ' αὐτὴν ἐπισκεπτέον. καὶ γὰρ τούτων οἱ μὲν πρώτην ἀξιοῦσι τετάχθαι τὴν Λάχεσιν, οἱ δὲ ἐσχάτην. καὶ τῶν λοιπῶν οἱ μὲν τὴν Ἄτροπον ἐν μονάδος τάξει προΐστανται τῶν ἄλλων, οἱ δὲ τὴν Κλωθώ. τοῦ δὲ Πλάτωνος ἐν Νόμοις (L. XII. p. 960 C.) σαφῶς οὑτωσὶ λέγοντος, πρωτίστην μὲν Λάχεσιν, δευτέραν δὲ Κλωθώ, τρίτην δὲ Ἄτροπον, προσήκειν ἡγοῦμαι καὶ τοὺς ἐν Πολιτείᾳ λόγους ἐπὶ ταύτην ἀνάγειν τὴν διωρισμένην ἐν αὐταῖς τάξιν καὶ μηδὲν καινοτομεῖν ἑπόμενον τοῖς ἄλλοτε ἐπ' ἄλλα φερομένοις τῶν ἐξηγητῶν δοξάσμασι. λέγει τοίνυν ὁ Σωκράτης τὴν μὲν Λάχεσιν ᾄδειν τὰ γεγονότα, τὴν δὲ Κλωθὼ τὰ παρόντα, τὴν δὲ Ἄτροπον τὰ μέλλοντα, κἀνταῦθα τῇ τάξει τῆς κατὰ τὰς ἐνεργείας αὐτῶν διαιρέσεως ὡσαύτως χρησάμενος. p. 410: τὸ δὲ ὑμνεῖν τὰς Μοίρας τὴν μὲν τὰ γεγονότα, τὴν δὲ τὰ παρόντα, τὴν δὲ τρίτην τὰ μέλλοντα, πάσας αὐτῶν τὰς εἰς τὰ ἔξω προϊούσας ἐνεργείας ἐμμελεῖς καὶ νοερὰς καὶ ἁρμονίας πλήρεις ἐνδείκνυται. Idem in Parmen. T. VI. p. 242: ἢ οὐχὶ καὶ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης τὰς Μοίρας διαιρεῖσθαι τὸν χρόνον φησὶ καὶ τὴν μὲν ᾄδειν τὰ παρελθόντα, τὴν δὲ τὰ παρόντα, τὴν δὲ τὰ μέλλοντα; p. 248: ὥσπερ καὶ ἐν Πολιτείᾳ τῇ μὲν πρωτίστῃ τῶν Μοιρῶν ἀπένειμε τὸ παρελθόν, τῇ δὲ μέσῃ τὸ παρόν, τῇ δὲ τρίτῃ τὸ μέλλον, ὡς τοῦ ὅλου χρόνου δηλαδὴ περιεχομένου νοερῶς ὑπό τε μητρὸς αὐτῶν τῆς Ἀνάγκης. Videtur et hic in suo codice παρόντα pro ὄντα habuisse.

τὰ ὄντα — Κλωθὼ τῇ] om. Lob. Vat. BM. Par. DK. et usque ad Κλωθὼ Flor. U.

καὶ τὴν μὲν Κλωθὼ τῇ] κλωθὼ δὲ Mon. B.

ἐφαπτομένην] ἐφαπτομένω Vind. B. Flor. AC.

συνεπιστρέφειν] cum matre simul — vertere Fic.

χρόνον] χρόνω Vind. BE. Vat. H. Flor. ACTV.

αὖ] int. vers. Lob. μὲν Vat. M.

D τὴν δὲ Λάχεσιν ἐν μέρει ἑκατέρας ἑκατέρᾳ τῇ χειρὶ ἐφάπτεσθαι. σφᾶς οὖν, ἐπειδὴ ἀφικέσθαι, εὐθὺς δεῖν ἰέναι πρὸς τὴν Λάχεσιν. προφήτην οὖν τινὰ σφᾶς πρῶτον μὲν ἐν τάξει διαστῆσαι, ἔπειτα λαβόντα ἐκ τῶν τῆς Λαχέσεως γονάτων κλήρους τε καὶ βίων παραδείγματα, ἀναβάντα ἐπί τι βῆμα ὑψηλὸν εἰπεῖν· Ἀνάγκης θυγατρὸς κόρης Λαχέσεως λόγος. ψυχαὶ ἐφήμεροι, ἀρχὴ ἄλλης περιόδου θνητοῦ γένους θανατηφόρου. οὐχ ὑμᾶς

D *ἑκατέρας*] om. Flor. T. utrinque (tangere) Fic.

σφᾶς] σφὰς Vind. EF. Flor. A.

προφήτην] Clemens Alex. Strom. L. I. p. 356, 11: *ἐν δὲ τῷ περὶ ψυχῆς Πλάτων πάλιν προφητείαν γνωρίζων φαίνεται, προφήτην εἰσάγων τὸν τῆς Λαχέσεως λόγον ἐξαγγέλλοντα, πρὸς τὰς κληρουμένας ψυχὰς προθεσπίζοντα.*

σφᾶς] σφὰς Vind. F.

Λαχέσεως] λάχεως Lob.

ἐπί] ἐπεὶ Vind. F. Cf. Procli locus supra p. 12, b. laudatus.

θυγατρὸς] θυγαθρὸς Ald. — Plutarchus de fato p. 568. D: *ἐν δὲ τῇ Πολιτείᾳ Ἀνάγκης θυγατρὸς κόρης Λαχέσεως λόγον φησὶν εἶναι τὴν εἱμαρμένην, οὐ τραγικῶς, ἀλλὰ θεολογικῶς τὸ ἀρέσκον αὐτῷ ἀποφαινόμενος.* Proclus Theol. Platon. L. VI. c. 23. p. 409: *διὸ καὶ ταύτην ὁ προφήτης διαφερόντως ἀνυμνεῖ θεοῦ θυγατέρα· Ἀνάγκης θυγατρὸς κόρης Λαχέσεως ὅδε λόγος.* Idem in Alcib. T. II. p. 303: *καὶ ταῦτα σαφῶς ἐν Πολιτείᾳ γέγραπται. καὶ γὰρ ἐκεῖ ὁ προφήτης προτείνει ταῖς ψυχαῖς τοὺς βίους ἐκ τῶν τῆς Λαχέσεως γονάτων τοὺς κλήρους λαμβάνων καὶ βοῶν ἐν μέσαις αὐταῖς ταῖς ψυχαῖς· ἐφήμεροι. καὶ ἡ μὲν πρότασις διὰ μέσου τοῦ προφήτου περὶ (l. παρὰ) τῆς Λαχέσεως, ἡ δὲ αἵρεσις ἐκ τῶν προταθέντων ἤδη τῶν ψυχῶν ἐστὶν αὐτῶν.*

Λαχέσεως] λάχεως Lob. Vind. F.

λόγος] λόγοι Mon. B. λόγους Par. DK. sec. Bekk.

ἄλλης] ἄλλη Mon. B. Flor. U.

θανατηφόρου.] θανατηφόροι Par. K. θανατηφόρου sine interpunctione Ald. θανατηφόρου. Steph. Ast. sec. θανατηφόρου, Bas. ab. Ast. pr. tert. Bekkerus et Stallbaumius, qui *ἀρχὴ* videntur pro vocativo habuisse. Mihi pro nominativo habendum et *ἐστὶ* subaudiendum videtur.

ὑμᾶς] ἡμᾶς Vind. BE. Ang. B.

E *λήξεται*] In Vind. B. ψ super ξ scriptum est.

ὑμεῖς] ἡμεῖς idem ante corr.

αἱρήσεσθε] αἱρήσεσθαι Vind. B. Flor. R. Plotinus Enn. III. L. 4. c. 3. p. 284. E: *ὀρθῶς οὖν λέγεται ἡμᾶς αἱρήσεσθαι (δαίμονα.)*

πρῶτος αἱρείσθω] πρῶτον αἱ. Mon. B. Flor. U. De his Porphyrius apud Stobaeum ecl. L. II. p. 368. Heer. *χαλεπὰ ἡμῖν*, inquit, *ἐφαίνετο, ποτὲ μὲν λέγοντα, ὅτι πρῶτος αἱρείσθω βίον ᾧ συνέσται ἐξ ἀνάγκης, ποτὲ δὲ, ὅτι ὃν* (ὧν cod. Vatic.) *εἰλήχαμεν δαίμονα ἀναπόδραστός τις ἡμῖν φρουρός.*

συνέσται] συνεσται Vind. B. σύνεσται Vind. F.

ἐξ ἀνάγκης] ἐξαν. Lob. Vind. BE.

ἀρετὴ — ἀναίτιος.] laudat Clemens Al. Strom. L. V. p. 731, 15. et Theodoretus Therap. L. VI. p. 867: *ἀλλ' ὁ Πλάτων τἀναντία διδάσκει, ὡς ἀρετὴ ἀδέσποτον etc.* Cf. Porphyrius l. c. p. 870: *πῶς ἔτι ἡ ἀρετὴ ἀδέσποτος, ἣν τιμῶν καὶ ἀτιμάζων*

δαίμων λήξεται, ἀλλ' ὑμεῖς δαίμονα αἱρήσεσθε. πρῶτος E δ' ὁ λαχὼν πρῶτος αἱρείσθω βίον, ᾧ συνέσται ἐξ ἀνάγκης. ἀρετὴ δὲ ἀδέσποτον· ἣν τιμῶν καὶ ἀτιμάζων πλέον καὶ ἔλαττον αὐτῆς ἕκαστος ἕξει. αἰτία ἑλομένου· θεὸς ἀναίτιος. Ταῦτα εἰπόντα ῥῖψαι ἐπὶ πάντας τοὺς κλήρους, τὸν δὲ παρ' αὑτὸν πεσόντα ἕκαστον ἀναιρεῖσθαι, πλὴν οὗ· ἓ δὲ οὐκ ἐᾶν. τῷ δὲ ἀνελομένῳ δῆλον εἶναι, ὁπόστος εἰλήχειν. μετὰ δὲ τοῦτο αὖθις τὰ τῶν 618

πλέον καὶ ἔλαττον αὐτῆς ἕκαστος ἕξει;

ἀδέσποτον] *inviolabilis ac libera* Fic.

ἣν] ἣν Lob. et cum puncto post id Vat. M. ἡ Vind. F. et a m. s. Flor. A.

τιμῶν] ἐντιμῶν Vind. F. et a m. s. Flor. A. τιμῶν τις Theod.

καὶ ἔλαττον] ἢ ἔ. Theod.

αὐτῆς ἕκαστος ἕξει] αὐ. ἕξ. ἕκ. Vind. BE. Ven. B. Vat. H. Flor. ACTV. ἕκ. αὐ. μεθέξει Clem. ἕξει Theod. cuius unus codex Vrsin. αὐτῆς ἕκαστος ἕξει habet.

αἰτία ἑλομένου· θεὸς ἀναίτιος.] Iustinus M. Apol. II. p. 81. E: ὥστε καὶ Πλάτων εἰπὼν Αἰτία ἑλομένου, θεὸς δ' ἀναίτιος παρὰ Μωσέως τοῦ προφήτου λαβὼν εἶπε. Proclus in Tim. p. 332, 4: καὶ οὐ μόνον ἐν τούτοις ὁ δημιουργὸς οὕτως, ἀλλὰ καὶ ἐν Πολιτείᾳ προφήτης ὁ τὸ κήρυγμα τῆς Λαχέσεως κηρύττων Αἰτία, φησὶν, ἑλομένης, θεὸς ἀναίτιος. Cf. Lucianus de mercede cond. T. III. p. 284: ὅτι δ' ἂν πράττῃς, μέμνησο τοῦ σοφοῦ λέγοντος, ὡς θεὸς ἀναίτιος, αἰτία δὲ ἑλομένου. Apud Theodoretum pro ἑλομένου Sylburgius ἀλωμένου (*errantis*) edidit.

ῥῖψαι] ῥίψαι codices mei (et Flor.) et editi ante Bekkerum.

παρ' αὑτὸν] παρ' αὐτὸν Lob. Vind. E. Ald. Bas. ab. παραυτὸν Vind. F. *super ipsum* Fic.

πλὴν οὗ] πλεῖν οὗ Vind. E. — Photius Pors. p. 272: οὐ ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. Πολιτεία· πλὴν οὗ.

ἓ δὲ] ὁ δὲ Vind. E. ἔδει Pal. A. ᾔδε Mon. B. Par. K. sec. Bekk. αἵ δε in lacuna a m. s. Vind. B. .... Lob. Vat. M.

ἐᾶν] ἐᾶ Mon. B. Par. DK. sec. Bekk.

δῆλον εἶναι] δηλονότι Lob. Mon. B. Par. DK. Vat. BM. Flor. U.

ὁπόστος] ὁπόσος Vind. BEF. Ven. B. Ang. B. Pal. A. Vat. H. Bas. b. ὁ παιστὸς Lob. Vat. BM. Par. DK. ὁ πεστὸς Mon. B. Flor. U.

εἰλήχειν] Ita Par. A. et Bekkerus. εἴληχε Vind. BEF. Ven. B. Ang. B. Pal. A. Vat. H. Flor. ACV. Astius in tert. et Stallbaumius. εἴληφε (Flor. RT.) Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. sec. ἤλεγχε Lob. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Flor. U. Plusquamperfectum aptissimum tempus esse liquet. Atticam tertiae personae formam, de qua cf. Buttmanni gramm. Vol. I. p. 433., Bekkerus aliquoties ex optimo codice restituit: κατῳκήκειν Critia p. 112. B., ᾔειν ib. 117. E., ἀπῄειν Tim. 76. B., περιῄειν ib. 39. A., προῄειν 43. B., προσῄειν 33. C. et Critia p. 114. D. — Ficinus haec inde a πλὴν οὗ ita convertit: *neque licet cuipiam, quotus ordine sit, agnoscere, nisi cum ceperit. tunc enim duntaxat, quotus sit sortitus, intelligit.*

τὰ τῶν] τὰ om. Mon. B. Porphyrius p. 372: λέγει γὰρ εἶναι παντοδαπὰ τῶν βίων τὰ παραδείγματα. 618

βίων παραδείγματα εἰς τὸ πρόσθεν σφῶν θεῖναι ἐπὶ τὴν γῆν, πολὺ πλείω τῶν παρόντων. εἶναι δὲ παντοδαπά· ζώων τε γὰρ πάντων βίους καὶ δὴ καὶ τοὺς ἀνθρωπίνους ἅπαντας. τυραννίδας τε γὰρ ἐν αὐτοῖς εἶναι, τὰς μὲν διατελεῖς, τὰς δὲ καὶ μεταξὺ διαφθειρομένας καὶ εἰς πενίας τε καὶ φυγὰς καὶ εἰς πτωχείας τελευτώσας· εἶναι δὲ καὶ δοκίμων ἀνδρῶν βίους, τοὺς μὲν ἐπὶ εἴδεσι καὶ
B κατὰ κάλλη καὶ τὴν ἄλλην ἰσχύν τε καὶ ἀγωνίαν, τοὺς δ' ἐπὶ γένεσι καὶ προγόνων ἀρεταῖς, καὶ ἀδοκίμων κατὰ ταὐτά· ὡσαύτως δὲ καὶ γυναικῶν. ψυχῆς δὲ τάξιν οὐκ ἐνεῖναι, διὰ τὸ ἀναγκαίως ἔχειν ἄλλον ἑλομένην βίον ἀλλοίαν γίγνεσθαι· τὰ δ' ἄλλα ἀλλήλοις τε καὶ πλού-

παραδείγματα] παρaδείγματα Bas. b.

πρόσθεν σφῶν θεῖναι] πρόσθε σ. εἶναι Vind. F.

τῶν παρόντων] *quam quae hic ad praesens apparent* Fic. Est masculinum.

ζώων — ἅπαντας] *om.* Mon. B. (ζῴων Ald.)

τε] *om.* Lob. Vat. M.

γὰρ] *om.* Ang. B. Flor. R.

τυραννίδας] τυῤῥαννίδας Ald.

εἰς πτωχείας] εἰς πτωχίας Vind. E. εἰς om. Mon. B. Flor. U.

κατὰ κάλλη] μετὰ κάλλους Par. K. κάλλει Ang. B. et, sup. η super ει, Vind. F.

B τούς δ'] τούς δ' Ald. τοὺς δὲ Bas b.

ἐπὶ γένεσι] ἐπὶ γένεσιν Lob. ἐπιγένεσιν Vat. M.

ἀρεταῖς] ἀρετὰς Vat. M.

καὶ ἀδοκίμων] Ita Par. A. Vind. BEF. Ang. B. Pal. A. Vat. H. Flor. ACRTV. εὐδοκίμων. Mon. B. Flor. U. καὶ εὐδοκίμων reliqui codices cum editis ante Bekkerum. „Nec καὶ ante genitivum εὐδοκίμων, nec post illum κατὰ ταῦτα agnoscit Fic.“ Stephanus in m. Id in Grynaeum cadit, qui Ficini interpretationem ad veram lectionem accommodatam (*Exstare et praeclarorum virorum vitas, partim specie, decore, viribus certaminibusque praestantium, partim maiorum generositate nobilium, ignobiliumque rursus virorum vitas similiter, et mulierum eodem modo.*) secundum corruptam in — *partim maiorum prosapia et virtute nobilium. et mulierum vitas eodem modo* mutavit. — Quod Astius in tert. Platonem καὶ αὖ ἀδοκίμων scripsisse coniicit, Ficinus quidem ita legisse videtur, sed codices obstant.

κατὰ ταὐτά] καὶ κ. τ. Vind. BE. Ven. B. καὶ καταυτὰ Vat. H. Non ταὐτά, sed exhibent codices mei editique ante Bekkerum, qui ex Ven. B. Vind. B. καὶ κατὰ ταυτὰ, ex Vat. H. καὶ καταυτὰ praetereaque nihil in comm. referens accentus rationem non habuit. Tamen in Flor. ACRTV. κατὰ ταὐτὰ scriptum esse dicitur.

ὡσαύτως δὲ] ὡσαυτως δὲ Ald. δὲ om. Mon. B.

τάξιν] *ordinem et conditionem* Fic. — Proclus in Alcib. T. II. p. 190: ἕστηκε γὰρ ἀεὶ ὡσαύτως ἡ δαιμονία φρουρὰ συνέχουσα τὰ ὅλα· ψυχῆς δὲ τάξις οὐκ ἔστιν, ὥς φησιν ὁ ἐν τῇ Πολιτείᾳ Σωκράτης· ἄλλοτε γὰρ ἄλλους αἱρεῖται βίους. Pro vitae electae ratione et usu aliae *fiunt* animae, vel deteriores vel meliores, atque ita demum loco et gradu, quem inter animas obtenturae sint, potiuntur: reliqua omnia fixa et definita sunt.

τοις καὶ πενίαις, τὰ δὲ νόσοις, τὰ δὲ ὑγιείαις μεμῖχθαι, τὰ δὲ καὶ μεσοῦν τούτων. Ἔνθα δή, ὡς ἔοικεν, ὦ φίλε Γλαύκων, ὁ πᾶς κίνδυνος ἀνθρώπῳ, καὶ διὰ ταῦτα μάλιστα ἐπιμελητέον, ὅπως ἕκαστος ἡμῶν τῶν C ἄλλων μαθημάτων ἀμελήσας τούτου τοῦ μαθήματος καὶ ζητητὴς καὶ μαθητὴς ἔσται, ἐάν ποθεν οἷός τ' ᾖ μαθεῖν καὶ ἐξευρεῖν, τίς αὐτὸν ποιήσει δυνατὸν καὶ ἐπιστήμονα, βίον καὶ χρηστὸν καὶ πονηρὸν διαγιγνώσκοντα, τὸν βελτίω ἐκ τῶν δυνατῶν ἀεὶ πανταχοῦ αἱρεῖσθαι, ἀναλογιζόμενον πάντα τὰ νῦν δὴ ῥηθέντα καὶ ξυντιθέμενα ἀλλήλοις καὶ διαιρούμενα πρὸς ἀρετὴν βίου πῶς ἔχει, καὶ εἰδέναι, τί κάλλος πενίᾳ ἢ πλούτῳ

ἄλλον] ἄλλων Ald.
ἀλλοίαν] ἀλλοῖαν Vind. F.
γίγνεσθαι] γιν. (Par. K. Flor. U.) Ald. Bas. ab. Steph.
τὰ δ'] τὰ δὴ Vind. F. Ang. B.
τὰ δὲ] τὰ δ' Vind. BEF. Ang. B. Pal. A. Vat. H.
ὑγιείαις] ὑγείαις Lob. Vind. E. Mon. B. Flor. ACV.
μεμίχθαι] μεμῖχθαι Vind. F.
μεσοῦν] Ita Par. A. Vind. B. Pal. A. Vat. H. Flor. AC. Reliqui cum editionibus ante Bekkerum *μέσον* exhibent, quod vix poterat ferri. Quae supra invicem et cum divitiis vel paupertate vel cum adversa vel secunda valetudine coniuncta dixerat, corporis generisque bona vel incommoda, eadem nunc medium inter divitias et paupertatem vel morbum et sanitatem locum tenere et quibusdam vitis praeter corporis generisque dignitatem vel ignobilitatem mediocres opes a divitiis atque a paupertate aeque remotas vel valetudinem mediocrem attributam esse dicit. Paullo aliter Phaedr. p. 241. D. λόγος dicitur *μεσοῦν*, cuius dimidia pars absoluta est, et Pol. p. 265. B. τῆς πορείας iter faciens, qui dimidiam partem viae confecit. Hic vero medius illorum locus is significatur, qui pariter ab illis distat, et *μεσοῦντα* sunt, quae eum locum acceperunt. Cf. p. 619. A: τὸν μέσον τῶν τοιούτων βίον. Recte Ficinus: *partim interum medium obtinere.*
δὴ] δὲ Ast. pr.
ὦ φίλε Γλαύκων] om. Pal. A.
ἀνθρώπῳ] ἀνθρώπων Vind. BE. Vat. H.
ἕκαστος] ἕκαστον Vat. H.
ποθεν] πόθεν Vind. F. ποθ' C Lob. Vat. M.
οἷός τ' ᾖ] οἷος τί Vind. F.
ἐξευρεῖν] ἐξευρεῖν Vind. E.
τίς] Astius in tert. ὅ τι pro τίς scribendum censet, sine ratione. Quem discipulum fieri volumus, quidni eum hortemur, ut magistrum quaerat, si invenire possit?
ἐπιστήμονα] ἐπιστήμενα Ald. Ficinus haec inde a τούτου ita contraxit: *hanc quaerat assequaturque pro viribus disciplinam, per quam et possit et sciat —*
διαγιγνώσκοντα] διαγιν. Vind. BE. (Flor. ACRU.) Ald. Bas. ab. Steph. διαγιγνώσκειν καὶ Lob. Vat. BM.
τῶν δυνατῶν] τοῦ δυνατοῦ Flor. T.
ἀεὶ] om. Lob. Vat. BM. Fic.
καὶ εἰδέναι] καὶ om. Par. A. Vind. BEF. Ang. B. Pal. A. Vat. H. Flor. ACRV. Sed inter *αἱρεῖσθαι* et *εἰδέναι* necesse est copulam intercedere, cuius loco quum καὶ ante ξυντιθέμενα haberi propterea non possit, quod πῶς ἔχει ad ἀναλογιζόμενον et

D κραθὲν καὶ μετὰ ποίας τινὸς ψυχῆς ἕξεως κακὸν ἢ ἀγαθὸν ἐργάζεται, καὶ τί εὐγένειαι καὶ δυσγένειαι καὶ ἰδιωτεῖαι καὶ ἀρχαὶ καὶ ἰσχύες καὶ ἀσθένειαι καὶ εὐμαθίαι καὶ δυσμαθίαι, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τῶν φύσει περὶ ψυχὴν ὄντων καὶ τῶν ἐπικτήτων τί ξυγκεραννύμενα πρὸς ἄλληλα ἐργάζεται, ὥστε ἐξ ἁπάντων αὐτῶν δυνατὸν εἶναι συλλογισάμενον αἱρεῖσθαι, πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς φύσιν ἀπο-
E βλέποντα, τόν τε χείρω καὶ τὸν ἀμείνω βίον, χείρω μὲν καλοῦντα ὃς αὐτὴν ἐκεῖσε ἄξει, εἰς τὸ ἀδικωτέραν γίγνεσθαι, ἀμείνω δὲ ὅστις εἰς τὸ δικαιοτέραν, τὰ δὲ ἄλλα πάντα χαίρειν ἐάσει. ἑωράκαμεν γάρ, ὅτι ζῶντί

ξυντιθέμενα ἀλλήλοις καὶ διαιρούμενα ad πάντα τὰ νῦν δὴ ῥηθέντα referri debet, alterum autem καὶ illi sic respondeat, ut in proximis id, quod adiectivum πονηρὸν praecedit, ei, quod ante χρηστὸν positum est, tertium vero neque assit neque uspiam locum habeat, quia ἀναλογιζόμενον necessario cum αἱρεῖσθαι cohaeret, καὶ εἰδέναι tenendum videtur.

κραθὲν] κρασθὲν Ald. Bas. a.

D κακὸν] Ita Vind. F. a m. pr. sed correctus: κακῶν ante corr.

εὐμαθίαι καὶ δυσμαθίαι] εὐμάθειαι καὶ δυσμάθειαι Mon. B. Flor. RU. εὐμαθίαι καὶ δυσμαθειαι Vind. F. εὐμάθεια supra L. VI. p. 494. B. omnium, ib. p. 490. C. plerorumque, φιλομαθείας ib. p. 499. E. potiorum codicum auctoritate firma lectio vulgata est; similiter δυσμάθεια, ἀμάθεια, πολυμάθεια in usu fuisse satis constat. Sed alterius formae exempla haud minus certa sunt: ἀμαθία Leg. L. III. p. 688. D. V. 734. B. 737. B. VI. 784. C. Euthyd. p. 286. D. Phaedr. p. 235. C. δυσμαθία Charm. p. 159. E. Leg. L. VII. p. 812. E. Defin. p. 415. E. εὐμαθία Charm. l. c. Epist. VII. p. 344. A. Menon. p. 88. A. πολυμαθία Leg. L. VII. p. 811. A. B. 819. A. et Alcib. II. p. 147. A. Erast. p. 133. D. E. 139. A. φιλομαθία Tim. p. 96. B. quibus quinque locis Bekkerus diphthongum in penultima contra codices meliores retinuit.

τοιαῦτα] om. Vat. B.

καὶ] καὶ κατὰ Bas. b.

ξυγκεραννύμενα] ξυνκ. Vind. F.

ὥστε] ὥστ' Vind. F. Ang. B.

ἐξ ἁπάντων] ἐξαπ. Vind. F.

αὐτῶν] αὐτὸν Vat. M. et cum ῶ super ὁ Lob. τῶν αὐ Bas. b.

τὸν ἀμείνω] τὸν om. Flor. T. — Ficinus: *ut ex his omnibus singulorum natura valeat considerare, ad animae naturam respiciens, meliorem vitam a deteriori discernere* (ὥστε — ἀμείνω βίον).

ἐκεῖσε] ἐκεῖ Vat. H. Flor. A. E

ἄξει,] Comma feci, quia quae sequuntur, εἰς τὸ ἀδικωτέραν γίγνεσθαι, epexegesi inserviunt. Cf. p. 606. B.

δὲ ἄλλα] δ' ἄλλα Vind. BE. Pal. A. Vat. H.

χαίρειν ἐάσει] Ita Par. ADK. sec. Bekk. Vind. BEF. Mon. B. Pal. A. Vat. H. Flor. ACRTUV. χ. ἐάσειν Lob. Vat. BM. χ. ἐᾷν Ven. B. Ang. B. et editiones. (*reliqua vero*) *contemnat* Fic. A lo-

τε καὶ τελευτήσαντι αὕτη κρατίστη αἵρεσις. ἀδαμαντίνως δὴ δεῖ ταύτην τὴν δόξαν ἔχοντα εἰς Ἅιδου ἰέναι, 619 ὅπως ἂν ᾖ καὶ ἐκεῖ ἀνέκπληκτος ὑπὸ πλούτων τε καὶ τῶν τοιούτων κακῶν, καὶ μὴ ἐμπεσὼν εἰς τυραννίδας καὶ ἄλλας τοιαύτας πράξεις πολλὰ μὲν ἐργάσηται καὶ ἀνήκεστα κακά, ἔτι δὲ αὐτὸς μείζω πάθῃ, ἀλλὰ γνῷ τὸν μέσον ἀεὶ τῶν τοιούτων βίον αἱρεῖσθαι καὶ φεύγειν τὰ ὑπερβάλλοντα ἑκατέρωσε καὶ ἐν τῷδε τῷ βίῳ κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ ἐν παντὶ τῷ ἔπειτα· οὕτω γὰρ εὐδαιμονέστατος γίγνεται ἄνθρωπος. καὶ δὴ οὖν καὶ τότε ὁ ἐκεῖ- B θεν ἄγγελος ἤγγελλε τὸν μὲν προφήτην οὕτως εἰπεῖν·

gitima structura, quae ἐῷν postulabat, interiecto ἄξει sermonis familiaris negligentia facile abduci potuit. Cf. Vol. II. p. 155, b.

ζῶντί τε] τε om. Vind. B. Par. K. sec. Bekk.

αὕτη] αὐτὴ Vind. F. Ang. B.

ἀδαμαντίνως] Olympiodorus in Phaedonem apud Wyttenbachium ad Phaedon. p. 161: ἐπεὶ αὐτός ἐστι ὁ λέγων, ὅτι ἀδαμαντίνοις δεσμοῖς δεῖ ταῦτα ἔχοντα κατιέναι εἰς Ἅιδου.

619 δὴ δεῖ] Ita Par. A. Lob. Vind. E. Vat. BHM. Ven. B. Pal. A. Flor. V. δὲ δεῖ Ang. B. Flor. RT. et corr. a m. pr. Vind. F. δὲ δὴ idem ante corr. δεῖ δὴ reliqui codices et Ald. Bas. ab. Steph. Ast. Stallb. pr. Cf. supra p. 144, b.

ἔχοντα] ἔχοντι Vind. B.

Ἅιδου] ᾅδου editi ante Bekkerum.

ᾖ] ἦ Vind. E.

ἀνέκπληκτος] ἀνέκπλητος Ald. Bas. ab.

τυραννίδας] τ. τε Lob. Vat. BM.

ἐργάσηται] ἐργάζηται Bas. ab.

αὐτὸς] post μείζω Vind. F. Ang. B. Flor. T.

πάθῃ] πάθη Ald.

γνῷ] γνω Lob.

ἀεὶ] αἰεὶ Vind. E. et fortasse Flor. ACRT. ex quibus Stallbaumius in pr. ἀεὶ τῶν τ. β. tamquam variam lectionem affert.

τῶν τοιούτων] τὸν τοιοῦτον Par. D. Ald. Bas. ab.

βίον] βίων Lob. Vind. BE. Ven. B. Par. K. sec. Bekk. Vat. HM. et a m. pr. Mon. B.

ἑκατέρωσε] ἑκατέρως Vind. F. Ang. B. Flor. R.

τῷδε] τῷ. Vind. F. τούτῳ Ang. B. Flor. R.

κατὰ τὸ δυνατὸν] om. Fic. item παντὶ paullo post.

γίγνεται] γίν. Vind. B. B

ὁ] ὡς ὁ Mon. B.

ἤγγελλε] ἤγγελε Ven. B. Ang. B. ἤγγειλε Vind. BE. Vat. H. Flor. T. Cf. p. 614. B: ἀναβιοὺς δ' ἔλεγεν ἃ ἐκεῖ ἴδοι. p. 615. C: ἄλλα ἔλεγεν οὐκ ἄξια μνήμης — μείζους ἔτι τοὺς μισθοὺς διηγεῖτο.' Imperfectum et integrae actioni continuae et partibus eius significandis inservit.

οὕτως] om. Mon. B. Flor. U.

καὶ τελευταίῳ ἐπιόντι, ξὺν νῷ ἑλομένῳ, συντόνως ζῶντι κεῖται βίος ἀγαπητός, οὐ κακός. μήτε ὁ ἄρχων αἱρέσεως ἀμελείτω, μήτε ὁ τελευτῶν ἀθυμείτω, εἰπόντος δὲ ταῦτα τὸν πρῶτον λαχόντα ἔφη εὐθὺς ἐπιόντα τὴν μεγίστην τυραννίδα ἑλέσθαι καὶ ὑπὸ ἀφροσύνης τε καὶ λαιμαργίας οὐ πάντα ἱκανῶς ἀνασκεψάμενον ἑλέ-

C σθαι, ἀλλ' αὐτὸν λαθεῖν ἐνοῦσαν εἱμαρμένην παίδων αὐτοῦ βρώσεις καὶ ἄλλα κακά· ἐπειδὴ δὲ κατὰ σχολὴν σκέψασθαι, κόπτεσθαί τε καὶ ὀδύρεσθαι τὴν αἵρεσιν,

τελευταίῳ] τελευταίως Vind. E. τελευταῖον Par. DK. sec. Bekk. τῷ τελευταῖον Mon. B. Flor. U.

ξὺν] Ita Par. A. Lob. Vind. BE. Vat. BHM. Ven. B. Ang. B. Pal. A. Flor. ACRTV. ξυνῷ Vind. F. σὺν Par. DK. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. tert. om. Mon. B. Flor. U.

νῷ] om. Vind. F. Mon. B. Flor. U. et a m. pr. Par. A. τῷ Par. DK. sec. Bekk. et Astius in tert.

ἑλομένῳ] om. Mon. B. Flor. U.

ζῶντι] ζωὴν ζῶντι Ang. B. ζητοῦντι Mon. B. Flor. U. Sic L. VII. p. 528. C. ἐντόνως ζητούμενα. Neque ineptum esset ζητοῦντι, si non praecederet ξὺν νῷ ἑλομένῳ, quae verba ob id ipsum auctor recensionis illius omisit, offensus, nisi fallor, tempore praesente ζῶντι, quod cum κεῖται consistere non posse putaret. Id vero referendum est ad ἀγαπητός: *vita satis bona ei, qui contente vivat et mentis viribus strenue utatur.* Itaque post ζῶντι comma delevi. Cf. Leg. L. VI. p. 752. D: συντόνως ἐπιμεληθῆναι.

κεῖται] καλεῖται Lob. Vat. M.

μήτε ὁ ἄρχων] μήτε οὖν ὁ ἄ. Flor. T.

ἀθυμείτω] *propter hoc doleat atque torpeat* Fic.

καὶ ὑπὸ — ἑλέσθαι] om. Vind. BE. — Proclus in Civ. p. 378, 7: μονονουχὶ τοῦ ποιητοῦ ταῦτα (f. ταὐτὰ) βοῶντος, ἃ καὶ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης, ὅτι πολλὰ προτείνεται ταῖς ψυχαῖς ἐκ τοῦ παντός, [οἷα] καταπλήττειν τοὺς ἀνοήτους καὶ περὶ τὰς αἱρέσεις τῶν βίων ἀποφαίνειν πλημμελεῖς. ὥσπερ οὖν ὁ προφήτης προτείνει τὸν τυραννικὸν βίον, καὶ ὁ πρῶτος ἀνελόμενος τοῦτον ἀνόητος εἴρηται, καίτοι τὸ προτεῖναν θεῖόν τι πάντως ἦν, οὕτω δὴ καὶ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς αἵρεσιν τὸν Πάνδαρον καταστησάσης etc. (οἷα ex coniectura inserui.)

ἱκανῶς] ἱκανὸς Vind. F.

C ἀλλ' αὐτὸν] ἀλλὰ ταυτὸν Vind. F. ἀλλὰ τοῦτον Flor. R.

εἱμαρμένην] Vulgo additam hypostigmen delevi, quia ἐνοῦσαν non adiectivi, sed praedicati vim habet.

αὐτοῦ] αὐ. Lob. Vind. BEF. Mon. B. Ald. Bas. ab.

βρώσεις] βρῶσις Vind. B. Flor. T.

κακά] πολλὰ Lob. Vat. M.

σκέψασθαι] σκέψαιτο Mon. B. σκέπταιτο Par. K. Flor. U. om. Vat. H.

αἵρεσιν] αἵρεριν Ald. Bas. a.

δαίμονας] εὐδαίμονας Vind. E. — Proclus in Alcib. T. III. p. 165: καὶ ὅπερ εἴρηκεν ἐν Πολιτείᾳ περὶ τοῦ τὸν τυραννικὸν αἱρουμένου βίον, αἰτιωμένου δαίμονα καὶ τύχην ἀνθ' αὑτοῦ, τοῦτο καὶ ἐνταῦθα ἁρμόττει λέγειν. καὶ γὰρ ἐκεῖ προτεινομένης τῆς αἱρέσεως ἐκ τοῦ τῆς Λαχέσεως κλήρου ᾑροῦντο μὲν αἱ ψυχαί, ἀπενέμετο δὲ τὰ ἀκόλουθα ἐκ τοῦ παντός, καὶ ἐνταῦθα προτείνονται μὲν αἱ ἐρωτήσεις ἀπὸ (an ὑπὸ?) Σωκράτους, αἱρεῖται δὲ ὁ Ἀλκιβιάδης, ἐπάγεται δὲ συμπεράσματα ἐξ ὧν ἐκεῖνος ἀπεκρίνετο. ὥσπερ οὖν ὁ τυραννικῆς

οὐκ ἐμμένοντα τοῖς προῤῥηθεῖσιν ὑπὸ τοῦ προφήτου· οὐ γὰρ ἑαυτὸν αἰτιᾶσθαι τῶν κακῶν, ἀλλὰ τύχην τε 521 καὶ δαίμονας καὶ πάντα μᾶλλον ἀνθ' ἑαυτοῦ. εἶναι δὲ αὐτὸν τῶν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἡκόντων, ἐν τεταγμένῃ πολιτείᾳ ἐν τῷ προτέρῳ βίῳ βεβιωκότα, ἔθει ἄνευ φιλοσοφίας ἀρετῆς μετειληφότα. ὡς δὲ καὶ εἰπεῖν, οὐκ ἐλάττους εἶναι ἐν τοῖς τοιούτοις ἁλισκομένους τοὺς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἥκοντας, ἅτε πόνων ἀγυμνάστους· τῶν δ' ἐκ τῆς γῆς τοὺς πολλούς, ἅτε αὐτούς τε πεπονηκότας ἄλ- D

ζωῆς ἐραστὴς ἀτόπως ᾐτιᾶτο δαίμονα καὶ τύχην τῶν ἑπομένων ἑαυτὸν ἀφεὶς, οὕτω δὴ καὶ Ἀλκιβιάδης μάτην αἰτιᾶται τὸν Σωκράτην, δέον ἑαυτὸν αἰτιᾶσθαι τῶν συμπερασμάτων, ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνον. Videtur δαίμονα legisse, quod minus aptum est.

τῶν] τὸν Par. K. sec. Bekk. et, vulgato in m. posito, D. et ante correctionem a m. pr. profectam Vind. F.

ἡκόντων] ἥκοντα Par. K.

ἐν τεταγμένῃ] ἐντεταγμένῃ Ald. Bas. ab.

προτέρῳ] δευτέρῳ Vind. F. et a m. s. Flor. A.

ἔθει] In Par. K. η super ει scriptum.

D ὡς δὲ καὶ εἰπεῖν, οὐκ] neque Fic. omissa formula, cuius vim fortasse non perspexerat. Fefellit eadem Schleiermacherum, qui interpretatus est *So dass er auch sagte*. Recte scholiastes ad Symp. p. 375. Bekk. ὡς φάναι et ὡς εἰπεῖν idem significare docet, quod ὡς ἔπος εἰπεῖν. Cf. Aristoteles Pol. L. VII. c. 1. p. 1323. a, 20: τίς ὁ πᾶσιν ὡς εἰπεῖν αἱρετώτατος βίος. c. 2. p. 1324. b, 6: τῶν πλείστων νομίμων χύδην ὡς εἰπεῖν κειμένων παρὰ τοῖς πλείστοις. Itaque Germanice dicas: *Es seyen aber, könne man sagen, eben so viele* — Latine cum Astio: *Omnino etiam non pauciores esse* —

ἐν] om. Lob. Vat. BM.

ἁλισκομένους] ἁλισκόμενον Lob. Vat. M.

ἀγυμνάστους] ἀγυμνάστα Vind. E. His non acquiescens Proclus in Alcib. T. II. p. 294. ἔστι δὲ αὖ, inquit, κἀκεῖνον λέγειν, οἶμαι, τὸν λόγον, ὃν ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης παραδίδωσι περὶ τῶν ἐξ οὐρανοῦ κατιουσῶν ψυχῶν, ὅτι ἄρα πᾶσαι αἱ τοιαῦται ταῖς δυνάμεσι διαφερόντως ἐπιτρέχουσαι (l. ἐπιτρέχουσι) καὶ τοὺς ἀρχικοὺς βίους καὶ ἡγεμονικοὺς ἐπιδιώκουσι. συμπεριπολήσασαι γὰρ τοῖς οὐρανίοις θεοῖς καὶ θεασάμεναι τὰς δυνάμεις αὐτῶν τὰς κρατητικὰς τῶν ὅλων καὶ τὰς βασιλείας τὰς διοικούσας (l. διηκούσας) ἄνωθεν ἄχρι τῶν ἐσχάτων καὶ τὰς σειρὰς τὰς ἀνεχομένας ὑπ' αὐτῶν ἐφίενται καὶ αὗται (l. αὐταὶ) τῆς ὁμοίας ζωῆς καὶ βούλονται πλείστων ἄρχειν καὶ ὑπερανέχειν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ὡς ἐκεῖνοι τῆς γενέσεως, καὶ κυβερνᾶν τὰ τῶν ὅλων (f. πόλεων), ὡς ἐκεῖνοι τὰ καταδεέστερα πάντα. τούτου δὲ ὀρεγόμεναι ταῖς τυραννίσι καὶ ταῖς δυνάμεσι καὶ ταῖς τιμαῖς ἐπιπηδῶσι, καὶ αἱ μὲν αὐτῶν φιλότιμον, αἱ δὲ τυραννικὸν αἱροῦνται βίον. In eandem sententiam disputat ib. p. 240. et in Parm. T. IIII. p. 99. Platonis locum etiam Porphyrius respexisse videtur de abstin. L. III. c. 27. p. 290: ὥσπερ δὲ ἐν βίων αἱρέσεσιν ἀκριβέστερος κριτὴς ὁ πεῖραν ἀμφοῖν εἰληφὼς τοῦ θατέρου πειραθέντος μόνου etc.

τῶν δ'] τῶν δὲ Bas. b.

τῆς γῆς] τῆς om. Mon. B. Flor. U.

ἅτε αὐτούς τε] ἅτ' ἑαυτοὺς, sup. τοὺς super εαυ, Vind. F.

λους τε ἑωρακότας, οὐκ ἐξ ἐπιδρομῆς τὰς αἱρέσεις ποιεῖσθαι. διὸ δὴ καὶ μεταβολὴν τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν ταῖς πολλαῖς τῶν ψυχῶν γίγνεσθαι καὶ διὰ τὴν τοῦ κλήρου τύχην. ἐπεί, εἴ τις ἀεί, ὁπότε εἰς τὸν ἐν-
E θάδε βίον ἀφικνοῖτο, ὑγιῶς φιλοσοφοῖ, καὶ ὁ κλῆρος αὐτῷ τῆς αἱρέσεως μὴ ἐν τελευταίοις πίπτοι, κινδυνεύει ἐκ τῶν ἐκεῖθεν ἀπαγγελλομένων οὐ μόνον ἐνθάδε εὐδαιμονεῖν ἄν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐνθένδε ἐκεῖσε καὶ δεῦρο πάλιν πορείαν οὐκ ἂν χθονίαν καὶ τραχεῖαν πορεύεσθαι, ἀλλὰ

ἐξ ἐπιδρομῆς] ἐξεπ. Lob. Vind. F.

ποιεῖσθαι] ποιῆσθαι Vind. E.

μεταβολὴν] μεταβολὴ Vind. F.

τῶν ἀγαθῶν] τῶν om. idem et Ang. B.

ἐπεὶ] *Porro* Fic. *quamquam* Astius; male. Reddit rationem ante dictorum.

ὁπότε] εἰς ὁπότε Vind. E.

ἀφικνοῖτο] ἀφικνεῖται, sup. οἶτο, Par. K.

φιλοσοφοῖ] φιλοσοφεῖ Lob. Vind. B. Mon. B. Vat. B. Par. DK. Flor. U.

E ἐν τελευταίοις] Ita Par. A. Vind. BE. Ang. B. Pal. A. Vat. H. Flor. ACRTV. τελευταίοις Lob. Vind. F. Vat. BM. εὐτελευταῖος Bas. b. τελευταῖος reliqui codices, Ficinus (*ultima*) et Ald. Bas. a. Steph. Ast. idque ut maxime adversum maxime aptum putes. Veruntamen mox etiam hoc maxime adversum experto vitam satis bonam contingere videbimus. Scilicet Vlyssi, uni omnium prudentissimo. Plerisque aliis nec penultimae nec antepenultimae sortis conditio non iniqua foret. His igitur sane optandum est, ut non modo ultimi, sed ne inter ultimos quidem ad electionem accedere cogantur. Quod Bekkerus Platonem scripsisse suspicatur, ἐν τοῖς τελευταῖος, (non ἐν τοῖς τελευταίοις, ut Stallbaumius in sec. ait) haud inelegans est, et si τοῖς in codicibus esset, pro vero haberi posset: nunc τελευταῖος ob eam, quam significavi, rationem ex ἐν τελευταίοις factum atque hoc genuinum videri debet.

πίπτοι] πίπτει Vind. B. Mon. B. Par. DK. sec. Bekk.

ἀλλὰ καὶ] καὶ om. Vat. H. Flor. AV.

χθονίαν] χρονίαν iidem et Vind. BE. Flor. C.

τραχεῖαν] ταχεῖαν Vat. H.

πορεύεσθαι] πορεύσεσθαι Vind. BE. Ven. B. Flor. ACV.

ταύτην γὰρ — μίγνυσθαι. 620. D.] om. Mon. B. et, nisi fallor, Flor. U. Certe nulla eius in his mentio fit.

δὴ ἔφη] δή, ἔφη, Steph. Bekk. Stallb.

τὴν] om. Vat. B. et a m. pr. Ven. B.

ἕκασται] ἕκαστοι Vind. E. Vat. H.

ἐλεεινὴν] ἐλεεινόν Lob. Vat. 620 M. Cf. ad p. 606. B. dicta.

γελοίαν] γελοῖαν Vind. B.

κατὰ συνήθειαν] Proclus in Civ. p. 382, 7 a f. κατὰ τὰς συνηθείας γοῦν καὶ αὐτὸς ὥς τὰ πολλὰ τὰς ψυχὰς αἱρεῖσθαί φησι τοὺς δευτέρους βίους ὁ Πλά-

λείαν τε καὶ οὐρανίαν. ταύτην γὰρ δὴ ἔφη τὴν θέαν ἀξίαν εἶναι ἰδεῖν, ὡς ἕκασται αἱ ψυχαὶ ᾑροῦντο τοὺς βίους· ἐλε- 620 εινήν τε γὰρ ἰδεῖν εἶναι καὶ γελοίαν καὶ θαυμασίαν. κατὰ συνήθειαν γὰρ τοῦ προτέρου βίου τὰ πολλὰ αἱρεῖσθαι. ἰδεῖν μὲν γὰρ ψυχὴν ἔφη τήν ποτε Ὀρφέως γενομένην κύκνου βίον αἱρουμένην, μίσει τοῦ γυναικείου γένους διὰ τὸν ὑπ' ἐκείνων θάνατον οὐκ ἐθέλουσαν ἐν γυναικὶ γεννηθεῖσαν γενέσθαι· ἰδεῖν δὲ τὴν Θαμύρου ἀηδόνος ἑλομένην· ἰδεῖν δὲ καὶ κύκνον μεταβάλλοντα εἰς ἀνθρωπίνου βίου αἵ-

ρεσιν. Huc pertinent quae Plotinus Enn. III. L. 4. c. 2. p. 284. A. disserit: ὅσοι μὲν οὖν τὸν ἄνθρωπον ἐτήρησαν, πάλιν ἄνθρωποι, ὅσοι δὲ αἰσθήσει μόνον ἔζησαν, ζῶα. ἀλλ' εἰ μὲν αἰσθήσει μετὰ θυμοῦ, τὰ ἄγρια, καὶ ἡ διαφορὰ ἡ ἐν τούτοις τὸ διάφορον τῶν τοιούτων ποιεῖ. ὅσοι δὲ μετ' ἐπιθυμίας καὶ τῆς ἡδονῆς, τὰ ἀκολάστων ζώων καὶ γαστρίμαργα. εἰ δὲ μηδὲ αἰσθήσει μετὰ τούτων, ἀλλὰ νωθείᾳ αἰσθήσεως μετ' αὐτῶν, καὶ φυτά. μόνον γὰρ τοῦτο ἢ μάλιστα ἐνήργει, τὸ φυτικὸν, καὶ ἦν αὐτοῖς μελέτη δενδρωθῆναι τοὺς δὲ φιλομούσους μὲν, καθαρίους δὲ τὰ ἄλλα, εἰς τὰ ᾠδικὰ, τοὺς δὲ ἀλόγους βασιλέας, ἀετοὺς, εἰ μὴ ἄλλη κακία παρείη. μετεωρολόγους δὲ ἄνευ φρονήσεως εἰς τὸν οὐρανὸν ἀεὶ αἱρομένους (f. ἀερομένους) εἰς ὄρνεις μετεώρους ταῖς πτήσεσιν. ὁ δὲ τὴν πολιτικὴν ἀρετὴν, ἄνθρωπος· ὁ δὲ ἧττον ἀρετῆς πολιτικῆς μετέχων, πολιτικὸν ζῶον, μέλιττα ἢ τὰ τοιαῦτα.

γὰρ] vero Fic. Non ideo mirabile spectaculum dicit, quod secundum prioris vitae consuetudinem plerumque electio facta sit, id enim minime mirandum erat, sed quod talis fuerit, qualem fuisse deinceps narrat, cuius narrationis in proximis annuntiatae hoc ipsum initium est. Itaque γὰρ est nostrum *nämlich.*

ἰδεῖν — μίγνυσθαι. D.] laudat Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 408.

ψυχὴν] post ἔφη Euseb.

Ὀρφέως] Theodoretus Therap. L. XI. p. 998: τὸν γὰρ οὐρανὸν ταῖς τοιαύταις ψυχαῖς ἀπεκλήρωσεν ἐν τῇ Πολιτείᾳ· τὴν Ὀρφέως ψυχὴν κύκνειον (κύκνιον Sylb.) ἔφη σῶμα λαχεῖν· καὶ ἀετὸν μὲν ἔφη (σῶμα — ἔφη om. unus codex Vrsin.) γενέσθαι τὸν Ἀγαμέμνονα, λέοντα δὲ τὸν Αἴαντα, ἀθλητὴν δὲ τὴν Ἀταλάντην καὶ πίθηκον τὸν Θερσίτην.

βίον] βίν Ald. Bas. a.

ἐκείνων] ἐκεῖνον Vind. F.

Θαμύρου] Holstenius ad Stephanum Byz. p. 106. B. Θαμύριδος legendum censet, a nominativo Θάμυρις, quo Homerus Il. II. 595. et Sophocles in fabula cognomini et Pausanias L. IIII. c. 33. et Apollodorus L. I. c. 3. §. 3. utuntur. Sed Stephano in Δώριον genitivus Θαμύρα, Parthenio narr. 29. dativus Θαμύρᾳ est, et codices in Θαμύρου consentiunt.

κύκνον] κύκνου Vind. B. Vat. H. Κύκνον Bas. ab.

μεταβάλλοντα] post αἵρεσιν Euseb. μεταβαλλόντα Ang. B. μεταβάλλουσαν Vind. B.

ἀνθρωπίνου] ἀνθρωπείου Lob.

B ρεσιν; καὶ ἄλλα ζῶα μουσικὰ ὡσαύτως. εἰκοστὴν δὲ λαχοῦσαν ψυχὴν ἑλέσθαι λέοντος βίον· εἶναι δὲ τὴν Αἴαντος, τοῦ Τελαμωνίου, φεύγουσαν ἄνθρωπον γενέσθαι, μεμνημένην τῆς τῶν ὅπλων κρίσεως. τὴν δ' ἐπὶ τούτῳ Ἀγαμέμνονος· ἔχθρᾳ δὲ καὶ ταύτην τοῦ ἀνθρωπίνου γένους διὰ τὰ πάθη ἀετοῦ διαλλάξαι βίον. ἐν μέσοις δὲ λαχοῦσαν τὴν Ἀταλάντης ψυχήν, κατιδοῦσαν μεγάλας τιμὰς ἀθλητοῦ ἀνδρὸς, οὐ δύνασθαι παρελθεῖν, ἀλλὰ λα-
C βεῖν. μετὰ δὲ ταύτην ἰδεῖν τὴν Ἐπειοῦ, τοῦ Πανοπέως, εἰς τεχνικῆς γυναικὸς ἰοῦσαν φύσιν· πόρρω δ' ἐν ὑστάτοις ἰδεῖν τὴν τοῦ γελωτοποιοῦ Θερσίτου πίθηκον ἐν-

ζῶα] ζῷα Ald. Bas. ab.

ὡσαύτως. εἰκοστὴν] Ita Vind. F. ὡσαύτως εἰκός. τὴν Par. AK. sec. Bekk. et a m. pr. D. Vind. BE. Ang. B. Pal. A. Vat. H. et, ut suspicor, Flor. ACRTV. quos Stallbaumius in pr. de Stephani lectione ὡς omittere tradit. ὡσαύτως τῷ εἰκός. τὴν Vat. B. ὡσαύτως, ὡς τὸ εἰκός. τὴν Ven. B. Lob. (hic τοεικός) Vat. M. Euseb. cum editis et Ficino: *ut consentaneum est, similiter. Aliquam (vero ex sortibus)* „Legendum τὴν δὲ δευτέραν λαχοῦσαν. In vulgatis vox δευτέραν deficit.“ Cornarius ecl. p. 103. „In quodam vet. inter δὲ et λαχοῦσαν scriptus est accusativus δευτέραν: quem tamen Eusebius non agnoscit.“ Stephanus annot. p. 27. Vulgatam vitiosam esse post Cornarium Stallbaumius in sec. sensit, et quum Plutarchum Symp. L. VIIII qu. 5. quaerere videret, διὰ τί Πλάτων εἰκοστὴν ἔφη ψυχὴν τοῦ Αἴαντος ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐλθεῖν, Platonem ὡσαύτως, ὡς τὸ εἰκός. εἰκοστὴν scripsisse statuebat. Sed illud ὡς τὸ εἰκὸς haud minus offensionis habet, quam articulus. Denique codices, quos Stallbaumius non respexit, dubitare non sinunt, quin ita scripserit Plato, ut edidimus. De numero ipso optime Plutarchus l. c. p. 740. D. ὅρα δή, inquit, μὴ τῶν κατὰ τύχην αἰτίαν ζητεῖν ἄλογόν ἐστιν. ἂν γὰρ ἔν τινι λόγῳ φαίνηται γεγονὼς ὁ κλῆρος, οὐκέτι γίνεται κατὰ τύχην οὐδὲ αὐτομάτως, ἀλλ' ἔκ τινος εἱμαρμένης καὶ προνοίας. Reliqua grammaticorum, quos in scenam producit, commenta inania sunt. Non magis quaerendum, cur Atalanta media, Vlysses ultimus sit.

B βίον] βίου Ald. Bas. a.

τὴν] τοῦ Par. DK. sec. Bekk.

Τελαμωνίου] τελαμονίου Vind. F. τελαμωνιάδαο Lob. τελαμωνιάδαο Vat. M.

τὴν δ'] τὴν δὲ Bas. b.

Ἀγαμέμνονος] τοῦ ἀγ. Vat. M. Euseb.

ἔχθρᾳ] Ita Par. A. (ἔχθραι) ἔχθρα Vind. BEF. Ven. B. Pal. A. Vat. H. Flor. ACRV. *odio* Fic. ἐχθρὰν Lob. (Vat. BM. Par. DK. Ang. B. Flor. T.) cum Eusebio et editis ante Bekkerum.

δὲ] om. Euseb.

ἀνθρωπίνου] ἀνθρωδείνου Bas. b.

C Ἐπειοῦ] ἐπεὶ οὐ Vind. F.

Πανοπέως] *Panopeensis* Fic. *des Panopier* Schleiermacherus. Epeus erat Phocensis, filius Pa-

δυομένην. κατὰ τύχην δὲ τὴν Ὀδυσσέως, λαχοῦσαν πασῶν ὑστάτην, αἱρησομένην ἰέναι, μνήμῃ δὲ τῶν προτέρων πόνων φιλοτιμίας λελωφηκυῖαν ζητεῖν περμιοῦσαν χρόνον πολὺν βίον ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονος καὶ μόγις εὑρεῖν κείμενόν που καὶ παρημελημένον ὑπὸ τῶν ἄλλων καὶ εἰπεῖν ἰδοῦσαν, ὅτι τὰ αὐτὰ ἂν ἔπραξε καὶ πρώτη λαχοῦσα, καὶ ἀσμένην ἑλέσθαι. καὶ ἐκ τῶν ἄλλων δὴ θηρίων ὡσαύτως εἰς ἀνθρώπους ἰέναι καὶ εἰς ἄλληλα, τὰ μὲν ἄδικα εἰς τὰ ἄγρια, τὰ δὲ δίκαια εἰς τὰ ἥμερα μεταβάλλοντα, καὶ πάσας μίξεις μίγνυσθαι. ἐπειδὴ δ' οὖν πάσας τὰς ψυχὰς τοὺς βίους ᾑρῆσθαι, D

nopei. V. Pausanias L. II. c. 21. §. 4.

τεχνικῆς] τεχνηκῆς Bas. b.

πόῤῥω] πόῤῥωθεν Flor. T.

δ' ἐν] δὲ ἐν Euseb.

πίθηκον] Proclus in Tim. p. 329, 17 a f. ὅτι τὰ ἐν Πολιτείᾳ τὴν ψυχὴν τοῦ Θερσίτου πύθικον (f. πίθηκον) ἐνδύεσθαί φησιν, ἀλλ' οὐ σῶμα πιθήκειον. (v. πυθήκειον) Fallitur.

κατὰ τύχην] κατατ. Vind. F.

ὑστάτην] ὑστατάτην idem.

ἰέναι] ἱέναι Vind. E.

φιλοτιμίας] φιλοτιμίαν Ang. B.

λελωφηκυῖαν] λελωφηκυίαν Vind. F.

ζητεῖν] post πολὺν Lob. Vat. BM.

περμιοῦσαν] περιοῦσαν Vind. B. Ven. B. Par. D. Vat. H. Ald. Bas. ab.

πολὺν] πολὴν Ald. Bas. a.

ἀπράγμονος] καὶ ἀ. Lob. Vat. M. Euseb. Ast. sec. „Non ἰδιώτου ἀπράγμονος, sed ἰδιώτου καὶ ἀπράγμονος apud eundem [Euseb.] legitur: quae mihi lectio multo magis arridet." Stephanus annot. p. 27. Eandem Astius in tert. praeferendam censet et iam in pr. exhibere voluisse videtur, in qua δὲ ἀπράγμονος legitur. Etiam Ficinus *privati hominis minimeque curiosi* posuit, adhibita copula, qua opus non est. Sunt ἄρχοντες ἄνδρες ἀπράγμονες, sunt ἰδιῶται πολυπράγμονες: Vlyssis anima vitam ἀνδρὸς ἰδιώτου e numero τῶν ἀπραγμόνων quaerebat. Cf. supra p. 134, b.

μόγις] Ita Par. A. Vind. BF. Ven. B. Ang. B. Pal. A. Vat. H. Flor. ACRTV. μόλις Lob. Vind. E. (Par. K.) Euseb. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. pr. De Par. DK. Vat. BM. Bekkerus tacet. Cf. Vol. II. p. 208. sq.

ἰδοῦσαν] *om.* Fic. D

τὰ αὐτὰ] ταῦτ' Euseb.

πρώτη λαχοῦσα] πρώτην λαχοῦσαν (— σαι ante corr.) Vind F.

τὰ ἄγρια] τὰ *om.* Flor. T.

μίγνυσθαι] μίγνεσθαι Ald. Bas. ab.

ἐπειδὴ — Λήθης πεδίον 621. A.] excerpsit Stobaeus ecl. L. I. p. 13. Cant. Priora usque ad αἱρεθέντων laudat Clemens Al. Strom. L. V. p. 701. ex eoque Eusebius praep. ev. L. XIII. p. 392.

δ' οὖν] *om.* Clem.

τοὺς βίους] τοῦ βίου Stob.

ᾑρῆσθαι] εἰρῆσθαι Vat. H. Flor. ACV.

ὥσπερ ἔλαχον, ἐν τάξει προσιέναι πρὸς τὴν Λάχεσιν· ἐκείνην δ' ἑκάστῳ ὃν εἵλετο δαίμονα, τοῦτον φύλακα E ξυμπέμπειν τοῦ βίου καὶ ἀποπληρωτὴν τῶν αἱρεθέντων. ὃν πρῶτον μὲν ἄγειν αὐτὴν πρὸς τὴν Κλωθώ, ὑπὸ τὴν ἐκείνης χεῖρά τε καὶ ἐπιστροφὴν τῆς τοῦ ἀτράκτου δίνης, κυροῦντα ἣν λαχὼν εἵλετο μοῖραν· ταύτης δ' ἐφαψάμενον αὖθις ἐπὶ τὴν τῆς Ἀτρόπου ἄγειν νῆσιν, ἀμε-

ἐν τάξει] *longo ordine* Fic. In Lob. non ante, sed post haec incisum est.

προσιέναι] *προεῖναι* Clem. *προϊέναι* Eusebii cod. Ioan.

πρὸς] *εἰς* Euseb.

τὴν Λάχεσιν] Plotinus Enn. II. L. 3. c. 15. p. 145. D: *ὁ δὲ Πλάτων πρὸ τῆς περιφορᾶς τοῦ ἀτράκτου δοὺς κλήρους καὶ προαιρέσεις* (v. *προαιρέσει*) *συνεργοὺς ὕστερον δίδωσιν τοὺς ἐν τῷ ἀτράκτῳ ὡς πάντως τὰ αἱρεθέντα συναποτελοῦντας· ἐπεὶ καὶ ὁ δαίμων συνεργὸς εἰς πλήρωσιν αὐτῶν. ἀλλ' οἱ κλῆροι τίνες; ἢ τοῦ παντὸς ἔχοντος οὕτως, ὡς τότε εἶχεν, ὅτε εἰσῄεσαν εἰς τὸ σῶμα γενέσθαι, καὶ τὸ εἰσελθεῖν εἰς τόδε τὸ σῶμα καὶ τῶνδε γονέων καὶ ἐν τούτοις τόποις γίνεσθαι, καὶ ὅλως, ὡς εἴπομεν, τὰ ἔξω; πάντα δὲ ὁμοῦ γενόμενα καὶ οἷον συγκλωσθέντα* (v. *συγκλωθέντα*) *διὰ τῆς μιᾶς τῶν λεγομένων Μοιρῶν δεδήλωται, ἐπί τε ἑκάστων ἐπί τε τῶν ὅλων. ἡ δὲ Λάχεσις τοὺς κλήρους, καὶ τὰ συμπεσόντα τάδε πάντως ἀναγκαῖον τὴν Ἄτροπον ἐπάγειν.* Proclus Theol. Plat. L. VI. c. 23. p. 408: *τὴν ψυχὴν ὑφ' ἡγεμόνι τῷ λαχόντι δαίμονι κατάγων εἰς τὸν θνητὸν τόπον καὶ τὴν γενεσιουργὸν πολιτείαν ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς ἀκρότητος τοῦ παντὸς πρωτίστῃ μὲν αὐτὰς ὑποτάττει τῇ Λαχέσει, δευτέρᾳ δὲ τῇ Κλωθοῖ, τρίτῃ δὲ τῇ Ἀτρόπῳ, καὶ μετὰ ταύτας ὑπὸ τὸν τῆς Ἀνάγκης θρόνον τελέας γινομένας ἐπὶ τὸ τῆς Λήθης ἄγει πεδίον καὶ τὸν Ἀμέλητα ποταμόν.* Porphyrius apud Stobaeum ecl. L. II. p. 368. Heer. *τὴν γὰρ Λάχεσιν, ἥτις τῆς Ἀνάγκης ἐστὶ θυγάτηρ, τῷ λαχόντι καὶ ἑλομένῳ* (*ἐχομένῳ* cod. Vat. et Aug.) *τινὰ βίον συμπέμπειν φύλακά τε τοῦ βίου καὶ ἐκ παντὸς ἀποπληρωτὴν τοῦ αἱρεθέντος·* (*βίου* addit Cant.) *ὁ δὲ παραλαβὼν αὐτὸν καὶ πρὸς Κλωθὼ* (*προσκλωθὲν* addit Aug.) *ὑπὸ τὴν ἐκείνης χεῖρα καὶ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀτράκτου* (*ἀπράκτου* Vat.) *ἀγαγὼν καὶ μετὰ ταῦτα πρὸς τὴν Ἄτροπον, τὴν τὰ ἐπικλωσθέντα* (ita Vat. vulgo *ἐπικλωθέντα*) *ποιοῦσαν ἀμετάτροπα, ἐντεῦθεν ἤδη ἀμεταστρεπτὶ* (*ἀμετάτρεπτι ἄγει* Vat.) *ὑπὸ τὸν τῆς Ἀνάγκης ἄγει* (om. Vat.) *θρόνον* (*τρόπον* Cant.) *καὶ δι' ἐκείνου διεξελθεῖν ποιήσας ἅμα τοῖς ἄλλοις ἀπάγει εἰς τὸ τῆς Λήθης* (*λῆθος* Cant.) *πεδίον, παρὰ τὸν Ἀμέλητα ποταμόν, ἀφ' οὗ μέτρον μὲν ἀναγκαῖον εἶναι πιεῖν, τοὺς δὲ πιόντας πάντων ἐκλανθάνεσθαι.*

ἐκείνην δ'] *ἐκείνη δ'* Flor. T. *κείνην δὲ* Clem.

ξυμπέμπειν] *συμπ.* Clem. idque post *τοῦ βίου* Euseb. *ξυμπέπειν* Lob. *συμπίπτειν* Stobaei cod. Vat. et Aug. E

καὶ ἀποπληρωτὴν] *κοινὸν ἀ.* Eusebii cod. Ioan. — Plotinus Enn. III. L. 4. c. 5. p. 286. A: *τὸ δὲ ἀποπληρωτὴν ὧν τις εἵλετο καὶ αὐτὸ σύμφωνον.*

πρῶτον] *τον* evanuit in Vind. F.

τῆς τοῦ] *τοῦ* idem int. vers. habet.

μοῖραν] *μοίραν* idem. — Proclus Theol. Platon. l. c. p. 409: *ἡ δὲ αὖ Κλωθὼ τὰ ἑπόμενα ταῖς αἱρέσεσι τῶν ψυχῶν ἐπικλώθειν αὐταῖς λέγεται καὶ δια-*

τάστροφα τὰ ἐπικλωσθέντα ποιοῦντα· ἐντεῦθεν δὲ δὴ ἀμεταστρεπτὶ ὑπὸ τὸν τῆς Ἀνάγκης ἰέναι θρόνον, καὶ 621 δι' ἐκείνου διεξελθόντα, ἐπειδὴ καὶ οἱ ἄλλοι διῆλθον, πορεύεσθαι ἅπαντας εἰς τὸ τῆς Λήθης πεδίον διὰ καύματός τε καὶ πνίγους δεινοῦ· καὶ γὰρ εἶναι αὐτὸ κενὸν δένδρων τε καὶ ὅσα γῆ φύει. σκηνᾶσθαι οὖν σφᾶς ἤδη ἑσπέρας γιγνομένης παρὰ τὸν Ἀμέλητα ποταμὸν,

νέμειν τὴν προσήκουσαν μοῖραν ἑκάσταις, καὶ μετὰ ταύτην ἡ Ἄτροπος τοῖς κεκλωσμένοις τὸ ἀτρεπτον καὶ ὡρισμένον ἐνδιδόναι.

ταύτης δ'] ταύτης γ' Stob. Cant. ταύτῃ δ' cod. Vat. et Aug.

ἐφαψάμενον] ἐφάμενος Stob.

αὖθις] *statim* Fic. In Lob. post αὖθις incisum est.

τὴν] om. Stob.

Ἀτρόπου] ἀτράκτου Lob. Vat. M. et Pollux L. VII. c. 30: — Πλάτων — τὸ ἔργον τοῦ νήματος νῆσιν εἴρηκε, τὴν τῆς ἀτράκτου νῆσιν.

ἄγειν] ἄγει Vind. B. Ven. B. Ang. B. Vat. H. Stob. Cant.

νῆσιν, ἀμετάστροφα] νῇ συναμετάστροφα Stobaei cod. Vat. et Aug.

ἐπικλωσθέντα] ἐπικυκλωθέντα Vind. F. Ang. B. Flor. R. ἐπικλωθέντα Vind. E. Vat. H. (Flor. ACRTV.) Stob. Cant. Heer. (non cod. Aug.) cum editis ante Bekkerum.

ποιοῦντα] om. Stob. (non cod. Vat.) In Vind. B. superscriptum est ποιοῦσαν, quod ipsum in Pal. A. superscripto vulgato legitur. Etiam Ficinum ποιοῦσαν legisse Stephanus in m. secundum Grynaei interpretationem (*hanc ubi tetigit, mox hinc ad Atropon nentem, quae immutabilia stamina reddat*) indicabat; sed ita Ficinus: *cum vero ipsam tetigerit, statim ad Atropi flationem ducere, immutabilia stamina facientem.* in quibus genus participii incertum est. Platonem vero ποιοῦντα scripsisse, quod ita ut paullo ante κυροῦντα intelligendum, codices demonstrant.

δὲ δὴ] δὲ om. Lob. Vat. B. Ald. Bas. a.

ἀμεταστρεπτὶ] ἀμεταστρεπτεὶ Vind. F. Ang. B. Flor. R. ut Leg. L. VIIII. p. 854. C. in uno Vat. C. scriptum est. Timaeus tantum ἀμεταστρεπτὶ novisse videtur, quod lex. p. 25. per οὐχ ὑποστρέφειν (ita Ruhnkenius codicis scripturam ὑποστρέφει emendat) εἰς τοὐπίσω explicat. Similiter ἀσταχτὶ vulgo legitur Phaedon. p. 117. C. dissentientibus tamen tribus libris bonis, Clark. Ven. C. Pal. A., in quibus est ἀσταχτεί. Sed Axioch. p. 364. C. unus Par. Z. pro ἀστεναχτὶ habet ἀστεναχτεί, et ἀνατὶ, quod et ipsum Timaeus in lexicon retulit, ter a Bekkero secundum Par. A. pro ἀνατεὶ repositum est, Leg. L. VIIII. p. 871. E. XI. 917. C. et 935. B. Denique νηποινὶ Leg. L. VIIII. p. 874. C. ab eodem praelatum parem fere cum vulgato νηποινεὶ a codicibus auctoritatem habet. Ceterum cf. Buttmanni gramm. II. p. 343.

τὸν] τῶν Vind. E.

δι' ἐκείνου] δι' ἐκεῖνον Vat. 621 H. Flor. AC. δὴ ἐκεῖνον Vind. E.

ἅπαντας] ἅπαντες Stob. Cant. Heer. (ἅπαντας cod. Vat. et Aug.)

πεδίον] παιδίον cum ε super αι Vind. F.

διὰ καύματός] διακ. idem.

γὰρ] om. Par. K. sec. Bekk.

γῆ] ἡ γῆ Lob. Vat. M.

σκηνᾶσθαι] σκηνάς τε Vind. F. σκηνῶσθαι Par. K. σκηνοῦσθαι Flor. T. Cf. p. 610. E.

σφᾶς] σφὰς Vind. EF.

Ἀμέλητα] Ἀμέλιτα Bas. b. Ἀμε-

οὗ τὸ ὕδωρ ἀγγεῖον οὐδὲν στέγειν. μέτρον μὲν οὖν τι τοῦ ὕδατος πᾶσιν ἀναγκαῖον εἶναι πιεῖν· τοὺς δὲ φρονήσει μὴ σωζομένους πλέον πίνειν τοῦ μέτρου· τὸν δὲ B ἀεὶ πιόντα πάντων ἐπιλανθάνεσθαι. ἐπειδὴ δὲ κοιμηθῆναι καὶ μέσας νύκτας γενέσθαι, βροντήν τε καὶ σει-

litam Fic. ἀμελήσαντα Vind. F. μέλητα Vind. E. Ἀμέλητα ποταμὸν haud dubie ex hoc ductum loco habet Iamblichus de myst. p. 86, 20.

ἀγγεῖον] ἀγγεῖον Ang. B. Ald. Bas. ab. et Stephanus, qui „aut ἀγγεῖον aut ἀγγείων scribendum" sibi videri in m. ostendit. Illud ex Par. K. ab Astio receptum reliqui codices confirmarunt.

στέγειν] Ita Bekkerus cum Par. A. Vat. BHM. Ven. B. Vind. B. Ang. B. Pal. A. pro στέγει, quod reliqui eius libri tres et priores editiones habent, scripsit. Eum secutus est Astius in tert. et Stallbaumius nulla Florentinorum codicum mentione facta. Ex meis Lob. Vind. EF. infinitivum tuentur, quem Ficinus quoque expressit: *cuius aquam vas nullum contineat.*

οὖν] *om.* Flor. T.

εἶναι] *om.* Ven. B. a m. pr.

πιεῖν] ποιεῖν Vind. F. ante corr.

τοὺς δὲ — τοῦ μέτρου] *om.* Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. Fortasse supervacanea adeoque inepta haec videbantur alicui, qui statim quemlibet postquam bibisset omnia obliviscentem videret. Sed oblivionis vis et pertinacia varia est. Qui nimium bibit, in perpetuum obliviscitur, qui moderate, discere aliquando seu recordando scientiam repetere potest. — Ficinus τοὺς φρονήσει μὴ σωζομένους *eos* interpretatur, *qui prudentiam ducem non habent;* parum accurate. Sunt ii, quos prudentia non salvos praestat ab oblivionis perpetuae periculo. — In Vind. E. πλέον bis deinceps legitur.

πιόντα] πιοντα Vind. E. πίνοντα Ang. B. Vat. M.

βροντήν τε καὶ σεισμὸν γενέσθαι] *om.* Vind. F. φροντήν etc. Ald. Bas. a.

ἄλλῃ] ἄλλη Ald.

ἄνω] ἄνωθεν Vind. BEF. Scilicet haec, in quibus nascuntur homines, loca illis, in quibus animae versabantur, inferiora esse ideoque *desuper*, non *sursum* ferri ad nascendum animae videri poterant. Sed a centro mundi quae feruntur, ea quoquoversus sursum ferri necesse est. — Comma a Stephano et Astio in pr. et sec. post ἄνω positum (in Vind. B. ibi punctum est) cum Bekkero post γένεσιν, ubi Vind. F. punctum habet, ponendum est, ne comparatio inepta fiat. Tamen Proclus in Tim. p. 320, 23 a f. ὅπου γε καὶ τὰς μερικὰς ψυχὰς εἰς τὴν γένεσιν ὁ Σωκράτης ἀττούσας (v. ἀττούσαν) κατὰ τὰ ὀχήματα ἀστέρων ἀπείκασε διαττόντων τινὲς (id delendum) ἰδέαις.

ἄττοντας] ἄπτοντας Vind. E. ᾄττοντας Astius in sec. cum ι subscripto, quod codices ignorant. Cf. lexicon Bekkeri anecd. p. 204, 17: ἄττων· ὁρμῶν καὶ πηδῶν, ἀπὸ τοῦ ἀΐσσειν, ὅπερ ἐστὶν ὁρμᾶν. et synag. ib. p. 361, 31. 460, 31.

εἰς] πρὸς Mon. B.

οὐκ] Ita Par. A. Vind. BEF. Ven. B. Ang. B. Pal. A. Vat. H. Flor. ACRTV. οὐδὲ Lob. Vat. BM. οὐδὲν Mon. B. Par. DK. Flor. U. Ald. Bas. ab. Steph. Ast. quod ferri poterat. Cf. L. V. p. 457. B: οὐδὲν οἶδεν, ἐφ' ᾧ γελᾷ οὐδ' ὅτι πράττει.

σμὸν γενέσθαι, καὶ ἐντεῦθεν ἐξαπίνης ἄλλον ἄλλῃ φέρεσθαι ἄνω εἰς τὴν γένεσιν, ᾄττοντας ὥσπερ ἀστέρας. αὐτὸς δὲ τοῦ μὲν ὕδατος κωλυθῆναι πιεῖν, ὅπῃ μέντοι καὶ ὅπως εἰς τὸ σῶμα ἀφίκοιτο, οὐκ εἰδέναι, ἀλλ' ἐξαίφνης ἀναβλέψας ἰδεῖν ἕωθεν αὐτὸν κείμενον ἐπὶ τῇ πυρᾷ. *Καὶ οὗτος,*

ἰδεῖν] *ἴδοι* Mon. B. Par. DK. sec. Bekk. *ἤδη* Vind. F. Vat. B. et, ut videtur, ante corr. Lob. (*ἰδεῖν* corr.)

ἕωθεν] *ἄνωθεν* Ang. B. et *γρ* Par. A. (in margine, teste Faehsio.)

αὐτὸν] *αὐ.* Lob. Vind. BEF. Ald. Bas. ab. Steph. Post *αὐτὸν* vulgo additum *ἤδη* secundum Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Ven. B. Par. DK. sec. Bekk. et a m. pr. A. et Ficinum omisi, quia ex varia verbi *ἰδεῖν*, quam significavi, scriptura irrepsisse, ceterum Eris personae non satis convenire videbatur. Spectatoribus quidem mortuum eum mox cum reliquis combustum iri existimantibus subito ac praeter spem reviviscens *iam* impositus rogo reviviscere dicendus erat, sibi ipsi vero, qui seclusus corpere et quid ei pararetur inscius adhuc egisset, non item. Inter codices autem non tam optimus, a quo L. VI. p. 490. D. eandem particulam male abesse vidimus, quam Venetus movebat, qui quum in sequentibus *οὕτως* exhibeat, quod, si *ἤδη* legeretur, magis placere poterat, nihilo minus illud omittens eo dignior fide habendus est.

ἐπὶ] *ἐν* Lob. Vat. M.

οὗτος] *οὕτως* Vind. BEF. Ven. B. Ang. B. Pal. A. Vat. H. Fic. Id, si verborum *μῦθος ἐσώθη καὶ οὐκ ἀπώλετο* sensus is esset, quem Ficinus (*atque ita, o Glauco, servata est fabula neque periit*) et Schleiermacherus (*und diese Rede, o Glaukon, ist erhalten worden und nicht verloren gegangen*) esse statuerunt, quem particulae *ἤδη* favere supra significabam, haud dubie praeferendum, etiam verae illorum verborum interpretationi, quam scholiastes ostendit, accommodatum videtur: *atque ita fabula perfecta, non ad nihilum redacta est.* Cf. Theaet. p. 164. D: *καὶ οὕτω δὴ μῦθος ἀπώλετο ὁ Πρωταγόρειος.* Leg. L. I. p. 645. B: *καὶ οὕτω δὴ περὶ θαυμάτων ὡς ὄντων ἡμῶν ὁ μῦθος ἀρετῆς σεσωσμένος ἂν εἴη.* Nec satis scio, cur Stallbaumius in sec. non vereatur, ne quis re accuratius pensitata *οὕτως* praeferendum arbitretur. Equidem vulgatam, quae a codicibus maiorem commendationem habet, tenendam putavi, quia sic intelligi posse videtur: *Ecce fabulam, Glauco, non, quemadmodum vulgares, quarum leve et futile argumentum est, exstinctam, sed salvam et victuram.* quasi dicatur: *καὶ οὗτος, ὦ Γλαύκων, μῦθος σεσωσμένος καὶ οὐκ ἀπολωλώς ἐστι.* ut et finis atque exitus et ratio atque indoles fabulae significetur. Bene scholiastes: *τοῖς μὲν οὖν πολλοῖς προστιθέναι τοῖς μύθοις ἔθος ἦν, ὅτι μῦθος ἀπώλετο, δεικνύναι βουλομένοις, ὡς ἄρα οἱ μῦθοι λέγουσι μὴ ὄντα καὶ ἅμα ἐῤῥήθησαν καὶ οὐκ εἰσίν.* (simulac dictae sint, esse desinere.) *Πλάτων δὲ τοὐναντίον πανταχοῦ σώζεσθαί τε καὶ σώζειν φησὶ τοὺς μύθους τοὺς παρ' αὐτῷ, μάλα γε εἰκότως. τῶν γὰρ ὄντων εἰσὶν ἐξηγηταὶ καὶ ὠφέλιμοι διὰ τοῦτο. τοὺς γὰρ πειθομένους αὐτοῖς ἐπανάγουσιν αὐτοφυῶς ἐπὶ τὴν τῶν ὄντων ἀλήθειαν, καίπερ ἄνευ εἰκότων καὶ ἀποδείξεων διδάσκοντες, ὡς ἂν ταῖς ἀδιαστρόφοις ἡμῶν προλήψεσι περὶ τῶν πραγμάτων συνᾴδοντες.*

ὦ Γλαύκων, μῦθος ἐσώθη καὶ οὐκ ἀπώλετο καὶ
C ἡμᾶς ἂν σώσειεν, ἂν πειθώμεθα αὐτῷ, καὶ τὸν τῆς Λήθης ποταμὸν εὖ διαβησόμεθα καὶ τὴν ψυχὴν οὐ μιανθησόμεθα· ἀλλ' ἂν ἐμοὶ πειθώμεθα, νομίζοντες ἀθάνατον τὴν ψυχὴν καὶ δυνατὴν πάντα μὲν κακὰ ἀνέχεσθαι, πάντα δὲ ἀγαθά, τῆς ἄνω ὁδοῦ ἀεὶ ἑξόμεθα

μῦθος] μύθος Vind. F. ὁ μῦθος Par. K. sec. Bekk. et Stallbaumius in sec. Mihi articulus in ea, quam statuo, verborum sententia non admittendus et οὗτος pro subiecto, μῦθος ἐσώθη pro praedicato habendum videtur; cui rationi et interiectus vocativus et quod in fine fabularum μῦθος ἀπώλετο sine articulo dici solebat, congruit.

καὶ] ἀλλ' Lob. Vind. BEF. Mon. B. Vat. BHM. Par. K. sec. Bekk. Ang. B. Pal. A. Flor. ACRTUV. quod in contradictione locum habet, quae hic nulla est. Similiter Leg. L. V. p. 727. D: ὑπείκει καὶ οὐκ ἀντιτείνει. Euthyd. p. 297. B: φεύγεις καὶ οὐκ ἐθέλεις ἀποκρίνεσθαι.

οὐκ ἀπώλετο] οὐκαπ. Vind. F.

C σώσειεν] σώσει Flor. U. Mon. B. in quo a m. pr. σώσεις fuisse, deinde ε in hypostigmen mutatum videtur. Stallbaumius in sec. post σώσειεν colon posuit, quia verbis ἂν πειθώμεθα etc. usque ad μιανθησόμεθα explicatio huius ἡμᾶς ἂν σώσειεν contineatur. Sed nihil est, quod naturalem conditionis (ἂν πειθώμεθα αὐτῷ) atque eius, quod cum conditione affirmatur, (ἡμᾶς ἂν σώσειεν) coniunctionem sublatam indicet, et salus promissa latius patet, et verba καὶ τὴν ψυχὴν οὐ μιανθησόμεθα potius ad sequentia, quam ad antecedentia spectant. Quare et h. l. et post ἂν πειθώμεθα αὐτῷ, ubi Stephanus colon fecit, comma faciendum, post ἀπώλετο autem, quo loco alii comma, alii colon habent, nulla interpunctio adhibenda est.

Λήθης ποταμὸν] Proclus in Tim. p. 339, 15: οὕτω δὲ καὶ ἐν Πολιτείᾳ τὸν τῆς Λήθης ποταμὸν ἀπεκάλεσε πᾶσαν τὴν γενεσιουργὸν φύσιν.

μιανθησόμεθα] μίαν θησόμεθα Vind. E. μίανθη σόμεθα Ald. Plena interpunctione, qua vulgo hic utuntur, colon aptius visum. Astius in sec. comma posuit, quod sequentibus ἂν ἐμοὶ πειθώμεθα non satis convenit.

ἂν] ἐὰν Vind. BE. Vat. H. Flor. ACTV. „Ne hanc quidem loquendi formam, ἂν ἐμοὶ πειθώμεθα, exemplo apud hunc scriptorem carere scio: ideoque minime suspectam habeo." Stephanus annot. p. 28. Similis est Leg. L. I. p. 638. E: πειρώμενος, ἂν ἄρα δύνωμαι τὴν περὶ ἁπάντων τῶν τοιούτων ὀρθὴν μέθοδον ἡμῖν δηλοῦν.

τὴν] om. Lob. Vind. F. Mon. B. Vat. BM. Par. DK. sec. Bekk. Ang. B. Flor. RU.

μὲν κακὰ] μὲν καλὰ Par. K. sec. Bekk. om. Mon. B.

ἀεὶ] in m. Lob.

παντὶ τρόπῳ] παντιτρόπω Vind. F.

καὶ] om. Lob. Vat. BM.

αὐτοῖς] om. Par. K.

τοῖς θεοῖς] τῷ θεῷ Pal. A.

τε] γε Vind. F. Vat. H. Flor. R.

ἐπειδὰν — κομιζώμεθα] postquam — reportaverimus Fic. immo dum reportamus. Cf. Vol. II. p. 177, a. b.

ἆθλα] ἄθλα Vind. EF. Mon. B.

D περιαγειρόμενοι] Timaeus lex. p. 215: περιαγειρόμενοι νικηφόροι· οἱ νικήσαντες ἐν δημοσίῳ ἀγῶνι καὶ δῶρα παρὰ τῶν φίλων καὶ οἰκείων λαμβάνοντες καὶ περιιόντες. Cf. annotatio Ruhnkenii, a quo laudata Photii MS. glossa in Porsoni editione p. 357.

καὶ δικαιοσύνην μετὰ φρονήσεως παντὶ τρόπῳ ἐπιτηδεύσομεν, ἵνα καὶ ἡμῖν αὐτοῖς φίλοι ὦμεν καὶ τοῖς θεοῖς, αὐτοῦ τε μένοντες ἐνθάδε καὶ ἐπειδὰν τὰ ἆθλα αὐτῆς κομιζώμεθα, ὥσπερ οἱ νικηφόροι περιαγειρόμενοι, D καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν τῇ χιλιέτει πορείᾳ, ἣν διεληλύθαμεν, εὖ πράττωμεν.

ita incipit: περιαγειρόμενοι· ὥσπερ οἱ νικηφόροι περιαγόμενοι ἀθληταί· Πολιτείας ί ἐπὶ τέλει. Altera lexici Sangerm. MS. ibidem laudata paullo plenius edita est a Bekkero in synag. anecd. p. 331, 14.

χιλιέτει] χιλιέτι Par. A. „ῐ quidem corr.“ Reliqui libri cum editis χιλιετεῖ habent. V. ad p. 615. A. significata.

ἣν διεληλύθαμεν] in m. Lob. ἣν om. Ald. Bas. a.

πράττωμεν] πράττομεν Vind. F. πράττοντες Mon. B. Par. DK. Flor. U. quod si in omnibus codicibus esset, ferri posset et deberet. Sed coniunctivus praeferendus et per particulam τε inter αὐτοῦ et μένοντες positam priori ὦμεν adiunctus, verbis autem καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν τῇ χιλιέτει πορείᾳ altera eaque certior loci felicitatis futurae significatio contineri videtur. Nam mille annorum iter obeuntes animae praemia vitae in terris iuste et sapienter actae ferunt et plus minusve ferentes similes fiunt victoribus περιαγειρομένοις seu dona ab amicorum et spectaterum corona sibi quaerentibus. Quod vulgo καὶ ante ἐνθάδε pro copula φίλοι ὦμεν et εὖ πράττωμεν iungente habent et verbis αὐτοῦ τε μένοντες — περιαγειρόμενοι illud φίλοι ὦμεν loco et tempore definiri statuunt, per grammaticam recte faciunt; sed qui praemia virtutis reportat, eum inter reportandum et sibi et diis amicum esse oportet. Eo igitur tempore sibi diisque amicus ut sit, contendere non magis potest, quam ut vincat, quum palmam fert victoriae. Ceterum quid alii sentiant, nescio: mihi haec extrema inde a verbis καὶ οὕτος, ὦ Γλαύκων rebus et sententiis aptissima, oratione et arte non ita, ut reliquae partes operis pulcherrimi, elaborata videntur.

τέλος πολιτειῶν: Lob. πολιτειῶν λόγος δέκατος: τέλος τῶν πολιτειῶν πλάτωνος Vind. B. τέλος Vind. E. τέλος τῶν πολιτειῶν, πλάτωνος: Mon. B. τέλος τῶν δέκα διαλόγων τῆς πολιτείας πλάτωνος. Par. K. sec. Bip. τέλος, τῶν πλάτωνος πολιτειῶν. Ald. Bas. ab.

R 7

ERRATA IN VOL. I.

p. 237, b. 8 lege 232 pro 233.

IN VOL. II.

p. 194, b. 6 τελειωθεῖσι pro τελειωθῶσι
287, 14 ψυχὴ pro φυχὴ
26, a. 1 emendatione viri docti in Ephem. scholast. a. 1832. n. 98. p. 788. esse pro sese legendum esse monentis uti noli.

IN VOL. III.

p. 77, b. 14 lege πλοῦτος. pro πλοῦτος,
79, b. 27 Vind. E. pro Vind. F.
219, a. 7 εξάν pro ἐξάν.